Allernyeste Skilderie af Kjøbenhavn

Udkom 1831-37. Fortsættelse af Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn.

Papiret er spækket med mørke nistre og meget bulet, det sidste får siderne til at fremstå skæve, og begge dele vanskeliggør OCR. På nogle sider kan OCR-teksten mangle, da siden har været for vanskelig at tolke.

Skønlitterære bidrag indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p110756.htm

Udarbejdet 2025 af Niels Jensen

50 fr

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 1. Tirsdagen den 3 Januar. 1832.

Jfr. Kecks Restance-Vignette o. s. v. o. s. v. o. s. v. o. s. v. o. s. v. o. s. v. i uendelig Endelighed.

Motto.

En Prosit efter Nytaar er vist bedre, end slet Ingen,
Og Jomfru Keck seer pardonnerende og dybt i Tingen.

Vi virkeligt fortjene Smæk,
Fordi vi glemte Jomfru Keck;
Men, da hun er saa kold i Spil og Tale,
Og ei sin Fryd og Sorg med Liv kan male,
Undskylder man os vel
Med Ret og Skjel.
For hendes Sang, som er ret vakker,
Tilbørligen man takker;
Desværre! at det kun er Sang, der gjør ret varm
Den høie Piges Øie, Kind og fu'de Barm;
Som sagt, hun er for kold i denne Kulde,
Den Bly og Hulde!

Hvis vi har Flere glemt af Smaae blandt Store,
Som gjøre lidt Furore,
Vi krybe strax i Skjul
I Museshul.
De ganske, ganske bitte Smaae
Vi lade gaae;
Med Fredstrups Æt vi gjøre Exceptioner,
Som Bornenes Patroner,
Og nu — god Nat og Tak til Jomfru Keck,
Som burde gi'e os Smæk!

S. og C. i C.

Nytaarsmorgen.

(Frit, efter Johan Langer.)

Det var den første Morgen i Aaret 18.., da Hofraad Stein stod ved Vinduet i sit Sovekammer, og i stille Eftertanke saae paa de tæt faldende Snefloggers lystige Vrimmel. — For hans indre Blik oprullede Fortiden sine mørke og glade Billeder, Aarene kom og svandt — han drømmede sig tilbage i den fjærne Drengealder, da han gerne fløi ud i det stormende Veir, og tumlede sig lystigen omkring med Skøiter og Slæde i den kærmende Vrimmel af muntre Børn, eller da han med hellig Frygt og bankende Bryst betraadte de dunkle Værelser, hvor det straalende Juletræ skinnede ham imøde. — Nu saae han sig som Yngling i en hoirøstet Kreds af akademiske Venner, eller i sit lille, ensomme Kammer, hvor Livius henrykkede og Homeros begeistrede ham. — Derpaa dykkede hans lykkeligste Tid op af Forglemmelsens Hav, han blev Elsker, Ægtemand, Fader, Embedsmand, stod nærved Tronens Trin — ogsaa visne

Kranse ophængte han paa Phantasiens Colonner, han stod ved sin tro Ægtefælles og sin første-fødte Søns Dødsleie, som Døden bortrev i hans Aars Blomster, og det glindsende, i lang Afstand funklende Sneetæppe forekom ham at være et stort Ligklæde. — „Som Du vil," sagde han sagte for sig selv, „Algode! Naar Du kalder mig, er jeg beredt — og, dersom dette Aar skjuler min dunkle Lod i sin Urne, lovet være da Din hellige Villie! — et reent Hjerte, en glad Bevidsthed, og redelige Venners Taarer ville ledsage mig for Din Domstol."

Da vækkede en sagte Hosten ham op af hans Drømme, han saae sig om, og en mager, sort Skikkelse bøiede sig, fuld af Ærefrygt for ham, sammen i et latinskt O.

„Velkommen, kære Herr' Magister!" med de Ord hilste Hofraaden den Sorte, „hvad bringer Dem til mig i dette Veir og saa tidligen?" —

„Min uudsigelige Høiagtelse, min submissesste Devotion, min helligste Pligt, min — min —"

„Vil De ikke forklare Dem tydeligere, Herr' Magister!? —" spørgte Hofraaden smilende.

„En Olympiade tager sin Begyndelse — Phøbus, ført af den rosenfingrede Aurora, begynder i denne Time et nyt Kredsløb — —"

„Hverken Phøbus eller Aurora lyksaliggjør os stakkels Dødelige idag med sin Nærværelse," sagde Hofraaden leende, „men jeg aner, hvad der bringer Dem til mig —"

„Det er den glædelige Dag" — begyndte den gamle Mand.

„Men, Høistærede! Er da den nye menneskelige Forenings-Fama ikke trængt ind i Deres lille Tagkammer?

„Forening? Vil man igjen kalde de pythiske Lege, de gamle Heroers Væddekampe til Live?"

„Vi leve i Philosophiens Tidsalder. Vi beholde vore lige Lemmer, og lade Grækerne beholde deres Laurbærkranse og Romerne deres Muurkroner. Kun for Kortkongerne og ved det grønne Bord forsamle sig alle Rigers civiliserte Folkeslags; det er den Moloch, som skænker os baade Tidsfordriv og Kedsomhed, og sluger vor Formue og Tilfredshed. — Dog, Intet om alt det, Herr' Magister! See De her paa disse Lister de talrige Navne paa dem, som have løsrevet sig fra Nytaarsønskeriets byrdefulde Formaliteter! og jeg regner mig ogsaa til dette Selskabs Medlemmer." —

„Løsrevet sig!" raabte den gamle Mand bestyrtset — „altsaa tør jeg ikke mere tolke Dem de Taknemmeligheds, Agtelses og Kærlighedsfølelser, som jeg nærer for Dem! — jeg maa ikke mere forkynde, hvad der boer i mit Bryst!" —

„Hvo vil forbyde Dem det, min Ven!? Kom, naar Deres Hjerte byder Dem det! Vi ville hellige Erindringens Skytsaander mangen stille Time, og kvæge os ved de evige Blomster. — Men, maa Hjertet da endeligen binde sig til Solens Kredsløb? — kan Følelsen bestemme Timerne, hvori vi maa tolke den? — skulle vi ligne hine barbariske Folkeslags, som haspe deres Bønner af paa Valtser?" —

„Det er en ældgammel Sædvane, Dyrebareste! Allerede Grækerne og Romerne ønskede hinanden til Lykke paa disse Dage og gave hinanden Foræringer."

„Jeg ærer Deres Gamle, men de høre til deres Tid, ligesom vi til vor. De billigede Barnemord og Tyveri og deres Frelseres og Fædrenelandsforsvareres Ostracismus (Landsforviisning og Stemmegivning paa Potteskaar), og satte Yndlinger, som vare tilfals for Enhver, blandt Guderne. — Kun deres roesværdige Skikke ville vi efterligne. Ogsaa vi betegne Aarets Omverling med Foræringer; vi nedstige i Elendighedens Hytter og kvæge den Ulykkelige, og ere „hjælperige, og gode som Guderne" (som Göthe siger), og naar vi da gaae til Sengs paa Aarets første Aft n, lyksalige ved den Fryd, en ædel Daad skænker, saa have vi, efter min Synsmaade, henlevet en lykkeligere Dag, end den, man tilbringer i en Vrimmel af falske Smigrere og Mundvenner, der sladre om Ting, som Hjertet kender ikke Noget til!" —

„Hør! Hør!" raabte den gamle Grækerven truffen af den Talendes ædle Ild, „Han har virkeligen Ret!" —

„Og maa," vedblev Hofraaden, „en rolig Jagttager ikke troe, at en Tarantel paa denne Dag har stukket hele den civiliserte Verden, eller, at Oberons Horn toner i Luften? — Borgere og Bønder, Tjenere og Løbere, Philosopher og Statsmænd, Brandmænd og Vandmænd, Sandmænd og Sandsigere, Poeter og Propheter, Vægtere o.

Justitsraader, Redacteurer og Acteurer, Matroser og Studenter, Politibetjenter og Scribenter, Skrallemænd og Spillemænd, Unge og Gamle af begge Køn, lige oppe fra den første Statsminister, og lige ned til den allerringeste, prosaiske Strandæsel paa Sværdsiden, og, paa Spindesiden, lige oppe fra den øverste Hofdame, og ligened til den allerringeste Rødsteens- og Spaakærling, Alle ere de i Bevægelse, som vare de i Begreb med at begynde en ny Folkevandring. Alle løbe de i det ulyksaligste Raseri op og ned ad Gader og Trapper, og støde med Hovederne mod hinanden, for at sige hinanden den store Nyhed, som Enhver veed, at der er et nyt Aar ankommet, og at vi alle ere skrøbelige Jordorme, med Hjerter, fulde af umættelige Ønsker, hvis Opfyldelse vi maa overlade til Skæbnens Luner eller vor Herres Villie (en stor Deel benytter ogsaa Leiligheden, for at beskatte os). — Hele Bjerge af Billetter minde os om Navne, som deels ere os ligegyldige, deels berøre os paa en ubehagelig Maade, eller, som ingen Adgangskort behøve, fordi de ere indskrevne i vore Hjerter, og som, i det Høieste, kun nytte til, at beklæde et Cabinet eller en Ovnskærm!" —

Under denne Samtale var Maria, Hofraadens elskværdige Datter, kommen ind, og faldt sin Fader om Halsen med vaade Øine; rørt stod den gamle Magister, og glemte ved dette Syn sine Philosophers Stoicismus (strænge Alvor); thi Taarer vædede hans graa Skæg.

„Larerne (Huusguderne) tillukke ikke deres Tempels Porte for Børnekærlighedens Velsignelser!" bemærkede han, smilende, med Taarer i Øinene.

„Det ville de ikke!" sagde den bevægede Fader, „Forældre og Børn maae gribe enhver Leilighed, for at give deres Hjerter Næring, og for at forvandle Naturens til Kærlighedens Baand. — Jeg læser i dit vaade Øie Dine Ønsker og Bønner for mig, Marie! Vor Skaber forunde os endnu mange saadanne Dage!" tilføiede han, og længe stod Fader og Datter i salig Omarmelse. „Her, min Marie!" vedblev han, i det han rakte hende en Pung, „tag denne Sum, som jeg ellers pleiede at anvende til Omkostninger ved det byrdefulde og unyttige Ceremonivæsen i denne Tid! Dit Hjerte vil nok lære Dig at bruge den." —

Marie kyssede den velgjørende Haand, og ilede bort. — —

I en afsides Krog i Residentsstaden boede en meget fattig Familie i et mørkt Kammer. Langvarige Lidelser havde lænket Faderen og Ægtefællen til et elendigt Straaleie. Ved Siden af ham sad hans trofast elskende Kone, med sammenfoldede Hænder. Bibelen, hvoraf hun nyligen havde læst Noget for ham, laa endnu i hendes Skød. De Smaae havde forsamlet sig omkring Moderen og saae op paa hende med smertefulde Blik. Skøndt deres sidste Brød var fortæret, vovede de dog ikke at udbryde i ligegyldige Klager, da de saae de elskende Forældre smægte. Den ældste Datter, som havde noget Sytøi, som hun havde begyndt paa, liggende for sig, var falden i en blid Slummer ved Bordet; thi hun havde ofret Dage og Nætter for at underholde sine dyrebare Slægtninger ved sine svage Hænders Arbeid.

„Tak, kære Kone, for hvad Du har forelæst mig!" begyndte den Syge. „Herrens Ord har gydet ny Kraft i mit Legem, og gjort mig stærk i mine Lidelser. Ulykken, som brød ind over os, have vi ikke forskyldt; reent er vort Bryst for Bebreidelser for egen Brøde; lad os derfor uden Nag modtage, hvad vor Fader i Himmelen tilskikker os! Med Tillid stoler jeg paa hans Godhed. Han, som sørger for Skovens Fugle, vil i den største Nød ogsaa komme os ihu, og hans milde Engel vil nærme sig vor Dørtærskel med Velsignelse!" „Amen!" sagde Konen rørt, som paa ny følte sig styrket ved denne Trøst fra den Lidendes Mund.

Da aabnedes Døren sagte, og en yndig Kvindeskikkelse traadte ind, og, forundret over det uventede Syn, reiste den fattige Familie sig.

„Jeg har erfaret Deres Nød og Deres Hengivelse i en uforskyldt Ulykke," sagde den hulde Pige, „og bringer Dem Trøst og Hjælp." — Denne Sum er bestemt for den sande Trang. Modtag den! den gives Dem af et godt Hjerte, og den vil være tilstrækkelig, til ikke alene at tilfredsstille Deres vigtigste Fornødenheder, men til ogsaa at sætte Dem i en bedre Stilling!" Med disse Ord lagde hun en fyldt Pung paa Bordet, og unddrog sig den frelste Families Velsignelser.

H. C. B.

(Meddeelt.)

Nytaarsbetragtninger.

af

Ole Jensen, Vægter i Ravnekrog.

Hvor de skinne deiligt deroppe, de klare himmelske Lamper, saa milde og venlige, at det er en Lyst; medens mine Løgter hernede skrante og hive, som om de havde den tærende Syge! Hvor det maa være rart at være Vægter deroppe i Himmelen; Der behøver man vist ikke at løbe hele Natten med Stigen paa Ryggen, for at rage op i den klumpede Tran; nei! der brændes den deiligste Sælhundetran, eller maaskee endogsaa rigtig veritabel Lampeolie. Vor Herre give, at Vedkommende hernede vilde tage et Exempel af den himmelske Leverandeur, der sikkert maa være en meget respectabel Mand; da kunde der maaskee være Haab om en Smule Extrafortjeneste for en stakkels Vægter, men som det nu gaaer, kan man vel engang imellem spare lidt Tran, men hvad hjælper det, naar den er saa skit, at ingen vil kjøbe den? — Herre Gud, hvor der er en stor Forskjel mellem Himmelen og Jorden! Naar jeg seer mig om hernede, er det skummelt og sørgeligt, som i en Gravkjælder, men opløfter jeg mine Øine, o, da skinner og blinker og funkler det som om der var en Hoitid deroppe, og alle Himmelens Engle havde sat Lys i Vindverne. — Jeg gad vidst om de ogsaa har Magistratsmaaneskin deroppe. Men det har de vel sagtens! dette er ellers den bedste Indretning hernede paa Jorden, for derved spare vi stakkels Vægtere dog en Hoben Tran; bare den var bedre! — Men jeg troer, Klokken slaaer! — Det er Tolv; jeg maa raabe:

Jeg Ole Jensen, Vægter her,
Et ærligt Skrog forresten;
Der siger Jer hvad Klokken er
Og gier et Vink om Blæsten;
Jeg ønsker, som jeg staaer og gaaer,
Nu Tolv i Taarnet Klokken slaaer,
Vor By et glædeligt Nytaar
Og Sikkerhed for Pesten.
Ho, Vægter! Klokken er slagen Tolv.

Ja! nu har vi da begyndt paa et nyt Aar. Herre Gud, hvor Tiden løber og vi løber med.

Det er nu lige tredive Aar siden jeg blev Vægter og raabde første Gang her i Gaden. Det var just i salig Borgemesters Stæhrs andet Regjeringsaar. Hvor Byen dog har forandret sig siden den Tid. Da var den saa snavset og fuld af al Slags Ureenlighed, at jeg øfte maatte tage Vandstøvler paa. Nu har Politiet vel faaet dem til at skaffe Snavset bort, skjøndt det saamænd havde en haard Nød at knække, inden det fik bragt det saavidt, men nu staaer man Fare for at brække Arme og Been paa Gaderne. Det er min Sandten ogsaa en farlig By, det gode Ravnekrog, især for Gaaende; følger man Fortougene, render man snart Panden mod et Træ, snart imod et Skuur, eller man falder over en Kjælderlem eller en Kampesteen, især er det reent forbandet i denne Tid, da vi have den elendige Tran, for ikke at tale om naar vi have Magistratsmaaneskin — men hille den sorte Jøde! Klokken slaaer, det er Eet.

Hvad fordum var for Israel
Høisalig Dronning Esther,
Det er for hele Byens Vel
Vor gode Borgemæster.
Gid han man længe sund og glad
Borgmestrere i vor Stad,
Indtil han Plads ved Englefad
Faaer blandt de andre Gjæster.
Ho, Vægter, Klokken er slagen Eet.

Hille den! hvad er det for et Skrig? Mon det er en, der har taget sig en Smule over Tørsten, for ret med Glæde at træde ind i det nye Aar? Det er jo menneskeligt! — Lad os see engang! — Herre Gud! det er en Kone, der har stødt sig paa det store Vandkar, der staaer der midt ude paa Fortouget. Nu, hun reiser sig dog igjen; hun lister afsted; Gud skee Lov, at hun kom derfra med hele Lemmer. Det var ogsaa uforsigtigt af en gammel Kone at gaae paa vore Gader uden Løgte! Jeg, der dog, saa at sige, er hjemme paa Gaderne, og næsten kjender hver en Steen, er ikke engang sikker for at komme galt afsted; men nu har den gode Gud dog bevaret mig i samfulde tredive Aar, og jeg haaber, at han vil bevare mig fremdeles. Mon Magistraten og de eligerede Mænd dog engang ville faae i Sinde at ryd-

de lidt op i vore Gader; jeg vil slet ikke tale om at forskjønne Byen, men blot at sørge en Smule for deres Medmenneskers Lemmer. Der er dog visse Folk, der har lagt Tang over deres Kjælderlemme; det er saamænd ganske fornuftigt gjort, for naar man nu falder over dem, saa falder man i det mindste blødt, og det er dog altid en Trøst; der var at ønske, at alle vore Gader bleve forsynede med et godt Lag Tang; det vilde hjælpe betydeligt — Men Tiden løber ganske forskrækkeligt i det nye Aar, nu slaaer den jo allerede To.

Nu vil jeg til de Sytten saa *)
Mit Nyaarsønske vende:
Gid deres Lamper bedre maae
End mine Løgter brænde!
Gid deres Hjerners Tran, som mit,
Ei være klumpet Sildefidt,
Der oser stærkt og lyser lidt,
Som Byen maae bekjende!
Ho, Vægter, Klokken er slagen To!

Der er endnu Lys dernede hos Gjæstgiveren, Ja, det er ogsaa Nytaarsnat og den kommer kun eengang om Aaret. De gode Borgere sidde nu saa glade derinde, og tage Afskeed med det gamle Aar, og med alle dets Glæder og Sorger; og et nyt Tidsrum oplader sig for dem, fuldt af Haab — ja, af Haab! Hvad det forresten vil bringe, veed kun Een, kun han, der har tændt alle de himmelske Lamper deroppe, og det er godt at vi hernede ikke vide det. Haabet er dog egentligt den bedste Skat, Mennesket eier. Kundskab er kun een; naar vi vide hvad der skal skee, vide vi det, og dermed er det forbi; men Haabet, Haabet er uendeligt, ubegrændset, det er en Guldgrube, der aldrig bliver træt af at give, der aldrig kan udtømmes. Uden Haabet var Mennesket den usleste Skabning; selv den Rige, den Mægtige, den Vise, den, der nyder alle Livets Goder, vilde være det elendigste Creatur paa Jorden, hvis han intet mere havde at ønske eller at haabe. Ja, sandelig! det er ikke Rigdom, der gjør rig,

*) I Navnekrog er der sytten eligerede Mænd; i Helsingøer er der kun sexten.

det er Haabet; og naar jeg vil ønske en Ven noget ret godt, noget ret lykkeligt, tænker jeg ikke: vor Herre give ham tyve tusende Daler, eller vor Herre skjænke ham en god Herregaard, men jeg tænker i mit stille Sind: vor Herre fylde rigeligt hans Lampe med Haabets bedste Olie, og lad den aldrig, aldrig slukkes. — Den slaaer igjen, Klokken er Tre.

En Borger, naar han Borger er,
Som han det bør at være,
Brav, virksom, redelig især,
Fortjener Agt og Ære.
Den Borger, der sin Dont forstaaer,
Og over, som han bedst formaaer,
Al Held og Fryd i dette Aar,
Og saa i mange flere!
Ho, Vægter! Klokken er slagen Tre!

Hvad er det for en lystig Flok, der bruser ned ad Gaden, som Bølger i en Storm? — Lad os see engang! — Nu, det er muntre Sømænd, der ogsaa have bedet det nye Aar Velkommen paa deres egen Maneer! — Vor Herre velsigne dem! — Sømanden er brav og ærlig; jeg har ogsaa selv engang været Sømand, og udholdt mangen stiv Dravat paa det vilde Hav. Men nu er det forbi, og istedetfor at trodse Farerne paa de oprørte Bølger, maa jeg styre omkring her paa Gaderne mellem de mange tusinde Skjær uden Kompas og Bestik. — Herre Gud! Jeg gad vidst om den Tid ikke vil komme igjen, da vore Sømænd vare Nationens Stolthed, og vort Flag vaiede æret og frygtet paa alle Have; men det er saamænd ikke vore Sømænds Skyld, at den gode gamle Tid er forsvunden. Og vore Sømænd her, de have altid havt et godt Lov paa sig, flinke Folk, kjække, drifrige og ærlige Folk, det maa man lade dem. Ogsaa de fortjene et ærligt Nytaarsønske, og da Klokken just slaaer fire, skal min Sang ledsage dem til deres Hjem.

En Sømand med et modigt Bryst
Fortjener Priis og Hæder;
Mod Faren kjæmper han med Lyst,
Og elsker jævne Sæder.
En Hæder for vort Fødeland
Var, er og bliver vor Sømandsstand,

Thi ønsker den hver ærlig Mand
De bedste Nyaarsglæder,
Ho, Vægter! Klokken er slagen Fire!

Nu ere de da Alle til Ro; intet Lys mere at see, undtagen det svage Skin af en Lampe fra en Qvist, hvor en stakkels Moder endnu sidder og spinder paa sit kolde Værelse, for i Morgen at kunne række sine Smaa en lille Nytaarsgave; eller Lyset fra et Sygekammer, hvor en stakkels Lidende vaander sig paa sit Smerteleie. Herre Gud! hvor vi Mennesker dog altid plages af Sorger og Bekymringer, men dog synes mig, at Byrderne aldrig trykke haardere, end ved Begyndelsen af det nye Aar. Det maa komme deraf, at man fra sin Barndom vænnes til at glæde sig paa denne Tid; og dobbelt tungt er det at være bedrøvet, naar vi see, at alle ere glade. Var jeg rig, vilde jeg gjøre de Fattige meest godt ved Slutningen af Aaret, thi da vilde Glæden være dobbelt stor, fordi Sorgens Byrde var dobbelt tung. Men hvor mange er der, der tænke paa den Lidende? De har ingen Tid for lutter Baller og Assembleer og Komedier og Thekommers! Nu, den gode Fader deroppe har jo dog ikke ganske forladt sine lidende Børn; i enhver Armodsbolig, ved ethvert Smertensleie staaer den venlige Gudsengel Haabet og hvisker saa kjærligt: "Fat Mod, Menneske! det vil blive bedre!"

Nu Klokken slaaer i Taarnet fem,
Og Dagen frem mon skride,
Mit sidste Ønske gjælder dem,
Der uforskyldt maae lide:
"Den Arme Hjælp, den Syge Trøst,
Og Balsom for hvert knuset Bryst,
Og Haab naar til den dunkle Kyst
Paa Dødens Baad vi glide!"
Ho, Vægter! Klokken er slagen Fem!

F. S—e. (H—P.)

Theatret.

Fredagen d. 30te Decbr. f. A. opførtes paa det kgl. Theater Familien Riquebourg, Drama i 1 Act af Scribe, oversat af Herr' Prof. J. L. Heiberg (første Gang.)

Riquebourg, Købmand, Herr' Rosenkilde. Herr' R. bevægede sig her med Held i et nyt Genre. Vel ere de Fleste af denne Rolles Partier komiske, men den har ogsaa adskillige alvorlige, fyrige, ja! selv tragiske Situationer. At Herr' R. var heldigst i de Første, er naturligt. Til Komiker er han fød og baaren, det er han med Liv og Sjæl, hvorfor ogsaa et vittigt Hoved skal have sagt: „Hvis han blev Graver, vilde han lee de Døde ilive!" Han gav den ærlige og muntre, men udannede Købmand med naturtro Sandhed; men han gav ogsaa den kærlige Ægtemand og Oncle med meget Held. Hvor herligt sagde han ikke Repliquen om at sidde og ligge, sætte og lægge, den om Ømhed og Kærlighed, som man bør henlægge til Aftenen efter Comptoirtiden, den om Circus, som han besøger hellere end Operaen, fordi der paa det første Sted er rask Commerce med Heste og Canoner, og fordi han gerne falder i Søvn paa det sidste Sted o. s. v.! Men, hvor heldigt tolkede han ikke ogsaa sin Kærlighed til sin Kone og Søstersøn, som han næsten elsker høiest af Begge, sin Vrede, da han troer at have opdaget Hortensias Utroskab, og sin Glæde, da han føler sig overbeviist om hendes Uskyldighed o. s. v.! Med alt dette, troer Anm. dog, at Herr' Stage vilde have udført denne Rolle med endnu større Held. — Hortensia, hans Kone Md. Werschall. Med tryllende Ynde, med mageløs Elskværdighed, i Stemme, Øine og Minespil, overvandt Kunstnerinden denne Rolles Vanskeligheder. I denne Kamp mellem Kærlighed og Sandhed seirede hun. Hvor mæsterligt lagde hun ikke Hjertets halvt dulgte, halvt aabenbarede Følelser for Dagen! Hvor øm og taknemmeligkærlig var hun ikke mod sin Mand, hvor værdig i sin Følelse, hvor alvorlig i sin Blidhed mod Frederik! Dog — bort med Haanden fra Maleriet! At den følende, aandrige og skønne Qvinde er Skaberens største Mæsterstykke, har Md. W. denne Aften, som saa ofte før, vidst at tolke os paa den meest

levende Maade. — Frederik, hans Søstersøn, Herr' Holst. Vi ville ikke tale et Ord om Herr' H.'s Quietisme (Rolighedsstand) i denne Rolle, den var saa aldeles under al Kritik, at han i den Henseende virkeligen, paa Grund af sit taabelige Udseende i hiin Tilstand, er ophøiet over vor Kritik; men derimod ville vi tale et Par Ord om hans Bevægelighed i Rollen, om vi saa maae sige. Vi overraskedes ved hans inderlige, sande, naturlige, rørende Pathos i en saadan Grad, at han fremlokkede Taarer i vore Øine. Hvor ypperligt og hjertegribende var ikke hans Spil i Stykkets Midte og Slutning i Scenerne med Hortensia og Riquebourg! Hvor bragte ikke hans mandige Kamp os til at zitre, og hans herlige Selvbeherskelse, da saa meget lokker ham til at afsløre sin dulgte Kærlighed, hvor bragte den os ikke til at elske og agte ham! Hans Følelsers Udbrud i Ord og Graad maatte røre Enhver, der med sin hele Sjæl og med fuldkommen Illusion satte sig ind i Dramaet og i Frederiks Charakter. Hvad kunde der ikke blive af denne Skuespiller, naar Bestyrelsen satte ham paa hans rette Hylde, og naar hans Ansigt ikke havde saa uheldigt et Anstrøg udenfor Talens (eller i Taushedens) Pathos! — Elise, Riquebourgs Broderdatter, Md. Larcher. Den elskværdige Kunstnerinde gav denne lille Rolle, hvoraf Digteren kunde have gjort langt Mere, med den Ynde, Naivitæt og Lethed, der ere hende saa ganske egne. — Grev Derignon, Herr' Seemann. Kunstneren gav den dannede og fornuftige Adelsmand med Anstand og Værdighed; men hans Diction var i de fleste Repliquer alt for hurtig, og følgeligen uarticuleret. — Herr' Pätges var Tjeneren Lapierre, og drak sin Snaps Rum med ligesaa rask Anstand, som hans Herre, Købmanden, sin.

Hvad Stykket selv angaaer, da forekommer det rigtigt nok Anm. lidt usandsynligt, at Riquebourg ikke snart mærker, at Frederik er den, Hortensia „frygter for at komme til at elske;" men vistnok glemmer man let denne Usandsynlighed paa Grund af det fortrinlige Sammenspil og det epigrammatiske Slutningspoint.

I det muntre treacts Syngespil, Muurmæsteren, som minder os om Haandverkslivet i „de forlibte Haandværksfolk," hvormed det ogsaa

har nogen Lighed i Henriettes og Md. Bertrands Characterer, gav Herr' Kirchheiner Leon de Mervilles Rolle med militair Anstand. Udenfor Sangen var hans Diction ikke blot for hurtig og uarticuleret, men ogsaa, hvad man i Scholesproget kalder, plaprende. — Den unge Grækerinde, Irma, gav Jfr. Keck udenfor Sangen med sin sædvanlige Kulde og Blyhed. Hun maa være mere kjæk. — Herr' Schwartzen gav den syngende Murer, Roger, ypperligt, men udenfor Sangen var han, med al sin Bevægelighed og Livelighed, kun taalelig, og Vand mod sin Forgænger, Herr' Cetti. — Kleinsmeden Baptiste (tilforn Herr' Phisters Rolle) blev given mæsterligen i alle Henseender af Herr' Foersom. — Jfr. Abrahamsen gav Henriettes Rolle, der har megen Lighed med Rosines i det forhennævnte Stykke, med sin sædvanlige Livelighed og Naturlighed. Hun er lige elskværdig, enten hun er forelsket eller skinsyg paa sin Mand eller vred paa den misundelige Sladdersøster og Sammensætterske. Hendes følelsesfulde, musikalske Foredrag harmonerede fuldkomment med hendes aandrige Spil udenfor Sangen. — Md. Bertrands Rolle, der ligner Engelkes i „de forlibte Haandværksfolk," udførte Md. Winsløw med charakteristisk Naturlighed. Hendes musikalske Foredrag var mæsterligt; Skændeduetten med Jfr. Abrahamsen, som fra Componisten (Aubers) Side er ganske ypperlig, lod Intet tilovers at ønske fra dette vakre Søsterpars Side. — Usbeks og Ricas Roller udførtes efter Pligt og Samvittighed af Herr' Hvid og Herr' Phister. Den Bøn, Rica synger til Allah for Leons Frelse, udførtes skønt af sidstnævnte Kunstner.

Begge Stykker gaves for temmeligt fuldt Huus og med udeelt Bifald, naar man undtager, at et enkelt Oppositionslem i Parquettet hyssede ad den Aria, hvori Roger beder for sin Velgjører, og som det øvrige Over- og Underhuus i vort dramatiske Parlament applauderede.

Chraahnsintis.

En Billet-Doux til Redacteuren om Billetcassererens Vignette.

Høistærede!

Først og fremmest maa jeg ønske Deres Velædelhed

Et glædeligt Nytaar,
Alt, hvad Hjertet formaaer,
Hvad i Guds Magt staaer,
Og De ei forsmaaer,

og dernæst maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at i den Samling af Vignetter, som de Herrer Simplex og Chraahnsintis have leveret i Nr. 77 af Deres Blad, og hvori den ene Vittighed, saa at sige, slaaer den anden paa Øret, mangler der dog een, som er meget vigtig og væsenlig, og det er — den saakaldte Billetcasserers. De vil svare, at han ikke hører til Theatrets Personale, da han har sit Locale udenfor Theatret, i Vestibulen eller Forgaarden til Templet; men jeg svarer dem igjen, at han er en saare vigtig Mand ved Theatret, da ingen Uvedkommende, hvorved jeg forstaaer Publicum, (naar jeg undtager dem, som have Fribilletter) kan komme til at see og høre Vedkommende (Præsterne og Præstinderne i Thalias og Melpomenes Tempel,) naar man ikke har købt sit Pas hos denne Mand. Her har De, efter denne lange Snak, Vignetten, som De kan indrykke i Deres Blad, ifald De synes noget om den.

Billetcassererens Vignette.

Fra denne Mand man Billetter subtraherer,
Imens han Markerne til Dalerne adderer,
Og derfor kaldes han Billetcasserer.

venskabeligst,

Valdby, d. 1ste Jan. 1832.

Ole Peersen.

E. S. Send mig et Par tusinde Conditorknaldere med Peer Nielsen, som tager ud igjen imorgen! Jeg skal bruge dem for at frembringe en ordenlig Knaldeffect paa Valdbyes store Theater paa Søndag ved Opførelsen af Jens Olsens store Vaudeville i 5 Acter, Bonden, som Prakker.

Uden paa Brevet: Hermed følger en Bøtte brandguult Smør.

Indsendt.

H. C. Andersens Vignetter til danske Digtere.

Disse nydelige Smaadigte ville glæde enhver Læser af Aand og Hjerte. Kun maa man beklage, at Hr. Andersen har optaget enkelte Rimere, imedens han har udeladt adskillige Digtere. Hvo forundres ikke ved at finde Navnene Bunkeflod, Søeborg og Lignende, hvor man forgjæves søger Malte Conrad Brun, Blok Tøxen og Flere? M. C. Bruns glødende Begeistring og fortryllende Tonemaleri, Blok Tøxens høie Frihedsaand og dybe Vemodsfølelse maae stedse, trods Døgnets smaalige, fornemt krybende Trællesind, hjemle disse hæderlige Mænd Pladser iblandt Danmarks Lyrikere. Bruns „Slaget ved Tripolis" — maaskee den mesterligste Ode i Verden! — hans „Niels Ebbesen, Tyrandræberen," o. s. v., ville sikkert, ligesom Blok Tøxens „Napoleon Buonaparte, „Valdemar von Qualen," „An America," „Byron," „St. Petersborg," „Til Grækerland," „Til Frederik Carl Christian," „Olfert Fischer," og mange Flere, overleve hele tykke Bind af Øieblikkets saakaldte Digte. "Non multa, sed multum!"

E. G. N. Werner.

Kjøbenhavns Børs, d. 3 Januar 1832.
Hamburg 2 M. — à vista 212.
Specier 211
Specier solgtes til 12 Rbmk. 10½ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	148½	119 Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	44	44½ Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)	89	89½ Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	84	84½ i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr 1820)	102	102½ Rbd. r. S.
Dito Dito	107½	108 i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar	100	100½ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn	103	103½ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S.	99½	100 r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	99½ i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59½	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer	63	63½ L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 2. Fredagen den 6 Januar 1832.

Til en ung Digterinde (Miß Mary Anne Brown)

(Efter Miß Landon.)

I Dine Hænder har Du Vaarens Blomster,
Din Gang er let og rask, som Vindens Flugt,
Og i Din unge Sjæl boer Uskylds Glæde,
Den livelige Følelse, der ikkun kender selv
En dydig, reen og navnløs Salighed.
Du lever i den lykkelige Tid,
Da Følelsen med Vælde os behersker.

Ja, Pige, Du est i din Vaar, — og Ungdom,
Som Lyset, skulde om Dig sprede nu
Det Solskin, som bestraaler Morgentimen, —
Den Munterhed, som ytrer sig i Vaaren;
Dog har alt paa Din Pande dannet sig
Et Præg af hine mørke Alvorstanker,
Der ellers først er modne Alders Lod.
Hvad har vel denne dunkle Skygge tegnet
Saa tidligt paa min Marys unge Pande?

Det tolke jo de store, sorte Øine,
Frivilligt fyldte nu med Taareperler,
Og Bleghed paa den unge Piges Kind,
Der ellers ei er Ungdomsvaarens Lod.
Skiøndt Barn, Din Aand, Dit Hjerte er begavet,
Og Hjertets dybe Haab og Frygt er', som
Et Varsel mig, at Digterindens Gaver
Er mægtige, som Prophetindens Aand.

Dit Billed, Mary! svæver for mit Øie,
Og Dine Digte hvile paa mit Knæ;
Jeg tænker paa, hvad Du for Tiden est,
Og paa hvad Du, min Pige! vorde skalst.
Ja farlig er, som Trolddomscharakterer,
Der ei udtydes kan af nogen Jordisk,
Den Gave, Du besidder, elskte Mary!
Thi Snildet kan, som Himlens store Lys,
Snart qvæge, og snart blænde Jordens Børn.

Du est nu i Din Drømmealder:
Nu ere Grenens grønne Blade,
Og Solens Skin, som dem forgylder,
De skyldfrie Glæder, som Du nyder;
Nu elsker Du den høitidsfulde Nat,
Og henrykt Stjerner Du beskuer;
Hver Blomst fremkalder for Dit Digterblik
De gamle, gudbesjælte Skjaldes Dage.

Nu boer Du, Pige! hos Dit eget Folk,
Og sidder ved Din egen Arne,
Og deres Øine vaage over Dig;
Thi Du est deres Yndling, deres Stolthed!
Jeg mod min Villie maa misunde Dig;

Fra første Ungdomsaar jeg havde intet Hjem,
Og dog er Hjemmet mig en hellig Grund,
Hvortil de bedste Følelser sig knytte.

Din Lod er skøn! den ikke blev, at kæmpe
Med Livets onde Aander og Genvordighed,
Dit blide Hjerte, fuldt af Kærlighed, —
Det vilde slet bestaae i Verdens Kamp,
Hvor selvisk Egennytte, Løgn og Svig
Tilfegte sig en lumpen Seiers Ære
Ved søde Smiil, som jo er Falskheds Maske,
Ret, som om List afvadsked Syndens Pletter.

Jeg tør ei tale til Dig om Navnkundighed,
Hiint Sjælens Galenskab, som paa et Tærningkast
Henslænger Livet, for at naae Fortvivlelse.
Din Vinge er for Himlens Rum bestemt,
Den længes at forsøge sig paa Flugten,
Og ivrigt søger den at trodse Alt,
Til Lyn og Storm og Solskin er forbi;
Og Du tilsidst Dig finder ene.

Men Kærlighed vil vorde Din Belønning,
Den Kærlighed, som tolkes i Dit Digt;
Ja, drøm om den, men drøm dog ei, at den
Skal nogensinde falde i Din Lod!
Dens Skygge, ei den *selv*, vil komme til Dig:
Dit Hjerte, alt for aandigt til dens Hjem,
Er ikkun Kærlighedens Altar;
Thi Digterphantasiens Børn er' dog
De Svageste af Jordens Skabninger.

Saa, stil Din Pandes Banken og Dit Hjertes Slag!
Tag Strængene af Harpen! Luk Din Bog!
Vælg Dig en simpel Rolle i vort Drama!
Vend ei Dit klare Øie op mod Him'len!
Glem ganske, hvad Du est, og nøies med
En sparsom Hverdagskærlighed, skjøndt sligt
Et Liv Dig synes høist kedsommeligt!

Du ryster, Mary! med Dit lille Hoved?
Nu vel! Betro Dig til Din Vinges Magt!
Fremkald af Harpens rige Tonevæld
Din Digterevnes gudbesjælte Sange,
Og bortkast Livets lykkelige Ro
For Phantasiens vilde Sværmerdrømme!
Det Valg er vanskeligt, paa begge Sider
Maa Hjertet dele sig, hvordan Din Dom
End vorder. Vinde Livets Gode — tabe det, —
Kun een er Lodden, unge Pige! Vælg den!

Ak nei! — Du kanst ei gjøre Valg — thi Aanden
Vil ei, og Ilden i et Digterhjerte
Ei slukkes kan. Gid den oplyse maa,
Men ei fortære Mary Annes Hjerte!
Farvel, Du vakre Minniskjald! Farvel!
Gid Laurbærkransen eengang maa omslynge
Dit Hoved, og ei skuffe Hjertets Haab!

H. C. W.

Bekendtgørelse af et omreisende Linedanserselskab.

(Ingen Satire, men en Copi af en virkelig tydsk Original.)

Stor og allerstørst Production paa den slappe og spændte Line. Stor Production af Stokkeslagerne, tilligemed mange Andre o. s. v.

Da Selvros og Storpraleri aldrig have været Selskabets Diemeed og Hensigt, da det til enhver Tid og altid paa det Ivrigste har bestræbt sig for, at lægge det tilbedelsesværdige Publicums Fornøielse for Dagen, men heller ingen Møie og Livsfare sparet, for at ytre deres Ærefrygt ved Trambolinspring og Salto Mortaler, saa meget mere, som det har erholdt og faaet en ny Tilvext af Stokkeslagere, saa vil det ogsaa denne Gang, ligesom før og fremtidigen, forstaae at haandhævde sin Ros, hvilket herved bekendtgjøres under Trommeslag og Fanesvingning.

Nemligt paa følgende Maade og Maneer:

1) Vil Demoiselle Jeannette, ikke den stakkels, lille, københavnske Jeannette, men Demoiselle Jeannette fra Gibraltar, ellers sans façon den Ubrækkelige kaldet anvende sin store Kunst, ved hvilken Leilighed hun vil gjøre de høitagtede Velyndere en Overraskelse med et Trambolinspring, som visseligen forhen aldrig er bleven seet, saavel formedelst sin Dristighed, som for sin Størrelse.

2) Vil Herr' Cacadu, Æggedanseren fra Paris, forfærdige en macedonsk, eller snarere abysinsk Æggedans, hvorved han, formedelst Mangel paa Æg, vil betjene sig af æggedannede Kiselstene, tilmed, da ved samme Illusionens Bedrageri ganske og aldeles ikke kan forstyrres, og endnu meget mindre Kunstnerens overordenlige Geschicktheed kunde afdisputeres ham. Man vil forbauses over den Lethed, hvormed dette svære Mæsterstykke kan betragtes.

Mærk vel! Saaledes er det ogsaa allerede paa adskillige Steder blevet produceret, hvor Ingen endnu har skuet noget Lignende.

3) Vil Md. Directricen, til Trods for den Omstændighed, at hun er en Kone fra Middelalderen, staae paa eet Been paa den spændte Messingtraad, gjøre mangehaande bedragerske Kunstsvingninger, og paa samme Tid spille paa Pedalharpe med lige saamegen Følelse, som Nørelse, accompagnere sig selv udaf Phantasien og phantasere strax paa Stand, som Improvisatrice, over et, nede i Publicum opgivet Thema, hvilket visseligen hidindtil af alle Standspersoner blev seet med Selskabets største Bifald. Pedalharpen er gjort udaf et Stykke Cedertræ fra selve Bjerget Libanon.

Mærk vel! Denne angenemme Grouppering vil Md. Directricen have den Ære at fabrikere i det skønneste, peruanske Costûme.

4) Vil Monsieur Boudin fra Nyfoundland danse den saa meget yndede Æbledans paa den slappe Messingtraad, hvorved han vil have den Ære, ikke alene at fange Æblerne forfra og bagfra med Gaffelen, men ogsaa nedenfra med sin store Mund, og saaledes, hvilket visseligen er det Remarquableste, opspise dem med Kernehuus og Skrælling for alle Tilstede- og Fraværendes Øine,

Briller og Kiggerter. Det Sidste vil sætte det tilbedede Publicums Tilfredshed paa Beundringstoppens høieste Spidse. Der vil heller ikke blive noget Mere tilovers at ønske.

5) Vil den lille Bajazzo applicere adskillige Lystigheder og Spasmakkerier, som ville udmærke sig ved hans ganske nye Methode, hvorved han vil udføre Nationalspring. Et Hovedcharakterstykke, hvori han vil overgaae sig selv, er Følgende: Det, som Kunstnerne frembringe paa Messingtraaden med admirabel Kunstfølelse, vil han med samme Lethed producere paa Jorden, og overhovedet slets ikke tage sin Tilflugt til Linen, eller Touget, eller Linien, som de Sprænglærte sige. En forstilt Beskedenhed, som geraader ham saa meget mere til Ære, som han kort efter denne Production vil bestige Messingtraaden, og falde ned af samme med overordentligt udmærket Geschickthed. Det deraf opstaaende Rabalder vil høres i hele Nabolaget. Hans Klædning er, i Modsætning af de andre Bajazzoers, som altid ere meget pjaltede, accurat, som en ung Modejunkers.

6) Vil Monsieur Parbleu opføre en ganske gammelromersk antik Pantomime af mange Personer, bestaaende af følgende Stykker, nemligen: Kong Romulus, Herr' Remus, Allerhøistsammes Broder, dernæst Ulvinden, som giver begge disse allerhøieste og allernaadigste Personer Lidet af Pattetaaren, og, hvilket vil overgaae Alt, Tiberfloden, saaledes som den flyder levende og naturligen i egen Person, hvilke alle Personer Monsieur Parbleu vil affectere og forestille, saa meget mere, som Selskabets øvrige Medlemmer maa omklæde, forvandle og costûmere sig. Dialogen eller Samtalen i Samme bestaaer af lutter pure eller rene Jamber eller Skinnebeens-Vers.

7) Vil det saakaldte Non Plus Ultra eller den skinbarlige Herkules forestilles og ageres, i Sabinerindernes Rov, et Stykke, hvorom, det vilde være unødvendigt, at sige mere i Forveien, saa meget mere, som det høie Publicums Spænding og Forventning vil ikke alene spændes paa det Høieste, men endog overgaae sig selv til Hoistsammes Forundring. Til Decorationernes Forskønnelse vil ved dette Stykke den saakaldte Mariansphvirvel vorde slagen paa den tyrkiske Trom-

me, og hele Harmonien anstrænge sig med uhyre Livelighed.

Dette være nu, som det vil! Saameget er vist, at alle Selskabets Medlemmer, saavel Trambolinspringeren, som Stokkeslageren, ville bemøie sig med paa den smalle og trange Sti at naae det høie Maal, hvor den suurt fortjente Udødelighed, i det Mindste, sikkert og uundgaaeligen (eller uomgængeligen, som de Sprænglærte ville have, det skal hedde) oppebier og vinker ad enhver ægte og gediegen Kunstner. Ja! hvad som mere er, de ville visseligen, med al Livsfares Tilsidesættelse, søge ikke alene at formere Publicums Fornøielse, men ogsaa at trække den ud i Længden.

8) Vil den store Production paa Ildlinen finde Sted. At beskrive Samme, vilde være umuligt, selv for den største Tosse. Ja! Directeuren vil ikke gaae den overordenlige Overraskelse i Forkøbet derved, men hellere lade den komme bagefter.

9) Vil den lille Breslauer fra Schlesien, kaldet den store Leipziger, vove sit første dramatiske Experiment paa Linen, og beder derfor det høivelbaarne Publicum om Naade og Overbærelse.

Høistsamme ombedes om, ikke at lade sig tages ved Næsen af kritiske Journalers Bagtalelse, som af Misundelse over vort Bifald monne skrive calumniøse Sager og forringe Directeurens Berømthed. De forskjellige Kunstnere skulle nok sørge for at smigre Publicums høie Smag; især vil Bajazzo ved sin forstilte Dumhed gjøre sin Skyldighed i dette Stykke.

Kl. 11 vil jeg ride omkring til Hest og til Fods med mit hele bestialske og genialske Selskab i høitideligt Costume.

Med dybeste Respect for Høistsammes Høiagtelse forbliver og recommanderer jeg mig i det høie, høieste og tilbedelsesværdigste Publicums Naade, som Høistsammes

underdanigste
Slave og Kunstner,
Directeur Saus-Souci.

Skuepladsen er paa Torvet i en Boutiquehvælving. Børn af ubevidst Alder ere frie Mennesker. Man anmoder Publicum om, at opføre

sig smukt artigen, ordenligen og anstændigen. Hunde ere en naturlig Undtagelse herfra. Lad dem følge Naturen! Vi andre maae genere os.

Der begyndes præcise Kl. 5, med mindre Menneskehedens Trængsel skulde foranledige tidligere Aabning og Begyndelse. (Allg. W. Theaterzeitung. Nr. 72).

Følgerne af et Ørefigen.

Ingen Roman.

(Efter Friedrich Rollberg.)

Den meest gudlige Seir er Tilgivelse!
Schiller.

Første Capitel.

Ørefigenet.

„Hvor den Pokkers Dreng nu ogsaa bliver af igjen?" — sukkede Madame Agathe, da hendes Ægtemand, Køhmand Welling i D..... tredie Gang i en vred Tone udraabte Navnet „Vilhelm!" „Han er vel bleven opholdt" — sagde hun i en formildende Tone til sin Mand, som med Pennen bagved Øret og adskillige Breve i Haanden forlod sit Skriverpult, og nu stod for hende: „Paa Posthuset skal Drengen, det er den høie Tid" — raabte den Fortørnede — „om et Quarteer er det for sildigt, og Vexelbrevene paa Hamburg og Amsterdam blive liggende, naar de ikke om 10 Minuter komme paa Posthuset." — „Han kommer vist strax," svarte Agathe, — „thi han har været over ½ Time borte." „Efter Dit Uhr," sagde Welling, „som altid gaaer en Time for langsomt, ifald den Døgenigt skal undskyldes. To Timer har han alt været borte, og han behøvede ikke engang ½ Time, for at besørge sit Ærind." — „Jeg vil kalde paa Gaardskarlen," afbrød Agathe ham, og vilde gaae. — „Han

er i Pakhuset med Bogholderen," — raabte Welling med et Blik paa det store Fløiteuhr, „og, saa sandt jeg lever, om 5 Minuter slaaer den 6. Saa maa jeg da selv gaae for den fordømte Drengs Skyld" — buldrede han, i det han greb Hat og Stok, — „men, bi Du kun, jeg skal tage imod Dig." — Med disse Ord ilede han bort, og Agathe traadte bekymret hen til Vinduet, hvorfra hun kunde oversee Gaden langs med Floden. Ad denne Vei maatte hendes Pleiesøn, Vilhelm, komme, og, medens hendes forskende Øie søgte at opdage hendes Yndling, tænkte hun omhyggeligen paa et Middel til at formilde den heftige Ægtemands Vrede. Det ene Minut fulgte paa det andet, et Quarteer var alt forløbet, hvert Øieblik kunde hendes Mand komme tilbage, og Vilhelm var ikke kommen endnu. Nu endeligen saae hun ham i nogen Afstand ile i fuldt Spring hen imod Huset, men i samme Øieblik traadte hendes Mand med Brevene i Haanden i den høieste Vrede ind i Værelset, kastede Hat og Stok paa Gulvet, Brevene paa Bordet, og raabte: „det kommer deraf, at Du altid har føiet den Knegt, det stoler Drengen paa, og bliver hver Dag mere ubændig og letsindig. Posten var allerede færdig, og Vexelbrevene maa blive tilbage. — Men Gud hjælpe ham denne Gang!" vedblev han med et Blik paa det vegtige Spanskrør, som laa paa Gulvet, og Agathe, som forstod sin Mands Blik, tog det, bekymret for sin Yndling, ubemærket op, og satte det bag ved Fløiteuhret. Nu traadte Vilhelm med glødende Ansigt ind i Værelset, og Welling opbragt lige hen for ham med det Spørgsmaal: „Knegt! hvor har Du dreven saa længe omkring?" — Med bønlig Mine stillede Agathe sig mellem sin Yndling og sin Mand, og med sin sædvanlige, raske Oprigtighed svarte Vilhelm: „Der løb et Skib af Stabelen, det gad jeg gerne see, og saa har jeg nok dvælet for længe der." — „Og jeg kan selv gaae paa Posthuset, for Din Liderligheds Skyld maae Brevene blive liggende i 4 Dage," raabte Welling i høieste Vrede, skød sin Kone tilside, og et dygtigt Ørefigen brændte i samme Øieblik paa Vilhelms Kind. „Det kan Du tage med til Erindring," — sagde Welling, — og Vilhelm ilede ud af Værelset med blødende Næse.

Andet Capitel.

Oplysninger.

Købmand Welling havde for 13 Aar siden i 6 Maaneder mistet 2 elskede Børn, en Dreng paa 5, og en Pige paa 17 Aar. Hvad der formerede det Pinlige ved dette Tab, var Maaden, hvorpaa det skete. Datteren, Mathilde, var, efterat være helbredet for en Sygdom, som havde varet i adskillige Maaneder, gaaen ud at spadsere med sin Gouvernante paa en munter Foraarsdag, for at gjøre en lille Seilads paa Rheden, hvor der var ankommet fremmede Krigsskibe, som man vilde tage i Øiesyn. Begge vendte aldrig mere tilbage. Alle de nedbøiede Forældres Efterforskninger vare forgæves; men alle Formodninger stemte overeens i, at Baaden, paa hvilken de havde befundet sig, maatte være forulykket. Adskillige Tilskuere, som havde været tilstæde den Gang nede ved Havnen, troede at have bemærket et saadant Fartøis Synkning i Afstand, og de ulykkelige Forældre beholdt ved deres uerstattelige Tab kun Vished om, at deres elskede Barn tilligemed sin Ledsagerske var blevet opslugt af Bølgerne. Efterretningen om denne Ulykke kastede den fortvivlende Moder paa Sygeleiet, og næppe var hun kommen sig førend en epidemisk Skarlagensfeber efter faa Uger ogsaa berøvede hende hendes Søn Georg. Kun de hensigtsmæssigste Adspredelser, Religionens Trøstegrunde, og hendes Mands kærlighedsfulde Behandling, som forekom alle sin Kones Ønsker, havde efter længere Tid kunnet formilde den dræbende Indflydelse af billig Smerte over dette doppelte Tab hos Agathe saa meget, at hun blev istand til, igjen at bære Omsorg for sin stedse vaklende Sundhed, for ikke at berøve den nedbøiede Fader den sidste Støtte, som han eiede, en elsket Kone. — Gunstige Formuesomstændigheder gave vistnok endnu stedse denne Familie, som nu var børneløs, Fordringer paa mangehaande Livsnydelser, men Kærlighedens og Enighedens tabte Glæder i den huuslige Kreds, og den forsvundne Lykke, at see dem selv fremblomstre i deres Børn, overtrak snart dette Ægtepars i en tidligere Periode klare Himmel med Kummerens Skyer. Wellings Ønske

var for stedse tilintetgjort ved Tabet af Mathilde. Med en Søn af hans Ungdomsven, der havde lagt den første Grund til Wellings Velstand, skulde hans Datter om faa Uger, efter hans Tilbagekomst til Hamburg, forloves, og næste Aar vies til ham med en betydelig Medgivt. Da greb Dødens kolde Haand i de Ønsker, som Forældrenes af Taknemmelighed glødende Hjerter nærede, og tilintetgjorde deres skønneste Forhaabninger. En snigende Græmmelse angreb de ulykkelige Forældres Livskraft, og kun den almægtige Tid drybbede endeligen smertelindrende Balsamdraaber i det børneløse Ægtepars Hjertesaar.

Da hændtes det en Dag at Welling, som gik en Tour med sin Kone i fri Luft, stødte paa et rørende Skuespil. En Begivenhed, som var velgjørende for Byen, havde bevæget en af dens rige, patriotiske Beboere, til at give de Børn, som opdroges i en der værende Stiftelse for Hittebørn, et festligt Maaltid i fri Luft. — Det var et rørende, hjertegribende Syn, at see mere, end 100, simpelt, men reenligt klædte, Drenge og Piger ved et stort Bord, hvor de glad nøde de Gaver, som ydedes dem, uden at ane, hvor mange og større Livsgoder, til hvis Besiddelse mangt et Barn vel var berettiget, en ulykkelig Tilskikkelse, eller slette Forældres Hjerteløshed havde berøvet dem. Med veemodige Blik betragtede Wellings Kone dette Antal af beklagelsesværdige Skabninger, og blev pludseligt, som fastnaglet af et Trylleri, staaende foran en deilig, omtrent 3 Aar gammel Dreng, hvis blonde Lokker flagrede i rig Overflod omkring et yndigt Ansigt. — „Georg!" — raabte hun høit, og Lyden af dette dyrebare Navn bortledede Wellings Blik fra Børnene paa hans Kone, som næsten ubevægelig stirrede med vidt aabnede Øine paa Drengen, der sad for hende; Wellings Øie faldt nu paa denne, og en umiskendelig Lighed med hans kære, afdøde Georg tolkede ham hans Kones Udraab og Forbauselse. Bekymret for, at Erindringen om hendes mistede Yndling skulde virke skadeligen paa hende, søgte han at faae hende noget bort fra Barnet, men uvilkaarligen vendte hendes Blik sig tilbage, og med en vis Heftighed forlangte hun, at komme igjen hen til Drengen. Institutets Forstander som havde lagt Mærke til denne Kones Forbauselse og Udraab,

traadte nu hen til dem, og spurgte med beskeden Deeltagelse om Anledningen til dette selsomme Optrin, og medens Welling gav denne den ønskede Oplysning, ilede Agathe hen til Drengen, og trykkede ham, overvældet af Moderkærlighedens Følelse til sit Hjerte. I det første Øieblik blev Drengen vel forskrækket, men, snart beroliget, ved den venlige Kones Kærtegn, saae han med sine store, blaae Øine smilende ind i hendes, i hvilke Veemodens Perler speilede sig, og, da Erindringens Magt gjorde, at Smertens Taarer udstrømmede heftigere af den barneløse Moders Øine, da klappede den uskyldige Dreng som en venlig Trøstens Engel, Agathe paa den vaade Kind. „Hvorfor græder Moer?" — spurgte han med barnligt søde Toner, og hulkende trykkede Agathe med det Udraab: „Min kære Søn!" — den Mistedes udtrykte Billed til sit Bryst. — „Jeg er ikke Din Søn, jeg er ganske alene," vedblev Drengen — „Fader død, Moder død — begge to deroppe;" — og hans glade Blik fordunkledes som vognede en Følelse af hans ulykkelige Skæbne hos ham. „Nei! Du skal ikke være alene!" sagde Agathe efter en Pause, i hvilken hun i det hun med Besvær tog Mod til sig, syntes at have fattet en Beslutning, og saae nu sin Mand nærme sig med Institutets Bestyrer. De tilstædeværende Tilskueres nysgærrige Blik, som havde samlet sig omkring dette Moderkærlighedens Skuespil, bragte hende ganske til hendes Samling, og, i det hun raskt greb sin Mands Arm, søgte hun at unddrage sig Trængselen. Ogsaa Welling var bleven rørt paa en selsom Maade af denne Drengs Lighed med hans afdøde Georg; men hans Charakterfasthed havde standset hans Følelsers Udbrud paa et offentligt Sted. Dog, beslægtede Ideer møde let hinanden i to elskende Ægtefællers Sind, og den lange Tilbagevei tillod Begge, at udvikle deres gjensidige Følelser og Forsætter i en fortrolig Samtale. Endnu førend man kom hjem, vare to følelsesfulde Hjerters dunkle Ønsker blevne fremdragne for Overeensstemmelsens klare Sollys, og den vakre Drengs Antagelse i Søns Sted blev besluttet af Begge. De Skridt, som udfordredes dertil, gjordes raskt og med Eftertryk. Welling erfoer allerede ved nærmere Forespørgsel næste Dag af Institutets Bestyrer, at denne Dreng for omtrent

I Aar siden var i en Alder af 4 Uger bleven fundet udenfor Stiftelsens Dørtærskel i en lille Kurv i en fiin Paaklædning. Et hosliggende beskrevet Papir, i det engelske Sprog, hvortil var føiet en Banconote paa 100 Pund Sterling, anbefalede Barnet til Stiftelsens Beskyttelse, med Løvte om at tage det tilbage, saasnart Omstændighederne tillode det, men, i alt Fald, tidligere eller sildigere at ville indsende gyltige Beviser paa dets Herkomst til Stiftelsens Bestyrer. En simpel Guldring med Bogstaverne V. B., hang ved et Haarbaand om dets Hals, og dette var Alt, hvad man vidste om Drengens Skæbne og Forældre. — Sagen blev snart bragt i Stand. Welling lovede i et retsgyldigt Document, at sørge, som Fader, for Drengen, og, i Tilfælde at hans ubekendte Forældre kunde med tilstrækkelige Beviser documentere deres Ret til ham, udlevere Drengen til dem. Saaledes blev den Lille, som man i Stiftelsen, med Hensyn til den første Bogstav paa Ringen, V., havde kaldt Vilhelm, efter faa Dage overleveret af Institutets Bestyrer til Købmand Welling, tilligemed den hos ham fundne Ring og Papirer og af denne og hans Kone optagen i deres Huus med forældrelig Omhed.

(Fortsættes.)

Ideeblomster.

(Efter Fuseli.)

Nogle gaae ind af Kunstens Porte med Guldnøgler, indtage deres Pladse med Værdighed blandt Berømmelsens Halvguder; Andre gjennembryde Dørene og springe med vild Magt i en Niche; Tusinde spilde Tiden paa at rasle med ubrugelige Nøgler, og at gjøre kraftesløse Stød mod de ubønlige Døre.

Følsomhed er en Moder til Medfølelse (Sympathi). Hvorledes kan den male Skønhed, hvis Hjerte ikke bankede ved dens Ynde? Hvorledes skal den kunne fylde Øiet med Menneskekærligheds Dug, hvis eget Øie aldrig udgød en Taare for

Andre? Hvorledes kan den danne en truende eller bydende Mund, som slikker Fyrsternes arvelige Spyt?

Humoristisk Avis.

(Tildeels oversat.)

Skuespillerinden Clairon spilte i et Sørgespil. Tæt ved Skueepladsen sad den vittige Skuespillerinde og Sangerinde Arnould, som lo og spøgede med sine Venner og Veninder. Clairon sendte Bud til hende og lod hende bede om, ikke at lee. Arnould fattede sig strax, lod hende hilse mange Gange, og bede om, at hun endeligen maatte see, hun kunde faae hende til at græde! (En lille Nisse hvisker mig i Ørene: „Sæt Jfr. Abrahamsen i Stedet for Arnould, og Md. Andersen i Stedet for Clairon!" men jeg svarer den lille Djævelunge: „Nei, min Tro, om jeg gjør! Troer Du lille, bitte Magisterunge! at jeg vil sætte de Smaae, som det er ondt at høre hoste, i Skindpels?").

Den berømte Titian var en stor Laps og og Abekat i sin Ungdom, og af et intetsigende Udvortes. Da han var dødeligen forelsket i sig selv, blev han udleet af de Fleste. En Dag fik han det Indfald, at agere en smægtende Tilbeder hos en Grevinde. Han dansede med hende og sukkede meget ømt: "S'amar non è, che dunque é quel ch'io sento?" (Hvis det ei er Elskov, jeg føler, hvad er det da?). Damen fortørnedes herover, men havde strax, da hun var vittig, et Svar paa rede Haand: "E'saara qualche pidocchio!" (Det maa vist være en L..s) Indfaldet foer omkring, som en Løbeild, og Angelo Titian skammede sig, gik i selv, øvede sit Talent og blev en Angelo (Engel), som Maler.

Dødsfald: „Min elskede Søn er faren heden! Sødt hvile hans Aske, som berettigede til store Forhaabninger!"

Følgende Curiosa ere tilskue i Freyburg (i Schweitz):

1. En christelig Kærligheds-Kappe uden Søm og syet saa viid, at den har Rum nok tilovers for Beboerne af en Verdensdeel, som endnu kan opdages.

2. En, med Repeteerverk forsynet, Kaarde, som slaaer af sig selv.

3. En elastisk Lysesax, hvormed Maanen pudses, naar den er i sidste Quarteer.

4. En tyk Foliant, som indeholder afskreven Lærdom uden Menneskeforstand.

5. En kunstig Maane, tjenlig i Magistratsmaaneskin.

6. En Theaterenthousiast, som døede i en Alder af 2 Aar, da Forældrene havde taget ham med paa Komoedie, for at høre en ny Sangerinde i i en splinterny Opera af den larmende Spontini, Rellstabs Perleven; (i Spiritus). Den salig Afdødes Sygdom var complicert af Nervekrampe og Apoplexi, da Enthousiasme drev ham Blodet til Hovedet.

Boghandler Nicodemus havde den Vane, altid at vise sig med begge Hænderne i Lommerne. Han indskrænkede sig til Sortimentshandel. En ytrede sin Forundring over, at han, som havde været saa længe etableret, endnu ikke havde leveret en eneste Forlagsarticle. „Det er jo ganske naturligt," svarte man ham, „han kan ikke faae Hænderne ud af Lommerne, for at betale et Honorar."

Sangeren Langweilig, som havde en smuk Stemme, men ikke heller havde uddannet Andet, end den, blev ofte indbuden i Familier, naar de havde Gæster hos sig, for at more Selskabet med sin Sang. Det gjorde han da ogsaa; men Valget af Sangene, han foredrog, og hvad han ellers sagde, røbede hans indskrænkede Forstand. I saadant et Selskab spurgte En en Fremmed, hvorledes denne Sanger havde behaget ham. „Omtrent som en Lærke," svarte han, „men ogsaa kun omtrent; han har rigtigt nok en behagelig Stemme, ligesom denne; men Lærken kan man ogsaa nyde, det kan man ikke gjøre ved Sangeren."

To Grammatikere klamredes i et Caffehuus om det tyske Verbum, kommen. Den Ene paastod, at det i Præsens maatte hedde: er kommt, den Anden: er kömmt. En ung, elegant Genimand, i en Pariserfrakke, udstrakte sit stærkt bøiede Lugteredskab pludseligen mellem de forskrækkede Stridsmænd, og opkastede sig som Voldgivtsmand med det Udraab: „Er kümmt zu gehen (il vient d'aller), maa det hedde."

En gammel Kone bragte en slidt og paa mange Steder sønderreven Andagtsbog til Factoren i et Bogtrykkeri, og bad ham om, at trykke den. Han gjorde hende opmærksom paa, at dette Verks Trykning paa ny vilde beløbe sig til 400 Gylden. „Det er ikke muligt!" raabte den forbausede Kone, „den hele Bog har fra ny af ikke kostet mig meer end 1 Gylden og 30 Kreuzer. Et Exemplar maa De sagtens kunne trykke mig for den Priis."

En Friseur var bleven Skuespiller. Næppe var han traadt ind førend man peeb. Han traadte frem og sagde: „Mine Herrer, igaar arrangerede jeg endnu Hoveder, idag — ikke mere; men — imorgen gjør jeg det igjen!" Alle klappede, og hans Spil fandt Bifald.

En Landmand, som sædvanligen behandlede sine Folk meget grovt, havde adskillige fede Oxer til Salg. En Slagter kom og spurgte, om han ikke kunde faae den største Oxe at see. Landmanden besørgede stedse selv Salget, for tilbørligen at kunne anprise sine Varer. Han saae just ud af Vinduet, og hans Tjener, som var den, der blev spurgt, raabte i sin uskyldige Ironi: „Aa, kære Herre, kom dog endeligen ud! Manden her vil see den største Oxe.

Støver.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Bosemose.

№ 3. Tirsdagen den 10 Januar 1832.

Numer 390.

En Junker, der sig teede tidt saa dum,
At man blev paa hans Vegne ganske stum,
Det Ønske eengang fik, at see et Maleri,
Som Kunsten havde viist sin Styrke i;
En Mand, som havde deraf en Copi,
Bad ham, med et Besøg sig at beære,
At han Beskuer deraf kunde være.
„Hvor boer De, Kære?" spørgte Junkeren. —
„Jeg boer i Gaden K., min kære Ven!
„Mit Numer er Tre Hundred' og Halvfemsindstyve." —
„Det Numer, Kære! er for høit; jeg vil ei lyve,
„Men maa i Sandhed sige, at jeg kan fornemme,
„Det Numer min Erindringsevne kan ei gjemme." —
„Oh, det er let, ifald De vil
„Alene lægge Mærke til,
„At, for Erindrings Skyld, De huske skal,
„At første Tegn er Gratiernes Tal,
„Det Andet, Musernes, hvis store Tempelhal
„Er Stedet, hvor De ikke gjør Dem klog og gal,
„Det Sidste Deres egen Hjerneskal."
Den Junker stirred', stærkt sig kroede,
Paa Taaen rundt sig snoede,
Og svarte: „Skjøndt De taler som en Bog,
„Man aldrig bliver paa Dem klog."*) —

H. C. W.

*) Manden var Jens Immanuel Baggesen. Hvem Junkeren var, veed jeg ikke.

Følgerne af et Ørefigen.

(Fortsat; see forr. Nr.)

Tredie Capitel.

Ungdomsaarene.

Den lille Myndlings Opdragelse, som især Agathe hang ved med uendelig Kærlighed, udbredte nyt Liv i det øde Wellingske Huus. Saasnart hans Aar tillode det, valgtes de dueligste Lærere til hans Underviisning, og deres Tilfredshed med hans Fremskridt beviste tydeligen, med hvilke sjeldne Anlæg og Evner Naturen havde udstyret Drengen. Den syntes i dette enkelte Tilfælde at ville stadfæste Viisdommens og Retfærdighedens høiere Lov, i det den gav den af sine Forældre Forladte Egenskaber, der, som Erstatning for andre ham frarøvede, uskatterlige Goder, maatte befordre hans tilkommende Tilvær i Livet. Allerede i sit 10de Aar skrev han en skøn, skønt endnu ikke ganske fast Haand, regnede med Færdighed, og var i sit 12te Aar det polske og franske Sprog temmeligen mægtig. Da lod Welling, som mindedes hiint Document, som fandtes hos Drengen, denne undervises i det Engelske, og Vilhelm gjorde saa store Fremskridt i dette Sprog, at han i sit 15de Aar talte og skrev det flydende. Omendskøndt han nu efter sin Alder, i videnskabelig Henseende vistnok hørte til de sjeldne Phænomener, manglede der hos dette Aandslys heller ikke paa Skyggesider, saaledes, som de pleie at være egne

for slige geniale Naturer. Et vist let Sind, der, uden en hensigtsmæssig Indskrænkning, hyppigen udarter til Letsindighed, en overordentlig Frihedsdrivt, som hader de af Nødvendigheden dragne Grændser, og dristigen overspringer dem, lagde, tilligemed en let opvakt Trodsighed, det Wellingske Egtepar ikke faa Vanskeligheder iveien, og, naar Pleiefaderen vilde udrydde disse Feil ved strenge Forholdsregler, saa gjorde Agathes alt for store moderlige Ømhed ikke sjeldent hendes Mands Bestræbelser frugtesløse. Drengen var vild, modig og ofte ubændig indtil Stivsind. I hans Fritimer vare Løben, Klavren og Springen hans Yndlingssysler, og Alt, hvad der var farligt og Halsbrækkende, havde sin største Tilbeder i ham. Allerede i sit 8de Aar roede han i Samqvem med en Dreng af samme Alder en lille Baad over den brede Flod, steg med utrolig Dristighed og Sikkerhed opad Tougstigerne paa de største Skibe, som laae paa Floden, der strømmede forbi hans Forældres Huus, og hyppigen maatte den bekymrede Pleiemoder kalde den elskede Vovehals ned fra Mærset. Paa hver Irettesættelse for slige farlige Vovestykker havde han intet andet Svar, end den Forsikring: „Det har ingen Nød med mig, kære Moder! Jeg veed allerede, hvorledes man skal baade roe og klavre." — Enhver streng, faderlig Befaling, at lade disse halsbrækkende Kunster fare for Fremtiden, opvakte hans Hang dertil kun endnu mere, og den Straf han truedes med, i Tilfælde af en Overtrædelse, gjorde, at han nu med stor Snildhed udførte hemmeligen og ubemærket, hvad han før havde gjort offentligen. Med et mindre modtageligt godt Hjerte, hvori der aldeles ikke manglede Spirer til Kærlighed, Taknemmelighed og Høimodighed, der ved hine Egenskaber ikkun hindredes i deres Vext, vilde Drengen under disse Omstændigheder let have kunnet blive et ondt og farligt Menneske, men Grundstoffet i hans Charakter var godt, og derfor bleve Pletterne i den uskadeligere. Dog gaves der Dieblik, da hans Trodsighed, naar han blev opirret, ofte brød heftigt og voldsomt frem, og den første, beskæmmende Tugtelse, der vederfores ham, hvilken han, som man seer af det første Capitel, modtog af Welling, virkede i saa høi Grad paa den ærgærrige Dreng,

der badede al Voldsomhed, at den fik den meest afgjørende Indflydelse paa hans tilkommende Skæbne.

Fjerde Capitel.

Flugten.

Vilhem løb med Lommetørklædet for Næsen, og bestandigt med Hatten i Haanden, ud af Huset, og langs med Flodbredden, uden at være sig selv tydeligen bevidst, hvad han egenligen vilde. Først, da han befandt sig i Havnen, syntes hans Samling igjen at vende tilbage, og, da han havde stillet det vedvarende Næseblod med koldt Vand, paatrængte sig ham nu det Spørgsmaal: „Hvad skal jeg nu gribe til?" At vende tilbage fra denne Tugtelse, han havde faaet, og maaskee udsætte sig for en endnu haardere Straf for sin Ulydighed, dertil kunde han slet ikke beslutte sig. Men ligesaalidet var han enig med sig selv om, hvad han nu skulde gjøre. Med Hovedet opfyldt af tusinde forskjellige Ideer, hvis Uiværksættelighed dog i næste Dieblik igjen var ham indlysende, vandrede han ved den yderste Ende af Havnen, da en Skibsklokkes Ringning pludseligen skræmmede ham op af hans sløve Grublen. Han saae op i Veiret, og blev staaende som lænkebunden for det Syn, der viste sig for ham. Et stort tremastet Skib var seilklart. Baller og Kister, som endnu laae paa Strandbredden, bleve skuffede ned i det nederste Rum. Den muntre Tummel, som herskede her, Matrosernes Virksomhed, Arbeidsfolkenes Raaben, Passagerernes glade Ansigter, som glædede sig ved den endeligen indtraadte gunstige Vind, Capitainens Paaskyndelser, de opsvulmende Seil, de lystigen flagrende Vimpler, — alt dette virkede med ubeskrivelig Kraft paa den modtagelige og pirrelige Dreng, og pludseligen stod den Beslutning, at gaae til Skibs, tydelig for hans Sjæl. Men — hvorledes skulde han udføre denne Idee? Den næppe 15aarige Drengs naturlige Forstand sagde ham, at man kunde hverken reise til Lands eller Vands uden Penge. Ligesaa lidet syntes det ham raadeligt, at tale til Skibsføreren, og at bede denne om at tage ham gratis ombord. Han kunde ikke betale Reisens Omkostninger, og hvad

Grunde skulde han anføre, som kunde formaae Capitainen, til at tage en ung Knøs ombord, som hverken havde sine Forældres eller Paarørendes Tilladelse, eller Pas, og følgeligen altsaa var blottet for Alt? — Da saae han to Skibsdrenge, omtrent af hans Alder, som, sysselsatte med at vælte den sidste Balle, der laa paa Strandbredden, over de henlagte Brædder op paa Skibet, neppe vare istand til at faae den afsted. Uden at betænke sig, trykker han Hatten ned i Öinene, tager raskt fat med, ruller Ballen op paa Dækket, og, ubemærket af dem begge to, stiger han, medens alle ere sysselsatte foroven, paa den smale Stige ned i det nederste Skibsrum, hvor han skjuler sig forsigtigen bag ved to store Fade.

Neppe en halv Time havde han tilbragt her, da han vel bekendt med Skibsklokkens sædvanlige Tegn, hørte paa dens Ringning, at det samtlige Mandskab blev kaldt til Mynstring, for at undersøge om der Ingen manglede, og efter et halvt Quarteer forkyndte tre Kanonskud, at man havde lettet Anker, og at Skibet styrede for fulde Seil ud af Havnen til Östersøen. Med en vis Glæde, hvori dog var blandet megen Banghed for Følgerne af dette Skridt, følte han, at hans Foretagende var lykkets, og, medens forskjellige Planer for Drengens Fremtid hævede sig for hans Phantasi, sank hans Hoved, da han var udmattet af Dagens Anstrængelser, ned paa en Balle, som stod nær ved ham, og en velgjørende Slummer udbredte Glemselens Vinger over ham.

Femte Capitel.

Bekymringer.

En heftig Nordostvind brusede gennem Natten, og piskede Regnen mod Vinduerne i det Wellingske Huus, hvori, der nu efter Klokkens tiende Slag herskede den største Urolighed over Vilhelms Udeblivelse. Allerede i en Time havde alle mandlige og qvindelige Tyender været udsendte, for at opsøge den maaskee Tabte paa et eller andet bekendt Sted, eller paa Gaderne, men Alle vendte igjen tilbage med uforrettet Sag, uden at have fundet det ringeste Spor. Forgæves havde Agathe bestandigen haabet, at faae en beroligende

Efterretning, da Bogholderen traadte ind i Værelset, og forkyndte, at en Bekendt af ham, som var vendt Kl. 7 tilbage fra Havnen, havde seet Drengen i fuldt Løb paa Veien derhen. „Saa har han styrtet sig i Vandet!" raabte Agathe, i det hun trøsteslos vreed Hænderne, og sank grædende ned paa Sophaen. „Ja, ganske sikkert!" — knurrede Welling fra sin Lænestol, og blæste Kanasterskyerne heftigen ud af sin Pibe. „Det kunde han have havt nærmere her" — vedblev han — „derfor behøver man ikke at løbe til Havnen. Det Trodshoved vil nok komme igjen, naar Hungeren imorgen minder ham om, at man ingen dækkede Borde finder paa aaben Gade. — Maaskee køler Veiret ham af, og bringer ham til hans Fornuft, — nu, — saa kan maaskee denne Spadseretour have velgjørende Følger for ham." —

„Vel den, som ikke har dem paa sin Sjæl!" — svarte Agathe, og tænkte med Veemod og Smerte paa sin tabte Mathilde, der blev et Rov for Bølgerne.

„Det skal vel sige saa meget, som" — raabte Welling heftigen — „at jeg skulde have bedet Drengen om Forladelse, for at den lille Sønneke, som nu spadserer omkring i Regnen, ikke skulde blive vaad? — Skyldige Tjener! — Døgenikten havde fortjent Stokkeprygl, men, sandt nok, — ogsaa Örefigenet var for meget. — Nu ja," vedblev han bestandigt mere fortørnet, — „naar han kommer hjem, behøver Du kun at skælde mig dygtigt ud i hans Paahør, — det Englebarn maatte jo altid have Ret, — han vil nok en anden Gang takke Dig for det, den — —"

Med taarevædet Ansigt traadte Agathe hen for sin harmfulde Ægtemand, og dette Syn afvæbnede den Opbragte, som stræbte at skjule sin egen Bekymring for Vilhelms Skæbne under Vredens Maske. „Vær ikke vred, kære Welling," — sagde den Grædende, — „saaledes var det ikke meent; kun Erindringen om Mathildes ulykkelige Skæbne aflokkede mig hine Bekymringer og disse Taarer."

„Nu, nu, berolige Dig kun!" svarte den Forvildede, — „Det er vel ikke saa slemt, Drengen er jo ellers ganske flink, han tager sig nok iagt for Ulykken."

„Naar han blöt ikke er gaaen til Skibs," — meente Agathe, — han har altid havt stor Hang til denne Levemaade." —

„Aa, vist ikke" svarte Welling i en beroligende Tone, skøndt Muligheden af dette raske Ungdomsskridt var ham indlysende i hans Ensomhed, og lovede den Bekymrede, i Morgen saa tidligt, som muligt, at gribe de virksomste Forholdsregler, for at komme paa Spor efter Flygtningen.

(Fortsættes.)

Equilibristisk, herpistisk, melodramatisk, declamatorisk, pantomimisk og epilogisk Morgenunderholdning eller Matinée paa det allerførste og allernyeste Theater i Verden.

(Dansk Fiction.)

Søndagen d. 15de. Jan. d. A. aabner den vidtberømte Monsieur Massue, Navarch, Psaltarch og Hypokritarch (ↄ: første Skipper, Sanger og Skuespiller) hos Hans himmelske Majestæt, Kaiseren af China, og første Neptunus i Verden, i Forening med den vidtberømte Monsieur Abracadabra, Poetarch, Hypokritarch, Blecharch og Mykarch (ↄ: første Digter, Skuespiller, Bræger og Brøler) hos Hans overjordiske Majestæt, Kaiseren af Japan, og første Apollo i Verden, sit, af ægte, allersuperfineste Mahagonyplanker fabrikerede og componerede, Theater, som bærer Navnet Thalias allerførste og allernyeste Tempel i Verden, tæt ved Siden af den vidtberømt Conditor Bonbons Telt i den end videre berømte Hertug af Bombastopolitania' Michaelo Stupido's, allervidest berømte Rang- og Titelsygens Dyrehauge.

Repræsentationens Indhold:

1) Vil Mr. Massue vise sin equilibristiske Kunstfærdighed ved at staae paa eet Been paa et speilglat og med grøn Sæbe besmort

Mahagonygulv, i 4 Minuter, 59 Secunder og 30 Terzer, med een Canariefugl paa Næsen, een paa Skallen (som Ulkene sige i Nyboder), og een paa hver Skulder.

2) Vil Mr. Abracadabra divertere det høistærede Publicum med herpistiske eller Krybekunster, i det han kryber omkring paa bemeldte speilglatte og grønsæbede Mahagonygulv paa alle Fire i 5 Minuter, 58 Secunder og 29 Terzer, for deels at opbygge alle Krybere og Hyklerifjender, hver paa sin Maade, deels at befordre alle Tilstædeværendes Fornøielse, og ved Latterens Hjælp lette Høistsammes Fordøielse.

3) Vil Mr. Massue foretage det samme Kunststykke, som nævnes under Nr. 1, med den Forskjel, at han staaer paa Hovedet, og har en Ugle paa Næsen og en Nattergal paa hver Fodspidse, samt at han bliver staaende i denne elskværdige Stilling i 6 Minuter, 57 Secunder og 28 Terzer.

4) Ville Mr. Massue og Mr. Abracadabra alene, uden andre Skuespilleres Hjælp, naar undtages en Mølle, en Røverhule, en Svovltraad, lidt Krud o. s. v. o. s. v., opføre Melodramet, Mølleren og hans Folk, hvori disse tvende Kunstnere forestille omtrent en Snees Personer, hvoraf undertiden 4 à 5 eller Flere ere paa een Gang paa Scenen. Man haaber, at det høistærede Publicum vil paatage sig (Nota Bene! uden Piber) at være Orchester. Nota Bene! Piber ere forbudne, hvorfor ogsaa enhver Tilskuer bliver og vorder visiteret og visiteres ved Indgangsentréen.

5) Ville Mr. Massue og Mr. Abracadabra gjøre en Promenade op og ned ad Theatret, ovenover Publicums Hoveder paa Seglgarns-, Ankertougs-, Messing-, Sølv- og Guldtraadsliner, og siden paa Skødet af Publicum uden Liner med declamatoriske og pantomimiske Løier til Publicitætens Amusering og Divertering.

6) Vil Mr. Abracadabra udføre det største Non plus ultra syngende at gaae paa Hovedet i et Quarteer.

7) Vil Mr. Massue udføre det allerstørste Non plus ultra, syngende at danse med Hovedet paa Loftet med frit nedhængende Arme og Been. Dette Kunststykke er aldrig tilforn vordet eller blevet seet.

Til Slutning.

Vil Mr. Abracadabra fremsige en sjællandsk-jydsk-bornholmsk-lollandsk Epilog i Vers og Prosa, imedens han i et Qvarteer gaaer Theatret rundt, indtil han falder omkuld til Publicummets Contentement.

Indgangen aabnes Kl. 5 om Morgenen, og Begyndelsen skeer Kl. 9, medmindre Trængselen foranlediger Begyndelsens Aabning Kl. 6. Billetter faaes fra dette Moment af, indtil videre til flg. Priser: 1ste Pl. 1 Mk, 2den Pl. 8 ß., 3die Pl. 4 ß., 4de Pl. 2 ß., 5te Pl. 1 ß., 6te Pl. ½ ß.

Mr. Massue. Mr. Abracadabra.

(Indsendt.)

Bemærkninger i Anledning af E. G. N. Werners Ytringer i Nr. 1 af Skilderiet.

Unegteligen ere Herr' H. C. Andersens Vignetter, tilligemed hans Fodreise, det Aand- og Hjerterigeste, den unge Digter har ladet see Lyset. At han har udeladt adskillige Digtere, kan ikke negtes; men, om Bunkeflod og Søeborg bør regnes blandt Rimere og ikke værdiges Digternavnet, er et Spørgsmaal, som vist ikke afgjøres ved et Magtsprog af Herr' E. G. N. Werner. Bunkeflods Spindeviser vare i sin Tid meget afholdte, og bleve ofte sjungne. Ganske at bryde Staven over ham, som Digter, og regne ham blandt Rimernes Tal, røber Ensidighed. Victor Karl Hjort maa, i saa Fald heller ikke forundes en Plads blandt danske Digtere. En endnu større Ensidighed røber det naar Herr' E. G. N. W. frakjender Carl Søeborg Digternavnet. Det falder hartad i det Pudseerlige. Skulde Forfatteren til „Den lille Schweitzer," „Diogenes den Anden," „Den dramatiske Bortførelse," „Om hundred' Aar er Alting glemt," „Om hundred' Aar er Intet glemt," „Bondeknøsens Tvivl," „Malvina i Fængslet," „Fiskerne," „Fritz v. Deurs," „Mads Madsens Kiste," „Eduards sidste Time," o. s. v., ikke

fortjene Navn af Digter? Man vogte sig ligesaa meget for Ensidighed, Kræsenhed og Uretfærdighed, som for Alsidighed og Tillakketagen! De to Sidste ere ikke mere Kunstens og Smagens Grav, end de tre Første ere det. Undertegnede indrømmer villigen (og Herr' Søborg samtykker sikkert selv deri), at Sidstnævnte overstraales og fordunkles af M. C. Brun og B. Tøren; men, kan man ikke være Digter af tredie eller fjerde Classe, og det lige saa godt, som af første og anden? Odin Wolf antog i sin Tid (i et lille, læseværdigt Stykke i den gamle Morgenpost) 4 Classer af Digtere, og det Samme gjør uden al Tvivl B. Tøren, naar man skal regne efter det forskjellige Antal af Stjerner, som han i sin „Mimer" tildeler Digterne. Undertegnede inddeler, med sin jevne, enfoldige Forstand, Apollos Sønner i to Hovedclasser, de Geniale og de Talentfulde, og enhver af disse to Underafdelinger efter Graden i deres Skaberkraft og Talent. Her ere ogsaa 4 Classer. At denne, som enhver Inddeling i saadan en Sag, maa beholde noget Relativt, er naturligt (de gustibus non disputandum;) men — det kan ikke undgaaes.

Det er i høi Grad paafaldende, at Forfatteren kun nævner to Digtere, som udeladte. Hvorfor nævner han ikke F. Sneedorf Birch, David, C. F. Günthelberg, Jul. M. Jessen, Fru' Hegermann-Lindencrone, J. C. Lange, F. Magnussen, F. Schaldemose, S. Soldin, M. Winther og Flere? Digtene, „Anna Boleyn," „Grev' Esser," „Carl Wilhelm Jessen," „Talentets Priis," „d. 18de Julii 1823," „Europas Crisis i Aaret 1810," „Min elskte Fugl," „Prinds Christian August," „Til Frederik Leopold Stolbergs Aand" o. s. v. kunne med Føie gjøre den Sjette af de Nævnte værdig Digternavnet. Ligesaa paafaldende er det, at Forf. kun nævner to Rimere; men i høieste Grad forbausende er det, at han kun omtaler 2 af M. C. Bruns, men derimod hele 8 af B. Tørens Digte. Han maa være en høist fortrolig Ven af den Sidstnævnte. Undertegnede, som er fuldkomment enig med Forf. i hans Dom om ham, og bærer den dybeste Agtelse for denne udmærkede Digter, vil til Beviis herpaa endnu nævne flg. af hans Digte, som fortjene at være indprentede i hver Dannemands og Dannegvindes

Hjerte: „Aristip og Gnieren," „Peter Foersom," „An das Dampschiff Caledonia," „Maler Arjen Jacson," „Til Statsminister Kaas," „Til Sandhed," „Dansk Folkesang," „Gudsbespottelse" og, „Mit Liv." Forf. vil heraf see, at Undertegnede er aldeles upartisk, da han i Ovenstaaende har hyldet baade Digteren af 1ste. (B. Tøxen,) den af 2den. (F. C. Lange) og den af 3die Classe (C. Søeborg.)

Slutteligen maa Undertegnede anføre det, som et af Tidens faa glædelige Tegn, at Herr' H. C. Andersens Udeladelser ikke endnu have pirret nogen dansk Digters Egoisme i den Grad, at han offentligen har ytret sin Harme over sit Navns Udeladelse, og i billig Forbitrelse roest sig selv paa Prent.

J. C. Haraldsen.

Aphorismer.

† er en Afviser, som siger: Maa ikke læses.

Angel (Medekrog). Den danske Hierarchidjævels Medekrog hedder Taage, og Ormen, der sidder paa Enden af Krogen, er ingen Lindorm, men en lille Nisse, hvis Navn begynder med L., og ender med g.

Anger. En Dame, som ofte laver til Barsel med en Datter, som, hun har isinde, skal kaldes Forbedring, men desværre! aborterer hiin Dame som oftest.

Angest. Den værste er den, man føler, naar Md. Samvittighed (Samvid) slaaer en paa Øret; det virker lige ned i Hjertet, og undertiden ned i Maven. (Det sige Sagkyndige). Nutildags skal det være sjeldent, at den Madames Kindheste ere effectfulde. Der skal etsteds i Europa blandt Flere være et Par Rangspersoner, som hun tidt skal have slaaet paa Øret, uden at det har gjort nogen Effect hos dem.

Angiver, en, er i Almindelighed forhadt. Naar han angiver beviislige Skurkestreger, eller fornuftige Loves beviislige Overtrædelser, fortjener han vist ikke Had.

Angreb. Ved physiske Angreb udgyder man ofte en Andens Blod, ved literaire, sit eget Blæk.

Ved juridiske Angreb berøver man ofte sin Næste Ære, Frihed, Penge og Livet.

Anis. Et Lægemiddel for Hostepatienter, og, omvendt, et gaadefuldt Land, paa Grund af sin Viisdom i Oldtiden, og sin Stilstand i Nutiden.

Anker. Pligtankeret er ligesaa nødvendigt paa Aandens og Hjertets billedlige, som paa Legemets ubilledlige Søreise.

Ankomme. Dette Ord har ogsaa den besønderlige Betydning, at være lidt raadent eller bedærvet f. Ex. Kødet er ankommet. I Tydsk har det ikke denne Betydning, uden maaskee i en eller anden Provincialdialekt. „Der er kommet Noget derpaa" (es ist was daran gekommen), har man maaskee først sagt. Angrebet vilde være bedre. „Det har faaet en Tanke," siger man ogsaa. Tanke er her nok eenstydigt med en Smule, en Kende (og man underforstaaer da: af Bedærvelse); saaledes siger Englænderen: „Det er en Tanke længer," „jeg er en Tanke bedre" o. s. v.

Anlægge. Man anlægger Sager, Klæder, Sorg o. s. v. Den Sorg, man anlægger, kommer ikke altid fra Hjertet, men ofte fra Hjernen. Universalarvingen efter en afdød Rigmand anlægger tidt Sorg af Klogskab; han sørger af lutter Glæde. Hofsorgen kommer, som bekendt, sjeldent fra Hjertet. Apropos, hvorfor opføres Peter Andreas Heibergs Hofsorg aldrig? En Familie fra Landet, som ikke bliver her længer, end til d. 15de Januari inclusive, ønskede gerne, at Theaterdirectionen vilde lade dette vittige Stykke opføres inden d. 16de s. M.

Anledning er undertiden beslægtet med Aarsag, undertiden eenstydig med Leilighed. Leilighed giver Tyve. Deraf komme Leiligheds-Digtere og Talere. De blive sjeldent straffede, men ofte belønnede, fordi de stjæle Leiligheden. D. 18de og 28de Jan., d. 18 Febr., d. 19de April (Flyttedagen), d. 28de Juni, d. 18de Septbr., d. 6te, d. 18de (Flyttedag), og d. 28de Octbr., samt d. 22de Novbr. have Leiligheds-digterne det travlt med at gribe Leiligheden i Haartoppen. Mikkels- og Mortensdag have de det saa travlt med Gaasefortæring, at de sjeldent faae Tid til at gribe Lei-

ligheden. Hetting griber Helligdagsleiligheden, men han har endnu ikke grebet den lindbergske Leilighed. Hetting er en poetisk Vildtaler med Lyngllimt af Geni. Tønder, som „aldrig skriver sine Vers ud af andre Bøger," er ingen Leilighedspoet, men en talentfuld Digter (Geni har han egenligen ikke).

Anordning. Den hele Samling af danske Anordninger siden Chr. den 5tes Lovs Udgivelse er en massiv Krop (corpus juris), som gerne, naar den vilde, kunde sønderknuse sin Moder, den lille Lovbog (Faderen hedder Chronos eller Tiden).

Anskrive. At være høit anskreven hos Een, være i Eens Kridthuus, være Potte og Pande hos Een, ere eenstydige Udtryk. Det Sidste kommer vist fra en Kokkepige, og det Næstsidste fra en Æskemager. En Penneslikker kunde siges, at være Pen og Blæk, og en Skomager, at være Spandrem og Kappelæder hos Een, og saaledes Enhver efter sit Haandværk.

Ansøgning. Klager Ansøgninger o. s. v., som først blevne skrevne i Christenbernikovstræde, saa i Aabenraa (af Poeten i Aabenraa?), og saa ved Gammelstrand i Nr. 159, skrives nu paa Gammelmynt i Nr. 149 (to Gange Gammel, og to Gange Musernes Tal, et selvsomt Naturspil!). Sammesteds anvises en Leilighedsdigter. Saavidt vides, faaes ogsaa der „Kbhvns allernyeste Bulbider," et lille kernefuldt Skrivt, hvori der anføres eet Exempel til Fordeel for Major Mangor. Et eneste Exempel til Fordeel for en, saa skrækkeligen angreben, Mand synes at være saare Lidet; men, naar man tillige seer, at det er et Løvte om Hjælp, men ingen virkelig Hjælp, forvandles Forundringen til Beundring, naar man i Tankerne supplerer Løvtet med en saadan Hjælp.

Anstændig. Det er anstændigt, at rose en Dosmer- og Skurkestreg, som begaaes af en Stormand; det er anstændigt, at tie stille ved en saadan Leilighed; men det er høist uanstændigt, at kalde det skændigt, at en samvittighedsløs Embedsmand faaer flere tusinde Dalere i Pension.

Anstand, Procuratorernes Kæphest, eller, rigtigere sagt, Dovendyr eller Aï, Aï. En god Legemsanstand er undertiden et godt Surrogat for en huul Hjerne; men i Tidens Længde taber den sin Credit.

Anstikkende (Sygdom). Fyrsternes Laster og Daarskaber ere de meest anstikkende (eller bedre: de smitsomste) Sygdomme. Af „Københavnsposten" seer jeg, at Mentzel er af samme Mening.

Apotheker. Lægens, Dødens og Sundhedens Kokkepige. Naar Homøopatherne engang vinde Seir, saa faaer Major Mangor mange Læger og Apothekere at understøtte.

Appelsiin. Et Æble fra Sina eller China (engl. China-apple, fr. orange de la Chine). Agerdyrkning og Bogtrykkerkunst ere to gode Appelsiner. Krudtet er en suur Appelsiin for mange.

April. Dens Charakter er Ustadighed, efter gammel Regning. Dens Sødskendebørn hedde: Fortuna, Luna, Fyrste-, Minister og Maitressegunst o. s. v.

Arbeidspose (Fruentimmernes) hedder paa Fransk necessaire (Nødvendighedspose, ikke: Madpose, valise, panetiere) eller reticule (et lille Net). De satiriske Fruentimmerhadere have kaldt den Ridicule (Latterlighedspose). Tvi dem!

Arvelig Adel og Arverige have ofte Arvesyge og Arvesynd til Skjoldmærker.

Askef... †. Det er et skrækkeligt grovt Ord, det er det, men det er et prægfuldt Kraftord. Det betyder en, som bestandigt sidder og ruger over Kakkelovnen. Franskmændene kalde ham tisonneur, casanier. Den elegante Verden springer dette Ord over. Derfor har jeg sat et Gravkors foran.

Assessor. En Bisidder i en Ret. I Bondesproget den tredie Hest for en Vogn, naar han er de to Andres Sidemand (en Biganger, Biløber).

Attest. Den, der stoler paa Attester, bygger ofte sit Huus paa Sand; thi mangen Attest kommer zu guter letzt tilbage med Protest.

(Hermed slutter Aphorismerne paa Bogstaven A.)

H. C. W.

Ideeblomster.

(Efter Fuseli.)

Opfindelse af Machiner, for at gjøre Haandarbeid unødvendigt, vil tilsidst ødelægge Folkemængde og Handel, og de Methoder, man opfinder, for at forkorte Kunstnernes Læreaar, ville tilintetgjøre Kunsten.

Vent ingen Religion i en Tidsalder, da det er lettere at træffe en Hellig, end et Menneske, og ingen Kunst i den, som skaber flere Kunstnere, end Agerdyrkere! (The Lond. Liter. Gaz. March, 1831.)

Blandinger.

Napoleon og Carl den 10de. Den franske Exmonarch gottede sig ofte ved Jagten. Napoleon holdt ogsaa meget af Jagten; men hans Jagt var af en anden Art. Kort før de 3 Dages Statsomvæltning, havde man malet følgende kraftfulde Epigram med Kride paa Murene i Paris:

„Jægernes Konge var Tiende Carl;
„Kongernes Jæger Napoleon var."

(The Lady's Mag. May 1831.)

Bolini i Parma forfærdiger musikalske Blomster. Stænglerne ere smaae Orgelpiber, som spille en smuk Concert. I den Vase, hvori Blomsterne ere satte, befinder Mechanismen sig. Ideen er saa sindrig, at blandt alle de Nytaarsgaver, som udstilledes ifjor i Italien, fandt denne meest Bifald.

De neapolitanske Parfümerihandlende dannede allerede i Aaret 1476 af Karpeblærer smaae Fugle, som vare ziirligen malede og fyldte med en bal-

samisk Luftart. Ved det mindste Tryk sprang de itu og udbredte en behagelig Vellugt.

En rig scotsk Baronet købte ifjor paa en Auction 2 Haar af Cromwells Skæg, og en af Dronning Annas Tøfler for 200 P. Sterling.

Regneopgave Nr. 5.

To Personer indlægge i en Handel tilsammen 3110 Rbd. Efterat de have handlet sammen i 11 Maaneder fragaaer den Ene, og nu befindes ved opgjort Regning, at hans Andeel af Indskud og Gevinst er i Alt 2310 Rd. Den Anden fortsætter Handelen med samme Fordeel i 5 Maaneder længer, og nu befinder han, at hans Andeel af Indskud og Gevinst er i Alt 2210 Rbd. Hvormeget har hver indskudt?

Kjøbenhavns Børs, d. 10 Januar 1832.

Hamburg 2 M. — à vista 213.
Specier 211
Specier solgtes til 12 Rbmk. $10\frac{1}{2}$ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	150	— Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	$44\frac{1}{4}$	$44\frac{1}{2}$ Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. N.)...	$89\frac{1}{2}$	— Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.....	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	84	— i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	$102\frac{1}{2}$ Rbd. r. S.
Dito Dito	$107\frac{1}{2}$	108 i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar.....	100	$100\frac{1}{2}$ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn.....	103	$103\frac{1}{2}$ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S. ...	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	$99\frac{1}{2}$	100 i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer .	63	$63\frac{1}{2}$ L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier....	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 4. Fredagen den 13 Januar 1832.

Den bedragne Piges Afskedsord.

Forgæves Du vil skjule det! — thi grant
Jeg seer Omvexlingen i Blik og Tone —
Og, o, med meer, end Dødskval, jeg erfoer
Den skrækkelige Sandhed! — og hvorlunde
Jeg det har baaret, kan kun Himmelen
Og dette Hjerte tolke; — men, om jeg
Har det fortjent, — det lad Dit grumme Hjerte
Fortælle Dig! Der gives mange Piger,
Langt skjønnere, med mere yndig Skabning —
Med Øine, langt meer spillende, — og Lokker,
Som Aftensolens Nedgangs dunkle Skygge
Paa Him'len, smukke, — med en klangfuld Stemme,
Hvis høie Vellyd og hvis sagte Hvisken
Har vundet Din troløse, falske Sjæl: —
Men, ak! Du vil erfare, naar jeg døer,
At ikke een vil elske Dig, som jeg.

Hvor faa — hvor faa og korte var' de Aar,
Vi leved' sammen — og, hvor stor er nu
Forandringen for mig! Jeg ikkun lidet
Til Taarer den Gang kendte, og slet Intet
Til Livets Jammer! Fri da vognede
Min unge, glade Barm, som Vaarens Fugl
Paa Grenen, og den drømte ei — hvor kunde
Den drømme, at den skulde vorde skuffet! —
Et Offer, som den er! Men, gaa! Jeg beiler
Ei til Dit Smiil, ei bøier mig for Dig,
Og ei nedværdiger mig selv til Bønner, —
Nei, om mit Hjerte end skal briste, om
Vi skal paa Jorden aldrig mødes meer. —
Jeg vil Dig aldrig bede om at give
Tilbage mig et høist letsindigt Hjerte!
O, havde før jeg kendt Dit slemme Sind,
Jeg havde ei et vildt „Farvel" tilraabt Dig
Med den af Taarer kvalte Stemme!

H. C. W.

Følgerne af et Ørefigen.

(Fortsat; see forr. Nr.)

Sjette Capitel.

Opvaagningen.

Da Vilhelm vognede næste Morgen efter 10 Timers vederqvægende Søvn, forekom den forbigangne Dags Begivenheder ham, som en tung Drøm. Kun med Møie overtydede han sig om Virkeligheden af sin nærværende, høist selvsomme og sørgelige Stilling. Hvad skulde der nu blive af ham? Med bange Bekymring tænkte han sig nu Skibscapitainens Forbitrelse, som det uventede Syn af en pengeløs Passageer ikke kunde være Andet, end uvelkomment. Frygt for dens Udbrud

holdt vor Vilhelm fast i hans hidindtil uopdagede Smuthul, og tusinde forskjellige Ideer og Forsætter i Henseende til, paa hvad Maade han vilde vinde Skibsherren for sig, gennemkrydsede hans Hjerne. Men, da Skibsklokkens bekendte Tone lød, som kaldte de samtlige Beboere af det svømmende Huus til Middagsmaaltidet, da overvandt den Mægtigste af alle Voldsherskere, — Hungeren, — al Frygt. Zitrende, men dog bestemt paa at vove det Yderste, steeg Vilhelm op paa Dækket, og blandede sig imellem de forsamlede Skibsfolk. „Knøs! Hvorledes kommer Du her?" — tiltalte Capitainen, som mynstrede Mandskabet, den, ligesom fra Skyerne nedfaldne, lille Passageer, som, med Hatten i Haanden, med sine blaa venligt bedende Øine, betragtede den truende Examinators Ansigt, der var omskyet af Forbauselse og Vrede. — Vilhelm besindede sig hurtigen og fortaug den sande Aarsag til sin gaadefulde Nærværelse der, og tog med saa meget mindre Betænkelighed til en, som han syntes, tilladt Nødløgn, som han ikke troede at love sig Hjælp og Redning ved at tale Sandhed i denne sin Stilling.

„Han havde" — saaledes begyndte han sit Skriftemaal, — „i adskillige Maaneder været forældreløs, havde endnu 4 mindre Søstre hjemme, som levede i den største Armod hos en ubemidlet Slægtning, og deels, for at kunne sørge for disse i Fremtiden, deels, for ikke at falde sin fattige Beskytter længer til Byrde, havde han besluttet, at gaae til Søes, og at søge sit ærlige Udkomme i en eller anden By. Da han imidlertid havde formodet, at ingen Capitaine vilde tage ham med uden Penge, saa havde han ved Skibets Bortgang skjult sig hemmeligen deri, og anraabte den menneskekærlige Herr' Capitaine om, ikke at negte ham den nødvendige Føde, for hvilken han gerne vilde tjene med alle sine Kræfter. „Jeg kan regne og skrive," vedblev han, da Skibsherrens Aasyn, som opklaredes stedse mere og mere, indgød ham Mod, — „taler fransk og engelsk, og kan i øvrigt ogsaa arbeide, klavre og være virksom, saa at jeg ikke behøver at fortjene mit Brød ved Synd." —

Den velskabte Drengs faste og modige Sprog forfeilede ikke sin Virkning paa Capitainens Hjerte, der vel var noget raa, men intet mindre, end følsom.

„Naa, vi ville see ad, Patron! hvad der kan blive af Dig," — sogde han, i det han med et Smiil maalte ham fra Top til Taa, bød ham at sætte sig ned og spise, og siden komme ned i Cahyten, hvor han skulde gennemsee nogle Skibsregninger og afskrive en Liste paa Varer. Inderligt glad over det lykkelige Udfald af sit vovede Foretagende, satte Vilhelm sig ned ved den store Træskaal, og den simple, men vel tillavede Skibskost smagte den Hungrige som et Maaltid for Guder. Mættet og vederqvæget, ilede han ifølge den modtagne Anviisning, ned i Capitainens Cahyte, som her overdrog ham adskillige skriftlige Arbeider. Vilhelm, vant til at arbeide hurtigen og nøiagtigen, var i faa Timer færdig med den temmeligt vanskelige Opgave, og, efterat Capitainen havde tilkendegivet ham sin Tilfredshed med Udførelsen deraf, indlod han sig i en Samtale med ham, og under den erfoer Vilhelm, at hans nuværende Herre og Mæster var bosiddende i Bremen, og for nærværende Tid førte en Ladning Varer for en der værende Købmands Regning som Fragt fra D..... til London. I denne store Stad haabede Vilhelm at finde sit Udkomme, og Capitainen lovede ham, ifald det ikke lod sig gjøre, at tage ham med sig til Bremen, og at være ham behjælpelig der med Raad og Daad til hans fremtidige Udkomme.

Syvende Capitel.

Ankomsten i London.

Med høi Grad af Forundring øinede Vilhelm, som paa Reisen stedse var stegen høiere i den godmodige Skibsherres Gunst, 27 Dage efter Afreisen fra D..... den umaadelige Kongestads Ærefrygt opvækkende Taarne. Endnu uundværligere blev han sin Herre nu ved sin Kundskab i det engelske Sprog, en Omstændighed, som hurtigen forfremmede ham til Tolk hos en Skibscapitaine fra Bremen, og gjorde ham til dennes bestandige Ledsager ved hans mangfoldige Forretninger i det britiske Riges Hovedstad. I denne Egenskab fulgte han en Dag Capitainen igennem Londons folke-

rige Gader til Købmanden, Sir Robert Blackstones Huus, som den Første var adresseret til. Principalen modtog vel de Fremmede høfligen, men dog med engelsk Korthed, og, da Forretningen var ilende, under hvilken Vilhelms temmeligt færdige Udtryksmaade i Landets Sprog havde aflokket den stolte Oboer mangt et bifaldende Smiil — foredrog Capitainen denne i det tydske Sprog, som Købmanden vel forstod, men ikke gerne talte, Vilhelms Ønske, at faae en eller anden Ansættelse paa hans Comptoir.

„Det vil ikke være godt for nærværende Tid," — svarte Sir Robert, — „da jeg er overflødigen forsynet med Folk; men min Broder, som commanderer en Fregatte, der om faa Dage afseiler til Ostindien, vilde Knøsen maaskee være velkommen," vedblev han, og befalede en Tjener, at kalde paa denne.

Vilhelm, som med en overveiende Tilbøielighed for Søtjenesten forbandt en bestemt Modbydelighed for en Købmands rolige og siddende Levemaade, glædede sig ved den glade Udsigt, der just nu aabnede sig for ham, da Døren gik op, og en Mand paa omtrent 40 Aar, af alvorligt, men værdigt Udseende, i engelsk Marineuniform traadte ind, som blev forestillet vore Fremmede af Købmanden, Sir William Blackstone, Fregattecapitaine i Kongens Tjeneste. Raskt traadte denne, underrettet af sin Broder om Vilhelms Anliggende, nærmere hen til Drengen, saae ham med Forbauselse forskende i Ansigtet, og blev, ligesom lammet af en usynlig Magt, tvivlende og med stirrende Blik staaende for den Forskrækkede, som ikke vidste at forklare sig denne selvsomme Adfærd. Paa sin Broders Spørgsmaal om hvad Paafaldende han fandt hos Drengen, svarede Sir William med hurtig Fatning, at en høist mærkelig Lighed med en af hans Venners Sønner i Baltimore havde frapperet ham i første Dieblik, udspurgte derpaa i det engelske Sprog vor Vilhelm om hans Reises Diemeed, ligesom om hans Alder, Herkomst og Familieforhold, og lod ham give sig de omstændeligste Efterretninger om de sidste. Vilhelm fortalte, hvad han vidste herom af sin Pleiefaders Meddelelser, og især af Samtalerne med Agathe, at han ikke kendte sine Forældre, men var bleven opdragen i Stiftelsen for Hittebørn i D..... i

3 Aar, og derpaa antagen i Barns Sted af Købmand Welling, i hvis Huus han havde tilbragt næsten 12 Aar. Nedeligen og med sand Anger bekendte han sin raske Ungdomsstreg og Anledningen til sin Bortfjernelse fra sine Pleieforældres Huus, hvis Velgerninger han omtalte med vaade Dine, og fortaug til Slutningen heller ikke den Nødløgn, hvorved han havde vundet Capitainen for sig. Med stor Opmærksomhed og en usædvanligen stigende Deeltagelse hørte Sir William paa den skrivtende Flygtning, som han ved Fortællingens Slutning dybt bevæget trykkede i sine Arme. Diensynligen rørt af den forældreløse Ulykkeliges selvsomme Skæbne, udraabte han med Inderlighed: „Du Arme, tidligt Forstødte! Ja, jeg, — jeg vil være Din Fader. Maaskee lykkes det mig at erstatte igjen det, hvori Letsindighed og hedt Blod have forbrudt sig imod Dig. Vær flink og lydig, og jeg vil sørge for Din Lykke." — Gennemtrængt af Taknemmelighed, kyssede Vilhelm den fremmede Mands Haand, i hvis Dine inderlig Bekymrings Taarer skinnede, og, da Bremerskipperen var gaaen, blev Vilhelm, indtil sin nye Velgjørers Afreise nogle Dage efter, som lovede at danne ham paa sin Fregatte til Søtjenesten, i Sir Roberts Huus betragtet, som et Medlem af Familien, og i Overflod forsynet med alle Nødvendigheder til saa lang en Seilads.

Ottende Capitel.

Tilbageblik.

Medens Vilhelm seiler sin Bestemmelse imøde i en fjern Verdensdeel, kaste vi et Blik paa det Wellingske Huus i D....., i hvilket der siden den elskede Pleiesøns Bortfjernelse herskede en Dødsstilhed. Stor var Wellings og hans Kones Smerte over Tabet af Vilhelm, som paa Grund af mange forgæves Efterforskninger blev stedse sandsynligere og hver Dag vissere. Frugtesløse vare alle Erkyndigelser forblevne paa selve Stedet, ligesom i Omegnen, forgæves havde man næret det Haab, sildigere hen ved Correspondenter i Hamburg, Stettin og Amsterdam at indhente en eller anden Efterretning om Flygtningen; — de hensigtsmæssigste Anstalter og Forholdsregler førte

ikke til andet Resultat, end Vished om Tabet, uden at give nogen tilfredsstillende Oplysning om Maaden hvorpaa det var skeet. Ogsaa til Forstanderen for Vaisenhuset vare i det lange Tidsrum af 14 Aar aldeles ingen Efterretninger om Drengens Forældre indløbne, og man kom paa den Formodning, at disse sandsynligviis ikke mere vare ilive. For Agathe, som i Vilhelm havde elsket sin afdøde Georg med moderlig Ømhed, var dette Tab af de sørgeligste Følger; thi en snigende Græmmelse begyndte mægtigen at gnave paa hendes Livskraft, og den mistede Ynglings uvisse Skæbne hvilede centnertung paa hendes bløde Sjæl. Ikke mindre leed hendes Ægtefælle, hos hvem dog, trods Bevidstheden om Skyldfrihed, indvortes Bebreidelser, som han gjorde sig i Stilhed over sin alt for raske Handlemaade, bist og her opvaagnede. Kun Haabet om, at Vilhelms ellers ikke ufølsomme Hjerte, hvis han endnu skulde leve, dog eengang vilde bestemme ham til, at give Efterretninger fra sig, holdt Wellings vaklende Sundhed endnu opreist, og bragte ham til at udtænke Midler, hvorved han kunde gaae den fordærvelige Indflydelse af den Græmmelse imøde, som øiensynligen truede med at ødelægge hans lidende Kones Livskræfter. Han havde, efter Erhvervelsen af en betydelig Formue, indskrænket sin Handel, og købt et lille Landgods, som han beboede med sin Kone om Sommeren. Denne fandt her en i Mængde nødvendige, men behagelige Sysler det ubedrageligste Middel, til at give sine Tanker en fast og hensigtsmæssig Retning, og saa vel denne velgjørende Adspredelse, som fortræffelige Lægers Anstrængelser for hendes Sundheds Vedligeholdelse lykkedes det endeligen at bortfjerne den truende Dødsspire. Rige Gaver, uddelte til Lidende og Trængende, fuldendte den sjælesyge Agathes Helbredelse, som fandt en uendelig Beroligelse i denne Syssel, og Welling saae med inderlig Glæde, hvorledes Kraften til at leve og virke efterhaanden igjen opvaagnede hos hans Kone.

(Fortsættes.)

Livets Reise.

Livet er en Reise! Det er den første og længste af alle Reiser; thi vi fortsætte den jo paa hiin Side Graven. Her kende vi tildeels alle dens Stationer og Forskjelligheder, men, hvorledes den fortsættes i Evigheden, kunne vi, i det Mindste kun ane med en høi Grad af Vished. Det er da dette Livs Reise, vi ville dvæle ved. Vor egen første Udflugt paa Reisen (ɔ: som Embryoner i Moders Liv) kende vi Intet til, og dog er dette allerede en Reise, skjøndt i et indskrænket Rum, og maaskee det, dersom vi i denne umodne Tilstand havde Bevidsthed, vilde være af ligesaa stort et Omfang for os, som siden i en ældre og modnere Alder et Land, en Verdensdeel, den hele Jord. Det er egenligen et ganske eget Land, hvori vi leve og svæve, eller, rigtigere sagt, svømme, og her have vi allerede den første Befordringsmaade paa Livets Reise, Svømning, og vort første Reiseelement, Vandet. Nu træde vi ud i et andet Land, hvor alle Elementer staae til vor Raadighed, især i den modnere Alder. Embryonalderen er forsvunden. Nu begynder Barndommen. Denne Alders Reise er tildeels paa alle Fire; vi ere halve Dyr; det er en ormeagtig Krybereise; vi begynde at gaae. Barndommen har tvende Afdeelinger, Krybe, og Gangalderen. Intet Ordsprogs Sandhed er større og stadfæstes mere hele Livet igennem, end det Gamle: „Man skal krybe førend man lærer at gaae." Hvor mangen høi Embedsmand maa ikke sande dette Sandsagn! Hvad havde alle hans Fortjenester, alle hans Kundskaber, al hans Retskaffenhed nyttet ham, naar han ikke havde kunnet krybe! Var X. med sin tomme Hjerne og sit Non contemnendus til juridisk Examen kommen saa høit i Veiret, naar han ikke havde kunnet krybe? Havde Y. kunnet holde sig, med alle sine Bedragerier, saa længe paa sin Post, naar han ikke havde kunnet krybe? Var Z. løben af med en stor Pension til Løn for sin slette Embedsførelse, naar han ikke havde kunnet krybe? At Taushed til sin og Smiger til sin Tid maa være forbundne med Kryberiet, er en Selvfølge. Dog — lad os vende tilbage fra det mørke Maleri af de Voxnes Krybereise, til den barnlige Uskyldsalder! Hvor ofte have ikke især ældre Pædagoger tabt oven-

meldte Ordsprog af Sigte! Deraf kom de mange pædagogiske Drivhuusplanter i sin Tid. Man sammenpropper endnu i al for kort Tid alt for mange Sager i Børnehovederne i mange af vore Instituter og Scholer, og opdrager Menneskerne mindre for deres tilkommende Bestemmelse og deres praktiske Liv, end til blændende Forfængelighedsglimmer. Man kan have mange Talenter (som man kalder det), man kan tale det Franske meget flydende og correct og spille ganske ypperligen paa Pianoforte, ja! man kan have megen Tact (som man kalder det) for den fine Conversationstone, og dog have en meget slet dyrket Forstand. Det kommer ofte af en forkeert Opdragelse, fordi man ikke krøb, førend man lærte at gaae. Sjæleevnernes gradvise Udvikling er Grundvolden for al Pædagogik. For at lære Børnene, skulle vi lære af dem. De skulle være vore Lærere; de, som ere opdragne i deres Seminarium, ville vorde de dueligste Opdragere og Lærere. Have vi i denne Alder først lært at gaae, voltigere vi siden egenligen igennem Livet. Børnene løbe, hoppe og springe fra den ene Station til den anden, fra det ene Gæstgiversted til det andet. Det er paa Naturens adskillige og forskjellige Herbergeerhuse, at Barnet tager den Næring til sig, der er fornøden for enhver Reisende; det, som denne Gæstgiverske opvarter med, er simpel, sund og let fordøielig Kost, og den Reisende nyder den med Tilfredshed. Af alle Reisende er Barnet den Videbegærligste og Spørgsomste; enhver Gjenstand er det en Kilde til tusinde Betragtninger, og ingen Hindring er saa vanskelig, at den lille Reisende ikke skulde bestræbe sig for at overvinde den; Barnet er her ligesaa utrætteligt og ufortrødent, som den lærdeste Gransker i sine dybsindigste Undersøgelser. Fra det Dieblik af, da Barnet begynder, hvad vi kalde, at skønne, indtil det kan tænke sammenhængende, fra det Dieblik af, da det kan stamme det ømme, Forældrene saa kære, og hos dem, og hos enhver Følende og Tænkende saa mange vakre Minder vækkende Fader- og Modernavn, indtil det kan tale tydeligt og articuleert, fra det Dieblik af, da det kan kende Bogstaver, og indtil det, da det læser reent og tydeligt, har det allerede foretaget en længere eller kortere Reise; det er Sjælens Reise, som gaaer alt videre og videre, og, jo nærmere den Reisende kommer Barndommens sidste Station, jo mere uddannede blive dets Hoved og Hjerte. Saaledes gaaer det ogsaa med Legemets Reise; det kryber, det gaaer, bestiger den vælige Kæphest, de stolte Sjælen opløftende, Stylter, den raske, i sin Hvilestand modige Gyngehest, og den let rullende Vogn, hvis Enspænderhest tidt er Drengens tobenede Kammerad. Med sin Trompet i Munden er han ligesaa stolt, som den berømteste Avistrompeter med sine mange tusinde Abonnenter, og med en Hest med en Pibe i Baggrunden, som han veed at aflokke de meest skingrende Toner, har han ligesaa store Tanker om sig selv, som Parterroristernes Tremarksmand, der, som Chef for et Compagni af partiske Avindsmænd eller kaade Lapse, udpiber en talentfuld Skuespildigter. — Denne Reise har Glædernes spøgefulde, lyse, men den har ogsaa Sorgernes mørke, taareudpressende Hjertet hartad sønderknusende Side. Disse, for den lille Reisendes Inbildningkraft tilsyneladende skønne, Planer en mignature blive saa ofte af Omstændighederne og de ældre Reisende forstyrrede, og han nedsænkes da i det dybeste Tungsind, som han dog snart igjen befries fra ved Reisens blidere Udsigter. Alle Reisens andre Besværligheder overvinder og glemmer han lettere og hurtigere, end Tilintetgjørelsen af hans skønne, vidtudseende Planer, hvori han ligner de ældre Reisende. En Spotter vil maaskee kalde ham en lille, fornuftig Abe; men, i Grunden, er han ikke mere Abe i sin lille, end de Ældre i deres store Ideeverden. — Hvor langt Barndomsreisen gaaer, og hvor mange Stationer den indeholder, lader sig vel næppe bestemme; begge Dele ere forskjellige hos forskjellige Børn, og vi kunne gerne antage hver større og mindre Tidsafdeling for en ny Station. Hos mange vedligeholder det Barnlige, eller, om man vil, det Barnagtige, sig langt længere, og der gives Mennesker, hos hvem det findes, selv i den høiere Alderdom, i en temmelig reen og uforfalsket Tilstand, ja! denne Bibeholdelse af det Barnlige i en, ved Aandsdannelse forædlet og forhøiet, Tilstand er virkeligen noget høist Fortjenstligt og Skønt. Det er den høiere, barnlige Naivitæt. Mennesket bør være Barn i Sind og Hu. Det barnlige og ydmyge Sind er Menneskets skønneste Prydelse. „Det er godt," siger man, „om man altid kunde være Barn."

Hvorfor? Thi da vare vi altid naturlige, og tillige sorgløse, og ydmyge i Hu. Verden gjør os meer eller mindre kunstlede, sorgbetyngede og hovmodige. Naar Mennesket griber i sin egen Barm, faaer han denne Erfaringssandhed i sin Haand. De følgende Menneskealdere ere eller bør derfor være en rectificeret Barndoms Spiritus Vini; jo mere uddannet og forædlet Mennesket bliver, jo bedre maa den ogsaa blive, og den meest uddannede Menneskehed er Barndommens Spiritus vini rectificatissimus. Imidlertid ville vi dog, for at have et bestemt Punct, antage det 14de Aar for den egenlige Barndomsreises sidste Station, og hermed begynde en ny Periode i det menneskelige Livs Reiseroute.

(Sluttes i næste Nr.)

Skilderiets Nyheds- og Conversationspost.

Fra Ravenna.

For nogen Tid siden læste man her flg. Ideal af et Theaterprogram:

„Næste Tirsdagaften, d. 11, d. M. er bestemt ene og allene til Fordeel for Signora Rosa Morandi, for nærværende Tid første Actrice ved det alvorlige Operaspectacle. For at gjengjælde den høflige Forekommenhed, med hvilken denne berømte Sangkunstnerinde til enhver Tid har opfyldt sine Pligter, har et Selskab af Theatervenner besluttet, at give Beneficedamen offentlige Beviser paa deres Tilfredshed ovennævnte Aften, og paa denne Maade at tolke hende, at alle upartiske Sjæle (!) ere forpligtede (!), at tildele hendes sande og ophøiede Fortjeneste den pligtmæssige Roes. — Efter erholdt Tilladelse af Øvrigheden, underrette de derfor Publicum om, at paa benævnte Dag efter Bordet vil i Gaden del corso indtil porta serrata finde et offentligt Veddeløb Sted, i hvilket der skal uddeles forskjellige Priser, nemligt, til den 1ste Seierherre en Præmie af — 12 romerske Scudi, til den 2den en af — 3 Scudi,

og til den 3die et — Par Staalsporer i brugelig Orden (!). Skuespilhuset vil blive glimrende oplyst. Efterat Kunstnerinden har sjunget sin uhyre applaudeerte (!) Rondo, vil en rigelig Guldregn (!) blandet med utallige poetiske Compositioner, regne ned paa hende. (Overalt altsaa poetisk Leilighedsvand!) Derpaa ville Amoretter stige ned med Blomsteguirlander og adskillige Smaaduers og Geniers (ikke Scheniers) uskyldige Flugt vil bidrage til, at gjøre den Applaus endnu mere glimrende, som i dette Øieblik vil ydes den fortræffeligste Sangerinde (!). Efter Stykkets Slutning bringes den uforlignelige Kunstnerinde i en, med 6 Heste forspændt, Karet, ledsaget af militair Musik og harmonirige Symphonier (!) til sin Bolig. Gaderne, hvorigjennem Toget gaaer, ville være klart oplyste. Naar hun er ankommen i sin Gæstgivergaard, vil et Kunstfyrverkeri, forfærdiget af den duelige Kunstfyrverker, Herr' Balbi di Meldola, vorde afbrændt. De talrige Ildstraaler, Bombernes Larm, og Knaldet af to Granater som, i Forbindelse med andre velvalgte Ildkunststykker, ville oplyse Natten glimrende, skulle ende denne Dags Fornøielser, ikke alene for de her værende Indvaanere, men ogsaa for de Herrer Fremmede (ikke Damer?), som tage Deel i disse fyrige og hjertelige Beviser paa vor Glæde."

Fra Abdera.

Følgende er en ordret aftrykt Bekendtgjørelse om et Bal her, et Mønster paa en skøn Stiil!!!

„Onsdagen, d. 18de Jan. 1832 vil i Dansesalen i *** blive givet et stort Bal. Skøndt Undertegnede ved mangeaarig Vane, og især, formedelst sine talrige allevegne udbredte, høie Velyndere, foranlediges til, at bringe sine foranstaltede Conversationsballer til offentlig Kundskab, blev ham dog altid den Ære til Deel, at Samme vare forherligede ved en høi Adels og dannede Stænders Nærværelse, og udmærkede ved den fremherskende Jovialitæt. Efter dette vil han ogsaa i dette Carneval opbyde Alt for at udvikle en nydelsesrig Underholdning. Tone- og Dansekunst ville danne et værdigt Sammenspil, og denne

i benævnte pragtfulde Sted = Locale foranstaltede første store Carnevalsfest vil forene Alt, hvad der kan forhøie den ædlere Conversations Glæder. Musiken styres personligen af den hæderligst bekendte modige Hannoveraner, Herr' Smæk. Conversationsdansene blive arrangerede af Undertegnede, forenet med Herr' Spirrevip. Medlem af Dansens Udbredelsesselskab. Balfesten begynder Kl. 9 om Aftenen med en stor Polonaise, componeret af Herr' Musikdirecteuren, og ender Kl. 5 om Morgenen. Der er forberedet et efter Localet afmaalt Antal Entrée-Billetter. For Selskaber, som gunstigst vilde forene sig med de allerede abonnerte, distinguerte Zirkler til dette Bal, ere indtil Balaftenen Indladelseskort at faae til 1 Lappelaion pro Persona. Ogsaa er den Anstalt bleven truffen, at et tilstrækkeligt Antal Hyrevogne maae staae beredte, for at køre saavel i Byen, som til alle Forstæderne til fastsatte billige Priser.

Entrepreneuren, J. B.

Fra Fouville.

En Dame her havde for nogle Dage siden ønsket sig en lille Bologneserhund, strax sendte en af hendes Tilbedere hende saadan en lille Hund, med et Bjældebaand om Halsen og følgende Vers:

„Lær, Elskede, af denne Hund,
„At Troskab i mit Hjertes Bund
„Tilvisse aldrig fra mig veeg!
„Jeg Dig ei speeg;
„Naar Du hans Bjælder hør,
„Og hvordan Hunden gøer,
„Da, Hulde, tænk paa mig!
„Jeg evigt elsker Dig."

Støver.

Blandinger.

I en Landsby i det franske Etablissement Daguma i Afrika findes midt paa Kirkegaarden et Mindesmærke af Dødningeskaller og Knokler, opført symmetrisk i en Høide af 12 Fod. Det er selvsomt nok, helliget en Læge, som har bestemt sin Formue til Kirkegaardens Anlæggelse med den Tilføielse, at der hver Uge skal læses en Sjælemesse for de Døde.

Herr' Albert, Blomsterfabricant i Paris, forfærdiger saakaldte Ildnegliker, som, ved Tilgivt af en egen phosphoragtig Composition, frembringe i Mørke et mat Lys, ligesom det, St. Hansormene give fra sig, og, som Haarsmykke, gjøre en skøn Virkning ved Spadseretoure om Aftenen.

I Paris er et nyt Instrument kommet til Verden ifjor. Man har døbt det Chororgel. Det forstærker de menneskelige Stemmers Tone, og anvendes ved store Compositioner, for at erstatte Choristernes Masse. Man har benyttet dem med største Lykke ved Chorene i „den Stumme i Portici." Dette Chororgel spilles af to Personer, ligesom et Claveer. Rossini har givet det Navn af „Menneskestemmen."

„Det er uretfærdigt," hedder det i „Allgemeine W. Theaterzeitung, Nr. 8, 1831," „at Tilskuerne i Theatret ikke ogsaa kalde Souffleuren frem; han declamerer ofte bedre, end Skuespillerne."

I London gav man for to Aar siden en af de meest glimrende Julepantomimer, „Vinens Opfindelse." I den spillede meer, end 700 Personer. Man saae alle Nationer deri Endog drukne Dyr, en Elephant, en Løve, en Giraffe, to fulde Bjørne, forekom i den. En drukken Chineser havde en Solo, hvori der forekom tolv Slags Ruus. „Denne Solo," siger et engelskt Blad, „er, alene, tilstrækkelig til at gjøre denne Ballet tillokkende for Englænderne. Den gjør et meget stærkt Indtryk, og er overmaade komisk. Deri forekommer ogsaa et Pas de Deux af stor Effect, som udføres af en Græker, der ikke drikker

Andet, end Vand, og en Pariserinde, som kender Champagnerens pirrende Kraft o. s. v.

Paa det største londonske Theater gaves for nogen Tid siden med stort Tilløb et Spectacle-stykke, Ildkappen kaldet, i hvilket der forekommer alle muelige Trylleriez, ja! selv saadanne, om hvilke ingen londonsk Theaterven, der er ret vant til overdrevne Billeder paa Skuepladsen, drømmer det Allermindste. Kollert, Helten i Stykket, kører gjennem Luften med fire brændende Heste. Hestene vrinske og sparke, og Vognen vælter tre til fire Gange, og Kollert styrter ikke ud; i en anden Scene forekommer et Spøgelse, som river Hovedet af sig selv, og kaster det for de forskrækkede Mennesker, som omringe ham; der forestilles en brændende Skov, hvori de vilde Dyr i Angst fare over Skuepladsen; en levende Løve lader sig see, paa hvilken en Dreng rider, som Amor, og redder de Elskende af Vandsnød. Tilsidst oversvømmer naturligt Vand hele Theatret. Man seer et Skibbrud, og en Hayfisk sluger de Elskende, Løven og Amor. Til Slutning giver man et Jordskjælv til Priis. Alle det elskende Pars Modstandere begraves levende. Amor, de Elskende og den levende Løve blive udspyede af Havens Gab, og en stor Dans af Genier ender det Hele. Udgivterne til Decorationerne skulle beløbe sig til 18000 Pund.

I en engelsk Coloni i Ostindien havde Rotterne for et Par Sommere siden formeret sig i et utroligt Antal, og anrettet betydelig Skade paa Colonialvarerne. Alle anvendtee Udryddelsesmidler vare frugtesløse. Det lod, som skulde Fabelen om Slangen med de mange Hoveder fornyes i en anden Skikkelse. Kun eet Middel bibragte det graadige Uhyre et fuldkomment Nederlag. Residenten gav nemligen den Befaling, at enhver Beboer af Colonien inden en Maaned maatte være iført en Kappe eller et Overtræk af 300 Rotteskind; i modsat Fald maatte han betale 100 Pund Sterling, eller forlade Colonien med Tab af, hvad han eiede. Efter 3

Ugers Forløb bar Enhver af Coloniens 40,000 Beboere en Kappe, som var sammensat af 300 Rotteskind. Paa denne Maade ødelagdes i kort Tid 12,000,000 af disse Dyr. Denne Befaling havde desuden det Gode ved sig, at den ogsaa efterlignedes i andre Districter. Rottekapperne ere tillige en Velgjerning for Beboerne, da de kunne bruges, som Værn mod Solstraalernes Hede, og som et Underdække paa Soveleiet. (Men — Kattene vilde nok ikke lade disse Rottemennesker være uantastede. For adskillige Aar siden brugte de kbhvnske Damer Rotteskindsstøvler, og adskillige Parquetdamer sagde man, uleiligedes dengang meget af Theaterkattene.)

Logogryph.

(Af 3 Stavelser og 7 Bogstaver.)

I Oldtids Dage vare vi Gudinder,
Som Mennesker fortryllede; nu kjender
Man os, som Blomster, kun, og om de Kvinder,
Der Jer fortrylle og forføre, bliver
Vort Navn tidt billedligen brugt;
Omvendt' vi Tugtens Instrumenter ere
Aldeles ubesmittede, naar man
Kun en Vocal fordoppler.

Nathan.

Circus Gymnasticus paa Nørrebro.

For allersidste Gang har Hr. Marteau med Selskab den Ære at give en stor brillant Forestilling til Indtægt for Md. Marteau, Søndagen den 15 Januar. Af de opslaaede Placater vil Indholdet af Forestillingen nærmere erfares.

Idet Hr. Marteau med Selskab herved tillader sig at frembære sin ærbødige Taksigelse for det Bifald, hvormed Publikum har beæret deres Forestillinger, kan den ikke undlade at beklage at uforudseelige Omstændigheder nøde dem til pludseligen at forlade et dem kjært Opholdssted.

Ph. Pettoletti.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 5. Tirsdagen den 17 Januar 1832.

Hvad vi faae i Himmerig.

Hvad er' alle sølverne og gyldne Masser?
Hvad er' alle Jordegodser og Palladser?
Hvad er' alle Rigsbanksedler, hver en lumpen Daler,
Mod de Renters Renter, som vor Herre os betaler
For vor Dyd i Himmerig? :,:

Hvad er' alle Stjerner, Ordner, lange Titler?
Hvad er' Uniformer og broderte Kitler?
Hvad er' alle Baand og Kors og smukke Characterer
Mod den Hædersdragt, hvormed han os fournerer
For vor Dyd i Himmerig? :,:

Hvad er' alle Sceptre og Commandostave?
Hvad er Alt, hvormed man holder Folk i Ave?
Hvad er' alle Morgenstjerner, Bøddelriis og Lænker
Mod de stærke Sceptre, hvormed Herren os betænker
For vor Dyd i Himmerig? :,:

Hvad er' alle Sukkerbag're og Tracteurer,
Fine Kokke fra Paris, Restaurateurer?
Hvad er' Petersens og Brusches delicate Spiser
Mod Ambrosia-Bordet, som vor Herre os anviser
For vor Dyd i Himmerig? :,:

Hvad er' alle smaae og store Glas Liqueurer,
Punsch og Biskop, som man dagligt roses hører?
Hvad er' alle Waages røde eller hvide Vine
Mod den lifligt skønne Nektar, denne ægte, fine
Drik, vi faae i Himmerig? :,:

Dog — ime'ns vi tumles her paa Jorden Alle,
Lad os nyde, hvad der i vor Lod mon falde!
Rigdom, Ære, Magt, samt alle Arter Drik og Spise
Efter Pligt, men dog med Maade, vi Honneu'r vil vise,
Til vi synke i vor Grav. :,:

Simplex.

Følgerne af et Ørefigen.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Niende Capitel.

Søslaget.

Vi overspringe et Tidsrum af 12 Aar, i hvilket Vilhelm blev ganske uddannet for den engelske Søkrigstjeneste af sin faderlige Lærer, Sir William, og anføre kun, at den lydige Lærling belønnede sin Mentors Møie og Iver høist glædeligen ved Flid, Talent og Mod. Aldrig adskilt fra sin elskede Foresatte, hvilken han ærede, som en virkelig Fader, havde han gennem alle lavere Grader opsvunget sig til Underlieutenant, da det store Slag ved Abukir d. 2den August 1798 gav ham

Leilighed, til at hendrage den commanderende Amiral Nelsons Opmærksomhed paa sig og sin modige Opførsel. Den under Sir William Blackstones Commando staaende Fregatte var nemligen med iblandt de Skibe, som, efter Amiralens Befaling, skulde gennembryde den franske Flodes krumme Slaglinie, da de fik Ordre til at seile igennem mellem en, af Franskmændene med Mørsere og Canoner besat, lille Ø, og selve Floden, og ned langs med Landsiden i Ryggen paa Samme. For om muligen at hindre denne utroligen dristige og for Franskmændene fordervelige Manoeuvre, gjorde Øbatterierne en frygtelig Ild paa de engelske Skibe, især paa Williams Fregatte; ikke alene adskillige Officierer og mange Soldater bleve dræbte, men ogsaa Sir William selv, tilligemed hans Undercommandeur, bleve haardt saarede. I dette vanskelige Dieblik, da Begge maatte nedbringes i Cahyten for at forbindes, paatog, efter Blackstones Befaling, Vilhelm sig Commandoen over Fregatten, og udførte, trods Fjendernes heftigste Modværge, det vovelige Foretagende, i Forening med de andre Skibe lykkeligen. Neppe var Sir William forbunden, førend han igjen lod sig bringes op paa Dækket, hvor han endnu havde Leilighed til med egne Øine at beundre sin elskede Opdraglings Mod, Tapperhed og Aandsnærværelse. Følgerne af dette Slag, hvori den største Deel af den franske Sømagt blev tilintetgjort, ere bekendte. Den tapre Nelson, som vidste at belønne sine Undergivnes Fortjenester, ophøiede Sir William til Marineoberst, og udnævnte vor Vilhelm, da han af Blackstones Beretning ved Mynstringen erfoer hans heltemodige Opførsel, i Stedet for den af sine Saar døde Undercommandeur, til anden Capitaine paa Williams Fregatte. I denne Egenskab kom han paa den sidste Reise endnu en Gang med sin Pleiefader til London, og forblev her adskillige Maaneder indtil Begyndelsen af Aaret 1801.

Den 1ste April samme Aar, Aftenen før det skæbnefulde Slag, som Seierherren ved Abukir leverede de Danske udenfor København, stod Marineoberst William Blackstone paa Dækket af sin Fregatte, der hørte til den store Amirals Flode, og stirrede med Armene overkors i den, af adskillige hundrede Skibslygter magiskt oplyste, Nat,

hvis rædselfulde Stilhed kun sjeldent blev afbrudt af Vagtskibenes Signaler. Fjernt glimtede paa den dunkle Synskreds matte Lyn, som speilede sig i Bølgerne i tusindfarvet Gjenskin, og pladskende slog Havets Sølvbølger op paa de svømmende Ødelæggelsesmachiner, som ved Morgenens Frembrud truede med at udbrede Død og Fordervelse over Tusinde. Rystet af Tanken om dette frygtelige Dieblik, kastede William et mørkt Blik paa det dunkle Firmament, og Fortid, Nutid og Fremtid trak, som i et Tryllespeil, forbi hans anende Sjæl. Da traadte Vilhelm hen til den Bedrøvede, og forskede deeltagende efter Aarsagen til den Kummer, som siden igaar syntes at bedække hans Pande med mørkere Skyer, end nogensinde før. „Forudfølelser for Fremtiden, kære Vilhelm, dunkle Anelser, der ofte vel maae være uadskillelige fra en saa skæbnesvanger Dag, som den der nærmer sig," — svarte William den Spørgende, og bød ham at sætte sig hos ham ved Roret. „See, Vilhelm," — vedblev han, — „det er mig som sad vi saaledes sammen for sidste Gang, — hvo veed, hvad den i Østen endnu slumrende Sol om faa Timer bringer os, — derfor endnu nogle Ord til Dig førend maaskee en haard Skæbne med Magt tillukker min Mund. Jeg giver Dig det Vidnesbyrd, at Du har elsket mig, som en Søn, og lagt Lydighed, Troskab, Flid og Mod for Dagen, hvorfor jeg ogsaa vil sørge, som en Fader, for Dig. Paa den, af Dig betraadte, Løbebane kan det, med Dine Kundskaber og Din Tapperhed, ikke mislykkes for Dig; men, for at Du ogsaa kan være betrygget for Fremtiden, har jeg, da jeg sidst var i London, lovmæssigen udkaaret Dig til min Søn; Du er min eneste Arving, og Documentet desangaaende, som jeg ikke vilde betroe til de falske Bølger, befinder sig i ligelydende Afskrivter i min Broders Hænder og ved de londonske Domstole. Overlever jeg den Dag imorgen, som jeg næsten omtvivler, da søger jeg om vor Afsked, vi opsøge Dine Pleieforældre i D......, og, — hvo veed Alt, hvad der i det Tilfælde kan skee? Falder jeg i Slaget imorgen, som jeg har en dunkel Anelse om, — da finder Du blandt mine Efterladenskaber en tillukket Brevtaske, som findes tilligemed den dertil hørende Nøgle i min Kuffert. Med den begiver Du Dig, saasnart det er Dig

muligt, til D..... til Dine Pleieforældre, og følger de deri givne Vink og Anviisninger." —

„Min dyrebare Fader!" afbrød Vilhelm ham levende, og kyssede ømt hans Haand, — „hvorfor tænke paa et Tilfælde, som jeg ønsker, at Himmelen aldrig vil lade mig opleve?" —

„Krigeren," — svarede William, „maa hvert Minut have det for Øine; da overrasker Døden ham ikke, og det lykkes ham maaskee dog i sildigere Aar, før hans pludselige Endeligt, paa nogen Maade igjen at oprette sin Ungdoms Vildfarelser." —

„Min gode Fader har vist Intet at bebreide sig" — sagde Vilhelm, og saae ind i Oberstens taarevædede Øine. —

„Jo min Søn, jo," — svarede denne, og kastede et, om Tilgivelse anraabende, Blik op i de dunkle Skyer, — „Ungdom, et let Sind og et raskt Blod, vedblev han, ere vore farligste Fjender, og fravinde selv det bedste Hjerte og den meest dannede Forstand Seieren over Ædelmodighed og faste Grundsætninger. Tro mig, min gode, kære Søn, og byg aldrig paa Din egen Styrke og den hellige Villie, som synes den Uprøvede uovervindelig! Lov mig derfor, aldrig at handle mod Ærens, Retskaffenhedens og Samviddets Stemme, der reiser sig advarende i ethvert Menneskes Bryst, naar den lokkende Fristelse stiller sig i Veien for ham! Lov mig, helligen at følge dens Bud, som jeg kun een Gang i mit Liv ikke hørte, hvorfor jeg, martret af Anger og Smerte, bødede i mange Aar!" — Ved disse Ord rakte William Sønnen sin høire Haand, som Vilhelm greeb veemodsfuld, og med det Udraab: „Ja, Fader! det lover jeg høitideligen," trykkede taarevædet til sit bankende Hjerte. — „Fader i Himmelen, han vil holde denne Eed!" — sagde Obersten bevæget, og løftede Sønnens stadfæstende Haand høit iveiret, — „til Dig overgiver jeg ham, og haaber hisset en blid Dom af Din naaderige Forbarmelse!" — Vilhelm hulkede høit. — „Nok, min Søn," — sagde Blackstone, i det han reiste sig, — „bløde maae vi ikke blive; næste Time maae finde os rolige, kolde, fuld af Besindighed og Fatning. Lad mig nu være nogle Øieblik endnu alene, og send mig Skibspræsten!" — Med disse Ord stødte han ham fra sig med Blidhed, og, da Vilhelm

gik hen til Cahyten for at opfylde Faderens Befaling, og ved Døren kastede et Blik tilbage, blev han den knælende Oberst vaer, og ilede, dybt bevæget af dette Syn, hen til Præsten. Eftertænksom kastede han sig, da denne adlød hans Befaling til ham, ned paa en Stol, og tænkte efter over Oberstens gaadefulde Ytringer, der i alle Livets Forhold var forekommet ham som et Mynster paa en ædel, retfærdig, velgjørende og menneskekærlig Mand. Forgæves anstrængte han sig for at løse Gaaden, hundrede, fortræffelige Charaktertræk af hans Velgjører svævede for hans Hukommelse, og han var ikke istand til at beskylde ham for et eneste Feiltrin. Da tordnede paa Amiralskibet Signalcanonen til Slag, og Vilhelm styrtede op paa Dækket. Blodrød glødede Østen, og, oplyst af dens dunkle Ild, reiste den knælende William sig, medens Capellanen, som stod foran ham, velsignende berørte hans Pande. — „Hver Mand paa sin Post!" tordnede hans mægtige Commandoord gennem den opjagne Skare, og med Lynsnarhed ilede hver Mand til den ham anviste Plads.

Langsomt steeg den majestætiske Sol op, for at belyse det blodige Ødelæggelsesverk. Den engelske Flode lagde sig i Slagorden, og seilede, truende med Død og Fordervelse, mod den fjendlige, som med sine 10 Linie- og Blokskibe dækkede Havnen ved den danske Hovedstad, og blev understøttet af frygtelige Batterier og adskillige ved Indgangen til Havnen posterede Krigsskibe. Med 12 Linieskibe gjorde Søhelten Nelson Angrebet paa hele den fjendlige Linie. Oberst Blackstone blev beordret med 3 Fregatter og 4 Bombadeergallioner, at bringe Kronbatterierne til Taushed, og, om muligt, at ødelægge de fjendlige Havnskibe. Heltemodigen begyndte han Kampen. Allerede i 3 Timer rasede Tilintetgjørelsen paa begge Sider fra den Ene mod den Anden; med mageløs Haardnakkenhed forsvarte de tapre Danske deres Hovedstad, som rummede i sit Skød det hele Skibstøihuus og uhyre Forraad. Den danske Kronprince styrede Forsvaret mod Helten Nelson med en Uforsagthed og Foragt for Døden, som, da den udgik fra ham, ogsaa besjælede den ringeste Kriger. Da de danske Skibe begyndte at vige ved Englændernes voldsomme Angreb, fordopplede Trekro-

ners Batterier deres frygtelige Ild, og borede efter en halv Time en engelsk Fregatte isænk.

Uden at vakle, holdt den tapre Blackstone Stand, i det han slyngede Ødelæggelse over de fiendlige Skibe og Batterier, og sendte en lille Kutter med Begæring om Understøttelse til Amiralen. De to øvrige Fregatter under Vilhelms Commando vare imidlertid komne Kysten nærmere, og Ilden fra Batterierne og Skibene i Havnen blev bestandigen mere morderisk; da kom den anden Fregatte paa Grund, og den syntes nu at være uundgaaeligen tabt. Pludseligen lyde Hjælpesignalerne paa et engelskt Linieskib, som nærmer sig de med Fortvivlelse Kæmpende. De Betrængte holdt nu modigere Stand, og forgæves forsøgte Fjenden det Yderste, for at hindre Hjælpens Ankomst. Linieskibet vendte om paa Siden, og gav den første, store Salve paa Skibene i Havnen, allerede blev Ilden paa Trekroners Batterier, som nu beskødes paa to Sider af Bombardeergallionerne og Fregatten, svagere; allerede glædede Alle sig ved den velkomne Frelse, og jublede den forventede Seier imøde, da — sønderknuste en fjendlig Canonkugle Williams høire Been. Vilhelm, som var i Nærheden af ham, kastede sig fortvivlende paa sin blegnende Fader, som styrtede om, og forsøgte, til Saarlægen ankom, at stille det udstrømmende Blod med sit Skærf.

„Bort!" — raabte William, „til Din Pligt, min Søn! jeg behøver intet Mere hernede." — „Kun saa længe, til Lægen kommer," — raabte Vilhelm, i det han fuld af Angst stirrede paa Oberstens Ansigt, som blev alt blegere og blegere. „Paa Eders Post, Capitaine!" commanderte Blackstone med sammentrængt Kraft, — „I indestaaer med Eders Hoved for, at vi beholde de Positioner, vi have taget." — Endnu et angst- og kærligheds-fuldt Afskedsblik kastede Vilhelm paa den kære Lemlæstede, og ilede nu, ansporet af Ære og Pligt, til sin Commandoplads.

Endnu hele to Timer rasede det blodige Slag, og, understøttet af ankomne Linieskibe, lykkedes det Vilhelm, at forsvare sin Stilling. Nu havde endeligen den uimodstaaelige Nelson slaaet hele den danske Linie, men adskillige engelske Skibe stode Fare for at strande. I dette kritiske Øieblik afsendte Amiralen en Parlamentaire med det Tilbud, at holde inde med Kampen for at iverksætte fredelige Underhandlinger; i andet Fald saae han sig nødt, til at stikke de tagne Batterier i Brand med congrevske Raquetter, uden at kunne redde deres tapre Forsvarere. Forslaget blev antaget, Ilden taug paa begge Sider, og Nelson gik iLand, for at have en personlig Samtale med den danske Kronprince. Næppe var Vaabenstilstandens Flag heiset af begge Parter, førend Vilhelm ilede til Cahyten, hvor hans dyrebare Fader befandt sig under Saarlægens Hænder, som netop havde fuldført Amputationen af den sønderknuste Fod. Lægens trøstesløse Mine og et Blik paa den elskede Lidende, som, svækket af et stærkt Blodtab, laa der, som Dødens blege Billed, forkyndte den utrøstelige Vilhelm tydeligen nok de uundgaaelige Følger af Skuddet. Raskt vilde han omarme Obersten, men Lægens bydende Vink holdt ham i tilbørlig Afstand.

(Fortsættes.)

Theatret.

Fredagen den 13 Januar opførtes: „To Aar efter Brylluppet," og, „Magt og List," originalt Drama i 2 Acter af Herr Prof. J. L. Heiberg. (Første Gang.)

Det første Stykke forbigaae vi, i det vi henholde os til vor Anmeldelse af Samme i det 46de Numer af dette Blad for forrige Aar.

Det originale Drama, Magt og List, udmærker sig ved en, i det Hele, vel udført Plan, ved tvende særdeles gode og een mæsterlig Charaktertegning, og ved en fortrinlig Dialog. Ligesaa rundeligen, som Digteren har uddeelt sine Gaver til Baron Morke, Forvalter Varland, og især til sin Musas doppelte Yndling, Ninette, ligesaa stiffaderligen har han behandlet de øvrige Charakterer, men især Sophies og Md. Birks. Ligesaa activ, som Baronen er, ligesaa passiv er Sophie. Vi see hende gaae og komme, vi høre Meget om, men saare Lidet af hende, og hun er derfor blandt Stykkets handlende Per-

soner temmeligt ubetydelig. Sykonen, Md. Birk, (Baronens første, fraskildte Kone) fremtræder først ved Stykkets Slutning, som en deus (eller dea) ex machina. Denne Scene er vistnok af udmærket Theatereffect, og meget godt motiveret; men Anm. er overbeviist om, at de fleste Tilskuere havde ønsket, at kunne have stiftet et nærmere personligt Bekendtskab med Emils Moder under hendes antagne Masque i en 3 à 4 foreløbige Scener; at vi see hende fremtræde baade for første og sidste Gang i den sidste Scene, er vel sildigt. Amtmanden, Etatsraad Falk, gjøre vi lidt nøiere Bekendtskab med; men det er ikke nøie nok, til at vi jo ønske, at see denne ædle og fornuftige Mand udvikle sin fortræffelige Character i flere Scener, end i dem, hvori Digteren har skizzeret ham. Slutningen forekommer os, at være alt for afbrudt, Huustyrannens sidste Scene med Emil lidt overdreven, og Varlands Fortælling i 1ste Act vel langt udtrukken. Ligeledes syntes det os, at Emils Charakter er temmeligt „melkebrødsagtig," for at udtrykke os omtrent som Ninette, der kalder ham „et Melkebrødsansigt." Men — uagtet alle disse menner og formeentlige Smaaepletter i dette Drama, maae vi tilstaae, at vi have moret os kosteligen ved dets Opførelse paa Grund, deels af de tre ypperligt tegnede Charakterer, og deels af det herlige Sammenspil.

Baron Morke, Godseier; Herr' Winsløw junior. Den blege, forærgrede Masque, Kunstneren havde valgt til sin Rolle, svarede ypperligt til dennes Charakter. Herr' W. gaaer nu ind i Faderrollerne. Manden og Faderen, som Huustyran, gav han ligesaa mæsterligen, som Digteren har tegnet ham. En 3 à 4 „Fanden tage mig'er" og et „Sludder!" maa man ikke regne en Adelsmand til Last, som udenfor sit Huus er en høist agtværdig Godseier, men hjemme en Tyran, som gerne, naar det lod sig gjøre, sendte sin Stifdatter til Møens Tugthuus, fordi hun ikke vil samtykke i et Giftermaal med en Mand, hun ikke kan elske, og som i sin Hidsighed vil skyde sin egen Søn, fordi han ikke vil ægte Ninette, og fordi han bærer Kærlighed til en simpel Bygmæsters Datter i København. — Sophie, hans Kone, Md. Heger. Den udmærkede Kunstnerinde gjorde af denne ubetydelige, passive og utaknemmelige

Rolle Alt, hvad hun kunde og burde. At Digteren efter vor Synsmaade, burde have gjort mere af den, end han har gjort, have vi ovenfor omtalt. — Emil, Baronens Søn af første Ægteskab; Herr' Holst. Den unge Skuespiller gjorde næsten Alt, hvad der kunde gjøres af et saa lidet lønnende Parti. Paa nogle Steder hævede han Rollen til sand Pathos. At han i Scenen med Ninette da han aabenbarer hende sin Kærlighed til Maria, og hun med sit satiriske Lune søger at gjøre ham en lille Smule latterlig, maa være høist forlegen, er begribeligt. — Ninette, Baronessens Datter af første Ægteskab, Fru' Heiberg. Denne ligesaa ædle, som fornuftige; skelmske og vittige Pige, der veed ligesaa godt at tugte den tobenede Hest (den gjenstridige eller stædige Baron) med sin intellectuelle og moralske Ridepidsk, som noget Staldmestergeni forstaaer af afrette den fiirbenede Ganger med en physisk Svøbe, gav Kunstnerinden til samme Grad af Fuldkommenhed, som den, hvormed hendes Herre og Huusbonde har tegnet Samme. Hvor herligt forstaaer hun ikke at tæmme Baronen! Hvor ypperligt at føre ham bag Lyset! Hvor fortræffeligt at overvinde hans Magt ved sin List! Hvor mæsterligt seirer hun ikke over Tyrannen ved Ufandhed og Forstillelse, Midler, hvis Moralitæt, under visse Omstændigheder, hun i Scenen med Falk udvikler med en philosophisk Doctors hele Skarpsindighed og med en humoristisk Satirikers hele Vittighed! Hvor genialt extemporerer hun ikke det i doppelt Henseende magnetiske Brev i 1ste Act, som en ægte Improvisatrice, og hvor vittigt og sarkastiskt raillerer hun ikke Emil i 2den Act! Hvo kan modstaae disse vittige Dine, dette skelmske Smiil, dette Spil, fuldt af Følelse, Liv, Aand og Hjerte! Kunstnerinden lønnedes ogsaa flere Gange med rigeligt Bifald. — Etatsraad Falk, Amtmand: Hr. Stage. Kunstneren gav denne lille Rolle med Værdighed og Anstand, men med lidt Monotoni i enkelte Repliker, og ikke med Følelse nok i Elskerscenen. Denne Rolle egner sig unegteligen bedre for Herr' Nielsen. — Md. Birk, en Sykone; Jfr. Jørgensen. Under dette Navn omtales Baronens første, fraskildte og for død udgivne, Kone adskillige Gange i Stykket, uden at vi faae Leilighed til at see hende, men ogsaa — som billigt er — uden

at vi erfare Md. Birks og den første Baronesses Identitæt. Usandsynligt forekommer det os, at Baronen, der flere Gange maa have seet Sykonen, Md. Birk, hos sin Gemahlinde, ikke i hende har gjenkendt sin første Kone, der dog flere Gange som Gjenfærd, har frapperet ham og Varland. Ypperlig er imidlertid den Effect, Md. Birk frembringer ved sin pludselige Indtrædelse og Tilsyneladelse fra det tillaasede Cabinet i det Dieblik, da Baronen affyrer Terzerolen paa sin Søn, men træffer Tapetet istedetfor denne, skjøndt han i dette Nu er ligesaa nær ved at myrde sin første Kone. Denne fremtræder virkeligen, som Lysets og Fredens Engel. Hende skylde vi Knudens Løsning. Jfr. Jørgensen udførte sin lille, med Hensyn til Katastrophen vigtige, men iøvrigt (da hun først fremtræder i Slutningsscenen) ubetydelige Rolle med elskværdig Moderlighed og ædel Værdighed. Vi beklage, at Baronen ikke i denne Scene bringes til at angre sin tyranniske Opførsel, og kun, ligesom nødtvungen, for at gjøre Ende paa det Hele, giver sit Samtykke til Ninettes Forbindelse med Amtmanden. — Varland, Forvalter paa Baronens Gods; Herr' Rosenkilde. Denne ærlige godmodige, humoristiske, men lidt vel snakkesyge, med sund Fornuft, men ogsaa med en god Portion Overtro udrustede Forvalter, som er den tredie Charakter i dette Drama, Digteren har behandlet con amore, gav Herr' R. med sin sædvanlige Mesterlighed, og søgte af al Magt ved sit ypperlige Foredrag at gjøre den lange Fortælling i 1ste Acts 2den Scene mindre trættende. — Peter, Baronens Tjener, blev givet, paa den Maade som sig hør og bør, af Herr' Pätges.

Dette originale Drama, som beæredes af D. K. H. Kronprincesse Carolinas, Prince Ferdinands og Princesse Julianas, samt H. H. Princen af Hessen Philipsthals Nærværelse, blev, i det Hele, modtaget med levende Bifald. Dette tildeeltes især Herr' Winsløw junior, Fru' Heiberg og Herr' Rosenkilde. Ved Stykkets Slutning gjenlød det med fordopplet Kraft, men besvaredes med en stærk Hyssen af et Modparti, som dog snart forstummede.

Chraahnsintis.

Livets Reise.

(Sluttet.)

Ungdomsreisen. Her finder hverken Gang- eller Krybereisen Sted, undtagen naar en eller anden indskrænket og pfiffig Aand faaer den kloge Idee, at krybe, for at faae sig et Embed. Den Reisende voltigerer enten paa sine Been eller paa den vælige Ganger; stundom flyver han i en halsbrækkende Capriolet, eller ruller hen i en let væltende Gig eller Cariol over Livets knudrede Veie. J Phantasiens Luftballon hæver han sig mod Guddommens Æther og Sol, og brænder nu og da sine Vinger. Det er Grækernes Phaeton eller Jkaros. Ild og Storm, det er Ungdomsreisens Befordringsvæsener. Luen brænder i Hjertet, i Diet og paa Kinden; Stormen hersker i og udenfor Barmen. Her ere igjen Reisens Stationer ligesaa mange, som denne Alder har store og smaae Tidsafdelinger. De svinde iilsomt hen; dog standser den Reisende oftere, end Barnet, men kun for at trænge des fyrigere frem til den sidste Station, som vi her med Middeltal ville bestemme til det 30te Aar. Ære, Rigdom og Kærlighed ere de ofte bedragerske Værtinder, som vinke den Reisende ind i deres Herberger; kun undertiden give de ham en reen og uforfalsket Næring. Dyd og Kundskab give ham Føde og Styrke, Skønhed og Sundhed.

Manddomsreisen. Nu begynder Adstadigheden at indfinde sig. Flere Sorger, mere Eftertanke, en adstadigere Gang. Er han til Hest, rider han sædvanligen i Trav, undertiden i Skridtgang, sjeldnere i Galop. Det er kun enkelte Timer af Dagen, da vi endnu hos den Reisende mærke Spor af Ungdommens lystige Stemning. Forretninger og mange Sorger dæmpe den muntre Humor, som kun Enkelte ere saa lykkelige at beholde uforstyrret til Livets Aften. Manden har mere Bagage og flere Medpassagerer paa Reisen, som han maae sørge for, ifald han er bleven Mand og Fader. Paa Jorden eller Vandet bliver den Reisende i denne Periode; høit til Veirs svover han sig sjeldent, medmindre han er Luftskipper, Linedanser o. s. v. af Profession, eller evigt ung. Alt er her i Alm. mere roligt, men ogsaa mere varigt,

som Venskabet, saa Kærligheden, som Følelsen for Ære, saa Begærligheden efter Rigdomme, den Sidste sædvanligen den Stærkeste. Ogsaa her ere Dydens og Kundskabens Herberger de Bedste skjøndt de mindst Besøgte.

Alderdomsreisen. Den Reisende bevæger sig langsommere, alt, som han kommer Maalet nærmere. Nedboiet griber han nu maaskee først af Nødvendighed til Sphinxes tredie Gaadeben (Stokken), som han før, som Yngling og Mand, først har brugt, for at følge Moden, og siden af Vane beholdt. Ærens Herberg besøger han sjeldent, dog stundom, oftere Rigdommens. Har han udtaaret Dyden og Religionen til sine Ledsagersker og Vertinder paa sin øvrige Reise, vil han, som Olding med sneekronet Isse, med glade, længselfulde Blik, bestige den Hvileseng, som Døden har opredt i Gravkammeret, og nedlægge paa den sit trætte Legem, medens Sjælen opsvinger sig med Ungdomskraft mod Evighedens uforgængelige Tempel.

m.

Om Københavns Philosopher.

Af Methaphysikere, eller, egenlige høiere transcendentale (oversanselige) Philosopher eier København kun een, og denne Ene er Prof. Sibbern. Han danner hvert Aar en stor Mængde Personer, og i Forening med nogle andre Mænd, omskaber han dem til philosophiske Candidater; men, hvormange af dem blive vel Philosopher, praktiske, populaire Philosopher? Theologer, Jurister, Medici og Chirurger blive de, men hartad Ingen populaire, praktiske Philosopher. Ligesaalidet blive de transcendentale Philosopher. Saasnart de have faaet den philosophiske Candidattitel, ere Logik, Ontologi, Psychologi, Metaphysik og det hele Djævelskab udaf deres Hoveder. Vi have Peripatetikere (Spadserere) nok i Philosophgangen, i Rosenborgs, Frederiksbergs, og Dyrenes Hauge, paa Kærligheds- Ægteskabs- og Familiestien, paa vore Gader og Stræder (Østergade har et uhyre stort Antal af saadanne Peripatetikere), men — hvor mange

af disse ere peripatetiske Philosopher? Hvor er det ældgamle, ærværdige Skæg, som i Oldtiden var Philosophernes og Gedebukkenes fælleds Særpræg? Kunne vi med Føie kalde enkelte Raritæter af peripatetiske Jødepræster, eller vore mange vandrende Jæger- og Rytterofficierer peripatetiske Philosopher? Vel have vi, ligesom Grækerne, en Stoa (Buegang), i vore Løngange, hvor der vandre adskillige speculative Hoveder, men — hvormange af disse ere Stoikere, heroiske, kolde, følesløse Stoikere?

Eier da København ingen populaire og praktiske Philosopher? Jo, kære Læser! men deres Antal er kun lille, og de populaire ere sjeldent tillige praktiske. Til de populaire regner jeg med Føie Adskillige af vore Tidsblades og Tidsskrivters Udgivere, de Fleste af vore Præster, vore Romanskrivere og Skuespildigtere, og vore trivielle Versemagere i Adresseavisen, Statstidenden, Dagen og Nyeste Morgenpost. Men — hvor faa praktiske Philosopher have vi ikke, hvis Udvortes tolker, at de praktisere i Philosophien? Vi havde for nogle Aar siden en tysk, mosaisk, forhenværende Købmand, som med Føie kunde ansees baade for Peripatetiker og Cyniker. Fra Morgen til Aften vandrede denne verkbrudne Philosoph med Leerpibestuupen i Munden op og nedad Gader og Stræder, og aldeles ubekymret om Gadedrengenes Forfølgelser, hvis satiriske Udfald han besvarede i bidende, prosaiske Epigrammer. Han var altsaa en sand paripatetisk (spadserende) Philosoph. Men han var tillige Cyniker. Man veed, at Cynikerne (Hundephilosopherne) udmærkede sig ved Sviinskhed. Vor Philosoph travede omkring i en smudsig og pjaltet Dragt, der ofte var i saadan en Tilstand, at hans nøgne Legeme skinnede igennem. I en saadan Forfatning har jeg seet ham ligge og sove paa en Kælderlem paa Vandkunsten i Hundedagenes gløende Middagssol, og ligeledes i den stærkeste Vinterkulde paa en da afbrændt, nu bebygget, Grund i Landemærket. Han var altsaa en Cyniker i Ordets egenlige Forstand. Ham manglede blot Tønden og Lygten, for at være en Diogenes. Det Samme er Tilfældet med Tønder. Ham mangle ogsaa disse Diogenesses to Attributer. Han er virkeligen ligeledes en Cyniker og Peripatetiker; men, hvis det er sandt, at „han er Danmarks rigeste Poet," giver jeg ikke en Pibe Tobak for

al hans cyniske og peripatetiske Philosophi. Den saakaldte „Minister" er mindre Cyniker, end politisk Perpatetiker. Hans fire Idee er snart, at han skal blive østerrigsk Minister, snart at han skal givtes med Princessen af Kent, Vittoria, som han kunde være Bedstefader til. Et Slags qvindelig Philosoph var den, i sin Tid under Navn af „Fem Fingre i Suppen," bekendte og berømte Bacchantinde, og den lille, rolige og, som hun troer, ved en Proceß eller et Testament forurettede, Jeannette. Men vore største københavnske Philosopher ere vore Købmænd, som før speculerte i Caffe og Sukker, og nu gjøre det i Statspapirer, vore Urtekræmmere og Speckhøkere, vore store Conditorer med deres mere, end 100 Procents Fordeel, og endeligen de, som sætte Kronen paa det Hele, vore Korn- og Brændepugere. De ere speculative Eudaimonister eller dybt grublende Lyksalighedsphilosopher i Ordets egenlige Forstand, naar man indskrænker Lyksalighed til physisk Overflod. De af vore Boghandlere, som man paa Grund af deres Genialitæt og philosophiske Greb paa Handelspolitiken har beæret med Hædersnavnet, Styverfængere, høre ogsaa til de speculative og praktiske Endaimonisters Classe. Da det af Lærde for længe siden er beviist, at Hovedprincipet i Epikurs Philosophi ikke var Fraadseri og Vellyst, men disse to Drabsmænds Contrast, legemligt og aandigt Velbefindende eller Tilfredshed, og at følgeligen Ordet, Epikuræere, er et upassende Ogenavn til vore Gastronomer hos Petersen, Brusch og Påhtau, kunne disse Hædersmænd (Gastronomerne) under ingen Omstændigheder henføres til Philosophernes Classe. Naar Alt kommer til Alt, troer jeg dog, at den, der sætter Tæring efter Næring, er den største praktiske og populaire Philosoph.

Simpler.

Opløsning paa Regneopgaven i Nr. 3:

Den Førstes Indskud er 1680 Rbd., og hans Gevinst 630 Rbd.

Den Andens Indskud er 1430 Rbd, og hans Gevinst 780 Rbd.

Opløsning paa Logogryphen i forrige Nr. er:

Sirener (rene Riis).

Kjøbenhavns Børs, d. 17 Januar 1832.

Hamburg 2 M. — à vista 213.
Specier 211
Specier solgtes tii 12 Rbmk. $10\frac{1}{2}$ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier.........	151	$151\frac{1}{2}$ Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld.............	$44\frac{1}{4}$	$44\frac{1}{2}$ Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)...	89	$89\frac{1}{2}$ Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.....	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	$83\frac{1}{2}$	— i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	$102\frac{1}{2}$ Rbd. r. S.
Dito Dito.................	$107\frac{1}{2}$	108 i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar.....	100	$100\frac{1}{2}$ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn.....	103	$103\frac{1}{2}$ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S..	$99\frac{1}{2}$	109 r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	$99\frac{1}{2}$ i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer.	$62\frac{1}{4}$	$62\frac{1}{2}$ L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier....	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 6. Fredagen den 20 Januar 1832.

Døden.

(Frit, efter Frederik Mellen.)

Jeg stod paa en af Jordens Kæmpehøie
En Aftenstund, da Solens Nedgang smykte
Saa skønt den hele Jord: — den kolde Vind,
Der svæved' opad gennem Træerne,
Fra Menneskernes travle Hjemstavn kom,
Den lød, som Pigesuk, og taug igjen.

Jeg saae den lange, tause Skare vandre
Igennem Skovene, med Hov'derne nedbøiede —
Ligvognen knirked' paa sin mørke Vei,
Med sorte Slør paa dødbleg Baldachin.
En huul og sagte Stemme aandede i Luften,
Som Vindens Hvisken: „Der er Død!"

Jeg skued' fjernt i taagefulde Dal,
Og over den og Bjerget muntert lød
Den raske Høstsang lydeligt og klart,
Og fjerne Klokkers Klang for Øret kom
Fra Søens Bred og Skovens Dale, som
Erindrings stille, blide Tonestrøm,
Mens trætte Hyrder langsomt gik paa Veien.

Jeg saae ved Søens Sølvstrøm, stille, som
Den ensomt dybe Skov, en nylagt Grav —
Og Blomster udsprang af den friske Jord,
Og Fugle kvidrede et Requiem
For den, der sov i Løndom, glemt og ene,
Og sagte aandede den Røst i Luften,
Som Bølgens Rislen: „Der er Død!"

Jeg vendte Blikket nu mod Him'len, hvor
Jeg Aftenskyerne saae svævende,
Og tænkte da paa dem, hvis Smiil og Taarer
Paa Jorden havde ophørt — for hvem faa
Og korte Aar forsvundne vare, som
Kort Sommerdag i Solskin og i Smiil.
Da tænkte jeg paa dem, hvis Lod det blev,
At lokke gudbesjælte Toner frem
Af Him'lens gyldne Harper; Stemmer sang
I Empyraion med Seraphers Klang:
„Der er ei Død!"

H. C. W.

Følgerne af et Ørefigen.

(Fortsat; see forr. Nr.)

Endeligen var Bindet lagt om, og den dyrebare Søn var den første Gjenstand, som viste sig for den halvt Afsjæledes Blik, som, al deres Mathed uagtet, stræbte op til ham. Han vinkede ad Vilhelm, at han skulde komme nærmere til hans Smerteleie, og, da Lægen vilde hindre ham i at tale, svarede Obersten med brusten Stemme: „Jeg har opfyldt min Pligt, og døer æresfuldt i

mit Kald, og i mit Fædrenelands Tjeneste. Et Quarteer tidligere eller sildigere — det kommer ud paa eet. Mit Livs Regning er snart sluttet, det føler jeg; derfor, endnu et Par Ord til Dig, min Søn! førend Døden begynder at trække den sidste Streg i den. Ved Evighedens Grændse forsvinder ethvert Dække, som det daarlige Menneske pleier at udbrede over sine Forhold, som Støvets Barn. Hør derfor, Vilhelm! — Du er min virkelige Søn, William Blackstone, Frugten af min første og eneste Kærlighed og af et Feiltrin, som jeg har bødet haardt for. Her," blev han ved, med Anstrængelse af alle sine Kræfter, „denne Nøgle her aabner min Kuffert, i den findes en Brevtaske, som indeholder Din Moders Billed og alle de Papirer, som vedkomme Din Fødsel. Nøglen, som hører til Brevtasken, ligger i det nederste Rum. Du er min Arving" — sagde han sagte, og, i det han bestandigt blev svagere og svagere, —„Dit er Alt, hvad jeg besidder, brug det godt! bliv dydig og gudfrygtig, og vær eengang min Mægler og Forsoner, naar Du ligger i Din Moders Forældres Arme! — Gud velsigne Dig — og Dem, — og vær mig naadig — nu i det sidste Dieblik! — Amen!" — Krampagtigen hævede hans Bryst sig, det sidste halvt brustne Blik faldt paa hans Søn, — et Suk endnu, — og William var ikke mere! —

Tiende Capitel.

Brevtasken.

Vilhelm fandt sig, da han vaagnede, paa sit Leie. Hans dyrebare Faders pludseligen indtrufne Død, og hvad han havde aabenbaret ham, havde nedkastet ham af mægtig paa dennes Dødseng, og næsten livløs havde man bragt den Ulykkelige hen paa hans eget Leie. Som en sort Uveirssky stod den nærmeste Fortid paa hans Livs, iøvrigt klare, Horizont. Næppe mægtede han at opmande sig i sin Smerte, da traadte et Ilbud fra Amiralen ind af Cahytsdøren, og overrakte ham en Depeche. Den indeholdt den Efterretning, at Krigstoget var endt og Freden sluttet, fremdeles et Diplom, som udnævnte ham til virkelig første Fregattecapitaine

i den faldne Sir Blackstones Sted, og en Ordre fra den Overstcommanderende, at følge efter Samme med de stærkest beskadigede Skibe til Rheden ved D....., hvorhen Amiralen næste Morgen tidligen vilde begive sig paa det 98 Canoners Linieskib St. Georg, for at lade Floden istandsættes og indtage friske Levnetsmidler. De nødvendige Foranstaltninger til Seiladsen næste Morgen standsede noget den stille Smertes fordervelige Indflydelse, som havde bemægtiget sig Vilhelms hele Sjæl, og gav ham en velgjørende, adspredende Syssel. Men, da alt var tilendebragt og enhver Kaldspligt opfyldt ved Solens Nedgang, ilede Vilhelm, tilskyndet af en navnløs, veemodig Længsel, for at gjennemsøge den dyrebare Afdødes Efterladenskaber. Laaget paa den tunge Jernkuffert blev løftet iveiret; hans Blik svævede hen over betydelige Banconoter, tunge Pengeruller og funklende Ringe, for at søge et, for ham kostbarere, Klenodie, og snart hvilede hans Dine paa den lille Nøgle, som skulde aabne Fortidens Port og oplyse ham om hans aldrig kendte Moders Stand, Navn og Herkomst. Lige paa Bunden af Kufferten laa den omtalte store Brevtaske af Læder; raskt lukkede Vilhelm Cahytsdøren i, for uforstyrret at kunne undersøge denne Helligdom, og i faa Dieblik laa den aaben og udfoldet for ham. Et yndigt, qvindeligt Portrait faldt ham først i Hænderne. Med Veemod betragtede Vilhelm det guldlokkede, blide Madonnaansigt, som smilede ham imøde fra den kostbart indfattede Medaillon, og, hvilket han ikke tvivlede om, var hans Moders Billed. Adskillige Breve af en Qvindehaand, sammenbundne Papirer, hvorpaa Ordet, „Vidnesbyrd," stod, et Armbaand af mørke Haar, en glat Guldring med Bogstaverne W. B. og en stor Pakke, med den Udskrivt: „Til min Søn, William Blackstone," var Brevtaskens øvrige Indhold. Hurtigen afrev Vilhelm Seglet, og læste Følgende!

„„Min dyrebare, elskede Søn!

Naar disse Linier møde Dit Blik, er jeg ikke mere til, men staaer for en høiere Dommer, for at aflægge Regnskab for min Vandel paa Jorden. Dog — ogsaa for Dig vil jeg ikke skjule dette, deels, for at Du kan erfare,

hvem Du skylder Din Tilvær, deels, for at Du, hvis det endnu er mueligt, kan mildne, forsone og erstatte hvad jeg engang forbrød. Tilgiv, at jeg ikke var istand, til levende at tilstaae Dig, hvad Du borde have vidst! men — jeg bekender min Svaghed; jeg kunde ikke udholde at fremtræde, som en Skyldig og Strafværdig, for Dig, der ærede og elskede mig, som en god Søn, der stedse har levet ustraffeligen ved min Side. Døden har en reensende Kraft, den udsletter de sorte Pletter af den menneskelige Naturs Gjældsbog, og lader det, der hos den Levende vilde hedde Forbrydelse, kun vise sig, som en lille Feil. Derfor skal ogsaa Du, min kære Søn! først efter min Død erfare, hvo jeg er, og hvad jeg alt tidligere havde skullet være Dig, men, desværre! ikke blev Dig, førend, da Tilfældet — evige Forsyn, tilgiv mig denne Bespottelse! — — førend, da Han, som styrer alle vores Skæbne hemmeligheds fuldt ved usynlige Traade, — førte Dig til mig. Nu, da jeg har udkæmpet den sidste Kamp, og forsonet mig med den naadige Dommer hist oppe, nu vil Du heller ikke forsage mig Din Medlidenhed, og glad vil min Aand i bedre Verdener lytte til den blide Tone, med hvilken den dyrebare, inderligen elskede Søn ved Slutningen af min Bekendelse vil udraabe: „Ja, Fader! jeg tilgiver Dig!" — — Saa viid da:

„„Den rige Købmand, Sir Georg Blackstone i London, var min Fader. Han havde lært at kende min Moder, som en fattig, tysk Pige, paa en Handelsreise, i Hamburg, fattet Kærlighed til hende, og tilsidst ægtet hende mod sine Forældres Villie. Saa længe disse levede, kunde de aldrig tilgive ham det, at have afslaaet en rig Englænderindes Haand, som de havde bestemt ham, og med Magt ført en fattig og fremmed Pige ind i deres Familiekreds. Min gode Moder maatte lide usigeligen meget derfor af sine haarde Svigerforældres Nationalstolthed, som frasagde sig deres eneste Søn, og selv aldrig vilde see hans førstefødte Søn. Indtil deres Død bare de Forbitrelsen over deres feilslagne Planer og Udsigter i deres Hjerter. De døde under min Faders Ophold i Calcutta, hvorhen han, efterat han var bleven gjort arveløs af Faderen, uforsonet havde begivet

sig, med sin eneste Søn og en lille Arv, som han havde modtaget efter sin afdøde Onkle. Imidlertid lykkedes det denne, under 10 Aars Ophold i Ostindien, ved Flid, Lykke og Virksomhed at erhverve en betydelig Formue, og med denne vendte han snart efter sine Forældres Død tilbage til London. Tre Børn, hans Førstefødte, Robert, og mine to Søstre, Jenny og Liddy, fulgte ham snart did med deres Moder; sex Maaneder efter blev jeg, og to Aar derefter min yngste Broder, Georg, fød. Imidlertid voxede Robert til, mine Søstre bleve sildigere hen lykkeligen girte og jeg fik en omhyggelig Opdragelse. Dog allerede, som Dreng, kunde jeg ikke finde Smag i min Faders Syssel, for hvilket han nærede en stor Forkærlighed, og Robert, som opofrede sig til den med Flid og Tilbøielighed, blev snart min Faders Yndling. Da døde, netop, da Robert var paa en stor Reise, min yngste Broder, Georg. Saaledes var jeg da i mit 13de Aar alene i mine Forældres Huus, og min gode Moders hele Kærlighed vendte sig til mig, der ofte blev behandlet haardt, ja! undertiden vel endog uretfærdigen af min Fader. Min Moder antog sig mig med Iver for min høiere Uddannelses Skyld, jeg fik de dueligste Lærere, blev sildigere sat i hensigtsmæssige Underviisningsanstalter, og lærte Meget og Mangehaande med Flid, og derfor hurtigen og grundigen. I mit 18de Aar reiste jeg til Høischolen i Oxford; thi min Moder havde endeligen sat det igennem, at jeg — hvilket ogsaa var min egen Tilbøielighed — skulde studere. Min Fader faldt nu paa den Tanke, engang, om mueligt, at danne et Parlamentslem, ja! maaskee endog en Minister af mig. Umuligt syntes dette ikke at være; thi mine Vidnesbyrd, som jeg efter 3 Aar medbragte fra Universitetet, beviiste, at jeg havde anvendt min Tid høist nyttigen, og gjort de øiensynligste Fremskridt i mine Studeringer. For at uddanne mig mere for det praktiske Liv, men især for at lære det tyske Sprog udmærket godt, blev jeg nu sendt paa Reiser med en tysk Lærer, som talte temmeligt flydende Engelsk, gennemilede i 2 Aar Frankerige, Schweitz, Italien og Tydskland, gik derpaa nogle Maaneder til Petersborg, og blev ved min Tilbagekomst til London i mit 24de Aar medgiven den engelske, til D. bestemte Consul, og

Resident, som Secretair, for at lægge den første faste Grund i diplomatiske Arbeider for Fremtiden. Min Fader havde, med Hensyn til min tilkommende politiske Storhed, den Plan, at forbinde mig, efter min Tilbagekomst, med Datteren af en Familie, som besad stor Indflydelse i denne Henseende; derfor maatte jeg ved min Afreise love, aldeles ikke at indlade mig i nogen Forbindelse med noget qvindeligt Væsen, hvorved fri Raadighed over min Haand for Fremtiden kunde sættes paa Spil.""

„„„Du er rig, dannet, ung og behagelig i Selskab" — sagde min Fader til mig ved Afskeden — „med disse Egenskaber vil det ikke feile, at Du kan forskaffe Dig Fornøielse, Adspredelse og behagelige Nydelser hos Qvindekønnet, uden at Du behøver at knytte en nøiere Forbindelse. Dog — min Søn! nyd Livet med Forsigtighed, Klogskab og fiin Følelse! Den, der stiger ned til det Lave, for at tilfredsstille en øieblikkelig Lyst, vanærer sig selv, og bliver en Tyv mod sin egen høiere Bestemmelse, og sine fremtidige, bedre Livsglæder. Du besidder Æresfølelse og Grundsætninger, som ville lede Dig, naar Du vil lytte til deres Stemmer; men forglem aldrig, at Din Haand er, saa godt, som bortgiven, og mindes det hellige Løvte, som Du har givet mig!""" —

„Allerede tidligere havde min Fader ved sit Exempel skildret mig de fordærvelige Følger, som vare udsprungne af Ulydighed imod Forældrenes Villie, deels for ham selv, deels for min Moder; han havde søgt at gjøre mig det anskueligt, at Familiebaandenes Opløsning, Forældrenes Vrede, tvungen Afsked med Fædrenearnen, Arveløsgjørelse, Kummer og Ærgrelse, som styrtede ind over ham, ikke kunde opveies ved Tilfredsstillelsen af en Lidenskab, som bortdunster med Aarene, og som, trods min Moders erkendte Værd, dog havde paaført hans Liv Anger og mangen en bitter Smerte. Dengang fuldkomment overbeviist om disse hans Synsmaader, gjorde saa meget villigere mit Hjerte ovennævnte Løvte, som jeg aldrig troede paa Muligheden af at kunne bryde det. Men, hvad er den Dødeliges Forsætter, Planer og Beslutninger? — Sæbeblærer som springe itu ved det første Pust af Lidenskaben, og saa utvivlsomt, som muligen, forkynde den menneskelige Naturs Afmægtighed. Mange hundrede

ædle, yndige, høist elskværdige og dannede Piger vare traadte mig imøde paa mine Reiser, og det ikke uden let bemærkelig Deeltagelse, uden at have rørt mit Hjerte paa saadan en Maade, at jeg havde været istand til at handle imod mine Forældres Villie, indtil min Skæbne endeligen skulde indhente mig i D."

(Fortsættes.)

St. Hansdag,

eller:

Drengescholen.

Lystspil

i

een Act, af X.

Personerne.

Secretaire Aal, Institutbestyrer.
Grøn, Lærer ved Institutet.
Birk, Professor,
Sommer, ligesaa, } Institutets Tilsynsværger.
Lind, ligesaa,
Madsen, Conferenceraad.
12 Skoledrenge. Tvende Karle.

Første Scene.

(En Scholestue med Borde, Bænke, Bøger o. s. v. Paa Bænkene sidde tolv Scholedrenge, pæne og pyntede som til en Examensdag. Midt paa Gulvet staaer et Bord med Charakteerlister, Penne og Blækhorn; paa et andet Bord, i en Krog i Stuen ligge Tegninger, Prøveskrivter o. s. v. Drengene sladdre, slaaes, lee, støie og kaste Papiirskugler paa hverandre, naar Dækket gaaer op.)

Hans Pandekage (som Dux.) Hys, hys, tys, tys! Det er da en forskrækkelig Støi, I gjøre. Jeg skal, vor Herre død, sige det til Secretairen, naar han kommer ind, at det er Dig, Hareskov. Saa faaer Du Prygl.

Jens. Hareskov (som Fux.) Prygl? Jo vist, Prygl paa en Examensdag, og St. Hansdag ovenikøbet. Det er ogsaa dumt, at vi skulle have Examen saadan en Dag. Secretairen maa have en Skrue løs.

Hans. Nei, see til den næsvise Dreng, hvor han sludrer! Ja, bi Du kun, Du skal faae, naar Secretairen kommer. Hvor tør Du Fux raisonnere? (Jens kaster en Papiirskugle paa ham.) Hvad er det, Du gjør? Jeg skal lære Dig (han gaaer hen og giver ham et Drefigen; Jens skraaler, de Andre lee.)

Peter Lyder. Naa, giv Dig til Taals, Hareskov! Naar vi komme udenfor, skal jeg nok prygle Hans Pandekage, den dumme Dreng. Han er bleven Dux, fordi hans Fader, den rige Kukkenbager i Kokkegaden, giver saa stort Nytaar. Det er den dummeste Dreng i hele Scholen. Naar vi komme hen paa en af de afbrændte Grunde, skal jeg nok duxe ham, den Mosjø Dux, tys, hvor I støie! Man kan jo ikke høre Drelyd for Jer.

Hans (gaaer hen til Peter L.) Var det mig, Du snakkede om, Lyder? Jeg skal, væren evig, lære Dig (han vil give ham et Drefigen, men, da den Anden undviger ham, slaaer han Haanden paa Bordet, saa han skriger.) Au, Au, den forbandede Dreng!

Niels Lund. Det er sandt, Hans Pandekage, Trine har jo slaaet op med Dig, Nu er Lyder hendes Allerkæreste. Det var raskt, Lyder. Det kan jeg justement lide.

Hans. Ja, Du skal bestemt skee en Ulykke, naar vi komme udenfor, baade Du og Lyder og Hareskov. (Der regner Papiirskugler paa ham.)

Niels. Hurra, Hurra! det vil blive rask Commerce! Hurra, Hurra!

Alle (Hans undtagen.) Hurra, Hurra! Leve Commercen!

Hans. Det er da et Helvedes Mudder, I holde. Det er ogsaa en Pokkers Tid, Secretairen spiser Frokost. Imidlertid skal jeg holde Styr paa de Hvalpe.

Jens Hareskov. Du kan selv være en Hvalp.

Hans Pandekage. Din næsvise Laps! (Han gaaer hen i Krogen, og tager Spanskrøret, han giver Jens H. et Rap, men Peter L. snapper Røret af Haanden paa ham, og prygler ham af alle Kræfter; Hans P. skraaler af fuld Hals; i det samme træder Secretairen ind.)

Anden Scene.

De Forrige. Secretaire Aal.

Secr. Ere I gale, Drenge? Jeg skal, min santen, lære Jer, I Øgleunger! Hvad har han med Spanskrøret at bestille? (Han river det fra Peter og prygler ham dermed). Hvo har begyndt med det Klammeri? Skriver nu ordentligen, eller Eder skal skee al Landsens Ulykke! Hans, hvo begyndte?

Hans P. Det er Jens H.

Jens H. Nei, det var Hans P.

Hans P. Nei det var Jens H. og Niels L.

Niels L. Nei, det var Hans P.

Peter Lyder. Det var Hans Pandekage.

Hans Pandekage. Det var Jens Hareskov og Niels Lund og Peter Lyder.

Niels Lund (til Jørgen Knudsen). Siig, det var Hans Pandekage, saa skal Du faae en af mine smaae Kanoner.

Jørgen Knudsen (skraaler høit.) Det var Hans Pandekage.

Hans Pandekage (til Ole Raunstrup), Siig det var Hareskov, Lund og Lyder, saa skal Du faae en stor Peberkage med Mandler i.

Ole Raunstrup (skraaler høit). Det var Hareskov, Lund og Lyder.

Hans Pandekage (hvidsker til Ole Raunstrup). Lad det gaae rundt til Winter, Bruun, Meier, Almstrup, Aareby, Spangenberg, at de allesammen skulle faae store Peberkager med Mandler i, naar de ville sige det Samme.

Ole Raunstrup (meddeler sin Sidemand denne Efterretning, der gaaer, som en Løbeild, til de nævnte 6.)

De Sex (skraale med Hans, Ole og Jørgen.) Det var Hareskov, Lund og Lyder.

De andre Tre (skraale i Munden paa dem). Det var Hans Pandekage, det var Hans Pandekage!

Secretairen (som hele Tiden forgjæves har hysset paa dem og truet dem med Spanskrøret, svinger nu Røret over Hovedet af dem og giver dem alle nogle Rap.) Holder nu Jeres Munde! Nu er der skeet alle lige Ret. (De græde alle). Flæber nu ikke længer! Ellers vanker der flere Prygl. (Almindelig Stilhed). Men, hvorledes gaaer det til, at der af 40 Drenge ikke er mere, end 12 i Scholen idag? Kan Du ikke sige mig det, Hans Pandekage?

Hans Pandekage (græder). Det er rigtigen en Skam, at Secretairen giver mig det slemme Øgenavn, fordi min Fader er den rige Kukkenbager i Kokkegaden.

Secretairen. Naa, et godt Ord igjen, Hans Knækkenborg! Hold nu op at flæbe! Hvorfor ere alle de 26 Drenge borte idag?

Hans P. Jo det er saamen meget begribeligt; for jeg skal sige Secretairen, det er St. Hansdag, saa de ere alle ved Kilden.

Secretairen. Hvad Pokker! Er det St. Hansdag idag? Og jeg har averteret, at jeg holder Examen idag! Hvor jeg dog er distrait! Det kommer af, at jeg har saamange Ting i Hovedet. Det er min megen Lærdom, der er Skyld deri. Men, det kan aldrig være muligt. Jeg maa dog see efter i Almanaken (han tager en Almanak udaf Bordskuffen). Ja min Tro, om det ikke er sandt! Hum, hum, hum, det er dog besønderligt! Ja, nu faaer det at være. (Drengene begynde imidlertid at støie). Hys, hys, det er da ogsaa en Fandens Støi! Skal jeg komme med Spanskrøret igjen? (Almindelig Stilhed). Aa, hør Jens, spring over til Conditorens og hent mig en Kop Crème og to Butterdeigskager med Syltetøi i. Fløde og Syltetøi formilde mine Safter og stille Blodet i Ro hos mig, naar det er kommet ikog.

Jens Hareskov. Skal jeg ingen Penge have med, Hr. Secretaire?

Secretairen. Nei, vist ikke! Det skrives paa Regning. Spring nu afsted, og slik ikke Noget af hvad Du bringer; ellers skal Du faae en Ulykke.

Jens Hareskov. Nei, det skal jeg nok lade være (han løber.)

Tredie Scene.

De Forrige, Jens (undtagen.)

Secretairen. Puh, Puh! jeg har saamange Ting i Hovedet. Aa, jeg arme Menneske! Hvor blive dog Hvid og Grøn af? Kaltwasser, Rechaud og Tar ere da syge, de Bakkelsebæster! Nu skal vi sgu see, at Hvid og Grøn ogsaa ere tagne i Dyrehaugen! Saa er jeg net opskørtet. Jeg arme Menneske, som aldrig endnu i mine livsfødte Dage har examineret! Hvorledes skal jeg komme udaf det? Jeg veed ved mig selv, at jeg er ganske uvidende. (Han seer sig om.) Barestens, Drengene ikke høre, hvad jeg siger! Jeg taler dog temmeligt sagte.

Fjerde Scene.

De Forrige. Jens Hareskov (med Crème og Kager.)

Jens Hareskov. Vær saa god, Hr. Secretaire! Jeg skulde hilse Hr. Secretairen saa flittigen fra Conditoren, og bede, at De snart vilde betale ham, hvad De skylder ham. „Det er accurat,“ sagde han, „30 Rbdlr.“

Secretairen (affides). Den impertinente Knegt! (høit). Det er godt (han spiser og slikker i sig.) Det hjalp. Naar nu barestens Hr. Hvid og Hr. Grøn vilde komme, saa kunde jeg dog komme ud af det; men, skal jeg selv examinere dem, seer det reent galt ud. (Drengene støie). Tys, tys, tys! Kunne I ikke holde Jeres Bøtter? (det banker). Kom ind!

Femte Scene.

De Forrige. En Karl.

Karlen. Jeg skulde hilse saa flittigen fra den Student, som ligger paa Regentsen i Nr. 4.

Secretairen. Det er en artig Beskrivelse. I hvad Gang ligger han, og hvad hedder han?

Karlen. I hvad Gang han ligger, det veed jeg ikke, og, hvad han hedder, kan jeg ikke ret huske; men det er en Slags Farve, men det er dog ingen rigtig Farve.

Secretairen (leer tilligemed Drengene.) Det er vel Hvid?

Karlen. Ja rigtigen, Hvid, ja, Hvid er det. Jeg skal sige vos, han var i Gaar Aftes, da han havde været paa Comeie og hysset ad det nye Stykke, de havde til Geburtsdagen, som de da mestendeels gjøre ved alle Geburtsdagscomeier, saa var han i Gaar Aftes bagefter henne hos Ebleskivejomfruen i Pilestrædet, og der aad han saamange Ebleskiver og andre rare Sager, saa han, med Respect at sige, har faaet en lille Smule slem Snøvlecathrine i sin Mave, og saa kan han ikke komme. (Drengene lee.)

Secretairen. Det gjør mig ondt.

Karlen (afbryder ham). Gjør det ham ondt? Har han ogsaa Ondt i Maven?

Secretairen. Aa Snak! Jeg mener, det gjør mig ondt for Hr. Hvid. Det er slemt. Det er ret ærgerligt. Kan han da ikke sende en Anden i sit Sted?

Karlen. Jo, han har sendt mig, ikke i sit Sted, nei Gud bevares vos, hvor jeg staaer og vaaser, jeg mener barestens, han har sendt mig til Hr. Schwartz, ogsaa en af disse hersens Studentmagersvende, han boer i Klosterstræde, og han sogde, han kunde ikke komme, for han skulde i Dyrehaugen, og saa skulde jeg gaae herhen og sige det til Herren.

Secretairen. Det var sgu en deilig Historie. Nu er jeg sgu net opskjørtet. Hør, hils han Hr. Hvid, at, naar han bliver frisk, behøver han ikke mere at uleilige sig herhen.

Karlen. Det var sgu reent ud af Posen. Det skal skee, Adios. (Han gaaer.)

Sjette Scene.

De Forrige, Karlen undtagen.

Secretairen. Som sagt, saa skeet. Uh hvor jeg skjælver! Det er, som jeg havde Utingen

i Kroppen. Jeg vil prostituere mig, jeg vil prostituere mig, ja, pinedød, vil jeg saa. (Han falder i dybe Tanker.) Dog — jeg maa tage Mod til mig, ellers er det reent ude med mig og mit Institut. Lidt Dristighed, lidt Fripostighed, saa gaaer det nok an. Jeg har en Malmpande og en presence d'èsprit, o! en presence d'èsprit, som der ikke findes Mage til. Barestens Hr. Grøn vilde komme! Han kunde dog lette mig Byrden lidt. (Det banker). O, der er han! (Han iler mod Døren). Kæreste Hr. Grøn! (han omfavner Karlen, og farer tilbage, da han erfarer sin Feiltagelse.)

Syvende Scene.

De Forrige. En Karl.

Karlen. Grøn? Jeg er, min Sjæl ikke grøn! Han vil maaskee tortere en gammel, graaeskægget Karl, og kalde ham grøn, en Grønskolling! Ja vist! Nei, det tager jeg ikke imod.

Secretairen. Jeg tog feil, min Ven! Jeg ventede just en Mand af dette Navn, og troede, at det var ham, der bankede.

Karlen. Naa, det er en anden Sag. Jeg skal ellers forhøre og lade spørge fra min Huusbonde, Cancelliraad Nicolaisen i Vimmelskaftet, hvorledes han skal forstaae Herrens Avertissementer i Adresseavisen. Min Herre har 4 Sønner, som han gerne vilde have i Herrens Schole, da han har hørt, at Betalingen er meget billig, og at han gerne lader sig prutte Noget af. (Ved disse Ord gjør Secretairen nogle slemme Grimacer; Drengene lee og hviske). Nu staaer der i Avisen: „For 3 Brødre betales, som for 2½." Nu vilde min Herre gerne vide, hvor gammel, og hvor høi, og hvor drøi ½ Broder skal være, og ligesaa, hvormeget der hører til ¼ Broder. Og saa staaer der ogsaa i Avisen: „Naar 4 gaae i Scholen, da den 4de uden Betaling," og saa lader min Herre spørge Hr. Secretairen, om de da skal betale, og hvormeget de skal betale, naar de sidde, staae, ligge eller krybe i Skolen. (Drengene skoggerlee).

Secretairen. Ville I holde Jer i Skindet? Ellers skal Spanskrøret danse paa Jeres Rygge.

(til Karlen) Og han, Mosjø Lars, eller, hvad han hedder —

Karlen. Jeg hedder Peer til Herrens Tjeneste —

Secretairen. Naa, Mosjø Peer Næsviis, da, hils han sin Herre, at det er nok, jeg skal læse Gluffer og Skoser i Politivennen og andre Pøbelblade for mine Avertissementer, som ere ganske rigtige; jeg behøver ikke at tage imod Skamflikker af en gemeen Karl, og, om hans Herre saa er Geheimeconferenceraad, saa, naar han ikke kan forstaae mine Avertissementer, maa enten han være saa dum som en Hest, eller ogsaa som—

Karlen. Hr. Secretairen selv.

Secretairen. Vil han pakke sig, uforskammede Æsel! (Karlen løber).

(Sluttes i Nr. 8.)

Hvorledes man gjør sin Lykke.

Vil Du Din Lykke her i Verden gjøre,
Med Kunst og Smag Du maa Dig kunne snoe;
Du tvende Tunger maa i Munden føre,
Og lade Smiger paa Din Læbe boe;
Du, som en smidig Aal, Din Ryg maa krumme
I yndefulde Slangebugter frem;
Du maa til rette Tid og Sted forstumme,
Og hykle fiint, men dog med Fynd og Klem.
Stor er den Kunst, at kunne græde, smiske,
Kort — Alt, hvad Storhans gjør, naar han os seer,
Men, bag hans Ryg med Spot vi om ham hviske,
Og, naar han borte er — man skoggerleer.
Kan disse Tryllemidler ei formaae
At bringe Dig til Lykkebjergets Spidse,
Der gives end en Vei, som Du kan gaae,
Og som til Maalet fører Dig tilvisse;

Gjør, hvis Du Penge har, kun Haanden krum!
Veltalende blier Storhans, som var stum,
Og aabner for Dig Lykkens Kildevæld;
Men, er Du pengeløs og ei gjør Gjæld,
Fordi Du ei lidt Mynt til Laans kan faae,
Som pjaltet Tigger, Du til Graven gaae!

Publicus.

Epigram.

Lulu*)

For Günthelbergs og Kuhlaus tryllende Lulu
Forstummer selv Kritikens Uglekrig: Uhu!
Der hvile Phantasi og Kunsten, Arm i Arm,
I sorgløs Tryghed ved Naturens Moderbarm.
Tak, Günthelberg, for Dit Lynstjernblik**)!
Tak, Kuhlau for Din tryllende Musik!

*) En Opera, der, i poetisk Henseende, staaer langt over Trylleflöiten og Jægerbruden, hvilke kun hæves ved Mozarts og Webers Snilde.

**) See dette Blads 33te Nr. f. A. S. 528!

Regneopgave Nr. 6.

I et Aftenselskab vare 50 Personer. En Herre betalte 1 Rbd. meer for sig end en Dame, og Betalingen for hele Selskabet var 103 Rbd. Hvormange Herrer var der, og hvormange Damer, og hvad betalte hver Person for sig?

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 7. Tirsdagen den 24 Januar 1832.

Hvor gerne drømmer jeg!

(Efter Raynal.)

Hvor gerne drømmer jeg! Naar Sjælen i
Sit Vanvid, gudbesjælet, svæver op
Til Engles Hjem, da vover jeg at gribe
Apollos Lyra, ja! da reises der
Mig Alt're. Naar mit Drømmeblus udslukkes,
Som Lynet, naar jeg under lave Tag
Mig atter finder, da paa hine Alt're,
Hvis Spor forsvandt, som Taagebilleder,
Hvor gerne drømmer jeg!

Hvor gerne drømmer jeg ved Havets Bred,
Naar vilde Stormvind, sluppen ud i Luften,
Vidt i det Fjerne reiser Bølgebjerge!
Da flakker Tanken om i Havets Skød,
Og, siddende i Havnen, hvor jeg roligt
Kan trodse Stormens Vrede, Tord'nens Bulder,
Hvor gerne drømmer jeg!

Hvor gerne drømmer jeg paa ensom Grav,
Hvor Dydens Ven i stille Fred henslumrer!
Ulykkens Ven hos ham fandt Trøst og Raad;
Hans Arm opreiste Armods faldne Datter;
Forgæves søger jeg blandt Torne og
Blandt Tidsler om hans Navn, som Ingen freded';
Tæt ved en Rigmands Monument,
En Nabo til hans simple Hvilested,
Hvor gerne drømmer jeg!

Hvor gerne drømmer jeg om Solen med
Dens Morgenrøde! Du, min Barndoms Sol,
Afløst af Fremtids sørgelige Nat!
O Fremtids skønne Dage, som jeg saae
Imøde! Skønne Dage, dengang mig
En salig Evighed! Nu vandrer jeg
Ad Skæbnens trange Vei, fjern fra den Lykke,
Som jeg ei finde kan; bort Tiden flyer;
Om hvert et Øieblik, som svandt og svinder,
Hvor gerne drømmer jeg!

H. C. W.

Følgerne af et Ørefigen.

(Fortsat; see forr. Nr.)

Jeg spadserte, omtrent 4 Uger efter min Ankomst der, en Dag ved Bredden af den Flod, som gennemskærer Staden, og befandt mig snart paa den Plads, hvor Skibene løbe af Stabelen. En stor Tremaster skulde just løbe af, og, da jeg vilde sammenligne den, ved dette Foretagende her brugelige Fremgangsmaade med den engelske, tog jeg min Plads ligeoverfor Skibet ved den anden Bred hiinsides Floden. Skuespillet blev givet uden mindste Forstyrrelse og endtes lykkeligen under de talrige

tilstedeværende Tilskueres Jubelraab, som nu ved den Hast, hvormed Enhver vilde forlade sin Plads, foraarsagede en stor Trængsel. Da lød der i Nærheden af mig, tæt ved Strandbredden et gennemtrængende, qvindeligt Skrig, og paa samme Tid blev jeg vaer, at et Barn styrtede i Floden. Medens Alle raabte om Hjælp, og larmede imellem hinanden, løb efter Stænger og søgte at løsne de fastbundne Baade, kastede jeg, vis paa min Svømmekunst, Overkjole og Hat, og sprang, med Øiet fæstet paa det Punct, hvor jeg havde bemærket Faldet, raskt ud i Floden. I to Minuter havde jeg naaet denne Kant, jeg fulgte Strømmen, dykkede nogle Gange ned, og opbragte lykkeligen en Dreng paa omtrent 4 Aar, som alt var nær ved at synke. Da jeg kom op paa Strandbredden, tumlede og rystede jeg Drengen dygtigen ved Fødderne, hvorved der paafulgte en mild og velgjørende Brækning, som gjorde, at Drengen gav allerede det nedslugte Vand fra sig. Efter nogle anvendte Redningsforsøg, aabnede Barnet Øinene, og begyndte at græde høit. Da styrtede en ung Pige, dødbleg, uden Hat, med nedhængende, blonde Haar, som med Magt trængte sig igennem Mængden, hen til Drengen, kastede sig over ham og raabte: „„Georg! kære Georg! lever Du endnu? Gud i Himmelen! Du være takket og lovet!““ — Kys regnede ned paa det yndige Barns endnu blege Læber, og, deels for at hjælpe den Lille til tørre Klæder, deels for at skjule Udbrudet af dette Fruentimmers Følelser for den gabende Mængde, løftede jeg Drengen raskt op i den ene Arm, slyngede den anden om Livet paa den halvt bedøvede Pige, og ilede til et nærliggende Huus. Her blev Barnet afklædt, indhyllet i en opvarmende Seng, og dets vaade Klæder under den korte Søvn, som den Udmattede nød, tørrede i Luften og Solen. Et andet Fruentimmer, som maatte have fulgt efter os, havde imidlertid syssselsat sig med den, af Angst og Skræk udmattede og halvt afmægtige, Pige, og jeg benyttede dette Øieblik, da Ingen gav Agt paa mig, for at borrfjerne mig, og, om muligt, at faae mine Klæder tilbage. Da jeg traadte ud af Husets Dør, var den største Deel af Mængden gaaen bort, og kun enkelte Groupper stode endnu ved Strandbredden eller i Nærheden af Huset, sandsynligviis af Nysgærrighed, for at oppebie Enden paa

denne Begivenhed. Hos en ung Mand, der mødte mig, erkyndigede jeg mig om, hvo der vel kunde have taget min Kjole og min Hat til sig, som jeg ingensteds kunde faae Øie paa; han ledsagede mig meget høfligen til et nogle hundrede Skridt bortliggende Vertshuus, hvorhen En, som han ikke kendte, skulde have baaret de beskrevne Sager, og sagde mig paa Veien derhen særdeles meget Smigrende om min, som han kaldte den, modige og ædle Daad. „„Min hele Fortjeneste,““ svarte jeg, „„bestaaer i en gennemvaad Paaklædning og, ifald Kjolen ikke findes igjen, i dens ubetydelige Tab; thi, da jeg er en øvet Svømmer, saa var dette Foretagende uden Fare for mig.““

„„Deres Beskedenhed maa længe nok nedsætte denne skønne Handling efter sit Godtbefindende,““ sagde han og greb min Haand med Varme, — „„jeg veed dog at skatte dens Værd, og tilbyder Dem, uden at frygte for, at beskyldes for Paatrængenhed, mit Venskab.““

„Nu vare vi ved det betegnede Huus; hans Tid tillod ham ikke at dvæle længer, han nævnte mig kun endnu i Hast sit Navn og sin Bolig, og tog Afsked med megen Hjertelighed. Mine Klæder vare blevne bragte i Sikkerhed af en ærlig Matros; jeg klædte mig paa, rakte Finderen en Drikkeskilling, og vilde ile hjem; men endnu, førend jeg naaede Huset, hvor min lille Yndling befandt sig, opdagede mit skarpe Blik Pigen, som saae sig omkring i Døren. For at undgaae hendes Tak, vilde jeg, uden at bemærke hende, gaae forbi, da kaldte hun mig i en blid Tone hen til sig, og sagde: „Min Herre! De vil dog vel ikke berøve Deres ædle Daad Kronen, ved at unddrage Dem en Familties Tak, som De har gjort lyksalig, men tvertimod tillade mig, at forestille vore Forældre min elskede Broders Frelser.“ — Hendes sjælfulde, skyldfrie, rene Blik, hvormed hun ledsagede disse Ord, og hendes Stemmes blide Klang trængte uimodstaaeligen ind i mit Inderste. Uvilkaarligen traadte jeg ind i Huset, og havde den Glæde at see det andet Fruentimmer træde ud af Værelset med den reddede Dreng, som allerede havde faaet tørre Klæder paa. Paa Veien til Byen havde jeg Ro og Mag til at betragte den Lilles Søster nøiere. Hun var en yndig Blondine paa, i det Høieste, 16 Aar, med et Par himmel-

blaae Øine, saa skønne og udtryksfulde som jeg aldrig mindes at have seet dem. Hendes Ungdom uagtet, var hendes Vært allerede fuldkomment udannet, og hendes Legems rene Symmetri stod i den skønneste Samklang med den uimodstaaelige Blidhed og Ynde, som vare udbredte over hendes hele Væsen. Hendes Ledsagerinde, et Fruentimmer mellem 28 og 30 Aar, syntes, som jeg kunde bemærke af Samtalen, at være hendes Selskabsjomfru eller Opdragerinde, og at værdige mig en særdeles prøvende Opmærksomhed. Vi kom ind i Forældrenes Huus. Hun førte mig i sin Faders Arme; — William! Aner Du Intet? Det var Din saakaldte Pleiefader, det var Kjøbmand Welling. Jeg forbigaaer de lydelige Ytringer af Glæde og Taknemmelighed, hvormed, da Pigen havde endt sin Fortælling, den Frelstes Fader og Moder overvældede mig. — Georg og Mathilde, — saaledes hed Wellings Børn — fløi fra den ene Arm i den anden, den Lille klyngede sig om mine Knæer, og en salig Følelse, som jeg aldrig før havde fornummet, gennemstrømmede mit Bryst. Da traadte Mathilde, som en belønnende Engel, hen til mig, og sagde med glødende Kinder: „Endnu har jeg ikke kunnet takke Dem — modtag nu, i mine Forældres Nærværelse, Søsterens uudsigelige Tak for den elskede Broders Frelse, som, uden Dem, vist vilde være bleven et Offer for den øiebliklige Uagtsomhed, hvormed jeg lod ham slippe fra min Haand! — Hun havde imidlertid grebet min Haand, bøiede sig rask ned, og et varmt Kys og en Taare brændte paa den. — Det var et af mit Livs skønneste Øieblik."

„Jeg blev fra denne Dag af anseet og behandlet, som et Medlem af Familien. Mine Besøg i det Wellingske Huus formeredes i samme Grad, som Mathildes gode Hjerte, Sjælsværd og Elskværdighed trak mig stedse stærkere og uimodstaaeligere til sig. Hendes Opførsel mod mig aandede den blideste Venlighed, den reneste Hengivenhed, som kun ved pigeagtig Undseelighed og jomfruelig Bluferdighed holdtes indenfor en søsterlig Følelses Skranker; men det blev mig altid tydeligere, at min gudbesjælte Følelse, min indre, glødende Ild, mit Hjertes Drivt, som kun bankede for hende, fandt harmonisk Gjenklang i Mathildes. Saaledes vare to salige Maaneder hensvundne for mig, og endnu havde min Mund ikke vovet at tolke, hvad mine Blik maatte have røbet hende tydeligen nok, da jeg engang ved et Aftenbesøg der fandt hiin unge Mand, som paa den Dag, da jeg frelste Mathildes Broder, saa tillidsfuld tilbød mig sit Venskab. Jeg havde ikke seet ham siden, og næppe mindedes jeg endnu Navnet, Gustav Ferber, som han dengang nævnte mig, og under hvilket han nu blev forestilt mig, som en Søn af Wellings meest trofaste Ungdomsven. Han undskyldte sig meget høfligen, fordi han siden hiin Dag endnu ikke havde opsøgt mig; men en Handelsreise, som var kommen ham ganske uventet den følgende Morgen, og hvorfra han først igaar var vendt tilbage, havde hindret ham deri. Fra den anden Strandbred havde han været Vidne til min Daad, og først længer hen havde et Tilfælde underrettet ham om, hvis Frelser jeg var bleven. — Ihvor meget Forbindligt og Hjerteligt han ogsaa sagde mig om denne Gjenstand, følte jeg dog en vis uforklarlig Banghed for den unge Mand, og det glædede mig øiensynligen, da jeg i Samtalens Løb erfarede, at han om nogle Dage vilde i sin Faders Forretninger foretage en Reise til Hamburg, som maaske vilde holde ham bortfjernet fra denne By i lang Tid. Han behandlede Mathilde med udmærket Agtelse og den fineste Forekommenhed, og denne gjengjældte hans Opførsel med den meest tillidsfulde Uskyldighed."

„Aabrysotens onde Aand angreb for første Gang mit Indre. Jeg iagttog ham nu nøiere, skarpere, og det undgik mig ikke, at Mathilde interesserede ham paa det meest Levende. Dog blev hans Adfærd ganske indenfor den fine, selskabelige Anstands Grændser, og kun ved Afskeden troede mit forskende Øie at bemærke, at det Haandkys, hvormed han skiltes fra Mathilde, var fyrigere og langvarigere, end det pleier at være Tilfældet fra en rolig Huusvens Side. — I den pinligste Uro kom jeg hjem. Da jeg var ene sysselsat med den elskede Piges Billed, forsvandt alle andre Hensyn af min Hukommelse. Urolig kastede jeg mig omkring paa mit Leie, og anraabte forgæves Slummerens blide Gud."

(Fortsættes.)

St. Hansdag,

eller:

Drengescholen.

(Fortsat; see forr. Nr.)

Ottende Scene.

De Forrige, Karlen undtagen.

(Drengene skoggerlee og støie)

Secretairen. Tys, tys! Jeg troer, de Drenge ere reent gale. Ja, troe I mig, naar I komme op, skal jeg nok bringe Jer i Knibe, især ham, Mosjø Lund.

Niels Lund (afsides.) Naar bare ikke Secretairen selv bliver bragt i Knibe.

Secretairen. Aa, det var en haard Dyst. Men det Værste forestaaer endnu. Bare, Hr. Grøn vilde komme! For Histaarien kan jeg ikke examinere i, uden jeg har Bogen for mig, skjøndt jeg har selv læst Histaarie med dem, og det gaaer dog ikke an, naar Tilsynsværgerne komme, at sidde og kige i Bogen.

Niende Scene.

De Forrige. Grøn.

Grøn. God Morgen, Hr. Secretaire!

Secretairen. De kommer forbandet sildigt.

Grøn. Jeg kunde, min Tro, ikke komme før; jeg var kommet i saa dyb en Samtale hos Minis med Professor Froscati, eller Stentor, som man kalder ham; men nu er jeg til Deres Tjeneste.

Secretairen. Ja, bedste Hr. Grøn, De kan gjøre mig en stor Tjeneste, om De vil examinere i Histaarien; for jeg kan ikke examinere i Histaarien, uden jeg har Bogen for mig, og det gaaer dog ikke an ved Examen. Desuden maa jeg selv examinere i det andet Tøieri, da Hr. Hvid er bleven syg, og Hr. Schwartz, som han vilde sende i sit Sted, ikke kan komme, fordi han skal i Dyrehaugen, og jeg sagde Dem jo igaar, at Hr. Kaltwasser, Mr. Rechaud og Master Tar ere alle syge. De maa endeligen hjælpe mig!

Grøn. Jo, det skal jeg nok. Skulle vi begynde? For jeg har forbandet lidt Tid. (Han seer paa sit Uhr.) For Pokker; Klokken er allerede 10, og Kl. 11 skal jeg hen og spille Billard hos Minis efter Aftale. Skulle vi begynde?

Secretairen. Nei, det gaaer, sgu, ikke an. Vi maae bie lidt, til der kommer nogle Tilhørere. Forældrene komme jo rigtigt nok ikke, uden den sidste Dag, da de skulle have Sang og Gymnastik; men jeg venter dog i det Mindste Schole Tilsynsværger, Professorerne, Birk, Sommer og Lind.

Grøn. De er ogsaa reent tummelumsk, Hr. Secretaire! at beramme Examen til St. Hansdag.

Secretairen. Ak, det har jeg gjort i lærd Distraction.

Grøn. Ja, det troer jeg nok. En lærd Mand, som De, har altid mange Ting i sit Hoved (afsides.) Det er det dummeste Fæ paa Guds grønne Jord.

Tiende Scene.

De Forrige. Professorerne Birk, Sommer og Lind.

Secretairen. Underdanige Tjener, underdanige Tjener!

Grøn. Underdanige Tjener, underdanige Tjener!

Birk. Det er en egen Dag, Hr. Secretaire! De har bestemt til Examinationsdag.

Secretairen. De maa underdanigst undskylde mig, høistærede Hr. Professor! Det er skeet i lutter lærd Distraction. Jeg har saameget i mit Hoved. —

Sommer (afsides.) Saameget? ja, saameget tomt Rum, mener han nok.

Birk. Ja, det troer jeg gerne.! En Mand som De —

Secretairen. Aa, jeg beder mangfoldigen. Ydmygst Taksigelse!

Sommer. Er det alle Scholens Elever?

Secretairen. Nei, jeg har saamænd et Antal af 40 Elever. Men de 28 ere blevne borte. De ere formodentligen i Dyrehaugen.

Sommer. Ja saa! Det er en Uskik. Det bør ikke finde Sted i en god Schole.

Secretairen. Ja, man har sin Ulykke med Forældrene, høistærede Hr. Professor! de kæle for Børnene, lade dem ofte blive hjemme, naar der Intet feiler dem, eller lade dem forsømme Scholen for en Lysttours Skyld, og betale undertiden ikke engang, hvad de skylde i Scholeløn, og, naar Børnene ere dovne eller uartige, og man straffer dem, blive de vrede, holde med Børnene og tage dem undertiden ud af Scholen. Ja, vi Institutbestyrere have i Sandhed, vor Ulykke med Forældrene.

Lind (afsides.) Og Forældrene med dem. Jo det er nogle fede Karle, mange af de Herrer Institutbestyrere.

Secretairen. Ogsaa med Lærerne har man sin Ulykke. Hvert Øieblik forsømme De, af Dovenskab eller Sygdom, og saa ere de ikke fornøiede med Betalingen; de ville have 2 à 3 Mk. for Timen; mig synes dog, at 12 ß. eller 1 Mk. er meget godt betalt; vil jeg tage af dem, der staae i Adresseavisen, kan jeg saamænd faae Lærere for 8 à 6 ß. Timen, og der er saamænd meget duelige Mennesker iblandt dem; men de ere saa fattige og lurvede. Jeg veed, jeg betaler alle mine Lærere den 1ste i hver Maaned, men der er Mange af Dem, der tage Pengene op i Forveien. Nei, jeg er saamænd meget ordenlig i at betale mine Lærere; nei, da er der denne hersens Herr' Filou, han er bestandigen i Gjæld til sine Lærere; sommetider løber det op til 100 Rigsbankdalere, og derover; jo det er et net Stykke Karl! Nei, jeg er saamænd meget ordenligen i at betale mine Lærere; men Mange af dem giøre saa store Fordringer og ere saa paatrængende, og ville have Penge forud. Det kan jeg, bitterdød, ikke lide. Jeg veed, jeg betaler dem til ordentlig Tid.

Grøn. Jeg har dog tredsinds—

Secretairen (afsides). Tys, tys! — de høistærede Professorer ville naadigst undskylde, at vi kun ere 2 Examiatorer, Hr. Grøn og jeg; mine andre 4 Lærere, Herr' Hvid, Herr' Kaltwasser, Monsieur Rechaud og Master Tar ere Alle blevne syge, 4 af dem ligge paa Hospitalet af delirium tremens eller Brændeviinsfeberen. — (Til Grøn.) Var Latinen ikke rigtig?

Grøn (sagte.) Jo.

Birk. Ja, det er Alt meget godt, Hr. Secretaire. De taler meget godt for Dem, og man kan strax høre paa Deres Tale, ligesom man kan see paa Deres Ansigt, at De er en Mand, begavet med baade Lærdom, Smag og Vittighed. At de Herrer Institutbestyrere have mange Bryderier med Forældrene og Lærerne, ligesom de tvende Sidste med Mange af Hine, troer jeg meget gerne, men det vil der nok i sin Tid blive raadet Bod paa, naar Vedkommende blive opmærksomme derpaa. — Men, medens vi herom handle, gaaer Tiden. Vi ville blot høre en lille Prøve. Maaskee Hr. Grøn vilde begynde? Hvad er Deres Fag?

Grøn. Sang, Dans, Gymnastik og Histaarie, til Tjeneste.

Birk. Ja lad os høre en Prøve i Histoarien!

Grøn. Til Tjeneste. (Efter de behørige Complimenter, tage de Plads.) Det er vel bedst at begynde med Duxen. Vi examinere gerne de bedste Elever, naar der er fremmede, især lærde, Folk tilstede; naar vi ere alene, som er oftest Tilfældet, høre vi Stymperne. Hans Knækkenborg! (Hans træder frem). Jeg maa sige de høistærede Herrer, jeg har min egen Methode at informere og examinere i Histaarien paa, nemligen ved Sammenligninger. Det kalder jeg den parallelistiske Methode.

Tilsynsværgerne. Meget vel, meget vel.

Grøn. Kan Du sige mig, Hans Knækkenborg, hvad Lighed og hvad Forskjel der er mellem Napoleon den Store og Alexander den Store?

Hans K. De vare Begge erobresyge; men Alexander bar en Hjelm, og Napoleon en lille trekantet Hat; Alexander reed paa en Hest med et Oxehoved, kaldet derfor Bucephalus, og Napoleon paa en Hest med et Hestehoved.

Grøn. Meget rigtigen. Du skal ogsaa have udmærket godt (han skriver ug) (til Tilsynsværgerne.) Jeg giver kun eet Spørgsmaal for Kortheds Skyld. Jo kortere, jo bedre. Niels Lund! (N. Lund træder frem.) Kan Du sige mig, Niels Lund, hvad Lighed og hvad Forskjel

der er mellem Napoleon den Store og Carl den Store?

Niels L. De yndede begge Videnskaberne; men Napoleon kunde ikke lide Tysk for sin Død, Carl derimod har skrevet en tysk Grammatik.

Grøn. Meget rigtigen. Du skal ogsaa have udmærket godt. (Han skriver ug.)

Birk. Det er meget godt. De har en fortræffelig og splinterny Methode.

Grøn. Ja, jeg maa tilstaae, det er egenligen ikke min, men Secretairens Methode; men jeg har hørt ham examinere saa ofte, at jeg kan hans Methode og Spørgsmaal udenad. Han har bedt mig at examinere for ham i Histaarien idag, da han selv har saa mange Ting at examinere i idag, siden der er 4 Lærere syge.

Birk. Da har De saamænd skilt dem meget godt derved. Jeg skal siden tale et Par Ord med Dem. Nu ville vi høre Herr' Secretairen examinere. Hvad Methode bruger Herr' Secretairen?

Secretairen. Ja, jeg bruger en ganske egen Methode. De veed, Hr. Professor, Geniet gaaer i alle Fag sin egen Vei. Jeg gaaer ogsaa min egen Vei. Ikke vil jeg rose mig selv og sige, jeg er et Geni; nei, dertil har jeg for megen Beskedenhed; det er kun, som Genimand, at jeg gaaer min egen genialske Vei. Nu skal De høre. Hans Pandekage, hvad jeg vilde sige, jeg fortalte mig, Hans Knækkenborg! (Hans K. træder frem.) Kan Du sige mig, Hans Knækkenborg, hvoraf kommer det Ord, „Moses?"

Hans K. Ja Hr. Hvid, som er syg, fordi han har spiist for mange Ebleskiver i Pilestræde, siger rigtigen nok, at det er et hebraiskt Ord, som betyder „den af Vandet Optrukne," men Secretairen har sagt, at det er meget simplere at sige, og at vi skal sige, at det Ord „Moses" kommer af „en Mose."

Secretairen. Meget rigtigen. Det er udmærket godt (han skriver Charakteren). Det er et herligt Hoved, den Hans K., han har en ypperlig Hukommelse. Niels Lund, lad os nu høre Dig! Det er et godt Hoved, men forbandet næsviis imellemstunder. Men, De kan troe, mine Herrer, jeg kan tæmme Modet hos saadanne Knegte med mit Spanskrør. (Niels træder frem.) Kan Du sige mig, Niels Lund, hvad det er paa Dansk: „Ciconiae nocent serpentes? Lad mig nu see, at Du har Dine Tanker samlede!

Niels Lund. Jo, det skal jeg, vær en evig, nok, høistærede Herr' Secretaire Aal! Ja, Herr' Hvid, som ellers læser Latin med os, siger rigtigt nok, at det betyder: „Slangerne skade Storken," men Secretairen oversatte det forleden, da han læste med os i Herr' Hvids Fraværelse, „Storkene skade Slangerne;" men jeg holder dog med Herr' Hvid; for jeg veed af min Grammatik, at „nocco" styrer Dativus.

Birk. (Hvisker til ham.) Det gjør Du Ret i, min Dreng!

Secretairen. (Afsides.) Dumme Dreng! (han skriver „maadelig") Det var maadeligt. — Peter Lyder! (P. Lyder træder frem). Kan Du sige mig, Peter Lyder, hvad hedder det Ord, „at styre" paa Latin?

Peter Lyder. Hr. Hvid siger, at det hedder rĕgēre, og kommer af rego, rexi, rectum, regere; men Secretairen siger, at det kommer af regeo, regui, regitum, rēgēre, og at det er Grunden, hvorfor man siger paa dansk „regere."

Birk. Ja, de Lærde ere uenige.

Secretairen. Meget rigtigen, meget rigtigen. Desværre, desværre! Du svarte meget godt, min Dreng! Gaa nu hen og sæt Dig paa Din Plads! (han skriver Charakter). Jens Hareskov! (Jens H. træder frem.) Kan Du sige mig, hvad det hedder paa Fransk: „Børnene tale Fransk?"

Jens Hareskov. Monsieur Rechaud siger, at det hedder: „Les enfans parlent françois," men Secretairen, at det hedder: „Les enfans parlent (parlang) françois." Hvem der har Ret, veed Gud—

Sommer. (Afsides til Drengen.) Og Din Grammatik min Dreng!

Secretairen. Meget rigtigen. Du har ellers svaret meget godt. Du skal have ug, (han skriver Charakter.) Ja vist, de Lærde ere uenige om dette, som om saameget Andet; men jeg holder dog for, at man skal sige „parlang;" thi, naar man siger „dent (dang,)" som er „en Tand," maa man ogsaa sige „lent," som er „langsom," og altsaa ogsaa „parlang;" det er jo saa lige, som Fod i Hose. De vide selv, mine Herrer, hvor

uenige selv indfødte Franskmænd ere, i Henseende til mange Ords Udtale. — Kom hid, Jørgen Knudsen! (J. Knudsen træder frem) Kan Du sige mig min Dreng, hvad betyder det Ord „Sainte Croix?“ Du veed jo, at det er Navnet paa en af de Øer i Vestindien, som vor gode Konge eier. Siig mig nu, hvad betyder det Ord, „Sainte Croix?“

Jørgen Knudsen. Hr. Rechaud siger rigtig nok, at det betyder „det hellige Kors,“ og at det ikke er Andet, end det spanske „santa Cruce,“ som Spanierne, der først eiede Øen, kaldte den, og at Spanierne have kaldt den saaledes, fordi de som Catholiker, ligesom Franskmændene, holde meget af Korset, og derfor altid korse sig; men Secretairen siger, at det er meget simplere, at derivere det af croire, og at det betyder „den hellige Tro.“

Sommer. (Afsides.) Det kan man kalde den hellige Simpelhed, sancta simplicitas! Oh studiossissimus omnium studiosorum!

Secretairen. Du har giort meget godt Rede for Dine Kundskaber i Fransk. Du skal ogsaa have udmærket godt. Er det ikke nogle prægtige Drenge, jeg har i min Schole? Lad os nu høre Ole Raunstrup! (O. Raunstrup træder frem.) Siig mig engang, Ole Raunstrup, siig mig engang, Du veed, der er intet Sprog, hvori de Lærde ere mere uenige, i Henseende til Grammatik, Retskrivning og Udtale, end det Danske, siig mig engang, bare stens for at tage et Exempel, skal man sige „Histaarie,“ eller, „Historie“ „vaaren“ eller „været?“

Ole Raunstrup. Som Secretairen har lært os, saa skal man sige „Histaarie,“ og, „vaaren;“ thi deels er „Historie“ og „været“ saa stivt og det er altid stivt, at tale som man skriver, deels har et ethvert Sprog sin egen Udtale, forskjellig fra Skrivemaaden; saaledes gaaer det ogsaa med det Danske, og o udtales i mange Ord, som a a f. Ex. Olding, Rolling; æ udtales rigtig nok ikke, som a a, men „vaaren“ er en Undtagelse, og de sjællandske Bønder, som vi kunne lære Meget af i Agerbrug, og Sprog og mange andre Ting, udtale det saaledes.

Secre. Det er ganske fortræffeligen svaret. Du skal ogsaa have ug med Kryds. (Afsides til Lind.) Det er en ypperlig Dreng, den Ole Raunstrup, han har en ganske fortræffelig Hukommelse og en flydende Tunge.

Lind. Det kan man høre. (Afsides.) Han opramser Secretairens Dumheder med Færdighed.

Secretairen. Men man maa sgu ikke lade ham høre det.

Lind. Nei det forstaaer sig.

(Sluttes i næste Nr.)

Blandinger.

— En ung Pige lod en ung Læge hentes. Han kom, og Patienten fortalte ham en heel Mængde modsigende Onder, som hun foregav, at hun leed af. — "Givt Dem, min Frøken!" — sagde han; — "det er det eneste virksomme Middel for Dem." — "Godt, jeg vil følge deres Raad. Tag De mig!" — "Min Frøken!" — svarede Doctoren; — "Lægen foreskriver vel Medicinen, men han tager den ikke selv."

— Da Ridder Florian blev Medlem af det franske Academi *), ytrede en Dame i Paris sin Forundring derover. "Det forundrer mig meget,„ — sagde hun i en haanlig Tone; — "han har jo ikke skrevet Andet, end Hyrderomaner." "Just derfor fortjener han en Undtagelse," — sagde en af de Tilstedeværende; — "ni og tredive Faar behøve dog vist nok en Hyrde."

— En Bonde kom til Markedet i en lille Stad og saae en Qvaksalver, der bød Medicin tilfals, og spaaede af Kort. Bonden gik hen til Qvaksalveren og forlangte, at han skulde spaae ham. Charlatanen lod Bonden trække et Kort ud af et Spil og spaaede ham deraf megen Held og Lykke. Bonden hørte med stor Ligegyldighed paa alt dette, og sagde Farvel og vilde gaae. — "Saaledes er det ikke

---

*) Det bestod af 40 Medlemmer.

meent," — sagde Spaamanden; — "først maae I betale mig for min Umag." — "Jo, I er den rette Spaamand!" — sagde Bonden; — "hvorfor skal jeg betale Eder? I veed jo ikke engang, at jeg ikke har en Skilling i Lommen."

(Kp.)

— Fyrst Czartorisky, som nu opholder sig i London, har nyligen modtaget Efterretning om, at hans store Godser ved Pulawy, hvor han havde samlet et meget stort Bibliothek og Musæum, ere blevne konsiscerede, og at Kaiseren har foræret dem til — Paskewitsch.

— Fra Petersborg læser man nu en fortsat Liste over „Statsforrædere", der ere degraderede, berøvede deres Formue og forviste til Siberien, paa Grund af deres Deeltagelse i Opstanden i Gouvernementerne Wolhynien og Wilna.

— I Preussen ere alle Digte af den frisindede Ortlepp blevne forbudne, tilligemed et Skrift, som hedder: „Die preussische Censur, oder Obscurantismus."

— I Wien har Censuren liidt et føleligt Tab ved den navnkundige Censor Satoris Død, hvorover en ikke mindre navnkundig Statsmand, ifølge Mitternachtzeit., har anlagt dyb Sorg.

(Kp.)

Opløsning paa Regneopgaven i Nr. 6:

Første Opløsning.

3 Herrer, hver gav 3 Rbd. . . . . 9 Rbd.
47 Damer, — — 2 — . . . . 94 —

I Alt . . . . 103 Rbd.

Anden Opløsning.

28 Herrer, hver gav 2 Rb. 3 Mk. . . . . . 70 Rb.
22 Damer, — — 1 — 3 — . . . . 33 —

I Alt . . . . . 103 Rbd.

Kjøbenhavns Børs, d. 24 Januar 1832.

Hamburg 2 M. — à vista 214.
Specier 211
Specier solgtes til 12 Rbmk. 10½ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	151	151½ Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	44½	44¾ Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)	89½	89¾ Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	83½	83¾ i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	102½ Rbd. r. S.
Dito Dito	107½	108 i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar	100	100½ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn	103	103½ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S.	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	99½ i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer	63	— L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 81.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 8. Fredagen den 27 Januar 1832.

Til
Danerkonningen,
FREDERIK DEN SJETTE,
paa Hans 64de Aars Fødselsdag,
den 28de Januari 1832.

Nu sexti fire Aar er' svundne, Konning;
Af Dit, hver Statens Borger kære, Liv.
De svandt for Dig i Sorger og i Glæder,
Og, glad og veemodsfuld tillige, Du
Seer paa henrundne Livets Tid tilbage.
I dem Du spredte Liv og Fred omkring Dig;
I Kamp med Skæbnens Slag Du Seier vandt;
Du hyldede og fremmed' Tankens Frihed;
Du, som en Frelser, Bondens Stavnsbaand løste:
Den stakkels, sorte Mand Du gjorde fri;
Du fremmed' Handel, Videnskab og Kunst;
Du værnede om Landet med Din Hær!
Du slogst om Danas Samfund Lovens Skanse,
Og gavst ei Jesuiten Indpas hos Dig.
Du elsked' Folket, som en Fader Barnet,
Og Folket lønned' Dig med Kærlighed.
Europa kaldte Dig den gode Konning,
Men ikkun Dana Dig sin Fred'rik nævnte.

Den Tid vi mindes grant, da Du, som Yngling,
O Fader! raaded', trøstede og hjalp;
Thi Herren gav Dig Styrke, Aand og Hjerte,
At fremme Velstand, lindre Armods Nød!
Som Konning, Du stadfæstede det Løvte,
Du os, som Thronens Arving, gav.

Ja, det er Sandheds Røst, ei Smigers Hvislen,
Der hvert Aar priser Dig, som god og klog.
Den lyder overalt i Danas Rige,
Fra Skagens Pynt, og ned til Elbens Strøm,
Paa Islands Jøklur, og, blandt Færøes Hyrder,
Ved Grønlands Iis og Indiens Tvilling-Ild,
Som paa Guineas svulge Kyst,
Og i Dit Lauenburg — ak! Nora savnes! —
O, veemodsfulde Savn! — Vær stille, Hjerte,
Og væk ei Mindet om de tabte Sønner! —
Ja, det er Sandheds Røst, der priser Dig,
Som god og som forstandig Enehersker,
Ei Enevoldsregent! thi Fred'rik Vold
Ei kender til; men Klogskabs Magt og Blidhed,
Det er de Vaaben, Danas første Borger
Bær' i sit Skjold, som ægte Dannemand.

Du varst Dit hele Liv saa elskelig,
Varst meer, end Konning, os — Du varst os Fader!
Dig knytted' Herren til en ædel Viv,
Vor aandrige og vennesælle Moder.
To blide Døttre Livet Dig forsøde,
Og deres Mænd Din Huuskreds, Dig forskjønne
Som Christian med Amalia, sin Viv,

Og Vilhelm med Charlotta, deres Børn,
Og Philipsthal med Juliana, gæste.
Seer her en sand, selvstændig Autokrat! —
Dom Miguel, og Du, bourbonske Carl!
I ere, og, I vare Automater,
Som Munke og Minist're veed at dreie! —
Seer her en Souverain, som **Borgerkonning**!
Som Frankrigs Philip, Bretlands William, simpel
Og tarvelig, som Husets Fader, sidder
Han midt iblandt de elskte Børn og Frænder!
Held ham! Ja, han er lykkelig, den Gode!

Saa lyder Sandheds Røst! Den kalder Dig
God og forstandig! Ikkun Smiger raaber,
At Du est stor og feilfri! Det veedst selv
Du bedre, ædle Fyrste! Du ei fordrer,
At kaldes stor! Hvo er vel stor i Verden?
Ei var Napoleon, — med alt sit Snilde, —
Fordi han stundom hylded' Pligt og Ret,
Ei var han derfor værdig Navn af Stor;
Thi koldt hans Hjerte var og egenkærligt,
Ærgærrigt og erobresygt; han var
En frygtelig, en blændende Comet,
Et Tugtens Riis paa Politikens Himmel.
Ei var' selv Gustav Adolph, Washington,
Ei Dine Stammefædre, Fjerde Christian,
Og Fjerde eller Femte Fredrik, store,
Skjøndt de var' ædle og forstandige —
Kun Een er stor og allerhøiest, Han,
Som styrer hver en Skabnings Lod og Deel,
Han, som kan Throner hvirvle hen i Støv,
Beskytte Fyrster, eller fælde dem,
Til Liv fremkalde Dyder, Laster, Misdaad,
Og gjøre Ondskab til det Godes Sæd, —
Og det erkender Du, min ædle Konning!
Du est i Hjerte, Aand og Adfærd ydmyg,
Du frygter Herren; thi Du elsker ham,
Som vi Dig frygte; thi vi elske Dig.

At Borgeren Dig allernaadigst kalder,
Og allerunderdanigst skriver sig,

Du ændser ei; Du veedst, at det er kun
En Formular, et Mundheld, Blomster,
I Mørkets Old af Smigerhænder planted'
I Trællejord, af Trællelandet avled',
Som have kun den smukke Titels Værd,
Men vidne nu ei meer om Trælleaand.
Kun Een er Allernaadigst, Han, som styrer
En Verdens Alt, og skænker Dig og os,
Som angergivne Syndere, vor Aflad.
At: „Konger ere Jordens Guder," veedst Du,
Er kun et Foster af en Smigerslange.
Naar Fyrsten handler ædelt og forstandigt,
Han er ei Gud, men Herrens bedste Billed.
Du est ei stor, ei feilfri, allernaadigst,
Men Du est god, forstandig og elskværdig, —
Og det erkender Du, min ædle Konning! —
Du est i Hjerte, Aand og Adfærd ydmyg,
Du frygter Herren; thi Du elsker ham,
Som vi Dig frygte; thi vi elske Dig.

Opmærksomt lytter Du til Sandheds Røst,
Afskaffer Misbrug, hvor Du finder dem,
Ei pludseligt, men efterhaanden, og
Med Sindighed det Onde fjerner Du.
Du veedst det selv, at nogle Tynger end
Paa Staten trykke, som maae lænkebinde
Kunst, Handel, Haandverk, Videnskab, Haandtering;
Du kender Byrden, der er Toldsvigs Moder,
Tallottoriet, som en Armods-Kilde,
Og, som en Fristelse for alle Stænder,
Ukyskheds skadelige Planteskoler,
Og Fanatismens vilde Hierarcher,
Og mange Misbrug, som Du hæve vilst.
Vi vide det, at Du vor Bøn vilst mindes;
Vi haabe trygt, at Øientjenere
Dig ei mislede — at Dit Raad bestaaer
Af gode Mænd, som elske Dig og Staten;
Vi vide, at Frimodighed Du ynder.
At jeg paa Prent frimodigt ytre tør,
Hvad jeg paa dette Blad har sagt, er Vidne,
At: Tankens ædle, gudbesjælte Ytring,
Som selve Tanken, er i Danmark fri.

Me'ns trindt om i Europa Oprør rasie,
Fremkaldte snart ved Folkets Vanart, snart
Ved slette eller svage Fyrster selv,
Og snart ved deres herskesyge Raad,
Stødst Du, og staaer Du end, mit elskte Dana!
Fast og urokkelig, som Havets Klippe;
Thi styrer Dig en god og kraftfuld Fyrste,
Og trygt og tillidsfuldt vi kunne sige,
At under Sjette Fred'riks Scepter er
Et Oprørs-Feberraseri umuligt,
Og derfor vi med glade Hjerter Dig
Lykønske, fredegode Borgerkonning!
Paa den Dag, som Dig fødes saae blandt os.
Alherren signe Dig og Dine Kære!
Din Aand, Dit Hjerte og Din Daad Han signe!

H. C. Wosemose.

St. Hansdag,

eller:

Drengescholen.

(Sluttet; see forr. Nr.)

Birk (i det han reiser sig.) Ja nu kan det vel være nok med den Examen, mine Herrer! Jeg er fuldkommen tilfredsstillet. De er vist en meget lærd Mand, Hr. Secretaire. En god Student er De idet Mindste, det er jeg vis paa. De er sikkert indkaldt til Examen Artium?

Secretairen. Nei, det er jeg ikke. Jeg vil ikke sige meer, end hvad der er Sandhed; for jeg lyver aldrig. Nei, indkaldt blev jeg ikke; men jeg havde lutter „Meget Godt," og kun et Par „Godt," det var i den Tid, man fik danske Charakterer.

Birk. Jeg gad dog gerne seet Deres Charakterliste.

Secret. Desværre er min Charakteerliste bleven borte. Den brændte i Bombardementet.

Niels Lund (træder frem med en Bog.) Her er den. Den staaer her i de gamle Scholeannaler.

Secret. (vil gribe efter den.) Lad mig see! Det kan aldrig være den Rigtige.

Birk (som har taget Bogen.) Jo, det er den Rigtige. Ole Jacob Lorenz Aal, er det ikke Deres Navn?

Secretairen (ganske forsagt.) Jo, saa hedder jeg.

Birk. Ja, den Charakterliste lyder rigtigt nok heelt anderledes. De farer lidt med Usandhed, Herr' Secretaire! —

Secretairen. Jeg forsikrer Dem, høistærede Herr' Professor! —

Birk. Der behøves ingen Forsikringer, Herr' Secretaire! Enten har De, paa Grund af Deres store Lærdom og Distraction, glemt, hvad Charakterer De har faaet, eller det var Deres Spøg før—

Secretairen (ganske betuttet.) Jeg har glemt dem — jeg har glemt dem — det var min Spøg — det var min Spøg —

Birk. Nei, det kan kun være een af Delene. Lad os nu see engang! Her er rigtigt nok 2 „Godt" som De sagde, men, istedetfor de mange „Meget Godt," er her lutter „Temmelig Godt," og 1 „Maadeligt." Det var rigtigt nok en anden Lyd, Piben fik, Herr' Secretaire; men det gjør slet ikke Noget til Sagen. Derfor kan De saamænd være en meget duelig, ja endog en lærd Mand. Paa Examenscharakterer bygger jeg just ikke meget; jeg har kendt lærde Biskopper, som have havt Non contemnendus til theologisk Examen. — Jeg maa imidlertid sige Dem (han fører ham frem i Forgrunden,) Herr' Secretaire! i mine Embedsbrødres og i mit eget Navn, at De har saaledes prostitueret Dem ved denne Examen, at De ikke alene har stadfæstet, hvad Rygtet har sagt om Dem, men overgaaet vore Forventninger meget, ja, i en saadan Grad, at vi øieblikligen gjøre Forestilling til Vedkommende om, at Deres Bevilling til at holde Schole fratages Dem, som en Person, der er aldeles uduelig og uværdig til at beklæde en Scholelærers Embed, om hvis Rigtighed og Ærværdighed De ikke har mindste Begreb. — Ere De enige med mig deri, mine Herrer?

Sommer og Lind. Ja, det forstaaer sig, derom kan der intet Spørgsmaal være.

Secretairen (gaaer op og ned ad Gulvet og vrider sine Hænder). O, jeg arme, ulykkelige Mand! Hvad skal der saa blive af mig? O, jeg arme, ulykkelige Mand! O, Du bedrøvelige St. Hansdag! O, Du bedrøvelige St. Hansdag! O, jeg begrædelsesværdige Institutbestyrer! O, jeg begrædelsesværdige Institutbestyrer! (Han falder i dybe Tanker, han grubler stærkt; med eet farer der, som et Lyn, gennem hans Sjæl, han fatter Mod og siger:) De troer maaskee, mine Herrer, at De har vundet Spillet; men, Pyt! sagde Peer til Kongen, det bliver der sgu Intet af. De maa vide, mine Herrer, at jeg har mægtige Beskyttere, som nok ville sætte Pind for det. Klager længe nok! Conferenceraad Madsen og Grev Løvenstjerne ville nok beskytte mig. Den første er min Oncle, og den Anden er Fætter til Lieutenant Løvenstjerne, som er givt med min Kones Søster. Det er mægtige Folk, maa De vide.

Birk. Ja gjør De, hvad De kan, paa Deres Side, for at aflede Tordenveiret, som trækker op over Deres Hoved! Deres Experimenter ville ikke nytte Dem stort. Deres dumme, egennyttige Oncle, som desuden kun langt ude er beslægtet med Dem, og kun ved Aalebugter, krum Ryg og Spytslikkeri har svunget sig op paa den Post, han beklæder, vil ikke hjælpe Dem meget, naar vort Vidnesbyrd kommer i den anden Vegtskaal, og, hvad Grev Løvestjerne angaaer, da er han alt for fornuftig og ædel en Mand til, at han vil beskytte en Usling, om det saa var hans egen Søn eller Broder. Det Høieste, disse Mænd kunne og ville gjøre for Dem, er vel, at skaffe dem en liden Tjeneste paa Landet, hvortil der ikke udfordres meget Hoved eller mange Kundskaber. Hvad Herr' Grøn angaaer, da raader jeg Dem at forblive paa Spillehuusscenen, hvor De, som bekendt, hører hjemme, og ikke at forlade den for „Histaariens" Skyld. Farvel, mine Herrer! (De tre Tilsynsværger gaae).

Ellevte Scene.

De Forrige, Tilsynværgerne undtagne.

Secretairen. Det var en Helvedes Histaarie med de Karle! Den vilde jeg sgu gerne

have undvaaret. Nu kunne I gaae (til Drengene), men I maae sgu gaae stille og ordenligen. Hører I? Ellers skulle I skee en Ulykke. (Drengene løbe ud, støiende og leende). Tys, tys, I Satans Unger, jeg skal sgu lære Jer! (Han giver Nogle af de Sidste et Par Rap; de tudskraale). Vil I holde Munden, I forbandede Unger! Det er sandt, jeg glemte sgu Niels. (Han løber ud efter N. Lund, og kommer halende ind med ham). Vil De holde ham, Herr' Grøn? Ud med Næverne! Du skal have et Dusin Haandtag for Din Næsviished. Hvad skulde Din næsvise Knegt komme stikkende frem med Scholeannalerne i Næven? Hvad?

Niels Lund (idet han putter Hænderne i Lommerne.) De maae ikke slaae! Det er imod Scholeforordningen.

Secret. Hvad! Raisonerer Din Hvalp om Scholeforordningen? (Han giver ham det lovede Quantum paa Ryggen.) Pil nu af, Slyngel!

Niels Lund. Jeg skal forklage Dem for min Fader. Han tager mig sikkert ud af Scholen.

Secretairen. Lad ham det. Jeg har Nok af saadanne Slyngler og fattigt Pak tillige i min Schole, som ikke engang kan betale Scholecontingenten til ordentlig Tid, men staaer bestandigt i Restance. Pil nu af, Slyngel!

Niels Lund (i det han løber.) Aal, Aal, Aal, her er Aal, her er Aal!

Secret. Nei, hør til den Laps! — Det var en forbandet Histaarie, Herr' Grøn, med de tre storsnudede, sprænglærde Asler; men min Oncle og Greven skulle nok hjælpe mig. Jeg taber ikke saa let Modet.

Grøn. Det seer jeg, og derfor haaber jeg ogsaa at Alt vil gaae godt. Formodenligen vil De nu strax hen til Deres Oncle. Jeg vil derfor ikke opholde Dem. Kl. er allerede 11. Man venter mig paa Billardet. Jeg anbefaler mig i Deres Gunst.

Secret. Farvel, Herr' Grøn! Jeg haaber, at vi skulle nok holde de Slyngler Stangen.

(Grøn gaaer.)

Tolvte Scene.

Secretairen (alene).

Det var en forbandet Histaarie! At jeg selv saaledes skulde blive nødt til at examinere! Det er dog Snavs, at man ikke i sine Drengeaar har faaet den tilbørlige Underviisning i de første Skolekundskaber, og at man bliver sat til Studeringer, uden at have Hoved dertil. Det maa jeg tilstaae for mig selv i min Ensomhed. Sligt kan man rigtigt nok ikke sige til Andre; det vilde være alt for Ydmygende. Jeg ønsker i Grunden, at jeg aldrig havde studeret, og aldrig var blevet Institutbestyrer, men havde lært et Haandverk. Men, naar man har sagt A, maa man ogsaa sige B, og altsaa maa jeg arbeide paa at sætte en Pind for disse Herrers Bestræbelser for at vippe mig af Pinden. Jh see, jeg troer ordenligen, min Besippelse gjør mig en lille Smule vittig, og driver mig til at spille med Ord! Ja, uvidende er jeg jo rigtig nok; men jeg er dog ikke saa uvidende, at jeg jo veed med mig selv, at jeg ikke er dum; jeg er pfiffig, og Pfiffighed er her paa Jorden mere værd, end al Verdens Kundskaber, skjøndt en uvidende Pfiffícus, som jeg og mine Lige, let kan strande, som jeg, desværre! har erfaret idag. — Dog, friskt Mod, Ole Jacob Lorenz Aal, Du maa bombardere Din Oncle, og, hvis ikke alle pfiffige Kunster slaae feil, skal Du seire.

(Han gaaer.)

Trettende Scene.

(Et Værelse hos Conferenceraad Madsen.)

Conferencer. Madsen (sidder ved sit Skriverpult og har en stor Mængde Breve for sig.) Aa, hvor det dog er et Trælleliv, at være Embedsmand, og saaledes at slide og slæbe, og saa dette Casserervæsen! man kan jo rigtigt nok gjøre sig endeel Sportler, skjøndt det just ikke er derfor man hedder og er Sportelcasserer, men man har jo ogsaa et stort Ansvar, og hvor let fristes man ikke til at gribe i Cassen! Dog, Cassetyv skal jeg nok vogte mig for at blive! Jeg har andre Maader, hvorpaa jeg gjør mig Fordele, og som

man ikke saa let skal opdage. Hæ, hæ, hæ! Jeg har ikke studeert min Luur ham for Intet, nei, mænd, om jeg har. Jeg er en Pfiffícus, jeg er en Pfiffícus! — Det er en Pokkers Hob Breve, her ligger. Nu skulde jeg da til at læse dem saa løseligen igennem. Lad mig see! (Han læser) „Høistærede Herr' Conferenceraad!" Aa, det er fra denne Secretaire Piller, som har været Skriver ved det store Vognmandslaug, og som jeg har skaffet en Secretaires Titel, fordi han tryglet mig saa længe derom. Nu takker han mig baade paa Prosa og Vers; ja, det er en Poet paa en Hals, men han vaaser forbandet sommetider. Det er ham de kalde Danmarks største Digter, fordi han er den længste poetiske Række!, vi have. Hvilket fordømt Vaas! „Knælende Bønner opstige!" „Naar Haabets Stjerne slukkes, oprinder Livets Lykke først." Gud naade os! Hvilket Jux! Og det Jux faae vi vel at læse paa Prent i et af vore Blade! Her er et Brev fra Jensen, han vil, at jeg skal lægge et godt Ord ind for ham, at han kan faae den ledige Lærerpost i Fransk ved de militaire Instituter. Vistnok taler han godt Fransk; men det er en spydig Knegt; jeg veed, han har nyligen bagtalt mig paa et offentligt Sted: han seer ud, som et Spøgelse, eller, som Arvesynden i Bibelen. Nei, der bliver Intet af. Her er ogsaa et Brev i samme Anledning fra denne naragtige Franskmand, som man kalder den franske Libidinositet eller Liderlighed, han har været ridende Jæger eller chasseur à cheval under Napoleon, og forstaaer endeel af den militaire Terminologi, men har daarlig Udtale, og hans moralske Character duer ikke meget; man compromitterer sig ved at anbefale saadanne Karle. Her er et Brev af en anden Calibre. (Han læser.) „Høistærede Herr' Oncle!" Aa, det er fra denne Klodrian, denne Mosjø Skolemester Aal, som jeg for nogle Aar siden fik gjort til Secretaire, fordi han havde været Skriver ved Renovationscomptoiret; nu skal vi see, han vil have en høiere Rang, han vil vel være Krigsassessor, fordi han har været Underofficier ved Livcorpset; jeg har ogsaa idelige Overhæng af den Karl. (Han læser mumlende sagte for sig selv.) Aa, intet Andet, end Klager over, at han har saa faa Elever, som betale ordenligen, og saa vil han have, at jeg skal skaffe ham Elever. Jeg troer,

at han primer, den Karl! Jo, nu skal man see, at saadanne Folk, som jeg omgaaes, Etatsraader og Conferenceraader, Geheimeraader og Excellencer, sætte deres Børn i saadan en Pogeschole, som Mosjø Aals, hvor der ikke gaaer meget Andet, end Kukkenbager- og Oltapperdrenge, og saadant Jan Hagel; der er maaskee i det Høieste 4 eller 5 Rangspersoner, hvis Sønner gaae i hans jammerlige Schole. Naar han ikke gjorde saa meget af mig paa Prosa og i Vers, som han lader Andre skrive for sig, og hjalp mig af og til med Skriveri, skjøndt han skriver en klodset Spækhøkerklo, havde jeg for længe siden viist ham Vinterveien; for det er et Helvedes Overhæng med denne Aal! (Det banker) Kom ind!

Fjortende Scene.

Conferenceraaden. Secretaire Aal.

Conferencer. (afsides.) Der have vi ham sgu! Naar man taler om—

Secretairen. Ærbødigste Tjener, høistærede Herr' Oncle!

Conferenc. God Dag, lille Aal! Hvorledes gaaer det? Jeg meente, Du havde Examen i Din Schole idag. Jeg vilde just have været derhen.

Secretairen. Den er forbi.

Conferencer. Forbi? det var forbandet hurtigt.

Secretairen. Ja, der var tre Professorer, extra sprænglærde Herrer, som gjorde Kaal paa hele Examenen.

Conferencer. Gjorde Kaal paa Examenen? Det er første Gang, jeg har hørt, at man kan gjøre Kaal paa en Examen. Men Eet Spøg, et Andet Alvor. Hvorledes hænger det sammen, lille Aal?

Secretairen. I største Korthed, høistærede Oncle, vil jeg fortælle Dem den fatale Sag. Fire af mine Lærere vare blevne syge, Grøn og jeg vare alene om at examinere, Grøn examinerte i Histaarien, og jeg arme Menneske, som aldrig endnu har examineret ved nogen Examen siden jeg oprettede mit Institut, betænk, jeg maatte examinere første Gang i mit Liv i 3 lærde Professorers

Nærværelse; naturligviis prostituerede jeg mig, de bebreidede mig min Uvidenhed, lovede øieblikkeligen at klage over mig for høiere Vedkommende, og at drive paa, at man fratager mig min Bevilling, jeg blev modløs, som et Faar, græd og jamrede mig ganske forskrækkeligen; men, da jeg havde betænkt mig lidt, fik jeg et Løvemod, gav knubbede Ord og truede dem med Oncle og Grev Løvestjerne, de gik, og jeg løb i fulde fire Spring herfra for at bede Oncle, at klemme paa at forpurre den hele Sag. (Han falder paa Knæ.) Naadigste Oncle, forbarm Dem over en ulykkelig Mand hvis hele Velfærd staaer paa Spillet!

Conferencer. Jo, det en smuk Sag! Først gjør han dumme Streger, og saa vil han have, jeg skal rede ham ud af Labyrinthen. Hør, veed han hvad, Mosjø Aal, han hor altid været en dum Knegt. Hans Forældre skulde aldrig have ladet ham studere, men sat ham i Lære hos en Skomager eller anden ærlig Haandverksmand. Jeg sagde det jo nok til hans salig Moder, at hun ikke skulde lade ham studere; hans Fader, Controleuren ved Comoedien, var klogere, men hans Kone førte jo Regimentet, og, hvad hun vilde, det fik hun altid sat igjennem, og saa kom da lille Mosjø Ole til at studere og blev en daarlig Student. Hvad var det for Professorer, som vare hos ham idag?

Secretairen. Herr' Birk, Herr' Sommer og Herr' Lind!

Conferencer. Ih Du, min Gud! Tre af vore lærdeste og meest formaaende Professorer! Jo, han er sin Undergang nær, det kan jeg give ham mit Hoved paa, han mister sin Bevilling. Der har længe været talt om, at man engang vilde statuere et Exempel paa en af vore slette Institutbestyrere, og at man da vilde først begynde med dem, som ere Studenter. Gaa han hen og fortjen sig Noget ved Afskriven! det er rigtigt nok en sulten Fortjeneste, men Noget er dog bedre end Intet; eller see, han kan blive Brændehugger, Skopudser eller Oltapper, det er sgu en profitable Næringsvei, eller Vertshuusmand, Thee- og Kaffeeskænker; saadant Noget maa han finde paa; jeg kan sgu ikke føde ham med Kone og Børn; kan han ikke blive Andet, kan han dog blive Strandæsel. Dog — jeg vil see, hvad jeg kan gjøre

for ham; der er en lille Posekigertjeneste i Ribe ledig, den skal han faae, det kan han være vis paa: thi jeg formaaer meget, og, hvad jeg lover, det holder jeg. Pak sig nu, og staa ikke længer og slæb!

Secretairen (folder paa Knæ). O, jeg takker, høistærede Hr. Oncle, jeg takker! Jeg veed ikke at udtrykke min Taknemmelighed.

Conferencer. Vil han nu staae op og pakke sig, Æsel! Han skal ellers ikke slikke sig om Munden, førend den er smort.

Secretairen. Men Herr' Oncle lovede mig det dog saa vist —

Conferencer. Ja vel gjorde jeg det; men han kender jo nok Hofløsternes Egenskab. Dog — jeg skal gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at gjøre ham til Visiteur. Saalænge der er Haab, er der Liv. See nu til, han kan faae en Ansøgning skreven, saa skulle vi see, hvad vi kunne gjøre.

(Secret. bukker og gaaer.)

Conferenceraad Madsen (træder frem i Forgrunden som Epilogus):

Ei som den dumme Institutbestyrer,
Studenten, Secretairen Aals Herr' Oncle,
Der kappes med en Aal i Dumhed og
I Egennytte, men, som den, der tolker
Vor Digters Tanker, Følelser, og som
Epilogus, jeg træder frem for Dem.
Hvor let var det for Digt'ren ei, at spinde
St. Hansdagens dramatiserte Spøg
I flere Scener ud, saa Publicum
Tilsidst med Stymperen i Reiseklæder
En Afsked tog, og ønsked' ham et: „Lykke
Paa Reisen!" men man sig let forestiller,
Hvad Enden blev paa hele denne Leeg.
Vor Secretaire blev Secretaire til Døden,
Men misted' sin Bevilling her i Livet,
Som Institutor eller Scholemæster,
Hvad jeg ham nyligt spaaede, som man veed.
Han Posekiger blev, og dirigerte
Sit Embed upaaklageligt, indtil
Han gik, endnu, som ung Mand, Kødets Vei;
Thi Harme over hans ublide, men
Tildeels forskyldte Scholemæster-Skæbne,

Var Grunden, at den stakkels Aal blev stanget
Paa Dødens ubarmhjertigt grumme Gaffel. —
Vor Digter har ei skildret Een bestemt,
— Personlighed er himmelvidt fra ham —
— Han hoiligt hader Helvedets Processer —
— Han upersonlig er, som ufødt Barn —
— Og dog man sikkert Sligt paadutter ham,
Som Moden det jo er ved Hver, som snærter —
Nei! Træk han samlet har til sin Copi
Fra mangen en vort Olds Original,
Der, som en Scholemæster, gjør sig gal.
At revse Daarskab, er Thalias Pligt,]
At qvæle den, er ikke hendes Maal,
— Dertil hun kender Verden alt for godt —
Men — at formindske den, er hendes Ønske.
Naar dette opnaaes, er vor Digter glad.
Han stilled' frem et sanddru Maleri
Af Livets dagligdagse Poesi,
Lidt idealisert ved Phantasi,
Ei frit for Feil, ei heller fuldt af dem.
Hvis nu St. Hansdag eller Drengeskolen
Afskrække kan ved munter Skemt den Dumme
Fra Higen efter Navnet af Student,
Og saa formaae udygtig Scholelærer
Til Scepteret at lægge ned, og give
Slip paa et Kald, der i hver Stat er vigtigt,
Ja! lig'saa vigtigt, som en Folkestyrers,
Og dens, der tolker Herrens Ord for Folket, —
Da har vor Digter naaet et værdigt Maal;
Dog — det er fromme Ønskers Ideal,
Der gjør en Satyrdigter stundom gal,
Som gerne præke vil for os Moral,
Der sjeldent blier real.

Man sikert undrer sig, at jeg fremtræder,
Som en Epilogus ved Stykkets Slutning;
Thi, skøndt jeg, som Conf'rentsraad, er velbaaren,
Jeg er, trods nogen Anden, stymperlig,
Og knap jeg over Secretairen staaer
I Aandens eller Hjertets Værd to Tommer,
Som, jeg formoder, man i Stykket saae,
Men, da jeg sidste Mand i Legen blev,
Man valgte Stymperen til dette Hverv.
Man vil ei, jeg om Bifald tigge maa,
Som det er Skik og Brug i Vaudeviller,
Og hos de Gamle Mode var i Lystspil;
Men, vant, som Cassemand, til mange Sportler,

Paa egen Haand jeg ydmygst derom beder:
"Giv mig en Bifaldsskilling i Guds Navn!"

Blandinger.

— Stammefaderen for den Schimmelmanske Familie var Købmand i en anseelig tydsk Handelsstad. — Engang udeblev en betydelig Sum, som han havde gjort Regning paa, og han skulde betale en Vexel paa 12000 Rd. Gjorde han det ikke, var hans Credit spildt, og han saae sin Undergang for Øine. I denne Forlegenhed gik han, efter at han forgæves havde gjort sig Umag, for at bringe Summen tilveie til en Canonikus, som, han vidste, havde en anseelig Capital liggende, og bad ham om et Laan. Denne afslog det reent ud. Schimmelman forestillede ham den Forlegenhed, hvori han befandt sig, forgæves, Canonicussen blev døv mod alle hans Forestillinger. Købmanden lod sig imidlertid ikke afskrækkes, gik uroligen frem og tilbage i Værelset, og gjentog sin Begæring. Efter at Kanonicussen længe havde betragtet ham nøie, uden at sige et Ord, aabnede han endeligen Munden, og spurgte i det han pegede paa Købmandens venstre Opslag: "Hvad har De der? "En Knappenaal!" — var Svaret. "Hvorledes kommer den i Deres Opslag?" "Jeg saae den ligge her paa Gulvet, tog den op, og stak den i Ærmet; det var Skade, om den blev til ingen Nytte." Canonicussens mørke Ansigt opklaredes og, efter en kort Pause, sagde han: 'De skal faae Pengene! En Mand, der gaaer saa betænksomt og sparsomt til Verks, og beholder sin Fatning i saa mislig en Stilling, vil sikkert ogsaa holde sit Ord, og betale til den bestemte Tid.

— I en Provincialavis skal en Købmand, og, jeg troer endog, en Oldermand for Købmandslauget, engang have indrykket et Avertissement, der lød saaledes: "Hos mig bekommes Chokolade, der er god for Børn af D * * * * Fabrik."

— Paa et Skildt i London læste man følgende: "Murphy, Skrædermester for hans Kongelige Høihed Prindsen af Wales, forfærdiger alle Slags Dameklæder efter den allernyeste Mode, saavel til sin egen som til alle Deres Tilfredshed, der beære ham med deres Arbeid.

— I en lille Stad i England læste man i Aaret 1830 en Placat paa Kirkedøren, der lød saaledes:

"Hermed bekjendtgøres for alle og enhver, at der ingen meer kan blive begraven paa denne Kirkegaard, naar han ikke lever her i Staden. Den, der ønsker at blive begraven her, maa altsaa henvende sig desangaaende til Undertegnede

Andreas Hoop,
Degn.

— Ved det *** Regiment stod en Soldat ved Navn Møller, der begik en Deel Uordener, over hvilke der blev klaget til hans Capitaine. Da Compagniet en Dag var opstillet, befalede Kapitainen, at Soldaten Møller skulde træde frem.

En Underofficier vinkede ad en Soldat, og denne traadte ud af Geledet.

Med nogle dygtige Eder irettesatte Kapitainen ham, og befalede derpaa Underofficieren at give ham ti Stokkeprygl.

Da Soldaten havde faaet disse, lo han. "Hvad? Leer han, Karl?" — raabde Capitainen; — "Underofficier, endnu ti!" — Ogsaa disse bekom Soldaten, der lo paa nye.

"Kan Du endnu ikke bare Dig?" — skreg Capitainen skjælvende af Harme; — "jeg skal nok faae Latteren til at forgaae Dig. Underofficier endnu ti!"

Men næppe havde Soldaten endnu erholdt disse, førend hans Ansigt igjen fordreiede sig til haanligt Griin.

"Holder Du endnu ikke op mod at lee?" — fnøs Capitainen.

"Om Forladelse, Herr' Capitain!" — sagde Soldaten, — "men a kan Drolen splide mei et bare mei, for vi er tou, dæ hedder saa i Kumpuniet, aa a er et dæ ræt." (Hp.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 9. Tirsdagen den 31 Januar 1832

Fortunas Nykke.

Den, hvis store Fryd er Grunkers Millioner,
Den, som svæver om i Guldets Regioner,
Den, hvis Drøm er fyldte Pengecasser,
Og hvis Tanke, — vaagen, — Sølvets Masser,
Ham ved Ildens Blus, ved Tyvens Haand,
Ham ved Speculantens høie Aand;
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis store Fryd er Magtens Kæmpestave,
Den, som gjør hver Broder til sin Villies Slave,
Den, som, bragt i Søvn ved Smigrerier,
Drømmer kun om Magtsprogs Tryllerier,
Ham ved Dydens Kraft, ved Skæbnens Haand,
Ham ved Sandhedsvennens frie Aand
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis store Fryd er Ærens Trappestige,
Den, som svæver om i Titlers gyldne Rige,
Den, hvis Drøm er — første Statsminister,
Den, som troer, han aldrig Stjernen mister,
Ham ved Avinds Givt, ved Ondskabs Haand,
Ham ved Fjenders bistre, fule Aand
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis store Fryd er Bacchi Thyrsusstave,
Som istedet for at gaae, vil heller rave,
Den, hvis Drøm er Viin og Glas og Flasker,
Som blandt Oxehov'der dagligt trasker,
Ham ved Vinens Ild, ved Punchens Aand,
Ham ved Finkel Jochums stærke Baand
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis store Fryd er fede Ædegilder
Som paa Østers gavmildt sine Penge spilder,
Den, hvis Drøm er lutter Skildpadd'smauser,
Og hvis Tanker dreie sig om Saucer,
Ham ved Østersklogskab, Skildpadd'vid,
Ham ved Ædegildets bedste Bid
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis store Fryd er Hvile paa Divaner,
Hvor han Vellystnektar suger af Romaner,
Den, hvis Drøm hver Nat er Flitterglansen,
Indtil han, skakmat, gaaer bag af Dansen,
Ham ved Romantikens Kunstnerhaand,
Ham ved Flitterstadsens fine Aand
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis største Fryd er Aphrodites Kæder,
Den, hvis Drøm er Elskovs Himmelglæder,
Og hvis Tanke er kun Kyssen, Klappen,
Den forliebte Klamren, Kniben, Nappen,

Ham ved Elskovs Kraft, ved Kyssets Aand,
Ham ved Huldgudinders blide Baand
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis største Glæde er Bedragerier,
Hvori Satan for at gribes Knegten frier,
Den, hvis Tanke er kun Rapsen, Snyden,
For at faae lidt Stof til Livets Nyden,
Ham ved Retfærds Kraft, ved Skarpsinds Aand,
Ham ved Lænkers faste, haarde Baand
Kan Fortuna faae den Nykke,
At berøve al hans Lykke. :,:

Den, hvis største Fryd er Aand og Vid at dyrke,
Og sin Sjæl ved Tænkning eller Digten styrke,
Den, som foretrækker stærkt sin Muse
For et aandstomt Hverdagslivs Meduse,
Fuld af Mod ved Fru' Minervas Skjold,
Tappert strider han mod List og Vold,
Ei Fortuna faaer den Nykke,
At berøve ham hans Lykke. :,:

Den, hvis største Fryd er Pligt og Ret at øve,
Ei for sin Profit fra Andre Fryd at røve,
Den, hvis Sind ei Lidenskab bedaarer,
Men, som Dyden til sin Ven udkaarer,
Stærk og fuld af Mod ved Vennens Skjold,
Tappert strider han mod List og Vold,
Ei Fortuna faaer den Nykke
At berøve ham hans Lykke. :,:

H. C. W.

Følgerne af et Øresigen.

(Fortsat; see Nr. 7!)

„Vished" — raabte jeg næste Morgen, efter en søvnløst gjennemvaagen Nat, — „Vished maa jeg have, det koste, hvad det vil." — Jeg havde igaar tilfældigviis erfaret, at Mathildes Op-

dragerinde denne Morgen havde i Sinde at besøge en, udenfor Staden i nogle Sommerværelser boende, Veninde. Huset var blevet mig bekendt paa mine Spadseregange, det hørte til en offentlig Hauge, hvor man kunde faae alle Slags Forfriskninger. Derhen ilede jeg nu. — Fra en Gang i Haugen kunde man temmeligen godt overskue den Vei, som gik hertil fra Byen. Paa dette Sted lod jeg bringes en Flaske rhinsk Viin, og begyndte at lægge min Plan. Da jeg havde Dinene fast henvendte paa Veien til Byen, blev jeg efter ½ Time Opdragerinden vaer. Min Beslutning var nu fattet. — I Huusdoren traadte jeg hende imøde, bad hende at høre mig nogle Dieblik, og førte hende ud i Haugen. Her tilstod jeg hende min uudsigelige Kærlighed til Mathilde, aabenbarede hende min pinende Frygt, og besvor hende paa det Indstændigste, paa en eller anden Maade at skaffe mig en uforstyrret Samtale med denne. En Ring af ikke ubetydelig Værdi, som jeg ved Slutningen af min Ordstrøm satte paa hendes Finger, og bad hende at bære, som et Minde om en Mand, der var hende taknemmeligen forpligtet, syntes at forstærke Indtrykket af min fyrige Tale.

„Efter nogle Vægringer paa Skrømt lovede hun mig, at gjøre 3 Dage efter en Spadserefart med Mathilde til et smukt Lyststed, som laa en Miil fra Byen, og som denne allerede for lang Tid siden havde ønsket at besøge engang igjen. Mathildes Moder vilde paa denne Dag besøge en syg Veninde om Eftermiddagen, og ikke have noget derimod. Welling var alt for meget sysselsat, og den unge Ferber til den Tid allerede bortreist. Der skulde jeg indfinde mig, som af en Hændelse, og holde mig til hende, og da skulde hun nok finde en Leilighed til, at lade os være et Quarteer alene, uden at det skulde være paafaldende. Taknemmeligen kyssede jeg hendes Haand, og ilede tilbage til Byen. De faa Dage, i hvilke jeg kun een Gang besøgte det Wellingske Huus, bleve mig til en halv Evighed, fordi jeg frygtede for den formeentlige Medbeilers Nærværelse der. Den skæbnesvangre 16de October, den skønneste Dag i hele Efteraaret, kom endeligen. Uvilkaarligen havde jeg klædt mig omhyggeligere paa, end ellers, kastede mig, da Gæstebudet hos den engelske Consul var tilende, paa min Fuchs,

og foer ud af Byens Port i den stærkeste Galop til det bekendte Lystssted."

„Mathilde, hendes Opdragerinde og nogle fremmede Gæster vare allerede nærværende. Jg forenede mig med dem, glædede mig ved Tilfældet, som brogte os sammen her, og Eftermiddagen forløb under de behageligste Samtaler paa yndige Spadseregange. Henimod Kl. 6 mindede Mathilde os om, at vi maatte vende tilbage. Da bad jeg hende om, at unde mig den Fornøielse, at torde beværte hende med et lille Aftensmaaltid, for endnu sildigere hen at kunne føre hende omkring i Haugen, som skulde oplyses glimrende efter Vertens Foranstaltning. Forslaget blev først omsider antaget, da Opdragerinden understøttede det af al Magt. Saa sjeldent Mathilde ellers pleiede at drikke Viin i sin Faders Huus, havde jeg dog bemærket, at hun, naar Champagneren nu og da lod sig sees, drak den gerne for andre Vine, og ikke let gav Slip paa den. Snart skummede den kostelige Druesaft i de forgyldte Christalglas, og det udsøgt godt besatte Taffel gjorde Vertens Smag Ære. Da Tusmørket begyndte, blev Haugen oplyst. J mit Hiertes Glæde over, at være min Elskede saa nær uden besværlige Vidner, at torde holde hendes bløde Haand i min, og i mine Øine modtage hendes blide Øines Himmel, uden at see min Lykke forstyrret ved noget voldsomt Tilfælde, havde jeg taget dygtigt til mig af Champagneren, og ligeledes paanødt Mathilde adskillige Glas under Drikkeviser, fulde af venskabelige Hentydninger. Nu stode vi op, for at gennemvandre den, af Lamper og brogede Lygter straalende, oplyste Hauge. — Efter ½ Time kom vi til en, af høie Popler tæt omkranset, Plads, som førte til en mørk Gang, ved Enden af hvilken en Viinløvhytte med smukke Græsbænke indbød os til at sidde ned. Vi satte os. — Med Henrykkelse bemærkede jeg under den, af mig nu indledede Samtale, hvor lidet hiin unge Mand interesserede Mathilde, og hvor meget stærkere den Deeltagelse var, som hun syntes at føle for mig. Med megen Inderlighed talte hun om den Dag, da jeg saae hende første Gang, og jeg kunde tydeligt mærke, at ikke alene min Handling, men ogsaa længere hen min Personlighed havde giort Indtryk paa hendes unge, ubevogtede Hjerte. Nu bemærkede Opdragerinden, at det blev alt mørkere og mørkere, og at det var Tid at tænke paa at vende tilbage."

„Saa lad os da gaae!" sagde Mathilde med et sagte Suk, i det hun reiste sig fra sin Plads. — „Saa megen Hast har det da ikke," — — svarte Opdragerinden, — „jeg vil imidlertid bestille Kudsken, og finder Dem her igjen." Med disse Ord forlod hun os. Benyttende Dieblikket, dreven af min indre Følelse, lod jeg denne tale, og skildrede Mathilde min grænseløse Kærlighed. Mit hele Hjerte laa udfoldet for hendes Blik; Alt, hvad Omhed og Gudsbesjælelse kunde indgyde mig, strømmede fra mine Læber, og, mig selv ikke længer mægtig, styrtede jeg endeligen ned for hendes Fødder, i det jeg anraabte den hulde Engel om, at afsige min Dom. Opflammet af min Følelses Ild, og tilskyndet af egen indre Medfølelse, udbrød hun endeligen i Taarer, og sank tilsidst, bestormet af mine inderlige Bønner, i mine Arme med en sagte Tilstaaelse om Genkærlighed. Beruset af min Lykke, omarmede jeg den Dyrebare, tilsvor hende med de helligste Eder evig, uforanderlig Kærlighed og Troskab, og alt for svagt værgede hun sig mod den Vilde, som bedækkede hendes purpurrøde Mund med hede, glødende Kys, og i denne ulyksalige Time, forført af Kærlighed og Ensomhed, misbrugte Mathildes skyldfrie Uerfarenhed til en Seier, som kostede mig den bitreste Samvittighedsnag."

„Min Opvaagnen af denne Tummel var skrækkelig! Jeg kastede mig for min elskede Piges Fødder, og tilsvor hende endnu engang evig Troskab. Opdragerindens Nærmelse, som nu kom ned ad Gangen hen til Løvhytten, gav os Begge igien den nødvendige, skiøndt møisommeligen fremtvungne, Fatning. Hun meldte os, at Alt var beredt til Afreisen, og vi begave os paa Veien. Halvt bevidstløst, kastede jeg mig paa Hesten, foer, som en Vanvittig strax ud i Nattens Mulm, og, ligesom pidsket af Furier, igjen tilbage til Vognen, for ved min Nærværelse at hindre en mulig Opdagelse fra Opdragerindens Side. Saaledes kom vi til Byen. Jeg vovede ikke, at ledsage dem til det Wellingske Huus. Ved en Korsvei red jeg tæt hen til Vognen, og bød hende min Haand. Med fravendt Blik lagde hun sin i min, jeg bøiede

mig forover, for at kysse den, dog — næppe havde jeg trykket den til mine glødende Læber, førend min Fuchs steilede, og med et lydeligt Skrig gav hun Slip paa min Haand. I dette Øieblik trak Hestene for Vognen stærkere afsted, og Vognstangen brak ved en Hjørnesteen, som Køretøiet stødte an paa i Farten. Forældrenes Huus var ikke mere langt borte. Damerne stege ud, for at gjøre den korte Vei til Fods; men, da jeg vilde springe af Hesten, for at hjælpe dem, gav Mathilde mig et Vink med Haanden, at bortfjerne mig, og halvt sandsesløs fløi jeg afsted paa Veien til min Bolig. Tusinde Planer fløi i den søvnløse Nat gjennem mit Hoved."

„Næste Morgen vovede jeg ikke engang at gaae i Nærheden af den Gade, hvor hun boede. Forgæves besøgte jeg nogle offentlige Steder, for at adsprede mig, og nogle Øieblik forglemme min begangne Forbrydelse; forgæves gjennemjog jeg paa min Fuchs om Eftermiddagen, som et galt Menneske, Stadens yndige Omegne; Intet var istand til at skaffe mig Rolighed, eller blot klar Samling til Eftertanke. Da det var blevet mørkt, ilede jeg forbi hendes Huus. Forgæves vandrede jeg en Time omkring under hendes Vinduer; ikke engang hendes Skygge blev jeg vaer; thi de tætte Gardiner vare nedtrukne. Saaledes kom jeg hjem, som en Drømmende, og fandt her en skriftlig Commission fra Consulen, med fuldkommen Underretning og Fuldmagt i et af det engelske Handelshuses vigtige Anliggender, til at afgaae næste Dag til Søministeriet til B....n. Jeg havde allerede arbeidet nogle Uger før i dette Anliggende, og kunde forudsee, at der vilde udfordres Maaneder til dets Fuldførelse. Hvilket et Tordenslag for mig! — At reise bort, uden endnu een Gang at have seet, talt med, beroliget og trøstet den Elskede! og — dog maatte dette skee; thi, hvorledes havde jeg tordet vove, at træde hende under Øinene i hendes Forældres Nærværelse? Vilde hendes Skam, hendes Uerfarenhed ikke have røbet hende, og derved opvakt de yderst strenge Forældres Vrede, som, ved de i hiin Stad herskende Grundsætninger, umuligen kunde tilgive et saadant Feiltrin af det hidtil dadelfrie Barn. Paa den anden Side var det, paa Grund af min Faders Tænkemaade, som jeg kjendte alt for godt, ligesaa lidet raadeligt, at

aabenbare mig for den gamle Welling eller hans Kone; thi, kunde jeg vel, naar jeg var overtydet om, at jeg aldrig vilde faae min Faders Samtykke til denne Forbindelse, som en retskaffen Mand, beile til deres Datters Haand? — Aldrig vilde Welling, efter hvad jeg kjendte til ham, have samtykket i en Forbindelse, som ikke kunde modtage en høiere Stadfæstelse ved mine Forældres Velsignelse! — Kort sagt, det var og blev umuligt, i dette Øieblik at fatte en hensigtsmæssig Beslutning. „Men, Efterretning maa hun have," — raabte jeg høit — og ilede, for at opsøge en Ven, som jeg før havde viist en væsenlig Tjeneste, ved at hjælpe ham ud af en stor Forlegenhed. Han var længer hen bleven mig inderligen kjær, skjøndt jeg siden mit Bekjendtskab med Mathilde havde seet ham sjeldnere, end før. Jeg traf ham, næsten iſærd med at gaae til Hvile. Bevæget af de meest modstridende Følelser, kastede jeg mig op til hans Bryst, modtog af ham den høitideligste Eed om Taushed, og aabenbarede ham min hele Stilling. Hans roligere Besindighed hjalp mig, at finde Midler og Veie til, om muligt, at indlede en Brevvexling mellem mig og Mathilde i min Fraværelse. Han var ikke fremmed i det Wellingske Huus, og, medens han næste Morgen vilde melde min Fader min uforudseete og hurtige Afreise, og undskylde mig, fordi jeg havde forsømt at gjøre ham et Afskedsbesøg, med Mangel paa Tid, troede jeg at gjøre det muligt, at kunne levere enten Mathilde selv eller Opdragerinden nogle Linier fra mig. Jeg satte mig ned ved hans Pult, og skrev til Mathilde:

Dyrebare, uudsigeligen elskede Pige!

„Jeg maa bort! Uundgaaelige Sysler kalde „mig, maaskee i flere Maaneder, til B....n. „Men vær rolig, og stol paa mig! Hvad Magt „der end kunde stille sig mellem os — helligen „tilsværger jeg Dig det — Du skal blive min „Kone. Overbringeren af dette, min Ven, „Günther, kan Du ubetinget sætte Liid til. „Jeg har prøvet ham, og fundet ham sikker. „Ved ham haaber jeg, at faae Efterretning om „Dig. Fra B....n af skriver jeg til mine „Forældre, og, forsynet med deres Samtykke,

„haaber jeg at ile tilbage i Dine Arme. Bevar „Din Kærlighed og Troskab til mig! — aldrig, „saa sandt Gud lever, forlader jeg Dig, der skee, „hvad der vil! Evigen Din
William Blackstone."

„Til Opdragerinden medgav jeg ligeledes min Ven et Par Creditivlinier, i hvilke jeg besvor hende, at gjøre Alt for mig og Mathilde, og lovede hende i saa Fald, en behagelig og sorgløs Fremtid, som hun, naar Alt gik lykkeligen, skulde henleve hos os. Begge Sedler overgav jeg forseglede til min Ven, som blev tilbage, trykkede den Ubemidlede en Pung paa 50 Ducater i Haanden, for i Nødsfald at være sikret for mulige Udgivter, og ilede hjem, for at træffe de fornødne Foranstaltninger til min Afreise næste Morgen."

„Allerede i den anden Uge af mit Ophold i B....n fik jeg et Brev fra Günther, hvori han meldte mig den lykkeligen fuldbragte Overleverelse af de to Billetter, og sendte mig, til Bekræftelse paa denne Forsikring, nogle Linier fra Mathilde, som indeholdt en Opfordring til vedvarende Troskab og snarlig Tilbagekomst. Jeg skrev nu til mine Forældre, meldte dem mit nuværende Ophold i B....n, og bønfaldt dem om deres Samtykke til en Forbindelse med en ædel, skøn og velhavende Pige af et af de bedste Huse i D. — Hvad Kærlighed, et gudbesjælt Hjerte, Længsel og barnlig Følelse kunne indgive den elskende Søn, henkastede jeg med Luetræk paa Papiret, uden dog foreløbigen at nævne den Elskedes Navn. Hele Ugen ventede jeg forgæves paa Svar; da kom der et sort forseglet Brev. — Bævende betænkte jeg mig, om jeg skulde aabne det: — endeligen brast Seglet, — og i frygtelig Skikkelse fremtraadte min tilkommende, ulykkelige Skæbne for min Aands Øie. — Min Fader skrev i Udtryk af den høieste Vrede, at mit Brev havde truffet min Moder i en sygelig Tilstand, og tydeligen nok beviist hende den saa ofte advarede, uordholdende Søns Letsindighed og Ulydighed. I et halvt Aar havde allerede Forbindelsen mellem mig og Baronet Kendals eneste Datter været aftalt mellem denne og ham, og strax efter min Tilbagekomst, til hvis Fremskyndelse han herved gav mig den bestemteste faderlige Befaling, vilde Giftermaalet

finde Sted. Vel havde min Moder af Kærlighed til den forkælede Søn villet erklære sig derimod, og blive min taabelige Lidenskabs Talsmandinde; men Ord og Haandslag, Overtydning og Fordeel, Fornuft og Fædrenelandskærlighed talte for hans Handlemaade, og gjorde enhver Tilbagetrædelse umuelig. Pigen var ung, skøn og ædel, og Forbindelsen, med Hensyn til min Fremtid, den ønskværdigste, og uigjenkaldeligen besluttet. Min gode, men svage Moder, angreben af doppelt Sjelelidelse, var bukken under for en Sygelighed, som havde allerede varet nogle Maaneder, og havde for nogle Dage siden forladt det timelige Liv. Hvor megen Deel min Ulydighed havde i denne hurtigen paafulgte Død, overlod han til min Bedømmelse og mit Samvid. Han befalede mig endnu engang, at vende hurtigen tilbage, og at adlyde hans faderlige Villie, i andet Fald, ventede Forbandelse og Arveløshed den ulydige Søn, som lønnede sin Faders Omsorg for hans Vel med Utaknemmelighed, og var istand til at ofre dennes længe og almeent erkendte Fasthed i givne Forsikringer for en taabelig Lidenskab."

„Som halvt tilintetgjort stod jeg efter Læsningen af det Brev. Veemods og Kærligheds Taarer, et svagt Dødningeoffer for den dyrebare, hedenfarne Moder, udstrømmede af mine Øine, krampeagtigen pressede den bitre Smerte over min lykkelige Fremtids Ødelæggelse det betyngede Bryst, og, stillet af min fjendlige Skæbne mellem Kærlighed og Forbandelse, Lydighed og Skam, var jeg i det første Øieblik ikke istand til, at blive Herre over nogen Beslutning. Forsvundet var det sagtemælende Haab, ved aabenhjertig, ærlig Beilen om Mathildes Haand hos hendes Forældre at vinde mit Livs Lykke. Frugtesløst pinede jeg mig hele Dage med Planer til Redning, — da foer Skæbnens andet fordærvende Lyn over mit Hoved — Mathilde meldte mig i en Skrivelse, som kom til mig gennem Günthers Haand, at hendes Forældre for kort Tid siden vare trængte ind paa hende med ømme Bønner om at love den unge Ferber, en Søn af hendes Faders Velgjører, sin Haand. Hun vilde ved sit Samtykke i det Mindste paa en Maade afbetale sin Faders ellers ubetalelige Gjæld, og, da begge Fædre af Hjertet ønskede denne Forbindelse, saa haabede hendes Forældre,

at hun ikke vilde have Noget imod, at hendes Forlovelse allerede fandt Sted om nogle Maaneder, til hvilken Tid Gustav vilde være vendt tilbage fra Hamburg. Hun meldte mig fremdeles, at hun i Begyndelsen havde gjort Modstand, men endeligen, da hun slet ingen tilstrækkelige Grunde havde været istand til at fremføre, mod sine Forældres kærlige Bestormelser, kun havde bedt om Tid til at betænke sig; — hun besvor mig nu ved Alt, hvad der var mig helligt, at vende saa hurtigt, som muligt, tilbage, og ved en oprigtig Bekendelse og en formelig Beilen til hendes Haand hos hendes Forældre bortrive hende fra den Forbindelse, som man truede hende med, og fra — — Skændsel; thi — — hun følte sig Moder. Forsikringer om evig Kærlighed og Troskab, og den gjentagne Bøn om en meget hurtig Tilbagekomst, sluttede Brevet."

„Loddet var kastet! — At redde Mathildes Ære for enhver mulig Priis, denne Beslutning stod urokkelig for min Sjæl. Om endog den Maade, hvorpaa dette kunde gjøres muligt, endnu ikke var mig klar, forstummede dog ethvert andet Hensyn, og jeg steg med Resignationens og den faste Villies Mod til Udførelsen. Min Forretning var sin Fuldførelse nær, den kunde være tilendebragt om faa Dage. Jeg skrev til Günter, og overdrog ham ved den yderste Ende af Staden at leie et lille, bequemt, meublert Huus til mig, men ikke at sige Nogen et Ord om min forestaaende Ankomst. Mathilde meldte jeg, at hun skulde vente mig i det Sildigste om 14 Dage, bad hende at stole paa min Kærlighed og Ære, saa længe, at opsætte, som muligt, sit afgjørende Svar angaaende den foreslagne Forbindelse, og at iagttage en dyb Taushed om mig og min snarlige Tilbagekomst mod Enhver."

(Fortsættes.)

Den bedste Verden.

Leibnitz skrev en Bog om den bedste Verden, som jeg vil lade, som jeg har læst, for at synes

lærd, skjøndt jeg kun kender den af Titelen, en Methode, som mange ægte Lærde bruge. Voltaire har ogsaa skrevet en Bog om dette Emne, hvori han, som i nogle andre af sine Skrivter, viser sig, som en meget forfinet Thomas Christopher. Han viser os i sin Candide, Verden fra dens Skyggesider, og gjør Jorden ironice til den bedste Verden. Vi ville tage Tingen ganske alvorligen fat, og troe, at Jorden er den bedste Verden, ikke alene, fordi vi ingen bedre og værre kende, men ogsaa, fordi vi finde, at den er ganske ypperlig. Man hører saa megen daarlig Snak om, at det er en jammerlig Verden, vi leve i. Nogle ere misfornøiede med den physiske, og Andre med den intellectuelle og moralske Regering her paa Jorden, og atter Andre med Begge. Man klager ikke blot over Marketendere, Spiseverter, Kokkepiger, Slagtere, Bagere, Sundhedspoliti, Læger, Apothekere o. s. v. men ogsaa over juridiske Embedsmænd, Lærere, Præster, Sagførere, Dommere, Scribenter, Regenter, ja over vor Herre selv.

Det er nu egenligen den intellectuelle og moralske Regering, vi ville holde os til her. Man indrømmer vel, at der ere adskillige Fornuftige og Retskafne, som gjøre Lykke og lønnes efter Fortjeneste her paa Jorden, men man paastager dog, at, naar Nogen vilde og kunde holde ordenligt Mandtal over Menneskebørnene, vilde han finde, at Fleerheden af Lykkens (eller vor Herres) meer eller mindre vel forsynede Yndlinger er Dosmere, Slyngler, Daarer, Narre og Hverdagshoveder. At holde sligt et Mandtal over Menneskerne blot i en enkelt stor Stad, er yderst vanskeligt, om ikke umuligt. Selv vor berømte Statistiker, Etatsraad F. Thaarup, om han ogsaa havde Villien dertil, er vist aldeles evnelos i denne Henseende; men, desuagtet, maa dog enhver Mand med nogen Erfaring indrømme Paastandens Sandhed i Almindelighed. Men — ligesaa rigtig Paastanden monne være, ligesaa ugrundet er det, at klage over en saadan historisk Gjerningssag. Det er tvertimod glædeligt, at det gaaer saaledes til, som man siger. De 5 ovennævnte Classer af Mennesker bør unegteligen gjøre den største jordiske Lykke; thi, dersom de intet jordiskt Mammon, ingen Rang, ingen Titler, ingen Magt fik, hvad havde de saa at glæde sig ved? Jeg negter ikke, at det under-

tiden kan afstedkomme stor Skade, naar disse Personer faae al for stor Indflydelse; men, naar Vedkommende forstaaer at bruge dem, ere de ubetalelige. Saaledes er det, f. Ex., for de underordnede Embedsmænd en stor Fordeel, naar deres Foresatte er en Dosmer; thi da kunne de ofte ganske ypperligen mele deres Kager, ligesom det modsatte Tilfælde er meget gavnligt for ham, da han derved faaer Leilighed til at øve sit Skarpsind og sine pædagogiske Evner paa de Uvidende og Dumme, som ikke kunne holde Øie med hans Skurkestreger. Er han derimod, hvad man i det grove og gemene Sprog kalder, en Slyngel, Skurk, Kjeldring o. s. v. o. s. v., men i det finere Sprog en Pfiffikus, en snild Karl, et snu Hoved o. s. v. o. s. v, kunne hans Underhavende lære af ham den Snildhed, List og Svig, hvormed mange opvakte Hoveder gjøre deres Lykke i Verden; qualificere derimod hans Underhavende sig til hine Hædersartikler, da kan Ægget her, som saa ofte paa denne underlige Klode, lære Hønen.

Hvad der gjælder om Dosmere og Slyngler, gjælder ogsaa om Daarer og Narre; men de fordeelagtigste af Alle ere de saakaldte Hverdagshoveder. Disse Mennesker beklæde le juste milieu, de sidde i Middelmaadighedens andet Parquette, de gaae i Hverdagslivets andet Geled, (naar der ere tre) og altid lige efter Næsen, naar ikke den lumpne Commandeursergant, Egennytte, commanderer: „Høire (eller) Venstre Sving!" o. s. v. De arbeide ufortrødent, gjøre baade Godt og Ondt, og undertiden Ingen af Delene, Alt efter Commando; de raisonnere aldrig, ikke fordi de mangle Raison eller Fornuft, men fordi de eie den høieste Grad af Klogskab o: blind Lydighed. De høre til den Art af Skuespillere, som hverken forbedre eller forværre en Rolle. De ere Riddere af Middelmaadighedens gyldne Skind. De ere tobenede Heste, som have en langsom, men sikker Gang, og maa derfor foretrækkes for Dosmerne, Slynglerne o. s. v., der undertiden forsnapplicere sig. De ere de værdigste Lykkecandidater, og Lykken er dem ogsaa i Almindelighed gunstigst.

Genierne og de Retskafne derimod naae sjeldnere jordisk Lykke. Det er en meget viis Indretning. De trænge ikke til den; thi de have jo Aandens og Hjertets glade Bevidsthed, og det er en herlig Ting, som baade føder og føder og nærer og styrker; den, som har den, trænger hverken til fede Embeder, eller en rig Arv, eller Pensioner og Gratialer o. s. v. Der gives rigtigt nok de af denne Classe, som, naar alle deres Bestræbelser mislykkes, og naar alle deres Bønner til Forsynet om at lede og styre deres Forstand og frie Villie og at give dem sin Kraft og Velsignelse, ere frugtesløse, tidt i deres stille Sind ønske: „Gud give, at jeg var et Fæ, eller, et Hverdagshoved!" men det er bestemt Geniernes egen Skyld, naar de ikke kunne leve af den glade Bevidsthed, at have gavnet og moret deres Medborgere, som Technologer, Philosopher, Publicister, Poeter, Moralister, Satyrikere o. s. v. Et Geni maa, i saadant et Tilfælde, naar han trænger til mere Næring, end den, Bevidstheden giver ham, tage sig noget Andet fore. Apollo, som er Geniernes Gud, var i sin Tid ikke blot Poet og Videnskabsmand, men han var ogsaa Musikus, Doctor Medicinæ og Hofjægermester." Det er nu ikke min Mening, at vore Dages Genier, naar de komme i Betryk, skulle give sig af med at præke, dømme eller curere, eller, i Almindelighed, med at fungere, som Embedsmænd; nei langt fra! thi de fleste Genier fordærve gerne Embederne, ligesom Embederne fordærve dem; men — en lille, pæn Øltapperhaandtering, eller en stor og pæn Skorsteensfeiertjeneste paa sine 4000 Dalere om Aaret, hvorved et Geni kunde komme i Rang med disse Sinecurister og mangen Minister, vil jeg anbefale dem, som Minimum og Maximum.

Saaledes troer jeg, tilfulde at have beviist, at Klagerne over denne Jords intellectuelle og moralske Regering ere aldeles ugrundede, og at følgeligen denne Jord er den bedste Verden, vi kende.

Simplex.

Et Par Ord til Herr $\frac{13}{n}$.

I det 24de Nr. af Kbhvnsposten har Herr $\frac{13}{n}$, ved at omtale den dannede populaire Fremstil-

lingsmaade, Herr' Carl Maribo i det 2det Nr. af „den danske Bi" har valgt i sin Indledning, med Føie sagt, at den (Fremstillingsmaaden) „vistnok, som Nutidens Aand er, mere stemmer med de fleste Læseres Smag," end den strenge philosophiske Behandling (som maa underforstaaes). Forfatteren tilføier i en Anmærkning til dette Sted: „Det samme satiriserer en unævnt Forfatter ligesaa vittigt som træffende over i et af de sidste Nummere af Kjøbenhavns Skilderie." Det Stykke, Forf. sigter til, er uden Tvivl et i Nr. 5, med Overskrivt: „Om Kobenhavns Philosopher." I denne Anledning tager jeg mig 1) den Frihed, at takke Herr' $\frac{13}{11}$ for hans fordeelagtige Dom; 2) tillader jeg mig, at anmærke, at „Simplex" ikke med mere Føie kan kaldes en „unævnt Forfatter," end „Sphinx," eller „$\frac{13}{11}$" og 3) tilføier jeg det Ønske, at man i et populairt Blad, som Kbhvnsposten, (en Benævnelse, som dette Blads Udgiver selv for nogen Tid siden har givet det i en Anmærkning til en Afhandling om et naturvidenskabeligt Verk af Prof. C. Hauch,) maatte læse baade færre og mindre strenge philosophiske Afhandlinger, end f. Ex. Herr' Sphinxes „om Materie og Form," Herr' $\frac{13}{11}$'s Bemærkninger i Anledning deraf o. s. v. Hvor mange, selv dannede, Læsere forstaae vel saadanne philosophiske Kunstord, som: „Det Objectiv-Umiddelbare," „det absolute Stof," „det dialektiske Standpunct," „det dialektiske Element," „speculativ uddannede," „repræsenterer det egentlige Culminationspunct," „den speculative Umiddelbarhed," „den objective Progression," „den subjective Retning," „det Umiddelbares Realitet," „det subjective Standpunct," „involverer," „Formens totale Negation" o. s. v.? Naar vore Philosopher forstode at gjøre Philosophien almeent fattelig (popularisere den), vilde vi ogsaa blive et populairt philosophiskt Folk. Tingen er, skjøndt lidt vanskelig, vist ikke umulig; det er en værdig Opgave for Professor Sibbern, Sphinx og $\frac{13}{11}$, men ikke for

Simplex.

Anekdot.

— I en Provincestad i Tyskland blev en Kæmnererplads ledig. Borgermæsteren opbød alt for at skaffe en af sine Slægtninger dette Embed, men forgjæves; der var en bestemt Befaling, at man, ved at besætte saadanne Embeder, især skulde tage dem i Betragtning, der havde gjort Feldtogene med i 1813 — 1815, naar de iøvrigt havde de til Embedet nødvendige Egenskaber.

Saaledes blev Kæmnererposten besat med en ung Mand, der kunde stille den forlangte Caution, og især maatte komme i Betragtning, fordi han havde udmærket sig saameget i Krigen, at han havde faaet en Orden.

Den nye Kæmnerer var bestandigt Borgermæsteren en Torn i Øiet og han lod ham føle det ved enhver Leilighed. Engang spurgde han ham i et Selskab paa en uhøflig Maade: "Veed De, hvad Forskjellen er mellem et Esel og en Ridder?"

"Et besønderligt Spørgsmaal!" — svarede den unge Mand.

"Nu, da skal jeg sige Dem det;" — vedblev Borgermæsteren; — "Eslet bærer sit Kors paa Ryggen og Ridderen sit paa Brystet." "Men veed De," — spurgte Kæmnereren, uden at lade sig bringes ud af sin Fatning, — "hvad Forskjel der er paa et Esel og en Borgermæster?"

Borgermæsteren taug.

"Nu, De veed ingen, det seer jeg nok," — sagde Kæmnereren; — "jeg veed, min Tro heller ingen."

(Af Müchlers Anekdotenalmanach for 1832.)

Kjøbenhavns Børs, d. 31 Januar 1832.

Hamburg 2 M. — à vista 214.

Species 211

Species solgtes til 12 Rbmk. 10½ ß.

Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Species.........	151	151½ Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld...............	44¾	— Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)...	89	89½ Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.....	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	83½	— i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	102½ Rbd. r. S.
Dito Dito..................	107½	108 i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar.....	100	100½ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn.....	103	103½ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S...	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	99½ i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer .	63	— L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier....	—	— Sedler.

Kjøbenhavn, Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 10. Fredagen den 3 Februar 1832.

Min ældste Datter.

(Saa frit, som muligt,*) efter Thomas Haynes Bayley.)

Det er min ældste Datter, kære Herre!
Og jeg har pleiet hende ret med Omhu;
Jeg hende baaret har paa Hænder og
Paa Fødder, ja! ret kælet for det Noer.
De roser hendes Ansigts Roser, Herre!
Og siger, at de parres godt med Lilier!
O, Herre! hun er lig'saa god, som smuk.
Og — hun er klog, den Engel af en Pige!
Hun gik i Jomfru' Stripses Institut
To hele Aar, og lærte ei en Deut.
Saa tog jeg hende hjem, holdt Lærere
Til dette søde Pigebarn, min Herre!
Jeg lærte hende selv brodere, sye
Stramats, med Fiskeskæl, et cetera,
I Bobinet at trække, tambourere,
Og meget, meget, meget, meget mere!
Jean Pio lærte hende Dansens Kunst,
At synge, lærte hun af Ida Wulf,
At spille Pianoforte, af Herr' Kuhlau,
At blæse paa Hautbo', af Herr' von Bahrt,
(Det ingen Anden hende eftergjør)
At kige efter Stjerner, af Ursin,
At philosopherere, af Herr' Sibbern,
At clademere, af den søde Nielsen,
Og gjøre Vers, af Kammerjunker Scholten.
Hun af Mathiesen har lært Tysk, og Fransk
Af Abrahams, af Maribo lidt Engelsk,
Og meget Italiænsk af Barbieri,
Dansk har hun lært af mig og Ammen,
Og siden lidt af Herr' Professor Rask,
Pollon vil gjøre hende ganske spansk.

At faae min Datter givt, det var mit Maal,
Og derfor jeg i hendes Lokker satte
Rubiner, Amethyster, Diamanter,
— Slig Glimmer lokker mangen Cavalier —
Dog stundom hendes Skønhed stilled' jeg
Til Skue, simpel, uden Pynt og Perler,
Men oftere jeg udstafferte hende.
At faae min Datter givt, det var mit Maal;
Men, ach! hun vilde ei af Stablen løbe,
Endskjøndt jeg sukked' sødt og blideligt
Med himmelske, guddommelige Blik
Til mangen Kammerets og Modens Junker:
„Det er min ældste Datter, kære Herre!"

Jeg alle Slags Frisurer har forsøgt
Paa Mettelines nysselige Hoved,

---

*) Texten, som findes i The New Monthly and London Magazine, June, 1831, p. 550—551, har 40, og min Prøven 87 Verslinier.

Madonnalokker, Lokker à la Neige,
Kaalhovedets Frisur og Proptrækbukler.
Jeg hendes Liv har snørt og hendes Ryg
Har spændt saa stramt, som nogen Sadelgjord,
Til Blodets Omløb sagde hartad: „Stop!"
Jeg har med Puder og med Vat udstoppet
Min Metteline, til hun blev en Venus;
Men, ach! Det gjorde, min Tro! ei Effect —
Det er min ældste Datter, kære Herre!

A la Glassing er' alle hendes Kjoler,
Corsetterne, min Tro! à la Dumont,
Og hun har Poser, Ærmeposer, Herre!
De Allerstørste her i København.
Hun først dem havde au gigot, *) og siden
A l'imbecille, **) og nu hun har dem à
L'évêque, ***) og det med stive Skulderbøiler.
Hvad hjælper det? Ei allermindste Smule.
Selv, om hun fik dem aux pagodes, ****) det er
Vist ganske frugtesløst, min søde Herre!
Naar Vintertidens Glæder er' forbi
Med Baller, Assembleer og deslige,
Forlade alle Cavalierer os
Med slemme Kaart, hvorpaa staaer: p. p. c. *****)
I hver en déjeuné à la fourchatte,
I hver en thé dansant jeg tager Deel,
Samt i hvert Lystparti til Lands og Vands,
Med Drosche, Wienervogn og Offenbacher,
Med Vilhelmine, Caledonia,
Med Dania, naar den har ei Skavank,
Men allerhelst med Frederik den Sjette;
Dog bli'er jeg ikke qvit min Metteline,

---

*) Lammebovsærmer.

**) Tosseærmer.

***) Biskopsærmer.

****) Indianske Afgudsærmer (den allernyeste Parisermode.)

*****) Pour prendre congé (for at tage Afsked.)

Den Pige hænger ved mig, som en Borre,
Og det er ækelt; thi hun er saa pæn!
Det er min ældste Datter, kære Herre!

En Cavalier hun eengang Kurven gav —
Jeg tilstaaer, at det var absurdt! — abscheulicht!
Hun troede, at hun burde svare: „Nei!"
Og Manden strax paa Ordet tog min Datter;
Men, hvis nu Nogen paa det Samme beiler
Til hende, og han er ei alt for gal,
Hun svarer: „Ja!" det har hun lovet mig —
Ja, Pigen er charmant, det maa jeg sige,
Endskøndt hun er min ældste Datter, Herre!

Ole Peersen.

Følgerne af et Øresigen.

(Fortsat, see forr. Nr.)

„Den Tilladelse og Fuldmagt, som jeg tidligere havde faaet af min Fader, til at modtage tusinde Ducater af et godt Huus i B....n paa hans Regning, for at kunne fremtræde og leve der med behørig Glans, som begyndende Diplomat, havde jeg benyttet, og var saaledes, mine tidligere medtagne rede Penge, tilligemed nogle værdifulde fra England medbragte Pretiosa, iberegnede, Herre over en Capital af meer, end 6000 Dalere. Dette var nok for Dieblikket, for at kunne vove Alt og beskytte den Elskede for Mangel i Begyndelsen. For Fremtiden gjorde jeg Regning paa min Broder, som var et ædelt Menneske, og altid, vor ulige Charakter uagtet, havde elsket mig. Saaledes reiste jeg, efter tilendebragt Forretning, til B....n, og ankom henimod Enden af Februar sildigt om Aftenen en Miil udenfor D. Herfra sendte jeg Posthestene tilbage, indquarterede mig paa nogle Timer i et simpelt Vertshuus, og sendte et sikkert Bud med et Brev til Günther, hvori jeg bad denne, øieblikligen at komme ud til mig. — Henimod Kl. 10 var han hos mig. Efter

en kort Samtale begave vi os paa Veien til Forstaden, som man kunde komme til her fra, uden at berøre Staden. Mit Tøi blev tilbage i Vertshuset med den Ordre, at overlevere det til den, som foreviste mit Lommetørklæde. Det lille Huus var blevet leiet af Günther til en Fremmed, som vilde opholde sig her nogle Maaneder, og Nøglen var i hans Hænder. Saaledes toge vi, uden at bemærkes af Nogen, midt om Natten den lille, men nette Bolig i Besiddelse, og næste Morgen blev mit Tøi bragt over til mig fra hiint Vertshuus ved sikre Folk."

„Günther forlod mig nu, for at give Mathilde og Opdragerinden de nødvendige Vink. Da det var blevet Aften, kom den Sidste, ledsaget af Günther, for at aftale de første og nødvendigste Forholdsregler. Af en aabenhjertig og sagtmodig Fremgangsmaade var der, saaledes som Sagerne stode, ikke det Ringeste at haabe hverken for Mathildes Ære, eller for min Fremtids Lykke. Det blev altsaa besluttet, at oppebie Foraarets Ankomst, for at undflye med det første Skib, som seilede til England. Mathilde skulde, for at bortfjerne enhver Mistanke, give sit Samtykke til den tilsigtede Forbindelse, da vor Flugt i ethvert Tilfælde kunde iverksættes før dens Fuldbyrdelse. At skjule sin Tilstand for Forældrenes Øine saa længe, havde saa meget mindre Vanskelighed for hende, da hun og Opdragerinden boede paa eet Værelse, og denne hjalp til, at den blev holdt hemmelig. Saa ofte Mathilde, uden at det var paafaldende, under gyldige Paaskud kunde bortfjerne sig hjemme fra, skulde hun, dog, for at forhindre enhver muelig Opdagelse, først, naar det blev mørkt, ledsaget af Günther og Opdragerinden, besøge mig, og, førend endnu Ferber kom tilbage fra Hamburg, haabede man at være paa Veien til England."

„Opdragerinden, som havde faaet en betydelig Foræring af mig og den Forsikring, at hun skulde ledsage os paa vor Flugt, zitrede for det Ansvar hos Mathildes Forældre, som forestod hende, og paatog sig at forberede Mathilde paa denne Plan. Saasnart vi vare komne paa et sikkert Tilflugtssted og vare viede, skulde Forældrene faae Efterretning derom, og vore forenede Bønner om Tilgivelse for dette dristige Skridt, saa vel som

Haabet om, kun, i Tilfælde deraf, at gjensee deres Barn, vilde Wellings, efter den almindelige Mening, vel ikke være istand til at modstaae. Med denne Aftale skiltes vi ad. Tredie Aften efter min Ankomst sank endeligen den elskede, men af Kummer og Smerte nedbøiede, Pige, efter 4 Maaneders Adskillelse, igjen i mine Arme. Ikke et Ord om vore gjensidige Følelser ved det første Gjensyn. — Efterat Sindsbevægelsernes første Storm havde lagt sig, udkastede jeg en tro Skildring af vor Stilling for Mathilde. Jeg viste hende min Faders Brev, som gjorde enhver formelig Beilen om hendes Haand næsten umuelig. — „Saaledes bliver der da, min dyrebare Mathilde!" — sluttede jeg — „Intet Andet tilovers for os, end Flugten; dog kun som min retmæssigen trolovede Kone vil jeg føre Dig herfra, og uophørligen skal det være min Bestræbelse, at gjengjælde Dig dette skrækkelige Skridt ved Kærlighed og evig Troskab." — Under Taarer og Suk, bestormet af min Kærlighed, sin egen Følelse og sin forladte Stilling, gav hun endeligen sit Samtykke, og med det første Skib, som afgik til England, skulde den vel overlagte Plan udføres."

„Foraaret kom. Det kom tidligere, end ellers, i denne Egn, og begunstigede Skibsfarten, da Søen nu aabnedes. Allerede i Begyndelsen af April løb et Skib fra Plymouth, der om faa Uger vilde seile tilbage med Trælast, ind i Havnen. Capitainen paa Skibet, en Bekendt af min Broder, vandt jeg til mit Diemeed. Den 1ste Mai, om Eftermiddagen, kom, efter Aftale, Mathilde med Opdragerinden, under Paaskud af, at ville see en, paa Rheden ankommen, dansk Fregatte, ud i Havnen, og listede sig hemmeligen paa en Omvei hen til mig, hvor jeg holdt hende strengt skjult i mit Huus. Her lagde Garnisonens Præst ved den nærliggende Fæstning, som ikke kendte Mathilde, og ansaae hende for en Fremmed, vore Hænder i hinanden. Günther og Skibscapitainen underskreve Trolovelsesbeviset, som Vidner. Henimod Kl. 10 om Aftenen tog jeg Afsked med min tro Günther, besteeg den ankomne Baad med begge Fruentimmerne, og lykkeligen kom vi ombord paa det engelske Skib, som allerede var seilklart. Efter Midnat lettede vi Anker og stak i Søen. Men den fortørnede Gud,

som veed at tugte Udøveren af lovstridig Udaad, iverksatte sin Straffedom over os. Neppe havde vi seilet en halv Time, forend den hidtil gunstige Vind sprang om, og heftigen begyndte at storme fra Nordost. Søen gik høit, sort Mørke omgav os, og et frygteligt Veir trak sammen over vore Hoveder. Kl. 1 rasede Orcanen med skrækkelig Magt. Vi befandt os paa denne Tid i Nærheden af den, omtrent 4 Mile fra D. liggende D H., hvis hyppige Klipper og farlige Brændinger allerede havde været fordærvelige for mange hundrede Søfarende. Forgæves kæmpede alle Skibsfolkenes travleste Virksomhed mod den rasende Storms ubetvingelige Magt. Frugtesløst søgte Capitainen at naae rum Sø. Henimod Morgenen, da alle Kræfter vare udtømte, og de sidste Anstrængelser vare frugtesløse, strandede vi paa en stor Klippe. Redningsbaaden maatte sættes ud, og henimod Kl. 10 om Formiddagen landede vi efter utallige Vanskeligheder. De godmodige Beboere af denne Klippeø, skøndt de selv lede Mangel paa Livets sædvanligste Fornødenheder, kom os hjælpsomt imøde med Alt, hvad de formaaede Jeg bragte min Kone og hendes Selskab ind i et lille, temmeligen bequemt Huus. Men Angst, Skræk, og de udstandne Besværligheder ved den uvante Søreise kastede Mathilde paa Sygeleiet. Alt, hvad Kærlighed, Opmærksomhed, Forudseenhed og Pleie formaaede, blev anvendt; dog allerede 10 Dage efter fødte hun under de frygteligste Smerter Dig, min kære Søn, i sit Svangerskabs 7de Maaned, og svævede 8 Dage efter Din Fødsel slumrende over i den evige Freds Boliger. Døende tilgav hun mig, hendes Morder, som hun forsikkrede, at have elsket inderligen til sit sidste Dieblik, — hendes sidste Ord var Velsignelse over mig, hendes Barn, og hendes dyrebare, dybt bedrøvede Forældre. — Intet om min grændseløse Smerte! Efter hendes Begravelse, som jeg bivaanede i halvt Vanvid, laa jeg adskillige Dage i fuldkommen Ubevidsthed; men endeligen lykkedes det dog Skibslægen ved sine Anstrængelser at kalde mig tilbage til Livet for Din Underholdning. De første lyse Dieblik af mit Tilvær, som nu er mig forhadt, anvendte jeg til at tilhugge et simpelt Kors af Træ, hvori jeg indskar Bogstaverne M. B. (Mathilde Blackstone), og derpaa

satte jeg dette pragtløse Minde under utallige Taarer paa Din Moders Gravhøi."

Der var og blev Omsorgen for Dig det eneste Baand, som knyttede mig til et, ellers modbydeligt, Liv; thi, uden Dig, hvo veed, til hvilket Skridt Fortvivlelse og Livskede vilde have ført mig! I denne Tid ankrede en bremersk Coffardimand i Øbugten, for at indtage friskt Vand. Til ham overgav jeg Opdragerinden, som havde en Slægtning i Bremen. Jeg medgav hende af Penge, hvad jeg troede at kunne undvære, og en Adresse, under hvilken hendes Breve kunde sikkret komme til mig. Jeg har aldrig seet hende igjen — ifølge en troværdig Efterretning, som jeg modtog efter to Aar, skal hun være død af en der udbrudt epidemisk Feber. Din Forsørgelse voldte mig størst Kummer; thi for at udvirke den, maatte jeg jo skilles fra Dig. Hvorledes havde en Mand kunnet tage et saa hjælpeløst Væsen, som trængte til moderlig Næring og Pleie, med sig? Hidtil havde en ung Bondekone, som havde et Barn ved Brystet, rakt Dig den første Næring. Efter nogle Dages smerteligste Kamp, seirede den grusomme Nødvendighed. Min Plan var snart udkastet. — Jeg overtalte Bondekonen, at ledsage mig paa den korte Tour til D., imod en anseelig Belønning, for at give Dig tillige med hendes Barn Die saa langt. En Sildefisker fra Øen bragte os til D., og bragte Din første Amme igjen tilbage til hendes Bolig. Indhyllet i en viid Kappe, under hvilken jeg bar den lille Kurv, hvori Du, min dyrebare Søn, et Document i det engelske Sprog og en Banconote paa 100 Pund Sterling laae, listede jeg mig, før Dagens Frembrud, udaf Forstaden ved D. hen i Nærheden af den derværende ensomt liggende Stiftelse for Hitteborn. I det jeg vædede Dit uskyldige Ansigt med Taarer, kyssede jeg endnu en Gang Dig og min Trolovelsesring, med Bogstaverne W. B. paa, som jeg nu havde slynget om Din lille Hals med et Baand. — Du sov sødt, — og raskt maatte det Uundgaaelige skee. Jeg satte Dig sagte ned udenfor Waisenhusets Dør, trak stærkt i Klokkestrengen, og sprang hurtigen bag ved en tæt Grouppe af Træer, hvorfra jeg kunde iagttage Udfaldet af mit Foretagende, uden at blive bemærket. Efter faa Minuter lod en Mand, som allerede var tilaars, sig

see i den aabnede Dør, saae sig overalt forskende omkring, og blev endeligen paa de Trin, som gik op til Huset, den lille Kurv vaer, som skjulte Dig. Forsigtigen aabnede han den, syntes et Dieblik overrasket, men bar den strax ind i Huset, som han lukkede i Laas efter sig. Endnu en halv Time blev jeg paa min Post; da ilede jeg, overtydet om, at Du var skjult og vel gjemt, tilbage til Staden, og seilede allerede følgende Morgen med er franskt Skib til Marseille, hvorfra jeg indskibede mig til London. Min Fader modtog mig temmeligt venligen ved min Ankomst; thi han saae i den tilbagevendende Søn ogsaa tillige den Angerfulde, som vilde rette sig efter hans Ønsker. Men han forskrækkedes næsten for det blege, kummerfulde, livsmætte Ansigt, hvormed jeg kom ham imøde. Livet havde tabt al Tillokkelse for mig. Efter hvad jeg havde erfaret og liidt, var min hele Fremtid mig høist ligegyldig."

„Kun imod enhver Forbindelse med et qvindeligt Væsen herskede en uovervindelig Modbydelighed i mit Indre, og, for at undgaae det, af min Fader foreslagne, Ægteskab, erklærede jeg med kold og selvfornegtende Fasthed, at min nærværende Løbebane stemte hverken overeens med min Tilbøielighed eller med min Sundhed, og at jeg vilde opofre mig til Søtjenesten. Forgæves bekæmpede min Fader, som vel vidste, at Lady Kendal aldrig vilde række en Skibssoldat sin Haand, med alle optænkelige Modgrunde mit Forsæt, som syntes ham utroligt. Jeg blev urokkeligen fast, og, ligesaa vist overtydet om, at min Beslutning maatte tilintetgjøre denne, mig forhadte, Forbindelse, erklærede jeg mig beredt til, at modtage den, mig bestemte Haand, uden dog, endog kun i fjerneste Maade, at ville lade mig indskrænkes i Valget af en anden, for min Sundhed nødvendig, Livssyssel. Saaledes undgik jeg, efter mange haarde Kampe, det tilsigtede Ægteskab, og fik, inden sex Maaneder, en Midshipmans (Søcadets) Post paa en Fregatte. Dette ustadige Liv, den Nødvendighed, at være uvirksom paa min nye Løbebane, og at maatte lære Meget og Mangehaande, virkede velgjørende paa mit, af Græmmelse opfyldte, Sind. Jeg begyndte at føle sand Tilbøielighed for Søtjenesten, og bragte det ved Flid, Udholdenhed, Mod og Talent i 12 Aar indtil

Fregattecapitaine. I dette Tidsrum døede min Fader, forsonet med sin ulykkelige Søn, og en Arv af 30,000 Pund Sterling, gjorde mig nu til et rigt og ønskeligt Parti for mangen en Pige. Dog — frugtesløse bleve alle min Broders Overtalelseskunster, og alle hans, af Kærlighed til mig udkastede Planer, til en ægteskabelig Forbindelse strandede paa min faste Beslutning, aldrig igjen at givte mig. Kun for Dig, min Arvelod efter min uforglemmelige Mathilde, vilde jeg nu leve, og strax, efterat min Reise til Ostindien, som ikke kunde opsættes, var tilende, tage Orlov, for personligen at afhente Dig i D. Da førte den forsonede Skæbne Dig i mine Arme. Min øieblikkelige Forbauselse ved det første Syn af Dig veeg snart for den saligste Faderfølelse, og fra dette Dieblik af har Din barnlige Kærlighed og Troskab forskønnet mig mit Livs sidste Aar med uendeligt søde Nydelser og Følelser. Hvad Du har begyndt og fortsat — at forsone mig med mig selv og den evige Dommer hist oppe, — fuldend det, ved at opsøge Dine Bedsteforældre, den gamle Welling og hans Kone, i D. Jeg kunde, alle mit Samvids Paamindelser uagtede, aldrig overvinde mig selv og skrive ham til. Jeg frygtede for Faderforbandelsen, som han kunde nedraabe over mig, og til at bære denne var min, desuden betyngede, Sjæl ikke stærk nok. Vær Du nu en Mægler og Forsoner mellem Din og den opofrede Mathildes Fader! — Siig ham, hvor uendeligen jeg har elsket hende, hvorledes jeg tusinde Gange har angret mit overilede, ulykkelige Skridt, mal ham de Samvidsqualer, som jeg hele Aar igennem har udstaaet, den frygtelige Bod, som jeg har gjort ved dem, og, naar han hører alt dette, naar han erfarer, hvorledes jeg ogsaa har elsket og opdraget Dig, maaskee Medlidenhed da vaagner i hans Barm, maaskee han da tilgiver sin Datters angerfulde Forfører, ligesom hun i sin Dødskamp tilgav ham. Lev vel, min Søn! Din Formue staaer sikkert i London."

„Afskriften af mit Testament er, som jeg allerede har sagt Dig, i min Broders Hænder. Originalen er nedlagt i Retten der. Brug Formuen, hvorpaa der ingen Forbandelse, ingen Suk hviler, til ædle Diemeed, hjælp, formild, frels, hvor Du veed og kan, og glem ikke Waisenhuset i D.!

I Indlagte finder Du Din Moders Trolovelses- og Dødsattest, og Din egen Døbeseddel, udstedt af Sognepræsten paa Den H. Endnu engang — vær en Forsoner imellem mig og den elskede Dødes Fader! Da velsigner Dig min Aand fra bedre Verdener, og hisset, — hisset sees vi igjen! —

Din Fader,
William Blackstone."

(Fortsættes.)

Aphorismer.

Baand. Der gives mange Slags Baand. Damernes Flyvebaand gjorde dem for et Par Aar siden til et Slags Zephyretter eller qvindelige Flyveposter. En vims Sladdersøster med Flyvebaand repræsenterede godt Bagtalelsen. Goldsmith kalder Strikken, som er det Ridderbaand, hvormed en Tyv decoreres i England, et smertestillende Halsbaand (an anodyne necklace). De egenlige Ridderbaand stille ogsaa Ærgærrigheds- og Hovmods-Smerter hos mange; hos Andre forøge de Pinen. Gud give, at vi havde de gamle Turneringer igjen, og at Ingen kunde blive Ridder, medmindre han kunde aflægge Prøver paa physisk Værdi, og bryde en Lanse med en Modstander! Nuomstunder ere mange Riddere hverken Ryttere eller Lansebrydere, men Alle ere de udmærkede Mennesker baade i aandig og sædelig Henseende. Det er ene og alene Aands- og Hjerteværd, som skaber vor Tids Riddere. Jahns Bestræbelser i Tyskland bleve til Vand. Professor Nachtegall og vore andre Gymnastiklærere kunde gjøre sig fortjente, ved at gjenopvække Fortidens Ridderaand. Saadan en Ære burde især Prof. N. indlægge sig, da han er Gymnastikkens Veteran, og bekendt for, at være ligesaa god Praktiker, som Theoretiker, saa at han ikke behøver at udsætte sig for den Vanskæbne, der mødte engang, efter hvad jeg har hørt fortælles, en Lærer i Svømmekunsten, der var en udmærket Theoretiker i denne nyttigste af alle gymnastiske Kunster;

hans Elever stødte, som af Vanvare, til ham, og han faldt i Vandet, hvor han var i en meer, end forknyttet, Tilstand, indtil en svømmedygtig Elev reddede den uduelige Praktiker, som nær ved en Andens Vanvare havde havt den Vandskæbne, at blive en Vandvare. — Om det Slags Baand, hvormed man, i Forening med Bøiler, decorerer de smaae Tyve, medens man, af Inconsequents og Mangel paa Levemaade, ingen Decorationer har til de Store, ikke et Ord!

Baas, en, eller, Fold i Fæhuse og Stalde, hedder paa Fransk parc. Deraf kommer parquet, vort, Parquette. Man hører ofte i det københavnske Parquette de Ord: „Ere vi nu stuvede sammen i Baasene?" og: „Der er nok hverken taget Maal til Pladsen her efter Fru******** eller Fru*****."

Badskær, en, eller rigtigere, Badskærer, en virkelig, rimeligviis tilfældig, Forbedring af det tyske, Bartscherer, siden baade Baderen (Badstuemanden) og Skæreren (Barbereren og Saarlægen) forenes her i een Person.

Bælgtræder, en, (fr. souffleur), lever, ligesom alle Souffleurer, Øretudere, Vindmagere, Avisskrivere, Trompetere, Hautboister, Fagottister, Clarinettister, Valdhornister, Basunister, Mundharpister, Møllere o. s. v. o. s. v. af — Vind.

Bælgmørk. I Philisterens Sjæl er det bælgmørkt. Det er Hierarchiets (Præsteregeringens) Bælgmørke, som dog stundom oplyses af Fanatismens og Forkætrelsens Lynglimt, der udfare af Ondskabens og Galskabens Tordensky. I Junkerens Sjæl oplyses Aandsmørket af Vittighedslynenes poetiske Zikzak, og dets Søvnagtighed oplives af Ironiens prosaiske Flic-Flac. I den spirituøse og spirituelle, passive Musicants Sjæl er der et evigt Begeistrings-Lys, som næres af Hovmodens og Rumpunchens Tvilling-Aand (Geist), hvilken er Moder til hans Kritik: „Næsten Alt er — Schidt, undtagen jeg selv." I den abderitiske Ex-Politiesecretaires Sjæl, der ellers ogsaa er bekendt i Abdera under Navn af den inflammable eller brændbare Recensent, skinner det samme Lys; men hos ham næres det af Hovmodens, Rumpunchens, Krakilskhedens, Forliebthedens, Herrgærrighedens og Ondskabens sexdoppelte Aand (Geist). Hans ypperlige

Ansigtsmasque og Basiliskøine ere Grunden, hvorfor man kalder ham Djævelens juridiske Politisecretaire, ligesom Philisteren kaldes hans theologiske Politisecretaire. Som Recensent, er denne aandelige Sønnesøn af den holbergske Erasmus Montanus, eller, Rasmus Berg, et Non plus ultra af Grundighed, Upartiskhed og Hurtighed; han recenserer f. Ex. et Tidsblad af 8 Qvartsider i 4 Tempoer eller ligesaamange paa hverandre lynsnart følgende Oiekast, og fælder derpaa sin Dom: „Det er noget usselt Snavs, det jammerligste S—t!" Men — Aphorismen vilde blive alt for lang, hvis jeg skulde skildre denne store Komiker, som han bør skildres. Jeg vil derfor overlade min gode Ven Simplex, at skildre ham heel og holden i et af de følgende Numere af dette Blad.

Bager. En Bager lever af Ild, ligesom en Møller af Luft (eller Vind), en Viintapper af Vand, en Urtekræmmer af Sand, en Graver af Jord, Dom Miguel af Blod, og de store Magter af at conferere og Sagen trainere. Ildens Næringsmiddel har Bageren tilfælleds med Smeden, Forgylderen, Kokken, Restaurateuren, Conditoren o. s. v. o. s. v., Auto da Fé-Magerne i Portugals og Spaniens Fortid ikke at forglemme. O Aphorismeviisdommens uudgrundelige Dyb! Hvad er en Brandmand uden Ild? Hvorfor opretter Du ingen Auto da Féer, Dom Miguel?! Venter Du paa, at man skal oprette en for Dig selv? Det behøves ikke. Du maa have nok af Dit Samvids Helvedsbrand; men — det er sandt, Du har jo intet Samvid; altsaa kunde Du maaskee trænge til en Auto da Fé. Tørstens Brand slukkes ofte bedre med potable (drikkelig) Ild, end med Vand; maaskee det Samme ogsaa er Tilfældet med Blodtørstens Brand hos den legitime Dom Miguel. Men — for at komme tilbage fra denne Erkeængel til Bageren — en dygtig Hugaf blandt Scribenter er en literair Rug- eller Grovbrødsbager. De andre Forfattere maae slaaes om, hvo der skal være Hvedebrøds-, Sukker- og Kuchenbager. Det er en Opgave for Simplex.

Baglaas. Junkerens Forstands Dør gik i Baglaas, da han gav Cerberus en Vandkande i Gabet eller i Kløerne, ligerviis, da han besudlede de smaae, grove, literaire Morgenklude med

sine Barnagtigheder, og ligerviis, da han ikke kunde bevise, at Kræmmeren havde udskældt ham. Junkerens Vers og Prosa ere, al den Hjælp uagtet, han faaer af Menneskevenner for gode Ord og Penge o. s. v., som rette hans geniale, smørkaliske Stileprøver, saa materialiter og formaliter slette, men tillige saa originalt gale, at man strax kan kende ham, hans Anonymitæts-Masque uagtet. Laaget paa den gamle Brøvlebøtte ligger altid skævt, og hans Aands jammerlige Praas sprutter i eet væk, fordi den er overmættet med Dumhedsvand.

Bagtalelse er en Helveds-Øse. (See Junkerens samlede Digte, et Mæsterværk, hvorpaa der venteligen vil blive aabnet en Subscription næstkommende Fastelavnsmandag!)

Bag ud. „Aabner Eder bagud!" commanderede i Aaret 1807 en adelig Studiosus af Officier ved det høist nyttige og nødvendige Livcorps. Fyren meente; „Baglænds aabner Gelederne!" Den samme Herre commanderede ogsaa: „Præsenteer Deres Gevær!" og: „Geværet til Foden!"

Bagvadske. Dette pudseerlige Ord, som den lunefulde Sprogbug har indført af lutter Ironi, istedetfor bagsværte, borde egenligen bruges om at forsvare En i hans Fraværelse, ligesom bagtale om, at tale i samme Tilfælde; men Sprogbrugen er ofte en Voldshersker, hvis Magtsprog ere mere et Evangelium, end vor Statscalender, som Herr W. Erichsen engang har beviist.

H. C. W.

Blandinger.

— I "Nürnb. Corresp." læses en egenhændig keiserlig russisk Befaling, hvorved Krigsgouverneuren bemyndiges til "at lade de i Lithauens Skove omkringstreifende Insurgenter stilles for en Krigsret og dømmes, selv om de skulde være frikendte ved de civile Domstole."

— Jesuiterne have i Savoyen lidt et totalt Nederlag. Under Raabet: "Ned med Jesui-

terne! Ned med Missionairerne!" rev man den Fjellebod ned, hvori Missionen falbød Reliquier, Helgenbilleder og Rosenkrandse; og der maatte Militaire til, for at frelse dem, og bringe de urolige Hoveder til Orden. Resultatet er imidlertid blevet, at Kongen interimistisk har forbudet det hele jesuitiske Missionsvæsen, og alt er nu roligt.

— Det Perierske Ministerium skal for ramme Alvor have tænkt paa — Censurens Gjenindførelse; men, unegteligen af gode Grunde, igjen opgivet denne Tanke. Derimod har det ladet etableres en heel Hob Blade, under Præfekturens Indflydelse, for at virke paa den offentlige Mening.

— Kaiser Nicolaus har raadet Kaiseren af China at trække en Sundhedscordon mod Cholera; men sidstnævnte Souverain mener, at "saasom Sygdommen kun rammer Dagdrivere, skidenfærdige og udsvævende Personer, saa har han intet imod at miste, om det saa var, fem Millioner af det Slags Undersaatter."

— Ved Dom Miguels Garde befinder sig for Tiden en Officier, der ei alene skriver med den høire, men ogsaa med den venstre Haand, ei alene ogsaa med den høire, men ogsaa med den venstre Fod, og saaledes paa eengang expederer fire Breve af forskjelligt Indhold, hvert i sit Sprog. En fransk Hurtig-Skriver og Sprogmæster skal have lært ham dette Kunststykke — Portugiserne ere overhovedet meget lærenemme.

— Astronomien finder ogsaa Opmuntring og Beskyttelse i China. I Peking gives der et astronomiskt Bureau og mathematiskt Tribunal, der bestaaer af syv Medlemmer, af hvilke de tre ere Europæere; Præsidenten er stedse en Prince af Blodet. Medlemmerne af dette Bureau kunne ikke straffes for nogen anden Lovovertrædelse, end Majestætsforbrydelse; men, naar de ere seendrægtige i Opfyldelsen af deres Pligter, faae de hundrede Stokkeprygl, hvilken Straf de imidlertid kunne frikjøbe sig for.

— Prof. Clausens Büste. — I disse Dage er Professor Clausens Büste i Gibs, modelleret af Krohn, hvem vi allerede skylde flere veltrufne Büster af danske Hædersmænd, bleven færdig. — Denne Leilighed benyttede et Antal theologiske Studerende, for at give Professoren et Beviis paa deres Hengivenhed, til ved Nytaarsdag at oversende ham en Afstøbning af Büsten i Biscuit, paa en Marmor-Piedestal ledsaget af et Brev, som udtrykte deres Følelser for ham. (Kp.)

Anekdoter.

— En fransk Konge spiiste en Dag til Middag med sin unge Gemalinde og en berømt General. Hendes Majestæt var særdeles oprømt og morede sig med at kaste Brødkugler paa Kongen. Denne henvendte sig til Generalen og spurgte med et Smiil: "Hvad vilde De gjøre, Hr. General! hvis De saaledes blev beskudt?" — "Sir!" — svarede Generalen; — "jeg vilde bemægtige mig Kanonen og fornagle den jo før jo hellere."

— En Bonde kjørte for en Birkedommer og hans Søn. Denne, en lang, uopdragen Lømmel, fandt Fornøielse i at sidde og trække Bonden i Haarene, og Faderen lod som om han ikke saae det. Endelig tabte Bonden Taalmodigheden, vendte sig til Birkedommeren og sagde: "Der er dog sjeldent, at der er saadanne tre viise Mænd oppe at age paa een Vogn, Hr. Birkedommer!" — "Hvordan forstaaer I det, Hans?" — "Jo!" — svarede Bonden; — "jeg er veiviis, og I er retviis, men Eders Søn er Bitterdød næsviis."

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 11. Tirsdagen den 7 Februar 1832.

Der er en Gud!

„Der er en Gud!“ saa lyder Skriptens høie Ord,
Det lyder i Uranias sølvklare Toner,
Det lyder over hele den oplyste Jord,
Igjennem alle, alle Verdens Zoner.
Den store, skjønne, frie Alnatur jo blev
Den aabne Bog, hvori Urania det skrev
Med Sandheds Pen,
Og Dydens Ven
Udraaber det i Kraftens dybe Toner
Til Myriaders Millioner.

Det lyser, som et Trudselsord i Luetræk,
For hver Forvoven, som sig drister ublu-fræk,
Med Spot at haane Livets elskelige Fader,
I det han trodser Pligt og Ret, og Frihed hader.
Det lyser, som et kærligt, qvægsomt Trøstens-Ord,
For hver en Sorgens Søn paa denne mørke Jord.
Om sidste Glimt af verdsligt Haab ham end forlader,
Forlades han dog ei af Livets gode Fader.

I Guddomsbilledet, som virker og som tænker,
Ufængslet ei af Livets legemlige Lænker,
I Dyrene, de vilde, som de tamme,
Som har med Mennesket en fælleds Stamme,
I en amphibisk Slægt, som boer
I Havet snart, og snart paa Jord,
I Fuglens muntre Sang og raske Vingeslag,
I bælgmørk Nat og den, af Sol oplyste, Dag,
I Fiskene, som qvicke spille
I Bøverne, der lystigt trille,
I den uhyre Insectvrimmel,
Der svinger sig mod vide Himmel,
I Ormen, som sig sniger lumskt i Støvet,
I Plante, Blomst, i Frugten, Træer, Løvet,
I selve Stenen, der os synes uden Liv,
Afspeiler sig Alfaders Væsen og hans Bliv.

Usynlig for den Synlige og Seende han er,
Og dog er dette høie Væsen Sjælens Øie nær.
Du bær' Guds Billed i Din Barm,
Det er den Ild, som gjør Dig varm
For Frihed og for Dyd,
For hver uskyldig Fryd,
Den Ild, som luer i Dit Øie,
Naar Du seer Uskyld tvungen bøie
Sig for den onde Magtens Aand,
Der vandrer gennem Livet,
Og lænkebinder i sit Baand
Alt Godt, som os blev givet.
„Der er en Gud!“ saa lyder Alnaturens Ord
Trindt om paa den oplyste Jord.
Om sidste Glimt af verdsligt Haab Dig end forlader,
Forlades Du dog ei af Livets gode Fader.

Det Haabets Lys, som her paa Jorden svinder,
I Evighedens Land igjen oprinder.
Et doppelt qvægsomt Trøstens-Ord det være Dig:
„Der er en Gud!" — „Min Sjæl er jo udødelig!"

H. C. W.

Følgerne af et Ørefigen.

(Fortsat; see forrige Nr.!)

Ellevte Capitel.

Det første Gjensyn.

Med navnløs Veemod, hyppigen afbrudt af Taarer, havde Vilhelm læst sin afdøde Faders Bekendelse. Endnu en Gang kyssede han Billedet af den dyrebare Moder, som han aldrig havde kendt, giemte det hellige Efterladenskab under Laas og Lukke, og traadte, i sit Indre smerteligen bevæget, op paa Dækket. En stjerneklar Nat omgav ham. Med Armene, længselsfuldt udbredte imod den i Østen glimrende Orion, raabte han med Inderlighed: „O, seer ned, I, mine gode Forældres salige Aander, fra den evige Kærligheds Throne, hvor I, forsonede med Gud, syndfrie og forklarede, skue Sandheden i det renere Lys, seer ned paa den forældreløse Søn, der elsker Eder saa ømt, og sender mig ovenfra Kraft og Styrke til at fuldende den himmelske Forsonings Verk!" — En stille Bøn udkæmpede sig af hans Siæl, og paa ny oplivet, opløftet og beroliget, gik han, da det dagedes, til sin Pligt. Først blev den, i Kampen faldne, Faders Liig, efter Krigsmands og Sømands Skik, med alle de Æresbeviisninger, som tilkom den Afdøde, overgivet til Graven i Bølgerne. Det almindeligen herskende Veemod vidnede om Skibsbesætningens Deeltagelse i deres Capitaines Død, og om den Agtelse og Ære, som den Hedengangne havde nydt i sit jordiske Liv. — Derpaa lettede man Anker henimod Middag. En gunstig Vind befordrede Farten, og i kort Tid ankom

Vilhelm paa Rheden ved D. Vigtige Arbeider, utallige Sysler fængslede ham de første Dage. Endeligen var det Nødvendigste gjort. Forsynet med Amiralens Orlov, overgav han Commandoen til Oberstlieutenanten paa Fregatten, gik i Land, og traadte af i en Gæstgivergaard i Forstaden. Her kastede han sig i en simpel Overkjole, og ilede derpaa til Staden. Hvilke Følelser gjennemstrømmede hans Bryst, da han gjensaae sin Barndoms Skueplads! Han kom hen til det Sted, hvor det Skib løb af Stabelen, for hvis Skyld han var bleven alt for længe ude og havde faaet Ørefigenet, og hvor hans Forældre ogsaa første Gang mødte hinanden. Der stod det Huus, hvor han var bleven opdraget; — levede den dyrebare, haardt krænkede Bedstefader endnu, saa maatte han see en, næsten 70aarig, Olding i ham. Han havde besluttet, at gaae forsigtigen tilverks. Kun efterhaanden vilde han aabenbare de ærværdige Bedsteforældre, hvis de endnu vare ilive, Alt; derfor foretog han sig, først at indhente Underretninger om de nærværende Forhold i det Wellingske Huus. Fordybet i Tanker, gik han — det var just Skærtorsdag — forbi den velbekendte Kirke, hvor han eengang for 12 Aar siden, ledsaget af sine daværende Pleieforældre, var paa det hellige Sted bleven optaget i de Christnes Samfund ved Nadveren. Orgelets Toner lokkede ham derind. Uvilkaarligen indtraadte han i Guds Huus, og, medens han lænede sig til en Pille, hævede hans Aand sig paa Andagtens Vinger til den Almægtiges Throne. Han kastede et Blik i en Mands Psalmebog, som stod tæt ved ham, og som beredvilligen holdt ham denne imøde. Præludiet var tilende. En Psalme efter den Melodi: „Hvo ikkun lader Herren raade," begyndte. Andægtigen sang Vilhelm med. De kom til det 4de Vers, hvori det hedder:

„O, hjælp mig, Herre! at fuldføre
„Et takfuldt Offer, værdigt Dig?
„Lad mig Dit Bud, Din Villie gjøre!
„Din Død Kraft dertil skænker mig. —
„O, styrk mig dertil ved Din Magt,
„Til Din Forsoning er fuldbragt!" —

Dybt rørte dette Verses Betydning ham ved Hentydningen paa hans Forehavende. Han tænkte

paa sin forklarede Faders inderlige Ønske, og en from Bøn for et lykkeligt Udfald af hans Forsæt opsteeg til Gud. Sangen var tilende. I det paafølgende korte Ophold svævede Vilhelms Blik omkring i Kirken, og søgte det ham velbekendte Sted, hvor hans Pleieforældre sædvanligen havde deres Plads.

Da blev han vaer en værdig Olding med sølvhvidt Haar, og et af Kummer bleget Ansigt, hvis Oie endnu var usvækket. Ved Siden af ham sad en gammel Kone, paa omtrent 60 Aar, og ved hendes Side en ung, ganske sortklædt Pige. Som rørt af en Anelse, ilede Vilhelm dem nogle Skridt nærmere, — gode Gud! — hans forskende Blik gjenkendte i de to ærværdige Oldinger det Wellingske Ægtepar! — „Jeg takker Dig, Gud! at Du har ladet de Dyrebare endnu beholde Livet" — udbrød han sagte — og nu traadte den værdige Pastor L. for Altaret, og begyndte at oplæse Evangeliet, Joh. 13de Cap. 1ste—15de Vers, hvis Begyndelse lyder saaledes:

„Men før Paaskefesten, da Jesus mærkede, at han skulde gaae ud af denne Verden til Faderen, ligesom han han havde elsket Sine, som vare i Verden, saaledes elskede han dem indtil Enden."

Vilhelm bemærkede tydeligen, at Taarerne perlede paa hans Bedstefaders Kinder, og hørte ligesaa grant den gudfrygtige Agathes veemodige Hulken bag ved Lommetørklædet, hvormed hun bedækkede sit Ansigt. Ogsaa ham overraskede et smerteligen sødt Veemod. Med Ærefrygt og Taknemmelighed mindedes han de modtagne Velgjerninger, sin gode Pleiemoders Kærlighed, den trofaste Omsorg, hvormed hun havde vaaget over ham og saa ofte beskyttet den vilde Dreng for den strænge Pleiefaders Vrede. En hellig Anger over den Kummer, som hans Forsvinden maatte have voldt disse fortræffelige Mennesker, følte hans bløde Hjerte, og sjeldent har vel en 27aarig Yngling renere og mere andagtsfuld bivaanet en Gudstjeneste.

Og, da nu Herrens ærværdige Tjener betraadte Prædikestolen, og talte med Kraft og glødende Iver over Textens Ord i 1ste Cor., 13 Cap., 31te—32te V:

„Thi saaledes, som vi dømme os selv, saaledes skulle vi ikke dømmes. Men, naar vi dømmes, da tugtes vi af Herren, paa det, at vi ikke skulle fordømmes tilligemed Verden."

Da han gjorde Forsamlingen Nødvendigheden af sand, oprigtig Anger og forsonende Bod over ethvert Feiltrin i vort Liv anskuelig, og formanede til sagtmodig Mildhed og Tilgivelse af det, imod os udøvede, Onde, for, ligesom vort ophøiede Mynster, Jesus, der velsignede sine Fjender, hvert Dieblik at være beredt til Døden, og til at kunne indtræde fra denne Prøvelsens Vildgang (Labyrinth) i Fredens Land for Guds Dommerthrone, — — da overvandt denne Skildrings Lighed med hans Forældres og Bedsteforældres Forhold den dybt rystede Yngling, og, sig selv næppe mere mægtig, vaklede han hen til et afsides Hjørne, i det han lagde sit taarefulde, gløende Ansigt op til den kolde Marmorpille. Orgelets Toner, som ledsagede Sangen, hvormed den høitidelige Handling sluttedes, opvakte ham endeligen af hans Bedøvelse. Endnu et Blik vilde han kaste paa sine Elskede; da bemærkede han, at disse, ledsagede af den unge Pige, nærmede sig Altaret, og blandede sig i de Andægtiges Tal, som idag haabede at finde Trøst, Mod og Styrke i den hellige Nadveres Nydelse. Ogsaa ham dreve Hjertets Tilbøielighed, hans Sjæls Veemod, og fast Tro paa den evige, algode og tilgivende Gud til Herrens Bord. Han kom til at staae tæt ved Welling. En hellig Gysen overfaldt ham, da hans Bedstefaders Klædning berørte hans Arm. Allerede var han i Begreb med, at gribe den ærværdige Oldings Haand, men Tanken om Stedets og Handlingens Hellighed holdt ham tilbage. Communicanterne traadte nu hen til Altaret. Den gudfrygtige Agathe forekom ham, som en allerede forklaret Engel, der, befriet fra Jordstøvets Byrde, higer paa Seraphsvinger opad mod Hjemmet, imedens den sortklædte Pige, som gik ved hendes Side, mindede ham om den dunkle Skæbne her paa Jorden, som Støvets Søn forgæves vover sig i Kamp med. Nu begyndte Mændenes Offergang, hvorved Vilhelm, som gik nærmest Welling saa ubemærket, som muligen, lod et Par Guldstykker falde i Kirkens her udsatte Fattigbøsse. Dog undgik denne Handling ikke Oldingens Blik, og, da denne opløf-

tede sit Øie fra Vilhelms velgjørende Haand til hans Ansigt, mødte to klare Taarer ham, som mælende Vidner om hans følende Hjerte. Ogsaa Wellings rigelige Gave forenede sig nu med den Capital, som bærer rige Renter hist oppe, og, da Tilfældet bragte de to velgjørende Hænder i Berørelse med hinanden, modtog Vilhelm det første Tegn paa den dyrebare Bedstefaders Kærlighed i et blidt, uvilkaarligen raskt Tryk af Oldingens Haand.

Da Gudstjenesten var forbi, lod Vilhelm endnu en Gang de elskende Venner drage forbi sig i Nærheden af Kirkedøren, og ilede derpaa at skaffe sig nøiere Kundskab om de nuværende Forhold i det Wellingske Huus. Fremfor Alt, forskede han efter sin Faders gamle Ven, Günthers, Skæbne. Han erfarede, til sin Glæde, at denne var endnu ilive, for omtrent 26 Aar siden havde gjort en Reise til America, og ved Flid og Lykke erhvervet sig der saa meget, at han ved sin Tilbagekomst kunde søge om en meget indbringende Post. Denne var han ikke gaaen glip af, da han havde været istand til at betale den betydelige Købesum for Samme og at deponere en bestemt Sum, som Borgen. Hans Bolig fandt han snart. En venlig Mand paa omtrent 50 Aar traadte den Spørgende imøde, der fremstillede sig for ham, som Blackstones Ven, og i hans Navn bad om nøiagtig Underretning om Alt, hvad der havde tildraget sig i det Wellingske Huus siden Williams Bortfjernelse fra D. i det lange Tidsrum af 23 Aar. Af denne erfarede han, at der længe havde hersket Kummer over Tabet af Mathilde og Georg i dette Huus, og at en Pleiesøns Forsvindelse, som den gamle Welling og hans Kone havde udtaget af Waisenhuset, ikke havde angrebet disse mindre, end Tabet af deres egne Børn. Mathildes bestemte Brudgom, den unge Ferber, havde, da han snart efter Williams Afreise vendte tilbage fra Hamburg, været næsten utrøstelig over Tabet af den elskede Brud, og endeligen 3 Aar efter i Hamburg, hvor hans Fader etablerede ham, ægtet en meget rig Embedsmands Datter, med hvem han havde avlet tre Børn, men igjen i faa Aar mistet de to ældste Sønner ved Døden.

Adskillige uforskyldte, ulykkelige Tilfælde vare Aarsag i, at den gamle Ferber spilte Banqueroute, og kun Wellings Ædelmod gjorde hans Velgjørers sidste Dage fuldkomment sorgløse. Længere hen brød Ulykken ogsaa ind over Sønnen i Hamburg, og, da denne for 6 Aar siden havde fulgt sin tidligere afdøde Kone til et bedre Liv, tog Welling hans eneste, dengang 13aarige, Datter, som var opkaldt efter den mistede, første Elskede, Mathilde, i Huset til sig, og opdrog hende, som sit eget Barn. Om den forsvundne Pleiesøns Skæbne havde man endnu bestandigen ingen Oplysning faaet; dog troede Günther at have hørt, at Ferbers Datter og den, endnu stedse ikke glemte, Vilhelm, dersom han igjen skulde indfinde sig, vare i Wellings Testament indsatte, som Arvinger til hans ikke ubetydelige Formue. Ofte, og med inderlig Kærlighed havde det Wellingske Ægtepar talt om den kære Tabte, bedt for hans Lykke og levende yttret det Ønske, at see ham endnu engang i dette Liv.

Forsynet med disse Efterretninger, ilede Vilhelm til Havnen, for at ordne Planen, hvorledes han rigtigst kunde vise sig for sin dyrebare Bedstefader, uden at virke skadeligen paa denne ved Skræk eller Glæde, og fastsatte den følgende Dag til Udførelsen af et Forehavende, hvis lykkelige Udfald vilde gjøre samme til den helligste Festdag for ham. Det skønneste Haab bevingede den Lykkeliges Skridt og Tanker, som stræbte at opfylde sin hedengangne Faders sidste Ønske, og, førend han kom hjem, var allerede Maaden, hvorpaa det skulde iverksættes, hensigtsmæssigen bragt i det Rene.

(Fortsættes.)

Om Akrosticher.

Vogter Eder, alle I, som læse prentede eller skrevne Sager, men især I Herrer Censorer og Redacteurer! Vogter Eder for Akrosticherne! De ere, som Fodangler, de ere, som Selvskud, de ere, som skjulte Klipper ved Strandbredden. Ja, Akra er en Strandbred, I ugræske Sjæle

(for at spare paa Bogtrykkerens græske Typer, for at lette dette Blads Redacteur Arbeidet med Correcturen, og for at komme Eders Uvidenhed til Hjælp, skriver jeg græske Ord med danske Bogstaver)! Hvor let kan ikke Eders Æres Fartøi løbe paa Grund paa disse Klipper! Men — lader os gaae ordenligen tilværks! Et Akrostichon er en poetisk Trappestige. Tager Begyndelsesbogstaverne af hver Verslinie i et Digt, og, hvis disse tilsammen udgjøre et Egen- eller Fællesnavn, eller en heel Sætning, saa have I et Akrostichon. Saadan en Stige kan være meget god og magelig og aldeles ikke farlig at gaae op og ned ad. Hvor mange have ikke skrevet panegyriske (lovprisende) og erotiske (elskovsfulde) og andre alvorlige og skemtsomme Digte, selv af det første Slags, til høie, fyrstelige Personer med Akrosticha af Personernes Navne, eller af Sætninger, af samme Aand, som selve Digtet! Saadanne poetiske Trappestiger ere i Alm. ikke farlige, skøndt det vel ikke kan negtes, at Smigerens Sliimstof undertiden gjør Trinene lidt slibrige. Derimod gives der to andre Slags Akrosticha, som ere farlige at klavre op og ned ad. Det ene Slags er gjort af en eller anden satirisk Træart, og paa hvert Trin er da malet en Bogstav af en satirisk Sætning, som har Hentydning paa den, man forærer Stigen til, eller ogsaa en Bogstav af Personens Navn. Det andet Slags er gjort af en usatirisk Træart, og paa hvert Trin o. s. v. Saaledes skrev en vis, for længe siden afdød, Fibiger, for mange Aar siden i et Ugeblad, kaldet „Sæedernes Skilderi," som blev udgivet af sal. Gunnerus, af høist bedrøvelig Ihukommelse, et erotiskt Digt, med Overskrivt, Akrostichon (G. vidste ikke, hvad dette skulde betyde), men, naar man læste Verslinierness Begyndelsesbogstaver i Sammenhæng, fik man den Sætning ud: „Gunnerus er en Nar." Da G. fik Oplysning om et Akrostichons Natur, skrev han et maadeligt satiriskt Digt i sit Blad, med det Akrostichon: „Fibiger er en S......" Saaledes skrev en unævnt, men velbekendt Forf. i Nr. 14 af Københavnsposten for iaar et satiriskt Digt med Underskrivt: „Oedipus," som indeholdt det Akrostichon: „O Du arme Kopist." Til Gjengjæld findes i Kbhvnsposten Nr. 26 et Digt paa 7

Linier, som indeholder det Akrostichon, „Boyesen," saaledes lydende:

„Til Oedipus.

„Beruset, hildet i Din Dumheds Snare,
„O Midas! Du vil domme mellem Mænd?
„Uufværdig staaer Du! — Lad Din Kaadhed fare!
„Ei Drengen taales, naar han vil, som Svend,
„Skjoldækte Manden, der sig kan forsvare; —
„End mindre, naar Huusloven lumsk han bryder,
„Naar Haan til Tak for Gjæstfrihed han byder."

Hvis Aands Barn dette Digt er, seer enhver Sagkyndig let. Man kan paa denne Maade sige Folk de største Sandheder, men ogsaa de største Løgne, og, i alt Fald, de groveste Injurier paa den lumskeste og meest masquerte Maade.

Akrostichon kommer egenligen af Akros, den Øverste, Yderste (af Akè, Spidsen paa et Taarn, et Spyd o. s. v.) og steicho, jeg gaaer, altsaa egenligen en (et Vers,) som gaaer paa det Yderste ɔ: paa Spidsen af Fødderne, eller Tæerne. Akrosticheren er derfor ofte en Tyv, der lister sig frem paa Tæerne, for at frastjæle Folk deres Ære. Stoichos, eller Stichos, betyder ogsaa et Vers, fordi Vers maae have Fødder at gaae paa, ligesom andre Dødelige (hvoraf Distichon, et Vers af 2 Linier,) og, da nu Akra betyder det Øverste eller Yderste af en Ting, og derfor ogsaa en Strandbred, kan man med Føie sige, at et Akrostichon ofte er en Række af blinde Skær, som gaaer langs med Kysten. Man vogte sig for denne Skærgaard! Er Digtet erotiskt eller penegyriskt, men Akrostichet injurierende, da kan man sige i Sømandssproget: „Landet toner godt, men der er blinde Skær ved Strandkanten;" thi den poetiske Horizont (Landtoningen) er klar, men Censur- eller Redacteur-Fartøiet staaer Fare for at løbe paa Grund ved Injuriens Kyst. Akra betyder ogsaa en Belønning (en smuk Belønning for en Redacteur, naar en kaad Dreng byder ham Haan til Tak for Gæstfrihed!)

At Herr' B's Vers var meget vittigt, og at hans Akrostichon gjør hans Opfindsomhed megen stor Ære, kan ingen Upartisk negte; derimod

er det heller ikke unegteligt, at det Uædle i hans Fremfærd er indlysende, og derfor lader flg. Vers i Nr. 26 af Kbhvnsposten med Overskrivt: „Til Vedkommende" sig meget godt anvende paa Vedkommende:

„Nu skal I ha'e saa mange Tak!
„Bliv dog ei vred for dette!
„Bag Maske skjules meget Pak —
„Hvem kjender de Honnette?
„Thi bruger Verten Husets Ret,
„Og hver er demaskeret:
„Paa Form og Stof, nu kendes let,
„Hvad Folk der her har været!"

Jeg maae tilstaae, jeg havde aldrig ventet saadan en Fremfærd af Herr' B. Jeg kender kun denne unge Mand af Anseende; men bagved et Ansigt, hvori der er parret saa megen Hjertensgodhed med spillende Vittighed, havde jeg ikke ventet saadant Noget; dog — Skinnet bedrager. Det bliver maaskee ogsaa den eneste Gang, Herr' B. nedlader sig til Sligt. Vi haabe og ønske det, i det Mindste; thi en saadan Fremfærd billiges vist hverken af den theologiske eller philosophiske Moral.

Hvad nu Udraabet: „O, Du arme Kopist!" angaaer, tillader man os vel, at gjøre følgende Bemærkninger. At Ordet, „Kopist," er urigtigen stavet, da det bør hedde Copiist," undskylde vi deels med, baade licentia poetica og venia ortographica acrostichorum eller acrostichicorum (sit venia verbo!) ɔ: Akrostichernes og Akrostich-Magernes poetiske Frihed og orthographiske (eller rigtigere, heterographiske, for ikke at sige, kakographiske) Tilgivelighed, men ogsaa med det, hos mange Studenter sædvanlige, Natursyn, at de skrive mere correct Latin, end Dansk. — Ordet „Copiist" er fremdeles oprindeligen ingen Injurie; thi, hvad er en „Copiist"? I egenlig Forstand en Afskrivér, og i uegenlig Forstand, en Efterligner. Intet af disse to Begreb indeholder noget Vanærende. Naar Herr' Commercesecretaire A. P. Liunge i sit Tidsblad leverer Udtog af lærerige eller morende Skrivter, maa man takke ham derfor, og han er da en meget gavnlig og behagelig Copiist. Naar han

copierer paa Frederiksverks Comptoir, er han ogsaa en agtværdig Copiist. Man har klaget over, at han leverer næsten ene og alene Oversættelser, og med Hensyn derpaa kaldt ham Copiist. Nu er det vistnok sandt, at enhver Oversættelse er en Copi af en Original; men en god Copi er langt agtværdigere, end en slet Original. Det Samme gjælder om gode Copiister eller Oversættere, og om slette Originalforfattere. Herr' L's Oversættelser ere, i det Hele, meget gode, og skrevne i en meget flydende Stiil, hvori Originalernes Eiendommeligheder afspeile sig trofast. Den eneste Feil, vi finde ved Herr' L's Oversættelser, er, at han bruger for mange af sine Originalers fremmede, især franske og latinske, Ord; men det undskyldes meget godt dermed, at den dannede danske Almeenhed endnu virkeligen ikke har Receptivitæt (Modtagelighed) for et danskt Sprog uden fremmede Falbelader. Hvo veed fremdeles, hvor meget Originalt Herr' L. har skrevet? For adskillige Aar siden have vi læst adskillige heldige Digte af Herr' L., og endnu i Vinter glædedes vi ved at læse et særdeles skønt Digt af ham over afdøde Generalmajor Claussen. Meget Originalt kan Herr' L. jo ogsaa have skrevet i sit Blad, som Anonymus eller Pseudonymus. Ligesaa sandt, som det er, at Aben er en Copiist blandt Dyrene, ligesaa vist er det, at de Fleste af os Mennesker ere, og at vi Alle bør være Copiister. Vi bør Alle være vor Herres Copiister; Gud og Jesus og Englene ere de store Idealer af Originaler, som vi Dødelige bør efterligne. „De Fleste af os Mennesker," sagde jeg ovenfor, „ere Copiister." Der fødes maaskee een ægte Original i hvert Land i hvert Aarhundred. De Andre ere mere eller mindre Copiister. En af disse har mere, en Anden mindre Originalitæt; thi ganske blottet derfor er Ingen. Det gaaer Skuespillerne paa det store, som dem paa det lille Verdens Theater. De Fleste ere Copiister. Copiist er altsaa i Grunden intet vanærende Udtryk. Kun Sprogbrugen har gjort dertil, og med Hensyn til Herr' L., var, om vi ikke feile, Prof. Heiberg den Første, som brugte dette Ord paa en satirisk Maade, og denne ligesaa geniale, som originale, Digter fik strax, som de fleste Originaler faae, en Hærskare af slaviske Efterabere, eller Copiister,

i Ordets lavere Forstand; thi, hvor Gjærdet er lavest, ville de alle over, og Prof. H. havde gjort det lavt for sine Copiister. „Copiist" blev nu et vanærende Ord, det er det den Dag i Dag, og vil maaskee længe blive det i den literaire Verden. Oedipus har ved sit Udraabsord: „O Du" og ved Adjectivet „arme" forøget det Haanlige i Udtrykket. Ved dette Ord forstaaer rimeligviis Oedipus „aandsarme" men, hvor ubillig, ja uretfærdig er ikke den Mand, som beskylder Herr' L. der ved saa mange Aars literaire Arbeider har lagt sin Aands Rigdom for Dagen, for Aandsarmod! Dog — vi ville ikke opholde os længer ved at vise det Uædle i Oedipusses eller Herr' B's Fremfærd. Vi haabe, at Erfaringen vil bringe hans Forstand og Hjerte til Modenhed; men vi kunne ikke slutte disse vore Expectorationer, uden endnu engang at udraabe: „Vogter Eder, alle I, som læse prentede eller skrevne Sager, men især I Herrer Censorer og Redacteurer! Vogter Eder for Akrosticherne! De ere, som Fodangler, de ere som Selvskud, de ere, som skjulte Klipper, som blinde Skær ved Strandbredden. Hvor let kan ikke Eders Æres Fartøi løbe paa Grund paa denne Skærgaard! Vogter Eder! Ja vogter Eder!"

Simplex.

En almeentfattelig Theaterkritik.

(En idealisert Efterligning efter Nyeste Morgenpost.)

Den 31te Januar opførtes Zampa, eller Marmorbruden, Syngespil i 3 Acter af Melesville, Musiken af Herold.

Af et Syngespil at være, er Indholdet ikke meget slet. Musiken er meget smuk. Decorationerne ere meget deilige. Jfr. Zrzas og Herr' Schwartzens Sang var meget skøn; deres Spil var meget taaleligt. Herr' Kirchheiners, Herr' Cettis og Jfr. Abrahamsens baade Sang og Spil vare meget skønne. Herr' Bauers Udførelse af hans lille Rolle var meget heldig. Bifaldet denne Aften var meget sparsomt, skjøndt Forsamlingen var meget talrig. Dansen udførtes, som sædvanligt, meget smukt af Herr' Bournonville og Md. Kretzmer. Machineriet gik som sædvanligt, meget godt. (I 12 skrevne Linier har jeg her faaet Ordet, meget, anbragt 11 Gange, og altsaa, som Copiist, overgaaet min originale Mæster, som kun har Ordet meget 5 a 6 Gange i 15 trykte Linier. Forresten ligne vore Kritiker, som to Draaber Vand, hinanden, og det, uagtet jeg hverken har seet Stykket, eller havt min Originals Mæsterkritik for mig, da jeg nedskrev min idealiserte Copi. Hvis jeg ikke tager høiligen feil, findes min Lærers populaire Kritik enten i Nr. 31 eller 32 af „Nyeste Morgenpost" for iaar.)

Ole Peersen.

En Anmodning til Herr' Jetsmark, og et Forslag til vore populaire, speculative Hoveder.

For nogen Tid siden læste Undertegnede en Bekendtgjørelse i Adresseavisen med Overskrivt: „En Ægtemage søges, (eller ønskes)." Et, paa et Spisequarteer tilstedeværende, vittigt Hoved vilde, at denne Bekendtgjørelse skulde staae under: „Befordringsvæsen," en Anden under: „Huusleilighed ønskes," og en Tredie under: „Tjeneste søges" eller „tilbydes." I mine ringe Tanker, var det rigtigst, at Herr' Redacteuren indførte en ny Rubrik i Avisen, kaldet: „Ægteskabsvæsen," hvorom han herved ærbødigst anmodes. Naar denne Rubrik først blev indført, vilde der sikkert strømme en Hærskare af Supplicanter og Supplicantinder til Comptoiret.

Ved denne Leilighed kan jeg ikke undlade, at gjøre vore populaire, speculative Hoveder opmærksomme paa de, i Paris allerede i mange Aar blomstrende, Ægteskabscomptoirer, som borde indføres hos os. Herr' Schiern kunde her

gjøre en god Speculation. For nogen Tid siden læste jeg i Journal de Debats en Bekendtgjørelse fra et saadant Comptoir, hvori en Madame tilbød de Herrer Ungkarle og Pebersvende rige, smukke, unge, fornuftige og gode Enker og Piger. „So ein Ding müssen wir auch haben!" sige vist vore speculative Hoveder med Sigfried v. Lindenberg. Men — glemmer ikke at specificere Formuen nøiagtigen, mine Herrer, i Avisen! Det er Hovedsagen!

Publicus.

Blandinger.

— Saalænge den Undertrykte ikke holder det for sin ufravillige Pligt at afkaste Aaget, har Undertrykkeren vistnok en Ret til at holde ham under Aaget. Hvad skulde vel kraftigere kunne anspore os til at opfylde vore Pligter, end Skamfuldhed over at vi ved slavisk Taalmodighed have opløftet Uret til Ret?

— I det politiske Sprog have Løgn og Bedrag grebet saa vidt om sig, at man er i stor Forlegenhed, naar man vil sige, at man engang virkeligen og ganske vist siger den rene Sandhed.

— "Der Kanon. Wächter" bemærker, som et Tidstegn, at "Munkene i Katalonien nu ikke optage unge Mennesket som Novizer, med mindre de ere saa stærke, at de kunne bære Vaaben."

— Miscellanea. — Man spurgte nylig (hedder det i „Der Freimüthige") Baron v. Rothschild, hvilken Nation han egentlig hørte til? „Jeg interesserer mig for dem alle," gav han til Svar; „forresten retter jeg mig efter Coursen."

(Kp.)

Anekdoter.

— En Forbryder, der var dømt til Døden blev meget syg i Fængslet. Henrettelsen blev derfor opsat og en Læge blev kaldet.

Da Patienten igjen var kommet sig, meldte Lægen det til Kriminalretten, idet han erklærede, at Delinqventen nu var kommet sig saa vidt, at han uden Betænkning kunde henrettes uden Skade for hans Sundhed.

— En engelsk Lord søgde en Tjener. En Irlænder meldte sig.

"Hvad er I for en Landsmand?" — spurgde Lorden ham.

"En Engelænder."

"Hvor er I født?"

"I Irland?"

"Hvorledes kan I da være en Engelænder?"

"Mylord! Sæt, at jeg er født i en Hestestald, behøver jeg derfor at være en Hest." (Hp.)

Kjøbenhavns Børs, d. 7 Februar 1832.

Hamburg 2 M. — à vista 213.

Specier 210

Specier solgtes til 12 Rbmk. 9½ ß.

Bank-Discounto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	151	151½ Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	44¾	— Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)	89	89½ Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	83½	84 i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	102½ Rbd. r. S.
Dito Dito	107	107½ i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar	100	100½ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn	103	103½ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S.	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	99½ i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer	63	— L. Sterl.
Asiatiske Comagnies Actier	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjøbenhavn.

Redigeret af H. C. Bosemose.

№ 12. Fredagen den 10 Februar 1832.

Mads Fos,
eller: Sandhed lønnes med Had,
(Veritas odium parit). (Frit, efter K. Müchler.)

Den Tid, da hver en Landets Borger greb til Sværd,
At kæmpe for sin Frihed og sit Fædreland,
Drog og Mads Fos, som Lev'randeur, i Ledingsfærd,
Og kom tilbage til sin By, som holden Mand,
Vel mæsket paa Uredeligheds fede Sti;
Thi sin Velsignelse har og Bedrageri.
Han til sin Hjemstavn kom med fyldte Pengeposer,
Enhver den rige Madses store Klogskab roser;
(At Rigdom gier Forstand,
Det veed hver Pengemand.)
For ham saaes Stjerner, Grever, Excellentser,
At gjøre underdanige Credentser;
Man hos ham spilte, drak og spiste,
Hans Kløgt og Dyder høit man priste,
Theatrets Danserinder og Actricer
Fornøied' ham med Dans og Spil og Sang,
For et Glas Viin Poeter gjorde Viser,
Ja, Kammerjunker-Riim af Scholtens Rang.
Som alle Abers Mynster; Moden hylder han,
Og derfor kalde Damer ham: „den søde Mand!"
Thi i Tapeter, Meubler, Mad og Drikke, Klæder —
I Alt, hvori den rige Dosmer søger Hæder —
Selv i et Bibliothek, hvori hans Smag
Med smukke Bind sig lægger for en Dag,
Mads Fos knap finde skal sin Overmand
I sit luxurieuse Fædreland,
Og, for at vise sig i al sin store Glans,
Og at forskaffe sig Udødeligheds Krans,
Han sig et sandt Geni blandt kloge Fugle køber,
Som snart sin Herres fine Tyvestreger røber.
Han i et herligt Messingbuur indslutter den,
Han pleier den, som om det var hans Perleven,
Han stiller Favoriten i sin bedste Sal,
Og kaster over den et smukt, ostindiskt Shawl,
At ei det alt for høie Skrig (den fangne Fugls Natur)
Skal røbe, hvad for et Geni der er i dette Buur.
Til festligt Gæstebud et Selskab han indbyder,
Man spiser, drikker, derpaa op fra Taff'let bryder, —
Han sine Gæster fører ind i skønt forgyldte Sal,
Og Damerne fortæller: „Lønnen er et kostbart Shawl
„For den, som kan det under Dækket Skjulte sige!"
De smukke Damer finde Shawlet uden Lige,
Mads Fos forsikrer, det er hundrede Ducater værdt. —
„At Damerne det finde smukt, det er mig saare kjært!
„Det jo min Smag og mine Penge Ære gjør!
„Thi, naar det blier forlangt, jeg derpaa bande tør:
„Fuldvegtige Ducaterne, jeg gav for det, vel vare." —
Nu lægges Hoveder i Blød af denne Dameskare,
Frem og tilbage gætter man, og gætter dit og dat,
Men faaer, med alt sit Hovedbrud, ei Gaaden fat,
Tilsidst Mads Fos beslutter raskt, at løse den;
„See nu!" han siger, og taer Sløret af sin Ven,
Man ham beundrer, Poppegøien skøn man finder;
Den Prisen strax fra alle Poppegøier vinder.

Mads Fos udraaber: „Poppedreng!" og vil den carres-
sere,
„Bort, Tvveknegt!" man hører den at svare,
Man skoggerleer — betuttet staaer Mads Fos, og kan
ei mere,
Han seer sit høit berømte Navn i Fare. —
„Jeg troer, at Lindtop*) har med Fuglen ret sit Spil!
„Jeg slig verbal Injurie strax straffe vil."
Mads Fos, den modigt-feige Helt, er ikke seen,
I Hast han knækker Poppegøiens Halsebeen.

Af Poppegøiens sørgelige Skæbne kan man lære,
At Sandhed her paa Jorden ikke er i megen
Ære.

Simplex.

Følgerne af et Ørefigen.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Tolvte og sidste Capitel.

Forsoningen ved Graven.

I en britisk Fregattecapitaines rige og smagfulde Uniform, med en Orden paa Brystet, stod Vilhelm, blomstrende i fuld Ungdomskraft, som en betydelig, æret og rig Mand, Kl. 4 den følgende Eftermiddag udenfor det samme Huus, som han for 12 Aar siden havde forladt, som et fattigt, forældreløst Barn. Erindringens Gysen gennembævede ham, da hans zitrende Haand trak i Klokkestrængen, og Døren snart efter aabnedes. Den yndige Portnerske veeg forundret tilbage for den statelige Krigsmand, som ved det første Blik gjenkjendte i hende den unge Pige, som igaar havde nydt Nadveren i Kirken med den gamle Welling, og, ifølge de indhentede Efterretninger, maatte være Ferbers efterladte Datter, og Wellings Pleiebarn. Han holdt det for

*) Et af Djævelens mange Kælebægge-Navne.

det lykkeligste Varsel, at en Engel syntes at træde ham imøde ved Indgangen til hans Fortids og Fremtids Paradiis. Med vaklende Stemme spurgte han efter Kjøbmand Welling, som den undseelige Jomfru lovede at kalde paa, og, efterat hun havde ført den uventede, Ærefrygt vækkende, Mand ind i den nederste, lille Comptoirstue, ilede hun raskt opad Trappen.

Med bankende Hjerte betraadte Vilhelm dette ham uforglemmelige Sted, og betragtede med Veemod sit ungdommelige Livs stumme, uforanderlige Vidner. Der stod Pultet, ved hvilket den virksomme Pleiefader sædvanligen arbeidede, ligeoverfor det Bogholderens Sæde, paa høire Side det lille Bord, hvorpaa Wellings Frokost pleiede at staae, og, paa venstre Side, i hiin Krog, tæt ved det Vindue, hvorfra man havde Udsigt til Floden, saae han endnu den høiere Stol, ved hvis Hjælp Drengen havde været istand til, at naae op til det store Skriverpult, ved hvilket han hver Postdag maatte copiere de afgaaende Breve. „Du har vist staaet længe forladt," sagde han til sine Børneaars stumme Selskabsbroder, og bemærkede nu det vegtige Spanskrør, som Welling altid pleiede at gaae med, hvormed han ofte havde truet Drengen, og som hans gode Moder Agathe undertiden velgjørende bortfjernede, naar Pleiesønnens Overgivenhed og Uagtsomhed gjorde den strenge Mand iilsindet. — I nogle Secunder stod han fordybet i Eftertanke, da blide Toner vakte ham af Erindringsdrømmen. Det var det gamle, velbekendte Fløiteuhr, som nu begyndte at spille den Sang: „Befal Dig i Guds Hænder!" Ofte havde han stemmet i med, som Dreng, naar hans gudfrygtige Pleiemoder sang denne sin Yndlingssang om Aftenen, og stille nynnende ledsagede han Melodien, som rørte ham, med Ordene i det 5te Vers:

„Hvert Ord i Herrens Domme,
„Alt, hvad han have vil,
„Det frem tilsidst maa komme
„I Tidens Vexelspil." —

Da aabnedes Døren, og, som sendte det evige Forsyn ham en jordisk Borgen for Sandheden i disse Ord, traadte den gamle Welling

den Veemodsfulde imøde med dette Spørgsmaal: „Hvad er til Deres Tjeneste, min Herre?!“ — Et lille Dieblik behøvede Vilhelm, for at fatte sig; derpaa svarte han med tvungen Rolighed: „Dersom jeg har den Ære, at tale med den Kjøbmand Welling, som eengang tog en Dreng af Waisenhuset til sig, og opdrog ham, som sin Pleiesøn, saa har jeg et Brev at aflevere.“ — „Det er mig min Herre!“ — svarte Welling. „Et Brev?“ — vedblev han, — „fra hvem? fra ham maaskee? fra min tabte, for død anseete Vilhelm? O, tal! — tal, min Herre! De seer jo, at jeg bæver af Forventning og Glæde!“ Med salige Blik betragtede Vilhelm, medens han aabnede Brevtasken, den glade Utaalmodighed, som fremlyste af den elskede Bedstefaders Ansigt. — „Han lever altsaa endnu?“ — raabte Welling, da der intet Svar fulgte paa hans Spørgsmaal. „Gud i Himmelen, min Herre! siig mig, lever han endnu, den stakkels Dreng, som min Haardhed stødte ud i Verden uden Beskyttelse!?“ — vedblev han, og holdt sin zitrende Haand ud imod den langsomme Søger, for at modtage det dyrebare Brev. „Ja, min Herre!“ svarte Vilhelm, — „fat Dem! han lever, denne Pleiesøn, hvis Minde er Dem endnu saa dyrebart, og som dog bedrøvede Dem saa smerteligt ved sin Letsindighed; han lever, er min Ven, og sender Dem dette Brev ved mig.“ — Med disse Ord overrakte Vilhelm den af Glæde rystende Olding en Skrivelse, som han havde forfattet i dette Diemeed, og hvori han, med inderlig Anger over sit raske Ungdomsskridt, bad om Wellings Tilgivelse. Brevet indeholdt i den muligen største Korthed de Begivenheder, som angik Flygtningen selv i de 12 Aar, han havde været borte, og den Efterretning, at han haabede snart personligen at omarme de elskende Pleieforældre. Hurtigen gennemløb Welling Papiret, aabnede derpaa med en Ynglings Iil og Kraft Døren, og raabte, med lydelig Stemme: „Agathe, Mathilde; kommer ned! store Gud! han lever! Moer! Vilhelm lever! han kommer! saa hører dog! skynder Jer! — vor tabte Vilhelm kommer!“

„Hvor? — hvor er han? hvor lever han?“ lød det ned fra Trappen, og i næste Minut ilede den ærværdige, gamle Kone ved Mathildes

Haand ind i den lille Comptoirstue. Vilhelm havde imidlertid nærmet sig Vinduet, saa at han næsten vendte Ryggen til Døren. „Moer!“ — raabte Welling den Indtrædende imøde, — „han lever! han er bleven Capitaine! han lever endnu for os! — han bærer en Orden! og han kommer! o, min Gud! saa glæd Dig dog, Mathilde! saa jubler dog med, at jeg ikke alene skal forgaae af Fryd! gode Gud! det er for meget paa een Gang! alt for meget!“

Saaledes vedblev den henrykte Olding at juble, kyssede sin Kone og Mathilde, og sank, udmattet af Glædens og Haabets Indtryk, ned i en Stol. Agathe, som endnu ikke havde kunnet komme til Orde, traadte nu hen til sin Mand, og sagde rørt: „Fat Dig, kære Mand! og tak den algode Fader i Himmelen, som skænker os ham igjen! men — naar, naar kommer han da, den dyrebare Søn?!“ — „Der! læs der!“ — raabte Welling, og rakte hende Brevet, — „læs og priis Gud, som lader os endnu opleve denne jordiske Glæde!“ — Hurtigen greb Agathe Papiret, Mathilde kyssede og klappede fuld af Omhu og Kærlighed den dyrebare Olding, og med den inderligste Veemods Taarer saae Vilhelm paa de elskede Mennesker, der over den frydefulde Efterretning syntes ganske at have glemt dens Overbringer. Endeligen fattede Agathe sig først. „Du har gjort det godt!“ — sagde hun bevæget, og løftende de sammenfoldede Hænder imod Kærlighedens Fader, — „Du evige Gud! Dig være Lov, Priis og Tak!“ — Da traadte hun mere fattet hen til Vilhelm. „Min Herre! hvorledes skulle vi takke Dem for denne Fryd!“ — begyndte hun, — da vendte Vilhelm sig med et Kærlighedsblik om til den Elskede. Næsten ubevægelig stod hun et Dieblik, saae ham stivt i Ansigtet, foer derpaa med Haanden over sine Dine, som vaagnede hun op af en Drøm; dog — med det andet Blik, som hun nu kastede paa ham, syntes hun at besinde sig: „O, Du min Frelsermand! det er ham!“ — raabte hun, og udbredte sine Arme. „Moder!“ — raabte Vilhelm, sig selv ikke mere mægtig, og styrtede til hendes Bryst. Nu reiste Welling sig, vaklede hen til den stumme Grouppe, og sagde, næsten hulkende: „Er det muligt? Søn! Du, som jeg troede død, her i mine Arme!?“ —

„Ja, Fader! ja, det er mig, jeg er Deres elskede, angerfulde Søn!" — raabte denne nu, i det han slyngede sine Arme om ham, og, da Mathilde traadte hen til den vaklende Agathe, for blidt at understøtte hende, og alle fire holdte hinanden saaledes omslyngede, da smilede Engle fra de høiere Sphærer ned til de gode Mennesker, og fra dens Haand, som vovede kun at henpege paa en saadan Scene, nedsynker den svage Pen. —

Henrykkelsens, Forundringens og Veemodens første Tummel var forbi. Vilhelm maatte nu fortælle. Han gjorde dette tro og sanddru, dog med den Forsigtighed, som endnu var nødvendig med Hensyn til Aabenbarelsen af hans Moders Navn. Han anførte blot, at en god Skæbne havde ladet ham i London finde hans Fader, som var en født Englænder, havde paa en Søreise med sin unge Kone liidt Skibbrud ved Den H., og paa den samme Ø mistet sit Livs Medvandrerinde, som døde af Følgerne af en alt for tidlig Fødsel. Der var ogsaa hans Moders Grav. Ham selv, Frugten af denne ulykkelige Begivenhed, havde Faderen, da han var en næppe 3 Uger gammel Dreng, umuligen kunnet tage med sig, og — derfor efter en haard Kamp sat ham udenfor Waisenhuset i D. tilligemed de Penge, som vare nødvendige til at dække Omkostningerne ved hans Opdragelse. Længere hen var det ved en uhyre Afstand og forskjellige Tilfælde blevet den ulykkelige Enkemand, som havde opofret sig til Søtjenesten, umuligt, at afhente Barnet, og efter Breve, som bleve sendte til en Bekendt i D., var aldeles ingen Efterretning indløbet.

Skildringen af den dyrebare Pleiesøns mangehaande oplevede Farer, og Fortællingen om hans Død gjorde det meest levende Indtryk paa de gode Gamle, og, da Vilhelm var færdig, gjorde han Familien det Forslag, at besøge ham næste Dag paa hans Fregatte. Han tilbød sig selv at afhente dem den følgende Formiddag, og, skjøndt det Wellingske Ægtepar i Begyndelsen havde mange Betænkeligheder, vidste Vilhelm dog at lægge dem sit Ønske saaledes paa Hjertet, og at berolige dem saa sikkert for enhver mulig Bekymring, at de Gamle, bestormede af hans og Mathildes Bønner, tilsidst samtykkede.

Vilhelm var først sildigen istand til at udrive sig af sine Elskedes Arme, og næppe var næste Morgen frembrudt, førend han ilede ud af Byen ombord paa sin Fregatte, for at gjøre de fornødne Foranstaltninger. Den store Baad blev beqvemt indrettet og festligen smykket. Med flyvende Vimpler, roet af 6 net klædte Matroser, ankom Fartøiet, ved hvis Roer Vilhelm selv stod i sin glimrende Gallauniform, ved det Wellingske Huus, som laa ved Strandbredden. For en Mængde Tilskueres Øine førte Vilhelm Familien i Baaden, og det skjønneste Foraarsveir begunstigede den raske og behagelige Seillads. Skibets Besætning, der elskede sin Capitaine, som en Fader, havde Vilhelm betroet, hvem han paa denne Dag vilde indføre midt iblandt dem. Med travl Virksomhed var derfor Enhver sysselsat med, at modtage deres dyrebare Foresattes ædle Familie paa en værdig Maade. Næppe saae man fra Fregatten af paa aaben Rhed Baaden, førend alle Flag heisedes, hele Skibsmandskabet stillede sig i festlig Orden paa Dækket, og et, tre Gange gjentaget, larmende Hurra hilste de Ankommende. Nogle Timer forløbe med Betragtning og Beundring af de mærkværdige Gjenstande, som et Krigsskib, paa 64 Canoner frembyder, og som Vilhelm viste og forklarte sine Gæster.

(Sluttes i næste Nr.)

Djævelens Politisecretairer.

Tvende dramatiske Situationer.

I.

Djævelens fanatiske Politisecretaire, Erasmus Montanus. *)

(Scenen er i en Pigeschole.)

Er. Mont. Nu Børn! Ere I nu Alle samlede? — Jo, jeg seer, der mangler Ingen af

---

*) En aandelig Sønnesøns Søn af den holbergske Erasmus Montanus.

Eder. Det er mig kært, at Ingen har forsømt Herrens Huus. Jeg kalder dette Huus og denne Schole saaledes, ikke fordi jeg er Herren eller Læreren her, men fordi Herren især opholder sig her, hvor den sande Tro, som sætter Alt i Bogstaven og Ceremonier, og ikke den Kætterlære, som sætter Alt, inclusive til selve Troen, i Gjerningerne, foredrages. Hvad er det, vi skulle foretage idag, Børnlille! i denne Time?

En Pige. Det er Declamationsøvelser, Herr' Montanus!

Er. Mont. Naa! Naa! Altsaa ikke Troens hellige Sag, ikke Naadens Gaver, ikke Syndefaldet, ikke Pælen i Kødet eller deslige, intet Aandeligt, men noget Verdsligt! Ja, saalænge vi Guds Børn ere her i den syndige Verden, maae vi rette os efter det Verdslige, skjøndt vi i vore Hjerter maae fordømme det, fordi vi derved kunne faae Leilighed til at udsaae den augsburgske Confessions og det opbyggelige Rituales og Kirkefædrenes menneskelige Tilsætningers Sæd i de godmodige og lettroende Menneskers Hjerter; thi med de selvtænkende og hovmodige Mennesker have vi Intet at bestille. De ere fordømte til Helvedes evige Pøl. — Naa, lille Ane! hvad for et Stykke har Du at declamere?

Pigen. En Sømandssang af Ohlenschlæger, Herr' Montanus!

Er. Mont. Ja, Ohlenschlæger er en stor Digter. Ja, I kende ham vel?

Nogle af Pigerne. Jo, vi have læst adskillige af hans Digte. De ere deilige.

En af Pigerne. Hans Axel og Valborg, det er et herligt Stykke. Hvor Nielsen er sød deri!

En Anden. Og Md. Werschall, hvor hun er elskværdig, som Valborg!

En Tredie. Ja, og hvor Ryge er prægtig i Hakon Jarl!

Er. Mont. Tys, Børn, tys! Det er de ugudeligste af hans Stykker. De ere hedenske. Han var en gudfrygtig Mand i sin Ungdom, dengang, da han skrev sit Digt „Jesus i Naturen;" men siden blev han et gudsforgaaene Menneske, da han begyndte at skrive hedenske Tragoedier. Gud naade hans arme Sjæl! — Men — Du

kan sagtens declamere Noget af ham, Ane! Læs kun!

Ane (declamerer)

Til Kamp, til Seir, til Fryd, til Roes
Med hævet Bryst
Udile hver en dansk Matros
Til Kæmpedyst!
Paa kække Sømænds Heltefærd
Trygt stoler Dan;
Og viis, Du er vor Tillid værd,
Du danske Mand!
For Fædrenelandet Du strider.

Blegn Fjende, glem Din Svig, Din Vold,
Forstum af Harm!
Du finder Juul og Tordenskjold
I hver en Barm.

Er. Mont. Stop! Stop! Hvad det er for noget ugudeligt Kram! Først siger han, at Danmark skal stole paa Sømændene. Gud naade os! Nei, de skal ikke stole paa Menneskens Børn, men paa Guds Naade. Og siden siger det gudsforgaaene Menneske, at Fjenden finder Juul og Tordenskjold i h v e r en Barm. Haarene maae jo reise sig paa Hovedet, naar man læser saadant Noget. Det er jo det Samme, som at gjøre de store Mordere, Juul og Tordenskjold, til allestedsnærværende, ligesom vor Herre! Det er jo gudsbespotteligt! — Ja, I kende vel sagtens, Børnlille! Juul og Tordenskjold.

Nogle af Pigerne. Jo, vi have læst om dem i Historien.

Er. Mont. Ja, det vare store Admiraler, men de have slaaet mange Mennesker ihjel. De ere Begge evigen fordømte. — Ja, Børnlille! Jer Andre skal jeg høre en anden Gang; for nu er Timen ude. Men — vi maae see, at vi faae nogle af de ægte, gudelige Bøger at declamere af, f. Ex. Thisteds Psalmer, Coldings blodige Brudgom, Laas for Munden og Tømme for Tungen, den aandelige Knibtang, Præstepinen o. s. v., ifald bare Oplaget ikke er udsolgt; jeg skal dog forhøre paa Statstidendens Comptoir, naar jeg

kommer gennem Pilestræde i Eftermiddag, om de have saa stort et Antal Exemplarer af disse rare Bøger, som vi behøve her i Institutet. Skulde det Modsatte være Tilfældet, vil jeg selv foranstalte en ny Udgave af dem paa mit eget Forlag. De Helliges Antal begynder nu saaledes at tage til, at det nok kan betale sig. — Nu gaaer jeg, Børnlille! Husker nu paa, hvad jeg har lært Eder at sige, naar jeg gaaer! Nu giver jeg Eder Stikordet, som de sige i det verdslige Comoediehuus. Gud være med Eder, Børnlille!

Pigerne (alle i Munden paa hverandre). Vor Herre bevare Deres Indgang og Udgang! Han holde sin Haand over Dem! Han styrke og bevare Dem, store Guds Mand, fra nu af indtil Evighed!

Cr. Montanus (i det han gaaer). Amen! Amen!

(Scenen forandres til et Værelse hos Herr' Skotomisos (Mørkets Fiende.)

Herr' S. Og alt det Galimathias har Herr' Montanus foreprækket Jer?

Marie S. Ja, Ord for Ord, som Ane siger.

Ane S. Jeg fik ikke Lov at declamere det deilige Digt af Oehlenschläger til Ende bare for hans Skyld.

Herr' S. Det er en skinhellig Fanatiker. Bør han være Lærer i et Institut? Jeg tager Jer strax ud af Institutet. Giv mig Papir, Pen og Blæk, Ane! (Ane gaaer hen til et Bord i Stuen og henter ham det Forlangte.)

Herr' S. (medens han skriver) Bør Jomfru Staria ikke have Tilsyn med sine Lærere, at de ikke forskrue Hovederne paa Børnene, og gjøre dem til Hængehoveder, Heldører, Forkætrere og Sværmere? — (efter at han har skrevet) Marie, giv Niels dette Brev, og siig, at han skal bringe det til Jfr. Staria! (Marie gaaer med Brevet.)

(Scenen forandres til et Værelse hos Jfr. Staria.)

Jfr. Staria (sidder og syer.) Nu er mit Institut dog i ganske god Gang. Det er saamænd

dog meget, at jeg har bragt det saa vidt, da jeg har ikke færre, end tre Medbeilerinder her i Gaden; men Lykken har ogsaa været mig særdeles gunstig. Jeg har trukket 22 Elever fra dem paa et halvt Aar. Derfor ere de ogsaa saa misundelige paa mig, at de gerne vilde tage Luven fra mig, naar de bare kunde. Men jeg har ogsaa forstaaet at være om mig og gjøre Spræl med min Examen, med brodeerte Klokkestrænge, Skamler, Kakkelovnsskærme og saadant noget Stads. Jeg holder ogsaa duelige Lærere. Især er denne Montanus en herlig Mand. Han har ret bragt mit Institut i Glans og Anseelse. Det er en meget lærd Mand. De sige rigtigt nok, at han er en skinhellig og forkætrende Religionssværmer, og kalde ham Djævelens Politisecretaire; men jeg har saamænd aldrig mærket noget Djævelskab ved ham. (Det banker.) Kom ind!

Niels. Her er et Brev til Jfr. Staria fra Herr' Skotomisos. (Han leverer Brevet.) Adøs, lille Jomfru, og god Fornøielse! (han gaaer.)

Jfr. St. God Fornøielse? Hvad gaaer der af Karlen? (hun brækker Brevet og læser:) „Min kære Jfr. Staria! Mine Smaapiger have idag fortalt mig meget omstændeligen, hvorledes en af deres Lærere, Herr' Montanus, gjør sig Umag for at danne Heldører og Forkætrere af Eleverne i Deres Institut. Da jeg har sat mine Børn i Deres Schole, for at deres Forstand der skulde forædles og oplyses, og ikke forskrues og formørkes, tager jeg mig herved den Frihed at udmelde mine Børn fra idag af. Ærbødigst, Skotomisos." Naa, det var en smuk Historie! Det var rigtigt nok en god Fornøielse, som Karlen sagde. Det skal jeg aldrig negte. At miste to Børn fra et Huus, hvorfra jeg dog fik adskillige Presenter ved Nytaar ved hver Halvaarsexamen og ved min Geburtsdag! Det er ingen Spøg. (Det banker.) Kom ind!

En Pige. Her er et Brev til Jomfruen. Adiøs (hun gaaer.)

Jfr. St. (brækker det og læser.) Atter en Udmeldelse! Fra den rige Nicolaisen. Naa, det er herligt! (det banker.) Kom ind!

En Dreng. Her er et Brev til Jfr. Staria fra Grosserer Scrabius. Adøs! (han gaaer)

Jfr. St. (brækker det og læser.) Atter en Udmeldelse! Han tager sine tre Døttre ud, fordi

han hører, at Montanus gjør i Djævelen, istedetfor at gjøre i Dansk og Declamation og fornuftig Religion. Det er Kjøbmandsstiil! Bliver det saaledes ved, kommer jeg snart til at gjøre Bankeroute med Kjøbmandsskabet ved mit Institut. Jeg bliver nødt til at afskedige Montanus. Der er ikke andet for. Jeg vil strax sende Bud efter ham. (Det banker.) Kom ind!

Montanus. Gud være med Dem, Jfr. Staria! Han styrke og opholde Dem! Jeg kommer for at sige Dem, at jeg, for at udbrede sand og uforfalsket Christendom i Deres Institut, vil afskaffe de verdslige og ugudelige Bøger, som bruges her til Declamationsøvelser; men, da hele Oplaget af alle disse opbyggelige Bøger, naar jeg undtager Thisteds Psalmer, er udsolgt, saa vil jeg selv udgive dem med Forbedringer og Rettelser paa mit eget Forlag, og vil jeg desaarsag gjøre Begyndelsen med Coldings blodige Brudgom og Præstepinen.

Jfr. St. Det er ikke Pinen værdt, min Herre! Jeg har herved den Ære, at give Dem deres Afsked. Jeg har idag mistet 6 Elever for Deres Skyld.

Montanus. Men, min Gud og Frelsermand! Betænk dog, hvad De gjør, Jfr. Staria! De var paa Forbedringens og Salighedens Vei. Jeg vilde føre Dem did, og nu støder De Guds Naadegaver fra Dem, ved at bortvise saadan en Guds Mand, som mig, der kunde gjøre Dem og alle Deres smaae Planter salige baade her og hisset. See den blodige Brudgom vinker ad Dem hisset. Kom i hans Arme! Sæt en Pæl i Kjødet, og forsag Djævelen og alle hans Gjerninger! Endnu staaer De til at redde; Naadens Time er kommen; Naaden staaer for Døren; skynd Dem, skynd Dem! Vend om itide!

Jfr. St. Aa, gaa De til Hekkenfeldt med Deres Præk!

Montanus. Saa er De da evigen fordømt til Helvedes evige Pøl.

Jfr. St. Tvi Dig Du gale Smøl!

Montanus. Tvi Dig, Du lede Satanas af et Qvindemenneske! I Aanden seer jeg Dig alt brænde. (Han knytter Næverne, gjør omkring og gaaer.)

Simplex.

Blandinger.

— Tidshistorie. Regeringen i Belgien har befalet Præsterne hver Søndag at oplæse fra Prædikestolen — hvorledes Statspapirerne staae. Det hedder da: „Saa skulde jeg ogsaa, mine andægtige Tilhørere, ikke undlade at mælde, hvorlunde det nye Laan af 1831 er faldet 3 Procent siden i Søndags; hvorimod de hollandske Bons ere gaaede $1\frac{1}{8}$ iveiret; Parisiske Rentesedler falbudne til 97, preussiske Statsgjeldsbeviser søges til 95. Amen!"

— Baron Rothschild har nylig havt Audients hos Paven; den hellige Fader (der, efter Forlydende, gjerne vil optage et nyt Laan) var overmaade naadig; Hr. v. Rothschild kyssede ham paa Haanden, og gik meget fornøiet fra Audientssalen.

— Tidshistorie. — „Constitutionnel" bemærkede, i Decbr. f. A., at Antallet af Ansøgninger om Æreslegionsordenen oversteeg 40,000, og anførte, som Exempel, at een af Ansøgerne ene og alene støttede sit Andragende paa den Omstændighed, at han var født i samme Aar, samme Maaned, paa samme Dag og i samme Time som Dronning Adelaide! — En saadan Mani efter Ordener indskrænker sig imidlertid ingenlunde til Frankrig; i andre Lande har man seet Mage dertil, og det vilde vist ikke være vanskeligt meget nærmere at finde Exempler paa formelige Andragender om deslige Ærestegn, der idetmindste ere ligesaavel motiverede som det, Constitutionnel har givet os til Bedste.

— „Man kunde," siger Figaro, „tilraabe Frankrigs Kammer: Naar Lægerne blive forrykte, hvem skal saa give dem Styrtebad?"

— De nordamerikanske Stater synes ogsaa at være et Eldorado for offentlige Docenter. I Philadelphia og New-York skulle mange af Professorerne tage deres 8,000 Dollars ind for Forelæsninger i et Qvartals Cursus.

— „Der Freimüthige" fortæller om „en Hvalfisk af Mellemstørrelse," der skal være fangen ved „Jydlands Kyst," og som „om Halsen bar en Guldkjæde med Medaillon," hvorpaa stod at læse den Inscription: „Sara Cavendisch! tænk paa mig! Calcutta, d. 10de Jan. 1830." (!!!)

— Et Bal, som Hr. Périer nylig gav i Paris, har fremkaldt adskillige Betragtninger. Le Temps anvender derpaa hvad Fyrsten af Ligne sagde om den wienske Kongres: „Kongressen dandser, men den kommer ikke af Pletten!" Andre undre sig over, at en saa erklæret Fjende af Bevægelse (mouvement) som Hr. Périer, vil give et Bal!

— Man har sammenlignet Skatter med de Dunster, der stige op af Jorden, vorde til Skyer og som befrugtende Regn atter vende tilbage til Jorden. Men altformange Skatter ere unægteligt ligesaa skadelige for Folket som altformegen Regn for Ageren.

— Tidt er Maleriet godt, men Sammensætningen slet. Mangen ny Regeringsmaschine holder op at gaae, ligesom et moderne Dusin-Uhr, førend den engang rigtig er bleven færdig, medens de gamle Regeringer og de gamle Uhre næsten altid blive ved at gaae, indtil der gaaer Rust i det gamle Material.

— Hvor kunde vore puurunge Regeringer faae det Indfald at ville opdrage Jøderne? — Jøderne, der ere de ældste Oldinger blandt Nationerne?

— Diplomatikerne have ofte samme Feil som Skuespillerne. Istedetfor bare at spille deres Rolle godt, lade de sig af Forfængelighed mærke med at spille den godt.

(Kp.)

Pantheon,

udvalgte Romaner af yndede franske Digtere.

Næsten dagligen udkomme Oversættelser af tydske og engelske Romaner, sjeldnere blive derimod franske Forfatteres Værker omplantede i den danske Literatur; og dog eier Frankrig en saa riig Mangde udmærkede Romandigtere, af hvilke vort læsende Publikum forstørstedelen kun kjender Faae af Navn, Færre af deres Værker.

Mange af disse franske Romaner fortjene at blive kjendte og læste ogsaa hos os, og Undertegnede troer at hæve et Savn i vor Romanliteratur, ved at udgive et Udvalg af større franske Romaner i gode Oversættelser.

Samlingen agtes begyndt med Ancelots: l'homme du monde, 4 Bind udmærket ved ypperlige Charakteertegninger, herlige Situationer og en vedligeholdt Interesse i Historiens Gang.

Den samme venlige Opmærksomhed, der tildeles mit „Miniaturbibliothek for Moerskabslæsning," hvis syttende Bind nylig er begyndt, vil, haaber jeg, ogsaa opmuntre dette Foretagende.

„Pantheon" udkommer i tvangfrie Bind, med Mellemrum af 6 à 8 Uger; hvert Bind vil indeholde omtrent 8 à 10 Ark; Subskriptionsprisen er 8 ß. pr. Ark (16 Sider); Bogladeprisen for enkelte Romaner bliver $\frac{1}{3}$ høiere; Format, Papir og Tryk bliver som „Miniaturbibliothekets;" for et smukt Omslag vil blive sørget.

En Liste over Subskribenternes Navne vil ledsage „Pantheon".

Subskribentsamlere erholde paa 6 Exemplarer det 7de frit. Alle Boghandlere i Kjøbenhavn og Provindserne modtage Subskription. Paategnede Planer bedes sendte til Hr. Bog- og Papirhandler C. Steen, i Pilestrædet Nr. 121.

Kjøbenhavn, i Februar 1832

Andr. Frd. Høst.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 13. Tirsdagen den 14 Februar 1832.

Den unge Piges Søvn.

(Frit, efter Edouard Turquety.)

Gjenkender Du, min vakre Pige, vel
I dette yndefulde Billed, siig mig,
Dit eget Jeg?!

Remi Belleau.

Blandt gyldne Fryndser og paa Silkepuder
Den unge Pige lægger ned hver Aften
Et Hoved mindre glad, og dysser ind
En mindre henrykt Sjæl i Slummer,
End i den ringe Bondehytte, kær
For hendes elskovsfulde Hjerte, hvor
En kølig Skov omhegner hendes Leie
Af Mos og grønne Kviste.

Den unge Pige, lykkelig i denne
Livsglade Bolig, hviler nu i Skoven,
Sit Øie lukker hun for Dagens Lys;
Udhvil't hun reiser sig og springer ud;
Først hendes Fingre lege iblandt Blomster;
Sit løse Haar hun la'er i Vinden flagre.

Den unge Pige snart igjen indslumrer
I Hytten paa den Tid, da Vinden spøger
Med Poplens Blade under hendes Vindue;
Hun Natten har saa kær og Morgenrøden,
Hvis Straaler spille paa de klare Ruder.

Sødt lukker hendes Øie sig, med mere Blidhed,
End Himmelstjernens; paa en yndig Arm
Nu hviler Hov'det, me'ns hun snakker smaat;
Hun sover, med den skønne Hals, tilbage
Blødt bøiet, som en Spurv, der hviler paa
Græsklædte Høi.

Den søde Søvn omslynger hendes Hjerte
Indtil den friske Morgenstund med Haab
Og Drømme; nu hun taler, hendes Stemme
Er, som en Aeolsharpes søde Aande,
Ret lykkelig, hvis Elskov ei fremlokker
Et Navn af disse friske Blomsterlæber!

Hen til den simple Seng med Blomsterduft,
Hvor Haanden hviler, hvid, som Elphenbeen,
Tausheden iler, sætter sig ved den,
Og vugger hendes unge, sorgfri' Sjæl,
Indtil det Øieblik, da Morgenrøden
Berører hendes Øienhaar og Hals.

For Solen viger Morgenrøden; strax
Dens Lue fra den klare Rude straaler

Tilbage til Gardinerne paa Sengen,
Og gjør den unge Mø end skønnere;
Hun vaagner, aabner Øine, blaae, som Him'len,
Hun vaagner, flügs hun iler ud ved Synet
Af Himlens klare Hvælving, og ved Lyden
Af Nattergalens Sang.

Hun iler ud: o, hvilken Fryd, at løbe,
At flyve til det mørke Krat, og see,
Hvor Vinden spøger med hver Busk, hver Kvist,
Naar Solen stiger høit paa fjerne Synskreds,
Og Græsset funkler midt i Morg'nens Straaler
Paa Engen, hendes Barndomsven!

Hun iler ud: da maa Du hende see,
Hvor hun sneehvide Fod i Bækken vadsker
Ved de, med Duggens Perler dækte, Træer,
Afrystende sit vaade Hovedhaar
Paa Bladene.

Nu vadsker hun den skønne Jomfrubarm,
De liliehvide Hænder, runde Arme,
Det glade Ansigt, Sjælens klare Speil,
I Bækchristalen speiler hun det flugs,
Idet hun løfter sine nøgne Fødder
Op udaf Vandets Skød; hun søger ad
Ukendte Stier en halvt banet Vei;
En sagte Lyd sig nærmer; nu hun løber;
Hun flyer, paa sin Flugt lig Skovens Due,
Naar Jægeren forfølger den.

Et Intet strax forfærder hende, Skyggen,
En Raslen mellem Blomsterne; lig Lykken
Den unge Pige er; thi Begge jo
Fortrylle, Begge trøste, Begge eie
En Vellugt, som forfører ved sin Sødme;
Du vilst indaande den saa gerne; men
Ved mindste Larm Ungmø og Lykke flygte.

H. C. W.

Følgerne af et Øresitzen.

(Sluttet; see forrige Nr.!)

Derpaa bleve de af ham førte ned i Cahytten, hvor et vel besat Taffel ventede dem, og hvor han greb Leiligheden til at vise dem sin afdøde Faders Efterladenskab, med Undtagelse af den bekendte Brevtaske. Da nu ved Bordet saavel de dyrebare Levendes, som de allerede Hedengangnes, Minde feiredes med alvorligt Veemod, benyttede Vilhelm de Tilstedeværendes rørte Stemning til det Forslag, at gjøre en kort Tour paa to Timer til Øen, for der at besøge hans Moders Grav. Snart vare Stemmerne enige, og, efter et Quarteers Forløb, befandt man sig paa Veien til det Sted, hvor Vilhelms afdøde Faders inderligste Ønske skulde gaae i Opfyldelse.

Man landede, uden at have erfaret den mindste Ubeqvemmelighed. Vilhelm førte Familien ind i den nærliggende Kirke, og bad dem at opholde sig her saa længe, indtil han vendte tilbage med Præsten, som skulde vise dem omkring. I denne gjenfandt han, efter at han i største Korthed havde aabenbaret ham Tingenes Stilling, endnu den samme Geistlige, som en ærværdig Olding, som havde besørget Tjenesten ved hans Moders Begravelse og hans egen Daab, som daværende Præst. Han anmodede ham om, tilligemed sin Kone at ledsage ham og de Fremmede til Mathildes Gravhøi, og overrakte ham sin Faders skriftlige Bekendelse, tilligemed de hosliggende Vidnesbyrd, med den Begæring, at levere den gamle Welling Samme i det Øieblik, naar han havde skaffet den unge Pige og Præstens Kone bort fra de Gamle. Præsten gav Løvte om sin kraftigste Medvirkning til dette ædle Øiemeeds Opnaaelse, og begav sig med sin Kone og Vilhelm til Kirken, hvorfra Valfarten blev tiltraadt. Den Forklaredes sidste Hvilested, kendeligt paa det endnu uforvanskede og med Bogstaverne M. B., forsynede Kors, blev snart opsøgt. Bestormet af navnløse Følelser, kastede Vilhelm sig ned paa den Græstørv, som dækkede den dyrebare og ulykkelige Moders jordiske Levninger, og det inderligste Veemods Taarer fyldte de Omstaaendes Øine, medens den bedende Søn, hensjunken i

Smerte og Andagt, omfavnede Korset. „See ned, Forklarede!" — raabte han med hulkende Stemme, „see venligt ned paa de Kærligheds- og Agtelses-taarer, som nedrybbe af vore Øine paa Din Grav! I hine umaalelige Rum har Du gjenfundet den elskede Ægtefælle, fra hvem Guds Haand bortrev Dig saa hurtigen. Du er forsonet, Du har tilgivet den Angrende; — o, nedsend nu velsignende Kærlighedens og Forsoningens milde Aand over os, som staae her omkring Din Grav! Og Du, den evige Naades evige Billed, opløst de dyrebare Forældres Hjerter, at de, lig Dig, tilgive den Ulykkelige, som har krænket dem dybt, som eengang berøvede dem det dyrebare Klenodie, og nedtrykket af Bevidstheden om sin Brøde, fortvivlende om Udsoning ved Anger og Bod, aldrig vovede at nærme sig!" — Styrket og modig reiste Vilhelm sig op fra Graven, og traadte hen til Welling, som stod der stum, men dog højst forundret og i ængstelig Forventning! — „Nu eller aldrig!" — raabte han, og trykkede den dyrebare Oldings Haand til sit bankende Hjerte, — „nu, gamle Fader! maa Du erfare det, hvo der ligger begravet under denne Høi, og hvem Din Pleiesøn skylder sit Tilvær. Øieblikket er kommet! Gud nedsende i Din Sjæl den evige Barmhjertigheds milde Strøm, at den maa udgyde sig over denne Grav, og saaledes mildt befrugtende den jordiske Angers og Bodfærdigheds Mark, lade Forsoningens Sæd fremspire, for at modnes hisset ved den evige Kærligheds og Naades Throne!" Med disse Ord vendte han sig bort fra Welling, greb Mathildes og Præstekonens Hænder, og førte Begge raskt hen til Kirken. —

Welling saae maalløs snart paa sin Kone, snart paa den Geistlige; da opløstede denne de sammenfoldede Hænder, og sagde med Andagt og Salvelse: „Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere! — De er en Christen, en ædel Mand" — vedblev han, og traadte nærmere hen til den gamle Welling, — „en værdig Olding, snart moden, ligesom jeg, til det evige Liv, hvor der er ingen Synd mere, ingen Smerte og ingen Hevn, — hvor Guds Kærlighed kun vil opfylde vore Aander — om Deres Dødstime minder jeg Dem nu! og raaber lydeligen af mit Hjertes Dybde: „Tilgiver her, paa det at Eder maa vorde

tilgivet hisset! Og nu," — endte han, i det han lagde de modtagne Papirer i Wellings Hænder — „læs nu, og vor store Fredsmæglers Exempel styrke Dem i denne Time, og lede blidt Deres Hjerte til at handle ligt det store Forbilled!" — Efter disse Ord førte han begge de Gamle hen til en Græsbænk i Nærheden, og vendte tilbage til Mathildes Grav, paa hvilken han knælede ned og bad. — Welling stirrede endnu bestandigen maalløs paa Papiret, som befandt sig i hans zitrende Hænder, aabnede det endeligen, og begyndte med usikker Stemme at forelæse den, af Forventning bævende, Agathe Indholdet af Samme. Stedse mørkere bleve hans Blik, stedse mere spændte hans Træk; forskende betragtede Præsten Oldingen, og blev tydeligen det heftige Indtryk vaer, som Blackstones skrevne Bekendelse frembragte hos Welling. Dog, da han nu stødte paa sit eget Navn, forlod al Fatning ham. „Mathilde!" raabte han — „dyrebare, ulykkelige Barn! o Gud i Himmelen! hvad skal jeg erfare?" —

Præsten nærmede sig ham nu, for at trøste og berolige ham, og talte Fredens milde Ord til den smerteligt Bevægede. „Læs videre, Herr Pastor!" — stammede den Grædende, — „jeg er ikke istand dertil." — Med Rolighed og Fatning begyndte Præsten det vanskelige Arbeid, hyppigen afbrudt af Angestens Udraab, af Jammerens og Fortvivlelsens Toner fra de Gamle. Da han kom til Skildringen af det lidte Skibbrud, Vilhelms Fødsel og Mathildes Endeligt, da kastede Welling sig halvt sandsesløs ned paa Jorden, og afmægtig sank Agathe tilbage paa Græsbænken. I dette Øieblik kom Vilhelm, som imidlertid i from Andagt havde bedt ved Kirkens Altar, tilbage med Mathilde og Præstekonen, og ilede sine, af Smerte nedstyrtede Forældre, til Hjælp. Først lidt efter lidt lykkedes det alle de Tilstedeværendes forenede Bestræbelser, at bringe de bedøvede Gamle igjen til dem selv. Langsomt gik den nedbøiede Olding med sin vaklende Kone, understøttede af Vilhelm og Mathilde, til det elskede og tidligen tabte Barns Grav. „Her," — sagde han, med en næsten klangløs Stemme, i det han klyngede sig op til Korset — „her vil jeg høre Slutningen." — Præsten sluttede, og mildere fløde

Wellings og Agathes Taarer ved den angerfuldt døende Blackstones Bekendelse. „Den Døde har tilgivet" — sagde Præsten — „hendes sidste Ord var velsignende; den naadige Dommer hist oppe vil tilgive ham, som har fuldendt, den tunge Brøde. — o! følger hans Exempel, høist agtværdige Mand!" og, da han nu greb Wellings Hænder, da Alle sank knælende ned ved Graven, og Vilhelm raabte: „Min tidligen tabte Moders Aand! omsvæv Du nu blidt den haardt krænkede Fader, og tilhvisk ham Ordet: „Forsoning!" — da vaklede Welling kraftlos hen i Præstens Arme. „Forsoning!" — bad Vilhelm, omslyngende Wellings og Agathes Knæer — „Mathildes Aand siger velsignende „Amen" dertil!" og, dybt rørt, hævede Welling sit taarefulde Ansigt imod Skyerne. „Ja," sagde han med fast og høi Stemme, — „ja, Ulykkelige! jeg tilgiver Dig! som hun har tilgivet Dig og beder Gud, at han vil tage Din Brøde fra Din Sjæl. Ogsaa Du, Agathe," vedblev han, — ogsaa Du vil tilgive ham, og mindes ham i Din Bøn." „Forsoning og Tilgivelse!" — hviskede den gudfrygtige Moder udmattet; „Forsoning over mit Barns Grav!" — raabte Oldingen; — „Forsoning!" jublede Vilhelm, raabte Alle, og Kirkevinduerne, som oplystes af den dalende Sols Straaler, forgyldte nu de Slumrendes simple Gravminde, og malede en Glorie over de to ærværdige Oldingers Hoveder, som i Ord og Daad her stadfæstede den store Fredsmæglers Lærdom.

Femten Maaneder efter denne Begivenhed, — — — i hvilken Tid Vilhelm var reist tilbage til England, havde søgt der om sin Afsked og erholdt den, derpaa imodtaget sin Formue, og igjen begivet sig til D., men her siden lært at kende Wellings Pleiedatter, Mathilde Ferber, nøiere, fattet Kærlighed til denne Pige, og ægtet hende, — — — vuggede den 72aarige Olding en Dattersøns Søn paa sine Knæer, og prisede Forsynets dunkle Veie i Ydmyghed og Hengivenhed. „Hvo veed, om jeg endnu vilde have oplevet den Glæde," — sagde han ofte, — , naar hiint Dresigen, som jeg saa ofte angrede, ikke havdeført Dig i Din raske Ungdomsletsindighed ud i den vide Verden og i Din Faders Arme!" — — men, da de hidtil lykkelige, unge Ægtefolk et Aar

efter stode smerteligen bedrøvede ved Wellings og Agathes Liigkiste, da opfyldte Vilhelm de Hedengangnes sidste Ønske. Han lod den forevigede Mathildes hellige Levninger bringes fra Den H. til D., og Fader, Moder og Datter slumre nu forenede i een Grav, som Vilhelm og Mathilde ofte besøge, og ved Vaarens milde Tilbagekomst smykke med friske Blomster.

H. C. W.

Literair Anmeldelse.

Af Maanedsskriftet Valkyrien, udgivet og redigeret af Ove Thomsen, er 1ste Binds 1ste Hefte for 1832 udkommet. Det indeholder: 1) Handskerne, en original Fortælling, af Anonyma. Den er affattet i rimede Jamber, og ligesaa nydelig, som humoristisk. Dersom det er første Gang, Forfatterinden fremtræder paa Scribentbanen, kunne vi ikke undlade, at lykønske hende i Anledning af denne Debut; 2) „Na!" ein einsylbiger Roman, von M. G. Saphir, en declamatorisk Spøg, som Herr Instructeur Nielsen fremsagde med meget Bifald ved sin Aftenunderholdning f. A. Den bærer, som de fleste af Saphirs Aandsarbeider, Præg af ægte Humor og Vittighed; 3) 8 Epigrammer af Edvard. De ere hverken saa fede eller saa piquante, som de, vi før have læst af denne vittige Epigrammatist. Det forholder sig omvendt med Mennesker og Epigrammer. Magre Mennesker have altid noget skarpt og piquant med sig; men et magert Epigram piquerer ikke. Vi nedskrive følgende, som vi regne blandt de mindst magre:

„Humoristen og Moralisten.

„Naar denne jamrer, klager, fælder Taarer,
„Imens han tugter Daarer,
„Saa giver hiin dem af sin Svøbe
„Et lille Rap, og leer, og — lær dem løbe."

(Ifald de kunne løbe; undertiden komme de Stakler ved Nappet til at halte, stundom endog baade paa deres egne og paa Versenes Fødder.)

„Til en Dame med mange Tilbedere.

„Med Jo kan man stille Dem i Række;
„Thi hundred' Øine vogte paa dem begge."

(Herr' E. er som man seer, galant mod de tilbedelsesværdige Damer. Derom vidner ogsaa flg. Epigram:)

„Dante og Qvinderne.

„Himmel, Skjærsild, Helvede man finder
„Som hos Dante, saa hos Qvinder.
„Begge Parter, skal man ærligt tale —
„Helvede dog vide bedst at male."

(O, gid jeg kunde mane Helvedes Furier op imod Dig, Edvard! Du veed, de ere Eumenider, velmenende Gudinder, som hevne alt det Onde! De ville straffe Dig, Du Mand med Din ærlige Tale! Das Helle ist verdunkelt, Mann!)

„Til et Par Ægtefolk.

„Et fem Aars Ægteskab? og dog et Eden?
„Og Ømhed, Varme træffer man hos hver?
„Det maa man rigtig sige, Kjærligheden
„Sig selv har overlevet her."

„Om en vis Lærd.

„Literaturen er den Sol,
„Hvorom den lærde Verden dreier sig;
„Og Du, som orkesløs og ubevægelig,
„Er samme Verdens Pol."

„Sandhed og Frihed.

„Har Du Mod at staae?" spørger Sandhed Alle;
„Frihed spørger Hver: „Har Du Mod at falde?"

(Det er, i vore ringe Tanker, det uheldigste af dem alle. Kæmperen for Sandhed bør ligesaavel, som Kæmperen for Frihed, have Mod til at falde o. s. v.)

4) De tvende Grave (efter Klopstock), af H. C. Andersen. Et skønt, veemodigt og Veemodvækkende Kvad; men det stemmer ikke overeens med den Mægtiges politiske Aand! Efterligneren foretrækker, som vi see, den Almægtige for den Mægtige. Vee ham! 5) Minder fra forskjellige Reiser (Fortsættelse), af Oberst v. Tscherning; ligesaa interessante, som de foregaaende Minder. S. 24 siger Forfatteren: „Næsten i alle (neml. Bjergmændenes) Ansigter finder man en stærkt præget Character, som først slaaer ved sin Modsætning, naar man siden engang hændelsesviis sættes midt ind i en Samling af glatte, fede og blussende Munkeansigter med deres omløbende, skjælende Øine," og S. 25: „Jeg fandt en Slags Lighed mellem Overgangen fra det vilde Universitæts-Liv til det satte Embedsliv og Pukdrengenes Forvandling til Bjergmænd, og jeg har hørt en værdig gammel Bjergmester ligesaa ivrig paastaae, at ingen kunde blive en ret duelig Bjergofficiant uden at have været en gediegen Pukdreng, som adskillige høist dannede Embedsmænd og Professorer forfægte, at Burschvæsenet var den rigtige Indgang til Forretningslivet. Man skal gaae igjennem Skjærsilden til Paradiis." — Forfatterens Bemærkninger Pag. 26, 35 og 39 ere meget træffende; 6) Romerske Erindringer, af F. C. Hillerup. De fortrinligste af disse, (i Tallet 9), ere: „Om det italiænske Sprogs Mishandling," „Den romerske Ninon," „En Examen," og, „Linedandseren," (hvorfor ikke „Linedanseren?" danse paa en lige, krum eller brækket Linie kan ikke blot en Bournonville, en Md. Kretzmer o. s. v., men ogsaa enhver Baljunker og Balfrøken, men danse paa en Line (Toug), det seer og lærer man hos os Københavnere ene og alene i vore Forstæders to store Danseinstituter); i "Via Felice" finder man derimod en mindre behagelig Blanding af ægte og falsk eller triviel Vittighed, samt kraftfuld og vandet Humor. Det er ingen fortrinlig Risengrynspølse; i Enden sidder dog en velsmagende Rosin: „Nogle Dage førend (ɔ: før) min Bortreise stod jeg med Felicetta i Vinduet, og talde med hende om ligegyldige Ting. Da gik der hændelsesviis et Fruentimmer forbi, hvis hele Udvortes tydeligt røbede, at Menneskeslægten skulde formeres inden

kort Tid. Felicetta drog et dybt Suk ved dette Syn. „Hvorfor sukker De?“ spurgte jeg. „De kan jo glæde Dem over, at De ikke er i dette Tilfælde.“ „Ak, Signor Federico!“ svarede hun og sukkede endnu dybere, „jeg er netop i samme Forfatning, som denne Kone. Sex Aar var jeg fri. Skal jeg nu begynde forfra igjen? Er det ikke grusomt? (Non è questo crudelo?)“ „Duellen“ er bedre fortalt; „to store, brede, med skarpe Negle forsynede, Lapper“ S. 63 er formodentligen en Trykfeil for „Labber.“ Herr H. har ikke Mangel paa Vid og Humor, men undertiden paa Smag; 7) Censuren (efter det Tydske) af Red. Sunde og træffende Bemærkninger. 8) Aphorismer og Smaablandinger. De ere, i Tallet, 14, deriblandt 2 af H. Steffens, 4 af Jean Paul, og 1 af L. H. Abrahamson. Som sædvanligen godt valgte. 9) Den dobbelte Fest, Forspil i Anledning af Frederik den Sjettes Fødselsdag. Da „Festen“ er ligesaa smuk, som „Handskerne,“ er den Bemærkning, at Valkyriens Hoved og Fødder denne Gang ere smukkest udstyrede, maaskee ikke ganske upassende.

Proteus.

D. F. E. Jørgensens

Forkundskabsskole.

Det har sikkert ikke lidet skadet Underviisningsvæsenet, at man hidtil ei skarpt nok adskilte Al-Skolelærens lavere, forberedende Læregang: Forkundskabs-Læren, fra dens høiere, videnskabelige Læregang: Grundvidenskabs-Læren.

Ligesaa grundet, som almindelig, er derfor ogsaa den Klage: „Vore Børn underviises i altfor Meget, og lære Intet tilgavns!“ Dette Onde har især sit Udspring fra 2de Kilder, nemlig:

1) Mangel paa forberedende, fra det meer til det mindre Sandselige fremskridende, aandsandselig Sysselsættelse med Forkundskaberne, i Barnets første menneskelige Udviklingstid, fra dets 4de indtil dets 8de Aar; —

2. Overlæsselse i Skolen med altfor mange uforberedte, videnskabelige Læregjenstande paa een Gang, uden Afdelinger i visse Kundskabsrum, forbundne med Gjentagelsestimer i det allerede Lærte.

Med Hensyn hertil, og ifølge Opfordring af mange agtværdige Stemmer, agter jeg Undertegnede, med erholdt Bevilling af den høie Skoledirection, fra næstkommende 1ste Marts, at oprette en Forkundskabs-Skole (Elementarskole) midt i Byen, for Drengebørn imellem omtrent det 4de og det 8de Aar.

De Læregjenstande, som paa en, for den tidligste Barndoms Fatteevne passende, sandselig Maade, ere bestemte til at foredrages i bemældte Skole, ere følgende 7, hvilke omfatte hele Forkundskabs-Læren:

1) Legemsøvelse-Læren; — 2) Tegnelæren og 3) Skrivelæren: begge efter ophængte Tegninger og Forskrivter, der efterlignes, først paa en stor fælleds Trætavle, siden paa særskilte Steentavler, og tilsidst paa Papiir, Alt under indbyrdes Bedømmelse af Lærlingerne selv, under Lærerens Veiledning; — 4) Billedlæren eller Lærerens Forklaring over, paa den fælleds Trætavle ophængte, Afbildninger af de for Barnet meest underholdende Gjenstande af Naturkyndigheds-Læren (Naturbeskrivelsen eller Naturhistorien, og Naturlæren), Jordbeskrivelsen og Historien, hvilken Forklaring Lærlingerne gjentage med deres egne Ord, til Dannelse af Fatteevne, Dømmekraft, Hukommelse og Udtryksmaade; — 5) Regningslæren, fornemligen i Hovedet; — 6) Tænkeøvelse-Læren; og endeligen: 7) Læselæren; med hvilken man hidtil sædvanligen begynder Underviisningen, istedetfor, at man, ifølge Naturens Gang, bør begynde med at forstaae.

Underviisningen i bemeldte Forkundskaber vil vorde given fra Kl. 9 til 12 om Formiddagen, og fra Kl. 3 til 5 om Eftermiddagen, imod Betaling af 2 Rbd. Sølvmønt maanedligen for hver Lærling, med fuldkommen Fritagelse for alle andre, i vore Skoler gjængse, almindelige Udgivter, f. E. til Brænde osv., ja,

endog uden al Udgivt til Lærlingens særegne Brug, med Undtagelse af: Papiir, Blyant, Pen, Tavle, Griffel og dansk Læsebog.

Om denne, vistnok for Lærlingen ligesaa fattelige og almeennyttige, som for Læreren ikke lette, Skoleunderviisning, til en fast Grundvold for Menneskets Dannelse, kan iverksættes, eller ei, beroer naturligviis paa, om det fornødne Antal Lærlinger mældes.

De ærede Forældre, eller andre Foresatte, som maatte ville fremme og benytte den i Ovenstaaende omhandlede Indretning, anmodes derfor herved om, at tegne Navn og Bopæl, samt Lærlingernes Antal og Alder, snarest muligen, i den reitzelske Boglade, paa store Kjøbmagergade, Nr. 6, i Stuen, hvor Anbefalinger fra Metropolitanskolens og Borgerdyds-Skolens Rectorer: de Herrer Professorer og Riddere Nissen og Nielsen, samt fra andre Videnskabsmænd, ligge til behageligt Gjennemsyn.

Otto Frederik Chrkstian Jørgensen,
Student.

Da Herr' O. F. C. Jørgensen ved ovennævnte Forkundskabs-Scholes Oprettelse har til Formaal, at afhjælpe et, ved vort Underviisningsvæsen føleligt og saare længe følt, Savn, og hans Plan, som, foruden andre Fortrin, udmærker sig ved den hensigtsmæssige Idee, at lade Billedlæren og Tænkeøvelse-Læren gaae forud for Læselæren, er lagt særdeles godt, og derfor berettiger os til gode Forhaabninger, kan Undertegnede ikke undlade, at ønske denne unge Mand al mulig Lykke til en Indretning, der anbefales af saa vegtige Stemmer, som de tvende udmærkede Scholemænds, hvilke Herr' O. F. C. Jørgensen anfører ved Slutningen af sin Plan.

Redacteuren.

Blandinger.

Tidshistorie. — De Polakker, der i Frankrig søge Understøttelse, sendes til Fremmed-Legionens Depots; de øvrige staae under det strængeste Opsyn, og man mener, at de ikke faae Lov til længere at opholde sig i Paris. — I de parisiske Blade modsige nu Polakkerne officielt det Rygte, at de skulde være tilsinds, en masse, under General Uminski, at træde i belgisk Tjeneste.

— I „Briefe eines Verstorbenen" 4de Bind, læses følgende Notice om Dom Miguel i London, skreven d. 31te Decbr. 1827: „Dom Miguel af Portugal er ankommen hertil, og jeg blev idag forestillet for ham. Ikkun Corps diplomatique og nogle faa Fremmede vare tilstæde. Den unge Prinds er ikke ilde, han seer endogsaa Napoleonliig, men var noget mere forlegen i sin Adfærd. Han bar syv Stjerner og ligeledes syv store Ordensbaand over sin Kjole. Hans Ansigtsfarve lignede hans Fædrelands Oliven, og Udtrykket af hans Physiognomie var mere melankolsk end muntert." Længerhen hedder det: „Prindsen synes almindeligt at behage, og viser nu, efterat han er bleven mere hjemme her, noget ret Afmaalt og Fornemt i sin Tournure, ihvorvel det seer ud som om der i Baggrunden af hans store Affabilitet dog laae mere end een arrière-pensée. Etiketten er iøvrigt saa stræng for Portugiserne, at vor gode Marquis P. hver Morgen, naar han første Gang seer Prindsen, maa falde paa sine Knæ. — Londonnerne, der have hørt Dom Miguel skildret som en tyrannisk Ultra, og som nu i det frygtede Uhyre saae en ganske artig og smuk ung Mand, ere fra Afsky gaaede over til Kjærlighed og modtage overalt Prindsen med Enthousiasme. Saaledes ogsaa i Aften i Theatret. Dom Miguel reiste sig strax, med sin portugisiske og engelske Suite, og takkede forbindtligst. Kort efter rullede Tæppet op, og en ny umaadelig Klappen ydede den skjønne Decoration Bifald. Atter reiste Dom Miguel sig og takkede forbindtligst. Forundret og overrasket raabte desuagtet Publikum, uden at lægge Mærke til Vildfarelsen, Vivat for ham. Men nu kom Theatrets Yndlingskomiker ind som Orang-Outang

med en Mazuriers Smidighed. Stærkere, end tilforn lød Bifalds-Enthousiasmen, og atter reiste Dom Miguel sig og takkede forbindtligst. Men dennegang gjengjældtes Complimenten ved lydelig Latter, og en af hans engelske Ledsagere, Lord M. C., greb, uden Omstændighed, Infanten ved Armen, for at trække ham tilbage paa sit Sæde. Men sikkert forbleve Dom Miguel og Yndlingsacteuren længe, mod deres Villie, identificerede i Publikums Erindring."

— Ved O'Connels Afreise fra Dublin fandt en Procession Sted af henved 50,000 Mennesker, og da han, paa Reisen til London, kom igjennem Birmingham, havde henimod 20,000 Mennesker samlet sig, da han havde bebudet at ville holde en Tale til Folket. Han sluttede denne med følgende Ord: „Frihedens Aand hæver sig paa Himmelens Vinger. Dens Røst høres paa Irlands Sletter og dens Throne er reist paa dets grønne Høie, medens Bjergstrømmene, styrtende fra deres Høider, mumle, som i naturligt Tungsind, over Despotismens Tilværelse. Jeg elsker mit Fædrehjem, jeg seer med barnlig Følelse dets Jordbund svanger med en Høst, hvis Frugt Bonden aldrig vil smage; men jeg vil et Øieblik dæmpe Erindringen om mit Fædrelands Forurettelser, for at kæmpe for Englands Frihed. Hvad enten det lykkes, eller mislykkes for mig at erhverve Irland Retfærdighed, skal jeg ikke svække mine Anstrængelser for England. Englændere! jeg har givet Eder mit Ord: jeg vil stride for Eders Frihed til mit sidste Aandedræt." Det behøver neppe at bemærkes, at denne Tiltale optoges med stormende Jubel.

— I Portugal sætte Præsterne Alt i Bevægelse for at stimulere Folket til Dom Miguels Forsvar. To af Sognepræsterne i Lissabon have foreslaaet Oprettelsen af en religieus Bataillon.

— Om den blandt de lavere Klasser i Frankrig herskende Trang kan man gjøre sig et Begreb, naar man officielt erfarer, at alene i Paris's 12te Arrondissement findes 24,000 Arbeidere, uden Brød, Klæder, eller endog Halm til at ligge paa. Mairen anbefaler disse Ulykkelige til Parisernes Barmhjertighed.

— D. 22de f. M. feiredes i Berlin det preussiske Monarkies 130aarige Stiftelsesdag. Biskoppen Dr. Ehlert holdt en Tale, hvori han, blandt Andet, yttrede, at Preussen ikke behøvede nogen ny fri Forfatning, eftersom den Alt i sin nuhavende besad den frieste.

— „Dublin Evening Post" fortæller, at Chefen og Directeuren for den irlandske Bank befæste deres Huse til at udholde en Beleiring, og sanke Forraad af Tvebakker og saltet Flesk for Garnisonen; og Redacteuren kalder Himlen til Vidne paa, at den siger det for ramme Alvor! (Kp.)

Kjøbenhavns Børs, d. 14 Februar 1832.

Hamburg 2 M.— à vista 213.
Specier 211
Specier solgtes til 12 Rbmk. 10$\frac{1}{2}$ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	152	— Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	44$\frac{3}{4}$	45 Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)	89	89$\frac{1}{2}$ Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	83$\frac{1}{2}$	84 i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	102$\frac{1}{2}$ Rbd. r. S.
Dito Dito	107	107$\frac{1}{2}$ i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar	100	100$\frac{1}{2}$ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn	103	103$\frac{1}{2}$ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S.	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	99$\frac{1}{2}$ i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer	63	— L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier	—	— Sedler.

Kjøbenhavn, Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 14. Fredagen den 17 Februar 1832.

En Ødelands Sang.

Munter og lystig man være maa,
Lade kun sørge Violen,
Lade det, som det vil, ikkun gaae,
Selv, om man mister Kjolen;
Det gjør slet Intet jo til Sagen,
Naar man kun kan bedække Bagen. :,:

Salig er den, som ei tænker paa,
Hvorlunde det gaaer i Morgen;
Salig er den, som man ikke saae
Hænge sig selv, men kun Sorgen; *)
Ikkun jeg tænke vil paa Dagen,
Da har min Lykke ikke Magen. :,:

Det gamle Ordsprog os siger jo,
At: „hvo, som gjemmer til Natten,"
(Og det er netop min egen Tro!)
„Han sikkert gjemmer til Katten;"
Derfor jeg Alting vil forøde,
Om jeg endog lidt dyrt skal bøde. :,:

Skulde jeg og gjøre Bagen blot,
Ka'er jeg dog sørge Violen;
Derfor jeg vil leve friskt og flot,
Og gerne sælge Kjolen,
Ja, naar det kniber, mine Buxer,
Da jeg for Ødelande Dux er. :,:

Da først jeg vil Lykkens Spidse naae,
Naar jeg gaaer ganske nøgen,
Da kan jeg, som Fader Adam, gaae,
Ja baade hellig og søgen;
Da har jeg Paradiset fundet,
Og Seier over Mammon vundet.

Simplex.

*) Englænderens Mundheld: „Hæng Sorgen!" (hang sorrow!) ɔ: „lad Sorger fare!" Han betragter, med Føie, Sorgen, som en Tyv, der frastjæler os mange kostbare Øieblik i Livet.

Hverdagslivet.

(Novelle, af Elise von Hohenhausen.)

Kærlighed.

Den blomstrende Emilie havde nyligen gennemlæst Wielands Oberon, som hun gav sin Tante tilbage, en smuk, alvorlig Jomfru, der var over Blomstringstiden, i det hun sagde med et dybt Suk: „Klokken er strax 7, jeg maa bort, og ordne Spillepartierne i vor Salon. Ach, hvor tungt bliver det mig ikke, at vende tilbage fra Oberons Tryllelív til Hverdagsverdenen; der er ingen Riddere, ingen Uhyrer, der gives intet An-

det, end evig Ensformighed og skrækkelig Kedsomhed."

„Du er først 17 Aar, kære Emilie!" svarede hendes Tante: „ach, der vil gives Kampe, og, om Gud vil, ogsaa Seire for Dig! Du vil ikke have Mangel paa Riddere, men heller ikke paa Uhyrer," tilføiede hun, i det hun gik over fra Smilen til dyb Alvor.

Emilie rødmede og sagde: „Siig, hvad De vil, Tante! Livet er kedsommeligt for vort Køn. Vi kunne ikke blive Noget, ikke tilkæmpe os Noget, vi ere fængslede til en snæver Kreds, ja, dersom der ingen Drømme vare til...."

„Og hvad drømmer Emilie?"

Tøvende tilstod den hulde Jomfru, at Capitaine Balder havde udmærket hende meget paa sidste Bal, og, da hendes Hjertes Hemmelighed nu engang var afsløret, udgød hun sin ungdommelige, sværmerske Sjæl for Tanten i en Strøm af glødende Skildringer af den Kærlighedslykke, hun ikkun anede.

„Hvilken Salighed maa det være," udraabte hun: „at leve for et elsket Væsens Lyksaliggjørelse, ganske at tilhøre ham, aldrig at adskilles fra ham, at være Eet med ham for Evigheden, han mit — jeg hans høieste Gode, et Maal for hinandens gensidige Ønsker, hvilken saliggjørende Tilvær!"

„Og Du sagde nylig: „ja dersom der ingen Drømme vare til,..." sagde Tanten alvorlig, men dog blød.

„O, nei, nei, Kærlighed er ingen Drøm," raabte Emilie: „den Kærlighed, som vil en Andens Lykke, er ikke uædel. — Lev vel, Du alvorlige Jomfru'!"

Salonen.

I Geheimeraadinde Werners Salon var Thetimen allerede forbi, og Alle længtes efter Spillebordene. Fruen i Huset saae vredt paa den indtrædende Emilie, og modtog hende med en alvorlig Irettesættelse for hendes lange Udebliven; da hun vilde undskylde sig med sit Besøg hos Tanten, foer hun heftigen op: „Hvad gjør Du der hos den gamle Jomfru, som har forfeilet sin Bestemmelse? Gaa hen og arrangeer Spillepartierne!"

Emilie var først for kort Tid siden vendt tilbage fra en landlig Opdragelsesanstalt til sin Moder, som, hengiven til Spil, Pyntesyge og Lyst til at behage, ingen Anledning til Glæde fandt i den blomstrende Datters Tilstedeværelse, som ved sin Simpelhed, Blidhed og Skønhed tiltrak sig Alles Opmærksomhed. Emilie, forskrækket og forstemt ved Moderens Heftighed, præsenteerte Kaartene omkring. Da hun traadte hen til Capitaine Balder, en skøn, anseelig Kriger, hvis Blegbed gav hans Træk megen Interesse, spørgte han sagte: „Faaer jeg den Lykke, at spille med Dem, min Frøken?!"

„Jeg kan slet ikke spille endnu. De spiller L'hombre med to Herrer," svarte den bævende Emilie, idet hun rødmede stærkt; derpaa satte hun sig ned ved sin Moders Spillebord, og saae forbauset paa den Lidenskabelighed, som herskede der, og, da hendes Moder ved Spillets Slutning maatte betale en Sum, som forekom hende, i hendes Enfoldighed, betydelig, tænkte hun: „Kiv og Strid og Tab ovenikøbet, og derfor kommer man sammen," derpaa smuttede hun ind i sit lille Kammer, saae ud i den stjerneklare Nat, indaandede den herlige Blomsterduft, og læste Göckings: „To Elskendes Sange," som skildre en reen og ædel, og dog glødende, lidenskabelig Kærligheds hele Salighed.

Restaurateuren.

Hos Geheimeraadinde Werner blev ikke souperet. Balder gik derfor, da Soireen var forbi med sine L'hombrespillere i en Restauration, forlangte et eget Værelse, Champagneviin og Østers, og hengav sig til Vellevnet.

„Goddam!" sagde Baron Walter, den Ene af Spillerne: „hos Din Fru' Geheimeraadinde og Svigermoder in spe maa en ærlig Karl lide bitter Sult; naar hun bare ikke tilmaaler Dig alt for knapt et Udstyr! En Knøs, der er saa smuk, som Du, Capitaine! kan faae to rige Piger for een."

„Du bander paa Engelsk, Baron!" vedblev den anden Spiller: „og regner dog, som en syg Jøde; hvo spørger efter Udstyret? Jeg frygter derimod for, at vor Capitaine kommer til at staae

under Toffelen. Hold kun Din Kone i Begyndelsen ret knapt og haardt, gjør altid det Modsatte af, hvad hun ønsker, lad hende aldrig kige Dig i Kaartene, med faa Ord, gjør Din Omhed imod hende til en Naade!"

Capitainen var det denne Gang umuligt, at stemme i med i sine Cammeraders raa Torden; han sagde alvorligen: „Hun er skøn og sædelig."

„Tøffelhelt, Tøffelhelt!" raabte de to Andre, i hvis Aarer Champagneren allerede begyndte at gløde. Capitainen harmedes i sit Indre, og sagde: „I skulle see, at jeg lægger mig Ære ind allevegne."

„Og hvorfor, Herr' Lieutenant!" sagde Baronen: „skal jeg ikke tale om Udstyret? Hvorfor gifter Capitainen sig? For at kunne betale sin Gjæld, saa at han kan faae ny Credit, og derved faae Leilighed til at kunne see nogle gode Venner hos sig, have et godt Bord o. s. v. Nu, da maa han dog see til, at han faaer en smuk Sum Penge med Pigen."

„Du kender Pengenes Værdi, Herr' Baron v. Habenichts!" vedblev Lieutenanten: „men Tøffelen, Tøffelen, den maa man meest frygte for hos en smuk og rig Kone; naar Du lader hende mærke med, at Du har hende kær, saa er det forbi med Dig. Jeg gad helst ægte en fattig Tjenestepige; hun maa dog lystre Ordre og finde sig i Alt."

„I Sandhed, mine Herrer!" sagde Capitainen: „Alt, hvad De siger der om Ægteskabets Øiemeed, er himmelvidt forskjelligt fra, hvad Herder, Rousseau, Jean Paul...."

„Ikke et Ord om Blækheltene, kære Capitaine! nu ville vi blive Druehelte. Musik!!!"

Ved larmende Toneklang qvaltes det Ædles og Godes Stemme i Capitainens Bryst, og han hyldede Jordens lavere Glæder i den samme Nat, hvori hans Skikkelse, forklaret af hans Elskedes Phantasi til en Beboer af høiere Sphærer, lyksaliggjorde hendes Drømme.

Moderlig Omhu.

Henimod Kl. 11 lod Geheimeraadinden sin Datter kaldes til sig; ogsaa Faderen havde forladt

sit Skriverbord, og sad i sin Kones Værelse, ved Siden af hende paa Sophaen.

„Emilie!" begyndte Moderen: „en stor Sorg har Gud taget fra mit Hjerte; der findes endeligen en Mand, som vil give Dig sin Haand."

„Kære Moder!" sagde den dybt Krænkede rødmende.

„Kære Barn!" sagde Geheimeraaden.

„Lad mig tale reent ud!" vedblev Moderen: „Du er hverken smuk eller rig, hverken kløgtig eller behagelig. Du har hidtil kostet mig mange Penge, og voldt mig kun liden Glæde, men megen Kummer ved Dit keitede Væsen i Selskaber; det er derfor en stor Lykke for Dig, at Du faaer en Mand; jeg vilde ikke længer have kunnet udholde Din Nærværelse. Gjør nu Alt, hvad Du kan afsee hans Øine, for at han kan være tilfreds med Dig."

„Kære Moder!" faldt Emilie hende i Talen: „jeg har jo aldrig ytret det Ønske, at gifte mig."

„Og Dine Forældre vil Du ligge til Byrde, utaknemmelige Tøs!" brusede Geheimeraaadinden op: — „og forfeile Din Bestemmelse — men det har Du lært af Din Faders Søster, den enfoldige Tosse, som vil være en Hellig, og dog ganske har forfeilet Qvindens Bestemmelse, at vorde Ægtefælle og Moder. Det kommer ogsaa af den fjantede Romanlæsning; den, der giver sig af med det, vil altid være bedre, end andre Folk."

„Mit Barn!" afbrød Geheimeraaden hende her: „mig tykkes, Romanerne ville ikke give os Afsmag for Ægteskabet; de tale netop om meget mere Lykke i Ægteskabet, end der findes deri, og....."

„Du staaer mig heller ikke bi," afbrød Geheimeraadinden her sin Mands langsomme Tale: „dog, jeg tør ikke spilde min Tid ved den enfoldige Strid; jeg maa hen til en Morgenwhist hos Grevinde Wernsdorf. Kort og godt, Du ægter Capitaine Balder, og faaer 4000 Daler i Udstyr."

„Mit Barn!" sagde her Geheimeraaden med mere Iver end sædvanligen: „det er jo vort Barns hele Formue, og den vil Du give en Mand ihænde, som vi ikke kende det Allerbitteste til, om han duer Noget? Vi ville bortsmide hendes hele Fremtid, hendes hele Uafhængighed, da dog....

„O Daarskab!" raabte Geheimeraadinden nu, heftigen glødende: „Dine Acter forstaaer Du Dig maaskee paa, men paa det virkelige Liv har Du ingen Forstand; rede Penge smile altid! Mener Du, at der ikke er Piger nok her i Residentsstaden? Naar han først seer Pengene, sadler han ikke om igjen; naar de først have hinanden, maae de see til hvorledes de komme ud af det. Du seer jo, hvor rød Emilie er bleven; naar en Pige blot kan faae en Mand, saa er hun tilfreds med Alt og finder sig i Alt." Derpaa ilede Geheimeraadinden ud af Døren; Emilie fulgte efter hende, dybt krænket i sit Indre, men dog henrykt. Geheimeraaden traadte hen til Vinduet med et mørkt Aasyn, og viskede en Taare af sit Øie; da traadte Rosamunda, den stolte Frues Kammertærne, ind, og sagde med blid Stemme: „Chocoladen er færdig, om Dem behager, kære Herr Geheimeraad!" og Ægtemandens Træk, som man havde bedraget Myndigheden fra, opklaredes hurtigen; han kneb Pigen venligen i Kinden, og sagde: „Jeg kommer strax, mit smukke Barn!"

Tanten.

Aftenen dæmrede, da Emilies Tante traadte hen til Clavicymbalet, og i en Sonate af Beethoven fandt Svar og Deeltagelse for mange af sit Hjertes Følelser, mange af sin Aands Spørgsmaal. Et Pomerantstræ udbredte Duft i det ziirligt ordnede Værelse, og hensatte Aanden i hine herlige Sollande, hvor Guldorangen gløder blandt mørke Blade; men den Spillendes Aand streifede over i endnu sydligere Egne, hiinsides denne Halvkugle, og tilbage i hendes Ungdomsland, i dens skønneste og smerteligste Timer. Da Emilie traadte ind, hørte hun hende synge:

„Ueber das weite Meer
Mußt Du, Geliebter, flieh'n;
Alles ist öd' und leer,
Möchte gern mit Dir zieh'n."

„Ach unsrer Sonne Pracht
Kannst Du mit mir nicht seh'n,
Und über Deiner Nacht
Andre Sternbilder steh'n."

Her afbrød en stille Graad Sangen. „Saa længselfuldt bevæget," sagde Emilie: „og jeg kommer just, for at modtage en Lykønskning; jeg er Capitaine Balders Brud."

„O, min elskede Pige!" raabte Tanten: „saa vil ogsaa Du igjen forlade mig! Skal der da ingen Sjæl leve for mig paa Jorden? Dog — lad saa være!" tilføiede hun hurtigen med Fatning: „elsker Du Din Brudgom?"

„Af mit hele Hjerte; men jeg kender ham ikke endnu."

„Og, elsker han Dig?"

„Hvorfor skulde han ellers ville leve med mig?"

„O, min Bedste! hvo ønsker vel at forstyrre en lykkelig Kærligheds første Ruus? det er mig heller ikke bekendt, at Din tilkommende Mand har betydelige moralske Feil; han skal blot være meget hengiven til denne Verdens Glæder, og staae under to uværdige Venners Herredømme, som smigre hans Forfængelighed og Herskesyge — Du vil maaskee finde det anderledes; men, dersom Du bliver ulykkelig, tag da kun Din Tilflugt til mig!"

„Jeg veed, at De er imod Ægtestanden, kære Tante!" sagde Emilie lidt stødt: „min Moder kan endnu ikke tilgive Dem, at De har forfeilet Deres Bestemmelse."

„Og, hvad er Menneskets Bestemmelse?" svarte Tanten smilende: „at give et Afkom Liv og Opdragelse, det er meget, men ikke nok, — og saa os selv maae vi uddanne og forædle; det er vor Tilværs Øiemeed. Desuden maae der nu igjen sættes Grændser for Befolkningen, ligesom fordum ved Klostere og Stifter, dersom ikke Verden, som kæmper Fuldkommenheden imøde, skal falde tilbage i Barbari."

(Fortsættes.)

Djævelens Politisecretairer.

II.

Djævelens forliebte og krakilske Politisecretaire, Erasmus Montanus.*

(Scenen er snart i Porten udenfor et Athenaeum en mignature i Abdera, snart i selve dette Athenaeum).

(I Porten.)

Er. Mont. (temmeligt ædru). O, hvor jeg er forliebt i den søde Kone! Jeg har været mange Gange forliebt i mit Liv, men aldrig i den Grad. Men — jeg er ordenligt lidt ængstelig, for hun er ligesaa sædelig og anstændig, som hun er smuk, og jeg er ikke vant til at omgaaes med det Slags Fruentimmere; de indgyde mig en vis Ærefrygt, ja endog en temmeligt stærk Angest. Men — jeg faaer at tage Mod til mig. Gud give, at hun var alene! (Han kiger gennem Ruden paa Døren.) Jeg kan Ingen see; men derfor kan der gerne være Nogen. De fordømte Gardiner! (han aabner Døren, og gaaer ind).

(I Værelset.)

Er. Mont. (i det han kommer ind, stirrer han først ligefor sig.) Funtus! hun er der (afsides). (Derpaa kaster han et Basiliskblik til begge Sider, og da han bliver Herr' Kærelære vaer paa sin venstre Side, siger han ganske sagte:) Gid Fanden havde den Karl! — (høit!) God Aften, Madame! Maa jeg bede om et Glas Rumpunch (dette siges, ligesom de følgende Repliquer til Madame Rose, vel høit, men dog med en dæmpet og sød, indsmigrende Stemme.)

Md. Rose. Jo, gerne. (Hun gaaer hen og tillaver Punchen.)

Er. Mont. (gaaer op og ned.) Men den maa være brav varm, og saasnart, som muligt.

---

* En aandelig Sønnesøn af den holbergske Erasmus Montanus, og en Aandsfetter til den forhen Nævnte.

Md. R. Paa Øieblikket. (Hun sætter et Glas Punch hen til ham paa et Bord.) Vær saa artig! (Hun stiller sig indenfor Disken; under de følgende Repliquer gaaer han frem og tilbage mellem Disken og Bordet, medens han drikker Punchen, og staaer snart ved hiin og snart ved dette.)

Er. Mont. Jeg har to Parquettebilletter til Iaften; vil De ikke gjøre mig den Fornøielse, at gaae paa Comoedie med mig? Saa skulde vi ret more os.

Md. R. Nei, De maa undskylde mig, min Herre! Jeg takker Dem for Deres Artighed. Jeg maa blive her.

Er. Mont. Aa, gjør mig den Fornøielse!

Md. R. Nei, det kan jeg virkeligen ikke. Jeg er bunden.

Er. Mont. Aa, Snak! Saadan en sød, lille Kone maa ikke være bunden. (Md. R. leer og seer hen til Kærelære.) Ja, De seer paa Kærelære, De seer paa Kærelære. (Hun gaaer høiere op i Stuen.)

Kærelære. (Sagte.) Hvad Pokker! Kender den Karl mig?

Er. Mont. (med mere dæmpet Stemme, til Md. R.) Kunde vi bare faae ham bort!

Md. R. (vender ham med Taushed og et foragtende Blik Ryggen.)

Er. Mont. (betaler sin Punch.) Vær saa artig! — Farvel! (han gaaer, med et Basiliskøie-kast til Kærelære.)

Kærelære. Hvad er det for en Mand?! Jeg har kjendt det Vrængebilled eller Caricatur af et Menneske af Anseende i adskillige Aar, men aldrig vidst hans Navn. Jeg kan høre, at han kender mig.

Md. R. Ja, det mærkede jeg. O, det er en afskyelig Karl. Det er den bekendte Erasmus Montanus, en Sønnesøn af den i Holbergs Tid navnkundige Person af samme Navn. Iaften var han dog taalelig; men, naar han er fuld, hvilket ikke sjeldent er Tilfældet, er han høist væmmelig.

Kærelære. Aa, er det den krakilske Karl, som eier et Huus i Rakkergaden Nr. 12? Naar Husets Piger spilde en Draabe Vand paa Trappen, prygler han dem, og bestandigt ligger han i Klammeri med sine Leiere, for de største Bagatel-

ler, hvorfor heller Ingen boer hos ham længer, end et Fjerdings-, eller, i det Høieste, et Halvaar.

Md. R. Ja, det er ham. Naar han kommer paa Spisequartererne, skænder og smælder han, og har saa meget at udsætte paa Maden og Opvartningen, saa at han opvækker almindelig Latter.

K. Ja, naar det er ham, saa kender jeg ham af Rygtet. Han skal være af en meget forliebt Natur, og en flittig Dyrker af Bacchus.

Md. R. Ja, det siger man. De skal ret have Tak, at De blev saalænge, til han gik; thi jeg er altid bange for at være alene med den Karl.

K. Ja, for et Fruentimmer er det ogsaa ubehageligt. Farvel, Madame! (han gaaer).

Md. R. Farvel.

(I Porten.)

(Et Par Aftener efter ovenstaaende Scene. Erasmus Montanus har, hvad man kalder, Hoiden.)

Er. Mont. Nu vil jeg — nu vil jeg see, om jeg kan træffe—træffe den lille Mand — den lille, søde Kone, vilde jeg sige—sige, alene. Bare, jeg kunde—kunde staae paa mine Been. Gardinerne—Gardinerne ere ikke for—for iaften — de øverste, mener jeg. Lad mig nu — lad mig nu kige! (han stiger op ad Trappen, i det han støtter sig ved sin Stok, og kiger gennem Glasruden.) Der er Ingen—Ingen derinde; men, jeg troer—troer, jeg har faaet for meget — for meget? nei! jeg skal have mig et Glas—Glas Punch endnu; men jeg vilde sige—sige, jeg troer—troer, at hun er i den lille—lille Stue til Gaarden—Gaarden; der er hun vist alene—alene. Jeg vil gaae over Gaarden— over Gaarden til min Kone. (Han raver gennem Porten over Gaarden, og kommer med megen Besværlighed til Døren til „den lille Stue." Der sidde Herr og Md. Rose.)

R. Jeg synes, der er Nogen udenfor Døren.

Md. R. Det synes mig ogsaa, jeg hørte Nogen.

Er. Mont. (aabner Døren paa Klem.) Au, hun er ikke alene. Manden er der, den Satan! (sagte).

R. Hvad behager?

Er. Mont. Maa jeg bede om et Glas — et Glas Punch, og en Flaske—Flaske Punch, og for 3 Mark—3 Mark Kager.

R. Det faaer De ikke her. Vil De have det, saa maa De gaae tilbage over Gaarden til Boutiquedøren. (Er. M. gjør omkring, og raver tilbage over Gaarden til Boutiquedøren, som han enteligen faaer op; han kommer deisende ind ad Døren.)

(Er. Mont. faaer et Glas Punch, hvorved hans Begeistring stiger endnu mere; derpaa faaer han de forlangte Kager i et Papir, som blive lagte paa et Bord til ham; han deiser ned paa en Stol ved Siden af Bordet, som han vælter; ved denne Operation sprænge Kagerne deres Fængsel, og alliere sig med Sandet paa Gulvet; R. samler Kagerne op for ham, og svøber dem i Papiret.)

R. De er ikke ret vel, Herr Montanus?!

Er. Mont. Nei, jeg troer,—troer—jeg har faaet—faaet for meget.

R. (bringer ham den forlangte Flaske Punch.) Der er Deres Punch.

Er. Mont. Den skal jeg have—have til min Kæreste.

(R. hjælper ham Flasken i den ene, og Kagerne i den anden Lomme; han betaler og gaaer.)

(Nogle Aftener efter denne Scene.)

(Kærelære sidder og læser ved et Bord. Herr Rose staaer ved Disken. Er. Mont. kommer ind.)

Er. Mont. (studser, da han kommer ind, og seer Manden ved Disken.) Det er ogsaa forbandet, at den Satan er i Boutiquen! (afsides; da han bliver Kærelære vaer., siger han sagte:) Gid Pokker havde ham! Han var mig i Veien sidst. Nu skal jeg hevne mig. (høit) Maa jeg bede om et Glas Rumpunsch, men det maa være varmt, og jeg maa have det strax.

R. De skal strax faae det. (Han tillaver det og bringer ham det.) Vær saa artig!

Er. Mont. (Denne Replik fremsiger han, ligesom den foregaaende, og de efterfølgende Re-

plifer med en lydelig, skærende og spydig Stemme.) Tak! — Hør! Har De ingen af Kærelæres Skrivter? Har De ingen af Kærelæres Skrivter? (Ordet: Kærelæres maa her, ligesom i det Følgende, hvor det nævnes af Er. Mon., udtales saa slæbende, som muligt.)

R. Skrivter? Nei, dem have vi ingen af.

Er. Mont. Ja han skriver jo saa meget, denne Kærelære, han udgiver jo saa mange Skrivter, denne Kærelære. Har De ikke Kærelæres Maleri af Abdera?

R. Jo, det have vi.

Er. Mont. Naa, lad mig da faae det!

R. Ja. Nu skal jeg søge efter det. (Han finder det og bringer ham det.) Vær saa god!

Er. Mont. Tak! (Han kaster 4 Basiliskøiekast i Bladet, eet paa hveranden Side, og lægger det fra sig.) Det duer ikke noget. Det er det usleste Snavs, det jammerligste S—t!

R. Har De allerede læst det?

Er. Mont. Ja jeg har. Det er noget Jur.

R. De kender vist Redacteuren af „Abderas Maleri"?

Er. Mont. (slaaer sig med høire Haand paa den Kødklump i den venstre Side, som man hos andre skikkelige Mennesker kalder Hjertet.) Nei, jeg gjør, F—n tage mig! ikke.

R. Ja saa. Det er ellers den Mand, som sidder der.

Er. Mont. Saa! Er det ham? Det vidste jeg saamænd ikke. Undskyld mig!

Kærelære. De behøver ingen Undskyldninger at gjøre, Herr' Montanus! Det er jo bekendt nok, at Djævelens forliebte og krakilske Polisecretaire er altid halvt gal, og ofte halvt fuld, og at det er Rumpunchen, et cetera, et cetera, som har løsnet en 2 à 3 Skruer paa Deres Hjernekiste. Om gale og fulde Folks Dom bryder jeg mig ikke det Allermindste; jeg leer eller beklager slige Recensenter. Hvis jeg havde anseet Dem for klog, kan De være overbeviist om, at jeg skulde have beværtet Dem med en velsmagende bitter Snaps for Deres Uforskammethed. Nu kan jeg ikke undlade at rose Dem for Deres mageløst hurtige og upartiske Recension. Hvor kan man ogsaa vente sig Andet af et Subject, som i

overstadig Begeistring skriver en Bekendtgjørelse i Abderas Avis af flg. Indhold: „En Stuetage, af 4 gibsede og betrukne, pæne Værelser, med alle mulige Bequemmeligheder, er, for en honet Familie, af hvilken den nu beboes, men som reiser til Gimpelheim, tilleie til Flyttedagen! Man behage at mælde sig i Rakkergaden 12, 1ste Sal." Jeg anbefaler mig i Deres Bevaagenhed, Abderas store Komiker! Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! (Han bukker dybt og gaaer.)

Simplex.

Blandinger.

— Antallet af Pressefriheds-Forfølgelser under Ludvig Philips Regering overstiger allerede alle dem, der fandt Sted under Ludvig XVIII. og Carl X. i Restaurationens 16 Aar. La Tribune har allerede, siden Juli 1830, nogle og tredive Gange været underkastet Forfølgelse og Saggivning, og tre af dette Blads Udgivere sidde i Fængsel, uden Sandsynlighed for nogensinde at slippe paa fri Fod.

— I den franske Fremmed-Legion indlemmes tre nye Bataillonr, som udelukkende skulle bestaae af Polakker. Chefen for en af disse Bataillonr er den Officier, i hvis Arme General Gielgud opgav sin Aand, da han blev skudt af en af sine forraadte Officierer.

— Den Jubel og Enthousiasme, hvormed de exilerede Polakker modtoges i Gießen, overstiger al Beskrivelse. Borgere og Studenter modtoge dem med stormende Vivatraab; de førtes i Triumph ind i Staden, og en stor Deel af denne var illumineret; Glædessalver fyredes ud af Vinduerne, og i Aubergerne gaves glimrende Gæstebude til Ære for dem; Hofpræsidenten og Universitetskantsleren Friherre v. Arens bragtes derimod et Pereat. Den akademiske Ret i Gießen anstiller nu Undersøgelser angaaende disse Begivenheder.

(Kp.)

— En russisk Dame var indbuden til et Middagsmaaltid hos Talleyrand, da han var Minister for de udenlandske Anliggender, men blev opholdt en heel Time hjemme ved et Tilfælde. De sultne Gæster knurrede og saae bestandigen paa deres Uhre. Da Damen endeligen kom, sagde en af Selskabet paa Græsk til sin Nabo: „Naar en Dame er hverken ung eller smuk, skulde hun aldrig lade Andre vente paa sig.“ Damen dreiede sig hurtigen om og svarte den Uhøflige i samme Sprog: „Naar en Dame er saa ulykkelig, at hun maa spise med Barbarer, kommer hun altid for sildigen.“

— En Scholedreng foreviste i Scholen nogle Vers, som han selv havde forfattet, og som, med Hensyn til hans Alder, virkeligen vare meget gode, og overraskede alle hans Medlærlinger. Da sagde en anden Dreng af en ringere Classe til ham: „Da Du kan gjøre saa gode Vers, saa hør hellere op at studere; og bliv Digter!“

— Paa et Bal, hvor det var overmaade heedt, sagde en Danser, som var temmelig tung, til sin Dame: „Det er en forskrækkelig Hede, jeg sveder allerede, som en Esel,“ i det han aftørrede Sveden; „sveder De ogsaa saaledes, Frøken?“ „Jeg hører jo til en anden Slægt, (eller andet Køn,)“ svarede Frøkenen, og lod sin Danser staae ganske forbløffet.

— For nogen Tid siden fandtes et mandligt Liig med 4 Been og 26 Dine. Det havde nemligen, foruden sine 2 Been, 1 Overbeen (ɔ: en Forvoxning) paa hver Haand, og, foruden sine 2 Dine — sex Ligtorne (Hønseøine, Hühneraugen) paa Fødderne og 2 Negenaugen (Niøinede, eller, Nihullede, Neunaugen) i Lommen. En vittig Gump meente, at han maatte være kommen let paa Benene, og saaledes have overskuet mange Ting med Lethed.

— En Junker fra Landet, som, udenfor sine Kalvsforretninger, forstod meget Lidet af den høiere

selskabelige Tone, men endnu mindre af poetiske Udtryk, hørte engang i et godt Selskab, at et vist Stykke var rigeligen krydret med attiskt Salt, og at det ene paa Grund af dette Salt erholdt saa meget Bifald. Dette huskede han godt, og før sin Bortreise gik han ind i en Kryderibod, og begærte et Pund godt, men ægte attiskt Salt, for i Fremtiden at gjøre sine Supper mere velsmagende.

— „Det er Forstillelse!“ sagde en Statsæmbedsmand til en israelitisk Pengevexelerer, som klagede over Nød. — „Nu!“ — svarede Pengemanden, — „Forstillelse! Hvad er Forstillelse? Forstillelse er det Samme, som Tilsætningen ved Mynterne; Lidet er nødvendigt, for Meget berøver dem deres Credit.“

— Den gamle Storace, Fader til den berømte Componist, havde temmeligt tidligen mistet næsten alle sine Tænder, hvilket for en Modejunker, som ham, var en høist fortredelig Ting. Han tog sin Tilflugt til en berømt Tandlæge, som rev den stakkels Djævel de Tænder, han endnu havde tilovers, ud af Munden, og indsatte i deres Sted en fuldstændig Tandrække, som efter Behag kunde tages ud. Naturen var saa skuffende efterlignet, at Storace smigrede sig med, at Ingen vilde mærke Bedrageriet. En Dag var han hos Foster, et, for sin Vittighed bekendt, Medlem af Drurylanetheatrets Orchester, og sagde til denne: „Nu skal jeg overraske Dem, Foster, og vise Dem Noget, som De ikke har bemærket hos mig i hele Deres Liv.“ Med disse Ord tog han sin Elphenbeens Tandrække ud af Munden, viiste Foster den triumpherende, og spørgte: „Hvad siger De til det?“ — „Mig vilde De overraske?“ svarede Foster ganske koldt — „jeg har vidst det længe, at De havde falske Tænder.“ — „For Pokker! hvoraf vidste De det?“ — „Fordi der aldrig er kommet noget Sandt udaf Deres Mund“ — svarede Foster.

(Allg. W. Theaterz.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 15. Tirsdagen den 21 Februar 1832.

Pigescholen.

(Efter Felicia Hemans.)

I glade Skabninger, som skulle synke
Til Hvile let, naar Hjertets Bøn er holdt,
Som Fuglene, med Slum'rens Honningdug
Paa Øienlaaget, mellem dunkle Blade,
Der sammenfolde sig ved Solens Nedgang —
I dette Chor af Fløitestemmer lyder
Den qvindelige Ømhed, snart forvandlet
Maaskee til Vemod!

Paa Eder hvile Qvindens ømme Blik —
At fælde bitre Taarer i en Vraa,
At smile taalmodsfuldt i Sorgens Stund,
Og øse Skatte, som ei kunne tælles,
Fra Kærlighedens store Rigdomsdyb
Paa sønderbrudte Rør blandt Mennesker,
At skabe Afgudsbilleder, og finde,
At de er' Leer, og da bejamre, at
Hun tilbad dem, see! det er Qvindens Lod,
Og derfor — knæler ned med Bøn for Herren!

Og det vil vorde Eders Lod, I Unge,
At vorde aldrig træt' i Kum'rens Nætter,
At vaage længere, end Stjernerne,
Ved Smertens Leie, med de blege Kinder,
Med gudbesjælet Aand og haabfuldt Hjerte,
Skøndt I af Haabet dagligen bedrages,
At lide Uret med Sagtmodighed,
At gyde Mod selv i den Faldnes Barm,
Og yde hver en Skabning Kærlighed,
See! det er Eders Lod, I unge Piger!
Og derfor — knæler ned med Bøn for Herren!

H. C. W.

Hverdagslivet.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

„Men, Tante! jeg har altid hørt, at Befolkningen har frembragt Cultur."

„Det har den ogsaa, men nu trues vi af Overbefolkning, og det er mig ubegribeligt, at Lovgiverne ikke give Agt derpaa. Jordens Befolkning gaaer frem i en arithmetisk, og dens Cultur i en geometrisk Proportion. Der maa altsaa nødvendigviis opstaae et Overskud imod Jordens Frembringelse, og endeligen maa det Tidspunct komme, da denne har naaet sit høieste Punct; men Befolkningen kan stige i det Uendelige, og vil gjøre det saa meget hurtigere, jo fuldkomnere alle jordiske Ting blive; jo mere Død, Elendighed og Smerte bortfjernes fra denne Jord, jo mere maae Sygdom, Krig, Laster og Forbrydelser forsvinde ved Humanitætens større Uddannelse; og saa uomstødeligen sand er denne Paastand, at Alt, hvad der kan

siges derimod, i det Høieste kun beviser, at Overbefolkningens Tidspunct endnu er langt borte; at den eengang maa komme, kan ligesaa lidt bestrides, som at det menneskelige Legem, ogsaa uden Sygdom, maa vorde Dødens Offer, fordi dets Kar allerede ved en lang Livsvarighed overfyldes. Men, hvorledes vil det gaae, naar hele Jorden er overbefolket? Ach, da vil Menneskeslægten igjen synke ned i moralsk og physisk Nedværdigelse, og tilintetgjøre sig selv. Allerede Osnabrücks berømte Historieskriver, Møser, befrygter dette i den 4de Deel af sine patriotiske Phantasier i Capitelet om Koppeinpodningen. God Nat da, I Kunster og Videnskaber! Menneskerne have da nok at sysle med, for at tilkæmpe sig et nødtørftigt Stykke Brød. God Nat da, alle I skjønne Dyder, Søskende=, Forældre= og Børnekærlighed! Maatte Forældrene kun døe, at Ungdommen kan faae Plads! Maatte Børnene blot døe, da der er saa megen Mangel paa Plads! God Nat da, I gamle Egeskove! I omhugges da, og Jorden beplantes med Korn. God Nat, I Stæder og Landsbyer! Menneskerne ville komme til at boe i Huler, for at beplante Jorden, som da vil være et stort Hav af Straa, hvori Dampmachiner seile op og ned. Ach! den hele Jord vil da see ud, som en myldrende Myretue, hvor den Ene bortstøder den Anden. — Dog — hvad den vil blive, kunne vi jo allerede see paa det chinesiske Rige, som, indskrænket i sig selv, har bestaaet i Aartusinder, og hvor Polygami tillige formerede Befolkningen. I Gaderne i Chinas store Hovedstad, Peking, ligger hver Morgen paa Gaderne en Mængde hjælpeløse Børn, som de overlæssede Forældre kaste ud om Natten med en Ligegyldighed, hvormed vi Europæere vel næppe vilde kaste et stakkels Huusdyr ud. Ved Dagens Frembrud kører et Antal kaiserlige Vogne omkring i Gaderne, for at optage de stakkels Børn, og nedsænke dem i Floden. Ethvert Ægtepar faaer ved sin Vielse Tilladelse til at myrde de Børn, som det ikke kan ernære. Hvilken skrækkelig Nedværdigelse af Menneskeheden! — Man skulde tænke, at al Cultur var gaaen under hos dette Folk, men den vedligeholdt sig der dog ved den ugivte Stand; thi China har en Mængde ugivte Præster. Dyrebare Emilie! jeg siger Dig alt dette ikke, for at indgyde Dig Mishag for

Ægtestanden, men kun, for at Du ikke skal tilregne Himmelen Dit Samtykke dertil som en Fortjeneste."

„Jeg begynder at begribe, at de Ugivte heller ikke ere unyttige Medlemmer af det menneskelige Selskab," svarede Emilie.

„Nei, tilvisse ikke," vedblev Tanten med Begeistring: „Alt det Høiere i Livet kan kun gaae ud fra dem, som ikke maae kæmpe med dets lavere Sorger. Jesus og hans Apostler vare ugivte. I Klostrene vedligeholdtes Grækernes og Romernes Cultur ved de Ugivtes Skrivter. Korstogene og Opdagelser af de nye Verdensdele lykkedes kun ved et tildeels ugivt Liv. Præsternes, saa mangfoldigen med menneskelige Grunde bekæmpede, Pebersvendestand, har sin Oprindelse i de ædleste Synsmaader. Den, der skal leve for det Almindelige, maa ikke være betynget med Sorger for det Enkelte; saaledes tænkte Stifterne af den."

„Men Kærligheden?" sagde Emilie rødmende.

„Hvo kender den? — o! idag tillod jeg min Aand, at sværme i Fortiden, i det Tusmørke, som begunstiger det søde Sværmeri, og som oplyses af Maaneskinnet. — Ja, jeg elskede med alle mit Væsens Kræfter — jeg saae ikke i den Elskede nogen Forsørgelse, noget Middel til Glans, nei, en Aand, som min Aand kunde holde sig fast ved i Uendelighedens bølgende Hav, da Guddommen stod alt for langt fra mig, en Aand, der kunde tilhøre mig, som jeg tilhørte den." — Tanten taug et Dieblik, og vedblev derpaa, med Blikket heftet paa Stjernerne: „Og — kunde det ikke endnu være saaledes? Er han ikke endnu til for mig? Lyser hans Aand ikke for mig udaf Siriusses Straaler? Hvi bevæger Synet af denne fjerne Sol mig stedse saa vidunderligen?....."

Emilie var ikke istand, til at følge denne sværmende Sjæl, og bad hende, hellere at fortælle hende om hendes Kærligheds jordiske Forhold. Hun erfarede derpaa, at Tanten i det fremmede Herredømmes Tid havde elsket en ædel Yngling heedt, som, ikke istand, til at læmpe sig efter Tingenes daværende Forfatning, var gaaen til Brasilien, hvor han fandt en tidlig Død.

„Siden den Tid," vedblev Tanten: „har aldrig nogen rørt mit Hjerte; raae og gemene, kolde og uædle viste Naturerne sig om mig. Ingen Nødvendighed drev mig til Ægteskabet, som, uden Kærlighed, ingen Glæder kan skænke. Saaledes blev jeg, efter Jean Pauls Udsagn, en ensom Heltinde. Jeg lever for Videnskaberne og Venskabet, og gjør Godt, hvor jeg kan; en indre Stemme siger mig, at jeg opfylder min Bestemmelse paa Jorden, og glad Sjælsro gjør mig lykkelig."

Emilie kyssede sin Tantes Haand og gik bort med ganske andre Følelser, end de, med hvilke hun var kommen.

Ægtestand.

„Sørg for, at vi i Aften faaer bedre Mad, end igaar, Emilie!" sagde Capitaine Balder til sin Kone, som var bleven viet til ham for 6 Maaneder siden: „Lieutenanten og Baronen komme her, for at spille et Parti L'hombre."

„Allerede igjen?" svarte Emilie med Bitterhed: „kan Du da ingen Aften blive alene hos mig? Jeg vil spille paa Fortepiano, synge, forelæse Dig Noget."

„Det er jo netop Ulykken, at I Fruentimmere nu drive saadanne Kunster; derfor forsømme I Køkkenet. Maven maa først besørges."

„Det kan en Tjenestepige ogsaa..."

„Det har Du Ret i; derfor ere I Huusmødre høist unyttige Skabninger; tilmed ere Tjenestepigerne friskere og mere appetitelige, end I."

Nu holdt Emilie sig ikke længer. „O min Gud!" raabte hun, idet hun udbrød i en Strøm af Taarer: „er det mine Drømme om Kærlighed, om huuslig Lykke? Det raaeste, sanselige Menneske er falden i min Lod."

„Hvad er der paa Færde? Hvad er det for en ufornuftig Græden?" raabte Balder: „Troer Du, at jeg vil lade mig beherskes af Taarer? Lydighed er Qvindens første Pligt; alle andre indeholdes i den. Gaa i Køkkenet og opfyld Dit Kald! Gjør Du det, saa vil jeg siden ogsaa være kærlig imod Dig."

„Tyran!" raabte Konen, som blussede af Harme: „Du træder min Menneskeværdighed under Fødder. Du nedværdiger mig til Din Sanselighedds Trælqvinde; men længe vil jeg ikke bære disse uværdige Lænker. Du har sat Din egen Formue overstyr og forødt mit Udstyr. Jeg nødsages snart til at vende tilbage til mine Forældre."

„Oho!" sagde Capitainen smilende: „Dine Forældre tage ikke igjen imod Dig; det var dem alt for meget magtpaaliggende, at deres Datter skulde blive givt. Mine Udgivter vedkomme ikke Dig. Manden har Ret over Indtægt og Udgivt; min Kone skal ikke være min Financeminister. Iøvrigt har jeg ikke givtet mig, for at spare og suge paa Labben; det gaaer mig desuden i mange Henseender slettere, end, da jeg var Ungkarl."

„Balder!" raabte Emilie i den høieste Lidenskab: „med inderlig Kærlighed i Hjertet blev jeg Din Kone. Jeg fandt ikke en Gnist af ædel Kærlighed i Dig, jeg fandt mig deri, jeg bar Omsorg for Dig, jeg bad — forgæves, raa Sanselighed, tyrannisk Haardhed, Andet havde Du ikke tilovers for mig. Dit raa Sind blev kun sat i Bevægelse af den vaklende Spillekaarts-Lykke, eller af Bægerets Begeistring. Jeg har gjort Alt, hvad der i Bøger anbefales os, som Ægtefæller, at gjøre — men nu er det nok — Du er en død Sandsteen, hvoraf man ikke kan slaae en levende Gnist — med det forhærdede Sind ruller Du Afgrunden imøde — lev vel!" Derpaa tog hun Bruderingen af sin Finger, og kastede den hen til sin Mand, som greb den, satte den paa sin Finger, og sagde med Rolighed: „Madame! hverken Taarer eller Qvinderaseri bringe mig under Tøffelen." De to Spillere traadte ind, og Emilie løb ud af af en Sidedør.

Vægringen.

Emilie ilede efter hiin ulykkelige Scene til sin Faders Huus, som hun ikke traf i det bedste Lune, fordi hendes Moder just havde forlangt en betydelig Sum af ham, for at betale sin Spillegjæld. — Da Datteren, med Taarer i Øinene,

jamrede sig over sin Sorg, opflammedes Moderens Vrede stærkt mod den Ulykkelige. „Din Mand har Ret!" udraabte hun: „ganske ret. Har jeg ikke altid sagt til Dig: „„Gaa i Køkkenet, lav et godt Maaltid til Din Mand, spind og lap!"" naar Du sad over Bøgerne eller spilte paa Fortepiano, — og, hvor mange Penge har det ikke kostet? Det Sidste vilde jeg endnu lade gaae, fordi det undertiden skaffer Pigerne Mænd. Elskeren finder Behag i saadant Noget, men Ægtemanden foretrækker Mågelighed og Pleie for alt Andet, og Intet kan han mindre udstaae, end, naar Konen bilder sig ind, at være klogere, end han. — Tilbage til Din Pligt, gaa i Køkkenet, og lav Din Mand et godt Maaltid Mad! Saa vil han nok blive venlig."

Geheimeraaden vovede ikke, at sige Noget, og Emilie sneg sig, inderligen bedrøvet, hen til sin Tantes stille Bolig, hvor hun fandt en venlig Modtagelse.

„O!" udraabte denne, da hun havde hørt den sørgelige Beretning: „at vi ville nyde en fuldkommen Lykke paa Jorden, og at vi Fruentimmere kun skulle leve i Hjertets District, det er just det, der gjør os saa ulykkelige paa Jorden!"

(Fortsættes.)

Theateret.

Kongelig Skuespiller, Herr' Carl Winsløws, Aftenunderholdning paa det kgl. Theater, Søndagen d. 19de Februar 1832.

Denne udmærkede Aftenunderholdning, som beæredes af D. K. H. Kronprincesse Carolinas, Prince Ferdinands, Princesse Wilhelminas, Prince Christians, Princesse Julianas, og H. H. Princesse Marias Nærværelse, aabnedes i 1ste Afdeling med Carl Maria Webers skønne Ouverture til Oberon, som udførtes af vort Orchester med Kraft, Ynde og Præcision. — Derpaa fremsagdes Rødhætten, (af Forf. til Gjengangerbrevene) af Herr' Carl Winsløw. Et ganske vakkert, men noget langttrukken, humoristiskt Digt, med en nydelig Versification, som især hævedes ved Herr' W's ypperlige Declamation og Minespil. — Potpourri for Fløite, over Themaer af Fra Diavolo og Bruden, componeret af Herr' Syngemester Frölich. Denne aandrige Composition udførtes af vor første Fløitenist, Herr' Capelmusikus Petersen med den Smag og Genialitæt, der er denne Kunstner saa ganske egen. Den lønnedes, ligesom det foregaaende Numer, med levende Bifald. Ved denne Leilighed kunne vi ikke undlade at bemærke, at det vilde glæde os særdeles meget, om vort Capels første og udmærkede Hautboist og Componist, Herr' Bahrt, vilde engang lade sig høres offentligen. Vi ere overbeviiste om, at han med samme Velvillie, som Herr' Petersen, er redebon til at understøtte sine Kunstfrænder i Theone, Thalia, Melpomene og Polyhymnia. — Tjenstagtighed, Fabel af J. L. Heiberg. Dette mæsterlige, og, i doppelt Forstand, træffende og frapperende Vittighedsproduct, fremsagdes af Herr' W. paa en saa aandrig og vittig Maade, at det fremkaldte et stormende Bifald. Vi haabe, at Herr' Professoren vil meddele det i et af vore Tidsblade. — Romance, med Fortepiano-Accompagnement af Donizetti. Jfr. Ryslander sang denne Romance med Smag og Færdighed, og lønnedes med levende Bifald. — Baggesens Fædrebolig, af N. Søtoft. Et meget kort, men særdeles skønt og veemodigt Digt, der fremsagdes af Herr' Nielsen med saavegen Alvor og Veemod, at det fremkaldte Taarer i Anmælderens Øine. Et ypperligt Sjælemaleri af Knud Sjællandsfaer og af Emmas og Selines Sanger. Det lønnedes med sparsommere Bifald, end det fortjente. — Gamle Karens sidste Øieblikke ved Elverhøi, forf. af Skuespiller Holst (med gamle Sange til egne Melodier.) Dersom det er første Gang, Herr' H. fremtræder paa Digterbanen, kunne vi ikke undlade, at ønske ham til Lykke ved denne Debut. Romancerne vare især meget vakre. Dette Digt

udførtes ved Versdeclamation og Sang med Ynde og Smag af den Kunstnerinde, som i Elverhøi giver Karens Rolle. Vi kunne ved denne Leilighed ikke undlade, at slaae Simplex og os selv paa Øret for den Feil, vi begik i Nr. 77 f. A. i dette Blad, hvor det i Theatervignetten, Nr. 63 (S. 1228) til Md. Winsløw, maa hedde:

„En lille skelmsk Kone med en deilig Alt til Stemme,
„Hvo kan vel Karen, Engelke, og saa Matrosen glemme?"

Anden Afdeling aabnedes med en brillant Jubel-Ouverture af C. M. Weber. — Derpaa fremsagdes Rosen, af Christian Winther, af Herr' W. Herr' W. hævede meget dette vakre Digt, hvori Humoren dog er anbragt vel sparsomt, ved sin Fremsigelse. Det lønnedes med sparsomt Bifald. — Den hellige Kilde, af Ludvig Bødtcher. Det er Diet, som Taarekilde, den danske, geniale Digter, der, saavidt vides, har opholdt sig adskillige Aar i Rom, har skildret i dette udmærket skønne Digt. Det fremsagdes med en Ynde, et Veemod og en Sjælsadel, der tolkede sig i hver Mine og hvert Blik og i en høist aandrig Betoning, af vor elskværdige Jfr. Heger. Digteren og Kunstnerinden lønnedes med stormende Bifald. — Variationer, componerede af Seminarist Simonsen. De udførtes af Herr' Capelmusikus Werschall, med en Virtuositæt og Færdighed, som fremkaldte et stormende Bifald, som, i det Mindste, 4 Gange afbrød Kunstneren, og gjentoges med fordopplet Kraft ved Slutningen. Det er den meest udmærkede Violinconcer, Anm. har hørt af Herr' W. Var den à la Paganini, som det hed i de første Anmeldelser, eller ikke? — Balinclinationerne, af en Anonym. Dette jovialske Digt som sprudlede af Vittighed og Humor, som en ægte poetisk Flaske Champagner, fremsagdes af vor ynderige Md. Larcher saa nydeligt, humoristiskt og skelmskt, at det lønnedes med en almindelig Bifaldstorden. — Guldhornene, af Oehlenschläger, sat i Musik af Secretaire Hartmann. Til dette udmærkede Digt, som er et af de første Blade i Oehlenschlägers Laurbærkrans, har Componisten sat en Musik, der deels i Pauserne mellem Digtets forskjellige Afdelinger, deels under Declamationen, særdeles udtryksfuldt tolker den Aand, der ytrer sig paa en afverlende, men lige skøn Maade i selve Digtet. Dette Melodrama udførtes lige mæsterligt af vor udmærkede Declamator, Herr Nielsen, og af vort Orchester; det lønnedes med temmeligt levende Bifald. — Den bedste Stand, (Epilog) af Th. Overskou. Den geniale Digter har i denne Epilog ligesaa skarpsindigt, som vittigen, beviist, at Skuespillerstanden er den bedste Stand, i det Mindste, for Herr' Carl Winsløw. En Skuespiller er et Stykke Leer, hvoraf man kan gjøre Alting. Hvor snart bliver han ikke Fyrste, og hvor lykkelig er han ikke i denne Stand! Han kender jo hverken til Statsgjæld eller Civilliste, — og, slaaer man ham ihjel, lever han strax op igjen naar Tæppet er faldet. Det gjør ingen virkelig Fyrste ham efter. Udviklingen af Skuespillerens Glæder, som Elsker og Ægtemand paa Scenen, var meget sindrig, og Overgangen fra Jovialitæt til Alvor og gudbesjælet Veemod, som gennemtrængte Kunstneren, da han tolkede, hvad han følte for og hvad han skyldte Danerfolket, særdeles heldig. Den hele Epilog blev fremsagt med Mæsterlighed af Herr' W., og lønnedes med fiirdoppelt, stormende Bifaldsklap og Bravoraab. — Vi kunne ikke undlade at takke Herr' W. ret inderligen og hjerteligen for den sande og store Aandsnydelse*), han skænkede os denne Aften ved en Underholdning, hvori han har viist saa megen Smag og stadigen havt Interessens Climax for Øine.

Chraahnsintis.

---

*) Vi ønske og haabe, at den hellige Kilde, Balinclinationerne, den bedste Stand og Baggesens Fædrebolig maae faae Plads i et af vore meest læste Tidsblade.

(Indsendt.)

Aabent Brev til Herr M. M.

(Dette Svar paa Herr M. M.'s Brev til Undertegnede har, paa Grund af sin Længde, ikke kunnet indrykkes, før nu, da Forfatteren ikke ønskede, at det maatte afbrydes.)

Februar 1832.

Motto:

Beginne nichts mit Unbedacht,
Was Schaden bringen kann.
Der Vorwitz wird nur ausgelacht
Er fängt nichts Kluges an,
Und schlecht ist die Entschuldigung:
„Ich habs nicht gern gethan."

Musäus.

Da De, Herr M. M., erklærer tydeligen i Deres sidste ærede Skrivelse af d. M., ikke paa nogen Maade at ville modtage Svar fra mig, men sende mine Breve ubrudte tilbage, saa nødsages jeg til at gribe denne aabne Vei, for at tilstille dem min individuelle Mening om Deres ligesaa overilende som urigtige Fremgangsmaade i flere Henseender mod en retskaffen Mand, hvis hele Vandel, i det Mindste, er ubeplettet, og hvilken De ofte var ind- og ubuden Gjæst hos, og aldrig i sit Liv havde fornærmet Dem i Ordets strængeste Forstand, uden forsaavidt han omsider blev kjed af de uafladelige Fornærmelser, De ved enhver given Leilighed søgte at overdynge ham med, formodentlig af en Grund, som jeg, af visse Aarsagers Skyld, vil have mig forbeholdt.

Mærk vel, at jeg siger søgte, Herr M. M.! Thi fornærme kan hverken De eller nogen Dødelig mig. Forurette og miskjende mig derimod, det kan man, og det er jeg vant til; men jeg har en Talisman, der afleder enhver Fornærmelse, ja endog enhver Sorg og Modgang, jeg ikke selv har gjort mig skyldig i. Denne Talisman hedder: Den gode Samvittighed, hvilken jeg, i Forbund med Sagtmodighed og Retsind, vil særdeles meget anbefale Dem, Herr M. M., og tillige vil jeg raade Dem, at komme noget Vand i Blodet, naar

en af Deres Venner fandt sig beføiet til den Formastelighed, at gjøre Dem opmærksom paa, naar De havde feilet. Ogsaa jeg har mine Feil, og maaskee flere end De, Herr M. M.! men fem, veed jeg mig, paa Ære og Samvittighed, fritaget for, og disse ere: Utaknemmelighed, Vellyst, Gudsbespottelse, Egennytte og Stolthed af noget jordisk Gode. Naturen og Opdragelsen gav mig stedse Afsky for dem, saa at jeg Intet har at rose mig af i denne Henseende, og i en Alder af de 50 Aar paa Bagen, tør jeg nok ogsaa sige mig fri for Fremtiden. To Ord beder jeg dem indstændigen om, aldrig at nævne for mig, og disse ere: Taknemmelighed og Nedværdigelse; thi en usynlig Fée kunde letteligen drage et klart Huulspeil imellem os, bag hvilket jeg meget vel, dog stiltiende, vilde vide at gjøre Forskjel paa Tjenester og Velgjerninger: De Første afbetaler jeg efter Evne i Almindelighed med Renters Renter; de Sidste leve i min taknemmelige Sjæl, indtil mit Hjerte brister; og ligesaavel, som Tid og Fornuft have lært mig at skjelne mellem hine tvende Gjenstande, ligesaa vist veed jeg, at distinguere den Mand, som gjør det Gode for den gode Sags Skyld, og den som gjør det Gode for Ærens Skyld (Notabene, naar jeg kjender ham saa nøie, som jeg har den Ære at kjende Dem, Herr M. M.!)

Ved samme Leilighed finder jeg mig beføiet til, at gjøre Dem opmærksom paa, og hvori De eftertænksom, upaatvivlelig samtykker: At om virkeligen en brav Mand gjør en ligesaa brav Mand en uegennyttig Tjeneste, saa kan det dog ingenlunde give ham Ret til, ved enhver Leilighed at lade ham føle sin Overmagt; var han end nok saa riig og fornem, og denne nok saa fattig og ringe. Skulde min Skrivelse, som er grundet paa Sindighed og Sandhed, men ikke paa een Mennesket nedværdigende Mistanke, i en modnere Alder tilhviske Dem, hvorlunde De groveligen feilede, og som Følge heraf, bidrage til at forøge Deres gode Egenskaber, vilde det glæde mig, som Menneske-Ven, som Dydens Tilbeder og Beskytter, jeg uden Bram i Løndom stedse bistod, uden dog derfor bestandigen at føre dydig Tale paa min Tunge. Hyklere og Skinhellige gives der nok af, hvilke ville synes bedre, end de ere; men Held den Mand,

der troer sig saa fast i Dyden, at han tør spille Bold med sit Rygte for den gode Sags Skyld, og tifold Held den, som tør udbryde: „Jeg trænger ikke til Kongens Naade, thi jeg har Guds Naade." Ingen i den hele vide Verden turde med roligere Samvittighed føre disse Ord i Pennen, end netop jeg; thi, er der nogen Dansk, som er sit Kongehuus mere hengiven med Liv og Blod, er der Nogen, som kan elske og agte sin Konge og Dronning inderligere og høiere, end jeg, saa indkalde han mig hisset eller her, hvis Tvivl skulde opstaae, og jeg skal da personligen fremtræde, for at give Vedkommende Troen i Hænderne.

Undskyld, at min Enthusiasme uvilkaarligen fik mit Blod til at løbe hurtigere i mine Aarer, end jeg havde ønsket, og, som Følge heraf, frarev mig Texten, som sluttteligst er denne: Ondt skulde det gjøre mig, hvis Deres Forfængelighed eller eensidige (for ikke at sige, eenfoldige) Egoisme, ligemeget, om den har sit Udspring fra Deres Navn, Titel eller Penge, saaledes havde forblændet Dem, at De ikke koldblodigen vilde indsee, hvorledes De høiligen har, før at bruge det mildeste Udtryk forløbet eller endogsaa forregnet Dem. De maatte forresten være nok saa god en Regnemester eller Speculant, som De være vil.

Imidlertid takker jeg Dem ret meget, for Deres ligesaa galante som humane Brev, i Forening med Ønsket om en god Bedring, hvilket allerede er opfyldt, da min Forkjølelse ganske er overstaaet. Til Gjengjeld, vil jeg af Hjertet ønske Dem en god Forbedring, og hermed Gud befalet. — Da jeg har afveget fra mit Modersmaal ved et tysk Motto, saa vil jeg ende med en fransk Sentens, der maaskee kunde klæde godt paa een af Deres Tobaksdaaser, eller endnu bedre anvendt i Glas og Ramme over Deres Sopha, til behagelig Skue af een eller anden værdig Confraten. — Den lyder som saa:

"Fuyez la bouche médicante.
Tous ses propos sont du venin.
Respectes la personne absente.
Couvrez les défauts du prochain."

Iøvrigt kalder jeg mig med den Agtelse, som jeg skylder Deres gode Sider: Deres stedse ligesaa oprigtige, som beredvillige:

Selvstændighed.

P. S. Hvis de endnu engang skulde nedlade Dem til at skrive mig et Brev i samme Tone som det sidste af Dem: kan De være forvisset om at jeg skal tage Bladet fra Munden, og betale Dem med samme Mynt; thi et af mine Valgsprog er: Thue recht, und scheüe Niemand! da jeg er til Sinds at modtage enhver Skrivelse De monne finde for godt at tilsende mig, om den endog skulde være besudlet med nok saa mange Uqvems Ord som Deres afmægtige Vredes Frygtelighed kunde udspinde, men som dog aldrig kan ramme mig.

S. T.

Herr M. M.

Blandinger.

— Sir Walter Scott, der nu er i Neapel, hvor han i en Audients hos Kongen har nydt en særdeles naadig Modtagelse, agter, efter Courier, at opholde sig nogle Maaneder i Italien, og derfra at tage Hjemveien over Tyrol igennem Tydskland, hvor han vil besøge Wien, Prag, Töplitz, Carlsbad, München, Dresden, Leipzig, Stutgard, Weimar o. fl. St.*) Baronetten er ledsaget af sin ældste Søn, Major Walter Scott,

*) Da Walter Scott flere end een Gang for danske Reisende har ytret det Forsæt, at ville besøge Danmark, med hvis Sprog, saavelsom ældre og nyere Literatur, han allerede forlængst har gjort sig temmelig fortrolig, er der Grund til at formode, at han for Hjemreisen ogsaa vil gæste Kjøbenhavn.

af det 15de Husarregiment og Miß Anne Scott, hans ugivte Datter. Sir Walters yngste Søn, Charles Scott, skal være Attaché ved den brittiske Legation i Neapel.

— „Times" indeholder en meget skarp Artikle imod de i Frankrig stedfindende Retsforfølgelser imod trykte Skrifter, og især mod offentlige Blade, og mener, at Casimir Périers Regering, hvis han ikke snart gjør en Ende derpaa, staaer paa Randen af sin Undergang.

— I Paris vedvare Arrestationerne i Anledning af den sidste Sammensværgelse; et ministerielt Blad fortæller, at endeel unge Mennesker ere blevne arresterede for „oprørsk Mumlen." Dette finder „le Temps" en Smule for stærkt.
(Kp.)

— Maaskee er ingen Article i hundrede Aar stegen saa meget i Prisen, som de første Sangerinder. Dengang var en saadan Dames Løn paa de fortrinligste Theatre i Italien for hele Carnevalstiden 120 Scudi; derfor var ogsaa dengang Udtrykket „en Centorienti (af cento, hundrede) eenstydigt med „en Primadonna!" Ja, ja, nu er det anderledes, nu føier man nogle flere Nuller til!

— Om en slet Oversætter af gode Verker kan man med Føie sige, at han ligner Færgemanden Charon; thi, ligesom denne satte dem, som havde levet paa Jorden, over i de Dødes Rige, saaledes sætter han det aandigt Levende og aandigt Liv Opvækkende over blandt de Døde.

— En vis Goodall, Medlem af Orchesteret i Drurylanetheater i London, elskede Flasken mere, end sin Baß, og savnedes derfor ofte (ligesom en vis Mand i Abdera) paa sin Post. Efter 8 Dages Fraværelse, kom han en Aften midt under Forestillingen ind i Theatret. Man gav „den rænkefulde Kone," i hvilket Stykke forekommer en gammel Mand, ved Navn Goodall, som vender efter en lang Reise tilbage til sit Hjem. En Dame siger til ham: „Skal jeg troe mine Øine? Hvad seer jeg? Herr Goodall igjen her?" Netop i dette Øieblik traadte Musicus Goodall ind i Orchesteret; han troede, at man talede til ham, og svarede derfor ganske høit: „Min Gud, Madame! jeg har allerede været her en halv Time." Publicum udbrød i den lydeligste Skoggerlatter.

— En Reisende spiste engang hos en riig Planter i en mørk, stormfuld Nat. En smuk Negerpige var deres Mundskænk. Efterat man havde drukket temmeligen meget, længtes man efter friskt Vand, og, da der ikke var mere i Huset, sendte Verten sin Kone ned til Brønden, som var temmeligen langt borte fra Huset. Medens hun var fraværende, lynede og tordnede det frygteligen, og den Reisende spurgte sin Vert, hvorfor han ikke havde sendt Slavinden. „Da maatte jeg være en stor Daare" — svarede han — „denne Slavinde koster mig 40 Pund Sterling."
(Allg. W. Theaterz.)

Kjøbenhavns Børs, d. 21 Februar 1832.

Hamburg 2 M. — à vista 213.
Specier 211
Specier solgtes til 12 Rbmk. 10½ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	—	— Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	45	— Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)	89½	— Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	84	— i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	102½ Rbd. r. S.
Dito Dito	107½	108 i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar	100	100½ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn	103	103½ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S.	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	99½ i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer	63	63¾ L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 16. Fredagen den 24 Februar 1832.

Skuespilleren Footes

Tale til Almeenheden, efter hans Forfølgelse for Retten, paa Grund af en Pasquil.

(Efter det Engelske.)

Tys! Lad mig nøie søge, før mine Ord jeg høit fremsiger! —
Mon ei en Fjende hemmeligt og lumskt sig om blandt Mængden sniger,
Som med laconisk Kunst optegner hvert et Ord, der vorder sagt,
Da Ondskab sine Veg har i hans Hjerne og hans Hjerte lagt,
Og staaer parat, at hverve Lovens Bataillioner,
Og at opfordre Skrankens Skraalerlegioner? —
Der Ingen er!? Ei een? — Velan! saa høre da hver Qvinde og hver Mand!
Jeg en Historie fortælle vil, som er lidt selvsom vel, dog sand.

Der i Athen, hvor Kunst og Sværd forbundne var' ved Søsterbaand,
Engang en Borger boede, af en fattig, høist indskrænket Aand;*)
Hans Væsen afmaalt var, hans Blik beskedne, som hans Vandel;
Hans Aand ei Lærdom kendte, skiøndt han drev med Bøger Handel;
Skiøndt gammel, han forliebt dog var, skiøndt dum, piquante Svar han lide kunde,
Og skrev et Avertissement med Perioder, som var' ganske runde;
Puristen i hvert Ord, han sagde, man fornemte,
Han e i „ere,“ eller, „vare“ aldrig glemte;
Af begge Grammatikens Tal man sieldent hørte ham ta'e feil;
Sig selv i hver Historie han nævnte, som Moralens Speil;
Han i Genier og Adelsmænd fandt ret sin Glæde og sin Lyst,
Og havde nær, som Rygtet gaaer, en Ridderorden faaet paa sit Bryst.
En Aristophanes, en ondskabsfuld Krabat af et Geni,
Som aldrig brød sig om det Gracieuse i sit Skriveri,
Og ei om „Formens evige Magi“
I Prosa eller Poesi,
Den græske Vises Væsen havde remarqueert,
Og, som Subject for Scenen, ham considereert;
Med Omhu han fra Skroget stial — han var i Trang! —
Hans Rost, hans Øiekast, hans Minespil, hans Gang,
Hans affecteerte og pedantiske stolpestive Væsen,
Og raskt ham paa Thalias Brædder kasted' ind paa Næsen.
Den lydeligste Bifaldslatter hørtes flugs af Spectatores,
Satiren Alle følte; thi de kendte Manden og hans Mores;

*) George Faulkner, en Boghandler.

Da Peter — som en Classiker, han Petros hed, —
Som frygter Tab af Hæder og Navnkundighed,
I største Hast til en ærværdig Procurator flyer,
Og, aabnende sin Pung, til ham, som Consulent, han tyer;
Douceuren han i Lommen putter, sig om Hagen ta'er,
Og svarer: „Eders Sag jeg nu tilfulde fattet har;
„Af Komusses Beretning er jo Sagen klar;
„Thi Retten andre Regler, end Poeter, har.
„At en Pasquil det er, jeg Knegten lærer i en Hast."
En græsk Constable satte i en Fart Poeten fast;
Han paa hans muntre Musas Indfald lagde Baand;
Uskyldigt Humor kaldte han — Bagvadskeraand.

Poeten appellerte fra den strænge Dom;
Da Sagen for Publicitætens Domstol kom,
Et gunstigt Publicum den Fangne gjorde fri og lykkelig;
Hvad Grækerland var dengang for Poeten, er Dublin *)
nu for mig.

---

*) Udtales Dūblin.

Ole Peersen.

Hverdagslivet.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Pyrmont.

„En ung Kone finder ikke Behag i Enkestanden; hun kommer nok igjen. Lad os nu køre til Pyrmont, min Bro'er! Der opretter et lykkeligt Coup alle Dine smaae Forlegenheder igjen," sagde Baron Walter til Capitaine Balder, som stod dybsindig ved Vinduet, og saae paa Regnen.

„Hun har ikke lystret min alvorlige Opfordring, at komme hjem," sagde han: „jeg frygter for, at I har givet mig et slemt Raad. Jeg kunde vist have været lykkelig med hende."

„En Trælle-, en Philisterlykke, hvorved man ikke kan nyde Livet, og døer af Kedsomhed! Afsted til Pyrmont!"

I Pyrmonts herlige Brøndallee, hvor Herrer og Damer spadserede under store Lindetræers Skygger, befandt Capitainen tilligemed sin Ven sig just, da Brøndmusiken begyndte med et høitideligt Choral. Alle trængte sig hen til Lægekilden, som ved Enden af den fiirdoppelte, 500 Skridt lange og 50 Skridt brede, Allee stiger ud af en Svanes Mund, paa hvis Ryg der hviler en Genius.

„Du er melankolsk, lille Bro'er! her er ogsaa ret kedsommeligt, ikke et smukt Ansigt," sagde Baronen til den grublende Capitaine.

„Hvorfor har Du ikke ladet mig blive hjemme? Det gaaer mig, som de Fordømte i Eventyret, Sultan Vathack; al Jordens Herlighed rører dem ikke, fordi de bære et gloende Kul i Hjertet. Jeg læste nyligen i et fortræffeligt, grundigt Verk om Pyrmont af den herværende Brøndlæge." —

„O, den kedsommelige Bog, om hvilken allerede Kotzebue i det literaire Ugeblad sagde, at den faldt for tung for Brøndpatienterne."

„Det charakteriserer ret Kotzebue, dette værdiløse Menneske, hvis eneste Fortrin var Vittighed uden alle grundige Kundskaber."

„Ach! jeg kan heller ikke læse i den Bog; der tales deri om en Fauna og Flora i Pyrmont; vi have kun at bestille med Fortuna; Champagneren ved Bordet skal styrke os til Angreb."

„Emmeren, Sølvfloden i denne herlige Dal, fører Guldkorn med sig."

„Vil Du fiske dem op, saa lad os hellere gaae til Kong Pharao i det grønne Hav!"

Efter en Omstreifning i Omegnen, for at see Jordskredene, Gashulen, Malerierne paa Slottet og mange andre Mærkværdigheder, slog Taffelklokken; efter Spisetiden vandrede Vennerne igjen med hinanden under Armen op og ned i den store Allee. En stærkt tilsløret, ædel, ungdommelig Skikkelse fængslede deres Opmærksomhed; hun gik ved Siden af en aldrende Dame, og sagde til denne med en blid, melodisk Stemme: „Timen nærmer sig, da den Ringning vil lyde, der igaar, som et Trylleord, bortkaldte Herrerne fra vort Selskab, efterat en urolig Længsel var opstegen i deres muntre Ansigter, og, da de kom tilbage igjen efter nogen Tid, hvor forstyrrede vare da ikke deres Træk! Mørk Mismod var

udpræget i den Enes Ansigt, og en ubændig og modbydelig Glæde i den Andens. Hvor mon de havde været?"

„Ved Guldbanken, for at hente let Gevinst, grundet paa Andres Fortvivlelse."

„O! og derfor forlade den blomstrende Natur, Venner, Elskede, for at hente Fortvivlelse. Gid der dog ikke var nogen Spillebank her!"

„Da vilde Pyrmont blive tom. De fleste Gæster komme hid, for at spille."

I det Samme lød Spilleklokken, og, forunderligen bevæget af, hvad han havde hørt, ilede Capitainen med sin Ven ind i det hede, af tause Skikkelser opfyldte Værelse hvor Skæbnens Hjul dreiedes i rask Flugt af Menneskehænder.

„Jeg er græsseligen tilmode," sukkede han sagte, i det han tørrede Sveden af Panden: „jeg er vaagnet op af min Tummel, og synder ikke mere af Lyst, men kun af Nødvendighed." Han haabede stor Lykke, for at erstatte en Deel af Regimentspengene, som han havde angrebet, da hans Kones Udstyr var fortæret ved hans Creditorers Tilfredsstillelse og ved Udgivter, som meget overstege hans Kræfter. Hans Ven, Baronen, der levede af andre Menneskers saavel Laster, som Godmodighed, som han vidste at vinde for sig ved at opvække deres Forfængelighed paa en behændig Maade, gjorde kun Regning paa en lille Vinding, og spillede altid forsigtigen og lykkeligen.

Balder traadte hen til det skæbnefulde, grønne Bord; lutter sindige, rolige Spillere, stode der, studerende i deres lille Spillebog; han trak; Hjerterdame mindede ham om hans mishandlede, men endnu stedse elskede Kone; hun vandt Paroli og Septleva; 50 Louisd'orer veddede Capitainen nu paa det første Herreblad, og vandt; det var Hjerterdame; han lod Indsatsen staae, og vandt igjen; nu spillede han en Stund paa andre Kaart, og tabte; Andre forsøgte det med den lykkelige Hjerterdame, og tabte; ogsaa en anden Dame bragte Capitainen ingen Lykke. Han skød nu et skjult, men dog indad bøiet Kaart, betynget med hundrede Louisd'orer, hen til Banquieren, som sagde med dyb Rolighed: "Huit et dix, valet et dame." Balder vendte sit Kaart om; det var Hjerterdame, og den doppelte Indsats blev ham udbetalt. Hele Dynger Guld vare hans. „Skønne Emilie!" tænkte han: „jeg har fornærmet Dig dybt, men jeg elsker Dig endnu; Du vil redde mig." Hjerterdame vandt 28 Leva, et høist sjeldent Tilfælde. En saadan, uhørt Lykke forbausede alle Spillerne; mange trak sig tilbage. Banquieren ønskede, at det skæbnefulde Kaart var borte. — Balder kunde allerede kalde Tusinde sine, og gjorde Mine til at trække sig tilbage.

„Først Revenge, min Herre!" raabte en Spiller til ham; han blev der, i det han rødmede over, at han havde feilet mod Spillelærens Love, da han dog ikke havde tøvet med at sætte Borger- og Menneskeære paa Spil. Han begyndte at spille paa ny, ikke med Hjerterdame og med Maade, men vandt hver Indsats. „Jeu fait!" sagde Banquieren; da raabte Balder: „Attention!", og standsede derved den Førstes Slutningsord: „Rien ne va plus." Da skød han det skrækkelige, tildækkede Kaart hen til ham uden Indbøining og Indsats, og sagde alvorligen og dristigen: „Va banque!"

Banquieren blegnede og begyndte med rystende Stemme og Haand, som før: „Huit et dix," men ikke, som den Gang: „valet et dame," men: „dame et valet." Hjerterdame var falden i Banquierens Lod; med en huul Lyd af Fortvivlelse forlod Balder Værelset. Baronen ilede efter ham, og sagde: „Stakkels Knøs! men for Pokker hvorfor kan Du aldrig styre Dig? Men, giv Dig tilfreds! Du har jo egenligen ikke bortspilt mere, end Din Indsats af 40 Louisd'orer."

„Men mine Forhaabninger!" sukkede Balder.

„Vi ville skabe os nye; kom med i Theatret!"

Men idag blev der ikke spilt i Theatret, men den berømte Præst Dräsecke fra Bremen holdt en Tale i Balsalen; Alle strømmede derhen, og Baronen sagde: „Det er dog besønderligt, at vi paa denne Maade ogsaa en Gang faae en Prædiken at høre."

Denne Guds Mand rystede alles Hjerter. Taarer fyldte mangt et ubevægeligt Øie, og Erkendelsen af det Rigtige og Urigtige gennemtrængte, som et Lys, Forstandens Taage. — Da Balder med sin Ven forlod Salen, spurgte Baronen ham: „Hvad skulle vi nu tage os føre?" Han svarede:

„Vig fra mig, Helvedes Dæmon!" og ilede ind i det tætte Krat.

Kærlighedens Pligt.

I et Værelse, som gik ud til den store Allee, laa en tilsløret Dame paa Sophaen i den heftigste Bevægelse; hun vred sine sneehvide Hænder, og fra de sorte Øine udstrømmede Taarer. Foran hende stod en ældre Dame med alvorlige og milde Geberder, som stræbte at berolige den skønne Grædende.

„O, Tante! hvad fordrer Du?" raabte hun: „jeg skal frelse den Uværdige og igjen leve med ham?! Jeg hader, jeg afskyer ham."

„**Emilie**, jeg er nær ved at ansee Dig for ganske forvirret, da Du, en Bekenderinde af Jesus, som paa Korset tilgav sine Fjender, hader en Mand, fordi han trælbunden af vilde Lidenskaber, der virke, som onde Aander paa den Besatte, nedsatte Din Selvfølelse. Ikke forlanger jeg, som Din Moder, at Du skulde ydmyge Din stolte Natur, og vende bønfaldende tilbage til ham; thi vi Mennesker formaae ikke at kaste vor Eiendommelighed blindt hen under Moralloven, uden at tilintetgjøre Dyden og Charakterkraften i os, men vi maae søge, at bringe vore Pligter i Samklang med vort Indres Ønsker og Tilbøieligheder."

„Hvorledes, kunne nogensinde mine Ønsker og et Liv med **Balder** forenes?"

„Naar han nu blev til det Ideal, som Din Phantasi drømte sig i ham — og, hans Sjæl har Kraft dertil; befri kun Din Ridder af Lidenskabernes fortryllede Slot, skønne Princesse! ødelæg i Kampen de Drager og Uhyrer, som omleire det! Har Du ikke engang selv sukket over, at vi ikke leve i **Wielands** Eventyrverden?"

„Men vil det være muligt?"

„Tag Sværd og Skjold, Pligt og Tillid til Gud! Du har elsket Capitainen. Var Din Kærlighed ikke Andet, end en Aandsvellystighed, fremavlet ved Romanlæsning, og forjaget ved Livets Alvor, o, saa beklager jeg Dig, **Emilie**! Kærligheden maa frelse, forløse...."

Offeret.

Balder streifede imidlertid igennem Skov og Eng, undflyende, som en Forviist, alle Mennesker. Hans vildt bevægede Blods heftige Tilstrømning til Hovedet kastede ham en Gang bedøvet til Jorden, og han haabede, idet han segnede, at miste for evigen Livet, eller dog den klare Bevidsthed om sig selv; dog, idet han faldt, traf en skarp Steen en Aare paa hans Pande, og han vognede, udmattet af bekæmpede Følelser, men med en skrækkeligt klar Bevidsthed.

Aftenen frembrød, da den ulykkelige Spiller befandt sig en Fjerdingvei Nordøst for Pyrmont; med hemmelig Gysen betragtede han Svovlhulen, som han endnu samme Morgen, skuffende sig selv med glade Forhaabninger, havde beseet tilligemed Pyrmonts andre Mærkværdigheder, og som nu skulde aabne Underverdenen for ham. Et Uveir trak op paa Himmelen. I saadant et Øieblik var Indtrædelsen i Svovlhulen dødelig. Dunkle og ildfulde Skyer bedækkede Himmelen; ingen Stjerne, ingen reen Aether var at see; Tordenen rullede; Lynene glimtede; det forekom Capitainen ofte, som saae han noget Hvidt skinne bag ved sig, som hørte han Fodtrin; men Stormen i Naturen tillod ham ikke, at overtyde sig derom; han segnede udmattet ned udenfor Svovlgrotten, og sagde midt i Stormens Bulder: „Jeg troer, jeg er allerede død, og kaldet til Dommer over mig selv; saa tydeligen seer jeg mit Liv ligge for mig, saa klart straaler Erkendelsen i min Sjæl. Mennesket er frit i moralsk Henseende, jeg vilde ikke være det — Himmelen gav mig sin skønneste jordiske Gave, en skøn og ædel Viv; hendes stolte Sindelag skulde lænkebinde mine vilde Lidenskaber, jeg vilde overvinde det ved raat Voldsherredømme. — Vee mig! en forvildet, falsk Æresfølelse bød mig, at tillukke mit Hjerte for Dyd og Fornuft, blot, fordi min Kone var deres Organ; skøndt uduelig til at herske, var der dog Intet, som jeg mere skyede, end Skin af, at beherskes. Mennesker, som leve af Lasten, raae Lykkeriddere, vare mere i mine Øine, end min Kone — istedetfor at oplive den huuslige Eensformighed ved Kunst og Videnskab, søgte jeg at dræbe den uerstattelige Tid ved Spillets Haab og Frygt i vild Ruus."

I Vindens Larm lød det nu, som en dyb Sukken af et Menneskebryst; den Ulykkelige hørte det, taug en Stund, og sagde derpaa: „Sukker Du over mig, min gode Skytsaand?! O, jeg har alt længe været fortabt. Der er ingen Udvei; jeg bliver beskæmmet, jages fra Regimentet, og fordømt til Fæstningsarrest paa Livstid. Vistnok maa jeg bøde, og det er altid bedre her, end hisset; men — skulde hun være fængslet til en uværdig Mand? — Nei, Emilie! jeg gaaer i Døden, at Du kan vorde fri. Jeg døer roligere, da jeg døer for Dig. Gid engang en venlig Drøm maa forkynde Dig, at jeg, opvaagnet af min Tummel, mindedes Dig i Kærlighed og Troskab, at jeg er død for Dig! — o Emilie! de lavere Lidenskaber tie ved Dødens Port; Kærligheden er udødelig."

Han styrtede nu ned ad Steentrappen, som fører Grotten, og med Magt mod Indgangen. Et huult Slag lød, men Døren veeg ikke af sine Hængsler; blaalige Svovldunster svævede omkring ham, og en hvid Skikkelse lod sig see oppe paa paa Trappen, og sagde i en blid Fløitetone: „Ferdinand!"

„Er Du min Skytsaand?" raabte Capitainen.

„Jeg er Emilie. O, kom herop!" svarede den hvide Skikkelse, og ved Siden af den viste sig endnu en Anden, som afkastede den sorte Kappe, som tilhyllede den. Det var Tanten.

Sin Kones rørende Bøn kunde Capitainen ikke imodstaae. Forbitrelsen i hendes Hjerte var ikke mere til; thi hun havde beseiret sin Mand, og vidste, at hun var elsket. En reen Kone tilgiver Alt for denne Følelses Skyld, og haaber Alt af den. — Tanten paatog sig, at tilkøbe Capitainen hans Indtrædelse paa ny i det borgerlige Liv, hvortil det kun behøvedes en lille Sum, men dog den faste Beslutning, at holde sig for Fremtiden indenfor sine Indtægters Grændser.

„Men hvorfor" — spurgte Tanten, da Følelsernes første Storm var forbi: „hvorfor valgte De dette Sted, for at indvie Dem selv, som Dødens Offer?"

„Naar jeg omkom her," svarede Balder: „gjaldt jeg ikke for nogen Selvmorder; man vilde i det Høieste sige: „Ham har den Onde taget! Man vilde troe, at jeg var bleven qvalt her paa Grund af min Uforsigtighed, og min Kone havde da faaet en Enkepension."

Emilie henflød i Taarer.

„Men De maa dog hellige Underverdenens Gud nogle Offere," sagde Tanten betydningsfuldt.

Balder forstod hende, fremtog den lille Spillebog, som han siden hiin ulykkelige Eftermiddagstime havde baaret i Lommen, og kastede Kaartbladene hist og her ned blandt Svovldunsterne.

„Og?"... sagde Tanten.

„Bægeret med!" raabte han, og kastede Brøndglasset ned: „Lad det aldrig igjen tjene, som Sindbilled! Den, der, som jeg, har staaet ved Afgrunden, har ogsaa lært, hvor stor en Lykke det er, at døe paa sin Seng med et roligt Samvid."

Meowesos.

Om Materie og Form, samt Uniformer.

Man skriver, trykker og taler om, samt tænker saare meget i vore Tider paa Materie og Form. I alle private og offentlige Selskaber dreie Samtalerne sig om disse Gjenstande. De runde Former have fra det Dieblik af, da Skønhedssansen blev uddannet hos begge Køn blandt Københavnerne, været Emnet for alle Damers og Cavalierers Opmærksomhed, og fra det, i Historiens Aarbøger mærkværdige, Tidspunct, da Legemets og Pyntevæsenets høiere Æsthetik blev behandlet systematiskt og bearbeidet saavel theoretiskt, som praktiskt af Skræddere og Modehandlere af begge Køn, have de runde Formers forøgede Rundhed og de skarpe og kantede Formers Afrundelse ofte været vore Menneskeskaberes Granskning underkastede. Den høiere corporelle Æsthetik synes heri nu at være temmeligt nær sit Culminationspunct, hvad det smukke Køn angaaer, hos hvem Alt nutildags gaaer i det Runde og det Brede. Vi see altsaa heraf, at Formen er saare vigtig. Et Menneske, af hvad Køn og Alder det endog er, som har runde

Former, de være nu ægte eller uægte, har altid et Fortrin for den, hvis Former ere skarpe og kantede, og er sikrest paa at gjøre Lykke i Verden. Naturligviis gives her, som i alle Livets Tilfælde, et Non Plus ultra, som man ikke maa overskride, og ligeledes undertiden Omstændigheder, som gjøre, at man overseer en skarp og kantet Form for en solid Materies Skyld; men, i øvrigt, er og bliver Formen dog altid Hovedsagen. Hvor vigtig en Hatte- og Kageforms Rundhed er, vide vore Hattemagere, Kagebagere, Huusmødre o. s. v. Synet, eller, Udseendet er væsenligt i den chymiske Æsthetik eller æsthetiske Chymi. Hvor vigtig den runde Form er i Erotiken (Elskovskunsten), lære vi af Ovid, Horats, Catull, Properts, af vore erotiske Digtere og Romanskrivere og formodentligen ogsaa af Herr P. A. Mauraths „interessante" Elskovskunst, hvoraf jeg ikke har kunnet holde ud at læse mere end 20 Sider. Hvor vigtig Formen er i Rettergangs-, Supplik-, Gryde- og Canonvæsenet o. s. v. o. s. v., vide vore Jurister, Rabulister, Procesmagere, Supplikmagere, Gryde- og Canonmagere o. s. v. o. s. v. Alt har sine Former, Moden, Videnskaber og Kunster, Musik, Poesi, Regering, Politik, Religion, aandig og aandelig og legemlig Oplysning, Alle have de deres Formelys og Lyseformer. Alt har Materie. Det er ingen udelukkende Eiendom for vor Materialgaard, for Lægen, (som, uden sin Materia medica, er et Intet), for Saaret, for de Philosopher og Handlende, som kaldes Materialister, for de Poetiskere og Poeter, som man, paa Grund af deres Ringeagt imod Formen, med Føie kunde give det samme Navn. Materien er overalt i den legemlige Verden, men det er i Formen, at Menneskets Skaberkraft, eller, Geni, som, tilligemed et ædelt Hjerte og uegennyttig Virksomhed, er det, som gjør den Dødelige værdigst Navnet af Guds Billed, viser sig i sit rette Element.

Der har i den sildigere Tid dannet sig to Partier i Poetikens Polemik, som vi ville kalde Formalister og Materialister. Som i alle Revolutionskrige, befinde de Moderate, eller, de formalistiske Materialister, sig i juste milieu. Hvad J. J. Baggesen i sin Tid, og siden J. L. Heiberg var i Henseende til Formen, det er nu den Store Ubekendte.

Han er, i Grunden, ligesom de, formalistisk Materialist, og kun deres Efteraberc ere Formalister. Disse sætte Formen over Alt, og kende dog, i Grunden Intet til „Formens evige Magi" eller, det evigt fortryllende og uforgængelige Klædemon, som det skabende Snilde iförer Materien. Det er ikke min Hensigt her, at tale udførligere om et Emne, som der er skrevet alt for meget og altfor upopulairt om i vore Tidsblade. Jeg iler til Uniformerne.

Lader os dvæle en Stund med vore Blik paa Uniformerne! Med hvor megen Glæde saae jeg ikke, at Dagens ærede Redacteur for nogen Tid siden havde opofret over $1\frac{1}{2}$ Foliospalte til den altonaiske Lieutenant Hyllesteds beskedne Proclamation om hans, for nogle Aar siden udgivne, og af 119 litographerede Folioblade bestaaende Verk om Uniformer, en Proclamation, der slutter med en Panegyrik over Beskedenheden, hvis Mage jeg aldrig har læst før! Med samme Glæde læste jeg paa samme Tid, at det var i Ventilation i Preussen, at lade alle civile Embedsmænd træde op i Uniformer. Der kan siges og skrives, og er sagt og skrevet, meget baade for og imod Uniformer. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke har læst en Deut deraf, eller, om jeg har læst Noget deraf, saa har jeg, paa Ære og Samvittighed, glemt baade denne Omstændighed, og det, jeg har læst; men, saa meget er vist, at man aldrig skriver bedre om et Emne, end, naar man har læst meget Lidt, eller slet Intet, derom.

Uniformer ere det Samme i en Stat, som Interpunctionstegnene i Sproget. Hvor Komma, Kolon, Semikolon, Punctum, Udraabs- og Spørgsmaalstegn mangle, eller staae paa urigtige Steder, opstaaer Uorden og Forvirring. Uniform betyder eens (o: en og samme) Form, eller, Eensformighed. Det er netop denne Eensformigheds Forskjellighed med sine Skille- eller Distinctionstegn, som er Uniformvæsenets Grundvæsen, og ved hvis Tilvær og rigtige Organisation Orden og Sammenhæng og Adskillelse skabes og vedligeholdes. Man har hos os indskrænket Uniformsvæsenet til det Militaire og til enkelte Embedsmænd. Efter min ringe Formening, burde det udvides ikke blot til alle civile Embedsmænd, men endog til alle baade mandlige og qvindlige Medlemmer af Statssamfundet.

Den symbolske Idee, som man, maaskee uden selv at vide af det, har lagt til Grund for det militaire Uniformvæsen, er, i mine Tanker, langt fra at være ueffen. Saaledes er den røde Farve, som Ildens, Blodets, Kærlighedens, Stolthedens og Attraaens Symbol, meget passende for Landarmeen. Forbindelsen af Blaat og Rødt ved Kronens og H. M. Kongens Regiment hentyder tillige paa Dyd og Troskab mod Konge, Fædreneland og Viv eller Pige („den røde Kjole," hedder det jo, „stikker Pigerne i Øinene"); ved H. K. H. Prince Christians Regiment hentyder den grønne Farve paa Anelse, Haab om, og Længsel efter Seier over Fjenderne og hos Pigerne. Da Paille (Lysgult) betyder Bestandighed, og Citron (Høigult) Falskhed, slaae vi en Streg over den Sidste hos begge Livregimenter, og holde os til Bestandigheden, som, vi troe, er et Særkende hos disse Regimenters Officierer og Mandskab saavel i Kampen, som i Kærlighed og Ægteskab. Det samme lade vi gjælde i en endnu høiere Grad om Garden til Hest, hvis hele Klædebon er guult. Det maa glæde Garden til Fods, at erfare, at Rose med Sølv betyder: „Reen Kærlighed er udødelig," at Purpur med Sølv er et Sindbilled paa Sjæleadel, og at Carmoisin med Sølv betegner: „Lykkelig ved mit Valg." Vælger efter Behag, mine Herrer! Man maa i en snæver Vending ikke tage det saa nøie med Farvernes Nuancer! Hos vor Sømagt betegner Indigo (Mørkeblaat), i Forening med Rødt: „Hvad vover ei den trofaste Kærlighed (naturligviis til en lille Pige eller Kone, og saa Fædrenelandet)?" Videre ville vi ikke gaae i vor Symbolik. Vi anmærke blot, at Høiesteretsadvocaternes violette Uniform betyder Venskab. Hvad gjør man ikke for Venskab mod Retfærdigheden og sin Mandant? Man gjør ikke Sort til Hvidt, men lader det Sorte blive, hvad det er, eller forvandler det til Graat.

Ovenfor har jeg sagt, at „Uniformsvæsenet burde udvides til alle baade mandlige og qvindelige Medlemmer af Statssamfundet." Klædningens Farve og Snit burde ikke forandres, men paa den burde anbringes et Tegn af Klæde af en anden f. Ex. rød, Farve, som symboliserede Vedkommendes Fag. Jeg negter ikke, at det i enkelte Tilfælde

vilde være vanskeligt at finde et passende Tegn. Det vilde saaledes være langt vanskeligere, at finde f. Ex. et passende Sindbilled for en Procurator, end for en Fiskerkærling (sans comparaison!) uagtet Flere af disse Damers agtværdige Corporation ansee sig for Aandsbeslægtede med hine, da de kalde den meest, om just ikke altid bedst, Talende, blandt deres Handelssøstre, en Procuratorske. En juridisk Professor og Conferentsraad er min mundlige Hjemmelsmand. At udfinde passende Symboler, vilde i adskillige Tilfælde være en værdig Opgave for vore opfindsomme Genier. Man vilde, i Tilfælde, at et saadant Uniformsvæsen indførtes ved et Lovbud med fastsat Straf for sammes Overtrædelse (conditio, sine qua non! siger jeg iaar, som Dr. Ryge sagde ifjor til „Kunstens sande Ven," i Striden om „Mørks" norske Accent i „Emma") med temmeligt stor Tryghed paa offentlige Steder kunne bagtale, eller, som visse Folk ville have, det skal hedde, bagsværte sin Næste. Naar Vedkommendes Navn tillige var baldyret paa Kjoleryggen, vare Trygheden og Fordelen vistnok langt større, ja! moxen uberegnelige for Bagsværteren, men — det var vel, at drive Sagen for vidt, og salig Wessel har jo lært os, at Sagens Forvidt-Drivelse bidrager til dens Fortyndelse; man maa ikke heller hudflette de uskyldige Bagsværtere for meget med Satirens Svøbe; det fortjene de, i Sandhed! ikke; de ere jo saa veltalende!

Saavidt var jeg kommen i mit Uniformssystem, eller min Luftcastelsbygning, da jeg først blev vaer, at det ypperlige Incognito-Spil vilde gaae reent forloren ved mit System, og at dette altsaa var et Luftcastel. Jeg nødsages derfor til at tage hvert et Ord, som jeg har skrevet i denne Sag, tilbage. Man vil sikkert beskylde mig for Inconsequents; men jeg svarer: „Mine Damer og Herrer! For det Første er Inconseqvents endnu ikke gaaet af Moden i Literaturen, for det Andet fortjener min Adfærd ikke Navn af Inconseqvents, men af Syndserkendelse, og for det Tredie siger jeg omtrent med Knud Sjællandsfaer i den Store Ubekendtes anonyme Nytaarsgave: „„Vi Mennesker ere Alle Øieblikkets Børn!"" — og hermed Basta! ikke et Ord mere fra dette vanhellige Sted

om Formen, Materien og det hellige Uniformsvæsens „evige Magi!"

Simplex.

Blandinger.

— „Kieler Correspondenzblatt" af 1ste dennes meddeler Efterretnig om de i Nordamerika, Scotland, England og Sverrig oprettede Maadeholdsforeninger, og tilføier det Ønske, at „vort Fædreland, der er saa modtageligt for alt Godt, snart med Iver vil efterligne det store Exempel." — „Vore Hertugdømmer," hedder det videre, „trænge høiligen til denne moralske Reformation. Et Folk, som stræber efter forfatningsmæssig Frihed, maa frivilligt og af sit eget Skød kunne give Borgen for at ville vorde bedre og kraftigere. Kongeriget Sachsen har erhvervet sig den Hæder, at have stiftet de første Maadeholdsforeninger paa tydsk Grund, og en Prince af det kongelige Huus har stillet sig i Spidsen for dem. Skulde nogetsomhelst tydskt Land, og navnligen de forenede Hertugdømmer, staae tilbage for Sachsen, og ansee den Opgave, sikkert og grundigen at bevirke det tydske Folks totalt-moralske Gjenfødelse, at være sin Stræben uværdig?"

— Et Medlem af Fattigdirectionen i Fahlun har gjort det Forslag, at hvert Kaartspillerselskab skulde give en Tribut af Gevinsten til Fattigvæsenet, hvis Casse derved vilde faae en respectabel Tilvært. Stora Kopparberslåns Tidning anbefaler Forslaget, som eiende „den doppelte Fortjeneste at beskatte Lasten for at afhjælpe Nøden, paa en Tid, som i høi Grad beviser den ældgamle Sandhed, at Last og Nød altid følges ad," og „Nya Argus" optager Artiklen derom, med den Bemærkning, at hiint Foreslag maaskee fortjente at gjøres flere Steder end i Fahlun.

(Kp.)

— For nogen Tid siden læste man i en tysk Tidende følgende Anmeldelse: „Nyopfundne tyske Snørliv, som langt overgaae alle tidligere Snørliv, som føre Navn af franske og engelske, og kun ere Bi-Snørliv (Surrogat-Snørliv, Supplement-Snørliv, Overs. Anm.); dog vil jeg ikke lægge saa stor Vegt paa disse Snørliv, eller, som kunde man ikke faae Snørliv andre Steder. Jeg vil ogsaa gerne overlade mine Façons til mine Efterkommere, uden at tilintetgjøre dem," „Det kan man," tilføier Bäuerle i Allg. W. Theaterz.," kalde en snøret Anmeldelse, for at tilsnøre de Forfængeliges Punge (?). Gud være lovet, at vi have tyske Snørliv! Gid vi nu ogsaa havde tyske Fruentimmere! Lader os betragte vore Dages Fruentimmere fra Top til Taaens Tip! Haarene ere à la Neige. Teintet ofte engelsk Sminke. Falske Tænder fra Paris. Saa kommer der en Gorge de Paris. Nederlandske Kniplinger, hollandsk Klæde eller indiske Tøier, tyrkiske Shawler, chinesiske Belter, scotske Kapper, danske Handsker („Ere de for gemene for vore danske Damer?" — „Nei, vist ikke!" O. A.), italiænske Hatte, parisiske Strømper, engelske Sko, franskt Tungemaal. — Hvor findes det Tyske hos den tyske Qvinde? — Naar hun danser en Allemande." (De danske Damer ere danske fra Top til Tip. De ere ligesaa patriotiske, som Carl Winsløws sidste Aftenunderholdning; men, istedetfor at danse Danoiser, danse de rigtigt nok Francaiser. Det af Alt, som vi trænge meest til, ere danske Nationaldanse. Et Vink til Vedkommende! O. A.)

— Lucretius skrev en Afhandling om Døden, og hængte sig. — Bogen faldt en fransk Oversætter i Hænderne, han oversatte den alt for ordret; thi — han hængte ogsaa sig selv.

— En berlinsk Tigger, der kom til Oldermanden for et Herberge for Haandverkere, og gav sig ud for Haandverkssvend, maatte, til sin Sorg, udstaae følgende Examen: „Er I Skrædder?" — „Ach Gud, nei!" — „Skomager da?" — „Heller ikke!" — „Snedker?" — „Nei!" — „Bager?" — „Heller ikke!" — „For Fanden, hvad er I da?" — „O ganske forskrækkeligen sulten!"

(Allg. W. Theaterz.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 17. Tirsdagen den 28 Februar 1832.

Til Mørket.

Du, Moder til det store Alt! Du Kilde
Til hele Verdens Liv! Et talrigt Afkom,
Alt, hvad paa Jorden Du i Skygger hyller,
Er af Dit Skød udsprunget jo. Selv Tiden
Din gaadefulde Fødsel ikke kender;
Lig Evigheden, Du har ingen Fødsel;
Din Skygge Lyset skylder jo sit Væsen,
Skøndt det med Dig om Prisen kæmpe vover.
Nævn os det fjerne Land, Du lever i,
Som ei Fornuften mægter at udspeide!
Fra Forms- og Legems-Baand befriet, Du
Dig svinger høit, hvor Philosophen ei
Kan naae Dig. Vi, i Dig indhyllede,
Vort første Aandedræt jo faae; Du est
I Dødens Øieblik vor sidste Tilflugt,
Du Gravs og Moderlivets Enehersker!
Hvor vore Sjæle end fra Jorden vandre,
Til Dig dog stedse kommer Legemet.
Naar Dine Kæmpeskygger vise sig,
Da tier Verden, gennemtrængt af Frygt.
Som Luften, Havet bringer Du til Hvile;
Dig helliget, sin Rastdag holder Jorden.
I Dine blide Skygger Aanderne
Sig fryde; ikkun efter Nattens Mørke
De hige, streife om i Hvælvinger
Og mørke Huler; Morg'nens Straaler flye de,
Og skrante hen ved Dagens Glans. Alt Lys
De faste Legemer jo udelukke;
Ei nogen Straale de modtage ville;
Din Styrke intet Væsen Modstand gjør;
I Dybet hersker Du, og i Midpunctet
Du boer jo selv. De glimmerfulde Stene
Og Ertset i Bjergminens Skød Dig ene
Jo Trylleglansen skylde; dannede
I Nattens Moderliv, i Lysets Straaler,
Som deres Ild, de glimre. Naar Du hæver
Dit Oldingshoved, ifort Nattens Klæde,
Den sorte Skønhed fryder sig; den glimrer,
Lig en poleert Agat i Mørket. Du
Dit Smiil uddeler upartiskt. Ei her
Paa Jorden kender Du til Forskiel; Alt
Dig synes Eet; kun Lyset Forskiel giver;
Du Lighed skænker os; Du est en Tilflugt
For Elskende, og Ægteskabets Glæder
Fuldbyrder Du; Du ved Din Skygge dem
Opflammer; Ynglingen Du giver Kraft,
Og Varme Pigen, som ham Bønhør skænker.
Som Him'lens Salige, boe Eremiter
I deres mørke Celler roeligt; Sjælen
Af himmelsk Fryd er fuld, en Fryd, som Lyset
Dem negted', men som Dine Skygger stedse
Dem gav. Oldtids Oracler borttog Sløret
Af hvert Mysterium, og Mørket gav
Sin Høihed Religionen først; den gjorde
Guddommen frygtelig, og Steder helligt.
Da Almagts-Herren stod paa Horeb, Skygger

Omringede et helligt Land; han selv
Var iklædt Skyer af Lys; hans Telt var Mørket.
Naar han i Vælde sig bevæbnet viste,
Han Salighedens Lys tilsløred' selv;
Rædsom i Majestæt, han Love gav
I Uveir, og iførte sig Din Klædning.
Før Jordens Grundvold lagdes, og før Him'len
Blev skabt, før Rum, Materie og Tid
Bekendte vare, hersked' ene Du,
Monarch! i Dine store, dunkle Riger;
Men Maanen, ei tilfreds med Lyset, den
Af Solen laante, nu angriber Natten,
Og røver den sin Eiendom; Du vorder
Af de oprørske Undersaatter nu
Bedragen. Stjernerne i Anarchi
Afsætte Skyggernes Monarch. Snart Lyset
Maa falme og afstaae sit Scepter; da
Naturens Magt sig underkaster Din.
Gid ei Din Søster, Aandens Mørke, maa
Sin dumme Ondskabs-Throne reise paa
Sandheds Ruiner! Almagts-Herren, som
Med Viisdom og med Godhed leder Lyset,
Forhindrer det; det er vor faste Tro!

H. C. W.

Lucca Giordano.

(Af Lovise Hjubek, født Friherrinde af Henneberg.)

Lucca Giordano var født i Neapel, i det Land, hvor Kunst og Natur forene sig søsterligen, for deraf at skabe et jordiskt Paradiis. Allerede i den gyldne Drengealder var Lucca inderligen rørt af deres Skønheder; Naturens opfyldte hans Hjerte med Henrykkelse, og, naar de bekymrede Forældre savnede deres Yndling, da sad han vist ved Søen Agnaros yndige Strandbredde, eller i den grønnende Hauge, som smykker det herlige Bjerg Posilippo, og følte sig gennemstrømmet af Beundring over dens Yndigheder. Kunstens trængte med endnu større Magt ind i hans Sjæl,

og ofte saae man den tankefulde Dreng staae for dens Verker, fordybet i Forbauselse, og betragtende dem speidende, som vilde han, i det han fulgte deres gradevise Tilblivelse, allerede ved Beskrivelsen tilkæmpe sig Mæsterskabet. Saa tidligen allerede bevægede Kunstnersansen sig i den unge Luccas Sjæl, og især viste han udmærket Talent for den ædle Malerkunst. Hans Forældre, som Skæbnen ikke havde skænket Fortunas Gunst, ønskede saa meget, at see deres dyrebare lille Søn underviist i den Kunst, som syntes, at have udkaaret ham til sin Tjener, og, omendskøndt deres Omstændigheder ikke vare saa gode, at de engang kunde anvende den ringeste Omkostning paa deres kære Barns Dannelse, saa fandt de dog i den berømte Maler Espagnolet, som havde nedsat sig i Neapel, en Mand, som antog den elskværdige Dreng, der anbefaltes ham af en af hans Venner, som sin Lærling, for Intet. Det varede en lang Tid, at den unge Lucca maatte nøies med den ensformige Forretning, at tilberede Farvernes Email paa den blanke Steen, skøndt han allerede brændte af Begærlighed efter, at hellige sig Kunsten med Penselens malende Træk. Da hans Mæster meddeelte ham den første Underviisning, vare hans Øine fulde af glimrende Glædestaarer, der vare hiin haabefulde Borgener for den Kunstiver, som besjælede hans Lærling. Denne blev alt tydeligere, og i Kunstens Gebeet, og gudbesjælet af den, opvoxede Drengen, som ganske glødede for den, til en fyrig Yngling. Udmærket Talent til at efterligne enhver Original, som han valgte til sit Forbilled, og utrættet Flid vare de Skytsaander, som venligen førte ham Mæsterskabet imode, og, paa Grund af den Hurtighed, hvormed han forfærdigede sine Arbeider, gav man ham det Navn: „Lucca fa presto (Skynd Dig, Lucca!)". Men snart forenede ogsaa en skabende Musa sig med ham; det var Kærligheden, som, i det den førte ham ved Haanden, nu gav hans Billeder friskt Liv og inderligt Udtryk. Lucia, Espagnolets eneste Datter, som allerede i sin tidligste Ungdom maatte undvære Livets første Lykke, en kærlighedsfuld Moders Omhed, der alt for tidligt havde forladt det kære Barn og denne Verden, traadte nu i sit sextende Aar udaf et Nonnekloster, hvori hun var bleven opdraget, igjen ind i sit fædrene Huus,

som, sindrigt udsmykket med livløse Malerier, fremstillede hende, som sit deri levende Mesterstykke, til Henrykkelse for ethvert Øie. Denne Henrykkelse følte Lucca ved det første Syn af hende. Hendes Skønhed opflammede hans Phantasi, og opfyldte hans dybttænkende Sind med livelig Følelse. Hun var nu det Forbilled, som han i de Fritimer, der ellers, efter travlt Arbeid, vare helligede Vederqvægelse, søgte at efterdanne levende. Den fine Kinds Rosenemail; de sorte Øines hjerteopflammende Ild; den yndige Mund, som kun syntes skabt til at hviske Kærlighedsord, og de mørke Lokkers Glans, som fortroligen omringede den hvide Nakke, alt dette bestræbte han sig for, at fremtrylle til et nyt Liv paa det flade Lærred. Hendes Skikkelse var den første Original, som hans Haand forfærdigede, og tillige den første, som var et Billed, der levede med et uudsletteligt Indtryk i hans Hjerte. Den første Kærligheds hellige Vand havde gjennemstrømmet Ynglingens Sjæl, og alt for hellig var den Følelse ham, til at han ikke skulde indslutte den i sit Sinds Inderste. Kun hendes Maleri betroede han sine Følelser; hende selv vovede han ikke at tilhviske et eneste Kærlighedsord. Frygten for at see sin inderlige Tilbøielighed ugjengjældt, ja maaskee stødt tilbage, hindrede det dybtfølende Hjertes Sprog fra Udbrud, og den beskedne Mening, at Lucia var et alt for kostbart Gode for ham, da hendes Fader ventede en høiere Lykke for hende, end den kunde fremblomstre for hende ved hans Side, bevægede ham til omhyggeligen at skjule den Ild, som glødede i hans Indre, og som vel kunde skjules under den ædle Beskedenheds Dække, men ikke dæmpes. Lucia, som ikke anede, hvor fyrig den Lidenskab for hende var, som brændte i den Ynglings Bryst, der var hendes daglige Selskab i den stille Huuslighed, der omgav hende, betragtede ham dog ikke med et ligegyldigt Øie. Hans elskværdige Skikkelse, hans sjælfulde Blik, hans Tilbøielighed for Kunsten, hendes Faders Ros, og den blide Munterhed, som var ham egen, indgøde hende en Deeltagelse for ham, som grænsede nær til Kærlighed, og kun trængte til Bevidstheden om hans Medfølelse, for at betræde dens blomsterrige Sti. Denne Medfølelses Tilvær forblev dog en Hemmelighed for hende, og snart blev den stille Elskende sat i Skyggen af en klart straalende Gjenstand.

I Neapel, som dengang hørte til Spanien, vare Uroligheder udbrudte, og der reiste sig en Mægler fra spansk Side i den unge Don Juan d'Austria, som ankom i Havnen med en Flode. Neapolitanerne, som allerede angrede deres Forseelse, ilede ham forsagte imøde. Don Juans Udvortes overraskede dem behageligen, men endnu mere hans Budskab, som bragte dem, der vare vendte tilbage til deres Pligt, mild Tilgivelse. I Triumph førte de den unge Affending ind i Porten, der, ligesom deres Hjerter, stod aaben for ham, og, ligesom alle Gader, var opfyldt med jublende Mennesker, som i ham bød det Fredsbud et Velkommen, der med Tilgivelsens Velsignelse bragte dem det skønne Haab om, at forjage Elendighed og Uenighed, disse onde Gæster; af hvilke de alt længe hjemsøgtes. Mængden ledsagede ham med smigrende Tilraab lige ind i Neapels Beherskeres Residents, la Vicaria, som nu er Domstolens Sæde. Nu overlode de Benaadede sig til høit lydende Glæde, som, forenet med yndig Sang og melodisk Musik, tonede gennem den Stad, der for kort Tid siden endnu kun gjenlød af Klager og heftige Stridigheder. Næste Dag drog en Række af Neapels skønneste Jomfruer, iførte Uskylds hvide Dragt, og smykkede med Roser, der glødede, som deres Kinder, ind i det Palads, som Don Juan beboede. Espagnolets Datter, selv Rosens Billed blandt de skønt blomstrende Piger, som fulgte efter hende, bar foran paa en rød Fløiels Pude, der var dannet som et Hjerte, en Blomsterkrone, som var flettet af den med Kunstsans begavede Lucca, der i ubemærket Frastand fulgte med mørkt Blik den Pige, som han elskede i Taushed. Hun overrakte den naadebringende spanske Gesandt Sindbillederne, som betegnede, at Kærlighed til den spanske Krone blomstrede i Neapolitanernes Hjerter, om et ugunstigt Tidspunkt ogsaa havde fordunklet den en Stund. Don Juan, en skøn Yngling, i hvis Øie det fyrige Sind, hvormed han var begavet, funklede, følte sig henrykt ved at see Lucias Skønhed, og hans ungdommelige, aabne Adfærd tolkede ved Blik og Minespil det Velbehag, som han følte for den Elskværdige, der bar

Kærlighedens Sindbilleder, og selv syntes, at være dens Sindbilled. Men ogsaa han henrykkede den skjønne Pige. Hans yndefulde Skikkelse, hans Venlighed, og de Ord, som han sagde saa forbindligen til hende, gjorde behagelige Indtryk paa hende, slyngede sig om hendes følelsesfulde Hjerte, som skjønne Amorer, og fyldte det med en sød Uro, som fulgte hende ind i hendes stille Kammer. Her overfløi hun med Erindringens Tryllestav, som gjør Fortid til Nutid, denne Begivenhed, der var hende saa vigtig, og som i hendes, ellers saa ensformige, Liv var den første Stjerne, som opklarede det. Dette blide Glædesskin blev snart til en lysende Gnist, som truede hendes hidtilværende Sjælero med Fare, da efter nogle Dage Don Juan til Lucias høieste Overraskelse traadte ind i hendes Faders Huus under det Foregivende, for at beundre hans berømte Kunstmalerier.

(Fortsættes.)

Populairt-philosophiske Betragtninger over de københavnske Gaders Navne og Beliggenhed.

Lader os kaste et populairt-philosophiskt-poetiskt Blik paa de københavnske Gader! Hvad synes Dem, mine Damer og Herrer! om de 4 paralelt løbende Gader, Store Kongens-, Borger-, Adel- og Kronprincessegaden? Bemærke De ikke „Formens evige Magi" i den endelige Materie? Seer De ikke den lovbegrænsede Friheds og Ligheds Princip, som aabenbarer sig paa en philosophiskt-poetisk Maade? Konge, Borger, Adel! Havde man gjort Bredgaden til Præstegaden og Kronprincessegaden til Bondegaden, eller omvendt, eller døbt de 4 Gader i følgende Orden: Store Kongens-, Adel-, Præste-, Borger- og Bondegaden, saa havde man gjort Tingen fuldkommen. Dog — der gives ingen Fuldkommenhed under Solen, naar man undtager, i Tobak. Petum optimum subter solam (den bedste Tobak under Solen)! Hvilken Arrogants! To-

baksspinderne ere næsten ligesaa indbildske, som de gode Folk, der kalde sig selv Orthodoxer (Rettroende), som var deres Tro den eneste rigtige, eller som det lille Menneskeforsøg til en Digtersvend, der kalder sit Digterblad Ossian, fordi han er legemligt (og maaskee ogsaa aandigt) blind, eller som de franske Romaners Fordansker, der kalder sit Tidsskrivt for denne Digteart Pantheon (oprindeligen, Navnet paa Jupiters prægtige Tempel i Rom, og siden paa enhver Bygning, som indeholder en stor Samling af Mindesmæker for berømte Mænd), eller som den store og affecteerte Nar og Ødeland i Abdera, der roser sig af sin ædle Charakter, sin ædle Selvfølelse og sin ædle Stolthed, og slaaer om sig med forslidte Romanfloskler, hvormed han forgæves søger at bedække sin Aandsjammerlighed (hvor længe og hvor tidt man ogsaa støder en Nar i en Morter, det bliver dog til syvende sidst — en Nar!). — Undskylder denne Digression, Høistærede! Jeg gaaer tilbage til Texten. — Det Mærkeligste ved Store Kongens-, Borger- og Adelgaden er, at de alle tre løbe ud til de, efter den uskrevne og utrykte Rangforordning, lavere Sømænds (Matrosernes) Quarteer, Nyboder; atter den lovbegrænsede Friheds og Ligheds Princip symbolisert paa en populairt-philosophisk og poetisk Maade!

Lader os nu kaste et Blik paa den Gade i København, som er den berømteste, den mærkværdigste, den meest besøgte, den qvindelige og mandlige Kosmetiks og Æsthetiks, Erotikens og Kræmmerspeculationsaandens Gade, den Gade, hvis Navn hvert et Pige- og Drengebarn lærer først at udtale næst efter dens, hvori de spise, drikke og sove! Østergade! Fortryllende Navn! Hvor mange søde Minder og Forhaabninger vækker Du ei baade hos Gamle og Unge! Grunden til Dit Navn veed Enhver, som har læst en af de 4 à 5 Beskrivelser over København, vort Bogvæsen eier. Du er en af de meest geniale Gader i Danmarks Hovedstad. I Dig, Østergade! boe netop Østersens Antipoder, de fleste speculative Kræmmere, Modehandlere og Modehandlerinder, af hvilke de to sidste Classer, ligesom Conditorerne, maae ansees for infallible, ligesom Hans Hellighed, Paven; thi man hører aldrig, at Nogen af dem fallerer. Aldrig? Man maa aldrig sige: „Aldrig." „Sjeldent," meente

jeg. Men, — kast et Blik til begge Dine Sider, og see, hvor Dine Naboer satirisere Dig, gamle, moderne Matrone! Lader os tage Touren fra Kongens Nytorv af, og først betragte Din venstre Side! Hører Du, hvad Integaden tilraaber Dig? „Mode- og Boutikgade! Al Din Herlighed, som ligger i Modestadsen, Dit hele store Alt-et, naar Alt kommer til Alt, — et Intet!" Hører Du Halmstrædets spottende Haanlatter? „Ha, Ha, Ha! Halm er Straa og Straa- eller Halmjunkere ere Dine flittigste Besøgere, Du gamle, forliebte Kærling! Jo, Du er net opskørtet!" Der ligger St. Jørgensgade. Der stod endnu for nogen Tid siden paa Hjørnet en gammel, gothisk Bygning; nu er der kommet et moderne Kræmmerhuus i dens Sted. Der var St. Jørgens Kloster i gamle Dage. Endnu for nogle Aar siden saae man et klodset Steenbilled, som skulde forestille St. Jørgen eller St. Georg (thi det er det Samme), udhugget ved Foden af denne Bygning. Var det ikke i Kampen mod den glubende Drage, at St. Georg seirede? Saaledes skalst ogsaa Du, Københavns frygtelige Troeskæmpe, seire over de moderne Clausenianere! — For Enden ligger Amagernes Torv, den brede og stive Natur tæt ved sin Søster, den smalle og livelige Kunst. — Lader os gjøre omkring! Pilestræde! Hvor mange Pile har Amor ikke afskudt paa disse to Hjørner! Hvor passende kunde her ikke plantes tvende Taarepile! Pilestræde, græd over Din gamle Søster, Østergades moderne Daarskaber! Hun er uforbedrelig. Lader os med piilsnar Flugt ile fra Dig, Pilestræde, forbi Venus Cloacinas Smaagader, Christen Bernikows Stræde og Peder-Madsens Gang!

Lader os dreie om paa høire Haand, og styre Coursen ned ad Kongens Nytorv med sine tre Conditorkonger, sine to Restaurationskaisere (Knirsch og Påhtau) og sin Conditordronning (Md. Lardelli) til lille Kongensgade! Vi gaae ind i denne Gade forbi Kaiser Påhtau og Kong Mini eller Vicekongen Schukany. Her træffe vi igjen dette Verdens Intet, der er som et Bindetegn mellem Smaakongernes Territorium og Modestadsens Tumleplads. Vi dreie om paa venstre Haand, og komme ind i Md. Holmensgade, gewesene Jomfru Ulkegade, som nu er

givt med hele Holmens Magt, den løse saavel som den faste Stok. (Det er en Søster til Peder Madsens Gang, Christen Bernikows Stræde, Sanct Antoniusses Stræde (Du levende Satire paa alle hellige Helgener!), Slippen, Brøndstæderne o. s. v. o. s. v.). Ulken stod fordum i dette Quarteer, i Selskab med Laxen og Hummeren, som den fornemste Elsker, og Nelliken, som den fornemste Elskerinde. Her finder man ved Siden af Laxen den fineste Kammerjunker og Dansemæster (Reverentsgaden), og, ligefor den skønne Jfr. Nellike, Helvedes Afgrund (Dybensgade), hvor Jens Polisk engang høstede Penge og Laurbær, der gik i Arv til hans dydzirede Elev.

Dog lader os ile bort fra dette navnkundige Qvarteer! Fra Dybensgade gaae vi igennem Nellikegaden og Viingaardsstræde, hvor Spendrup, den nordiske Viingud, uddeler københavnsk Nektar til de tørstige Dødelige, tilbage til Kongens Nytorv, hvorfra vi ile gennem Østergade, over Amagertorv, gennem Vimmelskaftet (dette levende Sindbilled paa Inconseqvents og det vilde Skjaldevæsen) og Nygaden (der, ligesom Nytorvet, er den evige Ungdoms Sindbilled) til det Quarteer, hvor den gamle spidsborgerlige Ærlighed endnu lever og virker. Her have vi Gammeltorv, Frederiksberggaden og Vestergaden, med deres Bønder og Strandcadetter, deres Hør, deres Hamp, deres Tjære, deres Reeb, deres Jernstænger o. s. v. o. s. v. Her komme vi i Selskab med de gamle ærlige danske Borgeres, Mikkel Bryggers, Jens Smeds, Misse-Monse-Kats (Smedebakkens og Kattesundets), Lars Leis, og Lars Bjørns forklarede Aander.

Hvad synes Dem, Høistærede! om vi nu gjorde en lille Tour langs med Volden ned til Frederiksborggaden? Lader os gaae ned ad denne Gade! Frederiksborggaden (Egnen ved Frederiksborg er Kulsviernes og Kulsviertroens Territorium), Kultorvet (en rigtig Begrændsning!) Sanct Gertruds Stræde (en Rose blandt Helgeninder! Var hun det ikke, borde hun dog være det!) Rosengaarden, Rosenborggaden, Tornebuskegaden (uden Torne ingen Roser!), og hist henne Rosengaardens Naboersker, Frøken store og Frøken lille Viol. Hvo negter vel, at det er en charakteristisk, betydnings-

fuld, prægfuld Egn af Byen? Lader os gaae ned ad lille og store Købmagergade! Kødmangergade hed den i gamle Dage. Jeg troer ikke, at her boer en eneste Kødmanger eller Slagter, undtagen det skulde være Aandsslagteren i Nr. 69, som slaaer Abderiterne ihjel og lader dem leve.*) Købmandsgade kunde den mindre upassende hedde. Lader os nu først see paa høire Side! Md. Cristalgade, forhen Jfr. Skidenstræde (saaledes kan Snaus komme til Ære!), Jfr. Kannikestræde (Oplysningens og Lærdommens Repræsentantinder ved Siden af hinanden,) Jfr. Skindergade (hvad skal Skinderen og Rakkeren gjøre ved Siden af den Lærde? Er det en Satire paa somme Lærdes pøbelagtige Polemik? Skal den hele Hjord undgjælde for nogle faa, skabede Faars Skyld? Hvilken Uretfærdighed! Lad den hedde Secretairegaden! dertil har jeg mine Grunde!), Jfr. Løvstræde (et Sindbilled paa det Legemliges Forgængelighed! Bladet bliver til Løv. Den kunde ellers passende hedde Schumacherstræde efter Griffenfeld,) den store Herr' Helligaandsstræde (den moralske Reenheds Sindbilled ved Siden af det Legemliges Forgængelighd; en høist passende Sideordnelse!) Hvorledes det er gaaet til, at den lille Herr' Helligaandsstræde er bleven Nabo til Jomfru Kokkegade, det kan jeg ikke forklare. Derimod er det ikke saa uforklarligt, at Tugthuusporten (Sindbilledet paa Umoralitætens Revselse) gaaer i lige Linie med Trompetergangen (Dumhedens, Praleriets og Avisskryderiets Sindbilled). — Paa den anden Side af Købmagergaderne have vi, (foruden Landemærket), Klareboderne, Kronprincensgaden og Silkegaden (Man veed, hvor høit Silke rangerer hos Damerne.)

Vi ville nu igjen tage Veien igennem Østergade og over Kongens Nytorv til Gothersgaden, for at philosophere over denne Sidstes venstre Side. I Forbigaaende kaste vi ved Overgangen over Torvet et lille venligt Blik til Lille Grønnegade eller Ny Adelgade. Det er Haabets lille Gade for den nye Adel, som lever i Haab om, at vorde engang i sin Tid gammel Adel. Her ligger paa venstre Haand fra Torvet en lille Gyde med en lav Port, en dansk cul de sac eller Gade, lukket i Enden, ligesom Pistolstræde og Smedens Gang. Den kaldes Prammandens Gang. Et betydningsfuldt Ord! Færgemandens Gang, Charons Gang! Charon, som førte de Døde fra Døden til Livet, eller, fra Livet til Evigheden! Døds-Færgemandens Gang i den nye Adels lille Forhaabningsgade! Et Memento mori (husk paa, at Du skal døe!) baade til den gamle og nye Adel, til vore 164 Kammerherrer og 300 Kammerjunkere o. s. v. o. s. v. o. s. v. o. s. v. o. s. v. Alt Kød er Hø. Husk paa, at Du skal døe! — Nu gaae vi ned ad Gothersgaden, og den maa have en slet Combinationsgave, som ikke kan faae noget taaleligt Resultat ud af denne Gades venstre Side, Store Grønnegade, Regnegaden og Myntergaden, tilligemed dens Nabo, Gammel Mynt (i Haabets Regning kommer der en slem Streg, naar man mynter falske Penge og vil fornye sin gamle Mynt); men at bringe hine 3 Gader i Combination med Store Brøndstræde og Rosenborggaden, det er et philosophiskt Problem, som jeg ikke vil paatage mig at opløse, i det Mindste, ikke ex tempore. Da Vognmagergaden beboes, for det Meste, af fattige Folk, kan man næppe beskylde disse Vognmagere for at smøre og køre godt.

Det var kun et Sideblik til Vognmagergaden. Vi bleve staaende ved Rosenborggaden. — Omkring! Fremad, Marche! Lige ud! Een, To, Tre! Een, To, Tre! o. s. v. Holdt! Skulle vi philosophere over Aabenraa og Slippen og Springgaden? Nei, lader os give Slip paa den Idee! Springforbi! — Venstre Sving! — Nu ere vi da i Kronprincessegaden. — Marche, Marche! Een, To, Tre! Een, To, Tre! o. s. v. Høire Sving! Nu ere vi da i Dronningens Tvergade. Paa Grund af Slægtskabet, indseer Enhver, at denne Gade er det naturligste Hyphen eller Bindetegn mellem Store Kongens- og Kronprincessegaden. Men — hvorfor er Helsingøersgaden

---

*) Uforskammede Karl! Paa Løverdag indklager jeg ham for Forligelsescommissionen.

Anm. af Nr. 69.

et passende Hyphen mellem Adel- og Borgergaden? Kunne De sige mig det, Høistærede?! — De ryste paa Hovedet! Ja! jeg er lige saa nær, som De. — Bi lidt! — Nu har jeg det. — I Helsingøer hersker den mægtige Kobmandsaand over alle andre Aander. Nu seer de jo selv, Adelsstolthed, Kjøbmands- (eller Penge-) Stolthed, militair Borgerskabsstolthed ere symboliserede i disse Gaders Navne.

Siden vi ere komne ud i dette Nabolag, ville vi see os lidt omkring i Nyboder. Her have vi en stor Deel af Zoologien eller Dyrehistorien, 4 Stykker af Botaniken, og midt iblandt alle disse Naturproducter en Scholemæster (Scholemæsterlængen). Det skal formodenligen være en Professor i Naturhistorien. At man har en Balsom-, en Salvie- og en Merians- og Timiansgade i en Egn af Byen, hvor der er saa mange smukke og raske Piger, som man i Alm. siger, der skal gives i Nyboder, kan man let forklare sig. Enhver, der kender det østerlandske Blomstersprog, veed, at Balsom er et Sindbilled paa Glans, som vi maa tilraabe: „Din Pragt blænder, Dine Yndigheder fængsle!" (ligesom mange af Nyboders Piger), ligesom, at Salvie er et Sindbilled paa Helbredelse, skjøndt vi desuagtet raabe til den, efter Blomstersproget: „Du spotter med mit Hjertes Qvaler!" (ligesom mange af Nyboders Piger,) og ligesom Merian (et Sindbilled paa Mod) hvisker til os, ligesom mangen Nyboders Pige: „Der, hvor Kærligheds Flamme luer, er Dristighed — Pligt." Men, at man her har en Elephant-, en Løve-, en Tiger-, en Katte-, en Ræve-, en Haregade og en Hoppens Længe — hvad skal det betyde? Hvis det skal være Satire, da er den yderst flau. Langt mere passende havde det været, om man her havde havt en Tordenskjolds-, en Juuls-, en Hvidtfelds-, en Jessens-, en Willemoesgade o. s. v., eller ogsaa, en Stormasts-, en Agtercastels-, en Bugsprydts-, en Kalfatrings-, en Bramseilskulings-, en Fanden gale mig-, en den Onde tordne og lyne mig-, en Svabergasts-, en Spygattersgade o. s. v. o. s. v., og, for Pigernes Skyld, en Najade- og en Havfruegade.

Hermed slutter jeg mine Betragtninger. — „Men — hvorfor gaaer De ikke ud paa Christianshavn?" Nei, Høistærede! I en Egn af Byen, hvor man har begaaet en saa grov grammatikalsk og logisk Bommert, som: „Overgaden oven og neden Vandet," har jeg Intet at bestille. Den er ikke mine philosophiske Betragtninger værdig. „Men — for Sophiegadens Skyld dog? „Hvad kommer Sophiegaden mig ved? Jeg holder meget af Sophia (Viisdom) og af en vis jomfruelig Sophie, som endog er mig nærbeslægtet; men at anstille Betragtninger over Sophiegaden og Christianshavn, for de to Sophiers Skyld, dertil kan, for Dieblikket i det Mindste, Intet bevæge mig. Jeg har den Ære at anbefale mig.

Simplex.

(Indsendt.)

S. T. Hr. M. M. vilde gjøre sig uendelig forbunden af A. H. ved at sætte sin sædvanlige Tjenstagtighed i Virksomhed, og tilveiebringe de tvende Medailler, som han den 14 Januar 1832 modtog af A. H., som et ringe Erkjendtligheds-Beviis for Tjenester, der ikke havde kostet ham 2 ß. (derimod A. H. over 20 Rdlr.) Med Glæde og Taknemmelighed vil A. H. betale Opgjeld med 14 Rbdlr., det dobbelte af hvad Hr. M. M. erholdt, da den store Medaille alene har kostet over 20 Rbdlr. og som forlængst var arvet af en værdig Slægtning. Saa kjært som Anvendelsen af de indkomne 7 Rbdlr. var til Stiftelsen for moralsk fordærvede Personer, hvilken ganske stemmede overeens med A. H.'s Ønsker, da han just stod i Begreb med at tilstille ovennævnte Stiftelse 5 Rbdlr., eengang for Alle, saa skal jeg dog aldrig nægte, at gjerne havde jeg givet 25 Rbdlr., hvis Hr. M. M. havde været af den Godhed, at sende mig Medaillen retour, da den eene var mig dyrebar.

For Tilveiebringelsen af et Manuskribt med Motto:

„Der Herr! der hat ein Bock gemacht;
Deswegen wird er ausgelacht."

som er tabt paa Veien fra Kronprindsessegaden til Nørrebro Nr. 37, hvor en Douceur af 7 Rbdlr. leveres Finderen; men skulde en uegennyttig Person!!! intet vilde have, da gives med Fornøielse de 7 Rbdlr. til St. Hans Hospital.

Blandinger.

— Den berømte Raynal ivrede i sin Tid i det parisiske Parlament med henrivende Veltalenhed imod Slavehandelen; men det hindrede ham aldeles ikke fra — selv at have Actier i dette Handelsselskab. — O menneskelige Consequents! (Hvilket taabeligt Udraab! Hvorfor skal man paa een Gang være baade praktisk og theoretisk Moralist? Overs. Anm.)

— „Han bragte os Stjernerne nærmere" (Sidera approximavit) — lød den berømte Astronom og Optiker Frauenhofers Gravskrivt — ligesaa kort, som træffende (paa Grund af hans Teleskoper, hvorigjennem Gruithuisen bildte sig ind at see Mennesker, Fæstninger og andre Raritæter, som ingen anden Astronom kunde see, i Maanen; men G's fixe Idee berøver ikke F's Teleskoper deres, af alle Astronomer erkendte, Værd. Overs. Anm.). — En lignende — maaskee: „Han bragte os nærmere (o: hurtigere) til Have og Lande" (maria terrasque approximavit) — fortjente vel ogsaa Dampskibets Opfinder.

— I Slutningen af Sommeren 1830 laa i London en Mand paa 101 Aar, som havde været ganske blind i 7 Aar, i sin Seng, da et meget stærkt Lyn foer forbi hans Øine, og, uden at forvolde ham nogen Skade, tilbagegav ham øieblikligen Synsevnen, skiøndt i en svagere Grad. Middelet er temmeligt stærkt, og faaes vistnok ikke paa noget Apothek (undtagen, paa Himmelens. Overs. Anm.); dog kan man med Føie spørge, om der ikke i Lægekunsten gives noget Surrogat for Lynild.

— Efter det parisiske Blad, Sylphes, Beretning skal Md. Malibran-Garcias, første Sangerinde ved den italiænske Opera i Paris, have den største og kostbareste Garderobe. Hun skal eie ikke færre, end 600 Silkeklædninger, 90 Hatte og 85 Caschemirsshawler. — Vi troe, at Md. Malibran vil misundes mere, end alle Andre, af Damerne! (Vi troe, at Fleerheden af de, for deres Pragtlyst uberømte, københavnske, eller, om man vil, danske Damer ville ikke misunde hende. Hvad der gjælder om dem i Almindelighed, gjælder vist ogsaa i Særdeleshed om den Kunstnerinde hos os, der er Md. Malibran sideordnet. O. A.)

(Allg. W. Theaterz.)

Kjøbenhavns Børs, d. 28 Februar 1832.

Hamburg 2 M. — à vista 214.
Specier 211
Specier solgtes til 12 Rbmk. $10\frac{1}{2}$ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	—	— Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	$45\frac{1}{4}$	— Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.) ...	$89\frac{1}{2}$	— Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.....	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	$83\frac{1}{2}$	— i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	— Rbd. r. S.
Dito Dito	$107\frac{1}{2}$	— i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsobl. Renter pr. 6 Januar	100	$100\frac{1}{2}$ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn	103	$103\frac{1}{2}$ i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S. ..	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	99	— i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer .	63	— L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 18. Fredagen den 2 Marts 1832.

Forfatterne til Censuren og Censor.

(Frit, efter det Franske.)

Tifold lyksaligt er det Land, som har Censur!
Det har en Feiekone for sin Lit'ratur;
Dets Trykkefrihed har en mægtig Kobbermuur,
Især, hvor hver en næsviis Auctor faaer et Fangebuur,*)
Naar ei hans Tankes Tryk har den lovmæssige Frisur.
Der Løgnens Grovhed aldrig Indpas faaer;
Der Sandhed ei omkring at tigge gaaer;
Man Smudsigheder der paa Prent ei seer,
Hvorad en uerfaren Mængde leer;
Der prentet vandig Sniksnak aldrig bli'er lovpriist,
Fordi Censuren den til Lethe har forviist.

En Censor har Commando, som en anden General,
Og Alt, hvad stridigt er mod Pressens Lov og mod Moral,
Optages ei af ham i Exercitsens Schole,
Og klædes ei i sorte, trykte Hædersklole;

*) Dette, som egenligen har Hensyn til Carl den 10des Regering, lader sig, uagtet Censuren ikke er indført under Philip, endnu bedre anvende paa dennes Regering. (See dette Blad, Nr. 14, 22de Sp!)

Men kun, naar Censor i sit Embed er retfærdig,
Han til Auctorers Bifaldsklap kan findes værdig;
Kun, naar han ad det Slette rynker Øienbryn,
Til Knæfald for ham ile vi med Pilens Lyn;
Kun, naar han slaaer om Pressen Klogskabs Hegn,
Skal strømme ned paa ham vor Bifaldsregn;
Kun, naar han hylder Sandheds Orden,
Fortjener han vor Bifaldstorden:
Kort sagt, naar han det Gode vil sin Bistand yde,
Vi skal vor Censor Virak af vor Daase byde.

Da Censor er i Danmark Cancelliets Observator,*)
Og Axelstadens Censor er human og liberal,
Saa maatte, paa min Ære! Støver være topmaalt gal,
Om han ei agted' ham, som Friheds ædle Moderator.

Støver.

*) Saaledes kalder Prof. Sibbern, i sit ypperlige Skrivt om Provincialstænderne, meget træffende denne Embedsmand.

Lucca Giordano.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Espagnolet følte sig meget æret ved det høie Besøg, og tøvede ikke, med dyb Agtelse at

opfylde hans for sig saa smigrende Ønske. Han bestræbte sig for, med en Kunstners fyrige Veltalenhed at levere en Beskrivelse af de Fremstillinger, som vare hans Mesterverker. Han bemærkede ikke, at hans Gæsts Øine kun flygtigen overløb dem, og hvilede paa en eneste Gjenstand med opmærksomt Bifald; det var paa Lucia, som med yndig Undseelighed og høi Rødme paa Kinden stod i et buet Vindue, og hvem de udtryksfulde Blik, hvormed hun blev beundret, og som indgøde hendes Indre en stille Bevægelse, ikke vare undgaaede. Denne steeg, jo mere hendes Beundrer nærmede sig hende. Da han allerede stod foran det sidste Maleri ved Siden af hende, greb han hendes Haand, og, efterat han havde sammenlignet hende med den skønne Psyche, som var forestillet paa Billedet, slap han hendes høire Haand, som han havde grebet, med et sagte Tryk og betydningsfuldt Blik, løs af dens Fangenskab. Han forlod siden efter med venlig Tak Kunstneren, som hans Høflighed havde fortryllet, og som ikke ahnede, hvilken Bevæggrund der havde ledet den fornemme Spaniers Skridt til hans Bolig, og ligesaa lidet formodede, at hans Elskværdighed var den Klippe, hvorpaa hans Datters Rolighed stod i Fare for at strande. Men hvad den ubekymrede Fader ikke formodede, havde den speidende Elsker bemærket med dybt Veemod.

Det var ikke undgaaet Lucca, at hans og Don Juans Følelser mødte hinanden paa samme Vei; men det undgik ham heller ikke, at hans Medbeiler hurtigere og mere begunstiget vandrede ad den Vei, som hans alt for fiint følende Kærlighed omgav med Skranker, som han ikke vovede at overskride. Han skjulte sin Smerte herover, ligesom han hidtil havde skjult sin Lidenskab, og begge bleve Lucia ubekendte. Hun vidste ikke, hvor trofast et Hjerte der bankede haabløst for hende; hendes unge, uerfarne Sjæl følte sig kun beruset af den skønne spanske Gesandts Hylding, som hele Neapel var hengiven. Havde deres Bekendtskab varet længere, vilde deres Hjerter sikkert have forenet sig med hinanden, og deres Lykke da uden Redning være gaaen under i den Kløvt, som deres ulige Stand havde opstillet imellem dem. En bedre Skæbne, eller, rigtigere sagt, Forsynet, vaagede over dem, og bevarede dem ved en veemodig Adskillelse for større Smerter. En Dag kom Don Juan, som sædvanligen, paa den Plads, hvor Lucia var vant at see ham; men frisk Munterhed oplivede ikke, som ellers, hans ædle Træk. Mørk var hans Mine, og veemodigt hvilede hans Blik paa den yndige Skabning, som havde gennemflammet hans ungdommeligt gløende Bryst med en Følelse, som han ikke havde Kraft til at overvinde; thi hiin Modstander, som var ham overlegen, havde seierrig bekæmpet ethvert Udfald af hans Fornuft. Lucia bemærkede med Uro Forandringen i hans Ansigt, hvori ellers kun glad Velvillighed straalede hende imøde. Denne Sky, som fordunklede hendes Glædessol, formørkede ogsaa hendes Indre, og trykkede hendes Aand endnu mere, da den Dyrebare fulgte hende stum igennem Salen, trykkede hende ved Porten en Seddel i Haanden, og bortfjernede sig med et dybt Suk og et veemodigt Afskedsblik. Den forundrede Pige gik bestyrtset tilbage ind i Huset, og der læste hun først de sørgelige Linier. De sagde hende et smerteligt Levvel, og gave hende Forsikring om, at Mindet om hende vilde ledsage ham med sødt Veemod over Havets Bølger ind i den kongelige Residentsstads larmende Lystigheder og i den roligste Ensomhed, og blive ham uforglemmeligt. Hendes Kind blegnede, da hendes Øie havde gennemløbet Don Juans Afskedsbrev. En Taare, som faldt derpaa, udslettede Ordene, men ikke hendes Bedrøvelse over dem. Hun bøiede sit Engleansigt ned paa sit beklemte Bryst, og følte tydeligen i dette Øieblik, at den unge Spaniers Elskværdighed havde med uimodstaaelig Magt afbrudt hendes forrige Rolighed, og at hendes Hjerte var saaret af Skilsmissen, der saa pludseligen havde forflyttet hende fra en blomstrende Glædesmark i en ensom Ørken. Lucca bemærkede hendes Sindstiistand med endnu større Sorg, og gættede Grunden dertil. Hans blide Sjæl følte ikke Skinsygens Forbitrelse, men kun dens nagende Smerte. Han var beredt, hvad Øieblik det skulde være, at bære alle de Lidelser for Lucca, som hendes Ansigts Miner bare Præg af, og, havde hans Ønske kunnet beherske Skæbnen, vilde han have tildeelt hende al mulig Lykke. Dog nu indelukkede han sin Hemmelighed endnu dybere, end før, i sit Hjerte; thi Espagnolet underholdt ham i deres fælleds Arbeidstimer med de høie Fordringer, som

han gjorde til sin tilkommende Svigersøn, uden at vide, at hans Ytringer bragte hans Lærlings Haand til at zitre, som da gjorde mangt et urigtigt Penselstrøg, der voldte, at den strænge Mester af Utaalmodighed skændte dygtigt paa den uskyldige Lucca. Ogsaa Lucia gjengjældte ikke hans stumme Følelse, som før, ved venlige Blik, der vare ham ligesaa gode, som en aabenhjertig Tilstaaelse. Hun bemærkede dog, uden at kende Aarsagen dertil, et vist Tungsind hos Ynglingen, som hun agtede inderligen for hans mange Dyders Skyld. Saaledes forløb en Deel af Aaret, da en endnu større Sorg faldt i hans Lod. Allerede i lang Tid havde han med Uro seet en Landsmand af Espagnoletø, fød, ligesom denne, i Valencia, ved Navn Lazaris, og hans Søster, Cæcilie, som daglige Gæster i sin Mesters Huus, fordi Begge havde modbydelige Ansigtstræk, som gjorde et ubehageligt Indtryk paa Maleren (hvis gudbesjælede Phantasi, som oftest, var sysselsat med at skabe himmelske Billeder), og som han ikkun vilde have valgt til Forbilleder, naar han havde villet afmale onde Aanders Skikkelse. Med endnu større Angest saae han, at disse Væsener, der forekom ham, som Uhyrer, søgte ved Smiger at tilkæmpe sig en Skabnings Tillid, der var ham saa dyrebar, og en Skræk foer igjennem hans hele Legem og Sjæl, da disse Mennesker foresloge, at tage Lucia med sig til Madrid, hvor hun havde en Paarørende, som de kendte, og som de sagde, ingen Børn havde, men eiede stor Rigdom. Til hans Fortvivlelse var Espagnolet strax bereedt, til at modtage Tilbuder, da han havde i Sinoe, for nærværende Tid at gaae til Rom, for at besee sin Kunstvens, Peter da Cortonas, Verker; derefter vilde han ogsaa besøge sit dyrebare Fædreneland, hvor han haabede, at træffe sin Datter i et godt Selskab i den rige Slægtnings Huus, som, han ventede, vilde, paa Grund af dette Besøg, indsætte hiin til sin Arving. Ogsaa Lucia greb med Glæde, skøndt af andre Bevæggrunde, dette Forslag. Hun var gjennemtrængt of Lyst, til at flagre, som en fri Fugl, ud i den aabne Verden. Hun haabede Sindsopmuntring og Adspredelse af denne Reise, og maaskee et vist Noget, som hun ikke tilstod sig selv.

Lucca, som følte sig alt for ubetydelig, til at han vilde tænke paa, at hindre hende i hendes Forsæt ved Bønner eller ved de Forestillinger, som hans beklemte Hjerte indgav ham, besluttede, da han ikke kunde holde den Elskede tilbage, at følge efter hende, og at byde hende sin Haand i det fremmede Land, naar hun trængte til en tro Vens Beskyttelse eller Opofrelse for hende. Med denne Beslutning henlevede han Tiden i bange Drømmerier, indtil den frygtede Morgen frembrød, som skulde føre den dyrebare Lucia paa det seilfærdige Skib til et fjernt Land, som Havets Bølger omgøglede ligesaa smigrende, som de onde Aander omsvævede hende, der ligesaa lumskt, som Havet kunde opsluge hende, kunde frarøve hende hendes Lykke. Ængstet af denne Tanke, reiste han sig fra sit Leie, og vilde hurtigen søge Forfriskelse i den frie Luft, for at lette sit trykkende Bryst for en tung Byrde; men det første Blik paa Lucias Billed holdt ham tilbage. Med taareblændet Øie, og med Hænderne, fast trykkede paa Hjerte og Pande, blev han staaende, som fængslet ved dette Maleri, som han sagde det bitre Levvel, han havde fortiet for den Elskede selv. I det samme Dieblik aabnede Lucia Døren sagte, for at tilraabe sin dyrebare Huusfælle et Afskedsord. Det Syn, som nu fremstillede sig for hende, overraskede hende saa uformodenligen og saa veemodigen sødt, at hun blev staaende en Stund ganske ubevægelig. Hun havde aldrig ventet at finde Lucca fordybet i en Henrykkelse, fuld af de ømmeste Følelser, lige over for hendes eget Billed, der sikkert var hans Verk. Hvad der havde ligget i dybt Mørke for hende, lyste paa een Gang klart for hendes Sjæl, og rørte hende saa meget, at en tidligere Opdagelse deraf vilde have været det eneste Baand, som skulde have knyttet hende til hendes Fødeby; men nu var det for sildigt; Alt var bereedt til Reisen, og Pigen, som var rask til at fatte Beslutninger, vilde i det Dieblik, da det gjaldt om at udføre en fast Beslutning, ikke lade sig bespottes for et foranderligt Sindelags Skyld, uagtet hun pludseligen følte megen Anger over, at det var kommet saa vidt med hendes Medvirkning. Bevæget traadte hun ham nogle Skridt nærmere, og med en sagte Stemme, som tolkede hendes rørte Sind, sagde hun: „Lucca!“

Han vendte sig om, da han troede, at den kærlige Stemme kom ned til ham fra Himmelen. „O, Lucia!" raabte han heftigen rørt, da han saae hende, og, idet han greb den kære Haand, som hun veemodsfuld rakte ham, sagde han, uden at skjule sin Sjæls Rystelse: „O, Lucia, forlad os ikke!" „Det er for sildigt! alt for sildigt!" sagde hun, idet hun saae paa ham igennem Taarernes Perleglans, og blidt trykkede den Trofastes Haand, som bad hende at blive, og der, stum, som sin Smerte og som sin Elskov, trykkede hendes Haand til Læben, som ikke vovede at tilstaae hende hvor dyrebar hun var ham. Men, hvad han ikke sagde, det følte han ved denne Afsked, og denne Følelse gjorde hende Skilsmissen smertelig.

Hendes Reisefællers skingrende Stemmer forstyrrede ved en modbydelig Mislyd den skønne Harmoni, hvori hun og Lucca stode lige overfor hinanden, og fremkaldte et Levvel paa Lucias Læber. Hun stammede det med frembrydende Taarer, som ogsaa sympathetiskt fyldte Luccas Øie, der betragtede hende med Veemod, og i stille Kamp rev hun sig løs fra den Yngling, til hvem den første Spire til en hjertelig Tilbøielighed havde udfoldet sig i hendes Indre, en Spire, som ikke blev tilintetgjort, men kun omskygget en Tid, og nu ved nogle Minuters Trylleri dannede sig til en Knop, hvoraf hendes Lykke havde kunnet fremblomstre, naar hun selv ikke havde forhindret det ved sin ufravillige Beslutning, at reise. Med denne Følelse ilede den dybt bedrøvede Pige ud af det rolige fædrene Huus og ind i den urolige Verden. Lucca var trøstesløs, da hun var reist. Den Haand, som ellers kun var travlt sysselsat med at skabe skønne Billeder, sank nu ofte ned ved det glædeløse Arbeid, fordi der kun foresvævede hans Sjæl et Billed, som en stille uimodstaaelig Længsel drev ham til at følge.

Den Tid, han endnu maatte opholde sig i Neapel saa længe, til Espagnolet tiltraadte sin Reise til Rom, forekom det ham, at han havde tilbragt, som en Fange, der ikke kunde oppebie det glade Øieblik, da han torde undflye sit Fængsel, og, næppe var hans Mæster bortreist, forend han ogsaa gjorde sig færdig, til at forlade sit Hjem, og at ile Madrids Mure imøde, som indsluttede det, som var ham dyrebarest. Kun

Skilsmissen fra hans Forældre blev ham tung, da de saa ugerne saae den elskede Søn vandre bort, og kun beroligede sig ved den Trøst, at den Hæder, som han forgæves stræbte efter i sit Fædreneland, ikke kunde falde i hans Lod, uden i et fjernt og fremmedt Land, og kun der grundfæste hans Lykke. Saaledes drog han, ledsaget af deres Velsignelser, med en ubetydelig Sum Penge; da han havde ladet sine agtværdige og trængende Forældre beholde den største Deel af, hvad han havde sammensparet, og med to Malerier uden Rammer, til Spanien, vel uden noget oplivende Haab, men ogsaa uden forsagt Modløshed. Hverken hans lystige Skibsselskabs høirøstede Munterhed, eller det oprørte og skummende Havs Storm, som truede med Ødelæggelse, kunde fremkalde nogen Forandring af Følelse i hans Sind. Indtil han havde sat den første Fod paa spansk Grund, bankede hans Hjerte af en forunderlig Bevægelse, som vilde det give ham et Vink om, at i dette Kongerige skulde hans Livs Skæbne afgjøres.

(Fortsættes.)

Et Par Ord om Københavnernes Oplysning.

I denne Tid, da der sørges saa ypperligen for Københavnernes aandige og aandelige Oplysning ikke blot af vore Præster og Scholelærere, men ogsaa af vore Conditorer, Restaurateurer, Øl- og Vertshuusholdere, vore Clubister, vore Professorer og Theaterdirecteurer, og vore Tidsbladsredacteurer, men især af Heste- og Menneskeforstandens Repræsentanter, Monsieur Christoph de Bach og Philisteren, er det beklageligt, at maatte være Vidne til, at den legemlige (ɔ: vore Gaders) Oplysning er saa maadelig. Temmeligt store Strækninger i adskillige Gader ere ikke forsynede med Lygter. Dersom Hensigten hermed er, at skærpe de Vandrendes Syn i Mørke i den Grad, at Kattene ikke længere skulle have noget Fortrin i denne Henseende for Menneskerne, og at skaffe vore mange Chirurger, Skomagere, Skræddere og

Hattemagere, som ofte glæde sig, paa Fortjenestens Vegne, ved ethvert Fald, temelige Fordele, maa man af Hjertet beklage en Viisdom, som vil gavne en 3 a 4 Classer paa det Heles Bekostning. Vi ønske inderligen, at vore Gader maae vorde ligesaa godt oplyste af Lygter, som vore Hjerner oplyses af de tvende ovennævnte Herrer.

Desiderius.

Om Herr' Kehlets lille Athenaeum.

Der gives ikke mange Stæder, som, med en Folkemængde af over 100,000 Mennesker, har saa mange offentlige Læsecabinetter, hvor der tillige sørges for Legemets Restauration, som Kbhvn. Den største Indretning af denne Art er det store Athenaeum paa Østergade, og en af de mindste Herr' Kehlets Restauration i Pilestræde. Den Første har over 80 Tidsblade og Hefteskrivter og en betydelig Bogsamling, som stedse forøges; den Sidste indskrænker sig til 6 Tidsblade. Vore Conditorier, der ogsaa kunne ansees, som smaae Athenaeer, have et større eller mindre Forraad af Tidsskrivter. Det, som staaer midt mellem disse og det store Athenaeum, er Chocoladefabriqeuren, -Udsælgeren og -Skænkeren Kehlets lille Athenaeum paa Hjørnet af Gothersgaden og Store Grønnegade. Denne Indretning er den Eneste i sit Slags i København. Foruden et, fra Læsecabinettet affondret, Billardværelse, har Herr' K. tvende Læseværelser, 1 paa 5 Fag, og 1 paa 1 Fag. I disse Værelser findes 8 Borde, og, om Anm. mindes ret, 22 Stole, hvoraf de 16 om Vinteren ofte, især om Søndagen og Løverdagen, ere samtidigen besatte. Af fremmede Blade holder Herr' K. ikkun Børsenhalle og Correspondenten, men derimod næsten alle danske Tidsblade og Hefteskrivter. Dog savnes der 3 af de fortrinligste, Herr' Jørgensen Jomtous lærerige og interessante Tilskuer, Herr' Ove Thomsens aand- og hjerterige Valkyrie, og Overkrigscommissaire Elmqvists morsomme, aarhusiske Avis. Man ønsker, at Herr' K. vil anskaffe disse.

Af smaae belletritiske Skrivter har dette Athenaeum en stor Deel, og næsten alle smaae Stridsskrivter og andre Piecer. Det eier Alt, hvad der er udkommet i den blomske, det Meste af hvad der er trykt i den lindbergske Sag (Magisterens Maanedsskrivt savnes desværre!), og Alt, hvad der er offentliggjort om Provincialstænderne. Maanedsskrivtet for Literatur haves der, men Literaturtidenden savnes. Mange ønske vist, at Herr' K. vilde anskaffe de større udkommende, belletristiske Skrivter f. Ex. Den anonyme Nytaarsgave, og, Prof. Hauchs Carl den Femte.

De Forfriskninger, der opvartes med, ere, i det Hele, ret gode, og Priserne særdeles billige. Chocoladen kunde undertiden være bedre, og Cafeen kraftigere. Det anføres, som et Savn, at man ikke kan faae Theevand hos Herr' K., og at Cafee ikke saaledes, som Chocolade, udskænkes hele Dagen. Den lille Pige, som besørger Opvartningen, og hos hvem man bestiller de Blade, som læses, er hurtig og nøiagtig i sin Dont, anstændig i sit Væsen, høflig og omhyggelig for Orden, Reenlighed og Oplysning i Værelserne. Hun kunde maaskee undertiden trænge til en Medhjælper.

Anmelderen kan ikke undlade at anbefale denne Indretning som den fortrinligste, han kender af det Slags i København. Naar dette Læsecabinets Stifter faaer et større Locale paa Hjørnet af Kronprincensgade og Pilestrædet i den Leilighed, som i ældre Tider i adskillige Aar beboedes af afdøde Billardholder og Restaurateur Hadeler, ville maaskee nogle af de ovennævnte Ønsker opfyldes. Maaskee man da ogsaa i dette velindrettede Athenaeum vil kunde finde „Norske Morgenblad," „Morgenblatt für gebildete Stände," „Der Freischütz," „Literarische," og, „Kritische Blätter der Børsenhalle," og, i det Mindste 1 fransk og 1 engelsk Tidende. Dog — vi gjøre maaskee for store Fordringer, og ville gerne slaae en Deel af, naar kun et Par af vore Ønsker opfyldes.

Desiderius.

Literaire Anmeldelser.

Samlede Romaner af Thomas Colley Grattan, paa Dansk udgivne af A. A. Liunge og C. F. Günthelberg. — 1ste—4de Bind: Guldslagerdatteren i Brügge, oversat af A. C. Clausen og C. F. Günthelberg; 5te Bind: Bjørnejægeren, oversat af A. C. Clausen. Kbhvn. Trykt paa Udgivernes Forlag i det Robertske Officin, 1831. (Subscriptionsprisen er 4 Mk. 8 ß. Bindet; for Ikke-Subscribenter er Prisen paa den førstnævnte Roman 4 Rbd. 40 ß., og paa hvert Bind af de næste 1 Rd. 12 ß.

Blandt Englands nyeste Romantikere udmærker Grattan sig fortrinligen. Det Bifald, som han for nogle Aar siden vandt ved sine „Highways and Byways" og „Traits of travel," har han med Føie i den nyeste Tid gjort sig maaskee endnu værdigere til ved „The Heiress of Bruges," hvoraf de Herrer A. C. Clausen og C. F. Günthelberg i ovenanførte Samling have leveret en Oversættelse, under Navn af „Guldslagerdatteren i Brügge." Grattan er unegteligen en værdig Efterfølger af Sir Walter Scott. Romanen er et prosaisk Epos, og til ingen Digteart udfordres der maaskee mere Kundskab om Mennesker og Bøger, dybere Blik i det menneskelige Hjerte, mere Phantasi, Skarpsind, Vittighed og Humor, end til denne; men i ingen Digteart har Digteren paa den anden Side ogsaa et større Rum for sin Skaberkraft end i denne. Ovennævnte Roman, der vidner om en Digter af høi poetisk Aand, udmærker sig ved en Kæde af Begivenheder, som i deres Sammenslyngning fængsle Læserens Aand og Hjerte, ved træffende Billeder, ved overraskende, alvorlige og humoristiske Situationer og ved ypperlige Charaktertegninger. Thereses, Beatrices, Marguerites, de Bassenveldts, Rengult Claasens, Rozenhoeds, Trovaldos, Lyderics Gaspars o. s. v. Charakterer ere alle tegnede med en Mæsterlighed og en Nuance i Coloritet, som berettiger Maleren til Fordring paa Navn af classisk. En reen Sædelighedsfølelse gaaer igjennem det hele Digt, og dette er vistnok en Anbefaling

for det hos enhver, i Ordets egenlige Forstand, dannet Qvinde og Mand. —

„Bjørnejægeren," som er en af Grattans aandrigeste Noveller i hans „Highways and Byways," indeholder et ganske fortræffeligt psychologiskt Maleri i Tegningen af Cariberts, Alines og Claudes Characterer. Den hele Fortælling er, i vore Tanker, en udmærket psychologisk Biergidyl. Hvor ypperligt ere ikke Cariberts Vanvid, Alines Blidhed og Elskværdighed, og Claudes Sagtmod, fine og ømme Følelse og stille og tilbageholdende Kærlighed skildrede! Den Situation, Digteren fremstiller for vore Öine S. 91, er ligesaa ædel og skøn, som fuld af Veemod. Hvor træffende ere ikke Moinard og Lareole tegnede! Hvor mæsterligt med Humors og Vittigheds Pensler ere ikke den lange engelske Spradebasse og hans Jagt med Gedejægeren malede? Hvor nydeligt Jeanneton, og hvor charakteristiskt, skjøndt med faa Penselstrøg, Cathrine!

Oversættelsen af disse tvende romantiske Digtninger er, hvad Stiil og Sprog angaaer, særdeles correct og flydende, Egenskaber, som man er vant til at finde ved de Arbeider, som Herr' Liunge og hans Medarbeidere i Repertoriet, Romanbibliotheket o. s. v. omplante fra fremmed paa dansk Grund. Enkelte Smaafeil, f. Ex. Brugen af de slæbende regelrette Imperfecter, gyste, fnyste, skjælvede, gjældte, o. s. v. for de kraft- og klangfuldere uregelrette, gøs, snøs, skjalv, gjaldt o. s. v., og den mindre rigtige Brug af hans for sin, hvor dette Pronomen refererer sig til Subjectet, maa man undskylde i et Verk af saa stort et Omfang, og anføres her kun, som et Beviis paa den Opmærksomhed, hvormed Anm. troer at have gjennemlæst disse Oversættelser. Oversættelsen af Grattans „Jacqueline of Holland" see vi med glad Forventning imøde.

Vi kunne ved denne Leilighed ikke undlade at omtale de Herrer Liunges og Günthelbergs Udgave af Spindlers Romaner. Af denne Digters tvende Romaner: „Jesuiten" og „Jøden" har Herr' L. for nogen Tid siden i sit „Nyeste Roman-Bibliothek" meddeelt fortrinlige Oversættelser (af de Herrer Th. Schorn og C. F. Günthelberg. Af Herr' L.'s og G.'s nye Udgave af Spindlers Romaner ere nu 6 Bind færdige,

4 af „Invaliden" og de 2 første Bind af „Jøden." Spindler er berømt som en af Tysklands meest udmærkede Romantikere, og det er almindelig bekendt, at „Jesuiten" og „Jøden" ere classiske Mæsterværker. Om „Invaliden," som indeholder romantisk-poetiske, historiske Skildringer af det Tidsrum fra den første franske Revolution til de 100 Dage, er smagfulde Recensenters Dom meget fordeelagtig, men, da den danske Oversættelse af denne Roman ikke endnu er kommen os for Øie, maae vi henvise vore Læsere til den Kunstdom om „Invaliden," som findes i et af de sidste Numere af „kritische Blätter der Børsenhalle."

Red.

Scener af min Barndom, og mine Ungdoms Drømme om Sjælens Udødelighed. Af Elisabeth Hansen. Kjøbenhavn. Trykt paa Forfatterindens Forlag, i Jacobsens Bogtrykkerie 1832.

Dette lille, fordringsfrie Skrivt indeholder et Brudstykke af Forfatterindens Autobiographi. I en flydende og livelig Stiil skildrer hun sin Barndoms muntre og sørgelige Scener med rosværdig Beskedenhed og Oprigtighed. Den Varme, hvormed hun alt i sin Barndom ivrede mod Overtro og Skinhellighed, maa opvække enhver fornuftig Læsers Deeltagelse. Scenen med Sheridan er ligesaa interessant, som den, Forf. havde for nogle Aar siden med Lord Byron, og som hun har skildret i et andet Brudstykke af sin Autobiographi, som findes i „Sneeliljerne." Hendes tre Drømme om Sjælens Udødelighed bære Præg af en reen og levende Phantasi og megen Religiøsitæt. Sproget er meget ucorrect, hvilket maa ansees, som en Følge af den lidet omhyggelige Underviisning, Forf. modtog i sine Børneaar. Et saadant Talent, som hun, i en Alder af 58 Aar, lægger for Dagen, at hun har besiddet, som Barn, havde fortjent en bedre Udvikling og Dannelse. I psychologisk Henseende er dette lille Skrivt ret interessant. Vi ønske, at Forfatterinden vil meddele

den læsende Verden sin hele Autobiographi, samlet i eet Verk.

Red.

Litterær Notice.

Nogle Avisredacteurer have efterhaanden viist flere af mine Digtninger den Ære, at optage dem i deres Blade, men mig selv den Ringeagt, ej engang at spørge mig eller min Medredacteur af Nordlyset (hvoraf man udpiller dem) derom, og den Uretfærdighed, ikke at antyde disse Digtningers Forfatter, saa at hvo der ikke kjender dem fra Nordlyset — og de ere vel ikke ret mange — maae nærmest tiltroe Redacteurerne dem. Endnu medens Nordlyset udkom, saae jeg een af mine Noveller „Røverstuen" stykkeviis optaget i en Avis, vel med den Yttring: „at man ikke haabede at Forfatteren tog det ilde op" — hvilket han eiheller gjorde eller lod sig forstaae med — men dog uden at nævne ham, eller Nordlyset, hvoraf den var taget. Siden ere andre Smaadigte pillede ud af Nordlyset, og nu nylig har eet med Overskrivt „Digterens Lyksalighed" staaet i to forskjellige Blade, og det med samme Taushed angaaende Kilden, hvoraf det er øst. — Det er ikke alene her, man behandler mig saaledes, men ogsaa i Tyskland; for et Par Aar siden udkom en Samling af fire Noveller — rigtignok paa Titelbladet angivne for oversatte af Dansk — men hvori een af mine, under Benævnelsen „Bruchstücke aus dem Tagebuche eines Dorfküsters"*) ej alene uden at lægge mit Navn til — Ingemanns var dog nævnet paa den næste — men ogsaa forøget med en lille Fortale af en saadan Beskaffenhed, at enhver, som ikke vidste bedre, nødvendigen maatte ansee Oversætteren for Forfatter. Man har sagt mig, at dette oftere har fundet Sted. Jeg troer, ikke længere at borde tie til saadan Adfærd, der dog er alt for dristig mod en Forfatter i levende Live. At jeg hvergang et Stykke knibes fra mig, skulde staae frem og sige: „det er mit!" vilde falde for vidtløftigt, og derfor beder jeg eengang for alle, at jeg maae beholde min literaire Ejendom ubeskaaret. Tillige beder jeg indstændig alle de Herrer

Udgivere af Aviser og periodiske Blade, som ikke have brugt denne Manøvre, at de gratis ville indrykke denne min Notice, saavel til Underretnig for det læsende Publicum i Almindelighed, som til deres egen Retfærdiggjørelse i Særdeleshed. Med det samme faaer man vel at see, hvo der ei skjøtter om at optage den.

Spentrup i Februar 1832.

S. S. Blicher.

*) Stod i sin Tid i Læsefrugterne som „Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog".

(Kp.)

Blandinger.

— Digteren G. Crabbe er død d. 3die ds. i Trowbridge, hvor han var Præst, i sit 73de Aar Han var en af de meest populaire engelske Digtere. Hans „Tales of the Hall," „The village," „The borough" o. fl. ere almindeligen bekendte og have oplevet mange Udgaver. Man har sammenlignet hans Poesi med en Teniers og Ostades Malerier; den udmærker sig ved samme Sandhed, Nøiagtighed, overraskende Anskuelighed. Med lige Mæsterlighed skildrer han Livets ydre Forhold og det menneskelige Hjertes Løndomme. Man har derfor kaldet ham Sjælens Anatom, og Digteren Th. Moore siger om ham: at „han har viist hvad Geniets meer end galvaniske Kraft formaaer, derved at han ei alene har givet Bevægelse til, men ogsaa indaandet Liv og Sjæl i Gjenstande, der syntes at savne al Evne til at modtage dem." — Som et Vidnesbyrd om den store Agtelse, Crabbe ogsaa som Menneske nød, anføres, at da hans Død var bleven bekendt, bleve alle Boutikvinduer i hele Staden strax lukkede paa halv, til Tegn paa den almindelige Sorg.

— Efter en af den neapolitanske Professor i Anatomien, Gjuseppe Ricco, gjort Opdagelse, skal Spørgsmaalet om Muligheden af Hermaphroditer nu være afgjort, og maa besvares bekræftende. Da han nemlig præparerede Liget af en 80aarig Person, til Brug ved sine Forelæsninger, bemærkede han med Forbauselse, at dette Individ, der ei alene blev holdt for at være af qvindeligt Køn, men selv havde været gift som Fruentimmer, egenligt mere tilhørte det mandlige Køn. Han kaldte flere af sine Collegaer til Vidne paa dette yderst sjeldne og høist interessante Phænomen, hvis Virkelighed man saa ofte har draget i Tvivl, og disse overtydede sig med egne Øine om, at vel de udvortes Dele tilhørte det qvindelige, men de indvendige Organer derimod det mandlige Køn.

— I tvende Gymnasier i Storhertugdømmet Posen (i Stæderne Posen og Lissa) skulle de anskaffede Exemplarer af Rottecks Geschichte være blevne brændte.

— Ministerielbladet Messager har selv nyligen erklæret, at af de tre og tredive politiske Journaler, som nu udkomme i Paris, kun tre forfægte Ministeriets Sag. I Kaffeehusene og Læsesalene gribe Alle efter Le National, Courier français, Le Temps, og kaste Le Messager, la France nouvelle til Side. Constitutionnel og Journal des Débats have forladt Ministeriets Sag.

(Kp.)

En Mand, som gerne vilde vise, at han forstod at anvende lærde Kunstudtryk, fortalte en Ven, at det var skrækkeligt, hvormeget den nye Sygdom, Insolvents (Mangel paa Evne eller Lyst til at betale sin Gjæld), greb om sig! — han meente Influenza. —

— Jernstøber Lehmann i Berlin har for nogen Tid siden overleveret Kongen af England en Vest af en graa og meget fiin Jernfletning (den gode Mand skulde have overleveret den til Dom Miguel eller Ferdinand den Syvende. Den passer sig ligesaa lidet for Bretlands liberale William, som for Ruslands humane Nicolaus. Overs. Anm.)

(Allg. W. Theaterz.)

Kjøbenhavn, Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.
Redigeret af H. C. Wosemose.
№ 19. Tirsdagen den 6 Marts 1832.

William og Molly.

(Frit, efter det Engelske.)

Paa Bredden af den klare Strøm, hvor Thames
Sit Løb tidt standser, og seer flere Ynder
I sin richmondske, skønne Villa, end
De Herrer Digtere kan drømme om,
Skøn Molly, af den hele muntre Skare
Den Skønneste, Naturen havde skabt,
Trak hver en Hyrdes Øine paa sig fra
Den Dag, hun dansed' første Gang paa Engen.
O, vær ei sto't af Skønheds søde Magt!
Thi kort Triumphen er, Du vakre Qvinde!
Saa flygtig, som et Blomsterliv, — og Haabet
Er ikkun en forgyldt Fortvivlelse!
See, nu hver Ungersvend sin Kærlighed
Ved Rigdom og ved kostbar Medgivt tolker!
Men Molly stedse svarer: „Hvad er Guld
„Og Rigdom, naar de sammenlignes med
„Min dyrebare Williams Kærlighed!
„Ja, William! vi med vore Leeer Begge
„Vil' meie paa den klare Sommerdag,
„Vil' Begge sanke Ax paa Marken, og
„Ved Spøg vort Arbeid skal gaae raskt fra Haanden;
„Om Vint'ren jeg med Skovlen kaster Hveden,
„Naar fra Din Pleiel den falder ned i Loen;
„Din Pleiel er musikalsk for mine Øren,
„Naar med dens Slag Din Sang forener sig."
Hvor ofte talte om sin Lykke han!
Hvor ofte hende kaldte han sin Pige!
Og William med et Kys beseglede
Hvert Løvte, som han gav sin hulde Molly.
Men — hør! hist bag ved den græsklædte Slette,
Hør, Landsbyklokken lyder høitidsfuldt!
Troløse William gav imorges bort
Sin Haand, og Mollys Taarer randt omsonst.
Tidsnok den arme Molly hørte Rygtet,
Tidsnok hun hørte Grunden til hans Brudd;
En Mø fra Dalen var hans Brud; han brød
For Guld sit dyrt besvorne Elskovsløvte.
Hvor ofte, naar hun gik ved grønne Strandbred,
Der, som en Fryndse, smykker Flodens Side,
Hvor ofte saae man ei de matte Blik,
Hvormed hun stirrede paa Strømmens Løb!
Naar hun da sad ved klare Flod, hvori
Hun saae sig selv og Engen, hun en Stund
Begræd sin sørgelige Skæbne, me'ns
Hun paa en Græstørv hvilede sit Hoved.
„See der! Er det ei Molly, som jeg seer?
„Ja, det er Molly, den Ulykkelige!
„Ach! nei, det er en Molly, som er lig mig,
„En ung, ulykkelig, bedragen Pige!
„Som jeg, hun sørget har og grædt; som jeg,
„Hun skuffedes af Kærlighed;
„Som jeg, hun trofast holdt sit givne Løvte;
„Som jeg, hun af sin Ven bedragen blev.
„Til Dig jeg kommer, Du, min Kummers Søster!
„Farvel, I, muntre Scener, kære Glæde!

„Jeg kommer, for at hente Trøst og Lindring
„Ved Din saa kyske og trofaste Barm.
„Som Du, jeg sørget har den lange Nat,
„Og hengrædt Dagen i Fortvivlelse;
„Som Du, jeg Affald gav paa alle Glæder,
„Og valgte Kummer til min Hjertensven.
„Farvel, I, skønne, yndefulde Enge!
„Paa Eders Fløiel end William træde skal,
„Døv for den Klokkes Lyd, som ringer, naar
„Hans Molly, som han skuffede, er død.
„Dit Ønske, alt for sikkert skal opfyldes;
„Thi William hendes Tab begræde skal;
„Snart, snart skal arme Molly lægges ned,
„Hvor hendes Hjerte vorder koldt, som Dit.
„Naar I Græstørven paa min Grav betræde,
„Og vove da, at drage ømme Suk,
„Skal Vaarens Rose bøie ned sit Hoved,
„Og Smaavioler smægte hen og døe.
„Græd ei, Du hulde Pige! det er spildt;
„I Søen sænke Dine Taarer sig;
„Dit Suk er spildt paa ham, som sveeg sin Tro."
Da Echo hendes sidste Ord gjentog,
Hun fra sit grønne Leie reiste sig;
I Søens Arme styrter hun sig ned;
Vandspeilet over hendes Hoved lukkes.
I Qvel Landsbyens Karle ofte mødes
I Skyggen af den grenerige Tax,
Og sige: „Ach, hvor selvsomt dog, at William
„En Mø, saa kysk og trofast, kunde skuffe!"
Af alle Blomster Kranse flette de;
De bygge op et lille Mindestempel,
Og sorgfuldt sukke: „Fred med Mollys Skygge!"
De trindt om Høien vandre Haand i Haand;
Om stakkels Molly og om Kærlighed
Med taarefyldte Øine tale de;
De ønske, at de aldrig havde levet
Det sørgelige Øieblik, da William
Sit Løvte sveeg, og Molly blev ham tro.

H. C. W.

Lucca Giordano.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Den Vei, som han nu havde for sig til Madrid, syntes ham ubeskrivelig lang, og med stille Utaalmodighed lagde han den tilbage. Men, da han i det Fjerne saae den kongelige Hovedstads Taarne som dunkle Linier i den Dunstkreds, der omsvævede dem, udbredte han sine Arme imod den, som var det hans Elskede selv, han søgte i den, og hans Brysts Aandedræt bølgede stedse stærkere, jo mere han nærmede sig den. Han følte en indvortes Fryd, da Byens Port allerede hvælvede sig over hans Hoved; her troede han nu, at enhver Pige, som kom ham imøde, kunde være den Elskede, som han søgte. Men den glade Forventning forsvandt snart. I en lille Gæstgivergaard, som laa i en Sidegade, indlogerede han sig, men forskede saavel der, som i den Bolig, hine mistænkelige Mennesker havde betegnet ham, forgæves efter Lucias Slægtning, hvis Navn var de Adspurgte ganske ubekendt. Uophørligen gennemstreifede han nu Gaderne i den store Stad. Lucia vilde ikke lade sig tilsyne. Med hver Time tiltoge hans Angest og hans Fortvivlelse.

Uagtet han levede høist maadeholdende, var dog snart hans Pengeforraad, som han ogsaa ofte havde deelt med de Nødtrængende, sammensmeltet, og, for at beskytte sig for Nød paa et Sted, hvor han selv hjalp Andre, men var uden Venner, maatte han nu være betænkt paa at vælge en anden Syssel, end den, at vandre om paa Efterforskninger for at finde den, som var den eneste Lykke, han søgte. De to Billeder, som vare hans troe Reisefæller, skulde nu ogsaa blive hans hjælpsomme Venner. Det Ene, som forestillede Lucia, ophang han i det lille Værelse, som han beboede, for at Synet af det skulde indgyde ham Mod og Trøst; men det Andet, paa hvilket Scipios ædle Handling var afbildet, hvorledes han giver den fangne, skønne Spanierinde, som han elsker med glødende Lidenskab, tilbage uden Løsepenge til hendes Brudgom, den celtiberiske Prince, Allucius, og denne griber Scipios Haand, og anraaber Guderne om, at belønne den ædle Romer, dette Billed lod han ophænges over Gæstgivergaardens

Port. Han haabede derved at fængsle Kunstens Velyndere og at formaae dem til, at give ham Arbeid, hvorved han kunde erhverve sig Livets Ophold, og gjøre sit Navn bekendt. Dog syntes ogsaa dette tilsyneladende fast grundede Haabs Anker at ville synke mellem en gjenstridig Skæbnes Grunde; thi i adskillige Dage, som han henlevede i Angest, fandtes der ikke nogen Velynders Øie, som dvælede ved det udhængte Billed med et Blik, der gav Haab om gunstige Følger for Giordano.

Den beklagelsesværdige Lucca sad dybt nedtrykket i sin lille, lave Stues snevre Rum, som et svagt Lys oplyste ligesaa mat, som oplivende Trøst opklarede hans bedrøvede Sjæl, da en lydelig Banken paa Døren vakte ham af hans Dybsiind. Det var hans Vert, som bad ham om, at komme ind i den store Gæstestue, hvor en fornem Herre ønskede, at tale med ham. Lucca, som fik Mod ved denne glade Efterretning, skyndte sig at følge denne Indbydelse, og traadte forventningsfuld ind i Værelset, hvor hans Vært var ilet foran for ham og forestillede ham nu med et dybt Buk for den Fremmede. Denne vendte sig mod Lucca, som med Forbauselse og en selvsom Bevægelse gjenkendte i ham Don Juan d'Austria, som hverken deelte hiin eller denne med ham; thi han havde ikke lagt Mærke til Lucca i Neapel. Han opfordrede ham strax til, at lade Billedet, som hang over Døren, tages ned, og at følge ham; han vilde føre ham til en Herre af høi Stand, som elskede Kunsten, forstod at værdsætte baade den og Kunstneren, og ønskede at kende ham og hans Verk.

Giordano hørte paa disse Ord med den ham eiendommelige, blide Beskedenhed, og var snart beredt til, med den sammenrullede Talisman under Armen, at følge sin ædle Veiviser. Denne førte ham gennem adskillige lange Gader og over nogle brede Pladse. Lucca fulgte ham med en bevæget Stemning, hvori dette sjeldne Sammentræf satte ham, nemligen, at Don Juans Fremtrædelse i Neapel engang havde grebet forstyrrende ind i hans stille Lykke, og at han nu igjen var den venlige Ledsager, som maaskee viiste ham Veien til Lykken.

I det de vandrede saaledes stumt med hinanden, stode de pludseligen stille udenfor en stor Bygning. Don Juan aabnede Porten; de gik gennem Portalen, og derpaa nogle Trin ned henad mod Siden gennem en lang, hvælvet Gang, stege igjen opad en Vindeltrappe, og indtraadte i et skønt, med brogede Tapeter og forgyldte Lister prydet, Værelse. Don Juan, bød den unge Maler at vente her, og forsvandt gennem en Tapetdør for hans Øine, der vare ligesaa spændte paa de kostbare Gjenstande, der omgave ham, som hans Nysgærrighed var spændt paa det følgende Øieblik.

Han kom snart tilbage igjen med en skøn, ung Herre, hvis høie Anstand tolkede hans høie Rang, men som med indtagende Nedladenhed og opmuntrende Venlighed opfordrede den undseelige Lucca til at forevise ham sine Malerier. Med anstændig og agtelsesfuld Adfærd fulgte Giordano hans Ønske, og følte sin fleeraarige Møie, som havde sat ham istand til at skabe dette Billed, belønnet ved det Bifald, som det fik i dette Øieblik. Efter at hans Velynder, som roste ham meget, havde beæret Maleriet endnu en lang Tid med et opmærksomt Blik, hviskede han nogle Ord sagte til Don Juan, som derpaa bortfjernede sig. Da denne var borte, viste han den fordringsløse, unge Kunstner, som var stum af lutter Fryd, et Billed af Bassano, der var bedækket med et Silkeforhæng. Han forlangte et Sidestykke dertil malet af Lucca, og denne lovede at levere det om føie Tid. Nu aabnedes Døren, og en Dame med ædel Anstand og et indtagende Udvortes, i hvem Lucca meget rigtigen saae den høie Herres Viv, indtraadte i Værelset. Hun viste sig for den phantasirige Maler, som et mildt smilende, ængsteligt Væsen; de blide Lovtaler over hans Verk, som flød fra hendes Rosenlæber, rørte hans Sind endnu inderligere. Hun vendte sig venligen til den tause, stærkt bevægede Yngling, som feirede det første Øieblik i sit Liv, da hans Selvfølelse, som ellers altid inddyssedes af ædel Beskedenhed, vaagnede, og opmuntrende forkyndte ham, at han ikke skulde forblive en ringe og ubemærket Skabning paa Jorden. Den høie, milde Kone spurgte ham med Eftertryk, om det var det eneste Maleri, han eiede. Den oprigtige Yngling tilstod, efter nogen Over=

vindelse og med stigende Rødme, at han besad endnu eet. Hun ytrede strax det Ønske, ogsaa, ledsaget af sin Gemahl, at ville see dette. Derpaa gav hun Lucca Giordano Orlov med den samme velvillige Nedladenhed, hvormed hun havde budt ham: Velkommen! som nu havde besteget det første Trin, der førte ham til fremtidig, udmærket Hæder.

Med forøget Mod i et Bryst, som glødede mildt af en naturlig, og nu tilfredsstillet Ærekærhed, og med et Øie, der med barnlig Taknemmelighed opsendte sit Blik til den almægtige Fader, ilede han tilbage til sin afsides Bolig. Dog, med hvor forandret Stemning betraadte han ikke denne igjen! Han lod sit Hoved med de brune Lokker ikke mere synke ned paa sin Haand; han opløftede det frimodigen, og, idet han, besjælet af Haabet, udbredte sine Arme mod Billedet af sin Ungdoms Elskede, udraabte han! „O Lucia! skulde da ikke ogsaa den Lykke, at gjensee Dig, smile mig imøde paa det Sted, hvor den første Straale af Fryd gennemzitrede min Sjæl?" — Allerede næste Dag sad han, fuld af travl Flid, ved Staffeliet, ligesom i Neapel, under sin Mæsters Opsyn. Venligt, som hans Phantasies Billeder nu vare, fremstod det, der, som han haabede, skulde forkynde i Madrid hans Navn, der hidindtil endnu var skjult i Mørket, aabne ham Adgangen til høiere Fortjeneste, og derved give ham Midler i Hænde til at finde, og maaskee — høit bankede hans trofaste Hjerte ved disse usikre og dog lyksaliggjørende Tanker — maaskee endnu engang ogsaa at eie Lucia.

(Fortsættes.)

Theatret.

Søndagen d. 4de Marts d. A. opførtes: Formiddagen efter Ballet, originalt Lystspil i 1 Act. (Første Gang).

Dette nye Lystspil er en ganske vakker lille Bagatelle. Ligesom Ludvig Braun, der allerede

er forlovet med sin ene Cousine, Emilie Braun, i en Champagneruus forlover sig med sin anden Cousine, Luise Baumann, paa et Bal, hvor denne Forlovelse bliver offentligen erklæret, og Ludvig og Luise modtage Lykonskninger, saaledes synes det ogsaa, at den lille Luise, der, uagtet hun inderligen elsker den beskedne og tilbageholdne Lieutenant Werner, paa et Bal forlover sig uden alle Omstændigheder med Ludvig, maa have havt et lidet Anstrøg af den ovennævnte Begeistring, og, dersom Forfatteren skulde have skrevet sit Stykke i en lignende Champagneruus, saa var det jo ganske moersomt. Ikke mindre moersomt vilde det være, om Forfatteren til „Formiddagen efter Ballet" og det vittige Digt „Balinclinationerne," som vi endnu ikke have læst paa Prent, men som Skilderiets Redacteur vist med Fornøielse vil optage i sit Blad, *), var een og samme, og meget passende er det, at „Balinclinationernes" humoristiske Fremsigerinde fremtræder i „Formiddagen efter Ballet," som en ikke mindre humoristisk Balfrøken (Agenters Døttre ere vel, efter den daglige Sprogbrug, Frøkener).

Planen i dette Eenactslystspil er vel ikke den heldigste, og Forfatteren kunde sikkert, naar han havde villet, have gjort mere af dets Æmne. Ogsaa ere Luise og Ludvig, især den første, skildrede alt for flygtige, maaskee fordi de ere skildrede flygtigen, eller i Flugten. Imidlertid indeholder dette Stykke adskillige gode Ideer, som give Anledning til nogle komiske Situationer, og udmærker sig ved en smuk Dialog, hvilket, tilligemed et ypperligt Sammenspil, gjøre, at vi glemme dets Flygtighed.

Agent Baumanns Rolle blev givet mesterligen af Herr Frydendal. Paa et Par Steder forekom det os, at han overdrev det Komiske. Det er vist ikke passende, at han raaber: „Luise, Luisæh!" — Md. Larcher gav Luises Parti med al den Humor og Munterhed, som

*) Forf. til „Intriguen ved Morskabstheatret" og „Poeten i Aabenraa," kan være overbeviist om, at jeg særdeles gerne opfylder Chraahnsintises Ønske. Red.

er særegen hos denne lille nydelige Kunstnerinde. — Md. Werschall gav Emilie Braun, Agentens Søsterdatter, en dannet, ædel og fornuftig Landsbypige med den Elskværdighed, som endnu aldrig har forladt hende. — Ludvig Braun, Auditeur, Luises og Emilies Fætter, blev givet af Herr' Nielsen med en Inderlighed og Liv og Varme, som vidnede om, at han endnu hverken har for lidt Ungdommelighed eller for megen Fedme til at være Elsker. — Herr' Holst gav Lieutenant Werners Rolle meget godt. Stykket vandt, ligesom de Spillendes Udførelse, meget Bifald, der, ved Tæppets Fald, ledsagedes af en ubetydelig Hyssen.

Derefter gaves Bruden. I Henseende til dette Stykke henholde vi os til vor Anmeldelse i Nr. 44 f. A. af dette Blad, og anmærke blot, at Herr' Kirchheiner, som Oberst Löwenstein, var særdeles monoton i Dialogen denne Aften. Dette Syngespil vandt, som sædvanligen, levende Bifald. — De fleste Personer af Kongehuset beærede denne Forestilling med deres Nærværelse.

Chraahnsintis.

Literair Anmeldelse.

Fastelavnsspil, eller Erindring om danske og norske Forfattere. Som et Supplement til H. C. Andersens Vignetter, samlet af M. Winther. Kbhvn. Paa Hofboghandler J. L. Beekens Forlag, 1832.

Af dette lille Vittighedsproduct, som omfatter 125 danske og norske, deels Digtere, deels Prosaister, deels begge Dele, anføre vi følgende Prøver. Hvor vi i vor Dom afvige fra Epigrammatisterne, eller nære nogen Tvivl, (Herr' M. Winther staaer, vel at mærke, kun, som Samler, paa Titelbladet), tilføie vi en Pope (ɔ: en lille, krum Figur, som spørger).

„Oberstl. Abrahamson.

Du blev den første, danske Skolemester
Paa militær Maneer,
Som lærte ei blot Børn, men ogsaa Præster,
Med mange andre fleer."

„Jacob Baden.

En dansk Horats Du gav, men ei den bedste,
Thi Dine Perioder vare Heste."

„G. L. Baden.

Du bukker ei, Du smigrer ikke heller,
Men ligefrem, som Sandheds Tolk, fortæller."
(Hvad siger Jens Møller dertil?)

„D. Bang.

Hvad skal jeg sige? jeg vil heller tie,
End volde her lidt Eftervee og Svie."

„Fr. Snedorff Birch.

Maar Havet ruller sagte sine Vover,
Naar Fuglen synger vaarligt ovenöver,
Naar Vinden suser gjennem Bøgens Hang,
Saa tænker jeg paa Dig og paa Din Sang."

„Birkner.

†

I Beltet ruller Bølgen mørkeblaa,
Ei langt fra den en simpel Grav jeg saae —
Man siger, Sandhed sidder der og græder,
Mens udenfor, paa alfar Sti,
I Fløyel og Maar og andre smukke Klæder
Den frække Løgn gaaer Graven stolt forbi."

„Fr. Bræmer.
En anden Walter Scott Du ikke blev,
Derfor kom Lethe strax hvergang Du skrev."

„Prof. og Pastor Brorson.
En Hofmand og en Præst, men ikke mere,
Nu Herregud! af dem er der jo flere."

„Frederike Brun.
Hvis Danmarks Sprog man hørte af Din Tunge,
Saa hørte man Dig meget heller sjunge!
Men aldrig kan Du elske Danmarks Sprog,
Skjøndt gamle Danmarks Brød Du spiser dog."

„N. Fogtmann.
Som Theolog og Philosof (sic) lidt bidsk,
Forresten i sin Tale ret polidsk." (?)

„Garbrecht.
Du har kun trende Strenge paa Din Lire,
Og det er Skade, at den ei fik fire."
(Hvorfor taug Garbrecht sidste Gang?)

„O. H. Guldberg.
†
Ove
Torde vove
At sove
Til Hove
Paa Love."

„Overbygningsdirecteur Hansen.
Maar hans Bedrifter man engang vil skrive,
Jeg ønsker det af Høyer maatte blive."

„v. Holten.
Da Baggesen drog til Olympens Rige,
Han gav Dig Pennen sin, (?)

Og alle mørke Sorger maatte vige
For Viddet Din." (sic).

„Prof. Howitz.
†
Den gjæve P. A. Heiberg kom tilkort,
Og Eftermanden her tog Døden bort." (?)
(Heiberg kom langt bort, men ikke tilkort, og — var Howitz en anden Heiberg?)

„C. F. Høyer.
Som Michel (sic) Angelo Du staaer i Strid
Med hver en mislig Fordring af Din Tid.
Som Michel Angelo Du Penslen fører, (?)
Derfor den Efterslægten med tilhører.
(Høyer er en udmærket Historiemaler, men, at gjøre ham, til en Buonarotti, det er virkeligen spansk Tobak, som maa bringe ham selv til at nyse. Herr' H. har leveret adskillige Bidrag til Raquetten.)

„I M. Jessen.
Dannemark, Dannemark, hellige Lyd,
Himmelske Fryd;
Qvindeligt banker for Dig hendes Barm,
Krandsen hun greb med en Kjæmpearm,
Som Fuglen sjunger i Danmarks Lund
Med lillebitte Mund,
Saa sjunge de alle som de kan bedst
Om hendes Hædersfest."

„J. C. Lindberg.
Lidt spids og hvas Din Pen imellem er,
Men dygtig dog i Tanke og i Stræben; (???)
Et mangler dog, det søde Aftenskjær
Af Hjertets dybe Poesie paa Læben.
Lidt meer poetisk kunde ikke skade,
Saa fik Din Rosenkrands desbedre (?) B...."

(Det søde Morgenskær af Ritualets høie Prosa mangler ei, og derfor faaer hans Tornekrans desbedre Torne).

„Finn Magnusen·

Islænder er han med Liv og Sjæl
Og rager (?) i gamle Skrifter,
Optegner imellem, med Ret og Skjæl
De gamle Stordaadsbedrifter.“

„Dr. Neergaard.

En anden Erik Viborg, men lidt større,
Derfor man lukte for Dig visse Døre.“

„N. D. Riegels.

†

Han slikked' (sic) aldrig Spyt paa Sommes Trapper,
Derfor saa jevnligt Somme til ham napper.“

„L. Smith.

†

For Vognen gaaer den gamle Hest
Og sukker i sin Lænke,
Men saa fremstod en Holmens Præst
Og viste, den kan tænke.“

„Fr. Thaarup.

Rask som en Yngling i sin Ungdoms Vaar
Utrættet Olding pletfri Vei end gaaer.“
(Hvor sandt! Hvor rigtigt! Hvor træffende! Utrættet og pletfri!!!)

„J. Thisted.

Med Hiertets dybe Følelser Du stader
Ungdommelig i Ungdoms friske Vaar.“ (??)

„Blok Tøxen.

Med Ferlen stod han djærv paa Danmarks Kyst,
Derfor man retter Pilen mod hans Bryst.“

„M. Winther.

At skrive om sig selv er Mode jo,
Og jeg maa følge Modens Strøm og Tro.
Naar Slud og Regn i Livet trænger ind,
Saa kan forvildes selv det bedste Sind.
To Fiender stode lumske mig imod,
Og jeg gik frem med Ungdomsblod.
Hver strider for sin Arne og sin Ret;
Kan Nogen billigt vel bebreides det?

„H. C. Wosemose.

Lidt gal imellemstunder, men dog vittig,
Lidt lunefuld imellem, men dog flittig.
Naar Viid og Lune parret (sic) er tilsammen,
Saa trænger Maleriet ei til Rammen.“

(Man kan see, at Epigrammatisten har læst hvad jeg skrev i dette Blads 76de Numer om F. v. Scholten og om Skilderiets Redacteur.)

„N. C. Øst.

En Skat af Manuskripter og af Bøger
Man ei forgjeves i hans Stue søger.
Jeg ønsker lønlig, at jeg var betænkt
Med lidt deraf, naar han gior Testament.
Men Ønsket har saa lette, lette Vinger,
At hvert et Pust paa Flugten strax det bringer.“

Vi ansee det for en Mangel, at nogle Forfattere kun ere betragtede fra een Side, f. Ex. B. Tøxen og M. Winther. Vi beklage, at Rummet ikke tillader os, at afskrive de særdeles heldige Vignetter til M. Wahl, F. C. W. Wendt, A. S. og H. C. Ørsted, men vi takke Samle-

ren meget for den Aandsnydelse, han har skænket os ved.

„Et Fastelavnsspil, et lunefuldt,
„Kortvilligt Skjæmt, hvormed man ei vil saare."

Pauline Christensen.

Litterair Notice.

Herr Ove Thomsen har i det 52de Numer af Dagen d. A. nedlagt en formelig Protest, mod den, „endog lovstridige," Fremgangsmaade, som adskillige Redacteurer bruge, i det de i deres Tidsskrivter indrykke Arbeider af ham eller af de Herrer, som bære hans Tidsskrivt, „Valkyrien," med Bidrag, uden at navngive Forfatterne eller den Kilde, hvoraf de have optaget disse Bidrag. Da han i ovennævnte Numer af „Dagen" har bedt de Redacteurer, der ikke bruge denne Fremgangsmaade, om at optage i deres Tidsblade Indholdet af de Linier, hvori han nedlægger sin Protest, kundgjøres dette herved til alle Vedkommendes Efterretning.

Red.

General Protest og Proclamation.

Skøndt vi ikke vide, om og hvorvidt Nogle af vore Medcollegaer i Famas Orchester, naar vi undtage min, (Redacteurens) Navnefætter (quoad finem,) Materialforvalter ved Cronborg Fæstning, Herr F. Schaldemose, og Herr' Overkrigscommissaire Elmqvist i Aarhuus, have optaget vore Aandsfostere i deres Tidsblade, da vi ikke læse andre danske ukøbenhavnske Tidender, end den vestsjællandske, den aarhusiske, Cancelliraad Hempels fyenske Tidende, og Helsingørsposten, ville vi dog i denne generale Proclamation nedlægge en general Protest imod alle de literaire Alliker (see Phædrusses Fabeler, 1ste Bogs 3die Fabel!), som opsamle de Fjedre, der falde af vore Paafuglehaler, og stikke dem ind iblandt deres egne, uden at sætte vore Mærker eller Ordene: „Allernyeste Skilderi af Kjøbenhavn" paa Samme. At vi fra denne Protest undtage vor ovennævnte Navnefætter (quoad finem), paa Grund af det nominelle Slægtskab, er en Selvfølge, da vi i den Henseende have truffet en stiltiende Overeenskomst med Samme. Vi anmærke tillige, for at forebygge ubeføiet Trætte, at Herr' Overkrigscommissaire Elmqvist, som adskillige Gange har gjort os den Ære, at optage vore Aandsfostre i sit Blad, har været meget samvittighedsfuld i Henseende til Kildens Anførelse, naar vi undtage mit (Wolle Peiersens) Stykke, „Spillekaartene som Bibel," i Nr. 73 f. A., og Fortællingen om Spectaclestykket „Ildkappen" i Nr. 4 d. A., hvilket vi dog, som christelige Lindbergianere, ville tilgive ham, paa Grund af, at „to Svaler gjøre ingen Sommer, N. B. hos os." Tillige anmode vi vore Herrer Medcollegaer, om at optage denne vor generale Protest og Proclamation i deres Tidsblade, enten in extenso eller in compendio. Den, der ikke gjør det, er en mistænkelig Person.

Redacteuren,
med samtlige
Medarbeidere, Meddelere
og
Indsendere.

Kjøbenhavns Børs, d. 6 Marts 1832.

Hamburg 2 M.— à vista 214.
Specier 211
Specier solgtes til 12 Rbmk. 10½ ß.
Bank-Disconto 4 pCt.

		à
Norske Speciesedler pr. 100 Specier	152½	153 Rbd. Sedl.
Svenske Sedler pr. Rbdlr. Rigsgjeld	45	— Rbß. Tegn.
4 pCt. Kgl. Oblig. (u. R.)	90	90½ Rbd. Sedl.
Dito over 2000 Rbd. Stk.	—	— Rbd. Sedl.
Dito Dito	84	84½ i Banco.
Nationalbank-Obligationer (af Laanet 4 Febr. 1820)	102	102½ Rbd. r. S.
Dito Dito	107½	108 i Sedler.
4 pCt. uopsigel. Rigsbobl. Renter pr. 6 Januar	100	100½ r. S.
6 pCt. norsk Laan ved Hambro & Søn	103	— i Banco.
4 pCt. nye norske Obligat. ved Dito lydende paa r. S.	100	— r. S.
4 pCt. Dito Dito	—	— i Banco.
4 pCt. uopsig. norske Statsobligat.	59	— Rd. Banco.
3 pCt. nye danske Obligationer	64	64½ L. Sterl.
Asiatiske Compagnies Actier	—	— Sedler.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 20. Fredagen den 9 Marts 1832.

De to Abekatte.

(Efter Gay.)

De Lærde, som sig, fuld' af Stolthed, tosset tee,
Man ofte seer ulærde Narrer at belee;
Den Nar, som kalder Lærdom Fjas og Tant,
Bespotter Videnskab og hver Pedant;
Den spanske Don, en vindig Praler, indbildsk, stolt,
Seer paa en fransk Monsieur foragteligt og koldt,
Ime'ns Monsieur bespotter denne spanske Nar,
Som selv en Priis sig efter Kunstens Regler taer;
Den, som troer, Andres Viisdom har en Læk,
Leer af dem Begge, men er deres Gæk.
Blier ei Poeters riimte og uriimte Klang
Beleet af dem, som gaae den gamle Prosagang,
Mens Barder af en livfuld, fyrig Phantasi
Foragte Alt, hvad der er søvnig Prosa i?
Et Menneske af Aber leer; men — deres Agtelse han taber;
Hvad Andet er, i Grunden, alle Mennesker, end Aber?

Til Southwarks Marked engang tvende Abekatte gik;
Af Momus ingen Kritikus saa suur en Mine fik;
De gennem snavsed' Folk sig baned Vei,
Som gabed paa Hans Wurstes Hurlumhei;
Vort Par til Skuespillet taer sig Billetter,
Og paa den første Bænk tilfældigviis sig sætter.
At deres serieuse Viisdomsfiæs opvakte hele Husets Latter,
Man letteligen fatter.
„Broer!" sagde Mads, „jeg aldrig før til Sligt saae Magen;
„Den Pøbel er forskrækkeligen slet opdragen."
Man over hele Huset hørte Hysfernes Musik,
Som ei, før Skuespillet man begyndte, Ende fik.
En Linedanser Folket med sin Svingen ret forlyster,
Og Jorden han med al sin Magt ved høie Luftspring ryster;
Me'ns Touget under Manden springer,
Vor Voltigerer høit sig svinger;
Fordreiet nu', — nu næsegruus, — han hænger, — uden Lige; —
Med Arme overkors man seer ham nu i Veiret stige,
Og Mængden, som det skønne Syn charmerer,
Med Haandklap applauderer.
„Naar sligt et Galskab," sagde Mads, „i dette Land
„Fornuftens Kæmpeaber amusere kan,
„Hvor maae de ei da vore Kunster admirere!
„De vort Talent maae ganske sikkert adorere;
„Dig har jeg seet til høie Green Dig klynge,
„I Luftens Kreds Dig dreie, snoe og slynge;
„Mon vel de klodsede Personer kan, som jeg,
„Med eet Spring gaae fra Træ til Træ paa Luftens Vei?
„Men — deres Applauderen for min Mening taler,
„At de, vor Slægts Rivaler,

„Indsee vort Værd, og finde vore Færdigheder skønne,
„Skøndt vor Mimik med deres ærkedumme Haan de lønne."

„Broer!" svarede med Griin hans Kammerat,
„Er Mennesket dog ei en klog Krabat?
„At han fortjener Roes, jeg ikke dølger,
„Da han vort gode Mønster troligt følger;
„Men, — naar han vil sin Mæster overgaae,
„Jeg ham alene Haan og Spot kan spaae.
„Hvor dumt, at Mennesket vil have Aberang,
„Og gaae med opreist Gang,
„Fordi vi sommetider gaae, for Løiers Skyld, paa To!
„Naar slige Abemennesker jeg saae, jeg altid lo."

Ja, Mennesker bør altid gaae paa Fire,
Som Olsen, da han beiled' til Zemire!

H. C. W.

Lucca Giordano.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Et kort Tidsrum var forløbet, og Sidestykket til Bassanos Billed var, som det sædvanligen var Tilfældet med Lucca Giordanos Arbeider, fremstilt i en ypperlig og skøn Fuldendelse. Han haabede, at det var lykkedes ham godt; dog, ikke uden en Bevægelse af Frygt, da han nærmede sig det Dieblik, som skulde fælde en afgiørende Dom over hans tilkommende Skæbne, gik han med de to Malerier, efter den Ordre, som var givet ham, ind i det Huus, som Don Juan havde ført ham hen til. Her spørgte han efter denne; man meldte ham, og den Eftersporgte indfandt sig snart, hilste ham med det yndige Smiil, der altid forskønnede hans ungdommeligen smukke Ansigt, og førte Lucca, som svævede i sød, men bange Forventning, igjen igennem de ensomme Haller i den hvælvede Gang, men derefter paa den modsatte Side opad en bred Marmortrappe. Ved hvert

Skridt steeg Bangheden i den tvivlsomme Kunstners Sind. Men, da Don Juan stod stille udenfor en høi Fløidør, og, i det han indgød ham Mod, sagde til ham, at hans, ham hidindtil ubekendte, Velynder, for hvis Person han nu skulde fremtræde, — var Kongen, som først vilde prøve hans Kunst i Stilhed, men nu, da den havde hans Bifald, vilde yde ham den Roes, den fortjente — da smilede ved denne Efterretning, som overraskede Kunstneren med zitrende Glæde, det skønneste Haab Ynglingen imøde, der endnu var sig sit eget Værd saa lidet bevidst. Adskillige Minuter b høvede han, for at fatte sig ved det, han aldrig havde haabet, og kun Erindringen om den kongelige Herres første hulde Modtagelse indgød ham den blide Tryghed, hvormed han indtraadte i det pragtfulde Værelse, hvis skønneste Prydelse selve det ophøiede Kongepar var. I dybeste Ærbødighed bøiede Giordano sig for Begge. Carl den Anden, Spaniens Konge, en mild og godmodig Herre, bød ham med en Venlighed, som indgød ham Mod, at reise sig, og forlangte, at see Maleriet. Med zitrende Haand oprullede Lucca det, idet hans Bryst hævede sig med ængstelig Heftighed. Han blev staaende med nedslagne Dine. Han vovede ikke, at læse sin Dom i Kongens Ansigtstræk, i bange Frygt for, at den kunde falde ugunstigen ud, og for at det glade, men dog endnu ikke trygt fattede Haab om Lykke og Roes skulde tilintetgjøres, to Ting, som han ønskede længselfuld, for, naar Forsynet forundte ham dem, at glæde sine graahaarede Forældre dermed. Kongen dvælede i længere Tid med opmærksomt Blik paa Billedet, og, idet han gik hen imod det og Kunstneren, udraabte han: „I Sandhed, Giordano, dersom det ikke er Bassanos Pensel, saa er Du selv en anden Bassano," og i det Samme lagde han venligen sin Haand paa den rørte Luccas Skulder. Den kunstelskende Fyrste vedblev: „Da Du løser de Opgaver, man giver Dig, unge Kunstner! saa let, saa fortjener Du at faae Nogle, som ere vanskeligere, og jeg skal bære Omsorg for, at sysselsætte Dig dermed." Dronningen, hvis blide Die lovede ligesaa glædelig Roes, som den venlige Konges Ord, ytrede nu det Ønske, at see det andet Billed. Han udfoldede det med øiensynlig Forvirring, hvori Don Juans Nærværelse og den Tanke, at hans

Hjerte laa nu lige saa udfoldet for Fyrstinden, havde bragt ham. Ved det første Blik paa den yndige Skabning, udbrød Dronningen i Bifalds- og Beundringsytringer, som Kongen ogsaa deelte, og der retfærdiggjorde den Henrykkelse, som den elskværdige Piges Billed opvakte i de to Ynglingers fyrige Sjæle, som vare her tilstede.

„Lever Originalen?" spurgte Dronningen Lucca, som blev alt mere og mere forlegen. „Det er min Lærers Datter, Lucca Espagnolet." Ved dette Svar faldt et gennemtrængende Blik fra hende paa Giordano, og efter en Pause, hvori hun syntes, at have gennemskuet hans Hjerte, sagde hun: „Din Lærers Datter — og hvor lever hun?" — „I Madrid." — „I Madrid!" svarede hun venligen, og, i det hun løsnede en Perlesnor af sin Hals, vedblev hun: „Leveer hende disse Perler! Lad hende smykke sig med dem, som et Minde om, at Synet af hendes Skønhed har henrykket mig i langt høiere Grad, end noget andet Syn." Inderligen bevæget, bøiede Elskeren sig, som var fuld af Fryd over det Bifald, Dronningen ydede hans Elskede; men, uden at modtage Smykket, tilstod han, i det han ikke kunde skjule sin Veemod, at hendes Opholdssted var ham ubekendt, hvilket bekymrede ham saa meget mere, som hendes Fader opholdt sig for nærværende Tid i Rom, og som han formodede, at den fortræffelige Pige befandt sig her i Madrid i en Omgivelse, som truede hende med Fordærvelse. Dronningen hørte opmærksomt paa hans Tale. „Nu," sagde hun, i det hun vendte sig til Don Juan, som stod i ærbødig Afstand, og ikke var nogen ligegyldig Tilhører, „jeg overdrager til Eder, at lade udforske det Sted, hvor Pigen befinder sig, og, er det saaledes, som Giordano frygter, saa vil jeg sørge for, at ingen overflødig Taare mere, saa længe hun er i Madrid, skal fordunkle hendes Dines Glans. Jeg forbeholder mig selv, at overlevere hende Perlesnoren."

Lucca følte i dette Dieblik kun den Lykke at see Lucia udreven af Hænder, der sikkert, som han var overtydet om, grebe ind i hendes Skæbne paa en forstyrrende Maade, og han følte ingen Bevægelse af Skinsyge, om det saa var Don Juan, som hendes Frelse blev overdragen til. Hvad der før havde været bedækket af Tungsindets mørke Slør, bestraaledes nu for hans Dine af Glædens Rosenglans. Lykkelig ved Carl den Andens og hans Gemahlindes Naade, bortfjernede han sig, og gik, efter Don Juans Opfordring, med ham til det Palads, som han beboede. Denne unge Mand, hvis Tilbøielighed for Lucia vel havde slumret, men dog ikke var ganske forsvunden, følte en usædvanlig Stemning hos sig ved Synet af hendes Billed, der overraskede ham ligesaa uforberedet, som den Efterretning, at hun befandt sig i Madrid. Det Ærinde, Dronningen havde overdraget ham, opfyldte hans Bryst, hvori den skønne Neapolitanerinde havde hersket en lang Tid, med Glæde, og der behøvedes for ham ingen høiere Befaling, men kun Underretning om, at Faren truede hende, for uopfordret at ile hende til Hjælp. Han følte høi Interesse ved at erfare hendes Skæbne, siden han havde forladt Neapel, og derfor udspurgte han Lucca om Alt, hvad der angik hende. Denne, som nu ikke havde andet Ideal for Dinene, end at gjenfinde Lucia, beskrev med sin sædvanlige Aabenhjertighed og levende Følelse den veemodige Fortid, hvori hans Følelsers Gang var saa inderligen indslynget, at han glemte at adskille dem, hvorved de bleve Don Juan saa bekendte, som havde den uskyldige Fortæller med fordomsfri Fortrolighed afsløret dem for hans Sjæl. Don Juan hørte paa ham med stille Deeltagelse, og forsikrede ham, at Lucia, hvis hun var i Madrid, let vilde findes, hvad enten hun boede i et Paladses glimrende Værelser eller sad fangen i en nederdrægtig Bandits mørke Hule. Oplivet ved denne trøstende Forsikring, begav Giordano sig igjen tilbage til sit lille Musaeum, hvori den venlige Pensel og det sødt smigrende Haab udfyldte hans Tid. Han levede nu bestandigen i glad Forventning, da han hver Dag, naar Morgenrøden farvede hans Vinduesruder, haabede, at han samme Dags Aften skulde see sin elskede Piges Ansigt.

Medens Lucca hang saaledes med Trofasthed og Inderlighed ved Lucia, havde hun heller ikke glemt ham. Ikke alene var hendes tidligere Tilbøielighed til en Ungdomsven, som hun havde følt saa megen Deeltagelse for, igjen opvaagnet, men hendes Sjæl følte ogsaa inderlig Medlidenhed med hans stille Kærlighed, som Afskedstimen først havde røbet hende. Erindringen om ham ledsagede hende

stedse paa hendes Reise, og hans Billed smilede hende imøde i hendes Drømme, og afspeilede sig, naar hun var vaagen, for hendes Øine i Havets Bølger og i den venlige Maane. „Lucca! dyrebare Lucca!" raabte ofte, medens hendes Læber vare ubevægelige, Hjertets Stemme, „naar skal jeg see Dig igjen?"

I denne Stemning fortsatte hun sin Reise, og hendes Reisefæller, som følte sig fornærmede ved hendes Taushed, begyndte allerede nu, at saare hende ved Spot, og bebyrde den bedrøvede Pige med deres Selskab. Dog fandt hun sig med Taalmod i, hvad der ikke kunde ændres, da det Haab holdt hende opreist, at hendes Fader snart vilde komme, og føre hende tilbage til den stille Huuslighedes Tempel, hvori Lucca, fuld af Kærlighed, vinkede ad hende. Saaledes naaede hun Madrid, og blev af sine Ledsagere ført ind i sin Slægtnings Huus. Dog hvor forskjelligt fra den Forestilling, hun havde gjort sig, fandt hun Alting her! Hiin beboede ikke, som man havde foresnakket hende, et stort og skønt Huus, men en lille Bolig i den ensomste Krog af Staden. Hun fandt hende ikke, som man havde indbildt hende, omgiven af glimrende Velstand, og heller ikke afspeilede Lykken sig i hendes Udvortes. Ligesaa simpel, som hendes Udseende var, var ogsaa hendes Modtagelse. Først efter en hemmelig Samtale med Lazaris forringedes Rynkerne paa den mørke Pande, og de smaa graae Øine saae mindre uvenligen paa den ankomne Niece, som følte sig uhyggelig i dette Selskab, fordi nu det Blændlys udslukkedes, som havde kastet et gunstigt Skin paa de Mennesker, der, som hun nu indsaae, ikke af nogen god Hensigt havde lokket hende ud af hendes Faders Huus. Denne Mistanke blev alt mere og mere til Vished for Lucias Øine, som aabnedes alt for sildigen. Lazaris, hvis modbydelige Skikkelse, som han blot gjorde taalelig ved et bøieligt og smidigt Væsen, maatte være enhver Pige, om ikke forhadt, saa dog ligegyldig, ytrede paa eengang mod den bortførte Skønne en heftig Lidenskabs vilde Ild, som, Lucia ubevidst, havde allerede i Neapel behersket ham. Med denne alene undskyldte han den foragtelige Brug af en Løgn, ved hvis Hjælp han havde trukket den uskyldige Pige med sig til Madrid. Ligesaa afskyelig, som han selv, var hende

ogsaa Erklæringen om hans stormende Tilbøielighed, som indeholdt de frygteligste Trusler imod hende og ham selv, naar hun ikke vilde gjengjælde de Følelser, som rasede i hans Bryst. Men ihvor afskyelig han ogsaa forekom hende, og med hvor megen indvortes bævende Gysen hun ogsaa havde hørt det Tilbud af hans Haand og af hans lastefulde Hjerte, som han gjorde hende, og som understøttedes af hendes Paarørendes byrdefulde Forestillinger og af Cecilias heftige Bønner, vovede hun dog ikke, af Frygt for, at vække hans Hævn, at ytre sin Afsky for ham uden Tilbageholdenhed.

(Fortsættes.)

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

Lystspil

i

3 Acter,

af J.

Personerne.

Stork, Magister og privatiserende Lærd.
Fuchs, Procurator, hans Ven.
Snabel, Borgermæster og Byfoged.
Maren Snabel, hans Huustrue.
v. Haudegen, Capitaine.
Cecilie v. Haudegen, hans Huustrue.
Profit, Købmand.
Susanne Profit, hans Huustrue.
En Tjener. Nogle Raadmænd.

Scenen er i en lille Købstad i Jydland.

Første Act.

Første Scene.

(En offentlig Spadseregang. Man seer adskillige af Byens Borgere med deres Koner og Børn at spadsere op og ned ad Gangen.)

Fru' v. Haudegen (kommer gaaende opad Forgrunden). Det er ret en behagelig Promenade, ret kølig og skyggefuld i denne insupportable Hede. Skade, at min Gemahl ikke kunde accompagnere mig! At promenere her saa ganske solo en Maaneskinsaften, er vel meget romantique, men ogsaa infinement ennuyant og temmeligen suspect for en Dame af mine agreable Exterieurer. Jeg vil placere mig her. (Hun sætter sig paa en Bænk). Her kan Man ret sidde i sin Ro og Magelighed og kritisere de estimable Borgere med deres Madamer og Børn. Jeg kunde gerne faae Societæt, naar jeg vilde melere mig med det borgerlige Canaille; men, som en Officiers Gemahlinde, hører jeg dog til Noblessen, og altsaa ere Kobbersmeddemadamer og Kandestøberjomfruer ikke Societæt for mig og mine Lige. Man maa dog conservere sin noble Honneur. Derfor separerer jeg mig fra disse gemene Folk, som ikke have nogen savoir vivre. Sagtens ere Borgermæsterens og hans Frue og Grosserer Profits meget borneerte Folk; men de høre dog til Byens Honoratiores, og med dem kan jeg bedst omgaaes. Gid jeg dog havde mes deux charmantes amies her! Det er mig en sand refraichissement, saaledes efter en vel employeret Dag, naar jeg ikke mere kan see at læse i mine Romaner, i Fru Snabels og Md. Profits Selskab at satirisere lidt over det borgerlige Canaille, som promenerer her om Aftenen. Men, voilà! der komme de jo.

Anden Scene.

Fru' v. Haudegen, Fru' Snabel, Fru' Profit.

Fru' v. Haudegen. Bon soir, mine bedste og charmanteste Veninder! Bon soir, min søde Fru' Snabel, bon soir, min rare Md. Profit! (De kysses). Men, hvoraf kommer det sig, at De spille Solo i Aften? Hvor ere de kære Gemahler henne?

Fru' Snabel. Åk, mæ lille Mand ligger begravet i Acter og Documenter; han havde, mari mænd, it Tid at følge mig paa Spadseregangen.

Md. Profit. And my dear husband er saa overwhelmed med business og Brevskriveri to day, because it is Postdag.

Fru' v. Haudegen. Ja, min Gemahl var vraiment saa fatiguert efter Exercitsen, at han endeligen maatte udhvile sig lidt i min nye Divan. Men, ville mes dames ikke sætte sig ned? De ere vel fatiguerte af Promeneringen? (De sætte sig). Ah, hvor det er en delicieux Aften!

Fru' Snabel. Nei, vil de kære Mardammer barestens see? Nu har a aaldrig seet saa gaalt; det er første Gang, a har seet den Kaal her. Der kommer Magister Stork, den naragtige Pedaant. (Stork og Fuchs passere forbi, hilse og sætte sig paa en Bænk paa den anden Side).

Md. Profit. Oh the handsome Magister Stork med de nice smaae Storkelegs!

Fru' v. Haudegen. Den støvede Glosebog, den antique, latinske Foliant, den Nar in Folio! Jeg kan, ma foi, ikke begribe, hvorledes Monsieur l'avocat Fuchs kan finde plaisir i hans societé.

Fru' Snabel. Aa, det er, mari mænd, allenestens for siden at gjøre Naar af ham! Det er, mari mænd, en huul Broer, den Fuchs!

Md. Profit. A great Genius! He has skrevet a play, som skal be represented next Mandag. Jeg har en Plads i en box hver Mandag. Jeg skal see den play, og den play hedder: „Manden i Maanen." 'Tis a curious title, 'tis a devilish Karl, den Mr. Fox.

Fru' v. Haudegen. Og en genereux Mand, un homme, comme il faut, et comme il y en a peu! Han har, ma foi, gjort min Gemahl en present af et Meerskumspibehoved, og mig en af et Taffeluhr. O, det er en charmant Mand!

Fru' Snabel. Og a har faaet en smuk, alamodisk Parasolle. Det er, mari mænd, et raart Stykke Mand.

Md. Profit. He has presented me with en rød umbrella af Silke.

Fru' v. Haudegen. Ah voilà, mes dames, hvor den cicogne strækker sine smalle Been

ud! det er ma foi, ligesom man seer en af de store Edderkopper. Hør, vide De hvad, mes chères dames, skulle vi ikke reise os? Jeg veed ikke, hvorledes det er; men der farer altid saadan en fatal, kold frisson gennem hele min Krop, med Respect at sige, naar jeg sidder og seer paa denne Monsieur Stork.

Fru' Snabel. A mærker alletissens, at der faarer nouen slemme Dunster op i mig, reverénter taalt, naar a seer den Kaal.

Md. Profit. My head akes altid, naar jeg seer hans calves. Da han gaaer altid med shoes and stockings, kan man saa godt see hans calves.

Fru' Snabel. A vee it, hvad det er, Mardammen kalder Kaves eller Kaver. Han spiser jo it Kaver.

Fru' v. Haudegen. Md. Profit mener hans Lægge; men Madamen veed nok ikke, at man i det gode Societæt ikke maa mentionere Lægge, Laar eller Buxer; il faut, qu'on dise Been og Beenklæder.

Md. Profit. No, I don't know, I don't know! I think, 'tis indifferent.

Fru' Snabel. Det kan a it forstaae. A seier aalletissens Laar og Lægge og Bovser.

Fru' v. Haudegen. On ne ladit jamais dans la bonne société, Madame de Snabel. Skulle vi reise os, Mesdames?

Fru' Snabel. A gjør, som de Aandre.

Md. Profit. I rise.

Fru' v. Haudegen. Adieu, Du støvede Grammaire!

Fru' Snabel. A seier: „Gaa Pokker i Vold," Du latinske Foliaant!

Md. Profit. God dame you, great fool, that you are! (De gaae)

(Fortsættes.)

Literair Anmeldelse.

Valkyrien. Udgivet og redigeret af Ove Thomsen. 1832. Første Binds andet Hefte.

Indhold: 1) Minder fra forskjellige Reiser, af Oberst v. Tscherning (Fortsættelse,) S. 97—114; 2) Romerske Erindringer af N. C. Hillerup, S. 114—134; 3) Æresstøtten, af Anonyma, S. 134—136; 4) Morgenen (ved Fortunen)- Af From Møller, S. 136—39; 5) Mørket; efter Byron, af H. C. Andersen, S. 139—142; 6) Herr' Peder og Mettelille, af Emil, S. 142—146; 7) Forskjellige Smaastykker efter Jean Paul, af Edvard, S. 146—49; 9) Et Blik paa det engelske Theatervæsen, med et Sideblik paa det danske, (Meddeelt), S. 149—175; 10) Drengen Kaps (Original Meddelelse), S. 175—190; 11) Tjenstagtighed. Fabel af Professor J. L. Heiberg.

Alle disse Articler ere meget interessante, og vor Kritiks Ugle tuder kun ad Mørket og ad Bogstaveringen af Ordet „Liniedans" (for „Linedans") i Nr. 8. (Proteus anmærkede det sidst; gjør mig dog den Tjeneste, at skrive det Ord rigtigere! Det gaaer mig med Synet af saadanne Ord, som en Tonekunstner, naar han hører en falsk Tone; vi blive Begge ganske ilde tilmode). Af Nr. 8, som især maa interessere Dramaturger og Skuespilyndere, nedskrive vi følgende Brudstykker:

S. 151—52. „Kun i Frankrig og Spanien er der sørget for at sikkre de dramatiske Digtere Indkomster i Forhold til de Indkomster, de skaffe Theatrene. I Frankrig giver et Skuespils Trykning ingen Skuespilentrepreneur Ret til dets Opførelse; for dem er det at ansee som Manuscript; hvo der kjøber et Exemplar, erhverver sig kun Ret til at læse og afhænde det. En Digter har et vist Honorar, hvergang hans Stykke opføres, hvor det end er i Riget, uden at han selv behøver at gjøre sig nogen Uleilighed for at oppebære den; thi i Paris er et Centralcomptoir, der har sine Agenter overalt i Riget, hvilke nøie paasee, at den anordnede Afgivt erlægges og indsendes til det, hvorhen det siden overgives Digteren. Hans Ret gaaer desuden, efter hans Død, over paa hans Kone og Børn. — I Spanien betales de dramatiske Digtere, ifølge en kongelig Forordning, af enhver Forestilling, hvor den end gives i Riget, saaledes: For et originalt Lyst- eller Sør-

gespil 8 pCt. og for Dramaer, som man antager at være af mindre Omfang, 5 pCt, i Forfatterens Levetid; for Oversættelsen betales i 10 Aar 3 pCt. Operaerne betales, saalænge Digteren eller Componisten lever, med 8 pCt., hvoraf den første faaer 3 og den sidste 5; desuden gives der Hædersbelønninger til de Digtere, der skrive nye Stykker eller omarbeide gamle. I begge disse Stater staaer altsaa Digterens Indtægt i Forhold til den Lykke hans Værk gjør. Saaledes er det ikke i Danmark, Rusland, Tydskland og England."

S. 153—55. „I Danmark faaer Forfatteren af et Femactsstykke 20 pCt. af de fem første Forestillinger og siden aldeles intet; men ved denne Lønningsmaade blive Theatrets og Digterens Interesse ikke nøie nok forenede; Digteren, der maa ernære sig ved at arbeide for Theatret, fristes til at skrive Stykker, der især de første Gange kunne trække; ja med Hensyn til Indtægten kan han endogsaa bedre være tjent med, at hans Stykke møder Opposition og derved trækker de første fem Gange, men henlægges siden, end at det vinder et almindeligt Bifald første Gang, og siden, i Løbet af flere Aar, opføres en Snees Gange med hvad man kalder ret godt Huus. Oehlenschläger har ikke mere pecuniær Fordeel af sin Hakon, sin Axel og Valborg, sin Erik og Abel, o. s. v., end af sin Robinson i England, som gik 5 Gange med Mishagsyttringer og siden henlagdes, (her er naturligviis ikke Talen om hvorvidt disse Mishagsyttringer vare grundede eller ei). Gaaer nu endeligen et ypperligt Stykke de første fem Gange paa en Aarstid eller under Omstændigheder, der gjøre Theatret lidet besøgt, da bliver Digteren betalt efter den Indtægt, det da har givet, og han har ikke nogen Fordeel af det bedre Huus, det siden kan give. Denne Indretning kan ikke gjøre det til et lønnende Arbeide at skrive Skuespil, som dog fordrer et saa grundigt Studium, og saamegen Verdenskundskab, at den, der har skrevet et Dusin gode Skuespil, kan kalde sit Liv vel anvendt; thi naar Alderen kommer og Aandskræfterne begynde at svigte den, der ganske har opofret sig til Theatret, da hjælper det ham ikke, at han har skrevet skjønne Værker; om ogsaa Theatret endnu drager Indtægt deraf, saa ere de dog ikke indbringende for ham. Ja, vil man sige, han har jo faaet dem betalt! Ret godt! Men vil man vel nægte, at en Digter har anvendt et Aar ret vel, naar han deri har frembragt et godt Skuespil i 5 Acter, og vil man vel fordre at han af 650 Rbdlr., der omtrent er den største Indtægt, han kan have, derfor skal forsørge en Familie og dog henlægge noget til sin Alderdom? For Digteroldingen og hans Efterlevende er det netop, at den franske Betalingsmaade er høist hensigtsmæssig. Ogsaa kan i Danmark ethvert Vinkeltheater drage Fordeel af Digterens Værk, uden at han engang har den Trøst, at den Forfuskning og Vold, det lider, indbringer ham noget; hvor mange Gange er ikke Christian den Fjerdes Dom og Heibergs Vaudeviller blevne mishandlede af omtrækkende Skuespillerselskaber for at lokke Folk til Huset? Det var at ønske, at siden det nu engang er saa manges Fornøielse heller at øde 2 a 3 Rdlr. om Maaneden for 2 Gange at vise andre, at de kunne spille slet, end at betale en mindre Sum, for ofte at see lønnede Skuespillere spille godt, at de da, i det saa ivrigen arbeide paa at ødelægge dramatiske Værker, maatte blive tvungen til at belønne dem, og at det, efter den Anskuelse, at et trykt Exemplar kun giver Eieren Ret til at læse og afhænde det, maatte blive Privattheatrene paalagt, at erlægge en Afgivt til Forfatterne i Forhold til Contingentets Beløb." (Her ryste Privattheatrene paa Hovedet, trække paa Skuldrene, slaae Krøller paa Næsen, eller maaskee endog fnyse; Nogle kunne maaskee ogsaa have Grund dertil). „Dette vilde da have til Følge, at Privattheatrene enten sjeldnere gave originale Stykker, hvorfor de vilde blive mere besøgte paa det kongelige Theater og sjeldnere forfuskede, eller ogsaa, at de dog gjorde d e n Nytte (maaskee den eneste imod den Skade, de gjøre), at de bidroge til Digternes Opmuntring. Det lille Danmark er sikkert, næst Frankrig, det Land, hvori den dramatiske Digtekunst blomstrer herligst, og det vilde vist bære de herligste Frugter for Theatret, ligesom det uimodsigeligen vilde være til største Opmuntring og Gavn for de dramatiske Digtere, hvis den nærværende humane Theaterdirection, som ved flere særdeles gavnlige Indretninger har virket meget Godt for Theateretaten, vilde forandre den nærværende Betalingsmaade saaledes, at, ligesom

i Frankrig, Digternes og Componisternes Løn for deres Arbeider kom til at staae i nøie Forhold til deres Værd og den Indtægt, de give Theatret. Danmarks Frederiks faderlige Omhu for Kunstnere og Videnskabsmænd er Borgen for at en saadan Forandring, der vilde tjene til at bevare det Fortrin, den danske dramatiske Literatur har for saa mange andre Nationers, vilde møde hans allernaadigste Bifald. Digterne maatte være Directionen saa meget mere takskyldige for et saadant forandret Reglement, som Udarbeidelsen deraf aldeles ikke er let." (Gid dette Raad ikke maa være en Røst i Ørkenenen!) — Opfordringen til Herr' Jørgensen Jomtou S. 161 om at opgive nogle af de nyere engelske Skuespil, der efter hans Mening, vilde være til Prydelse for vor Scene, istemme vi. — Vi mene, at Valkyrien kunde trænge til en Kjole af stærkt Bombasin (ɔ: et Papbind) i Stedet for den fine Tyls Stads, som nu omgiver dens smukke Legem og Sjæl.

m.

(Indsendt.)

Til Hendrikke d. 11te Martz 1832.

Hvor kunde Du Din Eed mod mig saa hastig svige
Ved tomme Løfter; Om Guld og Glands Dig maaskee at berige.
En skjændig Qvinde bragte Dig til dette Skridt
Derfor jeg Dig tilgiver — jeg veed hvad Du for mig engang har lidt
Tænk paa Din Vilhelm! som idag med Dig opfylder sine Aar;
Ham Du selv har bibragt de dybeste Saar —
Og den Mand jeg før har agtet Retfærdigheden selv at være
Ham kan jeg nu beviise at han ei har nogenÆre.
Lad og daglig Qvinden til ham gaae;
Og hvorvel han sidder høit paa Straae, —
Ingen af begge deres Plan de skal opnaae.

Vel er det helligste i Livet her mig ranet
Men jeg trøster mig, jeg veed hvorhen min Vei er banet. —
Og takker Gud Du viiste Dig betids fra denne Side,
Og Følgerne af Din Troløshed Du snart skal faae at vide. —

I. C. R.

Blandinger.

— Unge Mennesker kunne sjeldent forstille sig; thi det er ikke for efter lang Omgang med Samfundet, at Sjælen lærer den store Selvtægteller Selvforsvars-Kunst — at skjule sine Følelser og sine Tanker; deri faaer den først Underviisning, naar den har prøvet de Mishandlinger, Frimodighed bestandigen er udsat for i sin Omgang med en skurkeagtig og egenkærlig Verden.

— En Bæk maa ikke sammenlignes med en evig Sladrer, som aldrig hører op med at lade Tungen gaae og ytrer bestandigt den samme kedsommelige meningsløse Lyd, som ingen besvarer. Bækkens Lyd er tvertimod afvexlende, og den har en Mening i sig, som aldrig ytrer Løgn. Naar Veiret er smukt og Luften blid, risler den sagte, og snakker til Stenene om det skjønne Veirligt; men naar det er Uveir, og Vandstrømmene ere slupne ud af deres Fængsler, retter den sig efter Tiden, og brøler, som en Tyr, der fegter paa Kongen af Portugals egen Rendebane, og, naar Solen brænder over vore Hoveder den ene Dag efter den anden, og man ikke kan see en Sky, skjuler Vandfaldet sit Hoved, forholder sig taust, og lader Solen gaae sin Gang, ligesom en viis Nar, der veed, at han bedst gaaer sin Herres-Hidsighed imøde, naar han gjør sig usynlig for ham, og er saa stille, som en Muus.

(The Talba, or Moor of Portugal, by Mrs. Bray, Vol. I.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 21. Tirsdagen den 13 Marts 1832.

Americas sande Hæder.

(Frit, efter Grenville Mellen.)

Italiens ynderige Dale. — Kilder!
Vel er' I skønne; men jeg elsker dog
Mit Land med sine kæmpehøie Bjerge,
Og sine rige Skove, meer, end Eder,
Og, skøndt en mægtig Drømmeverden stiger
Af Eders mange skyomkranste Aar,
Som Høiene paa fjerne Stormskyhimmel,
Seet' dunkle gennem Alnaturens Taarer, —
Jeg elsker dog den Storhed meer, som reiser
Sig trindt omkring mig her, alvorlig, stolt
Og lys.

Det Lys, som Tiden gyder over Landet,
Kan helligt være, men det giver ei
Den Straalekrans, som det, der lyser om
Den sande Frihеds djærve Sønners Tinding!
Og helligt vel det Lys, det ei fordunkles,
Der straaler fra et uddøet Folkefærd; —
Men dog — hvor flygtig er den Straaleglans
Fra Romas Sol imod Columbias Lys!
Tael ei om Arilds Aand, om Arilds Hjerte!
Tael ei om Romas skønne Himmelegn!
Vort er den gyldne Frihеds Land og Old,
Et helligt Old, betydningsfuldt!

Forsvundne ere Hellas' Krone, — Scepter, —
Og Ingen, som begræd Valkyrien,
Besad en Magt, foren't med Villiens Kraft,
At hindre hendes alt for bratte Død!
Voldsherskeren, med Jernsandaler, har
Ved sine plumpe Fodtrin rystet Verden,
Og end staaer Seierherren stolt, og tramper
Paa sande Frihеds ædle Heltes Grave! —
Jeg ønsker ei, at Krone eller Fje'rbusk
Skal vaie over Dig, mit Fædreland;
Seierherrens Fodtrin tyde paa en Dom, —
Rundt om hans Haand sig aabne lutter Grave!

O Roma! med de glimrende Paladser,
Paa mægtige Colonner hvilende,
Med Dine Helte, hugne ud i Marmor,
Bortrevne efter vundet Seier til
Et stolt Triumphtog, Kunstens høie Fest —.
O Roma! med de djærve Kæmpesønner,
Hvis Vei til Magt gik over Thronerne,
Som byggede kun en Times Kongeriger
Paa de end ubegravne Fyrsters Been —
Jeg ønsker ei mit Fædreland, som Dig,
Saa høit, og dog saa koldt! Gid hendes Magt
Maa, fri for Hovmod, eie Sjæleadel!

Ja, Dine Marmorstätuer, de vare
I Dine Seiersdage Trylleverker,
Hvis Læber syntes aabne sig for Øiet,
Der stirred' med Forbauselse paa dem!
Da Stätue paa Stätue der saae,
Den Levende saae paa den Døde stivt,
Og Mænd, som tause Pelegriner, stode

For et Madonna-Hoved paa et Altar —
O, ei for noget Mæsterverk i Marmor
Jeg paa det Lys vil give Slip, der straaler,
Naar andre Lys forlængst er' bålede,
Og Kunsten selv er sjunken i sin Grav!

Jeg ubekymret er om Meislens Verker —
Et Pantheons stolte Gloria af Helte,
Som stiller frem i Him'lens Middagsglans
En Hær af Snillerne i Krøniken.
Skøndt Fama nær og fjernt berømme vil
De stolte Verker af en magisk Haand,
Den Bedste dog af disse store Helte
Har intet Blod i sine Marmoraarer,
Og, skøndt et classiskt Kunstnersnille her,
Med fyrigt Øie Alt forvandlende,
Kan lokke Skønhed frem af Marmorblokken,
Til Elsk'ren tvivlsomt spørger: „Er det Kunst?"

Nei! Sligt jeg ændser ei — en herlig Krans,
Langt skønnere, end den, der slynger sig
Om parisk Marmorpande paa de Ædle,
Hvis Marmor syntes aande, leve, tale,
Ledsage skal det Løvte, som vi svore;
Et Haab, meer helligt, end indviet Busto,
Er vort, og ved et varigt Minde skal
Erindringen fra Støvets Lod befrie os.
En Kunst af høiere Betydning skal
Vort Mindebilled' i Columbia skabe —
Et aandigt Præg af det Elskværdige,
Et mere ædelt Belvedere!

Lad dem med Jordens Blomster da bekranse
De gamle Buster, Stâtuer og Urner!
En bedre Arv vil vorde os til Deel,
Et Offer, mere varigt, mindre koldt!
Lad os de Store og de Gode hædre,
Og kranse kun den Levende, hvis Hjerte
Et Hjemstavn er for gudbesjælet Dyd —
Og lad os yde ham vor Hylding nu!

Og, naar de Gode og de Store døe,
Skal deres Stâtuer sig mægtigt reise,
Og staae i vore egne Templer, som

Vor Hæders uforgængelige Minder —
Og, naar det hugne Marmor falder sammen,
Og Kunsten døer og synker i sin Grav,
Vort Minde leve i ærværdig Halle,
I Empyraion, Him'lens Pantheon,
Guddommens Sacristi!

H. C. W.

Lucca Giordano.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Hun søgte, at frelse sig ved det Haab, hun gav ham om, at hun, naar man vilde oppebie hendes Faders Ankomst, vilde rette sig efter dennes afgjørende Bestemmelse. Denne Erklæring var ikke behagelig for hendes utaalmodige Elsker, som gerne havde villet aflokke eller aftvinge hende et Ja, førend hendes Fader fremtraadte, som afgjørende Dommer, i denne Sag. Men, da hun ikke viste sig aldeles utilbøieig, tvivlede han ikke om, at den kærlige Fader vilde opfylde sin eneste Datters Ønske, at kunne vælge sig en Mand efter sit Hjerte, og dette Hjerte haabede han nu, i sin aandsforvirrende Kærlighedsdrøm, at blive Besidder af. Han ilede til den Gæstgivergaard, som Maleren Espagnolet var tilsinds at tage ind i, og efterlod der Underretning om, i hvilken Bolig denne maatte spørge efter sin Datter.

Han ventede ikke paa hans Ankomst med mindre Længsel, end Pigen, som han pinede med sin Lidenskab, og som kun i Nattens Mørke overlod sig til stille Klager over sin fortvivlede Stilling, og udgød en Strøm af Taarer, i det hun opløftede sine Øine til Gud, som hun anraabte om Hjælp. Saaledes tilbragte hun en sorgfuld Tid, hvori hendes Sind ingen Opmuntring modtog. Hendes bange Sjæls Haab blev stedse mattere, og den Farve, hvormed hendes Fortvivlelse malede hendes Fremtid, stedse sortere. Hun frygtede for, at hendes Fader ikke mere vilde fremtræde, som hendes frelsende Skytsaand, og at hun da skulde vorde et Offer for disse uværdige Mennesker.

Denne Frygt tiltog efterhaanden saa stærkt i hendes Bryst, at den berøvede hende Kraft til, at beholde hendes Fatning længere, og at Lazaris, som lurede paa hendes hemmeligste Bevægelser, begyndte at ahne den. Han bad hende paa ny, at give ham et utilbagekaldeligt Løvte om sin Haand og sit Hjerte, naar hun ikke vilde styrte sig selv og ham i Fordervelse. Saaledes var hun en Aften omringet af sine frygtelige Plageaander, og man tillod hende ikke længer nogen Udflugt. De bitre Bebreidelser, som Matronen, der var fortørnet paa hende, overøste hende med, de skrækkelige Besværgelser, som Caecilia tilraabte hende, og Lazaris Fordring, som brændte af Harme ved hendes Vægring, og forlangte, at hun øieblikligen skulde samtykke i hans Ønske, dreve den trøstesløse Piges Jammer til det Høieste. Alle hendes Indvendinger, alle hendes Bønner vare forgæves. I det hun vreed sine Hænder, faldt hun paa Knæ for sin Plageaand, og anraabte ham om Barmhjertighed, da hun ikke længere kunde skjule sin Modbydelighed for ham. Dog, hun fandt ikke hos ham, hvad hun søgte; Hevnens ødelæggende Følelse over hendes Modstand opfyldte tvertimod hans brændende Bryst; med et skrækkeligt Blik greb han hendes Arm, og med en Tordenstemme spurgte han hende for sidste Gang, om hun vilde blive hans, da en fremmed Stemme gav ham det bestemte og lydelige Svar: „Nei, Skurk!" og en Anfører for den kongelige Vagt med Følge traadte ind til Lucias Beskyttelse, hvis Opholdssted de endeligen havde udforsket. Han vendte sig med en Mine, der maatte vække Tillid, til den ængstede Pige, og sagde, at hun, naar hun, som han saae, ikke var tilfreds med sit Opholdssted, gerne maatte følge med ham, da en høi Person havde lovet at beskytte hende. „O ja!" raabte hun, i det hun igien fik Mod ved disse Ord, „o, tag mig med Dem!" og ved disse Ord klyngede hun sig fortroligen op til ham. „Nu, saa kom da!" sagde den venlige Beskytter, „jeg vil skynde mig, at føre Dem, hulde Skabning! ud af denne Røverhule, som beboes af onde Mennesker, der ville berøve Dem de høieste, jordiske Goder, Frihed og Lykke." I det han nu kastede et foragteligt Blik paa Lazaris, der stod, som tilintetgjort, sagde han til denne: „Fordervede! som de Gjerninger, Du udsaaer, ville ogsaa de Frugter vorde, som Du vil høste," og førte derpaa Pigen, som ved hans Side fik alt mere og mere Mod, bort fra Lazaris, for hvis fordreiede Ansigt og rullende Øine hun forsvandt for stedse. Hendes Befrier ledsagede hende til en smuk Bygning, hvor hun fandt et herligt Værelse tilberedt for sig. Her bad Lucia ham indstændigen, at afsløre sig den uforklarlige Gaade, som havde givet hendes Skæbne en saa gunstig Vending. Blot et Skuldertræk, med et Smiil, som vakte et ubestemt Haab, var hans Svar, og han forlod hende snart, efterat han havde taget en faderlig og velvillig Afsked med hende.

Nu, da hun var overladt til sine Betragtninger, forekom det hende, som var hun hensat i et fortryllet Land. Man søgte at forekomme alle hendes Ønsker, alle hendes Fornødenheder; dog det meest Velgjørende for hende var den blide Sindsro, som nu herskede i hendes saa længe martrede Hjerte, og som virkede der, som et mildt opvarmende Solskin, i Stedet for den kolde Stormvind, der kort tilforn rasede der, og, om ogsaa det Væsen, som hun skyldte sin Frelse, endnu var usynligt for hendes Øine, var det dog ikke fremmedt for hendes Hjerte, da hun glad bevæget følte, at det sørgede kærligen for hende. Sysselsat med de behageligste Tanker, begav hun sig til Hvile, og hun nød nu, efter lang Tids Forløb, den første, vederqvægende Slummer. Hun vaagnede munter, og det venligste Lys opklarede allerede den skiønneste Dag i hendes Liv. Den samme Aften, som, efter en dødelig Skræk, havde været saa riig paa Velsignelser for Lucia, var hendes Fader ogsaa høist udmattet ankommen i Madrid, og tidligen næste Morgen ilede han til den Bolig, som Lazaris i Gæstgivergaarden angav ham, som hans Slægtnings. Han fandt hende alene og endnu ganske rystet af det, der var forefaldet forrige Aften, hvorover dog ingen Beskrivelse strømmede fra hendes Læber, der ellers vare snakkesyge nok. Espagnolet bemærkede ved det første Blik, som han kastede paa hende og hendes usle Omgivelser, hvor meget hans høitspændte Forventninger slappedes; dog forglemte hans Faderhjerte i dette Øieblik, at søge efter indbildte Skatte, og spurgte kun om sin Datter, som var ham den kostbareste Skat. Med Forbauselse erfoer han, at hun var

bleven hentet af en kongelig Vagt fra dette Huus, og der opvognede hos ham en indvortes, ubestemt Mistanke imod de Mennesker, som han havde betroet det, der var ham dyrebarest. Han ilede bort, for i det kongelige Vagthuus at spørge om sin elskede Datter. Man gav ham venligen Underretning derom, og førte snart Faderen, som zitrede af Glæde over Lucias Frelse, til hende, som ikke ahnede, at den sagte Banken paa Døren forkyndte hende et saa kært Menneskes Ankomst. Han traadte langsomt ind, hun kastede et Blik paa ham, og med et Skrig, som tolkede hendes glade Overraskelse, fløi hun i de faderlige Arme. Med stille, veemodblandet Fryd feirede de Gjensynets første Minuter. Først, da deres glade Sjæle vare blevne roligere, skildrede Lucia med Veemod, som sørgelige Erindringer fremkaldte hos hende, den Tid, som var forløben mellem deres Adskillelse og glade Gjenforening, og som opvakte Gysen hos Faderen, der ikke følte sig fri for Bebreidelser, og inderligen beklagede hendes Skæbne. Det var kun det skønne Standpunct, hvorpaa han nu fandt hende, som trøstede ham for en forbigangen Tid, der havde handlet saa fjendligen mod hans Yndling. Saaledes havde Lucia udøst sit Hjerte for en kærlig Trøster; kun eet Spørgsmaal betyngede det endnu, og svævede paa hendes Tunge. — „Og Lucca, min Fader?!" spurgte hun med fremkunstlet Ligegyldighed, „hvorledes gaaer det ham?" „Ach, vor gode Lucca," svarte Espagnolet, „ham lod jeg blive i Neapel; dog har jeg siden faaet Efterretning om, at han har forladt sit Fædreneland, og giør en Reise paa Kunstens Vegne, som han altid vender sig imod, ligesom Magnetnaalen imod Nordpolen; nu maa Himmelen vide, til hvad Kant af Verden den har hentrukket ham." Denne Efterretning nedtrykkede hendes Sind, som nyligen hævede sig saa høit paa Glædens Vinger. Saaledes skulde hun da ikke mere gjensee ham paa det Sted, hvor hun havde forladt ham dybt bedrøvet, og hvor hun, kun trøstet ved Haabet, om snart at gjenfinde ham der i en gladere Stemning, løsrev sig fra ham. Saaledes skulde intet af hendes venlige Blik kunne sige ham, hvor meget hans tause Kærlighed rørte hende. Hensjunken i dybe Tanker, sad hun ved Siden af sin Fader, som stille gav Agt paa hende, da hendes Befrier, til

deres Overraskelse, traadte ind i Værelset, og bad Begge, at følge sig, dersom de ønskede, at see den Gaade løst, ved hvad hemmelig Indflydelse Lucia var bleven frelst. Han førte hende ad den samme Vei, som Lucca før havde vandret, til det Værelse, hvor Don Juan først forestillede denne for Kongen. Her bad han dem at bie, og forlod dem. Espagnolet og hans Datter bleve tilbage i en selvsomt bevæget Stemning, hvori Uvisheden om, paa hvad Maade Gaaden vilde løses, havde sat dem, da Don Juan traadte ind, som Espagnolet mindst formodede at see, men som undertiden viste sig i Baggrunden af de Tanker, der hele Tiden sysselsatte Luccas Sjæl.

(Sluttes i næste Nr.)

Sammenligning mellem det kongelige danske Theater og Himmerige.

Livet er Myriader Millioner Gange blevet sammenlignet med en Reise (see dette Blads 4de og 5te Numer!), med en Drøm, med et Skuespil o. s. v., og Jorden med et Theater; men endnu troer jeg aldrig, at det er faldet Nogen ind, at sammenligne i en philosophisk Doctordisputats Himmerige med et Theater. At det kongelige danske Theater er et Himmerige for de bedst lønnede, og i deres Kunst ivrigste sceniske Kunstnere og Kunstnerinder, for alle enthousiastiske Dramaturger, for alle æsthetiske Damer og Herrer, og for alle de velhavende Dagdrivere, hos hvem Theateret er en passe-temps, et Surrogat for et Spilleparti, naar de have deres Aften ubesat, ligesom det burde være et Søgnedags Moralsurrogat i paakommende Tilfælde for Søn- og Helligdags-Kirken og Prædikestolen, — det vide vi Alle; men at vort Theater virkeligen er et Himmerige med 4, og ikke med 7 Himle, som der staaer i Julestuen og i en af Philisterlærlingens Prædikener — det veed Ingen, undtagen jeg; men, naar jeg har fortalt mine Læsere det, saa vide de det Alle. Til Sagen!

At Helved ligger under Jorden, veed Enhver. Under det kgl. danske Theater er en heel Hær af Smaadjævle, som vise sig i Rotteskikkelser. Under Theaterbygningen ligger altsaa Helved, og Smaadjævlene flokke sig her sammen paa Grund af den Fugtighed, som er dette mærkværdige Helveds eiendommelige Særpræg, hvilken reiser sig fra den tætved liggende Holmenscanal, der undertiden uddunster af sit Moderliv en Duft, der er meget nær beslægtet med det Begreb, Philisteren giver os om Svovlpølens Duft. Hine underjordiske Djævle forvilde sig undertiden i en af Himmeriges 4 Himle, hvor Sagnet fortæller, at de stundom paa deres Himmelfart genere især de Engle, som kaldes Damer.

De Jordiske leve paa de nuværende Pladse, i Parquettet, i Parterret og Parterrelogerne. De 9 Classer i Aandens og Hjertets Rangforordning ere fordeelte saaledes i disse 4 Afdelinger, at de tvende Første findes paa de numererede Pladse, 3die og 4de Classe i Parquettet, 5te 6te og 7de i Parterret, og de to Sidste i Parterrelogerne. Det er ikke saameget Kjolen, som Pengene, der her gjøre Manden og Qvinden, skjøndt egenligen tobeende Sviin i det Udvortes udelukkes fra Baasene (Parquettet) og de frit staaende Pladse (om man saa tør sige!) eller Parterret. Sviin i det Indvortes have derimod Adgang til disse Pladse mod at erlægge den anordningsmæssige Betaling. Da Hovedsagen paa alle disse jordiske Pladse er Betalingen og et taaleligt Hylster (de, der ikke have det Sidste, kaldes Uvedkommende, og dem tilstædes, som sagt, ingen Adgang), saa er det en Selvfølge, at der paa alle disse Pladse findes alle aandige og moralske Yderligheder sideordnede. Man finder derfor her Fornuftige, Dosmere, Daarer, Narrer, Retskafne og Skurke ved Siden af hinanden, og midt iblandt dem den intellectuelle og moralske Verdens juste milieu, Hverdagshoveder og Hverdagshjerter. Her gjælder den gamle Erfaringssandhed: „Les extrêmes se touchent" („Yderlighederne grænse nær til hinanden"). Her hersker derfor ogsaa en temmeligen republicansk Frihed og Lighed, som dog begrænses ved Penge- og Kjolerangforordningens, raadgivende Provincialstænders halvt monarchiske Constitution. Kan Nogen forstaae dette, saa skal det være mig kært. De, som kun kaste deres Blik paa Overfladen, forstaaer det ikke, men de, der, som Grethe i den wesselske, strømpeløse Kærlighed, see dybt i Tingen, forstaae nok mit Udtryks Kraftcompacthed.

Foran de numererede Pladse sidde de musikalske Engle, Helgener og Helgeninder. Man skal ikke bryde sig om, at det Himmelske her gaaer i lige Linie med det Jordiske, og at dette grænser saa nær til hiint. Det er min Phantasies forkeerte Verden, som her kommer i en lille Collision og Conflict med den reelle Verdens Realitæt. — Hvor det dog er en ypperlig Ting, at kunne slaae om sig med saadanne Kunstord! Det er det, der gjør, hvad man kalder Knaldeffect. Skulde der være en eller anden Lægmand eller Læggvinde, som ikke forstaaer denne lærde Snak, saa lege man Springforbi, eller lade en Rus forklare sig det! — Til Texten igjen! — Jeg siger endnu, som jeg sagde før: „Foran de numererede Plads sidde de musikalske Engle, Helgener og Helgeninder." Blandt disse spille Basunænglene, hvortil alle de blæsende Instrumentalister maae henregnes, ingen foragtelig Rolle. Nogle ere Helgener og Helgeninder. Hvor meget findes der f. Ex. ikke af den musikalske Helgenindes, Sancta Cecilias, ophøiede Træk i vor udmærkede og over hele Verden berømte Hautboist, Herr Bahrts, himmelskt smilende Ansigt! Jeg kunde næsten fristes til at kalde det et Madonna-Ansigt. Fristelsen er stor! — Dog, det skal ikke forføre mig, dette skjønne Fuldmaaneansigt!

Foran det himmelske Orchester ligger den egenlige, himmelske Skueplads. Sangerne og Sangerinderne ere Serapher, Skuespillerne og Skuespillerinderne Cheruber, Danserne og Danserinderne Planeter, og Statisterne Fixstjerner; Souffleuren er snart Zephyr, snart Boreas o. s. v. At nu ikke alle disse himmelske Væsener ere lige dygtige, det er en Selvfølge, og grunder sig i Theaterhimmelens Skrøbelighed og i min Phantasies jordiske Væsen. At saaledes f. Ex. Cherubens Flammesværd langtfra tager sig saa godt ud i Herr Lunds, som i Herr Stages Hænder, er naturligt. — — — — — — — — — — — Vort theatralske Himmerige bestaaer, som ovenfor er sagt, kun af 4 Himle, Loftet, Galleriet (Paradiset), 2den og 1ste Etage. Alle Stænder og Aldre, alle Nuancer af Dyd og

Last, Rigdom og Armod, Dumhed og Klogskab, Skønhed og Styghed af begge Kjøn ere her blandede imellem hverandre; dog findes det største Antal af Fattige og Sparsommelige (altsaa i eet Punct Dydige) i Galleriet eller Paradiset og paa Loftet. Iøvrigt hersker her almindelig Lighed, naar man undtager, at den forreste Række i Almindelighed bestaaer af lutter Damer. Det er saaledes ikke umuligt, at en Herre kan træffe en Tjener, eller en Dame en Tjenestepige eller en Hetære i første eller anden Etage. Friheden er temmeligen lovbegrænset ved den Sædeligheds- og Velanstændigheds-Følelse, som er de Danske egen, og ikke ved Bajonetter og Politistokke. At enhver Controleur er det theatralske Himmeriges Sanct Petrus, som lukker op for de Udvalgte, hvem Billetcassereren, som er en anden Lindberg, har givet Pas, indseer man let.

Simplex.

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Tredie Scene.

Magister Stork og Procurator Fuchs.

Mag. Stork. Per fovem! saadan en Tort har a aldrig oplevet i mine livfødte Davve. Skulle lærde Folk saaledes torteres og gjøres til quasi prostibula af illiteratis og ulærde Mennisker? Nei, det er, bitterdød! et non plus ultra af Uforskammenhed. Det raaber om Hevn, posiit vindictam, kæreste Herr' Fuchs! Hvor finder a et Remedium til at hevne mig med paa disse hersens Qvindemennisker med deres linguæ mordaces, eller bidende Tunger? A veed it, hvor a skal finde saadan et Remedium? Hvad seier De, kæreste Herr' Fuchs?

Fuchs. Ja, hvad skal a seie, Falil, hvad skal a seie? Det er, Djævelen regere mig, lovstridigt, at bespotte og udskælde Mennisker; men De har it nouen Vidner, Falil, uden mig. Rettersgang kan it hjælp Dem.

Stork. Deri har De, bitterdød, Ret, kæreste Herr' Fuchs! Men, gives der it nouet andet Remedium til at vindiciere sig med? Skal a da, ved Dævelens Vold og Magt, entet a vil eller it, udraabe: „Una, salus victis, nullam sperare salutam," „den Overvundne har kun jen Frels, den, ingen Frels at haabe?" O me miserum! Aa, a elendige Menniskens Baarn! (Pause). De grunder, Falil! De falder i dybe Tanker! (Pause.) De løfter Hovedet i Veiret! Kan a haabe nouen Frels, tu hvad Falil?

Fuchs. Ja kæreste Herr' Magister! Satire og Persiflosie kan it hevnes bedre, end ved sig selv. Sæt Dem ned og skryv en Satire eller et Smædedigt over disse forbandede Qvindemennisker, som Dævlen har skabt i sin Vrede til Deres Ulykke; men det maa, pinedød, være en aalmindelig Saatire, a mener, De maa it nævne de Menniskers Navne, Falil, men alenestens satirisere Tingen, men it Personen. De har jo studeret Horatius, Persius og Juvenalis, der maa dog hænge nouet ved endnu deraf fra Deres Scholedaue; De er jo heller it fra Snøvsen, Falil, men har jo saa meget Vid af Natur'n, at den vist it vil komme til at mangle det fornødne Saalt.

Stork. A seier saa manne Tak, Falil, gratias tibi ago quam maximas. A veed det, a er jen lærd Mand, a kan aalle de gaamle Classikere udenad paa mæ Fingre, ja mari mænd kan a saa, men mæ Mouersmaal, mæ Mouersmaal, Falil! deri har a just it mæ Styrke, og Satiren er a it mægtig. I det egenlige Originaale er a en Sinke og en Stymper; for a skal seie vos, dengaang a deponerede, fik man it nouen Dvælse i at skryv Traactaater eller Dissertaationer i linguaa vernaaculaa eller Mouersmaalet, som nuomstunder de unge Studenter faae, hvorfor de ogsaa snaart blive heelt dygtige Scribenter og Poeter paa en Haals. A er æ god Commentaator over Aandres opera, men som auctor, duer a pinedød it, undtaagen i de philosophiske Materier og i lingua latina. A har, bitterknø, skrevet over 50 philosophiske Disputaatser paa Laatin, og deriblaandt jen Gaang, jen de succidio eller Selvmord, hvilket crimen a haar defenderet for Curiositætens Skyld in publico certaamine; men Saatirer og slige foetus ingenii kan a per fovem, it skryvv, nei, mari

mænd om a kan. Men De, kæreste Herr' Fuchs, De, som haar et ingenium foecundum, De, som er en poeta, en scriptor satyraanum, en ganden Juvenaalis, De, skryv De saadan en saatyra, og for dog at have den Fornøiels at tage Deel i Hevnen, vil a, Dævlen regere mig, gerne skryvv den af, og sætte mæ Navn under den; men den maa, bitterknø, være universaa is, for Guds Skyld ikke speciaalis!

Fuchs. Vil De det, sødeste Herr' Stork?

Stork. Ja, Gud, vil a saa, med største Fornøielse.

(Fortsættes)

Theatret.

Sondagen d. 11 Marts d. A. gav Herr' F. Funck, første Violoncellist i det kgl. Capel, en musikalsk Aftenunderholdning paa det kgl. Theater for en talrig Forsamling. Den bestod af 5 instrumentale Numere, 1 vocalt Nummer og 5 Declamations = Numere. Samtlige Partier af denne Aftenunderholdning bleve modtagne med levende Bifald, med Undtagelse af Boyeldieus skonne Ouverture til „de to Nætter." I den nyere Tid er det blevet Skik, at det stemmegivende Parterre lønner Ouverturerne med Taushed. Herr' F. Funck, der unegteligen er ligesaa stor en Mæster paa Violoncellen, som Herr' Wexschall paa Violinen, udførte 3 instrumentale Numer, alene med den mageløse Færdighed, Aand og Liv, som man er vant til at beundre hos denne udmærkede Kunstner. Han henrykkede Tilhørerne i lige høi Grad ved Foredraget af Kummers Violoncelconcert, Schweitzerscenen af Operaen, „Vilhelm Tell" og Cappriccioen over polske Sange og Danse. Nr. 4, som var en Concertino for 4 obligate Violiner, med Accompagnement af Orchester, af Maurer, og udførtes af de Herrer Repetiteurer P. Funck og Werschall, Syngemæster Frohlich og Capelmusikus Koch, modtoges med almindeligt Bifald. Det ene vocale Numer (Nr. 9) var en Aria af Caraffa, som blev sjunget af Jfr. Ryslander. Denne

unge, haabefulde Sangerindes Foredrag vinder bestandigen i Lethed og Ynde, og hendes heldige Bestræbelse for at forene Natur og Kunst finder levende Erkendelse hos Almeenheden.

Af de 5 Declamations=Digte fremsagdes Nr. 3, „Lidt om Ingenting, nyt Digt af J. F. Hansen," et ganske vakkert Serioso=Jocoso, hvis Titel fyntes os ikke ganske heldigen valgt, af Herr' Instructeur Nielsen, med den hos ham sædvanlige Ynde og Aandrighed. — Nr. 5, et ældre Digt, Princessen med den lange Næse, af Ridder, Herr' Professor Oehlenschlæger, fremsagdes af Jfr. Heger med en Betoning og et elskværdigt Foredrag, der meget hævede Digtet, hvis Længde er større end dets Vittighed, og hvis piquante Side egenligen er den lange Næse, og de Riim, som accompagnere den. — Nr. 6, Matrosen, af C. Winther, fremsagdes af Herr' Dr. Ryge. Da det er en Sjeldenhed, at Herr' Doctoren og Medinstructeuren beærer Soirée= og Concertgiverne med sin Understøttelse, var hans Fremtrædelse denne Aften os ligesaa velkommen, som overraskende. Han fremsagde Herr' Christian Winthers skønne, rørende Digt, der i mangen Barm vakte veemodsfulde Erindringer om det, for Danmark skæbnesvangre, Aar, 1807, med den, ham saa ganske egne, Kraft, Værdighed og hjertelige Alvor. Den Stilling, han havde valgt, fandt vi særdeles passende. Et Par Steder var Herr' Doctorens Declamation lidt syngende. — Nr. 8, Flygtningen i Danmark, nyt Digt af en Anonym, fremsagdes af Herr' Instructeur Nielsen. Dette Digt var, i Anmelderens Tanker, det Første af denne Aftens Declamations=Numere, baade fra Digterens og Fremsigerens Side. I dette Digt skildrer en Dansk for en Flygtning, som frugtesløst har kæmpet for sit Fædrenelands Frihed og Uafhængighed, og med let tilgivelig Bitterhed og af Uvidenhed kalder Danmark et Trælleland og vor elskede Frederik en Trællekonge, med Varme og Kraft Danerkongens ædle Hjerte og hans Kærlighed til et Folk, som søger sin største Hæder og Lykke i at være og kaldes hans Børn, fordi han saa ofte har viist, at han er som en Fader for dem. Paa et Par Fortalelser nær, som var en Følge af Følelsens Strøm, fremsagde Herr' N. dette Digt med en Kraft og

Inderlighed, der fandt Gjenklang i alle Hjerter, og lonnedes med et tre Gange gjentaget Bifaldsraab. — Nr. 10, Ægtestands Politik, nyt declamatoriskt Spog, af Herr' T. Overskou, fremsagdes af Mad. Larcher. Denne Spog var, i vore Tanker, det Andet af denne Aftens Declamations-Digte. Uagtet det, efter vor Mening, maa staae tilbage for Herr' C. Winslows Epilog, kunne vi dog ikke negte, at det er meget vittigt, og, naar man veed, at vor Scenes lille Charite, Md. Larcher, fremsagde det, saa behover man ikke at sige mere. — Vi haabe, at lavesste Vedkommende have faaet tilborlige Næser for Lysepibeforstyrrelsen og Nodestolsforglemmelsen. — Vi undre os over, at man iaar er saa sparsom med at aftrykke Aftenunderholdningernes Declamations-Digte i vore Tidsskrivter. Kbhvnspostens ærede Udgiver optager dem vist gerne, og den gode Mand, som staaer for Smagen i Skilderiets Restauration, og som Herr' M. Winther beskylder for at være gal og vittig, kimser vist ikke af dem, som man kan see i Nr. 19.

Denne interessante Aftenunderholdning beæredes af D. K. H., Kronprincesse Carolines, Princesserne Wilhelmines, Caroline Amalies, og Julianes, samt D. K. H., Princerne Christians og Ferdinands Nærværelse.

Chraahnsintis.

Spørgsmaal om „Juridiskt Ugeblad."

Siden den 4de Febr. d. A. indtil Dato er intet Numer af dette Tidsblad udkommet, uagtet Contingenten for dets forste Quartal for iaar er betalt forud til Herr' Factor Qvist efter hans Quittering til Subscribenterne. Der mangle altsaa 5 Numere, og i 5 Uger have Subscribenterne forgæves ventet, at Herr' Factoren, eller Bladets Redacteur, Herr' Copiist Sørensen, vilde vise dem saa megen Agtelse, at han underrettede dem om Grunden til dette Særsyn. Mangel paa Stof kan næppe være Aarsagen til et Blads Udeblivelse, som leverer udtogsvise eller fuldstændige Aftryk af Retsforhandlinger, og hvis Redaction ikke udfordrer meer, end alminde'ig Copiist-Evner. Man haaber, at Vedkommende, hvis Mangel paa Subscribenter eller Redacteurens Sygdom har foranlediget Bladets Udeblivelse, opfylder den Pligt, som paaligger dem. For 7 Mk. 8 Skl. har man da, i alt Fald, faaet 5, i Stedet for 13, Octavark.

r.

Blandinger.

En af de polske Flygtninger, General Grev Czapski, har nyligen, ved et Mode i Dublin af de irlandske Radikale, holdt en Tale, som blev optagen med de meest enthusiastiske Bifaldsyttringer. Den var stilet imod de europæiske Magter, der ved deres Uvirksomhed overlode Polen til sin Skæbne, og indeholdt, blandt Andet, følgende Ytring: „Siden Københavns Bombardement, Pargas Salg, Napoleons Fængsling til Klippen, efterat han havde kastet sig i Armene paa den britiske Hoimodighed, havde det engelske Cabinet Intet at tabe ved at forlade Polen."

(Kp.)

— Den mauriske Digter, Zohard, som har skrevet temmeligt bittert om Qvinden, har sammenlignet hendes Dyd med Istappen, som ikke bliver længer usvækket i sin Crystalreenhed, end til den første Solstraale, ligesom Mandens Kærlighed skinner paa den, og smelter den fromme Ædelsteen med sin Ild.

(The Talba, or Moor of Portugal, by Mrs. Bray, Vol. I.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 22. Fredagen den 16 Marts 1832.

Nero ved Romas Brand.

(frit, efter Victor Hugo.)

See hist! Hen paa sit Flammebytte
Nedruller sine Røgskyer Ildens Daimon;
Han Murene kærtegner — snart de styrte;
Paladserne bortdunste i hans Favntag.
Hvi har jeg ikke Kys, som Alt fortære,
Og Kærtegn, som kan sønderknuse Alt?
Hør, hvilket Bulder! See de tykke Dunster!
See Mennesker i Ilden vaklende,
Som Skygger! Mærk den Dødens Taushed, som
Afbryder grad'viis atter Tummelen!
See Pillerne af Erts, Guldportene,
See, hvor de sammenstyrte! Strømme af
Det smeltede Metal, henrullende,
Nedjage rædselfulde Luebølger
I Tib'rens Favn, der syder hvislende! ....

Farvel, Du stolte Capitolium!
I Ilden, som faaer stedse mere Næring,
Syllas Vandledning er Cocyti Bro.
Thi byder Nero: „Disse Taarne, Kupler,
„De skulle falde!" — Vel da! over Roma
Henbruser overalt paa een Gang Flammen:
Yd ham din Tak, Du Verdens stolte Dronning!
Hvor skønt er ei det Diadem, han om
Dit Hoved slynger, luerøde Roma! ....

Hvor skøn er Branden dog i Nattens Mulm!
Misundt mig havde selve Herostrat
Min Hæder. Bryder vel min Lyst sig om
Nationens Qval? Den flyer: paa alle Sider
Omringe Luens Hvirvelstrømme den...
Tag af mit Hoved Kaiserkronen! Ilden,
Som brænder Roma, bringer Blomsterne
Snart til at visne, og med Brændemærker
Dens Herskers pletfri' Pande stæmples.

H. C. W.

Lucca Giordano.

(Sluttet, see forr. Nr.)

I det første Dieblik, da han fremkraabte, forundredes hun, fordi hun i ham troede, at see den, der i Stilhed handlede alene for hende. Dog lignede det nuværende Indtryk ikke mere det, som han eengang havde gjort paa hende. Den Ild, som før havde brændt i hendes Bryst for ham, var udslukket; thi den var opblusset alt for hurtigen, til at den kunde frembringe en varig Lue. I hendes Hjerte levede nu en anden Gjenstand, hvis Billed var uudsletteligt; thi det var Beundring over Luccas skønne Dyder og hans stille, tilbageholdne Kærlighed, som havde afbildet det

der. Men i Don Juans Bryst var Følelsen ikke udslukket for den Pige, hvis fortryllende Skønhed havde henrykket ham saa meget, og som nu igjen stod skønt blomstrende for hans Øine. Han torde ikke see paa hende, der var bleven saa farlig for hans Rolighed, men henvendte sig alene til Espagnolet. Han talte til ham paa sin sædvanlige, indtagende Maade, og sagde, at, da han og hans Datter formodenligen ønskede, at lære at kende det Væsen, som med usynlig og kærlig Haand havde bortledet Ulykken fra Lucia, maatte han nævne dem Kongens Hofmaler, som hendes Befrier. Han kendte Lucia — han elskede hende, og, da en bange Anelse om, at hun levede i en Omgivelse af Mennesker, der, som givtige Slanger, lurede paa, at ødelægge hendes Lykkes Blomster, havde bemægtiget sig ham, havde han anraabt Dronningen om Beskyttelse for hende. Efter et Ophold vedblev han med en indre Bevægelse, som hans skønne Træk tydeligen tolkede: „Hans høie Velynderinde har overdraget mig det Hverv, at beile i hans Navn til Eders Datters Haand, dog kun under den Betingelse," tilføiede han, i det han forglemte sig selv, med et følsomt Blik paa Lucia, „at hun anseer ham for værdig til hendes Hjerte."

Denne havde med tiltagende Forundring hørt hans Ord. „Nei!" raabte hendes Hjerte, da hans Tale var tilende; men Agtelse for Dronningens Foredrag holdt endnu hendes Tunge fængslet, og hun besluttede, alene at betroe sin Fader sit afslaaende Svar; thi nu følte hun først, at hun ingen Lucca vilde finde for sit Hjerte i nogen anden Mand. Espagnolet alligevel, som ansaae dette Tilbud for at være en stor Ære for sig selv og Lucia, svarede: „Ligesaa gennemtrængt jeg er af den Lykke, som tilbyder sig for min Datter, ligesaa meget haaber jeg ogsaa, at hun ikke vil støde den fra sig." „Nu, saa maae I da Begge først see ham," sagde Don Juan, „og Lucia maa, i alt Fald, fælde hans Dom. Det er Dronningens Villie og hans Ønske. Hun vil selv see Eder, og forestille Eder Frieren."

Espagnolet og hans Datter fulgte med taus Uro den spanske Adelsmand, som gik foran dem. Da de traadte frem for Dronningens milde Aasyn, forsvandt denne Uro aldeles. Hun kastede

et vennehuldt Blik paa dem, og et velvilligt Smiil var den Hilsen, som bød dem velkommen. Hendes Øie dvælede i stille Betragtning adskillige Minuter paa den yndige Pige. „Ved Gud!" sagde hun derpaa levende, „naar man kan afbilde Originalen saa lignende, maa den leve, som Ideal i Hjertet." I det hun overrakte en kostbar Perlesnor til Lucia, som bøiede sig for hende i elskværdig Forvirring, vedblev hun: „Bær dette Smykke, kære Pige, til Minde om Din Befrier, om Du ogsaa negter ham det Ønskes Opfyldelse, at pryde Dig dermed, som hans Brud! Det kan Du i dette Øieblik afgiøre, da jeg vil vise Dig Din Skytsaand." — „Giordano!" raabte hun, og Lucia, som i Førstningen troede, at dette Navn, som hendes Hjerte nævnte saa høit, kun lød for hendes Øren, blev heftigen rystet, og troede først sine Øine, da den ædle Yngling, Lucca Giordano, med et Aasyn, hvori Glæde og Kærlighed afspeilede sig, og med den gamle, rørende Beskedenhed, som maatte erhverve ham ethvert Menneskes Yndest, virkeligen traadte ind. Hans talende Øie faldt paa hende med et Udtryk af den inderlige Følelse, som længe havde levet alene for Lucia i hans Barm; men, idet han bøiede sig dybt for den milde Dronning, ytrede han Intet, uden dette betydningsfulde Blik. Da Dronningen havde i nogle Øieblik med himmelsk Menneskekærlighed frydet sig ved de to Elskendes glade Ansigter, forlod hun med dybt bevæget Sjæl Værelset, for ikke ved sin Nærværelse at hindre deres Følelsers Udbrud. Don Juan fulgte hende, med det sidste, veemodige Afskedsblik paa det yndige Væsen, hvis Besiddelse ikke skulde gjøre ham lykkelig, men til hvis Lykke han havde bidraget, hvilket han nu med Selvtilfredshed bemærkede paa deres Øine, som straalede af Kærlighed. Da de vare alene, styrtede den tro Lucca hen til den saa længe og saa smerteligen savnede Elskede, og hans Henrykkelse ved at gjensee hende var den første, aabenhjertige Kærlighedserklæring, hvortil hans Følelse henrev ham i dette skjønne Øieblik. Espagnolet, der aldrig havde troet, at skulle see sin egen Lærling i Kongen af Spaniens Hofmaler, omarmede Lucca, der nu i doppelt Henseende var ham dyrebar, med den inderligste Taknemmelighedsfølelse og faderlige Velvillie, og lagde

sineHænder velsignende paa sine to elskende Børns Hoveder, og Lucia, hvis Hjerte for kort Tid siden vilde have sagt: „Nei!" udraabte nu rørt, i det hun omarmede den elskede Giordano: „Ja, Lucca, ja, jeg elsker Dig!" — Saadant et Diebliks Fryd havde den elskende Malers Phantasi ofte foremalet sig, og nu faldt den i hans Lod i langt høiere Grad, end hans Billed havde forestillet ham den. Hans dydige Hjerte fortjente den ligesom den Lykke, der fremblomstrede for ham i Foreningen med Lucia, og som afprægede sig med liveligt Udtryk og frisk Farveglans i alle hans Malerier, som agtes høit af alle Kunstforstandige, og pryde endnu den Dag i Dag adskillige Kirker i Madrid, Fiorenza og hans kære Fædrenestad, Neapel. *)

H. C. W.

*) Paa Grund af den smagløse Form, hvori Friherrinde Hlubek har taget sig den Frihed at sætte sin Fortællings gode Materie, har Oversætteren paa de fleste Steder maattet omarbeide Stilen, hvilket han haaber, at Læserne ikke ere misfornøiede med.

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Fuchs. Naa, det er mig kært! Ja, saa skal a skryvv den, Falil!

Stork. Men jo før, jo heller! om muligt strax, strax!

Fuchs. A har allerede sammensat den i Tankerne.

Stork. Nei, er det virkeligen saandt, Falil? Quantum ingenium! De er jo en poeta ex tempore! Kom da, og lad os gaae hjem, at De kan netskryvv den, og a sætte mæ Navn under den og faae den indført i Nyhedsposten.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

(Mag. Storks Værelse; der hersker den største Uorden; midt paa Gulvet staaer et Bord, opfyldt med Bøger og Papirer, en Tallerken med Smør paa, et Potteskaar med Stosværte, en Flaske Øl, en Flaske Brændeviin o. s. v. Sengen er ikke opredt; i et Hjørne af Værelset staaer en Lænestol, og ved Bordet 2 Stole med halve Rygge o. s. v.; Stork og Fuchs komme begge ind.)

Stork (idet han slæber Lænestolen hen til Bordet.) See her, mæ bedst Ven, her er, mari mænd, baade Blæk og Pen og Papir; sæt Dem nu ned, Falil, og (i det han skænker af Flasken i Glasset for Fuchs) tør a byd Dem æ bitte Snaps Pomerants? den baade opmuntrer, styrker og vederqvæger, ja, bitterdød gjør den saa! Gid den maa være Dem et medium inspirationis, et Begeistringsmiddel, ligerviis, som Vandet af Musernes Kilde, Helikon! Drik, sødeste Ven, drik, (han skænker for ham igjen) og skryvv, skryvv raskt! (Imedens Fuchs drikker og skriver, gaaer Stork op og ned ad Gulvet.) Dengang a var i København, det er nu manne Aar siden, lad mig see, ja, det er en 30 Aar siden, da var der en stor Poet, som drak en Snaps Pomerants for hver Side, han skrev, og han skrev, bitterdød, manne Sider om Dauen, men han var, mari mænd, ogsaa saa rød, som Kobber, i sit Aansigt. Nei, see baarestens, hvor min Poet skryvver, det bliver sgu vist ogsaa godt. A vild saa gerne have det Stykke ind i det Numer af Nyhedsposten, som kommer ud i Morgen tidlig. A er saa banne, a skal komme for sildigt, a staaer, som a stod paa Egg.

Fuchs (reiser sig.) Nu er a færdig.

Stork (tager Papiret og læser.) Uglerne, en satirisk Fabel Bravo! Bravo! (han læser videre.) Bravo, Bravo! Bravissimo, Bravissimo, Bravissimo! Det er, per Jovem, fortræffeligt, det er et Mæsterstyk, et monumentum aere perennius! Og det haar De skrevvet i saaddan en Hast? O, De er et ingenium, o, de er et ingenium, Falil! De fortjener laudaabilis et quidem egregie! Ja, det maa tryks, det maa, bitterdød, tryks. A sætter mæ Navn under det, og saa løber a i fulde fire Spring til Nyhedspostens Udgiver. Hvor De

er en sjelden Ven, saaledes at overlaade mig Auctorskabet til Deres Aandsproducter, ret en rara avis in terris, en sjelden Fugl paa Jorden! Nu skryvver a det af, og saa mæ Navn under, og saa løber a til Nyhedspostens Udgiver, han er jo min Gjenbo, og saa flux hjem igjen til min søde phoenix inter amicos. Nu maa a skonne mig, a maa skryvv Fanden et Øre af! (han skriver.) Hvor det er vittigt! Hvor det er fuldt af aattisk Saalt — og urbaanitaas — og mordaacitaas — vittigt og bidende! — Saa, nu er a fix og færdig! Nu affted, og quam celerrime er a her igen! I et Minut er a her tilbaage! Farvel min bedste Herr' Fuchs! De oppebier dog mæ Tilbaagekomst eller reditus. Ikke saandt, Falil! (han kysser ham.)

Fuchs. Ja vist, min bedste Herr' Stork!
(Stork gaaer.)

Femte Scene.

Fuchs (alene.)

Ha, ha, ha! Hvor a harført den forfængelige, latinske Pedaant i Fælden! Ha, ha, ha! Han er ret kommen i en lykkelig Tid i mine Kløer! Han vaar Lærer ved en latinsk Schole i Sjelland, men der braagte Grundtvigs og Rudelbachs og Thisteds Skrivter ham fra Snøvsen. De fandt ham liggende paa Gulvet og gnaavende i Thisteds Repertorium. Den moderaat-aantique Theologi havde gjort ham gaal den Gaang, det er nu 1 Aar siden, ligesom Kaants Kritik der reinen Vernunft gjorde jen Gaang ved jen aanden Maagister, a har kendt i Thisted; han laa ogsaa og gnaavede i Bouen paa Gulvet. Vor Herr' Stork fik sig da en Pension, og nu lever haan her, til min og maanne aandre vittige Hoveders Moerskab. Jo, han æ, bitterknø, kommen her i en god Tid. Ha, ha, ha! Nu æ han rekti nok it mere gaal, men haan haar, mari mænd, som aalle latinske Pedaanter, dog jen Skrue løs. Ha, ha, ha! Hvor Damerne ville ærgre sig baade blege og gule, naar de læs det Styk! Ha, ha, ha! Hvor hele Byen vil komme i Oprør! Ha, ha, ha! Baade Maagistraaten og de trei Damer vil blivv pegede Fingre ad. Ha, ha, ha! Jo, a er, mari mænd, æ huul Broer!

Ha, ha, ha! A er færdig at sprække af Laatter! Hvor der vil blyvv æ Staahei i Byen! (Han seer ud af Vinduet). See, der kommer haan jo tilbaage! Hvor haan seer glaad ud! Haan er, bitterdød, saa mild, som en ny Toskilling!

Sjette Scene.

Fuchs og Stork.

Fuchs. Naa, Herr' Bruun tou vel imod det?

Stork. Tou imod det? Ja, mari mænd, tou haan imod det, og det med Kyshaand! Ja, min aallerbedste Herr' Fuchs! det blyvver indrykket i det Numer af Nyhedsposten, som udkommer i Morgen tidlig. „Det er æ herligt Stykke," sagde Udgiven, „det overordentligt vittigt. Saadaant nouet, som er piquant, vil a helst have. Det skaffer mæ baade Læsere og Subscribenter. Folk ville, bitterdød, helst have Nouet, som pirrer." „Det var det sidste Bidrau til Bladet," sagde han, „men ogsaa det bedste. „Det er dog vel jen aalmindelig Saatire," sagde haan, „det er dog vel ingen specielle Personer, som De stikler paa?" spørgte haan. „Nei, per omnes deos superos et inferos." svaarede a, „det er aalmindelig Saatire; a og min Ligg skryvv it Skaandskrivter." „Ja, saa er det godt," svaarede haan, taakkede mæ og udbad sig af og til et lille Bidrau, hvilket a ogsaa gunstigt lovede ham. O, mæ bedste Fuchs! (han gnider sig paa Armen.) Hvor a er glad! Hvor a er glad! A er saa fornøiet i mit Sind, saa a kunde, mari mænd, gerne daans! (han danser.) Saa paa Hælen, og saa paa Taaen, og saa paa begge Benene! Hei vil Du gaae! Hei vil Du gaae! Saa paa Hælen, og saa paa Taaen, og saa paa begge Benene! Saa gammel a er, saa gaal er a idau! Hvor de Qvindemennisker vil ærgre sig! Men — Vreden er et kort Raseri, ira furor brevis est. Det vil blyvv jen mærkværdig Dau imorgen, sødeste Ven!

Fuchs. Ja, a er ganske tummelumsk af Henrykkelse over, at det imorgen skal see Dauens Lys, og, hvor uegennyttig a end maa forekomme Dem, allersødeste Ven, fordi a har frasagt mig Forfatterskabet til Saatiren, saa maa a dog oprektigen til-

staae Dem, bedste Herr' Stork, at a vil glæd mæ inderligen, naar a seer mæ Taanker prentede imorgen, men mere for Deres, end for min Skyld!

Stork. Ja vist, a veed det jo nok, at De er en ædel Sjæl, en Perleven! Aa, a er saa glad, som om a var slaaet, naar a baarestens tænker paa, at mæ Navn staaer nedenunder. Janus Petrus Stork, Magister artium et philosophiae, det er mæ Navn, det staaer under Fabelen. Aa, naar a seer det Navn paa Prent, kildrer det mig ret i Sjælen. A kan husk saa grandgiveligen, som om det var i Dau, den Dau, a fik mæ Disputaats for Magistergraaden trykt og mæ Navn stod prentet med store laatinske Bogstaver paa Titelbladet, det var den aallerførste Gaang, a havde seet mæ Navn prentet paa et Opus af mit ingenium, a vaar saa stolt, og dog saa undselig, saa rød i Hovedet, og a gik saa stolt og strunk, og spankulered og sqvadronnered, og a vaar saa glad, som a var slaaet, og saaledes er a, bitterkno, tilmode idau! O, De æ en ædel Ven, De æ mæ Pythias, mæ Damon, mæ Pylades, mæ Orestes, mæ Jonathan, mæ David! Men, siig mig, sødeste Fuchs, De er dog en Tysker, en Germaner, hvorledes gaaer det dog til, at De kan skryvv saa deiligt og flydende Daansk, som om De vaar en Indfødt? De er dog født i Tyskland og af tyske Forældre?

Fuchs. Nei, a er it født i Tyskland, a er født paa Skagen, mæ Fader var en Tysker og en Strandrider, men mæ Mouer vaar en Jyd, og hun gaav mæ saa maanne danske Romaaner og Comeier og Trageier og aandre Moerskabsbøger, og deraf har a lært at skryvv saa godt Daansk, og ligesom mæ Mouer lærte mæ Daansk, saa lærte mæ Fader mæ Tysk og Moraal, og haans Moraal vaar, mari mænd, god og kort; for der vaar it meer end tou Bud, og de vaar: „Du sollst Dich nicht verblüffen lassen!" og „Du sollst den Mantel auf beiden Schultern tragen!" Ja, Magisteren veed vel, hvad det er paa Daansk?

Stork. Nei, a haar reent forglemt det Tyske. A lever og svæver alenestens i baare Laatin og Græsk.

Fuchs. Det betyder: „Du skaal it lad Dig forbløffe!" og: „Du skaal bære Kappen paa begge Skuldrene!" Aa, a haar, pinedød, prægtigt fundet mæ Regning ved at følge de to Regler, og, da a saa siden lært Jura, blev a jen parfect Kaat.

Stork. Ja, De æ et magnum ingenium, sødeste Ven! Det haar a aaltid sagt. Men, Perleven, det er paa Tiden, at vi maae gaae tilsengs. A veed vel a faaer it megen Ro i Nat, for baare Glæde; men lidt Søvn maa a dog have, og De ogsaa sødeste Ven! A vil it vise Dem Døren; men Naturen kræver sin Ret.

Fuchs. De haar Ret, kæreste Ven! Naturen kræver sin Ret, og derfor vil a ønsk Dem en god, rolig Nat! (De kysses.)

Stork. God Nat, Du raare, søde Mand, Du Perleven, god rolig Nat! (Fuchs gaaer; Stork følger ham ud.)

Anden Act.

Første Scene.

(Et Værelse i Capit. v. Haudegens Huus; han sidder ved Theebordet og røger sin Pibe; Konen ligeoverfor ham og læser i „Nyhedsposten.")

Capit. v. Haudegen. Da ist wohl nicht viel Neues in dem „Nyhedspost?" Das Blatt heißt „Nyhedspost," und man leser ikke darin Andet, end altes Wischwasch. Ist da was Neues in dem Wisch?

Fru v. Haudegen (som bliver ved at læse) Pas beaucoup, pas beaucoup — (efter en Pause.) Ah voilà! der har Monsieur Stork jo publiceert une fable satirique, qui s'appelle „Uglerne." Qu'est ce que cest en Français?

Capit. v. Haudegen. Auf französisch? Das weiß ich nicht. Auf Deutsch heißt es „die Eulen." Du weißt es wohl, det er de Vögel, die heulen so schrecklich des Nachts.

Fru v. Haudegen. Eh bien! A présent je le sais. Les hiboux! Mais, mon dieu! Qu'est ce que c'est? Qu'est ce que c'est? Vil man bare see engang, om han deri ikke har afmalet baade mig og Fru' Snabel og Md. Profit, ligesom vi vare ajusterede i Gaar Aftes! Ja, det er, min Gud, os han har meent!

Capit. v. Haudegen. Was, was? Was hat der unforschammede Pedant gemacht? Hat er meine Frau persifliert?

Fru v. Haudegen. Ja, læs bare! Je crève de depit! Que le diable l'emporte, ce vaurien! (hun leverer ham Bladet.)

Capit. v. Haudegen (læser.) Ja, bey meiner Seele, das ist meine Frau, schindbarlich, wie ich sehe Dich vor mir, und die to andern Madamen auch. So er dann endlich hans Galle brudt lees. Ja, da ist keine Frage, hvem han har meent! Du mußt see dil, Gone, daß Du foer Recht over den Dintenkleckser, den Buchorm. (Han seer paa sit Uhr). Ja, geh Du nur auf zu dem Bürgermeister, Glokken er nean vorbey, nun dreffet Du ham paa den Ratsstube; sin Gone und die Madame Profit kommen gewiß auch darauf und klager Das ist ja doch infam at sto abgemahlt in öffentlichen Blättern. Es ist sonst dummes Zeug! Kein Witz darin! Geh nur darauf, Cecilie; Der stoer freylich ingen Namen darin; aber das muß das nämliche seyn. Geh nur darauf, Cecilie!

Fru' v. Haudegen. Ja, jeg gaaer, jeg skal nok tale Mr. le maire ril, saa han skal bringes til Raison og skaffe mig Satisfaktion over den infame Pasqvilsmorer (hun gjør i en Hast sit Toilette, tager Papiirskrollerne af, sminker sig lidt, speiler sig og kaster Shawlet om sig.) Det skal, ma foi, ringe for Ørene af Mr. le maire. Du kan, ma foi, troe, at jeg kan godt kjøre i Ring med saadanne Messieurs!

Capit. v. Haudegen. Aber, glem ik at have Respect for das Gericht.

Fru' v. Haudegen. Non, je ne l'oublierais pas; altsammen paa en fiin Maade, altsammen tout doucement. Jusqu'à revoir!

(Hun gaaer.)

Anden Scene.

Capitaine v. Haudegen (alene).

Das ist doch infam von dem Lumpenhund, at blamieren achtungswürdige Männers Göner: Han har freylich ikke nævnet deres Navne; aber die Schildrung ist ja so deutlich, daß man kan

da und sele paa, hvem det er. (Han læser.) „Det lange Register met den spitse Nase und den dikke Mave," ja, das ist ja meine Frau! „Den lille Keetbolle meet den stumpfe Næse und den brete Mund," ja, das ist die Madame Schnabel. „Den brete Celtinde," ja, das ist Madame Profit! Und selbst Trakterne har han lifagtigen geschildert. Aber ich hoffer, at den Bürgermeister schaffer dem Recht; sonst schall jeg noch spiele min Mosjø Storch en Posse, so han schall blife bote bleek und reet.

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

(Raadstuen. Magistraten er forsamlet omkring et stort rundt Bord, belagt med grønt Klæde, og forsynet med de fornødne Skrivematerialier, Protocoller osv.)

Borgermæster Snabel. Nogle Raadmænd.

Snabel. Der æ vel it meget at forhaanle idau. A synes, der vaar jen Koune igaar, som vilde skilles fra sin Mand. Æ hun it derudenfor og venter med sin Mand? Vi maae, mari mænd, dog søge at forlige dem.

Første Raadmand. Ja, a veed nok, det var Rokkedreieren, Peer Nielsens, Huustru. De rivs og slaaes, og kysses og klappes, bitterdød, akkerat, som Hunde og Katte. A kender nok det Par Folk. Nei, a mødte hende for paa Gaaden, og saa fortaalte hun mæ, at hun og hendes Huustru vare igjen blevne gode Venner.

Snabel. Ja saa, det kan a, bitterdød, ellers godt lide, at Menniskens Børn gaae saaledes i sig selv igjen. Men — hvad a seier og it lyvver, er der ellers it nouet Nyt?

Anden Raadmand. A veed it, om Hr. Borgermæsteren har læst „Nyhedsposten" for igaar?

Snabel. Nei, mari mænd, om a haar. A læser, bitterknø, aaldrig det Snavs. Der er saa manne gamle Sager deri, som a haar allerede læst og lært udenad, da a vaar et lille bitte Baarn. Er der Nouet deri, som duer?

Anden Raadmand. Der er en slem Rivaf til Magistraaten.

Snabel. Til Magistraaten? Iu, hvad er det? Tor den Penneslikker og Literaatus angribe Øvrigheden? Iu, hvad er det?

Tredie Raadmand. Han seier, at det er it rektigt, at vi skryvver i Taxten for Bavverne, at de maae it „menge Klid under Rugen."

Snabel. Hvad? Seier han det? det er vel en Bavver, som har skrevvet det.

Tredie Raadmand. Nei, forstaae mig rekttig, Hr. Borgermæster! Haan mener, det er halv Tydskt, og at maan skal seie, „blande Klid i Rugen"; for ellersens kunne Bavverne komme Klid ovenpaa og ved Siden, og det kunne de it tiltaales for, og, dersom saadan en Befaaling var given i England, hvor de forklaare Loven efter Bogstavven, vilde Bavverne nok vide at benyt sig deraf. See, det seier haan.

Snabel. Seier haan det? Ja, han haar, mari mænd, Ret, naar man vil tage det saa strix, men Bavverne og aandre Folk har jo forstaaet det i saa manne Aar! hvorfor skulde de da it ogsaa forstaae det nu? de finde ogsaa nuomstunder paa saa manne nye Ting, og det Nye duer it meget. Forresten skal Ingen raisonnere mod Øvrigheden. Den gjør it Aandet, end hvad der er godt, og hvad den bør.

Første Raadmand. Det er mine Ord.

Anden Raadmand. Ja, mine, mari mænd, ogsaa.

Tredie R. Ja, a er af samme Mening, som de Aandre.

Fjerde R. Hör, veed Falil, hvad? Han skulde klage og rapportere det til Cancelliet?

Snabel. Han haar, mari mænd, Ret, Falil! det skal a, bitterdod, gjøre. Det var jen godt Indfald. Hvad synes I aandre om det?

Første R. A er af samme Mening, som Herr' Borgermæsteren. Herr' Sivertsen, er Drollen splitte mig, it fra Snovsen.

Anden R. A er af samme Mening, som min Sidemand.

Tredie R. A seier ja, som de Aandre.

(Fortsættes)

Hvem fik Kurven?

En Pige smuk, men dog kun liden,
Engang, for ikke længe siden,
En Frier fik.
Den Pige havde nu for Skik,
Sig visse Følelser tillyve; —
(Den følger tidt med Aaret tyve!) —
Med andre Ord: at gjøre Nar
Af hver en Frier, som hun har.

Jeg Pigen kalder Jomfru' Stine, —
Nei, fy! det Navn er alt for galt!
Men, om jeg hende kaldte: Line?
Det synes meer poetiskt talt.
Mig kunde spørge En og Anden:
„Hvor'edes skabt? hvorledes klædt?"
Jeg svare skal dem paa min Sanden:
Troer mig ei just i Knibe stædt!
Paa Kroppen en rødternet Kjole,
I blonde Haar en deilig Kam.
Hun nynner tidt en Barcarole.
Om Livet er hun grueligt stram;
Hvert Aandedrag saa tungt hun trækker, —
(Gud hjælpe den, som er forført!)
Men Modens Magt sig vidt jo strækker,
Det skjønt jo er, at være snort. —
Et Ansigt af de ægte fromme,
Som Safran, guult, men sjeldent rødt.
De blide Øine fængsle Somme,
Men mere Sprøget, som er sødt,
Til Dans, to smukke bitte Fødder,
Til venligt Tryk, en sneehvid Haand.
Til Leeg, og Kys og gjette Nødder
Hun har stor Lyst, den Lillievaand.
See, det er alt, hvad jeg kan sige
Om denne vidt berømte Pige.

Det, som engang jeg før har sagt,
Og Læserne paa Hjerte lagt,
Er, at hun, efter gammel Skik,
En Frier fik.
Men, skjøndt min Line Vane har,
At gjøre af hver Elsker Nar,

Dog narret blev hun denne Gang,
Som man vil høre af min Sang.
Med ømme Tryk og kjelne Blik
Ham nærmere til sig hun fik,
Kort sagt: hun talte kjerligt, blidt,
Ham syntes elske meer, end lidt.
Vor stakkels Fyr, han lod sig hilde,
Og tænkte, det var Kjerlighed.
Af Elskov blev han ganske-heed,
Og sang om Skønhed tidligt, silde.
Men ihvor meget han end sang,
Opdagede han dog engang,
At Pigens Hjerte og kan dikke
For fleer, end een, den stakkels Fyr!
Hun Mandfolk vil saa gjerne slikke,
Og kan paa sig ei holde Styr.
Vor kloge Fyr sig vendte om,
Fortalte Alle, hvor han kom:
„Jeg Line ei kan mere lide!"
Fik derpaa meget meer at vide,
Som nu Summa Summarum gjør
Det, som Enhver dog vide bør:
Den snørte, safrangule Pige
I Formen er vel meget net,
Men, som hos mange hendes Lige,
Materien er overmaade slet!
„Nei stop!" saa tænkte kloge Fyren,
„Jeg vil ei være hendes Dreng,
„Nu Fanden gribe mere Lyren
„Og klimpre paa en Elskovs-Streng!"
Som sagt, saa gjort, han Kurven fletted',
Af Hjertet hende reent udsletted'.
Han Kurven derpaa Line gav:
„Gjem Pige den kun til Din Grav!"

H. P. Place.

Til Dagens literære Anmælder.

(See Dagen No. 63.)

Jeg rentet ei at blive roest i Dagen,
Thi, Herregud! naar var den Tolk for Sagen? —

Fastelavnsspillets Forfatter.

Blandinger.

— Fyrster ere ikke, som andre Mennesker. Der er en Glans ved deres høie Stilling, som kaster et, rigtigt nok, uægte Lys, endog paa deres Laster. En Fyrstes Vrede er langt mindre ødelæggende for en Qvinde, end hans Kærlighed, naar den er lovstridig. Den er ofte, som en Givt, sød for Læberne, men dødelig, naar den drikkes.

— Der gives Følelser, og det endog elskværdige, der, ligesom Vandet, naar den ubetydeligste Ting berører dets Overflade, vige for Indtrykket, og bringes i Oprør derved; lidt efter lidt falde de igjen, og ere saa stille og rolige, som havde de aldrig kendt til Oprør. Andre Hjerter kunne bedre sammenlignes med Klipper; man kan ikke let indgrave en Indskrivt paa dem, men, naar de engang have faaet et Indtryk, saa er det varigt. Uveir eller Solskin kan hjemsøge Overfladen med Mørke eller Lys; men Indskrivten forandres ikke.

— Den sande Qvindes Kærlighed veier mere, end verdslig Rang og verdslig Magt. Hvad ere hendes Forhaabninger og Besiddelser? Da Naturen har sat hende i en ringere Virkekreds, end Manden, er Kærlighed ogsaa hendes Alt. Fra den Time af, hvori hun bortgiver sit Hjerte og sin Haand, overgiver hun Kærlighed, Lyksalighed, Ære og Frihed, — Alt, hvad hun kalder Sit, — i Mandens Magt. Hendes Tilvær er indesluttet i en Andens, som kan give det et høiere Liv eller tilintetgjøre det efter sit Godtbefindende. Kan Qvinden give Noget, som er skønnere, naar hun er Hytteboerske? Kan hun give noget Kostbarere, skondt hun er Dronning? Man maa lære at kende hendes Hjerte, og ikke værdsætte dets Offere efter det Flitterstads, som nedtynger Ærgærrighedens Vegtskaal.

(The Talba, or Moor of Portugal, by Mrs. Bray, Vol. I.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 23. Tirsdagen den 20 Marts 1832.

Dødens Hof.

(Frit efter Gay.)

Døden i en høitidsfuld og hellig Rigets Nat *)
I al Skrækkens Pomp sig paa sin Throne havde sat.
Dens Hof var fuldt af Rigets sorte Tjenerstimmel,
Sotspøgelsernes store, rædselfulde Vrimmel.
Da tordnede i Bassens hule Tone
En rædsom Stemme fra bemældte Throne:

„I denne Nat Vi vor Minister vil' creere,
„Hver Statens Tjener sin Supplik kan offerere,
„Min sorte Stav den Værdigste skal obtinere."
Da rakte Alle Haanden ud, og vilde ha'e den fat.
Frem traadte Feb'ren da, med Hedens Helvedsbrand besat:
„Jeg til de ugenlige Lister kun vil appellere,
„Lad dem min Iver for Dit Riges Velfærd exprimere!
„Ved mindste Leilighed jeg strax er nær;
„Jeg Pokkers hidsig er — min Vegt er svær."

Næst ham den haltende Herr' Gigt sig stiller frem,
Fortællende, hvor han fly'er om fra Lem til Lem,
Hvor hurtigt han fra Hov'det ned til Foden flyver,
Omkring i alle Lemmer kryber, eller, kryver,
Selv virkende, naar han troes knuust og uden Rest,
En høist paatrængende, haardnakken Gæst.

Et magert Spøgelse nu kravler frem,
Saalunde taler han med Fynd og Klem,
„Den Sødeste af alle Livets Glæder smitter jeg,
„Den vorder ødelagt i Amors Skikkelse af mig,
„Ja disse magre Skanker,
„Hvormed jeg varligt spanker,
„Mit hule Øiepar,
„Hvoraf man tidt gjør Nar,
„Og dette næselsøe Fjæs maae sagtens demonstrere,
„At jeg alene bør Ministerposten obtinere."

Steen førte an i idel Vert sin store Kraft,
Næst ham Svindsoten frem, med Legem uden Saft,
Med Stemme svag, som knap man høre fik,
Af Hosten afbrudt, kom med sin Supplik:
„Kom ei til mig med Snakkeråds om sene Gang!
„Som Fabius, jeg vinder, skjøndt min Vei er lang;
„Skjøndt til min Gjerning nølevorn, ved lang Attaque dog sikker,
„Til Svækkelse og Død min Fjende jeg i Bryster pikker."

Herr' Pest beviser nu sin pilesnare Magt,
Som har et Folk til Tyndhed i en Time bragt,
Og, da man gerne vil localisere,
Naar man skal translatere,
Saa traadte ogsaa frem den vidtberømte Cholera,
Og raabte: „Jeg Minister være bør for mir Dada!
„Jeg veed, jeg slaaer ihjel
„Med Ret og Skjel,

---

*) Digteren bruger i Dødens Rige Rigets Nat (Rigsnat), ligesom vi her i Livet have Rigsdag. H. C. W.

„Trods nogen Slagter, Doctor, General!
„Jeg veed, jeg for min Hat er Ka'l!"

De satte alle deres Fordring frem;
Til Taushed spændt Forventning bringer dem;
Omsider Døden saa til Orde taer:
„Fortjenesten beskeden altid var.
„Hvi komme ingen Fordringer fra Æskulapi' Sønner?
„Fordi man deres Dont med Penge lønner.
„Tag da, Umaad'lighed, imod Ministerstaven!
„Du fylder deres Hænder jo med Guld til Graven.
„Du, Feber, Gigt, og alle I fra Sygdoms By,
„Som Mennesker forsigtigen, som Fiender, flye!
„Bort med hver Fordring, Børn! Gjør' ingen Paastand mere!
„Umaad'lighed vi, som vor Ven, vil æstimere.
„Han Eders Munterhed og Selskabsglæder vækker,
„Og, som er afholdt Gæst, han Alting ødelægger.
„Med Føie hans, som Eder alle Arbeid giver,
„Ministerposten bliver."

H. C. W.

De Fremmede i Rusland.

Historisk Novelle

af

Elise von Hohenhausen.

I Aaret 1762 ilede en ung, tysk Malteserridder igiennem den mægtige Kaiserstad, Petersburgs, Gader. Han var just ankommen der nylig, og frydede sit Øie ved Peter den Stores vidunderlige Verker. Nu stod han stille ved den krystalklare Newa, tæt ved det kaiserlige Palads; Natten var allerede brudt frem; dens Stjerner speilede sig i Bølgerne, og utallige Lamper skinnede paa Strandbreddene. I heftig Bevægelse kastede den unge Ridder sig ned ved Strømmen, og sagde halvt sagte til sig selv: „I glimrende Stjernebilleder! Hvor slemt er det dog, at de Ti-

der ere forbi, da man kunde læse sin Fremtid i Eder! Det maa være skiønt, at sætte sin Liid til Eder — Dig seer jeg ikke, Sydens Kors, i Africas Vande, ufrugtbare paa Roes og Lykke for mig, men Dig, Nordens straalende Vogn! Bær mig til den Høide, som min Sjæl higer efter."

En Torden af prægtige Stadskaretter afbrød hans Enetale. Han saae iveiret, og udenfor det kaiserlige Palads holdt den unge Kaiserinde Catharina Alexiewna, en Princesse af Anhalt-Zerbst, en Landsmandinde af Ridderen. Hendes majestætiske Holdning og den lille Diamantkrone paa hendes kastaniebrune, flagrende Lokker betegnede Monarchinden, og hendes yndige Former, som henbølgede blødt mellem det Regelmæssige og Yppige, vakte den unge Tyskers hele Opmærksomhed. Efter hende steg en ung Dame, med skiønne, livelige Ansigtstræk, udaf Vognen, og efter denne en Skabning, der var saa yndig, at den unge Ridder, over at betragte hende, glemte Petersburg, Kaiserinden, Stjernerne og sine Planer. I Døren til Paladset vendte hun sig om, og nu viste sig hendes idealt skiønne Ansigtstræk, med de mørke, orientalske Øine, bestraalede af Fakkellyset, for Betragterens Blik, som et Engleaasyn. Symmetrien i hendes Skabning og den fuldendte Reenhed i hendes Ansigtstræk hentydede paa en Oprindelse fra den Verdensdeel, som eengang var Menneskeslægtens Vugge, og endnu frembringer de ædleste menneskelige Billeder. Den fiint byggede og smækkert opvorne, yndefulde Qvinde syntes næppe at være 16 Aar; Malteseren holdt hende for at være en Asiaterinde, og de yndige Eventyr om Bagdad og Tiflis svævede for hans Phantasi.

Den unge Malteser, Carl von Adlerstein, var tagen ind i en tysk Gæstgivergaard, hvor der om Aftenen indfandt sig et, af Fremmede og Indfødte blandet Selskab. Samtalens Emne var den unge Kaisers Hof, og man bemærkede snart adskillige Partier, som kæmpede med hverandre. „Har De allerede seet vor unge, skiønne Kaiserinde?" spurgte man Adlerstein, som, da han besvarede Spørgsmaalet med et Ja, nu erfoer, at de Damer, som havde ledsaget hende,

havde været den unge Fyrstinde Daschkoff, hendes enthousiastiske Veninde, og Anna Iwanowna, hendes Yndlingsdame. Den Sidste, fortalte man, var en Datter af den nyligen afdøde Gouverneur i Astrachan; Kaiserinden havde først for nogle Maaneder siden taget hende til sig, og elskede hende meget.

„Den skønne, herlige, aandrige Kone!" sagde Husets Vert: „hun vil komme til at hensørge sit Liv i det kolde, ensomme Schlüsselburg, hvor den ulykkelige Iwans Forældre vare indesluttede, og han selv endnu smægter i en mørk Hvælving. Der vil Kaiseren vel just ikke lade hende bringes hen. Der bygges et Steenhuus til hende og de unge Storfyrster."

„Hvad er det, I siger der, Herr' Vert?" foer en russisk Officier op: „det ville vi aldrig indrømme."

„De?" sagde Verten smilende: „Kaiseren maa vel vide, hvorfor Storfyrsten ikke skal arve Thronen — Man siger, at han vil indsætte Prince Iwan til Thronarving."

„Det er alt for galt med Jer Tyskere, som I snakke frit om Alt. Ville I nu ogsaa beklippe Kaiserindens gode Rygte? Tænker paa Kaiserinde Anna! To af de fornemste Damer i Rusland, Grevinderne Bestuchew og Lapuchin, lod hun pidskes offentligen her i Petersburg. Enhver af dem modtog 50 Slag af Knuten; derpaa afskar man deres Tunger, og slæbte dem til Siberien, og Grevinde Lapuchin var den skønneste Qvinde i Petersburg — og hvad havde de gjort? Intet andet, end talt uforsigtigen om Kaiserindens Kærlighedshistorier."

„Nu er man mere overbærende mod saadanne Majestætsforbrydere," sagde en holsteensk Officier i hvid Uniform: „eller, meget mere, man betragter ikke mere Herskerne, som Guder, der ere ophøiede over al Dadel."

„Og Qvinderne føle menneskeligen," svarede Verten: „især her i det iiskolde Norden. Det er, som forhøiede den ydre Kulde den indre Ild."

„Ruslands Historie nævner dog to dydige Qvinder," sagde Shukowsky, en russisk Digter: „Eudopra, Peter den Stores første Gemahlinde, (om hvem hendes Elskede, Glebow, sagde, at hun var den Dydigste af alle Qvinder,) og Anna, vor Kaisers Moder. Da Grev Apraxin knælede for hende, og, i det han overleverede hende sin Kaarde, bad hende om, at ende sin haabløse Kærligheds Qval ved Døden, udstrakte hun sin Arm, og sagde: "Giv mig Kaarden! I skal see at Eders Kaisers Datter besidder Styrke og Mod nok, til at skaffe en Nederdrægtig, som vil beskæmme hende, udaf Verden."

„Der var meget uqvindeligt," svarede den russiske Officier; „men hendes Søn er meget vanslægtet fra hende."

„Siig ikke Noget imod min Kaiser!" raabte Holsteneren.

„Ikke Noget mod Eders General, vilde I sige; thi, om han er Kaiser eller ikke, det veed man ikke Noget om i Petersburg. Han sidder paa Oranienbaum med sin Elskede, den hæslige og dumme Woronzoff, og med Skuespillere og Danserinder; de drikke og skænde paa Russerne."

„Hold!" raabde Holsteneren, og trak sin Kaarde. Med Møie skildte Bordselskabet de Kæmpende ad; da den unge russiske Officier havde bortfjernet sig, hviskede en Anden til Verten: „Tal, for den hellige Andreasses Skyld, Intet imod Kaiserinden, og lad der heller ikke blive ført nogen Samtale imod hende, naar han der er tilstæde, som er en Ven af de 5 Brødre Orloff, der Alle ville lade deres Liv for Catharina."

Carl von Adlerstein begav sig til Hvile; dog var hans Sind alt for bevæget, til at han kunde falde i Søvn. Han vilde søge sin Lykke hos den nye Kaiser, der stod paa en Flammehule. Hans Selvfølelse lod ham gjøre Fordring paa Kaiserindens Gunst; men denne skulde fra Høihedens Sol nedsænkes i et mørkt Fængsel — hvor skulde han vende sig hen? — Da gennemtrængtes han af Længsel efter den Ven, som han havde erhvervet sig paa Malta, og han sukkede: „O, hvor bliver Du af, min Bernardin de St. Pierre?" Men endeligen traadte Iwanownas yndige Skikkelse for hans Phantasi, og Høihed, Ærgærrighed, ja selv Venskab fordunkledes ved Siden af hende, og, i det han tabte sig i hendes Beskuelse, hensank han i en sød Slummer.

(Fortsættes.)

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Fjerde Scene.

De Forrige. Fru' v. Haudegen.

Fru' v. Haudegen (kommer ind i største Forbitrelse. Mr. le Maire, pardonnez, jeg er ganske enragé. En Penneslikker, en Bladsmører, en folliculaire, har railleret, blameret og persifleret mig i sin gazette! Den abominable Mr. Lebrun! Det staaer i Nyhedsposten!

Snabel. Hvad staaer der, Morlil? A kan it forstaae, hvad hun seier. Saavidt a kan begryv hendes Taale, saa haar de gjort Naar af hende. Haar hun it Ugebladet, at a kan see, hvad det æ? Tu hvad Morlil?

Fru' v. H. Non, Monsieur, je l'ai oublié chez moi, jeg har glemt det hjemme, mais je m'en vais, jeg gaaer, jeg skal hente det.

Anden R. Det behøver Morlil it, for a har „Nyhedsposten" baade for igaar og for idau i mæ Brystlom. Vær saa aartig, Herr' Borgermæster! (han leverer ham Bladet.)

Snabel (læser.) Ha, ha, ha! Det er, bitterkns, moersomt! — det er godt skrevvet! — Det kan man dog forstaae — det er it skrevvet saa høittravende, som disse hersens aandre Skenier skryvv, saa man it kan begryvv det Halve af det. — Ha, ha, ha! Det er pinedød vittigt skrevvet! — Naa, Maren, hvad vil Du seie, naarenstid Du læser den satiriske Fabel? Du vil nok blyv en lille Smule tummelumsk i Kabussen! Men det er, Drollen splitte mig, en Spot og Skam, at male charakteriserede og nobiliterede og honette Mænds Koner saaledes af i et Blad. Det er moersomt nok, at læs, men det er dog pøbelagtigt, ja, marri mænd, er det saa! Men De haar vel ogsaa alle trei gjort Naar af ham, have De it? Hvad Moerlille?

Fru' v. Haudegen. Ja, hvad om det, Mr. le Maire? Mr. Cicogne er jo un grand fou, han meriterer jo ingen bedre Tractement.

Snabel. Ja, naarenstid det er saaledes fat, saa er det jo it videre, end at de gode Damer tage Skade for Hjemgjæld. A seer vel, at det er Dem, mæ søde Fru' v. Haudegen, ligesaavel som Madame Profit og mæ egen Maren, som den lærde Magister Stork haar skildret i dette Numer af „Nyhedsposten," men, da han it haar nævnet deres Navne, kan Øvrigheden it gjøre ham Nouet for det. Har a it Ret, I gode Mænd? Hvad seier I?

Alle Raadmændene (paa een Gang.) Jo, Gud bevaares! Vi ere alle af samme Mening, som Herr' Borgermæsteren.

Fru' v. Haudegen. Mais, mon Dieu! Skal da enhver støvet Glosebog og Pedant permitteres at raillere honette og galante Damer i publique Blade og Gazetter? Er det ikke malhonet og infamt?

Første Raadmand. Men, Fruen veed jo it engaang, om det er Dem, han har meent.

Fru' v. Haudegen. Mais, mon dieu, det staaer jo ganske tydeligt at læse. „Det lange Register med den spidse Næse og den tykke Mave." C'est moi!

Anden R. Er Moerlil ogsaa saa vis i sin Sag? Enhver, som it veed, at De har gjort Naar af ham, og som it kenter Dem og de aandre gode Mardamer, vil, pinedød, troe, at det er jen aalmindelig Satire over taabelige Qvindfolk.

Fru' v. Haudegen. Almindelig hid og almindelig did! Paa denne Manière kan man gjøre Alt til almindeligt. Jeg vil, ma foi, have Ret over den infame Pasquillant. Stadens tribunal maa dog kunne skaffe mig Satisfaktion.

Snabel. Hør, Moerlil, hun maa it være urimelig. Det nytter hende, pinedød, it nouet, naar hun it kan faae Magisteren til at tilstaae, at han har skrevvet Fabelen om hende og de Aandre, og det kan a frit bande paa, han it gjør. Moerlils Klage afvises. Tag det it ilde op, Moerlil; men a maa bede hende at forføie sig bort. Retten har aandre Sauer at foretage. Vi kunne it spild Tiden med saadant Bagatelvæsen.

Femte Scene.

De Forrige. Fru' Snabel og Md. Profit.

Fru' Snabel. Det er, bitterdød, Skam og Spot, evig Skam og Spot! Mand, a vil have Satisfasong. Tjenerinde, Fru' v. Haudegen. A beder Dem om Forlaadelse, a saae Dem it det Første, a kom ind. A kan vid, De er her i samme Ærind, som a og Md. Profit. Satisfasong vil a have over den Paskelant.

Fru' v. Haudegen. Pardonnez Madame! De maae sige satisfaction og pasquillant.

Fru Snabel. A beder Fruen saa manne Gaange om Pardun. A vil saa gerne bruge franske Ord i min Taale, for mæ synes, det klæder saa kønt, men a kan it altid trykke mig rektigt ud. — (Til Snabel) Ja, Falil, a maa have Satisfasong over den Paskelant; han maa sættes i Boder.

Md. Profit. What Boder? Han maa blive sat in the pillory, gjøre offentlig deprecation, og tilstaae, at han er en Ragamuffin og en black Sjæl.

Snabel. En Blæksjæl! Mardamen er, bitterknø, vittig. Saaddan en Smører har vel heller it Aandet, end en Sjæl af Blæk. Men a forstaaer it, hvad Mardamen mener med sit Pilleri og Prekæsen og Rækkemuffer.

Fru' v. Haudegen. Md. Profit mener, at han skal placeres i en Gabestok, gjøre Afbigt, og at han er en Kjeltring og en sort Sjæl.

Snabel. Ja, a maa seie Madamen, vi have ingen Gabestok meer. Men, a kan, mari mænd, hverken hjælp Dig, bitte Maren, eller de tou aandre Damer. Som a haar sagt, og som a seier endnu, det er jen aalmindelig Satire. Er Du den bitt Kjødboll, bitt Kone, og er hun den bred Øltønd, Moerlill?

Fru' Snabel og Md. Profit (paa een Gang). Fru' Snabel: Jo, det er a! det er a! Md. Profit: Yes, yes, yes!

Tredie R. Aa, det er it Aandet, end æ Tilfælde, at han haar truffet deres Klædedragt og Skabning.

Fjerde Raadmand. Lovene kunne it dømme ham, som Pasquillant.

Snabel. Nei vist kunne de ei. A vilde gerne Kaalen til Livs, fordi han haar recenseret og kritikaklet Magistraaten, men her kan a it gjøre ham nouet. Han kan gerne paastaae, at han er saa uskyldig, som Baarnet i Mouers Liv, a kan, Drollen splitte mig, it gjendrivv ham, skøndt a kan it see aandet, end at det er Jer, han haar meent. Det gaaer med Jer, Børnlille, som med en Flok Hunde, sans comparaison. Naar Man slaaer iblandt dem, saa pivver den, Man rammer; men, fordi I pivver, derfor kunne vi, pinedød, it dømme Mosjø Stork.

Fru' Snabel. A veed it, hvorfor Du sidder i Retten, Lars. Den Gavn, Du gjør, er it to Skilling værd.

Md. Profit. 'Tis a devilish justice! 'Tis a devilish justice!

Fru' v. Haudegen. (i det hun gaaer med de Andre). O, den impertinente Monsieur Stork! Mon dieu, quelle justice, quelle justice — men, bi, jeg skal nok skaffe os alle tre satisfaction.

(De tre Damer gaae.)

Sjette Scene.

De Forrige, Damerne undtagne.

Snabel. Gud skee Lov og evig Tak, at vi blev af med de Qvindemennisker! De gjøre en Staahei, saa det æ ret en Gru, og Tungen gaaer paa dem, som en Peberqværn. A æ, mari mænd, saa fortumlet i Hovedet, at a kan it tænke meget mere idau. Æ der manne Sauer at foretage?

Første R. Der æ it Aandet, end fire Skilsmissesauer; men Parterne skulde møde Kl. 9, og nu æ Klokken over 10, og der æ Ingen af dem kommen.

Snabel. Ja, saa æ det bedst, Børnlille, at vi gaae. A maa hen og see til de to Springtyre, a haar købt.

Første R. A skal hen paa Apotheket og have mæ en bitter Dram for mæ Maue.

Anden R. A vil hen paa Kroen og see, a kan faae mæ et Par Thevandsknegte og et Parti Polskpas.

Tredie N. Og a vil rid mig en lille Tour paa det Øg, a købte i Gaar.

Fjerde N. Og a vil hen i Clubben og læs Aarhuus Avis. Det er, mari mænd, den moersomste Avis, de have i Clubben. Der er, rektig nok, manne, manne Løgne i den; Avisskryvveren gjorde jen Gaang 5 Conferentsraader, som haan selv havde skabt, og jen aanden Gaang slog haan en Professor ihjel, førend haan vaar død; det vaar rektig nok tou drøie Løgne; men det er pinedød, dog en raar Avis.

Snabel. Ja, a kan ogsaa godt lidd den; men nu skal a hen og see til mæ Springtyre. Farvel Børnlille! (Han gaaer foran; de Andre følge bag efter ham).

Syvende Scene.

(Et Værelse i Capit. v. Haudegens Huus.)

Capit. v. Haudegen. Kjøbmand Profit.

Kbmd. P. Som jeg siger Dem, Herr' Capitaine, Deres Sone foer eben so wenig Satisfaction, som min eller Bürgermeisters sin Frue. Ich har jo heute Morgen sagt det zu meiner Susanna, aber hun wollte ikke dro mig. Ich weiß wohl aus eigener Erfahrung, was für en Bewandtniß det har med alle sodanne Schandschrivter, hvor de nur give Personerne erdichtete Namen, sonst aber schildrer dem so leibhaft, das man motte vere blint wenn man nicht konnte see, hvem det var. Ich weet sogar, das man har hat den Casus, daß ein Lumpenhund von einem Schmirer har abgezeichnet en Person und stukket ham in Kupfer, ganz leibhaft, som han gik und stoet, aber natürlich karikirt, und als das Genie ikke havde Mandens sin Namen unter Portraitet sat, so konnte Feetgommende ikke foe Satisfaction over ham. Ich weet jo, hvorletes det gik mir selbst, da ich war letzthin in Hamburg vor einigen Jahren. Es war da ein Spottvogel, und han fandt, Gott straf' mich, for godt, at hænge mich aus öffentlich i mit Costüme, mit den Unterschrift: „Der lächerliche, moderne Kaufmann." Denken Sie mal, mein lieber Herr' Capitaine! Jeg blev, natürlichwiis, iderlich aufgebracht, als jeg saae det, und gik til den Oberkeit, und wollte Satisfaction haben; aber da war nichts zu holen. „Steht Ihr Name darunter?" sporgte man. „Nein," svarte ich. „Ja, so wissen Sie ja nicht, daß es ist Sie" „Ja, aber det ligner mich." „Kann nichts helfen; Sie können keine Satisfaction erhalten, wenn der Zeichner es nicht gesteht, daß er habe Sie abgezeichnet." Ja, so dumm war der Kerl wohl nicht. Hvat schulte ich machen? Ich mußte schweigen; als ich aber den Herrn Urian kannte, so paßte ich po at so ham unter vier Augen, und so gab ich ihm en gut Thracht Prügel zum Guter letzt.

Capit. v. H. Und so lot han vel ikke Koberet mehr aushängen und verkaufen, aber übergab alle Exemplarerne in Deresses Händen, und Sie brannte den hele Scandal. Nicht wahr?

Profit. Nein, mein lieber Herr' Capitaine, so ging es nicht, ich mußte opkeebe alle die unverkauften Exemplarer, und obschon der Buchhändler, der es verkauft hatte, schwur heit und dirt, at han ingen Abdruck hatte deraf, und daß es nicht schulde blive verkauft mehr, blev jeg doch, Gott straf' mich, „öffentlich ausgehengt, und, for at undgo al fidere Tort, da man allerete beginte at pege Fingre ad mich po Hamburgs Strassen, mote ich schinne mich at packe sammen mine Sachen und verlassen Bien.

Capit. v H. Und nun meinen Sie vielleicht, daß wir schullte bere uns ebenfalls so at hier bey denne Gelegenheit? Nein, jeg hober doch, at vor Magistrat er lidt vernünftiger, und wen den ikke er det, so ville vi vere det, und so schall det, Gott straf' mich, see schlimm ut for min liebe Monsjeur Sterch. Aber sieh! da komme jo vore kere Iktemaacher mit der Bürgermeisterinn.

(Fortsættes.)

Theatret.

Torsdagen d. 15de Marts d. A. gaves Zampa eller Marmorbruden, Syngespil i 3 Acter af Melesville, oversat, til Musik

af Herold, ved Herr' Skuespiller Overskou; Dansen componeret af Herr' Solodanser Funck.

Denne Anmeldelse kommer rigtigt nok vel sildigt, eller, som Latinerne sige, post festum (efter Festen), da Zampa, som bekendt, blev givet forste Gang d. 30te Jan. d. A. i Anledning af H. M. Kongens Fodselsdagsfest; men Fatum eller Sollicitanternes Mængde og Omstændighederne o. s. v. hindrede os fra at see dette Syngespil, før d. 15de Marts d. A.

Zampa er intet Mæsterverk fra Digterens Side, men staaer dog i poetisk Henseende ligesaa langt over „Jægerbruden" og „Trylleflöiten," som det staaer under „Den Stumme i Portici" og „Fra Diavolo." Den crasse Folkeovertro med Marmorbruden er behandlet noget mere digterisk, end Sagnet i „Jægerbruden." Man maa desuagtet ikke vente, at finde den dybe poetiske Sands i „Zampa," som man træffer i „Lulu," „Cendrillon" og Baggesens herlige, miskendte, forglemte og fordømte „Trylleharpe," hvilken Sidste staaer ligesaa langt over „Ludlams Hule," som en osterlandsk Fee over en jydsk eller en sjællandsk Hex. — „Zampa" har nogle faa effectfulde Scener, men ogsaa adskilligt, som er langttrukket og trættende. Man maa heller ikke blive vred for, at dette Stykke indeholder nogle Reminiscentser fra „Don Juan" og „Fra Diavolo." Fixfarerierne med Marmorbrudens Bevægelser og hendes Nedsynken i Jorden med Zampa kunne næppe gjøre noget alvorligt Indtryk, uden paa barnagtige Gemytter, som illuderes alt for let. Et sandt barnligt, digterisk Sind gjøre de kun et svagt Indtryk paa. — Hvad Digteren har forsømt, i Henseende til Æmnets Behandling i dette Syngespil, har Tonekunstneren derimod rigeligen oprettet ved en effectfuld Ouverture og, i det Hele, ved en særdeles livfuld og aandrig Tonedigtning, der besjæler Melesvilles skjønne, men kolde Marmor, og som udføres af vort Orchester, som sædvanligt, paa en Maade, som er Tonedigteren værdig.

Til denne Udførelse fra vort Orchesters Side svarede i Et og Alt de sceniske Kunstneres og Kunstnerinders Bestræbelser. De besjælede det melesvillesske Marmor med lige saamegen Aand, som

vort Capel. — Herr' Kirchheiner gav Søroveren Zampa med lige Mæsterlighed fra Sangens og Spillets Side, og med langt mindre Monotoni i Dialogen, end vi før have bemærket hos ham. — Herr' Schwartzen gav den sicilianske Officier, Alphonzo af Monzas Parti. Sangen var, som sædvanligt, fortræffelig, og Spillet upaaklageligt. Sangerens Ansigt var mindre deplorabelt i det Serieuse denne Aften, end ellers. — Den rige sicilianske Kobmand, Lugano, blev given af Danseren, Herr' Fredstrup. Digteren skulde have givet denne stumme Person et Syngeparti og nogle Repliker, for at faae ham til at tale. Det kunde vist ikke have kostet Melesville megen Umag. Stumme Personer gjøre ikke megen Effect, naar vi undtage saadanne Stumme, som Fenella i „Den Stumme i Portici" og „Yelva," eller, „Den russiske Forældreløse" (et særdeles interessant Stykke, om vi mindes ret, af Scribe; som burde oversættes for vor Scene). Herr' F's Mimik var heller ikke saa heldig, som den pleier at være. Hvorfor Herr' Dr. Ryge havde denne Rolle den første Aften, dette Stykke blev givet, i det Mindste, efter Placaten, og ikke siden, vide vi ikke. — Luganos Datter, Camilla, var Jfr. Zrza. Syngepartiet udforte hun med sædvanlig Virtuositæt, og Spillet var usædvanligen godt. Naar Zampa beskylder hende for Skonhed, maa man tage Illusionen til Hjælp Skon er Jfr. Zrza ikke; men der er en vis Blidhed og Godmodighed i hendes Ansigt, som forskjønner dets mindre gunstige Partier. — Styrmanden, Daniel Capuzzi, gav Herr' Cetti ganske ypperligen. Denne gemene sicilianske Rovermatros lader Herr' C. tumle sig med ligesaa megen Lethed og Ynde i hans adelige Silkeklædning, som en dansk Ulk vilde tumle sig med i en Livvagtsofficiers Gallauniform. — Ritta blev givet af Jfr. Abrahamsen med sædvanlig Livelighed og Ynde. — Herr' Bauer gav Dandalos komiske Rolle usædvanligen godt. I saadanne Roller er han paa sin rette Hylde. Imidlertid troe vi, at Herr' Phister vilde hæve denne Rolle endnu mere. — De, af Herr' Funck til dette Stykke componerede, simple Danse udførtes med megen Nethed. — Forestillingen, som just ikke vandt stormende Bifald, beæredes af D. K. H., Cronprincesse Ca-

rolines, Prince Ferdinands, Princesse Caroline Amalies, Prince Christians, Princesse Julianes og H. H., Princesse Marias Nærværelse.

Chraahnsintis.

(Indsendt.)

Da en Trappes Anbringelse i en Bygning, saavel med Hensyn til Localet og Beqvemmeligheden, som til den Smag, hvormed den anbringes, fortjener en stor Opmærksomhed, saa kan man ikke andet, end berømme S. T. Hr. Tracteur Knirsch for sin Smag i saa Henseende, og tillige berømme Bygmesterens Duelighed og Indsigt ved Anlægget; i Særdeleshed, da baade Tegningen dertil og Forfærdigelsen deraf skal være udført af en ung Mand i Tømmerprofessionen, hvis Fader skal være Tømmer-Friemæster.

Bemeldte Trappe er i denne Tid bygget i Hotel d'Angleterre og fortjener vist en opmærksom Anskuelse af enhver Bygherre, som finder Smag i saa vigtigt et Anlæg, som det er, som tillige Udførelsen af Arbeidet, af Bygmesteren, og fortjener derfor, som sagt, begges Opmærksomhed.

Fra en Reisende.

Blandinger.

— I Søvnen — Dødens Billed — bliver Legemet — i nogen Tid lidt mere, end det Leer, hvoraf det oprindeligen dannedes; men Aanden er maaskee uskikket til Hvile, naar den, ligesom Noahs Due, der flakkede om fra Arken, er fraværende fra den Udødelighedsverden, der er bestemt den, som sidste Hvilested. Aanden tager, under Søvnen, en Flugt, som stedse overstiger den menneskelige Gisningsevne, hvilket beviser, at Sjælen ikke kan gennemtrænge sin egen Naturs Mysterium. Hvor virksom, hvor phantasirig er ikke under Skummeren, den Sjæl, som, i vaagende Tilstand, ofte kan regnes blandt de dorske og sløve! Det er i Søvne, at Indbildningskraften med mageløs Styrke svinger sin skabende Tryllestav. Den fremkalder Fortiden i friske og livelige Farver. Den pryder Nutiden med et Colorit, der er ligesaa glimrende, som Irisses Bue, eller indhyller den i overnaturligt Mørke. Den afslører Fremtiden, eller afmaler den i sine Syners phantastiske Former. Drømmeren har en Verden, han har skabt for sig selv alene, undertiden for at bringe Lys i sin Kummer, og til andre Tider for at mørkne sin Glæde. Det er den drømmeløse Søvn, som er det bedste Billed paa Døden, og dog er det den, som Menneskerne attraae meest, naar de gaae til Hvile. T. T. o. M.

— En Hr Schmidt i Berlin, „Inhaber einer Schlafrockhandlung und Fabrik," har, ifølge „der Freimüthige," paa Grund af sin Duelighed i Udøvelsen af bemeldte sin Industrigreen og derved udviiste levende Kunstlands, erholdt et Patent af H. K. H. Prinds Albrecht af Preussen, og Prædikat af Hof-Slaabroks-Leverandeur for Høistsamme og Gemalinde. (Disse preussiske Hof-Slaabrokker ville udentvivl snart heri Staden afløse de Anrichske „Aly-Paschaer" og „engelske Slafrokker"). (Kp.)

Erklæring.

Da Nogle, ved at læse den Fortælling, som jeg har indført i dette Ugeblad Nr. 22, med Overskrivt: „Hvem fik Kurven?" — have yttret: at jeg deri skulde have sigtet til et bestemt Fruentimmer, saa seer jeg mig foranledige, saavel for hendes som for min egen Æres Skyld, til offentligen herved at erklære: at Fortællingen ene og alene er et Foster af min Phantasi, og, at jeg aldeles ikke i denne har havt til Hensigt, at skade noget Fruentimmers Ære.

H. P. Place.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 24. Fredagen den 23 Marts 1832.

Udsletteren

(frit, efter det Franske.)

Paa prentet Klud
Sletter jeg ud
Med min Pen,
Kære Ven!
Spør' Herr Auctor om Grund,
Svarer jeg: "Hold sin Mund!"
Der maa menes en Stormand,
Naar han nævner en Foermand;
Der maa menes en Skurk,
Naar han nævner Agurk.
Er en Skurk hoit paa Straaet,
Men ei Galgen har naaet,
Som han borde ha'e faaet,
Og man gi'er ham et Navn,
Fremmedt i Miguelhavn, *)
Og gjør Nar af det Lam,
Saa det er Spot og Skam,
Jeg sletter ham ud
Paa den prentede Klud.
Jeg kan ikke blæse
Ad en Stormands Næse.
Min Lomme er fuld,
Ei af røde Guld,
Men af Stormandsnæser,
Hvorad jeg ei blæser.
Mit Læs er saa vegtigt!
Det er nederdrægtigt!
Veed I hvad, Kammerater?!
Hvis det var kun Ducater,
Var Faren ei stor;
Men slige Krabater,
Hos hvem Stikpillen boer,
Er værre, end Satan;
Det siger selv Nathan.
Jeg kan ikke blæse
Ad Stormandens Næse.
Jeg sletter raskt ud
Paa den prentede Klud
Med min Pen,
Kære Ven!
Og gi'er ved Censur
Vor Literatur
Portugisisk Frisur.
Saalænge jeg kan,
Og er holden Mand.
Naar jeg ikke maa meer,
Af Glæde jeg leer,
Og viger min Plads
Til Jens eller Mads.

*Per Fas.**)

---

*) Lissabon.

*) Dette Navn giver jeg mig blot for Rimets Skyld Mit Forfatternavn er ellers Ole Peersen. — Der

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Kaiserinde Catharina hvilede eftertænksom i Paladset i Peterhof paa en Stol ved Vinduet, og overskuede det store Petersburg og det vide Hav med mørke Blik, da et sagte Suk mødte hendes Øre. Hun saae Iwanowna ved Siden af sig hensjunken i en stille Drømmen, saae, hvorledes en Taare trillede ned ad hendes Kind, og sagde, i det hun pludseligen gik over til munter Venlighed: „Min gode Pige! Denne Taare gjælder vel den skjønne Yngling, som vi saae igaar i Petersburg? Din Gløden beviser, at jeg ikke tager feil; berolige Dig, og haab! Da den Fremmedes sorte Kappe, som han, fordybet i Din Beskuelse, gav til Priis for Vinden, fløi fra hinanden, saae jeg et ottekantet hvidt Kors paa hans venstre Bryst. Han er sikkert Malteserridder — han vil vise sig ved Hoffet — Du seer ham igjen."

Iwanowna kyssede taust Kaiserindens Haand, som, idet hun fordybede sig i Erindringer, udraabte: „O, hvo der, som Du, kunde leve for Dig, første, lykkelige Kærlighed! gyldne Tid! ogsaa jeg kjendte Dig, førend de mørke Magter grebe, reve mig med Vold ud i Skæbnens Strøm, og tvang mig til at handle, naar jeg ikke vilde gaae under."

Den unge Fyrstinde Daschkoff betraadte nu Catharinas Værelse. Med Heftighed trykkede hun hende i sine Arme, og sagde: „Kaiserinde! Selvherskerinde! Nu ligger der meget i min Haand!"

Catharina førte Fyrstinden ind i sit Sovekammer, og Iwanowna skrev i sin Dagbog: „Øde Verdensørken, fuld af Blod og Brøde — Høie Qvinde i onde Dæmoners Vold! at vende tilbage er umuligt. — O, gid en Baad vilde komme svømmende over det vide Hav, og at der i den var en god Aand, som vilde bortføre mig til et mildere Land, hvor Menneskene ikke ere saa glødende og dødkolde, som deres Sommer og Vinter! Var Ynglingen med Korset paa Brystet en god Aand, som sendtes mig af høiere Magter? Ham kalder mit Hjertes dunkle Ahnelse mit Livs Stjerne, min hede Længsels Magnet...."

Hun afbrødes her; thi i det Samme traadte en ung Mand med heftige Skridt ind i Værelset. „Capitaine Orloff!" raabte Iwanowna: „Skal jeg melde Dem hos Kaiserinden?" Han svarte: „Nei," og nærmede sig den skjønne Ungmø med Lidenskabelighed. — „Jeg kalder paa Kaiserinden," sagde hun, i det hun med kold Foragt rev sig løs fra ham; i det han pludseligen slap hende, svarte han: „Du er Dødsens, om Du sladrer," og ilede til Kaiserinden.

Iwanowna blev ved i sin Dagbog: „Hjertets Stemme kommer fra Gud; jeg er ved godt Mod, omringet af Farer, min Frelser nærmer sig......"

Fyrstinde Daschkoff var den Første, som forlod Kaiserindens Cabinet; hendes Kind glødede, Taarer strømmede af hendes skjønne Øine. Hun omarmede Iwanowna, som hun ellers næppe agtede paa, med Heftighed, og udraabte: „O, Du Lykkelige! Du tør være dydig." — Næppe var hun ankommen i sit Palads i Petersburg, førend hun indelukkede sig i sit Cabinet, og lod sine Taarer have frit Løb. En sagte Banken forstyrrede hende, og hun aabnede selv Døren for den sagte indtrædende Secretaire Odart, som gav hende de sidste Efterretninger om den Sammensværgelses Fremgang, der afsatte Peter den 3die. Garnisonen i Petersburg, Geistligheden, i hvis Spidse Ærkebispen af Nowgorod stod, og Adskillige af Hoffets Stormænd vare forenede; ikkun Grev Panin, Princens Overhofmester, vilde aldeles ikke samtykke i, at ophøie Catharina paa Thronen. Hun skulde kun blive Regentinde i sin Søns Mindreaarighed. „Dersom de andre Sammensvorne følge Panin," vedblev Odart: „saa vil han rive al Magten til sig;

Hele er, som man seer, en Satire paa den franske Censur, under Carl den 10de i hans første Regeringsaar. Miguelhavn hedder i Originalen Ville des Singes, og portugisisk Turque, Originalens Lalange (Svøbet) og Lafange (Snavset) har jeg gjort til Jens eller Mads, Per Fas.

saa vil Catharina ikke kunne belønne sine Venner; saa vil der snart paafølge en ny Sammensværgelse til Fordeel for den afsatte Kaiser, eller den unge Storfyrste, Paul Petrowitsch; *) et Regentskab i Rusland har endnu aldrig været lykkeligt. — Men de Sammensvorne ville ikke føie sig efter Panins Synsmaader; Catharina indesluttes tilligemed Storfyrsten i Schlüsselburg; Fængslet, som skal modtage hende, er beredt, ifald man ellers lader hende beholde Livet; thi mine Speidere have berettet mig, at Peter skal paa sin Ven, Ghudowitsches Forestillinger, som fraraadede ham en Skilsmisse fra Kaiserinden, have svaret: „„Romanowna udbreder disse Rygter, og jeg har dog kun lovet hende Ægteskab først efter Kaiserindens Død.**)"" Nu — denne Romanowna Woronzoff bliver Kaiserinde af Rusland, og De, klartlysende Fyrstinde! ***) skjøndt De er Romanownas Søster, forvises, da som Catharinas Veninde, til Sibirien. — I Ungdommens første Blomstring — i sit 19de Aar — den skjønneste og lærdeste Qvinde i Petersburg, rig paa alle Fordringer paa Livsnydelse, og med saa fyrig en Sjæl, som var hun født i mit Fædreneland, og — dog stod det i hendes Magt, at danne Alt til sin og Andres Lykke."

„O, Odart!" raabte Fyrstinden: „De er min onde Engel. De vil igjen tale til mig om Panins Kjærlighed. Veed De ogsaa hvad det betyder, at forlange af en Qvinde, at hun skal hykle Kjærlighed? Skulde jeg, som forlod min tyranniske Gemahl i Moskau, og forsmaaede Kaiserens Kjærlighed, hengive mig til en Panin, der vel er klogere, men ikke elskværdigere, end Peter den 3die? Jeg vendte mig med Afsky fra en Mand, som ikke kan Andet, end drikke og røge, skjøndt han var Kaiser. Min hele Sjæl, min hele Tilvær ofrede jeg den ædle Kaiserinde; og min Søster var lav nok til at modtage, hvad min stolte Sjæl forsmaaede. Hun elsker heller ikke Kaiseren; hun vanærer sig selv, fordi han er en Monarch."

---

*) Kaiser Nicolaus's Fader. Overs. Anm.
**) Historiskt.
***) Washe Swaetlust.

„Og vil vorde Kaiserinde af Rusland..."

„Det, det vil hun ikke; men aldrig kan jeg ofre en Panin Ære og Dyd."

„Tillad mig, klartlysende Fyrstinde, nogle Bemærkninger!" afbrød Odart hende med et listigt Smiil: „naar vi lære en Kunst eller Videnskab, gjøre vi os visse Grundregler til vor Eiendom, som vi dog siden, naar vi fortsætte vor høiere Uddannelse, tilsidesætte, om ikke garske opgive. Det Samme gjælder om Livets Kunst. I unge Fruentimmers Opdragelse anbefales Ære og Dyd, som Grundvolde, og dog lader disses strænge Udøvelse deraf sig hverken forene med deres statlige (politiske) Liv, eller med deres Hjertes Lykke, og mindst i den store Verden, og i en Stat, som Rusland, hvor Hofgunst og Rigdomsglans ere Livets eneste Goder. I det frie England maa det vel være anderledes, fordi Enhver der giver sig selv Liv og Lys; men her er Thronen den Alt oplivende Sol."

„De er en god Spiller, Odart!" sagde Fyrstinden med gløende Kinder: „De betragter Alt, som et Spil; Ære, Dydsfølelse, Sjælsadel, Alt, med koldt beregnende Blik. Listige Italiæner, Menneske uden Hjerte og Sæder! Hvi nedlader jeg mig til at tale med Dig om saadanne Ting, med Dig, hvis nedrige Sjæl ikke kender anden Magnet, end Guldet? Døm Du ikke om et Qvindehjertes Følelser, der slaaer alt for høit og stærkt, til at ville tjene Cabalen! — Bort fra mine Øine, elendige Træl! jeg vil — jeg kan ikke høre Mere...."

„Og dog, dog," sagde Odart smigrende, da han hurtigen indsaae, at man ikke kunde virke paa Fyrstindens Sind, uden ved Enthousiasme: „jeg har dog forstaaet min Fyrstinde. Nødvendigheden formaaer Intet over hendes stolte, ubøiede Sjæl; for ingen jordisk Lykkes, for ingen jordisk Elendigheds Skyld vilde hun vige fra Dydens Sti, som imidlertid hendes Hjerte altid kunde følge. Men hvad formaaer en høi Sjæl ikke for Venskabets, for ophøiede, udødelige Øiemeeds Skyld? At frelse Catharina — at befrie Rusland for en aandsløv Tyran — at indtræde i Udødelighedens Tempel, som Skaberinde af en Statsomvæltning, der vil oplyse og lyksaliggjøre Millioner — o, alt dette formaaer min Fyrstinde;

thi Grev Panin følger uden egen Villie den Elskede, som viser ham Vndest — Brutus myrdede sin Fader Cæsar — Marcus Curtius styrtede sig i Luesvælget, for at frelse Rom...."

„Nok," sagde Fyrstinden: „jeg vil overveie Deres Forslag. Meld Grev' Panin, at jeg venter ham!"

Neppe havde Odart bortfjernet sig, forend Fyrstinden i en Samtale med sig selv skaffede sin Barms stormende Følelser Luft.

„O, I vide Alle ikke, hvad der gjør mig saa elendig," udraabte hun: „Gregor Orloff! mit Hjertes Afgud! Du staaer for mig i Din herlige Skønhed, dristig, ædel, stor. Du veed det ikke, at Du er dette glødende Hjertes første og eneste Kærlighed, — og jeg — skal hykle Kærlighed, for at vinde en Mægtig for Catharinas Parti. Venskab! hvad fordrer Du? Dog — Du søde Haab! styrk mig! — Catharina har et ædelt og taknemmeligt Hjerte; hun vil, af Kærlighed til mig, stille denne Orloff, denne stakkels Artillericapitaine, saa høit, at han er mig værd — Orloff min! — o, henrykkende Tanke!" —

Carl von Adlerstein betvang imidlertid sin Raadvildhed, og lod sig forestilles for Kaiseren. Faa Dage derefter meddeelte han sin Ven, St. Pierre, sine Anskuelser om Forholdene ved det petersburgske Hof i følgende Skrivelse:

„Hvor dvæler Du, dyrebare Bernardin? Er det ikke lykkets Dig, at faae de Penge, der ere Dig nødvendige til Din Reise? Hvorfor er jeg selv dog fattig? Da jeg med Dig forlod La Valetta; Du, fordi Du var gaaen til Skibs uden noget Creditiv, og ingen Erkendelse kunde finde paa Malta; jeg, fordi det uvirksomme Ordensliv ikke tilfredsstillede min Aands urolige Stræben; ach! da forglemte vi Begge i ungdommelige Planers Flugt, at Midlerne til at naae det Punct, hvorfra de skulde begynde, maatte mangle os. Dog — forsag ikke! Endnu formørker Intet vore Udsigter. Da jeg i en Baad seilede op ad Newa fra Kronstad, som ligger paa Granitøen Retusari, og hvor jeg saae hele den russiske Flode ligge for Anker, forekom denne Fart mig ligesaa øde og

rædselfuld, som paa en Flod i Underverdenen. Strandbreddene bedækkes af mørke Granskove, og Floden af utallige øde Sandøer; kun Larmen af Aarerne afbrød den dybe Stilhed. Mine glimrende Planer forsvandt til et Intet. Saaledes, som jeg, vare vel Columbusses Ledsagere tilmode, da de ved Synet af Havet, som var grønt af de mange Planter, troede, at være ved Verdens Ende. Men paa een Gang, da vor Baad fulgte en af Flodens Boininger, saae vi det mægtige Petersburg med sine Paladser og forgyldte Kirker, opfyldt med al Verdens Glans og Larm; mine Forhaabninger fik nyt Liv, og ere siden den Tid endnu ikke sjunkne. Jeg gjennemvandrede Staden den første Dag efter min Ankomst, og saae mig snart i en pragtfuld Residents, snart i en rig Handelsstad, snart paa Torvene, blandt Omegnens Beboere, som vare klædte i smudsige Pelse og Træbark, i Culturstandens Begyndelse. — Kaiserinden saae jeg strax den første Dag, jeg opholdt mig her; hun er skøn, yndig, majestætisk. Paa hendes aabne Pande throne Kærlighedsguderne, og titte skalkagtigen frem af Lokkerne i hendes yppige, castaniebrune Haarvext; men hendes sorte, hvælvede Øienbryn, og hendes blaa Øies stolte og dog milde Blik forkynde, ligesom hendes majestætiske Holding, en Verdensbeherskerinde. O! og denne guddommelige Qvinde skal være fordømt til et evigt Fængsel indenfor Schlüsselburgs kolde Mure, — saaledes fortalte man mig i Petersburg; men jeg hørte tillige ogsaa, at Kaiserindens Parti er meget stort, og at hun elskes ligesaa meget af Folket, som Peter d. 3die hades. Disse Rygter forhindrede mig næsten i, at fremstille mig for Kaiseren, der maaskee er sit Fald nær. Langt hellere havde jeg hyldet den skønne Kone, end ham; dog — hvad ere mange Tusindes Ønsker for Catharina? Czaren har den udøvende Magt i Hænderne, og det Fængsel, hvori en ophøiet Sjæl skal fuldende sin jordiske Tilvær, er alt færdigt. Catharina er endnu mere aandrig, end skøn."

Jeg gik derfor til Oranienbaum, for at fremstille mig for Kaiseren. Han feirede sine Orgier med Elisabeth Woronzoff, et modbydeligt Væsen, kort, tykt og fordærvet af Kopperne, i det Hele en Contrast til Catharina. Jeg henvendte mig til en tysk Capitaine i Monarchens Følge, og

min Lykke var hurtigen gjort. Jeg er nu — tænk Dig engang, Bernardin! — Officier i Kaiserens Suite; men tro derfor ikke, at jeg er tilfreds! Vi boe her 20 Werster fra Petersburg, ved den finske Havbugt, omgivne af mørke Granskove, i den, een Gang saa mægtige, Menzikoffs Palads. — Bernardin, skulde vi ikke kunne blive, hvad han var!? En Kammertjeners Søn, som i sin Ungdom solgte Posteier, svang sig op til Ruslands Beherskér. — Jeg dølger det ikke for Dig — hos Peter den tredie har jeg kun lidet Haab om, at gjøre min Lykke. Hans Sjæls ædle Egenskaber; Gudsbesjælelsen for det Store, som aabenbarede sig i hans Beundring for Preussens Friedrich; Alt dette gaaer under i gemene Laster og i hans Aands overfladiske Natur. — Hans Ydre er afskrækkende hæsligt, og dog havde han efter et Maleri, som hænger her, og som blev malet, førend han fik Kopperne, en smuk Ansigtsfarve, og milde, skjøndt temmeligt aandløse, Træk, — Oranienbaum er nu hans Verden; han exercerer sine holsteenske Tropper, spiller Komoedie med Skuespillerne fra Petersburg, drikker og spiller Kaart med sit Følge, og elsker Elisabeth Romanowna Woronzoff, der er ligesaa egensindig, som hæslig. — Vi gaae om nogle Dage til Petersburg, og Kaiseren taler, uden alt Hensyn, med sit Selskab om, at han der vil forstøde Kaiserinden. Skulde den kloge Kone ingen Speidere have her, som meddele hende slige Ytringer? Mon hun fortjener saa haard en Skæbne, Bernardin?! — Man taler meget om hendes Kærlighed til den skjønne Polak, Poniatowsky; dog — Beviser paa virkelig Utroskab mangle Kaiseren. — Poniatowsky maatte, efter Kaiserinde Elisabeths Befaling, forlade Petersburg; siden den Tid skal Catharina hænge ved ham med urokkelig Troskab. Hendes nuværende Opførsel er dadelfri, medens hendes Mand bærer sin Utroskab til Skue. — Hvad mener Du? Skulde det ikke være muligt, at bringe hendes bortfjernede Elskede i Forglemmelse? „O, det maa være den høieste Salighed paa Jorden, at elskes af Catharina!" vilde jeg sige, dersom jeg ikke havde seet en Skikkelse her, som.... dog, Nok for idag."

(Fortsættes.)

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Ottende Scene.

De Forrige. Fru' v. Haudegen, Fru' Snabel, Md. Profit.

Fru' v. H. Jo, det er, ma foi, en net Magistrat, en smuk Mr. le maire! Point de lois, point de justice! Je m'enrage!

Fru' S. Aa, Guds Død og Pin! Aa, a æ færdig at synk i Jorden over at have saaddan en Borgermæster til Mand, og, vaar det it blevet saa gemeent med disse hersens Skilsmisser, kunde a, mari mænd, let fristes til at lade mæ skille ved mæ Ole.

Md. P. Yes, Madam, if I were i Deres place, I troer indeed, that I would be able at gjøre en suit om a divorce. Your husband is a, what do you call it? a Nathue.

Kbmd. P. Gott sey gelobt, Frau, daß Du nicht har ein Bürgermeister oder Nachtmütze til Mand!

Md. P. Sometimes, Charles, Du er drowsy nok, til at fortjene that name.

Capit. v. H. Det er gut, at der Bürgermeister ikke er zugegen und herer de schöne Anmærkninger, som Damerne gere over hans Verfahrungsart. Laßen Sie es aber nun seyn, wie es ist! das Gericht muß sin Gang haben, und jeg sticher ikke min Nase in Sachen, hvor den ikke har hjemme. Weil der Bürgermeister nun icke kann schaffen uns Recht, so müssen wir legen unsere Köpfe in Bleet, for at udfinte, hvorletes vi bedst kunne hefne os po denne impertinente und dumme Magister. Nehmen Sie Platz, wenn es Jhnen gefällt! (De sætte sig.) Hvat ist Deres Meynung, mein lieber Herr' Profit?

Kbmd. P. Ja, wenn ich schall sike min Meynung, so sollen Sie utfodern ham, und ihm den Arm ein wenig ritzen, und zu guter lezt ihn durch und durch fuchteln.

Capit. v. H. Nicht so uneffen, aber doch icke ganz efter min Plan. Und Sie, Frau Schnabel, was sagen Sie dazu?

Fru' Snabel. A er aaltid saa heftig og fyrrig i Begyndelsen, naar a blyvver horn i Hovedet, men a slaer snaart af og blyvver ganske spag; a farer op, som jen Lovve, og falder ned, som jen Faar, som a læste jen Gaang hos jen stor Scribent. A vil it være saa slem mod det sælle Skrog; a er fornoiet naar han baarestens gjør en offentlig Afbigt i alles voresses Nærværelse.

Capit v. H. Und Sie, Madam Profit?

Md. Profit. He shall be cudgelled, 'tis my Mening.

Capit. v. H. Sie meynen wohl, er soll geprygelt werden?

Md. P. Yes, yes, yes!

Capit. v. Haudegen. Und Du, Frau, was sagst Du?

Fru' v. H. Jeg voterer, ma foi, baade for coups de bâton ou de sabre og for en deprecation publique.

Capit. v. H. Und ich will drage Vortheil af deres Fink. Hvat mener De, om jeg ferst utfortrer Mosiø Storch, und, naar den Krister ausschlaer min Utforderung, worum jeg er ganz überzeugt, fugtler jeg ham düchtig durch, und zwinger ham til at unterschrife en Abbitte, som jeg schall auffetzen, og som vi dann lade drikke i „Nyhedsposten?"

Alle de Andre. Bravo! Bravo! (Md. Profit siger: Pravo! Pravo!)

Fru' v. H. Det er, ma foi, den eclatanteste Hevn, vi kunne tage over den impertinente vaurien.

Capit. v. H. Den Plan muß gleich sættes in Werk. (Han sætter sig hen og skriver). Jch hober, daß han sloer den Utforderung aus, und dann sollen wir unsere Spaß haben; das wird, Gott strafe mich, blife Leier over alle Leier. Siehe! nun bin ich fertig mit den Utforterung. Jeg har freylich skrefet den paa Dietsk; so meget Dietsk forst[illegible]er han doch wohl. Wer aber soll die Abbitte schreiben? Denn den muß, bey meiner Seele, være skrefen po reent Dänisch, und dazu bin ich nicht capable. Wer kan die Abbite schreiben?

Fru' Snabel. Det kan, mari mænd, a. A kan skryvv saa reent Daansk, at it nouen Scribent kan gjøre det bedre.

Capit. v. H. Gut! So schall ich dictiren Dem, und so müssen Sie selbst es übersetzen.

Fru' Snabel. Aa, a kan nok saa meget Tysk! A er it tabt bav af en Vogn i det Tyske; for a skal seie vos, a haar lært Tysk af en Soldaat i den Skoul, a gik i i Reis.

Capit v. H. Gut dann! Aber Sie müssen, Gott strafe mich, kein a oder it oder nouet oder seier oder desgleichen darin setzen. Hören Sie, Frau Snabel.

Fru' Snabel. Nei, det skal a nok tage mæ vare for. Vil De nu barestens seie mig til! (hun sætter sig ned ved Bordet for at skrive.)

Capit. v. H. Wohlan dann! (han dicterer). „Jch Unterzeichnete erklerer hervet, das den af mich i Bladet, Nyhedsposten, Numer Neun und Zwanzig, eingerückte satirische Fabel —

Fru' v. Snabel. De seier saa gesvindt til; A kan it følg Dem. „J Bladet Nyhedsposten." A er, mari mænd, it kommen længer.

Capit. v. H. Oh was! Jch dictire ja nicht so geschwind. Aber Sie schreiben ein wenig zu langsam. Nehmen Sie es nicht übel! — „J Bladet, Nyhedsposten, Numer Neun und Zwanzig, eingerückte, satirische Fabel." Haben Sie das?

Fru' S. Jo, det har a.

Capit. v. H. „Die Ugler genannt, ist en persönlich Satire po die Frau Schnabel, die Frau v. Haudegen und die Madame Profit, daß ich mit derselben kun har havt til Absicht at gere die obengenannten geehrten Damen lächerlich, und daß Alt, was ich har schrefet til deresses Beleidigung, er den obenbareste Lügen, ausgebrütet." —

Fru' S. „Ausgebrütet." Zu, hvad er det, Falil, paa daansk? Det veed a it.

Kbmd. P. Das ist, wenn die Henser liegenauf die Ek, und der kommen smo Kiklinger heraus.

Fru' S. Ah, nu veed a, hvad it er! Udruget! Udruget!

Capit. v. H. „Von dem schwarzesten Neide, und deswegen verspreche jeg aldrich meer at gere mich schuldig i sodann en Verbrechen." So ist

die Abbitte vorbey. Ich danke, Frau Schnabel, ich danke ergebenst. Erlauben Sie (han tager Papiret) Ja, das ist ganz richtig. De skrifer, Gott strafe mich, en meget dietlich Hand! — (afsides) Eine wahre Kochepikeklaue! — Ich danke ergebenst! Jeg dakker skildigst!

Fru' Snabel. Ingen Aarsag, ingen Aarsag, Hr. Officier! A seier saa manne Tak for Compillementen og Baslemannerne!

Capit. v. H. Das vil blife ham forsmedeligt, at underschrife denne Abbite, aber det foer ikke at hjælpe, det vil blife ham en haard Nuß zu knacken; aber, Noth brecht Eisen. — Ich har i den Utforterung gifet ham zwey Alternativen, endweder at dubellire met mich, oder at foe Fuchtel und gere Abbitte. (Han ringer, en Tjener kommer.) Bring dette Brief til den Hr. Magister Storch! Han boer i den calecutische Hahn po zweyte Backsaal.

Tjeneren. Er det ham med Læggestederne, som Folk kalde Mæster Skrinkelbeen?

Cap. v. H. Ja freylich, ja freylich! Skind Dig bare, skind Dig bare! (Tjeneren gaaer). Den Karl har veret so lange hos min Vater og mich, so han er blefet bode-grau und kühn. Sonst en tüchtig Kerl, nur ein wenig zu familiair!

Kbmd. P. Den Utforterung tager han gewiß ikke imot; denn er ist ein großer Cujon.

Cap. v. H. So müssen sine Rigsticker entgelten!

Md. P. I shall be very glad ved at see Mr. Captain let sin suord danse on his back!

Fru' S. A skal være ret glad, naar a seer, han faaer lidt Smoor. Men de maa it tæsk for stærkt paa det sælle Skrog!

Fru' v. H. Jeg vil med største plaisir og contentement remplacere Dig, Mr. le Capitaine, naar Du bliver fatigueret. Men, Du maa ikke tractere ham en canaille, mon très cher mari!

Capit. v. H. Nein, ich soll ihn, wie einen Cavalier, tractiren; aber see! Da haben wir ja den Herren Urian in egen heie Person.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Nysgærrighedens Stimulerings- eller Pirrings-Middel bringer Lighed blandt Menneskerne, og stuver dem alle, ligesom Døden, af hvad Stand de ogsaa ere, i ligesaa lille et Rum, som en velfyldt Kirkegaard. (Det seer man ved Tyrefægtningerne i Portugal og Spanien, og ved ethvert Pøbeloplob i Kobenhavn. Ved det velsignede Tallotteries Trækning ere der to Gærrigheder med i Spillet). (Overs. Anmk.) T. T. M.

— Den saa vidtomtalte parisiske Theaterfrihed har ogsaa under det Periérske Ministerium seet sine Grændser, idet at Opførelsen af Stykket: „En Marskals (Neys) Criminalproces“ paa Théâtre des Nouveautes, i Slutningen af f. A., blev forhindret ved Gensd'armer. — To Aftener efter hinanden prøvede Theaterdirectionen forgjæves Paa at opføre det; først paa den tredie gav den efter for Politiets vægtige Motiver. At denne Kamp gav Anledning til de meest skandaløse Scener, og at disse Aarsager bittert dadledes af af den offentlige Menings Organer, er naturligt. Stykket er imidlertid siden udkommet i Trykken. Dets Opførelse vilde vistnok have bidraget til at gjøre Pairskammeret (af hvilket Ney, som bekjendt, blev dømt fra Livet) endmere forhadt hos Publikum.

— Kongen af Birmanien skal hos den engelske Regjering have besværet sig over den i de engelske Calcutta-Aviser herskende Tone, som Hs. Majestæt mener ikke at være tilbørlig.

— Man kan afrette Kanariefugle til at fyre Kanoner af: den galliske Hane har ikke Mod dertil.

— Naar to franske Pairer møde hinanden, sige de ydmygt, ligesom Trappisterne: „Broder, memento mori!“

— Europa hjemsøges af tvende Guds Svøber: Cholera og Diplomatiken.

— Don Pedro II. giver Audients i Slvikjole. Det kan man kalde en ægte Sans-culotte-Konge.

— Den londonske Conference er et Pandæmonium under Haltefandens Præsidium (Allusion paa Talleyrand.)

— Diebitschs sidste Ord vare: „Polakkerne ere ingen Tyrker."

— Frygten, sige de tydske Blade, er et Hovedbefordringsmiddel for Cholera. Hvis det er sandt, saa svæver le Juste milieu alvorligt i Fare.

— Huset Coutts & Comp. i London skal staae i Underhandling om at kjøbe Baron Pasquiers Parykker, og allerede havde budt 6000 Pd. Sterling. Dette kostbare Mindesmærke om det franske Pairskab, agter Huset Coutts, efter Forlydende, at forære til det londonske Museum.

— Hertuginden af Berry er reist til Fastlandet, for at indgive Ansøgning til Potentaterne om en Beneficeforestilling paa Krigs-Theatret til Bedste for en uskyldig, ulykkelig og forfulgt Familie.

— Julius Solen skinner for Alle, undtagen for den stakkels juste-milieu; thi den er blind. (Kp.)

— Assasinerne vare i ældre Tider et asiatiskt Folkeslags, som bestod af Religionssværmere, der udøvede Mord ikke alene, som en Pligt, men, naar deres Fyrste blot havde befalet det, som et Middel, hvorved de kunde tilkøbe sig Paradisets Glæder, og mod hvem det lod til, at der ikke gaves noget Forsvarsmiddel. Der var næppe noget Middel, hvorved man kunde forebygge Udførelsen af disse listige og modige Nidingers Hensigter, og de vare blevne saa navnkundige, at deres Navn siden er blevet brugt for at betegne den

der hemmeligen berøver en Anden Livet (Snigmorder.) (Arthur of Britanny, Vol. I.)

— En grusom og rænkefuld Konge, hvis Hjerte er omgivet af pragtfuld Glans, og hvis Ansigt bestraales af det skonneste Solskin, ligner en Vulkan, om hvis skinnende Top Ornene hæve sig i uforfærdet Sikkerhed, og ved hvis fredelige Fod de frygtsomme Hjorde søge det sparsomt udspredte Græs uden Frygt, medens fortærende Ild og rasende Hvirvelvinde kæmpe inden i det, for at udbrede ny Ødelæggelse, og den i vilde buldrende Kamp næppe kan holdes fra Udbrud. (Arthur of B. Vol I.)

(Indsendt.)

Til Fastelavnsspillets Forfatter.

(See dette Blads 22de Numer!)

Hvis Du vil søge „Dagens" Melder,
Som Dommen: „smukt udstyret," fælder,
Det temmeligen vist er,
Han findes blandt Statister,
Mærk vel! paa Kongens Nytorv ei,
Nei, nei!
Paa Statistikens Vei.

F. T.

Bekendtgjørelse.

De som fra næste Qvartal ønske sig dette Blad der udkommer 2 Gange ugentligen, og hvorpaa Prisen er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, tilbragte, behage at tegne sig i Springgaden Nr. 31, første Sal. Redacteuren (Store Kjøbmagergade Nr. 69, 3die Sal) modtager med Taknemmelighed velskrevne og, med Bladets Plan overeensstemmende, Bidrag, naar de tilsendes ham i portofrie Breve med Udskrivt: „Til Redacteuren for „„Allernyeste Skilderi af Kjøbenhavn,"" enten med undertegnede, eller i Brevene vedføiede, Navne og Bopæle, hvilke, paa Forlangende, samvittighedsfuldt forties.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Bosemose.

№ 25. Tirsdagen den 27 Marts 1832.

Pigens Drømme.

Midnat! Stjerner tindre, og den blege Maane
Skinner i den strænge Kulde klat og reen,
Og de tynde Skyer, Børn af Jordens Dunster,
Svæve, som en flygtig Tanke, forbi hende.
Midnat! Hvilens, Rolighedens tause Time —
Du, af alle Tidens Børn min første Yndling,
Naar mit febersyge Bryst af Søvnen gæstes,
Og jeg drømme kan — en salig Drøm om Dig!

Det er al den Glæde, som blev levnet dette
Kummerfulde Hjerte, denne svændte Hjerne —
Denne rene Glæde, som er altid ny —
Hele Dagen vandrer jeg omkring, et Væsen,
Ligt det tynde Spindevæv — et Hjernespind!
Ubekymret om min Syssel, om min Tale,
Kun med Tanken henvendt paa min Drøm om Dig.

Intet, uden Drømme, er' min Nutids Lod:
Jeg Din Haand berører — tør ei trykke den,
Seer, o Elskte! paa Dit skønne, mørk'blaa Øie,
Og mit Hjerte længes, mine Læber mægte
Ikke at velsigne det; o! kun i Søvne,
Med ufravendt Øie, seer jeg paa Dig kækt;
Da mit Hjerte banker frit, udgyder frit
Lidenskabens stærke Ildstrøm i min Tale:
Ei for Verdener jeg bytter denne Drøm.

Dag og Nat forandrede mig synes nu:
Jeg paa Træer, Blomster, Floder tænke maa,
Som paa Væs'ner, der er' fremmed' for min Aand,
Som i Lykkens Dage jeg paa Drømme tænkte.
Mine Syner seer mit Øie i sin Slummer,
Klare, levende, som Livet i dets Sandhed,
Og, naar hver en ydre Sans i Dvale hviler,
Vaager dog min Sjæl i Drømme om min Ven.

Mange ere de Gestalter, hvori mine
Tanker vise sig i denne tause Time;
Snart Du seer paa mig med Stormens vilde Mine;
Snart Du smiler ad mig, som den blide Sol;
Men, lad Minen, Smilet, være, som de ville!
Du er stedse dog mit kære Tankebilled —
Stedse Du, som Solens Lys igennem Skyer,
Er en Straalegloria i mine Drømme.

Lad mig evigt drømme, drømme om min Ven,
Leve lykkeligt i Phantasiens Rige,
Og, naar Trylleriet svundet er om Morg'nen,
Lad min gudbesjælte Aand da finde Hvile!

Naar jeg slumrer ind tilsidst i Dødens Favn,
Vil jeg græde; thi den Søvn er uden Drømme!
Jeg skal aldrig drømme meer om Dig, min Ven!

H. C. W.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Nogle Dage sildigere afgik følgende Brev:

„O, Bernardin! — hvad har jeg ikke seet! — ikke hørt! Kaiserinden har været her med sit hele Hof. Til Prince Georg af Holsteens Navnefest havde Kaiseren indbudet hende. Det var en Tryllefest; vi spiste til Middag i en skøn Pavillon, som Catharina har opbygget her. Den indeholder 18 Værelser i tyrkisk, russisk, græsk og chinesisk Stiil. Pavillonen ligger i en tæt Skov, og man bemærker den først med Studsen, naar man staaer tæt uden for den; derfor har Catharina ogsaa kaldt den „Ha!" Men det Ord maatte Enhver, som saae hende, paa denne Dag, sige, selv om han taug. O, hun er himmelskt skøn, majestætisk, ulykkelig og Kaiserinde. — Hun var klædt paa Russisk, hendes Brystklædning var af Guldbrocade, og hendes Kjole af let, grønt Silketøi; det dunkeltblonde Haar, slaaet i lette Lokker, blev baaret af en lille Diamantkrone — og dog, hvor fløi mine Øine fra denne kaiserlige Pragt hen til en ungdommelig Skikkelse i asiatisk Klædning, som sad ved Siden af Kaiserinden! Denne bar en simpel Silkeklædning uden Ærmer, høiblaa, ligesom hendes Fædrenelands varme Himmel, og omkring den et mørkerødt Bælte, og en Turban af hvidt, ostindiskt Mousselin. Hendes sorte Øie hvilede paa mig, og jeg var den Saligste af alle Dødelige. Jeg sad ligeover for hende — efter russisk og halvt asiatisk Skik sidde Herrerne paa den ene, og Damerne paa den anden Side af Taffelet — jeg berusede mig ved Beskuelsen af hendes Skønhed."

„Men snart blev jeg vakt af mine Drømme ved Kaiserens raa Opførsel mod hans Gemahlinde. Peter drak Princen af Holsteens Skaal; alle Gæster, undtagen Catharina og hendes Damer, stode op; hendes Viisdom havde dadlet det bittert, at Kaiseren havde udnævnt denne unge Officier til Generalissimus ved den russiske Hær. Peter kastede et vredt Blik til hende, og sendte hendes Kammerherre, Stroganoff, med et Budskab til hende. Denne sagde med en halvt lydelig Stemme: „H. M. Kaiseren er fortørnet." Peter foer op:*) „Stroganoff! saaledes er det ikke; jeg havde befalet Dig at sige til hende, at hun er en Nar; Du gaaer i Arresten." Det hele Bordselskab forskrækkedes, og af Catharinas Øine fremstyrtede Taarer, som hun forgæves søgte at holde tilbage. Til Lykke ophørte Taffelet snart. Vi vankede om i Skoven. O, hvor henrykkende er Sommeren i disse Egne! — Luften er renere, og Vandet mere blaat, end nogensinde i Syden. Der er her en bestandig Dag, som ved Nattetider gaaer over i en mild, af Morgen- og Aftenrøde tryllende oplyst, Dæmring. Træernes Løv er vistnok sortegrønt, som sørgede det over sin Varigheds korte Tid. — I en af de dunkle Løvgange stod pludseligen den yndige Asiaterinde for mig; jeg bævede, men jeg nærmede mig hende dog, og spurgte: „Tager jeg ikke feil, Frøken! saa have vi allerede seet hinanden engang?" — Hun sagde „Ja!" med nedslagne Øine og høit gløende Kinder; o Gud! hvor hun var skøn! Med zitrende Stemme vedblev jeg: „Dengang opstod den skønneste Stjerne i mit Liv." — „Anna Iwanowna!" lød det fra en Sidegang; min Yndige ilede bort; men, idet hun flygtede, lod hun sit Lommetørklæde falde. Jeg lyksalige Menneske tog det op — det er mit. O Bernardin! hvor kan en saa uendelig Længsel efter et qvindeligt Væsen fylde Mandens Bryst? — Du veed, i La Valetta ere Ridderne, trods deres Løvte, ikke damesky, og ikke ulykkelige hos det smukke Køn — men, hvad er et flygtigt Velbehag, en Tilbøielighed, som er mere helliget For-

*) Historiskt.

men, end Væsenet, imod den hellige, navnløse Længsel, som nu fylder min Sjæl?"

„Til mine søde Drømme blev jeg ikke længe overladt. Der opsteeg et Fyrverkeri. Kaiseren sad paa en Sopha iblandt de staaende Tilskuere, og Kaiserinden med forgrædte Øine ved Siden af ham. Elisabeth Woronzoff gik forbi Sophaen, i det hun kastede et vredt Blik paa det kaiserlige Par — og Peter, o hvor utroligt! Peter kaldte Elisabeth til sig, og gjorde Plads for hende ved sin Side. Kaiserinden stod strax op, og hendes Gemahl sagde ikke et Ord, for at holde hende tilbage."

„Hvad skal der blive af denne Kaiser? De Store hade, og Præsteskabet frygter ham; Folket er ligegyldigt; egenligen talt, gives der endnu intet Folk i Rusland. Folkenes Sjæletilstand lader sig søge i deres Religioner før Christendommen. De gamle Germaner vare krigerske og ædle, som Valhals Guder; Grækerne hyldede det Skønne, som Guderne i Olympos. Men Russerne tilbade fordum med dalailamaske Trælles Underdanighed Klodse og saadanne Afguder, som man betegner med Navnet, Fetischer; derfor have de ingen Sans for Skønhed og Frihed."

Kaiseren nyder, med alt det, en lykkelig Tryghed. Jeg kom igaar tilbage fra Petersburg, hvor der mumles Mangehaande om Sammensværgelser imod ham; jeg vilde give ham Efterretning derom, men han anbefalte mig Rolighed med de Ord: „Plag os ikke med det gamle Æventyr!"*)

Samme Dags Aften, da dette Brev blev skrevet, sad Kaiserinde Catharina i en Pavillon i Haven tæt ved Peterhof. Paladset havde hun maattet romme, fordi det skulde sættes i Stand til den hellige Peters Fest, til hvilken man ventede Kaiseren. En Arm af Newa beskyllede Pavillonens Fod, og en let Baad, som de vilde Bolger bevægede, laa fastlænket til Strandbredden.

„Jeg troer ikke paa Ahnelser," sagde Kaiserinden til sin Yndling, Iwanowna: „men mit

*) Historiskt.

Bryst er ligesaa bevæget, som Vandet dernede. En indre Stemme tilraaber mig, at min Skæbnes Afgiørelse nærmer sig; maaskee bærer denne skrøbelige Baad mig snart over til Sverrige."

„Til Sverige?" spørgte Iwanowna forbauset.

„Du frygter for, at Du ikke skal gjensee Din Malteser der. O, Du Lykkelige, som endnu ingen Livssorger kender! Dog — det kan ikke være skjult for Dig, at der forestaaer mig en stor Forandring. Du har seet, hvorledes min Gemahl mishandler mig offentligen. Han, for hvem jeg vel hundrede Gange har reddet Thronen, ved at undskylde ham for hans Tante Elisabeth! Han indretter et mørkt Fængsel for mig i Schlüsselburg, hvor den uskyldige Kaiserinde Elisabeth sad fangen, og hvorfor? Fordi han beskylder mig for en Forbrydelse, for hvilken alle Beviser mangle ham, en Forbrydelse, som han selv med Skamløshed begaaer offentligen. O Iwanowna, bliv stedse Dyden tro! Den, som forlader dens Sti, gribes af Mørkets Aander, berøves sin moralske Frihed — tvinges til Forbrydelse. Min Skæbne er det, at kæmpe med dem — jeg er udrustet. Mine Venner handle for mig; jeg selv tager ingen Deel deri; mislykkes deres Plan, saa flygter jeg i den Baad der over den finske Havbugt til Sverige."

Aldrig havde Iwanowna seet Kaiserinden saa bevæget; hun gik en Stund op og ned; derpaa lagde hun sig til Hvile.

Midnat var forbi, da Catharina var falden i Søvn. Iwanowna vognede med dybt rystet Sjæl. Hvor blev hendes ubekendte Stjerne af, som skulde frelse hende fra dette stormende Hav? Han havde viist sig for hende, sjælfuld og straalende af Kærlighed, og nu paa een Gang hørte han til hendes Herskerindes Fjender. Klokken slog 2, da hørte hun Trin i den Corridor, som førte til Kaiserindens Sovekammer. De naaede den let Slumrendes Øre. Kaiserinden foer op i Skræk, og saae en ukendt Kriger staae ved sit Leie, som overleverede hende et Brev fra Fyrstinde Daschkoff med de Ord: „Deres Majestæt maa ikke spilde noget Dieblik; jeg skal føre Dem igjennem Haugen til Vognen."

Catharina læste ved Natlampens Skin zitrende de Ord:

„Kun en hurtig Beslutning kan redde min Kaiserinde — og krone vore Alles Ønsker. Efter min Plan blev enhver af de Sammensvorne bevogtet af en af vore Trofaste. — Gardelieutenant Passik havde vundet Soldaterne ved sit Regiment. En af dem troer, at Capitainen veed endnu mere om Sammensværgelsen, end Lieutenanten, og spørger denne: „Naar skulle vi gribe til Vaaben imod Kaiseren?" Capitainen forbauses, men fatter sig, og opdager ved sin snue Udfritten Hemmeligheden om Sammensværgelsen, som han strax melder Regimentscancelliet. Passik bliver sendt i Arresten; den Trofaste, der bevogter ham, melder mig strax dette; jeg sender Bud til ham, og erfarer Alt. Vi forsamlede os strax hos mig. Panin, frygtsom og raadvild, vilde oppebie næste Morgen, for at handle. Gregor Orloff, den kække, herlige Mand, har bestemt os. Hans Broder, Alexis, holder med et simpelt Køretøi under Catharinas Vinduer, for at føre min — og Ruslands Kaiserinde til Thronen. Jeg begiver mig strax i Mandsdragt med Gregor Orloff til den grønne Bro, hvor vi træffe vore Venner, fordi det vilde være paafaldende, dersom jeg vilde forsamle saa mange unge Officierer og Soldater i mit Huus."

Catharina bævede; dog tøvede hun ikke med at klæde sig paa. Iwanowna hjalp sin elskede Herskerinde. — „See!" sagde Catharina, idet hun viste hende Fyrstinde Daschkoffs Brev: „min Skæbne, ikke min Villie, kalder mig. Tilfældet modner min Beslutning, som jeg næppe vilde tilstaae mig selv. Min Sjæl skal det ikke mangle paa Kraft til at udføre, hvad den maa."

(Fortsættes.)

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Niende Scene.

De Forrige. Magister Stork.

Stork (efter at have gjort sine keitede Complimenter for Selskabet.) Her er a, Herr' Centurio! De haar behaaget at udfordre mæ, Herr' Centurio!

Capit. v. H. Was, Monsieur Storch? Beginner han, hvor han slap? Det er wohl en latainicher Schimpfname?

Stork. Ak nei, sødeste Herr' Capitaine. Centurio vaar hos de gamle Romere it nouet Skældsord, men jen Maand, som commanderede over centum, eller, Hundrede, en Høvedsmand, ligerviis, som Herr' Capitainen.

Capit. v. H. Nun, ja so ist es wieder gut. Dager han mot Utforterungen?

Stork. Ak, nei, amicissime Herr' Centurio! Det kan a, bitterdød it.

Capit. v. H. Und warum, warum?

Stork. Af fire Grunde, pro primo, da a aaldrig haar duelleret i mine Dauve, eller lært at tractere Sværd eller Skydegevær, pro secundo, da a æ jen Hader af Dueller, da det æ et attenteret Mord, pro tertio, da a it kan taale at see guttae sanguinis eller Blodsdraaber, men haar for samme en vis horror naaturaalis eller naaturlig Afsky, og pro quarto, da a æ egenligen it auctor saatyrae, eller, Smædedigtets Forfatter.

Capit. v. H. Das sind vier sehr wichtige Gründe, som alle lassen sich reduciren zu dem einen, daß er ist ein Cujon. Also bequemer han sich wohl til den andern Alternativ, Fuchtel und Abbitte?

Stork. Ak, Herr' Centurio, naar det endeligen skal være, faaer a vel at beqvemme mæ til Afbigten; men Fugtel! Herr' Centurio, spar mig baarestens for Fugtel! Mæ Rygg er, bitter-

kno, it vaant dertil (han falder paa Knæ), a haar saa blødt jen Skind, spaar mig for Fugtel, Herr' Centurio! Lægger jen godt Ord ind for mæ, mæ kære Damer! Lader dog, kæreste og høist velsignede Qvindemennisker, som Jupiter, Gudernes Fader, Juno, Gudernes Mouer, samt Apollo, Minerva og Venus, Jupiters Børn, have begavet med stor Forstand, Skønhed og Hjertets Godhed, lader dog Stormen paa Eders Hjerters oprørte Hav lægge sig, og afløses af den qvindelige Medlidenheds søde Havblik!

Fru' v. Haudegen. For vores Skyld maa De eftergive denne fou ridicule Fugtelstraffen.

Fru' Snabel. A seier ja dertil. Er Mardammen af samme Mening?

Md. Profit. Yes, yes, yes!

Capit. v. H. Verspricher han da, Herr' Magister, at han aldrich vil gøre Sligt meer?

Stork. Per Jovem, per deos superos atque iscoros, jeg lover det!

Capit. v. H. Ja, was ist das? Das verdammte lateinische Kram! Jeg forstaaer iche et Wort deraf. Was ist das! Han kann, Gott strafe mich, gjerne schjelde mig aus lige i mine Augen. Jeg kunnte gierne beheve en Dollmetscher, naar jeg snakker met ham. Was ist das?

Stork. Aa, a seier it Aandet, end: A sværger ved Jupiter, og ved alle Over- og Underguder, eller, som det og kan interpreteres, ved alle Himmelens og Underverdenens, eller, Helvedes Guder!

Capit. v. H. So er han ja en Heide. Han sværger ved en Hund (for Jupiter er jo en Hundename) und ved meer end een Gott. Gott strafe mich, er ist ein Heide.

Stork. Minime, høistærede Centurio! Christianus sum. Det æ kun jen poetisk Fiction, en Licentia poetica.

Capit. v. H. Was ist das für eine Madame?

Stork. Ingen Mardame, Herr' Centurio, den poetiske Frihed, den poetiske Frihed.

(Fortsættes.)

Ideeblomster.

Et af de vanskeligste Problemer at opløse, vil altid blive, hvorledes sand Orden og Ligevegt skal tilveiebringes i en Stat. Det er altid godt, baade for det enkelte Menneske, og for det hele Samfund, baade i det private, og i det offentlige Liv, og i alle Foretagender, at foresætte sig et Ideal; thi, skiøndt Idealet som oftest er uopnaaeligt, fordi det er et Ideebilled, kan man dog undertiden komme det nær, og man kommer Fuldkommenheden snarest nær, naar man bestandigen har Idealet svævende for sig. Men Idealet kan ogsaa være noget Virkeligt, noget Tilværende, og da kan det kun, forsaavidt vi i vor Ideegang have gjort det til et Mønster eller Maal for vor Stræben, kaldes Ideal. Den, af Guddommen med den beundringsværdigste Orden og Planmæssighed indrettede, Verdener unegteligen det meest passende Ideal og Forbilled for enhver Stat og ethvert Samfund, der skal organiseres, og det er naturligviis Organisatorernes ufuldkomne Menneskehed, som er Grunden til alle Statssystemers større eller mindre Ufuldkommenhed. Derfor ville Menneskerne aldrig blive fornøiede selv med den bedste Statsforfatning, og de fornuftigste og retsindigste Mennesker ville i Grunden være de, der ere meest misfornøiede, fordi de bedst indsee Ufuldkommenhederne, og see en stor Deel af de bedre Statsborgere tilsidesatte. Blandt constitutionelle Stater ere uden al Tvivl det udstrakte Nordamerica og det lille Norge de lykkeligste, fordi deres Forfatninger hjemle disse Staters Borgere den fornuftigste Frihed, Moderen til al sand Oplysning og Borgerdyd, og blandt de monarchiske Stater det lille Danmark, hvor den nuværende Eneherskér er denne Frihedś sande Ven. Hvad der gjælder om Statssystemer, gjælder ogsaa om Religionssystemer. Den fordomsfrie Tænker maa indrømme, at det lutherske System, som er en meget lutret Catholicisme, er det fornuftigste, og baade Hjerte og Aand meest opløftende, Religionssystem, men desuagtet maa han dog tilstaae, at denne, paa Christi herlige Lære grundede, Bygning, efter mere end 300 Aars Forløb, kan og bør modtage mange Forbedringer.

Demokrater, Demagoger, Jacobinere, og overhovedet alle egenlige revolutionaire Hoveder, prædike almindelig Lighed i Formue, Ære o. s. v.; men Ligevegt er noget ganske Andet; det er en vis gradviis Forholdsmæssighed, uden hvilken der ingen sand Lykke gives i nogen Stat. Derfor gaaer det ogsaa hulter til bulter med de Fleste. Der er overalt meget Raaddent, der skulde feies ud, i mange Stater. Kunsten bestaaer i, at man udfeier det Raadne, uden at der kommer for mange ægte Perler med i Feieskarnet. I Middelstanden grasserer der, i Almindelighed, mindst aandig og aandelig og Hjerte-Typhus eller Forraadnelsesfeber. Extremitæterne, de Store og de Rige, de Smaae og de Fattige, ere i en sygelig Aands- og Hjertetilstand, de Første af Blodrighed (Plethora), de Sidste af Mangel paa Blod. Der er intet Forhold, og altsaa ingen Ligevegt imellem det Moralske og det Intellectuelle paa den ene, og det Physiske (Ære, Magt og Rigdom) paa den anden Side. Det er derfor, at vi alle trøste os med et tilkommende Liv, hvor Dyd og Kundskaber, Vid og Aand og Hjerte og ædel, uegennyttig Daad ere de eneste Adkomster til Belønning.

Det er et Spørgsmaal, hvad der stifter meest Ulykke i Verden, Laster eller Fordomme, hvoraf de Sidste altid er en Følge af en uoplyst Forstand. Begge have deres Deel i verdslig Ulyksalighed. Et fordomsfrit Menneske er Guds skjønneste Skabning. Men fordomsfrie Mennesker ere saa sjeldne; derfor maae vi taale Menneskernes Fordomme i ubetydelige Ting. Taalmod, Selvfornegtelse, Opofrelse for Andre, ere skjønne Dyder; men Mængden, eller Pøbelen i alle Stænder, kalder den, der udøver dem, en Taabe eller en Nar, og lønner ham med Utaknemmelighed, Foragt og Mishandling; derfor er et evigt lønnende Forsyn vor Trøst. Hvad vare vi, og hvad vare vore Udsigter i Fremtiden uden Jesu Religion?

Man sige, hvad man sige vil, det er Kampen mellem det Sanselige og det Fornuftige i vor Natur, og dettes Seier over hiint, som giver os de sørgeligste, men ogsaa de glædeligste Øieblik. Vi leve i tredoppelt Krig. Een er mellem vor

Sjæl og vort Legem, en Anden mellem vor Fornuft og vor Sanselighed, og en Tredie mellem vore Medmennesker og os selv. En Fjerde, som vel ikke Alle, men dog Mange, kæmpe, er Kampen mod Sygdom og Næringssorger. Det er et sørgeligt, nødvendigt Onde, men det maa tilsidst føre til noget Godt; det er vor Trøst, ligesom de største Bedragerier og Ødselheder altid have det Gode ved sig, at Bedragerens og Ødelandens Mammon kommer i Omløb, og saaledes mange gode, skjøndt ogsaa mange slette, Mennesker leve af ham. Livet forekommer derfor ofte det kortsynede Menneske at være et Lottorispil, men han finder dog, hvis han ikke er aldeles forblindet, at det intet usikert Tallottori er, men et af de bedste Classelottorier. Kun den sandt Oplyste og Religiøse øiner en, over Alt ophøiet, Viisdom i hele Livets Gang.

Menneskernes Dumheder ere grændseløse, og man kan med al Ret sige, at ingen Idee er saa dum, eller saa ravgal, at den jo kan undfanges i en menneskelig Hjerne. Pragtfulde Begravelser f. Ex., hvilken Dumhed, for ikke at sige, Bestialitæt! I Morgen sulte maaskee Eders Entrepreneurer! Kan man ikke tænke sig Høitidelighed uden ødsel og smagløs Pragt? Hertil høre ogsaa Æde- og Drikkegilder ved Høitideligheder i Almindelighed. De ere Vand paa Lægernes Mølle, og de fleste Læger ere vist meget redebonne til ikke at fordømme dem (for Skams Skyld tør de ikke anprise dem). Man ofrer heller flere hundrede Dalere til en Begravelse og et Ædegilde, end til sine Børns Opdragelse og Underviisning; der seer man især paa godt Kjøb, og, kan man faae det gratis, undseer man sig ikke for at tage imod det.

Ligesom man ofte træffer Prosa, hvori der er meget mere Poesi, end i mange Vers, saaledes gives der mange Mennesker, der, uden at have skrevet et eneste Vers, ere mere poetiske Væsener, end de egenligen saakaldte Poeter. Levende Sands for det Skjønne, Sande, Gode og Høie i Livet og Naturen — levende religiøs og videnskabelig Gudsbeskuelse er Digterevne. De, som besidde denne Sands og denne Evne, og lade dem bære Frugter i det praktiske Liv, ere sande, store Digtere i dette Ords udstrakte Forstand, og langt op-

hoiede over den Hærskares Mangfoldighed, som med liden Foie bærer dette Navn, og som stundom blot skylder Brændevinsflasken, Blækket og Bogtrykkersværten sin indbildte Udodelighed.

Ligesom Statsstyrerne med faderlige Omhu sørge for deres Børns, Undersaatternes, Opdragelse i den yngre Alder, saaledes skulde Undersaatterne selv sørge for deres indbyrdes Forædling, naar de blive ældre. Især burde de tage Hensyn til Selskabslivet. Det er det voxne Menneskes Schole. Hvad lærer han her? At spise, drikke, spille Kaart, og, naar det gaaer hoit, at nyde en musikalsk Oresmaus, og føre en small-talk, eller, Passiar om Bagateller. Man burde forædle Selskabslivet, gjøre det mere aandrigt, og derved mere interessant for Mennesker med Aand og Følelse, som gerne flye vore almindelige Selskaber paa Grund af deres aandsslovende Character. Man har paa enkelte Steder banlyst Spillebordene, som ere gode Surrogater for dem, der ikke kunne conversere med Aand, og i deres Sted indført Musik, Dans, Declamation, en almeent interessant Lecture, og efter den en fornuftig Samtale om det Læste; men saadanne Selskaber ere kun at betragte, som Undtagelser fra Hovedreglen.

Ligesaa behageligt og opmuntrende, som det maa være for en Mand, der selv handler redeligen, at han behandles med Redelighed af dem, han formedelst Forretninger staaer i Forbindelse med, ligesaa ubehagelig maa den modsatte Behandlingsmaade være ham. Med Redelighed maa naturligviis være forbunden Klogskab, naar man vil vogte sig for det borgerlige Samfunds mange og mangehaande Rænker. Men der gives Tilfælde, hvori al Klogskab og Forsigtighed ere unyttige, og til dem høre netop det Slags Forsigtigheder, som man kalder Cautioner. Den Redelige, som faaer Caution af en Mand, kan ved Uheld komme i en Forfatning, hvori han nødsages til at henvise Vedkommende til sin Cautionist, og den Uredelige og Uordenlige have for lidet Samvid og formegen Ligegyldighed, til at de skulde bekymre sig om, at de ved deres uredelige og uordenlige Fremfærd gjøre deres Velgjørere ulykkelige. Mange ere blevne forarmede og elendige ved

Cautioner. Lovene kunne ikke forbyde Statsborgerne, at være velgjørende; men, naar der er saa megen Sandsynlighed, at Velgjørenhed vil gjøre Velgjøreren ulykkelig, som der er ved Cautioner, kunde Cautionsvæsenet vel med Foie ansees som en værdig Gjenstand for de Retskyndiges Opmærksomhed, Overveielse og skrivtlige Behandling.

Af alle Statssystemer, af alle Pengevæsener, af alle Sprog o. s. v. at danne et Eneste, som havde Alles Fortrin og Mangel paa Alles Feil, for at bringe Enhed i det Hele, er det Forslag, ifald det lader sig iværksættes, værdt at forkastes? Nei. Men Ulykken er, at det næppe lader sig iverksættes. Vor Herre kan lettere af alle Mennesker danne et Eneste, som Monster for dem Alle, end Menneskerne frembringe saadanne taalelige Universalsystemer.

Man kan ikke negte, at det vilde være selvsomt, skiondt sørgeligt, naar det engang kom saa vidt, at alle Grosserere i en Stad, eller, i et heelt Land fallerede, og maatte begynde forfra, eller, rettere sagt, bagfra, som Hokere. Endnu mere selvsomt, ja mere, end jacobinskt, vilde det være, naar Menneskelivet forandredes saaledes, at f. Ex. en Excellents blev Strandcadet, en hoi Naade Rodsteenskærling o. s. v. o. s. v., og omvendt. Gud veed, hvorledes de vilde finde sig i deres Skæbne? Ih, som saa mange, der staae paa en urigtig Hylde i Livets Modeboutique. Noget Lignende har man dog oplevet i Frankerige og Spanien.

Publicus.

Blandinger.

— Den polske Grev Jelski i Paris har bekjendtgjort, at de i Frankrig, England og Tydskland ydede Bidrag til det i. f. A. af den polske Nationalregering aabnede Laan paa 60 Millioner polske Gylden efter Warschaus Fald ere blevne tilbagebetalte, og at de, der ei endnu maatte have

erholdt deres Andeel, derom blot behøve at henvende sig til vedkommende Handelshuse.

— De 21000 Polakker af det Rubinskiske Corps, der gik over i det Preussiske, vare, efter 1400 Officierers Afgang, der reiste til Frankrig, smeltede sammen til 16000. Af disse skulle 9000 (?) have antaget den russiske Amnesti, og de øvrige ere endnu i Preussen.

— Den 4de ds. hændtes i Warschau den Begivenhed, at saa mange af de ved det derværende Vaudeville-Theater ansatte Skuespillere pludselig bleve syge, at man ikke kunde give nogen Forestilling. En af de meest udmærkede blandt dem, Augustus Kroplewski, døde samme Dag. Han var kun 32 Aar gammel, og havde allerede vundet et Navn ved flere digteriske Arbeider.

(Kp.)

— Friskt Mod, min brave Knøs! det er Veien til Stjernerne! (Macte, generosus puer! Sicitur adastra!) saaledes tilraaber en gammel Mand den ene af Kunstnerne i Scribes Vaudevillen Kunstnerne paa Tagkammeret (La Mansarde des artistes,) da han kommer op til dem, Veien er steil, ligesom Kunsten lang og Livet kort; Embedsmanden faaer baade Penge og Ære her i Livet, men Kunstneren og Digteren maa ofte nøies med det Sidste; undertiden negter man ham endog det her, og spiser ham af med en Vexel paa Udødelighed i et andet Liv. (Red.)

— Lægekunstens Gud, Æskulap, var en Søn af Musikens og Digtekunstens Gud, Apollo. Det er derfor ganske begribeligt, at Musiken kan have en helbredende Kraft. Man har for kort Tid siden læst om en Pige her i Landet, som blev helbredet for sit Vanvid ved Musik. Den Læge, der, naar en Bonde kom ind til ham, og forlangte Raad, forespillede ham en Sonate paa Violin, i Stedet for at give ham en Recept, beviste ogsaa, at han baade kendte og agtede Æskulaps Slægtskab med Apollo høit.

(Red.)

— Paa den dresdenske Portseddel læste man engang blandt de Indpasserede: Demoiselle Agnes Franz, fra Schlesien, Digterinde. Man havde for Hofpoeter, som lønnedes af Regeringerne hist og her. Nu har man ingen andre poetiske Embeder, end Theaterdigternes. Schlesien maa dog være en Undtagelse. Var det Skik, at titulere sig selv efter sine Bi- eller Yndlingssysler, saa kunde det ofte hedde: Regeringsraad og Botaniker — Minister og Digter — Præst og Oekonom — Hofraad og Vaabensamler — Capitaine og Miniaturmaler — (og hos os: Kammerjunker og Digter — Hautboist og Sinecurist — Musikus og Bacchant — Lieutenant og Digter — Skrædersvend og Digter — Ex-Skuespiller og Digter — Kokkepige og Scribentinde — Ex-Danser og Digter — Capitaininde og Digterinde — Trompeter og Avisskriver — Philister og Obscurant — o. s. v. o. s. v. i Uendeligheds Uendelighed.)

(Allg. W. Theaterz.)

Til min Skræder.

Held, Held, Dig tusind Gange!
O, Held Dig, Skræder, paa Dit Bord,
Som føler Dig ved muntre Sange
Den Lykkeligste paa vor Jord!
Vel er Din Throne kun af Bræder,
Ei smykket ud med Purpurfjas;
Men smukt Du danner Herreklæder,
Du selv gjør Manden stor ved Stads.
Du, trods Forstand,
Kan skabe Mand!
Ja lev!
Og længe lev!
Og lev, saalænge Verden staaer!
Thi Kunsten kun med den forgaaer!

H. P. Place.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 26. Fredagen den 30 Marts 1832.

Bjørnen i Baaden.

Til en Hans Qvast.

(Frit, efter Gay).

Den Mand maa blive klogere hver Dag,
Som Selvkundskab gjør til sin Hovedsag.
Han ei Casteller bygger udi Luften,
Men grunder sin Forhaabning paa Fornuften.
Hans Arbeid er til Sines Vel,
Han søger stedse eget Held,
Han paa Compas, paa Seil og Aarer, har Forstand,
Og styrer ingensinde alt for langt fra Land;
Han overregner, før han bygger, Alt,
Og higer aldrig efter, hvad er galt,
Han kender nøie Grænserne for Menneskets Forstand,
Og holder inden Gærdet sig, som en forsigtig Mand.
Da han saaledes sine egne Mangler kender,
Han Stolthed og Indbildskhed Vinterveien sender.

Naar vi, for ret os selv at kende,
Vort Blik til alle Sider vende,
Af alle Narre, som sig stolte bryste,
Hans Qvasten vil os allermeest forlyste.

Han udi alle Klasser forefalder,
Bestemt er ei hans Køn, og ei hans Alder,
Snart fattig, riig, snart ringe, høi; snart lille, stor;
Forfæng'lighed bedaarer Alle paa vor Jord,
Dumhed forøger Stolthedens Gevinst,
Meest indbildsk' ere de, som vide mindst,
Paa deres egen falske Skaal i Vegt de vinde,
Paa hver en anden man for lette dem vil finde.

Ei hver Hans Qvast os lige stærkt frapperer,
Og lige stærkt vor Latter exciterer,
Fortjeneste at have, kan Enhver jo prætendere,
Een sees i Elskerens Qvindagtighed extravaguere,
En Anden er forelsket i sit Ansigt, sin Façon,
Og kun forskjellig fra en Abe i sit Klædebon,
En Tredje sine Hylder
Med lutter Lærdom fylder,
Han Bøger kender, alskens Ting forstaaer,
Men Kundskab om sig selv han aldrig naaer.

De ere Alle Narre af en ringe Condition,
I Sammenligning med Hans Qvasterne af Ambition;
Thi disse Blærer, pusted' op af Smiger, ere
Saa dristig', Omsorg for en heel Nation at bære.
Til alt for grov en Ros de aldrig Mistro sætte,
Og deres Hyklere knap træffe kan det Rette;
Thi disse, i Talenter uden Mage, attestere
Den Smiger, deres egne Tanker gavmildt offerere.
Hans Qvasten viser sig i denne store Sphære,
I andre Riger vel, i eget ei med Ære,
Den selvindbildte Machiavel regerer vexelviis
Hvert Embed og hver Post, og lønnes med sin egen
Priis.

Hvis Handelen af Mangler laborerer,
Da er det ham, som Søfart dirigerer.
Den Sømand, som med ham vil trættes, maa jo være gal;
Han kunde jo, saa snart han vilde, blive Amiral.

Nu med Soldatens Fag han sig afgiver,
Han Tropper hverver, Krigsstyr han udskriver.
Til ham man seer en mægtig Hob Ambassadeurer tye;
De maae hans sammenkludrede Tractater strax fornye.
Paa Folket han maa aarligt Skatter lægge,
For de begangne Bommerter at dække,
Og, naar i Vind opløse sig hans Planer, topmaaltgale,
Og Millioner næppe kan Udgivterne betale,
Hans Arrogance, som fallerer,
Paa egen trygge Hjælp fiderer,
Og styrer Riget galt paa slemme Klipper hen,
Me'ns Styrmanden troer sig selv en dygtig Svend.
Han ei Mistanke har til sin Defect paa Kløgtighed,
Men bomrer fremad, overtydet om sin Dygtighed,
Og, naar reent overstyr hans hele Plan da gaaer,
Hans Dumhed ei, men Uheldsstjernen, Skylden faaer.
Paa det man ei skal misforstaae Applicationen,
Jeg mig begiver nu til Fabelrelationen.

En laadden Bjørn, i Sæder raa og vild,
Var i at klavre op ad Træer snild;
Thi ret behændigen og sikkert, uden mindste Skade,
Aar efter Aar han plyndred' Biernes den hele Stade,
Saalunde var hans Arbeid ham til Nytte,
Og han var stolt af sammenrapset Bytte.

Hiint Puds opblæste saa vort Bjørnenor,
At ingen Plan ham forekom for stor.
For hver en Videnskab han praled' af et stort Talent,
Ret, som en opblæst kielsk, eller, københavnsk Student,
Og, som det gaaer med mangen dristig, næsviis Fyr,
Man paa hans Arrogance ei kunde holde Styr.
Tilsidst saavidt han Sagen drev,
At han Dictator udi Skoven blev.

De andre Dyr ham med Beundring nu betragte,
Og ham, som Bjørnen over alle Bjørne, agte.
Naar man i Fællesskab et Bytte acquirerer,
Han i Portioner det til alle Mand parterer,

Fordi han finder, man kan altid ved Partering profitere,
Selv ved en Kylling at tranchere.
Paatrængende, lidt efter lidt han eftertragter,
At vorde lønnet, som den priv'legerte Slagter,
Og snart, af selvklog Stolthed reent forkælet og forvendt,
Forlanger han i hvert et Fag at være Præsident.
Ei nogen Ting som vanskelig af ham bliver funden,
Hans Snude seirer over Hunden.
I Krigspuds og i Kløgtighed
Har Ræven ei hans Dygtighed.

Det hændtes, da en Dag han hovmodsfuld langs Stranden gik,
Han Øie paa en Baad med Seil, samt Roer og Aarer, fik,
Som nær ved Kysten flød for Anker.
Ime'ns med spanske Skridt han spanker,
Han standser, vender til sin Suite sig, og taler,
Med Snuden vendt mod Skyen, som en Tobeenspraler:
„Hvor Mennesket dog har et ravgalt Sind!
„I alle Videnskaber er han blind.
„Jeg Scholens støvede Pedanteri beleer,
„Man Lineal og Passer skal ei bruge meer.
„Af mig hiint Roer, at styre Skibet, egenligt skal lære,
„Jeg blotter Menneskets Uvidenhed, ja, paa min Ære!"

Saa snakkende, med dristig Stolthed frem han stavrer,
Omsider Baaden naaer, og opad Siden klavrer.
De andre Dyr, forbausede, besætte denne Strand,
Vor kække Bjørn raskt letter Anker, driver bort fra Land,
Det slappe Seil snart flagrer om til alle Sider, —
O vee! Den lække Baad af Strømmens Indpas lider,
Nedtynges, vorder flot, og kastes hist og her;
Hans Aarer brækkes, og hans Roer er ikke meer.
Den store Bjørn, som til sin Kløgt end sætter Lid,
Arbeider hist og her geskæftig og med Flid,
Til Skibet mod en farlig Sandbank gaaer,
Og, reent adsplittet, nu paa Grund det staaer.

Da Skipperen staaer der betuttet, fjottet,
Han vorder selv af Fiskene bespottet.
Selv Hundesteilerne en Latter nu istemme,
Som Narren maa til sin Ydmygelse fornemme.
En Hob af Færgefolk med Skrig ham hen til Stranden fører,

Hvor Trusler, Skældsord, Banden, Eeder møde flugs
hans Ører;
Han gribes, knibes, prygles, lænkes, slæbes op paa Land,
En haanlig Skoggerlatter lyder langs den hele Strand.

H. C. W.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Den Vogn, hvori Alexis Orloff ventede Kaiserinden, holdt ved Indgangen til Haugen. Catharina og hendes Fortrolige, indhyllede i Kapper, naaede, tilligemed deres Fører, ubemærkede af Vagterne, Vognen. Hestene vare slette, og faldt snart under den utaalmodige Alexis ses Slag. Kaiserinden saae sig nødt, til at stige ud, og i en nordisk Sommernats Tusmørkelys at fortsætte sin Vei til Fods; men snart følte hun sig saa udmattet af Anstrængelse og Angest, at hun mærkede, at Thronen lod sig ikke naae til Fods. En Bondevogn, som kørte sildigt hjem fra Torvet, mødte Flygtningerne. Alexis bemægtigede sig den strax. Damerne stege op, og i fuldt Løb ilede nu Hestene tilbage til Residentsen, medens Catharina spøgede over det elendige Køretøi, som bar en qvindelig Cæsar og al hendes Lykke. Snart hørte Flygtningerne en Raslen af en Vogn, som ilede dem imode, og fra den lod Gregor Orloffs Stemme: „Er det Dig Alexis? Alt er beredt; man venter kun paa Catharina.“ Hurtigt vendte Vognen igjen om, og ilede bort foran Kaiserindens; saaledes naaede hun Petersburg d. 28de Juli 1762.

Hun begav sig først til den ismailloffske Gardes Caserne, hvoraf 3 Compagnier vare vundne. Da Rygtet om hendes Ankomst udbredte sig, styrtede kun 30 Soldater med det Udraab: „Hurra, Catharina!“ hende imode. Kaiserinden blegnede; hendes Qvindelighed følte sig dybt krænket ved Omgivelsen af halvtnøgne, raae, drukne Krigere — og deres Antal var saa lidet imod Petersburgs utællelige Befolkning, som hun vilde vinde.

Nogle Minuter taug hun ganske; derpaa hævede hendes Aand sig igjen, og hun forestillede Krigerne i rørende Udtryk, hvor uværdigt Kaiseren havde behandlet hende, og at hun i Nat havde maattet flygte, fordi han vilde indspærre hende og hendes Søn for evigt, eller vel endog lade dem myrdes. Skønhedens Veemod er uimodstaaelig; alle Soldaterne svore, at ofre hende Blod og Liv. De Sammensvorne iblandt Officiererne raabte: „Leve Catharina den 2den!“ ligesom det tilstrømmende Folk, og Soldaterne gjentoge mechanisk dette Udraab. Garderegimenterne Simonsky og Preobaginsky fulgte den ismailoffske Gardes Exempel.

Gregor Orloff havde bortfjernet sig, for at føre Artilleriregimentet til Catharina. Som Overkrigscasserer, var det blevet ham let, at vinde Soldaterne ved Pengeforæringer; kun deres General, Villebois, havde han ikke tordet betroe sig til. „Han er for dydig,“ sagde Catharina, „til at være en af Vore.“ — Nu blev han reven bort af sit Regiment til hendes Hylding. Saaledes stod Kaiserinden, som næsten modløs havde begyndt sit Foretagende, efter 2 Timer allerede i Spidsen for 2000 Mand. Fulgt af en utællelig Menneskemængde, begav hun sig nu til Casankirken, hvor Ærkebispen af Nowogorod, omgiven af et stort Antal Poper med hvide Haar og lange Skæg, satte hende den kaiserlige Krone paa Hovedet, og kronede hende, under Navnet, Catharina den 2den, til Kaiserinde og Selvherskerinde over alle Russer, hvorpaa Te Deum blev sjunget. Hun begav sig herpaa til Kaiserinde Elisabeths Palads, hvis Porte alle vare aabnede. Uophørligen strømmede Mængden til, knælede for den skønne, milde Kaiserinde, og tilsvor hende Hyldingseden. De Store ved Hoffet kom, forbausede og bestyrtsede over denne Forandring, og hyldede hende, ligesom de Andre. Ved de Sammensvornes uophørlige Virksomhed kom ogsaa Regimenter til, som cantonerede i Omegnen af Petersburg, drak af den rigeligen uddeelte Brændeviin og Øl, og raabte: „Hurra, Catharina!“ Endnu stod Solen høit, og Catharina var allerede Herskerinde over 15,000 Mand, og over hele Petersburgs Befolkning. Med en Egegreen i Haaret, en blottet Kaarde i Haanden, og smykket med Sanct Andreasordenen, drog hun nu, med

Fyrstinde Daschkoff ved Siden af sig, til Hest, i Spidsen for Tropperne, til Peterhof, for at bekrige sin Gemahl. Hverken denne Dags overmenneskelige Anstrængelse, eller den uvisse Fare, hun gik imode, gjorde denne overordenlige Kones Kinder blege, og ubegrænset Hylding bragtes den qvindelige Hoihed og Skonhed. Iwanowna blev langt borte fra Dagens Tummel i Elisabeths Palads.

Nogle Uger sildigere skrev Carl von Adlerstein til Bernardin de St. Pierre:

„Vi have ingen Kaiser mere; Catharina har besteget Romanowernes Throne. Princessen af Anhalt-Zerbst! Den ulykkelige Peter den 3die er dod, myrdet af sine Undersaatter! — O Bernardin, hvilken en viid Mark aabner sig ikke i dette Land, til at iverksætte Dine Drømme om Lovgivning og Folkenes Lyksaliggjørelse. Herskernes Liv er her i Aristokraternes Hænder; Thronen, som i det sjunkne Romerrige, en Soldatergave; et Land, hvor Bonden ingen Eiendom har, ja, hvor hans Liv er i hans Herres Magt, som kan berøve ham det med langsomme Pinsler, der ikke maae dræbe ham før efter 3 Dages Forløb. Dog — jeg maa fortælle Dig Kaiserens Skæbne. Vi reiste til Peterhof til den hellige Peters Fest. General Ghudowitsch var sendt forud, for endnu at foranstalte nogle Indretninger. Pludseligen saae vi ham komme tilbage med slap Toile. Peter spurgte ham vredt, om han var bleven gal? Ghudowitsch nærmede sig Vognen, og sagde sagte: „Sammensværgelsen i Petersburg er udbrudt!" Czaren blegnede; Følelsen af hans Afmagt kom over ham. Nogle Bonder, som kom fra Petersburg, talte sagte hviskende med Czarens Tjenere; han vovede ikke at spørge; de ikke at svare ham Noget. Sky og Frygt fjernede ham fra hans Omgivelser. Han fortsatte sin Vei til Peterhof, og søgte Kaiserinden overalt, ja endog, halvt forvirret, under Sengene og Skabene; da sagde han, fuld af Fortvivlelse, til sin Elskede: „O Romanowna! sagde jeg Dig det ikke, at Catharina er i Stand til Alt? — Hun er undflyet, og vi ere om en Hals."

I den almindelige Bestyrtelse fandt jeg en Bog, indbunden i rodt Saffian, med den Paaskrivt: „Anna Iwanowna;" o Bernardin! Det var den skonne Asiaterindes Dagbog, og — hvad fandt jeg deri? O Aandernes vidunderligen skjulte Slægtskab! hun elsker mig, jeg skal frelse hende — Ach, der betoges jeg af en Folelse af min Afmagt, ligesom hiin Gang Czaren.

Den ulykkelige Monarch erfoer i Peterhof sin hele Ulykke ved en forklædt Bonde, som var Tjener hos en, i Petersburg boende, Franskmand, der skyldte Peter den 3die sin Lykke. — Canceller Woronzoff tilbod sig at gaae til Kaiserinden, og at bringe hende fra hendes Forehavende; han gik, og kom aldrig tilbage. — Kaiseren ilede med store Skridt op og ned i Haugens Alleer, omringet af grædende og klynkende Hofmænd; han selv bandede Catharina, og dicteerte Manifester; men, da Klokken slog til Middagstaffelet, befalede han, at der skulde spises ved Havbredden, og nod sit Maaltid med Munterhed.

Efter Bordet gav Peter den Befaling, at hans 3000 Holstenere skulde i største Hast komme med deres Skyds fra Oranienbaum til Peterhof. Nu traadte Feldmarechal Münnich frem for Kaiseren. Hvilken en Mand! Som en 80aarig Gubbe, fuld af Ild, og med en smækker og hoi Vext, mindede han mig om Venedigs Doge, Dandolo, som i sit 90de Aar var den Første paa Murene ved Stormen imod Constantinopel. 20 Aar, tilbragte i Sibiriens Isørkener, havde ikke svækket hans Aands Kraft. „Czar!" sagde han til Kaiseren: „stil Dem i Spidsen for Deres 3000 Holstenere, og lad os marchere til Petersburg! — Garderne og Folket ere kun bedøvede. Synet af deres retmæssige Monarch vil føre dem tilbage til deres Pligt. Jeg vil gaae foran Deres Majestæt, og kun over mit Liig skal man naae Deres Person." Peter var rørt af Gubbens Sjælestorhed; men der reiste sig et Jammerskrig af Qvinderne, og Elisabeth Woronzoff raabte: „Kaiserinden rykker frem med 20,000 Mand."

„Ville vi ikke angribe Oprørerne," vedblev Münnich med heenglødende Kinder, „saa lad os, i det Mindste, vente dem paa et sikkert Sted! Lader os seile til Kronstad!"

„Der reiste sig et lydeligt Bifaldsskrig. „Til Kronstad, til Kronstad!“ raabte Alle. I største Hast udrustedes to Jagter, og snart svømmede vi paa den finske Havbugts Bølger. Mit Hjerte var fuldt af Harme over, at jeg ingen Laurbær skulde høste [illegible]der Münnich; hvor glødede ikke mit Indre af Længsel efter at erobre Petersburg, og at see Czaren paa hans Throne! Vi opgave ved denne Flugt til Kronstad en uhyre stor Fordeel, nemligen Angrebets.“

„Men vi skulde ikke endnu komme til Kronstad, ihvor hurtigt ogsaa vore Aarer gennemskare Havet. Da den første Jagt havde kastet Anker, raabte Skildvagterne ved Strandbredden: „Hvem der?“ — „Kaiseren,“ gjenlød det fra Jagten. „Vi erkende ingen Kaiser mere,“ svarede Vagten. Peter traadte frem, kastede sin Kappe tilbage, saa at Ordenskorset blev synligt, og raabte: „Hvorledes? I erkende mig ikke mere?“ — „Nei!“ svarede tusinde Stemmer fra Strandbredden: „Leve Catharina den 2den!“ Nu opflammedes Malteserriddernes Mod i mig; jeg greb en af Pælene ved Strandbredden, og raabte; „Følg mig, Peter den Stores Ætling! De vove ikke at fyre paa deres retmæssige Herre.“ Jeg vilde svinge mig ombord, da Feldmarechal Münnich med Heftighed greb min Arm; jeg vendte mig om, saae Czaren flygte foran sit Følge til Cahytten, hørte Qvindernes Hylen og Jamren, og blev i det Øieblik vaer, at Jagten hurtigen tog Flugten. Man havde ikke engang taget sig Tid til at løsne Ankerne, men overskaaret Tougene.“

(Fortsættes.)

Theatret.

Mandagen d. 26de Marts d. A. gaves paa det kgl. Theater: Misforstaaelse paa Misforstaaelse, originalt Lystspil i 1 Act af Herr' Skuespiller Overskou, og Rübezahl, originalt, dramatiskt Æventyr

af Ridder, Herr' Prof. Øhlenschlæger (Første Gang).

I det første Stykke, som udmærker sig ved en vel udført, skjøndt forhen tidt behandlet, Intrigue, udførtes den jydske Kjøbmand Storks Rolle af Herr' Frydendahl med komisk Kraft og Sandhed, paa lidt Overdrivelse nær ved Hopningen, der syntes at være beregnet paa Paradisets Lyksalighed. — Hans Broderdatter, Charlottes, af Digteren stiffaderligen behandlede, Rolle blev given meget vakkert af Jfr. Clausen. — I Solieutenanten, Carl Selmans, Rolle var Herr' Liebe, som sædvanligen, sig selv liig; der, hvor han spiller den affecterte Nar, var han meget god, og mindede Anmelderen om en Original blandt en vis berømt Gades forhenværende maitres de plaisir. — Müller, Eieren af Vertshuset, Diamanten, blev givet af Lystspildigteren selv. Denne Vert er malet med temmeligt trivielle Farver af Digteren, som giver denne Rolle ligesaa godt, som den er malet. Herr' Overskou har den Feil, at udhæve næsten alt i sine Repliker, ligesom Md. Andersen. Det er det man kalder, at gjøre sig vigtig paa Scenen. Derved bliver man uvigtig. Som bekendt, er Herr' O. langt større, som Digter, end som Skuespiller. Denne Rolle burde være i Herr' Rosenkildes Hænder. — Friderik, Lieutenantens Opvarter, blev given ganske middelmaadigen af Herr' Enholm. Herr' E. er ingen god Sømand, i det Mindste, paa Landjorden. Han burde afløses af Herr' Stage. — Opvarteren i Vertshuset, David, blev given meget godt af Herr' Pätges.

Det øhlenschlægerske Æventyr, Rübezahl, er en sand Olla potrida, en Potpourri, et Quodlibet, eller, for at tale reent Danskt, en Ruskumsnusk. Digterens geniale Aand aabenbarer sig i en ypperligen lagt og udført Plan, i skjøn og digterisk Gudsbesjælelse, som ytrer sig med Alvor og Høihed, med Liv og Ild og Ynde gennem Rübezahls, Veits, Grethes, Maries, Bendixes og Diedriks Mund, — og ved enkelte, ægte Vittigheder. Ærligheden, Huuslivet og Kjærligheden har Digteren skildret mæsterligen, og benyttet

Sagnet om Rübezahl til mangen dybt indgribende Sandheds Forkyndelse. Ideen med Ligkisten er ægte poetisk, og den Maade, hvorpaa den overgivne, men hjertensgode Spotter, Bendix, bliver straffet for sin Spot, men siden igjen faaer Erstatning for denne Straf, er, i philosophisk og religiøs Henseende, særdeles skøn. Derimod kunne vi ikke andet, end misbillige det øvrige crasst prosaiske Trylleri med Rübezahl, som stiger op af og synker ned i Jorden, og med den lille Dreng, som synker ned i Jorden, fordi han raaber: „Jeg vil hjem! jeg vil hjem!" og siden kommer op i en Bojan eller Krukke, eller hvad Pokker det er, samt de mange barnagtige Flauheder, som i og uden Riim slaae de ægte Vittigheder paa Øret, og vi fristedes ofte ved Opførelsen til at istemme Birkedommerens: „Kom nu ikke med flere Flauser!" og Jødens: „Ach! giv mig doch en Schnaps! jeg er sku saa flau"; thi vi bleve virkeligen flaue paa Forfatterens Vegne. Blandt Smaating bemærkede vi, at Digteren havde betjent sig af den gamle Lignelse af Jesus med Kamelen og Naaleøiet; denne besynderlige Lignelse, veed man, grunder sig paa en forældet, men urigtig Læsemaade i det nye Testament, hvor κάμηλος alt for længe siden er blevet afløst af κάμιλος, et tykt Reeb; dog — „Græca suet; non leguntur", kan Digteren svare med den Monkealder, hvori hans Æventyr spiller.

Udførelsen var, paa Machineriet nær, som teede sig undertiden lidt keitet, ganske fortrinlig. — Rübezahl, en Aand i Risenbjergene, blev given mæsterligen af Herr' Dr. Ryge. Det Aandige hos denne saakaldte Aand (Troldmand?) aabenbarer sig imidlertid ikke i den graa Pels eller i det tykke, røde Skæg („eine widerlische Erscheinung"), men i Handlinger og Ord. — Veit, en Landmand, gaves af Herr' Nielsen med Liv og Aand, saavel i Ord, som Minespil. Den jevne, kraftfulde, gammelt-tyske Ærlighed og Kjærligheden til Huustrue og Børn tolkede han med beundringsværdig Sandhed og Varme. — Grethe, hans Kone, Md. Winsløw. Kunstnerinden gav denne Rolle med meget Held; lidt mindre Monotoni i Versdictionen havde været at ønske. — Maria, deres Datter, Jfr. Heger.

Den unge Skuespillerinde var denne Aften overordenligen elskværdig. Denne søsterlige Forening af Ynde og Uskyld, som hun veed at ytre paa den aandrigeste Maade, har noget usigeligt Fortryllende ved sig, som maa finde Gjenklang i alle Hjerter, og som gjør, at vi næsten ganske glemme Digterens Misgreb. Hvor skøn var hun ikke, da hun knælende opsendte sin Bøn til Helgeninden Nathalia! — Johan og to andre Smaae (deres Børn) bleve givne meget vakkert af Rinda Lund, samt N. og H. Fredstrup. — Studenten Bendix gav Herr' Holst med megen Varme og Kraft. I de første Repliker i 1ste Act var hans Versdiction for hurtig, og derfor uarticulert, men i den øvrige Deel af Stykket var han meget elskværdig. — Studenten Diedriks mindre betydelige Rolle blev givet med meget Held af Herr' Seeman. Hans Versdiction var særdeles god. — Moses, en Jøde, Herr' Winsløv jun. Denne høit begavede Kunstner, der altid veed at opfatte Schackerjødens Særpræg med Fiinhed og Sikkerhed, var virkeligen „kauscher" denne Aften. Digteren har ogsaa tegnet denne komiske Charakter con amore. — En Vert, Herr' Lund og de 4 Gæster, de Herrer Overskou, Pätges, Winsløw sen., og Hvid, hvis Roller Digteren har udstyret med meget tarvelige Huusmands-Vittigheder, gave deres Partier upaaklageligen, naar man undtager Herr' Lunds næsten totale Tandmangel, som han raader Bod paa ved en Lyd, der nærmer sig et Skraal, og Herr' Overskous alt for vigtige Mine og Diction. — Birkedommeren, en ganske almindelig og triviel Person, som Digteren har rigeligen udstyret med Flauheder, og hvis Dumhed mere keder, end morer, blev given af Herr' Phister. Den genifulde Kunstner gjorde Alt, hvad der stod i hans Magt (og den er, som bekjendt, ikke ringe), for at hæve sin utaknemmelige Rolle; men Digteren havde gjort Barrieren for høi for ham. — Skriverens ubetydelige Rolle blev given af Herr' Brock, som var en lille Smule for stærkt sminket. — Fangefogden, som er den Anden af de komiske Charakterer Digteren ikke har tegnet invita Minerva, blev særdeles godt fremstillet af Herr' Foersom. — En Capuziner, Herr' Rosen-

kilde. Denne Charakter har Digteren overmættet med en rectificeret Spiritus Vini, som Komus maa have foræret ham i et meget jovialskt og vittigt Dieblik (ægte Vittighed er, som man veed, just ikke en hverdags Genifeber hos vor Digter), og Herr' R. gjorde Positiv her til Superlativ ved sit mæsterlige, torre Lune. — De Herrer Kragh, Schneider, Fredstrup og Bille udforte deres ubetydelige Roller upaaklageligen. — De 4 Gnomers Roller, ved hvis Anbringelse i „Rübezahl" Digteren har lagt sit Snilles Tryllekraft for Dagen paa en hoist sindrig og poetisk Maade, udfortes baade fra Sangens og Spillets Side af Jfr. Nielsen, Md. Fürste og Jomfruerne Ring og Lund med megen Ynde, som forøgedes ved deres phantasirige Drapperi. Den Musik, som ledsagede deres Ankomst, Sang og Bortgang, ligesom den, der bebudede Rübezahls Nærmelse, var meget effectfuld. Adskillige Scener bleve, paa Grund af Digterens og Skuespillernes forenede Bestræbelser, modtagne med Bifald; men ved Tæppets Fald blev dette givet med megen Sparsomhed, og naturligviis ledsaget af Mishagsytringer, som rimeligviis ville formeres ved Stykkets fremtidige Opførelse, med mindre det i Forveien kommer til at passere en lille Skærsild, især med Hensyn til den flaue Skærts og det prosaiske Trylleri. Dette ønske vi oprigtigen baade for Almeenhedens, Smagens og den elskværdige Digters Skyld, der, paa Grund af sin Aladdin og sin fortræffelige Cyclus af nordiske Sorgespil, kunde fortjene Navn af Danmarks Shakspear, dersom han besad mere ægte Vittighed og en Sans for det Komiske, som han synes os, at have lagt for Dagen i mindre urenset Skikkelse i „Billedet og Büsten" og i "Overilelsen," ja selv i det ældre „Freias Altar," end i „Rübezahl," der imidlertid, endog i sin nuværende Form, kan betragtes, som et Maleri af Digterens, selv midt i det alt for Naive og Barokke, geniale Sjæl.

Chraahnsintis.

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Capit. v. H. Oh, geh' Er zum Teufel mit sinen Poeten und sinen Freyheiten, und seinem lateinischen Plaudern! — Nun, for Deresses Schuld, mine Damer, vil jeg eftergive den Schuldige denne ene Deel af Straffen, men Abbitten maa han unterschrife. Den schall drikkes i det Numer af Nyhedsposten, som udgoer imorgen. Lees den nun durch, und skrif so sin Namen unter!

Stork (efter at have læst den.) De haar været slem, Herr' Centurio, ferus et crudelis! (han tager Pennen med Ængstelighed). Ja, Gud veed det, a gjor det med et tungt og beklemt Hjert! A skjælver, og zittrer, og bæver, som et Æspeløv! Det dirrer, bitterdod, i aalle mæ Lemmer og Ledemod; men a gjor jo en god Gjerning, da a confiterer, eller, bekender, mæ peccata, eller, Synder: (Han skriver.) Saa, nu er det gjort. Aa, a arme Menniskens Baarn, hvad har a gjort!

Capit. v. Haudegen. Tys, tys! Hvad har han vel gjort? Confiteret, eller, bekendt sine peccata eller Sinder. Det er ja en gut Geerning, som han selbst sieker, und en gut Geerning muß han iche fortride.

Stork. Aa, a arme Menniskens Baarn! hvad har a dog gjort, hvad har a dog gjort!

Capit. v. H. Tys, tys! Det var brav, mein lieber Storch, at han beqvemmede sich dertil mit det Gute.

Stork. Aa, Guds Dod og Pine, Guds Dod og Pine! Nu ville aall Mennisker, fra det mindste bitte Baarn op til det største voxne Menniske, pege Fingre ad mæ sælle Skrou, hvor a goer og hvor a stoer! Aa, Guds Dod og Pin, a arme Menniskens Baarn! A er en homo perditus!

Capit. v. H. Halt's Maul, Kerl, oder — Er weißt wohl!

Stork. Jo, a veed nok, Falil, hvad han mener.. A skal it seie jen Ord, a skal være saa still, som en Muus.

Capit. v. H. Schon gut, schon gut. Nun mo vi hafe det indrikket i Bladet (han ringer; en Tjener kommer). Dette leferer Du til Utgiferen af Nyhedsposten, und ferlanger, at det mo blife indrikket i det Numer af sin Blatt, som udgoer imorgen, efter den Herr' Magister Storchs sin utdrikkelige Begehrung, herer Du? efter Magisterens utdrikkelige Begehrung.

Tjeneren. Jo, a skal nok seie det, efter Magister Skrinkelbeens Begæring. Hæ, hæ, hæ! Josses, sikken en Kaal! Hæ, hæ, hæ!

(Han gaaer.)

Capit. v. H. Dach det iche fertridelich op, Herr' Magister! Der Kerl mener det iche so schlimm.

Stork. Aldeles it, Herr' Centurio, aldeles it! Nu kan jo hvert Menniskens Baarn seie om mæ, hvad han vil. A tør ei knye jen Ord. A er jen Offerlam. Ja, mari mænd, er a saa!

Capit. v. H. Aber nun, mein lieber Herr' Magister! hvem er da egenligen Verfasser til dette Schandschrift, noer han ikke er det?

Stork. Det kan a, bitterdød, it seie Dem, naadigste Herr' Centurio. Silentium! Det er et Venskabsløvte, A har given, it at aabenbare det for nouen Mouerssjæl. Det kan a, bitterdød, it seie.

Capit. v. H. Nun, so ist es auch das nämliche. Ich ferlanger iche at fide det, ob ich schon gerne konnte foe det ausgelockt af ham, wenn ich wollte, durch dieses Remedium. (Han peger paa sin Sabel.) Geh' er nun seinen Weg, kom aldrig meer so wieder, und dach er sin Gott, daß han er soledes entschlüpft davon.

Stork (idet han bukker for Capitainen). A takker for naadigst Straf, Herr' Centurio! —

Capit. v. H. (afbryder ham). Ha, ha, ha! Ich kann, Gott strafe mich, ich bare mig for at lee, naar jeg seer und herer ham. Das ist, bey meiner Seele, akkurat, wie mit einem

Soldaten, der har Spitzruthen gelaufen, akkurat so. Na, fahr' mal fort, Magister!

Stork. A seier, a takker for naadigst Straf, Herr' Centurio, og for Deres Medlidenhed eller misericordia, mæ smukke Damer (han vil kysse dem paa Hænderne, men de give ham Ørefigener). Herre Gud, først saaddan en Afbigt, og saa ovenikjøbet Kindheste! Hvilken en ærlig Mand kan udholde saaadan en Skæbne! O me miserum! O me miserum!

(Han gaaer).

Capit. v. H. Soletes, meine Freunde, haben wir dann die beste Rache an dem Pasquillanten bekommen, und nun wollen wir, um De so sines, mettéle den Herr' Bürgermeister die ganze Geschichte und Resultatet von unserm Fooretagende, und han vill ganz gewiß dele Klæden derober mit uns.

Kbmd. P. Ich bin recht erfreut darüber.

Fru' v. H. J'en suis ravi, Mes dames!

Fru' S. A er Drollen splitte mig, saa glad, som a var flaaet!

Md. Profit. I do but regret, that he was not cudgelled. Jeg men', det gjør mig but Ondt, that he bekom no Prygl. God dam the fool!

(De gaae.)

(Fortsættes.)

Bekendtgjørelse.

De, som for Fremtiden ønske sig dette Blad, der udkommer 2 Gange ugentligen, og hvorpaa Prisen er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, tilbragt, behage at tegne sig i Springgaden Nr. 31, første Sal. Redacteuren (Store Kjøbmagergade Nr. 69, 3die Sal) modtager med Taknemmelighed velskrevne og, med Bladets Plan overeensstemmende, Bidrag, naar de tilsendes ham i portofrie Breve med Udskrivt: „Til Redacteuren for „„Allernyeste Skilderi af Kjøbenhavn,““ enten med undertegnede, eller i Brevene vedføiede, Navne og Bopæle, hvilke, paa Forlangende, samvittighedsfuldt forties.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 27. Tirsdagen den 3 April 1832.

Ormen og Blomsten.

(Efter James Montgomery, Esqv.)

Du spinder for min elskte Pige, Orm!
Du spinder Silkeklæder for den Skønne;
Regnbuer spinder Du, og for en Skabning,
Langt skønnere, end solbestraalte Luft,
Naar Morg'nens dunkle Taager hæve sig
Fra Skovens Dale og fra Bjergets Strømme
Paa Efteraarets Dag mod Him'lens Blaa.

Du for min Elskte stræbsom er, min Blomst!
Du aabner jo Dit Bæger for min Pige,
Du bærer første Priis i hendes Lysthuus,
Naar Lærken svæver høit i Som'rens Tid.
Flet Rosenknopper nu i hendes Lokker!
Udaand Din Duft paa hendes Lilliebryst,
Ime'ns Zephyrer knuse Vandets Bølger,
Og gynge Halcyonens *) lille Rede!

Men, ach! der er en anden Orm, som snart
Hjemsøge vil min vennehulde Pige,
Og nære sig ved hendes skønne Legem,
Naar det er gravlagt i den mørke Jord;
Og dog, fra denne Grav fremspire skal
Engang en Blomst, saa blid, saa skøn, som denne,
Og tæt ved den skal Nattergalen sjunge,
Og milde Vinde kysse Bladene.

Den svage Skønheds svage Billeder!
Hvo sætter vel sin Liid til Legemsskønhed?
Alt, hvad vort Øie tryller, skal engang
Dog vorde Ormenes og Støvets Offer;
Men, som den Blomst, der smykker hendes Grav,
Skal hendes Aand forlade Livets Hylster,
Og blomstre, som en herlig Tusindskøn,
Ved Foden af Gud Faders Himmelthrone.

H. C. W.

*) Jisfuglen eller Søsvalen (halcyon, alcyon, halcedo, alcedo). Naar den har lagt sine Æg, hedder Sagnet, skal Havet forblive roligt, til den har udruget dem.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

„Natten var meget skøn; i sløv Fortvivlelse sad jeg paa Dækket, og saae op paa den klare Himmels Stjerner, som for nogle Maaneder siden ved min Ankomst i Petersburg forkyndte mig Lykke og Ære, og — nu! Døden, Sibirien, eller Nød og Elendighed, syntes mig vis. Ikke langt fra mig sad den gamle Münnich, ligesom jeg, fordybet i sig selv, dog mere med den iagttagende Philosophs, end med Skuespillerens Mine i dette Sørgespil. Vi bleve kaldte til Czaren; Over-

styrmanden stod for ham, og spørgte om, hvor han skulde føre Jagten hen. „Feldmarechal, o, giv mig kun endnu engang Dit Raad!“ bad Peter den 3die: „for sildigt, alt for sildigt føler jeg, at jeg burde have fulgt Dig.“ Münnich svarte: „Lad os strax seile til Reval! der ligger en Escadre. Til derfra med Deres Skibe til Pommern! stil Dem i Spidsen for Deres Hær i Preussen! og om 6 Uger er Petersburg, og med det hele Rusland, igjen underkastet Dem.“

„Qvinderne og Hofmændene istemte igjen et Jammersskrig, og raabte enstemmigen; „Roerkarlene ere allerede trætte; hvor kunne de naae Reval?“—„Det er muligt,“ svarte Münnich heftigen: „men vi ville Alle hjælpe dem at roe.“ Det var spildt Arbeid, at lægge en Heltesjæls Følelser for Dagen blandt disse forkælede Mennesker. Alle bestormede nu Peter den 3die, om at tage sin Tilflugt til Bønner, og at anraabe Catharina om Naade.“

„Vi gik altsaa tilbage til Oranienbaum. Kaiserinden var i Krasnow Krapeck, 12 Werster fra Petersburg, hvor hun slumrede nogle Timer i en Straahytte paa Officierskapper, og derpaa igjen steeg til Hest. Peter skrev til hende, og fik intet Svar. Han erfoer imidlertid, at hun rykkede frem med talrige Tropper, og fattede paa een Gang den Beslutning, at flygte ganske alene til Hest til Polens Grænser; jeg vilde ledsage ham. — Men snart opgav han ogsaa denne sidste, dristige Tanke, og lod Fæstningsværkerne omkring Oranienbaum nedrives, for at vise Kaiserinden, at han aldeles ingen Modstand vilde anvende. Ismailoff blev afsendt med en anden Skrivelse til hende. Han kom tilbage; han forjættede Kaiseren hans Gemahlindes Naade; han overleverede sig selv til hende, og.... i dette Øieblik kommer jeg fra Alexander=Newsky=Klosteret, hvor hans Liig er udstillet. Det var klædt i preussisk Uniform; Ansigtet var sort af det, mellem Huden og Kødet indløbne, Blod, og, siden jeg trykkede mine Læber paa min afsjælede Herres Mund, er den opsvulmet.“

„Catharina belønner de Sammensvorne kaiserligen; hun vil til Moskau, for at lade sig krones der. Bernardin! hvad vil Du endnu her? vore Planer ere strandede. Kom, og tag

mig tilbage med Dig, naar Du allerede er nær! — men, hvorhen? intetsteds vinker et Hjem mig, o, Iwanowna! — — —“

Kort Tid, efter at dette Brev var skrevet, hørte Carl von Adlerstein, som levede uforfulgt og upaaagtet i Petersburg, stormende Skridt i Corridoren. „Det er Vennens Fod!“ raabte han, idet han opvognede af sin Sløvhed, og — han laa i St. Pierres Arme.

„Adlerstein!“ raabte hans Ven: „saa bleg, saa modløs maa jeg finde Dig, da Skæbnen kommer vore Ønsker imøde! Aldrig vilde den svage Kaiser have kunnet udføre mine Planer for Folkenes Lyksalighed og for Menneskevel; men — hun formaaer det, den herlige Kone! Vi maae ile med at nærme os Kaiserinden.“

„Og Peter den 3dies Død? — —“

„O, i den er hun uskyldig; aldrig vilde hendes blide Hjerte have givet Befaling til hans Mord. Efterretningen derom aflokkede hende hede Taarer. Maaskee vilde hun hellere have frasagt sig Thronen, og hellere valgt et evigt Fængsel, end opofret hans Liv; men det vilde Orloferne, deÆre= og Blodtørstige, ikke; de handlede, uden at spørge Kaiserinden. Da Alt var skeet, indsaae hun vel, at det var saaledes bedst; men hendes Taarer flød over hendes Gemahls uafvendelige Skæbne.“

„Men, Bernardin! hvorledes skulle vi komme til Moskau, hvorledes til Kaiserinden, uden Penge, uden Forbindelser? Franskmanden med sit lette Blod flagrer med sit Sind over Vanskeligheder, som den betænksomme Tysker vel opdager.“

„Vist ikke!“ svarte St. Pierre.

„Jeg vil arbeide for Menneskeheden, men Du, min kære Ven! nærmest for Dig selv; mit Mod holdes opreist ved det ædle Øiemeed for min Stræben.“

Adlerstein svarte ham paa en undvigende Maade: „Med alt dette indseer jeg dog ikke, hvorledes vi skulle komme til Moskau. Min hele Formue bestaaer endnu kun af 100 Rubler i Papir=

penge, som næppe vilde være tilstrækkelige til den halve Vei."

„O, Du er rig, Adlerstein! meget rig; min hele Formue bestaaer af 6 Franker; men vi ville dog reise. Jeg stoler paa mine ædle Øiemeed."

St. Pierre bortfjernede sig, og Adlerstein sukkede: „Iwanowna! skal jeg gjensee Dig?"

Nogle Dage sildigere kom Bernardin til sin Ven med det Udraab: „Bered Dig paa Reisen til Moskau!"

„Skulde det være muligt?"

„Grev' Münnichs Secretaire talte til mig i Kirken, og førte mig til sin Herre. Jeg havde den Lykke, at behage ham. Han viste mig i det første Qvarteer sit Cabinet, sine Tegninger, sine Planer og 100 Bind over Ingenieurvidenskaben. I selve Sibirien havde han virket for sit Fædrenelands Held; Soldaterne, som skulde bevogte ham, havde han forklaret Euklides, og opdraget Artillerister og Ingenieurer for den russiske Hær. Alt dette fortalte han mig, medens han, som mig syntes, ikke var ligegyldig ved en ung Franskmands Dom. Da han hørte om min Reise til Moskau, befalede han sin Tjener, at bringe ham en Pung med Rubler, og tilbød mig den til Reisepenge."

„Nu, Bernardin! saa ere vi da slupne ud af al Nød."

„Jeg svarte ham," sagde St. Pierre smilende, „at en fransk Ingenieurofficier kunde ikkun modtage Penge af regerende Fyrster."

„Og hvad sagde Münnich?"

„At i Rusland Ærens Love tillode en Oberst, ja selv en General, at modtage Foræringer, men, at han ærede min fine Følelse, og at jeg ikke maatte afslaae ham, at gjøre Reisen til Moskau med en af hans Venner, General von Sievers. Jeg samtykkede i dette under den Betingelse, at jeg torde tage en Ven med."

„Nu, saa dele vi mine 100 Rubler," raabte Adlerstein, opflammet af nye Forhaabninger: „Iwanowna! jeg skal gjensee Dig."

Det var i Midten af Januar 1763, da de to Venner afreiste til Moskau. Folkelykksaliggjøreren, St. Pierres, og den, efter jordisk Høihed higende, Adlersteins Forhaabninger nedstemtes meget ved den Maade, hvorpaa de maatte gjøre Reisen. Generalen havde to meget godt indrettede og lukkede Slæder for sig og sine Adjutanter, men en aaben Slæde for sine Tjenere, og i denne optoges begge Vennerne. Aarstidens hele Strenghed brød ind over dem. Toget gik igjennem uendelige Skove, hvori der laa hist og her smaae Landsbyer, i en Strækning af 100 tyske Mile. Ofte glødede de iisbedækkede Graner i Nordlysets Skin; men de lange Nætter vare frygtelige; Ulvenes Hylen opfyldte Skovene, og ofte forfulgte de Slæderne. Solen gik op hver Morgen paa Horizonten, som en rødt glødende Kugle, uden at udbrede Varme. Paa St. Pierre, som kun bar en Filtehat og en let Overkjole, frøs Kinder og Øren, og han vilde ikke have udholdt Reisen, naar Adlerstein, ikke havde givet ham sin Peltshue. I de elendige Hytter, hvori de toge ind, fandt de ingen Levnetsmidler. General Sievers gav Enhver et frossent Stykke Brød, og et Glas Viin, hvilket de ogsaa maatte tøe op. Staaende iblandt Tjenerne, maatte St. Pierre fortære sit tarvelige Maaltid med sin Ven, medens Generalen med sine Adjutanter smausede ved et velbesat Taffel. De to Venner satte sig imidlertid ned, hvilket Generalen aldrig tilgav dem. Forgæves anstrængte Hestene sig, for at naae Kaiserindens glimrende Tog, som drog med 121 Slæder, 14 Vogne og 40 Bivogne over Sneemarkerne, som store flammende Brændestabler paa begge Sider af Veien oplyste om Natten.

Dog — alle Besværligheder paa Reisen, al Ydmygelse kunde ikke nedbøie de to, af Sværmeri og Ærgjerrighed besjælede, Ynglinger. I en elendig Bondehytte laae begge Vennerne i den eneste Stue, der var i Huset, paa et Bundt Straa, da nogle Sviin, som havde trængt sig ind, vakte Folkenes Lykksaliggjører, St. Pierre, ved et haardt Kys. Han stod op og drev dem ud: men da der ingen Klinke var paa Døren, trængte de sig bestandigen ind igjen, og vakte ogsaa hans

Ven. Begge betragtede Grouppen omkring sig længe ved en brændende Spaan; endeligen begyndte St. Pierre med oprort Sjæl:

(Fortsættes.)

Om Vittighed.

„Jeg giver ikke en Pibe Tobak for Vittigheden, om den ogsaa er nok saa ægte,“ siger Een; „Vittighed er en smuk Paradeblomst med blændende Farver og en behagelig Lugt, som har noget Pirrende ved sig; men det er ofte en farlig Givtplante, og selv, naar den intet Givtstof indeholder, kan man ikke udpresse en ærlig Decoct af Roden, Stængelen, Bladene o. s. v.; nei! grundige Kundskaber, Skarpsind, Hukommelse, Dømmekraft, see! det er Ting, som der er baade Værdi og Gehält i. Man behøver næsten ingen Kundskaber, for at være vittig; i det Mindste, trænger man ikke til mere, end overfladisk Viden, for at fortjene Navn af vittig.“ En Anden ophøier Vittigheden paa de andre Sjæleevners Bekostning og siger: „Den største Skurk vil jeg tilgive, naar han blot er vittig, og en Injuriant maa være saa grov imod mig, som han vil, naar hans Grovhed blot er parret med Vittighed.“ En Tredie, (og det er mig selv), mener, at le juste ligger i milieu, og at begge disse Herrer ere ensidige, skjøndt jeg er enig med den Anden i hans sidste Paastand.

At Vittighed faa eller ingen Kundskaber kræver, er en ganske ugrundet Paastand. Tvertimod det gaaer med Vittighed, som med Skarpsind; jo flere Kundskaber et Menneske har, jo mere baade mangesidig og grundig hans Dannelse er, jo skarpsindigere eller vittigere maa han blive, eftersom han besidder den ene eller den anden af disse Aandsevner i høi Grad. Hvad Vittighed angaaer, da have vi hos os træffende Beviser derpaa, ikke alene hos Holberg, Wessel, Heibergerne, Baggesen o. s. v. men selv hos vor skarpsindige Philosoph, Sibbern.

Der er paa et Par Aar foregaaet en betydelig Forandring med denne Tænkers Aandsudvikling. I et Verk af denne Mand, hvor ikke mange vilde drømme om, at finde Vittigheder, nemligen i hans aandrige Skrivt om Provincialstænderne, træffer man adskillige høist træffende Sammenligninger, som vidne om en Vittighed, der er grundlagt, eller, som det nuomstunder hedder i det moderne, halvt fremmede Sprog, (af hvis Hud Prof. Sibbern ogsaa har en lille Rem), baseret paa et stort Forraad og Omfang af grundige og ueensartede Kundskaber. De Fleste vide, hvad Vittighed er, uden at kunne definere den; men mange gjøre dette Ord til eenstydigt med Geni, og kalde ethvert udmærket Hoved vittigt. Dette er en Feil. Saaledes maa f. Ex. det Menneske, der beskylder vor udmærkede Digter, Ohlenschlæger, for ægte Vittighed, næsten være uden-Samvittighed; at han derimod besidder Geni (ɔ: Skaberkraft) i dette Ords høieste Betydning i denne Jords Aandeverden, er naturligviis en af de uomtvisteligste Sandheder. — Jeg negter aldeles ikke, at der gives en Slags Vittighed, der er baseret paa faa Kundskaber, saaledes, som f. Ex. min, for at give mig selv en Rem af Huden, eller, en Toraf. Dog — stop! jeg anticiperer, eller, iler med Pennen forud for Tanken. — Naar man veed (og jeg troer ikke, at den allernyeste Philosophi har gjort nogen Forandring heri), at Vittighed er Evne til at opdage Ligheder, især ved saadanne Gjenstande, som synes at være hinanden ulige, ligesom Skarpsind er Evne til at opdage Forskjelligheder, især ved saadanne Gjenstande, som synes at være hinanden lige, saa er det indlysende, at den høieste Grad af begge disse Evner maa være baseret paa et stort Forraad og Omfang af grundige og ueensartede Kundskaber, og derfor findes de ogsaa Begge i en meget høi Grad i ovennævnte Skrivt af Prof. Sibbern. — Nu kommer den ovenanførte anticiperte Periode: „Jeg negter aldeles ikke, at der gives en Slags Vittighed, der er baseret paa faa Kundskaber, saaledes, som f. Ex. min, for at give mig selv en Rem af Huden, eller, en Toraf;“ men deraf følger ikke, at der jo i Almindelighed til ægte og omfattende Vittighed udfordres mange

Kundskaber, eller at denne Sjæleevne er saa betydningsløs, som mange ansee den for. Saaledes indseer f. Ex. Enhver, der har en lille bitte Smule Gran af Vittighed, at der er megen Lighed mellem en Finantsminister og en Skrædder; Begge tage Maal, Begge skære til, Begge klippe, Begge bruge Pressejernet o. s. v. og under Begges Bord har undertiden, som Ordsproget siger, Fanden sin Skuffe; men — kun den Vittige, der har studeret Finantsvidenskaben og Skrædderprofessionen ex professo, og kender begge Fags Kunstord og deres Betydninger til Punct og Prikke, kan drive det vidt her i Vittigheden. Det Samme er Tilfældet med en Fødselshjælper (Accoucheur) og en Bogtrykker. De ligne meget hinanden; Begge befordre Børn til Verden; Begge maae undertiden, naar der er store Vanskeligheder forhaanden, tage deres Tilflugt til en Tangforretning, og Kaisersnittet er endnu sædvanligere hos Bogtrykkeren, end hos Accoucheuren; men — kun den Vittige, der har studeret Accoucheurvidenskaben og Bogtrykkerkunsten ex professo, og kender begge Fags Kunstord og deres Betydninger til Punct og Prikke, kan udvikle disse 3 Puncter tilfulde, og drive det vidt her i Vittigheden.

At Vittighed kan være en Giftplante, og, som saadan, hvad enten den er parret med Sandhed eller Løgn, farlig, ja! undertiden dødelig, baade for Gartneren, der har nedlagt Frøet i Aandens Have, og opelsket det til en smuk Blomst, og for mangen een, som beskuer, belugter, beføler den, eller smager paa den, det vide vi Alle; men, at den, kan stifte baade Gavn og Morskab, naar den er parret med Sandhed, er, eller burde, i det Mindste, være ligesaa almeent bekendt. Der gives imidlertid een Gjenstand, som Vittigheden aldrig burde befatte sig med, og en anden, som den maa være meget forsigtig med, naar den vil anstille Sammenligninger. Den Første er Venus Cloacinas Mysterier, eller, om man vil, da „Cloak" betyder en „Rendesteen," den lave Elskovs Rendesteenssnageri. Vittigheden fornedrer sig selv ved at befatte sig med dette frugtbare Stof, og den befordrer Usædelighed og smitter Phantasien. Det var Tilfældet med Grecourt, med Forfatteren til Priapische

Romane, med Digterne af Priapische Oden, med Voltaire, Lafontaine, Boccaccio, og er det endnu, skøndt i en finere Maneer, med de franske Romandigtere, Paul de Koch, Jacob o. s. v.; men, naar derimod Vittigheden behandler dette gemene Stof paa en saa delicat og superfiin Maade, som den københavnske og danske Digterolding, Thomas Christopher Bruun, har behandlet det i sine „Fritimer," hvori han, i Ynglingsalderen fremtraadte, som Boccaccios og Lafontaines Efterligner, saa kan den vist ingen aandig eller moralsk Skade stifte. „Fritimerne" bleve dog, som bekendt, dengang, da de udkom, confisquerede, og Forfatteten, som ung Student, dømt til at confirmeres paa ny af daværende Biskop Schønheider, og jeg har af hans nu afdøde Samtidige hørt, at han meget flittigen i ½ eller 1 Aars Tid besøgte Biskoppens Religionsforedrag, da man saae ham dagligen gaae igennem Københavns Gader med sine Religionsbøger, som han slæbte efter sig i en Rem. Men — andre Tider, andre Sæder, og, andre Tider, andre Grundsætninger! — i Aaret, om jeg mindes ret, 1814, fik Forfatteren Tilladelse til at lade sine „Fritimer" trykkes i en Udgave af sine samlede Verker, og saaledes blev da Almeenheden sat istand til at drage Gavn og Moro af dette moralske Verk, som, efter Forlydende, var blevet saa stor en Sjeldenhed, at man, uagtet dets ringe Omfang, paa Bogauctioner betalte 40 Rdlr. for et Exemplar deraf, og Forfatteren fik saaledes, som gammel Mand, fuldkommen Opreisning for den Skam, der var overgaaet ham, som Yngling. — Den anden Gjenstand er Religionen. Naar man behandler religiøse Emner paa en, ikke alene saa vittig, skønt poetisk og smukt prosodisk, samt correct grammatikalsk, men tillige saa reent religiøs og moralsk Maade, som ovennævnte Gubbe, Thomas Christopher Bruun, har behandlet slige Gjenstande i sit „Skriftemaal" (som, alvorligt talt, er et Mesterstykke,) sin „Bethuliade," sin „Josephide" o. s. v. o. s. v., saa har man ingen Fare at befrygte. Man kan ogsaa med største Rolighed paa Prent sammenligne (som man seer af dette Blads 21de Numer) Theatret med Himmerige, Theaterrottene med Djævlene, de Herrer Capelmusici med musi=

falske Engle, Helgener og Helgeninder, Sangerne og Sangerinderne med Serapher, Skuespillerne og Skuespillerinderne med Cheruber, ja selv Herr' Bahrt med Sancta Cecilia og Madonna (ɔ: Jomfru Maria, Jesu Moder) og de Herrer Theatercontrolleurer med Sanct Petrus; — — — — — — — — — — — — — — — —

Simplex.

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Tredie Act.

Første Scene.

(Storks Værelse.)

Stork (alene i sin Lænestol; i et Hjørne af Stuen staaer et Bord med et Dække over.)

Aa, a stakkels, elendige Menniskens Baarn, o me miserum, o me miserum! Hvilken Nat a haar havt! A haar, Drollen splitte mig, it havt jen Øie lukket den hele, lange, udslagne Nat, it det bitteste Øie lukket. Lutter Lidenskaber have plaget mæ Sjæl, først Skam og saa Vrede og Hevngærrighed. A har, mari mænd, it havt Ro et Øieblik. Ja, de Skarnsmennisker, præcique, denne hersens germaniske Soldaat eller Officier, hvad a skal kald ham, (for han er mestendeels ligere jen gemeen Soldaat, end jen galant Officier), have rigtig nok prostituerer og maltraiteret mig. Godt var det, at a slap for Fugtel. Aa, a var saa banne, saa banne, a haar aldrig været saa banne i hele mæ Liv. A var færdig at — Nei, a vil it seie det, for det, sømmer sig it for hoviske Ørn at høre saadant Nouet, og a kan it vide, om Værtinden skulde være her inde ved Siden af. Men det sømmer sig heller it for mæ hoviske Mund at seie saadant Nouet, Nu skulde mæ Mouer staae op af sin Grav, og see, hvorledes en Soldaat holder Huus med et Baarn, som er kommet af skikkelige Folk, ja, hvad som mere er, med en lærd Mand, en Magister og privatiserende Lærd, saa han maa underskryvv sin egen Skam og Skændsel, og see den prentet i et lumpent, lurvet Pøbelblad! Saa vild hun græd sine modige Taarer, ja hun vild græd begge sine deilige Øine ud af Hovedet. Det tænkte a it paa, dendang a tou Magistergraaden, nei, bitterknø, om a gjorde. Ja, var der it saaddant et Venskab mellem mæ og Procuraator Fuchs, havde a sikkert aabenbaaret, at han vaar auctor satyrae. Saa havde han ogsaa faaet en Rem af Huden; men det forbød Samvittigheden mig. Men, naarenstid a ret betænker Sauen, saa troer a, pinedød, at Procuraatoren er en Gavstrik; han har faaet mæ til at udgive mæ for auctor satyrae, alenestens, for at sætte mæ en Skræk i Blodet, og faae hvert et Menniskens Baarn her i denne lille Kjøbstad til at gjøre Naar ad mæ. Ja, mari mænd, har han saa; for disse hersens Procuraatorsjæle ere ligesom Kræmmersjælene, de have megen Vittighed, som den store poeta hafniensis siger i jen af sine tragoediae, men kun liden Samvittighed. Men a skal, Døvlen regere mæ, viss baade ham, og denne glubske Herr' Soldaat, og aalle de aandre Skarnsmennisker, at a ogsaa har det tykt bag Ørerne, og kan tage de listige Ræve og de glubske Bjørne ved Næsen. Ha, ha, ha! den leer bedst, som leer sidst! A skal forstille mæ, og spille Rævens Rolle under Venskabs Masque. Det skal, bitterknø, blive Loier og Langkaal. (Det banker.) Kom ind!

Anden Scene.

Stork. Fuchs.

Stork. Ak, er det Dem, mæ sødeste Herr' Fuchs, mæ Perleven? De veed vel mæ ulykkelige Skæbne?

Fuchs. Ja, a seer, at De haar gjort Afbigt for Deresses Satire i Nyhedsposten. Det

Udfald af Sagen havde a it ventet mæ. Hvorledes er det gaatt til?

Stork. Det skal a korteligen fortælle. Igaar sender Capit. v. Haudegen mæ en Udfordring i æ Brevv, og foreslaaer mæ enten en Duel paa Kaarde med ham, eller, betænk barestens, Fugtel og offentlig Afbigt. Hvorledes a blev tilmode, kan Falil let forestille. Steterunt comæ, vox faucibus hæsit, Haarene reiste sig paa mæ Hoved, og Ordene bleve siddende mæ i mæ Hals, saa at a var færdig at qvæles. Mine Knæer, reverenter taalt, zitrede under mæ, og i et Paar Minuter, troer a visseligen, at mæ Aansigt havde gjennemgaaet aalle Regnbuens syv Farver. Hvad skulde a ulykkelige Menniskens Baarn nu gjøre, Falil? Kort at fortælle, a gik hen til Capitainen, hvor a fandt de trei Qvindemennisker og den Jenes Huusbonde, Herr' Profit. A afslog strax Udfordringen, bad om at skaanes for Fugtel, en Bøn, som den døvvelske Capitaine paa Qvindernes Forbøn, opfyldte, og a beqvemmede mæ strax til den forsmædelige Afbigt. O de Skarnsmennisker! O a elendige Mennisfens Baarn!

Fuchs. Det gjør mæ, mari mænd, meget Ondt for Dem, stakkels Mand! Men hvorfor vilde Falil ogsaa tilstaae, at Saatiren sigtede til de Satans Qvindemennisker?

Stork. Ja, hvad skulde a gjøre i mæ Betryk, Falil? A var saa banne for Fugtel. A haar saaddant extraordinairt blødt og fiint Skind paa mæ Rygg. A har jen jenneste Gaang proberet det: det var den Gaang, a havde været oppe til aanden Examen og it havde faaet meer, end laudaabilis, da tæskede mæ Fader, som vilde have, at a skuld være indkaaldt, eller publico encomio ornatus, saaledes paa mæ Rygg, at a var it Menniske i manne Daue. Saaddan en Medfaart var a banne for, og derfor sagde a Aalt reint ud af Posen.

Fuchs. Ja, De haar Ret, Herr' Magister, og — De nævnede it mæ, som Forfatter, Falil?

Stork. Nei, hvor kan Falil tænke saadant Nouet om sin Damon? De æ jo min Perleven. Havde a nævnt Dem, havde a jo committeret det sorteste Forræderi.

Fuchs. Hvad De er en ædel Mand, ret en

Dannemand, og hvor a beklauer Deres Skebne, min Perleven!

Stork. A takker saa manne, manne Gaange for Deresses Deeltagelse, amicissime Herr' Procuraator! Men, hvad skal a nu gjør for at afvælt den Skam, som Pasquillant, der nu hviler paa mæ, og som gjør, at hvert et Menniskens Baarn, undtagen De, sødeste Ven, gjør Naar af mæ, og peger Fingre ad mæ? Tu hvad, Falil?

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Kaiseren af China har i sine sidste Cabinetsordrer givet et Beviis paa chinesisk Regeringsviisdom, som flere europæiske Potentater ikke vilde have nogen Skade af at tage sig til Hjerte: „Omstændighederne nu,“ hedder det nemlig her, „ere ikke som Omstændighederne før: Tiderne bestemme, om Noget er hensigtsmæssigt eller ei.“

— Den polske Heltinde (den danske Statstidende kalder hende „Furien“) Grevinde Emilie v. Plater, er død i Paris.

— Dom Miguel skal, som bekendt, ligne Napoleon. I „Briefe eines Verstorbenen“ forklares denne Liighed af en nøie Forbindelse, hvori Lucien Bonaparte i Badajoz skal have staaet med Dronningen af Portugal, og en i denne Stad mellem dem passeret „politisk Rendezvous.“

— „Den 8de ds.“, hedder det i pariſiske Blade, „kom en Person ind paa Contoiret hos Rodemesteren for Paris's 5te Arrondissement, trak en Pistol frem, og sagde: „I Henrik den Femtes, min lovlige Souverains Navn, kommer jeg for at gjøre et tvunget Laan,“ og uden videre Ceremoni tog han 300 Francs, som laae paa Pulten, bukkede for Rodemesteren, der blev saa overrasket, at han ikke engang kunde kalde Nogen til Hjælp, og gik sin Vei.“

— Potentaterne vilde grumme gjerne erklære Krig mod Cholera; men de ere bange for, at den europæiske Ligevægt skal lide derunder, og at Ikke-Interventions-Systemet skal lide Skibbrud.

— Det Simonistiske Blad Globe tager ikke længer imod Abonnenter. Krigsministeren Soult har gjentagne Gange faaet det sendt, og da han spurgte om Grunden, lod man ham vide, at det gratis blev sendt dem, paa hvis Moralitæt man troede at borde virke.

(Kp.)

— Af de tyske Aviser seer man, at Ministeriet i Cassel har megen Vanskelighed for at faae Censorer. De fleste Mænd, som denne Post tilbydes, afslaae Tilbudet. Een siger, at han har Mangel paa Skarpsind; en Anden troer, at han ikke har den dertil fornødne Lærdom; en Tredie undskylder sig med sin borgerlige eller literaire Virksomhed, hvori Censorambedet vil gjøre for store Indgreb; en Fjerde undskylder sig med, at hans Embed ikke tillader ham, at modtage denne Post: en Femte erklærer, at han besidder for megen Ængstelighed til at kunne bryde Staven over glimrende Geniproducter, hvori der muligen kunde ligge noget Lovstridigt skjult, og en Sjette er saa ukyndig i Politikens Labyrinther og de politiske Forfatteres masquerede Stiil, at han ikke tør give sig af med at censurere. Ministeriet beklager, at Tidsbladene maae standse, til man kan faae Censorer. Det ønsker at raadføre sig med Bladenes Udgivere i denne Henseende. (Citeret efter Hukommelsen. Red.)

— En Englænder har beregnet, at der i hele Europa gives 18,900,000 Tiggere.

— I Paris gav engang en Neger Forestillinger i Fegtekunsten: han kæmpede med 3 Modstandere ad Gangen, da hans Arme og den høire Fod vare forsynede med Kaarder, som han forstod at bevæge med en beundringsværdig Lethed, Kraft og Smidighed.

(Allg. W. Theaterz.)

Lykken.

(Til en Ven som spiller uheldig i Lottoriet.)

Tillad jeg giver Dig et Raad, *)
Endskjøndt jeg ei er lærd;
Et godt Raad gaaer i Rang med Daad,
Og er al Ære værd.

Troer Du min Ven, Du Lykke gjør
Ved Spil i Lottori?
Du sikkert Dig bedrage tør:
Det Spil er Narreri!

Læg gule Erter, ottigfem,
Udi en Hattepul;
Bland sorte Fem imellem dem:
Det udgjør Ni med Nul.

Rør dem got om, og træk da fem
Af de Halvfems deraf;
Men for sig selv Du lægge dem,
Som Dig Tilfældet gav.

Nok aldrig trækker Du da fem
Som alle sorte er!
Der sees, hvor Folk bedrage dem,
Som søge Lykken der.

Af
C. D. A. Münnich.

*) Raadet kan ogsaa tjene flere til Nytte.

Litterair Notice.

Paategnede Planer paa „Pantheon, udvalgte Romaner af yndede franske Digtere," hvis første Bind om faae Dage udkommer, bedes snarest muligt tilsendte Herr' Boghandler Steen, i Pilestrædet Nr. 121.

Andr. Fred. Høst.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 28. Fredagen den 6 April 1832.

Hofmanden og Proteus.

(Efter Gay).

Saasnart sin Post en Hofmand mister,
Han strax sig ud paa Landet lister;
Ved dagligt Arbeid han sin Sundhed conserverer;
Hans store Rigdom prægtigt Landsted attesterer;
Han nye Planer lægger for at vinde
Det Rov, han i et andet Land mon finde;
Som Philips Søn,*) han gerne virksom være vil,
Og andet Riges Velfærd sætte lidt paa Spil.

Da, uden Magtens Stav, en Hoffets Mand,
Af Tanker fuld, gik langs den krumme Strand,
Travlt sysselsat i ensom Time med Projecter,
At faae sin Magt igjen, hvortil han har Aspecter,
I Kredse Bølgerne sig dreied' om,
Og flux Herr' Proteus**) op af Havet kom:

„Du vist fra Hoffet kommen est! Dit Væsen
Beviser det; thi høit Du sætter Næsen."

Han reent ud tilstaaer, at hans Venner have narret ham,
Og at han falden er for sit Parti, som Offerlam.

„Viid," siger Guden, „ved min Dygtighed jeg trøster
„Mig til mig selv at skifte om, saasnart mig lyster;
„Dog har jeg hørt, man derom taler,
„At jeg ved Hoffet har Rivaler."

Strax, som en Slange med dens frygtelige Hale, seer man ham
Udstrække skællet Ham.

„Viid," siger Manden, „Hofmænd, skiøndt de stolt sig føre.
„Til Krybene blandt Dyreslægten alle høre;
„De netop tage an Din skrækkelige Form,
„I Sol og Havblik bade sig, men flye al Storm;
„Af Ondskab hvisle de, af Avind suurt de see,
„Og Kjole efter Leilighed omskifte de;
„Selv dem, som paa en Mødding fødte og opdragne ere,
„Man Hov'derne seer majestætiskt stivt at bære."

Med eet, som Løve, Guden for den Hofmands Øine staaer;
Han Manken ryster barsk, og sparkende i Sandet gaaer;
Nu stod han, som den grumme Loss, med fyrigt Blik,
Og nu, som Ulv, som Æsel, Ræv og Bjørn han gik.

„Hvis aldrig ved et Hof," saa raaber han, „jeg havde levet,
„Jeg over slig Forandring høiligt var forundret blevet;
„Men der, hvor man sig morer dagligen med alskens Jagt,
„Hver dygtig Hofmand det til samme Færdighed har bragt.
„Saalænge Ulve, Løver, Losse er' i Agt,
„Er' Venner jo og Kammerater deres Jagt.

---

*) Alexander den Store.
**) Udtales: Protøis.

„Nu Bruuns, *) nu Mikkels Rolle spille de forvist,
„Nu rove de med Magt, nu stiæle de med List.
„Snart i Senatet skryde de med Æselets Figur,
„Og snart de — vupti! vupti! — faae en tigerlig Natur;
„De hver en Form fra Loven ned til Aben præsentere,
„Og alskens List og Magt, samt Svig, og Vold, de praktisere." —

Paa Proteus han foer løs. En Gud han overvandt;
Sin kæmpestærke Fange han med Toug fast bandt. —
„Nu, Proteus! nu, nu maa Du Sandhed sige;
„Tael og bekend, Du mig i List maa vige!
„Brug Styrke, Overraskelse, og hvad Du vil!
„En ægte Hofmand kender alle Udflugtsspil:
„En Hofmand bindes kun — af Ridderbaand,
„Og ham forlader aldrig — Løgnens Aand."

H. C. W.

*) Bruun (det engl. Bruin) er Bjørnens, ligesom Mikkel Rævens Yndlingsnavn.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.)

„O, for Alt i Verden vilde jeg ikke have undværet denne Reise; nu kan jeg skildre Kaiserinden hendes Folks ulykkelige Tilstand. See hist de tre Mænd, i grove, sønderrevne Pjalter, i smudsige Sovepelse, henstrakte paa Ryggen paa den grove, haarde Jord! see hist de tre Qvinder, ogsaa bedækkede med Pjalter! — Et Bord og en Potte ere det hele Huusgeraad; Fordybninger, som ligne et Trug, ere i det Første i Stedet for Fade og Tallerkener; de kende Intet til regelmæssige Maaltider; Hede og Røg ødelægge Sundheden og Synet; ingen Hytte har noget Røgfang. For hiint hæslige Helgenbilled med Kalmuk-Ansigtstrækkene nedkaste de sig i trælleagtig Tilbedelse. I denne Elendighed, i dette Smuds, trives ogsaa den græsseligste Usædelighed......"

„Og alt dette vil Du fortælle Kaiserinden?" sagde Adlerstein.

„Alt, Alt; jeg vil vorde den Genius, som løser det Trældomsbaand, der lænkebinder Ruslands Folkeslags; jeg vil løse det ved denne kække, denne ophøiede Qvindes Haand. Frihed, dette hellige Ord, skal lyde fra Dwina til Kaukasus. Hvad nytter raae Barbarers Hylding denne ophøiede Qvinde? Et frit og dannet Folk skal hædre hende, som sin Monarchinde. Det vil være betydningsløst, at Catharina giver Slip paa Enevælden, naar hun ikke vælger Constitutionens Medlemmer af alle Stænder. Kommer den til at bestaae af lutter Adel, saa faaer Nationen kun 30 til 40 Tyranner, i Stedet for en mild Herskerinde."

„Du vil flyve, St. Pierre! Efterhaanden vil Rusland vorde frit, eftersom Politik og Menneskelighed udbreder sig videre i disse Egne. Kronbønderne ere allerede frie."

„Men de udgjøre kun ⅕ af Nationen. Bønderne, som tilhøre Adelsmændene, ere, ligesom Agrene og Kvægets Græsgange, deres Eiendom."

„Peter den Store," vedblev Adlerstein: „denne, saa høit agtede, Monarch har dog givet tvende Love, som stramme Trældomslænkerne i dette Land endnu fastere. Den Ene, som fordrer Hovedskat af Godseierne for deres Vasaller. Den Anden, som forpligter dem til, at levere et vist Antal Recruter. Derved er en ulykkelig Livegen for evigt bunden til sin Herre — tør ikke søge sin Frihed til Lands og Vands. Hans Herre benytter ham, som han vil; til Tiener, til Agerdyrker eller Haandværksmand. Ligesom Romeren Atticus, bliver her mange Godseier rig ved sine Livegne. Har En iblandt dem samlet sig en Capital, saa har hans Herre Lov til at fratage ham den, uden at han nogensinde kan faae den igjen, fordi ingen Træl, efter de gamle Lehnslove, tør paaføre sin Herre en Proces."

„O, Frihed, Frihed!" raabte St. Pierre: „Vil Catharina skænke sine Undersaater Dig, i Stedet for at udvide et, allerede uhyre stort, Rige endnu mere ved blodige Erobringer, saa træder hun straalende ind i Udødelighedens Tempel."

„Og betænker Du, Bernardin! hvad det betyder, at berøve en mægtig Adel dens Rigdom,

dens Magt ved det samme Pennestrøg, som giver Folket dets Frihed? Vil Thronens Sikkerhed ikke derved sættes paa Spil?"

„Thronens Sikkerhed? o, Adlerstein! I et frit og lykkeligt Folks Arme hviler Herskerens Hoved tryggere, end, naar han er omgiven af mægtige Aristokrater, som, i det de evigen stifte Mytterier, og evigen stræbe efter Magt og Rigdom, begynde rasende Kampe, hvori Herskerens hellige Person er betrygget hverken for Forræderi eller for Snigmord."

„Bernardin! ædle, herlige Menneske! o, hvorfor maae saadanne Sandheder forsvinde i en russisk Bondehyttes Røg, uden at bære Frugter? Troer Du, at der boer sand Menneskelighed i Kaiserindens Bryst? Da man bragte den ulykkelige Peter den 3die i sin Vogn til Peterhof, hvor han troede at røre hendes Hjerte ved fuldkommen Underkastelse, reve Soldaterne, under det Udraab: „Leve Catharina!" Ordensbaand og Klæder af ham; halvt nøgen, stod han, given til Priis for deres Forbandelser, ja! Catharinas Veninde, Fyrstinde Daschkof, rev selv St. Andreas-Ordenskorset af Peters Elskedes, sin Søsters, Hals, og hang det om sin. — Og Holstenerne, o, de døde, efter Trælleskik, med deres Herre: Skibet, som skulde føre dem til Holsteen, sank, da det løb ud af Havnen ved Kronstad. Soldaterne frelste sig for største Delen paa Sand- og Klippeøerne i Havbugten, og Amiral Talitzin, Barbaren, negtede dem al Hjælp, fordi han først maatte have Tilladelse dertil fra Petersburg; da den kom, vare alle Holstenerne sultede ihiel....."

„Og en raa Soldateskas Udsvævelser, en ærgærrig Qvindes Lidenskabelighed, en barbarisk Amirals Grusomhed, tilregner Du den store Kaiserinde, som maaskee Intet har erfaret af alt dette, og som med blødende Hjerte fulgte den jernhaarde Nødvendighed, der væbnede hende mod hendes Gemahl."

„Maaskee ogsaa," svarede Adlerstein, „maaskee ogsaa udøve mange Personer mægtig Indflydelse paa hende. Gregor Orloff er udnævnt til Generalissimus over Armeerne og til Ridder af Andreasordenen, som er den anden Orden i Riget. Jeg troer, at man maa elskes af Catharina, for at kunne styre hende."

„Dertil," faldt Bernardin ham ind i Talen: „kunde jeg aldrig beslutte mig."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg ikke kan trykke nogen Qvinde, som jeg maa dadle, til mit Bryst; fordi jeg ikke har Lyst til at fremtræde i Historien, som Catharinas Yndling."

„Ha! Din Lidenskab er Efterverdenens Roes; jeg ønskede hellere at have den udøvende Magt i Tiden. Nu afsted til Moskau! Stjernerne skinne ogsaa gennem Nordlyset. Vi finde dog vor Lykke der."

Endeligen reiste sig den herlige Kaiserstad, Moskau, med sine forgyldte Kupler, for de Reisendes Blik. De troede, ved Kørselen gennem den, at være snart i en Residents, snart i en ensom Ørken, snart i en Landsby: saaledes afvexlede simple Træhytter med pragtfulde Paladser og øde Pladse. General Sievers lod sin Vogn holde uden for en stor Gæstgivergaard, og sagde til Vennerne: „Mine Herrer! det er Tid, at man søger om Ansættelse," og — forlod dem. Ensom i Nattens Tid, i en trykkende Kulde, og uden rede Penge stode Vennerne her. General Dubosquet, som Münnich havde anbefalet dem til, skaffede dem Ansættelser, som Underlieutenanter ved Ingenieurerne, og General Villebois og hans Neveu Barasdine, som de lærte at kende, toge sig af dem, og lovede at fremstille dem for Kaiserinden.

Den vigtige Dag rykkede frem. Bernardin stod i Ingenieuruniformen, i skarlagenrød Kjole med sorte Opslag, hvide Silkestrømper og blinkende Kaarde, beredt til en Kørsel til Hoffet. Hans Ven ligeledes. Denne sagde: „I Sandhed, Bernardin! Du seer elskværdigen ud, og jeg er overtydet om, at den gamle Villebois, som foretrækker Dig meget for mig, har paa den franske Smidighed og Elskværdighed bygget Planer, som Du vel ikke vil tage Deel i."

„Hvad siger Du der?" svarte St. Pierre. „Villebois er saa redelig en Mand, at Kaiserinden aldrig vilde indromme, at man trak ham ind i en Sammensværgelse imod hendes Gemahl. Andre Folelser bevægede mig. Jeg har i Nat fuldendt min Afhandling om de Livegnes Frihed, og har vel tyve Gange slaaet op i min Plutarch, for at gudbesjæle mig ved store Erindringer. Jeg vil holde en Tale for Kaiserinden om de Konger, som have stiftet Republiker....."

„Og man vil udlee Dig, og befale Dig at tie," faldt Adlerstein smilende ind: „dog — gaa kun raskt fremad, Du unge Folkelykfaliggjører! Hvo veed, hvad Udseende Din Fremtid vil faae?"

(Fortsættes.)

Theatret.

Søndagen d. 1ste April d. A. gjorde Helten i „Aprilsnarrene," Hans Pandekage (efter Paul Martin Møller) eller Hans Mortensen (efter Heiberg) Carl eller Christian Niemann Rosenkilde (for det veed jeg nu ikke rigtigen, da jeg ikke, har Statscalenderen ved Haanden,) kgl. Skuespiller, et Forsøg paa at narre det geniale og originale danske Publicum April, hvilket baade lykkedes og mislykkedes ham. — Han fremtraadte med en Komikers ypperlige Holdning, Anstand og Comportement, og fremsagde en humoristisk Prolog, hvori det lod til, at Publikum narrede ham meer, end 10000 Gange, April. Bild han os ikke ind, min gode R., at Publicum sender ham en Vexel paa meer, end 10000 Rbdlr.! At han imidlertid ogsaa narrede os April, da vi troede, at Prologen, der ingen Fremsiger havde paa Placaten, skulde fremsige sig selv, maa ikke lades ubemærket; i øvrigt skal han have Tak for Overraskelsen og hans moersomme Fremsigelse. Han stadfæstede her, som han da har gjort ved saa mange Leiligheder, hvad der engang stod om ham i et af vore alt for mange og alt for flyvende Dag- og Døgnblade:

„Glædens Kilde, Munterheds Triumph er Din,
„Kilden skænker Dig en humoristisk Viin,
„Og ved Kilden Vittighedens Rose groer,
„Det er der, hvor Rosenkilde boer."

Derpaa diverterede de Herrer kgl. Capelmusici Petersen og Thræn ikke blot vore Øren, men ogsaa vore Sjæle med Adagio et Variations brillantes, comp. pour deux Flutes par Fürstenau. — Derefter fremsagde vor yndige Md. Larcher meget muntert Herr' Arnesens versificerede Monolog, Bal-Inclinationerne, hvorom vi have fældet vor allernaadigste, fordeelagtige Dom i dette Blads 15de Numer. — Nu fremtraadte vor komiske Foersom, og fremsagde en versificeret Charaktermonolog af en Anonym, som sikkert var god, men — Herr' F. havde i et uheldigt Øieblik faaet den Idee, at fremsige den i en snøvlende Jargon, hvorved den blev uforstaaelig, og kedede. Da Herr' F. i Slutningen forandrede Tonen noget, behagede den øiebliktigen; man tildelte den et sparsomt Bifald, og beklagede Kunstnerens første Misgreb. — Efter den fremsagdes „Vennen i Nød," af St. St. Blicher, af Md. Wexschall. Valget af Digtet syntes os ikke heldigt, men Kunstnerindens Fremsigelse hævede Digtet betydeligen. — Anden Afdeling aabnedes med En Abekats traurige Historie, moralsk Fortælling af en Anonym. Et ikke uvittigt, men noget langttrukket Digt, som declameredes af Soiréegiveren. — Bryggerens Jeremiade, af Forf. til Gjengangerbrevene, fremsagdes af Herr' Winslow junior med sand Mesterlighed, saaledes som vi tænke os, at en ucultiveret og ganske ubetydeligen poleret Bryggerknegt, der har opsvunget sig til en Bryggers Værdighed, vilde fremsige saadan en Jeremiade i Capitlet om Rangen. — Svenske Themaer, med brilliante Variationer, comp. for Pianoforte af F. Ries. Disse udførtes af den lille David Noach med beundringsværdig Færdighed og med megen Ynde. Romancen første April. — Jfr. Abrahamsen. Her var den lystige Monsieur Rosenkilde igjen saa uforskammet, at narre Publicum April. Det Værste var, at han narrede ogsaa den elskværdige Kunstnerinde, men det Bedste, at

Jfr. Abrahamsen, langtfra at gjøre det Samme ved Publicum, morede det særdeles meget ved sin nydelige Fremsigelse af en Monolog, som rimeligviis enten hun, eller Aprilsnarrens Helt, maa være Forfatter til. — Den jydske Landsoldat, Ballade i jydsk Bondedialekt, af St. St. Blicher. Denne characteristiske, komiske National-Ballade fremsagdes af Herr' N. med naturtro Sandhed og tørt Lune. — Tredie Afdeling aabnedes med den versificerede Monolog, Jeg blev da forlovet, (som er en Fortsættelse af „Bal-Inclinationerne") af Herr' Arnesen. Den fremsagdes af Md. Larcher. Dette vakre Digt, som dog i Humor og Vittighed maa vige Pladsen for „Bal-Inclinationerne." kunde maaskee have været fremsagt med mere Vegt paa enkelte Steder af den talentfulde Kunstnerinde. — Introduction og Rondo for 2 obligate Valdhorn og Pianoforte, af Lindpaitner. Dette Musiknummer udførtes med Præcision og Ynde af Herr' Capelmusikus Dreves, Herr' Falck og David Noach. Dette unge, musikalske Talent fortjener Opmuntring. Hvorfor man har negtet det udmærkede musikalske Geni, Theodor Stein, den fornødne Opmuntring her, hører til de, i det Mindste, for Anmelderen, kun halvt opløste Gaader. — Slaget paa Rheden, nyt Digt af Forf. til Gjengangerbrevene. Her narrede Herr' N. os atter April; thi, da ingen Fremsiger var anført paa Placaten, troede vi, at vi ved denne Leilighed skulde gjøre den store ubekendte Gjengangers personlige Bekendtskab baade, som Digter, og Declamator; men, hvor overraskede N. os ikke ved sin Aprilsnarren! Naar han saaledes vil narre os April, maa han gerne tage os ved Næsen hver Dag i hele Aaret. Det fortrinligen skjønne Digt blev fremsagt med et Liv, en Inderlighed, en Kraft og en fædrenelandskærlig Sjælsvarme af vor aand- og ynderige Md. Wexschall, som lønnedes med et tredoppelt, stormende Bifald. — Aftenunderholdningen sluttedes med en Epilog, (formodentligen af Soiréegiveren), som udførtes af Herr' Frydendahl og Herr' Rosenkilde. Her narrede Herr' F. os April, da han i en humoristisk Monolog spidsede vor Næse paa Synet af Herr' Rosenkildes Fremtrædelse, som en stolt Nabob med en æsthetisk Sæbesyder ved sin Side (in parenthesi, nu have vi da ikke blot theologiske Sæbesydere, som man for nogle Aar siden saae af Subscribentlisten i Grundtvigs og Rudelbachs Repertorium, og i denne Tid seer af Skrivtet „Ueber das Treiben der Zeloten in Kopenhagen," men ogsaa æsthetiske Sæbesydere); derimod fremtraadte Herr' N. i sin sædvanlige ydmyge Skikkelse, og takkede Publicum med megen Inderlighed for den Yndest, det havde viist ham. Den høist talrige Forsamling, der endog havde faaet Pladser i Orchesteret denne Aften, beæredes af D. K. H., Kronprincesse Carolines, Princesserne Wilhelmines og Caroline Amalies, H. K. H., Prince Ferdinands, og H. H., Princesse Marias Nærværelse.

Chraahnsintis.

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Fuchs. Der er it Aandet for, end at mæ Perleven offentligen erklærer, at den Afbigt, De haar gjort, er aldeles nødtvungen, at Capitainen med Sabelen i Haanden har nødt Dem til at sætte Deresses Navn under den, og at det, af Dem forfattede, Stykke er en gaanske aalmindeilg Satire. Tillige maa De opfordre Vedkommende til at bevisß for Retten, at dette Stykke er en Pasquil.

Stork. Ja, det er vel det Rektiste, at tilstaae Sandheden; thi saa er det da it a, men den gemene Soldaat, som bliver meest prostitueret ved den hele Begivenhed. Ja, det vil a gjøre! De er ret en Perleven! Saa er den Steen, det onus conscientiae, lettet fra mæ Hjerte. Gud være lovet, Falil! Men — der er jen aanden Byrde, som trykker mæ Hjerte, og som er laangt tungere og værre.

Fuchs. Nei, virkeligen? Ja, hor a it kunnet mærke det? Jo, bitterdod, har a saa.

Stork. Ja, Perleven! a er i den skrækkeligste status. Mæ hele Sjæl er i en Engstelse, hvorom De it kan gjøre Dem nouet Begrevv.

Fuchs. Naa, hvad er det da, sodeste Herr' Stork? De veed jo, at a er Deresses sande Ven; betro De Dem til mæ! De veed jo, Falil, at Medeelelse af Bekymringer aaltid letter Hjertet nouet, om de ogsaa ere nok saa svære.

Stork. Men tor a ogsaa betroe Dem mæ Hemmelighed, Falil?

Fuchs. Hvor kan De nu sporge om saadant Nouet, Perleven? De veed jo, at vi ere tou Aalen af jen Stykke, eller tou Stykker af jen Aalen, og at vi vel ere tou Personer, men kun jen Hoved, jen Hjerte, eller, jen Sjæl. Deresses Hemmelighed skal være ligesaa sikkert forvaaret i min Baarm, som Brevskaberne i et Geheimeaarchiv.

Stork. Saa hor da, kæreste Herr' Fuchs! A har begaaet jen Forbrydelse.

Fuchs. Det er vel aaldrig muligt, Falil?

Stork. A forsikkrer Dem, og jen stor, svar, gruelig Forbrydelse. Da a kom hjem igaar, var a ganske desparaat af Ærgrelse over den fataale Afbigt, og i denne retmæssige Desperation har a begaaet jen skrækkelig Forbrydelse, betænk baarestens jengang! jen Mord har a begaaet.

Fuchs. Gud fri os! Ja, det er jo jen gruelig Forbrydelse, som De veed, at Lovene straffe med Doden.

Stork. Ja, desværre, desværre! A veed det, Falil, a veed det.

Fuchs. Hm, hm, hm! Og det er formodentligen et Væsen, der er Dem meget dyrebaart, som De haar taget Livet af?

Stork. Ja, desværre, Falil! De kan jo nok husk, Perleven, den lille Gedske, Vertindens Daatter, det bitte Pigebaarn, der var saa knov og saa feed og saa buttet og saa trind, som sad saa tidt paa mæ Skod, og som a kaaldte mæ Pattegriis. De veed jo nok, Falil, at hun har været paa Landet i nouen Tid hos hendes Moster; iforgaars var hun kommen hjem, og igaar, da a kom tilbage fra den glubske Soldaat i fuld Desperation, moder a hende just i Doren, og i mæ

Gaalskab tager a fat paa det uskyldige Baarn og vrider Haalsen om paa det. Godt var det, at der var ingen Mennisker, som saae eller horte det Aallerbitteste dertil. Moueren og Folkene her i Huset have søgt om hende og raabt efter hende hele Huset over, og rundt omkring i Byen; de græde og lamentere, og vide it, at a store Skarnsmenniske i mæ Gaalskab har myrdet hende. Er det it grueligt, Falil?

Fuchs. Jo vist er det saa, Perleven. A kan godt forestille mæ Deresses Sjæls Tilstand. A beklauer Dem af mit inderligste Hjerte. Det bedste er, at der ingen Vidner har været til denne Misgjerning. Men hvor har min ulykkelige Ven gjort af corpus delicti?

Stork. Det stakkels Pigebaarn, som a har myrdet, ligger derhenne paa Bordet under det linnede Klæde. Aa, a kan it tale om det, eller see paa det, uden at a græder og mæ Knæer zittrer under mig.

Fuchs. Ja, det kan a begrivv. A vil heller it see corpus delicti; for a kan it taale at see Døde, og allermindst et myrdet, uskyldigt Pigebaarn. Men, hvad vil Falil nu gjøre? Vil han it grave det ned i Haugen?

Stork. Jo vist vil a grave det ned i den dybeste sorte Jord i Haugen, naar a baarestens kan komme til. A maa bie, til det bliver Nat, og alle Mennisker og Fæ sove paa deresses grønne Øren. A er, mari mænd, saa banne, saa banne, saa det er en Gru, for den store Lænkehund, Pasop; men a har jen feedt Been til ham (han trækker en Bordskuffe ud og viser ham et Kødbeen), som a vil bruge, som en captationem benevolentiae, en corruptelam, eller, Bestikkelse.

Fuchs. Ja, det er ret gjort, Falil. Saa kan delictum it opdaues saa let, og, skulde de saa engang, forend Falil doer, (Gud give, min Perleven manne, manne Aar!) ved at grave i Haugen, finde Squelettet eller Beenraden af Pigebaarnet, og af jen eller aanden Aarsag (for Fanden bruger saa manne forbandede Kunster) fatte Mistanke, som jo ogsaa kunde skee nu strax, til Falil, saa maa mæ Hjertensven endeligen benegte, og blive ved at benegte, at han er Delinqventen, indtil det Yderste. Naar han baarestens bliver ved at benegte, saa kunne de it gjøre ham Nouet, og

Falil maa it være banne for at gjøre en falsk Eed, om det skuld knivv. Man er jo dog aaltid sig selv nærmest, og maa stræbe at conservere sit Liv, saalænge, man kan, og ved hvad Midler man kan; det er den første Pligt for et Menniske. Da min Perleven nu forresten veed, at alle voresses Synder, baade de store og de smaae, skulle tilgives os af vor Herre, naar vi kun aangre dem og forbedre os, saa vil De nok faae Ro i Deresses Sind.

Stork. Ja, a vil forsøge det. A takker Dem, kæreste Hr. Fuchs, a takker Dem for den Trøst, De har skænket mig. Optimum solatium mihi præbuisti. De maa selv kunne mærke det, at a faaer mere Mod. Ligesom Skrækken farer ud af mæ Blod, kommer Latinen igjen tilbaue. A kan dog være sikker paa, at De it vil røbe mig?

Fuchs. Ja vist, Falil! A seier nu, som a har sagt før, Hemmeligheden skal være ligesaa sikkert forvaaren i min Baarm, som, ja tusinde Gaange sikkrere, end Documenterne i et Geheimearchiv; den skal være evigen begraven deri. Slaa Dem nu til Ro, dyrebaareste Ven, sysselsæt Dem nu, for at forjage de urolige Tanker, med at skryvv den Erklæring og Opfordring, hvorom vi taalte før, og fortro Dem aaltid til mæ, naarenstid De haar Nouet paa Deres Hjerte. A skal, mari mænd, aaldrig fortælle Deres Hemmelighed til Nouen — (affides). Naar a kommer, udenfor, fortæller a den strax — (høit). Det kan de forlaade Dem paa. Nu kan a it opholde mæ længer hos Dem, saa gerne a ellers vilde, da a har nogle Forretninger i Byen. Naar a har expederet dem, skal a igjen besøge Dem, for at skænke mæ Perleven den Trøst, der staaer i mæ Magt. Farvel, mæ bedste Herr' Stork! Lev vel!

(Fortsættes.)

(Indsendt.)

Sammenligning mellem Dhrr. Kehlets og Deichmanns Chocolade Fabriqver.

Ved hver Dag at see i Adresseavisen Hr. Deichmanns Dampmaskines Contrafei; ja endog

undertiden i en og samme Avis paa 2 forskjællige Steder, kom jeg paa den Tanke, at denne Maskine maatte være, enten en overordentlig sjælden og nyttig Frembringelse, eller og at dens daglige Skilderie i Aviserne var et intetsigende Skryderie. For ikke at feile i min Dom, henvendte jeg mig paa Stedet for at tage Fabriqvens averterede Fortrinligheder i Øiesyn, og fik af Maskinmesteren den Underretning, at der kunde med 5 Tønder engelske Steenkul tilberedes daglig 250 Pd. Chocolade. — Jeg henvendte mig ligeledes til Herr' Kehlets Fabriqve for at besee denne, og fik at vide af Mesteren ved Fabriqven, at han med 4 gamle Heste kunde til høieste Grad af Fiinhed uden Ild skaffe 240 Pd. daglig færdige. — Jeg kjøbte ½ Pd. paa begge Fabriqver til 24 ß., lod begge Sorter koge i lige Quantum Mælk, og, efterat adskillige af mine Venner havde smagt begge Sorter, uvidende om, fra hvilke Fabriqver den Chocolade var, de drak, blev Resultatet, at Kehlets var fortrinlig god, og Deichmanns fortrinlig sød, men heelt maadelig. — Ved at eftersee den trykte Seddel, som fulgte med Deichmanns Chocolade, fandt jeg, at han anbefaler sin Chocolade ved følgende Fortrinligheder.

1) Fjorten Aars Beskjæftigelse med Chocolade-Fabricationen.
2) Hurtigere Fabrikation, end ved Haandkraft.
3) Maskinens Opvarmen med hede Dampe.
4) At hverken Aske eller Trækul indblandes (som formodentlig tilforn hos ham har været Tilfældet.)
5) At Chocoladen sælges til Fabrikpriis, saavel her, som andensteds.
6) At han har kun faae Udsalgssteder, for at Chocoladen altid kan være frisk, uagtet han strax derpaa anmærker: at Chocoladen forædles ved at henligge.
7) At Cacaoen er renset paa en Maskine, som ikke før har været brugt, og altsaa er nye.

Hvad Indflydelse disse 7 Egenskaber kan have paa Chocoladens fortrinlige Godhed overlader jeg dem at bedømme, der ere meget dybttænkende og grantseende, hvilke Egenskaber jeg ikke besidder i den Grad, at jeg kan gjennemskue disse den Deichmannske Chocolades Fortrinligheder.

At derimod Kehlets Maade at tilberede Chocoladen uden Ild, er den bedste indseer jeg lettelig, da Cacaoen derved beholder sin eiendommelige Smag, og er i hoi Grad sundere og mere velsmagende, end naar den over Ilden er bleven branket.

Om Chocoladen tilberedes ved Menneske-, Heste-, Damp-, Vand-, eller Vindkraft, gjør aldeles intet til Sagen, undtagen: at den Kraft, der koster mindst, er den fordeelagtigste for Fabrikanten, og at den Kraft, der frembringes ved Mennesker, Heste, Vand og Vind, bor foertrækkes for den, som ikkun kan tilveiebringes ved et fra Udlandet tilfort Material, som engelske Steenkul. Om Cacaoen renses, som Hr. Deichmanns, paa en nye Maskine, eller som Hr. Kehlets, paa en Maskine, der er over 10 Aar gammel, bliver vist en af de allerubetydeligste Fortrinligheder. Naar Kehlet med sine Heste, som hver neppe kan koste at fode 3 Mk. daglig, kan tilberede i en Dag 240 Pd. Chocolade, og Deichmann med sin Maskine til 6 Hestes Kraft, som behøver 5 Tonder Steenkul om Dagen, ikkun kan frembringe 250 Pd., saa vil det være let at indsee, hvilken af disse Maskiner der er meest gavnvirkende, enten den, som sættes i Drift med fire gamle danske Heste, eller den, som drives med engelske Steenkul; ligesom det heller ikke vil være vanskeligt at beregne, om Fabrikanten staaer sig bedst, ved at betale 12 Mk. for Tilveiebringelsen af 240 Pd. Chocolade tilberedet ved Hestekraft, eller om hans Fordeel er storre, naar han ved Dampkraft, hvortil der bruges 5 Tonder Steenkul a 14 Mk. pr. Td., kun kan frembringe 250 Pd. om Dagen, som kun er 10 Pd. mere. Det gamle Ordsprog: „Nye Koste feie bedst,“, og „alt gammelt er forageligt og kasteligt til en Side,“ maa altsaa her anvendes, da den gamle Kehlets Fabrik og Chocolade, efter dette at domme, er bedre, end den unge Deichmanns nye Fabrik og Chocolade.

Thutesimo.

Blandinger.

— Man forsikkrer, at Deyen af Algier gerne onskede at see en levende Pair.

— Hr. Sebastiani former sin Diplomatik efter Talleyrands Fod, og hans Dygtighed bliver maalt efter samme Maalestok.

— Polens 8de September er en Plet paa Frankrigs 28de Juli.

— De tre Farver have reent tabt Couleuren, siden de bleve hængte op i Diplomatikens Røgekammer.

— Siden Pairskabet er blevet cureret for sit Arveonde, har det ikke længer nogen Feil.

— „Diplomatiken er den Kunst at tale og lyve rigtigt“: der have vi Herr' Talleyrands Rhetorik. (Kp.)

— Det er et selvsomt Naturspil i det franske Sprog, at crachat betyder baade „en Spytteklat“ og „en Ordensstjerne.“ Saaledes betyder baro „en Dosmer,“ og baron „en Friherre“ eller „Baron.“ Anvendelse kan Enhver gjore efter Lyst og Behag.

— I London blev for et Aars Tid siden aabnet et nyt Apothek, paa hvis Skildt var afmalet et Dodningehoved i sort Feldt. Et Varselstegn!

— London har for nærværende Tid en Folkemængde af næsten 2 Millioner Mennesker, hvoraf 250,000 ere i Merkurs Tjeneste; disse ere 100,000 Negocianter og Banquierer, og 150,000 Tyve og Glædespiger. (Red.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 29. Tirsdagen den 10 April 1832.

Den fortvivlende Elsker.

Af Sorg fortvivlet Damon var;
Thi Phyllis holdt ham slemt for Nar,
Huun lod sig ikke af hans Elskov røre,
Hun vilde ei hans varme Bønner høre;
Slig Smerte Damon ei udholdt:
Thi Blodet i ham var ei koldt.

Fortvivlet han vil ikke længer smægte,
Ei længer narres, som en gammel Hegte,
Men, gal af lutter Kærlighed,
Han higer efter Gravens Fred.

Han derfor til en Afgrund vil sig vende,
For paa sin store Qval at gjøre Ende,
See ham i Naseri der staae!
Den Afgrund alt for steil han saae.

At Dybden var for dyb, han mærked snarlig,
Sin Plan han fandt at være farlig.
Den Sag han i Betænkning ta'er,
Om han skal gjøre sig til Nar.

„Og om min Mø mig trods vil forlade,
„En ny jeg kan vel faae paa Østergade;
„Men naar jeg brækker først min Hals,
„Da er ei let en ny tilfals."

At man kan døe, naar man kun vil, han vidste,
Men leve kan man ei, naar Liv skal briste.
Han vil ei ende selv sit Værk,
Om Pinen end blier nok saa stærk;
Han, ubekymret om sin Fremtids Smerte,
Gaaer til sit Hjem igjen med lettet Hjerte.

H. C. W.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

I Kaiserindens Audiencesal sagde Adlerstein, som var omgiven af Hoffets Store, til sin Ven: „Kun den, der har seet de russiske Bønderhytters Armod, kan begribe denne østerlandske Ypighed. Denne Livvagt med Hjelme og Pantsere af Sølv; denne Mængde af Juveler, som smykke de Store; aldrig har jeg seet noget Lignende."

„Mit Mod forsvinder," svarte St. Pierre: „kunne de, som kun skylde den Undertrykkelse, under hvilken deres Livegne smægte, deres Titler og Rigdomme, have Villie til at beskytte frie Mennesker? O lad os løbe bort! Ingen bemærker os desuden her."

I det samme Øieblik aabnedes Galleriets Fløidørre med Larm. Kaiserindens fornemste Huusofficierer traadte ind, og derpaa hendes Kammerfrøkener og Hofdamer; Alle parviis, og iblandt dem Iwanowna; Synet af hende fængslede

Adlersteins Fod, færdig til Flugten; derefter Kaiserinden selv, i russisk Klædning, rigt smykket med Brillanter. Hendes Skønhed og Majestæt blændede Bernardin; hvorledes blev han ikke først tilmode, da hun blev staaende ved Generalfeldtoimæsteren, Villebois, og denne vinkede ad ham. Bernardin faldt ned paa det ene Knæ, og kyssede den Haand, Monarchinden rækkede ham, med Henrykkelse. Hun gjorde nogle Spørgsmaal til ham om Frankerige, sagde, at han maatte lære Russisk, og tilkastede ham ved sin Bortgang et naadigt Blik. Til hans Ven sagde hun: „Maltrser! Det glæder mig, endeligen at see Eder ved vort Hof,“ i det Samme faldt hendes Blik paa Iwanowna, og denne bøiede sig undselig henimod Ynglingen.

Saasnart Kaiserinden var gaaen bort, omringede Hoffolkene den ubekendte St. Pierre. Gregor Orloff indbød ham til Frokost. Den franske Gesandt, Breteuil, bad ham til Bords. Fra alle Sider blev han overøst med Smigrerier, Hofligheder og Tilbud om Tjenstbeviisninger, og kom igjen, ganske bedøvet, hjem.

„Nu, Bernardin! hvor er Din Afhandling, hvor er Din Tale til Kaiserinden bleven af?“ spørgte Adlerstein, ikke uden Bitterhed.

„Jeg begriber ikke min Forblindelse,“ svarte Bernardin: „jeg vilde sige Sandhed, og kun Smiger er kommen fra mine Læber; Audienceværelset var vel heller ikke Stedet til at tale med Kaiserinden. Jeg er idag indbuden til Frokost hos Grev' Orloff, og vil bede ham om, at give Kaiserinden min Afhandling.“

Adlerstein sagde smilende: „Generalfeldtoimæsteren vil sætte Dig paa Orloffs Plads. Anskaf Dig en Equipage! Du har nu allerede Credit; fremstil Dig allevegne for Kaiserinden! Du er ung, elskværdig og Franskmand. Ideerne, som bleve fremsatte i den russiske Bondehytte, nærme sig Iverksættelsen. Naar Du er bleven Ruslands Behersker, husk da ogsaa paa Din Ven og hans Kærlighed! Jeg har gjenseet min Ungdoms yndige Drøm; jeg veed, Iwanowna el-

sker mig; men, hvad kan den fattige Ingenieurofficier byde hende?....“

„Du kender mine Grundsætninger i den Henseende,“ sagde Bernardin fortørnet, og gik til Grev' Orloff.

„Det er den elskværdigste Kones og den største Eneherskerindes egen Haandskrivt,“ sagde Grev' Orloff henimod Enden af Frokosten til Bernardin, idet han tog 2 Bind af den franske Encyclopædi ud af sit Bibliothek, paa hvis Rand Kaiserinden havde skrevet Bemærkninger over abstracte Videnskaber. „Catharina,“ vedblev Orloff: „er en Minerva, en Juno, en Venus. O, henrykkende er hendes Kærlighed, hendes Yndest! Den, der nyder hendes Gunst, er den Saligste af alle Dødelige!“ Idet Orloff talte, bedækkede han Kaiserindens Haandskrivt med lidenskabelige Kys. Bernardin rødmede; hellig Undseelse, saavel over Orloffs Forhold, som over den Uforskammethed, hvormed han aabenbarede dette for ham, som en Fremmed, bragte hans Kinder til at gløde.*) Orloff tog en kostbart indbunden Bog ud af sin Secretaire og sagde smilende: „Denne Bog indeholder just ingen Lærdom, men noget Bedre; see engang!“ Indholdet bestod af Bancosedler. Orloff vedblev: „Jeg veed, at en Ingenieurlieutenants Equipage er dyr, og hans Løn ringe; en Officier, der, ligesom De, har tjent fra neden af op, vil De intet afslaaende Svar give: tag nogle Blade af denne Bog af mig til et Minde!“ Bernardin svarte: „Deres Godhed, Herr' Greve! rører mig dybt; jeg tiltroer Dem aldeles ikke den Hensigt, at ville ydmyge mig; men kun min Fyrste, eller min Ven, kan være min Velgjører. Men — vil De paa en anden Maade være min og Ruslands Velgjører, giv da Kaiserinden denne Afhandling!“ Orloff blev forstemt; han havde villet sikkre sig den unge Mand ved Foræringer, havde villet gjøre ham til sin Eiendom; adspredt, tog han Papiret, læste det, kastede det paa Bordet, og sagde derpaa

---

*) Historiskt, af Herr' de St. Pierres Mindeskrivter.

koldt: „Saadanne Projecter, Herr' de Saint Pierre! ere imod Rigets Love og — de Stores Fordeel." Bernardin vilde enthousiastisk bevise det Modsatte. Orloff hørte adspredt paa ham, og stod op. En Page kom, for at kalde ham til Kaiserinden. Orloff begav sig strax derhen, skjøndt han var i Slaabrok og Tøfler, og lod Bernardin staae forbauset og dybt nedbøiet.

„Bort, bort, tilbage til Frankerige!" tilraabte Bernardin sin Ven: „Ærgjerrigheden og de Stores Forblindelse lade intet Godt komme frem, og omkring Catharina har der dannet sig en Ring af Smiger og Lidenskab, som jeg hverken er stærk, eller slet nok, til at gjennembryde."

„Vi ere indbudne i Aften til et Bal hos Kaiserinden. Lad mig endnu engang gjensee Iwanowna!"

„Forgjæves, forgjæves!" sukkede Bernardin: „dog — lad saa være! — men — hvad betyder den eenstonende Melodi, som lyder herover fra Sideværelset?"

„Det er," vedblev Adlerstein, „en simpel, russisk Soldat, vor Opvarter. Den samme eenstonende Melodi synge de simple Folk fra Düna til Iishavet; men det er en Trællesang, som ikke er voxt til Liv af Glæden. Dette stakkels Menneskes Taarer, hvis Hjem vel er tusinde Mile herfra, ledsage hans Sang. Han er i sin sløve Smerte hengiven i Alt, modtagelig for Intet, og fuldfører, som en Automat, hvad jeg ved Tegn gjør ham forstaaeligt. — Iwan!"

Iwan traadte ind, et hæsligt, halvt dyriskt Physiognomi. Adlerstein rakte ham sin Stads-Uniform til Afbørstning; stum og ubevægelig blev Iwan staaende, ikke i Stand til at begribe, hvad man fordrede af ham. Bernardin greb en Børste, og viste ham hvorledes han skulde bruge den. Nu kastede Iwan, fuld af Forbauselse, sig ned for ham, som for et høiere Væsen. Bernardins Øine fyldtes med Taarer. „O," udraabte han, „seer her Shakspeares Caliban! jeg søgte her Ros og Lykke, og finder intet Andet, end Trældom og Elendighed."

I Czarens gamle Palads i Kreml gav Kaiserinden Bal. Smykket med Alexander-Newsky-Ordenen, sad hun under en prægtig Thronhimmel med de tre største europæiske Magters Gesandter ved Makaospillet. Mynterne vare Imperialer, hver paa 10 Rubler, og i kort Tid kunde en Spiller tabe 2—3000 Dalere. Catharina spilte adspredt, som altid, men det lod i Dag, som endnu noget Andet, end det Ønske, at synes ædelmodig, var Skyld deri; Munterheden i hendes Træk gik ogsaa i nogle Øieblik over til dyb Alvor. De fornemste Familier i Moskau havde afslaaet Indbydelsen til Ballet, og trak sig ganske tilbage fra Kaiserinden. Selve Folket skyede de Gader, som hun, smykket med østerlandsk Pragt, drog igjennnem, og fulgte desto hyppigere den unge Storfyrste, hvor han lod sig sees. Hun læste en stum, men mægtig Anklage, hvor hun end viiste sig.

Pludseligen opstod en stærk Larm midt i Dandsesalen, og det heftige Udraab: „Det er umuligt, umuligt!" trængte til Kaiserindens Øre, og gjenlød fra Loftet i den hvælvede Sal. Catharina fattede sig hurtigen, ophævede Partiet, og begav sig igjennem Trængselen til det Sted, hvorfra Stemmen lød. Det Rygte, at Catharina vilde gifte sig med Gregor Orloff, og gjøre ham til sin Medhersker, havde udbredt sig paa Ballet, og naaet den unge lidenskabelige Fyrstinde Daschkoffs Øren, som hang ved Greven med Lidenskabens høieste Ild, og hidtil havde levet i det lykkelige Selvbedrag, at see den gjengjældt. Hun lod stedse haant om, at skjule sine Følelser, og gjorde nu ogsaa sin Modsigelse med Heftighed; men, da Rygtet stadfæstedes fra alle Sider, betog den vildeste Fortvivlelse hendes Sjæl. Hun sank afmægtig ned ved den store Marmorcolonne, som bar Midten af Salen. Panin nærmede sig sin tilbedte Elskede, for at række hende en hjælperig Haand, men hun stødte ham saa heftigen tilbage, at han kastede en Tjener om, som bar Forfriskninger, der nu overskyllede Damernes Klæder, og frembragte et tragi-komiskt Optrin. I dette Øieblik traadte Catharina hen til Fyrstinden, og talte i den mildeste Tone til Medhjælperinden ved sit Foretagende: „Hvad feiler Dig, kjære Veninde!?" Fyrstinden hestede sit

glødende, sorte Øie paa Monarchinden, og svarte halvt sagte: „Veninde! Cathinca! bliver Gregor Orloff Din Ægtemand?"

„Naar det er mit Folks Villie," svarte Catharina.

„Fortabt! fortabt! forraadt!" raabte Fyrstinden, rev Brillanterne af sit ravnesorte Haar, og spredte dem med vild Mine omkring i Salen.

„Amiral Alexis Orloff!" raabte Catharina, i det hun hurtigen fattede sig: „Fyrstinden befinder sig ikke vel. Bring hende ud paa hendes Landgods, 20 Werster fra Moskau! Man bevogte hende tilbørligen der!"

Alexis Orloff, omgiven af en Deel af den adelige Livvagt, bod Fyrstinden sin Arm; to af Kaiserindens Kammerfruer understøttede hende. I Begyndelsen stødte hun Amiralen heftigen tilbage, og raabte; „Du er ikke den Elskede, men god nok til hendes Bøddel!" — overvældet af sine Følelser, sank hun snart bevidstløs i Kammerherrens Arme, og blev saaledes bragt bort, og Catharina besatte igjen hendes Plads ved Spillebordet.

Adlerstein havde Intet af denne Larm fornummet. Sin Danserinde, Iwanowna, førte han igennem den uendelige Række af Værelser ind i et, som var nyligen blevet ganske forladt, og overleverte hende der den Lommebog, som han havde fundet i Peterhof. Da hun savnede Guldstiften, som før holdt den tillukket, sagde hun sagte: „O Gud, den er aabnet!" og vilde undflye; men Adlerstein greb Kanten af hendes Kjole, trykkede den til sine Læber, og bad: „Undfly mig ikke, hulde Syn, Du, som har levet i min Sjæl fra den Gang af, da jeg først saae Dig! Efterat have gjenseet Dig, drog jeg gennem Rus lands Sneeørkener. Du var mit Haab, min Tillid — og jeg er Noget for Dig; en høiere Magt førte os sammen; den lod mig finde Din Dagbog: jeg læste, ja, jeg læste — tilgiv mig! — det, som gjorde mig saa salig."

Iwanowna svarte bævende: „Dersom virkeligen en høiere Magt bestemte Dem til at være

min Skytsaand, o, saa frels mig hurtigen ud af dette Hofs Farer!"

„Herr' von Adlerstein! Kaiserinden har spurgt om Dem," lød nu en Livgardeofficiers Stemme. Iwanowna undflyede, og Adlerstein, bevæget af Følelsernes forunderlige Selvkamp, gik til Kaiserinden, hvis Skonhed i det funklende Juveelsmykke virkeligt forekom ham, som fortryllende. Hun gav ham den Befaling at ledsage Alexis Orloff, som førte Fyrstinde Daschkoff bort, og Catharina gav ham den med et naadigt Smiil.

(Fortsættes.)

Literair Anmeldelse.

1ste Binds 3die Hefte af Herr' Ove Thomsens Valkyrien d. A. indeholder: 1) Blæstens Magt. Et Eventyr. Af F. C. Hullerup. „Og vore Venner gjorde sig en Tour," „I Guds Natur;" „I Spidsen reed en anden Hr. von Thyboe," „Og strakte frem sin handskeklædte Klo (tē Klö)" o. s. v. ere Smaapletter, som man glemmer over Digtets Værd, hvis point dog ikke synes os at være pointu nok, fordi vi ere forberedte paa den, og den altsaa ikke overrasker os. Træffende siger Digteren S. 205: „Har man Genie, har man Talent," „Man uden Vind blier ei bekjendt;" og S. 211: „Det Sandhed er; thi Hoffet saae derpaa." Det er en Hjemmel, som ingen Fornuftig kan forkaste. Moralen; „Genie, Talent er Himlens Gave"; „Men det gier kun en sulten Mave." „Til rette Tid at gjøre Blæst", „Har reddet mangen tobenet Hest", er ligesaa sand, som smuk. — 2) Indskrifter paa Aaret, af Emil. De ere meget gode. Til Prøver anføre vi: Marts: „Nu kagle Høns over Paaskeæg"; „Af Stalden længes det kjære Qvæg." „Mens Paaskelilie og Martsviol" „Kun blomstre i Phantasiens Sol." August: „Og smøger Bonden sit Ærme trøst" — „Saa gaaer det løs paa den rige Høst."

„Kun Skade, Sommeren var saa kort" — „Alt flyver Storken og Kukmand bort." „September: „Endnu dog holder Naturen sig", „End hvalter Himlen sig yndelig." „Smaaborn og Piger indsamle Frugt" — „Og dette Syn er fortrinligt smukt" (Skam faae Scholemæster H., som han huggede med sin Øxe i Emils smukke Kæmpeviseblok! Det var en grov og ensidig Karl. Formen var udmærket god, men Materien — slet). — 3) Flaenolette, af Emil. — 4) Fragmenter af en Dagbog o. s. v. af Cand. Theol. Mau. — 5) Om Slavehandelen (Original Meddelelse). — 6) Nogle Bemærkninger om fremmede Colonier paa Vestkysten af Afrika (Orig. Meddelelse). Alle 3 interessante og lærerige Stykker. Skade er det, at de 2 Sidste vanzires af saadanne Sprogfeil, som: anerkjendt, der nu er saa almindelig Mode, at næsten ingen galante Folk mere skrive „erkendt", skjøndt de dog borde vide, at kennen betyder at kende, erkennen at gjenkende, og, anerkennen, at erkende (ɔ: ansee for gyldigt); opbringende Slaveskibe, for, Sl., som opbringes; en ret udenfor Negeriet oprettet Galge, f., en lige udenfor o s. v."! — 7) Ti Epigrammer om Ham, af Edvard. Meget træffende. 1. „Er han ei Sandheds faste, svorne Ven", „Han dog i Grunden hoilig agter den." „Man dette kan blandt Andet deraf vide", „At, hvor han seer den, gaaer han smukt tilside"; „Sligt bor man skjønne paa, da netop her" „I Byen Mange træde den for nær." — 2. „For her paa Livets Hav at komme trygt forbi" „Fornuft Sirenen med dens fæle Trylleri", „Han, som Ulysses fordum til sin Mast", „Har surret sig til Ritualet fast." — 3. Prometheus og Han. „Et Sagn fortæller os, at hiin har Lyset taget" „Fra Guders Bolig, for at skjænke Jorden det." „Beholde ranet Gods, er, siger han, ei Ret", „Og derfor stræber han at faae det snart forjaget." — 4. „Af Guld og Steen man for jo formet har vor Herre, —" „Sit Hoved former han ham af — og det er næsten værre." — 5. „„Der er et Helved""", siger han, „„og Smerte""" „„Hver Synder lider der evindeligt.""" „Naturligviis maa Manden vide sligt," „Da han jo selv gaaer med det i sit Hjerte." — 6. Hans Tro. „Vel er den ei saa stærk, at den kan flytte Bjerge", „Men Kirker*) flytter den, vil En og Anden sværge." — 7. Et Spørgsmaal. „Beviser ikke snart hans Kiven og hans Trætten", „Han elsker, om ei Ret, dog idetmindste Retten?" — 8. Paven og Han. „Hiin Noglen har til Himlen; denne" „Til Helved, og man maa bekjende", „Naar begge Noglers Vigtighed man kjender", „De netop faldt i gode Hænder." 9. Hans Hjerte. „Der brænder Ild deri — men Skjærsild, maa man vide", „Hvori han brænder strax Enhver, han ei kan lide." — 10. Fragment af en af hans Monologer. „Jeg veed, hvorledes jeg skal Næsten hade**) —" „Jeg veed, hvorledes jeg skal Næsten skade***)." — 8) Gefion, (et dansk Folkesagn) af H. C. Andersen. Et meget smukt Digt. — 9) Graver Martins Bryllupsdag, af From Møller. Denne lille prosaiske Fortælling bærer, som Alt, hvad vi have seet fra denne talentfulde Digters Haand, Præg af dyb Følelse og Smag. — 10 Kuhlaus Minde, en Prolog, af Oehlenschläger. Forfatteren til dette aandrige Mindedigt over den tidligen hedengangne Tonedigter nævner deri hans Compositioner til Røverborgen, Elverhøi, Lulu og William Shakspeare; Grunden, hvorfor han har forbigaaet Kuhlaus Composition til Baggesens Trylleharpe (ikke at tale om Boyes Elisa og Hugo og Adelheid), kunne vi ikke indsee.

Proteus.

---

*) Den skal nemlig have flyttet den apostoliske Kirke fra Palæstina til K............ (Alii legunt: „diaboliske.") Proteus.

**) „Vide: mit Hjerte."

***) „Vide: mine Skrifter."

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Stork. A takker, allerbedste Herr' Fuchs! Hvorledes skal a belønne Deresses oprettige Venskab?

Fuchs. Ved Fortrolighed, min bedste Herr' Stork! En saand Ven skal De altid finde i mæ. Lev vel, første Perleven blandt alle denne Verdens Perlevenner! Lader os, sødeste Stork, fra dette hellige Øieblik af, altid seie Du til hinaanden! Vi ville være Dusbrødre fra nu af indtil vor Dødsdau!

Stork (i det han giver ham Haanden). Top, det er jen Ord! Ja, vi ville være Dusbrødre fra nu af indtil vor Dødsdau! (de kysses og omarmes. Stor Pause.)

Fuchs. Lev Du nu vel, min Stork, min Perleven!

Stork. Lev vel, min Perleven, min Fuchs!

(Fuchs gaaer.)

Tredie Scene.

Stork (alene.)

Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! Te Deum laudamus! Ha, ha, ha, Quod felix faustumque sit! Ha, ha, ha! Ha, ha, ha! A er færdig at brist af Latter! Jo, a har tauet ham net ved Næsen. Hvad seier it det gamle proverbium? Med Ræv skal man Ræv fange. Det haar a, bitterknø, gjort, og det retskaffens. Det er, Drollen splitte mig, vist den første Stork, der har narret jen dobbelt Ræv, naar a undtager den i den gamle fabula. Nu løber mæ Perleven, hvis pectus er et Geheimeaarchiv, omkring i hele Byen og fortæller, at a har begaaet jen Mord, og, naar saa hele Selskabet af mine gode Venner, som ville mæ tillivs, kommer her for at glæde sig over mæ Ulykke, saa — Ha, ha, ha! ja, saa skulle vi see Løier! Aa, nu er a ogsaa saa træt af alle mæ

Ærgrelser og Anstrængelser for at spille mæ Rolle, at a havde stor Lyst til at sove og tage Erstatning for den søvnløse Nat, a har tilbragt for mæ Perleven, Kjeltringens Skyld, som førte mig dumme Bæst bag Lyset, og som a nu har tauet ved Næsen, saa det har baade Fynd og Klem. (Han gaber). Morpheus, send en Dosis af Dine Valmuesro eller semina papaveris ned paa mine Øienlaage, og lad mig falde i en sød Slummer! (Han gaber). Gratias, gratias quam maximas tibi ago. Dormio, jeg sover. (Han falder i Søvn)

Fjerde Scene.

(Et Værelse i Borgermæsterens Huus.)

Herr' og Fru' Snabel, Capit. og Fru' v. Haudegen. Herr' og Md. Profit (de sidde i en lille Vennekreds).

Snabel. A kan it seie Aandet, end, at det er mæ ret en saand Glæde, Herr' Capitain, at De saaledes haar hævnet os Aalle paa den formaaledidede Pasquilsmører. A beklauer alenestens, at a har it kunnet være Tilskuer ved det kostelige Optrin. A havde nok at bestill med at see paa mæ egne Springtyre; a vidst it, at der var jen toubenet Springtyr at beskue hos Herr' Capitainen.

Capit. v. H. De villte hafe leet Dem ichell, Hr. Bürgermeister, over den possenhaften Pedant sin Aengstelighet.

Snabel. Saa var det, bitterdød, godt, at a blevv derfra; for mæ Liv er mæ mere værdt, end aglt Aandet.

Profit. Oh, Sie sollten nur gesehen haben, welche dichtige Ehrfigen unsere Frauen fersincte ham mit.

Fru' v. Haudegen. Ja, jeg er assureret om, at han længe har følt Effecten af vore soufflets.

Frü' Snabel. A veed, a gav ham ton saa forsvaarlige Kindheste, at han visseligen endnu bærer Mærker deraf.

Md. Profit. Jeg gav ham such a box on his ear, at mine Hænder ake still.

Femte Scene.

De Forrige. Fuchs.

Capit. v. H. Guten Tag, mein lieber Herr' Fuchs! De kommer vermuthlich for at tage Deel an unserer gemeinsamen Freude über den Magister sin Prostitution?

Fuchs. Ja, det glæder mæ inderligen at erfaare, hvorledes denne gamle Pedaant og Naar er bleven tauet ved Næsen. Han haar, bitterdod, selv fortaalt mæ den hele Sau. Men — De vide it, hvorledes han han har skabet sig efter den Scene. I fuldkommen Desperation begav han sig hjem igaar, og, ganske berovet aal Saands og Samling, haar han begaaet jen Mord, og det paa et uskyldigt Pigebaarn, den konne, bitte Gedske, hans Vertindes Daatter.

Alle de Andre (ganske forfærdede). Nei, er det muligt? Det er vel kun et Paafund!

Fuchs. Nei, a forsikkrer Dem, han haar begaaet jen Mord; han haar, i største Fortrolighed, og, med den største Engstelighed af Verden, betroet mæ, som sin dyrebaareste Ven, denne Hemmelighed, som a rektig nok haar lovet at bevaare i mæ Baarm, men som mæ Samvittighed byder mæ at aabenbaare Dem, og fornemmeligen Herr' Borgermæsteren, som Byens fornemmeste Øvrighedsperson.

Snabel. A Guds Dod og Pine! Er det muligt? Saa er haan jo jen Forbryder, og jen gruelig jen, jen Morder.

Fuchs. Ja mænd er haan saa; men haan tænker at redde sig fraa det, skondt haan haar corpus delicti i sit Værels, og, skondt haan haar tilstaaet Mordet for mæ, ved at benegte det. Han vil grave det ned i sin Vertindes Haue i Nat. Haan vaar jo rektig nok fraa Snovsen, da haan dreiede Haalsen om paa Pigebaarnet, og der vaar jo, som haan seier, ingen Vidner.

Snabel. Det hjælper haam it nouet. Han er en grov Forbryder.

Fru' Snabel. Saa undgaaer haan da it Lovvenes Straf.

Fru' v. H. Alors il tombe aux griffes de la justice.

Md. P. Oh that she might tear him asunder!

Profit. Er geht seinem Untergange entgegen.

Capit v. H. So bös hatte ich mir ihn nicht gedacht!

Snabel. Ja, a skal, bitterknø, gaae tilverks imod haam med aal mulig Strængheд. Vi vill strax, Herr' Procuraator, forfoie os til Delinquenten, for at ovverbevisſ os om delictum, og, naarenstid vi da have haans Bekendelse i Vidners Overværels, vill vi arrestere haam, og tage denne criminelle Sau under Behaandling. Kommer kun med, mine Damer og Herrer! De maae være Vidner. A er saa glad over, at vi dog have endeligen faaet en ret stor criminel Sau at behaandle, at a kunde gerne spring af Glæd.

(De gaae alle).

(Sluttes i næste Nr.)

Blandinger.

— Det sydlige og vestlige Frankrig er carlistisk, det nordlige og østlige patriotisk: Regjeringen sidder lige midt imellem.

— I Lissabon hersker for Tiden Orden: der er nemlig kun hængt hundrede Patrioter.

— Over Indgangen til den Londonske Conference staaer den Inscription: „Her giver man Konger og Féter."

— Den Londonske Conference arbeider nu paa Udgivelsen af en Kogebog.

— Der gik det Rygte, at Ministeriet vilde skille Figaro ved en af sine bedste Kunder. Dette Rygte er aldeles ugrundet: Herr' Sebastiani bliver ved at være Minister, og Figaro bliver ved at barbere ham.

— Der gives Skabninger, som ikke kunne forplante sig, f. Ex. Muulæsler og Pairer af Frankerige.

— Det er en stor Fordeel, at der i London udkommer Aviser paa Kattun — politiske Lommetørklæder: Læserne kunne nu pudse deres Næser med de londonske Conferenceprotokoller.

— Paganini skal, ifølge Morning Paper, have havt en Indtægt af 20,000 L. Sterl. under sit Ophold i England; hans Besøg i Paris indbragte ham 6,000 L.

— Dom Miguel holder nu hyppigt Troppemønstringer paa de offentlige Pladse i Lissabon, især over det 16de Linieregiment, der er bekjendt som meget miguelitisk. Obersten lader da gjøre Holdt paa forskjellige Punkter og Tropperne raabe: „Leve vor Konge, Don Miguel den Første!"

(Kp.)

— „De veltalende Blikke, sænkede sig, let rødmende, mod Gulvet," læste jeg nyligen i et Skrivt. Heraf lærte jeg, at røde Øine kunne være veltalende. I samme Skrivt læste jeg ogsaa, at den nuværende Konge af England havde gjort Major von Liverpool til Ridder for nogen Tid siden. Oversætteren havde, som man seer, øst paa en gal Maade af en tysk Kilde. Det var Borgermæsteren (the mayor) i Liverpool.

Den 29de Decbr. 1830 gav man paa Hoftheatret i Berlin et Lystspil i 1 Act, efter Dupaty, af M. Tenelli, kaldet „Die Damen unter sich" („Lutter Damer"). Det Mærkværdigste ved dette Stykke synes at have været, at hele Personalet bestod af Damer (hvilket dog ikke er saa mærkværdigt), og at Md. Crelinger lod sig først sees, som Dame, derpaa forklædte sig, som Mandfolk, og saa kastede en Fruentimmerdragt over sig, og spilte i den et forklædt Mandfolk. Hun drev altsaa Kunsten særdeles vidt, ved i sit eget Kons Klæder at robe et Kon, som ikke var hendes. — Hun blev naturligviis kaldt frem.

— Politivennen anførte for nogen Tid siden den Omstændighed, at en Kammerherres Efterladenskaber bleve solgte ved samme Auction, som et Almisselems, som Beviis for, at der intet Adelsaristokrati gives i Danmark. Mig synes, at den Omstændighed, at en Kammerjunker gjør slette Vers i den samme Avis, hvori en Uadelig gjør gode Vers, er ligesaa godt et Beviis for den samme soleklare Sandhed.

— Man har engang i Vinter i de Deputeredes Kammer gjort det Forslag, at anvende de Penge, som Operadanserinderne medtage, til at lønne Professorer i Moralen. Hos os burde man lønne enkelte af vore Præster, f. Ex. Brorson, Bull, Kofod, Rothe o. s. v. og vore berømte Theologer, f. Ex. Lindberg, Thisted, Busk, Harmsen o. s. v. o. s. v., for at omvende alskons sceniske Kunstnere af begge Køn.

— Marquis Londonderry forelæste for nogen Tid siden Kongen af England ved en Morgenaudience de londonske Læredrenges Ansøgning om en Antireform. Det er den forkeerte Verden, naar de unge engelske Drenge hænge sig, som Borrer, fast ved den gamle Slendrian, og en Adelsmand stiller sig i Spidsen for Skrædder- og Skomagerdrenge o. s. v.

— Formanden for de, nu forbudne, Conventicler i Altona prædikede med tillukte, eller, naar de vare aabne, fordreiede Øine, medens hans Frue sad paa en Sopha i from-malerisk Stilling. Hun skulde formodenligen forestille Madonna.

— Det er almeent bekendt, at Musici og Sangere ere meget tørstige, og altsaa drikke meget, hvorfor det jo ogsaa hedder: „Cantatores amant humores." Tingen er meget begribelig, naar man veed, at Musikguden Apollo og Viinguden Bacchus ere Halvbrødre.

— En lille tysk Fyrste (Fyrsten af Reuss-Greitz) skal have frasagt sig en aarlig Indtægt af 100,000 Rdlr., som Tallotteriet indbragte ham. Et følgeværdigt Exempel!

(Red.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 30. Fredagen den 13 April 1832.

†

Johannes Wolfgang v. Goethe.

1749—1832 (83).

Was er litt, und was er lebte,
Was er stritt, und was er strebte,
Was er wog, und was er webte,
Flocht er hier in einen Blumenkranz.

Es ist vollbracht! Der gottbeseelte Dichter,
Torquato Tasso's Sänger, Werthers, Stellas,
Clavigos, Götz von Berlichingens Schöpfer,
Der geist= und herzensreiche Zauberer,
Der Schöpfer des bedeutungsvollen Dramas,
Des Doctor Faust und Mephistopheles,
Das letzte Kleeblatt von Germaniens Alten,
Der achtzigjähr'ge Veteran der Barden,
Der Freund des früh entriss'nen Schillers, Wielands, —
Er hat gelebt! Auf Seraphsflügeln schwebte
Die milde, sanfte Seele nach der Heimath.
Dort ist sein Vaterland, sein Freundesbund;
Dort fängt der Geist ein neues Leben an,
Dort wird er leben, wie sein Werk auf Erden.
Was seine Freunde haben hier verloren,
Als unser Herrgott ihn von dannen rief,
Hat er gewonnen in der Ewigkeit.

Es ist ein Veilchen nur, das ich bescheiden
Hab' auf dem Grabe des Erhabenen
Gepflanzt, ein Zeichen meiner tiefen Achtung.

Was er litt, und was er lebte,
Was er stritt, und was er strebte,
Was er wog, und was er webte,
Flocht er hier in einen Blumenkranz.

H. C. W.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Bernardin de St. Pierre blev bestandigen paa Ballet ved Siden af Generalfeldtøimæster, Villebois, som meddelte ham, at Kaiserinden havde udnævnt ham til Capitaine, og bevilget en Gratification af 1500 Francs, — „men," tilføiede han: „klag ikke over Tingenes Tilstand her, og giv Dem ikke af med Forbedringer! Man holder ikke af den Ting her." Bernardin mærkede Orloffs Indvirkning, og gjorde ikke nogen Hemmelighed deraf for sin ædle Ven.

„Hvo veed, hvad Ende det kan tage!?" svarede Villebois: „dog — Thronen vil han ikke tilkæmpe sig. Der gives mange unge Mænd,

som see med Misundelse paa Orloff, og med Tillid paa sig selv; men Orloffs Dristighed, og de Friheder, som han tager sig imod Kaiserinden, bevise, hvor glødende hun elsker ham, og — hvor meget hun er ham skyldig. Der boer imidlertid meget Ædelt og Stort i hans Sjæl; ikke han, men hans Broder, Alexis, som er ulige mere lav, trælsindet og grusom, end Gregor, var det, som rakte den ulykkelige Peter Givt — og hiin skjønne, store Gardeofficier, Fyrst Beratinsky, som har en Skramme i Panden, qvalte den ulykkelige Kaiser, som i Dødsangst kradsede Morderen i Panden; hans Medhjælper var hiin anden Officier, Capitaine Tezloff."

„O, græsseligt, græsseligt!" faldt Bernardin ind: „og Morderne bære Lønnen for deres Forbrydelse frækt til Skue."

„Og misundes selv for deres Forbrydelse; dog er jeg overtydet om, at Kaiserinden kun venter paa en gunstig Leilighed, for at bortfjerne dem fra sig. Grusomheder vare iøvrigt fordum intet Sjeldent i Rusland. Betragt hiin høit voxne, endnu skjønne, gamle Mand, Herr' de St. Pierre! det er Biron, Hertug af Curland, som Catharina nyligen har tilbagegivet hans Hertugdømme. Han var Kaiserinde Annas Yndling, og i de 9 Aar, i hvilke han regerede ved hende, lod han 11000 Mennesker henrettes."

„O, min dyrebare Velynder! saa vidt vil Orloff nu ikke bringe det; thi Catharina har Sjælsstyrke."

„Og dog er hun beredt til at ofre Kjærlighed Alt, ja! selve Thronen, som hun har tilkæmpet sig. — Det vilde være baade hendes Ulykke og hendes Straf, dersom Orloff blev hendes Ægtemage. — Hun er imidlertid mindre skyldig, end Europa troer. Selvopholdelsens Drivt bevægede hende til at afsætte Peter den 3die. De overraskede og berusede Krigere forbauſedes, da de bleve ædrue, over deres Gjerning; den fangne Kaiser opvakte Medlidenhed; Død og Fordervelse truede Catharina og hendes Tilhængere; da frelste Orlofferne sig selv og Kaiserinden ved den Fangnes Død, uden at indhente hans Gemahlindes Samtykke. Jeg selv skulde være blandt de Sammensvorne; men Catharina forbød, at meddele mig det Allermindste,

fordi jeg tænkte for redeligen, til at ville handle imod min Fyrste."

Bernardin trykkede Generalfeldttøimæsterens Haand. „Til en saa ædel Mand kan jeg betroe mit Indre. Jeg bliver ikke her, uagtet Kaiserindens Velgjerninger. Polen, det undertrykkede Polen, bevæger sig i sine Lænker. Den unge Fyrst, Raziwil, træder, som en anden Hercules, indhyllet i Huden af en Bjørn, som han selv myrdede, frem fra Lithauens Skove, og lader Trylleordet, „Frihed!" lyde. Til ham driver min Sjæls Trang mig."

„Og — kan ikke Kjærlighed og rolig Velstand gjøre Dig lykkelig, unge Helt?! Du dansede i Aften meget med Frøken de Latour; hun er skjøn, god, og elskværdig. Den gamle General Dubosquet, hendes Onkel, ynder Dig, som er hans Landsmand. Han er meget rig; bliver Du elsket af hende, saa er Din Lykke grundfæstet."

„Den elskværdige Pige har behaget mig meget," svarede St. Pierre: „men min Sjæl, som bevæges af mægtige Planer, kan Qvindekjærlighed ikke opfylde; mit Fædreneland — Polens Frihed — kan jeg ikke opofre for den."

Smilende vedblev Villebois: „Og — naar nu alle disse glimrende Planer hensynke til et Intet?"

„Da gaaer jeg tilbage til mit Fædreneland, og lever der i stille Ensomhed for Videnskaberne og Naturens Betragtning."

„Bravt, unge Mand! en lignende Skæbne venter mig; bliver Orloff ikke Kaiser, saa er ingen Post saa værdigen besat, at han jo kunde gjøre Krav paa den; saa er der ingen, som Catharina kunde afslaae ham. Jeg har da været Generalfeldttøimæster saa længe, som jeg ønsker, og saa gaaer jeg til mine Godser i Lifland; dog — Ballet er forbi. Lev vel!"

I det forsamlede Senat foredrog Canceller Bestucheff en, af adskillige Store og 12 Biskopper undertegnet, Ansøgning til Kaiserinden, hvori hun blev bedt om, at give Thronen en Kaiser igjen, med den Tilføielse, at Valget skulde

ganske blive overladt til hende selv. Men, i Stedet for det ventede Bifald, svarte en sagte Mumlen af Utilfredshed, som stedse blev lydeligere, den gamle Canceller. Endeligen hævede en Stemme sig, og forsikrede heftigt og bittert, at Russerne vel vilde taale og ære deres Monarchindes Yndling, men aldrig erkende ham, som deres Hersker. Bestucheff affendte et Bud til Kaiserinden, som ventede gunstig Efterretning, for at begive sig selv i Senatet. Skuffede Forventninger fremskyndte kun hendes Beslutning. Imidlertid opstod der Larm i Senatet, og derpaa lydelig Tumult, som næppe blev bragt til Taushed ved Udraabet: „Kaiserinden!"

Catharina traadte med sit Følge ind i Salen; hun var i det rigeste Juveelsmykke, fuld af Hoihed og Majestæt; men i hendes Aasyn læste man Smerte over et skuffet Haab, og stærk Selvbeherskelse. Hun tog sin Plads under Thronhimmelen, og sagde: „Mine Herrer! jeg vil aldeles ikke krænke Rigslovene; Bestucheff har skuffet mig. Som en Moder raadslaaer med sine Børn om sin Families Vel, saaledes raadførte jeg mig med Dem." Derpaa greb hun Ansøgningen, sønderderrev den, kastede Stykkerne omkring i Salen, og tilføiede: „Til Beviis paa, at jeg er ganske af Deres Mening."

Alle vare stumme af Forbauselse og Beundring. Med Alvor vedblev Catharina: „Tillige befaler jeg, under Straf af Forviisning til Sibirien, at Ingen maa tale mere om dette sønderrevne Papirs Indhold, og at ingen Soldat i de næste 24 Timer maa vise sig paa Gaden; denne min Befaling skal opslaaes offentligen." Derpaa reiste Catharina sig med Herskerindens Mine, og forlod Salen.

Dog ventede hende endnu andre Farer og Krænkelser. Samme Dags Aften viste sig tre Soldater udenfor Orloffs Værelse og forlangte at indlades. Skildvagten, som nyligen havde løst af, viste dem tilbage og skreg om Hjælp, da de vilde bruge Magt — andre Vagtposter ilede til, og Angriberne undflyede. Hurtigen udbredte sig det Rygte, at de vare affendte af Sammensvorne imod Orloff, og havde forsinket sig, saa at den Skildvagt, der var i Forstaaelse med dem, havde allerede været afløst, da de ankom. Kaiserinden blev oppe om Natten; hun var meget urolig og bevæget. Orloff maatte ved Dagbrækningen reise tilbage til Petersburg.

Frugtesløs var Catharinas Bestræbelse, for at erfare Noget om Mordanslaget imod Orloff. Hun vendte sig i dette Øiemeed endog til den forviste Fyrstinde, Daschkoff, hvis Secretaire, Odart, for sine Rænker ikke havde faaet anden Løn, end Tilladelse til, at begive sig til sit Fædreneland, Piemont, i Stedet for, til Sibirien.

Kaiserinden skrev et langt Brev, fuldt af Smigrerier, til Fyrstinden, kaldte hende deri ofte sin Veninde, og besvor hende om, at meddele sig, hvad hun vidste af Planerne imod Orloff; Løvtet om alle Deeltagernes fuldkomne Benaadelse skulde skaffe hendes Bønner Indpas.

Men Fyrstindens stolte Aand modstod denne Fristelse, og saae deri kun en Bestræbelse af Kaiserinden, for at gjøre hende til et Redskab for hendes Hevn, ligesom forhen for hendes Ophøielse. Hun svarte kun følgende fire Linier paa Kaiserindens, fire Sider lange, Brev: *) „Madame! jeg veed Intet — men vilde heller Intet sige, selv, om jeg vidste Alt. — Hvortil kan De tvinge mig? — Vil De, at jeg skal bestige Retterstedet? Dertil er jeg ogsaa beredt."

Catharina tilbragte, efter Modtagelsen af dette Brev, Timer, som lod hende glemme, og... forbande al Kaiserthronens Glans, al Herredømmets Lykke. Hun ilede med at forlade Moskau. Folket jublede ved hendes Afreise, nedrev hendes Billed, som var opstillet paa en Bue, og slæbte det igennem Gaderne, som Foraarsvarmen havde optøet, indtil det var ganske tilintetgjort.

(Fortsættes.)

*) Historiskt.

Theatret.

Søndagen d. 8de April d. A. gaves en Aftenunderholdning til Indtægt for Musikconservatoriets Institut, under An-

forsel af Herr' Repititeur Funck, og med Understøttelse af det kgl. Capels Medlemmer og Flere af det kgl. Sanger-Personale. Denne Underholdning, som blev given for fuldt Huus, beæredes af H. M. Kongens, H. M. Dronningens og næsten det hele Kongehuses Nærværelse.

Første Afdeling aabnedes med den skjønne Ouverture til Fernando Cortez. — Derefter fremsagde Eleven, Jfr. Julie Fonseca, en meget smuk og passende Prolog af Herr' Prof. C. Wilster. Jfr. F. fremsagde den, i det Hele, meget kunstrigtigen, og med ligesaa megen Ynde, som Liv. — Derpaa blev givet Chor af Operaen, Vilhelm Tell, af Rossini, som udførtes ligesaa skjønt af Sanger-Personalet, som af Orchesteret. — Efter dette Chor fulgte en Aria af Componisten til Syngestykket Henrik den Femtes Ungdom, Paccini, som blev sjungen af Jfr. Ida Fonseca med brillant Bravour og i den ægte, italiænske Smag. — Ridderen ved Kulsvierhytten, af Oehlenschlæger, fremsagdes af Conservatoriets Elev, Hildebrandt. Dette skjønne Digt, som vi før have havt den Fornøielse at høre fremsiges af den unge Hildebrandts Lærer, Herr' Instructeur Nielsen, blev fremsagt meget vakkert af den haabefulde Eleve. Den unge Declamator har en meget blød Stemme, hvorfor han ogsaa var heldigst i at tolke de blide og ømme Følelser. — Concert for 4 Violiner af Maurer, som udførtes af de kgl. Capelmusici, Repetiteur Funck og Wexschall, Syngelærer Frølich og Koch. Denne udmærkede Violinconcert, som er given før i denne Saison ved en Aftenunderholdning, blev udført, som sædvanligen, med Smag, Præcision og Effect af ovennævnte 4 Violinister. — Aria med Chor af Operaen, il pirate, af Bellini, blev sjungen af Jfr. Nysslander. Denne unge, haabefulde Sangerinde, uddanner alt mere og mere sin behagelige Syngestemme. Hendes Foredrag var denne Aften meget vakkert, ligesom ogsaa Choret, der er forenet med den Aria, hun sang, harmonerede med Kunstnerindens Præstation. —

Anden Afdeling havde kun eet Numer; det gamle, muntre og vittige florianske Lystspil, de to Sedler, med indlagte Sange til Musik af forskjellige Componister. Dette Stykke er ikke gaaet over Brædderne i mange, mange Aar, og kan derfor betragtes, som en scenisk Nyhed for de fleste Tilskuere. De indlagte humoristiske Sange til en meget jovialsk Musik bidroge betydeligen til at hæve dets sceniske Værd. Det udførtes i Costume af Conservatoriets Elever Waltz Hansen og Jfr. Julie Fonseca, som Anders, Snaps og Grethe, og, vi maae tilstaae det, med en Færdighed og Routine, baade fra Spillets og Sangens Side, som vare de øvede Skuespillere, hvilket gjør dem og deres Lærere megen Ære. Eleven Waltz, som før har viist sig offentligen, som Declamator, og vundet eenstemmigt Bifald, var en ganske fortræffelig Anders. Han udførte sin Rolle med Liv og Varme. Hans Sang var særdeles smuk, og kun paa et Par Steder i Begyndelsen opdagede vi Spor af Declamatoren. Naar denne Syngestemme bliver uddannet, vil Waltz sikkert blive en udmærket Sanger. — Hansen var ligesaa fortrinlig som Snaps. Vi see ham alt i Aanden, som Rosenkildes værdige Medbeiler og Efterfolger. — Jfr. Julie Fonsecas Grethe var et værdigt Sidestykke til Waltzes Anders. Den unge Begynderinde har en vakker Syngestemme; hendes Talestemme ligner meget Jfr. Abrahamsens, og hendes Armbevægelser ere meget yndige. For dog at have Noget at dadle, anmærke vi blot, at hun ud- udtalte Pronominet, „hende," ligesom det skrives, hvilket maa undgaaes i Komoedien, hvor Dialogen maa nærme sig den daglige Udtale. — Samtlige Aftenunderholdningens Numere bleve modtagne med levende Bifald.

Mandagen d. 9de April d. A. opførtes paa det kgl. Theater: Billedet og Busten, originalt Syngespil af Ridder, Herr' Professor Oehlenschlæger, Musiken af Herr' A. P. Berggreen. (Første Gang.)

Da Texten til dette Syngespil allerede længe har været trykt, og Almeenheden altsaa havt Leilighed til at læse og bedømme den, ville vi ikke opholde os ved at meddele en Udsigt over Stykkets Plan. Vi anmærke blot, at denne er særdeles vel

udført, og at Digteren har været meget heldig i at tugte den indbildte Aristarch i de skønne Kunster med Satirens Svøbe. Naar vi undtage den temmeligt lange Scene i første Act mellem Baron von Silberblume og Ole, som vel er krydret med ægte Vittighed, men ikke med saa stort et Qvantum deraf, som Scenens Længde udfordrer, og et Par falske Vittigheder, som vi nu ikke kunne erindre, men som stødte os, maae vi gjentage, hvad vi i dette Blads 26de Nr. d. A. have ytret, at den Sans for det Komiske, som Digteren har lagt for Dagen i dette Verk, fremtræder i en meget renset Skikkelse. Det hele Stykke bærer Præg af Jovialitæt og Humor, som endeligen maa forsone baade Thalia og Komus, ja selv Herr' Momus, med Prof. Oehlenschlæger. — Herr' P. A. Berggreen, der ved Composition til nogle smaae lyriske Arbeider hat lagt et ikke ganske almindeligt musikalsk Talent for Dagen, har ved den af ham til dette Syngespil componerede Musik opfyldt de Forventninger, hine tidligere Arbeider havde vakt hos Almeenheden.

Udførelsen af dette muntre Syngespil var, i det Hele, fortrinlig. Viktor, en ung Maler, Herr' Kirchheiner. Saavel fra Sangens, som Spillets Side opfyldte Herr' K. Kunstens Fordringer, naar vi undtage den Monotoni, der stundom indsniger sig i hans Talestemme. I Duetterne med Luise, der saavel fra Digterens, som Componistens Side, ere særdeles skønne, var Sangeren meget heldig. — Luise, hans Forlovede, Jfr. Keck. Med sædvanlig Kunstfærdighed udførte Jfr. K. sit Syngeparti, og selv i hendes Spil havde denne Aften, for at benytte os af Baron v. Silberblumes Kunstudtryk, indtrængt sig paa nogle Steder en varmere, eller, i det Mindste, mindre kold Tone, end man er vant til hos denne Sangerinde. Scenen i anden Act med Middelboe udførte hun især godt, naar vi undtage, at hendes Diction et Par Steder var for hurtig, og derfor uarticuleret og uforstaaelig. — Middelboe, hendes Fader, Tømmermæster, Herr' Holm. Den ærlige Borgermand, som med sin jevne Forstand foretrækker Haandverkeren for Kunstneren, og først, da Kunstneren Victor har Udsigter til at kunne forsørge hans Datter, giver sit Samtykke til hendes Forbindelse med ham, gav Herr' H. med naturtro Sandhed, og glædede os i Syngepartiet med sin herlige, rene og kraftfulde Bas. — Baron von Silberblume, Herr' Frydendal. Med beundringsværdig Kunst fremstillede Herr' F. denne levende Satire paa en adelig Midas i Kunstkritikens Rige. Hans Mimik, hans Costume, hans Masque, hans Diction og hans Sang, kort sagt, Alt, inclusive til den lille Moppe, bidrog til at gjøre Fremstillingen af denne Character, som Digteren har tegnet con amore, fuldendt. — Jonas, en Digter, Herr' Cetti. Herr' C. fremstilte denne Character, som saa let kunde give en mindre forstandig Kunstner Anledning til Cariferen (Overdrivelse), med naturtro Sandhed og megen Jovialitæt. Vi ansee denne Charakters Tegning, som i Grunden er langt vanskeligere, end Tegningen af en Midas, for et Mæsterstykke fra Digterens Side, og Fremstilleren gjengav denne Tegning i et ypperligt Charactermaleri. — Værten i Vildmanden, Herr' Foersom. Denne udmærkede Komiker var ved sin ypperlige Fremstilling, hvorved han havde afluret Naturen de fineste Træk, saa indflydelsesrig, at vi troe, han var istand til at gjøre den Tungsindigste letsindet. — De fire Gæster udførtes meget godt af de Herrer Schwartzen, Bauer, Phister og Hvid. Især syntes Herr' S. at være i sin Esse (som Fader Rahbek sagde), og Herr' Phisters Mimik og Gesticulation vare særdeles charakteristiske. — Ole, Baronens Dreng, Herr' Rosenkilde. Hans Udførelse af denne Rolle hævede meget den ovenomtalte trættende Scene i 1ste Act, og han var, i det Hele saa ægte tor=jovialsk, inclusive til Scenerne med „Skabilkenhovedet" og Brevet i 3die Act, at han vandt almindelig Bifald. — De to Tjenere, de Herrer Schneider og Brock udførte deres smaae Partier upaaklageligen. — De fleste Syngenumere og Scener bleve modtagne med levende Bifald, som ogsaa tildeeltes Stykket ved hver Acts Slutning af den talrige Forsamling. D. K. H., Kronprincesse Caroline og Prince Ferdinand beærede Digteren og Componisten med deres Nærværelse.

Chraahnsintis.

Skændsel og Død,

eller:

Den tredoppelte Hevn.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Sjette Scene.

(Storks Værelse.)

Stork (som sidder i sin Lænestol vaagner).

Aa, Aa! Det vaar jen Vedercqvægelse, det vaar jen behaagelig Drom. A vaar i Taartarus og saae, hvorlunde aalle mine Fjender bleve tugtede for deresses Spot mod mig. Quantae deliciae! A sad, marri mænd, ved Minosses hoire Side, og saae med summa voluptas, hvorlunde de aalle laae paa deresses baare Knæer for mæ, omvendende sig i Sæk og Aske. Det vaar, bitterdod, jen godt Forvarsel for Udfaldet af min listige Plaan! (Det banker). Kom ind!

Syvende Scene.

Stork, og Alle de Øvrige.

Stork (reiser sig). Deres Tjener, mine Damer og Herrer! Det er mæ ret jen Fornoielse, at De vil gjøre mig den Ære at besøge mæ i mæ lille Hummer, eller, Celle, om De hellere ville kaalde det saa, hvori a lever, som jen eensom Monk. Men — tør a spørge, hvad der er Aarsag til dette, mæ ligesaa kjærkomne, som uventede, Besøg? Herr' Borgemæsteren synes mæ at være gaanske oprørt eller agitaatus udi Deresses Sind.

Snabel. Han haar jo begaaet jen Mord.

Stork (til Fuchs affides). Har Du røvet mæ, Næv? Er min Jonathan bleven til en Judas!

Fuchs (affides til Stork). Retten maa have sin Gaang.

Snabel. Han æ jen grov Forbryder, Mosjø Stork! Han æ jen Morder.

Stork (skjælvende og stammende). Nei— Nei— Nei— a æ it— a haar it— Ja— Ja— Ja— a æ— jen Morder— a haar myrdet jen litt Pigebaarn; men a haaber dog, at Herr' Borgermæsteren tager i Betragtning og Consideration, at a vaar gaanske og aldeles fra Snøvsen, da a begik Mordet.

Snabel. Det kan, marri mænd, it nytt ham nouet. Han haar jo ingen Vidner paa, at han vaar fra Snøvsen, da han myrdede Pigebaarnet, og hvadsomhelst, om han ogsaa havde det, saa vaar der dog ingen Grund til at frikjend ham. Han vild dog komme i Slaveriet paa Livstid. Nu maa han, bitterdod, mist sin Knap.

Stork. Aa, a arme Menniskens Baarn! O me miserum, me miserrimum!

Snabel. Tys, tys! Nu nytter ham saadant Hviswasseri og Tudskraalen it nouet. Han maa mist sin Knap.

Capit. v. H. Ja, han er lefiert.

Kbmd. Profit. Mit ihm est es ganz aus.

Stork. A æ saa bedrøvet, a æ er saa bedrøvet. Vil de kære Damer it lægge jen Ord ind for mæ arme Guds Baarn?

Md. Snabel. Forlaad ham hans Skyld, Laars!

Fru' v. H. Pardonnez — lui, Monsieur de Snabel! Lad ham beholde la vie, og gjør ham til prisonnier af Slaveriet!

Md. Profit. Bring him to the Galkist, to the mad-house!

Snabel. Nei, det kan a it. De Qvindemennisker ere færdige at gjøre mæ forrykt i mit juridiske Houed. — Hvor æ corpus delicti?

Stork. Det ligger hist henne paa Bordet under jen Dæk.

(De gaae alle hen til Bordet. Snabel lofter Dækket op, og udraaber: Jen Griis, jen Griis!)

Alle (undtagen Stork). Jen Griis, jen Griis! (Ein Ferkel, ein Ferkel! Un cochonnet, un cochonnet! A pig, a pig!)

Snabel. Naa, han haar, bitterdod, tauet os dygtigt ved Næsen! Her staaer mæ juridiske Forstaand stil, her veed a it, hvad a skal gjøre. Det er jen uskyldig Gjerning, at slaae jen Griis ihjel. Derom har Loven it nouet. — Hvad skal a gjøre? — (Pause.) — Ja, naarenstid a rektigen betænker Tingen, saa maa a tilstaae, at Magisteren er jen fiint Houed: thi naarenstid haar

man seet en laatinsk Stork tage Justitiens Ræv og Kat ved Næsen? Samtykker De i, mæ Damer og Herrer, at pardonnire Magisteren, at han it skal prostituire os?

De Øvrige (Stork og Fuchs undtagne). Deri samtykke vi.

Stork. Gratias vobis ago quam maximas, a takker saa manne, manne Gaange, — (assives til Fuchs). Seer Du, Perleven, hvor ædelt a handler imod Dig, at a it røver Dig som auctor satyrae? — Nu kan a seie med Sandhed, som det hedder hos Maro: „Per varios casus, per tot discrimina rerum tendimus in Latium." Det hedder, frit oversat: „De vilde det stakkels, sælle Skrou, Magister Stork, tillivs, mæ Damer og Herrer, De gjorde Dem aal mulig Umaag derfor; men a vandt dog, Drollen splitte mig, Seier tilsidst, og De, Hoistærede, fik til Udbytt af aalle Deresses Actier — jen laang Næse!"

Blandinger.

— Forfatteren af Gjengangerbrevene. En interessant literair Nyhed har i disse Dage tildraget sig almindelig Opmærksomhed. Forfatteren af Gjengangerbrevene har aflagt Anonymitetens Maske. Alle Gisninger om dette Autorskab (hvilket man, som bekendt, har knyttet til saa mange forskjellige, bekendte og ubekendte, Navne i vor Literatur) ere saaledes paa eengang løste. Da Forfatteren selv vedkender sig det, tage vi ikke i Betænkning, offentlig at navngive ham. Det er Hr. Candidatus juris Henrik Hertz — hidtil navnløs blandt Danmarks Æsthetikere —, der ved hiint, med en i vor nyeste Literatur exempelløs Opmærksomhed optagne polemiske Arbeide, har erhvervet sig et Navn, som ved hans øvrige æsthetiske Frembringelser upaatvivleligen i endnu høiere Grad vil være betrygget for Glemsel. Hvad selve Gjengangerbrevene angaaer, da ville endog de, der ere allermindst tilbøielige til at erkjende Gyldigheden af de æsthetiske Principer, Forfatteren her har villet gjøre geldende, eller til at tillægge hans polemiske Færd Roes for Upartiskhed eller Billighed, sikkert indrømme det ualmindelige Talent, den Aand og det Vid, som fremlyser af dette Arbeide. — Hr. Candid. Hertz, Mosaik af Fødsel, er for faa Dage siden (altsaa omtrent samtidigen med hans offentlige Digter-Confirmation) ved Daaben bleven optaget i det christelige Samfund.

— Meget kan kun skee i Øieblikket, Meget behøver en Levealder. Men sjelden er et Menneske, der duer til den øieblikkelige Daad, ogsaa skabt til stedse vedholdende Virksomhed, og sjelden er den flittige Arbeider istand til, rask at udføre en afgjørende Haands-Gjerning hvor det gjelder. Desuagtet skifter man i stormende Tider sjelden Personerne førend Noden tvinger dertil. De i Freden udtjente Raader og Generaler maae sædvanligviis først ligge under for deres egne Feil, inden de unge gode Hoveder komme til Roret.

— Den upoetiske „Vielwisserei" forarger sig ligesaa stærkt over den ulærde Daadskraft, som en gammel Jomfru, der er bleven siddende, over en i Kærlighed lykkelig ung Piges indtagende Naiviteter.

— Hr. v. Lobau frygter Friheden som Ild; han gaaer aldrig ud uden Sprøite (pompe, der ogsaa betyder Pomp.)

— De franske Pairer ere fossile: Julius-Revolutionen har forstenet dem. (Kp.)

— Ambasciare betyder, at stønne, være aandeløs; deraf kommer Ambasciatore, en Gesandt. Man jager ogsaa undertiden de stakkels Mennesker fra eet Hof til et andet, saa de let kunne miste baade Aande og Aand.

— St. Maure fortæller, at man i Rusland, naar man tager Afsked fra et Selskab, siger til Verten og de Andre: „Prastsche!" (o: „jeg beder om Forladelse," hvorved man underforstaaer: „om jeg skulde have sagt noget Utilbørligt eller Fornærmeligt."

— I London alene indbringer den Afgivt, som der er lagt paa Vaabenskjolde, som males

paa Kareter og Huusdøre, Statscassen en betydelig Sum. „Læg Skat paa alle Luxusarticler!" maa man tilraabe enhver Regering; naar den ikke er for høi, maae høiere Vedkommende finde sin Regning derved.

— Paa Dronningen af Englands Fødselsdag iaar var der saa stærk en Taage i London, fortælle Aviserne, at man mange Steder ikke kunde see, om der var illumineert, eller ei, hvorfor Borgerne stode udenfor deres Huse, og raabte: „Her er Illumination!" Saaledes maa ogsaa Bogstavtroens Berserker midt i Taagen raabe: „Vi ere de sandt Oplyste!"

— Chateaubriand siger i sine **Etudes ou Discours Historiques, Bruxelles, 1831, T. 1, pag. 26,** om Bornholm, som af Wulfstan kaldes Burgendaland og af Snorro Borgunderholm: „Det er Burgundernes eller Bourguignonernes Fædreneland."

— Enhver Etatsraad er en Statist; i det Mindste, engelsk Statist. Beviis: En Etatsraad (conseiller d'état) er en Statsraad, en Raad i Staten; en Statsraad er en Statsmand; en Statsmand hedder paa Engelsk Statist (som ogsaa betyder en Theaterstatist); altsaa er en Etatsraad en Statist.

— Man siger, at Dyrene aldrig gjøre sig latterlige, og, at det er et Fortrin, Menneskerne have for dem. Hvilken taabelig Snak! Gjør Abekatten sig ikke latterlig? Og maa man ikke lee, naar man seer en dum Ko gloe paa en malet Port?

(Red.)

Den brudte Kjærlighed.

Aftenen dæmrer saa yndigt rødt,
Og i Lunden er svalt og sødt.

Pigen vandrer paa Blomstervei,
Plukker mangen Forglemmigei.

Tung veemodig hun er i Sind,
Taarer trille paa blege Kind.

Ak! hun mindes de hulde Smiil,
Før hun skjænktes af sin Emil.

Lina hviler saa fromt paa Knæ,
Beder under det grønne Træ:

„Herre, send i hans Hjerte ned
„Den forsvundne Kjærlighed!"

Slangen hvisler bag Træets Hang;
Hvisler Linalils sidste Sang.

Lumsk fra Skjulet sprang frem Emil,
Dræbte Lina med haanligt Smiil.

„Gak nu, Lina, til Helved ned!
„Ei Du vinder min Kjærlighed."

Gud! os frie fra saa grusomt Syn! —
Himlen tordner med Lyn paa Lyn.

See, han svimler og ængster sig,
Ned han segner ved blodigt Lig.

Linas Øine er' sjunkne ind,
Taarer falde paa Hendes Kind.

Tordnen ruller med Skrald i Skrald!
Ilden suser fra Himlens Hal!

„Grum var Brøden mod Lina, Dig!
„Herren vredes, han straffe mig!"

Tordnen ruller, o hvilket Syn!
Mord'ren dræbes af Himlens Lyn.

Graven skjuler nu Brudgom, Brud,
Alt har Døden nu sonet ud!

H. P. Place.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№31. Tirsdagen den 17 April 1832.

Riimbrev til Digteren, Gjengangeren og Juristen, Henrik Hertz.

Saa er da Gaaden løst, den store Gaade,
Som ingen Oidipos har kunnet raade!
Saa er forsvundet da det mageløse Trylleri,
Som dette store, gaadefulde Mynster af Geni
Fremkaldte ved sin Poesi! —
Forsvundet? — Nei, ach, nei! men — denne salige Magi,
Hvori en Gaades Taageglans os havde sat,
Er bleven mere mat. —
Hvorledes er det fat?
Det er dog vist,
En sand Jurist,
Ei blot i Munden,
Men dybt fra Grunden,
En, som kan praktisere Jus,
Maa være fuld af Pfiff og Puds,
Og nu — en Mosait,
Som kender sin Profit,
Og ei vil gjøre Vittigheds-Fallit,
Maa kunne, under alle Farer, holde tæt,
Det er ei meer, end Ret,
Og, — blier han Christen, maa han Jøden
Knap røbe, før i Døden. —
Hvor meget Skønt har Du ei skrevet!
Og — mere rost, end dadlet, er Du blevet,
Især, fordi Du var saa mageløst beskeden!
Men saa — kom der et „Slag paa Rheden,"
Et Digt, der stæmpler Dig, som Danerskjald,
Fremsagt med Aand nys i Theones Hal.
Det blev dit Banesaar, min Ven!
Nu røbed' Du Din store Pen!
Du Spøgelse af Baggesen,
Som gaaer igjen med Luneglutter,
Hvori med Jenses Vid Du rutter! —
Siig, var det ei den største Skam og Spot,
At af sig selv blev røbet Walter Scott!
Hvor mangen en blev ikke flau,
Da Sløret faldt af Overskou?
Y. Z. var mere klog — en pfiffig Satan!
Ham gætted' hverken David eller Nathan,
(For Rimets Skyld,
Det er min ømme Byld)
Ei heller Nicolai og Christian;
See, det var en beskeden Mand!
Saa gik det og med ham, som Skilderiet redigerte,
Før det sank i en Mose,
(Den vil jeg ikke rose)
Han ei sit lille Halvaars Navn til Publicum leverte;
Knap kender Bladets Nu-Redactor ham,
Det Lam!
Men Du? — knap fire Aar Du havde skrevet,
Og meget Godt i smukke Vers bedrevet,
Seer Skuespil, ser Breve og en Nytaarsgave,
Hvori Du teede Dig, som en poetisk Pave,
Og meget, meget Andet,
Som var forbandet —

Forbandet vittigt, — genialt,
Og Noget, som var ikke ganske galt,
Skjøndt trukket langt, men dog i Euphoni
Den meest guddommelige Poesi. —
Man roste Din Beskedenhed saa stærkt og høit,
At det blev hartad mangen en for drøit!
Nu kunde Du ei længer holde tæt;
Det var, saa marrt, ikke Ret!
Din Roes for stor Beskedenhed er fløiten gangen,
Og, skjøndt Du derfor ei har mistet Digterrangen,
Men snarere har vundet den,
Som Mæster eller Mæstersvend,
Og, skjøndt Du ikke just er fuld af Sprækker,
Fordi Du Gaadenødden for os knækker,
End heller lær den knækkes af de Fuldmagtsmænd,
Som Du har valgt, min hovedrige Ven!
Jeg mener Dagens Cronprince—Postens Mæster —
Som ere Famas allerbedste Præster,
Saa havde jeg dog heller' seet,
Du havde Dig beteet,
Som Digtergaade, til Din Død,
Og ikke ladet knækkes denne Nød,
Før Sommerfuglen havde kastet Larven,
Og vundet Himmelarven;
Saa kunde Sommerfuglens Krop
Og Gaaden løses op
I et og samme Sjælehop,
I et og samme Nu! —
Hvad mener Du? —
Tilstaae det kun, at det Materielle
Har vundet Seier over det Formelle!
Blev ei Beskedenhedens Aand
Fast lænket af Ærgærrighedens Baand?

Bliv nu ei vred for disse alt for lette Vers,
Hvori jeg pünte ind lidt Skærts,
Og dette Narreri
Og Rimeri,
Som der er Intet i,
Den meest urimelige Snak,
Hvorfor Du knap bør sige Tak,
Da dens Materie er yderst slet,

Og Formen ikke meget net,
Men alt for populair og let!
Men — skjøndt Du er saa fiint polemisk, som en Skødekat,
Jeg be'er Dig — tag mig ikke fat!
Thi, som Du veed, en Hunds Natur jeg har,
Min Faer!
Vogt Dig, at Ondt Du mod mig øver!
Mit Navn — er

Støver.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Bernardin reiste tilbage til Petersburg med Generalfeldtoimæsteren; Beqvemmelighed, ja, endog Overflod, omgav ham. Den bidende Kulde var vegen for en gløende Hede, og, som ved et Trylleslag, oplivedes Nordens Enge af Løv og Græs, Plante= og Træ=Blomster: i Stedet for Uglernes Hylen i de nøgne Skove, hørte de Reisende nu Fuglenes Sang og Hjordenes Brølen, som Kosakkerne dreve til Petersburg. Saa lidet ufølsom ogsaa Bernardin var ved Synet af en nordisk Naturopstandelse, som overraskede Sydlænderen, saa opfyldte dog dyb Kummer hans Indre, naar han mindedes, hvorledes han for 4 Maaneder siden havde med ganske andre Følelser tilbagelagt denne Vei. Dengang var han uden Brød, Hjem og Penge, næppe til Nødtørft beskyttet mod Kulden, ofte lidende bittert af Hunger; og dog, hvor salig, hvor gløende i sit Indre af Forhaabninger! hvilke Planer og hvormangen Daad skabte han ikke i Forveien! Nu var det øde og tomt i ham; næppe kastede Udsigten til at kæmpe for Polens Frihed et Stjerneskud i hans Sjæls mørke Nat. Ogsaa Venskabet havde forladt ham; Adlerstein reiste i Kaiserindens Følge, som Officier ved Livgarden. Forgæves havde Catharina stræbt efter, at give Fyrstinde Daschkoff Erstatning for Gregor Orloff ved Alexis Orloff eller ved den skjønne Tysker. Den Første stødte hun fra sig med Afsky, og den

Anden sendte hun tilbage, saasnart hun var ankommen paa sit Landgods, med det Ærinde, at sige Kaiserinden, at hun ikke forlangte Andet, end Ensomhed. Adlersteins skionne Skikkelse vakte Kaiserindens Opmærksomhed; men dengang var hun udeelt Orloffs Elskede, og hun ønskede at see sin Yndling, Iwanowna, forbunden med den skionne Tydsker. Endnu mere, end Vennens Bortfjernelse, smertede hans Vaklen mellem Kærlighed og Ærgjerrighed Bernardin. Snart fængslede Iwanownas tryllende Ungdommelighed ham ganske, snart gav Kaiserindens Ynde og Skonhed stolte Planer Næring i hans Sjæl, og Orloff heftede snart et dunkelt aabryfotigt Blik paa Adlerstein, og snart den strafværdige Bryndes Flammeoie paa Iwanowna.

I Sarskoeselo sad Kaiserinden, Orloff, Adlerstein og Iwanowna ved Middagstaffelet. Saa lidet dette Selskab ogsaa var, saa folte dog Intet af Medlemmerne Kedsomhed, og endnu mindre Sjælero; thi de usynlige Daimoner, Lidenskaberne, herskede mægtigen iblandt dem. Catharina var meest utvungen; hun talte med Adlerstein om Tydskland, Malta og Tyrkerne, og saae ofte med inderligt Velbehag paa det unge Par, hvis Lykke hun vilde grundfæste; dog saae hun undertiden med kærlig Bekymring paa sin Yndling, hvis Pande siden det skuffende Haab om Kaiserthronen bedækkedes af morke Folder. Iwanowna saae paa Adlerstein med den lykkelige Kærligheds Henrykkelse, men snart ogsaa med Afsky og Frygt paa Orloff, som tilsendte hende, naar Kaiserinden ikke bemærkede det, glodende Blik. Adlerstein var mindst rolig af dem Alle; en mægtig Stræben og Begæren syntes at bolge i hans Sjæl.

Efter Maaltidet tog Kaiserinden Orloffs Arm, og spadserte med ham i den prægtige, engelske Hauge. Adlerstein og Iwanowna bleve alene. „Du veed det ikke endnu, Elskede!" sagde hun, „at Kaiserinden har grundfæstet vor Lykke: Du bliver Gouverneur i Astrachan, og vi vende tilbage til mit Fodeland under Asiens milde Himmel; o! der er Luften vor Veninde, ikke en uskaansom Fjende, som her; ingen evig Vinter bedækker der Engene; Viinstokken blomstrer og Sydfrugterne glode der i Bladskyggen."

„Men," faldt Adlerstein ind: „at leve saa fjernt fra den dannede Verden, blandt vilde Horder af Kosakker, Kalmukker og Kirgiser? Ach, Iwanowna! ville vi ikke ønske os tilbage til Petersburg?"

„Fra Wolgas milde Bolger til Newas Iislænker? O aldrig! Mig er Din Kærlighed og Nydelsen af den skionne Natur Nok. Dog — lykkelig kan jeg kun være, naar Du er det. Mit Alt er Din Kærlighed og Din Lykke; Livet er mig Intet; modtag derfor denne Post, eller modtag den ikke! hvad Du gjor, er godt; hoiere Magter have sendt mig Dig, som min Skytsaand."

Adlerstein svarte, i det han kyssede Iwanowna paa Panden: „Mine Stjerner, ynderige Brud! stige hoiere. Du er min. Denne Længsel er stillet; men for stille Ro er min Aand ikke skabt. Dig drager barnlig Phantasi til Æventyrernes Land, til Bagdad og Tiflis; mig henriver Livets Strom."

Den unge Asiaterinde saae bekymret paa sin Ven. Et koldt Sværd gik igennem hendes Sjæl. Adlerstein bemærkede det, og sagde venligen: „Min Ven, St. Pierre, er kommen tilbage fra Finland. Han kommer til Aftencirclen med Generalfeldtoimæsteren. Med ham vil jeg raadfore mig. Lad os imidlertid gaae ned i Haugen!"

I den herlige Hauge ved Sarskoeselo, som indeholder Skove, Vand og Sletter, blev Adlerstein, med sin Elskede, staaende paa en Bro, som var anlagt efter Broen paa et beromt, engelskt Landgods. „See, Elskede!" sagde han: „Denne Colonnade af Marmor har en italiænsk Kunstner i Sibirien udhugget." — „Sibirien!" sagde Iwanowna gysende: „ach! det er vel Asien, men ikke mit Fædreneland. Jeg kan ikke sige Dig, hvor uendeligen beklemt mit Bryst slaaer. Der er Noget, som driver mig bort herfra med en uforklarlig Magt, Lad os kore i Nat til Petersburg med Din Ven!" —

„Du er syg, Iwanowna!" sagde Adlerstein smilende: „Dine Kinder glode, som Nordlyset. Lad os gaae tilbage ind i Værelserne!"

Om Aftenen kom Bernardin med Villebois, og adskillige Damer og Herrer fra Petersburg. Kaiserinden var munter og elskværdig. Adlerstein trak sin Ven hen i en afsides Lovhytte i Haugen og meddeelte ham sine Forhaabninger og Betænkeligheder. „Og Du tøver et Øieblik," sagde Bernardin, „med at modtage et saa lykkeligt Lod, at leve, udrustet med Magt og Rigdom, under en mild Himmel, med Dit Hjertes Elskede, blandt et Folk, som besidder alle de Dyder, der ere egne for Beboerne af sparsomt befolkede Lande, Gæstfrihed, Uegennyttighed og Venskab. Hvad vil Du da have mere?"

„Spørg Dig selv, Bernardin, hvorfor Du ikke beiler til Adele de Latours Haand! Iwanownas Besiddelse vilde ufeilbarligen gjøre mig lykkelig; men da! — Da? — Er Kærlighed mere, end en Blomst paa et Træ, som snart falder af? — Kan dette, til et Høiere higende, Hjerte slaae roligen i det eensformige, huuslige Liv?"

„Sammenlign mig ikke med Dig!" svarte Bernardin. „Jeg gløder for det Høie, for det Udødelige, for Frihed, for Efterverdenens Ros, for Menneskeslægtens Lykke. Da jeg var i det nordlige Finland med General Dubosquet, fraadsede og drak Alle omkring mig — jeg sad i en Krog, og tegnede Planer. Men Du, Adlerstein, Du vil herske og nyde; jeg beklager Dig og det yndige Barn fra Asiens kryderige Enge. Du vakler mellem hende og Kaiserinden. — Du ønsker, at modtage Orloffs Post, og ahner ikke, hvor haardt hans Lænker trykke. Som Kaiserindens Yndling, maa han ledsage hende overalt; han tør ikke forlade Paladset uden hendes Tilladelse, og ikke indlade sig i den uskyldigste Forbindelse med en Dame; og, vil han modtage Indbydelser af Venner, saa maae Husets Damer bortfjerne sig før hans Ankomst. I saadanne Lænker smægter Orloff; han driver jo ogsaa hele Uger omkring paa Jagten, og det er Ærgjerrighed, og ikke Kærlighed, som fængsler ham til Kaiserinden, — en Qvinde, som fordrer en unaturlig Kærlighed, kan ingen Mand henrykke; Iwanovna er ikke undgaaet hans Blik, om han ogsaa ikke har tordet henvende sine Ord til hende. O, bortfjern Dig, Adlerstein! ledsag mig i denne Nat til Petersburg! hvo veed, naar vi gjensees? Jeg gaaer til Polen, og griber der til Vaaben i Frankeriges og Frihedens Navn; en høi Officierspost er allerede lovet mig!"

„Sværmer fra Frankerige! Saaledes kalder Catharinas Hof Dig; gid disse Frihedsdrømme ikke maa opløse sig i et Intet!"

„Da lønnes jeg af Bevidstheden om at have villet det Gode. Men Du... o, kom med mig!"

„Jeg beder Dig, — hvi haster det saa meget med at begrave mig i Asiens Ørkener, og hvorfor vil Catharina overhovedet det?"

„Sværmeren fra Frankerige seer klarere, end den overveiende Tysker. Du har vakt Orloffs Aabrysot. Catharina giver ham Dig som Offer."

Adlerstein glødede. „Troer Du virkeligen, at Kaiserinden tager Deel i min Skæbne?" spurgte han.

„Vee!" raabte Bernardin: „hvad har jeg gjort? I det jeg vil advare Dig, opblæser jeg Ærgjerrighedens Gnist til en lys Lue. Lev vel, min Ven! Vi sees vel aldrig igjen paa Jorden; men, kan Du, saa giv mig Efterretning om Dig!"

Vennerne skiltes ad med Taarer.

(Fortsættes.)

(Indsendt)

Det vil visseligen glæde enhver dansk Mand i Hjertet, at kunne see bramfrie Kjendsgjerninger af sine Landsmænds Kunstfærdighed; saaledes seer man, ei uden Beundring, i denne Tid paa Kunstudstillingen en Theeservice m. m. af Messing, forfærdiget og indsat af Blikkenslagerlauget. — Enhver Kjender, som tager dette Messing-Arbeide i Øiesyn, vil vist med Anmelderen erkjende, at det er drevet til en Grad af Fuldkommenhed, som ei kan fordunkles af nogen europæisk Frembringelse af samme Natur. — Man har jo rigtignok læst i offentlige Blade, at en vis gammel Mand, med sin Dreng, forfærdiger Messingarbeide, som henhører til non plus ultra, men man kan baade trykke med, og uden Presse, og, findes der sligt

Arbeide i Virkeligheden, saa har det nu største Grund til, paa Kunstudstillingen at kaste Handsken til dets Rival.

Mange Usagkyndige staae i den besynderlige Formening, at Blikkenslager-Professionen er en af de Underordnede, men sligt vil snart hæve sig hos den, der betragter det af Blikkenslagerne forfærdigede, skjønne og smagfulde Messingarbeide, og betænker, at Messing er en Composition, der ved en chemisk Proces har tabt sin Eiendommelighed, som Kobber, og, som saadan, hverken kan bearbeides ved Ilden, eller med Filen, men maa alene med Hammeren bringes til sin Bestemmelse.

Venskab og Kjærlighed.

(En original Novelle i Breve, af H. P. Place.)

Venskab! Du Livets bedste Datter,
Tryg ved Din Fod
Skabningen fatter,
Himlen er god.

P. H. Haste.

1.

Frederik til Emma.

Kbhvn. 18**.

Saa ere da nu, elskede Søster! tvende Venner adskildte fra hinanden, der fra de første Skoledage stedse vare sammenknyttede ved et fortroligt Baand. Ofte vil jeg tilbagekalde mig de svundne Dage i Erindringen og gjennyde den Sødhed, som disse forhen have skjænket mig. Hvor ofte har jeg ikke i Sammenvandring med Georg paa den, Dig vistnok, bekjendte Yndlingsvei moeret mig ved saa mangen fortreffelig Bog af Baggesen, Rahbeck og flere! Hvor ofte følte vi os ikke hentryllede i Himlen ved Lafontaines Familiehistorier, og atter derpaa gjensaae Verden i dens sande Skikkelse i Rahbeks særdeles interessante Fortællinger! Naar

vi læste Salzmanns: Himmelen paa Jorden, hvor følte vi os glade og tilfredse, ja! syntes allerede at have fundet denne Himmel! — Opfyldt af dydige Forsætter, rakte vi hinanden Hænderne, og lovede i Forening den gode Gud, at ville saameget, som muligt, føre os Salzmanns velmeente Raad til Nytte. Mangen Aften sad vi paa Bænken, Favn i Favn, til langt ud paa Natten og skuede hen ad den stille Søe, hvori Maanen speilede sit blege Ansigt. Med Dristighed vovede vi at oprulle Fremtidens Forhæng for at skue, hvad der engang skulde forestaae os; og Diet var for svagt, Indbildningskraften bedaarede os med gyldne Billeder. Ynglingen troer jo aldrig, at det kan gaae ham slet, han tænker sig altid det Tilkommende langt bedre, end det Nærværende. Tidsnok kommer han med Baggesen til at sige om de henfarne Dage:

„Jeg kun Erindringen har nu tilbage,
Gud! lad mig aldrig, aldrig tabe den!“

Tilgiv, Emma, at jeg saaledes lader mig henrive af de søde Erindringer! men, for at komme tilbage til vor Ven, da kan jeg fortælle Dig, at han nu er Læge i Roeskilde. Dersom det kan interessere Dig, vil jeg fortælle Dig om vor Afsked fra hinanden.

I Forgaars Morges, da jeg laa temmeligt længe, fordi jeg Aftenen i Forveien havde været i Selskab hos H**, og altsaa kom hjem sildigt ud paa Natten, blev jeg vækket ved en Banken paa min Dør. Jeg stod hurtigen op, aabnede Døren, og hvo mener Du det var? Georg. — Uagtet jeg med den yderste Anstrængelse søgte at forstille mig munter, for ikke at have den Skam at see søvnig ud, skjøndt jeg havde ligget til Klokken 10, mærkede han det dog, og sagde: „Det er godt at see, Frederik! Du i Aftes har sviret hos H**“ — „Sviret?“ gjentog jeg, „nei Georg! jeg har endnu aldrig beruset mig.“

„Beruset? nei, kjære Ven! der gives en Ruus her i Livet, som kun faae Mennesker ere frie for, og det er den, jeg mener, som i Aftes har overvældet Dig.“

„Hvad for en Ruus?“ udbrød jeg, og sank forundret ned paa en Stol. Hvad jeg i dette Die-

blik tænkte, kan Du, Emma, nok gjette Dig til. Men hvorledes skulde Georg have faaet at vide det hemmelige Forhold, hvori jeg stod til Jomfrue H**? det kunde jeg ikke begribe, jeg havde den hele Aften ikke talt synderligt med hende, og, var det om Noget, var det om Musik eller andet ligegyldigt. „Elskovsrusen mener jeg; ikke sandt?" sagde Georg i en spøgefuld Tone. „Nei see hvor forlegen han sidder! Jeg skal love for, Du i dette Dieblik seer hende i Tankerne for Dine Dine." — „„Hvem seer jeg? hvad for en Hende?"" afbrød jeg ham noget stødt over hans Spotterie. — „Du kjender vist ikke Emilie H**, som Du i Aftes smilede saa ømt og kjærligt til?" — Blodet steg mig til Hovedet, jeg tabte min Fatning, og det gjorde mig ondt, at jeg ikke havde aabenbaret mine Følelser for en Ven, som jeg ellers aldrig dulgte Noget for. — Han fortalte mig, at en af hans Bekjendte, som havde været i Selskab hos H**, havde lagt Mærke til Emilie og mig, og derpaa fortalt ham det. Nu fortalte jeg ham ganske aabenhjertigen, hvorledes jeg var bleven kjendt med Emilie ved at give hende Information paa Fortepiano, og hvor høit jeg elskede hende, men at jeg endnu ikke med Ord havde yttret min Hensigt. Den Deeltagelse og Fornøielse, hvormed Georg hørte paa mig, kan jeg ikke beskrive Dig. Han er bestandig den samme Ven, som fra vor tidligste Alder har deelt saavel Ubehageligheder, som Fornøielser med mig. Efterat vi havde nydt Frokost sammen, lod han mig vide sin Reise til Roeskilde samme Dag, og bad om jeg for Venskabs Skyld vilde kjøre med til Damhuset. Jeg skal aldrig nægte, at det jo gjorde mig ondt at skilles fra ham, thi Afstanden mellem Kjøbenhavn og Roeskilde er dog just ingen Springvei; men det skulde nu saa være; jeg maatte altsaa finde mig deri. — Jeg var præcise om Eftermiddagen hos Georg og drak Kaffe. En tung Veemod bemestrede sig mig, og det kostede mig sandelig megen Anstrængelse at dølge mine Taarer. „Naar vi nu komme til Damhuset," sagde jeg til ham, „saa gaae vi hver sin Vei." — „„Jeg haaber dog ikke,"" afbrød han mig. „„at Adskillelsen skal gjøre noget Skaar i vort Venskab."" „„Paa ingen Maade, bedste Ven! fra min Side aldeles ikke."" Med disse Ord klippede jeg en Lok af mit Haar, bandt

den med en rød Silketraad, som netop laae paa Bordet, og skrev paa et Stykke Papir følgende Ord:

„Hvergang Du denne Lok mon skue,
„Du tænke paa Din bedste Ven!

Frederik",

svøbte derpaa Lokken i Papiret, flyede den til Georg, og bad ham gjemme den, som en Erindring om mig.

Med fyrig Glæde tog han mod dette Pant paa Venskab, klippede ligeledes en Lok af sit Haar, gav mig den, indsvøbt i et Stykke Papir, hvorpaa der, inden i et aftegnet Hjerte, stod skrevet:

„Her brænder Venskabs rene Lue;
„O, gid Du kunde føle den!

Georg."

Dette Venskabspant lagde jeg blandt de andre Curiositeter, som Du, Søster Emma! veed, jeg har.

Vognen kom, vi stege ind, og kjørte. Ved Damhuset toge vi Afskeed. Det varede længe, der vare saa mange Ting, vi endnu vilde meddele hinanden. Men Kudsken skyndte paa os, vi maatte adskilles og drage hver sin Vei.

Paa Hjemveien følte jeg mig saa veemodigt stemt. Jeg veed ikke, hvorledes det er; men, naar man har mistet en Ven, saa er det, ligesom man har mistet Alt. Jeg vilde adsprede mig i Frederiksberghauge; men Alt var mig saa eensformigt; jeg savnede Georg. Jeg gik ad gamle Kongevei, langs Stierne, ved Søerne, beskuede den yndige modsatte Bred, som Aftenrødens venlige Skjær dobbelt forskjønnede, men det frydede mig ikke, jeg savnede — Georg, med hvem jeg havde kunnet dele mine Følelser. Nu sidder jeg hjemme, har Ingemanns fortræffelige „Masaniello" for mig; men den interesserer mig ikke; thi jeg savner Georg! Ja overalt, hvor jeg er, savner jeg, kjere Emma! min bedste Ven paa Jorden: Georg! — God Nat! Søster Emma! Lyset brænder ned i Lysepiben og tillader mig knap at spørge: hvorledes Pastor C**, Du og de Andre leve. — God Nat!

Din Broder, Frederik.

— Da den mindste Vind i Gravens Buske
Mon ruske,
Jeg foer forfærdet, som en Muus,
Afsted hen over Kirkegaardens Høie.

Oehlenschlæger.

2.

Emma til Frederik.

Lyngbye 18**.

Det Venskab, Du i Dit forrige Brev har skildret, er nok lidt for vidt. Jeg veed jo nok, at Du og Georg vare gode Venner; men der var dog Maade dermed. — Du er ikke i godt Humeur, jeg ikke heller. Men jeg kan ogsaa have Aarsag dertil, fordi jeg er hos Folk, hvor jeg dagligen ikke har andet, end Ubehageligheder, hvor den Ene ikke kan tale et Ord, uden den Anden tager det op i en ond Mening. Præsten er færdig at gaae i Jorden, saa ond en Kjærling har han; thi faaer hun først Munden paa Gang, saa kan hun blive ved at pludre væk i een Guddommelighed. Sønnen sidder den meste Tid af Dagen oppe paa sit Studerekammer. Naar jeg om Morgenen eller Aftenen bringer ham Smørrebrødet op, svarer han mig undertiden slet ikke, seer knap paa mig, og er ganske fordybet i sin Læsning. — Men, naar det saa et andet Dieblik stikker ham, saa er det, — ja jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det, — et saa guddommeligt Diekast han har, og det er, ligesom han vilde sige: „Kan Du, Emma! forstaae hvad jeg med disse Diekast vil sige?" Jeg bliver da saa underlig, og veed ikke ret selv, hvorledes det er fat med mig. Han er nu den, jeg bedst kan lide af dem Alle, især, siden en Tildragelse forefaldt, som jeg nu skal fortælle Dig. En Søndag Aften bad Præsten mig at gaae over i Kirken for at tage en Bog paa Prædikestolen, som han der havde glemt. Jeg begav mig strax paa Veien. Det var et herligt Maaneskin. Fornøiet gik jeg fra Præstegaarden op ad Bakken, tænkte paa den forbigangne Dag og dens Hændelser, — tænkte paa Brudeparret, som fra Kirken var gaaet forbi vore Vinduer, og ønskede i mit Hjerte, at jeg havde været Lisette og Præstens Søn Jacob — dog, hvor jeg ogsaa kan skrive saadant noget. — Nok er det, jeg gik ind i Kirken, tog Bogen, og kom atter udenfor paa Kirkegaarden. „Skal Du ikke see hen til lille Hannes Grav?" tænkte jeg. Det var en rar lille Pige, som hver Dag kom og fik, hvad der blev levnet fra Middagsmaaltidet. Moderen var meget fattig, og Datteren, der var hende det kjæreste af Alt her paa Jorden, blev desværre bortreven af en heftig Krampe; Egnens Piger, havde pyntet hendes lille Grav saa nydeligen; men det gjorde mig dog ondt, at hun var begraven ved Siden af en Bonde, om hvem Sagnet gaaer, at han i levende Live var gjerrig, havde nok, tiggede dog meer, sammen og nægtede sig alligevel Livets Nødvendigheder, hvorfor han ikke heller nogen Nat har Ro, men høres ofte uden for Husene med Hylen og Graad at bede om en Skilling. Det raslede i Noget, Angsten greb mig saa stærkt, at jeg, i den Tanke, at Bonden var bag efter mig, løb Alt, hvad jeg kunde, til Præstegaarden. „Emma!" raabte Præstens Søn, som netop stod i Døren, jeg forskrækkedes og faldt ubevidst i hans Arme; thi jeg troede ganske sikkert at høre den onde Bondes Røst. Det varede længe, inden jeg kom til mig selv. En velgjørende Slummer var det bedste Middel til at fatte min Angst. De paafølgende Dage har Præstens Søn stedse seet saa kjærligt til mig og kaldet mig: „Emma!" — Disse Blik og dette „Emma," haaber jeg, vil engang faae en vigtig Betydning. — Lev vel Frederik! hils Georg, saasnart Du skriver ham til!

Din Søster Emma.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— De til Besançon ankomne polske Flygtninger have, under 7de ds., kundgjort en Takadresse til det tydske Folk: „For sex Maaneder siden" (hedder det her) „tvungne til at forlade vort Fædreland, med Hjertet fuldt

af Sorg og Fortvivlelse, have vi i Tydskland ligesom fundet et andet Polen, og, medens Nordens Autokrat feirer sine foregivne Seire, kunne de ved Vanheld overvundne, forviste og ulykkelige Polakker glæde sig ved Frihedens skionneste Seier."

— For endnu ikke længe siden skammede unge Embedsmænd sig ei ved at sværme en Smule for Folk, Fædreland og Menneskehed; de troede idetmindste af god Villie at maatte gjøre en Smule mere end de Gamle? Men nu skamme de sig over hiin ædle Varme og affectere de Gamles Kulde og snu beregnede Klogskab, uden at eie deres Erfaring.

— Man har kaldet den trefarvede Kokarde en Friheds-Constellation: vistnok er den det; men desværre fandt den Sted under Krebsens Tegn. Friheden gaaer Krebsgang.

— Le juste milieu har sendt Friheden til St. Pelagie. Det er den første Gang, at en Debitor indespærrer sine Creditorer.

(Kp.)

— Chateaubriand anfører i sine Etudes ou Discours Historiques, Bruxelles, 1831, første D., S. 28, følgende, som han siger, „næsten ganske ubekendte Gjerningssag": „Det er Skik, at holde en hemmelig Protocol" (nemligen: i Vaticanet,) „hvori der hver Time indskrives Alt, hvad en Pave siger, gjør og befaler, saalænge hans Paveregering varer." „Hvilken en Skat maa saadan en Dagbog være!" udraaber han.

(Red.)

Sang.

(Frit, efter Akenside.)

Lad Andre ikkun Formen prise
Og Qvindens Ansigtstræk!
Jeg synger ikke saadan Vise,
Jeg Katten ei i Sæk

Vil købe, som de Andre gjøre,
Der, uden Vid og Sans,
I Toget altid dumme føre,
Fornøied' med lidt Glans.
Jeg søger Aand i hendes Blikke,
I hendes Aasyn Vid;
Det vil jeg have hos min Flikke.
Forstandig, god og blid
Den være skal, som jeg vil kaare;
Den silkebløde Kind,
En Alabasterarm, til Daare
Skal ikke dennesind'
Mig gjøre ganske mod min Villie;
Et Legem, fuldt af Liv,
Med sund Forstand, en Uskyldslilie,
Jeg vælger til min Viv,
Et Ansigt, som bær' Spor
Af Sjælens Tanker, ædle, høie,
Hvor Aand og Blidhed boer,
Og Uskyld straaler i hvert Øie;
Thi det er Skønheds Ild,
Som Liv til livløs Støtte binder,
Som giver Øiet Spil,
Og planter Roserne paa Kinder,
Hvor Uskyld og Forstand
I Venskab boe bestandigt sammen;
Der vil, som Ægtemand,
Jeg leve ret i Fryd og Gammen;
Der viser sig et Syn,
Hvis Ynde altid sig fornyer;
Did jeg i Sorgens Lyn,
I Sorgens Torden, altid tyer!
Hun tryller bort hver Nød,
Hun Vreden altid veed at dæmpe,
Hun lindrer hvert et Stød,
Hun lærer mig mod Ondt at kæmpe.
Ei noget Tungemaal
Til hendes Priis jeg værdigt finder;
Jeg drikker hendes Skaal,
Naar sligt et Ideal jeg vinder.

H. C. W.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 32. Fredagen den 20 April 1832.

Riimbrev til Dom Miguels Ven.

(See Politivennen for d. 14de April d. A.!)

(Et halvt Phantasibilled.)

„Tro fast, Alfader skabte Millioner
„Til Offerlam for Clerk og Jarl og Drot,
„At han indvied' Altare og Throner
„For Jesuiter og Miguéler blot!
Blok Toxen."
(Con una piccola variazone.)

Du, som blev født til Din og min Plaseer,
Og vel til Løier for lidt Fleer!
(Tilgiv, ærværdigste Krabat,
Mig dette Wessel-Plagiat!)
Du Blokkens Mand paa Munkedommets Holm,
Der ofte viser Dig saa ganske olm *)
Ei efter nogen Ko, men det Slags Oxer,
Man kalder Paradoxer!
Du, som fordømte høit alskons Krabater,
Der gotted' sig privat paa et Theater,
I Fryd og Sorg paa Livets Scene,
Med Frøk'nerne Thalia, Melpomene,
Og vidste med en Polyhymnia og Terpsichore
Sig godt at more
(Fordi Du frygted', at Din Kone,
Ifald hun fik den gudsforgaaene Idee,
Paa Brædderne at la'e sig see,
Dig skulde pryde med en Krone,
Du høit fordømte Spil af de Krabater
Paa et Theater)!
Du, som anseer et Ritual og Confessionen,
Som Basis for Constitutionen,
Et Sprinkelverk, et Cancelli *)
Af Menneskers Theologi,
Som for en Stats Lyksalighed et Fundament,
Som om Du var en gal Student,
Philister,
Og maaskee — Magister!
Og endeligt Du, som Dom Miguel roser,
(Mærk vel: for Alvor, ei som Skoser)
Som den, der djervt om Altar og om Throne værner,
Og lutter farligt Ukrud bort fra Jorden fjerner,
Som legitim Monarch,
Der ei fortjener Spark,
Som andet Qvark
I den urene Ark,
Men roses bør for alt det Blod,
Han flyde lod,
Og al den Trængsel,

---

*) ɔ: gal; deraf mandolm.

*) Cancelli betyder, som bekendt, Tralverk. Dette tilføies, for at forebygge vrange Udtydninger.

Han gav de Liberale i et Fængsel,
Hvor de med Fødder stod i Vandet,
Imens han jog omkring i Landet,
Og gotted' sig ved deres Penge,
Hvortil han monne trænge!
Tilgiv, jeg kaldte Dig, høiædle Svend,
Dom Miguels Ven,
En Blokkens Mand paa Munkedommets Holm,
Der ofte teer sig ganske olm! —
Jeg tænkte just paa Lænker, Stok og Blok
(Og det for mig var meer, end Nok),
Som Du og Miguel yde, som en Løn,
Hver Friheds Søn,
Samt det „Stockfinsterniß" *) i Liberales Hjerne,
Som Du og han forstaae at fjerne —
Tilgiv, jeg kaldte Dig en Blokkens Mand!
O, sæt mig ei i Ban! —
Jeg seer, jeg feilet har, og at Du est —
En Hest! —
Nei, Nei! En Hest har tidt for lidt Forstand,
Til Dig at kunne ligne, store Mand!
Nei, nei! Du est en af de kloge Oxer,
Man kalder Hyperorthodoxer,
Og Jesuiter,
Hvis Profit er,
Da den blie'r fra Udenlandets Helved eller Hel,
Lidt smudsig vel,
Men heelt uværdig dens Foragt,
Som for den sande Tro har Tact.

---

*) o: Bælgmørke.

Støver.

De Fremmede i Rusland.

(Fortsat, se: forr. Nr.)

Iwanowna laa den følgende Nat under Frygt og Sorger paa sit Leie. Endnu bestandigen

nærede hun det Haab, at Adlerstein vilde mindes hendes Bøn, og føre hende til Petersburg, da det bankede sagte paa hendes Dør, og man bad med dæmpet Stemme: „Luk op, Elskede!" Iwanowna ilede glad hen til Døren, men blev, standset af jomfruelig Undseelighed, staaende paa Halvveien; dog — de rene Sjæles Skytsængle, Dyd og Uskyld, tilhviskede hende, at hun skulde være ved freidigt Mod. I alt Fald maatte det være noget Vigtigt, som den Elskede vilde betroe hende; hun lukte op; han traadte ind i den hende velbekendte Kappe, og omslyngede hende. — Som Blomsten bæver for Sydvinden, saaledes zitrede han ved denne glødende Omfavnelse — da faldt Lampens Skin paa hans Aasyn, og Iwanowna skreg høit: „Hellige Gud! det er ikke Adlerstein; det er Gregor Orloff!"

Du er Dødsens, Pige! — hør mig kun! — jeg elsker Dig — jeg tilbeder Dig." — Med saadanne Ord søgte Yndlingen at bringe Iwanowna til Taushed; men, betagen af Skræk og Afsky, hørte hun slet ikke paa ham, men udraabte bestandigen Navnet, Orloff, i det hun trak sig tilbage, og værgede sig imod ham. Bestyrtset og forbitret, omslyngede han hende endeligen med stærk Arm, for at tilstoppe hendes Mund, da Døren pludseligen aabnedes, og Catharina traadte ind. Kaiserinden havde ikke kunnet faae Ro af Kummer over Yndlingens nedslagne Mine. Hvor gerne havde hun ikke den Gang deelt Throne og Rige med den inderligen Elskede! — men hendes Folks Stemme — Europas Dom — det var umuligt, at opfylde hans Ønsker. — Hun stod op, og gik igennem adskillige Værelser og Gange, da hun paa een Gang hørte Orloffs Navn blive nævnt i et af Iwanownas Værelser. — Det forskrækkede Par blev staaende for hende saa stivt, som to Billedstøtter. „Uværdige!" sagde Kaiserinden derpaa i den dybeste Smertes Tone: „Gregor!" og forsvandt. Orloff syntes at betænke sig et Øieblik; da styrtede han efter hende; det var for sildigt; Catharina havde indesluttet sig i sine Værelser.

Den følgende Morgen herskede der Bestyrtelse i Sarskoeselo. Iwanowna var ikke synlig. Orloff blev viist tilbage udenfor Kaiserindens Cabinet; man mumlede om Yndlingens Unaade. Catharina behandlede Adlerstein med paafaldende Godhed, som Medlidenhed med hans Elskedes Unaade indgav hende; han maatte bestandigen være omkring hende, og hans Spørgsmaal om Iwanowna besvarede hun paa en undvigende Maade. Ærgjerrighedens Lidenskab forblindede den unge Mand; Frygten for Asiens Ørken bød ham, at gribe ethvert Middel, for at forblive i Petersburg; saaledes blev han en Forræder mod sin Kærlighed, som, trængt tilbage i hans Hjertes Baggrund, blegnede for Ærgjerrighedens Ild. Han troede, at Øieblikket, da han kunde fængsle Kaiserindens Hjerte, var kommet. Om Aftenen var hun alene med ham, og henvendte Samtalen paa Kærlighed. — Hun indrømmede, at faa Qvinder vare tro i Kærlighed, men paastod, at dette var Mændenes Skyld, da disse kun elskede med en lille Deel af deres Sjæle, og hine derimod kunde hengive deres hele Tilvær, men ogsaa forlangte det Samme af Mændene.

Adlerstein svarte: „Naar Gjenstanden for vor Lidenskab forener alle Fuldkommenheder i sig, saa maae vi uvilkaarligen hengive — ofre vor hele Tilvær — blive straffskyldige......"

Catharina saae paa ham med et Blik fuldt af inderlig Medlidenhed: han miskendte dette Blik, og sank ned paa Knæ for hende; i det samme Øieblik traadte Orloff ind, som havde tiltvunget sig Indladelsen.

„Cathinca!" raabte Orloff.

Kaiserinden reiste sig, fuld af Værdighed. „Gregor, bortfjern denne Forvovne!" sagde hun koldt. Livvagten førte Adlerstein bort.

(Fortsættes.)

Theatret.

Fredagen den 13de April d. A. opførtes paa det kgl. Theater: Gesandten, Lystspil i 2 Acter, af Scribe og Delavigne, og, Maigildet, original dramatisk Idyl med Sange i 1 Act. (Første Gang.)

Gesandten, som indeholder en ligesaa fiin, som vittig Satire paa den sublime Diplomatik, blev, som sædvanligen, givet til en høi Grad af Fuldkommenhed og med et ypperligt Sammenspil. Som bekendt, er De Chavigni en af Herr' Stages Triumphroller, og Herr' Frydendal, som Greve de Moreno, holder ham fuldkomment Stangen. At Md. Werschall og især Jfr. Heger bidrage meget til dette Lystspils Forskønnelse, veed enhver Theaterven. Af de øvrige Spillende beklage vi, at Herr' Hass, som Storhertugen, og Herr' Liebe, som Baron von Saldorf, vække vort allernaadigste Mishag. Den Første kan være en meget god Vagtmæster, men — til Storhertug duer han, paa min Ære! ikke. Hvorfor har Herr' Dr. Ryge overgivet denne Rolle i Hasses Hænder? Den Anden ønskede vi afløst af Herr' Nielsen.

Maigildet er en nydelig, munter og ægte fædrenelandsk Idyl, udstyret med en smuk Ouverture og vakre Sange efter gamle Kæmpevise-Melodier.*) Scenerne ere tagne af vor evigt uforglemmelige Fjerde Christians Ungdomsliv, og fremstille os ham i jovialske og alvorlige Situationer, hvortil hans Forklædning giver Anledning. — Christian, Prince af Danmark, udførtes af Herr' Holst med Liv og Varme. Det glæder os, at denne unge Kunstner stedse uddanner sig mere og mere. — Rammel, hans Hofmæster, Herr' Liebe, og Mikkelsen, hans Lærer Herr' Kragh. Disse Roller udførtes upaaklageligen, men forekomme os at være alt for stiffaderligen udstyrede af Digteren; thi Rammel har næppe mere, end 3 à 4 Repliker, og Mikkelsen kun een. — De tvende Hofmænds ubetydelige Roller udførtes meget godt af de Herrer Hvid og Seemann. — Herr' Holm gav Fogdens Rolle med den Alvor, In=

*) Efter Forlydende, er Skuespiller Holst Forfatter af denne sceniske Nyhed, og Herr' Instructeur Nielsen Ouverturens Componist.

derlighed og Kraft, som ere denne vakre Kunstners Særpræg. Den Bøn, han opsendte til den Almægtige for den unge Cronprince, som han og alle Fiskerne og Bønderne af begge Køn troe at være i Livsfare paa Søen, fremsagde han med en Varme, som maatte opflamme ethvert følende Hjerte. — Med Liv og Ild gav Herr' Nielsen Hans-es taknemmelige Rolle, og Herr' Foersom var en ypperlig Niels; men den, som omstraalede (ikke, overstraalede) Alle med Trylleglans, var vor nydelige, lille Md. Larcher, som Anna. Hvo skulde vel sige det, naar man ikke vidste det, at denne Fiskerpige var den lille Frøken, som for nogen Tid siden fortalte os, at hun skulde paa Bal i „det Venskabelige," og siden, da hun havde været der, kom frem paa Brædderne, og, bildte os ind, at hun havde lovet sit Hjerte og sin Haand bort til en Cavalier, med de Ord: "Jeg blev-da forlovet?" — De Herrer Schneider og Påtges skildte sig godt ved deres Smaaroller. — Idyllen blev modtaget med et levende Bifald, som ogsaa tildeltes Md. Larcher og de Herrer Holst, Nielsen og Foersom. — Forestillingen beæredes af D. K. H., Cronprincesse Carolines og Princerne Frederiks og Ferdinands, Nærværelse.

Chraahnsintis.

(Indsendt.)

Satan i Helvede gjøres til Hanrei af Borgermesteren i Abdera.

Personerne.

Satan.
Mammon.
Synd.

Scenen foregaaer i Helvede.

Mammon. Hørnu, kjere Huusbond, naar befaler Du vel at jeg skal afhente Borgermesteren

i Abdera, han er nu saa gammel i Hætten, reent falden fra vor Fiende, hans Skaber, og saaledes, folgeligen, tilhorer os med Kjod og Hud. —

Satan. Hah! er Du der henne lille Mammon? — Du tænker vel, at der hænger lidt Guld ved Hælene af ham, som kunde falde i Din Lod, ligesom sidst? men det er ikke Tilfældet; desuden har jeg betænkt at lade Din Soster, Synd, afhænte ham.

Mam. Men hvad tænker Du dog paa kjere Huusbond, at lade Borgermesteren blive alene med Synd paa den lange Reise? frygter Du ei, at han gjor Dig til Hanrei? Der kunde saaledes fremstaae en Bastard-Pretendent i vort Rige, ligesom nu i Portugal, og han til Slutningen faae Dig, og os andre til at trælle under sig.

Satan. Forsagte Mammon! Synd skal og vil bringe mig Borgermesteren i Abdera, med hans to Snese edsvorne, merkantilske Svende, hvilke jeg nok ogsaa har Lyst til, især er der en Jode deriblandt, hvis Fader i mange Aar skreg efter mig i Abderas Dyrehauge, som jeg hjertelig ønsker mig. — Kan Du ikke nok huske, at Du for nogle Aar siden kastede en gammel Jode med en Sækkepibe for Cerberus, til Frokost?

Mam. Jo Huusbond, da det ene Hoved af Hunden vilde til at nappe ham, begyndte han, fælt at tee sig, og sang: „Jetzt ist der Doctor da, — — og Podagra, m. m.," men han maatte, sku, herned. Sækkepiben beholdt Belial, og han spiller stundom lidt for os paa den.

Satan. Denne Gamle var netop Fader til den abderitiske Kjøbmand, som jeg har Mod paa. —

Mam. Men skal da Cerberus ogsaa æde Sønnen? Huusbond!

Satan. Nei, min Knos, Sønnen er en Lækkerbisken, som jeg har bestemt til min Geburtsdag — saa feed — og saa trind. — Du skulde bare see, hvilke Lænder! Tænderne løbe ordentlig i Vand, ja! han skal og snart blive speddet; jeg har engang havt ham paa Veien hertil, men da rev min Fiende, en enfoldig Christen, ham fra mig.

Mammon. Huusbond! jeg tør dog vel smage lidt af ham?

Satan. Nei, Sønneke, ikke en Bid, men jeg vil forære Dig en svær Klæppert, som Du kan have for Din egen Mund, han har rigtignok siddet i en Rendesteen, i mange Aar, men naar Du lader ham godt udbløde, saa glider nok Lømmelen ned. Ja, min gode Mammon, I skal nok vorde mættet ved disse Mercurius's Børn, der er iblandt dem et Sønnestykke, som ligner meget en Bavian, ham ville vi sylte ind med Svovl og Salpeter. Saa er der en, der har noget tilsælleds med en Raa, ham lave vi Ragout af, saa kommer en qvasi Ulv, ham skulle vi vindtørre, thi han har løben paa Karens Mark, en Mads Fods grillere vi, ja Du kan troe, Mammon, der skal blive nogle herlige Retter.

Mammon. Ja, min Huusbond sagde jo før, at der var et Par Snese, og Du har langtfra opramset saa mange.

Satan. Du har Ret, Mammon, men de øvrige ere deels Smedde, og deels Haandlangere; Smeddene kunne vi bruge til Haandlangere, og Haandlangerne koge vi hen i Forraaddet, thi seer Du Mammon; Dit Guld-Forraad vil maaskee herefter komme til at minke, hvis Lindberg vinder sin Proces, Evas Børn vil meget stige i Prisen, og saa er det jo godt at vi have gjemt noget, til de syv magre Aar.

Mammon. Ja Huusbond har Ret, — Men tør jeg nu spørge Huusbond, hvad Bestemmelse har Du da egentligen med Borgermesteren, thi ham kan jeg ikke faae af Hovedet.

Satan. Men hvorfor snakker Du da saa meget om den Borgermester?

Mam. Jo, Huusbond jeg har saamænd Aarsag dertil; thi jeg er bange for, at min Søster Synd allerede har drevet det forvidt, jeg hører hende undertiden udtale hans Navn i Søvne, og at han staaer i en ligesaa øm Forbindelse med Borgermesteren, som hun staaer med Dig, troer jeg. —

Satan. Tvi Dig Mammon, hvis Du lyver! enhver af Dine Guldklumpe skal jeg forvandle til Flintestene, og med denne Skat sende Dig til Chaos. Hent mig Synd!

Satan (alene). Skulde det være muligt at Abderas Borgermester kunde blive saa forliebt i en Kjerling, som jeg saa længe har læslet med? jeg veed nok at Mæren skeier ud, og det ikke lidet, men saa ganske at hengive sig til en Borgermester, — dette havde jeg dog ei troet.

(Mammon kommer med Synd.)

Satan. Kom hid Synd! Hvad ere det for Historier jeg hører af Din Broder? I hvilket Forhold staaer Du, og Borgermesteren i Abdera til hinanden?

Synd. Du veed jo nok kjere Satan at jeg ofte kommer der, og at Du endog har paalagt mig det Hverv at ledsage ham hid.

Satan. Vel sandt, Synd, men Du blevst en Tøite i Omgang med ham! — Lede Synd! bekjend uden Omsvøb!

Synd (grædende). Ædle Satan, viis nu i Gjerningen at Du har et Hjerte! — jeg faldt, — jeg faldt for Borgermesteren, men ikke nok dette, vi elske hinanden evig, o! jeg bærer et Pant under mit — — —

Satan. Ih, saa reis til Jorden, Qvinde, med Dine gloende Indvolde, og fød, hvor Du undfangede, jeg skal ei glemme at høste Din Sæds Ax. Og nu nu afsted Elendige!

Satan. Mammon!

Mammon. Ja, Huusbonde.

Sat. Sæt en Raket i Din Søsters Posteriorum og lad hende stige op til hendes jordiske Borgermester. (Satan gaaer.)

(Mammon sætter en Raket i sin Søsters Posteriora.)

Synd. Jeg blæser ad den gamle Knark Satan, og derfor kjerer jeg mig eiheller om, at Du har sladdret, Broder Mammon. Nu saa er jeg da forviist fra min mugne Gemahl, Hr. Satan! Men Du kjere søde Borgermester, skal nu blive min eneste Lyst, o! Du —

Mammon. O! hold Kjeft forliebte Kjerling.

Synd. Nu, saa stik da Ild i Raketten og lad mig komme op til ham!

(Mammon antænder Raketten, og Synd stiger op til Jorden.)

Mammon (alene). Det maa dog være en forbandet Borgermester, den, der saaledes har vidst at kunne forføre min Søster Synd, men, kjender jeg min Huusbond ret, saa lader han det nok ei saa gaae hen; jeg tænker, han lader Borgermesteren staae i Vand til Hagen et Par Tusinde Aar, og

dernæst koger ham i Tjere atter et Par Tusind — ja, han faaer nok sin Velkomst; og min Søster bliver pinedød ikkeheller skaanet. Nu, jeg maa nok ind og have mig en Taar Svovl, jeg staaer her og snakker mig hæs. (Gaaer.)

Φ—π.

Venskab og Kjærlighed.

(Fortsat, see forr. Nr. !)

Paa Æblets Rødme Høstens Tid han kjender,
Paa Rosens Smiil seer han, at det er Vaar;
Blid Solen ham sin Aftenhilsen sender;
Lig ham, den stedse blid opstaaer.

L. Sager.

3.

Georg til Frederik.

Roeskilde 18**.

Nu har jeg da, min elskede Ven! faaet mit Ønske opfyldt. Landlivets Glæder nyder jeg nu i fuldeste Maal. I det Tidsrum af een eller halvanden Maaned, har jeg været overmaade aarle paafærde. Med Henrykkelse har jeg seet Dagens Konge i fornyet Glands skride frem paa sin majestætiske Bane, og om Aftenen atter seet ham

Dale lidt efter lidt i Havets gyldne Skjød.

og — Frederik! Du kan ikke forestille Dig, hvor godt her er at være. Den prægtige Udsigt fra min Hauge over frugtbare Marker, henad Boserup Skov, og tilhøire henad Issefjorden. Og — min Hauge! hvor bugne Frugttræerne af de deiligste og smagfuldeste Æbler, Pærer, Kirsebær o. s. v. Ribsog Stikkelsbærbuskene ligge med Grenene hen ad Jorden. De formaae ikke at bære den uhyre Tyngde af Bær, og — mine velsignede Blomster! deres Nektarbægere uddufte den kosteligste Vellugt.

Ja, bedste Ven! gid, Du var hos mig! Jeg vilde ikke ønske mig andre Steder, ene her vilde jeg finde det herligt at leve! Men — jeg veed jo, at Dine Informationer binde Dig til Hovedstaden, og, om Du ogsaa kunde give Slip paa disse, saa er det Dig dog umueligt at forlade Jomfrue Emilie H**. Skriv mig snart til om lille Frederik og lille Emilie!

Din Ven Georg.

Hulde, elskelige Pige!
Mine Ønsker for Dig stige;
Rigest blandt de Rige
Er jeg, naar jeg seer Dit Held.

4.

Georg til Frederik.

Roeskilde 18**.

Her har Du, Frederik! atter et Brev fra mig, efter hvilket jeg venter at modtage eet fra Dig. Det er om Kjerlighed, min bedste Ven! En Eftermiddag kom et Bud til mig med Bøn om, at jeg, saa hurtigt, som mueligt, vilde komme til en Jomfrue, som var meget heftigen syg. Jeg begav mig strax med Budet derhen. En ung Pige, paa omtrent 18 eller 19 Aar, laa i Sengen, og var meget syg. Omkring hende stod hendes Forældre og en Broder, der alle vare meget bedrøvede. Jeg følte den Syges Pulseslag, spurgte om, hvorledes hun ellers befandt sig, og af Symptomerne mærkede jeg, at det var en Grad af Typhus. Den hengivne Mine, hvormed hun besvarede mine Spørgsmaale, maa jeg tilstaae, gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg anordnede nogle Lægemidler, og trøstede hende saa godt, jeg kunde, med Haabet om snarlig Helbred. Den gamle Fader fulgte mig til Døren. „Har De noget Haab om min Datters Bedring?" spurgte han. „Vi vil haabe det Bedste," svarte jeg ham. Han sukkede, og et Par Taarer trillede ned ad hans Kinder. Jeg stillede ham tilfreds med et godt Haab,

og skildtes derpaa fra ham. Jeg kom hjem, kastede mig tankefuld paa Sophaen, og blev saaledes siddende til min Tjenestepige, ved Pudslen i Stuen, vakte mig af min forunderlige Tilstand. Jeg besøgte nu dagligen den Syge, og havde den Glæde, lidt efter lidt at see hende bedre, indtil jeg endeligen vovede at lade hende gaae lidet ud. — En Aften gik jeg, som jeg ellers ofte pleiede, ned ved Isefjorden, lagde mig under et Træes rige Bladehang, tog min Fløite frem og blæste nogle Adagioer. Jeg veed det ikke selv, jeg syntes at være, ikke, hvad man kalder overgiven, men saa himmelskt glad; jeg var tilfreds med mig selv og Alt omkring mig. Fløitens Toner syntes mig at være langt behageligere og blødere, end ellers. — Jeg saae et ungt Fruentimmer komme paa Veien, der løber langs med St. Jørgensbjerg, jeg betragtede hende nøiere og gjenkjendte i hende min Patient. Hun troede ikke at blive bemærket, og vilde derfor have sneget sig bag omkring mig, men jeg reiste mig strax op, og gik hende imøde med Spørgsmaalet, om hun torde, i sin tynde Beklædning, vove sig saa sildigen ud om Aftenen, og tilføiede, at jeg vistnok frygtede for, at Aftenluften vilde have en ubehagelig Indflydelse paa hendes Helbred. Hun stod stum foran mig, og sænkte de blide Øine ned mod Jorden. Hendes Stilling mindede mig strax om, at Tonen, hvori jeg havde sagt hine Udtryk, var temmeligt haard. Jeg begyndte derfor strax i en mildere Tone, uden at vide, hvad jeg selv sagde: „Elskede Pige! det er ikke saa slet meent, hviil Dem kun lidt her ved min Side paa det bløde Græs i den blide Aftendæmring, og lad min Fløites Melodier og de stille Bølger fryde os!" — „O!" faldt hun mig ind i Talen, „hvormed kan jeg gjengjælde Dem, som reddede mig fra Dødens grusomme Haand, og gjengav en bedrøvet Fader og Moder deres elskede Datter?" „Ingen Gjengjældelse," afbrød jeg hende, „mig er det allerede Gjengjældelse nok, at have den Glæde at see Hensigten af mine Bestræbelser ved Guds Bistand blive opfyldt." — „O Pige!" vedblev jeg, og trykkede hendes Haand ret hjerteligen, — „o, Elskede! kunde min Løn, foruden den, at jeg nu seer Sundhedens Roser blomstre paa Deres Kinder, endnu blive den: at vandre forenet med Dem paa Livets Bane, o! da blev jeg evigt lykkelig; da blev for mig den hele Jord et Himmerige!" I et saligt Favnetag hvilede vi begge! Et oprigtigt Kys beseglede Begyndelsen af de første Kjerlighedsdage. Ja Frederik! det var et helligt Dieblik, hvormed jeg ikke nu veed at sammenligne Noget. Hun satte sig ved Siden af mig; himmelske Toner fremtrylledes af min Fløite; Hvor ømme, hvor henrivende, hvor tydningsfulde vare ikke disse Toner mod ellers! — „Gud!" udbrød hun, „hvor er dog denne Aften usædvanlig skøn! og endnu mere forhøier Du dens Ynde ved Din Fløite; det er, som fremtryllede Amor disse Englemelodier." — „Godt," sagde jeg, „Du har givet den Navn, og den skal herefter kaldes „Amors Fløite." Vi loe begge, reiste os op, og spadserede hjemad. Vi traadte ind i Stuen, hendes Forældre studsede ved at see os Arm i Arm og inderligt glade; men, efterat de havde hørt vor Fortælling om det Forefaldne, samtykkede de i vor Beslutning. „Jeg har jo ahnet det," sagde den snaksomme Matrone, „det er ikke længe siden, jeg sagde til vor Faer: „Pas kun paa, om ikke Doctoren engang løber af med vor Datter", men han slog det hen i Veiret, og var ganske ligegyldig derved; men, hvem der sagde sandt, var dog mig." „Ja vist sagde Du sandt," gjentog Manden, i det han tog et dygtig Drag paa sin Pibe, „og siden Doctoren har fulgt Line hjem, saa er det vel bedst, han spiser til Aften med os." Jeg tog mod Tilbudet, og blev. Jeg slutter mit Brev med Hilsen til Dig og Din Søster.

Din Georg.

(Fortsættes.)

Mord af Hævn, udøvet paa en Munk.

(Følgende Begivenhed, der fortælles i Gazette des tribunaux, har for nogle Aar siden tildraget sig i Spanien.)

Donna Elvira Mendenueta, Enke efter en General, og 77 Aar gammel havde en ung, smuk Slægtning, Maria de los Dolores Santander, som man i hele Staden Badajoz ansaae for hendes tilkommende Arving. Blandt hendes talrige Tilbedere havde Don Joseph Ribero tiltrukket sig hendes Opmærksomhed. Han var en ung Mand af en agtværdig Familie, men havde ved de sidste politiske Begivenheder mistet sin Formue. Han havde kjøbt adskillige af Geistlighedens Grundstykker, hvis Kjøb Kongen, som man veed, havde autoriseret, og i Aaret 1823 blev han, som alle de,

der havde kjøbt Nationalgodser, tvunget til at give disse Grundstykker tilbage igjen til deres forrige Eiere, uden at faae en Skadeserstatning. Siden den Tid drev Don Joseph Ribero Mæglerforretninger, og, da han selv ingen Bevilling havde, som en Mæglers Fuldmægtig. Donna Elvira Mendenueta havde betroet ham nogle Forretninger, som han udførte til hendes Tilfredshed, og hans Ulykke vilde at hendes unge Slægtning fattede en Godhed for ham, der siden forvandledes til en ømmere Følelse, som Riberos ædle Egenskaber fuldkomment retfærdiggjorde. Hun aabnede sit Hjerte for sin gamle Tante, der i dette Øieblik fuldkomment billigede deres Kjærlighed. Men nogle Dage efter kaldte hun dem begge til sig og sagde: „Jeg ønsker Eders Forening; men, da jeg har megen Erfaring, ønsker jeg ogsaa, at den ikke bliver fuldbyrdet førend om et Aar. Det er sandsynligt at jeg ikke vil opleve dette Aar; men min Søsterdatter vil dog i det mindste sørge for mig i sex Maaneder, og i den Tid ikke givte sig. Altsaa enten nu Eders Formæling bliver fuldbyrdet før eller efter min Død, vil jeg dog opnaae min Hensigt, at lade Eder bestaae den Prøve, som jeg holder for nødvendig for Eders Lykke. Imidlertid, da Gud kan kalde mig hvert Øieblik, saa lad en Notarius hente, for at opsætte min sidste Villie."

I dette Testament indsatte hun sin Søsterdatter til eneste Arving. Nogen Tid derefter blev hun syg. Hendes Skriftefader, en Franciscaner, raadte hende, at forbyde sin Søsterdatter al Omgang med Ribero, da han var en Frimurer, det vil sige, en Jøde og Kjætter, og han erklærede hende, at Gud vilde fordømme dem begge, hende, fordi hun havde tilladt denne Forbindelse, og hendes Søsterdatter, fordi hun vilde ægte et ugudeligt Menneske. Snart satte han, benyttende sig af den Syges Alderdomssvaghed og Frygt for Helvede, alle de bekjendte Midler, som Munkene saa behændigt vide at betjene sig af, i Bevægelse, for at bestemme Donna Elvira til igjen at lade hente Notarius, og i det mindste tildeels at tilintetgjøre Testamentet. Ifølge heraf føiede hun den Clausul til, at hun indsatte sin Søsterdatter, Donna Maria de los Dolores Santander til Universalarving, men med den Betingelse, at hun ikke maatte givte sig med Don Joseph Ribero, og, gjorde hun dette,

vare Franciscanermunkene i Badajoz Universalarvinger."

Donna Elvira lod sin Søsterdatter kalde og meddeelde hende sin nye Beslutning, og denne berettede igjen Ribero alt hvad der var foregaaet. Da Spanieren hørde denne skrækkelige Efterretning, stod han hensjunken i dyb Taushed; ikke en Klage slap over hans Læber. Men Aftenen derefter (den 29 October. 1827,) da Munken gik til den meget syge Donna Elvira, styrtede Ribero sig over ham, greb ham i Struben og qvalde ham. Derpaa kaldte han med frygtelig Koldblodighed Naboerne til og forklarede dem udførligt alle Grundene, der havde bevæget ham til at begaae denne Forbrydelse. Strax derpaa kom Corregidoren, og Ribero blev fængslet.

I Forhøret bekjendte han paa ny, hvad han havde gjort, og føiede med en frygtelig Eed til, at, naar det gjaldt, vilde han endnu engang fuldbringe det, hvorved han udstødte de græsseligste Forbandelser mod de Væsner, der som Blodsugere plagede Selskabet og styrte mange Familier i grændseløs Elendighed.

Corregidoren dømde Ribero til Døden, og denne Dom blev stadfæstet af Provindsens høieste Ret; men medens Ribero sad i Fængsel, lykkedes det en af hans Venner at skaffe ham Givt, hvoraf han døde. Imidlertid blev hans Legeme alligevel slæbt til Retterstedet og Executionen fandt Sted den 15 December 1827, som om den Dømte endnu havde levet.

Donna Elvira døde to Dage efter, og Donna Maria blev sat i Besiddelse af sin Tantes hele Formue, men den Ulykkelige har trukket sig tilbage til et Kloster i Lafra.

Beklagelsesværdige Land, hvor Overtro, Munkevælde og Tyranni gjøre Manden af Talent og Charakteer, ved skjændige Mishandlinger til Forbryder, og hvor Hyklere tære paa Landets Marv og skalte og valte med Eiendom og Lykke! (Hp.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 33. Tirsdagen den 24 April 1832.

Hvilestedet,

(efter Mary Anna Browne.)

Jeg er saa træt af Livet her paa Jorden,
Dets mørke Sorger og dets vilde Glæder,
Dets Verelscener og dets Verelfred,
Dets væmmelige Lystighed og Sværm,
Dets Drømme, som det unge Hjerte skuffe.
— Hvor skal jeg finde dog mit Hvilested?

Jeg søgte i et Land, hiinsides Søen,
Hvor der er Blomster, klædt' i skjønne Farver,
Hvor Himlen er saa klar og solbestraalt, —
Men, ach! — jeg fandt, Blomster maatte døe,
Og Skyer vilde mørkne Him'lens Hvælving;
Jeg fandt, der var ei Hvilested for mig!
Jeg atter reiste til mit Fødested;
Men, ach! den muntre Arne var forvandlet,
Nu flakked' Nogle om paa fjerne Bølger,
Og Nogle hviled' i en ensom Grav.
Faa Mennesker blev' i mit Hjem mig nær;
Alt, uden deres Hjerter, var forandret!
Jeg hørte kære Stemmer der, men Tonen
Dog zitrende om svundne Aar fortalte.
Der vare Aasyn, som, berørte næppe
Af Tidens mørke Vinge, lignede
Vaarblomsterne, som tøved' med at spire;
Der vare Smiil, som skinned' paa — Ruiner,
Som Lyset, flygtende, naar Dagen døer.
Der vare Hov'der, i hvis Midolds-Haar
Indblandtes alt for tidligt Sorgens Snee.
Der vare Øine, røved' deres Glans;
Thi Graadens Taage skjulte deres Blaa.
Jeg udholdt ei, at skue den Forvandling;
Mit Fødested jeg maatte snart forlade.

Jeg til de store Stæder gik, og blanded'
En Stund mig iblandt Mængden af de Glade.
Alt synes fro, at smile stræbte jeg;
Men svær og tvungen var mig Livets Gang,
Og, skjøndt hver Time var ny Lystighed,
Den bar ei i sit Skød den Fred, jeg søgte.
Jeg flygted' til en stille, ensom Egn;
Jeg fandt ei Ro paa Bjerget og i Skoven;
Thi, ach! naar Sjælen vil sig svinge høit,
Og hæve sig til Aandens skjønne Rige,
Til Dødelighed lænker Livet den;
Der fandt mit arme Hjerte ingen Ro.
Jeg satte under Midnatshim'len mig;
De klare Stjerner funklede, som Gemmer;
Foran mig laa et mægtigt Ocean,
Huult drønende i urofulde Søvn —
Og, da jeg Havets Bølger saae, jeg tænkte:
„Der er, i Sandhed, intet Hvilested!"
En sagte Røst nu lød i Nattens Mørke:
„Vend til Dit Hjem tilbage, Støvets Søn!

„Mon det for Dig er sømmeligt, at harmes,
„Naar den, for hvem de store Himmelkloder
„Kun ere Støvgran, byder, hvad Dig ei
„Behager? Bed, at Dine Synder maae
„Tilgives Dig, og haab først Ro i Him'len!"

H. C. W.

De Fremmede i Rusland.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Orloff blev staaende et Øieblik stum for Kaiserinden. Derpaa sagde han med Blødhed i Tone og Blik: „Cathinca! De har holdt mig for skyldig, og jeg er ikke mindre uskyldig, end De selv."

„Forræder!" sagde Kaiserinden: „Jeg fandt Dig i hendes Arme, i hendes Værelse...."

„Vidste jeg, hvad Iwanowna vilde have af mig, da hun kaldte mig til sig? Kunde jeg ikke tænke, at hun vilde fortroe sig til mig, som til en Ven? — Men det Hele er en Cabale, for at nedsætte mig i min høie Velynderindes Øine — for at fortrænge mig ved hiin Tysker."

„Gaa! — ti!" raabte Cathinca: „hun elsker ham; hvor kunde hun — o, Du har aldrig elsket mig...."

„Nu, ved alle Helgene!" sagde Orloff: „for hvem har jeg vovet Frihed og Liv? for hvem — har jeg ofret min Sjælero?"

For de skrækkelige Erindringer, som Orloff fremmanede, blegnede Aabrysoten i Kaiserindens Bryst; hun følte Intet uden Byrden af sin Forpligtelse imod ham, og den fyrige Længsel efter at afbetale denne. Efterat have gaaet nogle Gange op og ned i Værelset, sagde hun, endnu bestandigen i heftig Bevægelse: „Skrækkelige! har jeg villet det? — Ja, Du har frelst mig, uden at jeg vilde det, — men dog frelst mig. Jeg er Dig evigen Tak skyldig; men Du skulde ikke have erindret mig derom. — Tag Alt, hvad jeg formaaer at give! — min Throne negter mit Folk Dig; men min Haand byder jeg Dig."

„Kaiserinde," gjenmælede Orloff stolt: „jeg er ikke uværdig til offentligen at være Din Gemahl og Kaiser ved Din Side."

„Det er Noget, som jeg ikke formaaer at give," svarte Catharina i smertelig Bevægelse: „min Kærlighed er Dig altsaa Intet? — Jeg gaaer tilbage til Petersburg — bliv her i Sarskoeselo! byd her over Alt, hvad Du finder her, men dræb Ingen!" — Orloff bortfjernede sig.

Den følgende Aften var Bernardin de St. Pierre i Theatret, og saae fra Parterret op til Generalfeldtoimæsterens Loge, hvor han ventede Villebois. — Pludseligen sprang Logedøren op, og Generalfeldtoimæsteren, omgiven af alle Ingenieurofficiererne, traadte ind; men det var ikke Villebois, det var Orloff. Bernardin og Villebois's Neveu, Barasdine, vare ude af sig selv; den Sidste skaffede sin Forbitrelse Luft ved fremfusende Tale. Bernardin trak ham med sig ud i fri Luft; men næppe havde de gjort nogle Skridt i Gaderne, forend de begge bleve tagne tilfange af Soldater, og skilte ad. Bernardin blev bragt til sin Bolig, og en Skildvagt stillet uden for hans Dør. Efter en, med Forfærdelse tilbragt Nat, saae han noget Hvidt skinne under sin Stuedør; det var en Billet af det Indhold:

„Erindre Dem, at man ved Mod og Taalmod overvinder alle Hindringer, og vær, hvad Dem selv angaaer, rolig! men tal ikke mere om Deres Venner! Grev Orloff ønsker at have Dem i Nærheden af sig."

„Det kommer fra Münnich, den ædle Olding," raabte Bernardin: „men til saadanne Planer duer jeg ikke." — Ingen Frygt kunde afholde ham fra, at ile til hans Venner; men næsten Sporet af dem var forsvundet. Hos Villebois fandt han Alt tomt; det hed, at han var reist til sine Godser i Lifland; hos Barasdine og Adlerstein besvaredes Bernardins Spørgsmaal kun ved de bestyrtsede Tjeneres sørgelige Skuldertræk.

Bernardin luede; endnu engang vilde han, dreven af oprørt Hevnfølelse, trænge lige ind til

Kaiserinden; dog gav han til Slutningen efter for sine Venners Forestillinger, og afstod fra ethvert Forsøg af denne Art; men han var ikke istand til at blive længer i Rusland, men reiste derfra til Polen ligesaa fattig, som han var kommen did.

Længe forblev han uden alle Efterretninger om sin Ven, endeligen, da han for længe siden havde uddrømt sin Frihedsdrøm i Polen, og udhvilede under et Palmetræes Skygger paa Isle de France, bragte et Skib fra Europa ham et Blad fra den evige Ises Land; det indeholdt hans Vens sidste Levvel.

„Dyrebare Ven!" skrev Adlerstein med zitrende Træk: „naar Du faaer disse Linier, bedækker Sibiriens Snee et Hjerte, som er Dig hengivent. Grændseløs Smerte raser i mine Knokler; jeg troer, at mit Ansigt vil see fortagtigt ud i Døden, ligesom min ulykkelige Herre Peter den 3dies; eller maaskee har den berusende Drik af Fluesvampen,*) som Nøden tvang mig til at tage, forgivet mig. — Man slæbte mig paa en elendig Karre igjennem Store-Rusland til Sibirien, over alle de sørgelige Floder, som vælte deres øde Bølger i Oceanet, der er fuldt af evig Iis. Ved den mægtigen strømmende Ob saae jeg i Berisow den Hytte, hvori Menzikoff boede — men man slæbte mig videre, bestandigen videre igjennem Ørkenen indtil Jakutzk ved Lenafloden, hvis iisbedækkede Strandbred selv den korte Sommer aldrig optøer. Her skulde jeg erhverve mit Ophold ved at trække Skibe paa Lena, i Samqvem med andre forviste Forbrydere; dog — mine Kræfter bukkede snart under for dette frygtelige Arbeid. Den lange Nat og Vinterens forstenende Vinde rykkede nærmere — en menneskevenlig Jakut optog mig, da jeg engang styrtede afmægtigen ned ved Stranden, og bar mig ind i sin Hytte. — Bernardin! den russiske Bondehytte er et Palads imod denne Hule. Man førte mig ned i denne Hule. Man førte mig ned under Jorden gjennem en Aabning, som førte Røgen ud af Hytten; min Stige var en Bjælke med Skruer i. I den sorte Hule, hvor jeg ankom, laae rundt omkring Qvinder og Børn, indhyllede i Pjalter; der brændte en skummel Tranlampe. Aldrig har Himmelluften draget igjennem denne græsseligen Dunstkreds; ved Nattetider blev endog Aabningen for Røgen i Taget tilstoppet."

*) Fluesvamp, rød Paddehat (Agaricus Muscarius, L.) Overs. Anm.

Hvad er Menneskets Kraft? Med Trods havde jeg baaret min Skæbne; mine Forhaabningers fuldkomne Nedbrydelse, den gruelige Omvexling; jeg gjorde Intet, for at mildne min Stilling; men Opholdet i denne Hytte tvang mig til Ydmyghed. Paa et Brædt skrev jeg nogle Ord med Kul, og gav min godmodige Vert et Vink om, at gaae dermed til Jakutzk. Staden har henved 300 Indvaanere, meest Russer; man forbarmede sig over den ulykkelige Tysker; jeg blev, fordi jeg var syg, bragt ind i en russisk Zobelhandlers Huus, og pleiet med Godhed."

„I dette Land, der er større, end hele Europa, og gjennem hvilket der kun drager en Million Nomader, for det Meste, Afgudsdyrkere, som hungre ihjel, naar Fiskefangsten ikke giver Noget af sig; paa en Jordbund, som kun tøer op paa en Fods Dybde om Sommeren, og kun frembringer nødtørftig Mos for det Dyr, som ernærer Menneskene i Polarlandene *); her, Bernardin! har jeg, adskilt fra den dannede Verden, fundet mit Hjertes Ro og et glad Blik paa Døden. Min godmodige Vert og Vertinde førte i de sidste Octoberdage (ach! paa den Tid, da Viinhøsten finder Sted i Frankerige og ved Rhinen) over de iisbedækkede Enge til en Ostrog (en med Palisader omgiven Landsby,) hvor der boede en jakutisk Fyrste. Hans Bolig var rummelig og reenlig. Mennesker og Qvæg vare afsondrede der, ja, ethvert Medlem af Familien havde endog et eget Skillerum til sit Brug. Han bevertede os med Melk og Smør af Reensdyret. Under Maaltidet hørte jeg Sang. Jeg lyttede forundret; min Vert og Vertinde ligesaa; det var en tydsk Sang, min Sang, som jeg i salige Timer havde

*) Reensdyret. Overs. Anm.

kært Iwanowna, — det være min Afskedssang, Bernardin!

Blühender Orangenbaum!
Gleichst Du meiner Liebe Traum?
Oh, Du kommst zu spät, zu spät,
Da der rauhe Nord schon weht.

Geh' zurück in's Vaterland,
Stets zur Sonne hingewandt!
Wo des Nordens Stürme dräu'n,
Kannst Du nimmermehr gedeih'n.

Doch, Du kannst nicht mehr entfliehen;
Nun so soll Dich hier umzieh'n
Wärmend mild ein enges Haus,
Wo Du blühst in Nacht und Graus.

Meine Liebe, so auch Du,
Schließ' ich Dich im Herzen zu.
Blühe Du nur ungeseh'n,
Bis wir einst zur Heimath geh'n." *)

„Røb mig ikke!" sagde Fyrsten, som talte ret godt russisk: „En ung russisk Dame søgte for nogen Tid siden Beskyttelse iblandt os. Vi streifede dengang omkring ved Ob. Hun syntes at være undflyet sine Forfølgere; sandsynligviis

*) „Blomstrende Orangetræ!
„Ligner Du min Elskovs Drøm?
„O, for sildigt kommer Du;
„Nordenvinden blæser."

„Gaa til Dine Fædres Land!
„Der vil Solen varme Dig.
„Truer her ei Nordens Storm?
„Her Du ei kan trives."

„Dog — Du kan ei undflye nu;
„Jeg vil give Dig et Huus,
„Snævert vel, men mildt og varmt;
„Der Du trygt kan leve."

„Jeg min Elskov lukker ind
„I mit Hjertes lille Huus;
„Lev Du useet, Tvillingblomst!
„Til vi sees i Hjemmet."

troede disse, at hun havde styrtet sig i Ob; hendes Slør og Hat flød nedad Strømmen. Hun var saa skøn; hun bønfaldt mig saa meget; jeg kunde ikke negte at modtage hende; men hun er meget bedrøvet og syg; jeg frygter for, at vore Schamaner have forhexet hende; hun taler ligesaa forstyrret, som de, og synger et Sprog, som Ingen forstaaer." O, Himmelens Herre! det var Iwanowna, og hun gjenkendte mig ikke."

„Men, da hendes Feberanfald var forbi, gjenkendte hun mig, og hendes allerede halvt forklarede Aand syntes at ile hurtigen over den Tid, da jeg sidst saae hende, i det hun greb vore Skæbners Sammenhæng." „Det er for sildigt, Carl!" sagde hun: „men vi gaae til Hjemmet; min Sjæl ahnede dog, at jeg skulde gjensee Dig. — Du skulde føre mig fra Hoffets Synder og Rædsler til et skønnere, til et forklaret Land. Jeg har intet andet Ønske, end at døe, siden jeg undløb Orloffs Magt; jeg frygtede for Noget, som var endnu værre, end Sibirien."

„Jeg kunde ikke tale af ubeskrivelig Veemod." „Lad mig endnu engang ved Din Haand see Himmelen!" bad Iwanowna. Vi bare hende ud af Hytten; blodrødt skinnede Nordlyset paa Sneen; Stjernerne vare blege — Natten begyndte; — med Medusa-Aande blæste Kulden paa os — under Iisstumperne rullede Floden med huul Lyd — den gamle Fyrste foldede sine Hænder til Bøn — i mine Arme foer den Elskede sammen i smertelige Trækninger, og dvælede ikke mere paa Jorden — Nordlyset farvede hendes blege Ansigt rødt."

„I den øde Birkeskov ved Jakutzk hænge Iwanownas jordiske Levninger i en Liigkiste imellem Træerne; saaledes vil det ogsaa gaae mig; den frosne Jord ved Polen optager ingen Døde i sit Skød."

„Hun har tilgivet mig; i min Sjæl faldt en Erkendelsesstraale af, hvor daarligt jeg havde handlet, af hvor daarlig al jordisk Stræben er. — Lev vel, Bernardin!"

Historiens Musa tager her Pennen af Romantikens Haand, for at fortælle Sandhed. Bernardin de St Pierre, standset overalt paa sin politiske Løbebane, trak sig, efter to Aars Ophold paa Isle de France, ganske tilbage i sig selv. I Forstaden St. Etienne ved Paris levede han af 1600 Francs i Pension, hvoraf han overlod sin Moder 300 og en gammel Pige 100. Hans „Granskninger over Naturen" (Etudes de la nature) udkom i 1784, og forandrede hans Stilling fordeelagtigen. Ludvig XVI kaldte ham en anden Buffon; men ogsaa hans Hjerte og Phantasi havde beholdt deres Ungdomsvarme; derom vidnede den herlige Roman „Paul og Virginie," som udkom i 1789, og hvoraf Chateaubriands „Atala" er en Efterligning. Bernardin døde, høit æret af Napoleon, paa sit Landgods ved Paris i Aaret 1814.

Grev Orloff besad Catharinas Gunst udeelt i 11 Aar, indtil endeligen hans Ubestandighed bortfjernede ham fra hende, og Historien, der vel har behandlet denne Fyrstinde for haardt, som Qvinde, føler sig dog, efter Orloffs Bortfjernelse, som jomfruelig Musa, foranlediget, til at drage et Slør over hendes fremtidige Forvildelser i Kærlighed. Det synes, som døde enhver ædel Lidenskab i hendes Bryst fra det Øieblik af, da Orloff viste sig hende uværdig.

Dreven af en indre Angst, reiste Orloff en Tidlang omkring, og begav sig derpaa igjen til Petersburg. Historien fortæller, at han i sit vilde Lune ofte har overvældet Catharina med Bebreidelser, som opfyldte Alle omkring hende og hende selv med Gysen og Forfærdelse. Han døde i Moskau, i Vanvid, længe før Kaiserinden. Hans Broder, Alexis, blev forviist fra Rusland af Paul I.

H. C. W.

Berigtigelse af Stykket i Nr. 28 af „Allernyeste Skilderie af Kjøbenhavn": „Sammenligning mellem DHrr. Kehlets og Deichmanns Chocolade Fabriqver."

Det var min Hensigt, at lade dette Product gaae hen uændset og ubesvaret, i det Haab, at det indeholdt Gjendrivelsen i sig selv ved de mange Modsigelser og haandgribelige Usandheder, hvoraf det vrimler fra først til sidst, og som let lade ane dets sande Kilde; dog har Frygten for, at min Taushed skulde betragtes, som Erkjendelse af det Anførtes Rigtighed, aftvunget mig følgende Bemærkninger og Berigtigelser.

1) Det viser en ikke ringe Mangel paa sund Menneskeforstand, at Indsenderen (thi om han tillige er Forfatter, betvivles) kunde troe, at Avertissementerne skulle vise min Dampmaskines Fuldkommenheder. Jeg har aldrig hverken offentligen eller privat rost denne, hvilket den heller ikke saameget fortjente; ligesaalidet indeholde Avertissementerne Spor til, at det er min Hensigt ved disse at rose Chocoladen eller mit Fabricats Fortrinligheder; de indeholde altsaa intet Skryderie; de underrette blot Publicum om, hvor min Chocolade sælges, og en saadan Maade at falbyde sine Varer paa bruge deels mine Colleger, de andre Chocoladefabrikører, deels indeholder Adresseavisen dagligen mangfoldige Exempler paa, at ogsaa Andre, saavel Handlende, som Ikke-Handlende, bruge en lignende Fremgangsmaade.

2) Det er en aabenbar Usandhed, at Indsenderen har henvendt sig til Maskinmesteren. Denne benægter, nogensinde at have givet nogensomhelst Underretning om Kulforbruget og Qvantiteten af Productionen, en Oplysning, han deels ikke kunde give, uden at fornægte Sandhed, deels manglede Kundskab til at meddele.*) Ihvorvel det kan være Publicum og mine Kunder ligegyldigt, hvor stort eller hvor ringe Qvantum Cho

*) Efter Indsenderens Yttring, skulde man troe, at Hr Kehlet var Mesteren ved Fabriqven og den, der driver Hestene, een og samme Person; dette er ikke Til-

colade min Maskine dagligen er istand til at færdiggjøre, og med hvilke Omkostninger samme færdiggjøres, har jeg dog anseet det for min Pligt, ikke at tilbageholde følgende Oplysninger med Hensyn til det berørte Punkt. Efter Maskinens Construction, kan den, formedelst den selvfyrende Indretning, hverken forbruge mere eller mindre, end 3 (altsaa ikke 5) Tønder Stenkul i 12 Timer, der ikke, som Indsenderen siger, koster 14 Mk., men i Partier erholdes til 25 a 27 Rbd. pr. Læst d. e. 8 a 9 Mk. pr. Tønde. Ved dette Kulforbrug er der daglig (Dagen beregnet til 12 Timer) i 12 Maskiner i Forhold til Chocoladens Qvalitet færdiggjort 4 a 600 Pd. Begge disse Angivelsers Rigtighed kan bevises af mine Handelsbøger. Jeg vil derhos ikke dølge, at til Grund for Anlæget var lagt den Beregning, at Maskinen skulde kunne færdiggjøre 800 Pd., et Resultat, jeg ogsaa haaber at kunne bringe det til, naar de Forbedringer og Forandringer ved Constructionen ere udførte, der i tilstundende Sommer skulle foretages saavel ved Maskinen som selve Chocoladefabriqven af Hr. Mechanicus v. Würden efter Accord med Administrationen for Frederiks Værk og Gods.

3) Indsenderens Beretning, at have kjøbt ½ Pd. Chocolade paa Fabriqven, er, ligesom hans foregaaende Beretninger, usandfærdig, for ikke at belægge det med den endnu værre Titel, „løgnagtig," hvortil den iøvrigt kunde qvalificere sig, med Hensyn til den Beskyldning, som den, Rigtigheden for udsat, indeholder, enten mod mig, eller mine Folk. Thi enten maa jeg have overtraadt Budet i Pl. 5 Juli 1825 (at en Fabricant kun maa have et Udsalgssted), eller mine Folk paa egen Haand have solgt Chocoladen paa Fabriqven. Da det Første ikke er Tilfældet, (thi med mit Vidende og min Villie udsælges ikke Chocolade paa selve Fabriqven) maatte det Sidste være det, og Indsenderen sigter saaledes mine Folk for Utroskab.

4) Med Hensyn til den foretagne Sammenligning, maa jeg, næst at benægte sammes Rigtig-

fældet hos mig, da Maskinmesteren aldrig kommer ind i selve Chocoladefabriqven, saalænge Maskinen gaaer.

hed, forsaavidt min Chocolade characteriseres heelt maadelig, indskrænke mig til at fremføre dette, at, dersom en, til det Dobbelte stigende, Afsætning, kan tjene til mit Fabricats Anbefaling, kan jeg forsikkre, og, i fornødent Fald, bevise, at en saadan har fundet Sted i det sidste Aar.

5) Til Berigtigelse af Indsenderens 7 Forvanskninger af den Anbefalingsseddel, der oprindeligen er bestemt til at kjendes kun af min Chocolades Kjøbere, og som jeg kun, nødtvunget af Omstændighederne, ved nærværende Leilighed har bragt og bringer til offentlig Kundskab, anseer jeg det for overflødigt, at fremsætte andet, end nedenstaaende ordrette Aftryk af selve Anbefalingssedlen, tilligemed de syv Forvanskninger. *)

Vi vove at anbefale følgende Fortrinligheder ved vor Chocolade. Fjorten Aars Beskjæftigelse ved Chocolade-Fabrication, har ladet os udfinde saadanne Forhold af Bestanddelene, at vor Chocolade søges. I et eget dertil indrettet Værelse, afsondret fra selve Dampmaskinens Locale, udarbeides den ved Paavirkningen af en Dampmaskine til 6 Hestes Kraft, hvorved den saa hurtig fabrikeres, at den fremfor ved den langsommere Haandkrafts Fabrication beholder Cacaoens nærende og finere Stoffe, og rives til den fuldkomneste Fiinhed. Maskinerne varmes ved Dampe, hvorved man stedse kan styre Varmen saaledes, at Chocoladen ei brankes. I Localet omgaaes ei, som i de almindelige Haandkrafts-Fabriker, med Aske eller Trækul; dette i Forening med Maskinernes Tillukning sikkrer Forbrugerne den reenligste Behandling. Chocoladen sælges til bestemte Fabrikpriser, saavel her i Byen, som i de større Kjøbstæder her i Danmark. Enhver Sort Cho-

*) Ved den 4de af sine Forvanskninger slutter Indsenderen, Ligesaasandt som for nogle Aar siden en Anden, venteligen af ligesaa ædle Bevæggrunde, gjorde, da Hr. Kehlet averterede, at han havde indført Brugen af lukkede Maskiner, for at forhindre, at ikke Haar og Sveddraaber af Arbeidskarlene skulde blandes i Chocoladen. Jeg anseer det for lavt, atter at gientage Slutninger, som Enhver ogsaa let uddrager.

colade har sit eget kobberstukne Stempel, hvorpaa saavel Benævnelse som Nummer ere trykte, og ei skrevne, hvorved al Mistroe imod Sendebudenes Redelighed bortfalder. For at Chocoladen stedse formedelst stærkere Afsætning kan faldholdes frisk, indskrænke vi os til et saalidet Antal Udsælgere, som vi, uden at umage Forbrugerne formeget, kunne det; iøvrigt bemærkes det, at Chocoladen, opbevaret i tørre Gjemmer, forædles ved at henligge. Den er fuldvægtig og indeholder rigeligt Quantum af Cacao og fornødent Sukker med behørige Kryderier, efter enhver Sorts Beskaffenhed. Disse Sagers gjensidige Forhold bestemme Godhed og Priis. Den anvendte Cacao er renset paa en Maskine, som ei hidtil har været benyttet her i Landet.

P. Chr. Deichmann.

De syv Forvanskninger.

1) Fjorten Aars Beskjæftigelse med Chocoladefabricationen.
2) Hurtigere Fabrication end ved Haandkraft.
3) Maskinens Opvarmen med hede Dampe.
4) At hverken Aske eller Trækul indblandes (som formodentlig tilforn hos ham har været Tilfældet.)
5) At Chocoladen sælges til Fabrikpriis, saavel her som andensteds.
6) At han kun har faae Udsalgssteder, for at Chocoladen altid kan være frisk, uagtet han strax derpaa anmærker: at Chocoladen forædles ved at henligge.
7) At Cacaoen er renset paa en Maskine, som ikke før har været brugt, og altsaa er nye.

6) Indsenderen gjør sig skyldig i en Modsigelse, naar han først, overeensstemmende med Sandheden, siger, at mine Maskiner opvarmes med Dampe, og kort derpaa indirecte vil bringe Publicum til at troe, at de opvarmes ved Ild.

7) Det er ovenfor i Forbigaaende viist, hvor feilende Indsenderens Bemærkninger ere, med Hensyn til Beregningen af det Oeconomiske ved min Fabrications-Maade; med Hensyn til Hr. Kehlets er den det ikke mindre, da man næsten deraf skulde tro, at Hr. Kehlets Heste kunne for den hele Uge nøies med det Foder, de erholdt, de,

høist tvende Dage hans Fabrik ugentligen bruges. *)

8) Indsenderen søger fremdeles at vække Uville mod mit Anlæg af den Grund, at dette ikke er saa gavnvirkende, som Hr. Kehlets; at Indsenderen tager dette Udtryk eenstydigt med patriotiskt eller nyttigt for Landet, fremgaaer af den brugte Argumentation, at Kehlets Maskine sættes i Drivt ved fire gamle danske Heste og min ved engelske Stenkul, ligesom han ogsaa i det Foregaaende har fremsat det Paradox, at enhver Kraft er at foretrække for den, der tilveiebringes ved engelske Stenkul. Til denne underlige Paastand maa Indsenderen vist have speciel Grund. — Iøvrigt er det ikke saa vanskeligt, at bevise, at Anlæg, som mit, ere Landet langt fordeelagtigere, end Anlæg, som Hr. Kehlets. Til at færdiggjøre 600 Pd. bruger min Maskine i sin nuværende Tilstand 3 Tønder Kul, med andre Ord: Færdiggjørelsen af et saadant Quantum Chocolade beriger næppe England med 2 Rbd. paa Danmarks Bekostning, da Tolden og meget ofte ogsaa Fragten tilflyder Danmark. For at færdiggjøre et ligesaa stort Quantum, maa Hr. Kehlets Maskine, efter hvad Hr. Kehlet selv har meddelt mig (see Noten til Nr. 7) gaae i $7\frac{1}{2}$ Dag, og udkræver efter Indsenderens Beretning, 4 Heste, hvis Underholdning i det givne Tidsrum koster Hr. Kehlet (jeg lægger Indsenderens Beregning til Grund) 15 Rbd. Af

*) Efter senere, af Hr. Kehlet selv, mig meddelt, Oplysning, er hans Chocoladefabrique i Gang hver Dag, og færdiggjøres der ved tvende Heste 80 Pd. Saaledes udretter altsaa min Maskine paa en Dag mere, end Hr. Kehlets i 6 samfulde Dage, og for 4 Rbd. 48 ß. tilveiebringes ved min Maskine en større Qvantitet af Chocolade, end den, der, efter Indsenderens Beregning, koster Hr. Kehlet 12 Rbd. — At Hr. Kehlets Fabrik saaledes kun er et Anlæg paa een Hestes Kraft, viser Ovenstaaende, da de tvende Heste bruges skifteviis, een ad Gangen. Denne Hest driver kun ¼ af det Antal Pander, min Maskine driver.

denne Sum kan man vel regne, at $\frac{5}{7}$, ɔ: 10 Rbd. medgaae til Havre, eller, med andre Ord, Hestene fortære, efter Havrenes nuværende Priis, 14 Mk. pr. Td., omtrent 4¼ Td. Antager man nu, at dette Quantum Havre kunde i England blive udbragt til et netto Provenu af i det mindste 3 Rbd. pr. Td., altsaa til 12 Rbd. 72 ß, berøver et Anlæg, som Hr. Kehlets, Landet en saadan Indtægt, medens et Anlæg, som mit, kun medfører Landet en Udgivt af 2 Rbd. Saaledes lider Landet ved Hr. Kehlets Anlæg aabenbart et Tab af 10 Rbd. 72 ß ugentligen.

9) I hvilken Betydning, jeg har brugt Ordet „nye" om min Rensemaskine, vil Læseren see af den ovenfor indrykkede Anbefalingsseddel.

Iøvrigt er den Slutning, hvorved Indsenderen kommer til det Resultat, at Kehlets Chocolade har Fortrin for min, ham vist ligesaa egen, som hele Stykket ham værdigt.

Fordi Indsenderen med sin fine Smag og sine ligesaa fiint smagende Venner, have fundet, at Kehlets Chocolade er bedre;

fordi Kehlet (NB. efter Indsenderens Beregning) fabrikerer sin Chocolade med færre Omkostninger;

fordi Kehlet opvarmer sine Maskiner uden Ild, og jeg ved Dampe;

fordi Kehlet bruger 4 gamle danske Heste, og jeg en Dampmaskine til 6 Hestes Kraft;

fordi Kehlet er gammel, og jeg yngre, — maa Kehlets Chocolade være bedre end min!!!

Foranstaaende fandt jeg det nødvendigt at anføre til Berigtigelse af Indsenderens, i ingen Henseende paalidelige, Beretninger.

For at Publicum ikke skal være uvidende om, hvem det skylder oftnævnte Sammenligning, bliver det, efter Redacteurens Opgivende herved bragt til offentlig Kundskab, at Indsenderens Navn er: Pelt, saavidt vides, Chorist ved det kongelige Theater, boende i Klædeboderne Nr. 9, som jevnligen skal være en Gjæst hos Hr. Kehlet.

P. Chr. Deichmann.

Blandinger.

— De graae Hatte ere mistænkelige. Hvorfor? Fordi Napoleon har baaret en graae Kjole. Den Grund lader sig høre.

— Minerva sprang bevæbnet ud af Jupiters Hoved; Bellona udaf en hollandsk Ost. (Kp.)

For fem Aar siden tildrog sig følgende forunderlige Begivenhed i London. En smuk, meget elegant klædt Dame kom tidligt om Morgenen udenfor Gardens Caserne. Foruden Skildvagten bemærkede hun en Soldat, der gik frem og tilbage udenfor Døren, og begyndte følgende Samtale med ham:

Damen: „Soldat, er De givt?"

Soldaten: (Forundret over dette Spørgsmaal.) „Nei, Madame!"

Damen: „Velan da, vil De ægte mig?"

Soldaten: (Endnu mere forundret.) „Ja, Madame!"

Damen: „Nu, saa kom. Her har jeg et Kongebrev og en Ring. (Hun tog begge Dele op af sin Arbeidspung.) Vi ville givte os paa Stedet."

Soldaten: (Endnu mere forbauset.) „Jo, Madame!"

Damen tog en Hyrevogn paa det nærmeste Torv, lod sig kjøre til den hellige Vincents Kirke og vie til sin Forlovede. Da de traadte ud af Kirken, rakde Damen sin nye Ægtefælle en Rulle med tyve Guineer, sagde ham, at hun skulde lade ham hente om Aftenen, steeg i Kareten og kjørde bort. Men den længselfulde Ægtemand ventede forgjæves; den hemmelighedsfulde Dame har siden Bryllupsdagen ikke givet det mindste Tegn til sin Tilværelse, og medens Publicum brød sit Hoved med at forklare denne selsomme Begivenhed, meende den skuffede Ægtemand, at der ikke var noget Ubehageligt ved Sagen, uden det at have en Kone uden dog at have nogen. (Hp.)

Rettelse.

I Nr. 32, Sp. 490, L. 26: „Da den bliver fra," læs: „da den bliver sendt fra."

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 34. Fredagen den 27 April 1832.

Den sidste Bøn,

(efter Mary Anna Browne.)

„O, sand og fyrig er den Bøn, som aander
„Fra Læber, sammende ved Dødens Pust."

Jeg er ei, hvad jeg vär! Mit Hjerte nu
Er visnet, mine Følelser er' slappe:
For tidligt udsprang de, som spæde Græsstraa,
Som Vaaren med sin skarpe Frostvind dræbte.
Men Du vil ikke troe, hvor snart min Dont
Er her forbi; mit Hjertes Følelser
Kan ikke skuffe mig; dets Kerne visner,
Jeg kan fornemme det, at Rusten er der,
Og langsomt i min Ungdom den udbredes;
Hver Dag lidt Sølvhaar mig forkynder det,
At meer, og stedse meer, det Sandhed vorder.
Nu zitrer hvert et Lem, som aldrig før
Det zitrede i lykkelige Dage,
Og mine Øine tidt formørkes af
En dunkel Taage, som er dog ei Graadens.
Du veed ei, naar Du seer min blege Kind,
At til mit Hjerte Blodet strømmer, som
En Lava, naar flugs Skrækkens Kuling driver
Dens Strøm afsted, og naar det røde Lys
Rafkt spiller under denne Kind, som Lynet,
Der sees og svinder i det samme Nu,
Da er det Livets lyse Aftenrøde,
Der siger Dig: „Snart Dagen er forbi!"

Ja, Verden er for mig et Intet nu!
Ærgærrighed! — Hvi skulde den mig gæste?
Og dog — jeg gerne efterlod et Minde,
Som kunde dvæle ved hver Green paa Træet,
Som Solens Lys i Vesterlide Blomster,
Som deres egen Duft, skal dette Minde
Hidbringe Dig, Du Elskede! naar de
Udaande i Tusmørket deres Sødme.
Ja, fra den muntre Jord og al dens Pragt
Jeg kunde reise bort, og ikkun ønske,
At præge i Dit Hjertes skønne Gemma
Et varigt Billed af min Kærlighed!
Dog — kom ei i mit Livs den sidste Time,
Naar Mørket sig udbreder trindt om mig!
Jeg Aanden ei opgive kan, naar Du
Er nær, og beder mig, for Dig at leve;
Men kom, naar jeg er død, og da skal Skræk
Ei være malet i mit Ansigt; jeg
Skal ligge blidt og roligt paa min Dødsseng,
Og uden mindste Spor af Lidenskab.

Kom, Elskte, til min Grav, ja, lov mig det!
Kom til mig en skøn Morgenstund, naar Pilen
Med sine Blade vaier mildt i Vinden,
Og Vaarens første Blomster spire frem!

Kom, Elskte, om Du vil, en Sommeraften,!
Naar Skyens rige Sneekrans vorder blodrød
I Vesterlide, og naar Bølgerne
Sig hæve, som de leved midt i Ild!
Græd kun, men fæld dog ingen bitre Taarer!
De være blide, stille, frie for Kummer!
Tænk paa mig, som en Fugl, der mange Aar
Var lænkebunden i den haarde Kede!
Den saae alt Skønt og Elskeligt paa Jorden,
Men, da den stræbte til sit Ønskes Maal,
Og — stakkels Taabe! — vilde hæve Vingen,
Forgæves stræbte den at vorde fri.
Bring stundom nogle Blomster, hulde Ven!
Strø dem paa grønne Leie, hvor jeg hviler,
Men pluk dem i det kære Lysthuus, som
Omslynged' os saa tidt i Aftenstunden!
Og Morgen, Aften, Nat, hvad Tid Du kommer,
Naar Duggen glimrer, og naar Klokker ringe,
Naar Maanen breder ud sit blege Skin,
Kom stedse denne Tanke da ihu!
Thi kært og trøstende det var for mig,
Da dette lyse Haab mig givet blev:
„Den søde Time kommer eengang vist,
„Da Du skal mødes med Din Ven i Himlen."

H. C. W.

Alimek,

eller,

Lyksalighed.

(Efter Francesco Soave.)

Der er ikke et Menneske i Verden, som jo ønsker, at være lykkelig, og som ikke anvender meget Arbeid og megen Flid for at blive det, og dog gives der næsten intet Menneske, som jo beklager sig over, at han aldrig kan opnaae den Lyksalighed, som han higer efter med saa megen Besværlighed og Anstrængelse. Men — hvoraf

kommer det da, at af saa mange, som bestandigen og saa besværligen løbe paa Spor efter den, Ingen, eller næsten Ingen nogensinde kan opnaae at indhente den? Skulde det komme deraf, at de fleste Mennesker lade sig af falske Veivisere ledes bort fra den rette Vei, som fører til den, og søge den netop der, hvor den vanskeligst findes? Jeg tvivler meget derom, og følgende Novelle kan maaskee yde os et passende Billed i denne Henseende, hvori man kan speile sig. Den er fabelagtig; men ofte skjule store Sandheder sig under Fabelsløret.

En arabisk Hyrde, ved Navn, Alimek, gik, da han en Dag flakkede om med sin Hjord, ørkesløs fra den ene Græsgang til den anden, saae under et Bjerg en Grotte, som rundt omkring var bedækket med Planter og Buske, og gik af Nysgærrighed ind i den. Den var, ved den første Indtrædelse, rædsom og mørk, men i Baggrunden oplyst af en Lysstraale, som kom ned ovenfra. Da han gik længer frem i denne Hvælving, fandt han i et Hjørne af Hulen en Pung, en Ring og et gammelt Document. Han udstrakte strax begærligen sin Haand efter Pungen; men, da han følte, at den var ganske tom, sagde han: „Aa, Pokker i Vold med Dig, som ikke forstaaer Andet, end at smigre mig, uden at give mig nogen Fordeel! O, dersom den var fuld af Guld!.... Men, hvad nytter Ønsket? Væk med Dig, og forbliv paa det ulykkelige Sted, hvor Du hidtil har ligget!" I det han sagde dette, kastede han den foragteligen paa Jorden. Da den faldt paa en Steen, hørte Alimek en Lyd, som syntes at være Guldets Klang. Forbauset tog han den op igjen, og fandt, at den var fuld. — „Himmel! hvad er dette? Ved Mahom! Her finder et Trylleri Sted. Men, det være, som det vil, jeg vil gjøre mig tilgode med dette Guld." Da han havde sagt dette, tog han Ringen og Documentet, og gik hurtigen ud af Grotten. Da han gik ud, sagde han: „Lev vel, Skov! saalænge jeg har dette Guld, vil jeg more mig. Ach! dersom jeg var i Mecca!...." Han havde næppe udtalt disse Ord, førend han var i Mecca i det samme Øieblik.

Mere bedøvet og forvirret, end han nogensinde før havde været, aabner han med skjælvende Haand

Documentet, og læser: „Pungen skal være fuld af Guld, naar Du vil have det, og Ringen skal strax føre Dig hen, hvorsomhelst Du lyster." Ved denne Efterretning var Lyst til at see nye Lande den første Begærlighed, som Alimek følte opstaae i sit Hjerte, og som han pludseligen vilde tilfredsstille.

Da det er let at begive sig fra eet Sted til et andet, kunde han i kort Tid gennemløbe en stor Deel af Verden. Han fandt i Begyndelsen en meget stor Fornøielse ved at iagttage Forskjellighederne ved Landene, Himmelegnene, Natur- og Kunstfrembringelserne, og Folkenes Klædedragter og Skikke, men efter nogen Tids Forløb begyndte denne Fornøielse at formindskes. Jo længere han kom, jo mere saae han, at Afvexlingen, som i Førstningen havde fornøiet ham, tog af; at Kunsten og Naturen frembød næsten overalt de samme eller lignende Gjenstande; og at Menneskernes Skikke og Klædedragter, som alle ere Affødninger af de samme Lidenskaber, kun ere lidet forskjellige. Da Nyhedens Tillokkelse ophørte, ophørte Nysgærrighen ogsaa ganske, og, mæt af at reise, besluttede han at hvile.

Til den Ende valgte han Constantinopel, hvor det forekom ham, at han bedst kunde nydeFornøielser, som hans Rigdomme let kunde forskaffe ham, og hvor Sammenstrømningen af saa forskjellige Folk kunde bidrage til hos ham at fornye Erindringen om det, som han havde iagtaget paa sine Reiser paa forskjellige Steder. Han gav sig her til at nyde alskons Tidsfordriv, at tilfredsstille alskons Luner og at svømme i Fornøielser og Glæder. Men det varede ikke længe, førend han ogsaa blev ked af dem. Den udsøgteste Vellyst blev ham ved overdreven Nydelse væmmelig. Jo mere han stræbte efter Afvexling, jo mere Mættelse fandt han overalt. Den orkesløse Sjæl nedkuedes af en utaalelig Kedsommelighed.

En Sygdom, som angreb ham, og som var Virkningen af hans uordenlige Levemaade, overtydede ham tilsidst om, at Lyksalighed ikke bestaaer i et blødt, qvindagtigt og vellystigt Liv, og han besluttede sig til at søge den i Arbeid og Syssler. Hans uhyre Rigdomme forskaffede ham let Beskyttere og Venner; de Kundskaber, som han havde erhvervet sig paa sine Reiser, gjorde, at man let ansaae ham for meget skikket til de vigtigste Forretninger. Han steeg hurtigen op til meget høie Embeder, indtil han naaede den høiste Post — en Storvisirs.

Da begyndte Forretninger at overvælde ham fra alle Kanter: snart lode Eneherskerens Befalinger, og snart Undersaatternes Ansøgninger ham ikke have et Diebliks Fribed og Hvile. Den qvindagtige Eneherskers Luner, Seraildamernes Uro, Avindsmændenes og Medbeilernes Sammenrottelser og Cabaler holdt ham bestandigen i Bevægelse og Frygt. Erfaringen begyndte at lære ham, at Værdigheder og Æresposter tilsidst ikke give os andet Udbytte end en glimrende Trældom. Mæt heraf, tænkte han allerede paa at trække sig tilbage, da den Efterretning kom til Constantinopel, at Persien havde besluttet at begynde en Krig. Da han fik den Befaling, at tæmme Fjendernes Hovmod med en stærk Hær, følte han en Tilskyndelse af Ærgærrighed, og ilede did. De to første Slag faldt saa lykkeligen ud, at han adsplittede Fjenderne og nødte dem til at trække sig ganske ud af Turchestan, som de allerede havde besat. Han blev derfor overvældet med Lovtaler og Æresbeviisninger: Alimeks Navn gjenlød med Bifaldsraab over hele Riget, og Storsultanen belavede sig allerede paa at modtage ham i Hovedstaden med høitidelig Pragt, da han, fordi han med alt for megen Iver rykkede frem i det fjendlige Land, ved sin Uforsigtighed faldt i et uforudseet Baghold, og ikke kunde befrie sig uden med stort Tab for Hæren. Scenen forandrede sig da pludseligen. Lovtalerne forvandledes til Forbandelser; i Stedet for den forberedte Triumph, saae han Døden nærme sig med dens Guldsnor.

Lykkeligviis trak Ringen ham ud af al Fare: han forsvandt, og, efter at han havde gennemvandret forskjellige Egne af Indien, og bestandigen baaret Misfornøielse og Uro med sig, bosatte han sig tilsidst i Golconda.

Der herskede en Fyrstinde af saa stor Skønhed, at hun var berømt, som Asiens Vidunder. Ved første Diekast forelskede Alimek sig i hende, og søgte snart at blive indført ved Hoffet. Den Pragt, hvormed han fremstillede sig, den Anstand, hvorved han udmærkede sig, hans

ædle og utvungne Væsen, hans smagfulde, livelige og afvexlende Tale, og de Efterretninger, han meddelte om de forskjellige Lande, som han havde gennemvandret, tiltrak sig Selimas (saaledes hed Fyrstinden) Opmærksomhed, og gjorde hende Alimeks Selskab behageligt. Hun indbod ham til at forblive i Golconda, en Indbydelse, som han gerne modtog. Der blev for hans Skyld anstilt Fester, Jagtpartier og andre Fornøielser. Han paa sin Side lagde mere og mere sin Rigdom og Smag for Dagen ved sine Klæder, Juveler og prægtige Følge. Selima fattede lidt efter lidt inderlig Fortrolighed til ham, syntes endog at opflammes af Kærlighed til ham, og gav ham tilsidst Haab om at erholde hendes Haand.

Beruset af Glæde, troede Alimek, at han allerede havde naaet den Lyksalighed, som han saa længe havde søgt, da Hofmændenes Misundelse, som ikke kunde finde sig i, at maatte tjene under en Fremmed, vidste at udtænke en Bagtalelse, der var saa sort og fremtraadte for Dronningens Øine saa godt udsmykket med alle Sandhedens og Sandsynlighedens Farver, at hun ufortøvet tilkendte ham Døden, og det blev igjen nødvendigt for ham, at tage sin Tilflugt til den mægtige Ring, for at befrie sig. Han reiste bort med et Sind, fuldt af Kummer og Vrede over, at hans Forhaabninger vare forsvundne i et Øieblik, og at al den Lyksalighed, som han drømte om tilsidst at havde fundet, var bleven til et Intet, og, da han havde besøgt adskillige andre Egne af Asien, uden at vide, hvor han skulde standse, da han altid var urolig og misfornøiet med sig selv, besluttede han tilsidst at vandre til China. Medens han der, ene og sysselsat med sine sorgelige Tanker, flakkede om en Dag paa de ensomme Marker, hørte han en Gjenlyd af Sangens glade Toner, og, dreven af Nysgjerrighed efter at vide, hvad det var, begav han sig did, hvorfra Lyden var kommen. Han kom da til en landlig Hytte, hvor han saae en Skare af Bønder og Bønderpiger, som frydede sig herligen ved Spil og Sang og en Svingom i festlige Danse.

(Fortsættes.)

Venskab og Kjærlighed.

(Sluttet, see Nr. 32.)

O, naar jeg ved Elisas Barm
Til Kloden kunde sige:
„Jeg har indsluttet i min Arm,
O Jord, Din bedste Pige,"
Og saa en Ven ved Siden sad,
Som saae sig i min Lykke glad,
Jeg skulde, skjøndt forladt og arm,
Ei efter mere hige.

J. Zetlitz.

5.

Frederik til Georg.

Kbhvn. 18**.

Det glæder mig, elskede Ven, at høre, Du er bleven forlovet; men see Dig nu vel for, forend Du gifter Dig! — Har hun Penge, saa tag hende ikke, med mindre hun tillige besidder Dyder! Thi Fruentimmerne ville gjerne have Stads, deeltage i alle mulige Fornøielser, og dette kan man ikke godt nægte dem, naar de selv have bragt en Slump Penge i Medgivt. — Jomfrue Emilie H** er bleven kold mod mig; sagde jeg hende noget Smigrende, lod hun, som hun ei lagde Mærke dertil. Jeg havde dog haabet, det skulde blevet godt, indtil Emilies Moder en Dag lod mig vide, at hendes Datter nu ikke længer behøvede Information paa Fortepiano, da hun uden Undseelse godt kunde lade sig høre i Selskaber. Skjøndt Madame H** sagde mig dette i en høflig Tone, kan jeg dog ikke nægte, at det virkede paa mig, som et uventet, sønderknusende Lyn. — „God Nat, Elskov! god Nat alle mine søde Forhaabninger!" sagde jeg til mig selv, tog min Hat og vilde gaae, endskjønt Informationstimen ikke var forbi. Jeg tog Emilie i Haanden for at sige hende Farvel. Mit Indre kom i skrækkeligt Oprør, Blodet steg mig til Hovedet, mine Tanker krydsede hverandre, jeg var forlegen, vilde sige Farvel, men dette Farvel qvaltes i sin Fødsel, ikke

af Taarer, nei! det var mig ikke muligt at fælde nogle — og, da jeg tilsidst tog Mod til mig, og vilde bryde af, faldt mit Øie paa hende. En paatagen venlig Mine, hvormed hun saae paa mig, oplivede mig atter. Jeg saae paa Uhret, der manglede endnu et Qvarteer i Timen. Jeg vilde fortsætte Informationen, men hun foregav at hun skulde ud. — „Altsaa endnu ikke forsonet," tænkte jeg, bad Farvel, og gik hurtigen min Vei. — O, vidste jeg kun, hvo, det var, som spillede mig hende af Hænderne, jeg kunde hævne mig skrækkeligt! Nei! jeg maa bort, langt bort fra dette Sted, hvor jeg martres ved Synet af hende; hvor jeg staaer Fare for at blive hendes og min Medbeilers Morder. Rædselfulde Tanke! Ja, bort til andre Verdensegne vil jeg! eller ogsaa ———, og da svæve hen til Himlens lysere Egne, hvorfra jeg kan skue ned paa denne skjæbnesvangre Jord. Georg! Georg! Du min eneste, bedste Ven: Dig alene kan jeg udtrykke mine Følelser for; Du alene har al min Fortrolighed. O, vidste Du, i hvad for en skrækkelig Forfatning jeg er, Du vilde ængstes for mig, Du vilde sørge, Du vilde trøste mig. Ja Georg! Du har altid været mig en tro Ven, og hvad jeg siger eller tilskriver Dig, torde jeg ikke betroe til Andre. Maaskee, elskede Ven! Du snart faaer det Venskabspant tilbage, Du har skjænket mig; thi det sender jeg Dig, saasnart min Sjæl har forladt dette jordiske, qualfulde Liv. O Georg! hvor tidt har jeg ønsket, at jeg og Emilie H** med Dig og Din Pige, kunde have siddet hos hverandre, følt os glade ved gjensidig Lykke, fortalt hverandre om den svundne Barndoms Glæder! — Men, da jeg nu seer disse Ønsker, disse Forhaabninger at omstyrtes, har jeg da ikke Aarsag til at græmme mig? Jeg har hørt at der i Overmorgen skal være Selskab hos H**s. Gud veed, om jeg bliver indbuden dertil, og, om jeg ogsaa bliver det, skulde jeg saa tage mod Indbydelsen? Hvad Fornøielse kan jeg have af at være der, hvor

„Kjedsomheden sidder hos,"

hvor jeg maaskee mere skal tirres ved at see hende kaste et foragteligt Øiekast til mig! — Nei Tak! saa bliver jeg hellere hjemme; saa er Ensomheden

mig langt kjerere; thi for mig selv kan jeg da klage over alle de forgængelige Glæder, indtil jeg falder hen i Søvnens Arme, for at lade det Passerede atter svæve forbi mig i Drømme. Farvel, Georg!

Din Frederik.

Hil Venskabs Fryd og Elskovs Lyst!

N. T. Brun.

6.

Georg til Frederik

Roeskilde 18**.

Frederik! min Ven! lad de tungsindige Griller fare! Hvad vil Du bryde Dig om den Pige, som lader sig bedaares af Flitter og Stads? Tak Gud, at Du ikke faaer hende! Du kunde blive ødelagt i Bund og Grund. Betænk, at Selvmord er en Synd! thi det er et Mord. Der gives vel mange langt større Forbrydelser, end Selvmord; men det er og bliver dog altid en Brøde. Det Selvmord, som begaaes efter mangeaarig Kamp med Gjenvordigheder, lader sig maaskee meget undskyldes; men, udøves det for en utilfredsstillet Lidenskabs Skyld, da ere Undskyldningsgrundene næsten altid saare svage. Kom Frederik! ud til os og bliv her! Du skal faae det beqvemmeligt og godt i alle Henseender. Baade Line og jeg længes meget efter Dig. Kom, men ikke før, ud til min Bryllupsdag, som skal være den 28de September! Skriver Du Din Søster til, saa maa Du ogsaa bede hende ud til os. Kom, bedste Ven! Din Nærværelse vil meget forhøie Glæden ved vor Bryllupsfest.

Din Georg.

Livet har saa liden Fryd at yde,
Graven har en Fred saa blid og sød.

L. Sagen.

7.

Frederik til Emma.

Kbhvn. 18**.

Kjære Søster! Georg har sendt mig en Billet, hvori han beder mig og Dig til sin Bryllupsfest! men da der er kommen mig Hindringer i Veien, som gjøre, at jeg ikke kan komme, beder jeg Dig at levere Georg indlagte Brev til ham. Dog maae Du ikke levere ham det, før Aftenen paa hans Bryllupsdag, d. 28de September. Lev vel, kjere Søster! Jeg skriver ikke saasnart til Dig; thi der forestaaer mig en lang Reise.

Din hengivne Broder, Frederik.

Der hvor Stjerner tindrer, der er Ro,
Ysteligt at bygge, sødt at boe.

F. H. Guldberg.

8.

Frederik til Georg.

Kbhvn. d. 28 Septbr. 18**.

Bedste Ven! Glad gaaer jeg i dette Øieblik min Bryllupsfest imøde; thi Himlens Salighed er dog den bedste Brud, man kan have. Medens maaskee en overdreven Glæde i Dag har beruset Dig, har jeg henlevet denne min sidste med en veemodig, salig Følelse. — Hver Aarsdag Du helligholder Din nærværende Fest, tænk da paa den ulykkelige Fest, tænk da paa den ulykkelige Frederik, som uheldig Kjerlighed tvang til at ombytte det Jordiske med det Himmelske. Farvel! Du min eneste og fortroeligste Ven! i Himlens

bedre Hjem mødes vi! der skulle vi atter fortsætte vort hellige Venskab!

Din Frederik.

— Da maatte Venskab begræde hans Savn.

Liebenberg.

9.

En Ubekjendt til Georg.

I Aftes mellem 7 og 8 bad Frederik mig, at sende Dem Indlagte, thi nødvendigere Ting forhindrede ham fra at sende Dem det selv. Da han overleverede mig dette, talte han noget om „Venskabspant," „Haarlok," o. s. v.; men jeg forstod ham ikke rigtigt, eftersom han talte uforstaaelig, var i en slet Stemning, og havde Hastværk fordi han skulde ud. Han er endnu ikke kommen hjem.

En Ubekjendt.

Her har min lille Novelle Ende; hvad jeg sildigere har faaet at vide angaaende de deri nævnte Personer, vil jeg her korteligen berette. Frederiks Søster, Emma, er bleven givt med Præsten C's. Søn, der har faaet et Præstekald, og slaaer sig godt igjennem. Jomfrue Emilie H** lever nu i Usselhed, hendes store Indbildninger om sig selv, saavelsom Deeltagelse i utallige Fornøielser have aldeles ødelagt hende. Georg og Line leve meget lykkeligen; de have nu 2 vakre Børn, en Søn og en Datter. Hvor Frederik har endt sit Liv, har ikke været mig mueligt at erfare. Vi ville tilgive ham hans Brøde, i det vi erkjende, at Forsynet sikkert maa have havt sine vise Hensigter, hvorfor det ikke ledede hans Fornuft og Villie til det Bedre, gav ham sin Velsignelse, og skjænkede ham Mod og Kraft til at modkæmpe en heftig Lidenskabs skuffede Forhaabninger.

H. P. Place.

Theatret.

Mandagen d. 23de April d. A. gaves paa det kgl. Theater, med Understøttelse af det kgl. Capels Medlemmer, under Anførsel af Herr' Repetiteur Funk, og (???) de kgl. Skuespillerinder, Md. Larcher og Jfr. Heger, samt Jfr. Ryslander, en Aftenunderholdning, til Fordeel for det kgl. Institut til Blindes Dannelse.

Vi havde, efter den tredoppelte Anmeldelse i Adresseavisen og Bebudelsen paa Theaterplacaten, som allerede om Søndagen d. 22de kom tilsyne, ventet, at see Md. Larcher, Jfr. Heger og Jfr. Ryslander fremtræde denne Aften i Orchestret, i Forening med Herr' Funck, som Anførere eller chefs de l'armée musicale; men — vi bleve, desværre! narrede April. Da det havde været 4 Gange anmeldt, kunde vi hverken ansee det for en Skriv- eller Trykfeil, men troede, at Institutets Direction vilde overraske os ved en behagelig Nyhed. Nu see vi, at ikke Directionen for de Blindes Institut eller Anmeldelsens Forfatter, men vi, og sikkert mange blandt Almeenheden, have været slagne af aandig Blindhed. Det er imidlertid ikke smukt af høie Vedkommende, saaledes at gække det høistærede Publicum, og vi undre os over, at ovennævnte Damer ikke have anlagt en formelig Protest mod hiin Anmeldelse; dog — de have maaskee ikke læst, eller lagt Mærke til hiint Gækkeri. Vi bemærke imidlertid, at det vilde være ret interessant, om Orchestret rummede i sit Skød en Samling af unge og smukke, instrumentale og vocale, qvindelige Virtuoser ved Siden af de mandlige, som kunde bidrage til en forhøiet Forskjønnelse af Overturen og Tonespillet i Mellemacterne, — interessant? ja, interessant baade for Capellisterne og det høistærede Publicum! Vi ønske, at det engang maatte iværksættes, skjøndt vi fuldkomment vel vide, at vort Ønske maa regnes blandt de Frommes Tal. Vi haabe, at Læserne ville undskylde denne lange Snak om Ingenting, og ansee den, som en af vor aandige Armods Genistreger (see den sidste Spalte i „den danske Bi" for Sønd. d. 22de April d. A. in fine!), og ile nu til en kort Tale om Meget.

Denne høist interessante Aftenunderholdnings første Afdeling bestod af 5 musikalske (4 instrumentale og 1 vocalt) Numere: 1) en Ouverture, som imod Sædvane, blev modtagen med lydeligt Bifald; 2) Svensk Thema, med Variationer og Rondo for 3 Fløiter, af Kuhlau, som udførtes med megen Ynde af Herr' Capelmusikus Petersen og Blinde-Institutets Elever, Herr' Organist P. Jensen og A. Gether, 3) Variationer, comp. af Seminarist Simonsen, som udførtes af Herr' Repetiteur Werschall med en Mesterlighed, der lønnedes med stormende Bifald; 4) Aria, af Coccia, som blev sjungen med Følelse og i ægte italiænsk Stiil af Jfr. Ryslander, og, 5) Qvintet af Hummel, som udførtes af en Dilettant fra Udenlandet, der ellers ikke vilde lade sig høres offentligen, men af Velvillie for Stiftelsen havde lovet, at bidrage ved sit Talent paa Fortepiano, i Forening med Herr' Repetiteur Werschall og de Herrer Capelmusici F. Funck, Bredahl og Koch. Dette Numer, blev, ligesom Nr. 2, modtaget med levende Bifald, men ikke med den Bifaldsstorm, som Nr. 3 og 4, maaskee paa Grund af dets Længde. — Samme Afdeling bestod af 3 Declamationsnumere. Efter Ouverturen fremsagdes en Prolog (forfattet af en unævnt Digter) af den blinde Ellen Kirstine Jensen. Denne Prolog, som skildrer de Blindes sørgelige Stilling og tolker deres Tak til Forsynet, som ved den Hjælp, det lader deres seende Brødre yde dem til deres Aands og Hjertes Dannelse og legemlige Færdigheders Erhvervelse, dagligen mildner deres Skæbne, blev fremsagt med stille og veemodig Hjertelighed, og ledsagedes til Slutningen af et usynligt Chor, som udførtes meget skjønt bag ved Scenen af Institutets Elever. — Efter det ovennævnte svenske Thema, fremsagdes af Md. Larcher, Morten Lange, et komiskt Digt af Herr' H. C. Andersen, med det Humor og den Skjelmskhed og Naivitæt, som ere denne vakre Kunstnerindes Særpræg, og som egne sig for det vittige Digt. — Efter den, af Jfr. Ryslander sjungne Aria, af Coccia, fremsagde den, ved sin skjønne Personlighed og sit udmærkede Talent lige elskværdige, Kunstnerinde Jfr. Heger, paa en høist aandrig og poetisk Maade et nyt Digt af

Herr' H. C. Andersen, kaldet Maimaaned, som bærer Præg af ægte digterisk Gudsbesjælelse og af ligesaa dyb, som varm Følelse for sand Kærlighed og for det Skønne i Naturen, Kunsten og Religionen. Samtlige Declamationsnumere bleve modtagne med et, efter deres Orden gradviis stigende, Bifald. — Anden Afdeling bestod af det, ved Musikconservatoriets Aftenunderholdning, med udeelt og levende Bifald opforte, florianske Lystspil, de to Sedler, som blev givet til samme Grad af Fuldkommenhed, og modtaget med samme stormende Bifald, som hiin Aften. — Denne Aftenunderholdning, hvis Indtægt er bestemt for en af de meest velgjørende og menneskekærligste Stiftelser i Danmarks Hovedstad, blev given for fuldt Huus, og beæredes af D. K. H. Cronprincesse Carolines, Princesse Wilhelmines, og Princerne Christians og Ferdinands Nærværelse.

Chraahnsintis.

Blandinger.

— Den berlinske Statstidende kom (paa Grund af Cholera) i nogen Tid til Paris, gjennemtrukken af Viinæddike. Dens Stiil syntes virkelig ogsaa formildet.

— Baron Pasquer, der gaaer med graae Strømper, blev nyligen bidt i Læggene af en Spidshund, der hører til Politiet.

— Til Festligholdelsen af Verdens Ende har Kometen af 1832 ladet Hr. Baron v. Pasquier bede om at laane hans Paryk.

— Karl X har ladet Hr. Berryer give en herlig Blæsebælg (soufflet, ogsaa Drefigen) for at gjenoppuste Legitimitetens hellige Ild.

— Den kongl. norske Regjering har besluttet at indstille til Hs. Maj. Kongen, at Commandanten paa Aggershuus Fæstning, Baron, F.

C. Wedel-Jarlsberg, skal sættes under Tiltale for Misbrug af Embedsmyndighed ved Slavernes Behandling, saavel under den berygtede Sag i 1821 som i 1831. „Retfærdigheden," siger N. Mgbl., „faaer omsider sin Gang."

— Udgiveren af det vittige franske Blad, „Figaro" har, i Anledning af en satirisk Artikel mod „Herrerne med de røde Hatte" (et af de mange franske Partietegn), nylig havt et Besøg af fem Personer med røde Hatte, der kom for at drage ham til Regnskab for hiin Artikel. Udgiveren modtog dem imidlertid med dragen Kaarde og den Forsikkring, at de altid skulde finde ham forberedt paa at møde dem med kraftigere Vaaben, end Pennen; de saae sig saaledes nødsagede til at fortrække med uforrettet Sag, og Dagen efter blev den hele Sag fortalt i Figaro, paa en Maade, som satte „Rødhattene", i et endnu latterligere Lys end tilforn. (Kp.)

— Det koster undertiden ligesaa megen Umag, at bringe et lille poetiskt eller prosaiskt Arbeid til Verden, som at lave en Fiskefricadelle. Den Sidste er langt hurtigere spiist, end lavet, og det Første langt hurtigere læst, end forfattet, skrevet og trykt; men det betænke ikke altid de gode Spisere og Læsere. (Red.)

Rettelse.

I Nr. 33, Sp. 490, L. 12 læs: „jeg fandt, at Blomster"!

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 35. Tirsdagen den 1 Mai 1832.

Wilhelm og Nina.

Svare Skrig gjenlød' i Borgens høie Haller;
Wilhelm! Wilhelm! see Din Nina venter Dig!
Som'ren svandt, hvert Løv, hvert Blad henvisnet falder,
Wilhelm! sikkert jeg ei mere skuer Dig!
Trende Vintre er i Kummer brat hensvundne,
Siden, Elskte, jeg Dit blide Aasyn saae;
Trende Sommere i Sorg og Smerte rundne,
Siden, Kjære, Du her hos mig monne staae.

Søde Haab! mig Du besjæler mere ikke,
Elskte! snart at qvæges i Din hulde Favn,
Dig at kysse, skue Dine milde Blikke,
Himmelsk Balsom, Lindring for alt andet Savn.
Din guldlokte Pande, hvælvet skjøn og rolig,
Skal jeg ikke klappe med min kolde Haand;
Skal da jeg, som elsked' Dig saa trolig,
Tvænges kun af mørke Kummers faste Baand?

Wilhelm! Wilhelm! kom dog snart til mig tilbage!
See Din Nina! hun Dig ei undvære kan!
Skal kun Hallen grumt mit dybe Suk gjentage?
Finder jeg Dig, Elskte, først i Dødens Land?
Faldt Du, som et Offer for Dit Land, Din Konge?
Faldt saa tidligt, Elskte, i Din Ungdom Du?
Skal alt Barden huult Din aarle Gravsang sjunge?
See, jeg følger Dig til Herrens Himmel nu!

Der Du atter trykke skal mig fast til Hjerte,
Der — der skal jeg virke, leve kun for Dig!
Der skal Sorgen ei — ei dyb, veemodig Smerte
Fra Din ømme Elskov grumt bortrive mig!
Der skal jeg som trygge Skytsaand Dig omsvæve,
Der skal Du mig favne og beskjærme kun!
Hisset skal jo Sjælen evig — evig leve,
Legemet i Jorden nyder kun et Blund.

Nu farvel da! farvel I brogede Drømme!
Du Phantasia, Du, som ofte skuffed mig!
Kom Dødens Kalk, nu vil jeg heelt Dig tømme,
Alt længe søgte jeg som Lindring Dig,
Farvel I Glæder! farvel Phantomer tomme!
Farvel Du skuffende, forhadte Jord!
Snart — snart jeg skal, o Wilhelm, Elskte, til Dig komme,
Og stemme i med Dig det himmelsk skjønne Chor.

Nu farvel hver Plet! farvel hver Borg, hver Hytte!
Hver Landmand, som saa ofte qvæged mig!
Med skumle Grav jeg nu skal Eders Selskab bytte,
Ha! Rædsel! — dog jeg, Wilhelm, døer for Dig!
Du hist maa være, det kan ikke feile,
Thi fjernet er Du fra Din Nina bort;
Velan da! Mod! jeg vil til Døden beile,
Mod evig Fryd er Smertens Stund kun kort.

Saa svæv da nu Cherub paa lysblaae Vinge,
Svæv til Udødeligheds guldbeklædte Land;

Siig Wilhelm! jeg til ham mig vil opsvinge,
Siig ham i Døden her holdt jeg end modig Stand.
Svæv lille Alf, og viis mig Himmelstien
Ad hvilken jeg skal ile til min Elsktes Favn;
Lang er jo Glæden hist, her kort min Vien,
Hist varig Fryd erstatte vil det lange Savn.

Velan da nu, fat freidigt Mod i Brystet!
Hvi gyser arme Sjæl Du for det andet Liv?
Hvi er Du Aand, saa dybt veemodigt rystet?
Ha! — hurtigt kun Dig fra det Jordiske bortriv!
Saa talte Nina, Dolken foer i Hjerte,
I Døden raaber hun paa elskte Wilhelms Navn,
Nu endt er hver en jordisk Qval og Smerte,
Kom Wilhelm, tag Din kjære Nina i Din Favn!

Saa raaber hun, og Wilhelm staaer ved Side,
Han seer den blege Elskte, Barmen blodigrød;
De sidste Ord han hørte end i Tide;
Ha! Nina! skriger, Du troede mig vist død!
For mig mon her Dit Hjerteblod udflyde,
For mig Du aanded' ud der sidste, dybe Suk,
For mig Du hvert et jordisk Baand mon bryde;
O aabn' Dig, skumle Jord! dog nei Dig atter luk!

Du skal ei ene op til Himlen ile,
Din elskte Wilhelm venter Du i Himlen hist;
Ei skuffes skal Du, fæld' mig Dødens Pile!
I Himlen favner jeg Dig ganske vist.
Han siger det, og Dolkens Staal opvarmer
Hans endnu varme, røde Hjerteblod;
Han ligger død, sin Nina han omarmer,
I Himlen hist, der favnes de for evigt nu.

J. H. Gerson.

Alimek,

eller,

Lyksalighed.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Forundret over at see den Glæde, som viste sig saa reen og oprigtig i ethvert Ansigt, hen-

vendte han sig til en ærværdig, graahaaret Gubbe, som betragtede Festen med et muntert og frydefuldt Aasyn, der bar Præg af en Lystighed og Aandsstyrke, som Aarene ikke havde svækket, og spurgte ham om, hvad Aarsagen var til denne overordenlige Dans. „Den er aldeles ikke overordenlig hos os," sagde Gubben. „Paa de Dage, som ere helligede til Hvile, tilbringe vi, efter at have dyrket vore Markers Skytsgud, de øvrige Timer paa en behagelig Maade med uskyldige Fornøielser." „I opveie altsaa paa en meget fornøielig Maade," sagde Alimek, „Vegten af de Anstrængelser, som I maa udholde i det ulykkelige Liv, I ere tvungne til at føre de andre Dage." Gubben svarte ham smilende: „Jeg har allerede tilbagelagt over 70 Aar i dette Liv, og jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har fundet det ulykkeligt. Jeg veed, at I Store ikke troe, at der kan findes nogen Lykke, uden der, hvor I see, at der glimrer meget Guld og meget Sølv, og rige og kostbare Ædelstene; men, naar vi Landmænd komme ind i Eders Byer og see de Optøier og Uroligheder, som herske der, da opvække Eders Rigdomme meget oftere vor Medlidenhed, end vor Misundelse. Rolighed er ikke skabt for Eder; Havesyge og Ærgjerrighed berøve Eder den hvert Øieblik, og, hvor der ingen Rolighed er, har Lyksalighed ikke Sted. Vi ere ligesaa rige, som I; vi kende næppe Guld og Sølv, men det, som I købe for dette, forskaffe vore Hjorder og Jorde os i Overflod, og vi ere tilfredse og lyksalige."

Alimek, forundret over Gubbens Ord, og begærlig efter at erfare, hvorledes han i Fattigdom og Gjenvordigheder kunde nyde den Lyksalighed, som han selv endnu ikke havde kunnet finde i Magelighed og Velstand, besluttede at have en Samtale med ham. „Det forekommer mig ganske selvsomt," sagde han, „at Mennesker, som I, der ere nødte til at leve bestandigen under Anstrængelser og Strabadser, nogensinde kunne kalde sig lykkelige." „Arbeid," svarte Gubben, „hvortil jeg er vant ved lang Øvelse, kan maaskee forekomme den bestandige Lediggænger, at være en stor Besværlighed; men for os er det en Vederqvægelse. Jeg har aldrig tilbragt saa kedsommelige Timer, som, naar jeg en Gang imellem har seet mig nødt til, at ophøre med mine sædvanlige

Sysler, og til Intet at foretage mig. Tiden var mig da utaaleligen langsom, og hvert Øieblik forekom mig, som tusinde Aar. Naar jeg derimod er sysselsat med mine Arbeider, naaer jeg Dagens Ende, næsten uden at bemærke det, og jeg føler aldrig et Øieblik den tunge Byrde af Kedsommelighed, som har været mig saa utaalelig hver Gang, jeg har været nødt til at være ledig." „Men I maa dog lide ved den bestandige Anstrængelse," sagde Alimek; „den er dog tung og utaalelig." „Anstrængelsens Byrde," svarte Gubben, „er tung for en Træl, som er nødt til at udholde den imod sin Villie, og som ikke kan hvile sig, naar Fornødenheden kræver det. Men saaledes er det ikke iblandt os. Naar jeg er træt, hviler jeg mig roligen saa meget, som behøves, for siden at tage fat paa mit Arbeid igjen med større Kraft. Men jeg anstrænger mig dog aldrig mere, end Pligten kræver, eller over mine Kræfter. Anstrængelse er saaledes ikke mere en Byrde, men en behagelig Øvelse. Den sysselsætter os, og den løsriver os fra alle sorgelige og fortrædelige Tanker. Legemet faaer derved mere Sundhed og Styrke, og er frit for de Onder, som orkesløse Mennesker saa ofte ere underkastede; Spise og Søvn ere os høist behagelige efter den, og, saalænge den varer, er Tanken om den Fordeel, vi kunne have deraf, en bestandig Fornøielse for os, hvorom I Rige og Store intet Begreb have. Enhver Fure, som jeg gjør i min Mark, minder mig om den glade Høstdag, og denne Tanke giver mig al mulig Glæde længe i Forveien." „Men den Fordeel, som I høster efter saa langvarige Anstrængelser," sagde Alimek, „er dog meget lille, i Sammenligning med den, som de Rige nyde uden nogen Anstrængelse eller Møisommelighed." „Naar jeg slukker min Tørst," svarede Oldingen, „ved denne lille Bæk, som løber der ved Siden, hvad ligger der mig da Magt paa, om de andre udtømme hele Loango (den gule Flod i China)? Min Mark og min Hjord give mig Nok til at tilfredsstille mine Ønsker og gjøre mig fornøiet: hvad mere skal jeg da forlange? Lyksalighed bestaaer ikke i, at have meget, men i at forstaae at nyde med Rolighed, hvad Vindskibelighed og Lykken give os, og i at vide at nøies dermed. I, som svømme i Overflod, I ere virkeligen fattigere, end jeg, fordi Eders Ønsker altid udstrække sig længer og længer. Naturen paalægger os kun faa Fornødenheder, og de ere lette at tilfredsstille. Eders Luner skabe Eder bestandigen tusinde andre, som jeg hverken kender eller ændser, og Mangel paa Evne til at tilfredsstille dem volder Eder bestandigen Bitterhed og Uro. Tre Ting (og I kan godt fæste Lid til en Gubbe, hvis Læremesterinde en lang Erfaring har været, og som i sine Dage ligesaa ofte har været Vidne til Stadens Bevægelse og Tummel, som til Landlivets Ro og Taushed) tre Ting udfordres der til Lyksalighed, og ikke flere; men disse tre ere alle uundgaaelige; jeg mener: Rolighed, Arbeidsomhed og Tilfredshed. Lær at bevare et roligt Sind, ved at bortfjerne Fjendskab og Tvedragt, ved at tæmme urolige Lidenskaber, og ved at overvinde og med Standhaftighed udholde de Onder, som ere uundgaaeligen forbundne med Menneskets Tilstand! lær at undflye Kedsomhed ved at flye Lediggang, og ved at sysselsætte Eder paa en nyttig Maade! lær at nyde med Forstand de faa eller mange Goder, som Himmelen tildeler Eder, og at nøies med dem! og da vil I vorde lykkelig."

Alimek forbausedes ved at finde saa megen sund Sans hos en Landmand, og den sidste Deel af dennes Raisonnement indpræntede sig dybest i hans Sjæl. Da han havde taget Afsked med ham, gjentog han for sig selv, hvad han havde hørt af ham, og, jo mere han overveiede hans Sætninger i sit Hjerte jo, sandere forekom de ham. „Hvor sandt er det ikke," sagde han ved sig selv, „at den Lyksalighed, som jeg hidindtil søgte med saa megen Iver, boer iblandt de Straahytter, hvor jeg er født, og, at jeg, ved at forlade den, har fjernet mig stedse mere og mere fra den! Ach, høist ulykkelig kan jeg nu kalde den Hemmelighed, som jeg fandt i Hulen, og som jeg troede mig saa lykkelig ved! Men, naar jeg ret overveier det, hvad andet kan jeg da sige derom? Hvad Nytte har jeg hidtil høstet af denne Hemmelighed? Træt og fortrædelig af at flakke hist og her omkring, hvoraf jeg kun har paa en sørgelig Maade lært at kende Menneskernes allevegne eensartede Ondskab og deres Urimelighed med dens ngragtige Afvexlinger; fuld af Væmmelse over

de smagløse Fornøielser, som ikke et eneste Øieblik have voldt mig nogen sand Tilfredsstillelse, men, i Stedet for det, ført mig til Gravens Rand; plaget, paa Grund af en forfængelig Ærgjerrighed, af et Oprør af Sjælekamp, Uro og Misnøie, som jeg dog tilsidst saae lønnet med en Snor; ondskabsfuldt forraadt af en Qvinde, der anstillede sig, som elskede hun mig, og der havde smigret mine Forhaabninger saa meget, — omflakker jeg nu, uden at vide, hvorhen, da jeg for stedse er bleven mig selv forhadt og utaalelig. Hvor meget bedre havde det ikke været, om jeg var forbleven paa Landet, hvor jeg var født, eller i min første Simpelhed! Maden, jeg nød, var ikke kunstlet; men Madlysten, som aldrig manglede mig, hvor velsmagende gjorde den mig ikke min Føde! Mine Klæder vare simple; men hvor meget bedre beskyttede de mig ikke mod Aarstidernes ubestandige Veirligt, end de, som Modens foranderlige Luner foreskrev mig hist og her! Min Hytte var fattig; men hvor sød og dyb var ikke min Søvn i den fjernt fra al Uro og enhver besværlig Tanke! Hjordens Bevogtning og Markens Dyrkning sysselsatte mig om Dagen, men hvor langt at foretrække var ikke saadan en Syssel for Kedsommelighedens uadskillige Selskabsbroder, Ørkesløshed, der saa ofte har været mig til Plage! Ach! den ærværdige Gubbe, som Himmelen lod mig møde, for at rive mig ud af Bedrageriet, har fuldkommen Ret. Han er, som en Skytsaand, hvis Røst kalder mig tilbage til den gode Sti, som jeg forlod; denne Sti bør jeg følge."

Da han havde tilbragt Natten i disse Tanker, stod han pludseligen op ved Daggry, begav sig hen til den gode Olding, bad ham om at tillade, at han for Fremtiden maatte leve hos ham, og endeligen engang begynde at nyde hos ham den Lykke, som han havde søgt overalt indtil det Øieblik, men som stedse havde flyet for ham. Gubben svarede ham med et behageligt Smiil: „Det glæder mig, at vor simple og uskyldige Levemaade huer Eder, og forekommer Eder lykkeligere idag, end igaar; men hverken vilde denne Levemaade nu passe sig for Eder, og heller ikke boer Lykken alene blandt Hytterne. Selv midt i Stadens Tummel, selv midt i den største Rigdom vil I kunne finde den hvad Øieblik, I ønsker. Det er

tilstrækkeligt, at I veed med Standhaftighed at bevare Eders Aandsrolighed, veed at nøies med det Gode, I eier, imedens I tæmmer unødvendige og, ifølge deres Natur, stedse umættelige Lyster, og, som en Fjende af Ørkesløshed, veed at sysselsætte Eder paa en ærlig og forstandig Maade; Andet udfordres der ikke."

„Alt det vil jeg kunne gjøre, det indseer jeg vel," svarede Alimek; „men det vilde koste mig for megen Anstrængelse, selv at opsøge et Middel til at vorde lykkelig, som jeg allerede finder beredt for mig hos Eder. Paa den anden Side er Landlivet ikke saa nyt for mig, at jeg jo med Lethed kan beqvemme mig til det." Derpaa gav han sig til at fortælle dem om sin Herkomst, hvorledes han havde fundet den ulykkelige Pung og Ring i Grotten, og hvad der siden var mødt ham. Nu leverte han den gode Olding begge Dele med de Ord: „Jeg skænker Eder dem alene under den Betingelse, at I tillader mig, at blive for bestandigen hos Eder." Da den vise Gubbe hørte dette, svarte han: „Nu vel, siden I ønsker det, saa modtager jeg Eders Gave, dog ikke for at gjøre Brug af den (Himmelen bevare mig for saa sørgelig en Tanke!) men alene for at gjemme den til Eder, naar der engang skulde komme en Tid, da I blev ked af det tarvelige og simple Liv, som vi føre her, og ønskede at have Eders Gave igjen. Ihvor klog den Beslutning, I har fattet, er, forekommer det mig dog, at den er lidt pludselig og overilet, og kunde engang volde Eder en sildig Anger. I maa gerne, saa længe det behager Eder gjøre Forsøg med vor Levemaade; naar den finder Eders Bifald, har I min fuldkomne Tilladelse til at forblive hos os; men, skulde den mishage Eder, vil jeg aldeles ikke, at det skal være Eder formeent, at tage Eders Gaver tilbage, og reise."

Alimek var meget glad over Oldingens kærlige Modtagelse og vise Betænkning, gav strax Slip paa de forfængelige Tanker, som havde forfulgt ham indtil dette Øieblik, og begyndte ved Rolighed, Sparsommelighed og Arbeidsomhed at finde en Glæde og en Sjælstilfredshed, som han i Begyndelsen ikke kendte Noget til. Efter nogen Tids Forløb angrede han aldeles ikke den Beslutning, han havde fattet, men blev endog hver

Dag mere fornøiet med den, og tænkte nu paa at sætte Kronen paa sin Lyksalighed, og at fængsle den saaledes hos sig, at den ikke skulde undflye ham. Den gode Olding havde en Datter, hos hvem reen Sædelighed og Skønhed vare forenede. Da Alimek troede at have lagt sin Charakter saa tydeligen for Dagen, at Faderen ikke kunde tage i Betænkning, at give sit Samtykke til hans Forbindelse med hende, begærte han hende strax tilægte af ham. Men, da lang Erfaring havde lært denne at kende det menneskelige Hjertes Ustadighed, og, da han endnu satte alt for megen Mistillid til Alimeks Standhaftighed, forlangte han, at han endnu længer skulde vedblive det begyndte Forsøg. Tilsidst saae han hos ham saa sikre Beviser paa en Sjæl, der var fuldkomment tilfreds med den Stilling i Livet, som den havde valgt, og langtfra, at han mere tænkte paa at skilles fra ham, vilde han nu ikke længer opsætte hans Ønskes Tilfredsstillelse, og, da Alimek endeligen havde naaet den høieste Spidse af Lyksalighed, som Rigdomme, Fornøielser og Æresposter aldrig havde kunnet forskaffe ham, fordrede han, at Pungen og Ringen skulde nedgraves paa et Sted, hvor de ikke kunde findes af nogen Anden, og altsaa ikke opvække hos Nogen, som de havde gjort hos ham, den ulykkelige Beslutning, at gjøre sig ulykkelig, ved at søge Lyksalighed, hvor den ikke kan findes.

Meowesos.

Theatret.

Onsdagen d. 25de April gaves paa det kgl. Theater Shakspeare, som Elsker, eller, Prøven paa Richard den Tredie, Komoedie i 1 Act, af Duval, og Faust, original, romantisk Ballet, i 3 Acter, af Herr' Dansedirecteur, August Bournonville, Musiken componeret og arrangeret af Capelmusikus Keck (Første Gang).

Herr' Instructeur Nielsen, udførte, som sædvanligt, William Shakspeares Rolle i

den duvalske Komoedie med Liv og Fyrighed. Det er saaledes, som vi tænke os Bretlands og Europas første Digter, som Elsker. Med samme Energi og Aandsrigdom skildrede den udmærkede sceniske Kunstner Elskerens fyrige Kærlighed og bitre Aabrysøt. — Jfr. Heger var, som Lady Clarence, ret vakker. Især lykkedes Prøven paa Richard den Tredie hende særdeles godt. Vi troe imidlertid, at denne Rolle egner sig mere for hendes Forgængerinde, Md. Wexschall. — Anna, hendes Kammerpige, udførtes med den, for denne Character eiendommelige, Skelmskhed af Fru' Heiberg, hvis Øine og Læber have en ubeskrivelig Ynde i humoristiske Roller. — Vi anmærke, som en ubetydelig Feil, at Richard udtales paa vor Scene Rikkard, i Stedet for Ritschard, og at Clarence har der Tonen paa anden, i Stedet for, paa første Stavelse. —

Den af Herr' Bournonville forfattede Balletdigtning gjør den talentrige Kunstner unegteligen Ære. Planen er, i det Hele, meget vel anlagt og udført, hvilket heller ikke kan have havt mange Vanskeligheder for Herr' B i et Æmne, hvoraf man har saa mange Forarbeidelser. „Prøver Alt, og vælger det Bedste!" hedder det her, og Herr' B. har, i det Hele taget, beholdt det Bedste. Det, som i vore Tanker, fortjener meest Dadel ved denne, i det Hele alvorlige, skiøndt livfulde Ballet, er Anbringelsen af Marrekatte og onde Aander (med drabelige Tvillinghorn i Panderne), som vi ansee for Scenen uværdig, skiøndt den, i Balletdigtningens Tidsalder gængse, Overtro giver Digteren Anledning til at benytte den; Digteren bør idealisere, og ikke binde sig paa Trælleviis til den crasse Virkelighed. Uagtet vi dadle dette, miskende vi derfor ikke de Herrer, Hoppensachs, Lunds, Rings, Bechs og Ruffs Bestræbelser, som Marrekattenes Repræsentanter og de Herrer, Hammers Weiles, Lunds, Pio's og Borchs heldige Forsøg, som de onde Aanders eller Djævlenes Personificatorer. Det, som, efter vor Mening, fortjener meest Ros ved denne Ballet, er Knudens Løsning, da Margaretha støder Faust høitideligen fra sig, opløfter sine Hænder mod Himmelen, og Uriel og Haabet modtage hende i deres Arme, hvor-

paa Margaretha følger de himmelske Hærskarer, og møder mellem Skyerne sin Moders, Johannas, og sin Broders, Valentins, Aander, som byde hende velkommen. Faust seer nu, at der hiinsides dette Liv finder en Tilgivelse Sted; han river sig løs fra Mephistopheles, og iler Lyset imøde: men straffende Cheruber staae paa Skilleveien med deres Flammesværd; Haabets og Naadens Ring tilhører Margaretha; Mephistopheles drager ham med sig i Afgrunden paa samme Tid, som hun opstiger til de Forklaredes Hjem." Disse ere Digterens egne Ord (med nogle faa Forandringer). Ligesom det hele Digt er udarbeidet med ægte poetisk Sans, saaledes er denne Katastrophe i høieste Grad digterisk skiøn, og den Virkning, som Synet af de Forklaredes Hjem og Cherubernes Flammesværd med Begges milde Glans, ved Siden af Afgrundens blodrøde Flammer, frembringer, er ligesaa mægtig, som Udførelsen af det hele Machineri i denne Ballet er ypperlig. Musiken, som er deels componeret, deels arrangeret af Herr' Keck, er meget smuk og udtryksfuld. Nogle Violinpassager og een Fløitepassage ere især meget skiønne, og Orgelets Harmoni i 3die Act er høitidelig og sjæleopløftende i høi Grad. — Grupperne ere arrangerede med Ynde og Smag, og Dansen udføres af Hovedpersonerne og af Bipersonalet, som sædvanligen, paa en Maade, som tilfredsstillede Almeenheden. Blandt Hovedpersonerne udmærkede sig især Herr' Bournonville, som Faust, Md. Krețmer som Margaretha, og Herr' Stramboe, som Mephistopheles. Herr' Larcher som Valentin, og Jfr. Werning som Martha, fortjene Ros for deres Kunstpræstationer. Md. Bauer var en fortræffelig Uriel, og Jfr. Fredstrup meget yndig, som Haabet. Denne Ballet, der har et Personale af 72 sceniske Kunstnere, foruden Markedsfolk, Almue, Vagt og Cheruber, blev modtagen med almindeligt og levende Bifald. Næsten det hele Kongehuus samt Prince Christian og Princesserne Juliane og Marie af Holsteen-Glücksburg beærede Huset med deres Nærværelse.

Om Treenigheden.

„Har Christendommen," spørger Vicomten de Chateaubriand i sine Etudes ou Discours Historiques, T. 2me, p. 165, „modtaget Dogmerne om Treenigheden, og Logos eller Ordet af Philosophien?" „Jeg har," vedbliver han, „havt Leilighed til at behandle dette Emne paa et andet Sted: jeg har gjort opmærksom paa (i hans Genie du Christianisme, tome 1er, liv. 2, chap. 3), at Egypterne kunne have kendt Treenigheden, hvilket bevises af den græske Indskrivt paa den store Obelisk paa Circus Major i Rom; jeg har ogsaa anført et Oracle af Serapis, som findes hos Heraclides fra Pontus og hos Porphyrus, som ganske tydeligen indeholder Dogmet om Treenigheden. Magerne havde en Slags Treenighed i deres Metris, Oromasis og Arimanis, eller Mitra, Oromase og Arimane. Plato synes at gjøre Hentydninger paa Treenigheden i Timaeus, og Epinomis, og i et Brev til Dionysius den Yngre. Om Ordet ytrer han sig paa den tydeligste Maade. Ifølge ham, har det guddommelige Ord ordnet Verden og gjort den synlig. Plato havde laant Dogmet om Treenigheden af Locrenseren Timæus, som havde det af den italiske Schole. Pythagoræerne indrømmede Tretallet et stort Fortrin: Tre frembringes ikke af, men frembringer derimod selv alle de andre Brøker, hvorfor det ogsaa i den pythogoræiske Schole fik den Benævnelse Tallet uden Moder. Stoikerne bekendte sig til samme Theologi, efter Tertullians Vidnesbyrd, som anfører Zeno og Cleanthes, som sine Hjemmelsmænd. I Indien og i det egenligen Thibet omtale de hellige Bøger Ordet og Treenigheden. De engelske Missionairer troe ogsaa, at have fundet Treenigheden i de Vildes Religion paa Otaheiti (Genie du Christianisme, tome 1er, liv. 1 chap. 3)." Forf. viser nu, at Dogmerne om Treenigheden og Ordet vare Platonikerne bekendte, og at Plotinus og Porphyrus have ordnet Neoplatonikernes forvirrede System om Trias efter den nye Religions (Christendommens) bestemte og klare System, og at den Tids Philosopher høiligen beundrede de første Ord i Johannesses Evangelium: „I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var i

Gud, og Ordet var Gud" Længere hen (S. 174) hedder: „Det var værdt at undersøge, om der ikke før den aabenbarede Christendom har været en dunkel og almindelig Christendom, udbredt i alle Jordens Religioner og philosophiske Systemer; om man ikke allevegne finder en forvirret Idee om Treenigheden, Ordet o. s. v." En saadan Undersøgelse vilde være baade interessant og lærerig; thi, hvor megen ægte philosophisk og poetisk Kraft, og hvormegen aandrig Salvelse ligger der ikke i Dogmet om Logos eller Ordet hos Evangelisten Johannes, som i Almindelighed i denne Tænkers hele Evangelium! og — gives der vel noget skjønnere, og, paa samme Tid, mere opløftende Dogma i vort Religionssystem, end Læren om Treenigheden? Gud Fader, som Skaber, Styrer og Opholder; Gud Søn, som Lærer, som den sig selv Opopfrende, og som Menneskeslægtens Frelser fra Syndens Trældom, og endeligen den Hellig-aand, Kærlighedens og Sandhedens og Frihedens Aand, forenede i Begrebet og Navnet, Gud, — kunne vi i Aandernes Verden tænke os noget baade i poetisk, philosophisk og religiøs Henseende skjønnere, og tillige ædlere og mere ophøiet Dogma, end en saadan Lære om Treenigheden, i hvilken enhver enkelt af de tre Personer i Guddommens Eenhed fremtræder, som et tredoppelt Begreb?

Simplex.

Blandinger.

— En af de liberale tydske Forfattere, der i f. A. reiste til Paris, Friherre v. Maltiz, har nu offentlig erklæret, at man „i Hamborg (hvor han hidtil opholdt sig) lever langt mere tvangfrit end i Paris, hvor det mindste offentlige Sted vrimler af det Jesuitiske, Carlistiske, Republicanske og St. Simonistiske Parties hemmelige Spioner."

— Hr. de Briqueville har foreslaaet Kammeret at fordrive Karl X og hans Familie. For Øieblikket et dristigt Coup!

(Kp.)

— En Mand læste i en Avis, at der var udkommet et Skrivt: „Ueber das Gildenwesen" (ɔ: de gamle Lauge eller Gilder. „Hvad er det for Noget?" spurgte han sin Nabo. „Aa, det er vel om de italiænske og tyrkiske Gildinger," svarte han. „Sikken Snak!" sagde en tredie Mand; „det, kan I jo nok begribe, at det er et Skrivt om de kiøbenhavnske Ædegilder."

— De maae dog have en forskrækkelig Mængde Genier blandt de Militaire i Tydskland og Frankerige," sagde en Mand; „thi jeg læser saa tidt i Aviserne om Genivæsenet, og jeg kan see, det maa være Militaire, der tales om." Saaledes sagde En ogsaa engang: „Lieutenant G.....cht har altid været ved Genivæsenet, uagtet han er Borgerskabslieutenant." — I Tydskland og Frankerige bruges „das Geniewesen og „le genie" om „Ingenieurvæsenet."

(Red.)

— Kummeren har et doppelt Blik, eet for den svundne Gjenvordigheds Afgrund, og eet for den fjerne, taagede Synskreds, hvor de i Taageflor indhyllede og truende Sorger samle sig til nye Uveir og Rædsler (Massinger).

— Doe? — Det ville egensindige Børn altid! — Qvinder, som ingen Villie have — ulydige Trælle, som frygte for Loven, ville doe; den Ædle lever og trodser Skæbnen. (Bonduca). (The Tuileries, London, Vol. III.)

— Hoffer have ofte været Voldsherskernes Huler, og Kongernes Historie — Nationernes Martyrdom (Callot d'Herbois.) (The Tuileries Vol. III.)

— Konge, det gamle, danske Konning, maaskee beslægtet med det engelske conning, af to con, en Mand, som støder eller slaaer Andre (denne Afledning skyldes Demokrater, Demagoger

og Radical=Reformatorer), eller en Mand, som veed meget (det danske Kynding, Kyndig); det Sidste borde Kongerne vel være, men, desværre! ere de det ofte ikke.

— Dronning, af Drot, en qvindelig Drot, det engelske queen, vort Qvinde, fordi hun er at ansees, som Qvinde, Monsteret for alle Statsborgerinder. — Derimod svarer quean, ligesom das Mensch, til vort Qvind.

— Digter, ligesom Poet af ποιεω, en, som gjør Noget, f. Ex. Vers, en, som digter ɔ: tætter, f. Ex. Huller, kommer Fyldekalk deri, fordi mange betragte Poesi og Vers, som Fyldekalk, og fordi mange af Smaapoeternes Vers ere fulde af den Slags Kalk. Hos Tyskerne maa Ordet have samme Betydning. Vi kalde ogsaa en Digter Barde; Englænderne kalde ham bard; dette Ord betyder tillige et Stykke Flesk; en satirisk Benævnelse, fordi de fleste Digtere ere skindmagre; bruges derimod Barde om en feed Digter, falder Satiren bort.

— Baron. Det er temmeligen forslidt, at baro er Friherre og en Dosmer; en Levning af denne Idee om en Dosmer findes i det engelske baron of beef (Oxebaron), som er, begge Forfjerdinger af et Hoved, forend det sonderhugges. Gud være lovet, at alle Baroner ikke ere Dosmere!

— Brudgom skulde egenligen hedde Brudgrom, eller, Brudgruum, efter det engelske, bridegroom, ɔ: Brudens Staldkarl eller Tjener, for at vise Mandens Underdanighed; lutter Galanteri af det belevne Mandkon! — Den engelske Konges Overkammertjener hedder groom of the Stool, fordi han rækker Kongen the close stool.

— At kævles, er, at bruge Kæverne til Klammeri, d. s. s., at mundhugges; at haandkævles, har jeg vel fundet; men det borde landforvises.

— Kæltring skal oprindeligen have betydet en, som boede i en Kælder, og skreves i gamle Dage Kjældring, og saaledes skal det, om mig mindes ret, findes i Christian den 4des Recess. Dengang boede der kun fattige og gemene Folk i Kælderne; nu boe der mange rige (altsaa, ikke gemene) Folk f. Ex. Speckhokere. Vi have altsaa nu rige Kældringer; i gamle Dage havde man kun fattige Kældringer.

— Juks sige vi i Almindelighed, om, hvad der ikke duer. Dette Ord er af tysk Herkomst, og betyder, som Garverudtryk (der Juchs,) Trævlerne paa Kodsiden af en garvet Hud, som maa afskrabes, naar den skal sværtes og tilberedes.

(Red).

Undertegnede indbyder herved til Subscription paa: „Repertorium — eller sammentrængt Udsigt — over de gjældende Kongelige og Kollegiale Resolutioner, Reskripter og Breve, for Danmark".

Dette Repertorium, der skal vorde smukt og tydeligt trykt, i stor Octav, vil udkomme i 4 Bind, Hvert paa omtrent 30 Ark, og leveres i maanedlige Hefter, hvert paa 5=6 Ark. Første Hefte forlader Pressen sidst i Junimaaned.

Subskribenternes Navne meddeles ved første Binds Slutning; og Subskriptionsprisen fastsættes for dem, der tegne sig inden Julimaaneds Udgang, til 8 ß. for Arket paa Trykpapir, 10 ß. paa Skrivpapir, og for dem, der senere tegne sig, til 10 ß. for Arket paa Trykpapir. Bogladeprisen bliver, ufravigeligen, 12 ß. for Arket paa Trykpapir.

Boghandlere nyde 16 p. c. Rabat, og Subskribentsamlere paa 6 Exemplarer det 7de frit.

Subskription modtages hos Herr Bog= og Papirhandler Steen, Pilestrædet 121, og hos mig selv, Studiistrædet 94, første Sal. Udenbys ønskes om, saavidt muligt, at opgive et Sted her i Staden, hvor deres Exemplarer kunne modtages.

Joh. Nik. Høst.

Kjøbenhavn, Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 36. Fredagen den 4 Mai 1832.

Til Vaaren!

„Ungdom og Uskyld og Skjønhed omringe
Livets hver yndigt frembrydende Dag:
Vaarens de herlige Roser udspringe,
Pluk dem og nyd dem, før Alder gjør svag!"

Velkommen fra Din Himmel, skjønne Vaar!
Med Yndets Blomstersmiil Du huldt fremtræder,
Du vækker Haabets Fryd og Ømheds Glæder
I hvert et Bryst, som varmt for Dyden slaaer.
Velkommen blide Vaar, Du Guddoms Kjærlighed!
Det svage Støv Du skjænke himmelsk Trøst og Fred!

Du lokker Blomstret frem af Jordens Skjød,
Og Kornets Spire, som i Ag'ren hviler:
Din Luftning over Mark og Enge iler —
Alt hylder, hvad Din høie Almagt bød;
Du smykker Krat og Lund med spæde Bladehær,
Og vækker Kraft og Liv i Kilde, Flod og Kjær.

Høit stiger Lærken imod gyldne Skye,
Dig prisende i kjælne Melodier,
Ømt toner Nattergales Harmonier
Fra fierne Busk, i Løvets Skyggelye;
I Bækkens Raslelyd fra Dal, fra Søe, fra Skov,
O Himmelvaar! sødt toner Fryd Din store Lov!

Her i Dit Moderskjød, Din Blomsterfavn,
Velgjørende Du mig Dit Offer skjænke! —
Løsriv hver Sørgende af Mismods Lænke,
Spred Glemsel over Hjertets dybe Savn! —
O skjønne blide Vaar! Algodheds Kjærlighed,
Det svage Støv Du skænke Haabets Trøst og Fred!

J. M. Abildgaard.

Om Titel- og Rangsyge.

Om Titel og Rangsyge er der fra den Tid af, da Menneskeslægten begyndte, som et andet Barn, at skonne, og indtil den Tertš af et Minut,

hvori jeg nedskriver dette lille t, skrevet saa meget baade i Spog og Alvor af Fader Rabener og Fader Rahbek, Fader Holberg (der selv fik sig en Titel, Baron, der baade betyder Friherre og Dosmer, et satirisk Valg af den honette Ambitions Forfatter!) og Fader Heiberg o. s. v. og alle deres Sønner, inclusive til Jørgensen Jomtou og min, Monsieur Simplexes, Simpelhed, at dette Æmne synes at være næsten udtømt. Til mine smaae, om man tillader det, humoristiske Stykker om Titel- og Rangvæsenet, hvormed jeg af særdeles Naade har beæret dette Blad, og hvormed jeg ikke troer at have kastet Perler for de største Philosopher blandt Dyrene, de sorgløse Cynikere eller Sviin, tager jeg mig imidlertid den allernaadigste Frihed, at tilføie nogle Bemærkninger af min egen Ringhed, og af „Tilskuerens" den ovennævnte tænksomme og sagkyndige J. Jomtous Tidsblad. (At jeg sætter mig selv først, vil den finere Portion af Publicum finde meget fiint og meget rigtigen; thi — kan jeg ikke med ligesaa megen Føie (og lidt til maaskee, saa det bliver mere) udraabe: „Jeg er en af Københavns første Humorister!" og, „Hvad skylder ikke Danmarks Fordøielse min lattermilde Pen!" som en vis Mand for mange Aar siden udraabte: „Jeg er Danmarks første Digter!" og, „Hvad skylder ikke Theatercassen min Pen!" og med ligesaa megen Ret, som han, kan jeg tilføie, ifald det gik mig, som ham: „Mig tør man byde Sligt! Mine Aandsarbeider tør man forkaste!" — Nei, kommer ikke og bider Skeer itu med os To, Messieurs!)

Hvad mine egne Bemærkninger angaaer, da ere de over Hovedet ubetydelige, men i Grunden ikke uvigtige, og lyde, som følger: Titler og Rang ere ligesaa nødvendige i en Stat, som Ordenes Classeinddeling og Skilletegnene i en Grammatik; men Titlerne maae svare til den Paagjældendes Kald, og Rangen bestemmes efter sand Fortjeneste, og man maa hellere, efter vor hovedrigeste Digters og Prosaist, Herr' Tønders, Forslag, i hans samlede Skrivter, benævne en Mand efter hans Gjerninger og Verker, end med de selvsomme Titler, som i mange tusinde Aar have bebyrdet Verden. Ovennævnte populaire Philosoph finder

saaledes f. Ex. at „Holger Danske" er en langt mere passende Titel for Baggesen, end Ordet, „Justitsraad." Vi fik paa den Maade, hvis dette Princip blev valgt til fast Norm for Titelvæsenet, en meget fornuftigere Nomenclatur, end den, vi nu have; vi fik en Kong Salomon og Jørgen Hattemager Heiberg, en Hakon Jarl og Rübezahl Øhlenschläger, en Bethuliad- Bruun, en Gammelt og Nyt Tønder o. s. v. o. s. v. Titlerne maatte naturligviis undertiden modificeres efter Omstændighederne, f. Ex. Dagens Konge, Københavns Postmæster o. s. v. — Mange Mennesker have endnu, uagtet den Oplysning og fornuftige Frihedsaand, der er udbredt i Europa siden den nordamerikanske Krig og de to franske Revolutioner, med deres Affødninger, ligesaa megen Ærefrygtsblindhed for en Excellence, en Conferentsraad, en Naade, en min Naadige o. s. v. o. s. v., som mangen Haans og Pieer, høist ydmyge Medlemmer af den underdanige Soldateska, have Lydigheds-Blindhed for en tapper Lieutenants Stok, eller Sabelklinge, og det Værste er, at denne Ærefrygtsblindhed ytrer sig ikke blot i Titulaturens underlige Anvendelse, i mægtige Skrabud og i de dybeste Buk, men ogsaa i en underdanig Samtykkelse i de forderveligste Meninger. Hvor latterlige og moralskt trælbundne maae disse Mennesker ikke forekomme sig selv, hvis de have en lille Smule Gran af Fornuft! En saadan Aandstrældom kan ikke finde Sted i et andet Liv, eller i det Aandens og Hjertets Himmerige, som eengang skal afløse den jordiske Skrøbelighed. Der vil ingen Rang, og ingen Standsforskjel, og ingen jordisk Titulatur finde Sted. Der ere vi Alle lige, som Sønner og Døttre af een Fader, som Brødre og Søstre for een Herre, og, naar vi engang mødes der, hedder det ikke mere: „Underdanige Tjener, Deres Excellence, eller Deres Naade!" „Jeg har den Ære at recommandere mig, Herr' Etatsraad!" o. s. v. — men: „God Dag X.! Farvel, Y.! o. s. v., og jeg er overbeviist om, at man siger der „Du" selv til de største Mænd. „Velkommen, min ædle 4de Christian! min fritsindede Washington! min aandrige Shakspeare! min menneskekjærlige Howard! min ædle Coziusko!" o. s. v. vil gjenlyde der fra tusinde Læber med et broderligt Du og uden Titulaturstads. At vi nu der ogsaa faae Lov, at til-

raabe mangen Hedning, Tyrk og Jøde (f. Ex. Sokrates, Selim den Første, Moses Mendelsohn o. s. v.) det samme broderlige Ord, er ogsaa min fulde og faste Kættertro.

Følgende Bemærkninger af Herr' Jomtou, som findes i det 5te Nr. af hans Tilskuer d. A., tilføie vi, som vi haabe, til fornuftige Læseres Opbyggelse: „Det er vel ei iblandt Haandværksclassen, at denne (Rangsygen) har sit udelukkende Hjem; men det er i denne Stand, at den har meest fordærvelige Følger, og jeg vil derfor blot omtale denne. Om Professoren kaldes Conferentsraad eller blot Professor, eller Byfogden Justitsraad eller blot Byfoged, har, med Hensyn til deres Forhold og Forbindelser, liden eller ingen Indflydelse. Deres Omgivelser vedblive at være de samme, og deres Forretninger kunne de ligesaa vel udføre, fordi de have faaet en høi Rang, som tilforn. Hvad enten en Embedsmands eller rig Kiøbmands Kone kaldes Frue eller Madame, og hvad enten Deres Døttre kaldes Frøkener eller Jomfruer, medfører det dog ingen Forandring, med Hensyn til deres personlige Stilling eller Forhold. De have de samme Omgivelser, som før: de vedblive, som tilforn, at høre til Byens Honoratiores; de have de samme Udsigter for deres Børn, og komme i de samme Circler, som før. Men med Haandværkeren er det omvendt. Saasnart han sætter Foden paa Rangforordningens Trappestige, er hans Haandværk neden for ham, og han er for stor for sit Værksted. Herr Capitainen eller Herr Lieutenanten kunne da ei mere tilbringe Dagen paa Haandværksstolen; thi det vilde gjøre dem til Gjenstand for deres nye Omgivelsers Spot; deres Koner maae træde ud af deres simple Forbindelser, og indtræde i nye; deres Sønner kunne da ei blive Haandværkere; thi det var, at beskæmme Familien, og Døttrene kunne ikke blive noget Mindre, end Embeds- eller Handelsmænds Koner. For at kunne faae alle disse Fordringer realiserede, maa det hele Huusvæsen, Meublement, Bolig, Sysler, Fornøielser m. m. undergaae en Reform. Dette medfører fordopplede Udgivter, og den Omstændighed, at Manden ei mere, som før, arbeider i sit Verksted, foraarsager ei blot, at han Intet fortjener, men endog, at hans Verksted bliver maadeligt bestyret; thi hvor Mesteren ei er tilstede, drives Arbeidet ei med den Iver og Nøiagtighed, som det vilde drives, hvis han var tilstede, selv, om endog en duelig Mestersvend bestyrer det; thi denne vil dog, omendskiøndt han er baade duelig og retskaffen, mangle den Agtelse, som man yder Eieren. Sønnerne kunne ei arbeide iblandt gemene Læredrenge, og maae derfor studere eller blive Handlende, og Døttrene see ned paa enhver Haandverker, som Ørnen paa Myretuen, og indlade sig ei med Andre, end med dem, som de ansee for at være deres Lige. Men, da vi have bragt det saa vidt, at just ei ret Mange givte sig af Kærlighed, men derimod desto Flere af Bihensigter, saa er det en Selvfølge, at slige Piger blive Piger, om ei noget værre, saalænge de ere i denne Verden. Mangen huld Skabning, der vilde have kunnet være en retskaffen Mands tro Ledsagerske og Lykkes Skaberinde paa Livets Bane, sin Families Stolthed og Prydelse, den ømme Veninde og den sande Moder, forfeiler derved sin Bestemmelse, og bliver enten en gammel Tante eller een af hine Ulykkelige, der gjøre selv Livets skiønneste Følelse til en Handelsgreen, og ere Gjenstand for de Bedres Medlidenhed og de Laveres Spot. Det vilde derfor vist være et af de meest helbredende Midler for vor Glimresyge, og et af de nyttigste for Samfundet, dersom Ophævelsen af Rangen og Gageringen ved Borgervæbningen her i Staden fandt Sted, og den samme Simpelhed, som findes i Smaastæderne, og som fandtes tilforn her, blev indført. Det her i Byen værende Militairvæsen sætter Borgeren paa en og samme Tid i to Forhold; som Borger, byder hans Pligt ham, at sørge for sig og Sine; men, som Officier, byder den militaire point d'honneur ham, at ansee Haandarbeid, som nedværdigende. Naar Borgeren vil opfylde sin Bestemmelse, som Borger, maa han ansee Militairvæsenet, som en Biting. Officieren maa da blot stikke i Uniformen og Port d'epeen, og, naar de ere lagte tilside, maa Borgeren staae, hvor Stridsmanden stod. Lever han derimod stedse, som Officier, uden for Tjenesten, da vil han snart ophøre, at være Borger, eller, i det Mindste, vil han snart blive en Forarmet, med mindre hans Hjælpekilder ere uudtømmelige.“

Saavidt Herr' Jomtou. Vi slutte med følgende jovialske Anekdot, som skal grunde sig paa historisk Sandhed. En meget velhavende Bogtryk-

ker, altsaa en quasi-literair Mand, var, for nogle Aar siden, bleven Capitaine ved Borgerskabet. Han havde ikke nedlagt sin Profession. En Boghandler sendte et Bud til ham med en skreven Seddel, som han havde adresseret: „S. T. Herr' Bogtrykker X," og hvori han forlangte et Exemplar af et af Mandens Forlagsskrivter. „Her boer ingen Bogtrykker af det Navn," svarte Manden. Da Boghandleren fik denne Besked, adresseerte han sin Seddel, „Til S. T. Herr' Capitaine X," og nu — fik han Bogen.

Simpler.

Frierbrettet.

(Originalt Lystspil i fire Acter af X.)

Personerne.

Meier, Ungkarl paa 43 Aar.
Møller, Justitsraad og Enkemand.
Amalia, } hans Døttre.
Josephine }
Vilhelm Andersen, theologisk Candidat.
Carl Hansen, juridisk Candidat.
Md. Bruun, en gammel Enke.
Sophia, hendes Datter.
Jfr. Marthe Raunstrup.
Jfr. Nathalia Phrasenreich.
Jfr. Rachel Humpertz.
Jfr. Sidsine Gedskine Gertrudia Fløiberg.
Jens, Meiers Tjener.
Borgere, Bonderkarle, Tjenestepiger, Modejunkere, gamle og unge Damer, Drenge, Jøder, Matroser o. s. v.

Første Act.

(Et simpelt, men smagfuldt meubleret Værelse hos Meier.)

Første Scene.

Meier (alene, sidder ved et Skriverpult, og tæller Penge). 100000 Rigsbankdalere i kon-

gelige Obligationer! Ja, det er dog en ganske smuk, lille Capital. O Du velsignede salig Oncle! Med alle Dine Særheder, med Dit indskrænkede Hoved og Dit sammenskrumpne Hjerte, var Du dog en velsignet Mand, N. B. da Du lod en Apoplexi slaae Dig ihjel, og mig blive Din Universalarving. Havde Du levet en halv Snees Aar længer, vilde vist Viintappere, Restaurateurer, Svirebrødre og tjenstvillige Pigebørn have gjort Ende paa den rige, vestindiske Planteurs jordiske Mammon. Ja, Du var en velsignet Mand, da Du døede; thi da arvede jeg denne lille Capital, som jeg nu i 5 Aar har oppebaaret Renterne af. 4000 Dalere om Aaret ere dog, i 5 Aar, 20000 Dalere, som jeg for det Meste kun har anvendt paa mig selv, naar jeg undtager nogle smaae Summer, som jeg har givet til Trængende; dog det Sidste maae vi sige saa sagte; thi Væggene have undertiden ogsaa Øren. — Det er dog Snaus med dette Pebersvende —, Ungkarleliv vilde jeg sige, — Pokker maa hedde Pebersvend, førend man har fyldt de 60. I sit 43de Aar er man, efter min Mening, endnu en Ungkarl. Ja, det er dog Snaus med dette Ungkarleliv. Man er saa eensom, man bliver saa melancholsk. Jeg maa have mig en Kone. (Det banker). Kom ind!

Anden Scene.

Meier. Justiceraad Møller.

Meier. Velkommen, Herr' Justitsraad!
Møller. God Dag, min kære Meier! Min Vei faldt just her forbi, og saa maatte jeg op og see til Dem.
Meier. Tak, min gode Ven! De kommer, som De var kaldet.
Møller. Hvorledes det?
Meier. Skaf mig en Kone, Herr' Justitsraad!
Møller. En Kone? Hvor vil De hen? Troer De, at man skaffer en Kone saa let tilveie, som en Støvleknegt, eller bilder De sig maaskee ind, at jeg er Ægteskabsmægler? Nei, min Fa'er, med saadannne Sager giver jeg mig ikke af. En Comptoirchef i Rentekammeret er ingen Kobbler, maa De vide.

Meier. Naa, bliv nu ikke vred, Herr' Justitsraad! Jeg kan, min Tro, ikke leve længer, som Ungkarl. Jeg maa have mig en Kone; Penge har jeg, veed De; en god, sund Forstand, som jeg har dyrket saa godt, jeg har kunnet, troer jeg ogsaa, jeg besidder; man har jo endog sagt, at de Smaaskrivter, jeg har udgivet, vidne om mangesidige Kundskaber; og det Bedste og det Vigtigste i Livet, i mine Tanker, et varmt følende og oprigtigt Hjerte og Ærlighed mod Enhver uden Forskjel, er jeg stolt af at kalde min Eiendom, og takker jeg Gud for. Det Øvrige, jeg mener, Façonen og Scabelonen, er vel ikke noget særdeles Herligt, men kan dog vel passere, tænker jeg. Jeg bliver ganske melancholsk af dette Eremitliv. Mine Bøger, mit Skriveri, min Fløite, mine Blomster, mine Fugle og min Hund, kort sagt, mit hele Menageri, er jo ret godt, og morer mig ogsaa undertiden, men jeg bliver dog tilsidst keed af det; jeg maa have mig noget Faemininum af min egen Art. Skaf mig en tækkelig Kone, Herr' Justitsraad, men ingen Modedukke, ingen Gaas og ingen Jesabelle!

Møller. Nei, hør engang, hvor Manden er veltalende! Det er nu ret godt, Herr' Meier, at De vil have en Kone; det finder jeg meget fornuftigt; at De vil have en tækkelig Kone, er ogsaa ganske i sin Orden, og at hun ingen Modedukke o. s. v. o. s. v. maa være, er intet ubilligt Forlangende af Dem. Men, veed De hvad, Herr' Meier? Det undrer mig, at De, der har saa mange Bekendtskaber, og kommer omkring i saamange Familier, hvor der ere voxne Døttre, ikke endnu har truffen paa en Pige, som De kunde faae Lyst til at vælge til Deres Kone.

Meier. Nei, jeg forsikkrer Dem, jeg har ikke truffen paa en Eneste, som jeg kunde være tjent med. Jeg er ikke saa vanskelig i den Henseende, at jeg vilde bryde mig om nogle smaae Feil hos min tilkommende Kone, men de qvindelige Skabninger, jeg har truffen paa, hørte, desværre! til en af de Arter, jeg nyligen nævnte Dem, eller ogsaa til den sprænglærde Slægt, hvilket jeg skyer som en Pest.

Møller. De har altsaa havt en uheldig Skæbne. Men, skal jeg give Dem Anslag paa en Kone, maa De, i det Mindste, sige mig, hvad Alder hun omtrent skal have, og hvor mange Penge hun skal eie.

Meier. Ja, hvad det Første angaaer, da kan De nok vide, at jeg, for sine Aarsagers Skyld, ikke vil gaae hen og givte mig med en Pige paa en Snees Aar eller derunder. Nei, min Fa'er, hun maa, i det Mindste, være en 35 à 36 Aar, og, hvad Pengene angaaer, det er ikke min Sag. Har hun Nogle, ih, saa er det ret godt; har hun Ingen, men er saa fattig, som en Kirkerotte, er det mig det Samme; saa har hun maaskee færre Nykker, færre Modegriller og Modesygdomme, og mere sund, ufordærvet Forstand og renere Følelser, med mange af vore rige Modedamer. Skaf De mig saadan en Kone, saa skal De, min Tro, faae god Courtage.

Møller. Som jeg har sagt Dem, jeg er ingen Ægteskabsmægler, og altsaa vil jeg heller ingen Courtage have. Desuden er jeg den urette Person at henvende sig til i denne Henseende, da mit Familiebekendtskab er meget indskrænket. Jeg kender, i Sandhed, ingen Piger af den Alder og med de Egenskaber. — Men, veed De hvad, Herr' Meier? Sæt De et Avertissement om saadan en Kone i Adresseavisen! Det er jo Moden nuomstunder baade i og udenfor Vaudeviller.

Meier. Aa, den Mode er allerede gammeldags. Men — kunde man ikke finde paa noget Splinternyt? (han betænker sig). Hør, jeg vil frie paa en ganske original Maade. Jeg har jo mit hele Liv igennem været en Original, baade i det Væsenlige og Uvæsenlige. Jeg gaaer uden Halsklud, er altid klædt i Graat, fra Top til Taa, gaaer uden Stok og uden Frak, selv i den strængeste Kulde, staaer tidligen op og gaaer tidligen tilsengs, siger altid min Mening reent ud, og har aldrig forstaaet at være Spytslikker, Hykler, Kryber, Øretuder og deslige. Er jeg da ikke en Original naar jeg er det ganske Modsatte af det, som Modens Herrer ere? Nu vil jeg ogsaa være original i mit Frieri.

Møller. Naa, hvorledes vil De da bære sig ad? Lad os høre!

Meier. Naa, saa hør da! Men lee ikke for meget ad mig; thi ellers bliver jeg vreed i Peruquen. Jeg hænger et Frierbret ud, ligesom Andre hænge Leiebretter ud, naar de have Værelser at

udleie. De gode Damer kunne leie mig for Livstid eller for kortere Tid, naar jeg ikke behager dem. Det Samme kan jeg ogsaa gjøre ved dem, saa det er en gjensidig Leie.

Møller. Ha, ha, ha! Den Idee er original. Ha, ha! ha!

Meier. Ja, hvad Pokker! Man maa finde paa noget Nyt. Mennesket ligner jo et Huus. Kalder man ikke Hovedet øverste Etage?

Møller. Maa jeg da høre, hvorledes Indskriften paa Frierbrettet skal lyde?

Meier. Omtrent saaledes: Paa første Etage i dette Huus boer en Ungkarl, paa 43 Aar, rask og rørig, med en sund og veldyrket Forstand, et oprigtigt Hjerte og en Formue af 100000 Dalere, som lader sig leies for Livstid, eller, hvis der skulde komme en stor Kurre paa Traaden, for kortere Tid, som Ægtemand til en tækkelig, god og fornuftig Pige paa 35 à 36 Aar. At dett. er en gjensidig Leie, følger af sig selv. Modedukker, Gæs, Isabeller, sprenglærde Drager o. s. v. o. s. v. frabeder han sig Besøg af. Lysthavende, som ere udrustede med de ovennævnte Egenskaber, vilde behage at melde sig jo før, jo heller.

Frederik Meier."

Møller. Bravo, Bravo! det bliver, min Tro, evige Løier. Troe De mig, De vil faae Frierske i Hobetal; men vogt Dem for Masquerne!

Meier. For Masquerne?

Møller. Ja, De kan være sikker paa, at der vil komme mange giftesyge Damer, udrustede med alle Forstillelsens Vaaben.

Meier. Jeg skal nok tage mig iagt. Jeg kender alle Forstillelsens Kunster. Jeg har ikke været Medlem af det dramatiske, literaire Selskab i 10 Aar for Intet. De kan troe, jeg har havt Nytte deraf, min Fa'er!

Møller. Ja, ja, jeg kan, min Tro, godt lide Ideen; men, jeg siger nok engang, Herr Meier, tag Dem vare! „Mands List er vel behende, men Qvindelist uden al Ende." Og — hvad mener De, Politiet vil sige dertil? Sligt giver jo Anledning til Opløb.

Meier. Aa ikke stort mere, end, naar Hoishænger Literatus Ledermann, Hans Pandekage, Madam Voltisubito og sine andre Billeder ud til Skue. Desuden er Politimæsteren min gode Ven.

Naar jeg siger ham, at det er et psychologisk Experiment, eller et Forsøg paa Menneskekundskabens Vegne, eller hvad jeg kan finde paa, saa er jeg vis paa, at han dicterer mig ikke høiere Straf, end en lille Mulct, som jeg med Fornøielse skal betale, enten min Idee skaffer mig en god Kone, eller blot en lille Portion Løier.

Møller. Ja, Tingen er vel ikke saa farlig. — Hermed vil jeg befale Dem Venus, Amor, Hymen og Politimæsteren i Vold, og sige Dem Farvel. Jeg skal imidlertid see, om jeg kan opspore en tækkelig, god og forstandig Pige til Dem, som De i Nødsfald kunde vælge til deres Ægtemage, ifald Ideen med Frierbrettet skulde slaae feil. Farvel!

Meier. Tak skal De have, Herr' Justitsraad! Farvel!

(Møller gaaer).

Tredie Scene.

Meier (alene).

Naar jeg ret betænker det, er det rigtigt nok en pudseerlig Idee, at hænge et Bret ud for at faae sig en Kone; men det er nu engang min Skødesynd, at jage efter Originalitæt, og den bliver jeg nok ikke saa let fri for paa denne sublunariske Klode. „Aanden er villig, men Kødet er skrøbeligt," hedder det jo; men hos mig, troer jeg, Aanden ogsaa er skrøbelig. Dog — denne Skrøbelighed, mener jeg, er, i dette Tilfælde, ganske uskyldig. Denne Maade at frie paa er dog altid ligesaa god, som at frie i Adresseavisen. Alt Slags Frieri er dog meer eller mindre et Lottori, selv den gammeldags Maneer, enten man gaaer ligefrem tilverks paa ærlig Sømands Viis, eller paa Omveie med mange Krumspring, som de Herrer Poeter og andre romantiske Herrer o. s. v. o. s. v., eller ved Underhandlinger med Papa og Mama om Contanter, Obligationer, Huus og Gaard og andet Liggendefæ, som de prosaiske Egoister. Altsammen er Lottori. Men, det forstaaer sig, at den er en Nar, som strax slaaer til og køber Katten i Sækken. Nei, man maa, min Tro, først besee Varene, og det vil jeg ogsaa gjøre ved mit Experiment. — Nu vil jeg da skrive mit Frierbret. (Han sætter

sig hen ved Skriverpultet, og skriver; efter et lille Ophold raaber han:) Jens, hør engang!

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Dr. Weidemann, Udg. af Tidsskriftet „Salina" i Halle, har udgivet en lille Brochure: „Om Nødvendigheden af et hemmeligt Politie i Tydskland". Forf. mener hermed ikke det grove hemmelige Politie, der bestaaer i Pressens Indskrænkning, Spionerie, Krænkelse af Brevhemmeligheden, hemmelig Gjennemsøgelse af Papirer, Arrestationer, Concussioner og deslige, men et finere (og saaledes et endnu slettere) der skal bestaae af erfarne og med Folkelivet fortrolige, som retskafne (!) Mænd bekjendte og i offentlige Embeder staaende Statstjenere, der skulle ansættes som Politiets ubekjendte Agenter (!!). og med en meget rigelig Lønning (!!!) og hvis Pligt kun skulde være at sanke Efterretninger (altsaa dog et hemmeligt Spionerie), for at opdage intenderede og begangne Forbrydelser &c.

— Gadefeiningen i Paris, der skal være en meget indbringende Entreprise, har Pèrier, der, som bekjendt, er en god Regnemester, overdraget til sin Ven Politiepræfekten Gisquet; og siden denne saaledes er bleven Renovationsdirecteur, ere 3000 fattige Djævle, som hidtil besørgede Gaderensningen, brødløse.

— I engelske Blade er endnu bestandig Talen om at formæle Don Miguel med Donna Maria da Gloria. „Er det ikke" bemærker „Der Eremit", „menneskekærligt, at tømre en Brudeseng istedetfor en Galge?"

— Det er udenfor al Tvivl at der nu ikke bliver Krig: Hr. Rothschild har erklæret, at hvis Magterne ikke i Mindelighed afgjøre den belgiske Sag, giver han ikke en Doit mere.

— Efter parisiske Blade er en ny Eftertryksmethode opfundet og bragt til Udførelse i Brüssel. Den bestaaer i en Operation, hvorved i mindre end en halv Time al Trykken paa et heelt Ark kan føres over paa en lithographisk Steen, saa at Papiret bliver ganske hvidt igjen. Ved Hjælp af et Fluidum bringes de paa Stenen overførte Typer inden en Times Forløb ud i Relief; 1500 til 2000 Aftryk kunne saaledes der nøiagtigt ligne den originale Typographie.

— Alle de Polakker, der opholdt sig i Göttingen, ere paa russisk Requisition blevne arresterede, og deres Papirer, Breve og Bøger fratagne dem af Politidirecteuren Beaulieu, og sendte til Hannover for at gjennemsees. Det bør herved ikke lades ubemærket, at det brittiske Ministerium ikke har nogensomhelst Control over det hannoverske Hof.

(Kp.)

— Man spurgte et Medlem af Academiet i Paris om, hvor mange Medlemmer af Academiet der havde været tilstæde ved Kongens Morgenaudients (1830), foruden ham. „Fire", var Svaret. — „Altsaa samtlige Medlemmer af Academiet", tilføiede Talleyrand. — „Hvorledes det? Der er jo 40." — „Ja 4 og et 0 gjøre jo 40." (C. Müchler).

— Frøken, i gamle Dage Frøiken (ligesom Poiken, en lille Pog), et lille Frø (Frøkorn) eller en lille Frø; det kommer an paa, om det er smaae nysselige Pigebørn med forstandigt Sind og vellydende Tunger, eller Sladdertasker med Pjet-Pjat og Frøqvæk, derefter maa Afledningen rette sig; ogsaa kan det komme af Frue, en lille Frue, et lille Fruentimmer, fordi Frue er mere, end Frøken, eller Frøken en Indledning til en Frue, ligesom Fräulein, et Formindskelsesord, eine kleine Frau, og Jomfru (Jungfer, Jungfrau), en ung Frue, eller et ungt Fruentimmer, Begyndelsen til en Frue; thi, at Fruentimmer (bedre Fruentømmer) er et Stykke Tømmer, hvoraf man kan giøre en Frue (ↄ: en givt Kone), ein Stück Zimmer, woraus man eine Frau machen kann, vide alle berangede

og uberangede Mandspersoner, Mandslinger og Andre. (Jeg)

— Abbedissen i Chelles, en Datter af den berygtede Hertug af Orleans, skrev til ham og bad ham om en Gunstbeviisning. Hun havde underskrevet sig i Brevet: „Jesu Christi Gemahlinde". Hertugen svarte hende: „Jeg har allerede staaet alt for længe paa en spændt Fod med min Svigerson, til at jeg kan bevilge hans Ægtefælle Noget." (C. Müchler).

— Ordet crack er et righoldigt og betydningsfuldt Ord i det engelske Sprog. Det betyder: 1) Knagen, Knald, Smæld; 2) Virkningen deraf: Spræk, Revne, ogsaa: Revnen, Sprækken, Bristen; 3) deraf: Kyskhedens Krænkelse; deraf en H. . . (hos hende har Kyskheden faaet en Revne); 4) Spræk i Hjernen; deraf: a) en Nar, b) en Halvtosse, c) en Praler; thi disse 3 Classer af Rangspersoner have alle meer eller mindre sprukne Hjerner, hver paa sin Maade; a crack-fart (som ellers er en vis Slags Vind) betyder ogsaa en naragtig Politikus; man kan næppe tænke sig noget bedre Navn paa en politiserende Vindmager, end crack-fart. A crack-hemp eller a crack-rope er vort Galgenstrick. A cracker er en Raquette og en Skryder; man seer, at den er beslægtet med crack-fart. Naar der skeer en Spræk i en Mands Formue, siger Englænderen: „Han er sprukken, eller, brukken (he is crackt or broken). Et træffende Navn paa den ovenomtalte Skryder og Knalder er ogsaa det fra det Italiænske i England optagne cacafuego (ↄ: En, som producerer Ild paa Naturens Vei); Franskmanden kalder ham fanfaron, Trompeter, og rodomont, Bjergomstreifer; men det bedste Udtryk er dog Bjergforskærer (tranche-montagne); et Bjerg er den ringeste Kost, saadan en Karl kan tranchere. (Jeg selv).

— Man talte i et Selskab i Paris om, at Ministeren, Baron Louis, havde ved Englænderen Barings Mellemhandling kobt et Landgods imellem Dower og London. „Hvorfor ikke imellem Dower og Calais?" sporgte en aandrig Dame, som havde seilet Geographien forbi. (C. Müchler og Ipse Ego).

— „Her boer vist en fornem Herre", sagde en flau Vittighedsjæger, da han gik forbi et Huus, til Eieren, som var hans Bekendte, og som saae ud af Vinduet. — „Hvorfor det?" — „Abekatten seer jo udaf Vinduet." — „Nei, De tager feil; her boer en Møller: der staaer jo et Æsel uden for Døren." (C. Müchler).

— Der er Ingen, som gjør mere af Englænderne, end Tydskerne; thi englisch betyder hos dem baade ængleliq og engelsk. Baggesen var af en anden Mening; thi han kaldte dem efter 1807 ikke Englændere, men Djævellændere. (Mig selv).

— Anden snadrer, Menneskebarnet sladrer; heraf kan man med Føie slutte, at der maa være en Andenatur i alle Sladderhanke. Et Beviis for den pythagoræiske Sjælevandring! (Red).

— En katholsk Præst udraabte engang med Pathos paa Prædikestolen: „Jeg erkender, at jeg er et syndigt Menneske; men, o Herre! jeg raaber til Dig, visk mig om Munden med Din Barmhjertigheds Serviette!" (C. Müchler).

— En Dame, som sminkede sig meget stærkt, forsikkrede engang Marquis de Bievre i et særdeles omt Øieblik, at hun elskede ham indtil Vanvid. Marquisen, som gerne gjorde Calembourgs (Ordspil), svarte: „Naadige Frue! Jeg beder Dem, tal uden Sminke!" (C. Müchler).

Kjøbenhavn, Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 37. Tirsdagen den 8 Mai 1832.

Göthes Indtrædelse i Elysium.

(Frit, efter Treumund Wellentreter.)

Elysium.

(De gamle Digteres Forsamling).

Homeros.

Hvo er den Jordens Søn, som, nu befriet
Fra Støvets tunge Lænker, hist fremtræder
Med statelige Skridt, med mægtig Kraft,
En Gubbe, høi og skjøn, med ædle Træk,
Som seer paa os med sine Straaleblik?
Fra Oververd'nens Kyst han kommer hid,
Hvor Sangforeningen af Skjaldene
Og Tonekunstnerne, med Laurbærkranse,
Som aldrig visne; om de skjønne Hov'der,
Fornye, gudbesjælte, Sangens, den
Udødeliges, glade Væddekamp,
Hvori de høit lovprise Guders Lod,
Og dybt beklage Dødeliges Jammer;
Med Blikket, mere frit, og nu forløst
Fra Jordelivets Qval, indaander han
De salige, udødelige Guders
Ambrosia-Luft.

Sophokles.

See! han, der nærmer sig, han synes ei
En Gubbe, Ædleste! o nei, en Mand,
Med mægtig Kraft, med skjønt og aandrigt Aasyn;
Om Hovedet Berømmets Krans han bærer
I Digterriget. Panden straaler klart;
See, hvor det skjønne, stolte Øie lyner!
Beskuende den Skjønhed, som fra Him'len
Nedstammer, synes nu hans frie Aand,
Som vor, at aande Livets Overflod
Og Livets Fryd.

Aristophanes.

Hvorlunde? Kalde I en Gubbe, og
En Mand hiin Yngling, der saa dristigen
Sig nærmer, frisk i Ungdoms Overmod?
Spot er der i den stolte, høie Pande,
Spot i det vittige og lyse Ansigt,
Spot i det muntre Øies frie Blik,
Og Spot i Mundens fine Humortræk!
Ja, Fugle! dette er min sande Broder!
For ham I vogte Eder! Streng er han;
Han kender ei til Skaansel, naar han spøger;
Gemeenheds Spot er ikke Spøg; han taaler
Saa lidet den, som Narrens usle Vandvid.
O Vee! med Fuglespotten er det nu
Forbi; den Yngel kommer ikke her!

Göthe (nærmer sig).

Hvad seer jeg? Drømmer jeg, som eengang Tasso,
Da han den overvættes rige Lykke,
Som for hans stille Attraa Gjenstand var,
Saae pludseligen, overrasket, i
Dens uomfattelige Overflod?

Da spurgte han: „Hvo er den Hedengangne?
„Hvo er den skjønt bekrandste Fortids-Yngling?
„Hvo nævner mig hans Navn, hans Daad, hans Værd?"
(Et Chor af Muser fremtræder).

De ældre Muser.

Melete.

De yngre Søstres muntre Skare takker
Dig varmt, fordi Du dyrked' deres Kunster;
Men vi, som er' af ældre Herkomst, prise,
Og fremfor alle jeg, Dig, som en Tænker,
Der, stedse ny, som Sædemanden, hvert Aar
Udstrøede Aandens Guldsæd rigeligt
I Tidens Agerfure.

Mneme.

Jeg priser Samleren, som nær og fjernt
Med Speiderblik opdaged' Snillets Skatte,
Og tolked' deres Værd for Mængdens Aand,
Seen til at fatte, hurtig til at glemme,
Hvad der er Stort.

Aoide.

Jeg roser, at til tryllerige Vellyd
Du stemte ofte Sprogets haarde Ord,
Og Talens tunge Jord forvandlede
Til rullende og lette Tonebølger.

De yngre Muser.

Kalliope.

De Dødeliges Sæder, Hjertets Dybde
Du skuer, Digter! og de Levende
Med Liv Du maler.

Klio.

Som Maleren det stille Landskabs Billed,
Du Folkeslægter, Tidsbegivenheder
Paa Livets Tavle med min Griffel skildrer.

Euterpe.

Som Fløitens Melodier Selskabsdandsen,
En livfuld Tact hvert Billed, som Du skaber,
Ledsager.

Melpomene.

Du Tankens, Daadens Frihed, Kamp mod Skæbnen,
I nye Former, med fornyet Liv
Paa Scenen kalder frem.

Thalia.

Naar legende Du griber Livet, og
Din muntre Leeg paa Scenen stiller frem,
Da yde Spøgets og Satirens Guder
Dig villigt Hjælp.

Urania.

Hvorlunde Dag og Nat fremavle Farver,
Har Du, som Gransker, først for Dagen lagt.

Erato.

Du Amors Leeg i yndigt Billed røber,
Men, hvad Du røbed', Charis dækker med
Sit Slør.

Polyhymnia.

Snart Nattergalens søde Klagetoner,
Snart Stormens vældige og vilde Brusen
Fremlokker Du i Leeg med Strængene,
Som Aand og Hjerte byde.

Terpsichore.

Som Tidens lette, yndige Gudinder
Omsvæve Lysets, Viddets, Kunstens Gud,
Saa svæve Dine Billeder om Dig,
Livfulde, lyse, klare, krandsede
Med Roser.
(Olympen aabner sig; Hebe svæver ned med Nektarskaalen.)

„Athene bragte ned i fjerne Oldtid
„Den fyldte Nektarskaal fra Himmelen;
„Prometheus, hendes Yndling, ønsked' det,
„At Mennesket — hans Verk — ved denne Drik
„I Varmen maatte føle Drivt til Kunsten."

Saa sende mig Olympens Guder alle
Med Nektarskaalen nu til deres Yndling,
Til Dig, o Kunstens, Aandens rige Søn!
Imodtag denne Løn for, hvad Du skabte!

Drik evig Ungdom her af denne Kilde,
Som Gudernes Herakles! Nyd, og lev
Et evigt Liv!

H. C. W.

Frierbrettet.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Fjerde Scene.

Meier. Jens.

Jens. Her æ a.

Meier. Denne Seddel bringer Du hen til Maler Palm, og siger til ham, at han skal sætte mig de Ord, der staae paa den, paa et Bret af samme Slags, som Leiebretterne, og at han maler Ordene med bravt store Bogstaver, for at de ret kunne falde i Øinene. Forstaaer Du mig?

Jens. Ja, Gu gjør a saa. Haar Hosbond Værelser at leie ud?

Meier. Nei vist har jeg ikke, men et heelt Huus.

Jens (som imidlertid har læst Seddelen). Nei, r, troer a, mari mæn, at Herren æ gaal. Herren frier paa jen Leiebret. Nu haar a, mæ Sæl, aaldrig seet saa gaalt i mæ livfødte Daue. Det æ jo akkerat, som de seier: „Vil Du hae mæ, saa tae mæ, og staa it og grin af mæ!" Naa, det vil, bitterkno, blyvv Løier og Laangkaal. Men — Herren æ vist gaal?

Meier. Bryd Du Dig ikke, om jeg er gal eller klog, men gjør, hvad jeg har sagt Dig, naar Du ikke vil have et Liv fuldt Prygl!

Jens. Nei, Gud bevaares, a seier manne Tak for saadden Traktering. A skal it ha Nouet af den Confect.

Meier. Naa, saa skynd Dig da, og staa ikke der og gab!

Jens. A gaaer, a gaaer. Naa, det vil, Drollen splitte mæ, blive Løier og Laangkaal.

(Han gaaer.)

Femte Scene.

Meier (alene).

Ja, jeg kan, min Tro, ikke selv bare mig for at lee derad. Jeg faaer vist mange løierlige Besøg i den Anledning. Men, hvo kan vide Peer Paarses Lykke? Jeg er vis paa, der kommer et Par Stykker derom i næste Politiven og Københavnspost. Folk faae da Noget at snakke om i nogen Tid; men det bryder jeg mig, min Tro, ikke Noget om. Hvo veed, om det ikke kan blive Mode med saadanne Frierbretter? Jeg vil gjøre mig udødelig ved denne Opfindelse, og det forekommer mig, at vi Danske ogsaa bør have noget Originalt for os selv i denne Henseende. — Jeg er dog bange, at den tossede Karl forretter sit Ærind galt. Jeg vil gaae efter ham, og med det Samme incaminere Sagen hos min gode Ven, Politimæsteren.

(Han gaaer.)

Anden Act.

(Et Værelse i Justitsraad Møllers Huus.)

Første Scene.

Amalia og Josephine (de sidde ved Vinduet og sye).

Amalia. Det er et fortræffeligt Veir idag. Jeg kunde ret have Lyst til at gjøre en Tour til Charlottenlund.

Josephine. Det er ogsaa underligt, at Fader aldrig tager ud med os i Skoven. Eengang imellem kunde han dog gerne gjøre det.

Amalia. Du veed jo, at han har saa mange Forretninger baade om Hverdagene og om Søndagen. Vi komme jo dog hver Søndag paa Frederiksberg.

Josephine. O ja, det er jo ret kønt derude; men hver Søndag den samme Tour, det keder ogsaa.

Amalia. Ja, jeg veed nok, hvorfor det keder Dig. Carl holder ikke Noget af Frederiksberg.

Han spadserer og romantiserer paa Kærlighedsstien ved St. Jørgens Sø.

Josephine. Nei, vil man see, hvor spydig Jomfruen er? Du holder nu saameget af Frederiksbergtouren, fordi Din elskede Vilhelm spadserer der hver Søndag et Par hundrede Gange op og ned ad Terrasserne forbi sin skelmske Amalia. — Men — (hun seer ud af Vinduet) see! der kommer jo Carl og Vilhelm med hinanden under Armen. De hilse.

Amalia. Jeg troer, de gaae herind. Ja, min Tro, gjøre de saa. De ere nok ikke ved deres fulde Fem. Naar nu Fader kommer og seer dem — Skulle vi dreie Nøglen om, Josephine?

Josephine. Nei, vist ikke. Hvad kan det hjælpe? Saa er jeg vis paa, at de slaae Fyldingen af Døren ud.

Amalia. Ja, men Gud, naar Fader kommer! (det banker). Gud, der ere de!

Josephine. Jeg troer, Du er bange for dem. Jeg lukker op. (Hun aabner Døren).

Anden Scene.

De Forrige. Andersen og Hansen.

Andersen. God Morgen, min bedste Amalia. Her bringer jeg Dig Num. 9 af Liunges Repertorium for Moiskabslæsning.

Amalia. Tak, min gode Vilhelm!

Hansen. Og her, min bedste Josephine, er Grev Essex.

Josephine. O, det Stykke har jeg længe ønsket at læse.

Hansen. Ja, det vidste jeg. Det er ogsaa skrevet med et Frimod og en Sandhedskærlighed, som gjør Forfatterens Hjerte Ære, og er udrustet med en dramatisk Interesse, som vidne om Snille og Kundskaber.

Amalia. Men, hvor tør De, mine Herrer, komme her? Hvad vil Fader sige, naar han kommer hjem?

Andersen. O, han er jo paa Rentekammeret hele Formiddagen.

Amalia. Ja, undertiden kommer han dog hjem.

Hansen. Ja, hvad gjør det til Sagen? Det er jo en uskyldig Ting, at to saadanne flittige, beskedne og elskværdige unge Mandfolk, som vi, (naar vi selv skulle sige det,) besøge to smukke, gode og fornuftige Piger.

Andersen. Ja, det har Du Ret i. Vi ere saa beskedne, at vi ikke engang bede om et Kys

Hansen. Men tage det (i det han kysser Josephine).

Andersen (i det han kysser Amalia.) Jeg maa ogsaa have min Løn for mit Repertorium.

Josephine. De unge Herrer ere, virkeligen, meget dristige.

Amalia. Ja, det maa jeg tilstaae.

Andersen. Og Jomfruerne meget overbærende.

Hansen. Kan ikke negtes, og erkendes af mig med største Taknemmelighed.

Andersen. Jeg samme Mening underskriver.

Hansen. Men har De hørt den morsomme Historie, hvoraf hele Byen er fuld idag? En Deel af Østergade er propfuld af Mennesker, som staae der, for at see og læse Indskriften paa det splinternye Leiebret, som den rige Herr Meier har hængt ud.

Josephine)
og) Et Leiebret!?
Amalia)

Andersen. Ja vist, et Leiebret, eller, rettere sagt, et Frierbret. Ja, det er en original Fyr, den Meier. Det er Noget for Pigerne.

Hansen. Han faaer vist mange Besøg.

Josephine. Der er vist ingen skikkelige Piger, der gaae efter saadant et Bret.

Hansen. Siig ikke det, siig ikke det! Penge ere Hovedhjulet i vore Dage, og af sin Alder er han en ret vakker Mand. Han har et klogt Ansigt, en ganske god Figur, og er jo bekendt, som en meget fornuftig, retskaffen og godgjørende Mand.

Amalia. Hvad staaer der da paa det Frierbret?

Andersen (tager et Papiir ud af sin Brevtaske). See der! Jeg har skrevet det af for Curiositætens Skyld.

Amalia og Josephine (læse og lee).

Amalia. Det er en morsom Idee!

Josephine. Det er da godt, at han ingen unge Piger vil have. Det er meget fornuftigt af ham.

Hansen. Ja, Du kender ham jo. Det er jo Din Faders Ungdomsven.

Josephine. Ja, han kommer et Par Gange om Ugen og besøger os.

(Fortsættes).

Theatret.

Bruden fra Lammermoor, originalt, romantiskt Syngestykke i 4 Acter af Herr' H. C. Andersen, Musiken af Herr' Capelmusikus J. Bredahl.

Løverdagen, d. 5te Mai d. A. opførtes ovennævnte Stykke første Gang for fuldt Huus. D. Majestæter, Kongen og Dronningen, D. K. H., Cronprincesse Caroline, Princesserne Vilhelmine og Caroline Amalie, Princerne Ferdinand og Hessen=Philipsthal, og D. H. Princesse Maria af Hessen, Princesserne Juliane og Maria af Glücksburg, og den unge Prince af Hessen beærede Digteren og Tonekunstneren med deres Nærværelse.

Herr' Andersen har været særdeles heldig i at omskabe den walterscottske Roman, „the bride of Lammermoor," til et romantiskt Syngestykke. Uagtet Grundtonen, der gaaer igennem det hele Sagn, hvorpaa dette musikalske, tragiske Drama er bygget, er mørk, og Katastrophen tragisk, oplives det dog af adskillige muntre Scener og af en lyrisk Flugt, som henriver os, og, i det Hele, vidner dette Stykke om, at den unge Digter har stort Talent baade for det Dramatiske og det Lyriske. Skotske Folkemelodier ere af Digteren og Tonekunstneren benyttede med Held til 3 Syngenumere, ligesom Musiken til Dansene er et Uddrag af samme Art af Melodier. Componisten har ved denne sin første Composition, ligesom Herr' Berggreen ved Musiken til „Billedet og Bûsten," lagt for Dagen, at han tør gjøre Krav paa Navnet, Tonedigter. Blandt de mange skønne og hjertegribende Syngenumere, nævne vi det melodramatiske Numer i 4de Act S. 79—80, som et udmærket musikalsk Syngemaleri. Vi vente, at „den danske Bies" musikkyndige Kunstdommer skænker Almeenheden en Bedømmelse over den bredahlske Tonedigtning.

Sir William Ashton, Storseglbevarer, Herr' Holm. Skøndt denne Rolle ikke hører til det Fag, som meest egner sig for Herr' H., blev den dog given af ham med Følelse og Værdighed. Vi følte meest Interesse for ham i Scenerne med Lucie. I Scenerne med Lady Ashton beklage vi, at den kraftfulde Mand maa lade sig beherskes af en ond Qvinde. — Lady Ashton, Jfr. Zrza. Jfr. Z. gav denne Rolle upaaklageligen; men hun har for fromt et Ansigt til at udtrykke Vrede og Hevngærrighed. Hun brillerede, som sædvanligen, i Syngepartiet; men det Værste er, at man ikke kan høre meget af de Ord, hun synger, saa overlæsset er hendes Syngepartie med Triller, Roulader og Snirkler, som ere overmaade skønne og kildre Øret meget behageligen, men kølne Sjælen. — Lucie, deres Datter, Md. Wexschall. Denne Kunstnerinde har en langt mindre brillant Syngestemme, og den har vel ogsaa tabt sig i de sidste Aar, men der har altid, i mine Tanker, været, og er endnu mere Aandigt i hendes musikalske Foredrag, end i den nys Nævntes. Md. W. udførte denne Rolle ganske ypperligen; især var hun mæsterlig i Scenen med Edgar i 2den Act, og i det ovennævnte Melodrama i 4de Act, som er meget vanskeligt, overgik hun sig selv. — Henrik, deres Søn, 14 Aar, Jfr. J. Fredstrup. Hun har kun een Scene i 3die Act, men hun udførte den med naturtro Sandhed. — Edgar, Junker af Ravenswood, Herr' Kirchheiner. Denne Kunstpræstation var saavel fra Sangens, som Spillets Side fortrinlig, naar vi undtage den Monotoni i Talen, som Herr' K. stundom, naar han ikke er opmærksom paa sig selv, henfalder i; dog bemærkede vi dette kun een Gang denne Aften. Blandt hans fortrinligste Syngenumere anmærke vi Recitativet og Cavatinen i 1ste Act, Arien: „Du, som kender hver

en Tanke" o. s. v., og Duetten med Lucie i 2den Act, og Arien: „Du var min Tanke, var min Drøm" o. s. v. i 4de Act. — Caleb Balderstone, Herr' Foersom. Denne Charakter er vel mindre komiskt og charakteristiskt udstyret (som nødvendigt var) af den danske, end af den engelske Digter, men den har Charakter nok, og gives meget charakteristiskt af Herr' F., uden at han ved dens Fremstillelse griber forstyrrende ind i det Hele. — Mysie, Md. Funck, der, ligesom Caleb, er et Tjenestetyende hos Edgar. Denne ubetydelige Rolle blev givet upaaklageligen. — Sir Hayston, Laird af Bucklaw, Herr' Waltz. I denne sin Debutrolle lagde Herr' W. det samme Talent, som Sanger og Skuespiller, for Dagen, som fandt saa lydelig Erkendelse ved hans Udførelse af Anders i „de to Sedler." Den Stemme, som reiste sig nyligen imod ham i Kbhvnsposten, og som en Unævnt i Adresseavisen falskeligen antog for at være hiint Blads Redacteurs, var nok Misundelsens eller den borneerte Dadelsyges Stemme. Jamberne fremsagde han i sine to første Repliker vel hurtigen, og derfor uarticuleret, men siden var hans Versdiction ypperlig. Han har en herlig, klangfuld Syngestemme, og alle hans Syngenumere bleve modtagne med almindeligt Bifald, undtagen det Første, der ledsagedes af en ubetydelig Hyssen, som qvaltes i sin egen Partiskhed. Visen i 2den Act, som han sang ganske fortræffeligen, er humoristisk, og lyder saaledes:

1.

Penge, Penge! tro mit Ord,
De er' Solen paa vor Jord.
Der, hvor Penge-Solen straaler,
Bachus leer fra fulde Skaaler!
Venner, Kone, Huus og Hjem
Vore strax i Solen frem;
Synker denne paa Seiladsen,
Ja, saa synker hele Stadsen,
Dog, hvis Sligt mig hænde maa,
Vil jeg synge glad; „Lad gaae!"
„Lad gaae!"

2.

Penge, Penge! skal jeg troe,
Er' i Livet Numer to.
Man ved dem faaer Been i Panden,
Ja, de lappe paa Forstanden,
Derfor er der Mening i,
At de kaldes Lapperi!
Bort med Griller og med Plage!
Nyd de korte Solskins Dage —
Snart vi ved Finalen staae,
Døden raaber da: „lad gaae!"
„Lad gaae!"

Craigengelt, en Lykkeridder, Herr' Seemann. Han udførte sin sqvadronerende Charakter, i det Hele, meget godt; men han maa moderere sig lidt; thi ellers griber han forstyrrende ind i Stykkets „mørke Grundtone," hvilket var Tilfældet i 4de Act. — Bidethebent, presbyteriansk Præst, Herr' Hvid. Den Anstand og Værdighed, hvormed Herr' H. giver denne lille Rolle i 4de Act, gjøre en meget god Effect. — Annie og Ailsie, to gamle Qvinder, Md. Andersen og Md. Winsløw. Disse Roller bleve meget godt udførte. Md. A's Ansigt var vel ungt. Md. W's Sang gjorde god Virkning. De Herrer Schneider, Brock, Kragh og Bille, og A. Fredstrup udførte deres Smaaroller upaaklageligen. Chorene og Dansene bleve givne til Publicums Tilfredshed. Stykket blev modtaget med levende Bifald, som fordoppledes ved Tæppets sidste Fald; dog blandede der sig deri en lille, høist ubetydelig og kun for et fiint Øre bemærkelig Hvislen, formodentligen af Misundelsens Slange, der døde i Fødselen. Til Slutningen anmærke vi, at Bucklaw udtaltes af Jfr. Zrza Bucklæw og ikke Bucklå med langt a, og at Herr' Andersen nu begaaer færre grammatikalske Bommerter, end tilforn (som Recensenterne i Literaturtidenden og i Maanedsskrivtet for Literatur tidt nok have bebreidet ham); dog skriver han gjorte i Imperfectum for gjorde, og, Du staaer mig, for, Du er mig (ɔ: Du forekommer mig at være); det er vel Smaating,

men — vigtige Smaating for en dansk Stylist og Digter.

Chraghnsintis.

Aphorismer.

Bakkelsebæst. Bagbæst er egenligen det Dyr, som, for sin Dovenskabs Skyld, maa gaa bagerst ved Plougen, eller en Centaur, som, efter Fabelen, var fortil et Menneske, og bagtil et Dyr. Ligesom man nu borde bruge Bagbæst, som Skældsord, om Dovenkroppe og visse unaturlige Syndere, og Staldbroder om enhver Tilhænger af dyriske Lyster, hvorfor det med Ret hedder: Ulysses og hans Staldbrodre, da disse tilligemed ham forvandledes til Sviin, N. E. og hans Staldbrodre o. s. v., men derimod ikke med Foie: Ohlenschlæger og hans Staldbrodre o. s. v., saaledes, for endeligen, efter denne lange Forsætning, at komme til Eftersætningen, borde man bruge Bakkelsebæst enten om en Lækkertand og Ødeland, som sætter sine Penge overstyr paa Bakkelser (rigtigere Bagelser) og deslige, eller om en slet Kagebager; thi, brugt i Alm. om enhver Klodrian, er Udtrykket upassende. At det oprindeligen skulde være et formildende Udtryk for Bagbæst, synes ikke rimeligt; thi da var Formildelsen yderst flau. Muligt var det dog; thi mange Ord i Sprogene skylde vist tilfældige Omstændigheder og enfoldige Menneskers flaue Spog deres Oprindelse. Ofte have de Lærde selv givet Anledning til underlige Forklaringer af Ordene. Saaledes er det bekendt, at Johnson, da han udgav sin store Ordbog, bekendtgjorde, at han ønskede at vide Oprindelsen til det Ord curmudgeon (Gnier); en Mand tilskrev ham da, at Ordet kom af det Franske cour og mechant, og underskrev sig „den ubekendte Correspondent"; denne Forklaring indførte Johnson, tilligemed Underskriften, i sit Verk, og Ash skrev siden i sin Ordbog: „Curmudgeon, af cour, ubekendt, og mechant, Correspondent." Bedre Beviis behøver man vel ikke for, at kloge Høns kunne gjøre Æg i Nælder. — Hertil hører ogsaa Oprindelsen til, at bigot betyder en Skinhellig (ogsaa et Slags Bagbæster og Bakkelsebæster.) Hollænderne strøg sig om Knæbelsbarterne og svore: „By God!" (ved Gud!); det saae Spanierne, som havde Krig med dem, og troede, at det var Navnet paa en Knæbelsbart, som de nu anskaffede sig og kaldte un bigote; Franskmændene kom siden til Spanien i Krigsanliggender, og, da de saae, at Spanierne vare hellige for Skinnets Skyld, kaldte de en Skinhellig un bigot.

Bal. Inclinationsgivtermaalenes Drivhuus.

Balancere. En Konst, som er høist nødvendig, og som er dreven meget vidt i vore Dage. Først balancerer man i Vesten og paa Jorden, saa paa stram Line, og saa tilsidst — paa slap Line. Det er det Vanskeligste, og ved det Experiment have mange brukket deres aandige Hals. At holde sin Aands og Hjertes Balancebog i rigtig Stand, er vigtigt for ethvert Menneske.

Ballet. En komisk Ballet er Terpsichores Vaudeville, ligesom Vaudevillen er Sangmusernes komiske Ballet.

Ballon. En Machine, hvori Margate i Paris reiser tilveirs for at undersøge, om der er Cholerastof i Luften.

Balsom. Slutning af en Recension indeholder undertiden en Balsom for de Ørefigener, Forfatteren har faaet i Begyndelsen og Midten.

Balstyrig er enten en, som ikke lader sig styres paa et Bal, eller en, som man kun kan styre ved at trække Sværdet ud af Balgen (Skeden) og vise ham Samme med en truende Mine. (Det kan man kalde Lærdom!)

Band. Var jeg Pave, satte jeg baade D. M., M. L., og F. D. S., og, i det Mindste, K. N's Raadgivere i Band.

Bande. Naar man vil bande æsthetiskt skønt, maa man studere „Freias Altar". Probatum est.

Bane. Hvilken Bane i dette Liv er den bedste? Det Spørgsmaal er ligesaa vanskeligt at besvare, som: „Hvilken Regeringsform er den bedste?"

Bange. Det er ganske morsomt at see,

hvor bange mange **Goliather** ere ved Siden af mange modige **Davider**.

Banquerot (Bankerot). Naar en Købmands Pengemasse (Banque) spadserer sin Vei (route), saa gjør han **Banquerot**, som borde hedde **Banqueroute**.

Bar ɔ: nøgen. En Vogn med **bare** Fruentimmer, et Selskab af **bare** Mandfolk, det er københavnske Udtryk, ligesom: Kærregaard (ɔ: Vogngaard), for, Kirkegaard, Gøssesteeg (ɔ: stegt Drengekød), for Gaasesteeg, o. s. v. Det kunde være interessant, at have en københavnsk Phraseologi.

Barbar. Grækerne og Romerne kaldte alle Fremmede **Barbarer**. Saaledes bør en ægte Københavner kalde alle Jyder, Lolliker, Fynboer o. s. v. **Barbarer**. Skuespillerinden, Jfr. Clausen, som er en Lollik, er en smuk **Barbar**.

Barbeer borde egenligen hedde **Barberer**, til Forskjel fra Imperativet: **barbeer!** Det forvexles undertiden af Typographerne med **Barbar**; saaledes læste jeg engang i en Avis **Barbeeræsker**, hvor der skulde staae **Barbaresker**. Ved samme Leilighed mindes jeg ogsaa, engang at have seet **raadne Mænd**, for, **Raadmænd**, og, de 32 **Koner**, for, de 32 **Mænd**. Det er Smaating, men vigtige Smaating. **Barbeerforstand** er, som bekendt, eenstydigt med **høi Grad af Viisdom**. Den er nær beslægtet med **Bedemandsstiil**.

Barhalset bruges om den, der gaaer uden Halsklud, f. Ex. jeg og mine Lige. **Christian Barhals** er ikke mig, men en Degn hos de kloge og andægtige Fjanter, som kaldes Obscuranter af heterodoxe Sykophanter.

Barm. Næst Øiets Tvillingpar, det Betydningsfuldeste hos begge Køn, Hjertets og Næringsstoffets Bolig. „At gribe i sin egen Barm," bruges om den, der gaaer i sig selv. Hvor mange have giort det Første tidt, og det Sidste sjeldent eller aldrig!

Barmhjertig ɔ: den, der har et følende Hjerte i sin Barm. Det er et prægfuldt Ord. Tyskerne aflede deres **Barmherzig** af sich **erbarmen**.

Barneblee. Københavns Morskabsblad og mange af vore riimsmeddende Fuskerpoeters Vers, hvori der syndes i hver anden Linie imod Riim, Grammatik, Metrik, Logik og Ortographi, kan ikke upassende, som mig tykkes, sammenlignes, med Permission at sige, med — Barnebleer.

H. C. W.

Blanding.

— Fra Irland ere nylig henved 200 Fruentimmer afgaaede til Ny Syd Wales. Omtrent til samme Tid indskibede ved Londons Bro 250 unge engelske Fruentimmer sig paa en Dampbaad, for at gaae til Deptford og derfra til Hobart Town paa Van Diemens Land, hvortil de ere forskrevne, til Folkemængdens Forøgelse, da der paa denne Kolonie er syv Gange saa mange Mandfolk som Fruentimmer. Efter **Globe** ville flere lignende Ladninger følge.

(Kp.)

Bekendtgjørelse.

Naar Forfatteren til „Skrivelse fra „Skilderiets" Exredacteur til samme Blads nuværende Redacteur" (som kalder mig „**humoristisk feig**", naar jeg ikke indrykker Samme i dette Blad) vil være saa **humoristiskt modig**, at opgive sit Navn og sin Bopæl skrivtligen for mig, skal hans skjønne poetiske Skrivelse tilligemed mit Svar, som ligger færdigt til Pressen, uforkøvet vorde indrykket i dette Blad. Skulde han imidlertid være **meget feig og meget forlegen** for at skjule sig for mig bag ved Anonymitætens Skærmbret, vil jeg betænke mig paa, om jeg maaskee, paa Grund af hans udmærkede Snille, vil indrykke hans Skrivelse, uden at vide hans sande Navn, hvilket, iøvrigt, naar det opgives mig, skal vorde fortiet.

Redacteuren.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 38. Fredagen den 11 Mai 1832.

Liv og Død.

En Morgenstund en Yngling stod paa Bjerget,
Hvis Top med Mailøv var bekranset. Der
Han Dagens Fødsel saae i Guld og Purpur;
Da raabte han: „O Liv, hvor est Du skønt!"

Da Fuglene i Træets Grene qvad,
Og Dagens første Straaler pipped' frem,
Da vækkedes i unge Bryst til Sang
En høi og ildfuld Gudsbesjælelse.

Da følte Aanden Længsel sig at svinge
Fjernt fra sit Hjem paa Phantasiens Vinger,
Og flakke om fra Kyst til Kyst, som Solen,
Og skabe Lys og Blomster overalt.

En Aftenstund han stod paa Bjergets Top,
Og der, andægtigt bedende, han saae
I Sølv og Purpurlue Natten fødes;
Da raabte han: „O Død, hvor est Du skøn!

Og, da den blide Aftenvind, saa mild,
Kom med sin søde Balsamduft, det syntes,
Som kyssede Naturen da hans Kind,
Og nævnede hans Navn i kærligt Suk.

Han Him'len saae, de mange Verd'ners Moder;
Som Børn, kom Stjernerne til hende hen;
Da syntes Mandens største Daad ham lille,
Og Intet — Stort, undtagen Gud Alfader.

Hvad ændser Skjalden vel den skønne Dragt,
Som Menneskernes Haab og Glæder smykker,
Naar evigt høie Tanker i hans Barm
Opstaae, som Stjernerne paa Him'lens Hvælving!

H. C. W.

Frierbrettet.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Tredie Scene.

De Forrige. Justitsraad Møller.

Møller (uden at see Andersen og Hansen). Jeg havde glemt nogle Papirer. (Han bliver dem vaer.) Ih see! Ærbødige Tjener! Tør jeg spørge, hvem jeg har den Ære at see for mig?

Andersen. Mit Navn er Andersen. Jeg er Candidatus Theologiæ. Min Vens Navn er Hansen. Han er juridisk Candidat.

Møller. Tør jeg spørge om Grunden til Deres ærede Besøg?

Hansen. Ja — De maa undskylde vor Dristighed, Herr' Justitsraad! Anledningen til vort Besøg idag var et Par Bøger, som vi have laant Deres Døttre. Iøvrigt have vi Begge sidste Vinter gjort Deres Døttres Bekendtskab paa et Bal i Harmonien, og, efterat have danset nogle Danse med dem og siden talt nogle Gange med dem paa Komoedien og spadseret med dem undertiden i Foraaret, var det ikke blot veltalende Øine, men og ligestemte Hjerter, der forstode hinanden.

Møller. Naa, saaledes! saaledes! Ja, jeg forstaaer Dem. De ere altsaa et Par Friere. — Det have I aldrig fortalt mig Noget om, Børn. Af Dig, Amalia, havde jeg dog ventet den Fortrolighed. Josephine, veed jeg nok, er altid lidt hemmelighedsfuld af sig.

Amalia. Det er ogsaa en egen Sag, kære Fader, for en ung Pige, at fortælle slige Ting.

Josephine. Det var jo ogsaa kun Balbekendtskaber i Førstningen. —

Møller. Som nu ere blevne til Kærlighedshistorier i Sidstningen. — Ja, vide De hvad, mine Herrer? Deres Udvortes anstaaer mig meget godt, og De ere mig nok ikke saa ubekendte, som De troe. Er De ikke en Søn af Købmand Andersen i Viborg?

Andersen. Jo, ganske rigtigen.

Møller. Og De Herr' Hansen, af Fabriqueur Hansen i Nestved.

Hansen. Jo, meget rigtigen.

Møller. Deres gode Rygte er mig heller ikke ubekendt. De, Herr' Andersen var oppe til theologisk Examen i Januar og fik Laudabilis et quidem egregie. —

Andersen. Ja, De har fuldkommen Ret.

Møller. Og Herr' Hansen var oppe til den fuldstændige juridiske Examen for 1 Aar siden, og fik Laudabilis, saavel til Practicum som Theoreticum.

Hansen. Ja, ganske rigtigen. Det er dog besønderligt!

Møller. Jeg veed ogsaa, at De altid have været et Par meget flittige og stræbsomme unge Mennesker, og at De ikke have holdt op at studere, fordi de have faaet Embedsexamen, men nu først have begyndt at klemme paa det egenlige Studium. Jeg veed ogsaa, at Herr' Andersen er Huuslærer hos Grosserer Seier, og at Herr' Hansen er Cancellist.

Andersen)
og) Det er dog besønderligt!
Hansen)

Amalia og Josephine. Men, hvorfra veed Fader alt det?

Møller. Ja, det vilde I vel gerne vide? Nei, I maae troe, jeg kan holde ligesaa godt tæt med mine Hemmeligheder, som I, Børnlille med Eders. — Jeg kender ogsaa en Smule til de Herrers gode Hjerter. Jeg veed saaledes, at det var Vilhelm Andersen, som ifjor Sommer reddede en fattig Arbeidsmand, der faldt i Vandet ved Langebro.

Amalia. Hvorfor har Du aldrig fortalt mig Noget om det, Vilhelm?

Andersen. Ih, saadanne Ubetydeligheder glemmer man snart.

Amalia. Er det en Ubetydelighed, at redde et Menneskes Liv?

Møller. Jeg veed ogsaa, at det Stykke om Magdalenestiftelser, der stod i et af vore Tidsblade for et Par Maaneder siden, og som var skrevet med saa megen Varme for denne Sag og særdeles frimodigen, havde en vis Carl Hansen, som nu staaer her for mine Øine, til Forfatter.

Josephine. Var det Stykke af Dig? Hvorfor har Du Intet fortalt mig om det?

Hansen. Det glædede mig at see og høre, med hvilken Følelse Du læste det, at det fandt Gjenklang i Dit ædle Hjerte, og at Du ydede Forfatteren Dit Bifald, uden at Du vidste, at det var ham, der stod for Dine Øine. — Men, uden Fortrydelse, hvorfra veed De alt det, Herr' Justitsraad?

Møller. Fra mine Spioner.

Andersen. Fra Deres Spioner?

Møller. Ja, mine Øine, mine Øren og min Mund, de ere mine fem Spioner. Jeg saae jo strax paa det Bal i Harmonien, hver Gang

være en Christen. (Alt. T. s. 124). — Men vistnok vilde Præsten, da Dødeligheden er størst fra Fødselen af til det 10de Aar, miste Offer hos dem, der døde uden Daab. Det er hele Grunden til Barnedaaben, som hjælper Barnet ligesaa meget, som Sjælemesserne de Afdøde. Alle Præsteopfindelser ere, ligesom Præstelauget selv, ene og alene beregnede paa Lægmands Pung; og Luther, hvis store Sjæl var fri for al Egennytte, maatte tilsidst, sin Flommeiver uagtet, see igennem Fingre med Barnedaaben, og berolige sig med, at den ikke er forbuden i Skriften. — Som, bringer Sagens Natur det ikke med sig? som, ligger det ikke i Anviisningen: „Lærer og døber derpaa"? Det vilde jo være en meget unyttig Tautologi, om der endnu skulde tilføies: „„Dem, som endnu ikke have modtaget Troen af Læren, skulle I ikke døbe."" „Desuden vilde det være en Enfoldighed. Men Luthers sande og skrivtmæssige Mening har bestandigen været, at man kun maa døbe Voxne, og selve dem ikke, uden efter deres eget frivillige Forlangende (Altenb. Augsburg T. 1. s. 485). „„Daaben roser jeg; men Ingen skal tvinges til den"" (s. St. s. 792). „„Alle Sacramenter skulle være frie for Enhver; hvo, der ikke vil døbes, kan lade det blive."" — Saaledes erklærer han sig og paa andre Steder om Nadveren: „„Hvo, som vil modtage Sacramentet, har Lov dertil for Gud."" — Og s. St. s. 637: „Christus har ikke nødt Nogen dertil; thi han siger ikke: „„„Det skulle I gjøre""", men, „„„Naar I det gjøre, da kommer mig ihu!"""; han har ikke befalet, at vi skulle gjøre det, men, at vi skulle komme ham ihu, naar vi ville gjøre det, som han da overhovedet meget ofte, især i K. P. over Epistelen paa 4de Advent, i meget stærke Udtryk indskærper christelig Frihed, og driver især paa Troesfrihed." Saavidt Müller, eller, hans Gottfried. Guds Fred med Dem, mine Damer og Herrer! Herved indlader jeg allerunderdanigst Sagen til Doms.

Barnemad. Af aandig Barnemad have vi saamænd Nok; af den poetiske Slags finder man meest i Adresseavisen. I „Skilderiet" optager jeg aldrig Sligt, uden engang imellem (o: undertiden), som man siger paa Københavnsk, for at skildre de københavnske Digt-Fuskere. I 7 Maaneder og 1 Dag har jeg ikke optaget meer, end 3 saadanne Portioner Barnemad (i Nr. 20 af I. C. R., i Nr. 27 af C. D. A. Münnich og i Nr. 35 af J. H. Gerson). Ved Barnemad forstaaes her Mad, lavet af Børn (i Aandens Rige) og for Børn (af samme Slags). Tag det ad notam, Exredacteur!

Barnesnak, see Barnemad!

Barnsnød. J. H. Gerson er i poetisk Barnsnød. Naar han ikke aborterer, skal Barnet døbes Freia, ifald det bliver en Datter; i andet Fald Narcissus (en mythologisk Person med stor Selvfølelse).

Barometer. En Købmands og en Forfatters Barometer viser oftest paa „Ustadigt." Handelsconjuncturernes Luft trykker paa det Første, og de nye Koste paa det Andet.

Barsel. Man siger at M. L. laver til Barsel med en Djævelunge. Naar han er kommen i Bårselseng i Viborg, hvor man har seet ham i hoifrugtsommelig Tilstand paa Gaden, vil han, efter Forlydende, tage Veien over til Portugal, hvor han har faaet en hæderlig og fordeelagtig Ansættelse, som Skriftefader hos Dom Miguel. Nogle sige, at han faaer vist Tvillinger, og at det ene Barn bliver nok — Skam og Skade (en Skipperefterretning, som tilbagekaldes).

Barselseng. Skilderiets Exredacteur ligger i Barselseng med et Riimbrev. Han ligger med Slør og Masque (thi han er saa undselig og bange, som en 14aars Pige), og er i en forskrækkelig Vaande. Han vil have, at jeg skal accouchere ham; men see, om jeg gjør det! De andre Redacteurer og Accoucheurer, de Herrer Etatsraader Thaarup og Kattrup, Liunge og Christensen o. s. v. o. s. v. gjøre det næppe.

Basilisk. Hvad hedder Danmarks theologiske Basilisk? Det er et Gaadespørgsmaal.

H. C. W.

Blandinger.

— Marquien af Hertford har nylig givet en stor Dinee i Pompeji, paa det Sted hvor de gamle Bade laae. Endeel af Gæsterne bleve førte derhen fra Neapel i en Omnibus for 25 Personer. Det var et kuriøst Syn at see dette uhyre moderne Køretøi, med endeel elegante engelske Eqvipager efter sig, rulle igiennem denne antike Stads snevre Gader. Under Dineen anstilledes Forsøg paa en Udgravning, som dog ikke bragte noget Resultat.

— Ifølge Breve fra Madrid prædike de spanske Munke for Folket, at Cholera er udbrudt i Frankerige og England alene, fordi disse to Magter have begunstiget Don Pedros Planer, der gaae ud paa at udrydde Religionen og opmuntre Frimureriet paa Halvøen. „Denne evig fordømte Fyrste," sagde nyligen en af disse Munke, „er omgiven af Kjættere, Hugenotter og Liberale af alle Nationer, belæssede med Forbrydelser og Guds Forbandelse. Alle disse forhærdede Mennesker, mine Brødre, ere ligesaa mange vilde Dyr, graadige efter at opsluge vor hellige Religion."

— Den bekendte Jarcke, Udgiver af det (ogsaa i den danske Statstidende benyttede) Ultrablad: „Berliner Wochenblatt", har nyligen faaet et Embed med anseelig Gehalt, „og tilhører nu halvt Universitetet og halvt Lovrevisionscommissionen." — Ingen af Begge har da faaet noget Heelt.

— Dronningen af Spanien skal befinde sig i velsignede Omstændigheder, og Kong Ferdinand agter at gjøre en Pilegrimsfart til Sevilla, for at bede den hellige Ferdinand om en mandlig Arving.

— I Nürnberg, Baireuth, Hof o. fl. St. i Baiern er det nu under Straf forbudet at samle Bidrag til de ulykkelige Polakker.

— I Madrid oprettes et nyt Theater, ved hvilket H. M. Kongen Ferdinand VII. i egen allerhøieste Person agter at fungere som Chef.

(Kp.)

— „Nyeste Morgenpost" har fra 1ste Mai d. A. faaet en ny Redacteur Herr' S. Kattrup, hvorved dette Blad synes at have vundet betydeligen. Han følger en Retskrivning, som ikke er afvigende fra den almindeligen antagne, saaledes som hiint Blads Exredacteur, der simplificerte alle doppelte Vocaler, og skrev f. Ex. Arme (f. Armee), Ide (f. Idee), ved (f. veed) o. s. v. (de to første Særheder havde han dog rettet det sidste Halvaar, efter en Opfordring i Politivennen), eller som Skilderiets Redacteur og jeg, der udelade alle Jodder, hvor de enten ikke høres, eller hvor Ordafledningen ikke befoier os til at bruge dem; men Herr' S. Kattrup har tillige nogle geniale Ideer, som man maatte ønske, at alle danske Forfattere vilde benytte. I „N. M." for d. 7de Mai d. A. 6te Spalte oversætter han „eine Spinne" ved „et Spind." Dette Ord er nu vistnok langt bedre, end „Edderkop" (ɔ: en Kop, fuld af Edder), et Ord, som opvækker den høieste Grad af Væmmelse og Modbydelighed; jeg troer imidlertid, at „en Spind" vilde være bedre. Samme Nr., 7de Spalte, taler Herr' S. K. om, at nogle af Carl den 10des Statskudske ville komme til at skinne i Tunis. „Statskudske" er nu upaatvivleligen en langt bedre Oversættelse af „Staatskutschen" end det almindelige og forslidtee „Stadskareter"; thi „Stads," (Pynt, Pragt) kommer jo af det tyske „Staat" og ikke af „Stadt", (Stad) og „Karet" er oprindeligen det, fra os længere bortfjernede, franske carrosse; men, for ikke at forvexle Vognene med Kudskene, kunde man maaske passende kalde hine Kudskéter, med Tonen paa næstsidste e, og disse, som i gamle Dage, Kudske.

(Støver.)

— En Mand skrantede bestandigen, paa Grund af en indvortes Græmmelse. — „Vil De ikke bruge Noget?" spørgte en Bekendt ham: „der gives jo saa mange duelige Læger." — „Viis mig Glemselens Strøm!" svarte han: „saa vil jeg finde Helbredelsens og Foryngelsens Kilde." (K. Müchler.)

Rettelse. I Nr. 37, Sp. 586, L. 6: „Syngemaleri," læs: „Sjælemaleri."

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 39. Tirsdagen den 15 Mai 1832.

Plutus, Cupido og Tiden.

(Efter Gay.)

Af alle Byrder, som vi Mennesker maae bære,
Den Tungeste os Tiden ofte synes være:
Vi tidt i Verden en og anden Ven traf paa,
Som under Vegt af Tidens Jammer nedtrykt laa.

„Hvad skal man gjøre vel? Man Klokken 9 opstaaer,
„Ser hele Timer, før man Middagsmaden faaer:
„Ser hele Timer, og ei nogen Verdsens Ting at gjøre!
„Hvis jeg i Sengen blev til Kl. 2, et bedre Liv jeg kunde føre."

Et Ugeblad for Manden ligger breedt,
Den halve Side har han gennemseet;
Alt keed af Dagens Studium, han Dynen af sig kaster,
Og udaf Sengen haster.
Sin Snusedaase aabner han, og ta'er en Priis,
Kjøbt hos Mathi's,
En Arie nynner, tager paa sin Kjol',
Og derpaa gabende sig strækker paa sin Stol.

„Ei et Qvarteer forløbet er! (han just paa Uhret saae)
„O gode Gud!" udraabte han, „mit Uhr maa sikkert staae!"
„Hvor kedeligt i Bøgerne at hænge!
„Jeg troede, at jeg havde læst alt længe.
„Af alle Timer Morgenens jeg hader billigt;
„Man aldrig kan staae op (for Rimets Skyld) for tilligt."

Deels, for at faae Minuterne til hurtigen at flye,
Deels for sit eget høist kedsommelige Jeg at skye,
Han til det næste Caffehuus flugs haster,
Ta'er en Avis, hvori han Øiet kaster,
I Stuen driver om, paa Stolene han rider;
Nu drikker han sin Thee, nu sine Negle bider;
En Compagnon i Sorg han bliver vaer;
Ved vittig Snak dens tunge Vegt afta'er;
De sig for fælleds Sorg interessere,
Og fælleds Kedsomhed de comparere.

„Da alle Mennesker," saa sagde Tom, „bekende maae,
„At Tiden aldrig hurtigt eller let for dem vil gaae,
„Vi kunde spille jo
„Et Slag Piquet til Klokken 2.
„Spil en seendrægtig Morgens Centnerbyrde letter,
„Ved Kort fordriver man de lange Vinternætter.
„Mon ei den Skønne Hast paa Tiden faaer
„Ved Kortenspil hver Aften Aar for Aar?
„Vapeurs og Hypochondori forglemte blive,
„Me'ns de utalte Timer reent ved Spil fordrive."

„Da er min Skæbne meget haard," saa sagde Will,
„Paa Grund af min Ukyndighed i Spil:
„Hofmænd har i at dræbe Tiden ikke Mage,
„Afhængighed hos dem fordriver hele Dage.
„Hvor lykkelige de, hvis Tid kan aldrig stille staae!
„De til Opvartning halve Dage gaae.

„Var den fordømte Skylleregn ei arrivert,
„I Haugen da en Time havde vi spadsert;
„Ved Hoffet, uden Post, jeg dagligen fordriver jo
„En Time eller to,
„Og ganske godt mig stundom amuserer,
„Naar jeg med en og anden-Ven diuerer;
„Restaurateuren snart vor Byrde letter i al Tugt,
„Viin jager Tid og Sorgerne paa Flugt.
„Slaaer Klokken 6, man Penge strax begærer;
„Hvorhen? Jeg veed Komoedier mig ennuyerer.
„Fra 6 til 10? Langt mere wohlfeilt Tiden gaaer,
„Naar man en Luur sig faaer.
„Komoedien er ikke snarere tilende,
„For man maa til et Assemblée sig vende.
„Fra Værelse til Værelse jeg promenerer;
„Hvad gjør jeg der? Jeg converserer:
„Jeg fra den ene Skønhed til den anden spanker,
„For Hjemmet har jeg ingen Tanker.
„Da Resten af en langsom Nat jeg nyder;
„Thi mine Vertshuusvenner jeg indbyder.
„Her vi en tidlig Morgenstund passerer,
„Til døsig Søvn vort Drik'lag retarderer."

Saalunde de bejamre deres usle Vandel,
Og dele fælleds Skæbne i en fælleds Handel.

Betænker, Venner! ingen Time ruller frem,
Undtagen Eders Sorg faaer Smæk med Fynd og Klem.
Hvis Handelen var det, I søgte Eders Lykke i,
Hvis I betraadte Lærdoms Sti,
Da vilde Eders Timer alt for hurtigt ile,
Og I med Veemod til de svundne Øieblikke smile.
Ja, Tiden flygtig er, som Vinden, let!
Uvirksomhedens Vegt gjør Sindet træt!
Saa ryster denne Byrde da af Eders Aand!
Og I vil' ikke sørge over Fængs'lets Baand.
Sig' for et Øieblik til Eders onde Lune; „Stop!"
Ta'er saa min Bog i Haand, og, hvis I kan, luk' Eders Øine op!

[Da Plutus, for reent at forjage Sorgen,
I friske Luft spadserede en Morgen
Cupido var saa lykkelig den Speculerende at naae.
Som ganske Fremmede, de Herrer paa hinanden saae,
Indtil Erindring dem lidt Lys i Sjælen sendte!
Thi Begge ikkun for Anseende hinanden kendte.
En føie Stund fordreves med Complimenteren,
Herr' Tid kom til, og de — begyndte deres Promeneren.
De om forskjellige Materier da talte,
Og hver sin Virksomhed for Mennesket afmalte.
Plutus sig gav den rette, stolte, næsedjærve Air,
Som vi den see hos vore pengestolte Karle her.

„Lad Konger," sagde han, „lad dem, som slikke Skoe, kun sige,
„For hvem af os de Andre maae i Fortrin vige!
„Hvad mon der holder Hoffet i sit Ledebaand?
„Troer I, at det er Troskabs eller Fordeels Aand?
„Den Statsmand er af største Styrke fuld,
„Hvis Verktøi er i Politiken — Guld.
„Man paastaaer, at i fordums Dage derved har
„Saa mangen mægtig Skurk-Senater holdt — for Nar.
„Han derved ene styrede Debatters Harme,
„Berigede sig selv, og gjorde Stater arme.
„Hold' op med Eders høie Tanker! Nu I slutte maae:
„„Den man bør agte høiest, som de fleste ville naae.""
„Betænk', hvor jammerligt den ei er stædt,
„Hvis Pung er altid let!
„Er det ei Mangel, som neddæmper al hans Lyst?
„Ei Næringssorger, som fortære grumt hans Bryst?
„Hans Dag gaaer kummerfuld og ensom hen,
„Berøvet Agtelse af kærlig Ven."

„Du maatte," sagde da Cupido, „reent omtvivle mit Talent,
„Og troe, det med min Hjertekundskab var kun slet bevendt,
„Ifald om Guldets Magt jeg vilde disputere,
„Da store Monstre kan mig confutere.
„Jeg veed, naar intet Andet Overhaand kan faae,
„Vil Mynten ved sin Suada oftest Maalet naae,
„Og Skønhed, med de andre Varer, efter Verdens Viis,
„Saavelsom vor Samvittighed, staaer i forskjellig Priis;
„Thi „„Egteskab er kun"", som man har sagt, „„i Livets Vandel
„„En Pengehandel.""
„Samtykket la'er sig vel af Rigdoms Gud befales,
„Men Kjærlighed sig ikke la'er med Guld betales.

„Smughandlere man har, som veed,
„At høkre ud falsk Kærlighed;
„Ved slig en Handel Mennesket man groveligen snyder,
„Man Smiger og Bedrageri for Kærlighed ham yder.
„De, som den sande, ægte Elskov have smagt,
„ — Naar Livets simple Trang i Rigtighed er bragt —
„Ei Mangler og ei Ønsker Rum de yde,
„Men alle Livets sande Glæder nyde.
„De Trøst i deres egne Hjerter ikkun finde,
„De vil ei Magt, ei Venner eller Rigdom vinde,
„Hos Elskov de en stille Lykke seer,
„Det Venskab er, og noget Meer.
„Hinanden de snart Haab og hvert et Ønske give,
„Og den, som ikke elsker, er jo ei ilive."

„Hvis Mennesket den Qvæstion skal decidere,"
Saa hørtes Tiden replicere,
„Vil enten Elskov eller Penge Prisen vinde
„Mig vil man ilde anvendt, eller ringeagtet, finde,
„Jeg er jo den, som Livets Rum udmaaler,
„Og lægger Aar i Livets Vegteskaaler.
„Skøndt lidet agtet, og kun sjeldent søgt jeg bli'er,
„Er jeg dog den, som Guld og Elskov Værd først gi'er.
„Mon vel de Gjerrige paa Tidens Brug sig ret forstaae?
„Jeg aldrig dem at nyde Livet saae.
„Af mig forladte, Dynger, som de vandt,
„Til Intet ved de ødsle Sønner svandt.
„Hos mig hver ædel, gavnlig Kunst jo findes,
„Ved mig jo Rigdom, Lærdom, Viisdom vindes.
„Hvo vilde da vel troe — da saadan er min Magt —
„At jeg en ledig Time nogensinde har tilbragt?
„Saa snild jeg er, saa hurtig, som en Piil,
„At Elskov selv ei bruger større Iil.
„Hvo har ei hørt Coquetter, graae og gamle, klage,
„At de har ilde anvendt Aar, og ei blot, Dage?
„For misbrugt Tid de græmme sig og tæres hen,
„Og smage aldrig Elskovs Fryd hos trofast Ven.
„De, som vil Vind paa rigtig Brug af Tiden lægge,
„Naar Elskov eller Rigdom deres Haab opvække,
„De rette Timer de til begge Dele vælge sig med Flid,
„Og derfor begge Dele nyde de til rigtig Tid.
„Ja, Mennesker er saare ligegyldige!
„Hvor lidet deres sande Fordeel kende de!

„De mig i hver en Sag bør mindes;
„Thi, een Gang tabt, jeg aldrig vindes."

Saa taled' han. De Herrer Guder ikke længer skændes;
Eenstemmigen af dem hans større Evner nu bekendes.
„Ja, Tiden, rigtigt brugt, er her paa denne Klode,"
Saa raabe de, „et stort og uskatteerligt Gode!"]

H. C. W.

Frierbrettet.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Møller. Vidste jeg ikke nok det? At Amalia og Josephine hjælpe Dem tilrette med Deres Fruentimmerstads, er jeg ogsaa overtydet om. — De, mine Herrer, komme til Meier i pyntelige Dragter, og med Slør for Ansigterne, for, saa meget som mueligt, at skjule Skæget. De tale til ham med forstilte Stemmer, jo qvindeligere jo bedre, og først, naar De, efter hans sandsynlige Anmodning, kaste Slørene tilbage, antage De igjen Deres naturlige Stemmer. Have De nogensinde talt med ham? Have De personligt Kendskab til ham?

Andersen og Hansen. Nei, det have vi ikke.

Møller. Saa meget destobedre. Jeg veed imidlertid, at han kender Dem, og at han i den Tid, han boede i Kanikestrædet ligeoverfor Regentsen, har lagt Mærke til Deres Flid, og opdaget mange ædle Træk af Dem begge to, som han har fortalt mig, og som jeg gierne her kunde gjentage, naar jeg ikke vidste, at jeg derved vilde saare Deres Beskedenhed. Naar De nu ved at antage Deres naturlige, mandige Stemmer, og ved Slørets Aftagelse, røbe Deres Køn, og han spørger Dem om Grunden til Deres selvsomme Fremgangsmaade, svare De ham, at Deres Hensigt er, paa en spøgende Maade at vise ham, hvor mislig hans nye Friermaade er, og fortælle ham, at De kende en fattig Pige paa 36 Aar, som, uden at kende ham personligen, har fattet

en særdeles Godhed for ham paa Grund af alle de ædle Træk af ham, som hun har hørt fortælles, og som med en veldyrket Forstand forener de vigtigste qvindelige Dyder. Hos hende kunne De, paa mit Ord, dog naturligviis, uden at nævne mit Navn, forsikre ham om, at han ingen Kurv vil faae. Denne Underretning vil vist være ham særdeles kærkommen.

Andersen. Ja, men til hvad Resultat skal det føre?

Møller. Lad De vor Herre og mig sørge for det!

Hansen. Ja, men den Underretning kunne vi jo godt give ham, uden at være forklædte, som Fruentimmere.

Møller. Ja, det forstaaer sig. Men —

Amalia. Nei, De maae være forklædte; det er jo uskyldige Løier.

Møller. Ja, det var netop det, jeg vilde have sagt.

Josephine. O, det vil blive moersomt! Det kunde ret more mig, at staae i en Krog og see hans Overraskelse.

Hansen. Men vi maae dog vide, hvad Pigen hedder, og hvor hun boer.

Møller. Hun hedder Sophia Bruun, og er en Datter af den Skibscapitaine Bruun, som, De vide, forgik ved Skagen med Mand og Muus den 19de Novbr. 1824, den Dag, da den store Vandflod rasede i St. Petersburg.

Amalia. O den skrækkelige Dag! Jeg mindes den godt.

Josephine. Det var jo samme Dag, vi havde en Oversvømmelse paa Amager.

Hansen. O, det var Intet mod den ved Halligerne i Holsteen.

Andersen. Det var den Dag, Blok Toxen har besjunget i et herligt Digt, hvori han siger:

„Hvor — for et Sekel — Peters store Aand
I Dybets Svælg nedmaned' Skyens Fjælde,
Chaotisk Afgrunds Strømme atter vælde:
Et Siv er Kunsten for Naturens Haand."

Møller. Ja den Dag var det, at hendes Fader omkom i Bølgerne. Hendes Moder lever

endnu, men meget kummerligen, af en liden Pension, og boer i Hummergaden Num. 20, paa 3die Sal. Datteren boer hos hende, og ernærer hende ved sine Hænders Arbeid. Videre Underretning behøve De ikke at have. — Jeg vil imidlertid raade Dem strax at gaae hen paa Østergade, naar De først have omklædt sig, og patrouillere udenfor Meiers Bolig, og, naar De blive vaer, at en 4 a 5 Damer ere komne ud med ilde varslende Ansigter og Minespil, gaae De op og spille Deres Roller.

Hansen. Skulle vi Begge gaae op paa een Gang?

Møller. Ja vist. Deri bestaaer just det Komiske, lad være det er lidt Excentriskt; men det hører jo til vor Tid. De gaae op med hinanden under Armen, og, naar han, eller hans Karl, gjør mindste Indvending mod Deres fælleds Indtrædelse, erklære De, at De ere uadskillelige Veninder, uadskillelige i Ægteskab, som i alt Andet.

Andersen. Naar han altsaa vil have een af os, maa han tage os begge. Ha, ha, ha!

Møller. Ja vist. Saaledes gjengælde De hans egen excentriske Idee med ligesaa excentriskt et Indfald.

Josephine. Jeg skal imidlertid lægge to pyntede Dragter med fornødent Tilbehør ud til Dem i den grønne Stue ovenpaa. Jeg ønsker Dem god Lykke. (Hun gaaer.)

Fjerde Scene.

De Forrige. Josephine undtagen.

Andersen. Nu velan da! Lad os prøve den Spas! Gud veed, hvorledes den vil løbe af!

Hansen. O, det har vel ingen Nød! Vi have jo begge spillet Fruentimmerroller i Thalia.

Andersen. Jo, det var nogle deilige Fruentimmerroller! Du spillede Anne Signekjerling i Barselstuen, og jeg Md. la Fleche i Jean de France.

Amalia. Det gjør Intet til Sagen. De maae have friskt Mod.

Andersen. Ja, hvorfra skulle vi faae det i saadan en Betryk?

Hansen. Det skal jeg sige Dig. Naar vi bestandigen tænke paa vore Piger.

Amalia. Det var fornuftigt talt af Dem, Herr' Hansen!

Møller. Ja, jeg maae see, jeg faaer mine Papirer med, som jeg havde glemt her, og kommer op paa Kammeret (han tager Papirerne, som ligge paa et Bord). Lad mig nu see, at De skynde sig med at blive paaklædte og komme afsted!

Andersen. Farvel, Farvel! Gid Skæbnen maa være os gunstig!

Amalia. Den vil sikkert staae Dem bi!

Hansen. Amor, lad vort Foretagende lykkes! Farvel, Farvel! (de ile ud.)

Møller (som følger efter dem med Amalia). Farvel, Farvel! Jeg overlader Sagens Udfald til den, der er mægtigere, end baade Skæbnen og Amor.

Tredie Act.

Første Scene.

(Østergade. Skuepladsen fremstiller kun den Deel af Samme, som er nærmest Kongens Nytorv, hvilket sees i Baggrunden. Udenfor et Huus paa venstre Side fra Torvet, hvor under 1ste Etage det, i det Foregaaende omtalte, Frierbret hænger, er en stor Stimmel af Mennesker; Borgere, Bønderkarle, Tjenestepiger med Torvekurve paa Armene, bebrillede Modejunkere, gamle og unge Damer, baade slet og net klædte, Drenge, Mosaiter, Matroser o. s. v.)

Første Borger. Hvad staae Folk her og gabe efter?

Anden B. Aa, det kan De jo see paa Brettet der. Det er den rige Meier, som frier paa et Leiebret.

Første B. Ha, ha, ha! Han er gal.

Anden B. Ja vist maa han have en Skrue løs. Naarenstid han ingen Bekendtskaber havde, kunde han jo frie i Adresseavisen. Det er da ikke saa poppelikt, som dette hersens.

Tredie B. Aa, det er bare for at udmærke sig. Disse hersens Skenier finde altissens paa noget Nyt for at udmærke sig.

Fjerde B. Er han et Skeni?

Tredie B. Ja vist er han. Det var jo ham, som tørrede Professoren i Pibekunsten saa dygtigt af i „Morgenposten," dengang de peeb af Greven.

Fjerde B. Ja saa, slap Du derud?

Første B. Det var ogsaa Pokker til Grevens Feide, den! — Hør, vide I hvad, I gode Mænd, mig synes, jeg bliver saa tør i Halsen. Skulde vi ikke gaae ind til Conditorens her ligeoverfor og faae os nogle Snapser? Der kunne vi sidde og see paa hele den Commerce.

De andre Tre. Ja lad os det! det var sgu et fornuftigt Ord. (De gaae.)

En Tjenestepige. Nei, vil Du bare see, Karen? Han vil have sig en Kone, og han har 100,000 Daler. Det er sgu bedst, vi gaae derop.

En anden Tjenestepige. Jeg troer, Du primer, Ane! Troer Du, saadan en Mand vil have en simpel Tjenestetøs? Nei, hans Næse kløer nok efter noget ganske Andet.

Første T. Det skal Du sgu ikke sige. Han vil dog ingen Penge have, det kan man da see.

Anden T. Ja, men saa vil han vist have een, der har — hvad er det nu, de kalde det? — Lettyr og Dannelse, og det har jo Ingen af vos.

Første T. Aa Snak, vi have jo læst saa mange Romaner og seet saa mange Comoedier, og vi klæde os jo Begge med Smag. Have vi saa ikke Lettyr og Dannelse? — Du kender jo Marie fra Slagelse, som tjente paa store Kjøbmagergade ifjor, hun gjorde sgu et godt Parti efter Adresseavisen, hun fik en Mand, som har 600 Rbdlr. om Aaret, jeg veed sgu ikke ret, hvad han er, men noget ved Artolleriet er han, Hoppegist, eller Noget ved Masikken, eller hvad Pokker det er.

Anden T. Ja, Du snakker en god Støvle. 600 Dalere, og saa 100000 Dalere, det er jo en Fandens Forskjel. — Men kom, lad os gaae, ellers faaer jeg sgu Skænd af min Madame — Frue skulde jeg sige — Gud forlade mig min slemme Synd! Jeg skal sgu i Slagterboden.

Første T. Ja, jeg skal paa Torvet, og købe nogle grønne Ærter. Jeg tør sgu heller ikke staae længer her og holde Faddersladder.

(De gaae.)

En Bondekarl. Nei, nu har jeg aldrig seet Mage. Han har nok Fluer i Hov'det. Kirsten, vil Du int gaae op til ham?

En Bondepige. Nei, mæn, om jeg vil. Naarenstid jeg vil givte mig, vil jeg int have saadden en Naar.

Bondekarlen. Ja, 100000 Daler er sgu int Grød at grine av. Du skulde slaae op med Haans, og tage ham. Det varer sgu dog længe, inden den Gamle døer; for Peer er feilivet, og hvad faaer han saa efter ham? Med Gaarden, Kræturene og Jordene er Haans dog int saa meget værd, som saadden en Karl, som denne hersens Meier.

Bondepigen. Jo, Du snakker godt for Din Æske, Niels! Gaa Du hjem, og læg Dig, og tag noget Gammelt over Dig! (hun gaaer.)

Bondekarlen (gnider sig paa Ærmet og leer.) Nu blev hun, min Sjæl, vreed.

(Han løber efter hende.)

En bebrillet Modejunker. See, god Dag, Jørgensen!

En Anden (uden Briller.) Ih, er det Dig? Jeg havde, min Sjæl, nær ikke kendt Dig. Plager Fanden Dig, at Du gaaer med Briller? Du har jo et prægtigt Syn.

Første Modej. Ja, mellem os sagt, min Bro'er, er det Glas af en Vinduesrude, der er i dem, som jeg har faaet hos Thiele; for de andre Briller kan jeg ikke bruge; men, Du veed jo, det er Moden, og desuden lader det saa lærdt.

Den Anden. Ja vist, de Lærde exercere jo ogsaa sommetider paa Fælleden med Briller paa.

Første Modej. Ja, det saae jeg i Tirsdags, da jeg var ude at exercere med. Jeg hører ogsaa til de Lærde.

Den Anden. Jo, Du er en net Een! Du fik jo Noncontemnendus til Hovedcharacter, da Du var oppe til Artium nu sidst i October. Betænk engang, anden Gang, og, første Gang rejicert!

Første Modej. Ja, hvad gjør det til Sagen? Jeg er jo dog Student, og saa hører jeg til de Lærdes Laug.

Den Anden. Du er en Nar, Du lærde Dosmer! — Men, hvad synes Dig om den Idee af Meier?

Første Modej. Han er bestemt gal. Skulle vi ikke klæde os i Fruentimmerklæder og gaae op til ham?

Den Anden. Nei, jeg takker for mig. Har Du Lyst til at faae Dine Rygstykker varmede? For mig gerne. Vær saa god, og velbekomme Lussingen! (Han gaaer).

En lurvet Mand (med en Pakke Blade under Armen). Skal den gode, rare Herre ikke have et Blad? Det er Treqvarteers Læsning. Der er to deilige Stykker deri; naar jeg selv skal sige det. Det Ene er om den ægteskabelige Lyksalighed, og det Andet er om Nødvendigheden for unge Mennesker af at bære Briller. Det koster 2 ß. Skal De ikke have et Numer, gode Herre? Ak, De gjør en god Gjerning! Køb et Numer, gode Herre!

Første Modej. Ja, lad mig faae et! Der er 2 ß. Men — hvad Djævelen! Er det tre Qvarteers Læsning? Den Visk kan man jo læse paa ringere, end to Minuter.

Manden. Ja, naar man vil flyve igjennem det og fare det over med en Harefod; men man skal læse det langsomt, med Eftertanke og flere Gange igennem, og lære det udenad, og ret indprænte sig hvert et Ord.

Første Modej. Det maa Fanden gjøre. Lad mig faae for en Rbdlr.! Det er 48 Numere. Det er godt Papir til Papilloter.

Manden. Vær saa god, min rare og gode Herre! O, de er en ædelmodig Herre! Ja, var der mange saadanne ædelmodige Herrer til, da var det nok værdt, at være Scribent. Men, Gud naade os, det er slemme Tider for literaire Folk. Mange Tak, mange Tak, naadige Herre! Farvel, naadigste Herre! Farvel, og mange Tak! (Han gaaer).

En gl. Mosait. Nei, vil Du see, Ephraim? Der er, Gott straf' mich, den rige Meier. Han frier paa en Bret, han har 100,000 Tholer, jeg veed, det er lutter kongelige Obliggtioner, til 4 Per-

senter; det er 4000 Tholer aarlige Indkomster, det er sgu meer, end mangen Statsminister og mangen en Banquier af voresses Folk har. Det er sgu doch en Skam, at saadan en Goi skal have saamange Penger.

En ung Mosait (hans Søn). Ja, det er sgu en stur Skam, det har Tate Recht i. For saadan en Mand, han forstaaer sgu inte at handtere Penger. Han er for god, for skeneros, og har ingen Forstand po at spiculire. Det skulde ferlange mich, om inte Nogen af voresses Damer frier til ham.

Den gl. Mosait. Det kan sgu gerne være. Rachel Humpertz in Kristalgaden kommer sgu vist. Hun er arm, og hun vil gerne have sig en Mand med mange Penger.

Den unge Mosait. Skal jeg leve hen til hende, og sige hende det?

Den gl. Mosait. Ja, lev Du! Men det maa sgu være strax. Lev alt, hvad Tøiet holde kan! Lev, lev, Ephraim!

Den unge Mosait. Jeg lever, jeg lever. (Han løber ud).

En Matros. Det bliver, den Onde t—— og g— mig, Commerce med alle de Tøser, som vil bombardere hans Fregatte. Jeg er bange for, den bliver snart læk, naar han ikke har nogle smaae Kanonbaade, der kan assistere ham; ellers skyde de ham, F— g— mig, i Sænk. Og — kommer der saa en Brander paa det Samme — saa god Nat, Kammerat! — (Han bliver en Pige vaer i nogen Afstand). Ei, hvad er det for en Svabbergast, der kommer feiende? Det er, min Sjæl, Lene, Ole Keldrings Datter, som de kalde ham i Nyboder. God Dag, Lene Svabbergast! Hvorledes lever Du, min Tøs?

Lene. Tak skal Du have, Peter! Men, hvorfor kalder Du mig Svabbergast?

Matrosen. Du er jo en Stuepige, min Tøs, og vore Feiere ombord, maa Du vide, kalde vi altid saaledes. — Men, hør, Lene! Skal Du ikke have Dig en Mand? See der paa Skildtet, min Tøs!

Lene. Ha, ha, ha! O, det er vist bare gjort for at have Løier.

Matrosen. Det troer jeg ogsaa. Det er, Fanden fortære mig, vist en morsom Mand, denne

Meier, saadant et Stykke af en Comoediant; for de ere lystige, de Karle; eller en overgiven Student. Det er justement af mine Folk, disse Studentmagersvende.

Lene. Ja, „Matroserne have altid været Studenternes Venner," siger min Faster.

Matrosen. Siger Du det, min Tøs? Det har Du, F—— g— mig, Ret i. Ja, jeg veed nok Du har Erfaring.

(I denne Scene seer man Andersen og Hansen, i deres Forklædninger, blande sig imellem Mængden; ligeledes seer man ogsaa Jomfruerne Raunstrup, Phrasenreich, Humpertz og Fløiberg i Vrimmelen. Paa een Gang hører man, at der raabes Hurra nede paa Torvet; Drengene paa Scenen give et Echo af Hurraraabet).

Lene. Hvad er det, Peter?

Drengene (i det de løbe ud.) Hurra! Hurra? Det er en fuld Kælling!

Matrosen. En fuld Kælling? Der maa jeg, D—— g— mig, være med. Hurra! (Han løber, og de Fleste af de Øvrige tage, ligesom han, Coursen til Kongens Nytorv).

(Fortsættes.)

Theatret.

Torsdagen d. 10 Mai d. A. opførtes paa det kgl. Theater: Den gamle Ægtemand, Lystspil i 2 Acter, efter Le vieux mari af Scribe og Melesville, af Herr Justitsraad Prof. og Theaterdirecteur Molbech. (Første Gang.)

Misforstaaelse og Forvexling af Ungdom og Alderdom ere ofte blevne benyttede af dramatiske Digtere, som Emner til Lystspil; men, uagtet denne ofte anvendte Benyttelse, kunne de endnu give Digteren Anledning til mange komiske Scener og Situationer. Det er ogsaa Tilfældet med nærværende Lystspil, der i Munterhed overgaaer „Den

unge Ægtemand af Mazérès," som blev givet ifjor paa vort Theater med almindeligt Bifald.

Baron von Bruchsal, Geheimeraad og Intendant, Herr' Frydendahl. Den Overraskelse, han føler ved at erfare, at han har havt Bryllup med den unge Frøken Mathilde, uden selv at vide af det, fordi hans Broderson masqueret eller med falsk Paryk o. s. v. og i hans Dragt har spilt hans Rolle, udtrykkede han ganske fortræffeligen, og var lige mæsterlig i Scenerne med Mikkel, Fru' Linsburg og Mathilde. — Alphons von Bruchsal, hans Broderson, Legationssecretaire, Herr' Stage. Herr' S. udførte denne Rolle meget godt, men, at Mathilde, der, ifølge sin Formynders og afdøde Faders Bestemmelse, skal ægte en aldrende Mand, og virkeligen føler Kærlighed for Alphons, som hun antager for at være Baronen, og som hun, paa Grund af hans Masquering, ikke kan genkende, som den Yngling, hun eengang fattede Godhed for, at hun, siger jeg, da hun i 2den Act seer den sande Baron, endnu troer, at det er Alphons, er aldeles usandsynligt, paa Grund af den blonde Masquering, Herr' Stage har brugt. I mine ringe Tanker bør Alphons vel beholde Noget af sit oprindelige Udvortes, men det bør være meget Lidt, og allermindst bør han være en Biondo, naar Baronen, som Herr' Frydendahl, er en Bruno. Selv Herr' F's Stemme burde Herr' S. efterligne saa meget, som muligt. I Efterligningen af hans Manerer er han heldigere. — Fru' Linsburg blev givet af Jfr. Jørgensen med al den Egensindighed, Fornemhed og siden inderlige Godmodighed, som tilhøre denne Charakter. Et Par Gange var hendes Diction, paa Grund af hendes store Iverighed, alt for hurtig. — Mathilde, hendes Niece, blev givet ret vakkert af Md. Larcher; men deels egner denne Rolle sig mindre for hende, end for Jfr. Heger, og deels henvendte Md. L. sig den Aften mere til Publicum, end til sine Medspillende, eller dog, i det Mindste, ligesaa meget, hvilket, i sin Tid, ogsaa var Tilfældet med Md. Spindler. — Olivier, Mathildes Fætter, blev givet af Herr' Seemann. Han var, som sædvanligen i lignende Tilfælde, især heldig i den Scene, hvor han viser sig impertinent mod Legationssecretairen. — Victor, Tjener hos Alphons, Herr' Phister. Han gav sin lille impertinente Laquairolle meget godt. — Mikkel, Kammertjener hos Baronen, Herr' Rosenkilde. Denne Person have de franske Digtere skildret ganske fortræffeligen og charakteristiskt, ja! ret con amore. Man finder mange Baroner og Legationssecretairer v. Bruchsal, mange Fru' Linsburger, adskillige Mathilder, og mange Olivierer, men en Mikkel, som denne Mikkel, finder man sjeldent i Lystspil. Det er et af de Tyende, som, man siger, „er bleven gammel i Gaarden," som behersker sin Herre, som var han Herre, og Herren Tjener, men som med denne Herskesyge forbinder den inderligste Kærlighed til sin Herre. Herr' R. gav denne Rolle saa mæsterligen, med saa naturtro Sandhed, saa ganske tegnet efter Livet, og, om vi saa maa sige, saa hjerteligt indgribende, at han satte alle Lunger og Lattermuscler i Bevægelse. — De Herrer, Restaurateur Pâtges, Juveleer Kragh, Skræder Schneider, Kræmmersvend Bille, og Tjener Brock, samt Modehandlersken Jfr. Nielsen, og de to navnløse statistiske Kammerjomfruer præsterede Præstanda; især var Skræder Schneider, sans comparaison, med Hensyn til Rangforskjellen, og sans rancune, et værdigt Sidestykke til Olivier og Victor. Dette Lystspil blev modtaget med levende Bifald, og beæredes af D. K. H., Cronprincesse Carolines, Prince Ferdinands, Princesse Julianes, Princen af Hessen Philipstahls, D. H., Princesse Marias og de tvende glücksburgske Princessers Nærværelse.

Derefter gaves „Maigildet." Vi henvise til vor Anmeldelse i Nr. 32 af dette Blad, og bemærke blot, at det var at ønske, at Herr' Holst (Christian den Fjerde) og Md. Larcher (Anna) vilde fremsige de korte Riimlinier lidt mindre hurtigen, og med lidt sjeldnere Betoning paa Rimene, saaledes som Herr' Nielsen fremsiger sine Riimlinier.

Chraahnslntis.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 40. Fredagen den 18 Mai 1832.

Regnemæster Amor.

(Efter Blumaner).

Den Tusindkunstner, Amor, lod sig fæstes
Hos Jomfru Dorilis, som Regnemæster,
Og vidste i en Times Tid at lære
Skøn Jomfru hele Arithmetica
Ved Spøg.

„I Regning og i Kærlighed der er,
„Mit smukke Barn! fem Species; dem vil jeg
„Dig nu docere: Jeg Dig kysser een —
„Saa to — saa trende Gange; Du nu tæller
„De Kys; det kalder man, at numerere.
„Til mine Kys Du føier Dine; saa
„Du lærer at addere, kære Pige!
„Hvis Dine Kys Du nu mig tæller til,
„Og eet for mange findes, — subtraheres.
„Den fjerde Species, mit Barn! jeg kunde
„Med samme Hurtighed forklare Dig;
„Men Eengangeen er lang, og unge Piger
„For fjerde Species er ofte — bange.
„Læg Mærke, Pige! til, hvad nu jeg siger:
„Hvor ikkun 1 er Factor, man kan ei
„Multiplicere; men hvis der et Nul
„Kom til, om det var nok saa lille,
„Du vilde hurtigt Facit spore. Lad
„Derfor i Ægteskabet først af Hymen
„I denne Species Dig instrueres!
„Thi paa Multipliceren følger jo,
„Hvor megen Modstand Du end gjøre vil,
„Aldeles af sig selv — en Division.

H. C. W.

Frierbrettet.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Anden Scene.

(Meiers Værelse).

Meier (alene, i det han gaaer fra Vinduet, som er forsynet med Jalousier.) Naa, der har, min Tro, været Tilskuere og Tilskuerinder nok, og dog har der Ingen af de Sidste endnu meldt sig. (Han gaaer igjen til Vinduet). Der gaae nogle Skørtefolk endnu dernede. Den Ene, kan jeg see, er en mosaisk Dame. Hun holder sig, ligesom de Andre, endnu i Afstand fra Huset. Der er Een! Hun nærmer sig — hun fatter Mod — Funtus! — hun gaaer ind. Hun saae forbandet styg ud. Nu gad jeg dog vide, hvorledes det vil løbe af. Jeg er ordenligen lidt beklemt om Hjertet. (Det banker). Kom ind!

Tredie Scene.

Meier. Jfr. Raunstrup (hun hoster af og til.)

Jfr. Raunstrup. Tjenerinde, mæ Herre! A er ordenligen en lille bitt Smule undseelig ved at komme op til en Ungkaal. Men De haar jo saa manne Penge, og saaddant et godt Lov paa Dem, og aalle Folk seier, at De er saaddan en raar Mand, og ligesaa god, som Dauen er laang. Derfor har a endeligen tauet Mod til mæ, Falil, og her er a, med et brændende Hjerte og en inderligt tælen Sjæl. A vil saa gerne være givt med en god Mand, som haar manne Penge.

Meier. Tør jeg spørge om Deres Navn, Alder og Formuesomstændigheder?

Jfr. Raunstrup. A er egenligen, naar a skal seie Sandheden, døbt af salig Herr' Sivertsen i Sengeløse med det Navn, Marthe Raunstrup, men, da a kom til Skels Aar og Alder, har a selv forandret dette gemene Døbenavn, og gjort det paa sin alemodisk og københavnsk til Martyrine; for a haar aaltid fra et lill bitt Baarn af været en Martyr for Sygdomme og Lidelser, baade paa Legemet og Sjælen. Herren kan jo høre, a haar saadanne slemme Hoster, saa det er en Gru. Det er saamæn it, for det a drikker saa meget Brændeviin, for a drikker, mari mæn, it meer, end 10 a 11 Snapser Finkel Jochum om Dauen, og det er dog it meer, end til Skikkelighed, tu hvad, Falil? Er det vel?

Meier. Nei, det forstaaer sig, det er jo en meget christelig Tørst.

Jfr. Raunstrup. Nu, hvad mæ Alder angaaer, da maa a rektig nok seie, at a er 8 Daue over 36 Aar; for i Dau 8 Daue blev a justement saa gammel; men der er vist it Nouen, der kan see paa mæ, at a er saa gammel; for det veed a selv, og det haar saa manne, manne kønne Fyre sagt, at a bær mæ Alder overordenligt godt, og, at den, der it vidst det bedre, maatte trou, at a var it meer, end jen Snees Aar. Er det it faudt, tu hvad, Falil?

Meier. Jo, min Tro, er det saa. Jeg havde saamænd ikke anseet Jomfruen for at være meer, end 20 Aar. De seer jo ogsaa ung og saa fyrig ud, som om De kunde være i Familie med salig Studenstrup, der levede i Holbergs Tid, og der var saa springsk af sig, som han selv sagde.

Jfr. Raunstrup. Aa, De smigrer mæ, lille Skelmsmæster. Nei, a er, bitterdød, it yngre, end 36 Aar og 8 Daue, men a er rektig nok fyrig og levendes af mæ, og, hvad det anbelanger, at gunstige Herre seier, at a maaskee er af salig Studenstrups springske Familie, da er det ganske rektigt og vist og sandt i alle Maader, og saaddan en Gisning af saa glant en Herre, som De, viser bitterdød, at De haar et stort Skeni; for a skal seie vos, salig Studenstrup vaar Fader til mæ Oldemouer. Men — hvad a vilde seie — a haar aaldrig lyvt mæ yngre, end a er; for saadant Nouet kan a it lid. A kender jen Pig, som er nu 75 Aar, men i de 20 Aar, a haar kendt hende, er hun aaldrig bleven ældre end 45. A holder for, det er en Daarlighed, saadant Nouet. Tu hvad, Falil?

Meier. Ja! det har Jomfruen fuldkommen Ret i.

Jfr. Raunstrup. Herren spørgte ogsaa om mæ Formue. Hvad det anbelanger, da maa a seie Herren, at a æ it nouet rigt, men heller it nouet fattigt Pigebaarn. Mæ salig Fader, Spekhøker Morten Raunstrup, og mæ salige Mouer Gedske Raunstrup, fød Snoldeløv, efterlod mæ 3800 Daaler i Obligationer; a haar ogsaa lagt mig endeel til Bedste, a haar før fortjent endeel ved Possementmagerarbeid, saa a haar baade godt at sidde og at ligge paa; men nu er der it Nouet at fortjene ved nouen Ting, især for Fruentimmer, og a haar it lært meget Aandet; a kan hverken brodere, eller sye Skræddersyning, eller parlere fransøsk, og der er ogsaa fuldt nok af dem, der gjøre det. Derfor vilde a saa gerne have en køn Mand, saaddan paa Deresses Alder, det er saa passende, og som havde brav manne Penge; a haar, mari mæn, friet over jen halv Snees Gaange i Adresseavisen, og over jen Snees Gaange sendt Billetter til Adressecomptoiret; men det har it hjulpet Nouet.

Meier. Det er virkeligt beklageligt. — Jeg maa ogsaa beklage, at jeg ikke kan indlade mig i Ægteskab med Dem.

Jfr. Raunstrup. Og hvorfor det, Falil?

Meier. De er mig alt for springsk, og alt for jydsk, og hoster mig alt for meget.

Jfr. Raunstrup (græder). Aa, Herre Gud, det havde a it ventet af saaddan en glant Herre. Ja, a kan it gjøre mig anderledes, end vor Herre har skabt mig. A er heller it saa gruelig springsk, som Herren trouer, a kan nok styre mig, naar a it har for Meget i Skallen, eller, som mæ Vert, Skibscapitainen, seier, naar a it har faaet en Activitetspidsk. Hvad det Jydske anbelanger, det er jo mæ Mouersmaal, det kan a it lægg af, Falil, og mæ Hoster kan a vel blive qvit, naar a faaer Raad til at betaale en Doctor.

Meier. Nei, jeg kan virkeligt ikke indlade mig i Ægteskab med Dem. Deres Springskhed er nok ikke saa ubetydelig; saadan en arvelig Egenskab pleier at tage til i nedstigende Linie; og Deres Hoste lader til at være saa indgroet et Onde, at jeg frygter for, at den er ulægelig.

Jfr. Raunstrup. Det var, bitterdød, slemt! (afsides). A havde rektigen spidset mæ Næse paa den feede Steeg. (Høit.) Hm, hm! Det var slemt! — Ja, Du var nu født til at være en Martyr, Martgyrine Raunstrup! Du maa bære Din Skæbne med Taalmodighed, og see, om Du it kan find jen Mand i Adresseavisen.

Meier. Ja, jeg haaber, at De undskylder min Oprigtighed, Jfr. Matyrine Raunstrup!

Jfr. Raunstrup. Aa, ingen Aarsag, ingen Aarsag! Ærlighed varer altid længst. Tjenerinde! (hun neier og gaaer.)

Meier. Deres Tjener, Jfr. Marthyrine Raunstrup.

Fjerde Scene.

Meier (alene), siden Jens.

Meier. En god Begyndelse! Faaer jeg mange Besøg af saadanne Gribbeniller, bliver jeg snart keed af min egen Originalitæt. — Jens! (Jens kommer ind). Er der Flere udenfor?

Jens. Jo der er, mari mæn, jen derude. Hun seer it saa grim ud endda, skøndt man kan nok see, at Forgyldningen er af Sancte Gertrud; men hun snakker et Maal, som a it kan forstaae; vor Herre veed, om det er polsk, eller kaudervelsk, eller mesopometamisk.

Meier. Lad hende komme ind, og, skulde der komme Nogen imidlertid, maa Du ikke lade dem komme ind, førend Du har meldt mig det.

Jens. Nei, det skal a nok obsalvere.

(Han gaaer.)

Femte Scene.

Meier. Jfr. Nathalia Phrasenreich.

Jfr. Phrasenreich. Guten Tag, mein lieber Herr' Meier! Bon jour, mon cher Monsieur Meier. Ich bin entzückt Sie zu sehen. Je suis ravi de vous voir. Wie befinden sie sich, mein Herr? Comment vous va Monsieur? Auf Dänisch, en danois, paa Dansk: God Dag, min kære Herr' Meier! Jeg er henrykt ved at see Dem. Hvorledes befinder De Dem?

Meier. Jeg takker skyldigst. Taler De tre Sprog paa een Gang?

Jfr. Phrasenreich. Ja, jeg gjør, Du lieber Mann! Verzeihen sie mir meine Dreistigkeit! Ach, das liebe, vertrauliche Du! Ach, Sie sind küssenswerth! Ah! vous ètes digne de mille baisers! Ak, De fortjener tusinde Kys. C'est á dire, pas encore, mais, quand vous serez mon mari. Das ist, zu sagen, noch nicht, sondern erst, wenn Sie mein Gatte werden. Det vil sige, ikke endnu, men naar De bliver min Mand. Jeg maa sige Dem, min Herre, jeg er et Fruentimmer af Dannelse, af tydsk Geburt und eine vollkommene Sprachmeisterinn, das ist zu sagen, in Französisch, Deutsch und Dänisch. Apropos, was für eine Orthographie brauchen Sie, die Neue oder die Alte? Ich brauche die Neue. Sind Sie ein Liebhaber von Papagayen und Elstern? Holder De af Papagøier og Skader?

Meier. Saa mange Spørgsmaale paa een Gang er det vanskeligt at besvare, Jfr. Papagøie eller Skade! Hvilket af dem er Deres Navn, min veltalende Jomfru?

Jfr. Phrasenreich. Ach, Sie spaßen, mein liebenswürdiger, reicher Herr! Hätte ein armer Mann das gesagt, hätte ich ihn einen Tölpel genannt; aber einem Manne mit 100,000 Tha-

lern verzeihet man Alles. Nei, mit Navn er Nathalia Phrasenreich. Nathalia, o, det er et deiligt Navn. N'est ce pas, Monsieurs? Das ist romantisch, dramatisch und historisch, das ist zu sagen, bekannt in der russischen Geschichte. Ah, Monsieur, je suis une savante, en lærd Dame. Jeg er a blue, som les Anglais kalde de gelehrten Damen, fordi de in älteren Zeiten bare blaae bas eller stockings eller Strømper. Ich bin aussi a lion, eller rettere sagt, a lioness, som die Engländer bruge om dem, som gjøre megen Opsigt, en Løve, eller, Løvinde. Ach, ich habe auch viel Aufsehen in meinem Leben erregt. Ah, mon ami, je suis celèbre!

Meier. Er De ikke ogsaa, hvad Englænderne kalde a bore, eller, en Plageaand?

Jfr. Phrasenreich. Ach, nun schertzen Sie wieder, lieber reicher Mann mit den 100,000 Thalern! Hätte ein Anderer mir das gesagt, hätte ich ihn einen impertinenten Laffe genannt. Mais vous ètes riche, vous avez de l'argent. Ach, das liebe Geld macht Alles wieder gut.

Meier. Maa jeg spørge om Deres Alder og Formuesomstændigheder?

Jfr. P. Min Alder er 35 Aar. Siden mit 18de Aar, altsaa in siebenzehn Jahren, har jeg givet leçons in der französischen, deutschen og dänischen Sprache. D'ailleurs, je sais toutes les langues du monde. Jeg har i de 17 Aar havt over 800 Elever af begge Køn, store og smaae, unge og gamle, von allen Altern und Geschlechtern, Contesser og Baronesser, Etatsraadsdøttre og Skræderdøttre, Officierer, Comptoirrister og Studenter, og dem alle har jeg, ma foi, gjort perfecte, og gagné beaucoup g'argent ved dem. Mais à present er det, ma foi, très mauvais med den hele machine, og pourquoi? „Det er Conjuncturerne, og saa Tiderne, som ere Skyld deri," som Herr' Rosenkilde siger. Det er, ma foi, ogsaa et vittigt Hoved, dog ikke saa vittigt, som mit. Der er mange maitres de langue; Storhanserne, med deres Vindmageri og deres grandes connections og liaisons, sluge vraiment Alt, og vi pauvres génies, med vor grande modestie og petites connaissances, vi beholde, ma foi, rien du tout. Je vous assure.

Meier. Ja, De har Ret, Jfr. Nathalia Phrasenreich! Jeg beklager Dem af mit ganske Hjerte.

Jfr. P. Veed De, hvad Göthe siger: „Kennst Du das Land, wo die Citronen blühen, wo die Orangen glühen? Dort will ich fliehen! Mit Dir, mit Dir u. s. w. u. s. w. Ja, mit Dir, undskyld min Frihed, ja mit Dir, liebenswürdiger Mann, min Sjæl, mit Alt, quand vous me ferez votre femme, ja med Dig vil jeg flye til Italien, Europas blomstrende Hauge! N'est ce pas?

Meier. Nei, jeg bliver helst, hvor jeg er. Desuden passe vi To nok ikke for hinanden.

Jfr. P. Comment? Pourquoi? Wahrhaftig, ich bin arm, aber ehrlich, und jeg er, ma foi, et stort Geni. Mine Forældre, salig Herr' Jeremias Phrasenreich, Unterofficier bey dem dänischen, jetzt schon lange eingegangenen, Marinerregiment, und die selige Frau, Sybilla Phrasenreich, geboren, Seifenwasser, have givet mig en brillante education, og Naturen har udrustet mig med Aandsevner. Sur mon honneur, sur mon honneur!

Meier. Ja, det troer jeg gerne. Men De er mig, (tilgiv min Oprigtighed!) alt for snaksom og alt for riig paa Phraser, Jfr. Phrasenreich! Og saa maa jeg spørge Dem, forstaaer De sig Noget paa Madlavning? Kan De koge en god Grød?

Jfr. P. Comment, Monsieur? Belle demande! Adieu pour jamais!

(Hun gaaer.)

Sjette Scene.

Meier. Jens.

Jens (kommer ind). Det var Fanden til Knævver, der sad paa den udenlandske Mammeselle. Hun var, bitterdød, vist fra Schlaraffenland eller Mesopometamien. Nu er der jen Jødetøs derude, Herre!

Meier. Du maa ikke sige „Jøde." Veed Du ikke det? Tag Du Din Mund ivaere. Ellers bliver Du mulcteert. Du skal sige: „Een af de mosaiske Troesbekendere," eller, „et Medlem af det mosaiske Troessamfund."

Jens. Det var sgu aartigt, det. De hedde jo Jøder. Det staaer jo i Bivvelen, og det har a ogsaa lært at seie den Gaang, a læs:e for Præstein i Riv. — Den lange Nams, som Herren seier, kan a, Dævlen regere mig, it husk.

Meier. Saa kan Du sige „Mosait".

Jens. Muskit? Naa ja; her er jen Muskittøs udenfor.

Meier. Ha, ha, ha! Nei, Mosait, Mosait! — Naa, lad hende komme ind!

Jens (i det han aabner Døren). Vær saa artig, bitte Muskitjomfru, og sæt sine Pusselanker indenfor Døren! (Gaaer).

(Fortsættes.)

Abekatten, som havde seet Verden.

(Efter det Engelske.)

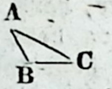
En Abekat besluttede engang, for at bevirke sin Tidsalders Reformation, at besøge fremmede Himmelegne, ligesom Menneskerne streife om til fjerne Lande, for at bringe finere Sæder hjem. Saaledes farer ogsaa han omkring og trodser alle Besværligheder; thi Ulykken tjener til at gjøre os vise. Tilsidst lagde man en forrædersk Snare for ham; man fangede ham, førte ham til Byen, og solgte ham der. Hvor misundede ikke mange ham hans Skæbne, da han blev indesluttet i en Dames Værelse! Ligesaa stolt af sine Lænker som en Elsker af Amors Rosenkæder, vandt han Dag for Dag mere og mere hendes Gunst. Naar Dagens Pligt fremkalder Toilettet, da fletter han hendes Lokker med mimiskt Spil, og bræker hendes Parasol, ligesom en anden fjasevorn og tankeløs Cavalier. Ogsaa ved Besøg gjør han, naar de Andres Indfald begynde at blive flaue, Lykke ved sine Talenter og ved sin Vittighed. Stolt af Bifald, troer han, at hans Sjæl er dannet i alle Hoffets Kunster; lig en anden Orpheus, brænder han af Iver for det almene Vel, faaer i Sinde at ville cultivere Abernes Republik, passer sit Snit, bryder sin Lænke, og tyer igjen til Skoven, sin Hjemstavn. De haarrige Skovboere trænge sig rundt om ham, forbausede over hans strunke Væsen og hans Dragt: Nogle rose hans stukne og udstoppede Klædesbryster, og Andre gabe paa hans høipullede Hat, hans vide og lange Skørtebuxer, hans Pibestilksstok, hans Conversationsbriller og hans Signetbjelter; de udbryde i Lovtaler over hans tykke, tyske Haarbusk, og Alle beundre hans frie, ugenerte Lapsevæsen. „Hører," raabte han med en indbildsk Mine, „og forbedrer Eder! Jeg kommer for at gjøre en Nation viis. Overveier Eders eget Værd! Forsvarer Eders Post i Verden! I ere Menneskeslægten nærmest i Rang. Længe har jeg tilbragt mit Liv i de store Stæder, omgaaets Mennesker, og lært at kende deres Sæder. Hos mig see I deres Dragt og deres Hofskikke; reformerer Eders Tilstand, og copierer mig som en ægte Original! Ønske I, at gjøre Lykke? Welan! saa smigrer raskt! skjuler Eders Haan og Had under Smiger! Lader, som I agte Eders Venner, men — bruger dem kun til Eders private Diemeed! Lader ikke Sandheden være en Dæmning for Eders Vittigheds Strøm, men værer altid beredte til at lyve, saa snart det passer til Eders Formaal! Anvender al Eders Kraft til at sætte en Klik paa Fortjenesten! Bagtalelse er Aanden i al Conversation. Gennemhegler dristigen Alt! Da skulle Menneskerne rose Eders Talenter. Jeg har kendt de Store. Følger nøie mit Exempel! og I skulle blive ligesaa cultiverte, som jeg."

Saaledes endte han sin Tale, og bukkede. Med mumlende Kæver tilgreen den forundrede Kreds ham Bifald. Opflammede af Ondskab, Avind og Foragt, sværtede de deres inderligste Venner, og, forgabede i Efterabelsen af Menneskernes Skikke, stiftede de hver Dag nye Ulykker. Saaledes bliver den dumme Knøs, der er alt for lang til at gaae i Schole længer, paa Reiser dannet til en fuldkommen Nar; med Flid studerer han det hele Lapsevæsen; han drikker, spiller, bander, pynter sig, elsker (i Ordets laveste, kobenhavnske Betydning) og overseer Dyden med Haan, fordi han har Talent til Lasten.

Publicus.

Aphorismer.

Basis. Hvad er Basis for Zeloternes Triangel? Enten Pengegærrighed, eller Herskesyge, eller Dumhed, eller alle Tre. I sidste Fald er Trianglen stumpvinklet, som denne:

Da sidder naturligviis tillige Noget af Dumheden i den stumpe (eller om man vil, slove) Vinkel ABC, og Noget af Pengegærrigheden og Herskesygen i de spidse Vinkler CAB og ACB. Alle tre Vinkler i en Triangel ere == en Ret, og denne Ret er — Zeloternes og Obscuranternes Ret.

Bassist. Exredacteuren er en literair Bassist. (Jeg haaber, at han ikke har Noget at indvende imod, at jeg besvarer hans Skrivelser i Aphorismer, hvori jeg destillerer mine Ideers Campher til min Cholerapatient i Billion- og Trilliondele efter det hahnemannske eller det homøopathiske System). Altsaa — Exredacteuren er en literair Bassist; naar han kalder mig „daarekistegal," fordi jeg har optaget Gersons Misfoster i dette Blad (see min Grund under Aphorismen, Barnemad!) Eller, er det maaskee Toner af hans fine Spøgefuldheds Violoncel? Jeg troer næsten, at det er det Sidste. Naar han siger, at jeg „stundom sælger pudseerlig Prosa, der igrunden skal ligne Vers," saa frembringer han skurrende Toner paa Ensidighedens Violin. Følg han sin „gamle igroede Vane, Kjære! den bider bedst" baade paa ham og hans Læsere og Læserinder, ligesom min paa mig og Mine. Den, der ikke er ensidig, og forstaaer at læse vore Vers, vil ligesaa lidet kimse af min, som af hans Versification.

Basstreng. Naar Exredacteuren efter min Bekendtgjorelse i Nr. 37, spørger: „Er De vred?" maa der virkeligen være sprungen en Streng paa hans Fornufts Bas. Jeg, som leer af hele den abderitiske Verden, jeg skulde blive vred paa en Mand, som i sin Vrede, for at faae Livet af den talentfulde Gerson, har „gennemboret" mig! Jeg lod nok være at blive vred paa ham, naar jeg først var gennemboret, død og begraven. Nei, ikke engang efter Opstandelsen kunde jeg blive vred paa ham. „Gennemboret" mig? Nu skal man see, at man gennemborer Folk med en Knappenaal? Ovenikøbet var Spidsen paa den afbrukken.

Basune. Exredacteuren mener, at en Bogtrykker har udbasunet hans Navn, og at han altsaa ikke behøver at opgive mig det. Meget naivt! Nei, min Fa'er! ingen Studiosus, Candidatus, Licentiatus eller Doctor Typographiae be- fortalt mig det, og, dersom han gennemhegler den allermindste typographiske Tot Hør, paa Grund af den Mistanke, skal han faae med mig at bestille. Folk udenfor den typographiske Stand have rigtigt nok villet bilde mig ind, at de 4 første Bogstaver af hans Navn skulde rime sig med Tvillingrimet i mit Riimsmeddenavn, og det Hele være et Slags Blomsterhauge, og tillige, paa en Maade, Navnet paa en kjøbenhavnsk Gade; men — det er af det Slags Gaader, jeg ikke kan gætte. Apollo maa vide, hvo der har udbasunet det gode Barns Navn!

Batteri. Den vise Salomon (?) Katterups Sprogbatteri er godt monteret. Han skyder med „forstille sig", istedetfor „forestille sig," med „Ubefængt" (unbefangen) f. „upartisk, fordomsfri," „ugivt (unächt)" osv. Der er vist Ingen, der vover at fornagle hans Kanoner. „Ubefangen," veed man, er ubefængt af Fordomme; Manden er Sprogphilosoph.

Beængstet. Exredacteren er meget beængstet. Han tør ikke være sit Navn bekendt, naar han humoristiserer, satiriserer og polemiserer, men under Noveller, erotiske Digte o. s. v. tør han nok sætte sit Navn. Der er han modig, men hist? Hvad er han der? Feig? Nei, Gud bevare os og ham! Men — beskeden i høieste Grad beskeden! Naar han gennemborer raae Begyndere og dannede Svende og Mæstere med Knappenaale eller Pile, efter Omstændighederne, saa er han masqueret af lutter Beskedenhed; thi han „er en Hader af at fegte med Personligheder," undtagen han har Masque for Ansigtet. Han er altsaa en Bravo, dog ikke Coopers Bravo.

Beære. Exredacteuren beærer sig selv med Navn af „en lille Stjerne paa den danske Digterhimmel." Jeg beærer ham med Navn af „Wandsbeckerbudet, No. 2." Har han Noget derimod? Claudius var ogsaa en Humorist.

Bebreide. Exredacteuren bebreider mig, at min Fortælse af et Forfatternavn ikke har været samvittighetsfuld? Har han lagt Mærke til Ordene, „paa Forlangende"? Er Beskyldning for „maadelige Vrrer" ingen Injurie? Sat Sapienti. — Til Gjengjæld for hans 3 Bebreidelser (den nysnævnte og 2 under Aphorismen, Bassist), bebreider jeg ham, at der i hans Redactionstid, fandtes i „Skilderiet" mange store Stykker, hvis Prosa var eenstydig med den anden Betydning af Ordet „prose" i det Engelske. Det var i de langttrukne Samtaler og udtværede Breve, som han og hans søde Ven vare saa forbandet villige til at optage og velsigne deres Publicum med i deres Tid, at 3 a 4 gode Indfald druknede, for aldrig at komme tillive. Naar Stykkerne ikke havde været saa store, havde det ellers været et ypperligt Middel for at skildre en slet kjøbenhavnsk Prosaist. „Nei, jeg vil ikke bruge den Udflugt, som han bruger!" svarer nok min Humorist (det engelske humorist betyder „en Grillenfænger," og „et Menneske med sære og heftige Lidenskaber", og min Exredacteur tilstaaer, at han har skrevet i Hidsighed, og beder om godt Veir; derfor seer han ogsaa, at jeg spøger meget godmodigen med hans Scholemæsterlighed.) Iøvrigt er der vel ikke mere, end een Mening om, at der i „Skilderiet" var meest Middagssol i Werfels og Soldins, meest Regn og Taage i Thaarups, og meest Morgenrøde i mine høistærede Herrer Navnløses Regeringstid; hvad der er Meest af under mig, overlader jeg til det store geniale og originale Uhyre, det høistærede Publicum, at sige.

Bedaare. Exredacteuren er upaatvivleligen ikke bedaaret, naar han kalder mig „daarekistegal." Han mener, det er ingen Bitterhed og, endnu mindre Grovhed. Det er, i mine Tanker, godmodig Spøg. (Jeg har jo selv kaldt mig humoristiskt gal, og det kommer jo ud paa eet, om jeg eller min gode Ven slaaer mig paa Øret.) En snurrig Fætter af en Theaterdirecteur i Udenlandet skal engang have havt samme Skæbne, men han blev lige god Instructeur for det, man havde kaldt ham gal; hvad der gjælder om Instructeurer, maa ogsaa gjælde om Redacteurer. Og nu, Farvel, min gode, ubenævnte og mig aldeles ubekendte, talentfulde Ven! Vil De beære mit Blad med et af den Art smukke Digte og Fortællinger, hvormed en lille Fugl har sjungst for mine Øren om, at De beærer „Miniaturbibliotheket" og „Ossian," saa skal De være mig velkommen, baade som Ole Navnløs og Ole Benævnt. Saa beviser De i Gjerningen, at De „har Kærlighed for Bladet," men kom ikke med „hvornaar," som i „Min (bedste, største eller sidste) Skat!" Vi sees igjen!

H. C. W.

Blandinger.

— En Dampvogn bygges nu i Birmingham, hvis Maskine er af 60 Hestes Kraft, og hvis hele Maskineri er sat paa Fjedre; Vognen kan dreies om sit eget Centrum, og lader sig fuldkomment styres fremad eller tilbage i et Øieblik. Den skal kunne gaae fra Birmingham til London og tilbage igjen i 12 Timer, med ti Tons Vare, eller 200 Passagerer.

— Syv preussiske Studerende i Heidelberg have, paa Grund af Deeltagelse i en Trykkefrihedsforening, faaet den Tilkjendegivelse fra deres Regjering, at de for stedse ere udelukkede fra al preussisk Statstjeneste.

— I Begyndelsen af forrige Maaned er i Hamburg bleven opdaget et Complot af Falskmyntnere, der fabrikerede „danske Skillinger" (mon ikke snarere Kobber-Markstegn?)

— Nyligen foreslog en af Reformens Tilhængere, at Biskoppernes Pensioner skulde anvendes til Nationalgjeldens Betaling. En Spøgefugl bemærkede da, at Suspension vilde langt bedre svare til Hensigten. (Ved Suspension kan baade forstaaes at hænges og suspenderes.)

— En Præst i Irland holder en Person ved Navn Mikkel, hvis Hverv det er at sværge i alle omtvistede Tiendesager. Naar hans Tjeneste udfordres, spørger Hs. Velærværdighed: „Mikkel, kan Du sværge herpaa?" — „Ja jeg kan, Deres Velærværdighed; — hvorpaa er det?"

— Sir Robert Peel skal have besluttet at træde ind i den geistlige Stand. Det eneste passende Sted i Kirken for Ex-Secretairen vilde udentvivl være — „the nave" (betyder baade „Skibet" (i en Kirke) og „Hjulnavet").

— Den ærværdige Lady Church (Kirke) har længe lidt af en Upasselighed. Hun var saa feed, at Lægerne umuligt kunde hitte, hvor Sygdommen sad, uden først at faae hende magrere. Medens de bedst laborerede herpaa, gav hendes Constitution efter, og nu ligger hun af gallopperende Svindsot.

(Kp.)

— Kors. Man har, som bekendt, Huuskors og Hæderskors. Enhver maa med Taalmod bære sit Kors. Hanreien (eller Hanrederen), der af sin Ægtemage, som har Lyst til forbuden Frugt, faaer baade Kors og Krone, og Horn oven i Købet med (en tredoppelt Hædersmand!); den stakkels Mand, der er kopplet sammen med en Jesabelle; den beklagelsesværdige Kone, der har til Mand enten en Gnidepind, som hverken vil lade hende faae til det Nødvendige eller Unødvendige, eller en lystig Fætter, som sætter alt overstyr (som saa mangen Fyr, naar der er Fyr i ham) paa fremmede Gudinder; og den med Kors og Ordener behængte Minister eller Generalfeldmarechal; hver af dem bærer sit Kors. (Hvo tænker ikke her paa Wellington med hans nogle og 30 Kors?) Hvo mon der sveder meest under Korsenes Vegt, den Sidste eller de Første? Har den Sidste faaet sine Kors uforskyldt, og, uden at han selv veed, hvorfor han har faaet dem, maa han ogsaa svede glubskt under Vegten af selve et lille, bitte, bitte, bitte Kors. Hvor fornuftigt handler ikke saadan en Mand, naar han sender sit Kors tilbage! Hvergang man seer en Skurk eller Dosmer med Kors, burde man korse sig, ligesom Catholikerne gjøre ved saa mange lignende Leiligheder; det Samme gjorde man i gamle Dage, og gjør man vel ogsaa endnu, naar man gaaer forbi Galger, og — have ikke ogsaa mange saadanne Kors Lighed med Galger, endog blot, med Hensyn til Figuren? Galgen ligner et græsk P (Π), som let kan blive til et Kors (X. ✠), og, naar Romerne ønskede en Ulykke over Nogen, sagde de jo: „Gaa til det græske P!" (abi in græcum Π!) o: til Galgen, eller, Pokker i Vold! At man hæver Slyngler til Toppen (neml. Galgens), det er — genialskt, men, at man hidser dem op til Ærens Top, det er, med Permission at sige saa grovt, — bestialskt. I Grunden er et Kors noget Forkeert; det viser Englændernes cross-readings (Læsen paa tvers i jevnsides løbende Spalter), og Tyskerne forbinde ogsaa Kreuz og Queere med hinanden; men — det er en smuk Stads paa en fortjent Mand, og derfor maa man ikke holde sig op over Korsdragerne, naar de ere komne til Stadsen paa en ærlig Maade, og ligesaa lidet over Korsuddelerne, naar de ikke ere alt for ødsle.

(Han selv.)

— Under Napoleons Regering vare de franske Censorer meget bange for at opægge den mistænksomme Kaisers Vrede. Saaledes udstrøg en Censor i et Haandskrivt Ordet Despot i de Ord, „Despot i Elskov" (Despote en amour,) hvorved Forf. meente Hanen, fordi man kunde ansee det for en skjult Hentydning, og Forf. maatte sætte Sultan i Stedet for det.

(K. Müchler.)

— En Skærslipper, eller, rigtigere Skærsliber, burde egenligen hedde Saxsliber; thi det er det tyske Scheerenschleifer; derfor scheeren, at klippe Faar, ogsaa rage; Scheermester, Ragekniv. En Barberer eller Bartscherer (deraf det udanske, Badskærer, ved en Sammenblandelse af Badstuemand og Barberer) er derfor egenligen en, som klipper Skæget paa Faar; han tager ogsaa de tobenede Faar godt ved Næsen ved Hjælp af sin Barbererforstand. Adskillige Financiers, Aagerkarle, Procuratorer, Recensenter o. s. v. kunne derfor med Føie henregnes til de aandige Barbereres Classe. Nogle Naturkyndige henregne dem til Skarpretternes Classe. De lærdeste Zoologer ere uenige i denne Henseende.

(Red.)

Kjøbenhavn: Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 41. Tirsdagen den 22 Mai 1832.

Næsbyholm og Tjustrup=Sø.

„O! wollte doch der Mensch des Menschen Schutzgott seyn:
So wär' das meiste Weh noch unbekannte Pein!
Belebte jedes Herz der Geist der Menschenliebe:
So wären Neid und Haß noch ungezeugte Triebe;
Als Glieder schuf uns Gott, als Bürger einer Welt,
In der des Einen Hand die Hand des Andern hält.
Wir trennen dieses Band, wir bleiben fühllos stehen,
Und bauen unser Glück auf Andrer Untergehen."

Gellert.

I Sjølunds Favn, omkrandst't af Skove,
Den skjønne Næsbyholm staaer,
Og speiler sig i sølvklar Vove,
Som var den endnu i sin Vaar.

Dens Riddersmand i Lunden hviler
Paa Gisselfeld i Eeg=Bøgs Lye;
Paa Høien om hans Urne smiler
En Gloria, som Morgengrye.

Hans Veldaad Retsind aldrig glemmer;
Huldt om hans Navn sig Lauren snoer;
Høit Sandhed Skjaldens Lyra stemmer
For Mindet, som i Hjertet boer!

Paa Næsbyholm saa mangen Glæde
Jeg nød i Som'rens blide Stund;
Thi Venskab havde her sit Sæde
I Lye af Selvfreds blide Lund.

Smaaeblomster ved mit Hjerte hvilte,
Og nyttig Glemsel favned' mig;
En himmelsk Fryd omkring mig smilte;
Jeg drømte mig saa lykkelig! —

En Aftenstund, saa blid, saa rolig,
Jeg vandrede til Munkedam,
Fra Nøisomhedens stille Bolig,
Ei efterfulgt af Hundeglam.

Ved Susaaen Alt var stille;
I liden Baad jeg steeg saa glad;
De Vover monne sagte trille,
Da jeg saa trygt paa Toften sad.

Min Baad sig nedad Aaen slynger,
For Aaren Blomstersivet veeg,
Alt ved dens Munding mig den gynger
Nær under Sorøes gamle Eeg.

Paa Himlen smiler Maanen rolig,
Og speiler sig i Tjustrup=Sø: —
Her var det, at ung Hagbarth troks
Indseiled' til sin skjønne Mø.

Han Rosen saae paa Sigers Bredde;
Ham saarede dens kjælne Torn;
Han ahnede ei Beras Vrede,
Da Signe bød ham Mjød af Horn.

See Uskylds Rosen i sin Ynde! —
Skjøn Signe ønsker Hagbarth Held;
„At elske er jo ei at synde“:
Saa Stemmen lød i hendes Sjel.

Dig, elskte Rose! høit jeg skatter,
Du saared' mig, da Dig jeg brød;
Betydningsfulde! Dig jeg fatter:
Her ved mit Bryst modtag Din Død!

Saa Hagbarths Hjertesukke løde,
Skjøn Signelil undgik de ei:
Ak, Freias første Morgenrøde
Oplyste dem kun Sorgens Vei.

I Aanden skuer jeg hiin Scene,
Og Hjertet hylder Elskovspagt;
Om deres Høi og Bautastene
Stolt svæver Troskab i sin Pragt!

Hen over dunkle Vover spiller
Zephyros blidt sin Hvislesang;
Høit Philomelas ømme Triller
Gjenlyde over Skov og Vang.

Fra Firmamentets hvalte Bue
Utalte Stjerner tindre ned,
I Glands af Aftenhim'lens Lue
Bær' Alt et Præg af Kjærlighed.

Ad Munkedam min Baad nu stavner;
Min Sang gjentager Echo fro;
Snart Næsbyholmens Skov mig favner,
Og Venskab i min lille Bo.

Ei kan jeg her min Fryd afmale
I denne min kun ringe Sang,
Kun svage Lyd af Hjertets Tale
Gjentone ved min Lyras Klang.

Med Skaansel lyt til disse Toner,
Du, som Apollo Harpen gav,
Og som blev smyk't med Laurekroner!
Udødelige! freed min Stav!

J. M. Abildgaard.

Frierbrettet.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Syvende Scene.

Meier. Jfr. Rachel Humpertz.

Jfr. Humpertz. Guten Tag, mein liber Herr' Meier! Jeg har heert saa meget ferdelagigt om Dem og Deresses Penger og Deresses Seni og Deres Charakter, und jeg har leest Deresses Fibelbret (Frierbret vilde jeg sige), som De har hængt ud, und ich bin ein armes Mädchen, jeg fyldte igar min 36te Aar, ich har ogsaa en stur Skeni og sture Tælenter, min Tante und min Memme ere begge dede, und jeg boer i Stiftelsen i Kristalgaden; min Tate var en rig Mand und han speculierte saa meget i Caffe i Krigens Tid, og fertinnede sgu ogsaa meget ved Speciehandel, men, da Caffeen og Specierne faldt, saa faldt sgu ogsaa han, han spilte Fallit, maatte goe i Slutteriet, eller, som det nu hedder, Dummehuset, min Memme dede, og, af Sorg over sin egen sture Ulikke og over min Memmes Deed, dede sgu ogsaa min Tate, og nu har jeg sgu hverken Memme eller Tate. Ach waih mir! Ach waih mir!

Meier. Det er beklageligt. Det er haardt, naar man har levet i Velstand, at blive sat i trange Kaar.

Jfr. Humpertz. Ja, wahrhaftig. Und seer De, derfor er det justement, jeg kommer und vil have Dem til Mand, Herr' Meier. De er vel en Goi, men jeg kan sgu ogsaa lade mig debe, og blive til en Goi, det skal sgu ikke koste mig Noget, at skanskere min Religion, naar jeg kan faae en riig Mand med sturt Hoved og et sturt Skeni og sture Tælenter, og med mange Specier og Obligationer. Det skal sgu ikke koste mig Noget.

Meier. Nei, det troer jeg gerne. Det koster Dem vel ikke mere Umag, end at skifte Klæder.

Jfr. Humpertz. Nei, det forstaaer sig. Det koster mig sgu ikke mere Umag. Det er en Pagatel for mig. Naar der er Noget at fer-

tenne, maa man ikke bride sig om sodan en Pagatel.

Meier. Hvad er Deres Navn?

Jfr. Humpertz. Mit Navn er Rachel Humpertz.

Meier. Hvad har De ellers lært?

Jfr. Humpertz. Aa, jeg har sgu lært mange Ting, jeg har sture Tælenter. Jeg kan schnakke baade dietsch und franzesich und englisch, und schnakke und singe italienisch. Jeg har sgu taget Underviisning deri af den sture Madame Catalani, da hun var her, men jeg singer sgu meget bedre end hun. Heren Sie doch mohl!

(Hun synger):

Non fia già che il cioccolatte
V'ado prassi ovvero il Thè.
Medicine così fatte
Non saran giammai per me.
Beverci prima il veleno
Che un bicchier che fosse pieno
Dell' amaro e rio caffè.

Er det ikke scheen? Das ist von Redi. Heren Sie noch ein Stück! (Hun synger):

Amo te sólo, te sólo amai.
Tu fosti il primo, tu pùr sarái
L'ultimo oggetto, che adòrerò,
Quando é innocénte, divien si fórte,
Che con noi vive fino alla mórte
Quel primo affétto, che si provó.

Das ist von Metastasio, dem großen Metastasio. Ist das nicht scheen? Das ist eine Liebeserklärung. Derfor har jeg sjunget det for Dem. War das nicht scheen?

Meier. Ja, i Sandhed, meget skønt, især, naar det synges med Deres udmærkede Stemme.

Jfr. Humpertz. Ja, ist es nicht wahr? Jeg har sgu en schmuck Stimme, langt schmuckere end Madame Catalanis und Jfr. Zrzas deresses ferroste Stimmer. Jeg kan sgu schlae langt schenere Teiller und gere langt brillantere Rulader, end de. Jeg kan auch schlae po Clafieren eller Fortepianoet, und jeg kan brodire und poetisire,

ja, jeg kan sgu sogar improvisire. Heren Sie doch mohl! (Hun synger):

Ach, allerliebster Mann!
Jeg elsker Dem til Gravens Rand.
De er so gut und har so mange Penger,
Hvortil jeg, sgu oprigtigt talt, heit trænger.

Sind das nicht schene Verse? Heiberg gjør Dem sgu ikke bedre, und heller ikke Freken Jessen. Aa, jeg er en stur Dichterinn! Hvor jeg kan digte! Hvor jeg kan digte!

Meier. Kan De ogsaa digte Hullerne paa Deres Strømper? Det lader ikke til det, saavidt jeg kan see.

Jfr. Humpertz. Det schall De sgu ikke bride Dem Noget um. Jeg fik sgu ikke Tid til at tage et Par hele Strømper po, da en af voresses Folk, der Ephraim Unna, kam und fertalte um den Frierbret. — Det sees sgu heller ikke, især, naar man goer stærkt. De Mandspersoner har sgu altid so meget at raisonnire um. Naar jeg bliver forgiftet med Dem, schall sgu min Huusjomfru gehre det.

Meier. Jeg har ikke isinde at holde en Huusjomfru.

Jfr. Humpertz. Ja, men jeg vil sgu holde Een for Deresses Penger.

Meier. Ja, see, hvor De kommer til dem!

Jfr. Humpertz. De er sgu ogsaa recht grob. Naar vi schall see recht til, vil De vist ikke have mig.

Meier. Nei, jeg takker mangfoldigen.

Jfr. Humpertz. Nei, see mig engang til den impertinente Karl! Han holder, Gott straf mig, skikkelige Folks Børen for Nar. Den impertinente Knegt! Jeg schall sgu blamire ham over hele Bien! (Hun gaaer.)

Ottende Scene.

Meier. Jens.

Jens. Muskittosen fik nok Løbepas. Det kunde a see paa hendes sure Miner. Det vaar et Pokkers Gesikt, hun satte op. — Nu er her jen udenfor, Herre, med et Navn, saa laangt, som

fra Gammeltorv og til Hallandsaas. Hun seier, at hun hedder Sidsine Gedskine Gertrudia Floiberg, og hun haar saa meget Staas og Dingeldang paa sig, saa det Halve er nok, og saa er hun saa sminket, saa det er en Gru.

Meier. Lad hende komme ind!

Jens (aabner Døren og gaaer.)

Niende Scene.

Meier. Jfr. Fløiberg.

Jfr. Fløiberg. Mit Navn, min Herre, er Jomfru' Sidsine Gedskine Gertrudia Fløiberg. Egenligen er jeg døbt Sidse Gedske Gertrud, men, for at forskjønne mit Navn, har jeg givet det hine mere vellydende og poetiske Endelser. Jeg har et Navn, min Herre, et berømt Navn i den danske Literatur, især i den æsthetiske Deel af Samme. Det er mig, min Herre, som egenligen kan siges, at have bragt den historiske Roman og Tragoedien til Fuldkommenhed i Norden, ja, jeg tør næsten sige, paa Jorden.

Meier. Da maa jeg dog tilstaae, at jeg aldrig har hørt Deres Romaner og Tragoedier omtales.

Jfr. Fløiberg. Det kan gerne være; thi, deels ere de Trykte af dem udkomne under mit romantiske Forfatterindenavn, Venus Urania, og deels ere de Fleste utrykte. Men i mit Pult hvile der Haandskrivter, ja, Haandskrivter, jeg tør frit, uden at træde Sandheden for nær, sige, Haandskrivter for 20 Vognmandslæs. De vil imidlertid finde mine historiske Romaner og Tragoedier i vore meest læste Maanedsskrivter, Pindselilierne, Maanedsduen, den veltalende Papagøie og den brillante Kakadue, i Quartalsskrivterne: Bogmøllet og Dovendyret og Halvaarsskrivterne: Løven, Tigeren og Hyænen, samt mine smaae Noveller i Ugebladene: Døgenikten og Dagtyven. Trykte har man af mig 10 historiske Romaner, nemligen: Dom Miguel, Ferdinand d. VIIde, Hertugen af Wellington o. s. v. o. s. v. o. s. v. og 5 Tragoedier, hvis Navne jeg, reent ud sagt, ganske har glemt. — Det er en Følge af min store Lærdom. O, De kan troe, det er en stor Ulykke, at være et stort Geni! Man har sjeldent

Ro eller Orden i sit Hoved. Der er en Støi deri, som i en slet Schole, og en Uorden, som i et Pulterkammer. Og desuden, Geniet paaskjønnes ikke og lønnes ikke, som det borde; tvertimod, det miskendes, misundes og mislønnes

Meier. Jeg føler fuldkomment Deres høie Værd, beundrer Deres Bemærkningers Skarpsind, og beklager Deres ublide Skæbne.

Jfr. Fløiberg. Naar mine store Verker engang i en bedre og for Literaturen gunstigere Tidsalder see Lyset, da skal De, min Herre see Mindesmærker af et uhyre Geni. Dog — det er sandt, dersom De føler den varme, brændende Kærlighed til mig, som jeg alt længe, blot paa Grund af det vingede Rygtes Beretning, har følt til Dem, ædle Sandhedsven! saa skal jeg snart, naar Hymen har forenet os, forelæse Dem disse Mindesmærker. Forestil Dem blot! Jeg har skrevet 500 historiske Romaner, og deriblandt een paa 50 Bind! Det er Mere, end Forfatterinden til Cyrus og Clelia, Mademoiselle Scudery, har gjort, saavidt jeg veed. Det har Noget at betyde mod denne Walter Scott, som aldrig giver os Mere, end 4 Bind. Jeg har skrevet 100 Tragoedier, hver paa 10 Acter. Jo, jeg kan sige frit Spader To til Shakspeare! Han er, ligesom Walter Scott, en Sinke mod mig, Danmarks Venus Urania! Det er ogsaa mig, der har oversat Kærlighed paa Nicolai Taarn paa 30 Sprog, lige oppe fra det Grønlandske, og lige ned til det Otaheitiske.

Meier. Det er jo frygteligt!

Jfr. F. Ja, har jeg ikke Ret? Men, Ulykken er det, min Herre, der er ingen Boghandler, der vil forlægge mine Verker, og selv har jeg ikke Raad til det. Paa Subscription kan jeg ikke udgive dem. Jeg har prøvet derpaa et Par Gange, men der var knap 20, der tegnede deres Navne, og, at gaae omkring for Dørene, og trygle Folk mine Verker paa, som somme Personer, det er under min Værdighed.

Meier. Ja, Gud bevare os, det var jo, at fornedre Dem selv.

Jfr. F. Meget rigtigt, meget rigtigt: Men, naar jeg kunde blive givt med en riig Mand, som Dem, Herr' Meier, saa var der ingen Ting iveien; saa forlagde jeg selv mine Verker, og saa skulde

jeg nok ved Foræringer af et Par Snese Exemplarer og for nogle Rigsbankslapper faae Redacteurerne af vore Ugeblade og Tidsskrivter og vore skarpeste Recensenter til at rose mig og løfte mine Verker op til Skyerne og saaledes skaffe mig Afsætning. Naa, Herr' Meier, hvad siger De? Behager jeg Dem!

Meier. Maa jeg først spørge Dem (han peger paa hendes Dingeldang), er alt dette Dem selv, lille Jomfru?

Jfr. F. Aa, det er en gammel, forslidt Vittighed, som Morgenposten og det thaarupske Skilderi har opkogt, og som De nu har laant af et af disse Blade. De undrer sig maaskee over, at jeg, som en fattig Forfatterinde, er saa pyntet. Men oprigtigt talt, al denne Stads er mit eget Arbeid. Man maa dog være anstændigt klædt ved saadan en Leilighed, som denne. Alt, hvad jeg har at leve af, er, hvad jeg fortjener ved den prosaiske Skrædersyning, og som Correctrice hos Boghandlerne, og det er kun fiint. Svar mig nu paa mit Spørgsmaal! Behager jeg Dem? Vil De vælge mig til Deres Medvandrerinde paa Livets Bane?

Meier. Nei, De er mig alt for lærd og for stort et Geni. Jeg er bange for, at Deres megen Lærdom skal gjøre Dem gal, om den ikke allerede har gjort det. Desuden forstaaer De sig vel ikke Noget paa Huusholdningsvæsen og Madlavning. Kan De koge en god Grød?

Jfr. F. Fy, skam Dem! At spørge en Forfatterinde, som mig, om Sligt! Det er allerede nok, at jeg, for at fortjene det daglige Brød, har nedladet mig til den høiere prosaiske Skrædersyning. Skulde jeg ogsaa nedlade mig til den lavere prosaiske Grødkogning? Nei, da fortjente jeg den dybeste Foragt! Farvel, Farvel, for evigen Farvel, Du laveste, prosaiske, uromantiske Mennneskebarn! Gid Du aldrig maa blive Andet, end Pebersvend!

(Hun gaaer.)

Tiende Scene.

Meier (alene), siden Jens.

Meier. Ha, ha, ha! Den Grød, det er ret en Bussemand, hvormed jeg kan mane de lærde

Djævelinder bort. Jo, jeg skal rigtigt nok sige, at jeg faldt paa den Idee i en ulyksalig Tid. Jeg bliver jo hjemsøgt af lutter Caricaturer. Skaffer den Idee mig ingen Kone, har den dog givet mig lidt Morskab. — Jens, er der Flere?

Jens (kommer ind). Ja, der æ, bitterknø, to deilige Qvindfolk udenfor, og det æ vist unge Pigebørn; de have rektigt nok Slør for Ansigterne, men a kan dog see, de ere meget knøv.

Meier. Saa lad dem komme ind, men kun een ad Gangen.

Jens. Nei, de vil, bitterdød, it skilles ad. De vil begge Tou ind paa jen Gaang til Herren. Det er rektigt nok curieuskt, men de seier, de ere uadskillelige.

Meier. Atter to Originaler! Og de ere unge, siger Du?

Jens. Ja, det kan saamæn gerne være, at de ere ældre, end de see ud til, men a kan it ansee dem for meer, end 20 Aar, eller, saa ungefær.

Meier. Naa, saa lad dem komme ind da, og tag saa Brettet bort!

Jens. Er Herren aallerede keed af den Commerce, eller, haar han valgt sig jen af de Aandre til sin Kone? Nei, det haar han vist it. Ellers lod han vel it disse hersens Tou komme ind. De aandre vare jo ogsaa ret nouen Skabilkenhoveder og Gribbeniller.

Meier. Nei, jeg har Ingen valgt. Vær Du ganske rolig, og gjør, som jeg har sagt Dig!

Jens. Hør, veed Herren hvad? Herren skal it bryde sig Nouet om, ifald de Tou, som nu komme, skulde være saa puur unge, som de see ud til. Tag Herren kun jen af dem paa mit Ord! Herren skal it være banne for, at Nouen af dem skal sæt ham Staas i Pannen; for det er it Aandet, end Overtro.

Meier. Mener Du det? Ha, ha, ha! Nei, vær Du ganske ubekymret, og besørg det, jeg har sagt Dig!

Jens. Jo, det skal a nok.

(Han gaaer.)

(Fortsættes)

Philosophen og Phasanerne.

(Efter det Engelske.)

En Philosoph vognede en Dag tidligen, og gik en Tour igennem den dybe Skov; lokket af Lundens Musik streifede han igennem de mørke Vildgange (Labyrinther); de qvidrende Struber forlængede fra Træ til Træ de søde afvexlende Toner; men, hvor han gik, udbredte han Skræk; Sangerne afbrøde deres Sang og fløi bort; Drosslerne klappede med Vingerne af Frygt, og Nattergalene afskyede Synet af ham; alle Dyr løb for ham, for at undgaae det forhadte Syn af et Menneske. Hvorfra kommer denne Menneskefrygt hos alle Dyr? Flye de for vor Skikkelse, eller for vore Egenskaber?

Medens han gik saaledes i dybsindige Tanker, traf nogle ufuldkomne Toner hans Øren; med forsigtige Trin nærmede han sig, men skjulte sig for Synet bagved den tykke Skygge. Hoit oppe paa en Green stod en Phasan, og rundt om den dens hele lyttende Yngel; stolt af sin Redes Velsignelser, ytrede hun saaledes sin moderlige Omhu: „Her skulle ingen Farer omringe Eder, og i Skovene skulle I nyde Tilfredshed. Sætter snarere Tillid til Høgen eller Glenten, end til Mennesket, som er det Værste af alle Dyr! Hos ham finde I kun Utaknemmelighed, som er en Last, der er egen for hans Slægt. Faaret, hvis Uld hvert Aar klippes og farves, for at beskytte hans Sundhed og tjene hans Stolthed, drives af ham fra sin Sti og fra Sletten, hvor det fødtes, for at dræbes paa den grusomme Slagterbænk. De Sværme, som med vindskibelig Kløgt fylde hans Kuber med Vox og Honning, have arbeidet forgæves i alle de lange Sommerdage; deres Forraad sælges, og deres Slægt ødelægges af ham. Hvad for en Afgivt maa Gaasen ikke betale ham! Bidrage ikke dens Vinger til alle hans Videnskaber? Lægger den ikke Elskerens Hjerte for Dagen? Slæber den ikke, for at skaffe Kjøbmanden Gevinst? Hvad Belønning faaer den for denne almene Nytte, som den stifter? Han tager Penneposerne, og spiser Gaasen. Undgaaer derfor Mennesket! Skyer hans Veie! Kun da kan Sikkerhed forlænge Eders Liv. Naar Tjene-

ster betales saaledes af ham, saa kunne I være visse paa, at vi Phasaner maae blive satte paa Spid."

Publicus.

Blandinger.

— Lord D— spurgte en vis Biskop, hvorfor han gav saa mange Dosmere Kald? — „Jo, Mylord," var Svaret: „det er bedre, at Kirkens Jord bliver pløiet af Esler, end ligger udyrket."

— Committeen til Omarbeidelse af det hessiske Presselov-Udkast, med Hensyn til Retsforfølgelser, har nu, for at gjøre baade Regeringen og Publikum tilpas, foreslaaet en halv Offentlighed ved Pressesagers Retsforhandling: Publikum skal vel ikke have fri Adgang til Sessionerne, men hver af Parterne maa medbringe tre Venner eller Slægtninger, og de ved Retten ansatte Sagførere skulle ogsaa have Tilladelse til at overvære dem.

— En Posteibager i Lyon, ved Navn Leroi, havde et Skildt, hvorpaa der stod: „Leroi fait des brioches" (hvilket baade kan betyde: „Leroi laver Butterdeigskager" og „Kongen gjør dumme Streger"); Politiet befalede ham nyligen at forandre det, og Posteibageren satte nu: „Leroi *continue* à faire des brioches"; Lyonerne loe og Politiet ærgrede sig.

— Dr. Philpotts vilde lade en af sine Sønner studere Medicin; men, da han hørte, at Medicinerne handlede i Skrupler, sadlede han om med den Bemærkning, at „ingen af hans Sønner skulde handle i en Artikel, som ikke en Biskop i de tre Kongeriger kjendte det Mindste til."

— I en Ordstrid, angaaende Tiende, mellem en Godseier og Biskoppen af Exeter, udbrød denne med Heftighed: „Jeg vædder aldrig høit; men jeg sætter min Ære og Reputation paa, at jeg har Ret." — „Det kan De sagtens gjøre", svarede

den Anden; „thi, hvis De taber, vil dog ingen ærlig Mand tage imod nogen af Delene."

— Da Cholera var kommen til London, spurgte Hr. Perceval Skatkammerkantsleren, om det ikke af den Grund var best at ansætte den berammede Fastedag noget tidligere? Han frygtede for, at en Vexel, trukken paa lang Sigt, ikke skulde blive disconteret i Himmelens Skatkammer, og vilde have en paa kort Sigt udstædt i Stedet!

— Biskoppen af Winchester var nylig meget syg, og hans med mindre Bispedømmer begavede Embedsbrødre ventede Dag for Dag hans Hedengang. Ingen spurgte imidlertid flittigere til ham, end Biskoppen af Llandoff. Den Syge, der ahnede Aarsagen hertil, lod en Dag benævnte Biskops Sendebud komme ind til sig og sagde: „Formeld min Compliment til Hs. Høiærværdighed, og sig ham, at jeg er bedre — meget bedre: men at Biskoppen af Durham har faaet ondt i Halsen af stærk Forkølelse — maaskee vil det hjelpe."

— Det er en Lykke for nogle af Toryerne, at Haardnakkethed er en af deres Hovedegenskaber; hvis de ikke havde den, vilde (som Sir Wetherell kan bevidne) enkelte af dem alt have faaet Halsen knækket.

— Det er et Held for mange af Sir Scarletts Clienter, at han ikke har Stunder til at gjøre sig bekendt med alle Documenter; de ere bedst farne, naar han viser dem mindst Opmærksomhed — thi naar han først faaer alle en Sags Facta i Hovedet, saa ere de i en langt værre Casus (case, ogsaa: Kasse) end nogensinde før.

— Da vi forleden Aften hørte Croker sige en bitter Bemærkning i Underhuset, kom vi uvilkaarligt til at tænke paa et Kalvehoved med en Citronskal i Munden.

— Man siger, at Hertugen af Cumberland skal have Meget paa Hjertet. Hvis det er Tilfældet, har man et nyt Beviis paa, at Meget lader sig indeslutte i det snævreste Rum.

— Lord Lyndhurst er, som vi høre, Hovedet for Oppositionen, men vi have ikke hørt, hvo der skal supplere Hjernen. — Samme Lord sætter sig imod Reformbillen af den Grund, at den vil volde altfor megen Alteration.

— Herr' Croker fik forleden Dag det Raad, at han skulde lægge sig efter Arithmetik. Hans Opposition mod et heelt Folks Ønsker viser, at han reent er fra det, naar Tallet gaaer udenfor den lille Tabel.

— Lovgivere lægge ialmindelighed Skat paa de Ting, som de selv have mindst at gjøre med. Heraf kan man forklare, hvorfor Sir Scarlett holder saa stærkt paa alle de Skatte, der lægges paa Kundskabsarticler. (Kp.)

— Jeg kan ikke troe, at det er blot Tilfælde, at saa mange Ord i Sproget, som rime sig, have saa megen Lighed indbyrdes; saaledes f. Ex. Gaas, Praas, Vaas; Hind, Vind, Fin; Fald, Knald, Skrald, Smald, o. s. v. Jeg troer at man i Sprogets Barndom har rimet mange indbyrdes lige Ord med hverandre, og at saadanne, som de ovenanførte, ere Levninger fra Sprogets barnlige Alder. Saaledes ogsaa Verberne, heise, kneise, reise (op), hvor Grundbegrebet er en Opløftelse. Ligesaa Maal (ɔ: Mæle), Skraal, Vraal; Giir, Sviir; Iil, Piil; ile, pile (afsted); hvile, smile; buse, fuse, ruse, suse, bruse, snuse; springe, Vinge, svinge o. s. v. Slægtskabet imellem Fallit og Profit er ogsaa indlysende. (Støver.)

— En Hofnar traadte engang ind i den engelske Konge, Carl den 2dens, Værelse, da han havde et talrigt Selskab af de fornemste Personer hos sig. „Nu ville vi Alle faae vore Feil at høre," sagde Kongen. „O nei! det er Deres Majestæt sikker for," svarte Hofnarren: „jeg bebynger ikke mit Hoved med Ting, som hele Byen taler om." (K. Müchler.)

— En tydsk Forfatter (om jeg mindes ret, var det en Unævnt i „Zeitung f. die eleg. Welt" for 1820) siger, at Scholefux (Schulfuchs) betyder deels den Nederste i en Scholeclasse (ein

Neuling in der Schule,) deels en Pedant. Han mener, at Benævnelsen i begge Tilfælde er upassende, da hverken den Ene eller den Anden af disse Personer udmærker sig ved List. Dette er nu ganske rigtigt; men — kunde Navnet ikke være givet Begge ironiskt, da de netop sædvanligen udmærke sig ved det Modsatte af List, den Første ved Uerfarenhed, og den Sidste ved Mangel paa Klogskab, Menneskekundskab og Bolelighed i det praktiske Liv? Hiin Forf. hidleder Ordet fra en jenensisk Professor, som gik med Ræveskind om sin Pels; Ordet kan nu gerne have sin Oprindelse fra denne Professor, som skal have været en stor Pedant; men, kunde man bevise, at Ordet var ældre, end denne Mand, saa var hiin ironiske Forklaring maaskee antagelig. Her fortjener det maaskee ogsaa at bemærkes, at vi have oversat Reinike Fuchs ved R. Fos, og, at vi med Ogenavnet, Mads Fos, ligeledes ironiskt betegne en Dosmer, som, alle sine store Indbildninger uagtet, Intet veed at udrette. (Støver.)

— Stodderkonge kan forstaaes 1) om den, der skulde opfange Stoddere i forrige Tider, 2) om den, der regerer over lutter Stoddere, f. Ex. Major Mangor, 3) om en fattig Konge, 4) om en slet Konge, f. Ex. Dom Miguel, og 5) om den, der føder og klæder Stoddere (ikke altid det Samme, som Nr. 2).

(Red.)

— Den unge Grevinde de Livry havde i en munter Samtale sagt noget meget Vittigt. Man lo deraf, og En i Selskabet, som ikke havde hort det, bad hende om at gjentage det. „Min Indbildningskraft har ingen Hukommelse," svarte hun. (K. Müchler.)

— Tyskerne have et Ord, som de brugte i gamle Dage om de saakaldte Baccalaurei (Magistere), og som nu tildags lod sig bruges om visse doctores philosophiæ o. s. v.; det er Schaafkåse (Faareoste), som man giver den historiske Oprindelse, at en Student, som skulde disputere for bemeldte Grad, forærede den Professor, til hvem han skulde indsende sin Disputats, nogle Faareoste, hvoraf Samme var en stor Elsker, som en captatio benevolentiae. (Red.)

— „Jeg har igaar i Casinoet tabt mange Penge," sagde den gærrige von G... med Selvbehag, „og jeg knyede ikke." „Det er meget naturligt," fik han til Svar: „den høieste Grad af Smerte er stum."

(K. Müchler.)

— Skrædder kommer uden Tvivl af det engelske, to shred, at sønderskære, og a shred, en Lap, og, i Spøg, en Skrædder (ligesom vi sige: en Skrædderpjalt); dermed ere Schneider, tailleur og taylor beslægtede. Man finder ogsaa i det Engelske Ordet, shredder. (Red.)

— Da Pave Hadrian VI. var død, hang Romerne Natten derefter Blomsterkranse paa Døren til hans Livlæges Bolig med den Underskrivt: „Til Fædrenelandets Befrier."

(K. Müchler.)

— En Mosait, som havde hørt den berømte Sangerinde, Mara, spurgte en af sine Troesbrødre om, hvorledes Kunstnerinden havde behaget ham. „Jeg veed sgu ikke, jeg har ikke heert hinner." „Stur Schade!" sagde den Første: „Det er sgu en rar Sangerinde; hun slaer Dig en Triller, som en Møllehjul." (K. Müchler.)

— Autor eller Auctor, (af augeo, forøger), en Forøger, altsaa Enhver, der gjør noget meer, end der var før (ligesom Poet, En, der gjør Noget); han øger Noget til, en literair Lappeskrædder; jo mere han kan tilføie, jo større Auctor er han; derfor bliver enhver Rygtemager, enhver Skarnager, enhver Fader, enhver Barnemager o. s. v. en Auctor. De frugtbareste Auctorer skulle ellers findes blandt Officierer, Præster og Mosaiter; thi de have de fleste Børn. (Red.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 42. Fredagen den 25 Mai 1832.

Møllerens Datter.

Paa den hvalte Himmelbue
Glider Maanen sølverhvid,
Ind i lille mørke Stue
Skinner den saa ængleblid.

Styttet Hovedet til Armen,
Synger Linalil en Sang.
Rig paa Kjerlighed er Varmen,
Sød Romancens Ord og Klang.

Hjem fra Møllen kommer Fader,
Lytter til de smukke Ord,
I sin Regnskabsbog han blader,
Sætter sig ved brune Bord.

Ak, den stakkels Lina sørger! —
„Hvi, min Datter! sukker Du?"
Saa den ømme Fader spørger,
Og hun ømt ham beder nu:

„O, lad Halvors Brud mig blive,
Elskte Fader, hør min Bøn!"
Strax han Bifaldsnik mon give:
„Det jeg ønskte selv i Løn."

Hist paa Volden Møllens Vinger
Gaae i sagte Cirkelgang.
Tanken huld Erindring bringer;
Halvor sværmer Aft'nen lang.

Hvor ved Møllens Fod omvanker
Den forelskte Møllersvend,
Lina did i glade Tanker
Iler med sin Fader hen.

„Nyder lykkelige Dage,
„I forelskte, kjere To!
„Halvor, Møllen min Du tage!
„Stedse vær min Lina troe!"

Saa den gamle Fader talte,
Var saa glad og lykkelig. —
Glimrende og skjønt afmalte
Fremtids Held de Tvende sig.

Længe alt har Møllen gaaet,
Gamle Folk er' nu de to.
Der de Tvende have naaet
Salig Fryd i huuslig Roe.

H. P. Plaee.

Frierbrettet.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Ellevte Scene.

Meier. Andersen og Hansen (i Fruentimmerdragter, med Slør, holdende hinanden under Armen.)

Meier. Deres Tjener, mine Damer! Som jeg hører, ere De uadskillelige.

Andersen. Ja, det have vi været fra vort 10de Aar. Vi spadsere, spise, drikke, sove, læse, ride, kjøre etc. etc. altid sammen. Saa inderligt et Venskab knytter os til hinanden, etc. etc.

Hansen. Det blev sjunget for os ved vor Vugge, at vi skulde være stedse uadskillelige. Ogsaa paa Kærlighedsstien i og udenfor København eller Axelstad ere vi uadskillelige etc. etc.

Meier (afsides). De Pigebørn ere upaatvivleligen gale. (Høit.) Det er en slem Casus; for jeg kan kun tage een af Dem til Kone. Det kunne De vel begribe.

Andersen. O, tag os begge! Vi kunne paa ingen Maade skilles ad etc. etc.

Hansen. Intet uden Døden kan adskille os. Tag os begge ædle Mand! etc. etc.

Meier. Nei, min Tro, om jeg gjør. Tænker De, at jeg, fordi De have een eller flere Skruer løse, har Lyst til at falde i Retfærdighedens Kløer, og straffes for Bigami?

Andersen. Vi have kun en halv Skrue løs, hver. Kun den franske Retfærdighed har Kløer etc. etc. Tomber aux griffes de la justice, falde i Retfærdighedens Kløer, siger man jo etc. etc. Den danske Retfærdighed og de andre udenlandske Retfærdigheder have Hænder. Hæv Dem derfor over saadanne Fordomme om Bigami etc. etc.!

Hansen. Der gives jo ingen Dyd uden Opofrelse.

Meier (afsides). Jeg troer, Fanden plager de Pigebørn. De ere, bestemt, slupne løse fra Bidstrup. De ere, min Tro, ellers ret kønne. (Høit.) Maa jeg ellers spørge om Deres Alder, mine excentriske, unge Damer? De see mig temmeligen unge ud.

Andersen. Jeg er 35, og hun, min Veninde, min halve Sjæl og mit andet Jeg, er 36 Aar etc. etc.: men en god Constitution, en ordenlig Levemaade og daglig Legemsbevægelse have vedligeholdt det ungdommelige Udseende, etc. etc. som vi have.

Meier. Ja, De have begge et meget sundt og ungdommeligt Udseende, mine kære Jomfruer eller Frøkener Etcetera!

Hansen. Vi ere Jomfruer, og vi hedde ikke Etcetera, men „Lad mig være,“ og, „Tag mig fat,“ etc. etc.

Meier. Naa, saaledes! Men, ere Deres Legemer sunde, da ere Deres Sjæle sikkert des sygere.

Andersen. Syge? Alle Menneskers Sjæle ere syge, meer eller mindre. Jo galere, jo bedre! det er Verdens Valgsprog, etc. etc. Verden er en stor Daarekiste. Naar jeg siger Verden, mener jeg, Jorden, etc. etc. En stor Scribent har sagt, at $\frac{1}{4}$ af Menneskerne er Skurke, $\frac{1}{4}$ Dosmere, $\frac{1}{4}$ Daarer og $\frac{1}{4}$ fornuftige og retskafne Mennesker. Har jeg ei Ret? Etc. etc.

Meier (afsides). Ere Pigebørnene gale, er der dog Methode i Deres Galskab. I denne Tale var der mere Klogskab, end Galskab.

Hansen. Ja, vil De have Een af os til Kone, maae De tage os Begge.

Andersen. Det er en ufravigelig Betingelse.

Meier (afsides). De ere haardnakkede i Deres Galskab. Mon den ikke skulde være forstilt? (Høit.) Maa jeg bede Dem aftage Deres Slør?

Andersen og Hansen (i det de aftage Slørene, med Deres naturlige Stemmer). Jo, meget gerne; her seer og hører De os, som vi virkeligen ere.

Meier (forundret.) Disse Stemmer ere jo ganske forskjellige fra Deres forrige Stemmer. Det er jo Mandfolkestemmer, og — seer jeg ret, have De jo ogsaa Skæ·.

Anndersen og Hansen (leende). Nei, vi ere saamæn blevne ragede for en halv Time siden.

Meier. Naa, De tilstaaer altsaa selv, at De høre til Hankønnet. Men — maa jeg spørge, hvad det skal betyde, mine Herrer?!

Andersen. Vi vilde have lidt uskyldige Løier med Dem—

Hansen. Og formaae Dem til at opgive Deres originale Friermaade.

Meier. En Anden vilde maaskee vredes over Deres Spøg, og ansee den for at være alt for dristig, men, i Betragtning af Deres gode Hensigt, takker jeg Dem endog for denne lunefulde

Idee. Hvad min Friermaade angaaer, mine Herrer, da maa jeg sige Dem, at den har jeg allerede opgivet. De Væsener af Hunkønnet, som have hjemsøgt mig med deres Nærværelse i denne Anledning, have givet mig Ulyst til at fortsætte denne bagvendte Idee, skiøndt jeg ikke skal negte, at den har givet mig Stof nok til Latter.

Andersen. Deres Idee var, i mine Tanker, ikke mere bagvendt, end den saa gængse Maneer, at frie i Avisen, som vi dog have laant af Briterne, og Deres Idee har dog det Fortrin, at den er et indenlandsk Fabricat.

Hansen. Man kan, i alt Fald, nu ansee Deres Idee, Herr' Meier! for en Satire paa Avisfrierne.

Meier. For mig maae Folk ansee det for, hvad de ville. Men — naar jeg ret betragter Dem, mine Herrer, forekommer det mig, at jeg har seet Dem før.

Andersen. Uden al Tvivl. Efter hvad Justisraad Møller har sagt os, har De boet ligeoverfor vort Logis, Regentsen.

Hansen. Efter Justitsraadens Sigende, troer jeg endog, at vi ikke staae meget lavt anskrevne hos Dem.

Meier. Saa er det altsaa vel de Herrer Candidater, Andersen og Hansen, de vakre, flittige, unge Mennesker, om hvem jeg har fortalt min Ven, Justitsraaden, adskillige smukke Træk.

Andersen. Ja, det er vore Navne.

Meier. Naa, De skulle virkeligen have Tak for den lille Spøg. — Pigedragterne klæde Dem fortræffeligen.

Hansen. Vor Hensigt var tillige, at gjøre Dem et Forslag.

Meier. Hvorledes lyder det?

Andersen. Vi vilde foreslaae Dem en vakker Pige til Kone, som har alle de Egenskaber, Deres Frierbret anfører, og som ofte har omtalt Dem, naar hun hørte Deres ædle Handlinger anføres, med en Varme og Fyrighed, som man gerne, uden at forsynde sig meget, kunde ansee for Kærlighed.

Hansen. Ja, hun elsker, i Sandhed, Deres ædle Hierte, og jeg er overbeviist om, at De ikke vilde faae Kurven, om De friede til hende.

Meier. Det er et ganske besønderligt Tilfælde, at to smukke, unge Herrer, som De, der selv maaskee kunde trænge til et Par Kærester, indfinde sig hos en halvgammel Karl, som mig, som Ægteskabsmæglere.

Andersen. Ja, hvad det angaaer, da ere vi begge forsynede. Min Ven er forlovet med Jfr. Josephine, og jeg med Jfr. Amalia Møller.

Meier. Nei, virkeligen? Ih, det er jo herligt! Og maa jeg nu spørge, hvo min tilkommende, elskværdige Kone er? Justitsraaden har ogsaa lovet, at ville opsøge mig en Kone, naar min Idee med Frierbrettet mislykkedes. Hvo er den Pige, De foreslaaer mig til Kone?

Hansen. Det er en Jfr. Sophia Bruun, en Datter af den Skibscapitaine Bruun, som forliste ved Skagen, d. 19de Nov. 1824. Hendes Moder er en gammel Enke, og har ikke Andet at leve af, end en lille Pension, som salig Commandeur Sølling skaffede hende, og hvad Datteren kan fortjene ved sine Hænder. Pigen er fattig, men meget køn, og, hvad der er det Vigtigste, endnu mere god og fornuftig, end køn.

Meier. Er det hende? Saa kender jeg jo Familien af Rygtet. Min forrige Vertinde i Kannikestædet har fortalt mig meget Godt om denne Familie, og Bruun, hendes salig Fader, som rigtignok var endeel ældre, end jeg, har jeg gaaet i Schole med i afdøde Cancelliraad Schoubóes Institut. Hvor boer hun?

Andersen. I Hummergaden, Num. 20 paa 3die Sal.

Meier. Godt, meget Godt. De maae undskylde mig mine Herrer! Jeg maa strax derhen. Det er vist den samme Pige, Møller har i Kiggerten til mig.

Hansen. Det er meget muligt. Vi ville imidlertid underrette vore Kærester og vor tilkommende Svigerfader om Udfaldet af vort Besøg.

Meier. Farvel, mine Herrer! Farvel! og Tak skulle De have for Anviisningen. Jeg skal honorere den. Jeg iler paa Kærligheds Vinger. Er det ikke saa, det hedder?

Andersen. Jo vist.

Meier. Men — det er sandt, det er jo fattige Piger, Møllers Døttre. Jeg veed af, hvad Faderen, som er min Ungdomsven, har for-

talt mig, at De ikke faae meer, end 4000 Dalere og et godt Udstyr hver, og De, mine Herrer, kunne slide mange Par Støvler op paa Forgemakstrapperne, inden de faae Embeder. Vide De hvad? Jeg kan fortælle Dem Nyt.

Hansen. Og det er?

Meier. Lykkes mit Frieri hos Jfr. Bruun, faaer hver af Dem, mine kære Venner, 10,000 Rigsbankdalere af mig, og, lykkes det ikke (thi hvo kan vide Peer Paarses Ulykke?), saa faaer hver af Dem 8000 — nei, saa faaer hver af Dem ligesaameget, som i første Tilfælde. Farvel, Farvel! (de ville takke ham) Ingen Taksigelser! Farvel, Farvel! (Han iler ud.)

Andersen. Den fortræffelige Mand!

Hansen. Det sieldne Menneske! Han vil ikke engang modtage vor Tak. Saa uegennyttig er han! Naar Folk faae det at høre, ville de vist sige: „Det er en Ædelmodighed, som kun kan finde Sted i en Comoedieskrivers Hjerne og paa et Theater."

Andersen. Hans Bevidsthed er hans bedste Løn. Nu seer jeg Justitsraadens hele Plan.

Hansen. Ja, nu er der ogsaa opgaaet et Lys for mig. Lad os nu underrette ham om vort Besøgs lykkelige Udfald. O, hvor Josephine og Amalia ville blive glade!

Andersen. Ja, det troer jeg. Afsted, afsted! (De ile ud.)

Fjerde Act.

Første Scene.

(Et meget simpelt meubleret, men ordentligt Værelse hos Md. Bruun; hun sidder ved et Bord og strikker; Sophia sidder ligeoverfor hende og syer paa noget Linned.)

Md. Bruun. Som jeg siger Dig, Sophia! det gaaer ikke længer an. Du bliver jo saa bleeg og saa mager af den Nattevaagen, saa det er en Gru. Saaledes at sidde oppe hver Nat til Kl. 1, og saa igjen op Kl. 6, og saa sidde næsten hele Dagen og arbeide igjen til langt ud paa Natten, nei, det er for meget, mit gode Barn!

Sophia. Men, jeg er jo frisk og rask, min kære Moder! Hvad gjør det til Sagen, at man er lidt bleeg og mager, naar man forresten har sin Helbred og en god Samvittighed?

Mad. B. Det har Du Ret i, min Pige! Det ere de to største Goder, vi kunne have her i Livet! men man maa dog ogsaa tænke paa Fremtiden, og ikke anstrænge sig for meget. Naar Du først bliver syg, hvo skal saa pleie mig stakkels, gamle Kone? Du er min Alderdoms Støtte. Naar Du først er borte, min gode Pige! saa gaaer jeg vist snart bag efter.

Sophia. Hvorfor vil min gode Moder nu ogsaa strax tænke paa, at jeg skal døe? Jeg er jo sund og rask.

Md. B. Ja, men Du anstrænger Dig for meget, og kan tilsidst ikke holde det ud. Den Huusleie, vi maae svare her, er for dyr for os. Naar vi kunde faae en billigere Leilighed her i Nærheden, saa behøvede Du ikke at arbeide saa meget og svække Dig ved den Nattevaagen. Det er jo rigtigt nok min Feil, at ængste mig for Fremtiden, og undertiden uden Grund; men her har jeg virkeligen Aarsag. Det seer virkeligen sort ud for os, min Pige! Dog, hvo veed, om der ikke kunde aabne sig nogle blidere Udsigter? „Mennesket spaaer, men Gud raader," siger Ordsproget. Jeg drømte i Nat (Sophia smiler) — ja, lee Du kun, mit Barn! Jeg veed nok, at Du ikke troer paa Drømme. Du siger vel, ligesom Din salig Fader: „Drømme er Dræk, og den, der troer derpaa, er en Gæk." Jeg troer selv heller ikke meget paa dem; men undertiden kunne de dog være saaledes beskafne, at man, ligesom imod sin Villie, nødes til at lægge Mærke til, om de ville gaae i Opfyldelse, og, naar det nu skeer, saa faaer man dog Respect for dem.

Sophia. Ja, det forstaaer sig. Jeg husker jo nok den Drøm, Moder havde den samme Nat, da Fader forgik ved Skagen.

Md. B. Ja, det var en sørgelig Drøm, min Pige!

(Sluttes i næste Nr.)

Literair Anmeldelse.

Paven og Lafayette den Anden eller Djævelsfeiden, en comisk Krønike i fem Sange, efter H. v. B's belgiske Originalmanuskript omarbeidet, localiseret og udgivet af J. H. Stabel. Kbhv. 1832.

Denne comiske Krønike, som vi hermed anbefale, er tilegnet „den ikke syndigt granskende, men capitalfaste og ligesaa rettroende Theolog, som subtile Jurist Hr. Mag. Jacob Christian Lindberg, og den peripatetiske Bibeltolk, de „falske Læreres" og de „falske Hoerkarles" (vide Raketten No. 8 d. A.) frygtelige Maner og Besværger, Hr. Studiosus Harmsen, helliget af den, ved de forenede Bestræbelser fra Kalkbrænderiet og Christianshavn, omvendte og nu fuldkommen retrettroende Udgiver. Vi ville af Hjertet gjenønske Udgiveren, at han, til Løn for sin Omvendelse og Rettroenhed, ikke faaer en Proces paa Halsen for denne sin velmeente Tilstaaelse af hans nuværende aandelige Tilstand!

I Fortalen gjør Udg. Læseren opmærksom paa, at Hr. v. B. vil sige Hans von Bertel, og at han ledtes til at localisere denne Krønike derved, at den fordærvelige Vind, som drev Gnisterne af den franske Frihedsilue over i den brysselske Pøbels Burer, og derfra videre ødelæggende frem over Europa, ogsaa angreb den demagogiske Landfoged fra Sylt, og bemærker, at han længe var i Forlegenhed for at finde et Partie i den lutherske Kirke, der kunde træde istedetfor de Potters i den katholske, indtil han omsider traf paa en Sekt, som iblandt Publicum kaldes „de lindbergske Christne." Djævelen og Udg. havde i mange Aar staaet paa en spendt Fod sammen, thi omendskjøndt han flieregange havde beæret ham med Besøg i Skikkelse af en fnysende Creditor, og endskjøndt han fleregange havde seet ham i Skikkelse af en galdespyende Evadatter, og endskjøndt han havde bemærket, at han spillede ham Pudser i en tydsk Critikers Skikkelse, fandt han sig dog beføiet til at benægte den legemlige Tilværelse af Lucifer, indtil Mag. Lindbergs Maanedsskrift for Christendom, der heldigviis faldt ham ihænde, aldeles omvendte ham og gav ham den lykkelige Tro om Djævelens virkelige Tilværelse. Den tydske Criticus, finde vi at være den, ogsaa her, velbekjendte Landstreifer, Harro Harring, der nogle Aar tilbage i Tiden gjorde Bekjendtskab med Hr. Stabels Pen og Haand paa en saa følelig Maade, at der er temmelig Vished for, at han ikke gjæster Kjøbenhavn saalænge Stabel er der. Ogsaa den profetiske Student Harmsens aandelige Taler har Hr. Stabel frequenteret, og da han den 15de Febr. d. A. hørte Hr. Harmsens aandelige Foredrag over det interessante Emne: „hvorledes en ægte Christen kan kjende de falske Lærere og Hoerkarle," da udryddedes al Tvivl om Djævelens Tilværelse af hans Hjerte, og han blev fra den Tid af en fuldkommen Lindbergianer, Harmsianer, Djævlianer, kort sagt — en fuldkommen ægte Christen! Gudskelov! Udg. bemærker endvidere, at han havde først besluttet at anvende de ved Salget af dette Skrift indkomne Penge til Betalingen for det af ægte Christne af Hr. Grosserer Holm leiede Loft til aandelige Sammenkomster, og forsamme at lade forfærdige en Altartavle, med Rødkridtsmaleri paa, forestillende et Baal besat med tvende bekjendte forkjættrede Læreres Effigie, og to ligesaa bekjendte ægte Christendomsprædikanter ivrigt beskjæftigede med at puste til Ilden; men da Takkelloftet vedblev at være Takkelloft, gik Udg. glip af den forhaabede Canonisation! —

Ligesom Udg. er her i Verden en blind Tilhænger af den skinbarlige Djævel, saaledes er han ogsaa en ivrig Tilhænger af den mægtige Dævelinde Licentia poetica, under hvis Jernscepter Rimene have flere Steder i Krøniken maattet bøie sig. Vi tilstaae heri at være aldeles enige med Udgiveren; om Gjengangerbrevenes, nu med aabent Vizir fremtraadte, Forfatter ogsaa er det, ville vi indtil videre omtvivle, og for dem, som iøvrigt maatte opponere ex auditorio mod Udg., ville vi bemærke, at han slutteligen beder enhver Criticus strax at slaae djærvt til, idet han giver den Gjenforsikring, at han ikke falder for et lille Puf, og eiheller lægger Fingrene imellem, naar han slaaer igjen.

Vi ville gjerne gjøre et Udtog af Skriftet selv, men et Skrift af dettes Natur maa læses i sin hele Integritet. Vi ville her blot bemærke,

at det Hele dreier sig om en Forsamling af Almuesfolk, der ere blevne begeistrede af Aanden til at deeltage i Dagens aandelige Stridigheder. Iblandt disse spiller en Skomager Skalle (hvorfor ikke Aborre?) en vigtig Rolle. Denne Mand holder Taler, der ere meget fortræffelige, og i dem advarer mod Ulven i Faarestien:

„Tænk kun! imorges kommer ind til mig en Student,
For hvem jeg tit har syet, og altsaa længe kjendt;
Han et Par Sko vil kjøbe, — min Bod er fuld af
Sko —
Men Aanden i mig raabte: Skalle! prøv først hans Tro!
Jeg spørger da andægtig: har Lindbergs sidste Skrift
Imod Professor Clausen De læst? en hæslig Rift
Jo alt paa Titelbladet Professoren af ham faaer,
Det Skrift, jeg vistnok haaber, ham reent til Jorden
slaaer,
Og man kan ikke negte, at, for den rene Tro,
Professor Clausen synes i Djævlens Haand en Klo
Beredet til, at rive de fromme Christnes Aand,
Til Helveds Tænders-Gnidsel, i Satans Ledebaand.“ —

Ypperlig er Beskrivelsen over den Aftens Frembrud, da Skalle skulde holde en Tale:

„Da — Nattens Mørke Gud sit sorte Teppe folder,
Ud mellem Jord og Luft, da Nattens tro Herolder,
Aarraagne Vegter gi'er det første Aftenbrøl,
Meer skingrende i Kvæl, end Fedekvægs i Støl, *)
Da — ædru Borgermænd paa Gaden mod hinanden,
Skjøndt i hver Almanak staaer Maanskin, løbe Panden,
Og famlende dem frem, ret bande i der' Sind
Løgnagtig Almanak, med samt dens Maaneskin,
Som de, ironice, og Magistratens kalde,
Fordi til denne de der' Løgteskat betale;
Da — Elskovs Nympheflok i Pedermadsensgang
At nynne alt begyndt har der Sirenesang, —
Da Natten vælder ud, og Satans Magt begynder,
Da de forbandne sig til Tapper Didrik skynder.“ —

Ved at læse Forbandelsen (S. 11), kommer man til at tænke paa Bansættelsen i Søtofts Kirkens Band:

---

*) Støl ɔ: Stald (see Kæmpeviserne!)

— „Jeg sætter Dig derfor i Kirkens Band!
Forbandet er den Sol, som Frække! Dig beskinner!
Forbandet er den Stol, hvorpaa Du Hvile finder!
Forbandet er Dit Bord! forbandet er Din So!
Forbandet er den Jord, som rører Dine Sko!
Ja til Dit Skridt jeg slig Forbandelse befæster,
At Du forgjeves skal, lig Sprogøes Skolemester,
Til Riis Dig søge Kvist, og ingen Kvist dog faae,
Saa at, som han, med Tørv Du Børn da pidske
maae!“ —

Ogsaa den homøopathiske Lægemethode gaaer Forfatteren i Detail, og lader en af sine Helte kureres med en 1,000,000,000,000 Draabe Vand, med Tilladelse at spise Alt hvad han vil, undtagen:

„Brød og Smør,
Og Æg, og Kjød, og Ost, og hvad af Meel er lavet,
Og Fisk, som fangen er i Brakvand, Ferskvand, Havet,
Og Salt, og Surt, og Sødt, og Ferskt, men dog især
Paa, hvad Du drikke bør, jeg be'er opmærksom vær,
Ferskt Vand er ikke godt; det svække vil Din Mave,
Melk gi'er for megen Slim; forsag reent The og Kaffe!
Sky Spiritus og Øl — kort — alt hvad der er
Vaadt!
Forresten, drik alt hvad Du finder selv for
godt!
Naar Du en Maaned kun herefter Dig vil rette,
Din Sygdom skal forgaae; det kan jeg Dig forjette,
Om og Dit Facies var nok saa Hyppocratisk,
Thi den Kur er probat, den er homøopathisk!“ —

Et af de herligste Stykker i Digtet, er den homøopathiske Stabschirurgs Charakteer. Man torde næsten sværge paa, at Forf. har malt efter Naturen. Denne, vistnok i sit Slags eneste, Stabschirurgs originale Indførelse paa Scenen begynder saaledes:

„Saasnart nu Geert Barbeer indtraadte i sin Stue,
Han raadte: Gudskelov! nu Kone! er Du Frue!
Og vi behøve ei at tage meer paa Borg,
Thi jeg udnævnet er idag til Stabschirurg!
Fromt sukked' Konen: Ak Gud hjelper dog i Nøden!
Jeg troede alt, bestemt for os var Hungersdøden,

Thi, med Din fæle Snak Du alle Kunder væk
Fra Huset jaget har — ha dum enfoldig Præk!
Fortornet raabte Geert, det just min Snak er, Kjære!
Som nu har hævet os til Velstand og til Ære.
— Nu da, min kjære Mand! saa Gudskelov derfor!
— Hans Kone svared' da — er Gagen meget stor?
— Jeg Gagens Størrelse, gjensvared' han, ei kjender;
Men Extrasportler skal os fylde begge Hænder;
Thi Hærens Compagnichirurger jeg skal vælge,
Og disse Pladser ei jeg bortgi'e vil, men sælge;
Og derfor ogsaa strax en Tjener vi maa have,
Som fremfor alt især besidde maa den have,
At kunne ved sin Lugt udspeide hos enhver,
Som med mig tale vil, af hvad Slags Folk han er.
Naar nu i Talen mig begjerer en Student,
— Paa Lugten af Tobak og Rugbrød han er kjendt —
Da skal vor Tjener but ham svare, jeg fornemme
Vil, om for Dem Hans Høivelbaarenhed er hjemme, etc."

Aarsagen, hvorfor Hs. Høivelbaarenhed vil fortrænge Studenterne, erfarer man at være den, at de ikke give en Daler for at ansættes, og derfor har man seet Studenter at staae i fjorten lange Aar som Supplicanter ved Stabschirurgens Dør. Anderledes gik det hos ham med den,

som af Vindsors Sæbe lugter,
Med ham vor Tjener strax heelt høfligen sig teer,
Thi en Barbeersvend, naar han rigtig passer Snittet,
Til sig af Kunderne har vistnok skrabet Fidtet.

Efterat Tjeneren nu har bukket for Supplicanten og bedet ham være Velkommen, og Fruen har budet ham en Kop The, fortsætter hun Samtalen i den begyndte Retning saaledes:

„De drikker dog vel The?
Da The vi tale om, jeg Dem skal lade see,
Naar, som jeg haaber, snart, De atter til os kommer,
En Sølvthepotte, som jeg fik i denne Sommer
Foræret af en Mand, hvis Navn jeg troer var Klent,
Han paa den Tid Chirurg blev ved et Regiment;
Den Mand saa artig var, at han mig den forærte
Blot for jeg hos min Mand ham lidt recommanderte."

— — — — — — — — —

Da Fyren svare vil, jeg hjemme paa mit Loft —
(Thi han sin Mening ei udtrykke tør saa groft,
At han vil sige: jeg slig Kande Dem vil give,
Naar jeg ansat i den vacante Plads kan blive,)
Han siger derfor fiint: jeg paa mit Loft derhjemme
Af Mangel, her, paa Plads, slig Kande maattet gjemme,
Den mig generer kun, hvis De den ei forsmaaer,
I dette Øieblik jeg den at hente gaaer. —

Undseelig Du derved nu neier dybt for ham,
Og siger: men det er saa sandelig en Skam;
Han svarer med et Buk: aah nei, aldeles ikke! —
Saa skynd Dem, siger Du, vi vil da Caffe drikke
Af samme Kande strax; det glæde vil min Mand, —
Og som en Myndehund afsted da løber han,
Og efter et Kvarter saa har Du Kaffekanden,
Til Compagnichirurg jeg derfor da gjør Manden.
Saaledes Perus Guld, Golcondas Diamanter,
Af Intet trylle kan jeg frem af Supplicanter!"

— — — — — — — —

Hans Kone kunde nu Gud ikke noksom takke
Derfor, at hendes Mand saa havde lært at snakke,
Og, at han med sligt Pund var kommen paa det Sted,
Hvor lønnet blev med Guld og Ære Snaksomhed." —

Det tog imidlertid en gal Ende med den rige Stabschirurg, thi han døde pludseligen af en Blykugle, en Galgenstrik fik praktiseret ned i hans Mave. Det var egentlig Skade, at Danmarks bekjendte Stabschirurg, Hr. N. Tønder, ogsaa døde saa tidlig! —

Undertegnede har udhævet disse Par Steder af Digtningen, for at gjøre Publicum endmere opmærksom paa en efter Tiden indrettet Krønike, der fortjener og sikkert vil finde mange Læsere for sit indre Gehalts Skyld.*)

M. Winther.

---

*) Uagtet enhver Upartisk maa indrømme, at Herr Stabels Krønike, i det Hele tagen, er et meget vittigt og humoristiskt Product, kan man dog ikke andet, end misbillige, at den 5te Sang spiller alt for meget i Gemeenhedens laveste Sphære. Da Forfat-

Theatret.

Loverdagen d. 19de Mai d. A. gaves paa det kgl. Theater Magt og List, originalt Drama i 2 Acter, af Herr' Prof. J. L. Heiberg, med Forandringer af Forfatteren, og Kjøge Huuskors, original Vaudeville i 1 Act af Herr' Prof. J. L. Heiberg.

Det heibergske Drama blev givet første Gang d. 13de Jan. d. A., og vi kunne derfor, i det Hele, henholde os til vor Anmeldelse i dette Blads 5te Numer. Den væsenligste Forandring, som Forf. har foretaget med dette Stykke, findes i Slutningen, hvor det, Md. Birk forfortalte nu oplæses af Etatsraad Falk i et Brev, hvorved der snarere er tabt, end vundet, for det dramatiske Liv. Med Rollebesætningen var foregaaet den Forandring, at Godsejeren, Baron Mørke, som første Gang var i Herr' Winslow juniors meget gode Hænder, blev spilt af Herr' Dr. Ryge, der naturligviis gav Huustyrannen, som Digteren har malet med alt for grove Penselstrøg, ganske mesterligen. Sophie, som første Gang blev given af den værdige, endnu ei for Scenen gjenvundne Md. Heger, udførtes af Jfr. Jørgensen, som maaskee burde have lagt lidt mere Blidhed og Resignation i sin Udførelse af denne, iøvrigt, alt for underordnede, Rolle. Md. Birks Rolle, som første Gang blev given af Jfr. Jørgensen, og som nu er bleven endnu ubetydeligere, end den var første Gang, da den nu indskrænker sig til een Replik, gaves upaaklageligen af Md. Winslow. De øvrige Spillende gave deres Roller efter Pligt og Samvittighed, men — Fru' Heiberg overstraalede dem alle. Den lagnttrukne Scene i 1ste Act havde Forf. ikke forkortet. Dette Drama, som beæredes af D. K. H. Cronprinsesse Carolines, Prince Ferdinands og Princesse Julianes Nærværelse, blev optaget med levende Bifald, men ved Stykkets Slutning blev der hysset temmeligt stærkt, og midt i denne Hyssen lagde en Fløitenist af Pibearten sit udholdende Talent for Dagen, hvilket fremkaldte et overordenligt forstærket Bifald. Gongonen løste Knuden i det krigerske Efterspil. — Derefter gaves Kjøge Huuskors, (anmeldt i Nr. 69, f. A.) som sædvanligen, med almindeligt Bifald. Fru' Heiberg (Lise) blev ved sin første Fremtrædelse i dette Stykke modtagen med stormende Bifald. Saaledes revsede den bedre Deel af Almeenheden Parterroristernes uretfærdige Fremfærd mod det heibergske Drama.

Chraahnsintis.

teren, som „en ivrig Tilbeder af Licentia poetica," har voldtaget Grammatik, Metrik og Riim, for at give de slette Poeter Snært af sin satiriske Vittigheds Svøbe, havde det ogsaa været at ønske, at han havde drevet dette lidt videre, og rimet f. Ex. „Ungdomsdage" med „Brillemage", „Borg" med „Chirorg", „Lære" med „operære", „Elephant" med „Mant", „skjøn" med „igjøn", „lidt" med „Gemit" o. s. v. Red. Anmærkn.

Blandinger.

— Den berygtede skotske Præst Irving, bekendt ved sin Begunstigelse af Charlataneriet med Inspirationstaler i ubekendte Tungemaal, er nu forbuden Prædikestolen og sat under Tiltale.

— Et parisiskt Blad bemærker, som et Curiosum, at netop de fem Hovedstæder i de londonske Conference-Magters Stater: Petersborg, Berlin, Wien, London og Paris, ere blevne hjemsøgte af Cholera, medens alle andre Hovedstæder, uden Undtagelse, ere blevne skaanede! (Kp.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 43. Tirsdagen den 29 Mai 1832.

Til Natten.

Han udgød bitre Taarer; thi, nu opløst
I Smerte, var hans hele Haab hensmeltet,
Og han stod ensom ved den Grav, som skjulte
Spændkraften i hans Liv, hans Elskede.
Saa ensom havde ingen Anden været;
Ham jog omkring en stor, en navnløs Kummer;
Aandsstyrken slappet var, som Nervekraften;
Een Tanke havde han; dens Navn var Jammer.
Da her han søgte Bistand trindt omkring,
Og kunde ei gaae frem, og ei tilbage,
Men klynged' sig med stor, med navnløs Længsel
Op til et flygtigt, nu udslukket Liv,
Kom fra det skønne, fjerne Himmelblaa,
Fra Toppen af Lyksalighedens Bjerg,
Tusmørkets kolde Aandepust, og strax
Brød Fødselsbaandet, Lysets Lænke, sønder.
Da Jordens Hæder svandt — med dem hans Klage, —
Og hans uendelige Kummer styrted'
Med i en ny og bundløs Verdens Dyb,
Da kom Du, Nattens Gudsbesjælelse!
Du, Him'lens søde Slummer! over ham;
Blidt hæved' sig den skønne Scene høit;
Og over Scenen hæved' sig hans Aand,
Frigjort fra Jordens tunge Lænker — nyfødt —
Og til en Støvsky Graven blev forvandlet;
Igjennem Skyen han sin Elskte saae
Med den Forklartes Træk. I hendes Øine
En Evighed afsveilet laa. Han trykte
Den blide Engels Haand, og nu hans Taarer
Blev' til en blank og uopløs'lig Kede.
Tidsald'res Secler droge i det Fjerne,
Som Tordenskyer, bort. Ved hendes Hals
Græd, henrykt, han den rene Elskovs Taarer
For dette nye Liv. Hans første Drøm! —
Hans eneste! — og fra det Øieblik
Han føler stedse denne evige
Og trygge, uforanderlige Tro
Til Nattens Himmelborg, og i dens Hal
Han seer sin Elskede, som en Forklaret.

H. C. W.

Frierbrettet.

(Sluttet, see forr. Nr.)

Sophia. Hvad har min Moder da drømt, som et saa mærkeligt og glædeligt?

Mo. B. Det skal jeg sige Dig, mit Barn! Jeg drømte, at jeg var i et stort og prægtigt Værelse, og der kom en midaldrende Mand ind til mig, og spørgte mig om, hvad jeg ønskede. Saa svarte jeg ham, at for mig selv ønskede jeg ikke Noget her i Verden, fordi jeg er gammel og svag. „Skulde jeg ønske Noget for mig selv," sagde jeg,

„da maatte det være, at den gode Gud snart vilde kalde mig bort herfra, og lade mig samles med min gode Mand." „Men, jeg har en Datter," vedblev jeg, „som er en god, huuslig, flittig og dydig Pige, men som endnu er uforsørget. Hende, ønskede jeg, at vor Herre vilde give en god Mand, førend han kalder mig til sig." „Ja," sagde han, „hendes Lykke er nær. Hun vil snart blive forlovet med en god og velhavende Mand."

Sophia. Naa, det var rigtigt nok en løierlig Drøm. Det har, sandeligen, ikke Noget at betyde. Det kommer blot af alt det Meget, Moder har hørt fortælle igaar om den rige Meier og hans Frierbret.

Md. B. Ja, det kan jo være muligt, at det kommer deraf. Men, det bæres mig ordenligen for, som om min Drøm skulde gaae i Opfyldelse. Det er jo en meget bemidlet, fornuftig og veltænkende Mand, og som gjør meget Godt med de Penge, vor Herre har givet ham; men han har dog undertiden nogle underlige Indfald, som jeg ikke kan lide, som f. Ex. med dette Frierbret.

Sophia. Ja, hvad gjør det til Sagen, min gode Moder?! Saadanne smaae Egenheder maa man bære over med. Det er jo forresten en fortræffelig Mand.

Md. B. Ja, jeg veed nok, at han er Din Øiesteen, skjøndt Du ligesaalidet, som jeg, har seet ham, blot for de mange, smukke Historiers Skyld, som min Raadgiver, Justitsraad Møller, har fortalt os om ham, og han lyver vist ikke. Ja, oprigtigt talt, jeg gad gerne see den Mand. Men — hvor kan jeg stakkels, fattige Kone vente, at faae saadan en Mand til Svigersøn? Nei, det maa vist være en anden god Mand, som blev betydet mig i min Drøm. En Mand kan jo gerne være velhavende, fordi han ikke eier saa stor en Formue, som Herr' Meier, og der kan jo ogsaa gives mange retskafne og fornuftige, velhavende Mænd, foruden den gode Mand. (Det banker). Luk op, mit Barn! Det er vist Justitsraaden. Han pleier gerne at komme paa denne Tid.

Sophia. Ja, det er det vist.

(Hun aabner Døren).

Anden Scene.

De Forrige. Meier.

Meier. Gaaer jeg rigtigt? Er det her, Md. Bruun boer?

Sophia. Jo, ganske rigtigt. Det er min Moder.

Md. Bruun. Deres Tjenerinde, min Herre! Jeg veed ikke, hvem jeg har den Ære at tale med.

Meier. Mit Navn er Meier, men, da der er saamange Meiere, har man betegnet mig med de Navne, „den originale Meier," eller „den rige Meier."

Sophia. O, det er Dem, vi nys talede om.

Meier. Saa De har nyligen bagtalt mig?

Md. Bruun. Nei, det have vi, i Sandhed, ikke. Vi have ikke talt Andet, end Godt, om Dem.

Meier. Ja, det er jo det, jeg mener. De har talt om mig paa min Bag, eller, i min Fraværelse, Godt eller Ondt, det er mig ligemeget.

Md. Bruun. Ja, i den Forstand har De Ret.

Meier. Nu kort og godt, for at komme snart til Prækenen. De har vel hørt om min bagvendte Idee, at skaffe mig en Kone ved et Frierbret. Den mislykkedes naturligviis; jeg fik Besøg af fire Caricaturer, som jeg gav Løbepas, efterat have moret mig lidt over deres Naragtigheder; da de havde forladt mig, fik jeg tilsidst et Besøg af to Damer, eller, forklædte Herrer, som, efter nogen Spas, endeligen tilstode, at de vare Mandslinger, fraraadede mig min Frieridee, og gjorde mig det Forslag, at frie til Deres vakre Datter, der skal have ytret meget fordeelagtige Tanker om min ringe Person, og som jeg, jo længere jeg seer paa hende, fatter alt mere og mere Godhed for. Jeg er ikke mere af den Alder, at der strax kommer Ildløs i mit Hjerte, saasnart jeg seer en vakker Pige, men, som Thomas Thaarup sang, „veltalende Øine hinanden forstaae," og — mit Syn maatte bedrage mig heelt skammeligen, dersom jeg skulde tage Feil af Dem, min vennehulde Pige, ved strax at fælde den Dom om Dem, at De har Ho-

ved og Hjerte paa det rette Sted, og at De vil kunne gjøre en Mand lykkelig, der ikke blot seer paa et smukt Udvortes, men ogsaa, og især paa et ædelt Hjerte og en lys Forstand.

Sophia. Jeg har hørt saa meget Godt om Dem, og Deres herlige Ansigt, hvori Deres hele Sjæl afspeiler sig, har, tilligemed Deres aabenhjertige Adfærd, saaledes indtaget mig, at jeg ikke tager i Betænkning, uden latterlig Pænhed, som ellers er Moden, at sige Dem mit Hjertes oprigtige Mening, at De er den første Mand, der har gjort et levende Indtryk paa mit Hjerte, og at jeg vil leve og døe med Dem, naar min gode Moder Intet har derimod.

Meier. Herlige, oprigtige Pige!

Md. Bruun. Nei, min gode Pige! jeg har aldeles Intet imod Dit Hjertes Valg. Tvertimod, det er ganske efter mit Ønske.

Meier. Fortræffelige Kone!

Md. Bruun. Jeg er saa glad over, at min Drøm, som min Datter siden kan fortælle Dem, er gaaen i Opfyldelse, at jeg føler mig i dette Øieblik 20 Aar yngre. Jeg kan ogsaa forsikre Dem om, Herr' Meier, at De i min Sophia faaer en eiegod, huuslig og stræbsom Kone, og efter Alt, hvad jeg har hørt om Deres Charakter og Hjerte, er jeg overtydet om, at De vil paaskønne hendes Værd.

Meier. Det kan De være overbeviist om. Ligesaa hurtigen jeg fattede Kærlighed til Deres Sophia, som jeg nu kan kalde min, ligesaa inderligt og standhaftigen skal jeg stedse elske Deres Datter, og ligesaa rigeligen lønne hendes Værd. —

Sophia. Men hvo vare de unge Mennesker, som bragte Dem paa den Idee, gode Meier, at frie til mig?

Meier. Det var begge Justitsraad Møllers tilkommende Svigersønner, Cand. Theologiæ Andersen og Cand. Juris Hansen.

Sophia. Men dem kender jeg aldeles Intet til. Hvorfra kende de mig?

Meier. Du kender dem slet ikke? Ja, saa er der intet Spørgsmaal om, at det er Justitsraad Møller, vi maae tilskrive vort nuværende Bekendtskab, og som vi ville skylde vor tilkommende Lykke. Ogsaa disse Herrer skylde ham den lille Capital, de nu komme i Besiddelse af, og som sætter dem

istand til strax at indtræde i den hellige Ægtestand. Af Erkendtlighed har jeg allerede forud, forend jeg saae Dig, foræret hver af dem en lille Sum af 10,000 Dalere.

Md. Bruun og Sophia. Fortræffelige Mand!

Meier. Ja, men derved er jeg jo bleven 20,000 Dalere fattigere. Vil Du nøies med en Mand paa 80,000? Ja, jeg kan see paa Dine Miner, at Du tager tiltakke med ham. — Men, veed De vel, Md. Bruun, at jeg har kendt baade Dem og min Sophia længe af Rygtet? Den Værtinde, jeg havde for nogle Aar siden, da jeg boede i Kannikestrædet, har omtalt Dem adskillige Gange med megen Agtelse.

Md. Bruun. Hvo var det?

Meier, Det var en Enke efter en Understyrmand, der forgik, om jeg erindrer ret, i Aarene nogle og 90 med Hvide Ørn.

Md. Bruun. O, saa kender jeg hende. Hun hedder Jensen, Trine Jensen.

Meier. Ja, rigtigt, Md. Jensen. Og — veed De hvad? Salig Bruun har jeg gaaet i Schole med i afdøde Cancelliraad Schouboes Institut. Men han var i øverste Handelsclasse, da jeg var i næstnederste af de Studerendes Classer.

Md. Bruun. Nei virkeligt?! Det er jo herligt. O, det er mig en sand Glæde paa min gamle Alder, at min Datter faaer en af min salig Mands Barndomsvenner til Mand.

Meier. Ja, det var han. Vi have leget mange Gange sammen i Gaarden paa Hjørnet af Tugthuusporten og Helliggeiststrædet, skøndt han han var en Smule ældre, end jeg. — Jeg er saa glad over, at min ravgale Idee fik saa godt et Udfald, at jeg aldrig i mit hele Liv har været saa fornøiet. Inden vi vide et Ord af det, have vi vist Justitsraaden, som hans to tilkommende Svigersønner nu nok have underrettet om, at jeg har antaget deres Forslag, for at høre, hvorledes mit Frieri er løbet af.

Sophia. Ja, han kommer vist snart. Han pleier desuden at komme hver Dag til min Moder paa denne Tid. Det er en fortræffelig Mand!

Md. Bruun. Han har været en sand Menneskeven mod mig. Hans Døttre skulle ogsaa være et Par meget vakre og huuslige Piger.

Meier. Ja det er de. Han er min Ungdomsven. Vi ere blevne Studenter paa een Tid. Jeg er i mange Aar kommen et Par Gange om Ugen til ham, og har været Vidne til hans Døttres Huuslighed, gode Hjerter og Aandsdannelse, som tildeels ere Frugter af hans og hans afdøde elskværdige Kones ædle Bestræbelser. Hans tilkommende Svigersønner ere ogsaa to meget fornuftige og elskværdige unge Mennesker, i hvilke Staten vist i sin Tid ville faae meget duelige Embedsmænd. — Tys, der kommer Nogen. Det er vist Møller.

Tredie Scene.

De Forrige. Justitsraad Møller. Amalia. Josephine. Andersen og Hansen.

Møller (kiger ind ad Døren). Er alting afgjort? Fik De ingen Kurv?

Meier. Kom De kun ind, Herr Møller! Alting er afgjort til vor fælleds Fornøielse, og Deres Ven har ingen Kurv faaet. Kom De kun ind!

Møller (endnu udenfor). Men jeg har fire Mand med mig!

Meier. Kom De kun ind med Deres hele Selskab!

Møller (kommer ind med de Andre). Her har De os da Allesammen for at lykønske Dem. Det er os en sand Glæde, Herr' Meier, at Sagen fik saa herligt et Udfald.

Meier. Ja, det er dog egentligen Dem, Herr' Justitsraad! som jeg maa takke for dette Udfald; thi, naar De ikke, ved Hjælp af Deres tilkommende Svigersønner, havde faaet mig til at frie til denne lille Pige, som jeg nu kan kalde min, var det aldrig gaaet saaledes, som det er gaaet. Jeg skylder Dem doppelt Tak; thi det var ogsaa Dem, der fik mig til at udøve en Erkendtlighedshandling mod disse to unge Mennesker.

Møller. Nei, det var Deres eget gode Hjerte.

Meier. Naa, derom ville vi ikke tvistes. Endnu engang ret hjertelig Tak for Deres vakre lille Paafund, min gamle Ungdomsven! (han trykker hans Haand).

Andersen og Hansen. Vi gjentage vor hjertelige Taksigelse!

Amalia og Josephine. Ædelmodige Mand! Hvormed skulle vi lønne Deres Godhed?

Meier. Hvormed? Det skal jeg sige Dem. Naar min Sophia og Deres Kærester og De selv ikke have Noget imod det — med et Kys. Have de gode Folk Noget derimod at indvende, sige de det itide og siden tie stille! (Til de Andre) Tillader man det? (Det bevilges, og, han kysser dem begge To).

Møller. Ere de Andre nu af samme Mening, som jeg, høitideligholde vi alle tre Forlovelser i Aften hos mig, og alle tre Bryllupper paa Søndag 8 Dage. Naar Stiftsprovsten har viet de tre Par, køre vi ud til det deilige Frederiksdal, og der ville vi ende Dagen i Fryd og Gammen, og med Taknemmelighed mindes Ham, som er alt det Godes Giver.

Md. Bruun. Det skal De have Tak for, Herr' Justitsraad! at De just valgte den Dag paa Søndag 8 Dage. Det var min salig Mands Fødselsdag.

Meier. Da ville vi mindes ham og alle ædle Mennesker.

Møller. Alt var Dem gunstigt, Meier! De kan sige, som Cæsar: „Jeg kom, jeg saae, jeg vandt." Gid alle Avis- og Brevfrierier, ifald Nogen efter Dem skulde falde paa denne Idee, der er ligesaa klog, som Avisfrieriet, maae faae saa heldigt et Udfald, som Deres! Og lad nu os fire Studenter, førend vi gaae hjem til Mit, for at feire vor tredoppelte Forlovelsesfest, istemme „Studentervisen" af Christian Wilster, der, ligesom Meier og jeg, har været en Schoubojaner. Saa kunne Md. Bruun og de unge Piger siden, om de have Lyst, synge samme Digters „Brudevers."

Møller. Meier. Andersen. Hansen.

De første Prygl vi i Scholen fik,
Det var for Verbum amare.

Lad os ei glemme vor Grammatik!
Selv Rector bød os at tage vaere
For Feil i det lette Verbum **amare**,
Amare.

Enhver, som er nu iblandt os her,
Ei glemmer Verbum **amare**;
Enhver af os har sin Pige kær;
Bort kolde Bryst af vor varme Klynge,
Ifald Du ei kan af Hjertet synge:
Amo!

Med Pigen har vi den skønne Skik,
At repetere **amare**,
Og drukne Sorgen i hendes Blik;
Til Døden elske vi ømt vor Pige!
Da kan vi i Døden jublende sige:
Amavi.

Selv, naar vort Øie paa sprænglærdt Blad
Seer ei et Ord om **amare**,
En Aand dog smiler til os saa glad;
Og, vil I vide, hvi Bog vi lukke,
Da maa med Supinum Hjertet sukke:
Amatum.

Vor Lectie fra vore Drengeaar,
Det gamle Verbum **amare**,
Saa dybt i Hjerte og Hjerne staaer,
At vi skal juble i hele Livet
In infinitum Infinitivet,
Amare.

Meier. Men, Herr' Justitsraad! De har ingen Pige, og De synger med?

Møller. Det gjør Intet til Sagen, min Faer! Jeg har havt en Pige, og hende glemmer jeg aldrig. — Nu Pigeborn, synger nu Eders Brudevers! saa ville vi stemme i med.

Alle.

Pebersvend nyder et maadeligt Held,
Har jo alene saa travlt med sig selv,
Savner bestandigt, veed selv ikke hvad,
Er ei bedrøvet, og er ikke glad.

Om han saa sanked' en Pose sig fuld
Af Diamanter og rødeste Guld,
Fattig paa Veien med Posen han blev,
Dagligt af Griller den tungere blev.

Om han ved Granskning ved Dag og ved Nat
Samled' al Kløgtens og Viisdommens Skat
Blev han paa Livets Betydning ei klog;
Den fløi ei langt, som sad lænket til Bog.

Enkelt ei Manden sin Virken forstod,
Fandt maaskee Jorden ret yndig og god,
Ak, men saa taagefuld saae den dog ud,
Enkelt kan Hjertet ei prise sin Gud.

Hjertet er Mandens gedigneste Guld,
Det skal han skænke en Qvinde saa huld;
Kærligt hun fletter af Roser de Baand,
Hvormed mod Himlen skal drages hans Aand.

Halv kommer Fryd til den Ensomme ind,
Speiler sig tifold i Kærligheds Sind,
Lyser af Øie, af Smiil og af Ord,
Levner i Hjertet de dybeste Spor.

Sort flyver Sorg til den Enlige ned,
Harme og Vrantenhed følge dens Fjed;
Kærlighed styrker mod Kummer Din Arm,
Taaren er blid ved den Elskedes Barm.

Byg da Din Hytte ved Kærligheds Træ!
Lykken skal blomstre i kærligste Læ,
Fuglen foruden om Glæde skal slaae,
Hvor man forinden dens Sang vil forstaae.

(De sidste fire Linier gjentages, hvorpaa Tæppet falder.)

Theatret.

Elskovsdrikken, komiskt Syngestykke i 2 Acter, af Eugene Scribe, Musiken af D. F. E. Auber, oversat og indrettet for den danske Skueplads af Th. Overskou. (Første Gang).

Ovennævnte Syngestykke, hvori Handlingen foregaaer i Omegnen af Mauléon, ved Bredderne af Adour, i Biscaya, opførtes første Gang paa det kgl. Theater og for fuldt Huus Tirsdagen den 22de Mai d. A. Vi ere ganske af Herr' Instructeur en scene og Oeconomi-Inspecteur, Dr. Ryges Mening, at Texten er saa langt fra at være kedelig, som „der Freimüthige" udtrykte sig, at den endog synes os at være morsom; men vi ere ikke saa oekonomiske i Henseende til vor Meningsytring om Musiken, som Herr' Oekonomi-Inspecteuren, uagtet vi blot dømme efter det Indtryk, Tonekunstens Verker gjøre paa et dannet, musikkyndigt Menneskes ufordærvede Øren. Det synes os, at Musiken til ovnnævnte Stykke er munter og effectfuld, ja, om man vil, paa sine Steder sanseligt, indsmigrende eller „coquet," som „der Freimüthige" kalder det, som f. Ex. i Terezinas Arie i 1ste Acts 4de Scene, i Guillaumes og Terezinas Duet i 10de Scene, og hele 6te Scene i 2den Act.

Terezina, en ung Forpagterenke, Jfr. Ryslander. Denne Rolle udførtes fra Spillets Side ret godt, og, hvad Sangen angaaer, ypperligen. Havde denne Rolle, efter den foreløbige Anmeldelse i Københavnsposten, været overdraget i Jfr. Abrahamsens Hænder, vilde Publicum vist have fundet sig endnu mere tilfredsstillet. — Doctor Fontanarose, en Quaksalver, Herr' Phister. Denne Rolle udførtes naturligviis med Virtuositæt af den fortrinlige Komiker. Det forekom os, at hans Syngestemme denne Aften ikke var saa klar og klangfuld, som den pleier at være. — Jolicoeur, Sergeant, Herr' Cetti. Spillet var, som sædvanligt, ypperligt, og Sangforedraget, uagtet Herr' C's Stemme har tabt sig noget, meget effectfuldt. Især var det Tilfældet med Arien i 1ste Acts 3die Scene: „Jeg er Sergeant, tapper og galant" o. s. v. i Terzetten med Terezine og Guillaume i 11te Scene, og i Duetten med Guillaume i 2den Acts 3die Scene. — Guillaume Herr' Schwartzen. Det er længe siden, at Herr' S. har tilfredsstillet os saa ganske baade fra Spillets og Sangens Side, som denne Aften. Især var han ypperlig, efterat han havde gjort Bekendtskab med Fontanarose og dennes Lachrymæ Christi. Det er Glædens Rosenkilde (Fontanarose) for ham, og den formeente Parfait d'Amour (eller Elskovsdrik) gjør ham virkeligen interessant. Arien i 1ste Acts 9de Scene, Duetten med Terezina i 10de Scene, 2den Acts 2den Scene med Fontanarose, Duetten med Jolicoeur i 3die Scene, og 6te Scene med Terezina, Jeannette og de andre unge Piger udførte han ganske fortræffeligen. — Jeannette, en Blegepige, Jfr. Keck. Jfr. K. udførte denne Rolle med mindre Kulde, end man er vant til hos hende; især var hun ret brav i 1ste Acts 6te Scene med Guillaume og i 2den Acts 1ste Scene, hvor hun, i Spidsen for de unge Piger, overrækker Terezina en Rosenkrans. — Af de baskiske Danse i 2den Acts Begyndelse havde vi ventet os mere; de vare meget ubetydelige og meget korte. Det havde ikke været afveien, om 2den Act havde sluttet med en Dans, men naturligviis med en af mere Omfang, end den Ovennævnte. Dette komiske Syngestykke, der virkelig er en nydelig Elskovsidyl, eller, om man vil, et velsmagende dramatiskt Glas Parfait d'Amour eller la Rose, blev modtaget med levende Bifald, og adskillige Syngenumere og Scener applauderedes, men — ved Stykkets Slutning rørte sig — ikke en Haand. Dette vilde vist ikke have været Tilfældet, naar vor elskværdige Jfr. Abrahamsen havde havt Terezinas Parti, naar der havde været noget mere Dialog uden for Sangen, naar Slutningen ikke havde været saa hurtig og afbrudt, som den er, og naar 2den Act havde begyndt og sluttet med baskiske Danse af Omfang, hvori vore fortrinlige Dansere og Danserinder kunde have havt Leilighed til at lægge deres Talent for Dagen.

Chraahnsintis.

Censur.

Skal Censur i en Stat finde Sted (et Spørgsmaal, som de Fleste nu besvare med et Nei), bør den vist være saadan, at der aldrig kan trykkes Noget, som er stridende imod sund For-

nuft, Moral og sand Religion; thi hvad nytter ellers Censur til, naar en Forfatter, efterat Censor har censureret hans Arbeid, og tilladet ham at lade det trykkes, kan tiltales, dømmes og straffes, som Forbryder? (At Censor derimod ikke kan bedømme, om Beskyldninger mod Private eller Embedsmænd eller mod selve Regeringen, der ikke kan fritages for anstændig Dadel, da dens Herkomst er menneskelig, ere grundede, er begribeligt.) Hvad der er stridende mod sund Fornuft, Moral og sand Religion, maa Censur altid kunne bedømme, naar han ikke er en Ignorant, og en saadan forudsætter man da ikke, at der vælges til Censor. At overdrage Censuren af Alt, hvad der trykkes i en Stad udenfor det saakaldte politiske Territorium, til een Mand, er vist ganske hensigtsstridigt; thi forudsat, at han kunde overkomme, ordenligen at gennemlæse Alt, hvad der ugenligen trykkes (om han endog intet andet Embed havde, hvilket dog ofte ikke er Tilfældet), kan man da hos nogen studeert Mand forudsætte saa grundige og udbredte Kundskaber, at han kan bedømme de forskjellige Bøgers Skadelighed i forskjellige Videnskaber? Hvormange skadelige medicinske Bøger f. Ex. gives der ikke, som ligge udenfor en juridisk Embedsmands Territorium! Hvor beregnede paa Hjerneforstyrrelse ere ikke mange theologiske Skrivter! hvor uenige ere Theologerne ikke indbyrdes! og hvormangen Jurist er istand til at fælde Dommen her? Det maatte være et uhyre Snille, en anden Leibnitz eller Haller, som kunde være Censor i denne Ordets udstrakte Forstand, og i vore Tider ere langt mere, end fordum, slige Universalgenier sjeldne Exemplarer i Aandens Ornithologi (Fuglelære). At der, iøvrigt, er lige saa stor en Forskjel mellem en Recensent og en Censor, som mellem Kong Salomon og Jørgen Hattemager (skøndt der blandt Recensenterne gives mange Jørgen Hattemagere,) veed Enhver.

Simplex.

Blandinger.

— Da Whitfield begyndte at gjøre saa stor Opsigt ved sine Prædikener, kom det under Forhandling i Statsraadet, hvilket Middel man skulde gribe for at faae ham fra at prædike. „Gjør ham til Biskop“ sagde Lord Chesterfield, „saa tier han strax!“

— Hvo er en sand Christen? og hvo en Ryggesløs og ugudelig? Den, som i sit hele Liv udøver Christi Moral, endskøndt hans Mening om en og anden Bisag kan være lidt afvigende fra en vis Confessions Forskrifter, som altid maa rette sig efter Tidsalderen; eller den, som nøie følge disse Forskrifeer, men desmindre Christi Moral, der vil staae saalænge som Menneskeslægten? Svaret synes saa simpelt, at Enhver, der er begavet med sund Fornuft, maa kunne sige sig det selv, og dog høre og læse vi saameget, som synes at sætte os ind i en Tidsalder, hvor Pavedømmet havde undertrykt den menneskelige Aandsfrihed og forbudet Bibelens Læsning, for at sætte sine egne Forskrivter i dens Sted.

— I Petersborg har en riig Boghandler, ved Navn Smirdin, nylig givet en stor Diner, til hvilken 120 russiske Forfattere vare indbudne. Blandt andre Toaster udbragtes ogsaa een for Kaiseren, som Stifter af „det gavnlige Censurreglement.“

— I Mannheimer Zeitung fremsættes, for ramme Alvor, det Forslag, at det tyske Forbund skulde reise en Armee paa 500,000 Mand for en Række af Aar, i det Formaal — at udrydde Tidsaanden (den „revolutionaire“) i Tyskland.

— Som et Tidstegn fortælles fra Kassel, at Redacteuren af den der udkommende „Verfassungsfreund“ ei alene bliver truet af Officierer, men overfalden og insulteret paa Gaden af Mosaiter. Altsaa i Kassel ville Officiererne og Mosaiterne ikke vide af nogen Offentlighed at sige!

— „Der Freisinnige“ foreslaaer „Forsvars-Associationer“ mod Officiererne i Kassel, saafremt

de skulde fortsætte, eller endog iverksætte, deres Trudsler om Haandgribeligheder imod Folk, der offentligt ytre deres Mening.

— I Dresden havde man smigret sig med det Haab, at Censurembedet (som Hofraad Philippi nyligt nedlagde) vilde gaae ind, fordi Ingen vilde overtage det. Imidlertid har dog Digteren og Advokaten Hofraad Eduard Gehe paataget sig det. „Der Eremit" kan ikke begribe, hvad der har bevæget ham dertil. „Æren kan det ikke være, og Lønnen næppe."

— En adelig Dame fra det franske Schweitz, Grevinde Nobiliard, der paa et Bal i Freiburg, (i det Breigauiske), drev sit Frihedshad saa vidt, at hun overvældede en derværende Polak, Grodezki, med Skjældsord, og kaldte ham en Rebel og en „Republikaner," blev, paa de Tilstedeværendes Andragende, af Baldirecteurerne formeligen transporteret ud af Salen. (Kp.)

— Exredacteurens og min udkaarne Yndling, Wilhelms og Ninas udødelige Sanger, Digteren J. H. Gerson, er bleven — Præst? nei! Graver ved den müllerske, transportable eller omvandrende Thalias Kirke. Efter Forlydende, vil han begynde, som tragisk Elsker, og ende, som stor Komiker. (Støver.)

— Salomon Kattrup er, efter en ubetydelig Revolution, bleven dethroniseret. Det gik ligesaa stille til med denne Souverains Afsættelse, som med Souverainitetens Indførelse 1660 i Danmark. Der blev ikke udgydet en Blodsdraabe. Hans Regering varede i 21 Dage, troer jeg. Han selv og en lille Støver vare Pindene til hans Eneveldes Ligkiste. Hans Eftermand, P. Kruse, har besteget Morgenpostens Throne med sine Undersaatters eenstemmige Bifald. I det Øieblik, han greb Scepteret i Haanden, udraabte han: „Samme Dag, som Søren Andersen Kagerup blev henrettet i Kobenhavn, henrettedes Søren Andersen Kragerup i Veile!" Vi kunne ikke undlade ved denne Leilighed at dadle „Kbhvnsposten", fordi den ikke har optaget dette Ne plus ultra af Mærkværdigheder blandt sine Nyheder, (Dette er nu skeet af min Collega i Nr. 107 af Kp. Sætterens Anmk.) (Støver.)

— „Bacchi Sønner i Himmerige" ɔ: en retskaffen Viinhandler, naar han er død (see Adresseavisen!). Kan man ikke med Føie kalde en død Tyveknegt og Morder Mercurs og Marses Sønner i Helved? (Støver.)

Aussicht vom Altane des königlichen Lustschloßes Frederiksberg.

(In Terzinen.)

Welch' seltne Pracht zeigt sich den trunknen Blicken!
Ist's Phantasie? darf ich den Sinnen trauen?
Es füllt mein Herz unendliches Entzücken;
Was ich empfinde, muß ich wiedergeben.
Es schweift das Auge durch die schönen Auen,
Dies hohe Bild der Seele einzudrücken,
Es fest zu halten für das ganze Leben.
Nicht müde wird der Blick hinaus zu schauen
In diese weite, wechselreiche Stunde,
Wo Land und Meer und Wald sich schön verweben,
Und immer neuer Zauber sich gestaltet.
Bald sehn wir auf dem azurblauen Sunde
Ein Schiff, im Flug die dunkle See durchschneiden;
Ein anderes der Segel Pracht entfaltet,
Jetzt eilt es fort, und keine halbe Stunde,
So wird es schon von unsern Blicken scheiden.
Dort sieht das Aug' die Stadt, wo Fredrik waltet,
Die herrliche, im goldnen Lichte glänzen,
Auf grünen Triften muntre Heerden weiden,
Und in der Ferne Schwedens blaue Höhen
Des Öresundes Ufer schön bekränzen.
Ein Eden ist's! Hier mögt' ich ewig weilen,
Und ewig athmen dieses Aethers Wehen!
Hier, wo Natur und Kunst sich eng begränzen,
Vollendung strahlt aus allen ihren Theilen,
Hier mögt' ich betend' und bewundernd stehen,
Bis die Atome zu dem Urquell eilen!

J. F. Duseberg.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 81.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 44. Fredagen den 1 Juni 1832.

Gaasen.

(Efter Blumauer.)

Stormægtigste Madame! Du, som til Vands
Og Lands har lige godt Logis! Jeg Dig
I festlig Dragt min Lov og Priis her bringer
Som Offer. Man os Viisdommens Symbol
I Uglen med sin Æselsfarve tidt
Fremstiller, og — ei Dig blev dette Held
Til Deel, ti Gange visere Madame!
Den sande Viisdom Du os ene her
Paa Jorden lærer; hvor mon ellers vi
Den Kunst, at vorde feed med lidt Umag,
Saa godt vel lærte, som af Dig? Du varst
Engang saa lykkelig, at frelse Rom
Ved Dine Qvæk. Du derved førte ind
Angivervæsenet i mangen Stat.

Fra Moder Gaases Tid, der var saa rig
Paa Ord, *) den ædle Gaaseslægt formeert
I alle Lande hvert et Nytaar bli'er
Hos vore Qvindfolk og blandt Mandslinger.
Agtet vel Dit Hoved er saa dumt,
Saa dumt, som muligt, ligner paa en Prik
Din Hale i Dit Legems Baggrund dog
En Perpendicle i saa mangen Mands
Og Qvindes Mund. Din lange Hals er Grund,
At Mandens Hoved, som sin Plage har
Den hele lange Dag, kan hvile sødt,
Naar Dagens Arbeid er tilendebragt,
Og — uden Dine kloge Poser, hvor
Var vel al Videnskab, hvert Cancelli,
Høischolerne og vort Forfatterskab?
Af Dine Been man jo selv Fløiter gjør,
Og derved viser man, at selv et Digt
For hule Hov'der blandt Poeter kan
Engang imellem lykkes; dog — kun slet
For al Din Stordaad Du belønnet bli'er;
Som Martyrinde, Du paa Mortensdag
Vel vorder skudt, men — ei canonisert!!!

H. C. W.

*) Læseren erindrer sig Contes de ma Mère l'Oie.
Blumauer.

Sidney Bidulph.

(Efter Fr. Soave.)

Sidney Bidulph, som var af en rig og anseet engelsk Familie, havde, for at adlyde sin Moder, afslaaet en meget rig Herre, Lord Falklands, Tilbud, som tilbad hende, og som hun elskede, og givtet sig med en Herr' Arnold, som, efterat have behandlet hende meget haardt,

deels ved sin Skødesløshed, deels ved en uheldig Proceß forødt næsten hendes hele Formue, og været død i Elendighed, efterlod hende, som Enke, med to Døttre; hun havde siden den Sorg, at miste en Moder, som var hendes eneste Støtte; og, ganske forladt af en rig Broder, og skammeligen forhaanet af en hovmodig og gærrig Svigerinde, saae hun sig nødt til, at flytte ind i et fattigt Huus i to smaae Kvistkammere, og i Mørke tilbringe sine Dage, som i den yderste Fattigdom. For at forøge hendes Ulykke, bleve hendes to smaae Døttre, som hun elskede inderligen, angrebne af ondartede Børnekopper, som, efter at have holdt den bedrøvede Moder adskillige Dage i den skrækkeligste Angst, tilsidst fik et mildere Udseende, men nødte hende dog til, at anvende al den Smule Formue, som hun havde tilovers, til deres Hjælp.

Hun maatte ogsaa vente mere, end en Maaned, førend hun kunde erholde en ringe Pension, da hun kun havde en liden Rest af sin Medgivt, som, paa Grund af hendes Broders Grusomhed, var bleven hendes eneste Underholdning. Døttrene begyndte imidlertid at komme sig; men deres Svaghed krævede bedre Fødemidler, og hun kunde nu ikke mere paa nogen Maade forskaffe dem nogen. I denne Nød fandt den Ulykkelige ingen anden Udvei, end at blotte sig ganske for de faa Klæder, hun havde tilovers, og forvandle dem til Penge. Hun overdrog det imidlertid til sin tro Pige, Betty, (som, efter at have fulgt hende i alle hendes lykkelige og ulykkelige Stillinger, dog ikke vilde rive sig løs fra hende i hendes store Elendighed) at besørge dette Salg, hvorved hun kunde forskaffe sig selv og sine Døttre Livets Ophold. Den unge, kærlige Pige betragtede hende med en medlidende Mine, som viste, hvor megen Kummer hun følte i sin Sjæl, og sagde med en frygtsom og sørgmodig Stemme: „De er endnu ikke, Madame! De er endnu ikke bragt til saa stor Elendighed.“ — „Jo, jeg er, Betty! Det som jeg eiede (og Du veed, hvor ubetydeligt det var), er allerede ganske fortæret. Paa den anden Side behøver jeg heller ikke mere disse forfængelige Prydelser, og jeg kan ikke udholde at see mine stakkels Døttre mangle, hvad der er nødvendigt til deres fuldkomne Helbredelse.“ — „De skulle

ikke mangle det, saafremt De vil tillade mig, at forsørge dem.“ — „Jeg kender Dit gode Hjerte, min kære Betty; men, hvorledes kan Du være istand til, at understøtte dem?“ — „De veed, at jeg besidder nogen Færdighed i qvindeligt Haandarbeid. Vor Vertinde har altid meget at bestille med saadant Arbeid: jeg har tilbudt hende min Tjeneste, og for Noget, som jeg har syet til hende i disse Dage, har jeg allerede faaet 30 Shillings.“ — „Hvorledes? 30 Shillings! Jeg har jo næsten aldrig seet Dig sysselsat med Andet, end med at deeltage med mig i at pleie mine Døttre!“ — „Jeg anvendte Natten til det, som jeg ikke kunde gjøre om Dagen, og ved min Flid har jeg faaet meget mere færdigt, end jeg selv haabede i Førstningen. Dersom det behager Dem, Madam! vil jeg vedblive at gjøre det Samme, og jeg haaber, at mit Arbeid skal forskaffe os det Nødvendige, uden at De behøver at skille Dem ved det Lidet, som De endnu har tilovers.“

Sidney fældte Ømheds- og Taknemlighedstaarer, og sagde: „Min kære Betty! mine Taarer vise Dig tilstrækkeligen, hvor dybt et Indtryk Dit Hjertes Godhed har gjort paa mig; men Gud forbyde, at jeg skulde beholde Frugten af Din Flid og Anstrængelse! Hvad Du kan fortjene, bør være Dit, og jeg vil heller ikke tillade, at Du anvender det til mit Bedste.“

Den ædle, unge Pige svarede hende forvirret og bekymret: „Jeg beder Dem, at tilgive mig, dersom jeg maaskee har været for dristig, men jeg har allerede til dette Øiemeed brugt endeel af de Penge, jeg har fortjent. Jeg troede, at Deres Børn, som nu begynde at komme sig, kunde trænge til nogle Forfriskninger, for at gjenvinde Kræfter, og det synes mig, at De selv, Madame! efter de Anstrængelser og den Urolighed, som deres Sygdom har voldt Dem, kunde trænge til en saadan Hjælp. Jeg har derfor kjøbt nogle Smaating, som jeg troede var tjenligst til dette Øiemeed: jeg beder Dem, tag det ikke ilde op!“

„Ach, min Betty!“ svarte Sidney, i det hun trykkede hendes Haand kærligen og græd stærkt, „min alt for ømme og hengivne Betty! jeg kan sikkert ikke tage det ilde op: jeg er tvertimod inderligen rørt. Jeg modtager Din Gave: men, jeg beder Dig, lad det være den Sidste!

det vil røre mig alt for heftigen. Nu, da mine Døttres Pleie ikke kræver saa meget af min Tid, vil jeg selv sysselsætte mig med Arbeid, istedetfor at skille mig ved en eneste Ting, da jeg seer, at det gjør Dig saa bedrøvet." Den grusomme Skæbne var dog endnu ikke mæt af at pine den ulykkelige Sidney. Neppe begyndte hendes Døttre at faae Kræfter igien, forend hun angrebes af en skrækkelig Sygdom, som var en Følge af de Gjenvordigheder, hun havde liidt, og af de Besværligheder, som hendes Døttres Sygdom havde paadraget hende. Denne Sygdom, som blev Dag for Dag værre, bragte hendes Liv i Fare, og holdt hende en lang Tid i Sengen. I denne Tid saae hun sig nødt til, imod sin Villie at modtage Hjælp af den trofaste Betty, som ansaae sig for meget lykkelig ved at kunne yde hende den.

Endeligen begyndte Sygdommen at tage af, og hun fik imidlertid et Qvartal af sin ringe Pension, hvoraf hun anvendte en Deel til at betale Betty, hvad denne havde givet ud for hende, medens hun gjemte det Øvrige til sin og sin Families Underholdning.

Hun var dog ikke ganske kommen sig igjen, da en fattigen klædt Olding viiste sig uden for hendes Dør, og forlangte at tale med hende. Da hun havde ladet ham komme ind, og modtaget ham høfligen, spurgte hun ham om, hvad Anledning der bragte ham til hende. Oldingen betragtede hende opmærksomt, begyndte at sukke, og sagde derpaa med en frygtsom og ydmyg Mine: „Erindrer De, at De har havt en Slægtning, ved Navn, Warner, som gik til Ostindien for omtrent 30 Aar siden?" „Det erindrer jeg," svarede Sidney ham blidt. „Her seer De den Ulykkelige," svarte Oldingen: „jeg havde der samlet en lille Formue. Lyst til at gjensee mit Fædreneland drev mig til at lade alt mit Gods paa et Skib, og at reise til England. Vi bleve tæt ved Bretagne angrebne af en fransk Caper, som, da han var os overlegen i Styrke, overvandt os efter en heftig Strid, og udplyndrede os. — Løsladt i Havnen ved Brest, slæbte jeg mig saa godt, jeg kunde, frem til London. Jeg ankom hertil igaar, og spurgte strax efter Deres Fader og min Oncle,

Lord Bidulph; thi De veed, at min Moder var hans Søster. Da jeg hørte, at han ikke levede længer, søgte jeg at faae Deres Herr' Broder i Tale; men han modtog mig med Foragt, og bortviste mig, uden at yde mig nogen Hjælp. Jeg gik nu til Dem, for, i det Mindste, at bede Dem derom; men den Trang, hvori jeg seer, at De lever, gjør mig det indlysende, at jeg ikke maa haabe Noget af Dem. Der er intet Andet tilovers for mig, end at bære min Ulykke i Stilhed, og døe." Sidney havde ofte hørt tale om Herr' Warner, og, da hun betragtede ham opmærksomt, gjenkendte hun hos ham Ligheden med et Portrait, som hun havde seet. Hun blev levende rørt ved at høre hans Ulykke. „Min Fætter!" sagde hun til ham, „Gud veed, hvor ondt det gjør mig, at jeg ikke kan hjælpe Dem i Deres Trang, som jeg ønskede; men jeg vil, i det Mindste, have den Fornøielse, at hjælpe Dem saa godt, som jeg kan. Vi ville dele det tarvelige Bord sammen, som er bestemt for mig og mine Døttre; vor Vertinde har et Værelse, som jeg vil formaae hende til at afstaae mig, og det skal være for Dem. Dersom disse Penge imidlertid kunne forslaae til de Udgivter, som De har maattet gjøre i disse Dage, ere de til Deres Tjeneste; naar De trænger til flere, maa De sige mig det. Himmelen er medlidende, og vil sikkert sørge for os Alle." Med disse Ord rakte hun ham 5 Shillings.

Oldingen rakte hende sin Haand, fældede ømme Taarer, og udbrød i heftige Udraab: „Saa megen Dyd," sagde han, „vil Himmelen sikkert beskytte, og jeg er høist lykkelig, at den vil betjene sig af mig for at belønne den. Min kære Frænde! jeg modtager Deres Gave, og vil beholde den, som et stedsevarende Minde om Deres ædelmodige Hjerte, men modtag imidlertid denne Seddel for det Første, som en Gjengjæld!" og, i det han sagde dette, overrakte han hende en Banconote paa 2000 L. S. Sidney forbausedes ved at see den, og, som drømte hun, vidste hun ikke mere, hvor hun var, eller hvad hun skulde sige. Warner trykkede kærligen hendes Haand, og vedblev: „Min kære Frænde! tilgiv mig, fordi jeg har villet overraske Dem! Jeg er ikke saa fattig, som jeg har anstilt mig at være; i disse Pjalter seer De en af Englands rigeste Mænd. Da jeg var kom-

men til Indien med hele min Fædrenearv, opofrede jeg mig ganske til Handelen, og Himmelen har været mig saa gunstig, at jeg har erhvervet mig uhyre Summer. Da jeg der har mistet min Kone allerede for 6 Aar siden, og nyligen den eneste Søn, jeg havde, besluttede jeg mig til at vende tilbage til mit Fædreneland, og at dele min Formue imellem Dem og Deres Broder. Jeg vilde imidlertid forud lære at kende mine Arvingers Sindelag, og i den Forklædning, hvori De seer mig her, fremstilte jeg mig først for Lord Biddulph. Jeg tør ikke længer beære ham med det Navn, „Deres Broder;" han fortjener ikke mere denne Titel. Med hvilket Hovmod, og med hvilken Tølperagtighed jog denne Grusomme mig ikke bort! Da jeg ret vel forudsaae, at jeg ikke, naar jeg havde i saa fattig en Paaklædning, som denne, tilkendegivet mit Navn, vilde være bleven indladt, lod jeg mig blot meldes, som en Mand, der var nyligen ankommen fra Indien, og havde Noget at tale med ham om paa Herr' Warners Vegne. Paa den Maade blev jeg indladt. Han laa stolt udstrakt paa en Sopha, og havde sin Fru Gemahlinde ved Siden af sig, som til Tidsfordriv morede sig med sin Hund. Ved min Indtrædelse begyndte de Begge at maale mig med Øinene fra Top til Taa, og at fnise indbyrdes. Jeg bukkede ærbødigen, og sagde til Mylord: „Skulde De maaskee erindre Dem den Ulykkelige, som vover at fremstille sig for Dem?" „Jeg veed, i Sandhed, ikke," svarede han med bitter og haanlig Latter: „jeg veed, i Sandhed, ikke, at jeg nogensinde har seet Dem." „De har altsaa," gjentog jeg, „ganske glemt Deres ulykkelige Fætter, Odoardo Warner." Ved dette Navn betragtede han Mylady med en halvt forundret og halvt haanlig Mine, kastede paa ny sine Øine paa mig, betragtede mig fra Top til Taa, og svarte endeligen: „Jeg veed meget vel, at jeg har havt en Slægtning af det Navn; men det er saa længe siden, han reiste herfra, at jeg vist ikke mere vil kunne gjenkende ham." „Jeg gjenkender Dem fuldkomment," svarede jeg ham. „De var allerede 12 Aar, da jeg reiste. Hvor ofte har jeg ikke baaret Dem paa mine Arme! I den Tid maa jeg være bleven meget forandret; Strabadser, Himmelegn og Alder maae have forandret mine Træk;

men et eller andet Spor maa der dog være blevet tilbage, Tonen i Stemmen....." — „Nu vel da! det nytter jo ikke noget, at tviste saa længe om Deres Persons Virkelighed; hvad har De at befale?" — „O! den Fattige," svarte jeg, „adlyder; han befaler ikke." Derpaa gav jeg mig til at fortælle ham min opdigtede Ulykke omtrent med de samme Ord, som jeg brugte til Dem. Mylady betragtede mig en Stund med en haanlig Mine, og morede sig siden med sin Hund; Mylord bevægede sig uroligen, og, da jeg kom til den franske Capers Plyndring, vilde han ikke høre mere. Han reiste sig med Foragt, og gjorde en Bevægelse, som vilde han gaae ud af Værelset; derpaa vendte han sig vredt om, og sagde: „Det er en smuk Karl! Han trænger sig ind i mit Huus under Paaskud, af at ville give mig Efterretninger om en af mine Slægtninger, og aabenbarer sig siden, som den samme Slægtning, der kommer for at bede mig om en Almisse! Det er, min Tro, en smuk Overraskelse!" „Jeg beder Dem om Forladelse," svarede jeg, „fordi jeg ikke ligefrem har anmeldt mig som den, jeg var; jeg troede, at jeg ikke borde lade Deres Tyende kende mig i denne Dragt." „Nu velan da! det være, som det vil," svarte han foragteligen, „jeg kan ikke gjøre Noget for Dem: hvad forlanger De vel, at jeg skulde gjøre!" „Jeg har ikke mindste Tanke om, at ville falde Dem til Byrde," svarte jeg. „Jeg er opdragen ved Handelen, har et godt Navn og Rygte, Erfaring i Alt, hvad der hører til Handelsvæsenet, og i Sinde at begive mig i en Købmands Tjeneste, som, jeg haaber, vil antage mig. Men — imidlertid er jeg nær ved at døe af Hunger; en lille Understøttelse i nogle Dage er det Eneste, jeg beder Dem om." Han stak Haanden i Lommen, for at tage nogle Skillinger op. Da Mylady saae det, sagde hun: „Hvorfor vil De indlade Dem med alle disse Tiggere, Mylord?! Naar De giver een, vil De faae hundrede paa Halsen, og Deres Dør vil altid være beleiret af sadanne Paatrængende. Siig til ham, at han skal gaae tilbage til Indien, eller søge Understøttelse et andet Sted!" De kan vel forestille Dem, min kære Frænde! at en saa haard og umenneskelig Tale satte min Galde i Bevægelse. Jeg gjorde dog Vold paa mig selv, og tvang mig. Jeg haabede at finde mindre

Grumhed hos Deres Broder, som dog havde gjenkendt mig; men han havde snart angret den Tilboielighed, han syntes at have, til at give mig Noget, og sagde: „Det er sandt, jeg lod mig overvindes af en utidig Medlidenhed. Gaa Jer Vei! her er ikke Noget for Jer." I det Samme vendte han mig Ryggen i Vrede, og nodte mig til at gaae. Jeg rystede af Harme; men jeg vilde dog forstille mig og oppebie en beleiligere Tid, for at bringe dem Begge til Anger. Jeg opsporgte derpaa Dem, min Frænde! og, da jeg kom ind til Dem, maa jeg tilstaae, at min Vrede opflammedes endnu stærkere. Hvor er det muligt, at en Herre, som boer prægtigen i et kostbart Palads, lader saadan en Soster, som De er, saaledes hensmægte, indsluttet i saa elendig en Bolig, som denne er? Maa han ikke skamme sig for sig selv?"

„Min Broder," svarede Sidney, „onskede at see mig forenet med en af sine Venner, som han havde lovet mig til: min Moder modsatte sig det; jeg troede, at borde adlyde hende: fra den Tid af begyndte han at tabe den Kærlighed for mig, som han for havde næret. Den Mand, som jeg siden efter valgte efter min Moders Raad, behagede ham ikke, og var ham ikke fornem nok. Misfornoiet herover, vilde han ikke mere see mig. Min Mand var ulykkelig; en uretfærdig Dom berovede ham Alt, og kort efter dode han. Det hjalp dog ikke til at udsone min Broder med mig: han siger, at jeg har fortjent min Ulykke, at jeg har villet have det saaledes, og at jeg bor lide derfor, og han overlader mig haardnakken til den."

„Usle og foleslose Sjæl!" udraabte Warner. „Nu undrer det mig ikke mere, at han har behandlet mig, sin Fætter, saa lumpent, naar han kan nedlade sig til at behandle en Soster, og det saa agtværdig en Soster, som De er, paa saa uværdig en Maade. Men han skal komme til at bode for sin Umenneskelighed: han skal lære at kende, hvad den har berovet ham: Avind og Harme skal martre og dræbe ham. Alle mine Rigdomme tilhore fra nu af Dem, under den Betingelse, at han ikke faaer Lov til at rore den mindste Deel af dem." Sidney, som, skiondt hun var bleven uretfærdigen behandlet af sin

Broder, dog ikke havde ophort at fole den Omhed for ham, som Dyden indgyder et godt Hjerte, sogte at fraraade sin gamle Fætter dette Forsæt; men han var urokkelig. „Jeg vil have endnu mere," tilfoiede han. „Straffen nytter inter, naar den Ondskabsfulde ikke kommer til at fole dens hele Vegt. Jeg vil forskaffe Dem det prægtigste Palads, som jeg kan faae: jo nærmere det er ved hans, jo mere velkomment vil det være mig. De kostbareste Meubler skulle smykke det: en talrig Hofstat skal være til Deres Tjeneste: i Klæder, Juveler, Equipager, og i al anden Slags Pragt skal ingen Dame i London kunne ligne Dem. Skurken skal see den Pragt, som omgiver Dem, og som han kunde have nydt tilligemed Dem: hans hovmodige Qvinde skal være Vidne til den Pragt og Glans, som Tiggeren, hun foragtede, vil være istand til at omringe Dem med. De ville fnyse af Harme: jeg vil lee ved Synet af Deres Raseri og Ydmygelse." Han udforte noiagtigen, hvad han havde foresat sig.

Der forlob ikke mange Dage, forend han havde fundet et prægtigt Palads i Nærheden af Lord Bidulphs Huus, og ladet det prydes paa det meest Glimrende, hvori han indforte Sidney, som i Triumph. Det lader sig ikke beskrives, hvilken Ydmygelse Mylord, og endnu mere, den stolte Mylady, folte herved, og hvor ofte de bebreidede hinanden gjensidigen deres fælleds Hovmod og Haardhed. Men hvad der var skeet, stod ikke meer til at ændres. Sidney, som imidlertid var bleven almindeligen elsket og agtet, havde tilsidst den Fornoielse, at nyde et glad og lykkeligt Liv, efter en Mængde af Genvordigheder og Ulykker, at bære i Rolighed Omsorg for sine Døttres Opdragelse, sin kæreste Syssel, og værdigen at belønne sin tro Betty, som, efterat hun havde tilbragt nogle Aar hos hende mere som Selskaberinde, end som Tyende, saae sig ved en rig Medgivt forenet med en vakker og retskaffen Yngling, som hun selv valgte, og som skabte hendes Livs Lykke.

H. C. W.

Theatret.

D. 27 Mai d. A. gav den 13aarige Theodor Stein fra Altona, med Understøttelse af det kgl. Capel, og under Anførsel af Herr' Repet. Funck, en med Declamation blandet Concert paa det kgl. Theater, hvori han tillige lod sig høres paa Pianoforte, som musikalsk Improvisator. Concertens 2de Afdelinger bestode af 2 Ouverturer, den Første af C. M. v. Weber, som ikke forhen var given, og den Anden af Seyfried til Sørgespillet Faust; af 5 Musiknumere, en stor Concert for Pianoforte af Henri Hertz, en fri Phantasi over Barcarolen af „den Stumme i Portici" og „Kong Christian stod ved høien Mast"; Variationer for Pianoforte, componerede af Concertgiveren, i hvilke tvende Melodier („O Du lieber Augistin" og „Wenn ich in der Früh' aufsteh'", vare behandlede saaledes, at de Begge næsten overalt hørtes tilsammen; Improvisation paa Pianoforte af Concertgiveren over Themata, som af Publicum paa Stedet maatte blive ham opgivne; og Le petit Tambour, Solo for Violin af Mayseder, hvoraf de 4 Første udførtes af Concertgiveren, og det Sidste af den 13aarige Fritz Schram, Eleve og Nevøu af Herr' Repet. Wexschall; og af 4 Declamationsnumere, hvoraf det Første, „Lille Lises Betænkeligheder" efter Castelli, af Herr' Prof. David, fremsagdes af Md. Larcher, det Andet, „en liden Fortælling," af Herr' Rosenkilde, det Tredie, „Bragis Sang om Gefion," af Herr' Professor og Ridder Ohlenschlæger, af Herr' Waltz, og det Fierde, „Flora," en Epilog af Thaarup, af Jfr. Heger. —

Begge Ouverturer vare særdeles skønne; men det forekommer os, at den Seyfriedske er for kraftfuld for vort lille Theater, hvor Lyden ikke saa let lader sig fordeles. — Vor unge Landsmand, Theodor Stein, som vi for 2 Aar siden hørte med sand Henrykkelse, udførte sine 4 Numere med Virtuositæt og Genialitæt, som lønnedes med stormende Bifald. Den store Concert af Herz udførte han aldeles uden Noder, blot efter Hukommelsen (at han ved de andre 3 Numere ingen Noder benyttede, er en Selvfølge). Da intet Thema, efter hans Ønske under Nr. 5 i 2den Afdeling, opgaves ham af Publicum til Improvisation, improviserede han over et Thema af „den hvide Dame," med ligesaa megen Færdighed, som Phantasi. Det var at ønske, at dette rigt begavede Snille maatte faae klækkelig Understøttelse til sin fremtidige Uddannelse! — En anden 13aarig Virtuos, Fritz Schram, udførte med en mageløs Præcision og et ypperligt Buestrøg den ovennævnte Violinsolo, hvori man gjenkendte hans Lærers og Frændes fortrinlige Instruction. Hans Præstation lønnedes med stormende Bifald. — Md. Larcher var ikke saa heldig i sit Declamationsnumer, som vi havde ventet. Vi have hørt det to Gange fremsiges langt bedre og langt mere naivt af Md. Wexschall. Md. L. fremsagde det deels for hurtigt, og deels med alt for megen Smilen, som hun anbragte paa Steder, hvor den ikke passede. — Herr' Rosenkilde fremsagde sin „liden Fortælling" paa en særdeles jovialsk og humoristisk Maade, som i Et og Alt svarte til Digtets Indhold. — Ohlenschlægers fra Versificationen og Emnets Side lige udmærket skønne Digt blev fremsagt meget godt, med Kraft, Følelse og rigtig Betoning af Herr' Waltz; kun maa han vogte sig for to Ting, at smidske, ligesom Md. Larcher, og at copiere sin udmærkede Lærer for meget. — Jfr. Heger fremsagde den lille, vakre Epilog med den Ynde og Aand, som udmærker enhver af hendes Kunstfremstillinger. Hun gjør, i Sandhed! den Kunstnerinde, som vi i Herr' Simplexes og vore „Theatervignetter" kaldte vor Scenes Venus Urania, Prisen stridig. Vi kunde ønske, at høre „lille Lises Betænkeligheder" fremsiges af Jfr. Heger; humoristiske og naive Digte ligge vist ikke udenfor hendes Declamationssphære. Samtlige Declamationsnumere modtoges med levende Bifald. — Vi beklage oprigtigen, at vor unge geniale Landsmand havde saa lidet et Antal af Besøgere denne Aften. Udmærkede Hoveder maae, desværre! saa ofte trøste sig med Æren og den glade Bevidsthed.

Chraahnsintis.

Maleren, som behagede Ingen og Enhver.

(Efter det Engelske.)

For at Menneskerne ei skulle ansee vor Tale for usand, maae vi bestandigen have Sandsynligheden for Øine. Den Reisebeskriver, som overspringer denne Grænse, tilintetgjør sin Bogs Credit. Den, som jager hele Krigshære paa Flugten med — Tungen, bevirker just derved, at man omtvivler hans sande Mod; men Smiger synes sjeldent urimelig; den Smigrede troer os paa vort Ord; Umuligheder synes ham at være Sandheder; den stærkeste Ros troer han blindt hen. Hyperboler, om de ere nok saa store, maae ofte give efter for Indbildskhed.

En Maler aftegnede saa lignende, at ethvert Øie kendte Maleriet; han traf Farve, Ansigtstræk og Miner saa rigtigen, at der var sandt Liv i hans Frembringelser. Han smigrede ikke med sine Farver, og gav ikke den falmede Pige hendes forrige, blomstrende Ynde igjen; han gav enhver Muscle al dens Styrke, og hans ærlige Pensel afbildede med naturtro Sandhed Munden, Hagens og Næsens Længde, og malte Alderdom og Ungdom med samme Nøiagtighed. Han tabte sine Kunder; hans Praxis tog af (han burde ikke altid have afsløret Sandheden). Hans Malerier laae i store Dynger.

To Brystbilleder, udrustede med alle mulige Ynder, en Venus og en Apollo, stillede han for sig, og, da han havde besluttet at behage, malede han Enhver, som sad for ham, efter disse, forbedrede alle Ansigters Træk efter dem, og bragte saaledes Liv i den meest livløse Klods. Alting var i Orden; Tiden var kommen; han holdt sit Palette i Haanden; Herren kom, og, da han havde sat sig i rigtig Stilling og tilbørligt Lys, saae Maleren paa ham, gjorde en Skizze, talte om Grækerland, om Titians Farver, om Guidos Maneer; „disse Øine, min Herre!" sagde han, dette Liv, kunde vi udfordre en Raphaels Haand, for at give dem al deres medfødte Ild; disse Træk, fulde af Forstand og Vittighed, maa De tilstaae, ere vanskelige at træffe, men naar De har Taalmodighed, skal De see, hvad Malerens Kunst kan udrette. Behag at see!" Herren svarede: „Hidtil havde jeg troet, at min Mund var breed; desuden er min Næse temmeligt lang; min kære Ven! det er alt for meget for mig." „O! jeg beder om Forladelse," raabte Kunstneren, „det maae vi Malere forstaae. Stykket maae endog gjøre Indtryk paa almindelige Øine; jeg indestaaer for, at det er overordentligt lignende." Herren undersøgte det paa ny; nu syntes intet Speil ham halvt saa sanddru. Der kom en Dame. Han dannede hendes Ansigt efter Venusses med laant Ynde. Hendes Elsker roste Malerens Kunst; det var saa ligt Billedet i hans Hjerte! Han laante enhver Alder en eller anden Ynde; selv udmærkede Skonheder kunde han næsten tilfredsstille. Over hele Byen roste man hans Kunst; hans Søgning tog til; hans Priser stege. Havde han fremstilt den sande Lighed, vilde Nogen da have gjenkendt Billedet som sit? Men nu, da han arbeidede saa lykkeligen, fandt enhver Ligheden i sin egen Indbildning.

Publicus.

Blandinger.

— Om Carl X kan man ret sige, at han har Lykken med sig. I 1830 løb han løbsk med Frankrig, og nylig løb Hestene løbske med ham, og han er ogsaa sluppen godt derfra.

— Den bekendte tydske Lærde, Hofraad, Ridder og Professor Pölitz, har, i det i Leipzig udkommende Blad: „Das Vaterland," taget „Censurens Retfærdighed og Hensigtsmæssighed" i Forsvar. „Der Eremit" læser ham, efter Tilbørlighed, Texten derfor.

— I Hertugdømmet Nassau maa nu Enhver, der deeltager i en liberal Deputerets festlige Modtagelse, betale 10 Dalers Mulct, og de, der foranstalte deslige Festligheder, underkastes 14 Dages Fængselsstraf. — Hertugen af Nassau har nyligen faaet en russisk Orden.

— Man erfarer nu af flere Avisarticler, saavelsom af en Deel Skrifter over Polens Opstand, at Ruslands hele Higen og Stræben gik ud paa „at gjøre Polen lykkeligt." Ergo havde Polakkerne den største Uret i at gjøre Opstand; thi man tør ogsaa gjøre Folk lykkelige imod deres Villie.

— „Der Eremit" offentliggjør nu Navnene paa to Lieutenanter i Kassel, der for nogen Tid siden truede Redacteuren af Bladet; „Der Verfassungsfreund" med haandgribelige Mishandlinger. De hedde Schrader og Henkel. „Det er altid interessant," siger det nævnte Blad, „at lære deslige Helte at kjende."

†. Prof. Niemann. D. 21de ds. om Morgenen Kl. 8 døde i Kiel Dr. og Prof. i Philosophien ved det derværende Universitæt, Etatsraad A. C. H. Niemann. „Hans Fortjenester af Fædrenelandet," hedder det i „Kieler Correspondenzblatt", „ere altfor bekendte til, at vi her behøve at erindre derom; hans ædle, ihvorvel frugtesløse Bestræbelser for Trykkefriheden kender hele Tyskland. Elsket af sine Venner og Colleger, æret af sine Disciple, der ere talrigt udbredte over begge Hertugdømmerne, vil dette bitre Tab, der har rammet vort Universitæt, blive følt med os paa det Dybeste i det hele Land. Den Afdøde beklædte, foruden Statsvidenskabernes Professur ved Universitætet, et Læreembed ved den herværende Forstlæreanstalt, der ved hans Bortgang tillige har tabt sin sidste Støtte.

— Dom Miguels Politi har stedse havt det portugisiske Postvæsen under sit specielle Opsyn; nu fremfarer det i denne Henseende med en saadan Strænghed, at man næsten kunde sige, der ikke længer existerer noget Postvæsen i Portugal. Alle Breve aabnes, og, naar de indeholde det ringeste Mistænkelige, og Brevskriveren kan blive opdaget, kastes han ufortøvet i Fængsel.

(Kp.)

— Blandt adskillige Tyskere, som, mange Aars Ophold i Danmark uagtet, sædvanligen tale meget slet Dansk, har jeg kendt een, som altid sagde: „Det er en meget vindskibelig Mand." Han meente: venskabelig. En selvsom Feiltagelse! (Støver.)

— „Min Bedste!" sagde den gamle, coquette og stærkt sminkede Fru' v. G... til Baronessen v. S..., der var ligesaa gammel, coquette og sminket, som hun, da hun aflagde hende et Lykønskningsbesøg Nytaarsdag: „Min Bedste! hvor gamle synes Dem, vi skulle være i Aar?" (K. Müchler.)

— Ordet Vindskibelighed, som bruges i Almindelighed, som eenstydigt med Virksomhed, Drivtighed, og i Særdeleshed om Handelsmandens og Fabricantens Drivtighed, er uden Tvivl først brugt i den sidste Forstand, og kan derfor afledes af Vind og Skib. Derfor bruger man i en mere udstrakt Forstand den Talemaade: at lægge Vind paa f. Ex. Videnskaber. (Støver.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 45. Tirsdagen den 5 Juni 1832.

Drengeaarene.

(Efter Frederik Mellen.)

„At see opmærksomt paa de spredte Løv,
„Mens Høstens Vinde qvad' en Aftensang,
„Det var min Tidsfordriv. —"

De talte om et yndigt Trylleland
I Vestens fjerne, guldbestraalte Egn,
Hvor vilde Blomster stod' i gule Sand,
Og Luftens Aander havde Ro og Hvile.
De talte om de hedengangne Folk,
Som vare reist' til solbestraalte Kyst,
Og vandrede, naar Maanen blegnede,
Til deres grønne Skov igjen tilbage,
Og tidt, naar Sommeraft'nen nærmed' sig,
De trætte Høstfolks Fryderaab lød' svagt,
Men for mit Øre født, fra fjerne Dal.
I Hvilens Stund, da Verdens travle Surren
Lidt efter lidt hendøede i en Slummer,
Fra deres Hjemstavn skjønne Væs'ner kom,
Og græd' ved deres Barndoms lille Vugge.
Og det var Livets Ungdom; Skovens Mørke
For mig besad et helligt Trylleri,
Naar visne Blade søgte mosgroet Græs
I Høstens stille Aftendæmring.

Thi Løvets Raslen var for mig en Stemme,
Hvormed et bortreist Aar tiltalte mig,
Og Vinden, med sin dybe, hule Tone,
Den Strængeleeg, som fulgte den veemodigt,
Og, da jeg stirred' paa den Lysets Engel,
Der paa den fjerne Bjergtop slumrede,
Og hørte Rislebækkens Latter, da
Sig Nattens tause Skygger nærmede,
Da sukked' Aanden efter Solens Land,
Som gamle Sagn just havde hensat der;
Berørt af Phantasiens Tryllestav,
Den svang sig tidt igjennem Aftenluften
Til de blaae Høie hist, og lyttede
Til Verdens glade Tummel nedenunder,
Hvor selvsomt vilde Toner lød trindt om,
Og Klokkers Klang var blid og dyb tillige.
Det var min Ungdoms Dage, de er' svundne,
Og Tryllelandet er ei længer til;
Thi Tæppet faldt for Livets Drømmespil,
Og Drengens Syner blev' et Skyggedrama.
Gid Hjertets Strømme kunde flyde nu
I Manddoms Aar, som i min Ungdoms Dage!
Flygt ei, Du muntre, spøgefulde Aand,
Fra mig i Kummerens og Taarens Timer!

H. C. W.

Peer Snegl.

(Efter Cumberland.)

Peer Snegl kom i Besiddelse af en god Formue i et Tidspunct i Livet, da de Luner og Vaner, som Opdragelsen, eller, rigtigere sagt, Mangelen paa den, giver os, blive alt for vigtig en Deel af vort Væsen, til at de kunne overvindes, uden ved en overordenlig Anstrængelse eller Begivenhed. Peer Snegls Fader havde alt for om en Omhu for hans Helbred og Moralitæt, til at han vilde sætte ham i en offentlig Schole, og de samme Indvendinger havde han mod en Høischole. Man maa ellers ikke troe, at Peer Snegl ingen Fordring kunde gjøre paa Lærdom; jo! man fandt ham saamæn ikke saa sjeldent endda sovende paa sin Sopha, med en aaben Bog i Haanden, en sikker Borgen for den Formodning, at han kunde læse, skjøndt jeg endnu aldrig har truffet Nogen, som har grebet ham paa fersk Gjerning heri. Ammestuens Literatur bar han en universel Foragt for, og han havde ikke mere Passion for Søren Kæmpeslagters Heltebedrivter, da han var et Barn, end han havde for Herculesses Daad i sin Mandvorenheds Aar: jeg kan vidne, at han afskyede den populaire Allegori i Pilegrimens Vandring, og, naar man talte til ham om de mange Udgaver, man havde af den Bog, svarte han altid, at man ikke maa regne efter den gemene Mands Smag: derimod maa jeg indrømme til hans Ære, at jeg ofte har hørt ham at ytre en inderligt om Deeltagelse for den slumrende Skjønhed i Skoven, og at røbe mere Forkærlighed, end man skulde troe, for de syv Drømmeres Historie, som, jeg virkeligen troer, han havde mere Respect for, end for Verdens syv Vidundere.

Jagt var alt for støiende en Fornøielse for Peer Snegls Aand; hverken Harer eller Agerhøns kunde beskylde ham for Mord, saa at alle hans Naboer paa Landet gave ham et godt Lov, og spillede Krybskytternes Rolle paa hans Gods uden Naade og Barmhiertighed. Der var en Canal udenfor hans Gaard, hvor han undertiden nød den stille, uskyldige Morskab, at udkaste sin Medekrog fra en Alcove ved Siden af den, med en Tjener, som satte Lokkemad paa Krogen, eller sagde ham til, naar han skulde trække op, ifald han tilfældigviis blev overrasket af et Bid; til Lykke for hans Rolighed, var dette sjeldent Tilfældet, skjøndt der gaaer det Sagn i hans Familie, at han engang skal have fanget en tjenstagtig og overordentligt stor Aborre.

Der var en lærd Praktikus i Jurisprudentsen, en Herr' Driver, som havde et Huus i hans Sogn, og ham udkaarede Peer Snegl til Administrator af sit Gods; denne værdige Mand var saa betænksom, at han sjeldent eller aldrig uleiligede ham med Arithmetiken, da han ret godt kendte hans Utilbøielighed for Items eller Regnskabsartikler og Particulariteter, og hvor lidet Anlæg han havde til Slid og Slæb med Arithmetica og Calculationer. Ved Herr' Drivers venlige Tjenstagtighed befriedes Peer Snegl for en Mængde ubehagelige Sysler, og Herr' Driver blev selv pludseligen en meget velhavende Mand, og begyndte at føre Ordet i Provincen. Peer Snegl havde, tilligemed sit Gods, arvet en Landsoverrets- samt Hof- og Stadsrets Procesz, som verserede eller svævede for Retten ved den sidste Eiers Død. Denne Procesz blev en Tidlang ført meget heldigen af Herr' Driver, saa at Intet mere syntes at staae tilbage, for at give den et gunstigt Udfald, end, at Peer Snegl skulde fremtræde i Retten til visse Diemeeds Opnaaelse, som jeg ikke er i Stand til at meddele. Det var et saa uiverksætteligt Foretagende, at man aldrig kunde formaae ham til at begynde derpaa, og han lod derfor Processen skøtte sig selv. Denne Procesz og en Kobbermine paa hans Gods, som hans Commissionaire aldrig kunde faae ham til at bearbeide, vare de eneste Ting, som forstyrrede hans Rolighed, og de vare hans ømme Bylder, hvorfor ogsaa Herr' Driver tilsidst opgav disse to Puncter, og lod aldrig Peer Snegl høre mere om hans Landsoverretssag eller hans Kobbermine.

Disse faa Træk af denne Mands Charakter ville være tilstrækkelige, for at gjøre mine Læsere bekendte med ham, førend jeg fortæller Dem om det Besøg, jeg aflagde ham for omtrent 3 Maaneder siden. Det var en Følge af nedenstaaende Brev, som Herr' Driver beærede mig med:

„Min Herre!

„Denne Skrivelse har til Formaal, at underrette Dem om, at Herr' Peer Snegl udbeder „sig Deres Selskab paa Valmueborg, hvilket „han har befalet mig, at notificere Dem, da han „ikke tvivler om, at De vil optage det i en god „Mening, da De vel veed, hvorlunde han er sindet, „hvad Skrivning sig anbelanger. Han har befalt „mig at sige Dem, at han har noget saare Vigtigt at raadspørge Dem om, hvorom Mere, naar „vi mødes. Ønskende Dem en god Helbred (eller „et godt Helbred; thi desangaaende ere de Lærde „uenige) og en tryg Reise, forbliver jeg, med al „raisonable Tjenstfærdighed,

min Herres underdanigste Tjener,

Daniel Driver."

Paa Grund af denne Opfordring, begav jeg mig til Valmueborg, og ankom der næste Dags Aften tidligen. Jeg fandt min Ven, Peer Snegl, i Selskab med min Brevskriver, Procuratoren, Hans Høiærværdighed, Herr' Bremse, Sognets Capellan, og to Herrer, som vare ganske fremmede for mig, men, som Herr' Driver underrettede mig om, vare Herr' Gnist den ældre en meget anseet Auctionarius fra London, og Vilhelm Gnist, hans Søn, en Spradebasse fra det galante Quarteer i Hovedstaden (City). Min Ven sad i sin Lænestol, med Ansigtet vendt mod Ilden; de Andre sad rundt om Bordet i nogen Afstand, og sysselsatte, som jeg snart opdagede, med en meget interessant Samtale om Skønhed, som min Indtrædelse afbrød en Stund. Denne Afbrydelse varede dog ikke længer, end, medens Herr' Peer Snegl gjorde mig en Compliment, som han udførte i faa Ord; dog spurgte han mig, om jeg var kommen til Hest, og, da jeg besvarede det med et Ja, bemærkede han meget sententiøst, at — han aldrig red, og — nu fortsatte Herr' Gnist senior Conversationen paa følgende Maade. — „Hvad jeg stod i Begreb med at bemærke, da denne Herre indtraadte, angaaende Skønhed, er peremptorisk og precist dette: Skønhed, mine Herrer! ligger i Øiet; jeg paastaaer, at den ligger i Beskuerens Øie, og ikke i selve Genstanden; min Skønhed er, f. Ex. ikke Deres, og Deres — er ikke min; det beroer paa Phantasien; Indbildningskraft og Smag ere ikke Andet, end

Caprice. En Samling af smukke Fruentimmere er som en Samling af smukke Malerier; sæt dem til Auction, og der vil blive budt paa hver Article."

„Men alle Byderne," raabte Procuratoren, "ere ikke bona fide Købere; De har vist fundet, at mange Articler paa Deres Auctioner ere blevne sendte Eierne tilbage, og saaledes gaaer det ogsaa med Skønheden: ikke Alt, hvad der bydes paa, købes." Her lagde Capellanen sig mellem, og, i det han vendte sig om til sin verdslige Broder i Veltalenheden, mindede han ham om at Skønhed var ligerviis, som en Markblomst, levende i Dag, og død i Morgen, hvorimod Dyden var en haardfør Plante, der trodsede Tidens Lee; Dyden var en Semperfi, som dannede Folk sige, det er, et Sempervivum, eller et Evigtgrønt, og vilde blomstre i Livets Vinter; Dyden vilde blomstre, naar Skønheden var ei mere til.

„Jeg troer, at hiin fjeldent skyder noget betydeligt Stykke frem, førend det Sidste er Tilfældet," raabte Vilhelm Gnist, og ledsagede sin Sarkasme med en Latter, hvori han selv var Solospiller, den stakkels Fyr! „Det er nu høi Tid," sagde Procuratoren, i det han henvendte sin Tale til mig, „at gjøre Dem bekendt med det Foretagende, vi afhandle, og hvorlunde vi faldt paa Skønhedsæmnet. Deres Ven, Herr' Peer Snegl, generer sig ved at have den Uleilighed at tale, og derfor vil jeg, med hans Tilladelse, meddele Dem Sagen, da jeg veed, han ønsker, at vide Deres Mening derom." — Her syntes Procuratoren at gjøre en Pause paa Stikordets Vegne; Peer Snegl nikkede, og bød ham, at blive ved. „Vi raadslaae," sagde han fremdeles, „om en høist vigtig Sag, nemligen, om en Ægteviv til Herren i hiin magelige Stol." „Og, naar han nu har det mageligt i den," spurgte jeg, „hvad Mere har han da at attraae?" — „Ach, Herre Jemini! han har jo ingen Arvinger, og, saalænge til han faaer en, er han udsat for at blive en Ødeland og at blive erklært for umyndig under Øvrighedens Værgemaal, fordi han ikke i en Arving har en Dæmning for sine Udgivter; han kan ikke egentligen kaldes Herre over sin egen Formue! betænk blot det, min Herre!" „Det maa han selv sørge for," svarte jeg; „hvad er Herr' Peer Snegls egen Mening herom?" „Jeg tænker ikke meget paa den Ting," svarte Peer. — „Og hvad synes Dem om Ægteskab?" — Intet Svar. —

„der er Uleilighed og Bryderi med den Affaire," tilføiede jeg. „Det er der," svarte han med et Suk; „men Driver siger, jeg trænger til en Arving." „Det er der ogsaa Bryderi ved," sagde jeg; „har De nogen speciel Dame i Kiggerten?" „Det er just det Punct, vi omhandle," raabte Herr' Gnist senior; der er 3 Numere, som Herr' Snegl eller hans Venner kunne vælge iblandt, og jeg venter blot paa hans Signal, for at tilslaae ham det Numer, som behager ham bedst." Herr' Vilhelm Gnist, som troede, at jeg ikke kunde forstaae hans Papas Kunstord, raabte strax: „Min Fader mener, at der er 3 Piger, som ville have Mænd, men kun een Mand, som vil have Kone." „Hold din Mund, Hvalp!" sagde den gamle Gnist, og vedblev: „De maa vide, m. H. at vi for nogen Tid siden, for at forsyne Herr Snegl med en Kone, og spare ham for den Uleilighed, selv at ligge paa Ukig, indrykkede en Bekendtgjørelse i Aviserne; jeg troer, jeg har en Afskrivt deraf hos mig: ja! her er den:"

„„Giftermaal ønskes. Et ungt, sundt og ugivt Fruentimmer, af en sindig Charakter, ønskes, som Ægtemage for en velhavende Herre, som elsker Magelighed og hader Frierværenets Bryderi, hun maa være af en blid, huuslig Tournüre, og ikke et Menneske, som gerne vil høre sig selv snakke. Vedkommende og herpaa Reflecterende, som dette monne convenere, kunne, ved at henvende sig til Herr' Auctionarius Gnist, vorde underrettet om de specielle Omstændigheder. Man kan vente sig, at der vil vorde anstilt et kort Forhør.""

„„N. B. Hofdamer og Kammerjomfruer behøve ikke at uleilige sig, da man ikke vil underhandle med dem.""

Jeg sagde Herr' Gnist, at hans Bekendtgjørelse forekom mig, at være meget god og forsigtig, og ønskede, at vide Udfaldet af den. Han sagde, at der havde fremstilt sig mange Supplicantinder, men, af Mangel paa fuldstændige Creditiver eller Skudsmaal, havde han givet dem Alle deres Afsked, paa 3 nær, „som jeg vil igjen beskrive," tilføiede han, „ikke blot til Deres Underretning, men ogsaa i Haab om, at Herr' Snegl vil værdige mit Catalog nogen Opmærksomhed, hvilket, desværre! endnu ikke har været Tilfældet."

(Fortsættes.)

Theatret.

Fredagen d. 1ste Juni d. A. aabnedes Sommerskuespillene med Hofnarren imod sin Villie, Lystspil i 2 Acter af Melesville og Xavier, oversat og indrettet for den danske Skueplads af Herr' Skuespiller Overskou. (Første Gang.) Deri gaves Hertugen af Ferrara af Herr' Nielsen; Ministeren og Kammerherren, Marquis de Castalli, af Herr' Liebe; Marini, hans Secretaire, af Herr' Overskou; Magister Hugo Bambetto, Scholemæster, af Herr' Winsløw jun.; Paola, hans Søsterdatter, af Md. Werschall; Suzanne, hans Huusholderske, af Md. Winsløw; Diavolini, Hofnar fra Bergamo, af Herr' Bauer; Puccinello, Hofnar fra Mailand, af Herr' Phister; de 4 Statsraader af de Herrer Winsløw sen., Kragh, Hvid og Bruun o. s. v. Naar vi undtage den første Scene mellem Hugo Bambetto og Suzanne, som forekom os noget trættende, var dette Lystspil ganske efter vor Smag, ligesom Udførelsen, i det Hele, var fortrinlig. Vor smukke og med Ministeranstand begavede Herr' Liebe var, som sædvanligen, lidt vel meget Trædukke, og Herr' Overskou kunde maaskee have givet sin Secretaire med mere Finhed. Fra Spillets Side udmærkede sig Herr' Nielsen, Md. Werschall, Md. Winsløw og Herr' Phister; men den, som overstraalede dem Alle, var Herr' Winsløw jun. som Hugo Bambetto, der, baade fra de franske Digteres og den danske Fremstillers Side, er et Mæsterverk.

Derefter fremsagdes af Herr' Waltz: Svend Tveskæg, fædrenelandsk Romance af Herr' Studiosus Theologiae, H. P. Holst. Declamationen var særdeles god, men — Miniken? Alt for smilende, alt for smiskende. Herr' Waltz maa vænne sig til at faae sit Ansigt i sin Magt. Hans venlige, ungdommelig Ansigt er ligesaa uheldig i at udtrykke Haansmiil, som Alvor og Barskhed.

Til Slutning gaves Kunstnerliv, eller, Den Ene Arbeider, den Anden Lønnen, original Vaudeville i 1 Act af Herr' Skuespiller Overskou. (Første Gang). Deri gaves Kammerraad Bark af Herr' Foersom; Adelaide, hans Broderdatter, af Jfr. Abraham-

sen; Malerne, Ludvig Falkenberg og Sebastian Brull, af de Herrer Nielsen og Winsløv jun.; Billedhuggeren, Peter Staal af Herr' Kirchheiner; Skrædermæster Hase af Herr' Phister; og Modellen, Mathias Ballerup, af Herr' Stage. Dette er en overmaade lystig og munter Vaudeville, som Digteren maa have skrevet i en høist jovialsk Stemning. Udførelsen var i alle Henseender Digterens Arbeid værdig. Herr' Foersoms Kammerraad og Herr' Phisters Skrædermæster borde maaskee have været lidt mindre carikerede, men, iøvrigt, vare de ypperlige. Herr' Winsløw juniors holsteenske Maler, klædt i ægte gammel-tydsk Dragt, udrustet med Knæbelsbarter, Ziegenhainer, holsteensk Dialekt og tydsk Großsprecherey, var en fuldendt Kunstpræstation; Herr Stage en overmaade morsom og jovialsk Model; Herr' Kirchheiner, paa nogle Fortalelser nær, meget interessant, som Billedhugger Staal, og Jfr. Abrahamsen og Herr' Nielsen, som Jfr. Adelaide Bark og Ludvig Falkenberg lige elskværdige.

Alle tre Kunstfremstillinger, som bleve givne for næsten fuldt Huus og beæredes af Princen af Philipsthals og Gemahlindes, samt Princesserne Maria og Juliane af Glücksburgs Nærværelse, bleve modtagne med almindeligt og levende Bifald. Det uskyldige Ordspil i Vaudevillen med Maleren Raphael og det ligelydende mosaitiske Familienavn som blev modtaget med Bifald, fremkaldte en Hyssen, som qvaltes i Fødselen. Den herlige, fædrenelandske Sang, hvori Thorvaldsen, Øhlenschlæger og Danerkongen ydes en værdig Hylding, modtoges med stormende Bifald Publicum istemte Scenekunstnernes Hurra med Enthousiasme.

Chraahnsintis.

De to Gærrige.

(Efter det Tydske.)

Raps. Den hele By anseer Dem for at være gærrig, og der maa vel være Noget om.

Snaps. Virkeligen? Nu, i saa Fald, vil De dog vel paatage sig min Retfærdiggjørelse; thi De er jo ligesaa gærrig, som jeg.

Raps. Jeg? Hvo kan sige det? Er Deres Skat ikke Deres Gud? Er De ikke hele Dagen sysselsat med den? Tænker De ikke uophørligen paa den?

Snaps. De gjør det ikke en Deut bedre.

Raps. Aa, vist ikke! Jeg er jo slet ikke bange for, at man skal stjæle min Skat. Men De tør jo næppe forlade Huset af bare Angest. De er urolig, naar De ikke kan være hjemme.

Snaps. Det har De Ret i. Men De maae ogsaa tilstaae mig at De er ikke et Haar bedre. Man veed jo, at De bliver strax ganske forlegen og bange, naar denne eller hiin kaster et begærligt Blik paa Deres Skat, og at De holder Enhver, som blot lister sig omkring Deres Huus, for mistænkelig.

Raps. Sniksnak! Jeg tænker aldrig paa det. Men De, min Herre! troer jeg, drømmer selv om Natten ikke om Andet—

Snaps. End om min Skat? Nu ja, og, om nu saa var, gjør De ikke det Samme?

Raps. De er saa mistænksom, at De ikke engang vilde betroe den til Deres bedste Ven, naar De maatte reise bort.

Snaps. Det, vædder jeg, gjorde De ikke heller.

Raps. Hvor vil De nu bestandigen snakke om mig? Hele Byen veed jo, at jeg ikke er gærrig. Men De — naar man stjal Deres smukke Pengekiste fra Dem — saa hang De sig.

Snaps. Men De — naar man frastjal Dem Deres smukke, unge Kone, — saa skød De sig en Kugle for Panden.

Proteus.

Literair Anmeldelse.

Af Herr' Ove Thomsens Maanedsskrivt, Valkyrien, er Aprilheftet udkommet. Det indeholder: 1) Bjergmandsbruden, Romance, af H. P. Holst; 2 Hakon Adelsteens Død, Romance, af H. H. Bruun; 3) Stjernerne af H. P. Holst; 4) Min Vise, af H. C. Andersen; 5) Ved Göthes Død, af Emil; 6) Skibbrudet, original Fortælling af From Møller; 7) Synet, af Forf. til „Drengen Kaps;" 8) Om Colonien: Princes-Island Original Meddelelse; 9) Det storhertugelige Gallert i Florents, af F. C. Hillerup; 10) Fragmenter af en Dagbog, skreven paa en Lystreise til Nerike i Sverige i Aug. og Septbr. Maaneder 1829, af Edouard Mau, Cand. Theol. (Fortsættelse); 11) Benjamin Constant, Lafayette og Talleyrand; 12) Carnevalet i Paris, 1832, af H. Heine; 13) Aphorismer og Smaablandinger. Blandt denne Samling forekomme Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, og 13 Anmelderen, at være de interessanteste, og blandt disse udmærker især Nr. 6 sig, som en meget aandrig, original Fortælling. Vi kunne ikke negte os den Fornøielse, at nedskrive Aphorismerne under Nr. 13:

„Storsindede Mennesker have i Deres Hjerne intet Kammer, hvor Fornærmelser og Krænkelser opbevares; deres vide Bryst ligner en Sal, hvor kun venlige Erindringer danne et Maleri-Gallert, hvori deres indre Øie med Henrykkelse dvæler paa de forskjellige Genstande. Egoistens snævre Hjerte derimod er en Pjaltebod, hvor enhver liden Krænkelse bliver til en smudsig Palt, og opbevares omhyggeligen, for ved Leilighed at bringes til den rette Mand. Sky derfor aldrig, at bede usædvanlige Mennesker af første Calibre — har Du end engang forglemt Dig imod Dem — om Bistand og Raad, saasnart Du trænger dertil! og visseligen bliver Dig med ædel Alvor Hjælp til Deel. Men fly i sligt Tilfælde Smaalighedsaanderne, om Du ikke eengang vil see den imod Dig rettede Naalespids blive til en Dolk!"

„For Manden, som kæmper med sin haarde Skæbne, er den ædle Qvinde Trøsterstjernen, Budbringersken med Haab om et høiere Lys over

Forviklingernes Nat, Venusstjernen. Som den evige Skønheds Gesandt, er hun en Kade imellem det endelige Forkuede og det uendelige Forklarede. Musiken, sat i Figur, er hun; den blide Kunst, som lokker Ulykken først til Taarer, og til Glemsel af Jorden, og til Fred. (Dahlgreen.)"

„Hvor langt lykkeligere, og tillige, hvor langt mere velhavende, vilde saa mange Mennesker i Verden ikke være, naar de overveide og lagde paa Hjerte: at kun paa Udholdenhed og Standhaftighed i vore Foretagender hviler Himmelens egenlige Velsignelse; og, at endog Meget — som Historien og vore Øine lære os — der i Begyndelsen ofte saae utroligt ud, ene og alene bevirkedes og udførtes ved denne Charakteer-Dyd. At begynde og foretage Eet idag, et Andet imorgen, fører vel til Uro og til en stedsevarende Begynden og Omflakken i Verden, men ikke til nogen velsmagende, varm Livsnydelse — ikke til nogen Ro — ikke til noget glædeligt Maal. (v. Ferber.)"

(Red.)

Den frelste Edderkop.

(Efter Horstig.)

„Ach, en Edderkop, en afskyelig Edderkop! jeg vil træde den ihjel." — „Lad Edderkoppen leve!" sagde jeg til den forskrækkede Pige, „den har fanget de sidste Fluer for os." Edvard tog den paa sin Haand. Pigen saae med Forundring paa, at Edderkoppen ingen Skade gjorde ham. Det var første Gang, at hun betragtede en Edderkop med Rolighed; thi hidindtil havde hun, som hun selv sagde, ikke gidet see paa noget af de Dyr.

Jeg satte den paa Gardinet. „Den vil nok komme til Rette med det," sagde jeg; „den vil blive tam, og endnu være os til megen Fornøielse."

Var Føieligheden mod os og vore milde Grundsætninger, eller egen Lyst, som var hurtigen

opstaaen hos hende, efterat hun havde overvundet sin gamle Afsky, Grunden til, at Grethe altid igjen kastede et Blik paa Wøderkoppen, men ikke længer det Blik, hvormed hun vilde træde den ihjel? Hvor let kan Mennesket befries fra Fordomme! Naar man kun har een Forgænger med Exemplet, saa angriber man baade Slanger og Øgler, og føler sig overtydet om, at intet Dyr af Naturen har Hang til at skade eller dræbe Mennesket. „Naar alle vore Fiender vare saa uskadelige!" sagde jeg — og Pigen syntes at spørge mig med forskende Blik om, hvad jeg forstod ved Fiender. Lykkelige Alder, da man endnu Intet kender til en Fiende! Ere vi Gamle forstandigere, end Børnene?

Vore Fiender ligne Wøderkopperne, som man blot forfølger, fordi man uophørligen er bange for dem. Aflægger dog Frygten for hinanden, I barnagtige Mennesker! Eders formeente Fiender ere glade, saasnart kun Ingen gjør dem noget Ondt. Bierne stikke ikke heller, førend de pirres, og de vilde ikke engang da stikke, naar de vidste, at de maatte betale deres overilede Hevngærrighed med Livet.

Proteus.

Ordsprog.

(Efter det Tydske.)

Østerlandske.

Ogsaa det Ringeste er tungt, førend det bliver let.

Hemmeligheden er min Træl; smutter den bort fra mig, bliver jeg dens Træl.

Taalmod er en Nøgle til alle Porte, og en Balsam for alle Saar.

En Coquette (ↄ: en Dame, som gerne vil behage) ligner Skyggen, som vandrer med Dig. Løber Du efter dem, saa flye de; flyer Du dem, saa løbe de efter Dig.

Italiænske.

Intet Menneske er saa godt, at det jo kunde være bedre, og intet saa slet, at det jo kunde være værre.

Det sletteste Hjul paa Vognen er det, som gjør meest — Larm.

Den Ondskabsfulde er, som et Kul; om de ikke brænde, saa sværte de dog.

Den, der vil blive Millionaire i et Aar, lader sig hænges om et halvt Aar.

Spanske.

Følgende Bøn er skøn: „Min Gud, beskyt og bevar mig for — mig selv!"

Væk ikke Ulykken, naar den sover!

Vær stum, naar Du har givet! vær snaksom, naar Du har modtaget!

Undvig den vrede Mand et Øieblik, men Hykleren bestandigen!

Proteus.

Blandinger.

— I Lyon er stiftet en Forening til Pressefrihedens Understøttelse, fremkaldt af „Ministeriets Fremfærd mod flere parisiske Journaler, dets tydeligt udviste Had mod det hele Lands uafhængige Presse og Lovgivningens Utilstrækkelighed til at modsætte sig Virkningerne af denne illiberale Færd", og i den Hensigt „at sikkre Lyons uafhængige Organer offentlig Meningsfrihed."

— Privatbreve fra Toulon paastaae endda med Bestemthed, at den ombord paa Dampskibet Carlo Alberto anholdte fornemme Dame virkeligen er Hertuginden af Berry, medens de officielt kundgjorte Efterretninger forsikkre det Modsatte.

— „Preussiske Staatszeitung" meddeler, i en, som det hedder, fra Warschau indsendt Article, en Lovtale over Polens nye organiske Statut, og fortæller, at Glæden derover i Warschau er almindelig!

— Det berømte Sproggeni, Mezzofanti, der var kommen til Rom fra Neapel, hvor han havde tilegnet sig et nyt Sprog: det chinesiske, er falden i en Sygdom, der har røvet ham Forstanden. Den Ulykkelige taler nu alle Sprog, europæiske og asiatiske imellem hverandre, i den skrækkeligste babyloniske Forvirring.

— Uagtet alle Foranstaltninger derimod, Konfiscationer og Arrestationer, udbrede de liberale Flyveslade sig overalt i Rhinbayern; man finder dem allevegne: paa Gadehjørnerne, i Værtshusene, ja selv paa Gaderne.

— Fra Frankfurt er udgivet i Trykken: „Protestation deutscher Bürger für Preßfreiheit in Deutschland." Den er forfattet af Dr. Reingarum, og undertegnet af 300 Borgere af alle Klasser, forstørstedelen Frankfurtere. — En i Frankfurt oprettet liberal Klub har yttret sin Uvillie med al demagogisk Færd, ved at excludere den ved de straßborgske Oprørsskrifter bekendte Candidat Herold.

— En foregiven polsk Officiersfrue, der havde opspundet et heelt Eventyr om, hvorlunde hun var bleven vanvittig i Frankrig, hvornæst hendes Mand, en polsk Artilleriecapitaine, havde forladt hende og taget bort med Dom Pedro, og at hun nu, efter sin Helbredelse, vilde søge sine Børn i Siberien, er bleven fængslet i Mannheim, hvor det er oplyst, at hun er et offentligt Fruentimmer fra Carlsruhe, der afvexlende har været i en Arbeidsanstalt og i Daarekisten, ført de til Polakkernes Understøttelse stiftede Committeer bag Lyset, og kostet store Summer. (Kh.)

— Literatur, en Tour in literis, eller, i Videnskaberne; den, der har gjort sig en Tour i Videnskaberne, har strax Literatur, og fortjener Navn af Literatus. Sommetider slumper han til den Titel, eller giver sig den selv, naar han har gjort Touren udenfor Literaturen, som, f. Ex. den pjattende Scholepog, Ledermann-Carstensen. (Støver.)

Apelles malede Alexander, som Hverdagsmennesker pleie at kalde den Store, som Jupiter med Lynilden i Haanden, og fik derfor 20 Talenter, det er, over 30,000 Dalere; thi Kunsten betales aldrig bedre, end, naar Smiger fører Penselen. Disse Penge bleve imidlertid ikke udbetalte Kunstneren, men man bedækkede hele Maleriet med Guldstykker. Det var saa lignende og saa kraftfuldt, at man pleiede at sige i Grækerland: „Dette Land har to Alexandere, en Uovervindelig og en Uefterlignelig. (Kotzebue.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 46. Fredagen den 8 Juni 1832.

Robert.

(Romanze.)

Robert griff nach seiner Lanze,
Robert, fromm und gut,
Flog zum wilden Kriegestanze.
Robert war voll Muth.

Lanzensausen, Waffenklirren
Waren seine Lust!
Und der Liebe Götterfunke
Stählte seine Brust.

„Holde Minna, wie? Du zagest,
Daß der Ritter eilt
Hin zum wilden Schlachtgetümmel
Wo das Schrecken weilt?"

„Sieh, noch wallen meine Locken
Um den Nacken frei.
Bald wird sie der Lorbeer schmücken;
Minna, bleib getreu!"

„Kehr ich einst nach Monden wieder
Ruht des Kriegers Schwert!
O, ein solches Wiedersehen
Ist des Kampfes werth!"

Und es klirrte seine Waffe,
Und der Ritter ging,
Hin zum Kampfe, wo das Schrecken
Seine Brust umfing.

Traurig saß in öder Halle
Minna manchen Tag,
Saß noch traurig, wann schon Dämm'rung
Durch die Fenster brach.

Blickte, wann des Mondes Scheibe,
Wieder sich gefüllt,
Zu den Sternen, suchend unter
Ihnen Roberts Bild.

Und viel Monden sind vergangen,
Und die Blume bleicht,
Und die Herbstluft wehet Schauer,
Und die Freude weicht.

Robert, Robert, deine Palme,
Deinen Heldenkranz,
Führst du nimmer zum Altare,
In des Siegers Glanz!

Melancholisch zirpt das Heimchen
Längst um Minnas Grab,
Auf den einsam stillen Hügel
Blickt der Mond herab.

Und der Ritter hehr im Busen,
Nah't der Heimath sich.
"Bald, Geliebte meiner Seele,
Bald umarm' ich dich."

Und er schwang die wilde Lanze,
Dreimal durch die Luft —
Da umweht's mit kaltem Hauche
Ihm wie Leichenduft.

Banges Ahnen faßt die Seele,
Und der Ritter bebt.
Eingehüll't im Leichentuche
Minna vor ihm schwebt.

"Robert," tönt's aus ihrem Munde,
"Robert, zitt're nicht,
Wenn die tiefe Grabesstille
Meine Rede bricht!"

"Von den holden Zauberblumen
Sind der Schwestern zwei,
Aber eine nur zu pflücken
Steht dem Menschen frei."

"Wer die eine fand, dem reichet
Liebe ihren Hand;
Zu des Ruhmes Tempel eilet,
Wer die zweite fand!"

"Aber nie vereint beglücken,
Sie den Erdensohn,
Eine nur sich zu erringen,
Ist der Mühe Lohn."

"Eine hast du dir errungen,
Und dir ward der Ruhm!
Da verschloß die Lieb' auf ewig
Dir ihr Heiligthum."

"Sterne wandeln ihre Bahnen,
Jeder kehrt zurück;
Aber nimmer lächelt wieder
Dir der Liebe Glück."

Und es winkt der Geist dem Ritter
Dreimal und entweicht.
Robert sieht den Wink mit Grausen,
Sieht ihn, und erbleicht.

Seine Waffe, seine Lanze,
Trägt er auf ihr Grab,
Wandelt dann mit stillem Schritte
In das Thal hinab.

Wandelt bis die Morgenröthe
Sich am Himmel zeigt,
Und der Tag am Abend wieder
Sich zu Ruhe neigt.

Und so wandelt er im Thale
Bis sein Leben flieht;
Wandelt jetzt an Minnas Seite
Wo ihm Liebe blüh't.

Friederich Bresemann.

Peer Snegl.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Han tog derpaa et Papir med Optegnelser ud af sin Brevtaske, og læste, som følger:

„Catharina Cumming, virkelig Frøken, 25 Aar gammel, logerer i Gravsend i Herr. Duffers Huus, en respectable Mand, som handler med gode Somandsklæder; hun kan faae et ganske fortræffeligt Skudsmaal af to anseete Herrer, som nu ere fraværende, men ventes, snart at ville ankomme fra China. Hendes Formue, som, hun oprigtigen tilstaaer, ikke er betydelig, staaer for nærværende Tid i nogle Varearticler, som hun har overdraget i de ovennævnte Herrers Hænder, og af hvis Salg hun venter et fordeelagtigt Udbytte ved deres Tilbagekomst. Denne unge Dame fremtraadee med en livelig, blomstrende Ansigtsfarve, smukke, lange, mørke, flagrende Haarlokker, og overordenligen spillende Øine. Hun er høi, smækker, og har en god Helbred. Hun bar en Laas af flettede Haar i en Guldkæde omkring sin Hals, og var færdeles net og ziirlig om Fødderne og Anclerne. Hun seer længselsfuld et hurtigt Svar imøde, da hun tænker stærkt paa, at at reise til Ostindien med det første seilfærdige Skib."

„Lad reise!" raabte Peer Snegl, „jeg vil ikke have Noget at bestille med Trine Cumming." „Jeg tør vædde paa, at hun er en af af vore Folk," raabte Spradebassen fra Hovedstadens galante Quarteer, hvorfor hans Fader gav ham et irettesættende Blik, og gik over til den Følgende.

„Agnes de Crapeau, Datter af en fransk protestantisk Præst paa Øen Jersey, et tækkeligt, ungt Fruentimmer, men med en dybsindig Mine og nedslagne Øine. Hun boede hos en vis rig Købmands Kone, hos hvem hendes Stilling var meget ubehagelig, da hun var ganske afhængig af hende; hun smigrede sig med, at hun var vel øvet i Underdanighed og Lydighed, vilde rette sig efter alle den meget ærede Friers Luner, og, vilde han gjøre hende den Ære, at modtage hende, som sin Kone, vilde hun gjøre Alt, hvad der var hende muligt, for at fornøie ham med al ydmyg Lydighed, Taknemmelighed og Selvopofrelse."

Peer Snegl dreiede sig nu i sin Stol, og hviskede med et Suk i mit Øre: „Det stakkels Creatur! det gjør mig ondt for hende; men hun duer ikke. Lad os høre om den Sidste!"

„Den Dame, jeg dernæst skal beskrive," sagde Gnist", er et Menneske, om hvem jeg kun kan tale efter Andres Beretning; thi hidindtil har jeg ikke seet hendes Person, og hun er ikke heller underrettet om en Toddel af denne Manoeuvre, da man har skildret mig hende, som et ungt Fruentimmer, hvis Delicatesse ikke tillader hende, at være Avertissements-Candidat. Den Oplysning, jeg har faaet om hende, er kommen fra en Ven, som, skøndt han er en Mand af en egen Tænkemaade, er en meget ærlig og hæderlig Person, og et Menneske, hvis Ord er ligesaa meget værdt, som tusinde Andres tilsammen. Han kom ind i mit Comptoir en Dag, da dette Avertissement laa paa min Pult, og, i det han kastede sit Øie paa Papiret, spurgte han mig, om denne enfoldige Spas var af min Invention; jeg forsikrede ham om, at det var ingen Spas, men et serieust Avertissement, samt, at Vedkommende var en bemidlet og hæderlig Mand, en Cavalier baade i Byrd og Principier, og i alle Henseender qualificeret til at gjøre Ægteskabsstanden lykkelig. „Han har mistet sin Forstand", sagde min Ven, „da han bruger denne Methode, at sammenkalde alle Byens Prostibula, eller, er han saa stor en Elsker af Magelighed, at han ikke bryder sig, om hans Kone er en dydig Qvinde eller ikke?" „Bah!" raabte Peer Snegl, „hvad gjør det til Sagen, hvad han sagde? gaa videre i Historien!" „Kort at fortælle da", vedblev Gnist, „min Ven blev ganske alvorlig, og, efter at have overveiet Sagen en Stund, henvendte han sig til mig med disse Ord: „„Dersom jeg var overbeviist om, at Deres Principal er en Mand, som Temperament og Disposition qualificere til at gjøre en elskværdig og dydig Pige lykkelig, kunde jeg nok sige Dem Noget om den Ting; men, da han ønsker, at være skjult, og jeg ikke kan beslutte mig til, blindt at ofre mit skønne Pant til en Mand, som hun ikke kender og ynder, saa er det forbi med den Ting."" „Og hvorfor det?" udraabte Peer med mere Kraft, end jeg nogensinde havde bemærket hos ham; „det skulde fornøie mig, at see den Herre og Dame, begge to; det skulde fornøie mig."

I dette Øieblik traadte en Tjener ind i Værelset, og forkyndte en Fremmeds Ankomst, som ønskede at tale med den ældre Herr' Gnist.

Min Ven, Peer Snegl, er et Menneske, som vistnok har forsømt, men ikke misbrugt, Naturens Gaver; han er ligesaa fri for Last, som for Drivtighed; hans Sindelag er blidt, og hans Væsen uskyldigt, og han fornærmer Ingen; han er kun gærrig paa Magelighed, og besidder tilvisse Velvillighed, men er alt for dorsk af sig til, at gjøre Anvendelse af den. Han sparer ligesaa meget paa sine Tænder, som paa sin Tunge, og, enten han nu af Naturen er maadeholdende, eller og Spisen og Drikken volde ham for meget Bryderi, nok er det, han er meget afholdende i begge Dele, og, da Forsynet har velsignet ham med en god Constitution og en tækkelig Figur, kan man ikke sige, at han har forødt sit Pund, men snarere sat det under en Skæppe.

Da jeg derfor mærkede, at han, som jeg har fortalt, interesserede sig for Herr' Gnists Tale, og hørte, at han befalede sin Tjener, at vise Herren ind i Værelset, hvilket han gjorde med mere Hurtighed og Livelighed, end man var vant til hos ham, begyndte jeg at troe, at Naturen var i Begreb med at kæmpe for sin Forret, og, da jeg formodede, at denne Fremmede maaskee kunde staae i nogen Forbindelse med Herr' Gnists Ubekendte, længtes jeg meget efter hans Indtrædelse.

Lidt efter kom Tjeneren tilbage, og indførte en lille, sortsmudset, gammel Mand, med korte, graae Haar og i en puoseerlig Dragt, nemligen: en mørkebruun Kjole, med falmede Guldgaloner i Sømmen, en sort, figureret, Fløiels Vest, og Buxer af Skarlagens Klæde, med lange Knæbaand af Guld, som dinglede ned ad et Par sorte Silke Strømper, der beklædede to Been, som ikke ganske vare støbte i samme Form, som den belvederiske Apollos. Han gjorde to eller tre dybe Buk, i det han gik frem, saa at jeg allerede, forend Herr' Gnist kunde nævne ham ved Navn, vilde vædde om hele Verden, at han var en Israelit.

Herr' Abrahams, der ikke var en Person, som Naturen havde paaheftet sit Pas, med de Ord: „Lad denne Mand have fri Ind- og Udgang efter min Befaling!" nærmede sig først med al den ufortrødne Høflighed, som visse Folk ere nødte til, at anvende, der maa jage Fordommen ud af et Selskab, forend de kunne

tage Sæde deri. I nærværende Tilfælde smigrer jeg mig med, at han foer mindre ilde, fordi jeg tilhviskede min Ven, Peer, Noget til hans Gunst, og, da der kort efter indfandt sig en Taushed, som syntes at vidne om Selskabets Forventning, at han var den Person, som nu skulde afbryde den, begyndte han, efter lidt Betænksomhed, at ytre sig paa følgende Maade:

„Forend jeg tager mig den Frihed, at henvende mig til Husets Herre, ønsker jeg at vide af min Ven, Herr' Gnist, om han har givet noget Vink om, hvad der er foregaaet imellem ham og mig angaaende et vist Avertissement, og, hvis han har gjort det, vilde det være mig kært, at erfare, om jeg har Tilladelse af Vedkommende til at gaae strax til Sagen."

„Ja, min Herre!" raabte Peer Snegl temmeligt ivrigen, „Herr' Gnist har sagt mig Alt, hvad der er passeret, og De har ikke alene min uindskrænkede Tilladelse, men jeg beder Dem endog indstændigen om at sige Alt, hvad De anseer for passende i disse Venners Nærværelse." „Naar saa er, m. H.!" sagde Abrahams, „vil jeg fortælle Dem den hele Historie, uden at afvige en eneste Toddel fra Sandheden."

(Fortsættes.)

Theatret.

Tirsdagen den 5te Juni, d. A., gaves paa det kongelige Theater: Et Feiltrin, Drama i 2 Acter af Scribe, oversat af Herr' Professor J. L. Heiberg (Første Gang). Herr' Stage gav Grev Ernest Villier med meget Held. Den omme Deeltagelse for sin sjælesyge Kone udtrykte han særdeles godt. Imidlertid troe vi dog, at denne Rolle egner sig mere for Herr' Instructeur Nielsen. — Grevinde Clara Villier, hans Gemahlinde, Fru' Heiberg. Denne Rolle, som kræver megen Anstrængelse fra Kunstnerindens Side, da dens Væsenlighed bestaaer i en stedsevarende Sjælekamp og Samvittighedsnag over et begaaet Feiltrin, der ganske bemæstrer sig den ulykkelige Grevindes Phantasi og fremkalder

hos hende en Aandsfraværelse, der grænser til Vanvid, og Syner, hvori den Yngling, der var Aarsag til det Feiltrin, hun har begaaet, viser sig for hendes Sjæl, blev given til en høi Grad af Fuldkommenhed. Udførelsen af dette Sjælemaleri, der er saa ypperligen anlagt af Digteren, er sikkert en af Fru' Heibergs første Kunstpræstationer i det egenlige Drama. — Baronesse Saint-Albe, Grevindens Tante, en fyrig, romantisk Dame, hvis høieste Formaal er Glans og Theatereffect, blev given med megen Livelighed af Jfr. Jørgensen. — Balthasar, Grevens gamle Tjener, gav Herr' Winsløw jun. med sand Mesterlighed. Balthasars Kærlighed til sin Herre og Frue, og den bebreidende Alvor, han undertiden maa vise mod den Sidste, udtrykte han med naturtro Sandhed. — Snedkermesteren Grignards og hans Kone, Syersken, Charlottes Roller gaves af Herr' Foersom og Md. Larcher med megen Livelighed og Naivitæt. Især sagde den Sidste ganske fortræffeligen, som Svar paa det Spørgsmaal, om hendes Elsker var død, siden hun var saa bedrøvet for ham: „Nei, meget værre, end det; han er — givt." — Dette Drama blev givet med levende Bifald, som især tildeeltes Fru' Heibergs mesterlige Kunstfremstilling.

Derefter gaves: Adolph og Clara, eller, De to Arrestanter, Syngestykke i 1 Act, lyriskt omarbeidet efter Marsollier til D'Aleyracs Musik ved Baggesen — Herr' Dansedirecteur Bournonville havde viist Herr' Stage, for hvem denne Aftens Indtægt var bestemt, det Venskab, at udføre Adolphs Rolle i dette gamle Syngestykke, som udmærker sig ved en munter Gang i Handlingen, en net Intrigue og en livelig Musik. Han udførte denne Rolle fra Spillets og Sangens Side til Almeenhedens Tilfredshed; men man maatte have ønsket, at han havde talt høiere i Dialogerne og Monologerne. — Clara blev given af Jfr. Abrahamsen med denne elskværdige Kunstnerindes sædvanlige Livelighed og Naturlighed, og hun var især mesterlig i Duetterne og i Udsoningsscenen med Adolph. — Limburgs og Caspars Roller bleve givne meget godt af de Herrer Hvid og

Winslowsen. — Dette Syngestykke blev modtaget med levende Bifald, som især tildeltes Herr' B. og Jfr. A. — Princen af Philipsthal og hans Gemahlinde beærede Huset med deres Nærværelse.

Chraahnsintis.

Literair Anmeldelse.

Nyeste Romanbibliothek, udgivet af A. P. Liunge og C. F. Günthelberg, 1832. Banditen, en venetiansk Fortælling, af James Fenimore Cooper, 3 Dele, oversat af C. F. Günthelberg.

Coopers „The Bravo" udmærker sig ved den samme Rigdom paa Aand og Hjerte, som i Almindelighed ere Særpræg hos denne classiske Digter, og Herr' Günthelbergs Oversættelse er, som lignende Arbeider fra hans Haand, udarbeidet med en Correcthed, Nøiagtighed, Omhu og Smag, som man, desværre! savner hos den Hærskare af Romanoversættere, der Dag for Dag overskylle vor Literatur. Denne Hærskare bestaaer af en Mængde ligesaa latterlige, som kaade og frække, saakaldte literaire, hoved- og hovedverksløse Haandverks-Drenge, -Svende og -Mænd (ikke blot Bogtrykkersvende, Underofficierer, Restaurateurer o. s. v., men endog Skomagere og Scholepoge), som kende hverken til Grammatik eller Logik, for ikke at tale om Smag, mangesidig Aandsdannelse o. s. v., (Ting, der hæve sig langt over deres scholepoglige og uboglige, ledermannske Sphære) og som med den mageløseste Indbildskhed Dag for Dag opvarte det nyhedsgridske, godtroende, overfladiske, aands-, kundskabs-, og smags-tarvelige og i Fordringer nøisomme Publicum med ligesaa mange Oversættelsers Oversættelser, som literaire Lemlæstelser af classiske Romandigtninger, til hvis rigtige Fordanskning der udfordres, i det Mindste, $\frac{3}{4}$ af det Snille og Talent, hvormed Digteren er udrustet, og hvoraf hine Fuskere eie næppe $\frac{1}{64}$. Jeg maatte ligemeget foragte Herr' Günthelberg, og mig selv, om jeg vilde sammenligne denne grundige, smagfulde og mangesidigen dannede Sprogkyndiges classiske Arbeider i Oversættelsesfaget med hine literaire Pjalteskrædderes usle Producter; men — høist beklageligt er det, at Mænd med lyse Hoveder og fortrinlige Sprogkundskaber kunne beqvemme sig til, at levere Oversættelser af Coopers og Andres classiske Digtninger, hvori man vel sporer Digterens Aand, men hvori dog mange Forvanskninger af Textens Eiendommelighed vidne om at de have behandlet det Hele som et Hastverksarbeid. Sammenligner man saaledes f. Ex. den günthelbergske og den schaldemosiske Oversættelse af „The Bravo" med hinanden, vil man snart opdage, med hvor langt mere Omhu og Aandsrigdom hiin, end denne, er udstyret. Af Romanens 30 have vi sammenlignet de 5 første Capitler, og af disse optegnet 40 Paralelsteder, hvoraf, i det Mindste, 36, bevise vor Paastand. Af disse tillade Tiden og Rummet os ikke at anføre flere, end 14.

Originalen, 1ste Deel, S. 8: "I never come further north for aid than San Gennaro, even when it blows a hurricane." Günthelberg, 1 D. S. 4: „Jeg kom aldrig længere nord paa om saadan Hjælp end til San Gennaro, selv, naar der blæste en Orkan." Schaldemose, 1 D. S. 12: „Selv den hellige Januar har ikke kunnet hjælpe mig hurtigere afsted, om der endogsaa blæsde en Orkan." (Sammenhængen viser, at der i Texten sigtes til den yderste Pynt af Neapel, som kaldes San Gennaro, og ikke til Helgenen af samme Navn). — Originalen, S. 9. "chicken-hearted." G. S. 4: „harehjertet." S. S. 13: „en Smule bange." — Originalen, S. 9: "I was more like the lion, here, with some small additions of chains and muzzles." G., S. 4: „Jeg lignede mere Loven her, med et Tillæg af Takkelage og Kanontænder." S., S. 13: „Jeg lignede mere Din Løve her med et lille Tillæg af Lænker og Mundkurve." (I Sømandens Mund ere G's Udtryk langt eiendommeligere.) — Originalen, S. 9: "The miscreant hung upon my quarter" &. G., S. 5: „Den Slyngel holdt sig saa nær paa Laaringen af mig." S., S. 13: „Den Van-

troende fulgde mit Kjølvand." (Sammenhængen i Originalen viser, at han var paa Siden eller Laaringen af, og ikke bag efter ham.) — Originalens Ord S. 10: "to keep the flowers of thy jacket from wilting" oversætter G.: „for at holde Blomsterne paa Din Troie fra at gaae ud." Denne Linie har S. sprunget over. — Originalen, S. 14: "for they say the Roman was one of influence enough to make a senator cross the Bridge of Sighs, at need." G., S. 7: „thi man siger, at Romerne besad Indflydelse nok til, at skaffe en Senator over Sukkenes Bro, naar det kneb." S., S. 17: „thi man siger, at Romeren var en Mand af saa stor Indflydelse, at han gjerne kunde have faaet en Raadsherre til at krydse over Sukkenes Bro." — Originalen, S. 22: "Your blows, for two sequins, leave a man a leisure to tell tales, or even to say his prayers half the time." G., S. 11: „Dine Stød til to Seqviner vilde give et Menneske Frist nok til at fortælle Et og Andet, eller endog til at fremsige sine Bønner i Mellemtiden" (nemligen, mellem begge Stødene, hvilket netop er noget Charakteristiskt hos Banditerne.) S., S. 23: „Eders Stød for to Sequiner giver ikke en Mand Tid til at bede en halv Time." — Originalen, S. 61: "he shall not be long without coming into terms with thee for a few skins." G., S. 26: „hvis Du vil, blive I nok enige om et Par Skind." S., S. 49: „dersom Du vil, skal det ikke vare længe, forend I ere accorderte sammen om nogle Krukker." (Da Viin, som G. anmærker i en Note, i Syden transporteres i Skindsække, er hans Oversættelse den rigtigste.) — Originalen, S. 61: "If the wine improve in this manner, thy father should be heavy-hearted at the sight of the lees!" G., S. 27: „Dersom Vinen skulde forbedres paa denne Maade, saa vilde Bærmen snart falde tungt paa Din Faders Hjerte." S., S. 49: „Dersom Din Viin saaledes bliver bedre og bedre, maa Din Fader være ret sorgmodig, naar han seer Bærmen." (Naar man veed, at Talen er herom, at Vinen forbedres, jo mere man drikker af Flasken, seer man, at G's Oversættelse er langt mere træffende.) — Original., S. 68: "And now that our wit is spent, we will quit thee, friend Stefano, for some other less skillful in answers." G., S. 30: „Da vores Klogt her er spilt, saa vil vi forlade Dig, Ven Stefano, og henvende os til Andre, der ere mindre hule i deres Svar." S., S. 54: „Og nu, da vi have udtømt vor Vittighed, ville vi forlade Dig, Ven Stefano." — Originalen, S. 69: "she neither liked to risk an exposure of her views to an utter stranger" &. G., S. 31: „hun ønskede hverken at blotte sine Anskuelser for en vild Fremmed," o. s. v. S., S. 55: „hun vilde ikke vove at lade sit Ansigt see af en Fremmed" o. s. v. — Originalen, S. 70: "There is as much wine of each, on board the Bella Sorrentina, as would float the fleet of the republic." G., S. 31: Der er idetmindste ligesaameget af begge Slags Viin ombord, som der behøvedes til at gjøre Republikens Flode flot." S., S. 56: „Enhver af dem har saa megen Viin ombord paa La bella Sorrentina, at man kunde vadske hele Republikens Flaade med den." — Originalen, S. 81: "A female attired like a contadina addressed him in the feigned voice common to all." G, S. 36: „Et Fruentimmer, klædt som Contadina, tiltalede ham med fordreiet Stemme, en almindelig Skik ved slig Leilighed." S., S. 64: „En Qvindesperson, der var klædt som en Bondekone, henvendte sig til ham med en Røst, der ikke var ham bekjendt." (Leiligheden, som Originalen omtaler, er: Carnevalet). — Originalen, S. 99: "The relentless years will not stay their advance, that even one innocent as thou, may never know the unhappiness and trials of a more mature age." G., S. 45: „Den ubarmhjertige Tid vil ikke standse sit Løb, at selv en saa god Pige som Du aldrig skal komme til at kjende den modnere Alders Ulykker og Gjenvordigheder." S., S. 78: Den uboielige Alder vil aldrig erkjende den Paastand o. s. v.

Den Deel af den dannede Almeenhed, som har baade Evne og Lyst til at anstille Sammenligning mellem begge Oversættelser, vil snart opdage mange flere Afvigelser til Fordeel for den førstnævnte Oversætter. Dennes Arbeid har vist, som ethvert Menneskeverk, ogsaa sine Feil, men

disse ere, efter hvad vi hidtil have opdaget, ikke betydelige. De Mangler uagtet, som Herr' Schaldemoses Oversættelse besidder, kan man dog ikke negte, at den er skreven i et flydende Sprog, gennemtrængt af Digterens Aand, og at han paa en 3 à 4 Steder i de af os anførte 5 Capitler har været noget heldigere, end Herr' Günthelberg, lige som og de versificerede Mottoer foran Capitlerne (som G., har udeladt, som en unødvendig, moderne Ziir) ere skønt poetiskt oversatte.

Vi benytte denne Leilighed, for at underrette Almeenheden om, at en Oversættelse af Sir Walter Scotts Count Robert of Paris efter Originaltexten af den, som Oversætter, høist fordeelagtigen bekendte Cand. juris Clausen, vil med det Første vorde indrykket i ovennævnte „Nyeste Romanbibliothek.“

Red.

(Indsendt.)

Anmodning til Hr. Copiist Kruse,

at overdrage Redactionen af Nyeste Morgen-Post til en Anden.

Formedelst Hr. Kruses meget aandsanstrængende Arbeide tracterer han Morgenposten med Oversættelser (maadelige nok) af Ammestue- og Spøgelse-Historier, m. m. af den Suurdeig, tildeels fulde af Trykfeil, samt med modbydelige Anmeldelser om tilskadekomne ulykkelige Personer, uden at nævne Navnene paa dem. Da sligt med Rette kan ansees som Avisfyldekalk — ønsker man, han snart vilde rømme Pladsen for en Bedre.

P.

Anekdoter om Kunstnere.

(Af Kotzebue.)

Titian malede Carl den Femte tre Gange, og denne Kaiser pleiede at sige, at han

havde modtaget Udødeligheden tre Gange af Titians Haand.

Dominicho blev af en Ven paamindet om, at arbeide hurtigere. „Det vilde jeg gerne,“ svarede Kunstneren; „men jeg har en Læremæster, som det er meget vanskeligt at tilfredsstille.“ — „Og det er?“ — „Jeg selv.“

Donatello, en berømt Billedhugger, sagde til en af sine Statuer i det Dieblik, da han havde fuldendt den: „Tal nu!“ Proteus.

Blandinger.

— At „Snøvsen“ er eenstydigt med „Forstanden“, seer man af den Talemaade, „at være fra Snøvsen“; men hvorledes afleder man dette Ord? Der kan ikke være to Meninger om, at det kommer af νόος, νοῦς, Sind, Forstand, Tænkning, som Jyderne have forandret først til Snuus (som ogsaa betegner et Oplivelsesmiddel for Forstanden og dens Logis, Hjernen), og siden til Snøvs (hermed er snu beslægtet). At denne Afledning er ligesaa sindrig, som usandsynlig, haaber jeg, Enhver indseer. (Støver.)

— Med alle de eiendommelige Fortrin, som de engelske Romandigtere besidde, kan man dog ikke negte, at de, ligesom Damernes Paaklædning nuomstunder, have for megen Brede. Det var Tilfældet med den, engang saa meget forgudede, Richardson, hvis „Grandison“ Walter Scott kalder „et moralskt Uhyre“, og det er Tilfældet med selve Sir Walter Scott og med Americaneren Cooper, ja selv med Grattan. Deres Skildringer af Menneskers Charakterer, Aand og Hjerte trætte aldrig, men deres Beskrivelser af Optog, Klædedragter, Værelser, Egne o. s. v. ere, som oftest, trættende og kedende. Hvor uhyre meget Sand er der ikke i Coopers „The Prairie“ (Stepperne)! og lidt for meget Vand er der vel ogsaa i hans, iøvrigt, mæsterlige, søromantiske Digtninger, „Lodsen“ og „Havfruen“. Det vild

være et fortjenstligt Foretagende, om en duelig Oversætter gav os Sir Walter Scotts, Coopers o. s. v. romantiske Digtninger i forkortede Oversættelser. At en saadan Fordanskning ikke maatte overdrages til vore sædvanlige Forvanskere og Smørere, af hvilke vi, desværre! have Djævelens Forbandelse (for ikke at sige, Guds Velsignelse,), er en Selvfølge. (Simplex.)

— Til S.., en lille Stad, 2 Mile fra B...., kom et reisende Skuespillerselskab. Det gav der Forestillinger, hvori det Usle og Stymperagtige maatte være saa meget mere paafaldende, da Skuepladsen i B.... hører iblandt de Første i Tydskland. For Contrastens Skyld blev derfor Theatret i S... ofte besøgt af Studenterne i B...., som Skuespilbestyrerens og hans Kunstneres Misgreb morede meget. Især begik Skuespillerne af begge Køn grove Bommerter imod Grammatiken, og hvert Øieblik forvexlede de Accusativ med Dativ, og omvendt. Adskillige Studenter aftalte derfor, at paatale enhver saadan Sprogbommert ved en lydelig Correx ved næste Forestilling. Til dette Øiemeed havde de fordeelt sig rundt omkring i Theatret. Næppe havde en Skuespillerinde fremsagt de Ord: „Seyn Sie Bürge für mir!" (Vær Borgen for mig!), førend det lød fra alle Sider: „mich! mich! mich!" Den Politiofficiant, som var i Theatret, saae meget suurt til denne Forstyrrelse, reiste sig, og tordnede med bydende Stemme: „Das muß ich mich verbitten" (det maa jeg frabede mig!). „Mir! mir! mir!" lød det nu igjen hele Huset over, og dette Intermezzo blev for den største Deel af Tilskuerne endnu morsommere, end de omvandrende Mimikeres Kunstfremstilling. (K. Müchler.)

Samlede Noveller af Steen Steensen Blicher. Under anførte Titel vil om kort Tid paa mit Forlag udkomme i een Samling: „Digteren Pastor St. St. Blichers deels i forskjellige Tidsskrivter adspredte, nu paa nyt gjennemseete, ældre deels nye og hidtil utrykte Noveller." Samlingen, der vil vorde trykt i Lommeformat, skal blive udstyret paa fiint Papir og med smuk Tryk. Prisen bliver for Subskribenterne 8 Sk. paa Trykp., 10 Sk. paa Skrivp. pr. Ark. Bogladeprisen for de faa Expl., der trykkes over Subskriptionen, derimod en halv Gang mere. Subskriptionen modtages her i Staden, hos DHrr. Boghandlere, hos Undertegnede, i Pilestrædet Nr. 121 i Stuen og paa Børsen Nr. 2, samt i Provindserne hos mine Commissionairer. Subskribentsamlere erholde paa 5 Expl. det 6te frit, og paategnede Planer bedes indsendte inden Juni Maaneds Udgang. C. Steen.

(Indsendt.)

En Dannemands Fødselsdag d. 1 Juni.

Om Dosmeren sig Ingen bryder,
Men er han god, saa dog fordrages han;
Dog virksom Dyd os Agtelse indgyder,
Hvor end den træffes og i hver en Stand.
Du som er blid, og god, og klog tillige,
En virksom Mand og stedse fordomsfri,
Dig ey at hædre, Ædle! var at svige
Den rene Sandheds ofte trange Stie;
Thi juble Mange her ved Festens Glæde,
Og ændse ei hvad Ondskab spyer kaad;
Kun større fletter den Din Hæders Kjede,
Thi den er kun — en Snog foruden Braad.
For Dig skal Bragis Harpe længe tone,
Thi Du er blandt de tredive og fem,
Som, Perler liig i Drottens Viisdoms Krone,
Skal raade i vor nye Forfatnings Hjem.

F. S.

Wohlstand.

Die giftigsten aller Schlangen
sind — die Staatsschmeichler!

Blok Tøxen.

Nicht in dem Speicher — als Brod
ernährt das Getreide den Menschen;
Nicht im den Kasten — als That
sättigt der Reichthum das Volk.

Waldemar.

(Kp.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 47. Tirsdagen den 12 Juni 1832.

Frederiksdal.

O decus Phoebi, et dapibus supremi
Grata testudo Jovis, o laborum
Dulce lenimen, mihi cunque
Rite vocanti.
Horatius.

Du Danas lille Schweitz, mit elskte Fredens Lye!
Som smykker Dig ved Fuursøes sølvblaa Vove,
Her ved Dit Moderskjød os Sorg og Mismod flye,
Livsalig Fryd gjentoner Dine Skove.

Her Øiet skuer granbegroet Blomsterklint
Ved Dronninggaard, hvor et Kapel sig hæver
Med Fromheds lille Kors af Seele-Egens Splint
I Troe og Haab — det svagt for Vinden bæver.

Sødt smelte Toner over Dal fra Uskylds Bryst,
Mens muntre Snekker henad Søen ile;
Hist Duers kjælne Kurren tolke Elskovs Lyst
I fri Natur fra Bøgehallens Hvile.

See, Alnaturen priser sin Lyksalighed!
Skov, Søe, Høi, Dal med frugtbar Eng og Ager,
Sænk Dig, tilbedende, for konstfrit Alter ned!
O, Støv! Du Almagt i hvert Gran opdager!

Høit hæver Aanden sig ved Hjertets dybe Sands,
Os Himlens Herre Dydens Kraft forlener,
Han ædle Følelser, som Roser i en Krands,
Ja! alt det Skabte ved eet Baand forener.

De Vover rulle blidt i grønne Lande hen,
Afvexling alle Væsener forener;
Ved andet Himmellys jeg skuer snart igjen
Den skjønne Egn, dens tryllerige Scener!

Nu daler Solen alt bag Vestens lyse Zone;
Snart dølger den sit Purpursmiil i Havets Skjød;
Dens Guddomsglands forgylder Skovens stolte Krone,
Og hver en Gjenstand over Søen farves luersød.

Hør! høitidsfuld fra Lyngby Bedeklokken lyder,
Og Hyrden, syngende, med Hjorden iler hjem;
Nu Duggens Perledraabe Dalens Blomster pryder;
Igjennem Skovens Kløfter titter Luna frem.

Smaae venlige Landsbyer strøede paa Slætter,
Og i hvis Udsigts Skjønheds Øiet taber sig!
I Harmonie den skjønneste Natur fremsætter
Begrebet om en Gud, som er ugrandskelig! —

Ved dunkle Krat, hvor Aaen bugter sig i Sivet,
En Yngling, armomslynget, med sin Pige gaaer:
De lykkelige Elskende en Fryd blev givet,
Som tryller Livets Aften til en Sommervaar.

Du Mindets Alf, o Du! mig kalder huldt tilbage,
I Rosenhækkens Duften, paa en mosriig Steen,
Veemodig glad, de fagre, svundne Ungdomsdage,
Mens Vaaren slynger om min Lyra Haabets Green.

Parnassusgræs i Epheukrands jeg fletter,
I det jeg gaaer ad Veien til mit Hjem,
De Mindeblomster Hjertet ei forgjætter,
De lokke Savnets ømme Taarer frem.

J. M. Abildgaard.

Peer Snegl.

(Fortsat, see forrige Nr.!)

„Da jeg kom hjem fra min Club temmeligen sildigt om Aftenen omtrent for 5 Maaneder siden, kom der, da jeg vilde dreie om Hjørnet i en smal Gade, et ungt Fruentimmer hurtigen ud af en Huusdør, og, i det hun greb min Haand, besvor hun mig for Guds Skyld, at følge sig. Jeg forbauſedes, og vidste ikke, hvad jeg skulde tænke om en saadan Anmodning; jeg kunde skimte, at hun var ung og smuk, og jeg var ingen Lykkeridder i Elskovssager; hun syntes rigtigt nok, at være overmaade bevæget, og næsten ude af sig selv; men jeg vidste, at de Ryggesløse af dette Køn kunne undertiden anstille sig bedrøvede i meget ugudelige Øiemeed, og derfor ønskede jeg, at hun vilde undskylde mig, at jeg ikke gik ind i noget Huus med hende; dersom hun imidlertid vilde gaae nogle Skridt videre vilde jeg høre, hvad hun havde at sige, og, dersom det var min Barmhjertighed, hun gjorde Krav paa, vilde jeg gerne hjælpe hende. Vi dreiede om den smalle Gades Hjørne, og, da vi nu vare i en af Hovedgaderne i City, tænkte jeg, at jeg kunde sikkert blive staaende og høre paa den Begæring, hun vilde fremføre. Da vi stode sammen under Tagrenden ved en Boutique, da det regnede den Aften, sagde hun til mig, at Grunden, hvorfor hun havde besvoret mig, at gaae ind i Huset med hende, var, fordi hun haabede, at Synet af den Nød, som der vilde vise sig for mine Øine, maatte vække Medlidenheden i mit Hjerte, hvis den fandtes der, og formaae mig til at standse en grusom Handling, som man var i Begreb med, at udøve, ved at redde et ulykkeligt Væsen fra, at blive kastet paa Gaden, som en Døende, for en

lille Gjæld til hendes Vert, som ingen Bønner kunde stille tilfreds. „„Velsignede Gud!““ udraabte jeg, „„kan der gives saadanne Uhyrer af Mennesker? Hvo er det Fruentimmer?““ „Min Moder,“ svarte hun, og brast i Graad: „Dersom jeg vilde være, hvad jeg maaskee har syntes Dem at være, men hvad jeg aldrig kan blive, om jeg endog derved kunde redde min Moders Liv, kunde jeg ikke drives til denne Yderlighed; thi det er ligesaa meget Forbitrelse, som Grusomhed, der behersker den umenneskelige Skurk.“ Skøndt jeg maa tilstaae, at jeg har min Anpart af Frygtsomhed, da jeg, som De seer, ingen Athlet er, følte jeg saadan en Harme opstaae hos mig ved disse Ord, at jeg et Øieblik efter ikke tog i Betænkning, at ledsage denne ulykkelige Pige til hendes Hjem, da jeg ikke tvivlede om Sandheden af, hvad hun havde sagt mig, saavel paa Grund af hendes Fortællingsmaade, som af min Iagttagelse over hendes Ansigt, hvilket den Lampes Skin, vi stode under, viste mig, at bære Præg af en inderligt følende, dydig og høi Sjæl.“

„Min Herre! jeg agter Dem for Deres Velvillie,“ raabte Peer; „jeg beder Dem, bliv ved med Deres Historie!“

Hun førte mig to Par Trapper op og ind i et Bagværelse, hvor der laa et Fruentimmer i Sengen, der bad en barsk Karl om Barmhjertighed, som befalede hende, at staae op og pakke sig ud af hans Huus. „Jeg har fundet et Menneske,“ sagde min Ledsagerinde, „hvis Medlidenhed vil befrie os fra et Væsens Magt, der ikke kender til denne Følelse; vær ved godt Mod, min kære Moder! thi denne Herres Hjerte besjæles af christelig Kærlighed.“ „Jeg veed ikke, hvad Kærlighed der maaskee er i hans Hjerte,“ raabte Karlen, „men han har saa lidt af en Christen i sit Fjæs, at jeg vil vædde om ti mod een, at han er en Israelit.“ „Det være som det vil,“ sagde jeg, „en Jøde kan ogsaa have Følelse, og siig mig derfor, hvad disse stakkels Fruentimmer skylde Dem, og jeg vil strax betale det, ifald jeg har saameget hos mig; hvis ikke, da troer jeg, at mit Navn, skøndt det er en Jødes, kan være Borgen for hvilkensomhelst Sum.“ „Gud lønne Dem!“ raabte Moderen, „vor Gjæld er ikke stor, skøndt den er mere, end vi nu have Leilighed til at betale; vi

skyldte vor haarde Creditor kun 26 Shillings; jeg troer, jeg har Ret, Constantia! (i det hun vendte sig til sin Datter) men Du veed, hvormeget det egenligen er." „Det er Summen," svarte den elskværdige Constantia (thi elskværdig var hun virkeligen, da hun understøttede sin Moder paa Hovedpuden, med sin Arm under hendes Nakke.) „Tag Deres Penge, Menneske!" sagde jeg, „modtag, hvad der tilkommer Dem, og lad disse hjælpeløse Skabninger boe een Nat i Fred under Deres Tag! i Morgen vil jeg afhente dem, dersom denne svage Kone kan taale denne Bevægelse." „Jeg skulde, min Santen, dog troe, at mit Huus er min Eiendom," svarte Kældringen, „og jeg vil, min Sæl! ikke plages med dem een Nat endnu, nei! ikke engang en Time."

„Er det muligt?" raabte Peer; „gives der saadan Elendighed i Verden? hvad har jeg da gjort hele mit Liv igjennem?" Efter disse Ord sprang han raskt ud af sin Lænestol, gjorde eet eller to lange Skridt tværs over Værelset, gned sin Pande, medens han gik, kastede sig i en tom Stol, som stod nærmest den, hvori Herr' Abrahams sad, og bad ham endnu engang, at fortsætte sin Fortælling.

„Med min Apothekers Hjælp, som boede i det samme Huus, ved hvis Dør jeg havde Samtalen med Constantia," sagde Abrahams, „førte jeg samme Aften den svage Moder og hendes Datter i en Hyrekaret til mit eget Huus, som ikke laa langt derfra, og ved hiin Mands Bistand, som Læge, og min Kones Omhu, der er en ypperlig Sygepleierske, havde jeg den Fornøielse, at see den stakkels Kone gjenvinde sin Sundhed og Styrke meget hurtigen; thi i Grunden havde hendes Svaghed mere været en Følge af Elendighed og Mangel paa Føde, end nogen virkelig Sygdom. Hvad Constantia angaaer, da holdt hendes Udseende Skridt med hendes Moders Helbredelse, og jeg maa sige uden Smiger, at hun er den skønneste Pige, jeg nogensinde har seet."

„Constantias Moder er endnu en meget tækkelig Kone, og ikke over 40 Aar; hendes Fader lever, og er en meget rig Mand; men det har været ham saa haardt imod, at hun givtede sig, at han aldrig, siden det fandt Sted, har brudt sig det Mindste enten om hende eller sin Datterdatter." „Saa er han ogsaa et unaturligt Uhyre," raabte Peer, „og vil sikkert falde i Djævelens Kløer for sin Grusomhed."

Herr' Abrahams vedblev: „Hun er Enke efter en Capitaine Goodison, af hvis ulykkelige Historie jeg til forskjellige Tider kun har samlet nogle faa Træk, men af dem seer jeg, at hun gik med ham til America, og tog sin Datter med sig; at han var Compagniechef ved et Infanteriregiment, og ikke havde meget Andet til sin og sin Families Underholdning, end sin Capitainesgage; at han ved sin Tjeneste i de fleste Feldtog der havde erhvervet sig Navn af en tapper Officier, men, at dette ulykkelig Menneske, disse hjælpeløse Fruentimmeres Fader og Mand, da Spillesygens onde Aand fik Lov til at besmitte den engelske Hær i dens Vinterqvarteer i New-York, blev et Offer for denne Helvedes Lidenskab, og, da han var bleven nødt til at sælge sin Charge, for at betale sin Spillegjæld, gjorde Ende paa sit elendige Tilvær ved en Kugle."

Her gjorde Abrahams et Ophold, medens Peer gav et Suk fra sig, som jeg kan indestaae for, at, i det Mindste, eet Hjerte endnu, som da var med i Selskabet, ogsaa istemte, da Erindringen om dette ulykkelige Dieblik endnu ofte aflokker dette Hjerte saadant et Udbrud.

„Den Række af Lidelser, som den ulykkelige Enke og hendes Barn udstode," vedblev Abrahams, „fra dette sørgelige Tidspunct af, maa jeg overlade til Dem selv, at gjøre Dem et Begreb om; thi hverken har jeg nogensinde ønsket, at erfare dem, og heller ikke kunde hun fortælle mig dem. Det er maaskee imidlertid ikke af Veien, at jeg meddeler Herr' Snegl, at jeg er overtydet om, at der ingen Grund er til at haabe, at man i Fremtiden vil kunne gjøre noget Indtryk paa Constantias Bedstefaders uforsonlige Natur, og det vilde være uretfærdigt af mig, at skildre hende anderledes, end som hun er, berøvet endog Forventning om Formue." „Og bliver hun mindre værd for det?" raabte Peer; „iblandt de Puncter, jeg anførte i den Bekendtgjørelse, Herr' Snist har oplæst, troer jeg, at De ikke vil finde Penge anførte." Paa dette gav Herr' Abrahams min Ven et meget høfligt Svar, og, i det han henvendte sig til Selskabet, gjorde han først Undskyld-

ninger, fordi han havde trættet vor Opmærksomhed med sin lange Fortælling, hvilket naturligviis fremkaldte Erkentlighedsytringer fra vor Side med megen tilbørlig Ros for hans Velvillie. Den retskafne Mands Ansigtstræk opklaredes af Glæde over at modtage dette velkomne Vidnesbyrd, som han saa godt fortjente, og jeg bemærkede med Fornøielse, at vor høiærværdige Ven, Capellanen, nu begyndte at betragte Abrahams med gunstige Øine, og, da han havde sat sig i Positur, som en, der vilde til at opvarte sine Tilhørere med en forberedt Tale, vendte han et naadigt Ansigt mod sin Troes ydmyge Modstander, og ytrede sig paa følgende Maade:

„Barmhjertighed, Herr' Abrahams! ansees af vor Kirke, som den første christelige Dyd, og, da Skriften byder os, endog at bede for vore Fjender, saa vil jeg adlyde dette velsignede Bud, og andægtigen bede, at det, hvad Dem angaaer, maa bidrage til at skjule og udslette Syndernes Mængde. At De udrakte Barmhjertighedshaanden til disse stakkels Christne i deres ynkelige Nød, vidner om, at De er en Mand, der er ophøiet over hine skændige Fordomme, som gjøre Religionen til et falskt Paaskud for at tillukke Hjertet for alle Andre, end deres egne Troesbekendere. Jeg har hørt med Opmærksomhed paa Deres Fortælling, og det er ikke mere, end Retfærdighed imod Dem, naar jeg tilstaaer, at Deres Overbærenhed imod den pøbelagtige Karl, som insulterede Dem paa Grund af Deres nationale Physiognomi, er en Omstændighed, som taler høiligen til Deres Fordeel, og som vilde have gjort Enhver af den Religions Bekendere Ære, som lærer os, ikke at skælde igjen, naar vi udskældes. Jeg lagde ogsaa Mærke til Deres beskedne Ytringsmaade, da De ikke kunde undgaae, at omtale Deres egne gode Gjerninger; De blæste ikke i Trompet for Dem selv, og derved overtydede De mig om, at De ikke er af den pharisæiske Suurdei, der søger Menneskernes Ros, og jeg maa sige Dem, min Herre! det er den bedste Prøve paa sand Barmhjertighed, at den hverken roser sig selv, eller lader sig udbasunes. Ydmyghed, Herr' Abrahams! venter man i høi Grad af Dem, som er et af Vredens Børn, som er udspredt over Jordens Flade uden et Blivested, som de kunne kalde deres eget. Barmhjertighed er altsaa hos Dem en meer, end usædvanlig Pligt; thi De og Deres Troesfæller, leve jo ene og alene af de Folkeslags Barmhjertighed, som give Dem Huusly. Andres Almisser kunne kaldes en fri Kærlighedsgave; men Deres Almisser ere i Grunden en lovmæssig Afgivt for den Beskyttelse, som forundes Dem. Slutteligen formaner jeg Dem, at optage i en god Mening, hvad jeg nu har sagt; De er den Første af Deres Folkeslags, jeg nogensinde har havt Samkvem med, og, dersom jeg i Fremtiden ved mit Embeds Bestyrelse foranlediges til at tale med Strenghed om Deres stivhalsede og haardnakkede Slægt, skal jeg gjøre en Undtagelse, paa Aandens Vegne, i Faveur af Dem, og anbefale Dem i mine Bønner for alle Jøder, Tyrker, Vantroe og Kættere ved et særskilt Hjertesuk for Deres Sjæls Salighed."

Om Abrahams i sit Hjerte takkede den ærlige Capellan for hans Iver, er vanskeligt at sige; men der var Intet at bemærke i hans Aasyn, som tolkede andre Følelser, end Velvillie og Godhjertighed. Min Ven, Snegl, var langtfra saa mildt stemt ved visse Perioder af hans Tale, og, da han fandt, at den ydmyge Israelit ikke gav Taleren andet Svar, end en høflig Hovedbøining ved Talens Ende, sagde han til Abrahams i en formildende Tone: „Herr' Bremse, min Herre! mener det godt," hvortil den Anden strax svarte, at han ikke omtvivlede det, og derpaa underrettede Herr' Abrahams som det syntes, for at give Samtalen en anden Vending, Peer om, at han havde taget sig den Frihed, at gaae i egen Person til Madame Goodisons Fader, i Haab om, at han vilde have tilladet ham, at tale om den Forfatning, hvori han havde fundet hans Datter og hendes Barn; „men, ach!" tilføiede han, „jeg havde ikke snarere begyndt, at indlede det Æmne, som var Anledning til mit Komme, førend han øieblikligen stoppede Munden paa mig med det Spørgsmaal: „„om jeg kom i hans Huus, for at fornærme ham?"" og med den Ytring: „„at han forbauseds over min Dristighed, at torde nævne hans Datter i hans Paahør,"" og i samme Aandedræt skreeg han i en hovmodig Tone: „„Hør, min Herre! Er De ikke en Jøde?"" og, da jeg besvarte ham med et Jo! ringede han af alle Kræfter paa

Klokken, og raabte til sin Tjener: „„Kast mig den Jøde paa Døren!““

Her gjorde Abrahams et Ophold; Peer sprang op af sin Stol, drak et Glas Viin, trykkede Jødens Haand, foer igjen ned paa sit Sæde, fløitede et Stykke af en Melodi, og, i det han vendte sig om til mig, sagde han halvt hviskende: „Hvad det er for en Verden, vi leve i!“

Efter denne Samtale tilbragte Snegl og hans Gæster en selskabelig Aften, og vi overtalte den ærlige Abrahams til at ligge denne Nat paa Valmueborg. Tidligen næste Morgen, da jeg spadserede i Haugen, blev jeg meget forundret, ved at finde Peer der. „Jeg tør vædde paa,“ sagde han, „at De undrer sig over, hvad der har kunnet formaae mig Dovenkrop til, at forlade min Hovedpude saa tidligen; men jeg har, i Sandhed! besluttet at afkaste mit Hang til Dovenskab, som vor Samtale i Gaar Aftes først har lært mig at være en Synd. Jeg har overveiet Alt, hvad Herr' Abrahams fortalte os om den ulykkelige Enke og hendes Datter, og jeg maa tilstaae Dem, jeg længes ret efter at see denne Constantia, som han beskriver mig saa aandrig og smuk. Nu veed jeg ikke, under hvad Paaskud jeg kan indbyde hende; om jeg desuden kunde formaae Herr' Abrahams til at føre hende herud, vilde jeg dog være forskrækkeligen forlegen, hvorledes jeg kunde slippe godt derfra, dersom jeg ved nærmere Bekendtskab fandt, at det ikke var Umagen værdt at at frie til hende.“

„De har Ret,“ sagde jeg; „De vilde komme i en ubehagelig Forlegenhed.“

„Nu, velan da!“ sagde han, „der er ingen anden Udvei for mig, end at gaae til hende, og, skjøndt jeg føler, hvor meget Bryderi det vil volde mig, at gjøre en Reise til London, hvor jeg aldrig har været, og hvor jeg rimeligviis vil gjøre en meget klodset Figur, saa vil jeg dog (ifald De vil indgyde mig nogen Kækhed ved at tage Plads i min Karet paa Touren dertil, og Herr' Abrahams ikke har Noget at indvende mod min Plan) tage Mod til mig og begive mig paa Reisen i Morgen.“

„Lad saa være!“ svarte jeg; „dersom Herr' Abrahams samtykker deri, har jeg Intet at indvende mod Touren.“

(Fortsættes.)

Svar til Herr' J. H. Stabell.

(See Rakettens 22de og 23de Nr.!)

„Frapperet af Beviset,
„Jeg kysser Riset.“

Høistærede!

Af Deres Velædelheds ligesaa skarpsindige, som vittige, philosophiske Deduction har jeg lært Meget. Alt, hvad der er Naturligt, er ikke uanstændigt. Derfor fremtræder Deres Pave ogsaa in puris naturalibus paa Scenen, en Omstændighed, hvori der ikke ligger Noget obscenum (ɔ: scenae haud conveniens, upassende foren offentlig Scene). For den Rene er Alt Reent, for den Urene Alt Ureent, og Sandheden vinder meest, ved at fremstilles i sin Nøgenhed saaledes, som De har fremstillet Paven S. 73, og Ammen S. 84-86 i Deres Krønike. De har aldeles omvendt mig. Naar man paa Prent skjemtende vil omtale Sove- og Fordøielses-Cabinettets Mysterier, handler man rigtigst i at fremstille Sagen i dens rene, naturtro, historiske Sandhed. Al Idealisation, al Besmykkelse, al Tilslørelse er her urigtig, ja endog farlig. Den er en fiin, skjult og dræbende Givt; det er Moralitætens Aqua Tophana. I Deres Velædelheds Krønike findes aldeles intet Obscent, og af Equivoquer, som de i Blumauers Regnemæster Amor, træffer man, tvertimod Deres egen Paastand (S. 351), ikke en Eneste i Deres Digt. Man læser f. Ex. S. 14:

„Men jeg gaaer videre: fra mine Ungdomsdage,
„End grant jeg husker, at en franfisk Brillemager,
„Hos hans Forældre laae i lang Tid i Qvarteer,
„Hans Contrafei I her i Didrik for jer seer;
„Jeg hørte og dengang, at Folk gav mange Skoser
„Om, at hans Moder stærkt belagt var af Franzoser,
„Saa at jeg trygt mit Ord tør give til Enhver,
„At Didriks Blod saa franskt som Lafayettes er.“

Er her noget Equivoque eller Tvetydigt? Nei, det veed Gud! der ikke er. Det Sted kan kun udtydes paa en eneste Maade.

Fremdeles S. 19:

„For Byens Damer det, at Ruder høres klinge,
„Det Samme er, som om man vil til Kirke ringe;
„Med Kaabe, Hat og Schavl vi see dem skareviis
„Paa Gaden møde strar, vi hør' vor Manddoms Priis
„Saa sødt og lifligt fra der' skjønne Læber tone;
„Jeg tro'r, de Fleste lod' sig gjøre strax til Kone
„Med Fryd af Hver, som for dem kjæmper saadan Dyst;
„Ach hør dog" — siger En — „ach hvor det er en Lyst!
„Hør, hvor det klirrer hist, lad os derhen os skynde!
„Nu skal vi see, de først vil' ret til at begynde;
„Ach, see den raske Fyr, ach Gud, hvor han er sød!
„See, hvor Alt revnede der ved hans Stenes Stød!"

Her er ligeledes, som Enhver kan see, aldeles intet Tvetydigt. Det Sted er saa reent og ligefremt, som Fod i Hose.

Og nu — hvad det Obscene angaaer — hvilken fordomsfri, og med sund og dygtig Velanstændighedsfølelse begavet, Mand og Qvinde tør vel paastaae, at det er Obscent, at det er „grov Kost", De byder Almeenheden, naar De S. 73 lader Deres Pave rende i grueligt Raseri imod Locumsdøren, og falde ud i Gaarden „med Buxerne ei i den bedste Orden"; thi, da Heden var slem i Souffleur-Hullet, havde han gjort sig en Smule beqvem der, og draget Munkekutten af Kroppen, samt foretaget andet mere Saadant. Da var det, at enhver Dame blandt Tilskuerne raabte: „Nei, see bare! fy!" og holdt i Hast begge Hænder, med Fingrene lidt adskilte, fra Øinene. Det er kun en affectert og forfinet Dame, som Deres Catalani, der kan nedlade sig til at udraabe her: „Seer, hvilken en Scene! hvor den er beskidt!" (S. 74) Og — naar De nu S. 84-86 fortæller os, hvorledes en af Cardinalerne offentligen trækker Særken af en Dame, nemligen Pavens Amme, hvorledes Paven og Cardinalen paa den ene Side, og Marschalen og Generalen paa den anden rives og slides om dette Klædemon, der tilsidst revner, hvorledes Skæbnen lader Paven falde ovenpaa Ammen, hvorledes denne meddeler Vedkommende, at Hans Hellighed („den Buk, det Svinebæst!") tidt er kommen hende saadan, og blandt Andet udtrykker sig saaledes:

„Fordi man daaner lidt engang af Følsomhed,
„Saa troer han strax, man er til Alt beredt!" —

hvor er da det Obscene i denne Scene? hvor er „Gemeenhedens laveste Sphære" paa dette Sted? Det er en saa naturtro og træffende og tillige anstændig Skildring, at kun en seende Blind kan „forarge sig" over saa skøn en Scene.

Jeg tilbagekalder altsaa ganske min Paastand, og erklærer herved offentligen og høitideligen, at Herr' Stabells „Krønike", ligesom Holbergs „Peder Paars" og Ulysses von Ithacia," samt T. C. Bruuns „Fritimer" o. s. v. spille i Ugemeenhedens høieste, ligesom Blumauers „Regnemæster Amor" i Gemeenhedens laveste Sphære. Jeg staaer ydmyget og sønderknuust for Deres Velædelheds triumpherende Blik; men — min Samvittighed er frelst; thi jeg har angret min Brøde, og — jeg skal forbedre mig, det lover jeg Dem helligt og dyrt. „Frapperet af Beviset, jeg kysser Riset."

Red.

Anmærkninger til Digtet, „En Dannemands Fødselsdag, d. 1ste Juni."

(See dette Blads 46de Nr.!)

1) Dette vakre, poetiske Aandsfoster har ikke færre, end 3 Barnefædre. En selvsom Casus ved en Lucina sine concubitu! Disse ere Herr' 8, Herr' S., og Herr' F. S. I forrige Uge saae man det i Slagelse og Odensee, det vil sige, i Bastholms og Hempels Aviser, og ligeledes i København, det vil sige, i „Allern. Skilderi af København," hvor det i Grunden egenligst har hjemme, da det skildrer en af vore udmærkede, uden al Tvivl, københavnske Digtere, Herr' F. S., paa en frappant og charakteristisk Maade. Dannemanden, som Digtet er tilegnet, er den, af andre Blades Beretninger høist fordeelagtigen bekendte, og i en af de ovennævnte Aviser navngivne, Jens Bentzon, Herr' Mathias Winthers inderlige Ven og hjertelige Velynder. Uagtet det allerede er trykt i 3 Tidsblade, nærer man dog det Haab, at see det aftrykt i alle danske Tidsskrivter.

2) Naar Digteren udtrykker sig saaledes:

„Men, er han god, saa dog fordrages han;
„Dog virksom Dyd os Agtelse indgyder,"

da kan man ikke negte, at disse: „saa dog — Dog," som følge lige efter hinanden, ere store poetiske Skønheder, som vidne om Digterens høie Sands for det Vellydende.

3) Naar Digteren kvæder:

„Dig ey at hædre, Edle! var at svige (ikke svine, tilsvine)
„Den rene Sandheds ofte trange Sti;

da maa man tilstaae, at det er en dristig, men høist poetisk Tanke. Havde Digteren brugt „svine" istedetfor „svige", saa havde han ikke kunnet rime paa „tillige" i det Foregaaende, og var da ogsaa kommen til at gjøre Sandhedens Sti til en Svinesti, som den da aldrig har været for ham, og som han heller aldrig har gjort den til; „hædre, Edle!" er meget vellydende, omtrent, som: „Evler, Evler!"

4) Naar Digteren taler om, at Mange

„ændse ey, hvad Ondskab spyer kaad;"

da maa det anmærkes, at Digteren ikke, som adskillige Mistænksomme have troet, ved disse Ord sigter til nogen bestemt Person, og allermindst til Herr M. Winther; nei, paa ingen Maade! Naar han havde havt ham i Kiggerten, havde han vist ikke været bange for at nævne ham. Gud veed hvem han sigter til! —

5) Naar Digteren siger:

„Kun større fletter den (neml. Ondskaben, som spyer) Din Hæders Kjede;
„Thi den er kun — en Snog foruden Braad."

da maa man indrømme, at det er et dristigt, men stolt, poetiskt Billed. At Hofsnoge undertiden kunne flette (ↄ: tilveiebringe) Ordensbaand og Hæderskjeder for sig selv og deres Aandsbrødre, er begribeligt, og skal, som man siger, være Praxis, men, at Ondskabs braadfrie Snog kan flette en Dannemands Hæderskjede af sit eget Spy, er en høist poetisk, væmmeligen skøn og afskyeligt deilig Tanke. Man paastaaer ellers ogsaa, at Smigerens Slange kan gjøre det Samme mod en Dosmer og en Skurk. Gud veed, om det er sandt!

6) Ved „Bragi" forstaaer Digteren naturligviis sig selv, ↄ: F. S., efter en Gisning, (om hvis Sandsynlighed og Usandsynlighed vi ikke ville tviste med de Lærde) de danske Kammerjunkeres og de københavnske Poeters renommeerte Oldgesell, F. v. Scholten.

Ole Peersen.

Anekdoter om Kunstnere.

(Af Kotzebue.)

I Bologna levede en Maler, Francesco Francia, der havde hørt saa meget om Raphael, at han var overordenligen begærlig efter, at see et af hans Verker; men hans høie Alder tillod ham ikke, at gjøre en Reise til Rom. Han nøiedes altsaa med, at skrive til Raphael, og at bevidne ham sin Agtelse for hans Kunst. Raphael svarte, og der opstod en Brevverling imellem dem Begge, som varede i adskillige Aar. Imidlertid havde Raphael fuldendt sit berømte Maleri af den hellige Cecilia til en Kirke i Bologna, og sendte det til sin ubekendte Ven, med den Begæring, at han selv vilde ophænge det i Kirken, og — som han beskedent tilføiede — i Forveien ændre de Feil, som han muligen bemærkede derpaa. Man kan forestille sig, med hvilken Begærlighed Francia tog Maleriet ud af Pakken, det Første af hiin store Mæster, som kom ham for Øine. Nu stod han foran det — han stirrede paa det — hans Øine fyldtes med Taarer. — „Jeg er bleven saa gammel!" udraabte han endeligen: „jeg har gjort mig saa megen Umag, og — hvad er jeg mod denne!" — Han henfaldt i et dybt Tungsind, rørte ikke mere ved nogen Pensel, og døede ikke længe efter. Af hans Verker er ikke eet blevet tilovers; men denne fine Følelse vil dog bevare hans Navn fra Glemsel.

En italiænsk Maler græd, fordi man tvang ham til at iføre et Jesusbarn, som syntes de Skin=

helllige for nogent, en Klædning paa et Maleri af Raphael. Det vilde have gjort ham endnu mere Ære, om han havde undslaaet sig for at efterkomme denne Befaling.

Proteus.

Blandinger.

— Der er opgaaet et nyt Lys i vor Literatur, i vort Bogvæsens bagerste eller meest skjulte Væsen (thi Lyset har længe været navnløst)! der er opstanden en ny Epoche i vor videnskabelige Verdens Historie. Forfatteren til de mange schovelinske Piecer, Indbyderen til Subscriptionen paa de „walterscottiske Romaner," Udgiveren af „Tusinde og Een Nat," Udgiveren af „Galleri af danske Classikere" o. s. v. og endeligen den latterlige, impertinente, lapseagtige og pjattende Udgiver af „Trops Gjengangerbreve," den saakaldte **Ledermann** (mod al Orden og Skik en pseudonym Auctor paa Titelbladet af et Skrivt) er, efter Forlydende, hverken meer eller mindre, end — en Scholepog, saadan paa en Maade. Det er vor Literaturs allernyeste **Carstensen** eller **Carstens** i Mignatures Mignature, en **Sedez i Kalveskind.** Rygtet siger, at han er Chef for en Bande af literaire Poge, som forene Auctor- og Parterrecensor-Værdighederne i deres genialske Personer. Glæd Dig, mit Danmarks Abdera! Glæd dig af Dit inderste Hjerte!

(**Støver**).

— Efter Forlydende, vil Djævelens theologiske Politisecretaire, som ogsaa kaldes Philisteren og Magisteren, efter „de Opvaktes" Sectstifter, Jeppes, Exempel i Sinding i Hids Herred i Viborg Stift, lade sig høres offentligen paa Stadens nordre Fælled, som geistlig Taler, og især anvende sin Salvelse paa de der exercerende Soldaters Salighed, som han paastaaer, fortabes ved alt for megen Exercits især om Sondagen. Han vil, siger man, ogsaa prædike paa Tagene i

Byen, og udraabe sine saliggjørende og forkættrende Ord fra vor Mødegades Loftsluger.

(**Simplex**).

— Man har i Almindelighed anseet meget sammensatte og lange Ord for ligesaa stor en Vanziir for vort Sprog, som Ord, hvis Stavelser bestaae af en 4 à 5 Consonanter efter hverandre; imidlertid finder man dog i nærværende Blads Forgængerinde, „Nyeste Skilderi af Kobenhavn" for 1820, Nr. 63, sidste Spalte, et Ord, som synes, at være et Ne plus ultra af slige Sammensættelser; Ordet udmærker sig derved, at det bestaaer af 15 Stavelser, 45 Bogstaver (deriblandt s 9 Gange), og 4 Substantiver (alle Genitiver); dette Vidunder af Ord hedder: **Forligelsescommissionsstiftelsesforordningens** (Aand), hvilket lod sig endnu forlænges til **Forligelsescommissionsstiftelsesforordningsaanden.** (Fremsætteren og Oploseren af Ordgaaden i Nr. 36 og 37 af nærværende Blad f. A. feiler altsaa, naar han der angiver Ordet at være **Forligelsesvæsenscommissionsforordningerne**). Et billigt Spørgsmaal opstaaer nu: „Var det ikke bedre, at sige: „**Aanden i Forordningen for Forligelsescommissionerne**"? Imidlertid er ovennævnte Ord langtfra ikke noget Ne plus ultra; thi der lader sig sammensættes mange langt længere Ord med ligesaa megen Foie, f. Ex. **Regimentsquarteermæsterinderfiskebeensskjørteloppebeensvoltigeurkunstspringelovgivningssystematikerne** hvori man finder 32 Stavelser og 101 Bogstaver. Istedetfor at bruge dette latterlige Ord, var det da upaatvivleligt bedre, at sige: „**De som have bragt Lovgivningen for de Voltigeurkunstspring i System, hvilke de Lopper, som befinde sig i Regimentsquarteermæsterindernes Fiskebeensskjørter, foretage sig med deres Been** (see „Politivennen" f. 1820.)

(**Støver**).

Rettelser.

I forrige Nr. i Waldemars Digt læs: „Staatsschmeichler" og: „in dem Kasten!"

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 48. Fredagen den 15 Juni 1832.

(Meddeelt.)

Smaae Digte.

(Oversatte af det Svenske, efter Horn.)

Samtale.

Hendes Naade. Om, mod Formodning, kunde hænde,
At jeg i samme Himmel, som
Det Udskud, mine Piger, kom,
Jeg skulde strax paa Tærsklen vende
Fra slig en Himmelbolig om.

Pigen. Net gjorde Deres Naade — om?
Sligt saa urim'ligt kunde hænde.

Man veed selv bedst, hvortil man er skikket.

Aurora! vakker, ung og skjøn!
Hvi vil Du saa Dit Vel forspilde,
Ved alt for hyppigt, aarle, silde,
At føie mangen Elskers Bøn?
Tro mig: Den Vei kan aldrig føre
Til Himlen og de Frommes Løn.
Ak Snak! Det Svar vi faae at høre:
Hvad skulde jeg i Himlen gjøre,
Der ingen Forskjel er paa Kjøn.

Over en ureligiøs Person, der gjorde sig megen Umage for at skaffe en Anden Kaldsbrev.

At Wilson er blandt Dine Venner,
Det maa den tro, som Dig ei kjender;
Jeg troer, at Du hans Skyldner er.
Sig frem! Hvad kan Dit Hjerte røre,
At Manden, med saa stort Besvær,
Til Guds og Kirkens Tjener gjøre,
Og Mandens Sjæl til Him'len før',
Du veed, han træffer Dig ei der. —

Peer Snegl.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Næste Morgen reiste vi, Abrahams og jeg med Peer og hans gamle Tjener, i hans Kareth til London, og næste Dags Aften satte vore Postkarle os af i god Behold i Gæstgivergaarden, Blomsten, i Laurentiusgaden. Abrahams skaffede os Logis i sin Apothekers Huus paa Hønsetorvet, i det samme Huus, hvor han først havde skaffet Madame Goodison og Constantia et Tilflugtssted, og, da den gode Mand havde bragt denne Sag i Stand, ilede han hjem, for at see til sin Familie, og forberede den paa, at vi spiste denne Aften hos ham.

Min Ven, Peer, havde fra sin første Indtrædelse i London af lutter Forbauselse, ikke gjort Andet, end at stirre og stirre; han syntes at være begærlig efter at vide, hvad alle Mennesker vare ifærd med, og hvorfor de joge op og ned i saadan en Fart; han spurgte mig ofte om, naar de vilde gaae hjem og være rolige; for sin egen Deel, tviv-

lede han om, at han kunde komme til at blunde lidt, førend han kom ud af denne støiende By.

Da han gjorde sin Nysgærrighed tilgode i Vinduet i vort Logis, passerede Lord-Mayoren just forbi i en Statskareth paa Veien til sit Palads. „Gud velsigne Hans Majestæt!" raabte Peer, „det er en anseelig Mand." Han blev meget skuffet i sin Forventning, da jeg oplyste ham om hans Feiltagelse; men ikke desmindre morede Skuespillet ham, og han commenterede meget alvorligen over Karethens passende Størrelse og Processionens langsomme Fremskriden, som, han sagde, vidnede om sund Forstand og Sindighed hos Stadens Øvrighed, og, da han saae, at Manden var vel ved Magt, tilføiede han med en vigtig Mine: „Jeg lover for, at Londons Borgermæster er en viis Mand, og en Ven af Magelighed, hvad ham selv angaaer."

Vi skulde nu gjøre os istand til vort Besøg hos den ærlige Abrahams, og Peer begyndte at ytre nogen Ængstelighed i Henseende til visse Articler af sin Klædedragt og ydre Person, som ikke ganske stemte overeens med Modeherrernes nydelige Udvortes fra City, som han havde recognosceret paa denne Deel af Byens Gader: det Hele var rigtigt nok noget landsbyagtigt; men jeg opmuntrede ham til at sætte sin Liid til sin fine Klædeskjole og Vesten med de store Paradeblomster, og formanede ham alvorligen, at han ikke skulde betroe sit Hoved til en londonsk Haarskærers Sax. Jeg sendte nu Bud efter en Kareth, og, da dens Ankomst blev meldt os, bemærkede Peer Snegl strax, at den var kommen meget snart; „men de gjøre jo Alting i saadan en Hast her," tilføiede han, „og jeg ønsker ret af Hjertet, at den fede Herre, jeg saae før, i den smukke Kareth, vil befale alle Folk at gaae til Sengs, førend vi komme tilbage, for at jeg dog kan have Haab om at faae lidt Ro og Hvile iblandt dem."

Vi stege nu ind i vor Hyrekareth, efterat Peer havde advaret Kusken om at køre sagte paa Brostenene, og det gjorde han, det maa man indrømme ham. Vi bleve modtagne ved Huusdøren af vor israelitiske Ven med en smilende Velkomst, og ført opad Trappen ind i et simpelt, men net Værelse, hvori vi forefandt Husets Værtinde, en aldrende, tækkelig Kone, som fremstillede

os for Md. Goodison, Constantias Moder, i hvis Aasyn, skjøndt det var blegt og bar dybe Præg af Tungsind, Skjønhed og Dydens Værdighed viste sig, som medfødte.

Den ærlige Peer nærmede sig først med et Buk, som Vestris dog maaskee vilde have fundet, kunde gjøres bedre, skjøndt det var et Naturproduct, og dermed forbandt han et dygtig Kys paa hver Dames Mund, der, efter den gængse Landsbyskik, lydeligen forkyndte sin kraftige Natur.

Medens disse gammeldags og for længe siden afskaffede Ceremonier vare i Gang, aabnedes Døren, og viiste vore Øine — et Vidunder! Det var en Samling af Ynde og Skjønhed, som kunde have henrykket selv en Olding; der var i hendes Ansigt afpræget en dydig Sjæl, som kunde have lagt Baand paa en toilesløs Ynglings Lidenskaber; det var med eet Ord, Constantia selv, og, dersom mange af vore berømteste Skjønheder forenede saa megen Beskedenhed med saa megen Ynde, og viste sig for Betragterens Øine saadan, som hun, uden et Blik, der røbede Selvbevidsthed om Seier, kunde de ogsaa, som hun, fortjene Navn af deres Køns Mynstre.

Hvad nu min Ven, Peer, angaaer, som havde skilt sig saa godt ved sine Sager hos de ældre Damer, — hans Læber kunde nu — intet mere udrette; de havde mistet baade Stemme og Bevægelse, og af Forbauselse stode de ganske aabne.

"Obstupuit, steteruntque comæ, et vox faucibus hæsit."

ↄ: „Han blev forbauſt, ſig Haaret paa hans Hoved reiſte, Og Ordet qvaltes i hans Svælg."

Og, naar Alt kommer til Alt, hvad var det for mægtige Redskaber, som frembragte disse Virkninger? Hør det, Tavistock-Gade! og tro det, om Du kan! Den simpleste Klædning, som Beskedenhed kunde iføre sig, var hele den Rustning, som denne Erobrerske havde valgt sig; en simpel hvid Bomuldskjole med en lille, smak Kappe, som Øine Vinduer selv vilde have rødmet ved at stille til Skue, med et sort Silkebaand, var al

den Hjælp, Naturen havde laant, for at smykke sit mageløse Verk.

Saadan stod hun for os, og der kunde hun have staaet endnu, dersom ikke den medlidende Israelit var kommen ind til hendes Hjælp. Han førte hende hen til en Stol, satte sig selv ned ved Siden af hendes Sæde, og aabnede Samtalen ved at fortælle hende om sit Besøg hos den værdige Herre, som var nærværende (hvorom rigtigt nok hans Legeme vidnede; men — hvad hans Sanser angik — de vare et andet Sted henne), talte meget smukt om dennes venlige Modtagelse og om Stedets og Omegnens Naturskønheder, og sagde til Slutningen, at han havde nu den Ære, at fremstille Eieren af hiin gæstfrie Bolig for hende, og han smigrede sig med, at han ikke kunde gjøre begge Parter en mere kærkommen Tjeneste.

Svaret, som Constantia gav denne udarbeidede Tale, vilde man forgæves lede efter i „Anviisning til en fin Levemaade"; thi den bestod blot i to udtryksfulde Øines Veltalenhed, som hun kastede paa den stakkels Peers maalløse Legem, om jeg ikke tager feil i Nærheden af Hjertet; thi jeg er overbeviist om, at hendes Udsendinger ikke standsede, førend de havde banet sig Vei til Fæstningen, og faaet Audience der.

Peer begyndte nu at fremstamme nogle faa Sætninger; men, dersom Constantia ikke forstod mere, end hvad han ytrede, da blev hun ikke meget klogere af den Underretning, han gav hende. Han var glad og bedrøvet 2 eller 3 Gange i eet Aandedræt, og ikke altid paa det rigtige Sted; han haabede og troede, og vovede at sige — — — aldeles Intet, da i samme Øieblik Ordet „Aftensschmaden," som banede sig Vei igennem en snøvlende hebraisk Tjeners Næse, kom, som var det blevet fremmanet ved en Troldmands Tryllestav, for at frie ham fra al hans Qval og Qvide. Mannaen i Ørkenen var neppe mere velkommen for de udhungrede Jøder, end den blodløse Mad, som ventede os paa Abrahamses Bord, var nu for Peer Snegls Øren (Appetiten ville vi her ikke tale om.)

Jeg veed, at Amor kan gjøre Mere, hvad Forvandlinger angaaer, end Ovid nogensinde har hørt om, og, sandt at sige, hvad han havde udrettet hos Peer Snegl, var ikke nogen ubetydelig Prøve paa hans Kunst: thi Forandringen var ligesaa stor, som havde han forvandlet Søvnens dorske Gud, Morpheus, til Grossserernes, Kræmmernes, Høkernes, Korn- og Brændepugernes, Casse- og Bog- og Lommetyvenes livelige Gud, Mercurius. Selskabelighed kan alligevel udrette det Samme, og den ærlige Israelits gæstfrie Maaltid bragte nu Peers Hjerte paa hans Læber og satte det i Virksomhed. Ungdommen elektriseres snart af selskabelig Deeltagelse; men ogsaa Alderdommen og Sorgen afkastede nu deres mørke Dragt, og bidroge venligen deres Skærv til almindelig Glæde ved Maaltidet. Peer, hvis Ansigt nu bar Præg af inderlig Velvillie, som ganske havde forjaget den dorske Mine, der saa længe havde berøvet et interessant Ansigt dets naturlige Livelighed og Aandrighed, gav nu Prøver paa en saa mandigt skøn, og aandigt kraftfuld Charakter, som jeg nogensinde har seet.

(Fortsættes.)

Theatret.

Ved den tredie Sommerforestilling paa det kongelige Theater, som gaves Tirsdagen, d. 12 Juni 1832, for neppe $\frac{3}{4}$ fuldt Huus, efter Forlydende til Fordeel for Herr' Hafs, opførtes: Laura, originalt Sørgespil i 5 Acter, af Herr' Balthasar Bang. Dette gamle Stykke hører, de Reminiscencer uagtet, som kunne qualificere det til Navn af et dramatiskt Hittebarn, paa Grund af sine gode Charakterskildringer, en vel udført Plan, mange træffende Situationer, og et kraftfuldt og værdigt Sprog, som sjeldent synker ned til trivielle Romansloscler, til vore gode originale Sørgespil.

Fyrstens ubetydelige Rolle udførtes med naturtro Sandhed af Herr' Seemann. — Generalfeldmarechal, Greve di St. Albano blev given ret godt af Herr' Hafs. Lidt mindre precieux — havde været bedre. — Jfr. Jørgensen var, som sædvanligen, paa sin rette

Plads, som Generalfeldmarechalinden. — Det Samme gjælder om Herr' Winsløwsen., som Oberst di St. Albano. Denne stolte Charakter gav Skuespilleren med den Kulde, som Rollen udfordrer. — Md. Andersen besidder endnu saa megen Ynde af Naturen, at hun ikke behøver at tage sin Tilflugt til Kunstleri, Affectation og et precieust Væsen, for at hæve en Charakter, som Grevinde la Delmiro di Montebello, i hvis Tegning Digteren har været saa heldig. Uagtet adskillige lykkelige Momenter i denne Rolles Udførelse, og nogle særdeles brillante og effectfulde Bortgange fra Scenen, vilde Almeenheden dog ikke ved lydeligt Bifald paaskønne Kunstnerindens Bestræbelser. — Herr' Overskou, som Kammerherre Bellguardi, og Herr' Hvid, som Overhofmæster Clairetti vare to meget gode Hofsnoge. — Herr' Waltz var, som Fyrstens Privatsecretaire, Giovanno, paa lidt for megen Smisken og en Slags Læspen i Dictionen nær, meget god. — Jfr. Haack, en Datter af vor tidligen bortreyne, talentrige Skuespiller Haack, fremtraadte denne Aften første Gang i Kammerpigen Claras lille Rolle. Hendes Stemme er blid og behagelig, ligesom hendes Udvortes, men hun er for sagtemælende, og hendes Spil er ikke livfuldt. — Grev Alonzos og Donna Lauras Roller udførtes af Herr' Holst og Jfr. Heger. De ere Hovedrollerne i Sørgespillet. Digteren har behandlet dem con amore, og ved en ypperlig Udvikling af disse Charakterer stillet de Fleste af Stykkets øvrige handlende Personer i Skygge. Herr' Holst udførte Grev Alonzos Rolle med Ild og Kraft og Inderlighed, og lønnedes flere Gange med Bifald. Som Donna Laura (hendes Moders Rolle tilforn) var Jfr. Heger høist rørende og elskværdig. Digteren har udstyret Donna Lauras Charakter med al den Ynde, Blidhed, Aandsrigdom, og Sjælsadel, som det stod i hans Magt, at give den, og den ligesaa hjerte- og aandrige, som skønne Kunstnerinde, hvis Fremskridt paa Kunstens Bane Dag for Dag vorde heldigere og heldigere, maatte ved sin herlige Affspeiling af Digterens skønne psychologiske Maleri af inderlig og trofast qvindelig Kærlighed røre ethvert følende Hjerte. Vi vare Vidner til, at hendes ypperlige Kunstfremstilling, som flere Gange lønnedes med levende Bifald, fremkaldte Taarer og lydelig Graad hos flere Tilskuerinder. — Md. Larcher udførte Comtesse Isidoras Rolle. Denne Kunstnerinde, som Thalia med Føie kalder sin Yndling, og som nok egenligen er hendes kødelige Datter, gjør ikke saa megen Lykke hos Melpomene. Det Naive i Rollen udførte hun meget godt, men, da dette er saa nøie forbundet i den med det Rørende, som ikke hører til Kunstnerindens Fag, blev Fremstillingen mindre barnlig, end barnagtig, og derfor, til Skade for Illusionen, temmeligt komisk. Vi troe, at denne Rolle egner sig bedre for Fru' Heiberg. Ordet „Mama", der forekommer saa ofte i denne Rolle, og som ingen god Virkning gjør, kunde Md. L. godt, uden at frygte for Paaanke, have ombyttet med det naturlige „Moder." — Ved Tæppets Fald lønnedes Digteren med levende Bifald.

Det er almeent bekendt, at Digteren for adskillige Aar siden i Fortalen til sine „Caprifolier" læste den kgl. Theaterdirection Texten, paa Grund af dens selvsomme og upassende Opførsel imod ham, og at Directionen, formodentligen, fordi den følte sig skyldig, ikke gjengjældte ham med nogen Prædiken. Derimod lønnede den ham i Januari 1831 med en Opførelse af hans smukke „Friedli fra Haslidalen", i en, næppe med Digterens Tilladelse, lemlæstet Form. Gid den nu vilde oprette denne Synd ved at give os hans humoristiske Lystspil, „København", i næste Saison!

Chraahnsintis.

Literair Anmeldelse.

Pantheon, udvalgte Romaner af yndede franske Digtere. Udgivet af Andr. Frd. Høst. 1832. 1-2 Bind. Verdensmanden, af Ancelot. Oversat af Andr.

Frd. Høst. Kbhvn. 1832. (Subscriptionsprisen er 4 Mk. for hvert Bind. Hver 5te eller 6te Uge udkommer et Bind paa 8 à 9 Ark i Octav).

Pantheons Udgiver, fordeelagtigen bekendt ved Udgivelsen af „Nyt Miniaturbibliothek for Moerskabslæsning", har ved ovennævnte tvende Bind af „Verdensmanden", gjort et heldigt Forsøg paa at afhjælpe et Savn i vor æsthetiske Literatur, som ikke er rig paa Oversættelser af den nyere Tids bedste franske Romandigtninger. Frankerige har i den nyere Tid faaet en Syndflod af Romandigtninger, men en stor Deel af disse ere enten smagløse og phantastiske, eller usædelige i høi Grad, skjøndt humoristiske og vittige; men paa den anden Side leverer den nyere og nyeste franske Literatur ogsaa mange gode og classiske Romaner, som ere rige paa ypperlige Charakterskildringer, reen Sædeligheds-følelse, vel anlagte og udførte Planer, interessante Situationer, dybe Blik i Menneskelivet, og en ligesaa genial, som delicat, Behandling af Kærlighedens og det ægteskabelige Livs Forhold. Til denne Classe hører „Verdensmanden" af Ancelot, som især udmærker sig ved interessante Charakterskildringer, som: Senanges, Arthurs, Emmas o. s. v. Havde Digteren ikke ladet os meer, end ahne, at Arthur er Senanges Søn, vilde det have været til Fordeel baade for ham og Læseren paa Overraskelsens Vegne. Oversættelsen er skreven i et meget flydende, og, i det Hele taget, temmeligen correct Sprog, og vi kunne ikke undlade, at anbefale den til den æsthetiske Literaturs Venner, og ønske Udgiveren og Oversætteren al muligt Held med Fortsættelsen af „Pantheon", hvis tvende Bind ogsaa i typographisk Henseende ere smukt udstyrede, til Ære for Herr Joh. Nik. Høsts Officin.

Red.

Et Brev,

(skrevet af en ung Dame til Theodosius, som hun elskede, fordi hun troede, at hans beskedenhed og ringe Formue holdte ham fra at frie til hende).

Min Herre!

Det Æmne, hvorom jeg vil henvende mig til Dem, er af en saa ganske besønderlig Natur, at jeg næppe veed, i hvad Ord jeg skal indklæde det. Dog, hvorfor skulde jeg tage det i Betænkning? — dersom det er en Forbrydelse, at udmærke Fortjenesten og at give den det Værd, som tilkommer den, er jeg, i Sandhed, en stor Forbryder; men, da den Strengeste af alle Dommere, mit eget Samvid, frikender mig, tvivler jeg ikke om, at ogsaa den, hvis Mening er mig af største Vigtighed, vil gjøre det Samme. De maa da vide, m. H.! at, uagtet jeg fra det Dieblik af, jeg fik Livet, har været vant til Deres Køns Smiger, er De dog den Eneste, som nogensinde har gjort et Indtryk paa mit Hjerte. Da jeg første Gang lærte at kende Dem, ansaae jeg Dem for den elskværdigste og meest udmærkede unge Mand, som jeg nogensinde havde mødt; Deres nuværende Sindstilstand (thi jeg har talt med Herr' Mordaunt*) gjør Dem nu høist interessant. Man vil ikke ansee det for en Forfængelighed, naar jeg siger, at Augusta Beverley ikke kan antages, at være bragt til den Nødvendighed, at maatte tilbyde sig; men hendes Kundskab om Deres Charakter har overtydet hende om, at den eneste Mand, hun kan vorde lykkelig med, maaskee er den Eneste, som det er nødvendigt, at hun forklarer sig tydeligen for. For at være oprigtig imod Dem, m. H.! jeg er overtydet om, at, efter hvad jeg kender til Dem, vilde den ubetydelige Fordeel paa min Side, at eie en stor Formue, ligesom den har bevæget

*) I et Brev til denne Herre havde Theodosius ytret sig saaledes: „Kærlighed, som er Kilden til Lyksalighed for Andre, maa nu blive en Kilde til Pine og Elendighed." Det troede hun, sigtede til hende.

mange Andre til at tale, paalægge Dem en stedsevarende Taushed, dersom jeg ikke forsikrede Dem om, at den intet Værd har for mig, medmindre De samtykker i at dele den med mig. Jeg tilbyder Dem med denne Formue — en Veninde — en Selskaberinde, som ingen anden Lyksalighed attraaer i Livet, end den, at gjøre Andre lykkelige. Den eneste Tjeneste, jeg beder Dem om, er, at De, i Tilfælde, at De afslaaer mit Tilbud, ikke vil fælde en uretfærdig Dom over mig ved at berøve den Deres Agtelse, som underskriver sig

Deres

Augusta Beverley*).

*) Literary Miscellany, Vol. 6.

(Meddeelt.)

Curiose Bekanntmachung.

Das innige Gefühl meines zärtlichen Gatten ist am 8ten dieses sanft und selig entschlafen. Das Leiden **meiner** kennnt keiner besser als ich, bei jetziger Conjunctur, Hemmung der Geschäfte, und die Last, die im ganzen sich auf **mir** wälzt. Der Verstorbene var ganz mein Gatte. Er theilte alle Beschwerden des Lebens mit mir; warum ich Allen ein so baldiges, seliges Ende wünsche unter Verbittung aller Condolenz.

Des Lebens Unverstand mit Wehmuth zu genießen
Ist Tugend und Begriff:
Geduld und Wachsamkeit und Liebe und Entzücken
Ist mehr als Geld und Tugend werth.

Do. als Beyspiel der Einschachtelung.

Der, der den, der den den 18ten diesen Monats hier gesetzten Warnungspfahl, daß Niemand hier Etwas ins Wasser werfen solle, **selbst** ins Wasser geworfen hat, anzeigt, erhält 10 Thaler Belohnung.

Anekdoter om Kunstnere.

(Af Kotzebue.)

Van der Kabel, ogsaa en hollandsk Maler, pleiede kun at rose dem af sine Malerier, som ikke vare lykkets ham. „Hvorledes gaaer det til?" spørgte en Ven ham. „Ih!" svarte han: „de Gode rose sig selv."

En rig Mand, som blot malte for sin Fornøielse, viiste **Poussin** et af sine Billeder. „Min Herre!" sagde denne: „De vilde virkeligen blive Kunstner, naar De blot var fattig."

En fornem Herre i Neapel lod sig males af **Lucca Giordano**, men glemte at lade Billedet afhentes. Kunstneren hang det udenfor sit Vindue med den Underskrivt: „Jeg hænger her, fordi jeg ingen Penge har." Man kan nok begribe, at den fornemme Herre skyndte sig, at sende sin stumme Broder Penge.

Teniers havde for længe siden bemærket, at selve de bedste Malerier af Kunstnere, som endnu levede, betaltes slet. Det gik ham ikke bedre, end hans. Han havde en temmeligt stor Mængde; men Ingen bød ham en anstændig Priis for dem. Da forlod han sit Opholdssted, **Anvers**, i nogen Tid, og lod kort Tid derpaa Efterretning om sin Død udspredes. Hans Kone og Børn maatte endog bære Sørgeklæder. Strax strømmede Kenderne allevegne fra til hans Bolig, reve hinanden Malerierne ud af Hænderne, og opveiede dem med Guld.

Gerhard Dow, en berømt hollandsk Maler, arbeidede overordenligen langsomt. Han skal have brugt 3 Dage, for at gjøre et **Kosteskaft** færdigt. En Dame var saa taalmodig, at hun sad 5 Dage for ham blot for en **Haand**.

Da **Ludvig** den 14de lod sig males anden Gang af **Mignard**, sagde han: „Ikke sandt, jeg er bleven gammel i den Tid?" — „Deres Majestæt!" svarte Kunstneren, „jeg bliver rigtigt nogle flere Feldtog vaer paa Deres Ansigt."

Carl Vanloo blev i Aaret 1762 udnævnt til Kongens første Maler. Da Marquis de Marigny fremstilte ham for Kongen, spurgte Cronprincen, hvorfor han gjorde det. „For at takke H. M. for sin Udnævnelse til hans første Maler." — „Ih!" sagde Cronprincen, „det har han jo allerede længe været."

Proteus.

Fælleds Skæbne.

(Brudstykke af et Brev fra Abdera.)

— — — — — — Til Slutningen, min gode Ven! maa jeg fortælle Dig, at Bestyrelsen af det hjul=, fire= og tobenede Væsen, som befordrer Løsøre i Karduuspapirs= og Voxdugs=Svøb, omfavnede af Seilgarn, Toug og Reeb, ikke har fundet sig beføiet, uagtet det lovbestemte Omløbsaar er forløbet, til at anbefale de, af alle Upartiske yndede, Tidsblade, „Tilsynsværgen" og „Maleriet," hos høiere Vedkommende til Forsendelse med hiint hjul=, fire= og tobenede Væsen. Det er nu meget abderitiskt, at denne almægtige Bestyrelse ingen Grunde har anført for denne Fremfærd (for ikke at sige, Ufærd); men endnu mere abderitiskt er det, at den, efter et Fjerdingaars Forløb, anbefalede et Tidsblad, kaldet: „den flittige Kæmpe," til at forsendes med hiint Væsen.
— — — — — — — — — — — —

b. m. l. h.

En Anekdot om Politiministeren Fouché.

Madame de C*** beboede for [illegible] Aar siden et smukt Værelse i anden Etage [illegible] de Tours [illegible] Paris. Hun fortærede mange [illegible]enge, og modtog mange Besøg, uden at være bekendt for at have Formue. En Aften kom hun tidligere hjem, end sædvanligt, og det i en smuk Equipage, hvori der sad en aldrende Mand, som gik op med hende. Kl. 2 om Morgenen lod Eierinden af Huset bede denne Herre om at gaae bort, fordi Portneren, da alle Leierne nu vare komne hjem, vilde gaae til Sengs. Madame de C*** svarte hende, at hun havde tilbudt sin Fætter det ene Værelse, hun havde tilovers, og at Portneren altsaa kunde lukke Porten i Laas.

Næste Dags Morgen bragte man Madame de C*** den Liste, hvorpaa alle de Personers Navne, som tilbragte en Nat i Hotellet, skulde indføres; man gjorde Undskyldninger for denne Formalitæt, som man ikke kunde fritages for, uden ved at erlægge en Pengemulct. Den Ubekendte skrev strax sit Navn i denne Bog; og — man forestille sig Eierindens Forundring, da hun læste: Fouché, Politiminister! Da han gik bort, forlangte han at tale med Eieren af Huset; han sagde til ham, at han med Fornøielse selv havde seet, at man fulgte hans Befalinger, og at, dersom man allevegne udførte dem saa punctligen, vilde det være ligesaa let, at være Politiminister, som det var vanskeligt, at være det under de vanskelige Omstændigheder, Regeringen befandt sig i. Han lod 500 Franker uddeles iblandt Opvarterne, som maaskee vare mere fornøiede med denne Tildragelse, end Md. de C***, der flyttede faa Dage efter. (Paris en Province et la Province à Paris, Paris, 1831, Vol. III.)

Blandinger.

— Pedant. Hos Classikerne findes ikke Ordet pedans og pedantus, men vel hos de nyere Latinere. Det betyder, som man veed, en Scholefux (see dette Blads 41de Nr., den 654de og 655de Spalte!), en lærd, men smagløs Mand. Franskmændene kalde endog en egensindig Quinde une pedante. Kommer dette Ord af pes, Fod, betyder det En, som har sin Styrke i Fødderne, men ikke i den Forstand, som pedes, en Fodgænger, men maa forklares enten om den, der gaaer Fod for Fod, og altsaa har en afmaalt Gang i sit hele Liv, en Peer Snegl blandt Mennesker,

eller om den, der maaler Alt i Videnskaber efter Fod- og Favnemaal, en literair Favnsætter; saaledes har man havt poetiske Pedanter, som kun havde Sans for Versenes pedes eller Fodder, og ikke for den egenlige Digtekunst. Schiller forklarer pedantus ved „en Jæger efter Smaaligheder" (minutiarum v. nugarum venator); judex pedaneus bruges i Pandecterne om en ringere Art af Dommere, som kun har ringere Sager at undersøge, ligesom pedarii (sc. senatores) baade hos Gellius og Cicero bruges om ringere Raadsherrer, som intet curuliskt (ɔ: høiere) Embed endnu havde beklædt, og endnu ikke selv torde give deres Votum, men maatte rette sig efter de Andres Stemmer. Dette synes at forsvare den ovenanførte Afledning af pes; men meer er det da ikke heller; det synes kun. Af pedo (gjør Vind) vil vel Ingen aflede Ordet, skjøndt adskillige Pedanter ere meget vindige, saa at Pedant undertiden synes at være beslægtet med pedo og med crack-fart (see Nr. 36, Sp. 576!). I Analogi af det forhen Anførte kunde man maaskee aflede det franske manant (en Bonde; en Bondeknold ɔ: grov Bonde; et Drog i Almindelighed) af main (manus), Haand, som den, der har sin Styrke især i Hænderne. Dersom Pedant betydede en god Fodgænger, var Podagrist Pedantens Antipode; men, da hiint ikke finder Sted, kunne Podagrister gerne være Pedanter, og omvendt. (Proteus.)

— Cardinal Mazarin gik en Dag, for at blænde den store Hob, ind i Biskoppens Kirke i Noyon, og kastede sig ned paa Knæ for ham, for at modtage hans Velsignelse. Biskoppen, som dette Spilfegteri oprørte, sagde til ham i fortrydelig Iver: „Staa op! Christelig Ydmyghed er ikke lavt Kryberi. Jeg skænker Dem rigtigt nok gerne min Medlidenhed, men min Velsignelse kan jeg ikke give Dem." (K. Müchler.)

— Ingen var saa bange for et anatomiskt Theater, som den engelske Skuespiller Kelly. Men en Dag blev han af en Ven nødt til at besøge den berømte Saarlæge Wilson, der forestod et anatomiskt Museum. "Hr. Kelly er meget ængstelig, naar han hører tale om Anatomi," sagde hans Ven, da han havde forestillet ham for Wilson; — han vilde slet ikke ind til Dem." — "Nu!" — svarede Wilson; — "naar han faaer det Liig at see, som jeg nylig har købt, vil han sikkert ikke blive bange, men glæde sig hjerteligt." — "Kjø — kjø — kjøbt?" — stammede Kelly forlegen; — "Ja! i dette Dieblik, af en Mand, der altid forsyner mig dermed." — "Og hvorledes har De da faaet dem hid? — "Ihnu! med Posten. Og, de ere saa skjønne og friske. Maa jeg ikke tilbyde Dem det Ene af dem?" — Kelly blev bleg og traadte bestandigt mere og mere tilbage, indtil han naaede et Bord, der stod bag ved ham, og nær var falden. Han greb fat i Bordet, og hans Haand berørte det hvide, velfedede, iiskolde Bryst af — en Kalkunskhane, der tilligemed to andre nylig vare afleverede til Wilson. Men det kostede Skuespilleren Umag, at komme sig efter sin Skræk. Først efter nogen Tids Forløb kunde han overtale sig til at lade et af de smukke Lig pakkes i sin Vogn.

— Hesteveddeløb danne Paradeheste, som vi ikke trænge til, men ikke Arbeidsheste, som vi have behov. Hvortil da den megen Hestesnak? (Simplex.)

Das Dreiblatt.

Die Liebe, Freundschaft und der Wein
— So stimmen alle Dichter ein —
Sind Dinge, die das Herz erfreu'n,
Die Menschen selbst zu Göttern weih'n!
Und soll das Leben uns gedeih'n,
So muß im freundlichen Verein
Dies Dreiblatt stets beisammen sein.
Die Liebe waltet klar und rein
Im Himmelsglanz, schmückt Flur und Hain,
Und süß ist selbst der Liebe Pein.
Die Freundschaft mischt sich zärtlich drein,
Der Schwester ihren Schutz zu leih'n.
Sie wandeln Hand in Hand; allein,
Will eine Wolke trübend dräu'n,
So schwebt ein Feuergeist im Wein
Voll Götterkraft, sie zu zerstreu'n.

Friederich Bresemann.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 49. Tirsdagen den 19 Juni 1832.

Susquehanna.

(Efter en unævnt nordamerikansk Digter.)

Vil Du skue Susquehannastrømmens Gang,
Naar den viser os sin kækkeste Natur?
Kom da, naar den ud af Bjerget svulmer,
Og høit skummer i et lystigt Raseri,
Og, som Krigens vilde Ganger, hopper raskt,
Jublende i Kampens Kraft og Frihed!
Naar den styrter med sin Skat fra fjerne Kyst,
Som en Dykker ned i Dybets Afgrund,
Eller hviler, under Aarens Streifskud,
For i Bjergets Skygge lidt at slumre,
Eller strækker ud sin liliehvide Krop
Der, hvor Øens Birketræer græde!

O, kom her i Susquehannas Skygge,
Forend Vaarens Balsamduft forsvinder!
Forend Poplens Tulipaner falme
Ved dens høie, lufterige Leie,
Medens Sycamoren, mørke Ælmetræ
Og Acacien Øinene fortrylle!
Kløv'rens Aande dufter gennem Dalen,
Og den vilde Drue lugter yndigt,
Hyldeblomsten giver Luften Sødme
Og de skønne Fugle hist paa Træerne
Ved de vilde Skovens Melodier
Selv det haarde Hjerte fryde!

Du maa gaae til Susquehannas Høie,
...rend hendes Laurbær tabe deres Ild,
...ens med deres Duft de fylde Dalen,
...om de klæde med den rosenrøde Snee,
..., hvor ned paa Mos og Bregner drybber
...mmens tindrende Krystal fra Klippen.

Du maa klavre op paa Klippens stolte Pynt,
Kaste Blikket over denne skønne Strøm,
Eller vælge Dig den høi'ste Bjergtop,
Og i Sommerluften udstrakt, skue
Skov og Mark og Taarnspiir, sig da — er ei
Verden skøn dernede?

H. C. W.

Peer Snegl.

(Fortsat, see forrige Nr.!)

"Quid non possit amor?"
(„Hvad mægter Amor ei?" „Was thut nicht die Liebe?")

„Madame!" sagde han, i det han henvendte Talen til Md. Goodison, „det er ikke til den menneskelige Naturs Ære, at jeg maa sætte fuld Liid til, hvad vor værdige Vert har fortalt mig. Jeg vil ikke troe, at der gives halvt saa mange haarde Hjerter i Verden, som vi høre om; det er ikke fornuftig Tale til en Mand, som altid overtaler ham til at give Slip paa hans Haardnakkenhed; det er ikke saadant et Menneske, som jeg, nei! ikke engang saa god en Sagfører, som min Ven her," (i det han pegede paa Abrahams) „som kan indgyde et haardt Hjerte Medlidenhed; men, hvis jeg støder engang paa en vis Fader, som jeg ikke vil nævne, og jeg er tilbørligen forberedet paa at gaae ham imøde, da vil jeg vædde om Alt, hvad jeg eier, at jeg skal faae Bugt med

ham i en Haandevending. Seer De, naar jeg har blot de rigtige Creditiver i Haanden, saa skal det ingen Nød have." „Jeg veed nok, hvem De hentyder paa," svarede Md. Goodison, „men jeg forstaaer ikke ganske Deres Mening; hvad Creditiver sigter De til?" „Til de Mægtigste," sagde Peer, „som Naturen nogensinde frembragte ved sin Haand; denne unge Piges uimodstaaelige Dine; tillodes det mig blot at sige: „Denne Engel bønfalder Dem!" det Hjerte, som ikke rørtes ved Synet af hende, maatte være af Marmor." Constantia rødmede, og Alle syntes at glæde sig over Peer Snegls uventede Svar. Md. Goodison sagde, at hun frygtede for, at dette Forsøg vilde skuffe hans Forventning, hvorpaa han svarte: „I saa Fald har jeg en Tilflugt imod det Værste, der kan møde os. Der staaer en hyggelig, lille Bolig ved en Udkant af min Dyrehauge; den er forsynet med Meubler og i meget god Stand; der ligger en smuk Hauge ved den; Herr' Abrahams har seet den, og, dersom De vil tage den i Fæste af mig, skal jeg, som Herremand, ikke være saa haard, som en vis Een, De har havt at bestille med." Da Peer sagde disse Ord, saae Md. Goodison paa ham med et klogt og gennemtrængende Blik, saa at han standsede et Dieblik i sin Tale, hvorpaa han vedblev: „O, Madame, hvor De kunde gjore mig lykkelig! Den sidste Beboer af denne elskede, lille Bolig var min ypperlige Moder; hun tilbragte 2 Aar af sin Enkestand i den uden noget andet Selskab, end mig; jeg ønsker, jeg havde været hendes Omgang mere værdig, og mere istand til at drage Fordeel deraf; men jeg blev opdragen overmaade tvungent, da jeg blev meget holdt hjemme af min Fader, som gjorde det i en god Mening (Gud forbyde, at jeg skulde bebreide ham det!) og betroede min Underviisning til vor Sognecapellan, Præsten Bremses Omsorg, som er en ærlig Mand, der mener det godt med Alle; men, ach! jeg var en doven Dosmer, og han holdt mig ikke til Bogen. Imidlertid, hvordan jeg ogsaa er, indseer jeg dog mine egne Mangler, og deriblandt, haaber jeg dog, at man ikke vil regne Mangel paa Ærlighed og Oprigtighed." „Den Mangel kan Ingen mistænke Dem for," raabte Abrahams. „Forlad mig!" svarte Peer, „jeg er bange for, at Madame

Goodison ikke er tilfulde overbeviist derom; De troer dog vist ikke, Madame! at jeg kunde see Dem lige i Dinene, og ytre en Usandhed!" „Ingen kan see Dem i Dinene, min Herre!" svarte hun, „og vente at høre noget Usandt; det er Deres Ædelmodighed, som jeg ikke har forskyldt, der standsede min Tale." „Naar Alt kommer til Alt," vedblev Abrahams, „da skylder jeg Deres Ædelmodighed ligesaa meget, som nogen Anden, der er her tilstæde; thi, da De ikke en eneste Gang har omtalt min Constantias Navn i dette Tilbud, mærker jeg, at De ikke har isinde, at berøve mig begge mine Glæder paa een Gang." „Det er, fordi jeg ikke tør haabe," svarede Peer, „at jeg har Noget at tilbyde, som saa rigt begavet et Væsen vilde vise mig den Godhed at modtage. Jeg vilde gerne tilbyde hende den bedste Bolig, jeg eier; men der følger en Byrde med den, som, jeg mistvivler om, stemmer overeens med en saa reenset Smag, som hendes." „O Kærlighed!" sagde jeg ved mig selv, „Du er en herlig Lærer i Talekunsten!" Jeg lod mine Dine løbe rundt om Bordet; Peer gjorde det ganske Modsatte af, hvad en moderne, fiin Herre vilde have gjort ved Enden af saadan en Tale; han vovede ikke en eneste Gang, at løfte sine Dine op, eller at kaste et Blik paa den Genstand, han havde henvendt sig til; Constantias smukke Ansigt antog en Farve, som, jeg formoder, vore Damer, der sysle saa meget med circassiske Blomster (Sminke), ikke endnu have været istand til at efterligne, eller, om de kunne det, til at forandre saa pludseligen; thi, medens mit Die mynstrede det, gennemgik hendes Kind en Forandring, som Hofdamernes Kinder, der købe deres Rødme for Penge, ikke ere udsatte for; den hele Forandring blev ledet af det menneskelige Ansigts sande Beherskere og Malere, Beskedenhed og Følelse, og styret af Naturen.

Vort Selskab brød snart op efter denne Tildragelse. Peer og jeg begave os til vore Værelser paa Hønsetorvet, og Constantia faldt snart i den Slummer, som Sjælens Reenhed gjør saa rig paa Fred, Afholdenhed saa behagelig, og Hengivenhed i Guds Villie saa lykkelig.

Næste Morgen besøgte Peer mig, da jeg var staaen op; han havde ligget vaagen hele Natten,

men han klagede ikke over nogen Støi; den havde ikke forstyrret hans Ro.

Han tog et Morgenblad i Haanden, og hans Øine faldt paa Articlen, „Skuespil." Han spurgte mig om „Det hemmelige Ægteskab," som denne Dags Aften opførtes paa Drury-Lane-Theateret: „Er det et Lystspil?" „Ja," svarte jeg, „og ganske fortræffeligt." „Det har vel altsaa en lykkelig Ende," vedblev han. „Ja, tilvisse," svarte jeg; „en meget elskværdig Pige bliver hemmeligen gift til en fortjenstfuld, ung Mand, og ved Stykkets Slutning forsones begge Parter med deres Venner, og vorde lykkelige ved hinanden." „Og bliver Alt dette fremstilt paa Skuepladsen?" spurgte Peer. — „Alt dette, med mange flere Begivenheder, fremstilles paa Skuepladsen, og det saaledes, forsikrer jeg Dem, at det Eneste, som her overgaaer Skuespillernes Talent, er Digterens Snilde." „Det er i Sandhed, skønt! jeg gaaer, paa min Ære! derhen i Aften, ifald De mener, at Indgangen staaer aaben for saadan en Landsbyknold, som jeg er." — „De behøver ikke at frygte for Noget i den Henseende." — „Det er meget godt; er dette Lystspil over alle Lystspil ikke for Constantia? O, gid jeg havde blot den gamle Knurrepotte der! Hvad vilde jeg ikke give for at have hendes Bedstefader ved Siden af mig!" — Han var saa sysselsat med denne Tanke, og byggede saa vakre Luftcasteller, at jeg ikke kunde bære det over mit Hjerte, at forjage Trylleriet, ved at henkaste Anstødsstene paa Veien, skjøndt jeg havde Nok af dem, dersom jeg havde været tilbøielig til, at gjøre Brug af dem."

Peer Flink — (quantum mutatus ab illo! hvor forandret fra hiin Peer — Snegl!) ilede nu paa Kærligheds Vinger til Saint Mary Axe. Hvad for en Talekunst han der benyttede sig af, veed jeg ikke; men vist er det, han vendte tilbage med en Anmodning, som gjorde ham Ære, til Md. Abrahams og Constantia, om at følge med ham til Skuespilhuset, derfor jeg vilde paatage mig, at ledsage Selskabet; thi den ærlige Abrahams (skjøndt en inderlig Ven af Muserne, og ligesaa meget en Elsker, som hans Landsmand Shylock en Fiende, af Skuespil) var uheldigviis udbuden et andet Sted, og, hvad Md. Gowison angik, da havde Peer været snild nok til at op-

dage, at hun havde, paa sine egne Vegne, Noget at indvende imod Lystspillets Titel, skjøndt hun ikke misbilligede, at hendes Datter saae det.

Da vi havde spiist tidligen til Middag med Abrahams, begave vi os alle Fire til Theatret, og, medens Orchesteret spillede, satte vi os ganske sagte i den tredie Rad i en af de forreste Loger, hvor vi havde taget Pladse, Md. Abrahams paa den venstre Side af mig ved Skillerumsvæggen i Logen, og Constantia paa den anden Side imellem sin Beundrer og mig.

Der er noget vist Fængslende ved denne pludselige Glans, Scenens Udsmykkelse, menneskelig Skønhed og den Høitidelighed, som et kongeligt Theater fremstiller for enhver Tilskuer ved hans Indtrædelse. Hvad Indtryk maa Alt dette ikke have gjort paa dens Synsevner, som aldrig før har været paa saadant et Sted? Peer saae omkring sig med Forundring, og, havde der ikke været et Midtpunct for Tiltrækkelsen, hvortil hans Øine styredes af en Lov, der ikke er mindre uimodstaaelig, end Tyngdeloven, vilde deres excentriske Bevægelser ikke saa snart have standset. Det var vel ikke en af disse Aftener, da Huset var fuldt af en lystig og overgiven Mængde, som Bekendtgjørelserne om Theatret anmelde med saadan Henrykkelse, for at lokke den ene Skare af Tilskuere efter den anden til de følgende Skarers Fornøielse, for der at glæde sig ved en Storm af Bifald og Bravoraab, hvormed man lønner en Harlequins Puds eller en Gøglers Kragemaal; men det var et talrigt Selskab af fornuftige Væsener, som havde forsamlet sig til en Aandsnydelse, hvor Øret ikke stod Fare for at saares ved utidig Skemt, eller Forstanden for at føle Mishag ved Synet af Galskaber.

Peer var henrykt af Lystspillet, og interesserede sig snart levende for Lovewell og Fanny, ved hvis sørgelige Stilling han gjorde mange naturlige Bemærkninger til sin skønne Nabo, og hun var paa sin Side opmærksommere paa Scenen, end den modernt fine Levemaade tillod. Lord Oglebys Fremstiller foruroligede ham i Begyndelsen noget, og han hviskede til mig, at han haabede, den lystige, gamle Mand var i Grunden ikke saa syg, som han syntes at være; „thi jeg er sikker paa," tilføiede han, „at han vil være den bedste Skuespiller af Verden, naar han gjenvinder

sin Helbred, siden han endog forsvarer sin Post saa godt nu, da han er Døden saa nær." Jeg beroligede hans Hjerte ved at forsikre ham, at hans Sygdom var lutter Opdigtelse, og at denne gamle aflægs Invalid, naar han havde afvadsket Rynkerne i sit Ansigt, var ligesaa munter og livelig, som den Bedste; „ja," tilføiede jeg, „og i sin sande Charakter oven i Kjøbet en af de Bedste." „Det er mig kært; det er mig hjerteligen kært," svarte Peer, „jeg haaber, at han aldrig maa faae halvt saa mange Sygdomme, som han foregiver at have; men det er ret forunderligt, hvad somme Mennesker ere istand til at gjøre."

I Mellemacten mellem første og anden Act traadte en gammel Mand med et alvorligt Senatoransigt, i en fuldstændig Dragt af pupurrødt Ratin,*) og en hvid Perruque, med flagrende Lokker, alene ind i Logen, og, da han saae efter en Plads, bemærkede jeg med Fornøielse, at de unge Dagdrivere i Baggrunden af Logen viiste saa megen Agtelse for hans Alder og Person, at de vege tilside for ham, og viiste ham en Plads, der var tilovers, paa vor Bænk, som han nærmede sig, og, efter nogle Undskyldninger, der sømmede sig for en Mand af god Opdragelse, satte han sig i samme Række, som vi.

Hans Øine ydede Constantia den Hyldning, som selve Alderdommen ikke kunde negte hendes Skønhed; han betragtede hende med mere, end sædvanlig Følelse og Opmærksomhed; han iagttog enhver Leilighed som tilbød sig, til at tale med hende af og til ved en Sceneforandring eller en Skuespillers Bortgang; han spurgte hende om hendes Mening om Skuespillerne og Lystspillet, og ved Actens Slutning sagde han til hende: „Jeg tør næsten paastaae, min unge Dame! at De ikke er fornøiet med Titelen paa dette Lystspil." „Jeg vilde ikke være fornøiet med den," svarte Constantia, „dersom Forfatteren havde i dette Stykke tegnet en ubøielig Faders unaturlige Charakter." „Et eneste saadant Uhyre i en Menneskealder," sagde Peer, „er allerede en for meget." Da jeg hørte disse Ord, bemærkede den Virkning, de gjorde paa Manden, og bragte den i Forening med hans Sindsbevægelse ved visse Leiligheder, da han betragtede Constantias Ansigtstræk med spændt Opmærksomhed, opstod der en romantisk Tanke i min Sjæl, men som jeg holdt for mig selv, nemligen, at vi muligen kunde være i Selskab med Md. Goodisons Fader, og at Peers prophetiske Ønske virkeligen var gaaet i Opfyldelse. Da det ved Stykkets Slutning opdages, at Fanny er en givt Kone, og Faderen i Forbitrelse, tilraaber hendes Mand: „Lovewell! De skal strax forlade mit Huus, og De, Madam! skal følge ham" — kunde Peer ikke holde sig tilbage fra at udraabe: „O, det forhærdede Uhyre!" — men, medens disse Ord endnu vare paa hans Læber, svarte Lord Ogleby strax Faderen med de Ord, som et godt Hjerte indgav ham — „Og, dersom de gjøre det, vil jeg modtage dem i mit," hvorpaa Huset gienlød af et levende Bifald, og Constantia, hvis Øine fyldtes af Følelsens og Taknemmelighedens Taarer, benyttede sig af den almindelige Støi, for at henvende sig til Peer, og, uden at Nogen hørte det, meddeelte hun ham den Bemærkning: „Dette er et Udbrud af Ædelmodighed, som jeg ikke kan andet, end høiligen bifalde, da jeg har et Exempel for mine Øine, som overtyder mig om, at Sligt er til i Naturen." — „Forlad mig!" svarte Peer; „jeg finder Intet i denne Ytring, som fremkalder mit Bifald. Enhver vilde handle, som Lord Ogleby handler; men der lever kun en eneste Fader, som var istand til at spille samme Rolle, som den umenneskelige Sterling, og jeg ønsker, at den gamle Goodison sad her ved Siden af mig, for at han kunde see et Aftryk af sine egne hadefulde Træk." Jeg mærkede tydeligen, at den Fremmede, som sad tæt ved Peer, hørte dette Svar; thi han for pludseligen op, hvilket rystede hans Legem, raabte, i det han kastede et vredt Øiekast paa ham med Eet: — „Min Herre!" — og, i det han ligesaa hurtigen fattede sig igjen, standsede han i sin Tale, og beed Læberne sammen i ærgerlig Taushed. Dette havde Peer ikke bemærket, der ved disse Ord, som, han troede, vare henvendte til ham, vendte sig om, og sagde i en mild Tone — „Talte De til mig, min Herre?!" og, da de

*) Et Slags Stof, som var meget brugeligt i Cumberlands Tid i England, og i Frankerige, hvor det kaldtes Ratine. Overs. Anm.

gamle Herre ikke svarte, bemærkede Ingen, uden jeg, hvad der foregik.

(Fortsættes.)

Theatret.

Fredagen d. 15de Juni, d. A. blev paa det kongelige Theater, efter Forlydende, til Fordeel for Herr' Bauer, for fuldt Huus givet: Mødet paa lange Linie, eller Reis ikke med Dampskibet, originalt Lystspil i 2 Acter af Herr' A. L. Arnesen. (Første Gang). Planen til dette Lystspil er ikke slet anlagt og udført, og Knuden løses paa en tilfredsstillende Maade; General-Krigscommissaire v. Allens, Frøken v. Seedorphs, [illegible]g især Kamm[illegible]junker og Lieutenant de Blæres [illegible]harakterer ere [illegible]get godt tegnede; og Stykket [illegible] nogle træffende [illegible]ituationer og Dialogen ad-[illegible]lige vittige Indfald; men den Sidste er desvær-[illegible] paa mange Steder [illegible] for langt udspunden [illegible] opfyldt med den Snik[illegible]k, man ofte støder [illegible] i halvdannede, unge [illegible]nneskers Samtaler, [illegible]n som Digteren, hvis Pligt [illegible]er, at idealisere, bør lægge i Munden paa en [illegible]ie og Frederik Allen og en Adolf Werner, der [illegible]ndre Leilig-[illegible]r røbe saa megen Dannelse. [illegible] sagt, Li-ne i Mødet paa Lange-Linie (ikke [illegible]-Linie [illegible]; thi af den seer man kun et kort Styk[illegible] med [illegible]rantaine-Huset) ere for lange. Naar [illegible] Stykkes 2 Acter, som medtage 2 Timer, forkor-te[illegible]saaledes, at de udfyldte 1½ Time, vilde de sik-[illegible]vinde udeelt Bifald. Sammenspillet var, i Hele taget, ypperligt, og Skuespillerne gjorde [illegible] hvad der stod i deres Magt, for at frelse [illegible]et. Den Tone i Stemmen, [illegible]r nærmede [illegible]Hyl, som Herr' Rosenkilde havde an-[illegible]bragt i [illegible]neral-Krigscommissairen, v. Al-len[illegible] Rolle, gjorde ingen god Virkning. Jfr. He[illegible]g var, som hans Datter, Julie, [illegible]t vakker, Herr' [illegible]olst som hans Søn, Frederik, upaa-klagelig, og Herr' Stages Spil, som Adolf Wer[illegible]re (hans Elskertid paa Scenen [illegible]er for-[illegible]", [illegible]for han burde afløses af Herr' Niel-sen eller Herr' Seemann), røbede umiskjendelig Flid og Talent. — Fru' Heiberg var, som Frø-ken Emilie v. Seedorph, meget elskværdig; hun gav denne Rolle med al den Fiinhed og Skjelmsthed, som Digteren har lagt i den, og som ere hende saa eiendommelige. — Som Kam-merjunker og Lieutenant de Blære, var Herr' Phister, for at bruge et af Herr' v. Allens Udtryk, „utilladeligt" deilig. Denne Cha-rakter har Digteren tegnet ganske ypperligen. Det er en levende Satire paa en hjernetom og pungriig Bagatellejæger af en Kammerjunker og Officier, i Grunden et godt følle Skrog, men flau og uvidende, meget forlegen i Selskab med dan-nede Mennesker i dette Ords egenlige Forstand, og meget forelsket i sig selv og sine egne Flauheder, som han kalder Vittigheder, og en Mandsling, hvis Conversation dreier sig om Veiret, Paraden, Paro-len, Spidsrodsløben, Uniformer og Heste. Herr' Phisters Udførelse af denne Rolle med alle dens Nuancer, inclusive til det lyse Hovedhaar og de mørke Knæbelsbarter, var et fuldendt Kunstverk, som fandt lydelig Erkendelse hos Almeenheden. — Adskillige Scener vandt Bifald, men ved Stykkets Slutning overdøvedes Klapperne af en meget stærk Hyssen, og næppe vil dette Lystspil, som maa vige Pladsen for den samme Digters „Intrigue ved Morskabstheatret" og den, desværre! paa Grund af politiske Conjuncturer, kun een Gang givne „Poet i Aabenraa, holde sig paa Repertoiret, med mindre det forkortes betydeligen.

Derefter gaves Jacob Skomagers Nattevandring, en Episode af Dragedukken, hvori Skomageren, Jacob Olsen udførtes af [illegible]err' Holm, Urtekræmmeren af Herr' [illegible]s, Gæsterne af de Herrer Bauer, Her[illegible]løw senior og Cetti, Verten af Krag, Schneider, og Vægteren af Herr' [illegible] Denne Episode udførtes med meget Liv og et [illegible]nligt Sammenspil. Især udmærkede sig Herr' [illegible]lm, som Skomageren, og Herr' Has [illegible] sig selv, som Urtekræmmeren. Der var ha[illegible] sin rette Hylde. I Grunden troer Anm., [illegible] Herr' H. er af Naturen mere Ko-miker, end Tra[illegible] Gid Directionen dog vilde forskaane os of[illegible]for ham i Sørgespillet! — Herr' Cetti va[illegible]enne Aften saa „tilladeligt"

pæreful, som muligt; men — det skulde han da ogsaa være. — Episoden vandt levende Bifald. Naar mon vi engang skulle see den hele „Dragedukke" paa Scenen? Det maa Directionens hellige Treenighed vide.

Til Slutning opførtes: Hovmæsteren i Knibe, Vaudeville i 1 Act af Mélesville, omarbeidet og localiseret af Herr' Skuespiller Overskou (Første Gang). Uagtet Herr' Overskous egen, originale Vaudeville, „Kunstnerlivet", indeholder det egenlige Fædrenelandske, noget i hver dansk Aand og hvert danskt Hjerte med ægte Vittighed, Humor og Jovialitæt Indgribende, og maaskee, med Hensyn baade til det Hele og dets enkelte Dele, er det ypperligste, dramatiske Verk, hans Musa endnu har frembragt, hvorved han fra en Underskov ved Thalias Tryllesmiil forvandledes til en Overskov, — maa man dog indrømme, at hans Omarbeidelse og Localisation af ovennævnte mélesvillesķe Vaudeville hævder med Ære sin Plads ved Siden af hans egen. Planen er lidt mere compliceret i „Hovmæsteren" end i „Kunstnerlivet," men den samme spillende Vittighed, den samme siæleglade Humor findes i hiin, som i denne. Julius' hemmelige, fireaarige Ægteskab med Amalia Rosensteen, som endog har skænket det unge Menneske, der endnu har en Hovmæster, som lærer ham Latin og Græsk osv., en lille Søn; Hovmæsterens, den gamle Studiosus Tranes, pedantiske Væsen, Godmodighed, Frygt og Afsky for de forføreriske Qvinder, disse Uhyrer, der ere Menneskeslægtens Ulykke og Fordærvelse, hans Skræk, da han faaer Julius' Hemmelighed at vide; den Tjenstagtighed, hvormed han skjuler Amalia i et af Værelserne, hvortil han har Nø- len; hans Forlegenhed, da Ane opdager, at ,se, har et Fruentimmer skjult hos sig; hans Ær da da Ane røber ham; hans ulykkelige Situa telle" han kommer ind fra Haugen med „en ham at under Chenillien, som Baronen be r sig tilkomme frem med, og som endeligen ; alt dette syne, som Julius' og Amalias lille t os at an- og meget Mere, som Rummet mag, udstyret føre, sammenkædet med Kunst og ntre og smukke med træffende Vid og Lune, med med et udmær. Couplets til livfulde Melodier,

ket Sammenspil, kunde naturligviis ikke andet, en interessere Almeenheden i høieste Grad. — Her Hvid, som Baron Stjerneskjold, Her Bauer, som hans Søn, Julius, og Jfr. Ke som Amalia Rosensteen, bidroge Alt, hvad d stod i deres Magt, til Vaudevillens Forskønnelse især var Herr' Bauer meget vakker. — M Larcher, som Ane, en Broderdatter af Gartn ren paa Baronens Gods var meget elskværdig, o gav sin Rolle med al den Naivitæt, Skelmskh og Godmodighed, som ere Særpræg i Anes Ch rakter. — Som Hans, Tranes Gudsøn, var Her Phister meget jovialsk og naiv, og — hve kunde han bedre vælge til sin Viv, end M Larcher? Især var han ypperlig i Scenen me Ane, hvor han over sig i at kysse og omfavn hende, eller „at lære Ane Latin," som denne ka der det, da de overrumples af Gudfaderen — og den herlig Duet med Ane omtrent i Vaudevillen Midte. — Men — — — Her Rosenkilde som Trane!! Hvo kan skildre dette fuldendt Kunstverk, som det fortjener at skildres! Her bring Glæde og Beundring ritiken til at forstumm Bort med Haanden a Maleriet! — At den Vaudeville, og dens e Stjerner lønnedes med st mende Bifald, og at den Ældste af alle Kamm junker-Blærerne æ rede Huset og de Blære n sin Nærvære er en Selvfølge.

Chraahnsintis.

Sk uespillet og Romanen.

Disse tv ende Digtarter ere, eller bør, et Mindste, v ære Copier af det virkelige Liv; i Henseende til dem, gjælder netop det Mo e af, hvad d r gjælder om andre Copier; dis ør være deres Originaler troe, men hine mag kke være det, eller maae, i det Mindste, ikke v det for meget. De skulle vistnok være A inger af det pr vate eller offentlige Liv; men Afbildning r maa dannes, rundes og mod ificeres af Digteren , saa at man vel gjenkender O alens Hoved ræk, men tillige seer Digterens e skabende Kraft i dem; ellers er de blot tø Skeletter. Det gaaer med dem, som med Cop af store

Maleres Originaler; i Efterligningen maa Efterlignerens Originalitæt eller Eiendommelighed afspeile sig. Det er det, man kalder, at idealisere; thi der fremtræder Digterens eget Mynsterbilled (Ideal), forbundet med det virkelige Livsbilled. Vi see, hvorledes hans egne Ideer forbinde sig med Virkeligheden, som de omdanne i samme Dieblik, som de læmpe sig efter den. Naar dette ikke finder Sted, er Romanen ligesaa lidet, som Skuespillet, et Digt, og kun ved Idealisation faaer denne, af den sande Histories alt for ivrige, og stundom blinde Tilhængere foragtede, Digtart høiere Værd. Den er følgeligen Livets idealiserede Historie, og, medens Historien undertiden fremstiller en Række af Usandsynligheder, som frister os til at kalde den romanagtig, skal Romanen netop søge, at bortfjerne al Usandsynlighed, ved at løse Gaaden paa en let Maade, der tilfredsstiller baade Fornuften, Moralen og den æsthetiske Sans eller Smagen. Det er altsaa en Selvfølge, at der med den, ligesom med Skuespillet, maa forbindes en reen moralsk Tendents, eller, at Dyden maa være den seirende Genius. Dette er en Hovedbestanddeel af det sandt Romantiske (heelt forskjælligt fra det Romanagtige). For saavidt har ogsaa den gode, classiske Roman ved første Diekast Fortrin for den sande Historie, hvori Dyden saa saare sjeldent er den seirende Genius; men dette Phænomen er en Følge af Forsynets Planer, der saa ofte overstige vor Fatteevne, medens vi, ved nærmere Betragtning, maae erkende eller ahne, at en høiere Magt gjør eller vil gjøre i Historien tidligen eller silдigen det Gode til det Ondes Frugt.

Ingen Videnskab staaer i nøiere Forbindelse, og bør forenes nøiere med Moralen, end Æsthetiken, da Tænkemaaden," som afdøde Biskop Bloch siger i Indledningen til sin Oversættelse af Xenophons sokratiske Mærkværdigheder, „af en rigtigen dannede Smag modtager visse blide Indtryk og varme Følelser for aandig Skønhed og moralsk Fuldkommenhed." Det, som giver den gode Roman Fortrin for strenge Moralsystemer, abstracte Læreregler, blodig Krigshistorie og rænkefuld Politik, er den Livfuldhed og Aands- og Hjerterigdom, hvormed Sandhed og Smag i den skilDre Menneskedyd, hvorved de indtage baade Forstanden og Følelsen. Naar Romanen opfylder dette

Diemeed, da gjælder om den ligesaavel, som om gode Levnetsbeskrivelser af udmærkede Mænd i den sande Historie, hvad Seneca har sagt saa rigtigen og saa skønt: „Longum iter per præcepte, breve et efficax per exempla." (Læreregler føre os langsomt, Exempler hurtigen og med Kraft til Maalet.)

Slægtskabet mellem Skuespillet og Romanen er ligesaa øiensynligt, som det mellem Historien og Romanen. De ere alle Tre Søstre; men Historien er den Ældste og Ærværdigste; thi dens store Forfatter er Guddommen, hvis Aand aabenbarer sig allevegne i den. Philosophien, Religionen, (eller Moralen), Poesien, Historien og Sproget ere Fornuftens og Phantasiens Døttre, og Romanen og Skuespillet ere kun to af Poesiens mange og mangehaande Former. Den sande Roman og det sande Skuespil ere Væsener af en høi Charakter, skøndt mindre høi, end Historien; de ere Verker af Mennesker, men af Mennesker, som Guddommen har begavet med skabende Kraft. Skuespillets Virkekreds er mere indskrænket, end Romanens, og af et Skuespil vil Romandigteren lettere kunne udarbeide en classisk Roman (mindes jeg jeg ret, var det Engel, som i sin Tid gjorde dette Forslag), end Skuespildigteren et classiskt Skuespil af en Roman, en Klippe, hvorpaa mange poetiske Skippere have strandet. Simplex.

En fornuftig, gal Mand.

En Lord, som hans Venner havde været nødt til at sætte i et Galehuus, var dog ikke gal nok til, at blive ufølsom for Opsynsmandens smukke Datter. Hans Excellents, som fandt Genkærlighed hos den lille Pige, lovede at ægte hende. Dagen blev bestemt, der blev lyst fra Prædikestolen, og de forlode Galehuset i en Kareth, for at blive viede. Da de kom i Kirken, førte Hans Excellents meget ziirligen sin Dame til Altaret, og Præsten begyndte Vielsen med de Ord til Excellentsen: „Vil De tage dette Fruentimmer til Deres Ægtehuustrue?" „Nei, nei! saa gal er jeg dog ikke!" raabte han, smørte Hæle, løb ud

af Kirken, og man fandt ham først længe efter. (Comic Tales, Lond. 1808, Vol. I, N. 6.)

s.

Blandinger.

— Det største Dampskib, som for Tiden existerer (idet Mindste i Europa), er det, som gaaer imellem Dublin og London. Dets Maskineri har 400 Hestes Kraft, og det rummer, paa trende Dækker, idet Mindste 600 Passagerer, for hvilke det har fire Spisesale, hvert med Borde til 150 Personer.

— Af en i New Monthly Magazine, April 1832, indført Notice for Cigarrygere, erfares, at Størstedelen af de i de tre Kongeriger solgte Cigarer (som der koste fra 8 Sh. til 13 Sh. pr. 100) ere fabrikerede af — Kaal- og Salatblade, som have ligget i stærkt Tobaksvand. Disse Cigarer sælges der almindeligen under Navn af hamborgske, marylandske og Virginia-Cigarer. Samme Bedrageri finder Sted med de saakaldte Cherutter, der, med faa Undtagelser, fabrikeres i England.

(Kp.)

— Aviser og Afvisere have nogen Lighed med hinanden. En Afviser betyder: 1) En, som viser Folk bort, som f. Ex. mangen Minister gjør ved en Supplicant, der undertiden har baade mere Hoved og Hjerte, end han, eller som mangen lastefuld Rigmand gjør ved den dydige Fattige; 2) en Steen ved Siden af Kørebroen, for at bortvise Vognene fra Rendestenen (nu paa mange Steder afskaffet); (gid der stod saadan en Afviser udenfor mange Menneskehjerter!) og 3) En, som viser Folk af Veien o: paa Afveie. Aviser vise ofte deres Læsere paa Afveie, eller bort fra Sandhedens Vei; man veed af Holbergs Peder Paars, at en Avisskriver er en Løgner, og over Ordet Journal (som i Grundbetydningen er det Samme, som en Dagavis, et Dagblad) har man gjort det tyske Akrostichon: „*Ich offerire und rede Nichts, als Lügen.*" Det var i den Tid, da Franskmændene regerede i Hamburg, og den saakaldte upartiske Correspondent førte Navn af Journal du Departement des Bouches de l'Elbe, da man i samme Avis skal have beværtet Almeenheden med adskillig digterisk Politik, for ikke at sige, Løgn.

(Støver.)

— Naar Stormænd stiæle flere tusinde Dalere fra Staten, eller, deres Medborgere, saa hvisker man kun derom i Krogene, og paa Prent tør Ingen gjøre Hentydning paa disse ædle Sjæle, som leve i uretfærdigen erhvervet Velstand og Herlighed; men naar en af de Smaae i sin Ungdom har spillet en lille Tyveknegts Rolle, og knebet nogle Bøger, nogle Rigsdalersedler o. s. v., saa glemmer man ham det aldrig, og, er han nu oven i Købet en satirisk Hund, og engang imellem enten af for stor Sandhedskærlighed eller Dadlesyge, eller paa Grund af Pengetrang, overdriver sin Satire, og er mere Digter, end Historiker, saa taler man høit om hans Tyverier, koger dem op hvert andet Aar, og finder det meget retfærdigt og ædelt at kaste ham dem i Næsen paa Prent, N. B. paa en forblommet Maade, fordi man ikke kan bevise dem.

(Simplex.)

— Naar der sidder et vittigt og kundskabsrigt Hoved paa en Tyveknegt eller en anden umoralsk Person, bør man yde hans Charakter Medlidenhed eller Foragt, men hans Snille Agtelse. Ligesaa bør man agte den ædle Dosmers Hjerte, og have Medlidenhed med hans Mangel paa Forstand; men, er han selvklog og indbildsk, er han en værdig Genstand for Satiren. Den første Sætning underskriver Fleerheden ikke; den Anden er den mere tilbøielig til at istemme.

(Simplex.)

— Gid alle Censorer (inclusive til Theatercensorer) maatte forpligtes til at anføre Grundene, hvorfor de slette ud, forkaste, forbyde o. s. v.!

(Simplex.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 50. Fredagen den 22 Juni 1832.

Sang.

(Frit, efter Slutningssangen i Shakspeares Love's Labour Lost, de første 6 Linier af hvert Vers efter den Mel.: „Og nu en Skaal for det elskte Køn").

Foraaret (som Gjøg):

1.

Naar Tusindskøn og Violer blaae,
Og Fruens Særker i Markesengen,
Og Springeklapper, som gule staae,
Med skjønne Farver udsmykke Engen,
Kukuk, som kender saa lidt til Smiger,
Og spotter givte Mænd, næsviist skriger:
Kukuk!
Kukuk! Kukuk! — O, frygtligt Ord,
For hver en Ægtemand paa vor Jord!

2.

Naar Hyrden fløiter paa Havrestraa,
Og Bondens Klokker er' muntre Lærker,
Naar Turtelduer med Kurren gaae,
Og Piger blege i Solen Særker,
Kukuk, som kender saa lidt til Smiger,
Og spotter givte Mænd, næsviist skriger:
Kukuk!
Kukuk! Kukuk! — O, frygteligt Ord
For hver en Ægtemand paa vor Jord!

Vinteren (som Ugle):

1.

Naar Iis paa Muren staaer, som en Hæk,
Og Hans forfrossen puster i Hænder,
Mens Ole Knuder til Kokken bær',
Og Melken frossen til Moer man sender,
Og Vinter jager bort alle Fugle,
Da tuder Nattens den styge Ugle:
Tuhu!
Tuhuhit! Tuhu! O, lystige Sang,
Me'ns Hans til Else gaaer Elskovs Gang!

2.

Naar Vinden Alting vi feie see,
Naar Præsten ei kan for Hoste læse,
Og Fuglen ruger sit Æg i Snee,
Og rød af Vinden er Marens Næse,
Og Vinter jager bort alle Fugle,
Da tuder Nattens den styge Ugle:
Tuhu!
Tuhuhit! Tuhu! O, lystige Sang,
Me'ns Hans til Else gaaer Elskovs Gang!

H. C. W.

Peer Snegl.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Saasnart Lystspillet var forbi, gik de Fleste i vor Loge ud i Gangen, og den Fremmede, som saae, at Bænken bag ved mig ikke var besat, forlod sin Plads og satte sig bag ved mig. Jeg var nu mere, end nogensinde før, sysselsat med den Tanke, at han var den gamle Goodison, og ønskede at overtyde mig, hvis det var muligt, om min Gisning var rigtig. Jeg gik derfor, under det Paaskud, at give Damerne mere Plads, tilbage til den Bænk, hvorpaa han sad. Efter nogle faa Ord, som Undskyldning, sagde han til mig, om

han, uden Fortrydelse, maatte spørge mig om den unge Dames Navn, som jeg nyligen havde forladt. Dette Forlangende opfyldte jeg strax, og, da jeg nævnte hendes Navn, forekom det mig, som syntes han forberedt paa at vente det. Han spurgte mig, om hendes Moder var Enke. Jeg bejaede det. „Hvor er hun nu, og i hvad Stilling?" — „Hun er nu i en meget velgjørende Mands Huus, som har reddet hende af den største Elendighed." — „Tør jeg udbede mig den Mands Navn, som har udøvet denne gode Handling?" — Jeg sagde ham baade hans Navn og Bopæl, beskrev i saa faa Ord, som jeg kunde, den Stilling, hvori han havde fundet hende og Constantia, talte kort, men med Varme, om hans Charakter, og undlod ikke at anføre saa mange Omstændigheder om min Ven, Peer, som jeg ansaae nødvendige; til Slutningen navngav jeg mig selv for ham, og gjorde ham bekendt med min lille Andeel i Forhandlingen. Han takkede mig for disse Meddeelelser i meget smukke Ord, og sagde derpaa, efter et kort Ophold, hvori han syntes at være meget forlegen:

„Jeg føler, at jeg maa stille mig selv i et ufordeelagtigt Lys, naar jeg siger Dem, at jeg er Fader til dette unge Fruentimmers Moder; men, dersom De ikke selv er Fader, kan De heller intet Begreb gjøre sig om en Faders Følelser mod et ulydigt Barn, og, dersom De er det, haaber jeg, at De ikke har erfaret, eller nogensinde vil erfare, hvad jeg har følt. Jeg vil derfor ikke udvikle det nøiere! Jeg har nu besluttet, at see min Datter, og jeg haaber, at De vil gjøre mig den Tjeneste, at forberede hende paa mit Besøg. Jeg ønsker, at det maa finde Sted imorgen, og, dersom De ingen Indvending forudseer, ønsker jeg, at vort Møde maa skee i hendes Velgjører, Herr' Abrahamses, Huus; thi denne, efter Deres Skildring, saa værdige Mand har jeg mange nødvendige Undskyldninger at gjøre, og jeg skylder ham mere Erkendtlighed, end jeg er istand til at yde ham; for Dieblikket maa jeg bede Dem, at De ikke vil sige Noget om mig her."

Paa alle disse Puncter gav jeg ham tilfredsstillende Svar, og bestemte Kl. 12 næste Dag til Mødet; han tog derpaa et Chagrinsfouteral op af sin Lomme, som han gav mig i Haanden, med de Ord, at, naar jeg vilde sammenligne Ansigtet, som gjemtes deri, med Constantias, vilde jeg ikke undre mig over den Bevægelse, som en saa stor Familielighed havde sat ham i; det var et Portrait af hans afdøde Kone, da hun var paa Constantias Alder; det første Blik, han havde kastet paa hende, havde gjort et stærkt Indtryk paa hans Hjerte; han kunde ikke vende sine Dine fra hende; hun var virkeligen en fuldendt Skønhed; han havde aldrig seet Noget, han kunde sammenligne med hende, uden det Sidestykke til hendes Billed, som jeg nu havde i min Haand; han bad om, jeg vilde beholde det i min Varetægt, til vi mødtes næste Dag; „maaskee," tilføiede han, „Synet deraf vil opvække en veemodig Følelse i mit stakkels, forstødte Barns Hjerte; men jeg tænker ogsaa, at det vil glæde hende, naar De rækker hende det, som et Pant paa min Forsoning og gjenfødte Kærlighed."

Her zitrede hans Stemme, hans Dine fyldtes med Taarer, og, i det han heftigen trykkede min Haand mellem sine Hænder, besvor han mig, at mindes, hvad jeg havde lovet, og ilede ud af Huset.

Da jeg skildtes fra den gamle Herre, mærkede jeg, at Md. Abrahams ønskede at tage hjem, da Heden i Theatret havde været hende til Uleilighed, og jeg førte derfor hende og Constantia strax til Vogns. Paa Hjemveien fortalte jeg dem den Samtale, jeg havde havt med Herr' Somerville. De forskjellige Virkninger, den havde paa mine Tilhørere, vare, som jeg kunde vente mig af deres forskjellige Charakterer; Constantias blide Sjæl fandt Lindring i Taarer; hendes taknemmelige Hjerte udgød sig i Lov og Tak til Forsynet; Md. Abrahams glemte sin Hovedpine, priste sig lykkelig, at hun havde formaaet Md. Goodison til at tillade hendes Datter, at besøge Theatret, erklærede, at hun havde ahnet, der vilde indtræffe noget Lykkeligt der, ansaae Lystspillets Titel for et heldigt Forvarsel, lykønskede Constantia gjentagne Gange, og bad, om [illegible] maatte være hende tilladt, at fortælle sin Mand hjemme disse glade Tidender; Peer g[illegible] Fordring paa en Andeel af Spaadommen li[illegible] godt, som Md. Abrahams; der foregik [illegible] vist Noget i hans Tanker, da Somervil[illegible] ved Siden af ham, som just ikke var en e[illegible] Opdagelse, men dog lignede den meget; han

en Drivt til at give ham en eller to Stikpiller i Anledning af Sterlings Charakter og han var ganske sikker paa, at, hvad han ytrede om den, havde bragt ham til, at udskrige sit: „Min Herre!" og han vilde aldrig være bleven røbet, naar han ikke havde været der; han ytrede endog nogle lærde Bemærkninger om den gode Virkning af Skuespil, at de give Samviddet Snærter, skjøndt jeg tør paastaae, at han havde Jeremias Collier i Tankerne dengang; kort sagt, naar den hebraiske Dame og den christne Herre fik deres Parter, blev der Lidet eller Intet tilovers til min Deel ved dette Arbeid, hvorfor jeg ogsaa nøiedes med, at formane Constantia til, at underrette sin Moder om det Passerede, og anbefalede Md. Abrahams, at indskrænke hendes Meddelelser til hendes Mand, og lade Constantia afgjøre Sagen med Md. Goodison.

Da vi kom hjem, fandt vi den ærlige Jøde alene, og overraskede ham, førend han ventede os; Md. Goodison var gaaen tilsengs, da hun var lidt upasselig; Constantia gik ikke ind i Salen, men ilede strax op til hende; Md. Abrahams lod sin glade Tunge løbe alt, hvad den kunde, og gav os den gode Efterretning med en Klang og saa mange Variationer, at jeg, paa min Side, ikke behøvede andet, end at rette nogle faa Fyldekalks-Feil i Spillet, som vare beregnede paa at forbedre Fortællingen i alle Henseender, medens de forringede dens Sanddruhed. Da hun paa en anstændig Maade var bleven færdig med sin Fortælling, huskede hun paa, at hun havde Hovedpine, og forlod os ganske tilbøielige til Medfølelse, hvad denne Sygdom angik.

Næste Dag var bestemt til et forsonende Møde mellem Md. Goodison og hendes Fader. Peer, hvis naturlige Ligegyldighed nu havde begyndt at vige for den virksomste af alle Lidenskaber, var bleven sat i saadan en Bevægelse af Dagens Begivenheder, at vi ikke snarere havde forladt den ærlige Abrahams, førend han begyndte, at ytre sin Mening om vort lykkelige Møde med den gamle Herre i Skuespilhuset; han syntes meget tilbøielig til at skrive nogle Tilskyndelser, som han syntes at have følt, da han fik saa stor Lyst til at gaae i Theatret, paa Skæbnens Regning, og ytrede med megen Alvor, at han var gaaen der

i fuldkommen Overtydning om, at der vilde møde ham noget Lykkeligt. „Jeg burde, i Sandhed," sagde han, „glæde mig ved den lykkelige Gang, Tingen nu har taget, og jeg glæder mig ogsaa; men det vilde have frydet min Sjæl ubeskriveligen, om jeg havde kunnet udføre den Plan, jeg havde lagt til Md. Goodisons behageligere Stilling; nu vil hun ikke længer trænge til min Bistand; min lille Hytte skal aldrig have den Ære, at modtage hende; alle disse Planer ere forsvundne; ogsaa Constantia vil blive et rigt Parti; hun vil faae høiere Udsigter i Livet, og ikke mere tænke paa mig, eller, om hun gjør det, er det ikke at formode, at hendes Bedstefader, som forbitredes saa meget over sin Datters Parti, vil lade hende begaae samme Feiltrin." Jeg maa tilstaae, jeg var saa aldeles enig med min Ven i hans Slutningsbemærkninger, at jeg ikke kunde gjøre Andet end raade ham, at oppebie Udfaldet, og imidlertid anbefale sig saa godt, han kunde, hos Herr Sommerville, Constantias Bedstefader. Kunsten og Opdragelsen havde vel ikke bidraget meget til Peers Dannelse; men Naturen havde gjort desmere til hans Fordeel; den havde givet ham et veldannet, skjøndt ikke meget smukt Legem, og høist interessante Ansigtstræk, med saa træffende Særpræg af Velvillighed og aabenhjertig Ærlighed, at man kunde sige: „Han bærer sit Hjerte i sit Ansigt;" uagtet der var en vis Træthed udbredt over hans hele Væsen, der var en Virkning af lang Vane, rørtes hans følende Hjerte dog altid strax ved den første Opfordring, og ved saadanne Leiligheder mærkede Ingen, at han ikke var bleven opdragen i Chariternes Schole; han lagde da et vist „Jeg veed, ei hvad" for Dagen, som de ikke kunne lære os, og som ene Naturen i sine lykkeligste Dieblik kan yde Mennesket.

(Fortsættes.)

Theatret.

Tirsdagen, d. 19de Juni d. A. gaves den 5te Sommerforestilling for fuldt Huus, efter For-

lydende, til Fordeel for Fru' Heiberg. Den aabnedes med et Fragment af Göthes Faust, oversat af de Herrer, Prof. J. L. Heiberg og Cand. juris Hertz. I dette Brudstykke af den, for et Par Maaneder siden hedengangne, ælderstegne Digterkonges ypperlige, dramatiske Digt, udførtes Faust af Herr' Holst, Mephistopheles af Herr' Winsløw jun., og Studenten af Herr' Overskou. Uagtet Sammenspillet af disse 3 eneste Personer i Fragmentet var ganske fortræffeligt, modtoges det dog med sparsomt Bifald, hvilket man tilskriver deels Fragmentets Korthed, og deels den Omstændighed, at dette geniale Aandsarbeid hører til en Classe af Digtninger, som ikke er beregnet paa den store Hob.

Derefter fortalte Krigsraad Perlekjærs Gaardskarl, Niels, i Herr' Phisters Person, efter Herr' Prof. Heibergs Indskydelse, Indholdet af den Stumme i Portici. Scenen forestilte den af Vaudevillen, Køge Huuskors, bekendte Gade i Køge. Niels, som er kommen tilbage fra København, hvor han har været inde at besøge den unge Grønmeier og hans Kone, er nu meget forlegen for at fortælle Herr' Doctor Blase det morsomme Tøieri, som han har seet paa Comeien paa Hallandsaas; men, da Herr' Blase ikke indfinder sig, beslutter han at more sig selv og Publicum med denne Fortælling. Han fortalte nu, hvorledes Fru' Grønmeier havde givet ham 3 Mark til Comeien til Galleriet, hvorledes han for disse 3 Mark ikke fik Andet, end et lille Stykke Karduuspapir, som imidlertid giver ham Leilighed til at faae Plads i den store Baas, hvorfra han da seer noget morsomt Tøieri, som han kalder: „Den Døvstumme i Portugal". Han hensætter i denne komiske Fortælling Scenen paa Garnisonspladsen og Skovshoved, gjør Masaniello til Mads Ihiel, (som er en Karl, der har slaaet saamange Folk ihjel,) og Fenella til Jomfru Nille, indblander i sin Historie en Underofficier, de 32 Mænd, en Viinkælder, en Ildebrand, en Brandmajor og mange andre pudseerlige Raritæter, og slutter med, at da Forhænget faldt sidste Gang, gave de sig Alle nede i Baasene til at skrige: „Brand! Brand!" (ɔ: Bravo!); men

„ded havde ikke Noget at betyde, ikke ded"; hvorpaa han da gik ud af den store Baas, og, da han saa kom ud af Comeichuset, stillede han sig ved Hesten paa Hallandsaas, og green ret af Hjertens Lyst ad det løierlige Tøiri. Da Blase imidlertid endnu ikke havde indfundet sig, begyndte han forfra paa Fortællingen igjen, men, da han havde fremført nogle faa Ord, faldt Tæppet, og min gode Niels, som stod imellem det og Lamperne, blev ganske forskrækket, troede, at det var Køge Huuskors, der spøgede, og styrtede ind bag Tæppet paa Scenen. At denne jovialske Fortælling, fremsagt af vor ypperlige Komiker, Herr' Phister, blev modtagen med levende Bifald, kan man nok forestille sig.

Til Slutning gaves: Et Feiltrin, Drama i 5 Acter, af Scribe, oversat af Herr' Prof. J. L. Heiberg. Vi henholde os til vor Anmeldelse af dette Drama i Nr. 46 af dette Blad.* Sammenspillet var ligesaa fortrinligt, som Tirsdagen, d. 5te Juni, og Fru' Heiberg (Clara Viller) blev ved sin første Indtrædelse i Stykket modtagen med levende Bifald, som adskillige Gange siden tildeeltes hende, som Løn for hendes geniale Kunstfremstilling, hvorved hun denne Aften næsten overgik sig selv ved en ligesaa dybt gennemtænkt, som dybt følt Afbildning af en aand- og hjerterig Sjæls Anger. Efter Stykkets Slutning fremkaldtes Kunstnerinden 4 a 5 Gange af Parterret med Bifaldsklap, men, da de sceniske Kunstneres Fremtrædelse efter en saadan Fremkaldelse ikke er tilladt paa vor Skueplads, kunde hun ikke følge denne høist smigrende Opfordring. — Flere af Kongehu-

---

* Det i Nr. 46, Sp. 732, L. 21 og flg. Anførte rettes saaledes: „Især sagde den Sidste ganske fortræf[feligen], feligen, som Svar paa det Spørgsmaal, om hend[es] forrige Elsker vilde tage Livet af sig, siden hun v[ar] saa bedrøvet for ham: „Nei, meget værre, end d[et], han vil — givte sig." Det er altid godt, at m[an] retter sine Feil itide, da man ikke kan vide, [hvor] snart Kunstdommernes Olding og Nolling, f. s. [Ca]carstensen, kunne komme paa Nakken af En[...]

sets Medlemmer beærede denne Forestilling med deres Nærværelse.

Chraahnsintis.

(Meddeelt.)

Franske Kongers Maitresser.

	Maitressers Antal.		Maitressers Antal.
		Transport	34
Childerik den 1ste ...	1	Johan den gode ...	1
Clodvig d. 1ste ...	1	Carl d. 6te den meget elskede	3
Clotar d. 1ste	5	Carl d. 7de	3
Gontram	3	Ludvig d. 9de den kloge	5
Clotar d. 2den	1	Carl d. 8de	2
Theodebart	1	Ludvig den 12te Folkets Fader	2
Chilperich d. 1ste ..	1	Franz d. 1ste	8
Cherebert	2	Henrich d. 2den ..	4
Dagobert d. 1ste ..	3	Carl d. 9de	2
Pipin d. store	2	Henrik d. 3die	5
Carl Martel	1	Henrik d. 4de	60
Carl. d. store	6	Ludvig d. 13de ...	2
Lothar d. 2den	1	Ludvig d. 14de ...	15
Carl d. 2den	1	Ludvig d. 15de ...	30*
Ludvig d. 2den ...	1	Napoleon	12
Robert den fromme	1	Ludvig d. 18de ...	3.
Philip d. 1ste	1		
Philip d. 2den ...	2		
	34 M.		191 M.

Altsaa 34 Konger have holdt 191 Maitresser.**

---

* Deriblandt Pompadour og du Barry.

** Var det gaaet retfærdigt og oekonomiskt til, var der ikke engang blevet 6 til Mands; men Fru' Venus og Herr' Amor gaae ikke tilverks efter de samme Principier, som Fru' Themis og Professorerne i Stats- og Landoekonomien.

Red. Anmk.

Den hysteriske Tjener.

(Af Dr. Moore.)

Jeg havde engang en Tjener, der havde Been og Skuldre, som en irlandsk Portechaisedrager, og Kinder, som en tysk Trompeter. Førend han ofrede sig til Laquaislivet, havde han altid været nødt til at arbeide stærkt, og at spise med Maadehold, og kunde følgeligen have fordøiet mere Mad, end han spiste; men, da han siden havde kun Lidet at bestille, og fik Lov til at spise saa Meget, som han havde Lyst til, spiste han i Almindelighed Mere, end han kunde fordøie. Det berøvede ham tilsidst det, som han aldrig før havde følt Mangelen af, og hans største Bekymring havde en ny Aarsag; istedet for at arbeide for at faae Madlyst, henvendte han sig nu til Apothekeren af samme Aarsag. Han havde Lidet eller Intet at bestille, uden at tænke over sine Nerver, sin Galde og sine Vinde, som, han troede, vare Grunden til al hans Elendighed. Jeg blev lidt forundret ved at see denne Karl en Morgenstund komme ukaldt ind i mit Værelse. Han fortalte mig med en ynkelig Stemme, „at han var bange for, han var plaget af hysteriske Tilfælde; for han havde saadan en Hjerteklabappelse og saadan Banken og Domineren i sine Aarer, som, han var bange for, skulde naae hans Pulsaarer, naar den ikke blev standset i Tide; for han følte saadan en Hippogonorhee (Hypochondri), og var ganske grædefærdig." — Jeg sagde, at han kunde gaae sin Vei, og græde nede i Porten, og næste Dag betalte jeg ham hans Løn, og gav ham Løbepas.

Da han havde givet alle sine Penge ud, kom han og sagde mig, at han var i stor Betryk, og bad, at jeg vilde anbefale ham en anden Tjeneste. Jeg sagde til ham, „at ingen Tjeneste vilde være saa god for ham, som Hans Majestæts, og at, dersom han ønskede det, vilde jeg anbefale ham til min Ven, [illegible]berste W—, ved Garden til Fods." — Han ble[illegible] ved Grenadererne. Jeg mødte ham nogl[illegible] efter i Hyde-Park, og spurgte ham om, „[illegible]es det gik med hans hysteriske Tilfælde[illegible]" Han svor paa, at „Commandeersersanten havde drevet det reent ud af Livet paa

ham, førend han havde lært Exercitsen ved Malicen til Punct og Prikke!" — „og Din Hjerteklappelse," vedblev jeg, — „haaber jeg nu, Du er fri for, siden Du er bleven Soldat?" — „Det er jeg," sagde han; „der er ikke saadan Sygdom til i hele Rekkementet, som de Franske nok skal formærke; lad dem komme, naar de vil! — Deres Velbaarenhed har curirt mig ganske complet."

Man har forsikkret mig om, at han er nu saa rask en Soldat, som Nogen i hele Regimentet. Saaledes blev her en Mand gjort til en nyttig Undersaat, som, naar han havde faaet Lov til at føre et mageligt Laquaisliv, havde staaet Fare for at blive en qvindagtig, med Opblæsninger begavet og elendig Stakkel hele sin Livstid af lutter Ørkesløshed.

Den Cur, Henrik d. 8de anvendte paa den fede Abbed i Reading, skjøndt den var strengere, ligner meget den Ovenanførte. — Vi ville afskrive Anekdoten saaledes, som Fuller fortæller den i sin Kirkehistorie:

Da Henrik d. 8de havde været paa Jagt i Windsorskov, gik han omtrent ved Middagstid ned til Abbediet i Reading, hvor han, da han var klædt, som en af Kongens Garde, blev indbuden til Abbedens Bord. Da hans Madlyst var bleven skærpet af den friske Skovluft, spiste han saa dygtigen af Oxestegen, at Ceremonimæsteren blev opmærksom paa hans vældige Appetit. „Gud glæde Dit Hjerte!" sagde Abbeden; „jeg vilde gerne give hundrede Pund, naar jeg kunde spise saa raskt af Oxestegen, som Du gjør. Ach! min svage og pinefulde Mave kan neppe fordøie et Laar af en Kanin eller en Kylling." Da Monarchen havde stillet sin Gane tilfreds, takkede han Abbeden for det gode Maaltid, og gik bort, uden at blive røbet. — Nogle Uger efter, blev Abbeden arresteret, ført til London, sendt til Tower, og fik i adskillige Dage ikke Andet, end Brød og Vand, at nyde. Denne Behandling, tilligemed hans Frygt for Følgerne af Kongens Mishag, hævede snart Virkningerne af den store Fedme, og tilsidst, da man en Dag satte en Oxesteeg for ham, spiste han ligesaa dygtigen, som en sulten Bondemand. Da han var færdig med sit Maaltid, sprang Kongen,

som havde været en skjult Tilskuer, ud af sit Smuthul. — „Mylord!" sagde Monarchen leende, „strax ud med Deres hundrede Guldstykker! ellers kommer De ikke herfra alle Deres Levedage. Jeg har været Lægen, som curerte Dem for Deres pinefulde Mave; og nu forlanger jeg, som det hør og bør sig, Salarium, fordi jeg har gjort det." Abbeden, som vidste, at det intet nyttede, at tvistes med den barske Henrik, betalte Pengene, og gik hjem. Han var glad, at han slap saa let fra det.*)

n.

---

*) Comic Tales, Vol. I. N. 1.

Brev fra Paris.

(Vi have fra Paris modtaget et Brev, hvoraf vi levere følgende Udtog:)

— „Der er en total Mangel paa Nyheder i den theatralske Verden her i Paris. Flere af Theatrene ere blevne lukkede, og der er kun lidt at sige om dem, som ere aabne. Mlle. Taglioni den eneste Magnet, der er tilbage, staaer i Begreb med at forlade os. Hun er ganske kommen sig efter det sidste Uheld. — Alting synes her at have tabt sin Værdi, og der er foregaaet en øiensynlig Forandring i enhver Classe af Samfunde[illegible] Franskmændene ere ikke længer muntre, og franske Damer ere ikke længer Smagens Vol[illegible]giftsmænd.*) Damemoderne ere nu me[illegible] mærkelige ved at være uklædelige og smagløse end ved at være elegante og smagfulde som fo[illegible]hen. De bære nu Hatte, som give dem det la[illegible]terligste Udseende, man kan forestille sig. Dis[illegible] Hattes Figur (dersom man imod Rasmus Mon[illegible]tanus's Mening kan tale om Figuren af en H[illegible] robe den yderste Smagløshed; de ere saa sm[illegible] at de neppe bedække Hovedet. En parisisk M[illegible]dame synes at sætte sin hele Ærgierrighed i

---

*) Dette Udtryk af vor Correspondent forekom[illegible] noget dristigt.

kunne sige, at Ingen har været seet med en mindre Hat paa Hovedet end hendes egen. Alle Damer see ud, som om de have en Barnehat, der sad „paa tre Haar" for paa Panden. Aldrig har nogen Mode været saa almindelig her. Der er en sand Manie efter smaae Hatte; ligefra Kokkepigen til Hertuginden, — uden Hensyn til Stand eller Ansigtsdannelse, have de alle le chapeau de rigueur. Lad ingen fremmed Dame tænke paa at komme til Paris uden i det mindste at skjære de tre Fierdedele af sin Hat; thi hvad de umaadelige Hatte angaaer, som hidtil have været Moden i Kiøbenhavn, ligesom forhen i Paris, da vilde det blotte Syn af en af dem vække en ligesaa stor Sensation, som Choleraen eller den berømte Elephant Chuny." —

Vor Correspondent taler om „Mangel paa Nyheder" i et Brev, der er fuldt deraf. „Theatrene ere lukkede," det er vel sandt; men Hospitalerne ere opfyldte og Gravene ere aabnede. „Alting synes at have tabt sin Værdi;" ja! Menneskeliv er nu blevet godt Kiøb! „De Franske ere ikke længer muntre;" hvorledes kunne de det? Ere ikke over tyve tusinde døde i denne Hovedstad i kort Tid? „Fruentimmernes Moder ere uklædelige og smagløse;" Ak, de Stakler; mange af dem klædes nu i Vorlagener og Liigklæder.

Hvad de „smaae Hatte" angaaer, saa er det vist, at vi længe nok have været plagede med de store, men endnu have vi ikke lært at kiende Ubehagelighederne ved de smaae. Vi kunne ikke indsee, hvad der kan være at udsætte paa en lille Hat, naar den klæder godt, naar Haaret er smukt og Ansigtet udtryksfuldt; og hvad giør det saa til Sagen „at den sidder paa tre Haar for paa Panden?" De maatte gierne, om de vilde, gaae med den i Haanden, og ikke have den større end en Valdnøddeskal; desto større maatte vore Øine være; og vi maae bede Vinden, at vifte sagte, — og Alt vil nok gaae godt. — Hvad vilde vor Correspondent sige, hvis han saae en af vore kiøbenhavnske Smaaherrer med en omvendt sort Læder-Urtepotte paa Hovedet, der vilde omskabe selv et Apollohoved til en Fugleskræmsel?

(D. D. Bi.)

En Anekdote om Skuespilleren G. A. Stevens.

Da G. A. Stevens engang var med en omreisende Troupe i Lynn, i Norfolk, skulde han spille Lorenzos Rolle i „Købmanden fra Venedig"; men, da han før denne Gang havde adskillige Aftener spillet for tomme Bænke, havde han kun gennemløbet sin Rolle til denne Aften; han jog alligevel taaleligen afsted, indtil han kom til sidste Act, hvor han skulde have sagt til Jessica:

„O slig en Nat det var, Leander svømmed'
„Igennem Hellespont, og trodsed' Vind
„Og Bølger for sin Heros Skyld", o. s. v.

Istedetfor det, begyndte han saaledes:

„O! Jessica, i slig en Nat, som denne,
„Det var, at Manden over Vandet svømmed', —
„Han dukked', og han dykked', — ja! han dukked',
„Og dykkede, og kom saa meget snart
„Hen til den anden Side, hvor han mødte
„Sin Kæreste, og der hun mødte ham,
„Og nu Du veed, at De hinanden mødte."

Det kunde man ikke holde ud — Publicum mærkede, at der var Ugler i Mosen, og der opstod en almindelig Piben og Hyssen. Stevens blev opbragt derover, besluttede i Harme at forlade Byen, tog Jessica ved Haanden, traadte frem med hende paa Scenen, og henvendte sig til Publicum med følgende Ord:

„O! Jessica, en saadan Aften var det,
„Som denne, at vi kom til Byen hid;
„I atte Aftener vi spillede;
„Hvad er vor hele Indtægt vel? — En Daler! —
„Nu lad os derfor sige disse Folk: „God Nat!"
„Thi, hvis vi blive længer — Fanden ta'e mig! —
„Om de ei sulte os ihjel!" *)

n.

---

*) Comic Tales, Vol. I., N. 2.

Blandinger.

— „Den danske Bi" er et Blad for den galante og elegante Verden. Det er vor „Zeitung

für die elegante Welt." Det er ikke et Tidsblad for saakaldte honette Mænds Børn. Den Kloge in Folio vil nu spille samme Rolle in Quarto. Han er overmaade delicat, men langtfra at være précieux ridicule, eller, latterligt pæn. I Nr. 25, 6te Sp., bruger han „Chemiser og Beenklæder" for „Skjorter og Buxer." Da Kammerjunker og Lieutenant de Blaire læste det hos Knirsch, udraabte han: „Det er virkeligen mærkeligt!" „Han er en Nar, min kære de Blaire!" sagde de Blairernes Oldermand. (Støver.)

— Udg. af „den danske Bi" vil have et Oxehoved udenfor sin Dør, i hvis Mund Anonymerne skulle kaste deres Vittigheder. Vittigheder i en Oxeflab! Meget vittigt og satiriskt mod Københavnerne, men uforskammet mod den ædle Oxe, som aldrig søger at glimre ved Vittigheder, men sætter sin Stolthed i Flid og Arbeidsomhed! Det er at være oxegrov mod en Oxe! „De skulde lade mit Hundehoved af Steen med aabent staaende Flab indmures udenfor Deres Dør," sagde jeg forleden Dag til Redacteuren af „Skilderiet"; „saa kunde de Forfattere, som ikke ønskede at gennemgaae en Beskuelsesexamen af Dem indenfor Kammerdøren, eller af Kokkepigen ved Køkkendøren, uden Undseelse slippe af med deres Vittigheder." „Troer Han, at jeg er gal?" svarte Redacteuren mig. (Støver.)

— Det er mærkeligt nok, at Dumheden undertiden seirer over Geniet, og det paa en meget glimrende Maade. Saaledes seirede Wellington over Napoleon i Slaget ved Waterloo, og saaledes seirede den samme Mand over Canning i Catholikernes Emancipationssag. (See N. Morgenpost for den 18de Juni d. A.!) — Kruse kommer sig, ja! paa Ære og Samvittighed! han kommer sig; men — vil han lyde et venskabeligt Raad, skulde han udelade det Fyldekalk af gamle indenlandske og udenlandske Nyheder, og vogte sig for Germanismer. Lad os see nogle originale Frugter af Deres eget Geni, unge talent- og kundskabsrige Mand! Lad dette være et Plaster paa det Saar, jeg engang gav dem. Med P (ɔ: Pjatteren) i Nr. 46 har jeg hverken Venskab eller Gemeenskab. (Støver.)

— Et Ægtepars Huusfred blev næsten stedse forstyrret ved Konens trættekære Sind. — Engang sagde hun usædvanligt venligt til Manden: Du har vel ganske glemt, at vi den 4de i denne Maaned have været gifte i 25 Aar. Saa skulde vi dog gjøre lidt Stads af vor Sølvbryllup." — „Jeg tænkte," svarede han efter en Pause, „vi lode det fare, og ventede endnu 5 Aar, da kunde vi feire Trediveaarskrigen." (Nyt Miniaturbibliothek for Morskabslæsning).

(Indsendt.)

Ved Peter Albergs Grav.

Hist i Dødens skiønne Urtegaard,
Hvor de mange, mange Blomster staaer,
Dække smukt hvad Graven har i Eie,
Hvor i lange Rækker broderlig
Rige Mand og Fattig hvile sig
Efter Livets byrdefulde Veie,
Der et Kors af hvide Marmor staaer,
Ved dets Fod et Døds, et Fødsels Aar —
Mens et Navn dets Midte herligt pryder.
Der en ædel Sjæl sit Leer har lagt,
For i lettere, i himmelsk Dragt
At modtage Løn for sine Dyder.
Trætte Legem modtog Gravens Skjød,
Men henover Tid og Grav og Død
Hæderligt for os Dit Minde svæver
Først naar Døden lukker Øiet til
For vor Jords det dunkle Skyggespil,
Glemmes Albergs Navn! til da det lever.

X

De, som ønske sig dette Blad, der udkommer 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykp. er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, tilbragt, behage at tegne sig i Springgaden Nr. 31, første Sal. Redacteuren (Store Købmagergade Nr. 69, 3die Sal) modtager med Taknemmelighed velskrevne og, med Bladets Plan overeensstemmende, Bidrag, naar de tilsendes ham i portofrie Breve med Udskrivt: „Til Redacteuren for „Allernyeste Skilderi af Kobenhavn," enten med undertegnede, eller i Brevene vedføiede, Navne og Bopæle, hvilke, paa Forlangende, samvittighedsfuldt forties.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 51. Tirsdagen den 26 Juni 1832.

Christian den Fjerdes Dom.

I en Egn ved Skanderborg
Var en Ridders Enke, *)
Hendes Glæde blev til Sorg,
Sørgeligt at tænke!
Engang var hun meget rig,
Følte sig saa lykkelig —
Alt blev hende røvet!

Huus og Jord hun kaldte sit,
Leved' der saa rolig;
Naboe Ridder **) ønsked' tidt,
At det var hans Bolig;
Ja, han pønsed' Dag og Nat
Paa den Sag at gribe fat —
Vorde Godsets Eier.

Enken ei det miste vil
For en Sum af Penge.
„Jeg Dig tvinge skal dertil,
„Ei det varer længe!“
Saa den Røver-Nidding svor,
Og han holdt for sand sit Ord.
Hør, hvad der fortælles!

Juuls og Enkens Navnetræk
Paa to Skyldnerbreve
Han haardhjertet, uden Skræk,
Nedrig underskreve —
Enken ei vedkendtes dem.
„Strax med Penge kom herfrem!“
Raabte grusom Ridder.

*) Catharina, Enke efter Ridder: Christen Juul.
**) Christoffer Rosenkrantz.

Ak! hun ei betale kan,
Fælder bittre Taarer.
Fræk bortrøver Godset han,
Og med Spotord saarer.
Ja Processen gjør han kort,
Jager strax fra Huset bort
Børn og sorgfuld Moder.

Danmarks fjerde Christian
Med de Mænd mon ride;
Skanderborg besøger han,
Egnen kan han lide.
Huldt opflammes Enkens Haab:
„Visselig mit Klageraab
Landets Fader hører.“

Knælende med kjere Smaae
Mon hun Drotten bede:
„Konge! Retfærds Arm lad naae
Til hin Røverrede!
Mig den Ridder Alt fratog,
Mig og Børn fra Huus bortjog,
Ved to falske Breve.“

Da for Kongens Blik den Sag
Hun med Taarer lagde,
„Han skal ind for Herredag!“
Fjerde Christian sagde.
„Midlertid vær det Din Trøst!“ —
Lød hans kongelige Røst —
„Udaad slig jeg hævner.“

Ridderen nu stævntes ind,
Ønskte sig benaadet,
Vildt uroligt er hans Sind,
Da han staaer for Raadet.
Alting vil han nægte fræk,
Dølge den indjagne Skræk,
Tænker, Sag at vinde.

„Ridder! naar de sytten Aar
„Tages skal fra Tyve,
„Trende man tilbage faaer —
„Falskner! kan I lyve?
„Trende Aar Du altsaa skrev,
„Før Papiret formet blev, —
„Disse falske Breve!“

„See nu dette Document,
„Majestætsforbryder!
„I som Nidding er bekjendt,
„Snart I Alt fortryder!
„See kun: der mit Navn I skrev,
„Der mit Segl paaklinet blev,
„Gode Folk til Skade.“

„Tag hans Kjæde, Hielm og Skjold!
„Alt skal sondertrædes!
„Med hans Blod for Uret, Vold —
„Bødlens Sværd skal vædes!“ —
Vidne Sagaskriften kan:
„Danmarks fierde Christian
„Saa i Raadet talte.“

Enken blev saa glad i Hu,
Fik sit Gods tilbage;
Der med kiere Børn hun nu
Var til sidste Dage,
Og med dem hun tidt i Løn
Bad til Gud i stille Bøn:
„Skjærm Du Dannerkongen!“

H. P. Place.

Peer Snegl.

(Fortsat, see forrige Nr.!)

Næste Morgen fik vi et Brev fra den ærlige Abrahams, fuldt af Glæde over den lykkelige Forsoning, der nu var tilveiebragt, og hvori han indbød os til, at høitideligholde denne Dag med Herr' Sommerville og Damerne i hans Huus. Det var en ængstelig Krisis for min Ven, Peer, og jeg mærkede, at hans Sjæl var i saadan Bevægelse, at jeg ansaae det for passende at blive hos ham den øvrige Deel af Formiddagen; han begyndte at gjøre sig adskillige Gisninger i Henseende til den Modtagelse, den gamle Herre rimeligvis vilde vise ham, med ligesaa mange Planer for sin egen Opførsel, ja! endog til Taler, hvormed han vilde aabne sit første Besøg; undertiden

hensank han i Tungsind og Fortvivlelse; til andre Tider greb han et Glimt af Haab, og satte sig i Henrykkelse ved en Samtale med sig selv; han overveiede nu for første Gang med Flid, hvorledes han skulde pynte sig til sin bedste Fordeel; hans Haar blev moderne friseret, og han prøvede en smuk Klædning; paa samme Tid betragtede han sit Jeg i Speilet med Opmærksomhed, og, om jeg ikke tager feil, med en hemmelig Tilfredshed, som jeg har seet andre Herrer ytre over deres egne Personer i langt høiere Grad med meget mindre Grund til Undskyldning.

Da han var fuldstændigen equiperet, og Tiden til vor Bortgang nærmede sig, udraabte han: „Ach! hvad nytter dog Alt dette? Jeg er dog ikke Andet, end en Klodrian i mine bedste Klæder. Hvorfor var min Fader saa ligegyldig ved min Opdragelse, eller snarere, hvorfor var jeg saa ligegyldig ved at benytte mig af den Smule deraf, som han gav mig? Hvad vilde jeg ikke give for at vinde den Tid, som jeg har tabt, tilbage! Men, det er forgjæves; jeg besidder hverken Vid, som kan anbefale mig, eller Snildhed, som kan skjule min Mangel derpaa; jeg har Intet at anføre til min egen Fordeel, uden min Æresfølelse og min Ærlighed; og — hvad bryder den gamle haardhjertede Karl sig om Egenskaber, som ikke kunde forsone ham med hans egen Svigersøn? Han vil sikkert betragte mig med Foragt. Hvad Constantia angaaer, da kunde maaskee Taknemmelighed i sin Tid have gjort hendes Hjerte tilbøieligt for mig, og min Tjenstagtighed have bevæget hendes Moder til at oversee mine Mangler; men det er forbi nu med det Haab, jeg havde til Lykken, og jeg er en Nar, at jeg vil trænge mig ind i et Selskab, hvor jeg sikkert vil give min Lidenskab ny Næring, og sammendynge nye Ulykker paa mit Hoved.“

Med disse Indtryk, som jeg blot kunde formilde, men ikke forjage, gik Peer til det Sted, hvor Mødet var bestemt, med et kummerfuldt Hjerte og nedslagne Blik. Vi fandt hele Selskabet forsamlet for at modtage os, og, skjøndt min Vens Forlegenhed gjorde ham uskikket til at fremsige nogen af de Taler, han havde udarbeidet i denne Anledning, saae jeg dog Intet i Herr' Sommervilles Aasyn eller Adfærd, som kunde varsle An-

det, end Godt, for den ærlige Peer; Md. Goodison var særdeles forekommende, og Constantias Smiil var Godheden selv. Den ærlige Abrahams, der besidder sine patriarchalske Forfædres Gæstfrihed og Dyder, modtog os med aabne Arme og et Ansigt, hvis Glædessmiil, den brede Mund uagtet, var meget behageligt. Jeg bemærkede med Fornøielse Herr' Somervilles taknemmelige Opmærksomhed imod ham og hans gode Kone; den havde intet Pralende eller Kunstlet ved sig, men syntes at komme fra et oprigtigt Hjerte; den overbeviste mig om, at Vantroenhed ikke var ham medfødt, og, at den Vrede, han saa længe havde næret i sin Barm, var virkeligen ganske udryddet. Md. Abrahams havde, paa sin Side, gjort Alt, hvad der stod i hendes Magt, og dækket sit Bord, om ikke med Smag, saa dog med Overflod; Abrahams, paa sin Side, holdt sin Viin og sin Tunge i Gang ved uophørlig Munterhed og Godmodighed, og, medens han greb enhver Leilighed til at afsløre Peers ærlige Hjerte og naturlige Væsen til hans bedste Fordeel, glædede det mig, at opdage, at de ikke havde undgaaet Somervilles Opmærksomhed, og at han gjorde hurtigere Fremskridt i hans gode Omdømme, end om han havde lagt en bedre Levemaade og mindre Oprigtighed i Charakteren for Dagen.

Henad Aftenen fortalte den gamle Herre os, at han havde besluttet, at tage sin Datter og Constantia ud paa Landet med sig, hvor han smigrede sig med, at Md. Goodison skulde gjenvinde sin Helbred og Munterhed tidligere, end i Byen, og indbød os paa samme Tid meget indstændigen til at besøge ham. Abrahams og hans Kone undskyldte sig med Forretninger; men Peer, som ikke havde saadant et Paaskud at foregive, og heller ikke Anlæg til at opfinde, modtog taknemmeligen Indbydelsen.

Den følgende Dag og nogle faa andre tilbragte Md. Goodison og Constantia hos Herr' Somerville med Forberedelser og Indretninger, som vare nødvendige, førend de forlode London; i denne Tid tillod Peers Mistillid og deres Sysler ikke nogen Sammenkomst mellem ham og dem, og deres Afreise blev blot meldt ham en Seddel fra den gamle Herre, som mindede ham om hans Løvte; hans Humeur havde tabt

sig meget; han var nedslagen, og betænkte sig endog paa, om han skulde modtage Indbydelsen; Kærlighed paatog sig alligevel at afgjøre Sagen til hans egen Fordeel, og Peer ankom til sit Bestemmelsessted snarere, som et Offer for en haabløs Lidenskabs Magt, end som en moderne fiin Cavalier med en paatagen Erobrermine. Den skønne Constantias Yndigheder, som havde bragt hendes dorske Beundrer saa ganske ud af hans Charakter, og saa langt fra hans Hjem; der nu forhøiedes ved den lykkelige Forandring i hendes Stilling, og hævedes ved en smagfuld Paaklædning, blændede ham ved deres Glans, og, skøndt hendes lykkeligere Stilling og forskjønnede Udseende ikke vare istand til at formindske hans Lidenskab, syntes de dog at forbyde ham alt Haab; i Sorg, Fattigdom og Afhængighed havde hun indgydet ham den ædle Ærgærrighed, at befrie hende fra en Stilling, der ikke svarte til hendes Værd, og, skøndt han ikke havde gjort hende noget Tilbud om Ægteskab, havde han dog tænkt meget alvorligen over den Sag. Han saae hende nu i et ganske andet Lys, og, da han sammenlignede hende med sig selv, hendes Skønhed, Formue og Aandsdannelse med sine egne Mangler, som han var sig selv bevidst, hensank han i en stille Fortvivlelse. Dette blev ikke ubemærket af Constantia, og hun havde ogsaa Skarpsind nok til at opdage Grunden dertil. Da han havde hensmægtet i dette elendige Tilvær i nogle Dage, fandt han denne Pine utaalelig, og, da han skammede sig ved at gaae omkring med et kummerfuldt Ansigt i saa lykkeligt et Huus, fattede han den Beslutning, at tage for evigen Afsked med Constantia og Haabet.

Da han en Aften overtænkte denne Sag paa en ensom Spadseregang, overraskedes han ved at høre den Pige, fra hvis Lænker han havde besluttet at rive sig løs, tale til sig; Constantia var alene, Stedet var ensomt, Tiden stille og høitidelig, og hendes Øiekast vare blide og fulde af Medlidenhed. Hvad kan Kærlighed ikke udvirke? Den gav ham Mod til at tale; den gjorde endnu mere, den lærte ham at ytre sine Følelser med Veltalenhed. Constantia gav ham med faa Ord at forstaae, at hun gættede sig ganske rigtigen til hans Sindsstemning; dette aflokkede ham

paa een Gang en Tilstaaelse om hans Kærlighed og Fortvivlelse — om den Første talte han kun lidet, og udkrammede ikke sine Følelser; han søgte hverken at tale sin Lidenskabs Sag, eller at opvække hendes Medlidenhed; om sine egne Mangler talte han meget mere, og dvælede længe ved sin Opdragelse; han bebreidede sig selv den dorske Charakter, der var bleven ham en Vane, og da slog han første Gang sine Øine op fra Jorden, kastede dem paa Constantia, og udraabte efter et Ophold: „Himmelen være lovet, at De igjen er sat i en Stilling, som ikke længer udsætter Dem for det mulige Offer, som jeg engang var saa dristig at give Dem et Vink om! Saa bevidst, som jeg er mig om min egen Uværdighed til nogensinde at hige efter en saadan Forbindelse, maa jeg dog lade mig selv vederfares den Ret, at erklære, at mit Hjerte stod aabent for Dem i Ordets reneste Forstand; at det stedse vilde have været mit Livs Stolthed, at have tilbudet Deres elskede Moder et Fristed, uden paa en listig Maade at paalægge Deres Hjerte nogen Forpligtelse, og jeg afskyede ligesaa meget at fordre, som De kunde lade haant om, at indrømme, en egennyttig Overgivelse af Deres Haand; og nu, min elskværdige Constantia! da jeg staaer i Begreb med at forlade Dem midt i Lykkens Skød, dersom jeg ikke synes at forlade Dem med saa ublandet Tilfredshed, som den Deres Lykke bør indgyde mig, bebreid mig da ikke min ulykkelige Svaghed, men tænk engang for alle i Deres Liv paa, at Deres Ynde er uimodstaaelig, og at min Sjæl beherskes alt for meget af den, og er alt for nedsjunken i Fortvivlelse, til at den for Fremtiden kan modtage nogen Lyksalighed!"

Efter disse Ord kastede Peer sine Øine paa Jorden, og, efter en kort Taushed, svarede Constantia: „Jeg føler, at mine Bemærkninger i den sildigere Tid have været rigtige, og De har plaget Deres Sjæl med Betragtninger, der ere meget smigrende for mig, men ikke meget retfærdige imod Dem selv; tro mig, min Herre! De har i det ene Tilfælde ligesaa meget for høie, som i det andet for ringe Tanker. Hvad mig angaaer, da jeg hidindtil ikke har seet meget Andet af Verden, end dens Elendigheder, og maa takke Menneskers Velvillie, fordi den har holdt mig opreist under dem, vil jeg altid betragte denne Egenskab ved Charakteren som en større Anbefaling hos min Medvandrer i Livet, end de meest glimrende Talenter eller den fineste Smag og Dannelse; paa Livets rolige Vei venter jeg at finde min Nydelse, Glæde og Lykke." Her sprang Peer op af sin Drøm; et Lynglimt af Glæde foer gennem hans Hjerte; ved en ufrivillig Bevægelse havde han grebet den ene af hendes Hænder; hun blev den Bevægelse, som hendes Ord havde foraarsaget, vaer, og, i det hun tog sin Haand ud af hans, sagde hun: „Tillad mig, at jeg betinger min Agtelse for et velvilligt Sindelag ved den Bemærkning, at kun den Dyd, der er forenet med Virksomhed, fortjener Navn af Dyd! Jeg vil forklare mig tydeligere; jeg vil tale til Dem, som en oprigtig Veninde — De er begavet med ypperlige Naturanlæg, — et godt Hjerte og en god Forstand; Alt, hvad De trænger til, er, at afryste Deres Hang til Magelighed, og da De endnu er ung, at virke med hiint og dyrke denne; at foreskrive Dem Midlerne, som føre til dette Maal, vilde være for dristigt af mig; men, da min Bedstefader er en Mand, som har megen Verdenskundskab, og er fuldkomment skikket til at give Dem Raad, vil jeg ret inderligen bede Dem, ikke at reise for hurtigen, førend De har raadspurgt ham, og jeg tør indestaae Dem for, at De aldrig vil fortryde den Tiid, De sætter til hans Venskab og Klogskab."

Her gjorde Constantia Ende paa Samtalen, og gik hjem; Peer stod i dybe Tanker, da hans Sjæl undertiden opklaredes af Haabet, og undertiden igjen faldt tilbage i Fortvivlelse; hans sidste Beslutning var alligevel, at adlyde Constantias Raad, og see at faae en Samtale med Herr' Somerville.

Næste Dag, da Peer og Herr' Somerville mødtes, førte den gamle Herre ham ind i sit Bibliothek, og, da han havde sat sig ned, sagde han: „Min Herre! jeg vil skaane Dem for nogen Forlegenhed, naar jeg siger Dem, at jeg er vel underrettet om Deres Følelser for Constantia, og jeg vil ligesaa hurtigen befrie Dem for alle Tvivl ved at forsikre Dem, at jeg ikke er Deres Ønsker ugunstig."

Dette var en saa uventet glædelig Meddelelse for Peer, at Overraskelsen nær havde udslukket hans Livsaander; han stirrede vildt, uden at kunne ytre Noget, da han næppe torde sætte Liid til, hvad han havde hørt; Blodet foer ham op i Kinderne, og, da Somerville saae hans Urolighed, vedblev han: „Naar jeg siger dette paa mine egne Vegne, maa De vide, min unge Herre! at jeg blot forpligter mig til, ikke at hindre Deres Lykke; jeg paatager mig ikke, ja! jeg kan ikke sikre den; det maa beroe paa Constantia; tillad mig at tilføie, det maa beroe paa Dem selv." Her var Peer ikke længer istand til, at tilbageholde sin Henrykkelse, og spurgte med Begærlighed om, hvad der stod i hans Magt at gjøre, for at stige i Constantias gode Omdømme og Agtelse; saa stor var hans Taknemmelighed imod den gamle Mand for hans Godhed, at han kunde næppe holde sig tilbage fra at kaste sig ned for hans Fødder, og han bad ham øieblikligen om at angive ham det lykkelige Middel til hiint Øiemeeds Opnaaelse; det vilde han gribe med blind Tillid, om det var nok saa vanskeligt, nok saa farligt.

„Der vil ingen Genvordighed eller Fare være forbunden med, hvad jeg vil tilraade Dem," svarede Somerville. „Store Ting kunne udføres i kort Tid, hvor Sindelaget er godt og Forstanden dygtig. At Deres Fader forsømte Deres Opdragelse, er ingen Grund, hvorfor De skulde forsømme Dem selv. De maa afryste Deres Dorskhed, og, da det første Skridt, der er nødvendigt til Deres Fremtids Tilfredshed, bestaaer i, at De bringer Deres Pengesager i Rigtighed, maae De sætte Dem i Besiddelse af Deres eget Gods. Dette, formoder jeg, kan ikke skee, med mindre De tager Deres Anliggender ud af de Hænder, de nu ere i; men, da det er en Sag, som udfordrer en retskaffen og duelig Commissionaires Bistand, vil jeg anbefale Dem min egen Sagfører, paa hvis Redelighed De trygt kan stole; han vil snart bringe Deres Anliggender i en saadan Orden, at De vil finde det en let Sag, at bestyre dem, og; naar De opdager, hvor mange Kilder til fremtidig Lyksalighed dette aabner for Dem, vil De betragte det, som en ligesaa fornøielig, som fordeelagtig Syssel."

(Fortsættes.)

Theatret.

Fredagen, d. 22de Juni, d. A. gaves den 6te Sommerforestilling, efter Forlydende, til Fordeel for de Herrer Kirchheiner og Cetti. Den aabnedes med: Jacob Skomagers Nattevandring, en Episode af Dragedukken, Syngestykke af Falsen, Musiken af Kuntzen, som blev given første Gang d. A. Fredagen den 15de Juni. Udførelsen var ligesaa fortrinlig denne, som hiin Aften, (see Nr. 49!) men Bifaldet, som den første Aften var levende, havde valgt Harpokrates (Taushedens Gud) til sin Repræsentant denne Gang. — Derefter gaves en Solo for Violin, som udførtes af Fritz Schram, Eleve af Herr' Repetiteur Werschall. Det var den samme Solo, Le petit Tambour, af Mayseder, som denne lille 13aarige Virtuos udførte med mageløs Præcision d. 27de Mai d. A. ved Theodor Steins Concert (see Nr. 44!). Han lønnedes med stormende Bifald denne, som hiin Aften. — Til Slutning gaves: Kunstnerliv, eller den Ene Arbeidet, den Anden Lønnen, original Vaudeville i 1 Act af Herr' Skuespiller Overskou. Dette sande Mæsterstykke blandt Vaudeviller, ved hvis Undfangelse og Fødsel Jocus og Komus, Euterpe, Polyhymnia, Erato og de Chariterne, Aglaia, Euphrosyne og Thalia, maae have svunget dygtigen om med den geniale Digter i en lystig Vals, blev udført denne Aften med samme Jovialitæt, Humor og udmærkede Sammenspil, og lønnedes med samme stormende Bifald, som, da den gaves første Gang Fredagen, d. 1 Juni d. A. (see Nr. 45!). Vi troe ikke, at vi feile meget, ved at kalde denne Vaudeville Vittighedens og Munterhedens Triumph paa vor Scene. Rollebesætningen var den samme, som første Gang, med den Undtagelse, at Ludvig Falkenbergs Rolle, som første Gang blev given af Herr' Instructeur Nielsen, udførtes denne Aften af Herr' Waltz. Denne Skuespillers Ungdommelighed, fortrinlige Syngestemme og livelige Spil egne ham maaskee mere til denne Rolle,. end hans Lærer, som de tvende første Egenskaber mangle. — Denne Forestilling gaves ikke for ganske fuldt Huus. D. K. H., Cronprincesse Caroline, Princesse Vilhelmine,

Prince Ferdinand og Prince Wilhelm af Hessens unge Søn beærede Forestillingen med deres Nærværelse.

Chraahnsintis.

Literair Anmeldelse.

Skuespil af F. W. Wiwet, Justitsraad og Generalfiskal. Udgivne af C. H. Holm. Første Hefte. Kjøbenhavn. Trykt paa Udgiverens Forlag, i det Robertske Officin 1832. Datum in blanco. Skuespil i fem Acter.

Da Wiwets Skuespil, Datum in blanco, og, Enke- og Lig-Cassen for længe siden have været ude af Boghandelen, har Herr' Fuldmægtig C. H. Holm paataget sig Udgivelsen af dem, hvorfor Thalias Venner maae være ham Tak skyldige. At vor udødelige Holbergs Aand omsvævede Wiwet, da han digtede disse Skuespil, maa Enhver føle ved Gennemlæsningen. Samme Humor, samme Vittighed, samme Form i Dialogen, samme lette, naturlige Plan, hvor Alt udvikler sig paa en simpel og utvungen Maade. Datum in blanco er den ypperligste Satire paa Aagerkarle. Herr' Holm har i det Væsenlige fulgt den oprindelige Grundtext, og kun gjort nogle smaae Forandringer, f. Ex. ved Interpunctionen og Retskrivningen, som bidrage til Tydelighed. Personlisten er i hans Udgave fuldstændigere, og Stykket inddeelt i Acter og Scener (istedetfor Optog og Optrin). Dette Skuespils typographiske Udstyrelse gjør det Robertske Officin Ære. Samlingen kommer kun til at bestaae af 2 Hefter. Det 2det Hefte kommer til at indeholde Enke- og Ligcassen. Subscription paa disse Skuespil modtages, indtil 2det Hefte udkommer, i Udgiverens Bopæl, Borgergaden, Nr. 115, og i det robertske Officin, Myntergaden, Nr. 43. Prisen, som er 8 Sk. Arket for Subscribenterne, forhøies, saasnart begge Skuespillene udkomme, til 12 Sk. Arket for andre Købere. Paa 5 Exemplarer erholdes det 6te frit.

Datum in blanco vilde upaatvivleligen nu gjøre ligesaamegen Lykke paa vor Skueplads, som i gamle Dage, med en Rollebesætning, som f. Ex., følgende: Jeronimus, Herr Hass; Lucilie, Jfr. Jørgensen; Leonore, Jfr. Heger; Barthold, Herr' Nielsen; Rupert, Herr' Foersom; Damon, Herr' Winsløw jun.; Pernille, Md. Larcher; Henrich, Herr' Phister; Jesper, Herr' Stage; Lazarus, Herr' Dr. Ryge; Corfitz Trækholdt, Herr' Overskou o. s. v. Den kgl. Theaterdirection, der ved saa mange Leiligheder har viist, at den bærer Agtelse for en smagfuld Almeenheds Stemme, og at den gaaer frem med Tidens Aand, ikke blot, ved at skænke os nye gode Skuespil, men ogsaa ved at fremkalde Fortidens classiske dramatiske Arbeider til nyt Liv, vilde sikkert gjøre sig den største Deel af Almeenheden forbunden, ved at lade Datum in blanco opføres næste Saison.

Red.

Politik og Religion.

Ordet, Politik, kan tages i tre Betydninger. Enten forstaaer man derved Statskunsten, eller, Statsstyrelsens Kunst, i dens videste Omfang, saa at derunder indbefattes alle baade indenlandske og udenlandske Anliggender, eller, Statsstyrelsens Kunst ene og alene med Hensyn til Statens Forhold til andre Stater, eller Klogskabens Rænker. I sidste Betydning er der vistnok en stor Forskjel paa Politik og Religion; de ere da ganske og aldeles hinandens Antipoder, naar Talen er om sand Religion, om Dydens og Kærlighedens Lære. Er Talen derimod om blot Præste- og Paverelgion, da ere de ofte de allerbedste Venner. I Ordets første og anden Betydning, beroer det paa, hvor meget Amalgama af den sidste Art Politik der er i Begge, om Politik og Religion ere forskjellige fra hinanden eller ikke.

Tage vi Ordet Politik i den Betydning, at det er en fornuftig Statsstyrelse, en Statsstyrelse, hvorved Fyrste og Folk føle gjensidig Trang til hinanden, saa at Fyrsten ikke troer, at Folket ene er til for hans Skyld, saa at han kan behandle

dem, som Trælle, (da han meget mere skylder dem baade sit Tilvær og undertiden sit Ophør) og Folket erkender, at de skylde ham Erkendtlighed, for den Beskærmelse, han yder dem, da ere Politik og Religion uadskillelige; thi Fornuft er ligesaa uadskillelig fra sand Religion, som fra sand Politik. At Theologi ofte er heelt forskjellig fra sand Religion og sund Fornuft, og i det Tilfælde undertiden nær beslægtet med Politik i Ordets tredie Betydning, er almeent bekendt.

En anden Ting er det, naar man taler om Egennyttens, Erobresygens og Grillenfængeriets Politik, som, for at erhverve og forøge sit jordiske Mammon og sin himmelske eller guddommelige Magt paa Jorden (thi lykkeligen krigførende Fyrster ere jo Jordens Guder), eller, for at sætte en eller anden forudfattet Idee igennem, ingen Betænkning gjør sig ved at føre Krige, ɔ: begaae et Mord paa Menneskeslægten. Fyrster, som hylde en saadan Politik, ere Verdens største, ikke groveste, men største Mordere (thi de besidde Fiinhed, ɔ: Rænkefuldhed, nok til at besmykke deres Sag med diplomatiske Sophisterier), altsaa de største Forbrydere mod sand Religion og Moral. De bekende Gud med Læberne, og saa længe, deres Fordeel ikke kommer i Collision med deres Troesbekendelse; men i Hjertet er han dem ganske ligegyldig, og i Gjerningen bespotte de ham.

Man maa snoe og dreie sig saa meget, man vil, Erobrings- og Grillekrige ere og blive altid de største Forbrydelser mod Religion og Moral, og, at man, efter erholdt Seier, i saadan en Krig, lovsynger Almagtens Herre i et Te Deum, viser, at den krigførende Fyrste er ikke alene en Gudsbespotter, men tillige en gudsbespottende Hykler, den Strafværdigste af alle Forbrydere. Ingen Krig kan ansees af noget rettænkende og ædelt følende Menneske, som overeensstemmende med Fornuftens og Religionens Bud, uden Forsvars- og Frihedskrigen. Skal Politiken da være, hvad den bør være, maa den ikke være Egennyttens eller Fordommens Slave, men Fornuftens og Religionens Undersaat. Gid den altid havde været, altid var, og altid maatte vorde det! Et alt for fromt, et utopiskt Ønske i vor oplyste Tidsalder! Det engelske Ordsprog: „Honesty is the best Policy" (Ærlighed er den bedste Politik, eller, Ærlighed varer længst) indeholder derfor en gylden Sandhed, som enhver Magthavende borde have for Øine, og lægge paa Hjerte. Om og hvorvidt den engelske Regering sjeldent eller ofte har fulgt denne Grundsætning, er Noget, der er almeent bekendt. Den har Intet at bebreide de fleste Magter i denne Henseende.

At den Politik, der i Fredstider afviger fra Fornuftens, Religionens og Moralens Bud, ved at gjøre gale Finantsprojecter, trykke Undersaatterne med unødvendige Skatter, der, som oftest, ere en Følge af byrdefulde Laan, o. s. v. o. s. v., forsynder sig ligesaa meget mod Gud og Næsten, som den, der fører unødvendige Krige, er indlysende. Gid Historien og Erfaringen, i det Mindste, maatte lære de Magthavende, at gaae sindigere tilverks, og mere at adlyde Fornuften og Religionen, end Lidenskaberne og et hjertekoldt Plusmageri! Naar vi see hine, som saa mange andre, Daarskaber, der, sædvanligst ere Følger af en svag Forstand, (som desværre! ofte indbilder sig, at være Klogskab,) drage seirende hen over Jorden, kunne vi ikke tilbageholde den stille Bøn! „Fader, forlad dem! De vide ikke hvad de gjøre", skjøndt vi maae troe, at disse Daarskabers Seier paa Jorden hører med til Forsynets Plan.

Simplex.

Masqueraden i Abdera.

I Abdera blev Fastelavnsmandag d. A. givet en stor Masquerade i Clubben Discordias Værelser. Den var naturligviis høist glimrende, og udmærkede sig begribeligen ved Charaktermasquer, som udførte deres Roller med Held, saa at det Hele var at ansee, som et dramatiskt Potpourri eller Academi i Masquer. En stor Mængde Sælgere og Sælgerinder vare komne her til Torvs med alskøns Sager. En solgte „den glimrende Elendighed," en Anden „Cassetyve, vel forvarede i deres egne, af dem selv tømte Casser," en Tredie „Mystikere, klædte i Sværmeriets, Egennyttens eller Forfængelighedens Dragt," en Fjerde „Riimsmedde, forvandlede til shakspeareske, homeriske, göthiske,

schillerske, ohlenschlægerske, ingemannske, heibergske, overskouske o. s. v. o. s. v. Abekatte", en Femte „rabenerske og baggesenske Satyrer", som grinende Bavianer", drybbende af Pøbelscribler=Vand og Mudder; en Sjette „langnæsede Finantsministre," hængende i Galger, en Syvende „Kunstdommere og Recensenter," forvandlede til rodende Sviin, en Aattende „dumme Scholebestyrere", med Sporer paa Hælene og Ridepiske i Hænderne, ridende paa Examensheste, en Niende „Præster", med forkætrende Prædikener i den ene, og et Spil Kort i den anden Haand, en Tiende en heel Armee „af Officier=, Studenter=, Comptoirist= o. s. v. o. s. v. Blærer, med Vindmøller paa Hovederne, duellerende med hverandre, en Ellevte „et Selskab af Diplomatikere", med Religionen og Moralen under Fødderne, og endeligen en Tolvte „en Samling af Statsstyrere", forvandlede til ministerielle Skærmbrædter og Skabilkenhoveder. Efter Skuespillet fulgte et glimrende Bal, som endtes først næste Dags Middag med en Kehraus, da Fornuften og Religionen pidskede hele Tylvten ud af Salen med Samvittighedens Riis.

Admirator.

Blandinger.

— Ved Satan (Satanas) forstaaes, som oftest, efter Farmer, ikke Helveds Fyrste, men en Modstander. Selv Herrens Engel kaldes i denne Forstand i det gamle Testamente Satanas. (Prof. Bloch i „Telegraphen" for Jan. 1824).

— Prince Leopold forlod det smukke Slot, Claremont og 50,000 Punds aarlige Indkomster — for at erholde Belgiens Krone. Denne veier rigtigt nok ikke 50,000 Pund, men er dog altid svær nok, til at trykke ham til Jorden.

(N. M. f. M.)

— De Ord, som man oversætter ved Krybbe og Stald i det nye Testamente, betyde egenligen en Kurv eller et Fad, og en Bygning (οικια) med Stald og andre Leiligheder. Altsaa har Maria lagt Jesus foran sig i en Kurv, eller paa et Fad. Det vilde have været uforsigtigt af Maria, at lægge Jesus i en Krybbe, hvor han let kunde faae Støv og Høblomster i Øinene. (Telegr. f. Jan. 1824).

— 2 Cor. 10, 5: „Tager Fornuften fangen under Troen!" Saaledes oversættes i Alm. dette Sted (Tvistens store Æble i sin Tid blandt Theologerne); men νοημα er ikke Troen, men Mening, Anslag, Rænker; og Stedet bør oversættes: „Lader os gjøre de menneskelige Rænker til Fanger af Lydighed mod Christus! o: Christi Lære skal overvinde alle Sophisternes Rænker; thi det var Sophisterne, som Paulus dengang maatte kæmpe med. 2 Cor. 3, 6 viser ogsaa, at det er Meningen (o: Anslag, Rænker), som skal tages fangen under Lydighed mod Christus; thi her hedder det: „Hvilken (neml. Gud) ogsaa har gjort os (neml. Apostlerne) skikkede til at være det nye Testamentes Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstaven dræber, men Aanden gjør levende". (Telegr. f. Jan. 1824.)

— Formedelst den temmeligt stærke Kulde gik nogle Damer i Paris sidste Vinter med loups, et Slags Fløielsmasquer, og en stor Mængde Mandspersoner have atter fremsøgt les comfortables, et Slags Næsehylstere. (N. M. f. M.)

— „Du lader Dig ogsaa stikke i Haanden Alt, hvad det skal være," sagde Baron v. G. til sin Tjener. „Du har flere Gange bragt mig Svovlstikker, som Intet due; af 20 kan næppe een fænge Ild. Gaa og køb mig atter et Bundt, men see Dig for, at Du ikke lader Dig narres!" — Tjeneren gik, og bragte de forlangte Svovlstikker; men de vare alle anbrændte. — „Hvad skal det betyde?" spørgte Baronen; „dem kan jeg jo slet ikke bruge." — „O!" svarede Tjeneren, „de ere ganske bestemt gode; jeg har proberet dem Allesammen, og de brændte godt."

(N. M. f. M.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 52. Fredagen den 29 Juni. 1832.

Birkerød.

„Det Jern er dog endnu til Efterslægtens Minde
I Herrens Helligdom i Birkerød at finde,
Som han om Haand og Fod i keedsomt Fængsel bar,
Hvis Vægt to Lispund og end noget meere var.“

Smaaevandringer stedse har været min Lyst,
Mig Livets de skjønneste Glæder,
Snart var jeg i Lunden og snart ved dens Kyst,
Og nu i dens yndige Steder.

En Morgen saa aarle jeg hasted saa glad
Fra Arelstads braagede Vrimmel;
Og efter et Par Timers Vandring jeg sad
Med Fryd under Sorgenfries Himmel.

Her dvæler jeg gierne; langs Aaen jeg gaaer
Ad Veien til Fuglevads Dalen:
I Græsset ved Kilden lidt Hvile jeg faaer
Mens Kukuken spaaer i Løvsalen.

Igjennem den blide romantiske Egn
Mig Veien til Gjelskoven fører;
Mens Morgenens Dug væder Græsset som Regn,
Jeg fro liden Nattergal hører.

Alt høit stiger Solen i Østen saa skjøn,
Og spreder sit Purpur i Vange;
Bevingede Hære, fra Lunden i Løn,
Alskaberen prise med Sange.

Og, medens nu Solen forgyldte min Vei,
Og mere forkorted' min Skygge,
Jeg plukte Smaaeblomster, det glemmer jeg ei,
Og ved dem jeg følte min Lykke!

Nu favner mig Birkerøds venlige By,
Med sine Straahytter og Pile;
I Bølgenes Skygger, Violerne blye
Mig vinke til qvægende Hvile. —

Vær hilset, beskedene, yndige Sted,
Hvor fordum en Rostgaard og Gerner
Og Turen har ponset med Kraft, uden Ræd,
Paa Daniens Frelse, liig Stjerner!

Ja, næsten to Secler er' gangne forbi,
Men Eder skal Danmark ei glemme!
I Borg og i Hytte, paa Vei og paa Sti
Jert Minde i Hjertet har hjemme!

I Korskirken skuer jeg Talerens Stol,
Hvor Du, Henrich Gerner, har standet:
Mig syntes endnu ham at see, som en Sol,
Velgjørende virke for Landet.

Ja sjeldene Hædersmand Gerner! o Du,
Dit Seierstegn Kirken stolt pryder!
De Lænker med Bolte høit vidne endnu,
Hvad Du var Din Konge ved Dyder!

Ei Skatte af Bøger Du Dig efterlod,
Kun de rustene Jern — Din Ære!
De lære at kjæmpe, at lide med Mod,
Dit Minde Dan helligt skal være!

J. M. Abildgaard.

Peer Snegl.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Dette Raad lovede Peer at følge i alle Henseender, og Herr' Somerville vedblev: „Naar De saaledes har lagt Grundvolden i Deres Huusholdning, vil det, der staaer tilbage at gjøre, være et behageligt Arbeid; det vil bestaae i at danne Deres Sjæl og at udvide Deres Erfaring, kort sagt, min Herre! i at afgnide Dorskhedens Rust og en aandssnæver Opdragelses Fordomme; hvad nu dette Foretagende angaaer, da har jeg en Ven, hvis Forstand, Temperament, Moralitet og Adfærd sætte ham istand til at gjøre Dem de væsenligste Tjenester; med denne elskværdige og lærerige Mand til Selskab, vil jeg for det Første anbefale Dem, at gjøre en Reise gennem de interessanteste Egne af Deres eget Fædreneland, og siden efter kan De, efter eget Behag, udvide Deres Reiser til andre Lande; dette er det bedste Raad, jeg kan give Dem, og jeg byder Dem det med alle mulige gode Ønsker for Deres Lykke."

En Plan, der blev foreslaaet med saa megen Hjertelighed, og som lovede ham saadan en Belønning for Opfyldelsen af dens Vilkaar, kunde Constantias nyligen næsten fortvivlende Elsker ikke andet, end modtage med Fyrighed. Den værdige Sagfører var forberedt paa dette Foretagende, og Peer var ganske utaalmodig efter at overtyde Herr' Somerville om, at Dorskhed ikke længer var hans Skødesynd. Han gav øieblikkelig Befaling til sin Reise, og ilede derpaa hen til Constantia, ved hvis Fødder han udøste et, af Taknemmelighed og Kærlighed overstrømmende, Hjertes ydmyge, men fyrige Erkendtlighed; det var, som besad Kærligheds Piil, ligesom Ithuriels Spyd, Kraft til at forvandle ved en Berørelse; der var en Aand i hans Øine, en Kraft i hans Bevægelser, et nyt Livslys udbredt over hans hele Udvortes, som gav hans Skabning og Ansigtstræk en ny Dannelse; Constantia saae denne pludselige Forvandling med Forundring, og, da den vidnede om hans Charakters Bøielighed og hendes egne Yndigheders Indflydelse, betragtede hun den ogsaa med Glæde. „Saa snart!" var hendes eneste Svar, da han forkyndte hende sin øiebliklige Afreise; men disse Ord bleve fremsagte med et Tonefald, og ledsagede af et Blik, som meddeelte den Elskendes Øine og Øren Mere, end Bøger, der ikke understøttes af saadant et Minespil, kunne indeholde. „Ja, tilbedelsesværdige Constantia!" udraabte han, „jeg reiser nu, for at aflægge det første Beviis, der staaer i min Magt, paa en redebon og hurtig Lydighed mod min bedste Raadgiver; disse faa Øieblik, som De indrømmer mig, ere de Eneste, som jeg ikke strængt ofrer til mine umiddelbare Arbeidspligter; opflammet af Haabet om at vende tilbage, som den, der er Deres Opmærksomhed mindre uværdig, vil jeg med Fornøielse forlade Dem for en Tid, tilfreds ved, i mit Hjerte at gæmme det elskværdige Billed, som er indpræget der, da jeg smigrer mig med, at De ønsker mit Foretagende et heldigt Udfald." Constantia forsikrede ham om, at hun ønskede ham al mulig Lyksalighed i Livet, og, da hun gav ham sin Haand, trykte han den ømt til sine Læber, og gik.

Det vilde ikke være underholdende, om man her vilde opregne de Indretninger, som Peer foretog, efter sin venskabelige og fornuftige Commissionaires Raad, ved sin Tilbagekomst til Valmueborg. Hans Anliggender vare vistnok blevne meget forsømte, men de vare ikke forstyrrede, saa at de let bleve bragte i en saadan en Orden, at han havde god Tid til at sysselsætte sig med mere opmuntrende Genstande; derfor vendte han tilbage til sin Ven, Herr' Somerville, og nød da igjen den Lykke at see Constantia, hvis Ynde hver Dag syntes at forøge; han blev budt velkommen af alle Tilstedeværende paa den hjerteligste Maade; da Herr' Somerville talte med sin Sagfører, fik han en meget smigrende Efterretning om Peers Virksomhed og Opmærksomhed, og han var ikke misfornøiet med at høre af samme Hjemmelsmand, at hans Formue og Eiendom overstege meget den

Sum, som den fordringsfrie Eier selv havde givet et Vink om.

Peer havde kun bestemt nogle faa Dage, for at forberede sig til sin Reise, og til at indgaae Bekendtskab med det elskværdige Menneske, som, efter Herr' Somervilles Begæring, havde lovet at ledsage ham; deres Plan var, at anvende 6 Maaneder paa denne Reise gennem England og en Deel af Scotland, og i den Tid at besøge de vigtigste Stæder og Fabriker, og Herr' Somerville havde fremdeles vidst at lægge deres Reiseroute saaledes, at de paa deres Vei kunde tage ind hos nogle af hans Venner, hvor han havde sikret dem en velkommen Modtagelse i Selskaber, der lovede en ung Mand, som onskede at indsamle Erfaringer, ligesaa megen Fordeel, som Moerskab. Der var blevet sorget for Equipager, Tjenere, og Alt, hvad der udfordres til en betydelig Reise, hvoriblandt man heller ikke havde forglemt nogle faa godt udvalgte Bøger, og, saaledes udrustet, steeg Peer, efter at have taget Afsked med Herr' Somerville og Md. Goodison, og modtaget et omt Levvel af sin elskede Constantia, just ikke saa meget gerne i sin Chaise. At Pigens skonne og talende Oine fældte Taarer ved denne Scene, behover jeg ikke engang at hviske mine smukke Læserinder i Oret.

Fra dette Tidspunct af havde jeg Intet hørt om hans Skæbne, forend jeg for faa Dage siden modtog følgende Brev, dateret fra Herr' Somervilles Landgods:

(Slutningen følger.)

Theatret.

Tirsdagen d. 26de Juni d. A. gaves den 7de og sidste Sommerforestilling paa det kgl. Theater. Den blev given af Friederich Theodor Kirchner, forhenværende Medlem af det keiserlige kongelige Theater an der Wien, og bestod af et saakaldet musikalsk Akademi i 2 Afdelinger. Den 1ste Afdeling indeholdt en Adagio og Polonaise for Basun af Knauer, som udførtes af Herr' Hechmann. Almeenheden, som,

siden Schmidt for nogle Aar siden viste den, hvad der kan præsteres paa Basunen, er bleven noget kræsen i sine Fordringer, ydede ikke Herr' Hechmann, hvis Talent dog havde fortjent en lille Erkendelse, sit Bifald. Første Afdelings 2det Nummer var: Stor Arie af Mercadante, som udførtes af Jfr. Ryslander med sædvanlig Virtuositæt, og lønnedes med levende Bifald. — Den 2den Afdeling indeholdt den wienske Theaterdigter og Udgiveren af Wiener Theaterzeitung, Adolph Bäuerles, Farce: Den falske Catalani i Ravnekrog (Kråhwinkel), paa tysk, med Sang i 2 Acter og et Tableau, som forestillede Madame Catalanis Indtog i Ravnekrog (Musiken af forskjellige Componister), hvoraf vi have en dansk Oversættelse af Herr' Overkrigscommissaire Elmqvist, hvorefter den oftere er bleven given i Provincerne, og navnligen i Aarhuus. Denne Farce, hvis Tableau og 2den Act især udmærke sig ved megen Humor, dreier sig om en simpel Intrigue. Skuespiller Lustig er forelsket i Scholemæster Gansleber's Datter Hannchen. Byens Commandant, Rummelpuff, har samme Inclination. Hannchens Hjerte slaaer for Lustig. Gansleber vil ikke have Skuespilleren Lustig til Svigersøn. Denne gjør Gansleber og Rummelpuff det Foreslag: „Kan Herr' Rummelpuff bringe mig til at knæle for sig, saa er Hannchen hans; men, bringer jeg Herr' R. til at knæle for mig, saa er Hannchen min". Dette Foreslag samtykke alle Parter i, og Lustig forklæder sig, som Md. Catalani, sætter Alle i Bevægelse ved sine Proclamationer, og bringer ved sine henrykkende Kunstpræstationer den ellers uindtagelige Krigshelt, Rummelpuff, til at knæle for sig. Md. Catalani tager sin Hat af, og Alle see nu, at det er Lustig, som har bedraget dem. Lustig faaer Hannchen og Rummelpuff gaaer bort med en lang Næse. Denne simple Handling giver imidlertid Anledning til adskillige komiske Situationer. Hovedpartiet, den falske Catalani, udføres saavel fra Spillets, som Sangens Side, af Herr' Kirchner med en beundringsværdig Humor, Tænksomhed og Fiinhed; især var han ubetalelig i Scenerne med Rummelpuff, med hvem hans Koketteri var ligesaa fiint, som komiskt. Hans Overgang fra den fine

Qvindestemme til den dybe mandlige Bas gjorde en ypperlig Effect, og den qvindelige Dragt, som afslørede hans blændende hvide Hals, Skuldre og mandlige, hvælvede Barm, tilligemed Pyntehatten, de falske Haarlokker, de fiint sminkede Kinder, Skæget og Lorgnetten, kunde, i Forening med hans mæsterlige Efterligninger, ikke Andet, end sætte alle Lattermuscler i Bevægelse. Blandt de andre Medspillende, som bevægede sig med Lethed og Rigtighed i det tydske Tungemaal, udmærkede sig fortrinligen Herr' Dr. Ryge, som der Stadtcommandant und Fahnenjunker, Rummelpuff; (han var i sit Slags, det værdigste Sidestykke til Herr' Kirchner); Herr' Pätges, som der Runkelrüben Commissions Assessor, Sperling, Mitglied und Director des Caffeehauses in Krähwinkel; Jfr. Fonseca, som Kaetchen, Lustigs Schwester, og Herr' Winsløw jun. som Jean, Friseur in Krähwinkel. Herr' Overskou var meget god, som Gansleber, men den tydske Tunge var ikke geläufig nok, med Hensyn til Accenten, for ham og hans Medspillende Herr' Hvid, som Herr' Niclas Staar, Bürgermeister, auch Oberaeltester in Krähvinkel, Md. Windsberg, som Albertine, seine Braut, Jfr. Keck, som Hannchen, Ganslebers Tochter, Herr' Hass, som Aron, ein Jude, og de Herrer Bille og Mohlau, som Fritz og Franz Walter. Herr' Kirchner og de 4 førstnævnte Skuespillere lønnedes, lige som hele Farcen, med levende Bifald af den høist talrige Forsamling. D. K. H., Cronprincesse Caroline, Princesserne Caroline Amalie og Vilhelmine, Princerne Christian og Ferdinand, og den unge Prince af Hessen beærede den wienske Komiker og Sanger med deres Nærværelse.

Chraahnsintis.

Varselstegnet.*)

Novelle af Walter Scott.

(Oversat efter A. Diezmanns tydske Bearbeidelse.)

Første Tidsrum.

1.

......Selve min Barndom var uden Glæder, og en Hemmelighed indhyller min første Erindring i et tæt Slør. Kalder jeg Fortiden tilbage i mit Minde, da svæve stundom dunkle og selvsomme Syner forbi min Sjæls Speil, og jeg er uvis, om jeg seer virkelige Begivenheder, eller blot luftige Gøglebilleder, som i en Drøm.

Synet af et rigt og glimrende Palads og af en talrig Tjenerskare sætter mig strax tilbage i min Barndom, og jeg seer mig selv lege med en Appelsin paa Gulvtæppet i et pragtfuldt Værelse. Et lydeligt, frygteligt Skrig forskrækker mig endnu, man bærer mig bort, og jeg seer en Mand, svømmende i sit Blod paa Trinene af en bred Trappe, og en skøn Qvinde, vridende sine Hænder i Fortvivlelse.

Medens disse rædsomme Erindringer sammensnøre mit Hjerte, forvandles min Drømmescene, og med piilsnar Flugt ile Huse og Træer forbi en Kareth, hvori jeg sidder med et mig ubekendt Fruentimmer, som græder og viser mig Kærtegn.

Vi komme til Porten paa en gammel Bygning, et Slot fra den graahaarede Fortid. Jeg føler, hvorledes jeg bæres bort fra min Ledsagerindes Side, og trykkes med Omhed til en Kones Barm, som græder høit og bitert i et skummelt Værelse, der er smykket med Billeder af Krigere. Her er et tomt Rum i mine Erindringer — nu ligger den samme Kone mat, bleg og utrøstelig i en Seng, og unge Piger tale sagte med hverandre,

*) Denne Fortælling blev skreven for omtrent 10 Aar siden i Breve fra W. Scott til Sir Georg Shelbrooke, som overdrog Udgivelsen til en edingburgsk Boghandler; men, da Erindringen om Hovedbegivenheden dengang endnu var for ny, blev den ikke trykt, og hine Breve ere først nu (1831) blevne bekendte.
A. D.

og gaae forsigtigen omkring hende paa Fodspidserne.

Hun lægger sin zitrende Haand paa mit Hoved; den brænder, som Ild; jeg støder den tilbage med Undseelse og Ærefrygt; thi hun velsigner mig taus. Endog nu fyldes mine Øine stedse med Taarer endnu, naar jeg mindes hendes Blik, som vare fulde af Kummer og Bedrøvelse, og hendes glødende og zitrende Haand.....

Jeg saae ikke denne ærværdige Kone igjen. Nogle Dage sildigere førte man mig ved Haanden ind i hiint Værelse, hvor hun, mat indtil Døden, velsignede mig; paa Sengen laa noget Tilhyllet, hvoraf Synet fyldte min barnlige Sjæl med Frygt. Da den Pige, som førte mig, havde seet hen til Sengen, græd hun biterligen. Ogsaa jeg græd, men jeg vidste ikke, hvorfor, og, jaget af en ubekendt Frygt, ilede jeg bort.

2.

Efter Begravelsen næste Dag satte den samme Pige mig i en Vogn, som førte mig til et fjernt liggende, enkelt Huus, hvor min Ledsagerinde overleverede mig til en aldrende Kone, af et blidt Udseende.

Huset laa temmeligen høit, og man havde derfra Udsigt til en lille Bugt, ved hvis Bred der stod nogle faa Fiskerhytter. I Vesten stod et vildt Forbjerg, hvis afbrudte Klipper gik ud i Oceanet.

Jeg havde tilbragt en Uge i det ensomme Huus, da Madame Ormond en Aften tog mig ved Haanden, og førte mig til den sandige Strandbred. Bølgerne rullede nynnende op paa Sandet, eenstonige, som en Vuggevise. Luften var rolig. Søfuglene, der fløi imellem mig og de sorte Klipper, glimrede, som Sølvstjerner. Et Skib var ankret i rum Sø; Fiskerne, som havde begivet sig ombord paa det, vendte tilbage, og det stille Ocean var mig, som en Glastavle, som deres fjerne Aareslag sønderbrøde.

Paa en Klippe sad en Mand; men, i det Øieblik han blev vor uventede Ankomst vaer, stod han op og undflyede i største Iil. Der laa Noget i hans Holdning, som fængslede min Opmærksomhed, og jeg forfulgte ham derfor med Øinene, indtil han var ganske forsvunden.

Denne Mand havde boet en kort Tid i en lille Hytte, som var bygget i en Klippehule; Ingen vidste, hvo han var, og hvorfra han var kommen; kun en Fisker paastod at have seet en sort Baad i det Øieblik, da Maanen dykkede op af Oceanet, glide hen over den og styre hen til et Skib. En eneste Mand var da stegen ned fra dette. — Næste Dag i Morgenrøden bad den, som vor Nærværelse nu havde fordrevet, ved Døren af hiin Hytte om Levnetsmidler, og dens Beboerske, en fattig Fiskerenke, samtykkede i at modtage ham, som Gæst.

Fra den Tid af havde Fiskerne altid af Nysgærrighed stillet sig i Veien for ham, og bestormet ham med en Mængde Spørgsmaal, som han vel besvarede høfligt og sagtmodigen, men, i det Hele, med saa megen Tilbageholdenhed, at de snart opgave deres nysgærrige Efterforskninger.

3.

Adskillige Aar forløb, førend jeg gjensaae Oakdale (saaledes hed den Ubekendte). Jeg var intet Barn mere, som trængte til bestandigt Opsyn, men en Dreng, som torde streife frit om paa Bjergene og ved Kysten.

En Efteraarsaften var jeg paa den Klippe, hvor Hytten, som Oakdale beboede, laa. En sagte Aftenvind krusede det rolige Hav, Bølgerne sloge uden Larm imod Strandbredden, og Sivets og de faldende Blades Raslen havde mere noget Levende, end Sørgeligt ved sig. Ovenover Hytten førte en kortere Vei over Klipperne til Landsbyen; jeg valgte den, og havde næppe gaaet hundrede Skridt, førend jeg saae den samme Mand, med den ene Haand under Hagen, sidde ligefor mig. Jeg gjenkendte ham ved første Øiekast; saa dybt havde hans Træk indpræget sig i mit Minde, og det forekom mig, som havde jeg alt et andet Sted seet Manden paa en anden Tid. Jeg betragtede ham nogle Øieblik, og vilde derpaa fortsætte min Vei, men han havde hørt mig, kaldte mig, uden at forandre sin Stilling, ved et Tegn hen til sig, og opmuntrede mig med saa blid en Stemme, til at komme nærmere, at jeg virkeligen gik tillidsfuld hen til ham.

I Begyndelsen talte han venligen med mig, men paa eengang betragtede han mig med et vildt og frygteligt Blik, skød Lokkerne tilside paa min Pande, gennemløb mine Træk med foruroligende Nysgærrighed, og udbrød pludseligen i Taarer.

Da denne Paroxysmus var forbi, forsøgte han paa at vinde min Tiltro igjen ved Venlighed, som i et ungdommeligt Hjerte hurtigen forjager Frygten og formilder Angesten. Men der forblev endnu bestandigen Spor af hiin Lidenskabelighed paa hans Ansigt, og fra Tid til Tid kunde han næppe modstaae pludselige Anfald af en stum Smerte. Han hensank i en dyb Eftertanke, og hans Taarer flød endnu bestandigen.

Han spurgte om mit Navn; jeg vidste det ikke. Han spurgte mig om en Mængde andre Ting; Alt var mig ubekendt. Meer, end een Gang bragte han mig til at zitre, og jeg ønskede at være borte fra ham; men han holdt mig fast tilbage. Trods denne paafaldende Adfærd, var der noget Blidt og Velvilligt hos ham, og i hans Hjerte hvilede der udentvivl en Spire til Medlidenhed mod, og Kærlighed til mig.

(Fortsættes.)

Haab og Erindring.

En Verdensborger, som ofte var bleven bedragen i sine Forventninger, vandrede tungsindig gennem en Skov, hvis mørke Skygge stemmede overeens med hans Sjæls Tilstand. Den Sti, han gik ad, førte til en lysere Plads, hvor han lagde sig ned, for at udhvile sig. Menneskelivets brogede Billeder svævede for hans Sjæls Øie, Træthedens Slummer overfaldt Vandreren, og Indbildningskraften fremkaldte i den korte Drøm en Engleskikkelse, som tilhviskede den Slumrende: „Fortvivl ikke, Dødelige! Stoel paa min Hjælp! Lad mig gyde Balsam i Dit Hjertes Saar!" „Hvo er Du", sagde Kummerens Søn, „som lover mig Trøst og Lindring? Er Du Haabet, den bedragerske Gudinde, der saa ofte førte mig bag Lyset?" „Nei," svarte Gudinden, „jeg er ikke Haabet; jeg henviser Dig ikke til Fremtiden; jeg peger paa Fortiden; ved Mindet om nydte Glæder og vel overstandne Genvordigheder styrker jeg Din Aand." „Vær mig velkommen, hulde Erindring!" sagde den Slumrende. Han aabnede Øinene. Erindringens Gudinde var forsvunden. Haabet ilede til hans Leie, pegende mod Himmelen. „Kan jeg stole paa Dit Løvte?" spurgte han. Gudinden böiede Hovedet til Forsikring. Kummerens Søn lukkede sine Øine. Det var den evige Søvn.

H. C. W.

Midler mod en Influenza.

(Efter Dr. Moore.)

En Apotheker paa Landet fortalte en Herre i en Samtale, at han havde besøgt tre eller fire Patienter i en nærliggende Landsby, som vare syge af Influenza. „Maa jeg spørge Dem", sagde denne Herre, „hvorledes de Herrer Læger curere denne Sygdom?" — „Ja, seer De nu", svarede Apothekeren, „det kan man nu egenligen ikke sige, hvorledes Lægerne bære sig ad; for Nogle af dem ordinere Eet, og Andre igjen et Andet; men Chirurgerne, de aarelade i Almindelighed, og, hvad os Apothekere anbelanger, — vi give Medicin ind for den Sygdom." — „Ja, det er nu ganske naturligt nok", sagde Manden, smilende; „men De veed jo, at jeg selv engang har studeret Medicin, og har nogle almindelige Kundskaber deri; da derfor denne Smittesot begyndte iblandt mine Tjenere og Fæstebønder, vovede jeg at foreskrive dem Bygvand." — „Bygvand!" raabte Apothekeren med Foragt; „De kunde ligesaa gerne have ordineret dem Vandgrød!" — „Det kunde jeg ogsaa; derfor overlod jeg Valget til dem selv, og, hvad mener De, at Virkningen var?" — „Ih nu! Bygvand og Vandgrød kunde ingen Virkning have!" sagde Apothekeren. — „Det er rigtigt nok vanskeligt, at bestemme, hvad Virkningen af mange Ting, som foreskrives, er; men jeg kan, i det Mindste, sige Dem, hvad Følgen var." — „Det kommer ud paa Eet", sagde Apothekeren. — „Nei, ikke saa ganske endda", svarede Manden, „skøndt man i

medicinsk Praxis ofte tager det Ene for det Andet." — „Nu vel da! hvad var da Følgen?" — „Ih nu! de kom sig Alle!" — „Ja, der er Forskjel paa Constitutioner", svarede Apothekeren og løb sin Vei. *)

t.

*) Comic Tales, Vol. I, Nr. 2.

Skøiteløberen.

(Efter Dr. Moore.)

En ung, erfaren Skøiteløber gled paa Isen med den vingede Mercuriusses Ynde og Ilfærdighed, da han saae i en Afstand En, som var i Forlegenhed, og hørte det Raab, at en ung Lord vilde sikkert drukne. Han standsede strax i Farten, og ilede hen til Ynglingen, som han saae holde sig fast ved den ene Kant af et Iisstykke, i det han kæmpede for at redde sig, og raabte høit og uophørligen om Hjælp. Da Skøiteløberen nærmede sig, bad han den unge Lord være ganske taus, og, i det han tog fat i det ene Hjørne af sit Lommetørklæde, kastede han det andet til ham, medens han paa samme Tid udstrakte Armen saa meget, han kunde, for at holde Vegten af sit eget Legem saa langt, som muligt, fra den brukne Deel af Isen, og for at det Stykke, der var heelt, kunde bedre holde det unge Menneske i Veiret, ifald han kom til at staae paa det. I samme Dieblik løb en Matros, som saae denne Scene fra Strandbredden af, hen til den hjælpsomme Skøiteløber, i det han raabte: „Hold, hold, Broer! De Glidere, Du staaer paa, holde ikke fast; denne skraalende Lommel vil trække Dig til Bunds, førend Du hiver ham over Bord, eller haler ham i Land. Tag fat i dette Toug her med Din Bagbordsnæve!" derpaa kastede han Enden af et Stykke Toug til Skøiteløberen, medens han selv stod fast paa Isen, og holdt i den anden Ende. „Nu, Knøse, tager nu fat!" raabte han: „hiv op, hiv op!" Saaledes blev den unge Lord hivet over til et sikkert Stykke af Isen. Matrosen, efter at have betragtet ham med foragtelige Blik, sagde: „For Satan! hvad er det for et Skraal, Du giver af Dig, min lille Ven? Fanden ta'e mig, om jeg ikke har seet et heelt Skibs Mandskab gaae til Bunds med mindre Støi, end der gik ud af Dine Kævers Stykport."

Enten det nu var den forfrosne og rystende Forfatning, den unge Lord befandt sig i, som berøvede ham al Fatning, eller at Matrosens Tale fornærmede ham, det kan man ikke sige for vist; nok er det, han gik saa hurtigen bort, som han kunde, og uden at sige et Ord.

Den ædelmodige Skøiteløber trykkede Matrosens Haand, og bød ham en Guinee, fordi han havde hjulpet til at redde den unge Lord fra at drukne.

„Han er, saa Gud, ikke de Penge værd," sagde Matrosen. „Nu vel da, siden De endeligen vil have det, saa vil jeg tage imod Deres Guinee; men de gjør, paa min Sjæl, en daarlig Handel." *)

s.

*) Comic Tales, Vol. I. Nr. 3.

Blandinger.

— I England gjøres der overalt Tilberedelser til en almindelig Fest i Anledning af Reformbillens Seier. Communalraadet i City har bestemt 3000 L. til et Gilde, hvortil det har indbudt alle de Peers, der stemte mod Lord Lyndhurst Amendement og for den tredie Læsning. En Hr. Pearson har paataget sig for en lignende Sum at gjøre et Gjestebud for 14000 Personer paa det nye Farrington-Torv, hvor han vil indrette 60 Løvsale og opvarte Borgerne i City samt deres Koner og Børn med et Middagsmaaltid, Thee og Dands. (De mange festlige Tilberedelser, man gjorde for at hædre Kongen, naar han, som man ventede, tog til Overhuset, for personligen at overbringe Billens Sanction, maatte naturligviis bortfalde, da dette ikke fandt Sted.)

— En Mand kom for nylig ind til en Skomager i Dublin og forlangte et Par nye Ex-

Ministre. Skomageren forstod ham strax, og leverede ham et Par Wellingtoner.

— I London er det nu Mode, at Damer af haut ton indbyde Formiddagsselskaber, som de, besynderligt nok, kalde: „Morgen-Soiréer."

— „Hochwächter" har underrettet sine Subscribenter om, at den, saaledes, som selv den tydske Forbundsdag tillader det, vil samle alle de af Censuren siden Nytaar udstrøgne Steder, i et Bind over 20 Ark, der saaledes ikke er underkastet Censur, og levere dem det gratis. Hvis imod Formodning dette ikke vil udgjøre det fornødne Arketal, vil dette blive suppleret ved saadanne nye Artikler, som efter al Rimelighed vilde have havt samme Skjebne, hvis de havde været optagne i Bladet.

— Casseler-Journalen „Der Verfassungsfreund" har et Censurhul paa tre Spalter, hvilket tilstrækkeligt gjendriver den Paastand, at ingen churhessisk Embedsmand havde villet paatage sig Censurembedet.

— I Modena udkommer under Hertugens umiddelbare Indflydelse siden Foraaret 1831 en Journal under Titelen Voce della verità (Sandhedens Røst); den har 2000 Abonnenter, da det er den eneste italiænske Journal, der har Tilladelse til at tale om Italiens Anliggender. Som en Prøve paa den Aand, der hersker i denne Journal, tillade vi os at anføre følgende Brudstykke af et af dens Numere: „Saalænge Overitalien beskyttes af Carl Albert (af Sardinien), Mellemitalien af Frants af Modena, og Nedreitalien af Ferdinand af Neapel, har Halvøen intet at befrygte."

— Som en sjelden Uegennyttighed anføres det, at Mayoren i Nottingham selv raadede fra Illuminationen i Anledning af Reformbillens Seir, skjøndt han selv er — Lysestøber.

— Som et Beviis paa, at ikke Dyrtid er Aarsag til de Carlistiske Uroligheder i det vestlige Frankrig, anfører en fransk Journal følgende Priser, der for Øieblikket ere almindelige i det vestlige Frankrig for forskjellige Articler: Et heelt, anstændigt Huus med flere Værelser og Hauge kan leies for 100 Fr. (36 Rbd.) Oxekød 8 Skill., Kalvekød 5 Skill., Brød 5 Skill., Æg 5 Skill. Dusinet, almindelig rød Viin 12 Rbd. pr. Oxehoved; og flere andre Articler i Forhold hertil.

— Bath-Journal beretter, at der i Bathampton, en engelsk Miil fra Sydney Hotel, lever en Mand ved Navn Holbrook, der har to smaae Sønner, hvoraf den ældste er 2 Aar og 8 Maaneder gammel, og veier paa det nærmeste halvfjerde Lispund; den yngste er otte Maaneder gammel og veier halvtredie Lispund! (D. D. B.)

— Ligesom Catholikerne have lagt Meget i Bibelens Ord, som oprindeligen ikke findes i dem, saaledes have selv Lutheranerne forvansket Luthers Oversættelse af Bibelen, som let vil sees, naar man f. Ex. sammenligner Grundtexten og Luthers Oversættelse med vor nyeste danske Bibeloversættelse af 1819. (Tel. f. Jan. 1824).

— „Det offentlige Bibliothek i Brüssel indeholder meer, end 9 Millioner Bind." Ja! saaledes er det; det er virkeligen saaledes; det staaer skrevet i en lille Bog: „Belgien, geographisch, statitisch und historisch dargestellt von einem in Brüssel lebenden Deutschen (Aachen, 1831, S. 6). Maaskee har det skullet være 90,000, og den belgiske Sætter har paa belgisk Maade sat: 9 Millioner! Noget meer, end 9 Millioner! Bibliotheksbygningen maa da vel indtage et Rum af ½ Quadratmiil for Bibliotheket og for 500 Bibliothekarer og Assistenter, som i det Mindste vare nødvendige; i Bibliotheket maatte være opreiste Milepæle, og man maatte ved Telegrapher slaae efter i det af 25,000 Bind bestaaende Catalog. (N. M. f. M.)

— En ung Mand kom til en Scribent i P. med den Bøn, at han vilde skrive et Avertissement for ham, at han (den unge Mand) gav Underviisning i Retskrivning. (N. M. f. M.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 53. Tirsdagen den 3 Juli 1832.

Kysset.

(Frit, efter det Tydske.)

Lyt, skjønne Piger! til min Sang;
Mit Hjerte lide maae —
Jeg gjerne kysse vil engang,
Men intet Kys kan faae;
Enskjøndt jeg har et fyrigt Blod,
Og mangler ikke Vid og Mod,
Trods Møie, List og største Lyst,
Har jeg dog endnu aldrig kyst.

Vor Naboes Anna er mig god;
Hun gik i Haven nys.
Jeg sneg mig efter, for med Mod
At tage mig et Kys;
Jeg favned hende alt, da — au!
En Naal saa dybt et Saar mig gav.
Jeg løb min Vei, thi Blodet flød;
At kysse Skjæbnen mig forbød.

En Middagsstund, en anden Gang,
Vi gik i Dalens Skjød;
Jeg nynnede en kjælen Sang:
Hun loe — og jeg blev rød;
Hun bød mig dog sin Rosenmund,
Men saa kom Tyrk, den gamle Hund,
Og beed mig i den ene Fod;
Da Kyssen jeg nok være lod!

Vi sad for hendes Faders Dør
Forleden Aftenstund,
Jeg saae igjennem hendes Slør,
Hun spidsede sin Mund,
Da i det samme slem og vred
Just hendes Fader traadte ned;
I Angesten min Vei jeg gik,
Ei dengang heller Kys jeg fik.

Igaar jeg Huset gik forbi,
Hun gjorde Tegn til mig,
Og hvidsked': „Fritz! jeg Klokken Ti
Ved Vindvet venter dig."
Jeg kom og satte Stigen til;
Men Pokkeren med mig har Spil!
Paa Midten Stigen brast itu,
Og jeg fik intet Kys endnu! —

Ak! saadan stedse det mig gaaer,
Mig følger Skjæbnens Harm:
Hvis ikke snart et Kys jeg faaer,
Min Elskov slaaer Allarm!
O, Skjæbne! Smiil med Haab til mig!
Min Længsel da vil fjerne sig:
Lyt, Englehulde! til min Sang,
Og — kys mig hjerteligt engang!

J. M. Abildgaard.

Varselstegnet.

Novelle af Walter Scott.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

4.

Jeg blev længe hos ham, og først, da Fyrtaarnets og Aftenstjernens Straaler fløde sammen paa Vandet, tænkte jeg paa at vende tilbage.

Han ledsagede mig til Indgangen ved Gærdet, hvor allerede Md. Ormond stod og ventede paa mig, og saae sig om, om de Tjenere, som vare udsendte efter mig, ikke endnu vare vendte tilbage.

Ved Synet af os kom Matronen hurtigen hen til os, omarmede mig kærligen, men skændte ogsaa paa mig, fordi jeg var bleven saa længe borte. Jeg holdt endnu Herr Oakdale i Haanden, og følte, at han vilde slippe den ved den første Tone af hendes Stemme. Og han rev virkeligen sin Haand ud af min, og bortfjernede sig.

Forbauset over denne Barskhed, stod Md. Ormond op, og spørgte, hvo den Fremmede var. Førend jeg kunde svare, kom denne tilbage, tog hende ved Haanden, og vilde bortfjerne hende fra mig.

Hun spørgte om Aarsagen til denne Adfærd, og han sagde nogle Ord, som jeg ikke forstod, sagte til hende; men hun blev staaende ubevægelig af Forbauselse, og, da hun endeligen var kommen til sig selv igjen, trak hun mig hurtigen bort med sig, og lukkede Haugedøren bag efter sig.

Da vi stege op ad de Trin, som førte til Husets Hovedindgang, saae jeg mig omkring, og fandt Oakdale staaende ubevægelig paa det Sted, hvor vi havde forladt ham. Md. Ormond saae ham ogsaa, og sagde i en Tone, som gjenlyder endnu i mine Øren: „Elendige Menneske!“ skød mig foran sig ind i Værelset, og faldt, udmattet af Angest og Ærgrelse, i en Stol.

Hun spørgte de indtrædende Tjenere, om Manden stod endnu bestandigen ved Haugedøren; men Ingen havde seet ham, og hun begyndte nu at udspørge mig om ham.

Skøndt jeg sagde hende Alt, hvad jeg vidste, det vil sige, at han var den Samme, som vor

Nærværelse allerede een Gang havde forjaget, beroligede hun sig dog ikke derved. Undertiden undrede hun sig over, at han var bleven saa nær ved os, og saa længe ukendt.

Saa ung jeg ogsaa var, og saa lidet jeg altsaa formaaede at gennemtrænge Hemmeligheden, saa blev det mig dog klart, at jeg var bestemt, til at tage Deel i den Ensommes og Ulykkeliges Skæbne.

5.

Næste Morgen hørte en af vore Tjenere af Fiskerne, at den Fremmede (saaledes kaldte man endnu bestandigen Oakdale) havde forladt Enkens Hytte, og Ingen vidste, hvor han var kommen hen.

Jeg var tilstede, da man bragte Md. Ormond denne Nyhed; men den formildede ikke den Uro, som Gaarsdagens Begivenhed havde forvoldt hende. Nogle Øieblik sad hun stille og eftertænksom; derpaa stod hun op, aabnede sin Secretaire, og begyndte at skrive et Brev. Jeg saae, at hun sukkede og ofte tørrede sine Øine. Da hun var færdig med Brevet, sendte hun et ridende Bud bort med det, som kom tilbage med en Postvogn fra Berlington. Nu opstod der en stor Larm i Huset; Tjenerne løbe frem og tilbage; af mig tog man Hverdagsklæderne, iførte mig min Søndagsklædning, og satte mig med Md. Ormond i Vognen, som oppebiede mig.

6.

Da vi havde kørt en Time, kom vi paa en Chaussée, og snart derpaa til et Vertshuus, hvor vi skiftede Heste. Da vi holdt anden Gang, befandt vi os i en Landsby, som jeg troede at have seet allerede een Gang før; jeg gjenkendte den paa et lavstammet Træ, der var udklippet, som en Løve. Det bedrøvede øiensynligen Md. Ormond, at mit unge Hjerte havde saa trofast bevaret alle de tidligere Indtryk, som hun ansaae for udslettede. Henimod Aften naaede vi et stort Huus, som laa paa en herlig Slette. Men alt syntes faldefærdigt og forladt; da vi traadte ind, forekom det min Ledsagerske, at det lugtede i Slottet som i en Gravhvælving.

Der var gjort nogle Foranstaltninger til vor Modtagelse. Et gammelt Huustyende, en af de Tre, som passede paa Huset, førte os ind i Salen, hvor man havde gjort Ild. Md. Ormond indlod sig derpaa i en lang Samtale med et gammelt Fruentimmer, Huusholdersken, hvoraf jeg saae, at vi skulde forblive her, indtil der indløb et Svar fra London.

Jeg glædede mig derover; thi jeg havde seet Harer løbe i Dyrehaugen, og haabede, at man ikke vilde negte mig Tilladelse til at jage. Jeg lod ogsaa strax Md. Ormond være alene, for at udføre mit Forsæt.

Da jeg gik ud af Salen, traadte jeg ind i en anden stor Sal, som var smykket med kongeligt prægtige Speile og Malerier. Jeg vilde just gaae igjen, da jeg bemærkede et Marmorbord med et Toiletteuhr mellem to Elskovsguder. Bordfødderne vare høist kunstrigt udhuggede i phantastiske Skikkelser. I det jeg betragtede denne Prydelse, fængslede en Zirat ved Bordet paa ny min Opmærksomhed; en iiskold Frygt rystede mit Legem, og jeg zitrede, som havde et Spøgelse fra Fortiden reist sig for mine Øine.

En Dør, som stod ligeover for den, som jeg var kommen igennem, førte mig til en Marmortrappe; betagen af Ærefrygt og en hemmelig Gysen, betraadte jeg de glatte Trin. Jeg kunde ikke længere tvivle om, at jeg befandt mig i det samme Huus, hvor jeg i min tidlige Barndom havde været Vidne til en mægtig Skræk. Men Alt var dunkelt og uvist; mange Erindringer vare forsvundne; min Hukommelses Talisman var slaaen i Stykker. Dog saae jeg igjen hiin skjønne Kone vride sine Hænder; jeg saae igjen det blodige Legem for mine Fødder.

7.

Vi maatte, i det Mindste, have været en Maaned i Beechendale; thi jeg mindes at have, den første Dag i Sengen seet Nymaanen, og have ytret for Md. Ormond, at hun skulde dog see paa Maanen, den lignede en sønderbrudt Ring.

Jeg veed ikke, hvorfor det var; men denne Tanke havde gjort saa dybt et Indtryk paa hende,

at hun sagde: „Forbarm Dig, Gud! over dette lille Væsen!" bøiede sig over mig, og kyssede mig paa Panden med taarefulde Øine.

Den Aften, da Dr. Bosville kom, for at afhente mig til sin Schole, skinnede Nymaanen igjen, og den gamle Huusholderske bemærkede, at det var et slemt Tegn, naar man skulde reise. Her ender det første Afsnit af mit Liv.

Andet Tidsrum.

1.

Doctor Bosvilles Schole var en ganske fortrinlig Indretning, og bestod ikke af flere end ti Lærlinger, som vare enten Arvinger til store Eiendomme, eller af en eller anden Grund bortfjernede fra deres Familiers Skjød.

For mig var det en alt for urolig, alt for bevæget ny Verden; jeg kendte ingen anden Henrykkelse, end den, som Synet af den vaarlige Naturs Skatte, Solens Opgang, Høstvindenes Tonevæld, Vinterens Storme og Oceanbølgernes høie Melodier vakte i mit ungdommelige Hjerte, der var saa vant til Ensomhed og øm Kærlighed. De nye Scener fremkaldte skærende Mislyd i mine hidtilværende Følelser. Mine overgivne Medlærlingers vilde Camaradeskab ængstede mig; jeg kunde ikke tage Deel i deres Lege; medens de tumlede sig omkring i Drengegalskab paa den nærliggende Kirkegaard, satte jeg mig paa en Gravsteen, og undrede mig over deres grænseløse Glæde.

Saaledes forløb omtrent to Aar, i hvilke jeg skyede Alle, men blev rigtigt nok ikke skyet; thi næppe havde jeg været 3 Uger i Institutet, førend mine Medlærlinger, som i Begyndelsen havde drillet og bespottet mig med min drømmende Grublen, begyndte at behandle mig med deeltagende Kærlighed. Men efter det andet Aars Forløb foregik der en Omvæltning i mine ensformige Tanker; en af mine Camarader forlod nemligen Institutet, og i hans Sted indtraadte en Anden.

Alfred Sydenham var næsten af samme Alder, som jeg. Da vi saae hinanden første Gang, følte vi, at vi maatte blive Venner, uagtet den meest afstikkende Modsætning havde fundet Sted i

vor Opdragelse. Han havde for kort Tid siden mistet sin Moder, en Stormands skønne, forførerske Elskede, og, skjøndt han ikke torde bære sin Faders Navn, behandledes han dog ikke desmindre af sit Livs Ophav med al den Kærlighed og Omhed, som et Faderhjerte kan nære for en eneste, elsket Søn. – Det er umuligt, at tænke sig et skjønnere menneskeligt Legem, end Sydenham kunde rose sig af i sin Ungdom, og selv i en sildigere Tid havde frygtelige Saar og Tabet af begge Arme ved Belelringen af B. ikke ganske mægtet at tilintetgjøre hans overordenlige Skønhed. Men alle disse legemlige Fortrin maatte vige for hans Charakters stille Ro og hans Aands Skatte i samme Grad, som en kold Billedstøtte maa vige for den levende, besjælede Skønhed. Stakkels Ven! hvilken Skæbne ventede Dig! Du var for stor, for ædel for dette Livs Jammerligheder, og for blød for denne Jords Ulykke.

(Fortsættes.)

Samtale mellem to Venner.

A. Er en Fyrste, som opofrer Millioner Menneskers Liv, for at gjøre Erobringer, eller, for at sætte en politisk Grille igennem, ikke den største Forbryder, vi kunne tænke os her paa Jorden, og langt strafværdigere, end den almindelige Morder?

B. Langt fra, kære Ven! Din Synsmaade er ganske urigtig. Der gives ingen Fyrste, som fører Krig, uden for at gjøre enten sine egne eller et andet Lands Undersaatter lykkelige, og, hvad Du kalder Erobringer, er kun retmæssige Belønninger for Fyrstens ædle Daad. Tvertimod — enhver Fyrste, som fører Krig, for at føre Krig, er en høist ædel Mand, og tillige, et stort politiskt Snilde.

A. Er den Fyrste, som ved trykkende Paalæg paa Bonde- og Borgerstanden, istedetfor, paa dem af Landets Rigmænd, hvis hele Daad bestaaer i at sælge Hovedkod, agere Spytslikkere, spise, drikke, sove, holde Maitresser o. s. v. o. s. v., udsuger Statens Marv, og paafører

Landet en langsom Tæring, ikke ligesaa stor en Skurk, som Dosmer?

B. Langtfra, min Ven! Han er en høist ædel Mand, og et fiint Finantssnilde; thi alle hans Paalæg sigte til Statscassens, og altsaa, til Statens Vel, og hans Offere falde ligesaa vel, som den krigførende Fyrstes, paa Ærens Mark.

A. Maa den Fyrste, som lægger Baand paa anstændig Ytringsfrihed og frimodig Sandhedskærlighed, og agter mere paa Politikens, end paa Religionens og Moralens, Bud, ikke have ligesaa fattigt Hjerte, som Hoved?

B. Hvilken Snak! Tvertimod, han har et følende Hjerte og et lyst Hoved; thi han veed af Erfaring, at Solens, ligesom Praasens, Lys baade blænder og brænder. I Mørket leve Menneskerne allerlykkeligst, og, skal der endeligen, fordi man maa gaae frem med det nødvendige Onde, den fordømte Tidsaand, være lidt Lys, saa er Tusmørket tilstrækkeligt nok til Menneskeslægtens Held.

A. Enten er Du selv en af de slette Fyrsters Spytslikkere, eller ogsaa en bitter Satiriker. Jeg kan ikke negte, at det er høist latterligt, at see, hvorledes Nogle af disse politiske og finantsielle, sande Jacob v. Thyboer, som man kalder Fyrster og Ministre (thi vi bør ikke glemme disse, som ofte gjøre hine til deres Skærmbrædter), gjøre sig til Narre, og bilde sig ind, at de kunne stikke deres fornuftige Undersaatter Blaar i Øinene; men paa den anden Side er det høist beklageligt, at see, hvormange Mennesker disse tragikomiske Harlechiner gjøre ulykkelige, og man kan aldeles ikke undre sig over, at adskillige af Europas Folkefærd have gjort Opstand baade i vor og en fjernere Tidsalder. Dog skeer saadan en Opstand (derom vidner Saga) sieldent, forend Fortvivlelsen har naaet sin høieste Grad. Da dens Maal var fyldt, da kom Tugtens Riis over Fyrsterne og deres Tjenere; thi Folkenes beundringsværdige Langmodighed trættedes. Hvo kunde da indestaae for Følgerne af deres Raseri? og — hvor rædsomme bleve ikke ogsaa disse Følger i alle Tidsaldere! Saa retsstridig og i høieste Grad strafværdig en Folkeopstand vilde være, hvis den var tænkelig (som den ikke er) i et Land, hvor Folkeopdragelsen ei er forsømt, hvor anstændig Ytringsfrihed ei er lænkebunden,

hvor Frimodighed yndes af Fyrsten og hans Ministre, og hvor Agtelse og Kærlighed knytter Folket til ham og dem, saa naturlig og undskyldelig er den, naar Bodler drive Folket til Fortvivlelse, som dog Intet vil kunne udrette, naar det ikke kan bringe, i det Mindste, den største Deel af Hæren paa sin Side, hvilket under et Voldsherredømme er det vanskeligste Problem.

Simplex.

Peer Snegl.

(Sluttet, see forrige Nr.!)

„Min elskede Ven!"

„Jeg er nyligen vendt tilbage fra en 6 Maaneders Reise, hvorpaa jeg har besøgt mange forskjellige Steder og Personer i Selskab med en Herre, hvis behagelige Omgang har været mig en sand Aandsnydelse, og, hvis jeg ikke skuffer mig selv, meget fordeelagtig og lærerig for mig."

Da jeg kom tilbage til dette fortryllende Sted, blev jeg modtagen af Herr' Somerville paa en høist smigrende Maade, og n. elskede Constantias værdige Moder var ligesaa venskabelig mod mig; men hvor kan jeg finde Ord til at tolke Dem det Indtryk, det gjorde paa mit Hjerte, da den evigt tilbedelsesværdige Gjenstand for min Kærlighed bød mig velkommen med et venneholdt Smiil? Hvor det henrykkede mig, da hun med saa megen Inderlighed spurgte om Alt, hvad der var mødt mig paa mine Reiser! Intet var for ubetydeligt for hendes Bemærkningsevne; hun syntes at føle Deeltagelse ved Alt, hvad der var mødt mig, og vore Samtaler fornyedes Tid efter anden, uden at hun trættedes, eller jeg kunde udtømme vort Emne."

„Jeg ventede nu, at jeg skulde gjøre en ny Reise med min første Reisefælle, og, da denne Herre ofte havde Samtaler med Herr' Somerville, ansaae jeg det, som afgjort, at de aftalte en Plan til en udenlandsk Reise, og, skjøndt mit Hjerte hver Time knyttedes med fastere og tillige ømmere Baand til Constantia, saa at en Skilsmisse fra hende var noget Smerteligt for mig at tænke paa, havde jeg dog besluttet, i intet Tilfælde at svige det Løvte, jeg havde givet hendes Bedstefader, og derfor ventede jeg zitrende paa en ny Anmodning om at gjøre en Reise; uagtet Timerne henrandt i hendes Selskab høist behageligen, frygtede jeg dog for, at Tegn paa Selvkærlighed skulde nedsætte mig i hendes Omdømme, eller vække Mistanke hos Herr' Somerville og Md. Goodison om, at jeg stod Fare for, at falde tilbage i min forrige Ligegyldighed; jeg greb derfor den første Leilighed til at ytre mig for disse agtværdige Venner, da Constantia ikke var nærværende, og, i det jeg henvendte mig til Herr' Somerville, forsikrede jeg ham om, at jeg aldrig skulde glemme nogen af hans gode Raad, og at jeg heller ikke var min egen Fjende i den Grad, at jeg vilde undgaae at opfylde nogen af de Betingelser, med hvis Jagttagelse han havde forbundet Haabet om saa udmærket en Belønning; da jeg var mig bevidst, at han ikke kunde paalægge mig Noget, der var saa vanskeligt at udføre, eller saa smerteligt at lide, som jo vilde uendeligen opveies af saadan en Belønning, følte jeg ingen Ulyst til eller Frygt for at adlyde hans Befalinger, uden fordi jeg var overtydet om, at jeg, alle mine Bestræbelser uagtede, maatte stedse blive Constantia uværdig."

„Jeg skal aldrig glemme Herr' Somervilles Svar, eller den Handling, som ledsagede det. „Min gode Ven!" sagde han (i det han lænede sig over Armen af Stolen, og tog venskabeligen min Haand) „det er meer, end nok, for en Mand, at have begaaet een saa ulykkelig Vildfarelse i sit Liv, som jeg har begaaet, og at have nedlagt eet saadant Offer paa Verdens Fordomsaltar; men, skjøndt jeg af mit Hjerte har angret denne Vildfarelse, er jeg saa langt fra at være ganske omvendt, at jeg ingen Ærgærrighed skulde føle ved Valget af en Mand for vor Constantia; nei, min Herre! jeg er endnu ligesaa ærgærrig, som jeg altid har været, men jeg haaber, at jeg er det med mere Forstand, og bedre Grundsætninger; jeg vil ikke slaae et Gran Dyd af ved den Handel, jeg vil slutte; jeg vil have Hjertets og Temperamentets gode Egenskaber indtil den sidste Scruple; det er de væsenlige Puncter, som

jeg fordrer strængt, og alle dem besidder De; der gives vistnok andre, ja! mange andre Biarticler, som De kan lægge til Regningens Beløb, om De vil eller ikke; men jeg er villig til at give Dem Haandslaget strax paa Stand, om De endog aldrig har sat Fod paa fremmed Grund. — Hvad siger min Datter dertil?"

„Da jeg kastede mine Öine paa den venne-hulde Moders Ansigt, og saae det smilende gennem Taarer henvendt mod mig, zitrede Glæden i mit Hjerte, i det hun ytrede sig saaledes: — „Jeg maatte være et høist følesløst Væsen, hvis jeg vilde negte denne Mands Værd, eller tilbageholde mit Samtykke i hans Forbindelse med min Datter; men, da jeg altid har sat min fuldkomne Tillid til hende, og saavidt, som det var mig muligt, altid raadspørgt hendes Ønsker, skulde det være mig kært, om dette Spørgsmaals Afgjørelse blev overdragen til hendes egen Dømmekraft uden fremmed Indflydelse; hun er meget ung; vor Ven her er hverken gammel i Aar eller Erfaring; Begge have Tiden for sig; skulde hun ikke endnu i nogen Tid have Lyst til Ægtestanden, — skulde hun ansee det fordeelagtigt for vor Ven, at han gjorde endnu en Reise med den samme lærerige Reisefælle (enten til fremmede Lande eller til et Land, nærmere sit Hjem,) lad hende da selv bedømme, hvad der rimeligviis vil bidrage meest, til hendes fremtidige Lyksalighed i hendes Forbindelse med en Mand! og, da jeg er overtydet om, at vor Ven her ingen uædle Midler vil anvende, for at lægge Tvang paa hendes Dømmekraft, vil jeg bede ham om, at raadspørge Constantias Ønsker i dette Tilfælde; lad ham handle efter hendes Beslutning, og lad os da give vort Samtykke!""

„Med dette Raad, som Herr' Somerville bifaldt, ilede jeg til Constantia, og, uden mindste Vaklen eller Dølgsmaal, fortalte jeg hende, hvad der var foregaaet, og udbad mig hendes Kendelse i Sagen. Forestil Dem (hvis det er Dem muligt) min Henrykkelse, da denne uskyldige og oprigtige Engel gav mig et Svar, som betog mig al Tvivl om, at jeg var den lykfalige Eier af hendes Hjerte, og at hun ikke kunde udholde en ny Skilsmisse!"

„Jeg ilede til Herr' Somerville; jeg faldt for Md. Goodisons Fødder; jeg bad, jeg bønfaldt dem, og modtog deres Samtykke. Intet har nogensinde lignet deres ædelmodige Opførsel. Jeg forandrer nu mit Navn fra Peer Snegl til Peter Flink Somerville, efter denne værdige Mands, Herr' Somervilles udtrykkelige Ønske, og denne Sag vil snart blive bragt i Rigtighed. Den samme duelige Mand, som jeg skylder den nuværende Orden i mine Anliggender, bringer nu ogsaa den hele Ægteskabsag istand, og der gives vel Ingen uden mig selv, som vil kalde Tidsrummet mellem min Stilling nu og min Lyksalighed om 8 Dage langvarigt."

„Saaledes er jeg nær ved at blive velsignet med det elskværdigste Væsen paa Jorden, og saaledes har jeg ved mine Venners gode Raad (blandt hvilke jeg stedse skal regne Dem) sønderbrudt den umandige Dorskheds-Lænker, hvorunder jeg snart for stedse vilde være hensjunken til et mat og aldeles betydningsløst Væsen. For Fremtiden beder jeg Dem, at betragte mig, som et nyt Menneske, og troe, at jeg med mit Navn har afkastet min Skrøbelighed. Vi vente hver Dag vor Ven, Abrahams, som er i Sandhed en ædel Jøde; Deres Selskab vil forskønne vor Kreds, og inderligen glæde

Deres stedse hengivne Ven,
Peter."

H. C. W.

Literair Anmeldelse.

I disse Dage er udkommet: Repertorium over de kgl. Reskripter og Resolutioner samt Kollegialbreve, og andre offentlige Actstykker, for Danmark, i chronologisk Orden, med summarisk Udtog, samt vedføiet Parallelisering til 1832, af Johannes Nikolai Høst. 1 Binds 1 Hæfte. Kbhvn. 1832. Paa Andr. Frd. Høsts Forlag, trykt i J. N. Høsts Officin.

Den Opmuntring, offentlige Auctoritæter og Private have ydet Samlerens ligesaa vanskelige,

som gavnlige Foretagende, har, ifølge hans egen Forerindring, givet ham Kraft til ufortroden Fremstræben. De Kilder, hvoraf han øser, ere i Særdeleshed den almindelige, fogtmannske Rescriptsamling og Collegialtidenden. De Rescripter o. s. v., for hvis Ugyldighed han har uomtvistelig Hjemmel i den førstnævnte Samling eller i nyere Lovbestemmelser, ere naturligviis forbigaaede. Det Samme er Tilfældet med de kgl. Confirmationer paa tidligere Forrettigheder, de blotte Paabud at haandhævde Vedkommende i deres Rettigheder, og de Markedsanordninger, hvorom Almanakerne skulle meddele den fornødne Underretning. Meddelelsen af Rescripterne o. s. v. er summarisk og chronologisk, og de forskjellige Anordninger om en og samme Genstand ere følgeligen ikke sammentrængte paa eet Sted. Denne tilsyneladende Mangel vil Samleren ved Verkets Slutning afhjælpe ved at meddele et doppelt Register, et alphabetiskt og realt. Udtoget er i Alm. ikke ordlydende, uden der, hvor Meningen forekom Samleren mindre tydelig, og der, hvor der maaskee kunde være Spørgsmaal om selve Ordene. Forbedringer, Rettelser og Tillæg leveres ved Slutningen af hvert Bind.

Dette Repertorium, hvis Gavnlighed for den Retskyndige og Embedsmanden i Særdeleshed, og for Forretningsmanden og Statsborgeren i Almindelighed er indlysende, vil, ifølge Samlerens Annonce paa Omslaget af 1ste Binds 1ste Hefte, som begynder med „Revers fra Rigets Stænder, af 16 Novbr. 1660, at Kong Frederik den Tredies Haandfæstning tilintetgjøres", og slutter S. 76 med „Aabent Brev af 28de Juli 1688, at Indbyggerne og Fiskerne i Hjettinge og Hoe samt Ously (Oxby) Sogne maa blive boende „ved Stafnen", og ernære sig ved Seiladsen og Søen" o. s. v. — komme til at bestaae af 4 Bind, hvert paa omtrent 30 Ark. Maanedligt udgaaer et Hefte paa 5 a 4 Ark, der knytter sig umiddelbart til det følgende, indtil Bindet er færdigt. Subscribenternes Navne meddeles ved første Binds Slutning. Subscriptionsprisen er for dem, der tegne sig inden Juli Maaneds Udgang, 8 ß. for Arket paa Trykpapir, 10 ß. paa Skrivpapir, og for dem, der sildigere tegne sig, 10 ß. for Arket paa Trykpapir. Bogladeprisen er bestemt til 12 ß. for Arket paa Trykpapir. Boghandlere nyde 16 pCt. Rabat, og Subscribentsamlere paa 6 Exemplarer det 7de frit. Subscription modtages hos Herr' Bog- og Papirhandler Steen, Pilestrædet, Nr. 121, og hos Samleren, Herr' Joh. Nik. Høst, Studiestrædet, Nr. 94, første Sal.

Red.

Øiet.

(Efter Julius v. Voß i „Der Schutzgeist" S. 113—116.)

Hos det levende Menneske er Øiet et sandt Mignaturebilled af Sjælen. Ikke alene, hvad han tænker, men ogsaa hvad han føler, afspeiler sig deri; altid trofast, om just ikke altid saa klart, som Øiet afspeiler ham Verden udenfor sig selv. Man kunde ogsaa sige, at Øiet frembyder en Skrivt, dog kun en Tegnskrivt. Om Indholdet er godt eller slemt, vil næppe undgaae den fordomsfrie Følelse; længere, omhyggelig Øvelse kan derimod først læse eller dechiffrere Hieroglypherne, dog ikke ganske; thi Mignaturet er for lille, og for Sjælens Mikrokosmos (lille Verden) har man endnu ikke udtænkt noget Mikroskop.

Men i Almindelighed holder jeg følgende Kendetegn for temmeligen ubedragelige. Dog kunne naturligviis gode Egenheder ogsaa forværres, og de slette forbedres. I hiint Tilfælde vil Øiet miste Noget af sin Farve og Glans; i dette, trods det mere udannelige Anlæg, vinde Noget; stedse Noget, som kræver en skarp Iagttagelse. Et stort Øie vidner altid om gode Sjælekræfter, eller om Evne til at udmærke sig, til at hæve sig til det Usædvanlige, ja! selv til det Store, og et lille Øie om moralsk Svaghed, Tilbøielighed til det Smaalige, Sædvanlige, Almindelige. Men nu kunne ogsaa gode Sjælekræfter være forsømte, forblevne uden Leilighed til at udfolde sig, ja! endog forstyrrede ved slemme udvortes Tilskyndelser, og den moralske Svaghed kan styrkes og opløftes ved gunstige Forhold. Det store Øie bliver derved ikke lille, det lille ikke stort; men det Ene er i saadanne Tilfælde mat og uden Skin, eller ogsaa mørkt bræn-

dende, og det Andet lysere, liveligere og mere betydningsfuldt. Ilden i Diet, enten det er stort eller lille, er ligesaa betegnende, som forskjelligt. Der gives ægte Diamantlyn af ædel Aandsrigdom, og ligeledes en uægte Funklen af slangeagtig Klogskab, List og Bedrageri, og atter en kulagtig, lyssky Ulmen af lave, sanselige Begærligheder. Straalen i Uskylds Die kan sammenlignes med Dugdraaben i et Blomsterbæger, som Foraarssolen træffer, og den mørke Ild, som Skurkens Blik udsprudle, minder om Rovdyrets Dine, og kan anbefales Maleren, naar han vil fremstille Djævle. Klarhed og Aabenhed, ligesom Dæmring og Skjulthed, lade os ane indre lignende Egenskaber. Det tilbagetrukne Die vidner, om ikke om et sygeligt Legem overhovedet, dog om Frygt og om en slet Samvidstilstand, dets Fremtrængen om godt Mod og god Bevidsthed; dog hos den uforstandige Letsindighed og hos den frække Skamløshed, hvor der mangler det en vis indtagende Alvor, et beskedent Udtryk, maa man adskille det fra det rosværdige Tegn. Diets Opslaaen, Bevægelse og Opfattelse af Genstandene ere fremdeles vigtige. Den sædelige Yngling, den dydige Pige, ligesom det endnu skyldfrie Barn, opslaae, selv, om de ellers ere frygtsomme, Diet med en Frihed, som ingen Trælleaand kan efterligne.

H. C. W.

Blandinger.

Statstidendens Redacteur har gjort en splinterny, saavel i stats-, som naturhistorisk Henseende, uhyre vigtig, Opdagelse. **Indvaanerne i Cairo have Bagbeen.** Cairiterne ere altsaa en ganske ny Menneskerace. Beretningen maa være sanddru, da den staaer i vor første officielle, politiske Tidendes 152de Numer, paa sammes 2den Spalte, hvor der fortælles, at Henrettelserne i Cairo vedvare, og at de døde Kroppe ligge der paa Gaderne (**Hovedet lagt mellem begge Bagbeen**). At **Cairiterne have Bagbeen, er altsaa ganske og aldeles officielt**;

men, om de ogsaa have Forbeen, og altsaa ere en fiirfødvet (og ikke blot bagbenet) Menneskerace, samt, om de øvrige Ægypter have samme naturhistoriske Kendemærke, er ikke klart af ovennævnte høist mærkelige Beretning. Redacteuren vilde sikkert glæde Stats- og Naturhistoriens Venner ved at bringe Lys i dette Tvivlsomhedens Mørke. — — — — — — O Vee! det er en Trykfeil. Saaledes gik hele Opdagelsen i Lyset. Den skyldes ene Trykker Bagbeens bagvendte Geni (see Statstidenden, Nr. 153, sidste Spalte!). „**Mellem Benene**", skal det hedde. Det er nok ogsaa ham, der gjør en Mand „for afmægtig til at underkaste sig" (see Statst., Nr. 153, 3die Sp.!) (**Støver.**)

— Belgien ligner en skøn Dame, der hviler i sin Elskers Arme. Frankerige er Elskeren.
(N. M. f. M.)

— En Mand blev engang indstevnet for Retten, fordi han havde udgivet et Skrivt, kaldet: „Tanker om Statsbestyrelsen", hvori han havde sagt, at Finantserne vare det store Svælg, som opslugte hele Landets Lykke. Uagtet han forsvarte sig godt, og beviste sin Paastand, blev han dog dømt i en Pengebøde. „Det er en uretfærdig Dom," sagde han; „Tanker ere jo toldfrie". „Ganske rigtigt," sagde en Ven til ham, „men, vel at mærke, kun saalænge, de ikke have passeret Munden, Pennen eller Bogtrykkerpressen." (**Red.**)

— „Man fortæller", siger **Grey**, „om en Qvæker, som blev bragt til Taushed paa følgende Maade af en berømt Ordspiller (punster)." „Ven!" sagde den Sidste, „ikke sandt, Du paastaaer, at Du har Lyset i Dig?" — „Ja vist! det paastaaer jeg." — „Nu, saa er Du jo selv **udenfor** Lyset."
(**Red.**)

— J K. var for nogle Aar siden en Hospitalsvægter, som havde en Datter paa nogle og 30 Aar, der havde saa fiin en Dannelse, at hun ikke kunde taale, man kaldte hendes Fader **Vægter**. Naar man nævnte ham saaledes i hendes Paahør, fik man altid en Irettesættelse og den Oplysning: „Min Papa er **Natinspecteur**." (**Red.**)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 54. Fredagen den 6 Juli 1832.

(Indsendt.)

De Fredløse.

(Efter det Engelske.)

Første Sang.

Hvor Jægeren jager i Øst og Vest
Saa vide, som Himlen er blaa,
I Skoven der holdtes saa lystig en Fest,
Tre Skytter i Græsset laae.

De aade tilsammen den Hjort saa fed,
Og drukke den liflige Viin;
Og, vide I ikke, hvad Skytterne hed,
Skal Skylden nu ei være min.

Den Første hed Adam Bell,
Den Anden de Clym monne kalde,
Den Tredie William af Cumberland,
Den Bedste ud af dem Alle.

For Jagt udi Kongens Skov og Krat
Fredløse vare de Svende;
Kunde Carlisle Sherif fange dem fat,
Da var deres Liv til Ende.

De Tvende vare Ungkarle frie,
Adam Bell og Clym af Stone
Men givt var William af Cloudesly,
Skiøn Alix det var hans Kone.

Thi vare de tvende glade og fro,
Og førte saa sorgløst et Liv;
Men William havde ei Rist eller Roe,
Han længtes efter Børn og Viv.

Da var det William, han bradt opstaaer,
„Til Carlisle gaaer nu min Vei."
Adam Bell slaaer paa sit Hjorteskinds Laar,
„Det Indfald huer mig ei.

„Gaaer Du til Carlisle, min Broder kjær!
„Alt til Dine Børn og Viv,
„Da kommer den Sherif med al sin Hær,
„Og skiller Dig ved Dit Liv.

„Og, kommer jeg ikke imorgen paastand,
„Naar Solen stiger af Bølge,
„Da er jeg en død eller fangen Mand,
„Det vil jeg slet ikke fordølge."

Og det var William af Cloudesly;
Han griber sin Bue saa fuus,
Saa vandrer han ind i Carlisle Bye,
Alt til sit eget Huus.

Han pikker paa Ruden saa listelig,
„Er Du, skjøn Alix! herinde?
„Og har Du de Trende, Du fødte mig?
Luk op da, min trofaste Qvinde."

„Gud bedre mig!„ svarte skjøn Alix bradt,
Hun sukked', som Blæsten i Lunde.
„Sex Maaneder vented jeg Dig hver Nat,
„Saa mange bedrøvelig Stunde."

„Nu er jeg her," siger William fro;
Han sætter skjøn Alix paa Knæ;
„Sex Maaneder fik jeg min Natteroe,
„Alt udi et Egetræ."

I den ene Arm han tager sin Viv,
I den anden de Børn saa kjære,
„Og, skulde jeg lade imorgen mit Liv,
„I Nat vil jeg hos Eder være."

Bag Ovnen en gammel Kjerling laa;
Og hørte de Ægtefolks Ord;
De sidste syv Aar hun kunde ei gaae,
Og ei sætte Fod til Jord.

De sidste 7 Aar havde Cloudesly
Den Kjerling pleiet saa from,
Nu reiste hun sig saa frisk og fri,
Og rendte til Raadhuset om.

„I Nat er kommen i denne Stad
„William, hin fredløse Mand,"
Da blev baade Sherif og Dommer glad,
Gav' hende en Klædning paastand.

Hun fik en Klædning af Skarlagenskind,
Med denne hun hjem monne ile,
Saa krøb hun atter bag Ovnen ind,
Og lagde sig der til Hvile.

Men Sherif og Dommer vakte med Hast
Hver Mand udi Carlisle By,
Da løbe de Alle foruden Rast,
Og fange de vilde Cloudesly.

De sloge om Huset saa tæt en Ring,
At fange den Skytte saa prud;
William sig vender i Sengen omkring:
„Skjøn Alix, see dog herud!"

Skjøn Alix oplukked' et Vindue paa Klem,
„Gud, frels os naadigt af Nød!
„O vee mig, at Du skulde komme her hjem!
„O William, det bliver Din Død.

„Dine Fiender grumme, de vare nu her,
„Alt med saa mægtig en Skare,
„Gak op paa Loftet min Huusbond kjær!
„Mens jeg tager Døren vaere."

Skjøn Alix tager en Øxe i Hand
Og raaber af et godt Mod:
„Den første herinde er Dødsens Mand,
„Jeg tapper hans Hjerteblod."

William tager Sværdet og Buen fat
Med samt sine Sønner tre,
De ginge da op udi Høienloft brat,
Han havde ei Lyst at lee.

Han spændte sin Bue heel stærk og lang,
Og sigted' mod Dommerens Barm,
Men Pilen i trende Stykker sprang,
Det volder den Skytte stor Harm.

„Forbandet være den Bøffelhud,
„Som hyller det Hjerte saa ræd!
„Igjennem Din Ryg gik Williams Skud,
„Var Du ei desbedre klæd."

Den Dommer raaber: „Kast Buen nu,
„Og giv Dig til Fange paa Stand!"

Skjøn Alix raaber: „Forbandet Du,
„Som saaledes raader min Mand!"

Da siger Sheriffen: „Sæt Ild i det Tag!
„Ei bedre Raad jeg mon kjende;
„Med Hustrue og Barn den Røver i Mag
„Vi flux skulle indebrænde."

De tændte det Huus udi samme Stund,
Om Taget slikkede Flammen;
Da sukked' skjøn Alix af Hjertets Grund:
„Her brænde vi Alle tilsammen."

Men William river det Lagen itu,
Og hisser de Sønner til Jord,
Skjøn Alix er ret saa mod i Hu,
Fra Gavlen hun efter dem foer.

„Tag her," raabte William i sin Nød,
„Min Skat, mine Børn og Viv!
„Ville I dem spare for Christi Død,
„Mig maa I vel bringe om Liv."

William spænder en Bue god,
Det maatte hans Fiender bekjende,
Saa længe en Piil udi Koggeret stod,
Han vilde ei Ryggen vende.

Men Ilden igjennem Taget gaaer,
Og Buestrængen, den brister,
Og William imellem Luerne staaer,
Indhyllet i Røg og Gnister.

Da raaber freidigt den fredløse Mand:
„End bærer jeg Sværd ved Belte,
„Langt bedre, at falde med Staal i Hand,
„End her udi Ilden at svelte."

Saa springer han ind med Skjold paa Arm,
Han var ei god at møde.
Saa mangen Pande, saa mangen Barm,
De maatte for Sverdet bløde.

Men Een mod Tusinde er for faa;
Var han end aldrig saa stærk,
Om kort eller længe han trættes maa
Udaf det blodige Verk.

De Vind'ver og Dørre over ham smeed,
Med Stolper og Stene de skød,
Saa fik de omsider den Stærke ned
De bunde ham Haand og Fod.

De bandt med Lænker og Baand af nye
Hans Hænder alt paa hans Bag,
Da raabte den Dommer: „Nu, Cloudesly!
„I Morgen Du hænger før Dag."

„Nu skal Dig ei hjælpe Din Staldbroder kjær,
„Clym Stone og ei Adam Bell,
„Ei heller den hele Helvedes Hær,
„Snart skal den hente Din Sjæl."

For Solen om Morgenen skinner paa Vang
Den Dommer gaaer Muren omkring,
Hver Port blev lukket med Bolt og Stang,
Sheriffen om Fængslet slog Ring.

Og Dommeren ganger ad Torvet hen,
Han render meer, end han gaaer,
Saa flittigt sysle de Tømmermænd,
En Galge mellem dem staaer.

En Hyrdedreng hen over Torvet gik:
„For hvem er den Galge saa ny?" —
„Og har Du ei hørt hvem i Aftes vi fik,
„Hin fredløse Cloudesly?"

Den Hyrdedreng blev ikkun lidet glad,
I Skoven tidt har han sig lagt,
Og fra skjøn Alix Drikke og Mad
Til William Cloudesly bragt.

Han vidste en Løngang under den Muur,
Flux der igjennem han krøb,
Han vidste, hvor Skytterne ginge paa Luur,
Didhen han snildeligt løb.

Den Hyrdedreng raaber: „O vee! o vee!
„Hvi tøve I her saalænge!
„Paa Stadens Torv er en Galge at see,
„I den vil de Cloudesly hænge."

„O vee!" saa raaber den gamle Adam,
„Det er en bedrøvelig Stund,
„Langt bedre havde det været for ham,
„Var han bleven i grønne Lund!"

Og Clym af Stone saa raaber: „O vee!
„Nu ere de bedste Raad dyre!
„Langt bedre det var for os alle Tre,
„Om han havde ladet sig styre."

Adam Bell, han spænder sin Bue saa brad,
Oa skyder en Hjort med Ild:
„Der haver du, Knøs! til din Middagsmad,
„Og bring mig saa atter min Piil!"

„Nu gange vi begge til Carlisle Bye,
„Der bliver lidt meer at bestille;
„Naar vi ei frelse Will Cloudesly,
„Med ham da hænge vi ville."

Saa monne hen over den grønne Vang,
De Skytter til Staden indgaae;
Og det var de Fredløses første Sang,
Den Anden følger derpaa.

(Fortsættes.)

Varselstegnet.

Novelle af Walter Scott.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

2.

Sydenhams Ankomst var for mig Begyndelsen til en ny Tidsregning; tilforn havde mine Følelser, mine Ahnelser hverken Meed eller Maal, og jeg holdt mig selv for et, af hele Verden forstødt, Væsen, som stod ensomt i Livets Trængsel.

Han vakte Broderkærlighedens hidtil i min Barm slumrende Medfølelse, og enhver ængstelig Bekymring over min forældreløse Enlighed forsvandt, da jeg kunde betroe den til et medfølende Hjerte.

Ferietiden tilbragte han sædvanligen hos sin Fader. I det tredie Aar af sit Ophold i Doctor Bosvilles Schole bragte han mig en Dag en Indbydelse fra Hertugen at ledsage ham til Julen til Slottet B... Vi vare den Gang Begge i vort 12te Aar; dog havde vi, tvungne af Omstændighederne, lært skarpere at iagttage og værdsætte Livets Begivenheder, end man skulde have formodet om os efter vor Alder.

Slottets, en mægtig Steencolosses, antique, store Bygningsstiil gjorde et dybt Indtryk paa mig. Det stod paa Randen af en Klippe, som kastede sin Skygge paa en rolig Flod; Groupper af nogle, ved deres Ælde, ærværdige Træer omgave det paa tre andre Sider; de høie, dunkle Taarne med deres taggede Kroner og Epheukranse, som omslyngede dem, reiste sig høit over Dalens grønne Buske og lave Hytter. De brede Trapper og lange Gange syntes ei at kende andre Beboere, end Taushed og Echoets Aandepust; Billederne og Tapeterne i Værelset kaldte Ridderoldets Scener tilbage i Beskuerens Minde.

De mange Gæsters Ankomst og de talrige Tjeneres Larm vilde snart have givet mine Tankers Løb en anden Retning, dersom jeg ikke i en af Gæsterne havde gjenkendt den gaadefulde Fremmede, Manden fra Bjerget, Oakdale.

Sex Aar havde saaledes forandret mine Træk, at han ikke gjenkendte mig; dog troede jeg at

bemærke, at han, naar han saae paa mig, syntes dunkelt at mindes mig. Han gav mig dog, medens han var nærværende, intet særdeles Beviis paa Opmærksomhed.

Jeg havde ved det første Blik gjenkendt ham og meddeelt Sydenham min Opdagelse, og vi foresatte os, at trænge, om muligt, ind i hans dunkle Historie.

Han saae endnu bestandigen ligesaa bleg og tankefuld ud, som tilforn; men jeg fandt, at han ogsaa kunde bevæge sig meget frit og utvunget i den store Verden og i Selskaber. De Lidenskabers og Følelsers Heftighed, som havde pinet ham i hans Ensomhed, var maaskee formildet.

Uagtet vi lyttede og lurede allevegne, kunde vi dog ikke opdage det Ringeste, som havde kunnet tilfredsstille min Nysgærrighed.

3.

En Aften sagde Hertugen ganske sagte til Sydenham, at han ønskede at tale med ham alene i Morgen tidligt i sit Værelse; vi begave os derpaa til vort Sovekammer, for at meddele hinanden gensidigen vore Bemærkninger, og kom endeligen til den Slutning, at der maatte være mødt Herr' Oakdale noget ganske Særegent, som han og hans Venner søgte at glemme og at bringe i Forglemmelse hos Verden.

4.

Næste Morgen traf vi hinanden, som sædvanligen, i Haugen. Jeg var gaaen ud før Sydenham; thi jeg havde ikke kunnet faae Ro. Naturen, som var klædt i sin sørgelige Vinterdragt, var ikke istand til at adsprede mine mørke Tanker, og min unge Ven søgte ligeledes forgæves, at forjage mit Tungsind og at opmuntre mig ved sin Ømhed og Vittighed.

Til den bestemte Tid begav han sig til sin Fader, og blev næsten en heel Time hos ham. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, men jeg troede, at Samtalen maatte angaae mig, og oppebiede altsaa Sydenhams Tilbagekomst med Utaalmodighed og, paa en vis Maade, med Bekymring.

Han kom endeligen; men jeg bemærkede snart, at han var ikke mere saadan, som ellers, ikke saa fri og aaben, som tidligere. Jeg læste i hans Træk, at han havde erfaret Noget, som havde grebet dybt og sorgeligt i hans Indre. Først kom han mig imøde, men derpaa vendte han sig hurtigen om og undflyede. Hele Dagen igennem holdt han sig fjernt fra mig; ved Bordet betragtede han Oakdale med paafaldende Opmærksomhed, og jeg bemærkede, at han ikke ganske kunde undertrykke en hemmelig Gysen.

Da vi gik til Sengs forglemte han sig et Øieblik, og lagde Hænderne paa mine Skuldre, som vilde han springe over mig; men strax besindede han sig, sagde med megen Venlighed, at han vilde endnu læse noget, og bortfjernede sig.

5.

Næste Dag fik jeg et Brev fra Bosville ved en Herre, som skulde bringe mig til Eton.

Jeg havde aldrig følt nogen Tilbøielighed til Doctoren; hans kolde og afmaalte Væsen, og hans scholemæsterlige Adfærd havde gjort ham en methodisk Alvor egen, som stødte Børnene fra ham; men under Iisdækket flød en klar og lys Bæk. Hans Breve vare fulde af faderlig Ømhed; i sit sidste Brev syntes han oprigtigen at beklage, at han maatte skille sig saa hurtigen og uventet fra mig.

Dette Sidste bragte mig paa den Tanke, at min Skæbnes ubekendte Styrer var bleven bestemt til denne Forandring ved en Omstændighed, der stod i Forbindelse med mit Ophold paa Slottet B..., og Sydenhams paafaldende Adfærd bestyrkede mig i denne Formodning.

Hertugen bad min Ledsager meget venligen om, at lade mig blive endnu nogle Dage paa Slottet; men hans Instructioner vare saa strenge og afmaalte, at han kunde ikke engang lade mig blive til næste Dag.

Ved vor Ankomst ved Scholebygningens Port oppebiede ham en Officier, som spurgte ham om en gammel General, deres fælleds Ven.

Havde de nævnt Generalens Navn, hvor megen Ulykke, hvor megen Elendighed var jeg da ikke bleven forskaanet for!

6.

Mere, end 6 Aar, vare allerede forløbne, siden Md. Ormond havde overgivet mig til Dr. Bosvilles Omhu, og jeg vidste endnu ikke mere af Verden, end den Gang, da jeg maatte skilles fra Moderbarmen, og ofte drog en næsten uimodstaaelig Kraft mig hen til den agtværdige Kone.

Kort efter vor Ankomst i Eton forestilte Borgermæsteren mig for Doctor L., som jeg især var anbefalet, og førte mig derpaa til Bords i en Gæstgivergaard i Windsor. Medens Maden blev tillavet, gjorde vi en lille Spadseretour. Det var Eftermiddag og temmeligt koldt; en tæt Taage indsluttede Synskredsen; Skildvagterne gøs i deres Kapper, og vi maatte vende tidligere tilbage, end det syntes at have været Borgermæsterens Hensigt. Han havde den hele Tid talt lidt, og var, efter al Tilsyneladenhed, overhovedet utilfreds med det, der var ham overdraget. Adskillige Gange var Udtrykket i hans Ansigt og hans ganske eiendommelige Bevægelse, naar han saae en Vogn køre forbi, mig paafaldende. Een Gang især veeg han høist bestyrtset tilbage ved Synet af en Kareth, som kom fra det kongelige Slot, greb mig ved Armen, og trak mig med al Magt ind i en Kræmmerbod, hvor vi forbleve nogle Øieblik.

Da vi igjen traadte ud paa Gaden, saae Borgermæsteren sig uroligen om til alle Sider, og ilede i største Hast til Gæstgivergaarden. Udenfor den saae jeg op til Vinduerne, og blev to Damer paa Balconen vaer. Den Ene var meget yngere, end den Anden, ogsaa mere elegant klædt; men paa den Ældre hvilede dog mine Blik; thi jeg gjenkendte i hende min Barndoms Pleiemoder, Md. Ormond.

Jeg blev staaende et Øieblik, i Haab om, at henvende hendes Opmærksomhed paa mig, og maaskee blive gjenkendt; men Borgermæsteren, som allerede var traadt ind i Huset, kom igjen hurtigen tilbage, og skændte paa mig for min Langsomhed.

Denne Mands Barskhed skræmmede mig saa meget, at, skøndt jeg brændte af Utaalmodighed efter, at kaste mig i min moderlige Veninde's Arme, vovede jeg dog ikke at ytre mit Ønske høit.

Næste Morgen ilede jeg ganske tidligen til Gæstgivergaarden, i Haab om, at finde Md. Ormond; men hun var allerede forrige Aften tilligemed den unge Dame afreist til London, og Borgermæsteren havde ledsaget hendes Vogn.

7.

Det var mig umuligt, at ansee Md. Ormonds Nærværelse netop nu i Eton for tilfældig, og for ikke at staae i Forbindelse med en særegen Omstændighed ved min Skæbne. Hendes Bekendtskab med Borgermæsteren, — dennes Ængstlighed, for ikke at blive seet — den ubekendte, elegante, Dame — vare Gjenstande, som gave mig Stof til Eftertanke og bortdroge mig fra min Alders sædvanlige Fornøielser. Men, skøndt denne Tænken og Pønsen fyldte min Sjæl med Sorg, gav den dog min Charakter en vis kraftig Spænding. Jeg var overtydet om, at jeg hørte til en høi Stand, og stedse tydeligere sagde en Stemme i mig, at **min** Moder var Aarsagen til min Families Ulykke.

Scholens Lærlinger vendte efterhaanden tilbage, og jeg sluttede mig tættere til dem, ikke for Legenes Skyld, men, fordi jeg troede, blandt Mængden af disse unge Mennesker at finde en Ariadnetraad, der kunde føre mig ud af den Vildgang, jeg var kommen ind i. Men Dage og Uger, Maaneder og Aar forløbe, uden at jeg naaede mit Øiemeed.

Da jeg blev større, behandlede man mig hos Doctoren stedse mere, som Arving til en stor Formue, og, da mit Planteliv var forbi, holdt ingen Pengehensyn mig tilbage fra Deeltagelse i mine Medlærlingers Adspredelser og Glæder.

Saaledes forløb Tiden til mit 17de Aar, og Doctoren underrettede mig om, at han havde

faaet Erindring om, at sende mig til Oxford. Det glædede mig meget; thi jeg følte, at jeg endnu kun behøvede at gjøre et Skridt, for at kunne leve i Verden efter mit eget, frie Godtbefindende, og forsøge ethvert Middel for at afsløre min Fødsels Hemmelighed og min Families Ulykke.

Men min Glæde blev igjen afkølet, da Doctoren sagde mig, at en Herre skulde ledsage mig til Oxford. Jeg tænkte strax paa Borgermæsteren; men jeg blev behageligen skuffet.

8.

Kort efter vor Ankomst i Oxford, mødte jeg paa Gaden min Ungdomsven, Sydenham, der, ligesom jeg, vilde fuldende sine Studeringer her, og glædede sig hjerteligen ved, at see mig igjen. Men, da jeg begyndte at at tale om de Omstændigheder, under hvilke vi havde maattet skilles ad, drog en dunkel Sky over hans Ansigt, og jeg mærkede, at Sporene af hiin Samtale med hans Fader stode endnu klare i hans Sjæl.

Det vil altid blive en af de største Mærkværdigheder i mit, saa mangfoldigen bevægede, Liv, at jeg aldrig kunde beslutte mig til, at spørge Sydenham aabenhjertigen om den Hemmelighed, som var bleven ham meddeelt, og som gjorde, at han behandlede mig med mere Medlidenhed, end der lader sig forenes med Venskab.

Sydenhams ubegribelige Tilbageholdenhed uagtet, bleve vi dog bestandigen Venner, eller meget mere, Selskabsbrødre, da han ikke mere gandske kunde finde sig i den tidligere Hjertelighed.

De Penge, han fik af Hertugen, stod i Forhold til den næsten forgudende Kærlighed, hvormed Faderen hang ved ham; ulykkeligviis var han dog ikke meget punctlig med sine Sendelser, hvorfor jeg ofte maatte være Sydenhams Banquier. Ogsaa dette bidrog til at gjøre Baandet, der forenede os, løsere. Han troede, at staae under sin Ven, fordi han maatte gjøre Krav paa min Hjælp.

(Fortsættes.)

Bemærkninger ved „Betragtninger i Anledning af de sidste Tildragelser i Frankrig."

(See Kjøbenhavnsposten, Nr. 122!).

I en særdeles vel skreven og upartisk lille Afhandling under ovennævnte Titel har en Forfatter i Nr. 122 af Kbhvnsposten, S. 513-19, leveret en klar og grundig Gjendrivelse af den megen Talen frem og tilbage om det franske Land og det franske Folk, som skyder Skylden til de sidste Tildragelser i Frankerige paa Franskmændenes Letsindighed, Uregerlighed og Vægelsind, paa Casimir Périer, og paa Lafayette, og anseer Napoléons Jernhaand for det rigtige Rolighedsmiddel. Forf. har unegteligen Ret i, at modsige disse Ytringer, og især den Sidste; „thi aldrig hvilede", som han siger, „den (Jernhaanden) haardere paa Frankrig, end, da comité de salut public (den offentlige Velfærdscomité) styrede Roret, og da var der Gjæring overalt; — ja, fandt ikke Mallets Conspiration Sted under Napoleons Regjering, og var det ikke, medens Napoleon endnu var paa Malmaison, at den anden Restauration fandt Sted?"

Vi tillade os at nedskrive, hvad Forf. ytrer om Republicanerne, om det tredie Parti (le juste milieu), om Normen for Valgbarheden, og om Klagerne over det franske Folks urolige Character, og at tilføie nogle Bemærkninger ved et Par andre Steder.

S. 514, 2den Sp. — S. 515 2den Spalte hedder det: „Republicanerne sige, at Carlisterne have Ret (og her er begges Foreningspunct): en Konge kan ikke saaledes skifte fra den ene Dag til den anden, saa er han ingen Konge; men Folkets Souverainitet er uomtvistelig, derfor er det bedst, slet ingen Konge at have, men en Præsident. En saadan har dertil intet Hof, som jager efter Embeder og Penge; han træder efter visse Aar tilbage i Borgerklasserne, hvorfra han kom, og vil derfor ikke forglemme disses Tarv; thi han skal selv bære de Byrder, han har bidraget til at paalægge andre."

„Dette Partie har endnu en vigtig Anskuelse, som stedse vil give det en betydelig indre Styrke. Borgersind og Borgerdyd, sige dets Forfægtere

(og ingen modsige dem), ere Statens bedste, soliveste Støtter. De af denne Idee ret besjælede, tilsidesætte Personen for Staten, lade sig ikke lede i deres Handlinger af Vinding og Gunst. I derimod, sige de, som gjøre Rigdoms Besiddelse til Hovedbetingelse for statsborgerlig Indflydelse, friste I ikke Manden til Vindelyst, og er dette Midlet for at bringe til Selvopoffrelse og Uegennyttighed? Glemme I da, at den Nøisomme er riig med Lidet, og at denne Maade, at erhverve Rigdom, er en langt mere sjælsoploftende (ligesom den ogsaa er mere christelig), end den idelige Tragten efter Vinding? De ved et flittigt og virksomt Liv, henvendt paa grundig Betragtning af Borgersamfundet, erhvervede sunde practiske Begreber og dybe Erkendelser, ere de da intet værdt, naar saadanne Egenskaber ere forenede med almeen Agtelse? er da en saadan Statsborger ikke meest værdig til at have Indflydelse paa Lovgivningen? skal han udelukkes, fordi han ikke eier en vis Formue, naar han af den, han eier, lever fuldkommen tilfreds? skal han straffes, fordi han ikke spiller i Statspapirer, eller paa anden, maaskee langt maadeligere Maade, stræber efter idel Vinding? Men af Mænd, der besidde hine Egenskaber, indeholdet det republicanske Partie, mange Folk med den ædleste Tænkemaade, redelige, selvopoffrende, dannede, simple i Sæder og Tale, som føle sig fremkaldte og erkjendte af Medborgerne, men tilsidesatte af Staten, fordi de ikke betale det anordnede Skattebeløb. For havde I Fødselen, som gyldigt Beviis paa statsborgerlig Dygtighed; længe droges vi med Arveadelen og dens hovmodige Tomhed: nu sætte I os Pengebesiddelsen istedet, der næsten ikke er bedre Adkomst. Hvorfor maa dog aldrig Menneskets meest betegnende Deel, dets aandelige Tilværelse, Fornuft, moralsk Villie, Characteerkraft og Genie, komme i Betragtning? Hvorfor skal vor dyriske Deel, vor Fødsel og vor Levelyst (Ædelyst), altid være vore største Fortjenester? Men er da dette Raisonnement saa ufornuftigt? kan det ikke let væbne kraftige Talsmænd for sig? er det noget særdeles Urolighedstegn, at Mænd ville gjøre disse Meninger gjældende? og dog er dette i Substantsen Republicanernes Formaal, baade deres, der nyligen saa saare letsindigen grebe til Vaaben i Paris, og det langt større Antals, der fredeligen, i Skrifter og Taler, og ved al deres Gjøren og Laden, arbeide i samme Retning."

„Mellem disse trende Partier, der, i deres Neenhed, hver for sig, mene det ganske ærligt med Statens Velgaaende, er traadt et tredie Partie: le juste-milieu. Kan vel nogen Tanke være bedre end den, at ville stifte Fred mellem de stridende Partier? Dette Partie har sagt til begge de foregaaende: I have Uret i meget, I forlange hver paa sin Side for meget, snart den ene, snart den anden. Dette Partie har, efter sin Grundsætning og Natur, handlet i Overeensstemmelse, snart med det ene Partie, snart med det andet, og er derved blevet beskyldt for Troløshed af begge. Tager man le juste-milieu i udstrakt Forstand, saa strækker det sig meget vidt; man kunde gjerne sige: fra Lafayette, der vil have en Konge med republicanske Former, til Chateaubriand, der egentlig fægter for den engelske Forfatning med Pairie etc. I indskrænket Betydning, da kan man nævne Mortignac og Casimir Périer som dets Grændser, og Royer Collard, Guizot, Méchin, Ager, som dets Centra. Dette Partie vil en arvelig Konge, men billiger dog Julirevolutionens Resultat med Hensyn til Kongeskiftet, det vil et Pairskammer, men ingen Arveadel, det vil Eiendoms-Besiddelse i høiere Maal, som Adkomst til politisk Borgerret, Valgret og Valgbarhed; men det har nedsat Census og taget nogle Hensyn til Culturtrinet. Det vil ingen Adel, men nok Ordener og Titler. Det vil paa engang Communal- og Centralregjering. Det vedkjender de sig udbredende liberale Meninger, men vil ikke understøtte dem. Det erkender Folkesouverainitæten i Princip, men ikke i Praxis. Herved troer det at staae i Midten, og mange ville sige, at det virkelig gjør det; men Modstanderne sige, at det staaer ved Siden af begge, og snærer dem i Halsen ved at holde dem i Kjolekraven. Det overbeviser ikke de to extreme Partier, det betvinger dem heller ikke, men det forhaler Stridens Udgang, og gjør de Stridende Livet suurt. At der slutter sig til dette Partie hele den store Sværm af Embedsmænd, som elske deres Embede over alle Ting, er naturligt; derfor har man overført Girouette-Lignelsen paa hele Par-

tiet, men det er høist ubilligt; thi intet Partie har været stadigere i Principer."

(Slutningen følger.)

Udtog af et Brev fra en ung dansk Dame i Philadelphia.

— — — Den 22de Februar var der her i Philadelphia en skrækkelig stor Stads i Anledning af Hundredaarsdagen efter Washingtons Fødsel. Den blev celebreret med en Procession, hvori alle Classer af Folket toge Deel og derved gjorde den til den besynderligste, længste, moersomste og kjedeligste, man kan tænke sig. I Spidsen kom Militairet, med jammerlig Musik, og Washingtons Billede, vaiende Faner og Flag; derefter Studenterne, som ved slige Festligheder altid her tage sig lidt forkeert ud, og denne Gang saa meget mere, som de lige efter sig havde hele Slagterlauget, meer end sex hundrede i Tallet, pyntede med hvide Skjorter, blaae Ridderbaand og Skjærf, Alle tilhest. Derpaa alle mulige Haandværkere, førende med sig alt, hvad der henhørte til deres Haandværk. Dette var udført med store Omkostninger; Alt blev trukket paa Vogne med 6 til 8 Heste for. Bageren saae man lægge Deigen, bage Brødet i en Ovn, der var opsat paa Vognen, og derpaa kaste det ud blandt Folket. Væveren havde sin Væverstoel og forfærdigede sit Lærred; Garveren tilberedede fra Begyndelsen til Enden et Stykke Saffian; Bogtrykkereren saae man trykke Vers skrevne i denne Anledning, og kaste dem ud til Folket, ligesom Myntneren sine Medailler; Steenhuggeren udhuggede Fodstykket til Washingtons Støtte, og alle Haandværkere vare saaledes i fuldt Arbeide under Kørselen. Skibe bleve ogsaa førte med, deriblandt eet for fulde Seil, med 8 Mand og 2 Officierer, som gave Commando hele Veien; ligeledes et Dampskib. Det Smukkeste af Alt var Gartnerne med deres Blomster, Glaspusterne med de skjønneste Krystaller, Forgylderne med lange gyldne Stave i Haanden, o. s. v., o. s. v. Processionen var tre engelske Mile lang. Overalt saae man Washingtons Buste, og imellem var ogsaa deres Afguds, Lafayettes, anbragt. Hele Toget skildtes ad ved State-House, hvor Biskoppen holdt en Tale i Independence Hall, men som formodentlig Ingen hørte. Folkestimlen var utrolig, og Roligheden og Ordenen ligesaa, skjøndt dog ingen var beordret til at vaage derover. Om Aftenen vare de fornemste Bygninger oplyste. Klokken 10 var Alt igjen stille paa Gaderne; et Beviis paa Amerikanernes sædelige Orden, og at de uden noget Politie eller nogen Vagt kunne holde Glæden indenfor bestemte Grændser. — — —

(D. D. B.)

Blandinger.

— Vi maa bede de ærede Herrer og Damer, som alt have villet beære vort Oxehoved med deres Besøg, at undskylde, at det ikke kan blive opstillet før Onsdag Middag d. 4 Juli, i hvilken Forsinkelse vi selv ingenlunde ere Skyld. (D. D. B.) (Biens Redacteur debuterer altsaa den 1ste Juli d. A. uden Oxehoved, men med „Skidser" i Munden, see hans første Spalte! Den Kloge in Quarto! Støver).

— „I en Storm," anmærker Grey i sin Fortolkning over Shakspeares „Storm", „hvor der ikke endnu er nogen øiensynlig Fare, pleie Sømændene i Almindelighed at bande; men saasnart Faren nærmer sig, falde de paa Knæ, og bede, om de endog ellers ikke ere vante til at bede. Et selvsomt Exempel herpaa finder man i en engelsk Reisebeskrivelse fra Aaret 1603 om en Skipper, som i den yderste Fare, da Alle omkring ham laae paa Knæ, gjorde følgende Bøn: „Kære Gud! jeg er ingen gemeen Tigger; jeg plager Dig ikke hver Dag; thi jeg har endnu aldrig bedt til Dig, og, dersom Du kun denne Gang hjælper mig, saa skal jeg aldrig igjen i mit Liv falde Dig til Besvær med mine Bønner." Saa sandt er det gamle Ordsprog: „Qui nescit orare, discat navigare" (o: paa Søen bliver man gudfrygtig.) (Red.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.
Redigeret af H. C. Wosemose.
№ 55. Tirsdagen den 10 Juli 1832.

(Indsendt.)

De Fredløse.

(Efter det Engelske.)

(Fortsat.)

Anden Sang.

Og da de nu kom til Carlisle med Hast,
Alt udi det Morgenskjær,
De funde tillukkede vel og fast
De Statsporte, en og hver.

Da raabte den trofaste Adam Bell:
(Han var heelt traurig i Sind):
„De Porte ere forvarte saavel,
„Vi komme ret aldrig herind."

Da sagde Clym: „Her hjælper ei Magt.
„Lad os den Portner indbilde,
„Vi have et Budskab fra Kongen bragt,
„Vi have ei Tid at spilde."

Da svarede Bell: „Jeg haver et Brev,
„Det sige vi, Kongen mon skikke,
„Og at han med egen Finger det skrev,
„Præst, Lærd, er vel Portneren ikke."

Clym banker paa Porten med stærken Arm,
Da aabnes saa liden en Rude,
Den Portener spørger: „Hvad for en Larm?
„Hvi støie I saa derude?"

„I Kongens Navn," siger Bell, „luk op!
„Han gav os et Brev for sand,
„Før Solen skinner paa Bjergetop,
„Det skal udi Dommerens Hand."

„Ind kommer Ingen i Carlisle By,"
Den Portner svared' saa bradt,
„Før de have hængt Will Cloudesly,
„Vi fanged' i denne Nat."

Men Clym monne svare saa kjæk af Mod:
„Skulle vi staae her længe,
„Jeg sværger Dig ved det helligste Blod,
„Du kommer selv til at hænge.

„Kanst du ei kjende vor Konges Segl,
„Maa du være meer end blind,
„Hvi kommer du krybende hid som en Snegl?
„Luk os nu som snarest herind!"

Den Portner fra Hovedet river sin Hat:
„Vor Konning Hæder og Ære!"
Saa skyder han Bolten fra Døren saa bradt,
Det monne han helst lade være.

„Nu staae vi herinde, det er ikke stort,"
Siger Bell, den Skytte saa prud,
„Men Christ, som stormede Helvedes Port,
„Maa vide, hvor vi komme ud."

„Havde jeg kun Nøglen her i min Hand,
„Kanskee vi fik Lov at snakke,
„I Raadet blev Portneren tredie Mand,
„Sid Næsen sad i hans Nakke!"

„Nu Portner er jeg," raaber Adam glad,
„Hvis ellers rigtigt jeg spaaer,
„Den værste Portner for Carlisle Stad
„De sidste hundrede Aar."

„Kunde vi nu frelse vor Broder og Ven,
„Som ligger i Angst og Qvide!"
Saa ginge de Begge paa Torvet hen,
Og stilled' sig der ved en Side.

Der saae de nu kneise en Galge saa høi,
Som høieste Træ udi Lunden,
Og Karren fremkjørte med Bulder og Støi,
Paa den laa Cloudesly bunden.

Og Dommeren kalder en Ungersvend,
Han Williams Kjortel ham gav;
Han Maal skulde tage af Synderen,
Og grave derefter hans Grav.

„End haver jeg," siger den Skytte saa brav,
„Et Underværk seet, der er større.
„Den kunde ligge udi min Grav,
„Som lader den til mig gjøre."

„Du taler heelt stolt," siger Dommeren vred,
„Jeg selv skal Dig hænge behænde."
Men Cloudesly skotter til Siden ned,
Og seer sine Staldbrødre tvende.

„Nu mærker jeg Trøst," siger Cloudesly,
„Jeg haaber, det bedre skal vorde;
„Havde jeg blot disse to Hænder frie,
„Lidt længer leve jeg torde."

Da siger den trofaste Adam Bell:
„Nu er det ei Tid at tøve,
„Tag, Broder, Sigte paa Dommeren vel!
„Jeg Sheriffens Fiende vil blive."

De Pile flyve paa eengang ud,
Og Parret til Maalet naaer,
Carlisle saae ei to saadanne Skud
De sidste hundrede Aar.

Da splittedes Hoben, da blev der Rum,
Hvor før udi Klynge de stod;
Da Dommeren segned paa Jorden om,
Sheriffen faldt i sit Blod.

Høit skrege nu Alle (de Borgere fly)
„Her baader det ei at blive."
De Skytter løbe til Cloudesly,
Skar' Rebet med skarpe Knive.

Han raabte, i det han fra Karren sprang:
„Det var et broderligt Stykke!"
Nær ved ham en Slagter sin Øre svang,
Den monne han fra ham rykke.

De Tvende skyde, den Tredie slaaer
Med Øren til alle Sider,
Saa mangen fanger sit Banesaar,
Og Jorden blegnende bider.

Men bortskudt er nu den sidste Piil,
Dem Hoben atter mon trænge,
Da drage de Sværdene ud med Iil,
Paa Ryggen de Buerne slænge.

Og lysteligt gik det ad Gade ned,
De Hoben foran sig jog,
Saa mangen Viv sine Hænder vred,
Og Brystet hylende slog.

Der klemtes i Klokker, der blæstes i Luur:
„I Carlisle Stridsmænd, herfrem!
„Ei kunne de bryde den stærke Muur,
„Ved Porten der fange vi dem."

Adam Bell og Clym gjøre foran lyst,
Og Cloudesly holder dem Ryggen frie,
En Dør er Skjold for hans brede Bryst,
Alt henad den blodige Sti.

Borgermesteren hører den vilde Larm
Sig klæder i Staal og Plade,
Med Hellebarden udi sin Arm
Han springer henad den blodige Gade.

Med Øren Cloudesly hugger ham ned,
Han havde ei andet Sværd,
Den hujende Skare efter ham skred,
Men Ingen tør komme nær.

Og, da de nu komme til Porten hen,
Adam Bell lukker op behænde,
Han slaaer den Port udi Laas igjen,
Der monne de Borgere vente.

Han Nøglen ind over Porten slang:
„Nu er mit Embed forbi,
„Seer til, om I finde en anden Gang!
„En Portner bedre, end vi!"

Til Skoven ginge de fredløse Mænd,
Alt under de grønne Blade,
De funde den løvkrandste Hal igjen,
Og vare af Hjertet glade.

Med Sang og Viin udi Bøgens Hang
De Skytter i Græsset laae.
Det var de Fredløses anden Sang,
Den Tredie følger derpaa.

(Sluttes i næste Nr.)

Varselstegnet.

Novelle af Walter Scott.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

9.

Paa en af de Udflugter til London, som jeg gjorde af og til med Sydenham, gik vi ind i Drurylanetheater. Man gav „Hamlet." Jo mere Stykket udfoldede sig, desto klarere blev det mig, at jeg befandt mig i Forhold, som lignede Heltens i samme. Spillet rørte mig saa mægtigen, at jeg greb Sydenhams Arm krampagtigen, og min Ven spurgte mig bekymret, om jeg var syg. Det var ved det Sted, hvor Aanden fortæller, hvorledes den i sin legemlige Tilstand er bleven myrdet, og jeg ønskede af mit Hjertes Inderste, at see Hamlet fremtræde, som en skrækkelig Hevner. Til min største Utilfredshed blev han en philosopherende Menneskehader, og nu var det hele Stykke mig modbydeligt. Der var dog saadan en Pirring i det halvt philosophiske, halvt drømmende Tungsind, og saa meget Tiltrækkende ved Skuespillernes Spil, at min Phantasi fængsledes paa ny, og jeg saae Resultatet imøde med den største Spænding. Ved det Sted, hvor Hamlet synes at være overtydet om sin Oncles Forbrydelse, stod jeg tilfældigviis op fra min Plads, og — mine Øine saae i Sidelogen Herr' — Oakdale.

Han betragtede mig med samme intetsigende Blik, som en Fremmed; han kendte mig ganske sikkert ikke; men, da jeg igjen havde sat mig ned, kastede han hurtigen sine Øine igjen paa mig, og det syntes, som blev han betagen af en heftig Frygt og Skræk. Mine Følelser stormede i dette Øieblik alt for heftigen i mig, til at jeg kunde have udtrykket dem ved Ord.

Jeg stod op, og forlod Theatret med Sydenham, som ikke kunde forklare sig min Uro.

Jeg talte ikke et Ord paa Veien; han spurgte mig adskillige Gange om Aarsagen til min indre Bevægelse; men min Forstand var saa gennemglødet af Erindringens og Phantasiens Flammer, at jeg Intet hørte. Først i Gæstgivergaarden blev det mig muligt, at høre paa ham, og at svare paa hans Spørgsmaal.

Jeg satte Albuerne paa Bordet, skjulte mit Ansigt i mine Hænder, og blev saaledes længe siddende, hensjunken i Tanker.

„Sydenham!" — sagde jeg endeligen — „jeg troer nu Alt, hvad jeg har hørt om Shakspeares store, mægtige Aand."

— „Jeg havde ikke troet, at saa plumpt et Sørgespil, som Hamlet er, kunde ryste Dig saa mægtigen" —, og nu begyndte han at anatomere Stykket; men Alt, hvad han sagde, for at udslette Indtrykket, var, som en Stemme i en Døds Øren; tilsidst sprang jeg endog op i Vrede, og sagde: „Ti! Du begriber ikke Shakspeares Aand. Han har afsløret for mig i Aften, hvad jeg hidtil troede at have kun drømt."

— „Nu, hvad har han da sagt Dig?"

„At min Fader blev myrdet."

Sydenham blegnede, og blev staaende ubevægelig, som truffen af Tordenen.

„Han har sagt mig endnu mere" — vedblev jeg — „Han har sagt mig, at min Moder gav Anledning til Forbrydelsen." — Sydenham blev endnu mægtigere forskrækket, og spurgte i høieste Forbauselse: „Er det muligt?"

„Ja," — svarte jeg — „og Oakdale er Egteskabsforbryderen og Morderen."

Tredie Tidsrum.

1.

Da Sydenham kom næste Morgen til mig, var jeg rolig, og havde min Fatning. „Det glæder mig, at finde Dig saaledes," sagde han — „og jeg haaber, at Du, førend Du fatter en bestemt Beslutning, vil gaae med mig til Oxford. Betænk, at mange Aar ere forløbne siden hiin Begivenhed, og at vi, jeg saavel som Du, ingen Ven have, som vi kunde raadføre os med om denne Genstand?"

„Hvad der skete i Gaar", — svarte jeg — „er ikke Virkning af Tilfældet, men meget mere Aarsag, og det vil tale ligesaa bydende og tydeligt til

mig, som Aanden til Hamlet. Lad os vende tilbage tilbage til Oxford!...—"

Vi ankom i Collegiebygningen, uden at have verlet et Ord. Ved Indtrædelsen i min Bolig faldt mine Øine strar paa et Brev, som laa paa Bordet, og hvis Adresse var skreven af en mig ubekendt Haand.

Brevet var fra General Oglethorpe og meget kort. Generalen meldte mig deri blot, at han vel var mig ubekendt, men havde en vigtig Meddelelse at gjøre mig, og altsaa ikke vilde forlade Oxford før min Tilbagekomst fra London.

I samme Øieblik meldte man mig Generalen, og jeg gik ham imøde til Døren. Hans Ansigt var ædelt, men strengt; dets Farve røbede en Paavirkning af fremmede Himmelegne, og hans faa Haar syntes en kraftigere Aarsag, end Alderdommen, tidligen at have bleget.

Sydenham vilde bortfjerne sig, men blev efter Generalens Anmodning, som spurgte mig: „Er dette den unge Mand, som man kalder Deres Hjertensven?"

Forundret over den speidende Jagttagelse, hvormed man havde omringet mig, og som disse faa Ord røbede mig, svarte jeg: „Det er Herr' Sydenham."

„Saa kan jeg tale uden al Tilbageholdenhed" — vedblev Generalen, i det han vendte sig til mig, udstrakte sin Haand imod mig, og sagde: „Kære Neveu!.."

I det første Øieblik af min Forbauselse traadte jeg nogle Skridt tilbage, men blev dog strax igjen mig selv mægtig, gik hen til Generalen, og greb hans Haand, som han rakte mig med et ubeskriveligt Udtryk.

— „Her er ikke Stedet til ganske at udrette mit Ærinde, og at udvikle Dig de Grunde, som bevæge mig til, pludseligen at give mig tilkende for Dig, som Din Oncle. Det er tilstrækkeligt, at vi have naaet en Tid, da Opdagelsen ikke længer kunde opsættes. Vi ville bortfjerne os nogle Dage herfra, og Reisen vil ikke være Dig ubehagelig, da jeg vil føre Dig ud paa Dit vigtigste arvede Gods, til Slottet Beechendale."

Jeg erindrede mig dette Navn, Stedet og og alle Genstandene paa det, og omkring det, som, siden mit korte Ophold der med Md. Ormond,

havde indpræget sig saa dybt i min Sjæl. Ogsaa Sydenham mindedes Navnet paa dette Slot, og hans Forbauselse var derfor ikke ringere, end min.

Kort derefter begav Generalen sig tilbage til Gæstgivergaarden for at træffe de nødvendige Foranstaltninger til vor Afreise.

(Fortsættes.)

Bemærkninger ved „Betragtninger i Anledning af de sidste Tildragelser i Frankrig."

(Sluttede; see Nr. 54.!)

Med Føie siger Forf. S. 517 1ste og 2den Spalte: „Hvilke skulle være de Personer, som udgjøre den ene Deel af den lovgivende Magt? Hvilke skulle være de Deputerede for Landet? Det skulle de, som med den bedste Kundskab til Folkets Fordringer, forene den bedste Evne og Villie til at tjene det, og som, uafhængige af fremmed Indflydelse, ville tjene det med al mulig Kraft. Men nu bestaaer den Deputeredes Tjenester ligesaameget i det Begreb, Folket gjør sig om ham, som i hans egentlige Beskaffenhed; dette er det, som desuden gjør Populariteten til en vis Grad nødvendig. Men ingen af disse Egenskaber sikkres ved et vist Skattebeløb. Hvorfor sætter man da Eiendom som Norm for Valgbarhed? Staten vil sikkre sig mod urolige Mænd. Men har da Praxis viist, at det anvendte Middel svarede til Hensigten? Ingenlunde: meget rige og svært beskattede Mænd havde deeltaget i Partiers Stræben, som allermeest have angrebet og foruroliget Regeringen. Man kræver intellectuelle og moralske Egenskaber, og maaler dem efter en saa materiel Maalestok, som Besiddelse og Beskatning. Denne Frygt for Ikke-Besidderne er et tomt Spøgelse, en aristokratisk Gjenganger, som imod sin Villie spiller denne Rolle; thi den ægte Adelsven vil meget frabede sig at taxeres efter Besiddelsen; han har sit Værd fra sin Fødsel: Rigdommen er for ham et uvæsentligt Tillæg. Hvem kan desuden anlægge Maalestokken for Vælgeren? veed han ikke bedst selv, hvad

der tjener ham? Ofte, meget ofte staae den større og den mindre Besidders Interesser i aabenbar Modstrid, hvorfor da tvinge den mindre Besidder til at lade sig repræsentere af sin naturlige Modstander? Staten vil sikkre sig rolige Deputerede; men hvilken Uklogskab da at indskrænke de Valgbares Tal til saa faa, ved en saa tilfældig, og for den egenlige Qvalification saa fremmed Betingelse, som Skattebeløb og Besiddelse. Hvilken umaadelig Vigtighed giver det ikke det lille Antal Mænd, som med Rigdommen forene de egentlig udkrævede Egenskaber. Hele Landet peger paa dem; det gaaer med dem, som med alle sjeldne Vare: deres Priis stiger i samme Forhold som Concurrencen aftager. Regeringen tilintetgjør sin hele Magt, ved at concentrere en saa uhyre Magt i saa faa Personers Hænder."

Forf. slutter sin lille kernefulde Afhandling S. 519 med flg. fuldkomment befoiede Ytringer: „Naar man altsaa klager over et uroligt Sindelag hos det franske Folk, saa klager man uden tilbørlig Grund, thi det er netop en overvættes Stræben efter Ro, efter Ro for Besiddelsen (og heri ere Kamrene enige med Regeringen), der volder Uroen. Seer man lidt tilbage i Historien, saa vil man erindre, at før Revolutionen omtaltes Frankrig som Kongemagtens rette Hjem; den var der fuldkommen Herre. Men den angreb for voldsomt og for ulige Besidderne, disse klagede, og for at beskytte Eiendommen mod Indgreb fra oven, frembrød Revolutionen. Denne væltede frem, som en rivende Strøm, knuste Misbrug med Misbrug, indtil den, træt af sine egne Gjerninger, kaarede sig i Bonaparte, siden Napoleon, et enkelt stærkt Udtryk for Nationalmagten. Udvortes Forhold bragte denne til at angribe Eiendommen for sit System og, for sit Selvforsvar, og Besidderne ilede med at skabe nok en Repræsentant for Nationalmagten, for at controlere den første. Dennegang lykkedes det Besidderne at skaffe sig overveiende Garantier, og herved lagdes Spiren til Strid mellem de Forrettigheder, som Besiddelsen giver, og alle andre af Individernes Stilling i i Statssamfundet hentede Forrettigheder, der ere utallige, men dog kun udtale sig stærkt under de tvende Kathegorier: Fødselsforrettigheder (det aristocratiske Princip) og Dannelses- og Charakteerforrettigheder (det saakaldte republicanske Princip).

Ved denne Strids Afgjørelse ere vi nu; med den er al Gjæring i Europa beslægtet; dens Afgjørelse, ikke nogen lunefuld Urolighedslyde, fremkalder Striden i Frankrig."

Naar Forf. S. 513, 2den Sp. ytrer, at det ikke var Napoleons Ærgærrighed, eller hans Generalers, eller hans Armees Ærgærrighed, som bragte ham til at afvende Revolutionens Løb, og føre Frankrigs Kraft mod de udvortes Fjender, men at det var den Idee (at de fremmede Nationer, især den engelske, pønsede paa dets Undergang, og at denne alene kunde forekommes ved at betvinge hine Nationer), som havde slaaet dybe Rødder hos hele Folket, — da ville vi, og sikkert mange med os, gerne indrømme, at denne Idee var den første Aarsag til Napoleons Krige, men at Ærgærrighed og Erobresyge siden forenede sig med denne Grundidee, synes Historien tydeligen at bevise, og sikkert vedblev Krigen at være heldig længe, efterat den uomtvistede Overlegenhed havde ophævet hiin Frygt; ellers maatte Napoleon næsten sin hele Herskertid igennem have levet i Frygt.

Naar Forf S. 517, 2den Sp., vil gjøre Besiddelsen til Norm for de Deputeredes Vælgere, fordi dette er en Garanti mere for Eiendommen, hvis Udvidelse og Bevaring er et vigtigt Statsformaal, og fordi Besidderne for at sikkre sig ved de Valgtes Virksomhed og Indflydelse maae vælge dem, som nyde Folkets Agtelse, og som, deres Rigdom og Fattigdom uanſete, virkeligen ere Folket i Ordets høiere Betydning — da maa dette formodentligen ikke tages i den Forstand, at de skulde udelukkende være Vælgere. De Statsborgere i Almindelighed, og de Besiddere i Særdeleshed, som, for at bruge Forfatterens Udtryk, især stræbe for Intelligentsens Udvikling, borde vel have Fortrinet, som Vælgere, da de bestemmes ganske eller tildeels af høiere Bevæggrunde, end det blotte Sikrelsesprincip.

Naar Pairskammeret, som Forf. foreslaaer S. 518, 2den Sp., fremkom, ligesom de Deputeredes Kammer, ved et Valg, vilde sikkert en Deel af den nuværende Strid hæves; men, hvorfor Pairiet skulde være arveligt, fordi Monarchiet er arveligt, indseer jeg ikke; thi kan et ikke arveligt

Pairie ikke ligesaa godt, som et arveligt, være et Bindeled imellem Regenten og de Deputeredes Kammer, og gjøre Overgangen fra Statsmagtens ene Standpunct til det andet? Dette har Forf. ikke fremstillet klart. En tydeligere Udvikling vil maaskee overtyde den Vantroende. Forf. foreslaaer meget rigtigen, at Kongen skal vælge Pairerne, som den der kender Statens store Mænd, og som den, der altsaa kan kalde dertil, hvem han agter og stoler paa, hvilke han saaledes kan belønne, samt, at den demokratiske Repræsentant for Statsmagten (ɔ: de Deputeredes Kammer) skal bestemme Antallet; men næppe kan denne Repræsentant ved at bestemme Pairernes Antal hindre Aristokratiet fra at faae Overvægt. Dette kan næppe undgaaes, medmindre de Deputeredes Kammer faaer Ret til at vælge et ligesaa stort Antal Pairer, som det Antal, Kongen er berettiget til at vælge.

Dersom Forf. vil værdige mig et Svar paa disse mine smaae Bemærkninger, og oplyse mig, hvor jeg muligen har feilet, skal det være mig velkomment, naar det bærer Humanitætens Præg, som jeg ikke har Grund til at omtvivle.

5. 11.

Fakkeltoget, d. 30te Juni, d. A., og Statstidendens Redacteur.

Den Maade, hvorpaa 300 academiske Borgere, i Anledning af Rectorskiftet ved Høischolen d. 30 Juni d. A. ved et Fakkeltog og en Sang lagde deres Kærlighed og Agtelse for Oplysningens, Sandhedens og Frihedens Ven og Talsmand, Herr' Professor Clausen, for Dagen, har funden varm og inderlig Deeltagelse blandt Almeenheden, og „Dagens," „Kjøbenhavnspostens" og „Nyeste Morgenposts" Redacteurer have meddeelt Efterretninger om denne, i Ordenes egenlige Forstand, glædelige akademiske Høitid, der kan ansees, som et mælende Vidne om den Liberalitæt, Humanitæt og Gudsbesjælelse for sand Oplysning, som, i Forening med Sindighed, udmærke Fleerheden af de københavnske Studerende. Med største Forundring har man derfor seet, at „Statstidendens," som liberal Theolog, almeent bekendte Redacteur endnu ikke Fredagen d. 6te Juli i vor første, officielle Tidende med et eneste Ord har omtalt denne, i Oplysningens Aarbøger mærkværdige, Høitid. Man kan ikke tænke sig anden Grund til denne Fortielse, end Sindsomskiftelse, eller Glemsomhed. Man haaber, at denne Sidste er Grunden, hvilken da kan betragtes som et høist paafaldende Phænomen. Man ønsker, at Herr' Malthe Møller vil benytte dette Vink.

8—19.

Om Misbrug af Ord.

Det er ikke umærkeligt, at adskillige Ord i Sproget, enten efterhaanden, eller under visse Omstændigheder, tabe deres oprindelige, og erholde en, fra Samme afvigende, eller endog aldeles modsat Betydning. Det gjælder især om Ord, som betegne Feil og Fuldkommenheder, Laster og Dyder. Saasnart Feilene findes hos os selv eller vore Venner, ɔ: dem, som smigre os, eller af hvem vi kunne vente Fordele, vide vi strax, at give dem et formildende Navn, som ofte omskaber dem til Dyder. Ødelanden kalde vi da gavmild, Gnieren sparsommelig; den Stolte og Forfængelige tillægge vi ædel Selvfølelse o. s. v. Findes Feilene derimod hos Personer, vi ikke ynde, nævne vi dem strax ved deres rigtige Navne, og ere endog ikke bange for at gjøre vor Fjendes Fuldkommenheder til Feil og Laster, saa at den Gavmilde bliver en Ødeland, den Sparsommelige en Gnier o. s. v. En saadan Misbrug af Ordene er ofte ikke alene i mental (aandig), men ogsaa i moralsk Henseende dadleværdig, da den gaaer ikke blot ud paa at forvanske Benævnelserne, men tillige paa at forvirre Begreberne.

Med intet Ord drives der værre Misbrug, end med Ordet God (ligesom med Ordet Stor). Den retskafne, ædeltænkende og fornuftige Mand, som ved sine Handlinger tager baade Følelse og Fornuft (Hjerte og Hoved) paa Raad med, kalder man med Føie god; men den svage Mand, som af sit ømtfølende Hjerte lader sig forledes til at begaae Feil, hvorved han skader sig selv og Andre,

give vi ogsaa Navn af god. Sligt kan ikke Andet, end bidrage til, at forvirre Begreberne. Det gjælder ikke alene om det private, men ogsaa om det offentlige, eller Statens Liv. Naar vi kalde Fyrster, som af Svaghed lade deres Ministre ustraffede holde uforsvarligt Huus med Landets Pengevæsen, som see igennem Fingre med store, og straffe smaae Forbrydere med Strenghed, som til een Tid lade sig styres af fremfusende Lidenskaber, og til en anden Tid af en næsten utilgivelig Eftergivenhed, hvorved de undertiden volde ligesaa store Ulykker, som de Fyrster, der forsætligen undertrykke Folket, og som det derfor med Føie stæmpler med Navn af onde Fyrster eller Voldsherskere, — naar vi kalde disse gode, hvad Navn have vi da til de sandt gode Fyrster? Kraft og Alvor, streng Retfærd, og fornuftig Mildhed bør være Fyrsternes (ligesom Folkelærernes) Særpræg; thi de ere de tvende Classer, hvorfra timeligt og evigt Vel og Vee udgaae over Landet. Den sande Fyrstestorhed er Godhed, men ikke Svaghed, og ligesaa lidet, som Erobreren og Voldsherskeren, deres Snille, deres fine Klogskab (høist forskjellig fra Forstand), deres skarpe, omfattende, beregnende og gennemtrængende Blik uagtede, fortjene Navn af Store, ligesaa lidet fortjene svage Fyrster, blot for deres utidige Eftergivenhed, der saa ofte er eenstydig med Uretfærdighed, Navn af Gode. Denne Misbrug af Ordet, God, til en svag Fyrste, og denne Vane, stedse at undskylde hans urimelige og fordærvelige Eftergivenhed med de Ord: „Han er saa god!" kan ikke Andet, end frembringe en Slappelse, en Mathed, en mental og moralsk Aandssløvhed, som giver Niddingen og Dosmeren frit Spillerum, og undergraver en Stats Lykke. Ligesaa lidet, som den rænkefuldeste Ondskab, al sin Klogskab uagtet, er Andet, end Aandsarmod, ligesaa lidet kan en saadan Godhed være Frugt af en oplyst Forstand; den er i Grunden Uretfærdighed; vil man nævne den med et mildere Navn, er den Dumhed, og den mildeste Benævnelse, man kan give den, er Svaghed.

Simplex.

En Anekdote om Lord Thurlow.

Ingen Cantsler har maaskee bortgivet saa mange store Præstekald til fattige Præster af sand Fortjeneste, som Lord Thurlow. Blandt andre Exempler paa hans overdrevne Godhed synes det Følgende især at borde antegnes. En Capellan, som havde en talrig Familie, men ingen Beskytter blandt de Store, henvendte sig, tilskyndet af sin Trang og den gunstige Anledning, hans Sognepræsts pludselige Død gav ham, personligen til Lord Thurlow. Cantsleren blev forundret over hans Besøg og Ansøgning, og, efter at have hørt hans Historie, spurgte han ham med en luneful Tone og Mine: „Fra hvem har De Anbefalinger?" — „Ikke fra Andre, end Hærskarernes Herre, Mylord!" — „Nu vel!" svarte Thurlow strax, „siden de ere de første Anbefalinger, jeg har faaet fra Hans Excellence, kan De være vis paa, at jeg skal tage Notits af dem". — Kaldet blev givet til den duelige Ansøger. *)

t.

*) Comic Tales, Vol. I. Nr. 2.

O. F. C. Jørgensens Forkundskabs-Skole.

Planen til denne Underviisnings-Anstalt er aftrykt i Nr. 13 af nærværende Blad, og Almeenheden er der gjort opmærksom paa den hensigtsmæssige Idee af Stifteren, at lade Billed- og Tænkeøvelse-Læren gaae forud for Læselæren. Denne Schole har hidindtil havt ret god Fremgang; men man maa haabe, at Lærlingernes Antal vil tiltage, naar Sansen for en fornuftig Underviisning fra Barnets 4de til dets 8de Aar vækkes mere almindeligen, og man lærer at indsee, at den sædvanlige Slendrians-Methode, som begynder med at læse, førend man ved Billed- og Tænkeøvelse-Læren har dannet Barnets Fatteevne, Dømmekraft, Hukommelse og Udtryksmaade, er naturstridig og bagvendt, hvorfor ogsaa Læselæren falder mange Børn saa yderst vanskelig. Anmelderen har med Fornøielse bivaanet en Time i ovennævnte Underviisnings-Anstalt, da Billedlæren foredroges, og Lærlingerne med temme-

lig Færdighed, med Hensyn til deres Alder og forskjellige Fatteevne, gjentoge, hvad Læreren fortalte dem om tvende naturhistoriske Genstande (Isbjørnen og Bæveren), hvis Afbildninger ophænges paa en fælleds Trætavle. Undertegnede kan derfor ikke undlade at anbefale denne Indretning til alle Læreres, Forældres og Foresattes Opmærksomhed. Dens Locale er i Gaarden, Nr. 63 paa Østergade, paa 1ste Sal i Mellembygningen, hvor Enhver, der føler Deltagelse for denne Genstand, har fri Adgang, som Tilhører ved Underviisningen. Som et Tillæg til den, i Nr. 13 af dette Blad, meddeelte Plan, tilføie vi nedenstaaende

Tidstavle over Underviisningen.

Time:	Mandag:	Tirsdag:	Onsdag:	Torsdag:	Fredag:	Løverdag:
9—10:	Legemsøvelseslære;	Samme;	Samme;	Regnelære;	Samme;	Samme;
10—11:	Skrivelære;	Samme;	Samme;	Samme;	Regningslære;	Regningslære;
11—12:	Billedlære;	Samme;	Samme;	Samme;	Samme;	Samme;
3—4:	Tænkeøvelseslære;	Samme;	Samme;	Læselære;	Samme;	Samme;
4—5:	Læselære;	Samme;	Samme;	Samme;	Samme;	Samme.

Slutteligen tilføie vi følgende meget rigtige Bestemmelse af Herr Jørgensen, som ikke findes i den, forhen i dette Blad indrykkede, men i en, Undertegnede sildigere meddeelt, Plan:

„Da den hyppige, skrivtlige Meddelelse af Roes eller Dadel, for Opførsel og Flid, afkorter Underviisningstiden, nærer Forfængeligheden og sløver Pligtfølelsen; saa meddeles Lærlingen kun i overordentlige Tilfælde, til Forældres, eller Foresattes Paategning, en Seddel fra Læreren, med Paaskrivt: udmærket godt, eller slet, for Opførsel, eller Flid."

Red.

Blandinger.

— Den 15de Juni bleve Hhr. Chateaubriand, Hyde de Neuville og Fitzjames arresterede i Paris. Hr. Chateaubriand har derpaa ladet indrykkes et Brev i Quotidienne, da hans gamle trofaste Ven, Journal des Debats, ved denne Leilighed for første Gang negtede ham sin Hjælp. I dette Brev erklærer han, at han aldeles ikke vil forsvare sig, da han er anklaget for en politisk Forbrydelse, for en Domstol, der er indsat af den nu bestaaende politiske Orden, som han aldrig har erkjendt, da den hverken støtter sig paa det gamle Monarchies Arvefølge, eller paa Folkesouverainitæten, fordi ingen Nationalcongreß er sammenkaldt for at bestemme Regeringsformen. Han ender Brevet med sin sædvanlige pathetiske Stiil, med at erklære, at hele hans Forbrydelse bestaaer i en Correspondance med Chouanerne i Bretagne om iforveien i hans Fødeby at oprette ham et Gravmæle, der nu altsaa allerede er beredt. Hr. Fitzjames protesterer derimod ganske simpelt mod Illegalitæten af Krigsretten.

— Ved en Duel, som nyligen skulde finde Sted i Antwerpen, bemærkede den Udfordrede, at et Saar vel vilde være en tilstrækkelig Satisfaction. „Nei ingenlunde," svarede Udfordreren, „een af os maa nødvendigen blive paa Kamppladsen." — „Nu saa kan De selv blive der," svarede den Første, „thi jeg har ingen Tid for andre Forretninger." Og hermed begav han sig koldblodig bort. (D. D. B.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 56. Fredagen den 13 Juli 1832.

(Indsendt.)

De Fredløse.

(Efter det Engelske.)

(Sluttet.)

Tredie Sang

Og, som de nu sad udi grønne Lund,
Hvor Løvet sig over dem lukked',
Dem tyktes, de hørte i samme Stund
En Qvinde saa klageligt sukked.

„Farvel nu, min Glæde! Farvel nu mit Haab!
„O vee mig, bedrøvede Qvinde!
„Clym hører nu ei mit ængst'lige Raab,
„Og Adam er ikke at finde.

„De skulle maaskee min Huusbond kjær
„Have frelst ud af al hans Qvide;
„Men Redning er nu hverken fjern eller nær,
„Snart monne han Døden lide."

Og det var William, ei længe han laae,
Han springer bag Busken behænde,
Der hvor han skjøn Alix saae drøvelig gaae
Alt med de smaae Sønner trende.

Han tager skjøn Alix udi sin Arm:
„Velkommen, min trofaste Viv!
„Nu ville vi glemme baade Nød og Harm,
„Og takke Sanct John for mit Liv."

„Slet Intet i Verden skal skille os meer,
„Vor Jammer haver en Ende,
„Men, Hustrue! for her Du mig levende seer,
„Tak nu mine Staldbrødre tvende!"

Siger Adam Bell, alt som han nu sad:
„Derom er ei Tid at snakke,
„See! Stegen til vores Aftensmad
„Løber end her ude paa Bakke."

Da ginge de vakkre Skytter ned,
Alt efter den gamle Skik,
Hver af dem beded' en Hjort saa feed,
Skjøn Alix den Fedeste fik.

Og som de nu sadde ved Egens Fod,
Til Nadver i Fryd og Gammen,
Og prisede Gud for denne Lykke god,
De Alle kunde være tilsammen,

Da siger Cloudesly, som han laae;
„Hvis jeg os bedst monne raade,
„Saa lader os nu til London gaae,
„At bede vor Konning om Naade.

„Med vore to Mindste begiver sig
„Min Hustru bag Klosterets Volde,
„Min ældste Dreng tager jeg med mig,
„Han tør vel Reisen udholde."

Som sagt, saa gjort, de fredløse Mænd
Til London lade nu staae,
Og, da de komme til Staden hen,
Alt, hvor den Kongeborg laae,

De ginge heelt dristigt i Slottet frem,
Slet ikke de lode sig' melde.
Baade Portner og Tjener løb efter dem,
De monne vel true og skjælde.

Den Kammerherre, han spurgte saa fuus:
„Hveden er' os de ysle Svende,
„Der gjøre slig Larm udi Kongens Huus?
„Jeg maa vel Jer bedre kjende."

„Vi komme fra Skove, Moser og Kjær,
„Fredløse ere vi Tre,
„Men fredeligt stande vi alle her,
„Vil' os for Kongen betee."

Den Hofmand Døren for dem oplod,
Og ind dem for Kongen bragte,
Da bøied' de Knæ ved Thronens Fod,
Og Hænder i Veiret rakte. —

„Dine Hjorte og Hunde, dem have vi skudt,
„Os selv kun til liden Baade.
„Vel er, o Herre! vort Liv forbrudt;
„Dog bede vi Dig om Naade."

„Mit kongelige Ord ei skjenker jeg saa,
„For først jeg kjender min Mand.
„Hvad hedde I Svende, som for mig staae?
„Det sige I strax paa Stand!

„Vi hedde Cloudesly! Clym og Bell'" —
„Er' I de Røvere strenge
„Jeg sværger Jer til ved min syndige Sjæl,
„I Galgen skulle I hænge."

„Alt længe har I drevet Jert Spil,
„Nu skal det have en Ende.
„Kommer nu Drabanter, og seer vel til,
„I binde dem alle trende!"

Her hjalp det hverken at slaae eller flye.
De bandt dem med Lænker og Strikke.
Med Hovedet ryster da Cloudesly,
Den Spøg behager ham ikke.

„Herre Konge!" raaber han, „denne Gang
„Du Retten vel bøie maa,
„Frit komme vi her fra Skov og Vang,
„Frit lad Du os atter bortgaae!

„Og, vil Du, o Konge! være saa from.
„At slippe os af Din Gaard,
„Det blive det Sidste vi bede Dig om
„De næste hundrede Aar."

„Du taler heelt kjækt," raaber Englands Drot,
„Dog skal vi Din Tunge vel tvinge
„Naar uden for dette mit Kongeslot
„Du monne i Galgen svinge."

Da reiste Dronningen sig paa Stand,
Og til sin Gemal hun udbrød:
„Det var dog ilde, om saadan en Mand
„Skulde ikke faae bedre Død."

„Og, mindes I end, hvad I lovede mig,
„Den Tid, jeg til England kom?"
„„Din første Begjer opfylder jeg Dig,
„Hvad end Du mon bede mig om.""

„Thi er min Begjering og ydmyge Løn,
„I vilde de Mænd benaade."
Saa talte den Dronning saa mild og skjøn,
Hun kunde som Herre vel raade.

„Hvi beder min Dronning om Røveres Liv?
„Optænk Dig en bedre Gave!" —
„Nei, Herre! men mig disse Fredløse giv!
„Det lyster mig dem at have." —

„Du kunde jo bede om Gods og Guld,
„Om Borg og Herresæde." —
„Kun disses Frelse min Konning huld!
„Kan skjenke Din Dronning Glæde." —

„Vel, som Du beder, det faaer vel skee,
(Saa narred Duen de Falke)
„Skjøndt heller jeg skjenked' Dig Stæder tre,
„End disse arrige Skalke."

Men Dronningen smiler saa mild og fro,
Hun mæler et Ord med Ære:
„Vil Kongen de Skalke for Fremtiden troe,
„Deres Borgen skal Dronningen være."

Og flux de Hofsinder paa Kongens Ord
Dem skildte ved Baand og Kjæder,
Og siden efter ved breden Bord
De skikked sig alle til Sæde.

Og, som de nu der tilsammen sad
Saa lystige, glade i Sind,
Da kom der et Bud fra Carlisle Stad,
Og stødtes for Bordet ind.

Og Kongen saa bradt rækker ud sin Hand,
Den Sendemands Brev at bryde,
„Og huer staaer Hoven i Cumberland?
„Huer monne de Tidender lyde?

„Hvorlunde lever min Dommer der,
„Min Sherif og min Borgermester?"
„En sørgelig Tidende, Herre! jeg bær',
„De ere nu Dødens Gjester."

„Og hvo haver slaget mine Mænd ihjel?"
Skreg Kongen alt fra sin Throne.
„Saamænd det haver for sand Adam Bell
„Cloudesly og saa Clym Stone."

„O vee mig!" sukked' den Englands Drot,
(Han monne bitterligt klage)
„Saa gjerne gav jeg mit bedste Slot,
„Havde jeg kun mit Ord tilbage.

„Havde jeg tilbage det Naadesord,
„De nys monne fra mig liste,
„Mit bedste Grevskab paa Englands Jord
„Heelt gjerne da vilde jeg miste."

Og Seglet brød han, selv vilde han see,
Hvad udi Brevet mon staae,
Hvorlunde for disse fredløse Tre
Tre hundrede Slagne laae.

Borgermester og Dommer i Carlisle Bye,
Sherifen og alle hans Svende,
Og Alle, saa mange, som ei vilde flye,
Maate døe for de fredløse Trende.

Har Brevet mon knuge saa mod udi Hu,
Og gram udi Gulvet træde:
„Lag bort de Borde med Fadene!
„Mig lyster ei længer at æde.

„Men kommer og sætter de Skytter et Maal,
„Der spænde saa farlig en Bue!
„Deraf gaaer i Norden saa stort et Skraal,
„En Prøve jeg maatte vel skue."

De bedste Skytter i Kongens Gaard,
Dem monne han til sig kalde,
En Skive derud paa Marken staaer,
Og der forsamle sig Alle.

Af Kongens Jægere vel en Skok,
Med store vældige Buer,
Udaf Hofsinder en statelig Flok,
En Dronning med sine Fruer.

De Hofskytter skøde nu først paa Stand,
Der gjorde Enhver sit Bedste,
De Pilene alle i Skiven forsand
Og somme i Prikken mon' fæste.

Derpaa monne skyde med Iver og Ild
De vældige fredløse Tre,
Den Ene kløved den Andens Piil,
Det var et Under at see.

Da siger William af Cumberland:
„Det kalder man ikke en Skytte,
„Med mindre Maalet han træffe kan,
„Om doppelt saa langt vi det flytte.

„Og aldrig vi skyde til sligt et Bret,
„En Skive saa bred som en Port;
„At træffe udi den store Plet,
„Betyder just ikke stort."

„Hvad bruge I da," siger Kongen saa fuus,
„Naar der I hverandre prøve?"
„Vi skyde slet ikke efter et Huus,
„Men smækre Viddie vi kløve."

Saa gaaer han og stikker en Vaand i Jord,
Ved tvende hundrede Alen,
Men Kongen ved alle Helgene svoer:
„Jeg troer den Skytte er galen."

„Den vil jeg kalde en Skytte forvist,"
Siger Cloudesly alt som han kommer,
„Der kan mig flække en liden Qvist."
Siger Kongen: „Det bliver en Bommer."

„Den Skytte ei findes paa Jordens Rund,
„Som saadant et Maal kunde hitte."
Da hviner Pilen i samme Stund,
Og Viddien monne den splitte.

„Af alle Skytter i Verden Du,"
Siger Kongen, „den Bedste monne være."
„Et bedre Skud jeg gjør dog endnu,
„Min Herre og Konge til Ære."

„Her stander min Søn, er kun aatte Aar,
„Med Æblet op' paa sin Isse,
„Et hundrede Alen jeg fra ham gaaer,
„Og Æblet rammer tilvisse."

"Lad være et saadant voveligt Spil!"
Saa lød nu Konningens Tale,
„Thi rammer Du ikke, jeg sværger Dig til,
„Du hænger, før Solen mon' dale.

„Og, Cloudesly! bliver der paa Din Søn
„Den mindste Ridse at see,
„Da hjælper ei længer Løn eller Bøn,
„Døe skulle I alle Tre."

Men Cloudesly støder en Pæl i Jord:
„Jeg holder hvad jeg har lovet."
Der binder han Drengen med Hampesnor,
Og fra ham vender sit Hoved.

Saa stiller han Æblet: „Vær rolig, min Dreng!"
Nu hundrede Skridt han udtræder,
Og bradt han udspænder sin Buestræng,
Slet ingen i Kredsen sig glæder.

Til begge Sider raaber han ud,
Og beder dem stande ret stille;
Thi den der gjør saa dyrt et Skud,
Bør Ingen i Sigtet forvilde.

Da Buen han lagde op til sin Kind,
Slog mangt et Hjerte i Løn,
Og Mange sukked' med ængsteligt Sind
Til Himlen for Fader og Søn.

Men Pilen splitted' det Æble itu,
Ei Drengen fik mindste Lyde,
Da raaber Kongen: „Gud give Du
„Ret aldrig paa mig skulde skyde!"

„Og skal Du nu være i Cumberland
„Min Jægermæster med Ære,
„Og alle I Trende, i hæderlig Stand
„I skulle mit Jagttegn bære."

Og Dronningen siger: „Din Søn mig giv!
„Han skal mig skjænke min Viin,
„Og være skal nu Din Ægteviv
„Min Kammerfrue saa fiin."

Da takked' de Trende med Hjerte og Mund
For kongelig Gunst og Gave,
Saa toge de Orlov i samme Stund,
De maatte vel Aflad have.

Og siden den Konge paa Englands Øe
Vel tjente de troefaste Svende
I hæderlig Alderdom monne de døe,
Og nu er min Vise til Ende.

Gud give de Trende for Christi Blod
I Himmerig Glæde og Gammen,
Og Hver, som spænder en Bue god,
Den evige Salighed! Amen!

Skrivelse fra Kammerjunker og Lieutenant de Blaire til Lieutenant von Vind.

Min kapitale Busenfreund!

Du ønsker i Dit sidste Brev at vide, hvorledes jeg behager at leve i København, og hvorledes det Regiment, jeg her er bleven forsat til, og Garnisonstjenesten i Hovedstaden, convenere mig. Dette Dit Ønske skal jeg med største Fornøielse opfylde. Du veed, at jeg altid har holdt meget af at male mine Tanker paa Papiret, eller at smøre, og jeg troer virkeligen (det ere, i det Mindste, alle de Blairerne enige om), at jeg er meget heldig i at trykke mig ud i det Skrivtlige, og jeg har, paa Ære! besluttet, at lade dette mit Brev trykke eller tryckes, som det hedder nuomstunder i „Allernyeste Skilderi af København" under mit fulde Navn og Charge; thi jeg hader Anonymitætens Skalkeskjul. Jeg troer bestemt, jeg vil gjøre Lykke, som Forfatter, bestemt! bestemt ligesaa megen Lykke, som Oldermanden i vor store Familie. Nu skal Du barestens høre!

O, det er et Liv i København, min Broer! et Liv, hvorom Du intet Begreb kan gjøre Dig, selv med den stolteste Phantasi! Naar man er adelig, ung, rig, smuk, frisk, forstandig, god, fuld af Phantasi og Følelse og Smag, som jeg; naar man er Lieutenant og Kammerjunker, som jeg; naar man har Aand og Hjerte, Humanitæt og Liberalitæt, som jeg; kan snakke Folk efter Munden og slaae dem Plader, som jeg, saa er man lykkelig i Kbhvn., bestemt lykkelig, som jeg.

Garnisonstjenesten her i Staden morer mig overordenligen. Jeg promenerer, converserer, paraderer, exercerer, commanderer, og — naturligviis — interesserer! Damerne, Damerne, mener jeg, min Broer! Det er min Inclination! Hvor seer man vel de Blaire oftest? Paa Paraden og paa Østergaden. Jeg forsikrer Dig, min søde Broer! jeg har sommetissens gaaet hundrede Gange op og ned ad den charmante Gade i eet Sæt, og den har amuseret mig saa kosteligen, især for mine Balinclinationers, de smukke Damers, Skyld, at jeg ikke kunde bare mig for at gaae hundrede Gange op og ned igjen. Ja, jeg gjør furore blandt Damerne, min Ven! De smile ad mig, og Herrerne? de see saa suurt, saa misundeligt til mig. Jeg leer! Jeg leer! Ha, ha, ha, ha! Ja, jeg opvækker Skalousi i mange Hjerter, ja, paa Ære! gjør jeg saa. Men — Du maa ikke troe, at jeg er saa borneret et Hoved, at jeg indskrænker min Promenade alene til Østergade; nei! min Broer! der er Ingen, der elsker Variationer mere, end jeg; Castelsvolden, Lange Linie, Frederiksberg, Charlottenlund og nu den interessante Dyrehauge, hvor Naturen og Kunsten præsentere, marchere, chargere og fyre i eet Geled! det er mine Variationer, sødeste Ven! Sommetissens tager jeg tiltakke med Rosenborghauge, og morer mig der ved Søndagsmusik, Spidsborgerpolitik, Ammepædagogik, Tjenestepigernes Elskovsphantasi og Herr' Firmenichs Pavillon-Harmoni. Du kan troe, det er ikke saa galt, det er, paa Ære! ikke saa galt, saadan engang imellem, mener jeg, naturligviis. Naar jeg er melancholsktromantiskt-sværmeriskt-phantastiskt-phantasirigt stemt, saa promenerer jeg „einsam und allein" i Maaneskin langs med de trillende Bøvers skumbedækte Bryster, fuld af underlige Lyster, henad de trende Stier.

Du kan troe, min interessante Busenfreund! at jeg har faaet et Par Knæbelsbarter, som ere delicieuse, og der er ikke en Karl i hele Garnisonen, som den knappe, vaterede Uniform klæder saa godt, som mig. Jeg hedder ogsaa overalt den velskabte de Blaire. Damerne ere tillige saa forliebte i mig, at de ere færdige, at kysse mig ihjel, og det er ogsaa tildeels for min présence d'esprit og min uhyre Vittighed. Det

lader rigtigt nok en lille Smule ubeskedent, at jeg siger det selv; men deels er det Moden, at rose sig selv, og deels kan jeg naturligviis ikke tie, naar hele Verden siger det Samme. Skriver jeg ikke en fiin og flydende Stiil, min Broer?! Du kan see, at jeg har gjort Progresser i Finesser og Excesser. Og hvor runde ere ikke mine Perioder! Ligesom mine Former — paa Ære! accurat, som mine Former.

Parolen forsømmer jeg nu aldrig, min Ven! det er, som Prologen til mit Livs Drama, som Reveillen for min Aands Udvikling. Mathematiken og de øvrige strenge Videnskaber har jeg lagt paa Hylden. Exerceerreglementet er min Bønnebog, Krigsarticlerne mit Evangelium, Wildts Romaner min Bibel (Walter Scott og Cooper ere mig for høie, for lange, for brede og for fine), Paraden, Æsthetiken i Almindelighed, og Poesien, Kosmetiken eller Pyntekunsten, Morgenposten og Skilderiet i Særdeleshed, min Aands Qvægedrik og Lystspil, og Spidsrodsløben mit Hjertes rørende og rystende Tragoedie. Raqueten læser jeg kun i Smug — man kan ikke være det bekendt paa anden Maneer — den er alt for piquant. Jeg læser ogsaa lidt Politik imellem for Skams Skyld; men — der er saa meget Blod i Aviserne. Det kan jeg ikke lide; vel er jeg Krigsmand, men jeg er tillige Menneskeven, og — de urolige Hoveder er jeg nu meget bange for; jeg har ligesaa megen Respect for en Liberal, som for min General, og det er, paa Ære! meget sagt i min Mund. I den Henseende er jeg ganske servil, en tout à fait Slave ganske og aldeles af Absolutismen og Legitimitæten, og en hemmelig Ven af Carl den 10de, Dom Miguel, Ferdinand den Syvende, Carl Albert i Sardinien, Frants i Modena, Ferdinand i Neapel o. s. v. o. s. v. o. s. v., men, for Guds Skyld! jeg beer Dig, siig det ikke til nogen Mennesker! gaae ikke hen og compromiteer mig, sødeste Broer! Kjøbenhavnsposten læser jeg undertiden; men der er saa meget, man skal tænke over, og det kan jeg ikke taale. Jeg har et svagt Hoved; naar jeg skal tænke meget ved, hvad jeg læser, saa faaer jeg Hovedpine. Der var forleden Dag en Article i det Blad, som alle de liberale Kammerjunkere havde rost meget ved Parolen; jeg, som, for Skams Skyld, ogsaa passerer for liberal, siden vi skal have en Constitution, skjøndt jeg, unter uns, wie oben, gesagt, mon ami! i Hjertet er ganske servil, jeg maatte da ogsaa læse den; jeg gik da ind til Conditor Pleisch paa store Kjøbmagergade, og der drikker jeg mig først et Glas ganske fortræffeligt Madeira, og saa læser jeg da den udbasunede Article i det lærde Blad, som hedder „Betragtninger i Anledning af de nyeste Tildragelser i Frankrig"; o ja! den var jo ganske godt skreven for liberale Mennesker, men aldeles ikke for en Blaire, som jeg er; desuden var der 13 lange Spalter i Quart, og dog skreven i et uhyre concentreret Sprog; derfor maatte jeg læse to hele Klokketimer paa det Blad, og af dette Hovedbrud fik jeg saa rasende en Hovedpine, at jeg blev ganske bleg, uden selv at vide af det; men, da jeg kom ud paa Gaden, fik jeg det at vide; thi — hvem skulde jeg møde der? Min gode, gamle Grampapa, Oldermanden for Blærerne, som vi kalde ham. „Men — hvor Du seer bleg ud, bedste Fritz Franz Friederich de Blaire!" siger han. „Er Du syg, min Dreng?" Jeg fortalte ham da, at jeg havde faaet en forsmædelig Hovedpine af Kjøbenhavnsposten. „Ja, det er for tunge Varer for Dit lette Hoved, min Dreng!" sagde Grampapa; hold Dig til Morgenposten! det er lette Varer. Drik en Kop stærk Caffee! saa gaaer nok Hovedpinen over. Farvel, min gode Kammerjunker!" Han gik, og jeg fulgte hans bedstefaderlige Raad; jeg kom mig, og fik mit smukke, hvide og røde Melkebrødsansigt igjen. Jeg har, in parenthesi sagt, Umage nok med at conservere mit Teint i Exercits-Strabadserne i Solheden; men jeg har faaet noget Vand hos Md. Foltmar, som er ganske capitalt i den Henseende, og som jeg har skaffet hende saadan Afsætning paa, at hun har opkaldt det efter mig, og benævnet det Eau de Blaire (Blaires Vand). Hvad ellers det tunge Tankeblad, Khynsposten, angaaer, saa maa jeg dog sige, at det, der har staaet deri om Heste, har interesseret mig rasende. Du veed jo nok, at, næst Damer, ere Heste min største Inclination. Rider Du endnu Din deilige Brune, min Broer? Skriv mig det til med næste Post! Jeg har faaet en Sort i disse Dage, som er deilig. Hun har et Hoved,

en Bringe, en Reisning, et Fodskifte! O, min Broer! mine Tænder løbe i Vand, hver Gang jeg tænker paa hende, og, naar jeg taler om hende, er jeg færdig at blive desperat af bare Glæde. Hun er rasende deilig, og — hvor hun gaaer let og sikkert baade i Trav og i Gallop! O, det er en sød Hoppe! Det er Din Blæres Pegasus. Glem nu ikke at sige mig, om Du rider den Brune endnu!

Hvad nu Theatret anbelanger, mon cher ami og kæreste Ven! saa forstaaer det sig af sig selv, at jeg kommer der, ligesom i Bibelselskabet, i Athenaeum, i Selskabet for nordisk Oldkundskab o. s. v. o. s. v.; man maa jo komme der, naar man vil have Navn af en aandrig og smagfuld Mand; derfor freqventerer jeg ogsaa Mynsters og Münters Prædikener; altsaa, det forstaaer sig af sig selv, at jeg kommer der om Vinteren gerne hveranden Aften, naar jeg intet Spilleparti har i Kongens Klub, det Venskabelige, og Ressourcen eller Recoursen, men i Almindelighed ennuierer jeg mig noget ganske rasende, undtagen i Mellemacterne, da jeg lorgnerer Damerne i Logerne, og saa, naar de give Dans; saa morer jeg mig; det kan jeg forstaae; for Du maa vide, jeg er en udmærket Danser; Damerne slaaes om mig paa alle Baller, og jeg er saa yndet af Danserinderne ved Theatret, at de kalde mig deres Skødehund; vil Du bare betænke, er det ikke mærkeligt? Men forresten keder jeg mig i Theatret; i Vaudevillerne gjør man Nar af Folk, og i Comoedierne og Tragoedierne keder man dem; nei, et Parti Boston eller Whist, min Broer! det er noget ganske Andet, der er Næring baade for Aanden og Hjertet, og Pungen tillige, min Ven! naar man er en genialsk og heldig Spiller, som jeg. Det er noget ganske Andet, noget Solidt! Jeg forsikrer Dig, jeg bliver langt mere rørt og rystet ved at see en Karl løbe Spidsrod, (og det forsømmer jeg aldrig) end ved Øhlenschlægers Tragoedier; det morer mig, for det er ordenligen sikkelogisk interessant, som det hedder, troer jeg, og Taarerne komme mig sommetidsens i Øinene; er det ikke mærkeligt, høist mærkeligt? Gud give, den Spidsrodsløben dog ikke maatte blive afskaffet! Jeg var nu forleden i Theatret ved en af Sommerforestillingerne; jeg gaaer nu næsten altid i de numererede Pladser eller i Parquet noble, som det burde hedde; de gave „Laura" den Aften, og jeg forsikrer Dig, alle Cavaliererne vare alvorligt stemte, og Damerne — kan Du gjøre Dig et Begreb? — de græd Alle, ja, — de hulkede saagar, min Broer! det er dog, paa Ære! høist mærkeligt, og jeg? — jeg havde ikke et vaadt Øie den hele Aften; jeg smaalo! min Cousine de Blaire, den smukke Laura de Blaire, hun spurgte mig: „Men hvorfor græder Du ikke af Laura?" „Skal der grædes, min søde Laura?" spurgte jeg. „Ja vist!" sagde hun, og saa græd jeg paa Commando. Ha, ha, ha, ha! Det er sandt, Jfr. Heger spiller jo meer, end guddommeligt; men — er det Noget at græde af? Og — hun behager mig dog ikke, som Md. Andersen; det er lutter Natur! Nu — denne Heiberg, som de gjøre saa meget af — hvad er det dog for Stykker, han skriver? Det jammerligste Tøi, der kan tænkes! (men, fortæl, for Guds Skyld, Ingen mine Domme om saadanne Ting! for saa vilde Du prostituere mig). Hans „Køge Huuskors", par exemple! hvad er det nu for noget Sammensurium? Sømmer det sig for en Professor, hvis Fader selv har været Diplomat, at gjøre Nar af Diplomaterne, og er Arthur ikke en diplomatisk Caricatur? Det Bedste ved hele Stykket er, at han har foreviget min uægte Broder, Dr. Blases, Minde; for Du veed jo, at Blasernes Slægt er en borgerlig Vandgreen af Blærernes adelige Stamme, og ham har han skildret baade som en fornuftig og en ædel Mand. Men, nu — dette „Magt og List"! hvad er det for noget Pludderverk! jeg forsikrer Dig, jeg hyssede ganske høit deraf tilligemed de Andre. Og nu — dette „Feiltrin"! hvad er det for en jammerlig Composition! Jeg forsikrer Dig baade paa Ære og Samvittighed! jeg blev baade bleg og rød baade paa Scribes og Heibergs Vegne. Nei, var det Sujet kommet i mine Hænder, der skulde være blevet noget ganske Andet deraf. Og — hvor hun spiller, denne Fru' Professorinde Heiberg! uh! saa tvungent, saa rasende affectert! Det forstaaer sig naturligviis, at jeg klappede og raabte Bravo, ligesom de Andre og især, fordi min Oncle, Kammerherre de Blære, som sad ved Siden af mig, raabte Bra-

vissimo, som han da gjør af alle Dumheder, den gamle Nar! men i sit Hjerte kan man jo gerne have en anden Mening, som man ikke behøver at ytre offentligen. Iøvrigt borde Claras Rolle, naar man vilde hæve Stykket noget, ikke gives af Fru' Heiberg, men af Md. Andersen; det er luter Natur! der er slet ingen Affectation hos den Kone! — Og nu — denne Overskou, hvad er det for Jux, han skriver! Jeg vilde skamme mig ved at navngive mig, som Forfatter til Sligt. Det kunde ingen Blære skrive, bestemt, ingen Blære! Det vil jeg give mit Hoved paa, og min Hals med! Er det ikke noget dumt Tøi, dette „Østergade og Vestergade"? der er jo slet Ingen af de Gader i hele Stykket, og nu — dette „Kunstnerliv", som de ere saa forgabede i! Hvad er nu det for et Opus! som Studenterne sige. Støi og Spectacle, saa man ikke kan faae Ørelyd, og ikke en eneste ægte, gediegen Vittighed. Saadant Noget kunde ingen Blære nedlade sig til at skrive. Det ere alle Blærerne enige om, selv Student- og Contoirist-Blærer; for Du veed jo, der gives Blærer i alle Stænder; vor Familie er uhyre udbredt; selv paa Otaheiti og Spitsbergen gives der Blærer. Det er en ypperlig Skuespiller, den Overskou, men — en slet Digter! — Nei! derimod har jeg seet et Stykke i Sommer af en ung Digter, som hedder Arnesen. Stykkets Titel er: „Mødet paa lange Linie"; allerede denne Titel har noget Piquant ved sig. Du kan troe, hvor jeg blev forbauset, da jeg kom fra Paraden en Dag, og gik ind til Minis, for at køle mit echaufferte Blod ved et Glas Orgeade, da jeg forlangte Comoedieplacaten, og saae — betænk engang! — mit fulde Navn og Charge, Kammerjunker og Lieutenant de Blaire, paa det store firkantede Papir. Jeg forsikrer Dig, paa Ære! jeg troer, jeg blev 60 Gange rød og bleg i eet Minut. Det er dog høist mærkeligt! Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde troe. Vil man gjøre Nar af mig, ligesom af Ludvig Philip i Paris, og fremstille os i en Farce? Eller vil Herr' Arnesen fremstille mig, som et Mynster paa en ædel og fornuftig Mand, (som jeg da ogsaa virkeligen er) og gjøre mig udødelig paa Scenen og i Livet, ligesom Prof. Heiberg har gjort ved min Slegfred, broder, Dr. Blase? Jeg spørger alle Mennesker hos Minis. Der er Ingen, der veed det. Jeg gaaer over til Cassereren, og spørger mig for, forend jeg tager mig en 8 Marks Billet: „Vil man gjøre Nar af mig i Aften, siden jeg staaer paa Placaten?" — „Nei, Gud bevare os! det troer jeg ikke, Herr' Kammerjunker! Det faaer De ellers bedst at vide hos Regisseurerne, de Herrer Stage og Liebe." — Naa, enfin! jeg tager mig en Billet paa min egen Risico. Jeg gaaer til Regisseurerne. De svare mig: „Det troe vi ikke, Herr' de Blære!" Alle troe de, men de veed ikke Noget. De henvise mig til Rolleafskriveren, og han siger: „Jeg husker det ikke, men jeg troer det ikke; det faaer de bedst at vide hos Herr' Phister, som har den Rolle i Aften." — Naa, enfin! jeg gaaer til Herr' Phister — det er min gode Ven, jeg kender ham fra det Venskabelige; vi have tidt danset Cotillon og Wienerwaltz og Holsteensk og Françaiser i samme Quadrille; det er altsaa min gode Ven — jeg spørger ham. — „Nei, Gud bevares Herr' de Blaire! De er ingen Nar. De er en meget brav og klog Mand i Stykket, ligesom udenfor." — Glad var jeg. Jeg gik i Theatret, og, ligesom jeg kom ind i Parquet noble, hører jeg min gamle Grampapa, Kammerjunker de Blaires, Stemme ovenpaa. Han traadte ind i den store Loge i 1ste Etage med sin høie Gemahlinde, og det Morsomste var, der var en i Galleriet, som applauderede, da han saae ham; det var vist en af de borgerlige Blærer, som han giver sig alt for meget af med. — Omsider gik Teppet da op, og — jeg havde en Nydelse, som jeg aldrig for har havt i mit Liv, en aldeles ubetalelig Nydelse, som ingen Blære endnu har havt, og som meget faa andre Mennesker nogensinde have havt. Jeg saae mig selv fremstilt i det allerfordeelagtigste Lys, og Herr' Phister var min mæsterlige Tvillingbroder, og det er, paa Ære! meget sagt, for jeg er ikke god at efterligne; jeg har noget meget fiint Charakteristiskt ved mig. Det er en Skam, at der blev hysset saa meget ad det Stykke; for det er, i Grunden paa nogle bitte smaae Pletter nær, et Mæsterstykke; mig har den unge Digter især tegnet ganske efter Livet. Jeg var samme Aften i Selskab med min Ven, Phister, efter

Comoedien over hos Knirsch, hvor min Ven, som iforveien havde modtaget min ydmyge Taksigelse, fordi han havde spilt mig saa ypperligt, introducerede mig hos den unge Digter. Jeg takkede ham, for den Ære, han havde viist Familien de Blære og mig, ved at fremstille den Sidste paa Scenen, og han blev, paa Ære! ganske undseelig, ja! han gjorde. Er det ikke mærkeligt? Vi spilte et Parti Billard sammen, hvori jeg lod ham vinde af lutter Taknemmelighed; for jeg er ellers en udmærket Billardspiller. Var det ikke ædelt? Siden tracterede jeg ham og Phister med Drey Madera og Champagne, vi drak Dus, og vi ere nu de bedste Venner. Arnesen er en vakker ung Mand, meget satirisk og bidende, men uhyre vittig, og rasende humoristisk, meget spydig mod mange Andre, men overordentligt blid og mild og venskabelig mod mig; det bedste Beviis paa, at han er min Ven, har jeg deri, at han — leer ad alle mine Vittigheder. — Jeg bad Dig før om, at Du ikke maatte prostituere mig ved at fortælle mine originale Domme om Ting og Personer; men nu kan det være det Samme, naar jeg ret betænker det, siden dette Brev skal trykkes i „Skilderiet.“ — To Ting havde jeg nær forglemt at fortælle Dig, min søde Broer, (og det er dog egentlig Rosinerne i min lange Pølse) nemligen, at min Sorte har desværre i disse Dage faaet Kuller, og dernæst, at jeg om en Maaned skal formæles med min smukke og rige Cousine, Laura de Blære, som jeg før fortalte Dig om; min uægte Broder, Dr. Blase, curerer paa den Første, og jeg haaber, at Du beærer den Anden og mig med Din Nærværelse om en Maaned. Du faaer nok Permission af Din General. Glem ikke at skrive mig til om den Brune! Kan jeg ikke smøre lange Breve sammen?

Evigen Din

F. F. F. de Blære.

Efterskrift eller Postescrift. Undskyld, mon cher ami og kæreste Ven! Jeg maa nu altid, ligesom Damerne, tilføie et lille Postescrift. To Ting maa jeg gjøre Dig endnu opmærksom paa, skjøndt Din skarpe Sjæl maaskee allerede har opdaget, eller, i det Mindste, ahnet dem. Det er for det Første, at det er en afskyelig, ækel Sommer, vi have i Aar, saamegen Kulde, saa megen Blæst, og nu igjen saa megen Regn! man kan ikke en eneste Gang faae Leilighed til at sige: „det er rasende hedt!“ — men det er maaskee godt, for det holder vist Kolléra = morbus borte fra os; den er god nok til Holstenerne — og saa for det Andet, hvad Du sikkert ogsaa har bemærket, hvor Du ligger i Garnison; det er Ligparaderne. Du sympaterer vist med mig i, at de ere ypperlige, da de paa en poetisk Maade hentyde paa Døden og Dødens Datter, Avancement; men det er, leider dessen! fiint ved vort Regiment. Na, enfin, lad gaae! Men — hvad der ærgrer mig ganske horribelt, det er, at disse Dintenklecksér kritisere Musiken, vi føre op, naar vi retournere fra Ligparaderne (ved militaire Henrettelser er det Samme Casus; de interessere mig nu ogsaa uhyre, paa Sikkelogiens Vegne; men de ere, leider dessen! en Raritæt hos os); disse Personnager ville ikke have, at Musiken maa være lystig og munter; men jeg siger: „Jo det skal den være! For, naar Liget er kommet ned i Graven, saa er først Sjælen skilt fra Legemet, saa træder Mennesket først ind i Evighedens Boliger; saa bliver han først Borger i Himmelen (eller, maaskee sig, Helvede; men, om det Sidste existerer, derom er jeg ikke ganske enig med mig selv), og derfor maa man være inderlig glad, og ytre sin Glæde ved en lystig Musik.“ Er det ikke en sindrig Forklaring? Du seer, jeg er ogsaa Philosoph! Jeg er ikke tabt bag af en Vogn, jeg! Er det ikke overmaade mærkeligt? Ach! jeg er saa bange, at min Sorte har Kolléra = morbus. Min uægte Broder, Dr. Blase, skulde dog aldrig have givet den noget Galt ind! Bi lidt! Jeg kommer strax igjen. — — — Aa, Gud bevares! Gud bevares! min Sorte er død! min Sorte er død! Nu kan jeg ikke mere. Farvel! jeg forsegler med Sort.

Evigen Din høist bedrøvede,

Fritz Franz Friederich
de Blære.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 57. Tirsdagen den 17 Juli 1832.

Den Lidende og Søvnen.

Hyd mit Leie! spred din Dug derover!
Vogt mig, naar i Drøm jeg Glæden seer,
Og med Bæven den at nyde vover!
Salig den, som Du Din Gunst beteer!
Salig den, som trygt i Jorden sover,
Og som ingen Kummer vækker!

P. H. Haste.

Den Lidende.

Blide Søvn! min Trøsterinde!
Kom, indhyl mig i Dit Flor!
Du udsletter hvert et Minde,
Glemsels Blomst hos Dig kun groer;
Hulde! om Din Gunst jeg beder;
O, bønhør mig, hør Din Ven!
Hver en Sands saa ømt Du freder:
Skjænk mit Hjerte Ro igjen.

Søvnen.

Tiden lindrer, om ei læger,
Hjertets Marter, Sorg og Savn;
Tiden kun har Glemsels Bæger,
Skabning! paakald Gudens Navn!
I mit Favn jeg Dig ei skaaner:
Agt mit Ord, erfar af mig,
At ved Drømme stolt jeg haaner
Den, som troer sig lykkelig!

Den Lidende.

Himmel, knus mit arme Hjerte!
O, tilgiv mig — jeg er svag;
Jeg fortvivler i min Smerte!
Denne er min sidste Dag. —
Snart skal Dødens Piil mig ramme:
— Dvæler jeg? Har jeg ei Mod? —
Stig, min Sjel, til Naadens Flamme!
Kolde Jord, modtag mit Blod!

Søvnen.

Stands, Forvovne! — Morgenrøden,
Varsler den Dig ei en Dag?
„Herren gav og tog" — men Brøden
Vorder Dig for dyr en Sag.
Følg mit Raad! Vig langt fra Steder,
Som forføre kun til Nid!
Dyden offrer Taalmod Glæder,
I dens Spor groer ædel Id.

Den Lidende.

Dagen gryer; Du mig har fredet,
Hulde Søvn, ved Himmeltrøst!
Haabets Rosenduft har spredet
I mit Hjerte salig Trøst!
Atter Solen skjøn opstiger,
Hver en Sands tilraabes: Fryd!
For mit Blik hver Kummer viger,
Sjelen luttrer sig i Fryd!

J. M. Abildgaard.

Varselstegnet.

Novelle af Walter Scott.

(Fortsat, see Nr. 55.!)

2.

Den gamle, ædle General talte længe, men med stor Tilbageholdenhed; thi han vidste, at hans Ord maatte, som en Meeldug, forgivte mit Haabs farverigeste og meest dustende Blomster.

Min Moders Fader var hans Broder. Som eneste Arving efter hendes mødrene Stammefædre, tilfaldt hende den udstrakte Eiendom, Beechendale, og min Fader, som havde mere Adel, end Penge, lærte tilfældigviis at kende hende. Deres Ægteskab bragte ham ingen videre Fordeel; thi alt, førend hun gav ham sin Haand, havde hun ladet ham holde Huus efter hans eget Tykke med hendes Formue, og kun forbeholdt sig selv en ubetydelig Deel.

Jeg var den eneste Spire af denne uoverlagte, overilede Forbindelse. Næppe havde jeg seet Lyset, førend min Moders flygtige Tilbøielighed vendte sig bort fra hendes Ægtefælle, Genstanden for hendes første Elskov, og til en Anden med samme Ild og samme Letsindighed. Jeg veed ikke, om Oakdale var den Troløses første Yndling — og forlanger heller ikke at vide det.

Da min Fader overtydede sig om det fortrolige Forhold, som fandt Sted mellem hende og Oakdale, fulgte hiin ulykkelige Scene, hvor han blev saaret af Ægteskabsforbryderen, hiin Scene, der indprægede sig saa dybt i mit barnlige Sind.

Oakdale undflyede, uden at man erfoer, hvad der var blevet af ham. Det var den Tid, da han levede i Enkens Hytte. Min Moder havde derimod begivet sig til Fastlandet.

Min Fader vilde, deels af virkelig Kærlighed til den undflyede Troløse, deels af Erkendtlighed mod hende og den Maade, hvorpaa hun havde overladt ham sin Formue, ikke anlægge nogen formelig Proceß. Han var overhovedet, som Generalen sagde, en meget ømt følende Mand, og overlevede ikke den Skam, der var overgaaen ham.

Umiddelbart efter denne Begivenhed sendte man mig til min Bedstemoder; men hendes Kræfter vare ikke istand til at udholde den rystende Efterretning, at hendes Søns Saar vare dødelige; hun døde, og jeg blev overleveret til Md. Ormond, min Moders Opdragerinde, som stedse havde begrædt sin skønne og inderligt elskede Lærlings Forvildelser. Til General Oglethorpe overdrog min Fader døende Opsynet over min Opdragelse.

„Jeg troede" — vedblev Generalen — „at min Niece aldrig vilde blande sig i de Planer, der var hende saa gunstige, og hun ytrede virkeligen i lang Tid ingen Længsel efter at see Dig, eller bestemme Din Opdragelse. Men endeligen havde hun i en Journal læst Beskrivelsen over Julefesten paa Slottet B..., hvorved Oakdale havde været tilstede, og ved et Middel, som er mig ubekendt, ogsaa erfaret Din Nærværelse der, og hun besluttede sig da hurtigen til, at lade Dig bringes til Eton. Naar jeg undtager dette Tilfælde, har jeg aldrig havt nødigt at gjøre Brug af min Formynderret, og Du har hidindtil stedse staaet under mit Opsyn."

Saaledes var den Gaade, efter hvis Opløsning jeg saalænge havde stræbt, endeligen afsløret mig. Jeg spurgte om, hvad der var blevet af min Moder, hvor og hvorledes hun befandt sig; men den gamle Soldat vilde ikke sige Noget; han tog endog det høitidelige Løvte af mig, aldrig at forsøge paa, at see hende.

„Hun har vanæret sig selv og os Alle"; — sagde han med Stolthed — „af blot Medlidenhed ville vi ansee hende, som død, og ikke forbande hendes Minde."

Jeg kunde ikke modstaae disse Grunde, og gav altsaa Løvtet høitideligen; jeg var min Fader det skyldig. — Fordærvelige, ulyksalige Eed!

Min Pen maa hvile her, og min zitrende Haand standse nogle Dieblik.

3.

Slottet Beechendale med dets Park, dets Marke og Enge hørte til de største Godser i England, men Pletterne af min Faders Blod stode endnu stedse for min Aands Die, og Alt mindede mig om min Moders Brøde.

Slottet var forladt og faldefærdigt, som et forbandet, vanhelligt Sted.

Da Generalen havde endt sin Fortælling, og jeg ladet mine Taarer have frit Løb, stod jeg op, og traadte ud af Bibliotheksalen, som vi befandt os i. Han fulgte mig, med Hatten i Haanden. Vi gik tause gennem den store Sal. Jeg betragtede de pragtfulde Meubler, og mine Dine faldt paa det kostbare, selvsomme Maleri under et franskt Toiletteuhr.

Erindringen greb mig saa mægtigen med sin Skræk, at jeg ikke var istand til at undertrykke min Bevægelse, og sagde til Generalen:

„Hele Bygningen maa nedrives. Det er ikke Andet, end et Forbrydelsesminde, bespröitet med min Faders Blod, og opfyldt af min Moders Skam, — et Skændsels- og Ulykkeshuus."

Over den ærværdige Gamles Kind rullede en Taare, og, uden at sige et Ord, trykkede han hjerteligen min Haand, medens han bedækkede sit Ansigt. Men han nedkæmpede snart de opvakte Følelser, og næsten i samme Dieblik forlod han mig, for at give Befalinger i Anledning af vor Afreise.

„Vi ville nu besøge Dit fædrene Arvegods" — sagde Generalen, da han var vendt tilbage — der vil Intet minde Dig om Scener, lig dem, som disse pragtfulde Sale have seet, hvis Glands udslukkedes af Syndens og Forbrydelsens Smudsighed."

Uden at svare, fulgte jeg ham ind i Vognen. Endnu samme Aften ankom vi i Throstle-Grove, hvor den gamle Hal, Bygningens store Steenmasser, de smagløse, med Familievaabenet smykkede, Caminer og Salen med Malerier af Riddere og Krigere opvakte alle indslumrede Minder fra min tidlige Ungdom.

Det var vel en plump Bygning; men den havde noget Ærværdigt ved sig, et Træk af den gode, gamle Tid, da Dannished og Gæstfrihed havde deres Hjemstavn der.

„Denne" — sagde jeg til Generalen, da vi traadte ind — „denne skal være min Bolig. Selv Luften tilaander mig Mindet om den Ømhed, jeg engang nød her; her er jeg kun omgiven af Kærlighed; her trykkede maaskee min ulykkelige Fader mig til sit bristende Hjerte, og hans Fingre legede med mine bølgende Lokker."

Den gamle General blev næsten en Uge hos mig, og vi besluttede i denne Tid, at jeg ikke skulde vende tilbage til Oxford, men, naar mine Anliggender vare fuldkomment bragte i Orden, tilbringe et Par Aar paa Fastlandet. Forberedelserne til denne Reise og mine Anliggender sysselsatte mig i adskillige Maaneder.

Mørke Ahnelser, Forløbere for en uundgaaelig Katastrophe, havde allerede adskillige Gange sat mit Hjerte i Bevægelse. Vel var jeg alt for længe siden vant til det Sørgelige og Mørke, men først, da jeg var uafhængig og fuldkomment min egen Herre, følte jeg ret, hvor ustandseligen og uimodstaaeligen Skæbnens Malstrømme og Hvirvelvinde ombrusede mig.

4.

Ved min Ankomst i Harwich var Paquetbaaden alt seilfærdig, og mine Kofferter vare allerede ombord.

I Begyndelsen adspredte Scenens Nyhed, Matrosernes Larm, og den hurtige Seilads mig paa nogle Dieblik; men snart bukkede jeg igjen under for Erindringernes Magt og Fremtidens hemmelighedsfulde Sprog, og jeg trak mig stille og ensom tilbage i min Cajyte.

Capitainen kom først ombord ved Flodtiden. Det var allerede Nat; Himmelen var bedækket med Skyer, men Vinden var saa svag, at man næppe følte den. Ved den almindelige Virksomhed, da man lettede Anker, traadte jeg ogsaa ud af min Cajyte, gik op paa Dækket, og lænede mig op til Masten, for at lade mine Tanker have frit Løb.

Da vi havde Havnen bagved os, tabte Himmelen Noget af sit truende Udseende. Enkelte Stjerners Glimten gennem Skyerne, Vindens Raslen i Seilene, og Bovernes Plasken mod Skibets Sider formindskede noget Nattens Ensformighed, men kunde ikke sønderrive mine mørke Tankers og Følelsers Kede.

Skibet gyngede blidt og sagte henad Strømmen, umærkeligt, næsten, som Tiden, der skrider hen over Aarhundreders Ocean. Stjernerne trængte sig igennem fra Tid til anden, men næsten altid

blege og omslørede, og kun undertiden straalte de i deres fulde Glans, som Himmelens Beboere, der see ned paa Jorden. Phantasien vilde i Luftens Susen og Vandets Rislen have kunnet finde en Lighed med Sukkene og Klagerne ved en Døendes Seng.

Min Sjæls dunkle Opflammelse steeg ved Synet af det fremspirende Maanelys, som gav Jordens fjerne Synskreds Udseende af et frygteligt, i det hvide Ligklæde indhyllet Legem.

Imidlertid vare vi komne ud i rum Sø, som jeg mærkede paa Skibets frie Bevægelse. Maanen var stegen nogle Grader op over Synskredsen; Skyerne opløste sig hist og her, og i de blaa Mellemrum viste Stjernebillederne sig i deres hellige, høie Ubevægelighed.

Jeg lagde mig paa Ryggen paa Dækket; snart betragtede jeg Stjernen i Zenith, og snart satte jeg phantastiske Skikkelser sammen af de vexlende Skybilleder.

I denne Tilstand bleve mine Øine endeligen hvilende paa et lille, sort Punct, som løsrev sig fra en mægtig Skymasse. Jeg fulgte alle dets Bevægelser, indtil jeg troede, at gjenkende fire store Hænder, som holdt en Ligkiste.

Mit Blod stivnede, og jeg zitrede mere og mere, jo tydeligere Synet dannede sig; thi jeg gjenkendte tilsidst ogsaa tydeligen Liget i Ligkisten.

Gysende stod jeg op, og i samme Øieblik kom Skibshunden, en stor, sort Dogge, hen til mig; den heftede sine Øine paa Varselstegnet, som vilde den tilraabe mig: „See der!“ da vendte den sine Lynblik paa mig, udbrød i et skrækkeligt Hyl, og nogle Matroser syntes, at de hørte fjerne Stemmer. Forfærdede af Skræk over disse Vidundere, forberedte de sig til et Skibbrud, og forkyndte mig og sig selv Døden og en vaad Grav.

5.

Vinden blev stærkere, Skibets Vaklen blev stedse heftigere, og snart qvalte Frygten for physiske Lidelser mit Sinds Smerter. Dog gik vor Reise lykkelig fra Haanden; thi næste Dag landede vi i Hamburg.

Kort efter, at jeg var stegen i Land, kom en Englænder med en ung Pige, der syntes at være hans Datter, hen til mig. Hans Holdning var ædel og militairisk, og savnede vel ungdommelig Ynde, men røbede mandlig Kraft. Det var General Purcel, og hans stakkels Marie, kunde jeg gerne sige, som støttede sig paa hans Arm, og smilede til ham med de skønne Øine, der, ligesom de svulmende og, som Morgenduggen, friske Læber, saa snart skulde blive Ormenes Bytte!

Generalen talte til mig med elskværdig Venlighed, og sagde mig, at han ventede kun paa en gunstig Vind, for at vende tilbage til England. „Vi have tilbragt adskillige Aar paa Fastlandet“, — vedblev han — „men min Kone er bange for de franske Vaabens Fremskridt og for den selskabelige Forvirring, som allevegne ledsager dem.“

Derpaa spurgte han om de nyeste Begivenheder i vort Fædreneland; men jeg kunde ikke sige ham noget Egenligt derom, og, medens min Tjener bragte mine Sager i Land, gik vi mechaniskt hen til en Vogn, hvori Madame Purcel sad.

Jeg kan ikke beskrive den selvsomme, eiendommelige Følelse, som denne Dames Stemme og Latter opvakte hos mig. Men den var kun kortvarig; thi Maries Arm hvilede i min, og hendes Moders Ynde havde kun vakt den flygtige Følelse af en barnagtig Glæde, medens Maries Smiil og Skønhed tændte en høit luende Ild i mit Hjerte. I Sandhed, Elskov er en fortærende Ild; thi, naar den engang bemægtiger sig to rene og trofaste Sjæle, da flyde Flammerne hinanden, og svæve Himmelen, deres glimrende, gudlige Kilde imøde.

Vinden, som stedse var bleven stærkere og og stærkere, buldrede nu alt mægtigen, og tætte, truende Skyer trak nærmere og nærmere op. Madame Purcel, som var bleven alene i Vognen, havde bedre og tydeligere, end vi, mærket, at Stormen nærmede sig, og hun erklærede derfor, at hun ikke vilde gaae ombord, førend det blev gunstigt Veir. Efter nogen Vægring vendte Generalen igjen tilbage til den Gæstgivergaard, som han anbefalede mig, som den Bedste i Staden. Marie boede i den, det var den bedste Anbefaling.

Efterat Generalen havde løftet sin Datter op i Vognen, tilbod han sig venligen, at ledsage

mig. Underveis allerede, men endnu tydeligere i selve Gæstgivergaarden, vare Madame Purcels Blik mig paafaldende; hun havde, som det lod til, et meget muntert Temperament; men undertiden dalede en tæt Skygge, som et sort Slør, over hele hendes Væsen. Undertiden lod det som Synet af mig var hende til Hinder, gjorde hende utaalmodig, og, i det Hele, bevægede hende paa en selvsom Maade. Disse Bemærkninger gjorde jeg dog ikke alle strax; Marie var jo nærværende, og min hele Sjel sysselsat med hende.

Efter et Besøg, som jeg vel havde forlænget for meget takkede jeg endeligen Generalen for hans venlige Forekommenhed, og trak mig tilbage i mit Værelse. Maries Billed omstraalede alle mine Tanker og Forhaabninger.

6.

Næste Dags Morgen gik jeg, efterat jeg havde taget Afsked med Familien Purcel, til Byen, for at see mig om; men Inter fængslede min Opmærksomhed, Nysgærrigheden hos mig var indslumret; kun Tanken paa Marie oplivede mit Hjerte, men fyldte det mere med Sorg, end med Fryd.

Hun syntes mig at være alt for ætherisk, alt for fiintfølende, til at kunne udholde Verdens grusomme Berørelser, og min Elskov forvandlede sig da til Medlidenhed.

I den oprørske Tankehvirvel af Beundring og Ømhed vandrede jeg omkring, jeg veed ikke, hvor mange Timer. Pludseligen afbrød Orgeltoner mine Drømme, jeg lyttede først nogle Øieblik, og derpaa traadte jeg ind i Kirken.

Det var en gammel Bygning af stort Omfang, tilforn helliget Papismens Pragt, og nu forvandlet til et protestantiskt Tempel. Jeg havde sat mig paa en Bænk under Orgelet, og hørte Tonen af adskillige Stemmer, som talte sagte med hverandre; den snart blide, indsmigrende og opløftende, snart frygteligen brusende, og, som en Uveirstorm, buldrende Orgelklang opvakte igjen alle, i sagte Slummer inddyssede, Erindringer om min Barndom og min Skæbne, og, da jeg nøiere overveiede denne Tryllevirkning, pikkede En mig paa

Skulderen; det var General Purcel, der tilfældigviis, ligesom jeg, var traadt ind i Kirken med sin Familie. Ja, fra Maries Hænder vare hine søde, simple Toner udstrømmede, der, som Tryllenøgler, aabnede Indgangene til alle Minder i min Sjæl.

(Fortsættes.)

Anekdot om Goethe.

(Af „Goethe dargestelt von J. Falk.")

Kort efter at Hertugen af Sachsen-Weimar havde tiltraadt Regieringen, blev der oprettet et Privattheater i Weimar, hvori Goethe, Corinna Schröder, Bertouch, v. Einsiedel og Andre toge meget levende og virksom Deel. Engang spillede man: „Den skinsyge Ægtemand." Elskerens Rolle i dette Stykke var tilfalden Herr' v. Einsiedel; men ulykkeligviis blev han overfalden af en Upasselighed kort før Opførelsen. Rollen kunde i saa kort Tid ikke besættes igien, og til alle de øvrige Medspillendes største Ærgrelse, gik det Hele istaa. Da traadte en forvoven, sachsisk Ritmester imellem, mere behjertet og godmodig, end øvet i saadanne Ting, og han overtog Rollen. Den tredie Dag efter kom han til Herr' v. Einsiedel og lod sig af denne høres i Rollen. Det gik taaleligt, især naar man, som det var Tilfældet, kunde gjøre Regning paa en god Souffleur. Men, da det kom til Opførelsen, gik Alt anderledes, og den saa ufortrødne Ritmester kom i den største Forvirring. Han blev saa heed i Hovedet, som om han reed foran en Escadron Husarer, og netop skulde til at hugge ind; dog fattede han sig nogenlunde og spillede væk indtil den Scene, da han med sin Elskerinde bliver overrasket af den skinsyge Ægtemand, og giennemboret med en Dolk. Her forglemte han pludseligen Stikordet, stammede og qvækkede i eet væk, og den skinsyge Ægtemand, — som spilledes af Bertouch, der alt længe stod og ventede bag ved Kulisserne med en Dolk, — kunde paa ingen Maade faae fat paa ham. Netop begyndte hiin sin Rolle, Stikordene og det

hele Kram, som Shakspeare siger, igien forfra, da Bertuch pludselig, tilskyndet af Gothe, som dirigerede det Hele, sprang frem paa Scenen, og sogte ved et kraftigt Dolkestik ligesom ex abrupto at giore Ende paa sin ulykkelige Medbeilers Liv. Men den, der ikke vilde falde, var Ritmesteren. Forgieves hvidskede Bertouch ham gjentagne Gange i Øret: „I Pokkers Navn, saa fald dog!" han rørte sig ikke af Stedet, men blev snorlige og ganske opreist staaende ved Siden af Elskerinden, og forsikkrede den ene Gang efter den anden de Omkringstaaende, som opfordrede ham til at falde, at hans Stikord endnu ikke var kommet. I denne ligesaavel for Direktøren (Gøthe) som for de øvrige Medspillende piinlige Stilling, fattede den første en heltemodig Beslutning og raabte med tordnende Stemme ud af Kulisserne: „Naar han ikke vil falde forfra, saa stik ham bagfra i Ryggen! Vi maae i ethvert Tilfælde skaffe os ham fra Halsen! Han fordærver os jo hele Stykket." Ved denne afgiørende Opfordring fattede den ellers saa virksomme, men nu ligeledes noget tvivlraadige Bertouch Mod. „Dø!" raabte nu ogsaa han med en skrækkelig Stemme og bibragte sin Modstander et saa eftertrykkeligt Dolkestød i Siden, at denne, bragt ud af Fatning ved denne Sidemanoeuvre, virkeligen denne Gang faldt om paa Gulvet. Men i samme Øieblik fremtraadte ogsaa allerede fire af Gøthe udsendte haandfaste Statister, der havde den bestemte Ordre, at skaffe ham bort med det Gode eller med det Onde. Dette skete da ogsaa virkeligen, og til Tilskuernes største Glæde kunde nu Stykket uhindret fortsættes.

(D. D. B.)

Literair Anmeldelse.

Af Valkyrien, som udgives og redigeres af Herr Ove Thomsen, er Maiheftet, eller, 2det Binds 2det Hefte for 1832, udkommet i disse Dage. Det indeholder: 1) Frankrig i Aaret 1832, skildret i en Række følge af maanedlige Skizzer af H. Heine, S. 97-153; 2) Lafayetes Salon, S. 153-164; 3) Engelske Folkescener, S. 164-173; 4) Havstehude, af Heinrich Smidt; S. 173-78; 5) Herlufsholm, af F. J. Hansen, S. 178-180; 6) Billedet, af H. P. Holst, S. 180-83; 7) Livet er en Grav, af Nikolai Krossing, S. 183; 8) Graven er en Vugge af Samme, S. 184; 9) Jægernes Morgensang, af Emil, S. 185; 10) Smaadigte af F. C. Hillerup: 1) Bryllupsvise, S. 186-188; 11) En lille Fortælling af H. Hertz, S. 188-192; og 12) Gravskrift over en Vægter af Edvard, S. 192. Nr. 1-4 ere prosaiske Stykker, oversatte af Redacteuren; Nr. 5-11 ere Digte, og Nr. 12, som siger: „Herunder ligger et Repeteeruhr", — seer man, hvad er. Blandt Digtene udmærke sig fortrinligst Nr. 6, 7, og 8, og Nr. 11. De prosaiske Stykker ere alle af interessant Indhold. Det gjælder i Særdeleshed om de, under Nr. 1 oversatte, 5 Articler af Heines „Französische Zustände", som ere fulde af ligesaa skarpsindige, som vittige Bemærkninger, hvoraf det Piquante dog maaskee gaaer tabt for en stor Mængde Læsere, deels paa Grund af de mange Hentydninger, og deels paa Grund af adskillige franske Ord, som ikke have vundet Borgerret hos os, og som Oversætteren ikke har behaget at fordanske, formodentlig for ikke at forvanske den heineske Stiils Eiendommelighed. Hvor Mange forstaae f. Ex. flg. doppelte Hentydning S. 122: „Ak! maatte Deres Keisers Endeligt dog itide lære Franskmændene, hvad der er at vente af Englands Hoimodighed! Har Billerophon ikke forlængst bortført denne Chimaire?"! Hvor Mange vide, hvad „Emeuter", „Ouvrier = Emeuter", „cernere", „Dupes", „Alp", „regicide", „Vendetta", o. s. v. ere! I øvrigt vanzires disse Oversættelser, især den Første, af adskillige Skrive- eller Trykfeil, som man ellers ikke pleier at have Grund til at klage over ved dette Maanedsskrivt. Et ganske mystiskt Ord er: „tragereedes", S. 115 (agereedes?), og lidt uklart: „tænkte Vidundere over" (S. 144, dachte Wunder). Ved Ordene: „moralskeste", „Deputeredekammeret", „forraadede sit Nag" (bedre: „røbede"; „forraade" bruger man vel bedst, hvor Talen er om egenligt Forræderi), „vankede", „Mummeri", formummede", o, s. v.

rYster vel mangen En paa Hovedet; men, som det hedder S. 142: „Mændene fra den anden Morgen" (ɔ: næste Morgen) „komme altid bagefter og klove Ord", og til disse Mænds Tal hører Anmelderen. Undertegnede veed af Herr' Ove Thomsens mundlige Ytring, at han er ingen Fjende af en lille bitte venskabelig Erindring, og derfor har jeg taget mig den Frihed at gjøre disse smaae Anmærkninger.

Red.

Blomsterstøv.

(Efter Novalis.)

Vi ere nær ved at vogne, naar vi drømme, at vi drømme. — Mennesket er vor Planets høiere Sans, den Stjerne, som forbinder den med Oververdenen; det Øie, som den vender mod Himmelen. — Mennesket er en Sol; hans Sanser ere Planeterne. — Mennesket har altid afpræget en symbolisk Philosophi af sit Væsen i sine Verker og sin Opførsel; han forkynder sig selv og sit Evangelium af Naturen; han er Naturens Messias. — Planterne ere Jordens Børn; vi ere Ætherens Børn. Vore Lunger ere egentligen vor Rod; vi leve, naar vi aande; vi begynde vort Liv med at aande. — Naturen er en Æolsharpe, et musikalsk Instrument, hvis Toner igjen ere Clavis til høiere Strenge i os. Digtekunstens Aand er det Morgenlys, der fremlokker Toner af Memnons Statue. — m.

Blandinger.

— Da malede Papiirs-Damehatte nu allerede i nogen Tid, og som det synes, med Held have været i Brug hos os, vilde det maaskee nu være paa Tiden at foretage en Forandring heri, og for Fremtiden at gjøre dem af smukt, hvidt Papiir, hvorpaa der var trykt f. Ex. en eller anden net lille Novelle, et Digt eller Sligt. De kunde da kaldes literaire Damehatte, og

vilde i alle Tilfælde være en original Mode, der kunde indlægge vore Damer megen Ære i Udenlandet, og tiene til et nyt Beviis paa Sandheden af, hvad en berømt engelsk Repræsentant nylig anførte i Underhuset om Oplysningens Almindelighed i Danmark; ligesom det vilde kunne godtgjøre, at Ideeassociationen mellem „Damer og Bogtrykkerkunst" endda ikke er saa besynderlig. Hvilken ædel Kappestrid vilde der da ikke opstaae mellem Damerne, om hvo der kunde overgaae den anden ved det interessanteste og smagfuldeste Indhold paa Hovedet. Den mangfoldige Nytte og Behagelighed af denne Indretning er iøinefaldende. Naar saaledes f. Ex. i et Dameselskab Conversationen var nærved at gaae i Staae, efter at man er bleven færdig med den materielle Deel af Pynten, — det sædvanlige Stof for Dameconversation — hvor lærerigt vilde det da ikke være til Afvexling at beskieftige sig med den intellectuelle Deel? Eller om man, paa en Dyrehavstour, paa Vognen sidder bag ved en Dame og kieder sig, da at kunne adsprede sig ved en interessant Lecture paa hendes Hat? — Til dette Brug vilde jeg da især foreslaae „den danske Vi," saavel formedelst dens smagfulde Udstyrelse, som formedelst dens store Format. Hvor behageligt vilde det da ikke være, naar man f. Ex. i Theatret var kommen til at sidde bagved en Dame, hvis store Hat ganske berøvede Een Udsigten til Scenen, da at kunne læse i Repertoiret paa hendes Hat de Stykker, som man maaskee i næste Uge kan være heldigere i virkeligen at faae at see. Jeg haaber, at dette mit velmeente Forslag vil vinde almindeligt Bifald hos det smukke Kiøn, og glæder mig alt i Tankerne til, næste Søndag paa Bakken i Dyrehaven at see Damerne blive staaende og endnu ivrigere, end forhen, at studere hverandres Hovedpynt.

— Der blev spurgt, om en gammel Oberst stod paa Vartpenge. Da nu Svaret lød, at han eiede 100,000 Rbd., bemærkede et vittigt Hoved, at det var Vartpenge for hans Arvinger.

— I Berlin har det gjort megen Opsigt, at en Søn af en af de nuværende Ministre nylig er falden igjennem ved en Administrativ-Examen.

(D. D. B.)

— Efter Wieland, vare de Barnacler, som Caliban omtaler i „Stormen", et Slags Gæs paa Øen Baß, ved den scotske Kyst, hvorom man fordum havde det Sagn, at de voxede paa Træer. Efter Stevens, er det en Slags Muslinger, som voxede paa Bunden af Skibene, og om hvilke man fordum troede, at de, naar de brak af og faldt i Vandet, bleve til Vandfugle (en Slags Gæs.) Dette stadfæster Stevens ved adskillige poetiske Steder og ved en Anførelse af Gerards Herbal (Urtebog) Edit. 1697. p. 1391. See Butlers Hudibras!
(Red.)

— Naar Shakspeare i „Stormen" (5te Acts første Scene) lader Prospero af Glæde over, at alt gaaer efter hans Ønske, sige: „Tiden gaaer opreist med sin Byrde," kan man ikke negte, at det, som Warburton siger, er en skøn Tanke. Tiden forestilles almindeligviis, som en gammel, udlevet Mand, som gaaer nedbøiet under sin Byrde; her derimod tænker Digteren sig den meget munter og gaaende opreist, til Tegn paa, at Alt gaaer efter Ønske. (Red.)

— Besønderligt er det, som Johnson siger, at „Shakspeare i „Sommernatsdrømmen" (3die Acts tredie Scene,) da han dog i Almindelighed ofte sin Naturkundskab af egen Jagttagelse, anseer St. Hansormens Øine, som Sædet for dens Lysen, da denne dog egenligen udgaaer fra dens Hale." (Red.)

— I 2 Cor. 12, 7 betyder „en Pæl i Kødet" det Samme, som i Galat. 4. 13. Kødets Skrøbelighed (ασϑενεια) ɔ: Gigt; thi Glansen af de Syner, Paulus havde havt, havde paafort ham en Nervesvaghed eller Nervegigt. Paulus siger nemligen paa det første Sted, at der er sat ham en Pæl eller en Satans Engel i Kødet, for at han ikke skal blive hovmodig af de Aabenbaringer, han har havt, og paa det sidste Sted, at han tilforn med Kødets Skrøbelighed har forkyndet Evangeliet. (Telegr. f. Jan. 1824.)

I Anledning af Trinculos Ord i „Stormen" (2den Acts 2den Scene). da han ønsker, at han var i England, og blot havde Caliban, afmalet, med sig, da dette Uhyre vilde gjøre ham til en heel Karl der, anmærker Warburton med Ret, at „Englænderne fortjene denne Satire, da de altid have været saa beredvillige til at naturalisere hele Abelauget, som deres sædvanlige Navne tilkendegive. Saaledes kommer monkey (Abekat) af monkin, monikin, (manikin), en Mandsling; baboon (Bovian) af babe, et Barn, en Glut; mantygre er en Menneskketiger. Om de endog have medbragt deres Navne fra deres Fædreneland, som ape, saa har Menigmand dog ligesom døbt dem ved Tilsætninger f. Ex. Jack-an-ape, Hans Abekat."
(Red.)

Etuibibliothek for danske og fremmede Classikere.

Rettelser.

I „De Fredløse", i Nr. 54, Sp. 859, L. 13. læs: „Adam Bell, forland"; i Nr. 55, Sp. 875, L. 24. læs: „Portner"; Sp. 877, L. 22. læs: „Nu er der ei Tid at give"; i Nr. 56, Sp. 892, L. 9. læs: „den"; og L. 17. læs: „ta'er".

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 58. Fredagen den 20 Juli 1832.

Dødningerne.

(Frit, efter det Engelske.)

Har for et Menneske, som snart skal døe,
Du alt for megen Fryd i Sjælen? Gaa,
Og opgrav Jorden i en Grav nærved!
En Gysen farer gennem selve Hjertet,
Der er fortroligt kun med Fryd og Glæde,
Naar Øiet seer det Legetøi, som Orme,
Der ved den lækre Føde gotte sig,
Gjør' af de bedste Menneskegestalter, —
Vi selv engang skal vorde Dødninger!
Betragt dog disse Been! Forfærdes ikke!
Belagt' med Kød de engang var', og havde
En Form, som Din: den efter egen Villie
Bevæged' sig, var blød og skøn; Guds Præg
Dens Ansigt bar! De sønderrevne Huller
I Hjerneskallen der, som nu see sorte
Og matte ud, som Spøgelser, hvor Orme
Sig vride nu i Bugter, vare een Gang
Jo Sjælens Vinduer!

See Snildets Dødninger! See Shakspeare Milton!
See Gray og Pitt! Tænk, at Du seer dem nu!
Husk da, hvor mægtigt een Gang disse, nu
Saa tomme, Kredse brændte!

Den Første! o, hvor aandigt flammed' han,
Begeistret af de Ni! Ved Avons Flod,
I tidlig Ungdom alt, udbredte han
Et Lys med Phantasias skønne Fakkel,
Og siden, i Erfarings Schole dannet,
Han tændte Sandheds, Kundskabs, Snildets Lys;
Den ubegribelige Hjertekender!
Og Digtekunstens skønne Trylleri
Udfløð paa Clios Blad fra Shakspeares Aand!
En mægtig Digterkonning for hvert Secle!
Indbildningskraftens Autokrat!

Den Anden! o, hvor funklende var Øiet,
Som ikke saae, me'ns over hvælvte Pande
Den høie Gloria glimrede — hans egen!
Hvo kunde dette Snildes Flugt opspore —
Dets Flugt til Empyraion i det Høie,
Til Verdener af uskabt Lys, hvor han
Saae Engles Kamp? Med en begeistret Sjæl
Og høit begavet Øie trængte han
Ned gennem en chaotisk Nat til Helved
I Dybet, hvor fordømte Aander hyle,
Saae Satan selv, i Grumheds Raad hovmodig,
Og hørte Werkedjæv'len aabenbare
Den Plan, hvorved han trodsed' Him'lens Konning,
Og Mennesket først bragte til dets Fald!

Den Tredie! I dette hule Rum
Hvor gløded' ei den skønne Sangers Ild!
Og atter, atter udbrød Flammen fra
Hans Lyras Tordenkile! Skulde man
Vel troe, at een Gang sad i disse Huller
Et Øiepar, hvor Vid og Snilde hersked' —
Hvis Tanker hvilede paa Etons Taarne,
Som grusom Edwards Magt begræd, og hylled
I Skygge ind, lod Øiet dvæle paa
Den Hauge, hvor de Døde hvile!

Den Fjerde! Hvor hang ei Britanniens Raad
Og Folk ved hver en Tone fra hans Tunge!
Hvor hvilede paa ham ei hvert et Øie,
Mens disse Toner paa hans Læber flammed'!

Der var en Tid — (Britanniens Skytsaand kender
I hver en Masque sine Venner — Fiender) —
En Tid, da den oplyste disse Øine,
Den store og udødelige Pitts,
Den djærve, ædle, sande Frihedsvens! —
Thi, hvis han havde lænket Friheds Vinge,
Ja! blot besudlet een af Vingens Fjedre,
Jeg vilde skrive „Skændsel" paa hans Bauta;
Ja Skændsel, — hvis han ei den frie Thrones
Og sande Friheds ægte Stridsmand var!

H. C. W.

Varselstegnet.

Novelle af Walter Scott.

(Sluttet, see Nr. 57.)

Fjerde Tidsrum.

1.

To Dage efter min Ankomst i Hamburg indskibede Familien Purcel sig til sit Hjem. Da jeg selv befandt mig paa Tilbagereisen til England, vare 4 Aar forløbne, skøndt det syntes mig, at være et Aarhundrede; men Maries Billede havde i hele denne Tid staaet levende for min Sjæl; selv Schweitzes og Italiens Skønheder kunde ikke drage min Erindring bort fra hende. Overalt fandt jeg Maries Træk og Maries Ynde.

2.

Midt i denne Elskovs-Tryllekreds, som omgav mig, hvori hun var Alt, og alt Skønt og Godt mindede mig om hende, følte jeg undertiden i nogle Øieblik en ubestemt Frygt og Angest, da jeg ønskede, enten at elske hende mindre, eller at besidde hende ganske. Men jeg nedkæmpede saadanne Tanker, som jeg troede, at en ond Aand hviskede mig i Øret. Ach! var det ikke meget mere dunkle og hemmelighedsfulde Advarsler af mit Livs Skytsængel, der vilde dysse en Elskov i Slummer, som jeg dengang holdt for saa reen — reen, som Himmelens Lys?

Strax efter den første Dag, da Madame Purcel maatte have sporet mine Følelser for Marie, foregik der en øiensynlig Forandring med hende. Skøndt munter af Naturen, og, efter sin Alder, fuld af Ynde og Livelighed, blev hun nu stille og eftertænksom, og sine Øine heftede hun ofte med fyrig Ømhed paa mig, som vilde hun bede mig om Medlidenhed.

Jeg bemærkede denne uforklarlige Forandring tilligemed hendes paafaldende Adfærd især tydeligen, naar jeg fandt hende alene ved mine Besøg. Da stammede ofte hendes Tunge i Samtalen, og hendes Stemme forandredes. Engang sagde hun til mig med et dybt Suk, at jeg uden Tvivl havde faa Venner, og at hun undrede sig derover, da jeg var saa rig. Alt hentydede paa, at hun vilde erhverve sig min Fortrolighed; thi lignende Bemærkninger undslap hende adskillige Gange. Naar derimod Generalen eller Marie var tilstede, var hun saa munter, ja! endog lystig, at jeg ikke kunde blive klog paa hende.

En Dag stode vi sammen i et Vindue i Værelset, og hun lagde sin Haand omt og fortroligen paa min Skulder. Jeg traadte tilbage, da jeg følte dette, og i Taarer ilede hun strax ud af Værelset. Kunde jeg tvivle om, at hun følte en lidenskabelig Tilboielighed til mig?

Om Eftermiddagen, da jeg sad og læste i min Bolig (det var i London), faldt denne Kones lidenskabelige Adfærd mig ind paa ny. Jeg tænkte efter over den Lykke eller Ulykke, at have vundet Moderens Kærlighed, medens jeg stræbte efter Datterens Tilboielighed, da en Banken paa Døren rev mig ud af mine Tanker. Madame Purcel selv blev meldt.

3.

En heftig Sindsbevægelse afspeilede sig i hendes Øine, og næppe var Døren lukket, førend hun sagde til mig:

„Da General Purcel ikke vil gjøre Ende paa deres Besøg, og forbyde Dem vort Huus — saa gjør jeg det, jeg! I denne Hensigt kommer jeg — jeg kan ikke længer taale de Besøg — Ulykkelige!"

Udmattet og overvældet af disse Ord, sank hun ned paa en Sopha: hun kunde ingen Lyd mere frembringe; hun bukkede under for sine Følelser.

Jeg selv var i nogle Minuter ingen Tanke, intet Ord mægtig; jeg var ubevægelig af Forbauselse. Da jeg havde gjenvundet saa megen Rolighed, at jeg kunde tale, bad jeg hende om, at indskrænke sin Utilfredshed.

„Ingen Utilfredshed!" — raabte hun i den grænseløse Smertes Tone, i det hun greb min Haand, og vædede den med Taarer.

„Almægtige Gud!" — svarte jeg, for ikke umiddelbart at berøre den tilsyneladende Aarsag til hendes Smerte — „Madame! hvad betyder alt dette? Er jeg ikke Deres Datter værdig? Er jeg hende ikke lig ved Fødselen? — Er der for stor en Afstand mellem vor Formue?"

„Ach jo!" — svarte hun — „De er hende kun alt for lig! — De elsker hende kun alt for meget! Ach jeg Ulykkelige!"

„Hvad mener De dermed?" spørgte jeg, endnu mere forbauset. — „Kan en Moder og givt Kone føre saadant et Sprog?"

„En Moder! en givt Kone! ach, naar De kunde tænke Dem den voldsomme Smerte, som disse Ord foraarsage mig!" — og hun lagde Haanden paa sin høitbankende Barm. Derpaa reiste hun sig op fra Sophaen, og gik med store Skridt, vridende sine Hænder, som i Fortvivlelse, op og ned i Værelset.

Det varede adskillige Minuter. Jeg stod, hensjunken i Forbauselse og ubevægelig, som en Billedstøtte Pludseligen syntes hun, at være bleven Herre over sine Følelsrr; hun traadte med rolig Fatning hen til mig, og det lod til, som hun vilde tale. Men i det samme Øieblik udbrød hun i en saa høi og vanvittig Skoggerlatter, at jeg holdt hende for sjælesyg, og ilede til Døren, for at raabe om Hjælp. Hun syntes at gætte mine Tanker, greb mig med kraftig Arm, og holdt mig tilbage.

„Hør mig, Henrik! hør mig!" — sagde hun. Jeg gøs, ved at blive tiltalt saa ømt og fortroligt af denne Kone, men jeg svarte, da jeg havde havt Tid til at blive Herre over mine Følelser: „Madame! jeg er aldeles ikke istand til

at begribe Aarsagen til denne Heftighed." — Hendes Øines vilde Udtryk formildedes, og jeg taug, for at lade hende tale.

„Nei, nei, De forstaaer mig ikke. De kan ikke forstaae mig. Sæt Dem ned hos mig paa Sophaen! Jeg alene har begyndt paa dette ulyksalige Emne; jeg alene vil ogsaa ende det."

Ved disse Ord lod hun sit Hoved falde paa min Skulder, og græd bitterligen.

I samme Øieblik ringede En, og jeg erindrede mig, at **Sydenham** havde lovet at besøge mig paa den Tid.

„Kommer der Nogen til Dem?" — spørgte hun i den største Uro, og næppe havde jeg bejaet det, førend hun forlod Værelset hurtigen, og gik en Trappe høiere op.

I det samme Øieblik raabte hendes Mand, om jeg var hjemme. Tonen i hans Stemme røbede Uro, hans Skridt vare hurtige, og, da han traadte ind til mig, luede Vreden i hans Øine, og hans Ansigt var blodløst.

4.

„Er min Kone her?" — spørgte han, i det han traadte hen til Bordet, hvorpaa den endnu opslagne Bog laa. I hans Spørgsmaal laa noget Truende, og jeg kunde næppe styre mig.

„Om hun er her?" — spørgte jeg, uden egenligen at vide, hvorfor. Forbauset over de Blik, hvormed jeg betragtede ham, blev han staaende ganske stille, og saae sig ængsteligen omkring i alle Krøge. „General **Purcel**!" — svarte jeg endeligen, i det jeg beherskede mine Følelser saa meget, som muligen — „jeg kunde føle mig fornærmet ved Deres besønderlige Besøg. Om ogsaa min Kærlighed til Deres Datter er hverken Dem eller Deres Kone behagelig, saa troer jeg dog, at jeg tør spørge Dem om Aarsagen, og især om Grunden til **Deres** hurtige Forandring og Utilbøielighed."

„Paa min Side seer jeg hverken Forandring eller Utilbøielighed," svarte han — „men min Kone har altid havt ganske selvsomme Luner, og hun modsætter sig nu Deres Hensigter med den heftigste Egensindighed. Jeg er overtydet om, at

Marie aldrig kan gjøre et bedre Parti; men hendes Moder er saa meget imod Deres Kærlighed, at hun slet ikke vil høre mere om den. I Aften forlangte hun, at jeg skulde forbyde Dem vort Huus, paa en Maade, saa at jeg formoder, ja! saa at jeg troer ganske vist, at hun har selv....“

Han taug; men, efter en kort Pause, vedblev han: „men den Tilbøielighed, som De synes at nære for Marie, kan ikke være nogen Masque, for derunder....“ — han standsede paa ny.

„General!“ — svarte jeg — „jeg vil ikke anstille mig, som forstaaer jeg Dem ikke; men jeg er en Mand af Ære, og et eneste Ord vil være tilstrækkeligt, for at nedslaae alle Deres Bekymringer. Vil De give mig Maries Haand?“

„Det maatte da skee uden hendes Moders Samtykke.“

„Deres er mig tilstrækkeligt, naar Marie vil det.“

— „Saa maae vi afgjøre Alt i Stilhed; thi Madame Purcel er døv for alle fornuftige Grunde, og blind for al Fare, saa snart hendes Følelser eller hendes Lidenskaber komme med i Spillet; Intet kan styre hendes Charakters Heftighed, Intet formilde hendes Haardnakkenhed. Enten elsker, eller hader hun Dem; en af disse Følelser er Aarsag til hendes Modstand, skiøndt Begge kun røbe Vanvid.“

„Men den Tilstand kan dog ikke vare længer, end den Følelse, som foranlediger den“ — svarte jeg.

— „Den vil vare saa længe, til hun er tilfredsstillet“ — svarte han med alvorlig og høitidelig Stemme.

„I saa Fald, tør vi ikke haabe nogen Eftergivenhed fra hendes Side; troer De, at Marie vilde antage mit Tilbud?“

— „De besidder hendes Hjerte, De har mit Samtykke; men De maa handle forsigtigen, at jeg ikke skal nødes til, at blande mig i Noget før det Øieblik, da min Nærværelse bliver uundgaaeligen nødvendig.“

Jeg hørte nu en stor Allarm paa Gangen, og frygtede for, at see Madame Purcel igjen; men hun gik ned ad Trapperne i Mørke og forlod Huset.

Det er ikke fornødent, at omtale Alt, hvad der sildigere hen forefaldt mellem mig og Generalen. Jeg vover selv ikke at betroe Papiret flere Tanker; blot Begivenheder vil jeg anføre. — Ulykkens Kæder vare smeddede. — Det Tryllleri, som skulde endes med Gruelse og Skræk, begyndte sin Virkning; men alle Personerne i dette Drama havde endnu ingen Kundskab om deres Stilling og deres Skæbne. De vare lykkelige, men stode ligesom midt i en blomsterrig, skyggefuld, siciliansk Hauges herlige Duft, og under deres Fødder slumrede Vulcanen.

5.

Af egen Erfaring har jeg bemærket, at der gives to Arter af somnambulisk (søvngængersk) Forstand, en sædvanlig og en usædvanlig, prophetisk, som findes, høist sjeldent, hos Personer, der lide af Tungsind. Disse Jagttagelser ere allerede gjorte af store Tænkere, og disse have skjelnet mellem begge hine Arter ved Benævnelserne, Drøm og Vision (Syn, Aabenbaring). Den Første bestaaer i en uvilkaarlig, uregelmæssig og metaphorisk (billedlig) Erindring af Indtryk, som de vaagne Sanser have modtaget; den Sidste er en Slags apokalyptisk (aabenbarende) Mindelse. Til denne sidste Classe hørte det Varselstegn, som forstyrrede min Ro i denne Nat.

Jeg saae i Aanden en gammel Kirke, Processionsfaner, taggede Gittere, Grave med deres ubevægelige Statuer, lange Gange og Piller, hvorpaa de malede Vinduesruders brogede Lys spillede. Jeg stod med Maria, min Brud, for Altaret. Hendes Fader var ligeledes tilstede, og Præsten udførte sit Embed; jeg havde alt Ringen paa rede Haand, da jeg pludseligen saae Maries Moder, istedet for hende; Høitideligheden fortsattes, som havde Forandringen ikke fundet Sted; men, da Bruden opløftede sin Haand, for at modtage Ringen, opløste Ædelstenen sig i Støv, og hun rakte mig Beenradens tørre Knokkelhaand.

Drømmens Forklaring blev mig dog let. Den utvetydige Tilbøielighed, som Madame Purcel havde viist mig, var Aarsagen til hendes Mis-

hag med mit Giftermaal med hendes Datter, og Drømmen altsaa kun en Erindring om den forrige Aftens Scener. Desuagtet saae jeg bestandigen Knokkelhaanden for mig, og jeg frygtede for, at der skulde indtræffe noget Sorgeligt.

Næste Morgen lod jeg En bede Sydenham om at komme hen til mig, og, saasnart han havde erfaret mine Ønsker, traf han de Forholdsregler, som vare bedst istand, til at sikre min Lykke. — Lykke! — Om Aftenen skrev jeg til General Oglethorpe, for at underrette ham om min Beslutning og om Genstanden for min Kærlighed. Han var bleven meget gammel og svag.

6.

Man holdt det for passende, at gjøre Forberedelserne til Bryllupet uden Larm og Pragt, og vi bleve enige om, at reise strax efter Vielsen til det scotske Høiland. Paa Grund af Madame Purcels blinde og lidenskabelige Censtridighed, skulde Generalen foregive, at ville vise Maria Towers Mærkværdigheder og føre hende ind i en Kirke i City; her troede vi, at kunne fuldføre Høitideligheden, uden at frygte for en Afbrydelse fra Moderens Side.

Istedet for det Svar fra General Oglethorpe som jeg ventede med næste Post, kom han selv, og traadte hurtigen ind i mit Værelse, just da Sydenham var hos mig. Jeg stod op, for at modtage ham med den meest levende Glæde; thi, at see ham ved saadan en Leilighed i London, var meer, end jeg nogensinde havde vovet at haabe. Men et Øieblik var tilstrækkeligt for at tilintetgjøre min Glæde; thi, i det han rakte mig Haanden, mumlede han noget Uforstaaeligt for sig selv, og faldt bevidstløs ned for mine Fødder.

Dog — jeg iler denne Scene forbi. Han døde endnu samme Dag, og saaledes blev det rædselfulde Syn, som havde forstyrret min Søvn, til en Virkelighed, og Forberedelserne til Bryllupet maatte vige for dem til en Begravelse.

Men istedet for, at denne Omstændighed skulde opfylde mig med Smerte og Frygt, frembragte den en ganske anden Virkning. Jeg havde

vænt mig til min Overtro, og saaledes følte jeg en vis stikkende Utaalmodighed efter, at gaae min Skæbnes Fuldendelse imøde.

Førend den ædle Olding blev jordet, skaffede Sydenham mig en Fritagelses-Bevilling, og Begravelsesdagen blev tillige bestemt til Bryllupsdag.

Jeg gyser, naar jeg tænker paa min Haardnakkenhed, at forbinde Ting, som Naturen har adskilt ved en Afgrund. Sydenham bad mig at vente, og at give efter for Sædvanen; men hans overtalende Grund gjorde intet Indtryk paa min Utaalmodighed; ogsaa General Purcel bad mig, at vente, i det Mindste, en Uge; han bragte mig et Brev fra Marie, hvori hun bad mig om Vielsens Opsættelse; men jeg afviste Alt.

Efterat Dagen og Timen vare fastsatte, og General Purcel havde samtykket i, at følge Liget, besluttede jeg mig til, imod den tidligere Overeenskomst, at lade Vielsen fuldføres i Westminster-Abbedi, hvor min Oncles Lig skulde bisættes.

At den saa fiintfølende Marie ikke modsatte sig denne Forening af tvende, hinanden paa en saa afstikkende Maade modstridende, Høitideligheder, er ikke det Selvsomste i mit Livs sørgelige Historie; men hun var smeddet til den samme Kede, som trak mig bort med sig. Iøvrigt troede vi, at Md. Purcel saaledes mindst vilde falde paa den Formodning, at hendes Datter forenedes med mig.

7.

Ligfølget begav sig Kl. 7 paa Veien til Abbediet; efter Jordefærden trak min Oncles Venner, som havde givet ham det sidste Beviis paa deres Venskab, sig tilbage, og General Purcel og jeg forlode ogsaa Kirken; men, istedet for at gaae hen til Vognen, begav vi os ind i et Capelle. Sydenham havde ikke bivaanet Begravelsen; han befandt sig med Marie og en ung Veninde af hende i et Huus i Gaden Abingdon. Strax efter Katafalkens og de øvrige Pragtstykkers Borttagelse,

traadte de igennem Digternes Afdeling (Poet's Corner, Digterkrogen*) ind i Kirken.

Med Undtagelse af den Geistlige, som skulde vie os, og Kirkens Tjener, var der ingen Tilskuer tilstede. Min Tjener var forbleven ved Døren, men, da jeg rakte Marie Trolovelsesringen, kom han saa hurtigen og bestyrtset hen til os, at jeg allerede, førend han talte, forskrækkedes overordenligen. I samme Dieblik skreg Marie høit; thi hendes Moder traadte dødbleg, med flagrende Haar, og halv vanvittig ind i Kirken, og raabte: „Jeg modsætter mig Ægteskabet! — Broder og Søster! — Broder og Søster!"

Jeg hørte intet meer. Den uhyre Bygning vaklede omkring mig; det var, som faldt Pillerne sammen over mig, og....

Her er et tomt Rum i min Erindring ligesom en Afgrund i mit Liv.

Da jeg igjen kom til mig selv, befandt jeg mig i mit Værelse, og Sydenham sad bedrøvet ved min Side. Jeg spurgte ham ikke om Noget, men jeg trykkede hans Haand.

„Vognen holder udenfor Døren" — sagde han — „og jeg reiser med Dig."

Jeg svarte Intet, stod op (thi jeg var endnu paaklædt), og fulgte ham til Vogns.

Ti Aar ere forløbne siden denne frygtelige Morgen, og jeg har ikke vovet at erkyndige mig om Følgerne af den; men, da jeg, for to Aar siden, besøgte den engelske Kirkegaard i Lissabon, fandt jeg paa en Steen — Maries Gravskrivt.

Det Øvrige af mit Liv er en urede Væv af en, for Diemeed og Maal blottet, Omstreifen i Verden; men endnu har jeg ikke kunnet undflye Kummeren.

H. C. W.

*) En Deel af Westminster-Abbedi, hvor adskillige Digteres Gravsteder og Mindesmærker forefindes.
Overs. Anm.

Vi ere Alle Klokkere.

Man opkastede for nogen Tid siden i „Politivennen" det Spørgsmaal, om Ordet, Klokker, er et Uqvemsord. Mit enfoldige Svar er: Nei! Det gaaer med en Klokker, som med en Præst. Siger jeg til en Mand: „De er saa dum, som en Klokker; De er saa egennyttig, som en Præst!" saa begaaer jeg en verbal Injurie baade mod Manden, og hele Klokker- og Præstestanden. Det Samme er naturligviis, hvad en Enkelt angaaer, Tilfældet, naar jeg siger til en af disse gode aandelige Mænd: „De er en dum Klokker! De er en egennyttig Præst!" men — det er bestemt ingen Injurie, naar jeg siger til saadan en Mand: „De er ret en Klokker! De er ret en Præst!" thi ret betyder her, i Sandhed, i Ordets egenlige Forstand, altsaa en ægte, sand Klokker, en Præst i Ordets sande Forstand. Ellers var det jo ogsaa en Injurie, naar en Væversvend gik forbi mig, og jeg sagde: „Sikken en Væver, der gaaer!" Enhver Forfatter, enhver Digter, kort sagt, enhver, der componerer Noget, er jo en Væver, og jeg er overtydet om, at f. Ex. Øhlenschläger, som, Gud og hver Mand veed, er en af de mindst egoistiske Digtere, der er til, aldeles ikke vilde blive vred, om En sagde til ham: „De er en Væver!" og han er dog en af Danmarks største Digtere. At det Samme vilde være Tilfældet med en af Danmarks mindste, men tillige beskedneste Digtere, den lille bitte f. s., behøver jeg ikke at fortælle. Jeg behøver ikke at væve om en Væver. Men — lad os komme tilbage til vor Text! See, der have vi det igjen! Det latinske, textus, betyder netop Væv. Altsaa gaae vi tilbage til vor Text eller Væv om Klokkere og Præster. Det er en indgroet Fordom, man har om Præsterne, at de ere egennyttige, hvorfor man, som bekendt, siger, at Præstesækken aldrig kan blive fuld. At de, som have smaae Kald, see paa deres eget Bedste, og elske sig selv ligesaa meget, eller lidt mere, end deres Næste, da de maae leve af Sportler, som ledsage eller forfølge deres Sognefolk ved Daaben, Confirmationen, Bryllupet, og ved og efter Døden, og tillige i Skikkelse af Præstepenge, som Nogle give villigen, men Mange høist ugerne, er begri-

beligt, og at de, som have store Kald, og undertiden sidde varmere, end en Bisp i en Gaaserede, tage Alt, hvad de kunne faae med Ret og Skjel, skondt de kunne undvære Meget af det, er ogsaa naturligt, ifolge de gamle bibelske Lærdomme: „Man er sig selv nærmest," og: „Uden jordiskt Mammon i Overflod kan man ikke gjore vel imod sin Næste." At det iovrigt var rigtigere og hæderligere for Præsterne og alle Embedsmænd, at de levede af en klækkelig fast Lon, og ikke af Sportler, er saa tidt omskrevet, at det formodentligen bliver ved det gode, eller slette Gamle, indtil det Gamle uformodentligen bliver til noget bedre Nyt. — Men, hvor bleve Klokkerne af? De bleve, hvor jeg satte dem, fordi jeg ikke vilde have, at de skulde lobe med Væveren eller mig. Nu gaaer jeg tilbage til dem.

Ligesom man kalder ethvert Vrovlehoved en Væver, saaledes har man fra den Tid af, da Klokkerne bleve opfundne (hvorom Kirkehistorikerne kunne underrette os), anseet Klokker som eenstydigt med Dosmer, paa Grund af de formeentligen faa Kundskaber, som udkræves til et Klokker-Embed; men dette er falskt, aldeles falskt! En Klokker maa kunne ringe med Tavleklokkerne; en Klokker maa kunne ringe, eller lade en Anden ringe med Kirkeklokken; en Klokker maa kunne læse, skrive og regne; en Klokker maa kunne putte Penge i sin Lomme; en Klokker maa have Anstand og Holdning, altsaa, hvad man kalder, Danseschole. Altsaa er en Klokker langtfra eenstydig med et Klokkefaar, eller en Dosmer, og at den dumme og pobelagtige Slendrian har gjort Klokkernavnet til en verbal Injurie, bor i mine Tanker, ingen Retskraft have. Hvad sige vore lærde Jurister? De tie; altsaa samtykke de indtil videre, i det Mindste.

Ligesom jeg i dette Blads 11te Numer har viist, at Copiist intet Uqvemsord er, da vi Alle ere Copiister, saaledes vil jeg nu ogsaa her paatage mig det langt vanskeligere Arbeid, at vise, at vi ere Alle Klokkere, og at sidstnævnte Ord altsaa intet Uqvemsord er. Vi ringe Alle for vore egne og for Andres Øren. Vi ringe for vore egne Øren med Egennyttens, Ærgærrighedens, Magtens, Rigdommens, Smigerens og Forfængelighedens, men ogsaa undertiden med Virksomhedens, Gavnelystens og Tilfredshedens Klokke. Prosaister og Digtere ringe for de Stores Øren med Smigerens eller Sandhedens Klokke. For hvor mange Øren har ikke den mageløse Lindberg ringet! Hvor stærkt have ikke de to allernyeste populaire kobenhavnske Philosopher, Snedkersvendene, Gislesen og Andreas Hansen, ringet, den Første for Præsten Gads, og den Anden for Manges Øren! Hvormange Madamer og Fruer have ikke ringet for deres Kokkepigers og Mænds, og saaledes meget ofte for hele Husets, Øren! Altsaa — vi ere Alle Klokkere, og — Held Enhver af os, som i sin Dodsstund valgte den gode Samvittighed til sin Klokker!

Simplex.

Blandinger.

— Blandt de Mange i Paris, som ere utilfredse med den derværende Tingenes Orden, er ogsaa den mægtige Dame: Moden. I en af dens Bulletins, som i Almindelighed kaldes Modeberetninger, hedder det: „de uophørlige Regnskyl, Revolutionen og Beleiringstilstanden have bragt Forvirringen til den Grad, at enhver klæder sig, som han finder for godt; Forvirringen er saa fuldstændig, at endog Modens Herredømme ikke længere erkjendes. Menneskevennen vender sig med Affky bort fra en saadan Tilstand i det menneskelige Selskab." — Modens største Frygt er den, at naar dette saaledes længere skal vedblive, intet Menneske snart har mere at tage paa, og at det første, som kommer ud af Mode — er Moden.

— Spillehusene i Paris have atter fordret et Offer. En ung givt Mand, hvis hele Eiendom belob sig til 2000 Franker, spillede dem bort en eneste Aften i et af disse smukke Huse. Han gik hjem, vidste under et eller andet Paaskud at bortfjerne sin Hustrue, bemægtigede sig hendes Smykker, ogsaa det, han havde faaet for dem. Hans Ægtefælle erfarede det Passerede, og styr-

tede sig med det Barn, hun havde ved Brystet, i Canalen St. Martin. Begge vare døde, da man trak dem op. (Kp.)

— En reisende Ungarer blev i Berlin examineret ved Porten, som Skik og Brug er. Efterat han havde sagt sit Navn og Fødeland, spørgte man ham om hans Charakter. Magyaren, der ingen Rang og Titel havde, mente, man forstod her ved Charakter den indre Sindsbeskaffenhed, og svarede ganske trohjertigen: „Bin ich aan „Phlegmaticus!" Han blev altsaa i Bladene anført saaledes iblandt ankomne Reisende. (N. M. f. M.)

— I Breslau levede engang en Mand, som for sine Forretningers Skyld, boede i den ene Ende af Byen, skjøndt han eiede et Huus i den anden Ende, som han havde udleiet til en Mand, der i Aviserne havde anbefalet sig, som en rolig Leier. Manden betalte sin Leie meget ordentligen hvert Fjerdingaar, ja endog nogle Dage forud, og kom endog selv til Udleieren med Pengene, for at spare ham Veien; men ved det sidste Fjerdingaar udeblev han 14 Dage over Tiden. Eieren troede da, at han var syg, og begav sig hen til ham; men det var ham ikke muligt, at finde sit eget Huus og dets Numer. Efter at have ledet adskillige Gange forgæves derom, blev han et Plankeverk vaer, hvor hans Huus skulde staae, og af Naboerne erfoer han nu, at Leieren havde for nogle Uger siden ladet Huset nedbrydes, og Materialierne sælges, og selv taget Flugten til Ungarn, hvor, Historien ikke melder, om man siden fik ham fat. Det var da et Huustyverie i egentlig Forstand. (Stover.)

— En Ungarer bestilte sit Portrait hos en meget duelig Maler. Kort efter bringer denne det, umiskjendeligen truffet. „Ah teremtete! is sich das nix, kann ich sich das nit brauchen!" raaber Ungareren; „muß ich seyn gemalt so, daß man mich nit gleich kenne, is sich das darum, daß kan ich überraschen meine Bekannte." (N. M.)

— En givt Pariser, som spadserede en Aften paa Parises Gader, mødte der et meget smukt Fruentimer, som han blev dødeligen forelsket i. Han forfølger hende gennem Gader og Stræder, men paa en af de offentlige Pladse bliver hun borte for ham, men efterlader sit Strømpebaand. Han tager Hittegodset op, da det maaskee kunde skaffe ham Bekendtskab med den Skjønne, og iler hjem til sin Kone med Gevinsten. „Nu skal jeg fortælle Dig Løier!" udraaber han: „See her, hvad jeg har fundet!" „Ih! det er jo Moders Strømpebaand," siger et af Børnene. „Men hvad er det for Løier, Du vilde fortælle, Fader?" — „Det kan bie til en anden Gang," svarte han. Den kortsynede Mand havde forfulgt sin egen Kone. (Stover.)

— Det første Lystspil, som for en 8 Aars Tid siden kom fra America til Europa, skal være komiskt i doppelt Forstand. Man har en Forsmag derpaa, naar man veed, at det begynder med en Duet mellem Maanen og en af Stykkets Personer. (Stover.)

— En Præst, som vilde opmuntre sine Sognefolk til at drage i Kamp mod Fjenden, holdt følgende Tale til dem: „Ach, mæ kære Tilhørere! snart komme Fjenderne; de nærme sig vor kære By; a seer dem kom'; de brænde og skænde; a seer deres Fane vaie, og a hør' Trommen hvirvle." I det Samme slog han en Hvirvel paa Prædikestolen. Degnen, som havde lagt sig bag ved den, gav sig nu til at snøvle: „Dændredæng! Dændredæng!" „Tu, hvad er ded, han gjør, Degn?" sagde Præsten. „Ded er Trompeten", svarte Degnen; „Infanteriet virker ei Nouet hos vor Byes Folk; der maa Cavalleri til, Falil! (Ole Peersen.)

— Samler Frugter i Herrens Hauge, og nærer Eders Aand dermed! sagde en Præst til sine Sognefolk. „Næ, mæ trou! om a gjør", sagde en Bonde; „for, da a vild gjør' ded forleddn Dau, fik a æ banket Trøie." (Ole Peersen).

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 59. Tirsdagen den 24 Juli 1832.

Erindringer om den Elskede.

Tiden svandt, med den de hulde Glæder,
Som jeg aldrig meer gjensinde skal.
Ei mig meer fortrylle disse Steder,
Trindt jeg skuer kun de Dødes Hal!

Her hun bandt betydningsfulde Krandse,
Som med Smiil hun rakte til sin Ven,
Ham, med hvem i zephyrlette Dandse
Haand i Haand hun svæved munter hen.

Under Træets skyggefulde Blade
Sad den Yndige saamangen Gang;
Her sad Gamle, Unge, Alle glade,
Lyttende til hendes smukke Sang.

Naar Romancens Melodie hun endte,
Eller havde gamle Sagn fortalt,
De sig Alle til den Gode vendte:
„Pige, tak for, hvad Du os har malt!“ —

„Held hver Moder, som har slig en Pige,
„Der, som hun, er kjærlig, god og skjøn!
„Held hver Brudgom, som kan frydfuld sige:
„Saadan Pige blev mig og til Løn.“

Saa de Alle hvisked', Alle tænkte,
Og jeg lytted', var saa lykkelig!
Thi den Hulde, Himmelen mig skjænkte,
Hende elskte jeg, hun elskte mig.

Ak! men nu, nu er hun ikke mere,
Her er dødt og stille rundt omkring,
Ei jeg nyder her af Glæder flere,
Skjønt for mig jeg finder ingen Ting.

Nei jeg seer kun dem, som hende bragte,
Til sit Hvilested med Sørgesang,
Hører — da i Grav de hende lagde —
Landsbyekirkeklokkens hule Klang.

Roser og Forglemmigeier pryde
Hendes lille, stille, lune Grav;
Gid mig ogsaa snarligt Himlen byde,
Lægge ved min Elsktes Støv min Stav!

H. P. Place.

Skrivelse fra Lieutenant von Vind til Kammerjunker og Lieutenant de Blaire.

Elskværdigste og originaleste Broder og Krigscamarade!

Tusinde Tak, min geniale og komiske Hjertensven! Du er, min Sjæl! som vi sige paa Købstædsmaneer, den kosteligste Fyr, jeg har kendt. Vil man bare betænke, et Brev næsten paa et Ark, et uhyre pænt Brev, som Du nu har faaet trykt i „Skilderiet.“ Sødeste Broer! Du er oprindeligen et Geni. Det fatale Fatum har bestemt taget feil, og sat Dig paa Kammerjunker- og

Lieutenants=Hylden. Du skulde have staaet paa den øverste Hylde i Scribent=Reolen. Er det ikke betydeligt? Du kunde have været den ypperligste literaire Dagdriver. Bliv ikke vred, gode de Blaire! Du veed jo nok, at naar man intet bestemt, tort og aandssløvende Pligtarbeid har, saa tager man til i Vittighed og Phantasi; men, fordi man intet saadant Arbeid har, derfor er man ingen literair Dagdriver i udstrakt Forstand; men man er det kun i indskrænket Betydning, og det er ingen Skam, det er en Ære, tvertimod! Er det ikke betydeligt, høist betydeligt? Naa, Du vil hæve „Skilderiet", det skal jeg svare for, paa Cavaliers Parole! Du faaer vel et betydeligt Honorarium af Redacteuren? Eller nøies Du maaskee med Honneuren, som en adelig Blære? Naa, enfin! Du opofrer Dig for det gemene Bedste, ligesom Din søde Grampapa, som er et af de vittigste Hoveder, jeg har kendt blandt de gamle adelige Blærer i Residentsen. Det er skønt, det er ædelt, det er reen Sjælsadel! Hvor Du er kostelig, gediegneste Blære! Du slaaer Plader, slaaer Plader! Har jeg hørt Mage? En Blære slaae Plader? Nei, Du er mageløs, Du er virkeligen mageløs! Det er Alt, hvad jeg kan sige.

Du morer Dig ved Garnisonstjenesten! Du, saadant et Geni! Ja, Du er, paa Ære! et universalt Geni! Paa Ære, min Blære! en omfattende Aand. Damerne ere Din Inclination; ja, det kan jeg begribe. Men Du maa paa den Maade have havt en Pokkers Hob Dueller, siden jeg forlod Kjøbenhavn. Fortæl mig lidt om dem i Dit næste Brev! Her gaaer det ganske sparsomt til i denne Henseende. Jeg har, paa Ære! ikke mere, end et Par Stykker om Maaneden. Jeg maa dog fortælle Dig lidt om en ganske morsom Duel, som jeg havde for nogen Tid siden med en uægte Green af Din Familie, den lærde og oplyste og høist berømte Magister Djævelsblære. Du veed, han var herovre for nogen Tid siden, for at fortage det jydske Mulm ved sit mageløse Lys, hvilket dog ikke lykkedes ham ganske, fordi Jyderne ere endnu ikke modne til at modtage hans Oplysning. Det er ellers en ganske fortræffelig Blære, i mine Tanker, og vi To kom ellers overmaade godt udaf det med hinanden. Han fortalte mig i et Selskab her, hvorledes han havde præket herude paa Landet for Bønderne, og revet deres Sognepræst ned, som de holdt meget af, og som havde været hans Ungdomsven, og nu givet ham Tilladelse til at præke i sit Sted — og jeg maatte give Djævelsblæren Medhold, da han sagde mig, at Manden var ingen sand Christen, siden han ikke holdt sig Ritualet efterrettelig i alle Ender og Kanter. Jeg var ganske af Magisterens Mening; thi, uagtet jeg ikke er Theolog, kan jeg dog nok begribe, at man bør iagttage det ganske nøie, naar man vil være salig her og hisset. Jeg behøver ikke at sige Dig, bedste Blære! at det gaaer dermed, ligesom med Exerceer=Reglementet. Saaledes have vi, par exemple! en Lieutenant her ved Regimentet, som ellers er en forbandet perfect Karl, ja! ordenligen, hvad man kalder lært, ikke allene ste i Mathematik, som jeg har givet Døden, ligesom Du, Blære! lige siden jeg kom fra Academiet, men ogsaa i dansk Grammatik, som Du nu veed, at alle Lieutenanter næstendeels give baade Døden og Djævelen — naa, enfin! lad gaae! — og denne Fyr, Du! han commanderer en Dag i Generalens présence — kan Du gjøre Dig et Begreb om Tingen? — han commanderer, paa Ære! en Dag: „Presenterer Deres Geværer!" istedet for: „Presenteer Geværet!" og, da Generalen gjør ham opmærksom paa, at det er en Schnitzer mod Reglementet, saa svarer han hverken værre eller bedre, end: „Reglementet indeholder en Schnitzer mod Grammatiken; for der er meer, end een Soldat og eet Gevær, og altsaa bør det hedde: „Præsenterer Deres Geværer!" Naa, enfin! Generalen gav ham en god Næse for den Gang, og lod ham gaae med den. Men hvad arriverer, min bedste Blæremand! to Dage efter? Først, for at chicanere Generalen, commanderer han: „Fremad, Arsch, Arsch!" istedetfor: „Marsch! Marsch!" og siden: „Holdt! Geværet paa Jorden!" istedetfor: „Ved Foden!" Er det ikke gudsjammerligt og impertinent tillige i høieste Maneer? og, veed Du, hvad Karlen svarer i Krigsretten? „Geværet skal sættes ikke blot ved Foden, men tillige paa Jorden eller Stenene eller Gulvet; Commandoen bør rette sig efter Localet; og Ordene: „Ved Foden!" ere ikke indholdsrige nok, og kunne let vildlede

Soldaten". Vil Du barestens høre og betænke? Er det ikke umaneerligt, min godeste Blære? At han fik en Maaneds Arrest, kan Du følgeligviis begribe — Naa, enfin altsaa! Magisteren og jeg vare ganske enige. Men, hvad skeer? Vi have converseret en god Stund med hinanden og med den smukke og rige Frøken Seifenblase (altsaa ogsaa en af Dine Paarørende) om denne Materie, og hun gik ganske ind i mine militaire og i Magisterblærens literære Ideer. Jeg har i nogen Tid gjort Cour til hende, og det, min Sjæl! for Alvor! for det er et godt Parti; hun er sine 20,000 Dalere værd mellem Brødre; men paa samme Tid har jeg havt en anden Tøs, eller Frøken, skulde jeg sige, for Pokker! i Kiggerten, som er 30,000 Dalere mere værd, en Frøken Spas, som er en uhyre fornuftig, rasende vittig og overmaade god og blid Pige, men hende frier Overlærer Ernst her ved Scholen til, som er en forbandet smuk og klog Karl i sin sorte Kjole; nu kommer det eneste og alleneste an paa, min søde Blæremand! om den røde Kjole ikke kunde stikke den sorte ud. Skulde det Modsatte arrivere, saa har jeg dog altid Frøken Seifenblase i Baghaanden; hun er rigtigt nok en lille Smule dum; men — hvad siger det? Det er af mine Folk, det er af mine Folk! Jeg forstaaer nokat behandle Menneskerne. Jeg har Varekundskab, min Broer! Du kender mig fra Kjøbenhavn, Du kender mig, den ulykkalige, lykkelige Vind, som gjorde saa mange Piger lykkelige! Den pfiffige von Vind, har Du glemt ham, Blæremand?! Men jeg sladrer Fanden et Øre af, ligesom om jeg var en Blære, og glemmer reent, fra hvad Punct jeg marcherede ud; jeg faaer nok, at lade mit Tankecompagni gjøre omkring og marchere tilbage til Magisterblærens Bastion. „Omkring! Marsch! Marsch! En, Tou! En Tou! En, Tou! En Tou! Hold! Geværet ved Foden!" Seer Du nu? Magisteren — Du maa vide, det er en givt Mand — Magisteren var bleven forliebt i Frøkenen under vor Samtale om Reglementet og Ritualet, fordi hun var enig med ham; det kunde jeg see paa hans smaae, bistre Øine, de vare blevne saa milde, som et Par nye Tosfillinger af Kobber, og 1⅛ Tomme mindre, end før. Naa, enfin! han var ogsaa overmaade fornøiet med mig, fordi jeg var en sand Christen, ligesom han, han kaldte mig sin dyrebare Ven, sin egen gode, christelige Vind o. s. v Men — hvad skeer? I Enthousiasmus over det Bifald, Frøkenen giver mine militaire Ideer, griber jeg hendes lille, hvide Haand, trykker den til mit Hjerte, og stjæler ved en coup de main, eller rigtigere, coup de bouche, et Kys af hendes søde Læber — men, kanst Du gjøre Dig et Begreb, Dannemand af en Blære?! Magisterblæren bliver saa rød i Hovedet, som en Tyr, og tordner for mine Øren med en Straffepræken om Umoralitæt og falske Christne, og paastaaer, at jeg har overtraadt Ritualet ved at kysse en lille Pige, min Broer! Moralitætens Ritual, meente han naturligviis. Har Du hørt Mage? Han havde kaldt mig en falsk Christen. Jeg var rasende opbragt Kunde jeg lade den Klik sidde paa min Ære? I Generalens Presence, min Blære! Jeg fordrer ham ud, paa Pistoler eller Kaarder, det er mig ligemeget. Han vil ikke duellere, han siger, det er imod Ritualet, det juridiske nemligen. Har Du hørt Mage til Ideer og Begreber, at Dueller skulde stride mod alle guddommelige og menneskelige Love, og være et attenteret Mord? Har Du hørt noget Lignende for i vor oplyste Tid? Det er jo Coutume! Det slaaer jo Hoveder paa Sømmet! Hvor en raffineret point d'honneur ikke er coutume og grande mode, der gaaer Moralitæten ad Hekkenfelt til. Du seer, jeg er ogsaa Philosoph, reen, ægte, gediegen Moralphilosoph; jeg gad vide, hvad Jeres tre moralske Møllere sige om mig, Rasmus Müller, Jens Møller og Poul Møller? Jeg kan bukke begge Ender sammen paa deres Moralitæter. Lad mig vide, hvad de Mennesker sige oppe i Athenaeum om mig! Du maa endeligen lade mit Brev trykkes i „Skilderiet"! — Naa — jeg maa gjøre omkring igjen: „Omkring! Marsch, Marsch! Hold! ved Foden!" — Blæren vil altsaa ikke duellere; jeg paastaaer, han skal duellere, ellers vil jeg blamere ham for Fronten af hele Regimentet, og prostituere ham i alle jydske Aviser; nu bliver han heed om Ørerne, det er han bange for, og, efterat vi have snakket frem og tilbage en Fandens Tid derom, blive vi da enige om, at duellere med sløve Vaaben elle Stokke; vi tage vore Knipler i Hænderne og gaa

ud paa en Grønning; vi slaaes, det gaaer raskt, Magisteren er en dygtig Karl, han er opvakt, en brav Karl; men tilsidst prygler jeg ham saaledes igjennem, at han maa give sig tabt. Han erklærer offentligen, at jeg er en sand Christen, og at han selv maatte nu være baade rød og bruun og blaa og grøn tillige. Det blev fundet ganske rigtigt ved Synsforretningen. Hestedoctoren eller Veterinairen labsalvede Magisterblæren. Var det ikke en høist betydelig og betydningsfuld Begivenhed, lille Blæremand?!

Dit Brev, min Dreng! sprudler jo af lutter Vittighed og Skarpsindighed. Dine Skildringer, Dine Bemærkninger, Dine Sammenligninger, Dine Bedømmelser, de ere, paa Ære! meer, end mæsterlige, meer, end guddommelige. Det er den fineste Extract af Vittighedens og Grundighedens Qvintessents. De have gjort megen Lykke her lige fra Skagen og ned til Colding, og Du kan intet muligt Begreb gjøre Dig om, hvor Instructeur Nielsen har leet ad Dig. „Det er et ubetaleligt Geni", sagde han, „den Blære! Naar jeg kommer til Kbhvn., maa jeg bestemt see til, at jeg faaer Arnesen til at omarbeide ham." Du veed, at Nielsen reiser omkring her i Jydland og gjør en rasende furore blandt Jydehovederne; og det er da intet Under, da de ere saa forgabede i ham i Kbhvn. Men her ere de nu reent gale, besonderligen i Aalborg, hvor de virkeligen have forgudet ham. Jeg har ogsaa hørt et Declamatorium af ham. O ja! det er jo ganske godt. Det er et overmaade pænt Menneske, det kan ingen fordomsfri Tænker negte; men, at han just declamerer saa uhyre godt, det kan jeg ikke sige; jeg vil ikke sige, at han er affecteert, nei! langtfra; han er mig tvertimod for kold; men det forstaaer sig, det er blot min og nogle faa andre udvalgte Kunstdommerens Anskuelse; jeg maa rigtigt nok sige, jeg sætter salig Wildt og salig Jordhøi, og saa Liebe og Haß og Lund over ham i alle mulige Henseender (Lund især), ifald de ikke have forværret sig, siden jeg forlod Kbhvn. Du veed, jeg er selv Declamator; Du kan nok huske, hvor jeg gjorde furore paa Academiet i Declamation, og hele min Familie er ganske enig med mig i, at jeg er en ypperlig Declamator, og staaer, i det Allermindste, i 5te Potens

(det kan jeg dog huske endnu af min Mathematik,) naar Lund staaer i 4de og Nielsen i 1ste. Du gjorde nu bestandigt fiasco i det Fag paa Academiet. Apropos, sødeste Blæredreng! hvor er det muligt, at Du er bleven saa klogtig og vittig? Du veed jo selv, at paa Academiet varst Du et Fæ, eller, for ikke at snakke saa grovt, en Ignorant. Hvor er det muligt at Du est bleven saa forvandlet? Ligger det i Luften, eller, kanskee sig, i den megen Drei Madeira og Champagne, Du drikker? Der have vi det, paa Ære! Deri stikker Knuden min ypperligste Dannemand af en Blæredreng! Du slægter Fader og Moder paa. Men tag Dig vare, Blære! Det er nogle smukke Ting, Djævelsblære fortalte mig om Dig og Dine Forældre. Han har seet Dig to Gange blixfuld hos Minis, og de maatte lede Dig ud af Stuen. Du var saa vel tilpakket med Guajava Rum og Biskop og Viin, saa Du ravede og maatte holde Dig ved Bordene. Engang raabte Du til ham, da han sad og læste i „Zeitung für die elegante Welt" (og I kende slets ikke hinanden): „Hvad er det, Du læser i, min Broer!? Vil Du la'e vær' og læse!" og en anden Gang faldt Du saa lang, som Du var, paa Gulvet, ud af lutter spirituel Begeistring. Vogt Dig, vogt Dig, for det philosophiske System, man kalder Spiritualismus! Hold, Dig til Homoiopathien, og drik Din Spiritus i Trilliondele! Saa vilst Du vorde lyksalig. Det skulde gjøre mig forbandet Ondt, om Du kom noget til af bare Kærlighed til det Spirituelle og Viinaandens Glæder. Jeg holder, paa Ære! meget af Dig, Blæredreng! Og Din engelske Moder, sagde Magisteren, drikker endnu sin halve Pot hollandske Genever om Dagen, og Folk mumle om, at hun skulde være god Ven med Tjeneren, (men det meente han da, var Løgn,) som fører det store Ord i Jeres Huus. I saa Fald var hun da doppelt hollandsk, eller lav. Det er jo en Pokkers Karl! Han holder jo baade Heste og Hunde, og ordinerer Spisesseddelen paa Sengen om Morgenen. Hvorledes har det sig med den Karl? Hedder han ikke Judas? Og hvorledes gaaer det med Din Papa? Slog han ikke et Stykke af sin Næse ifjor ved et Fald i høi Begeistring, og gjorde Dr. Blase ham ikke en

ny Næsestump af hans Læggesteder, efter den udenlandske Mancer? Groede det ikke til, og blev godt? Og laa han ikke forleden i en af de københavnske Floder i høi Begeistring mellem 1 og 2 om Natten? Hør, fortæl mig nu det omstændeligen i Dit næste Brev, lille, allerkæreste Blæredreng! for jeg skal sige Dig, jeg har isinde at udgive et Verk, under Titel af Lieutenant v. Vinds Familiehistorier.

Dine politiske og philosophiske Betragtninger og Dine Theaterkritiker ere langtfra at være ækle, de ere, min Gud! meget pæne og mæsterlige, min godeste Blærefyr! Hils Din Grampapa fra mig! Det er, sgu, en god Karl, og et ægte Geni, han skriver nydelige Vers med paaholden Pen, har gjort sig udødelig i Adresseavisen, Politivennen og Morgenposten, og agerer ypperligen Harlechin. Hils ogsaa Arnesen og Phister fra mig! De ere rigtignok ikke saadanne genialske Mennesker, som Du, Blære! og jeg, v. Vind, men de ere dog vittige Hoveder. Send mig en Portion af Md. Foltmars Eau de Blaire! Gud give, det maa gaae hende vel til hendes Dødsdag! Det var en af min salig Faders platoniske Kærlighedsinclinationer. Hils hende fra mig! — Ja Gud! rider jeg den Brune endnu, min Broer! Hun er fix. Hun havde nær vundet en af Præmierne ved Veddeløbene herovre, men saa kom der En, jeg troer, det var Moses, og tog den lige for Snuden af min Tøs. Jeg gratulerer til den Sortes Bekommelse, og condolerer i Anledning af hendes Død. Du holder nu saa meget af denne Dr. Blase; men det er bestemt! en Qvaksalver. Det siger ogsaa Nielsen, og han kender ham fra Brædderne ligesaa godt, som Du, og lidt bedre til. Bare, det ikke gaaer med Din Papa, som med den Sorte! Jeg er saa bange for, at han faaer Kolléra-morbus i sin Næse, og saa god Nat med Justitien! men god Morgen for Dig med Arveparten, ifald Papas Begeistring ikke har slugt den!

Veed Du, hvad der morer mig især i Raquetten? det er de Stykker om Dragonerne, fordi jeg selv er Cavallerist. Jeg kan grumme godt lide at læse de Skrub, min Næste faaer; det er kun, naar det gaaer ud over mig selv, at jeg ikke kan lide saadant Skriveri, og hvad jeg saa kalder et Folkeblad den ene Dag, det kalder jeg et Pøbelblad den anden Dag. Er det ikke rigtigt? Er det ikke billigt og retfærdigt, min gode Blærefyr? Hils Din deilige Cousine! der faaer Du, bestemt en smuk Tøs, eller Pige, vilde jeg sige, til Kone. Jeg takker skyldigst for Indbydelsen til Brylluppet. Min General har givet mig Permission, og altsaa honorerer jeg Din Invitationsvexel, og haaber, at Du vil gjøre mig Gjengjæld, naar min Tid kommer. Forsmaa ikke medfølgende sorte Present! Farvel, min søde Blæredreng!

Evigen, Din
Carl v. Vind.

Uden paa Brevet:
Hermed følger en sort
Fuldblods-Hest.

Postscrift. Skriv, for Guds og Kritikens Skyld, bare ikke Postescrift! for det er et Skrivt, man sender med Posten, som f. Ex. de splinternye Blade, „den oekonomiske Correspondent" og „den danske Tilskuer"; men skriv, som jeg, Postscrift ɔ: hvad man skriver post literum, efter Brevet (saa meget Latin lærte jeg af Prof. Rafn paa Academiet)! Hvorledes gaaer det til, at det gamle, gamle Blad, „Skilderiet," ikke kan komme med Posten? Er det for Excellencernes Skyld? Nu kan jeg ikke faae mit Brev til Dig læst paa Prent, forend vi faae et heelt Læs paa een Gang herover. Det er ret fordømt! Hør, kunde Du ikke sende mig det med Fodposten, Blære?! Nei! det er sandt, der er Vand imellem. Det er ret fordømt! Naa, ensin, lad gaae! Lad det gaae med den Post, som det maa gaae med; for jeg veed ikke ret, hvad det er for en. Send mig det, saa snart Du kan! Men — à propos, min Broder! jo mere jeg tænker paa det, jo mindre sandsynligt er det mig, at Du kan have skrevet det Brev, som jeg nu har besvaret efter fattig Evne. Jeg har en Ahnelse, som grænser næsten til Vished, om at enten Phister, eller Arnesen, har skrevet det Brev, og saalænge Ingen af dem fralægger sig Forfatterskabet, troer jeg bestemt, at det var componeret af en af dem, eller af dem begge To; ikke fordi det jo er godt nok skrevet, til at kunne være af Dig, siden Din Metamorphose, det er et J'aideuvre, det forstaaer sig, men der er visse Udtryk deri, som ere mig mistænkelige.

Bare de ikke have havt min Blæreven til Bedste! Det er jeg saa bange for! Dog — lad den Mistanke flyve! — Gid vi bare maatte snart faae Krig! Du er nu en Menneskeven, og kan ikke taale at see Blod flyde. Det er jeg nu slets ikke. Blod, det er min største Fornøielse. Det er jo ret godt med de Exertitier, vi have; men de forslaae ikke Noget; nei! en ordenlig Bataille paa Liv og Død mellem Landsmænd paa begge Sider, f. Ex., mellem de regulaire Tropper og Borgerskrabet, det kunde forslaae Noget, eller ogsaa mellem os selv indbyrdes, det kunde hjælpe paa Avancementet. Du er nu en stor Elsker af at gaae og drive i Garnisonstjenesten, fordi Du er et Geni; det Sidste er jeg jo ogsaa, men jeg forsikrer Dig, jeg er desuagtet saa keed og leed af dette seigpinende Liv, som Kat af Sennop, som man siger i det trivielle Hverdagsliv, at jeg er færdig at gaae hen og hænge mig af bare Embedsiver; for i fremmed Tjeneste vil jeg nu slets ikke gaae af lutter, puur, gediegen Patriotismus og Fædrenelandskærlighed. Og nu ikke et Ord meer fra dette vanhellige Sted! Farvel, min Blæredreng!

Evigen, Din
Carl v. Vind.

En lille bitte Nota. Tænker Du ikke, at Du og jeg kan blive Repræsentanter for Kammerjunkerne og Cavallerilieutenanterne, ved de provençalske Stænder? Søg at incaminere Sagen hos Din formaaende Fader!

Sømandens Enke.

(Frit, efter Mary Howitt.)

„Kommer nær!" sagde hun med skælvende Stemme, „kommer nærmere til mig! O, hvad det er for en skrækkelig Nat for dem, som flakke om paa Søen! O, jeg har bedt saa længe for ham — saa forgæves ønsket ham hjem; saa forgæves tællet Uger og Maaneder — jeg frygter for, han kommer ikke! Ach! der er et Vrag paa Bølgerne, som Stormen driver frem. Mig synes,

det er det samme Skib, hvorpaa han forlod denne Kyst. Mig synes, jeg seer nogle saa Svage og Matte, som klynge sig til Dækket. Gud frelse dem Alle, og bringe det stakkels, sønderslagne Vrag i Land! Han var saa rank og smuk en Mand, som nogensinde har seilet paa Søen — men det var ikke for hans vakre Ansigt, at han var mig saa kær. Han havde et godt og kærligt Hjerte; — ach! han var saa fuld af Følelse og saa trofast — saa blid, og dog saa modig en Mand, som nogensinde er klavret op ad Masten! Hvis Gud vil være saa naadig, at sende ham igjen tilbage til os, mine Børn! vil det volde ham Hjertesorg, at see, I ere kun to; thi, da han gik ud paa denne Reise, og vi skiltes ad her ved denne Kyst i Lodsbaaden, velsignede han fire. Han vil spørge: „Hvor er min lille Hans, som havde saadanne stærke Lemmer? — Vilhelm, med det krøllede Haar, hvor er han bleven af?" — og da — ach! da — maa mit Svar være en sorgelig Fortælling om, at Hans og Vilhelm begge ligge under Træet paa Kirkegaarden. Først gik den lille Vilhelm til Himmelen; han leed ikke længe; han døde, inden to Dages Forløb, af en heftig Feber. Stakkels Hans! han havde sin Faders Hjerte; han vaagede over ham Dag og Nat, og da fik han ogsaa Feberen, og laa i sin Dødsseng. Jeg vil vise ham, hvor deres smaae Grave ere; de ligge ved Siden af hinanden; Vaaren har gjort dem friske og grønne, og smykket dem med Tusindskøn. Hvor han vil favne Jer i sine Arme, medens det piner ham i hans Hjerte — og føle, at I, som nu ere hans to Eneste, ere ham saameget dyrebarere for deres Skyld! — Men — see! hiint Vrag kommer os nærmere — og jeg kan tydeligen see, at et udmattet Mandskab klynger sig fast til Dækket. Kommer og lader os ile til Strandbredden! — det kæmpende Skib driver for den stærke Strøm — og hør! jeg hører deres svage Skrig."

De ilede ned til Strandbredden; Vinden og Bølgerne dreve det elendige Skib ind paa den sandige Kyst. Konen kendte godt Skibet og Sømændene, som vare ombord paa det — syv gennemvaade, udmattede Mænd, de Eneste, der vare tilbage af hele Skibsmandskabet; — men han, den Ene, der var hende saa kær, var ikke blandt

de Faa! „O! hvor er han? O, hvor er han? Min kære Mand!" raabte hun. Matroserne ynkede hende alle, og svarte hende blidt: „Det var, førend Uveiret begyndte, ved Solens Nedgang, da vi seilede i det indiske Hav, og det nok saa raskt med en Passatvind, da Capitainens Søn, en lille Dreng, som Din Mand holdt meget af, sad og legede ved Siden af ham og faldt i Vandet. Capitainen saae ham falde, — men, førend han kunde gjøre Anskrig, sprang Din Mand i Vandet, og greb ham ved Armen. Han hivede Drengen op paa Dækket; — men da kom der i det Samme et Søuhyre, med sit uhyre Gab!" Konen skreg: „Og han er død! O, sig mig det ikke!" — „Nu maa Gud være Eders Fader, mine Børn!" sagde hun; „det fyrigste Hjerte, som nogensinde har levet, ligger dødt i det store Verdenshav!" „Vær rolig!" sagde en gammel Mand; „vor Capitaine døde i Gaar Aftes; hans lille Søn var først død, og han overleverede os de Skatte, der vare og endnu ere i Vraget, for at vi skulle give dem til Dig, og sagde, at vi skulde bede Dig om ikke at være bedrøvet. Han lod mig lægge min Haand paa Bibelen, og sværge (og det gjorde jeg meget høitideligen), at, dersom vi nogensinde kom her i Land, skulde jeg bestemt opsøge Dig, og bringe Dig og Dine smaae Gutter Alt, hvad Skibet havde inden Borde. Friskt Mod! slaa Dine Øine op, Du lille Grædekone! Nu vil Du aldrig komme til at lide Trang mere!" „Guld," sagde Enken bedrøvet, „kan aldrig give mig den Døde igjen! O, han er borte — det herligste Hjerte — o, han er gaaen fra mig! Paa min trætte Sjæl tynger en stor Elendighed!" Saaledes sørgede hun længe og inderligen, og kaldte paa den Døde, og bøiede sit Hoved mod Jorden, og vilde aldrig lade sig trøstes, førend Søvnens Broder tog hende i sit Favn og bar hende til den store Trøster. Carl og Christian, hendes to efterlevende Børn, græd bitterligen ved Moderens Grav. Den gamle Sømand sørgede for dem. De voxede op og bleve raske Søgutter. De pløiede Havets Bølger i nogle Aar, og fandt, i deres bedste Manddomskraft, en fælleds Grav i den Kirkegaard, hvor deres Fader nedsank. Dem begræder ingen Enke og ingen Børn.

H. C. W.

Sprogbemærkninger.

Den kalder sig selv *orthodox* (rettroende) som holder sig til Skriftens Ord, og driver mere paa Religionens Dogmer og en død Bogstavtro, end paa Moralen og Fornufttroen, som var det ikke den irreligiøseste, meest umoralske og uchristelige Hovmod, at kalde sig selv *rettroende* (bedre: *rigtigt Troende*); det Modsatte heraf kalder man *Heterodox* (anderledes Troende), som egenligen burde hedde: *Phaulodox*, *Kakodox* eller *Pseudodox* (urigtigen, slet, eller *falskt Troende*); men hvor tør nogen sand Christen understaae sig at kalde sig selv *rigtigt Troende*, og Andre *falskt* eller *slet Troende* o. s. v.? Derfor er Ordet, *Heterodoxer* (*anderledes Troende*), naar Fornuftens eller Fornufttroens Venner give sig selv dette Navn, i det Mindste, et udvortes Tegn paa deres Ydmyghed, om ogsaa Mange af dem i Hjertet ere ligesaa stolte, som, og Nogle endnu stoltere, end *Orthodoxerne*. Disse burde, synes mig, hedde *Grammadoxer* (Bogstavtroende) og hine *Logodoxer* (Fornufttroende). I vort Sprog maae, i øvrigt, altid, ligesom i det Tydske og Engelske, alle de Ord, som ende sig paa *ox* og *oxer*, have noget Ubehageligt, Ildelydende, Tankerne Adspredende og Komiskt ved sig; især maa de skurre i *Orthodoxernes* eller *Grammadoxernes* Øren. Orthodoxus findes i den justinianske Lovbog, eller, Codex Justinianeus.

Ligesaa urigtig er, etymologiskt tagen, Sprogbrugen af Ordet, *Pietist*, et Product af den nyere Latinitæt, da de, som man tillægger dette Navn, som oftest, hverken udmærke sig ved pietas i dette Ords Betydning af samvittighedsfuld Opfyldelse af vore Pligter mod Gud og vore Medmennesker, eller, i dets Betydning af Retfærd mod Andre; ja! ikke engang ved Sagtmod og Barmhjertighed, i hvilken sidste Forstand det bruges af Suetonius og i Pandecterne, men snarere ved de Lyder, som ere disse Dyders Antipoder, og ved — Skinhellighed. *Skinhellig* er ogsaa egenligen det, man i vore Dage forstaaer ved en *Pietist*, hvis kødelige Sødskendebarn er: *Heldøre* (bigot, see Nr. 37, Sp. 590!)

Ordet Fanatiker, som ellers betyder begeistret, enthusiastisk (gudbesjælet), sværmerisk, bruges derimod meget passende om hidsige og ufornuftige Religionssværmere, da det ogsaa betyder: afsindig; thi enten ere de virkeligen poetiskt gudbesjælede, som f. Ex. Grundtvig, eller kun quasi-begeistrede eller illuminerte, som, f. Ex., en vis Een, hvilken Quasi-Begeistring eller Inflammation reiser sig enten af Forfængelighed eller Egennytte eller Herskesyge, og grænse de da ofte nær til Daarekisten. Zelot (af ζῆλος, Iver) er ikke saa passende et Udtryk, da den, der opflammes af en fornuftig Iver, ogsaa kan fortjene dette Navn. ζηλοτὴς betyder ogsaa opflammet af Iver, og i Vulgata findes Zelotes brugt om selve Gud, som den, der er ivrig i sin Kærlighed ɔ: ikke lader Nogen overgaae sig i Kærlighed. Nutildags bruges Zelot kun om den af ufornuftig Religionsiver Besjælede.

Ligesaa uheldig er Sprogbrugen af Ordet Fritænker, naar det bruges om den, der i Religionssager tænker frækt eller ugudeligen; han burde hedde Frætænker. Tanken bør være og er fri, som dens Ytring ogsaa altid burde være; Frihed er ingen Feil ved Begge, og Begges Frihed kan aldrig være for stor; kun Frækhed er en Feil ved dem. Hos Tyskerne har Freigeist baade en god og en ond Betydning. Englænderen har freekthinker i samme onde Betydning, og i Frankerige har enten de frække Tænkeres egen Indbildskhed, eller Mennesker, som vilde gjøre sig lystige over dem, givet den frække Tænker Navn af en stærk Aand (esprit fort). Den Misbrug, man en Tid i vore Dage gjorde af Ordet, liberal, og som man siden syntes at indsee, da man skabte Ordet ultraliberal, var ogsaa en grov Bommert mod Sprogphilosophien og den sunde Fornuft. At ultraliberal er ligesaa slet et Fabricat, er indlysende. Publicus.

Om Herr' Literatus, Blok Tørens, Trykkefriheds-Proces.

Det er almeent bekendt, at adskillige uformuende Statsborgere, der, som Forfattere, paa Grund af Trykkefriheds-Forordningen, ere blevne idømte Pengebøder ved Landsoverrettens samt Hof- og Stadsrettens Domme, have ansøgt Vedkommende om fri Proces ved disses Indstevning for Danmarks øverste Domstol, og at deres Ansøgninger ere blevne bevilgede. Da Herr' Literatus Blok Tøren, som er en uformuende Mand, havde besluttet, at indstevne Landsoverrets- og Hof og Stadsrets-Dommen i sin Retssag med Herr' Literatus, J. C. Lange, for Høiesteret, indgav han sin Ansøgning om fri Sagførelse til Vedkommende. Denne Ansøgning fik, imod hans og Manges Forventning, Afslag.

Dette meddeles til Underretning for dem af hans Venner og Bekendte, som føle Deeltagelse for denne Mands Skæbne, og ere uvidende om dette Sagens uformodenlige Udfald. Tillige anmodes de Herrer Udgivere og Redacteurer af Tidender udenfor København, som Tilfældet forhen har været med andre Stykker i „Skilderiet", at optage denne Meddelelse i deres Tidsblade, da den kongelige Generalpostdirection ikke har fundet sig beføiet til at anbefale nærværende Blad hos H. M. Kongen til Forsendelse med Pakkeposterne, uagtet det har været 5 Fjerdingaar i Omløb.

Blandinger.

— Verden er en Skueplads — Menneskerne ere Skuespillere. Tilfældet forfatter Stykkerne — Lykken uddeler Rollerne. Narrene forandre Scenerne — Philosopherne ere Tilskuere. De Rige sidde i Logerne, de Mægtige have deres Plads i Parterret, og de Fattige sidde i Galleriet. Det smukke Kon rækker Forfriskninger. — Tyrannerne sidde ved Cassen, og de, som Lykken forlod, eller forglemte, pudse Lysene. Daarene musicere, og Tiden lader Dækket gaae op, eller falde.

(N. M. f. M.)

— Den 15de December f. A. forsamledes Medlemmerne af Maadeholdenhedsselskabet i London, 20 i Tallet. Der medgik 40 Boller Punch, 30 Bouteiller Rum og 200 Bouteiller Champagner. (N. M. f. M.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 60. Fredagen den 27 Juli 1832.

Skræder Letfods Elskovs-Erklæring,

(Frit, efter det Tydske.)

Rosine, gyldne Sukkerar!
Af Kjærlighed jeg græder;
Thi Du er kold, som Vaabnet, Sax,
Mod mig, Din lille Skræder;
Din arme, stakkels Letfod maa
Tilsidst af Pileskud forgaae;
O, tag mig dog til Naade!
For Nesten Gud maa raade. —

Mig Stakkel gik det slemt igaar;
Til mig kom Junker Borgen:
„Min Kjære! jeg til Baller faaer
Vel Kjolen til i Morgen."
„Ja!" var mit Svar — „den hele Dragt;"
Jeg skar — og skar — og skar: som sagt!
Men skar i Giftetanker —
To Hjerter ved et Anker.

Du Aarsag er til mit Uheld,
Min søde, skjelmske Pige!
Elsk mig, min søde Sukkersjel!
Til Lauget vil jeg sige:
„Jeg er den lykkeligste Mand!
„Ei Nogen mig udstikke kan."
Min Fremtid kan Du krone,
O, bliv derfor min Kone!

Du sandeligen ikke seer
Her for Dig nogen Klister!
Jeg større er af Rang — Du leer?
End Kjøbenhavns Magister!
Skjærp Tanke! — tag en lille Priis!
Hvo gjorde vel i Paradiis
Adams og Evas Klæder?
Det var min Sjel, en Skræder!

Hvo veed? maaskee, at Niddings Ord,
I disse Haabets Dage,
Dig sige: „Landets Skrædderchor
En Hare kan forjage!"
Jeg trodse skal med Skræderiid
Hver Krænkelse, min Glut! thi viid
Jeg Sandhed kan fremføre,
Lyt til med agtsomt Øre!

I Schwabenland der var en Stad,
Af Fienderne omsluttet;
For Kugleregn var Ingen glad,
Og ilde lugted Krudtet;
Dog modigt trodset blev hver Storm,
Men Hunger var den værste Orm,
Som bed i Folkets Indre,
Og Modet gjorde mindre.

Med Raaben løber Folket om:
„Jer overgiv, I Daare!
„Os Hungeren gjør lam' og krum',
„Vi har knap Blod i Aare" —
Da traadte frem med Løvemod
En Skræder, af den ægte Rod,
Og raabte: „Snart hver Mave
„Skal et Commisbrød have!"

En Bukkehud den tapre Sjel
Lod sig omsye til Øre;
Og nu, som Buk, til Verdens Held,
Lod sig paa Volden føre.
I Træk han mækked' mangen Gang,
Saa det i Fiendens Leir klang,
Og mangt et Duunskjæg vakte,
Som sig i Søvnen strakte.

„Ha!" raabte nu Beleirerne:
„Nu kan vi hilse hjemme;
„Vi skue til Forbauselse
„Omsonst vor Plan at fremme.
Man hører, at de Skurke har
Kjød end at æde: see, min Faer!
Den store Buk paa Muren;
De lee af Sultecouren.

Og dermed drog' de hjem, det Pak!
Som nogle vaade Hunde. —
Men Jordens Løn er kun Utak,
Fra Arildstid til Stunde.
Fordi, som Buk, vor Stammefa'r
Har frelst en Stad, saa gjør man Nar:
Fra den Tid af, min Smukke!
Vi kaldtes Gjedebukke.

Du seer, jeg ikke er en Buk:
Ei Horn jeg har, min Kjære!
Vil Du i Ægtestand: Kukkuk!
Mig med et Par beære? —
Saa nøie regner jeg det ei
Paa vores Elskovs Rosenvei;
Thi slige Bagateller
Genere mig ei heller.

Top! slaae nu til min — Rosenmøe!
Jeg er en trofast Jyde;
Ei nogen Mand paa Sjellands Øe
Kan Bedre Dig tilbyde!
For Dig, Rosine! Dag og Nat
Med Kraft jeg griber Maalen fat;
Lad Elskovs Gud os krone,
Idag for Hymens Throne!

J. M. Abildgaard.

Skrivelse fra Ole Peersen til Københavns-postens Udgiver, Herr' Commercesecretaire, A. P. Liunge.

Hoistærede!

Hør, veed De hvad? Herr' Commercesecretaire! Jeg læser med største Fornøielse Deres Tidsblad. Jeg veed nok, at der er somme Folk, der synes, at det er for tørt, men det er ikke Andre, end disse fugtige Brødre, der altid skulle have noget Vaadt eller Humoristiskt. Det er, alvorligt talt, ensidige, men ellers, maaskee, meget gode, Mennesker, som ikke kunne med Lethed gaae over fra det Vaade til det Tørre, og omvendt. Jeg er nu, uden derfor at ville rose mig selv, en Smule mangesidig, og de Fleste af de Æmner, som behandles med Alvor i Deres Blad, læser jeg med samme Deeltagelse, som dem, De giver en vaad og humoristisk Paaklædning. Saaledes var f. Ex. det Stykke om Offentlighed ved Provincialstændernes Forhandlinger, forleden, ganske skrevet efter mit Hjerte og Hoved, og det humoristiske Fedt, hvori De adskillige Gange har dryppet Magisterens deilige Suursteeg, gjorde bemeldte Steeg særdeles baade smagelig og fordøielig for mig. De Mennesker, der ikke med Lethed kunne gaae over fra det Muntre til det Alvorlige, ere, som sagt, ensidige, og det gaaer dem ligesom de Folk, der klage over nærværende, originale, vindige og vittige, samt humoristiske Sommer, og ikke med Lethed kunne springe over i en og samme Uge fra dens Foraar til dens Efteraar, og omvendt, og fra dens Sommer til dens Vinter, og omvendt. De Mennesker maae desuden ingen varm Deeltagelse have for videnskabelige Æmner og Statens vigtigste Anliggender, som behandles ofte med baade Grundighed og Smag i Deres Blad. Deres polemiske og humoristiske Articler more derimod naturligviis et større Antal af Læsere.

Jeg, for min Deel, kan ikke undlade, at takke Dem ret inderligt for den „literaire Notice" i Nr. 130 af Deres Blad, hvori De, høistærede Herr' Commercesecretair! har drevet lidt Commerce med Englænderen eller Scotlænderen, Georg Gordon-Macdougall for det skammelige Huus, han begynder at holde med vort danske Tungemaal. Vil denne Søn af Dougall (Macdougall) være en Macbeth mod vort herlige Modersmaal, da skal jeg love for, at De vil være en ypperlig Macduff, og, om ikke just slaae ham aandigt ihjel, saa dog tugte ham med Aand. Naar De siger at hans „Anmeldelse erindrer næsten — sans comparaison, — om den Tid, da Heiberg qvad: „Slagsbrødre sender os Tydskland herind, nu til Soldater, nu Professorer," og taler om salig Pollons „kaudervelske Sprog" (i de første Numere af „Bien"), „som

nærmest gav Anledning til at slaae op i St. St. Blichers jydske saakaldte Kjeltringe Lexicon," da synes det vel ved første Øiekast, at være vel skarpt; men der gives jo visse Hoveder, til hvis Reenvadskning skarp Lud er nødvendig. Jeg er, som sagt, meget fornøiet med Deres „literaire Notice"; men — det gjør mig ondt, at vort Danersprogs Macbeth let kan faae Haand i Hanke med Dem, Høistærede! Jeg veed jo nok, at det gaaer med Recensenter, som med Præster, og at man blot skal bryde sig om deres Ord og ikke om deres Handlinger, men — hvad om vor Macbeth nu gav Dem Deres egne Ord-Handlinger paa Deres Talerken? Jeg vil ikke tale om, at De i samme Numer af Deres Blad bruger adskillige uægte danske Borgere f. Ex. Moralitet, Vunde, Invasion, Armeer, militair, charakteriserer, Auspicier, liberal Constitution, Despotismus, octroierede, Alliance, Continenten, Garantie, revolterede, Administration, Kleresiet, fanatisk Clerus, Disciplinens, Individualiteter, Anarkie, permanent, incorporerede, Skelettet, subalterne, Convulsioner, Labyrint, Excesser, obscure, Generationers, degradere, Ophoben, mænge, opskrækkede, Rendezvous, Expedition, Projecter, Effect, energiske, Phænomen o. s. v. o. s. v. — Det vil jeg ikke, som man siger, tale om, uagtet jeg nu har talt om det, og skjøndt jeg kunde spørge Dem med samme Føie, som De spørger vor Sprog-Macbeth: „Er det Dansk?"; men — hvad siger De om „Velvære" (Velværen), „Aarene" (Aarerne), „den (!) offentlige Forraad," „turde" (torde,) „lod sig udføre" (udføres), „jagede" (jog), „forraadte" (røbede), „aandelige" (aandige), „spurgt" (spørgt,) „lokket til" (lokket derhen), „sælsom" (selvsom, af selv, egen singularis), „umiddelbar" (som Adverb), „ville (vilde) mislykkes," „besluttet" (som verbalt Adjectiv, for, „som havde besluttet," eller „bestemt for" o. s. v.), „forsigtig" (som Adverb), „Vægt" (for: Vegt, af at veie), „Beskjæftigelser" (for: Sysler), „mere end en (een) Leilighed," „hendes Fraværelse fra England havde hverken nogensinde aflokket hende en Taare og heller ikke øieblikkelig Længsel" (for: „hendes osv. havde ingensinde aflokket hende enten en Taare, eller øieblikkelig Længsel"); „Betjenter" (Betjente), „besynderlige" (besønderlige, af den adskillende Particle, sønder) o. s. v.? — hvad siger De om disse Ord? Ere de Fleste ikke mindre godt danske, og Adskillige udanske? Men, nu i Deres „literaire Notice," hvor De med saa megen Føie revser Macdougall, hvad skal man vel mene om: „udstædt" (udstedt,) „antyde" (hentyde paa); „anseer os Danske altfor eenfoldige" (anseer os — for altfor —); „præstere" (udføre); „at spise dansk (danskt) Brød, (og) erholde et fedt dansk (danskt) Embed" (Embed); „desuden" (for: oven i Købet); „hvor man ene troede muligen at kunne hente" (for: det muligt, at kunne hente); „et Værk" (for: Verk, af, at virke; Værk ɔ: Pine, eller Blaar), „Revolution," „Materier;" „hvoraf kommer det, at vi ikke, ligesom i andre Lande er Tilfældet, kunne beholde vor Literatur og vort Sprog for os selv, men skulle fortrænges af dem, som ingen af Delene kjende?" (Det er vist ikke Deres Mening, Høistærede! at De skal fortrænges af Macdougall og hans Aandsfæller, men, at vor Literatur og vort Sprog skulle fortrænges af disse? De har udeladt: „at de"(!)? Er dette i alle Maader saa aldeles Danskt? Og — „hvorledes skriver De fremmede, uoversættelige, eller vanskeligt oversættelige Ord, min Herr' Revser!" vil vor Sprog-Macbeth sige, „f. Ex. Detaschement, Depesche, Mareschal, Nische osv.!?" De skulde følge Deres gode Vens, Herr' Blok Toxens, Mynster, saa fik vi lidt renere Danskt at læse hos Dem. Han vil nu ikke lade Mere prentes, den gode Mand! fordi han da skal have det Stæmpel: „Maa trykkes" paa sig; men det Stæmpel have vi jo i Grunden Alle; vi maae Alle trykkes; det gaaer os, ligesom Kattene, der trykkes saa længe, til de slaae Kløerne iveiret o. s. v. See De til, at De kan gjøre ham ganske sorgløs i Henseende til dette Slags Trykkefrihed!

Jeg har endnu en lille Høne at plukke med Dem. De har i Nr. 131 af Deres Blad ironiskt rost Chraahnsintisses og min Yndling og Kæledægge, Scribes og Hegels Copiist, Herr' Prof. J. L. Heiberg, i Anledning af hans „Grundtræk for Philosophiens Philosophi eller den speculative Logik, som Ledetraad ved Forelæsninger paa den milit. Høiskole", og leveret

om De siger, nogle Prøver paa hans aandrige Behandling. Disse Prøver tager jeg mig nu den Frihed at tilføie her, da Redacteuren af „Skilderiet" har lovet mig at indrykke dette mit Brev til Dem i sit Blad:

S. 33. „Naar man døer, gaaer Livet tilgrunde; thi det gaaer tilbage til den Grund, hvoraf det kom; og den bekendte Talemaade, at den, som er død, er gaaet til sine Fædre, er meget rigtig; thi hans Fædre vare Grunden til hans Væren." — S. 108. „Allerede Dyret, som tilfredsstiller sin Hunger, har en dunkel Bevidsthed af, at Modsætningen mellem det selv og den ydre Verden skal ophæves; thi i det det fortærer sine Næringsmidler, forener det sine Objekter med sit eget Subject." — S. 70. „Vilde man definere Gud ved Kraften og Verden ved Kraftens Yttring, saa gjorde man Gud til Verden og Verden til Gud." — S. 29. „Saaledes maa den samme Handling, foretagen af forskjellige Individer, bedømmes forskjelligt; ofte kan det, som er den Ene til Berømmelse, være den Anden til Dadel. Men en Forbrydelse er og bliver en Forbrydelse, uden Hensyn til Omstændighederne og Individet, som har udøvet den; thi Corpus delicti er overalt det samme. Ikke desmindre maa dog Forbrydelsen, med Hensyn paa de forskjellige Individer, som begaae den, stedse bedømmes forskjelligt. Naar derfor Wessel siger, at

„Maaden, som Enhver sin Synd udøver paa,
Den Ene gjør til Helt, den Anden til en Staadder";

saa ligger der i denne Ironie dog den Sandhed, at Modaliteten er det Væsenlige; og at den samme Synd, udøvet af en ædel eller en plat Natur, maa bedømmes efter en forskjellig individuel Maalestok, eller: at den ædle Natur er, selv i sine Feiltrin, mere agtværdig, end den platte i sine bedste Handlinger." — S. 30. „Enhver Meddelelse af philosophiske Ideer ved Hjelp af Sproget er ufuldkommen, fordi den er eensidig. (Der siges iøvrigt ikke, om Philosophien ogsaa skal meddeles de Herrer Officierer „ved Hjelp" af noget andet Middel.) — S. 16. „Det danske Sprog gjør Forskjel mellem Et og Eet (det sidste = I). Ligesaa det engelske (a eller an og one). Men det tydske og franske har i begge Tilfælde de samme Benævnelser (ein og un)." — S. 32. „At en Bygning er gaaet tilgrunde, vil sige, at den er sunken ned i sin Grund; derved er dens Væren ophævet, og Grunden ophører med det samme at være Grund til den middelbare Væren; den bliver kun Resultatet af den umiddelbare; men saalænge Grunden er tilovers, kan Bygningen igjen reises derpaa, eller den umiddelbare Væren udvikle sig paa nye". — Gid vore mange Eiere af ubebyggede Tomter vilde indpræge sig denne grundige Grund-Theorie, saa vilde vi snart see alle de manglende Gaarde og Huse „udvikle sig paa ny" af de Grunde, hvori de for Tiden ere nedsunkne, og vort gode Kjøbenhavn betydeligt forskjønnet. — Rummet tillader desværre ikke at meddele mere, ellers skulde vi gjort os en Fornøielse af at afskrive f. Ex. den S. 61—63 leverede lærerige Beskrivelse over Hazardspillene, hvoraf sees hvad Paroli er, hvad Martingale er, hvorledes begge kunne forbindes med hinanden til en 3die Spillemaade, svarende til Logikens Trehed o. s. v., saavelsom de skjønne Betragtninger over Lykke og Ulykke, Liv og Død, Rigdom, Helbred og Nemesis, som ere knyttede hertil; Betragtninger, som især for unge Militaire, hvis Hang til Spil saa mange af os selv have seet sørgelige Følger af, kunne være meget frugtbringende."

De er dog virkeligen en slem lille Skelm, Herr Commercesecretaire! at De saaledes, som Copiist, driver Commerce paa Deres Ironies Copiermachine med Hegels Copiist. Tag Dem vare, naar han nu, som man siger, eller lyver, i Forening med Henrik Hertz og Poul Møller, begynder paa et Maanedskrivt! Saa vil det vist gaae ud baade over Oehlenschlæger og Dem. De veed jo, at Formen er Hovedsagen, ligesom Figuren, ligesaavel ved Philosophien, som ved Poesien og Hatten (see J. L. Heiberg, Hertz og Holberg!). Hvorfor vil De da ironisere over ham? De veed jo, at ironisk Roes er den meest bidende Satire, og at De rører hans ømmeste Byld, naar De vil latterliggjøre den herlige Form, som han har iført adskillige forslidte Sætninger. Vogt Dem for hans Vittighedspile! Hvor vil en Se-

cretaire og kjøbenhavnsk Postmæster tænke paa at slaae sig til Ridder paa en Professor, Theaterdigter og Extrapostmæster, den grundigste Philosoph og den vittigste Digter i hele Danmark? — at slaae sig til Ridder paa en Philosoph, som staaer i Begreb med at blive philosophisk Ridder af den allerglædeligste Skikkelse! Vel ere I begge Copiister, men Copiist og Copiist ere to Slags. Bliv nu ikke vred, Hoistærede, for min Sniksnak! De veed nok, at Folk, naar de blive halvt gamle, undertiden lade baade Mund og Pen løbe Pokker i Vold. Saaledes gjør dette Blads Redacteur ogsaa undertiden; vi ere ogsaa fødte og døbte i samme Aar paa een Dag, og ved en Feiltagelse have vi faaet hinandens Døbenavne. I Grunden mener jeg det godt og ærligt baade med Dem og Macdougall og Heiberg og Danersproget (ikke Dannersproget). Siden jeg taler om Sproget, falder det mig ind, at Forbundsdagens deilige Protocol staaer som „skeet" i „Dagen" (ligesom paa Tysk). Siig mig: „kan en Protocol skee? „Udarbeidet", det kan jeg begribe. Ikke sandt, Fa'er min?! — Vil De ikke bede Deres gode Ven, P. Kruse, skrive ristløs, istedetfor rastløs? Det hedder jo: „Jeg har hverken Rist eller Ro," og Rastdag hedder jo Hviledag paa Danskt? Ikke sandt, Faer min?! Det er da et Helvedes Snakketøi, der sidder paa mig! Nei, da maa jeg lovprise min gamle Kammerjunker de Blære; han fatter sig kort og fyndigt baade paa Prosa og i Vers, baade mundligt og skrivtligt. Jeg hørte forleden Dag en deilig Samtale, han havde med sin Commissionaire paa Adressecomptoiret om de kloge Mænd; først sang denne et Vers, og saa qvad hiin et dito, og saa svarte Commissionairen paa Prosa, og saa taug de Blære. Han begynder ellers nu at tale fortræffeligt Tysk i den jydske Club og hos Pleisch paa Kjøbmagergade. Forleden Dag sagde han overmaade godt: „Haben Sie nicht" „die Raquette" und den andern, das „Skilderi"?

I hvor vred De maaskee bliver paa mig for min lange Snak, maa jeg dog fortælle Dem Noget om den høist mærkelige Forandring, som er foregaaet her, medens De har været i Christiania. Ikke blot alle vore Herrer, men selve

Damerne ere blevne ganske sværmeriske for Provincialstænderne og Statsforfatningen, som vi have i vente. De ere nu ganske, som franske og engelske Damer. Forleden Dag kommer jeg op til Md. X. paa Østergade, som er en meget huuslig Kone. Hun staaer just i sit Kjøkken, og gjør Kallun reent til Kallunssuppe. „Aa, hør, Herr Ole Peersen!" siger hun, „De kommer ret beleiligt; hvorledes gaaer det med Provincialstænderne! bliver det fordærvelige Laugsvæsen afskaffet?" — „Ja, en Forandring skeer der sikkert derved; men saasnart kan man vel ikke vente det." — „Ja, naar det blot bliver forandret, saa er jeg glad. Jeg forsikrer Dem, jeg sværmer ordentligen for Constitutionen og Stænderne; jeg er bleven ganske politisk. Aa, spiis hos os til Middag! vi skal have Deres Livret, Kallunssuppe!" At jeg modtog Indbydelsen, som en Løn for det gode Haab, jeg havde opvakt i hendes Hjerte, kan De vel begribe. — Dagen efter kom jeg til Fru Y. i Gothersgaden, og der sad Fruen, og læste i en Bog. „Er det „Banditen," Fruen læser i?" spurgte jeg. — „Nei, det er, saamænd, Prof. Sibberns Bog om Provincialstænderne. Mener De, man kan vente Censurens Afskaffelse?" — „Det tvivler jeg om." — „Tvivler De om det? O Gud, jeg sværmer saa rasende for almindelig Trykkefrihed." — „Ja, mere udstrakt, end den er nu, bliver den vist." Det skaffede mig en Kop The og en Pibe Tobak hos Fruen. Et Par Dage efter besøgte jeg Frøken Z., som ellers læser Romaner fra Morgen til Aften; hun skrev, og hvad mener De, hun skrev? Gæt engang! „En Afhandling om Fattigskattens Nedsættelse og forholdsmæssige Fordeling efter Skatteydernes Formuestilstand i Odense og København." Her kunde den unge de Blære med Ret spørge: „Er det ikke høist mærkeligt?" Jeg haaber, at disse Exempler ere tilstrækkelige, for at give Deres Velbyrdighed et Begreb om det Sværmeri for den nye Statsforfatning, som vi have i vente, der har bemægtiget sig den qvindelige Deel af Folket. De vil snart finde min Bemærkning stadfæstet ved deres egen Erfaring. Den lille Jfr. T., hvis Forældre boe i Store Grønnegade, kom forleden Dag til mig paa Gaden, og spurgte mig, om det afskyelige Tallotteri, som for nogen

Tiv siden var blevet kaldet en Scandale" i „Københavnsposten", ikke skulde afskaffes. Betænk engang! og det en 16aars Pige! „Er det ikke høist mærkeligt?" siger jeg atter med de Blære, og nu — endeligen Farvel, kære Herr Liunge! og glem ikke Deres rose- og dadle- og snakkesyge Ven, Ole Peersen.

E. Sk. Jeg kan endnu ikke forlade Dem, kære Herr Liunge! førend jeg har givet Dem en lille Pille for den fine Ironi, hvormed De har behandlet min Yndling, Philosophernes Philosoph, J. L. Heiberg. Den Ypperligste af de Prøver, De har meddeelt, er den, hvor Philosophernes Philosoph i „Grundtræk for Philosophiens Philosophi" S. 29, saa særdeles skarpsindigt (see ovenfor!) udvikler, at „den samme Synd, udøvet af en ædel eller plat Natur, maa bedømmes efter en forskjellig individuel Maalestok, eller: at den ædle Natur er, selv i sine Feiltrin, mere agtværdig, end den platte i sine bedste Handlinger." Derfor mener han jo ogsaa, at „Forbrydelsen, med Hensyn paa de forskjellige Individer, som begaae den, maa stedse bedømmes forskielligt." Er det ikke mæsterligt? J. L. Heiberg er den første Doctor Philosophiæ, der har lært mig den philosophiske Grund, hvorfor man lader de store Tyve gaae, og hænger de Smaae. Han er min Crispin i „Skatten;" thi han har ladet mig finde, hvad den kun gav mig Ahnelse om; han har ladet mig finde den sande philosophiske Skat, de Vises Steen. Nu indseer jeg først Grunden hvorfor „Staten katter Matrosen, eller lader ham gaae i Slaveriet, fordi han har stjaalet en ulige ringere og mindre vigtig Ting, og paa samme Tid lader Embedsmanden, der har bestjaalet Statens Casse, enten reent løbe, eller dog i det Høieste, belægger ham med en Proformastraf, en Stuearrest, der skal hedde Slaveri o. s. v." (see Birkners samlede Skrivter, 3die Deel, S. 19—21!). Nu indseer jeg først Grunden, hvorfor Soldaten, som stjæler en Sølvtheskee, og Officieren, der stjæler for flere hundrede Dalere Fourage, straffes forskjelligen. Nu indseer jeg først, at Birkner har Uret, naar han vil, at den, der stjæler Statens Penge, skal straffes stærkere, end den, der stjæler Speckhøkerens Fleskesider, og at Kaiser Joseph handlede høist uretfærdigt, da han, uden Persons Anseelse, lod den fornemme og den ringe Tyv begge feie Gaderne ved hinandens Side. Borde hiin Mand, der nu har lært os at finde de Vises Steen, ikke, i det Mindste, være Ridder af Dannebrog, ja! meget, meget Mere? Og en saadan Mand vil De latterliggjøre med Deres fine Ironi! Siig De længe nok, at Deres Roes er alvorlig! Enhver, som seer lidt dybt i Tingen, mærker jo nok af Deres: „Nyeste Nyt i vor Litteratur," glæde udenbyes Læsere," „Forfatterens aandrige Behandling," „denne grundige Grund-Theori," „den leverede lærerige Beskrivelse over Hazardspillene", o. s. v., at De vil stikke Philosophernes Philosoph med Deres fine Ironi. „Tvi Dig, Du lede Trold!" havde jeg nær sagt. Men — et godt Ord igjen! Naar De gennem dette Blads Redacteur skaffer mig „Philosophiens Philosophi tillaans, og aldrig mere hevner Dem paa Philosophernes Philosoph for „Copiisten" og Pumpen," saa vil jeg glemme Deres Troldefærd, og — nu ikke et Korn mere af min Pebergqværn!

Deres

Ole Peersen.*)

---

*) Da Meget af, hvad der er skrevet i dette Brev, maaskee borde have været henvendt til Herr Liunges Vicarius, og jeg hverken veed, hvilke af de, i Brevet omhandlede, Københavnspostlige Articler skyldes Herr Liunge, og hvilke hans vicarierende Mæster Erik, eller om og naar Herr L. vender, eller er vendt, tilbage fra Christiania, kan Enhver af disse gode Mænd dele min lille Skærv imellem sig, efter eget Behag.

O. P.

Tyrken i Italien.

(Oversat, efter en Bearbeidelse i „Allgemeine Modenzeitung for 1831, Nr. 20—31, af en Novelle i den engelske Nytaarsgave, „the Gem," for samme Aar).

I Aaret 1750 tordnede en Aften pludseligen fra Søen af et Canonskud i den palermitanske

Adels Oern paa Corso. Det var en af hine Martsaftener, som ere Maiens sande Herolder, og som ingen anden Martsaften i Europa kan sammenligne sig med i Munterhed, Stilhed og Skønhed, da selve den neapolitanske Vaar ikke kan sammenlignes med den sicilianske. Dens Yppighed synes at være uudtømmelig, og den milde Luft smykker den, selv midt om Vinteren, med Blomster, som ikke vilde taale, at leve i fri Luft i en nordisk Sommer.

Naar Vaaren nærmer sig, strømmer hele Palermos „ædle" Befolkning til den store Promenade gennem den nordlige Port, Porta Felice, (den lykkelige Port) som fuldkomment fortjener dette Navn for den prægtige, udstrakte og afvexlende Udsigt, som den frembyder. Palermo omkrandses af høist maleriske Bjergstrækninger, paa hvis Sider den sydlige Planteverdens yppige Grønt og hele Farvepragt hæve sig høit i Veiret, og hvis Toppe ere Marmortinder, hvorpaa Sollyset skinner hver Time paa Dagen, og der glimte snart med Guld=, snart med Sølvglans, og snart bade sig i Himmelens Purpur, eftersom Morgenen dæmrer, eller Aftenen daler. Paa Corso indsuger Alt, hvad Staden har af Adel, den herlige Aftenluft, som i Aarets første Maaneder er saa sød, saa let og saa livsfvarger, at den frembringer næsten en behagelig Ruus. Paa denne store Havdæmning vandrer Befolkningen hele Timer omkring, deels snakkende, deels lyttende til Musiken, som, frembragt snart med Stemmen, snart med Violinen eller Guitarren, udgjør saa vigtig en Deel af de italienske Fornøielser, deels iagttagende Havets Farvevexling ved Aftenens Nærmelse, indtil Lyset viser sig paa St. Rosalias Capelle paa Monte Pelegrino, og Ave=Maria=Klokken toner, et doppelt Varsel, som minder dem om Hjemvandringen.

Denne Aften glimtede Lyset forgæves paa Bjergets Top; den hele pragtfulde Mængde slentrede endnu omkring paa Havndæmningen, for, om muligen, at erfare Udfaldet af Canonaden. Den var yderst levende, og kom øiensynligen nærmere; men i de sydlige Himmelegne frembryder Natten med en, os ubekendt, Hurtighed, og snart kunde man ikke see mere langt ud over Corso. Man meente nu, denne Torden ikke kom fra Canoner, men fra den mægtigere Aarsag, som enhver Sicilianer kender, nemligen en ny Vulcan, som var opstaaen i Havet, og havde beæret Palermo med en ny liparisk Ø udenfor dens Havn. Denne Udmærkelse, som alle Sicilianere vilde have været stolte af, at Palermo ikke længer skulde, staae tilside for Neapel, men ogsaa have Noget, som den kunde vise Verden, og rose sig af et Vesuv, — den faldt, selv al Fremmumlen af tusinde Ave=Maria'er og Bønner til Jomfruen og alle Helgener uagtet, ikke i Stadens Lod.

Canonaden kom fra Dødelige. Netop, da Maanen berørte Monte Mezagnos Omrids med sine Straaler, hvori de ujevne Sider og de taggede Spidser saae ud, som en mægtig gothisk Domkirkes Snirkelbygning, medens i Vest Monte Cuccio og i Sydøst Falso Melle, som lige indtil deres nøgne Isser laae i det Dunkle, lignede kæmpeagtige Præster, som bøiede deres skaldede Hoveder for Staden, blændede pludseligen adskillige Lyn, som syntes at komme fra Havets Skød, Tilskuernes Øine. Endeligen viste sig en stor og i Bund og Grund ødelagt Galei, som endnu bestandigen gjorde en Flotille, der omringede den, en fortvivlet Modstand, og vedligeholdt en uophørlig Ild. Nysgærrigheden blev snart farlig for Palermitanerne; thi de Kugler, som gik glip af Galeien, begyndte at rulle hen til Bugten; en temmeligt svær Kugle rev endog Himmelen af Duca di Poltrones nye engelske Caleche, og overtydede Hans Durchlauchtighed saa fuldkomment om den Daarskab, at see paa Afgjørelsen af en Strid mellem andre Folk, at han øieblikligen steg ud, og overlod det til sine stolte Englændere, hvorledes de vilde finde Veien til Hjemmet igennem de Flygtendes Hob. Natten, som altid begunstiger Sicilien, indhyllede ogsaa mangen Kusk paa hans Tilbagevei, og, forend et Skud endnu engang kunde uleilige den palermitanske Adel, var Havndæmningen saa tom, som en Sandbank i Middelhavet.

Det dagedes, og Solen gik op stor og straalende, som altid. Monte Pelegrino stod glødende i Morgensolens Ild, og hele Palermo styrtede ned til Stranden. Kunde de Nysgærrige troe deres Øine? Har nogensinde et Trylleri gækket et Folk, saa var det her; thi hverken Galei eller Flotille

var at see. Havet var ligesaa tomt for Skibe, som Monte Pelegrinos Top eller Havndæmningen for Adelige, efter at Kuglen havde bortrevet hans Durchlautigheds, Hertugen af Poltrones, Karethhimmel. Folkets Phantasi havde frit Spillerum, og ingensteds er den saa levende, som hos et Folk, der Intet har at bestille. „Belle Italia" er eet stort „Dovenskabs Slot", og altsaa er Phantasien intet Sted paa Jorden frugtbarere, end her. Men Alt var forgæves. Munkene kunde Intet udfinde.

Vicekongen, en Ætling af de castilianske Grander, der saae ned paa alle Jordens Konger, som paa Paddehatten, og bar et Knæbelsbart, som en Kongetiger ikke vilde have behøvet at skamme sig ved, holdt den ene Raadsforsamling efter den anden, og kunde Intet udfinde; selve Nonnerne udfandt Intet. Men Folket gottede sig hjerteligen ved de Stores Flugt. Palermo vrimlede af Digtere, som skænkede de fortrinligste Flygtninger Udødelighed ved deres Sange, indtil endeligen en ny Begivenhed befriede dem fra Munkenes, Nonnernes og Digternes spydige Tunger.

Midt paa en Sommerdag, tre Maaneder sildigere, da Solen brænder saa stærkt i Palermos Gader, at deraf er opstaaet det sicilianske Sagn, at Djævelen engang bad om Orlov til en Reise omkring Verden, og, da han af en Hændelse var kommen ind i Cassero (Byens Hovedgade), var han øieblikligen reist ned til sit Hjem, for at afkøle sig — eller, for at sige det ziirligere, „da Ingen, uden Hunde og Englændere, vare ude," blev hele Befolkningen jagen op af sin Siesta ved Trompetklang og Trommehvirvel. Var en Krigshærs Nærmelse derved bleven forkyndt udenfor Stadens Porte, og havde Murene, Taarnene og Alt skullet stormes i næste Time, saa vilde ingen Palermitaner have rørt sig, men enhver Mand, enhver Kone, ethvert Barn, som slumrede paa den haarde Steen eller paa Silkepuden, overantvordet Sicilien i den hellige Rosalias Varetægt, og gjort hende ansvarlig for Alt, hvad der forefaldt indtil Spisetiden; men i denne Musik laa noget saa Opmuntrende, at man umuligen kunde sove ved

den, og at derfor Enhver sprang op af sit Leie, og ilede til Døre og Vinduer, og — Synet var virkeligen den Umag værdt.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En Præst katechiserede engang nogle Børn, og vilde gjøre dem begribeligt, hvad Forskjellen var mellem Ret og Uret. Han spurgte derfor en Dreng: „Naar Din Broder har faaet et Æble, og Du tager det fra ham, hvad gjør Du saa?" „Saa spiser jeg det," svarte Drengen.

(Støver.)

— Garrick og Hogarth sadde engang sammen i et Caffehuus, og beklagede, at der ikke gaves noget Portrait af den berømte Fielding. „Jeg troer dog" — sagde endeligen Garrick — „at jeg kunde eftergjøre hans Ansigt" hvilket han ogsaa strax gjorde. „I Himmelens Navn, David!" — udbrød Hogarth — „bliv blot et Par Minutter saaledes!" Garrick gjorde det, og Hogarth skizzerede Ansigtet, der siden blev fuldendt efter Begges Hukommelse, og denne Tegning er Originalen til alle sildigere malede Portraiter af den berømte Forfatter til „Tom Jones." (N. M. f. M.)

— Man kan kende, paastaaer man, en Tysker, en Fransker og en Englænder ved et Glas Viin, hvori der ligger en Flue. Tyskeren drikker Vinen, og lader Fluen ligge paa Bunden af Glasset, Franskmanden tager med Ziirlighed Fluen op, og drikker derpaa Vinen. Englænderen lader Glasset med Vinen og Fluen staae, og udbeder sig et reent Glas. (Støver.)

— Tre M'r er det, som paa Jorden throner, Meninger, Moder og Millioner! (N. M. f. M.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 61. Tirsdagen den 31 Juli 1832.

Ur-Høi *).

Tidt stirre vi paa Bautasteen
Med uindviet Øie,
Og, tænke vi de Fædres Been
Nedlagt' i Kjæmpehøie,
Da strax den gaadefulde Skrift
Os synes grant at tyde:
Saa mangen stor og gjæv Bedrift
Vi Agtelse bør yde.

Paa Bondens Mark ved Strandens Vei
En deilig Høi sig hæver;
Skue Vandrer den, og siig, om ei
Du uvilkaarligt bæver!
Vist alenlangt er' Græssets Straae,
Som bølger blidt derover.
„Det Sted vi ei forstyrre maae,
„Hvor svunden Oldtid sover."

Saa Niels den Gamle sagde tidt,
Hvem Høi og Mark tilhørte;
Han skjændte, naar hans Folk sig lidt
For nær ved Stedet rørte.
Derfor hans Lade stedse fuld
Var af Guds mange Goder,
Han havde nok af Sølv og Guld
Til sig og tvende Poder.

Han døde, blev nedlagt i Jord;
Dog hør hans sidste Lære!
„Nu Sønner! mærker grant mit Ord!
„Den Høi I stedse ære!
„Den er indviet fordums Tid,
„Kan ei til Nutid høre,
„Forgjeves er al Eders Id,
„Naar I den monne røre."

For Strandens maadelige Vei
Med mere Jord at jevne,
Den Gamles Ord de agted' ei,
Men grov af bedste Evne.
De grave nu af Høiens Leer;
Men huusligt Held forsvinder,
Og af Velsignelse ei meer
Hos disse Folk man finder.

H. P. Place.

*) Paa en Mark i Nærheden af Hellerup ved Strandveien.

Skrivelse fra en theologisk Candidat i Schilda til hans Fader.

Kære Papa!

Omsider fik jeg da Examen, min charmanteste Fader! og tænk engang! med Laudabilis.

Der kan man dog see, at de Smauser have hjulpet paa Professorerne, som Du gav dem, da Du var her inde i Terminstiden, ikke at tale om det rigelige Honorarium, hvormed Du regalerede dem. Nu tænker jeg ogsaa, at de Gæstebude, Etatsraaden og Præsidenten bivaanede hos Dig, da han var Amtmand i den Egn, hvor Du har Dit store Landgods, skulle hjælpe til, at jeg snart faaer et fedt Præstekald, om det ogsaa skulde være til Præjudice for nogle ældre, mere kundskabsfulde og adstadige eller moralskt gode Laudabilister. Jeg baade haaber og ønsker, at Manden vil være taknemmelig. Du kunde, for en Feils Skyld, sende ham et Par fede Dyrerygge, en Skildpadde, eller et Par Dusin Flasker Madeira, eller — veed Du, hvad det Bedste var? — et Sølvtaffelservice. Du har nok Raad dertil, lille Papa! Du er jo ikke blot Godseier, men ogsaa Korn- og Brændehandler; for Puger er Du ikke — det veed da Gud og hver Mand. De urolige Hoveder sige jo rigtigt nok, at Etatsraaden er baade aand- og hjerteløs, fordi han er en Hader af det Nye, som er godt, og fordi han var lidt grusom ved at udpante Bønderne for Skatter, da han var Amtmand; men, om det ogsaa var sandt, er jeg dog vis paa, at han har saamegen Aand, at han ikke vil forsmaae en smuk og kostbar Foræring, og saameget Hjerte, at han vil befordre Din Søn saa snart, som muligt, naar Du sender ham en lille cadeau.

Du maa troe, jeg har havt Hovedbrud nok med den Examen. I Grunden brød jeg mig ikke en Smule om Theologien; for det er noget kedeligt Tøi. Jeg morede mig langt bedre i de 4 Aar, jeg gik og drev, ved Billard- og Kortspil, ved Baller og smukke Piger, med min Ridehest og med Comoedier og med mine Commercebrødre, end i disse to Aar, da jeg har maattet pløie i Dogmatik og Exegese, Moral og Hebraisk, og Fanden og hans Oldemoder. Uh! det er noget græsseligt Noget. Det var blot for at faae et Embed; for man kan jo aldrig vide, hvorledes det kan gaae, om man er nok saa rig: og saa for at føie salig Moder, som paa sin Dødsseng paalagde mig at studere Theologi, og Dig, som lovede at skaffe mig den bedste Charakter til Examen og et fedt Præstekald i Schilda ved Dine Connexioner,

naar jeg selv vilde hjælpe lidt til; ellers havde jeg sgu aldrig studeret det tørre Kram. Du maa sgu heller ikke troe, at jeg gav mig til at læse disse vidtløftige Verker, som de store Genier blandt de theologiske Studenter tærske i (det skal være saa lærdt med de Karle!); nei! jeg holdt mig, min Tro! til Compendierne, og dem lærte jeg saaledes, at jeg kunde dem udenad paa mine Fingre, og saa lærte jeg saa meget af Professorernes Collegier og deres forskjellige Meninger, saa jeg kunde give Enhver Sit. Suum cuique. Det betyder baade: Enhver Sit, og Ethvert af Svinene. Er det ikke morsomt, Papa?! Kan Du see, jeg er halvtlærd? Og jeg fik dog ligesaa godt et Laudabilis, som den lærde X., der havde læst de store theologiske Skrivter. Det er for Resten en Flynder af en Karl, den X; for han kan aldrig spille et Parti Whist eller Boston, uden at han taber. Jeg fik et Sted i det Nye Testament at exegetisere under Prof. Y, og det skilte jeg mig ganske ypperligen ved; for jeg gav Professoren sin egen Mening, og den vil han nu saa grumme gerne have igjen; men. da jeg saa kom op under Prof. Z. i Dogmatik, kom vi en passant til at tale om det samme Skrivtsted, som, jeg vidste af hans skrevne Collegier, at han forklarer paa en ganske anden Maade, og nu kan Du troe, at jeg kilede paa, og gav ham det glatte Lag af hans egen Skeppe, og han blev saa fornøiet! — saa fornøiet! Men — spørg mig ikke om, hvad det var for et Skrivtsted! Det har jeg svedt ud for længe siden. Det er jo tre Dage siden, jeg var oppe til Examen; hvor skulde jeg saa kunne huske saadant Noget? Siden den Tid har jeg sgu levet saa lystigen, at jeg har glemt baade Dogmatik og Exegese og al den Stads. Aa, hør! Send mig nogle Remisser snart! Jeg trænger sgu høiligen til Penge, Papa! Jeg kom ganske fortræffeligen ud af at snakke Latin; det gik ligesaa flydende for mig, som for min Barberers Kone, naar hun taler Tydsk; jeg vidste ligesaa godt at anbringe us og a og um paa urigtige Steder, som hun anbringer der, die, das, og Professorerne vare ikke mange Procent bedre, end jeg, i det Fald, for de brugte mange Steder ut og quod med Indicativ istedet for Conjunctiv, og i Brugen af Accusativ og Dativ vare vi lige stærke eller svage. Da jeg var oppe under Prof. Æ. i

theologisk Moral, kom vi til at tale om Mord, og siden om Krige, og ved den Leilighed kom jeg til at nævne Kanoner, som jeg kaldte friskt væk Canones, og Kanonerne, som jeg kaldte Canonici, Han rettede mig strax med de Ord: „Minime, humanissime! non Canones, sed tormenta, vel tormenta nomen gerentia Canone, sicut non Canonici, sed homines tormenta emittentes. Herpaa havde jeg strax saa megen présence d'ésprit, som jeg haaber, at Du ikke undlader at beundre, at jeg svarte stante pede: „Minime, venerandissime professor! veniam damus petimusque vicissim. Canon est regula. Canon est quoque arca ventosa in machinis hydraulicis, in qua significatione reperitur apud Vitruvium. Illa machina, quæ dicitur vulgo tormentum, est summa regula in bellis. Ista regula agitur vento. Quamombrem dicitur aptissime Canon. Nonne, venerandissime professor?!" Hvorpaa min Herr' Professor strax svarede i meget godt Latin: „Recte respondisti, humanissime! Rem acu tetigisti." Men, da Du ikke forstaaer en Deut Latin, saa faaer jeg at oversætte dette Stads for Dig. Professoren rettede mig da først med de Ord: „Ingenlunde, Hoistærede! ikke Canones, men tormenta (grovt Skyds), eller et grovt Skyds, som bærer Navnet, Canon, og heller ikke Canonikere, men Mænd, som affyre grovt Skyds." Hvorpaa jeg svarede: „Ingenlunde, ærværdigste Professor! Vi give og vi bede gensidigen om Forladelse. Canon er en Regel. Canon er ogsaa en Vind- eller Luftskuffe i hydrauliske Machiner, i hvilken Betydning det findes hos Vitruvius. Den Machine, som i Almindelighed kaldes tormentum, eller grovt Skyds, er jo den øverste Regel i Krige. Denne Regel drives af Vinden. Derfor kaldes den meget passende Canon. Ikke sandt, ærværdigste Professor?!" Derpaa var det, at Manden svarte: „De har Ret, Hoistærede! De har truffet det paa en Prik." At jeg fik eenstemmigen Laudabilis, kan Du da sagtens begribe. Jeg havde ganske bestemt faaet egregie (Udmærket), naar der ikke havde været nogle grove Smaafeil i mit Specimen (skrivtlig Udarbeidelse), som jeg nu har glemt, ligesom saa meget Andet af det theologiske Stads, og som det heller ikke kan interessere Dig, at vide, ifald jeg kunde huske

dem. Jeg veed heller ikke, hvorledes det gik til; for jeg er ellers en Pokkers Karl i at smøre op; jeg har sgu skrevet mange Stykker i „Fyrsvampen" og „Rendesteensbrædtet", ja saagar i „Pumpen"; men det var paa Latin, det var Ulykken; ellers havde jeg bestemt faaet egregie. Jeg skrev forleden et Stykke i „Pumpen" om det latinske Sprog, og det gjorde en græsfelig furore. Det er ogsaa skrækkeligt, som de snakke Latin, vore Professorer og Doctorer! Du skulde bare høre, hvor de bomre, især de juridiske og medicinske, ved Examiner og Disputatser! Men — det er sandt, Du forstaaer jo ikke et Ord Latin. Du er ligesaa god, som det femte Hjul til en Vogn. Send mig nu snart nogle dygtige Remisser! Jeg bruger forbandet mange Penge, især til Lysttoure og smukke Piger. Til Spil bruger jeg ikke saa mange; for jeg er forbandet heldig deri, og jeg kender nogle uskyldige smaae coups fins, som hjælpe mig ganske fortræffeligen. Husk saa paa mig med et fedt Præstekald! Glem ikke Sølvservicet. Men jeg vil sgu ikke være Præst ude paa Landet. Naar jeg ikke kan faae et af de fedeste Sognekald i Schilda, saa vil jeg hellere gaae og drive her i Byen, leve bon og sætte Dine Penge overstyr. Nu farvel, gode Papa! Vognen holder for Døren. Jeg skal ud paa en Lysttour med en smuk Pige, som jeg leger Kæreste med, saalænge til jeg bliver ked af hende. Amalia raaber: „Jørgen, Jørgen!" Jeg maa slutte i største Hast.

Din raske Søn,
Jørgen Lustig.

Tyrken i Italien.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Siden den Dag, da den berømte Grev Roger, Normannen, drev Moslemin (de Rettroende, eller Tyrkerne) ud af Cassero, og lod Brevduerne flyve med blodige Breve, som lammede Modet hos Siciliens saracenske Herrer, og sløvede deres Glavind, var der ikke blevet seet noget saa Usædvanligt, saa Nyt, saa Pragtfuldt, i Palermos

Hovedgade. Det var Princen af Tripolis, Hussein Abdallah, Arvingen til Ørkens tre Slotte og ti Templer, de syv Planeters Næstsødskendebarn, med sit Følge, og, oven i Købet endnu, den skønneste Maurer, som nogensinde var bleven seet i Staden. Det kostbare Skaberak paa hans Hest, hans Turban og hans krumme Sabel, blændede Øinene paa alle den yppige Stads skønne Damer Juvelerere og Dragonofficerer. Efter ham fulgte en Mængde Vagter, Dolkebærere, Lommetørklædsbærere og Staldknægte, som neppe stode tilbage for ham i Pragt. Han vendte sig til Vicekongens Palads, for at overlevere denne Breve fra sin Fader, Mustapha Bey, Deyen i Tripolis, og at slutte et evigt Freds- og evigt Venskabsforbund med ham.

Vicekongen modtog den tripolitanske Prince med spansk Grandezza, men ogsaa med spansk Høslighed, hørte paa hans Budskab ved en Tolk, modtog et Guldkar med ægte Olie af Roser fra Shiraz, et Diamantbæger med Opium fra Sultanens Hauger i Bachtiserai og en krum Sabel fra det berømteste Fabrik i Damaskus, og gengjældte alt dette med en Tale, et Buk og det Ønske, at hans Høihed maatte leve i tusinde Aar.

Princen vandt det hele Folks Hjerter ved den Fornøielse, som han syntes at føle ved Alt, hvad han saae, og hans bons mots og Complimenter gjentoges i alle Selskaber. Han reed jevnligen omkring i Omegnen, hvis Skønhed er bleven til et Ordsprog, og tog med beundrende Blik de arabiske Ruiner i Øiesyn.

Af alle europæiske Stæder, selve Granada ikke undtagen, har Ingen et mere østerlandsk Udseende, end Palermo. Vicekongens Palads indeholdt en Audientssal, hvori selve Sultanen havde kunnet siode, uden at bemærke, at han var i de Vantroendes Land; det havde det taggede Tag, det høirøde Maleri, og Mosaikerne af Perlemoder, Elephantbeen og Ibenholt, ligesom Serailet. Men især fornøiede Abdallah sig ved Domkirken, denne ædle Bygning fra det 12te Aarhundred, dette første Minde om de arabiske Bygmæsteres Kunst og Pragt. Hver Dag beundrede han de talrige Cupler, som ligne Guldpomerantser paa et grønt Teppe, og de fire, efter Moscheen i Medina dannede Taarne. Kun Eet manglede den prægtige Fremmede — han havde ikke sit Harem; men dette ansaae Palermos saavel Præster, som Damer (og begge hentydede det paa sig selv) for saa stor en Compliment, at den tripolitanske Prince saae sig opløftet paa Folkegunstens og Kærlighedens høieste Tinde.

Dog — Alt har i denne bedste Verden sin Ende, og, efterat Palermitanerne havde forundret sig i 14 Dage, bleve de trætte af deres Begeistring, Moslem (Tyrken) med sit Skæg, sine Diamanter og Heste tabte al Tillokkelse, og saavel Adelen, som Folket, var nærved at doe af Længsel efter et nyt Vidunder.

Efter fire Ugers dræbende Kedsomhed blev endeligen det almindelige Ønske opfyldt, og Forkyndelsen af Grev' Girolamo Farneses Formæling med Julia Calascibetta, den skønneste Jomfru paa Sicilien, satte hele Folkemængden i Glæde. Girolamo var jo rigtigt nok en Skurk, men — af gammel Adel, Kongen af begge Siciliernes Kammerherre, General og Arving til den halve Province, Puglia. Valget af en siciliansk Skønhed, istedet for En af Neapolitanerindernes, Romerindernes, Venetianerindernes, Gallicrindernes, og Germanerindernes Myriader, som beleirede hans Hjerte, eller maaskee, hans Formue, med alskens Tillokkelser, med Øine af alle Farver, med Toner af alle Tungemaal, blev anseet for den største Ære, han havde viist Øen, og enhver Qvinde, fra Skaldyrsamlerinden indtil Hertuginden, i sin mailandske, med tusinde Elskovsguder bemalede, Carosse, følte sig hævet ved dette Valg.

Men Julia var alle Italiens Grever værd, naar Mandens Fortjenester lægges i den ene, og Konens sorte Øine i den anden Vegtskaal. Hun var ung, havde først for nogle Maaneder siden forladt Klosteret, men alt i denne korte Tid, uvilkaarligen, stiftet mere Ulykke, og givet Anledning til et større Antal jammerlige Sonnetter, end nogen herskende Skønhed siden Dronning Johannas Dage. Sicilianerinderne skuffe, i Almindelighed, Øiet, som i et classiskt Land (Mynsterland) ogsaa venter at finde classiske Skabninger (Mynsterskabninger); men nogle ere fortrinligen skønne. De have ikke Englænderindernes haarde

og blege Farve, eller den franske Aphrodites afstumpede Næse og katteagtige Pysiognomi.*) Sorte Haar og sorte Øine ere almindelige, og undertiden har det sorte Øie en Stjernes livfulde Glans, og det sorte Haar glindser, som Ravnens Fjedre; Skabningen er smækker, Profilen græsk, Bevægelsen hurtig og yndig, men fuld af Værdighed.

Efter siciliansk Skik, forbereder Bruden sig til Ægteskabspligterne ved flittigt Kirkebesøg aatte Dage for Vielsen. Julia opfyldte sin Pligt med samme Punctlighed, som en Pige, der har besluttet sig til, at blive Grevinde, og bad altsaa endog ivrigere og andægtigere, jo nærmere Hoitidsdagen rykkede frem. Men den sidste Dag i Ugen ventede hendes Vogn udenfor Indgangen til Domkirken indtil Solens Nedgang, og hendes Tjenere undrede sig særdeles meget over deres Dames store Andagt, da Portneren kom, for at lukke Døren i Laas. Der var ingen Julia der. Hun var gaaen i Skriftestolen til Pater Geronimo, den helligste Skriftefader i en Omkreds af 10 Mile, men Pateren havde længe siddet ved Taffelet i Refectorium, og vilde, naar den anden Flaske Lacrymae var reent tomt, gaae til Sengs. Forlegenheden og Angesten vare ubeskrivelige — det hele Kloster blev gennemsøgt. Den eneste Formodning, man havde, var, at den skjønne Engel var pludseligen bleven en Engel, og havde begivet sig til Himmelen; thi hun blev funden hverken paa, eller under Jorden; hun var og blev forsvunden. Palermo havde mistet en Skjønhed, Greven en Brud, og Folket, som dette Tab smertede meest, et Bryllup, med Fyrverkeri, Viin og Mad.

Hvad der endnu forøgede Familiens Angest, var, at Greven skulde komme næste Dag; men denne Forlegenhed skaanedes den for; thi Greven kom ikke, men i hans Sted en, af Skræk halvt død, Secretaire og et halvthundrede, lige til Skindet udplyndrede Tjenere, med den Efterretning at Grevens hele Følge var blevet overfaldet nogle Mile fra Messina i et snævert Pas, som var tilspærret med Stene og Klippestykker. Som ægte Neapolitanere, kunde de rose sig af, ikke umenneskeligen at have udgydet deres Medmenneskers Blod, og, som store Taktikere, at have endt Feldtoget uden Tab af en eneste Mand. Røverne havde frataget dem Alt, hvad de havde hos sig, af Klæder og Pakker, og saaledes kunde de, da de havde fundet den rigtige Vei, forsætte Touren med større Hurtighed og Lethed; men Grev' Girolamo var bleven holdt tilbage, som Gidsel for den almindelige Udløsning, og, saa mange Dage denne udeblev, saa mange Stykker af sine Øren maatte han miste, saaledes som den strenge Banditlov æskede.

Kl. 12 næste Dag blev denne Efterretning bragt Vicekongen ved usynlige Hænder; thi tæt ved Depechen fra hans Hof laa der en lille Pakke, som indeholdt et lille bitte Stykke af det grevelige Øre og en lille Seddel, hvori Skriveren forlangte 20,000 Ducater for sin Umag.

Der blev strax holdt en Raadsforsamling desangaaende, og deri afgjort, at denne Sum var en meget for hoi Priis for den hele Greve med samt hans Ahner, end sige for et blot Øre. Men Vicekongen var visere, end hans Raad, han kendte Værdien af sin Overkammerherres Indflydelse, for ikke at tale om Sammes Legem, og beroligede endeligen alle Raadsherrernes Scrupler med de Ord, at Pengene ikke skulde tages af deres Punge, men samles ved et Paalæg paa Folket; Beslutningen gik igennem, og der blev affærdiget en Depeche til Banditerne, hvori man bad dem om Skaansel for de grevelige Øren, indtil den nye Skat var oppebaaren. Det næste Spørgsmaal var nu, hvorledes Pengene kunde bringes tilveie, uden at opbringe Folket; thi allerede ved den sagteste Mumlen om de besluttede Forholdsregler havde Palermitanerne kastet Oppebørselsbetjenterne fra Havndæmningen ud i Søen, og, da de saae disse svømme, tilraabt dem, at de skulde forkynde deres Herrer og Mæstere, at dette Søbad var blot et Forspil til Vicekongens og det høiædle Raads almindelige Afvaskelse.

Den gavmilde Moslem fandt derved en ny Leilighed, til at aabne sin Pung. Næppe havde han hørt om denne Forlegenhed, førend han kaldte paa sin første Secretaire. „Yakoub Effendi!“

*) Her er Forfatteren vittig paa Sandhedens Bekostning. Overs. Anm.

— sagde han, øiensynligen i ondt Lune, til denne — „har Du spiist mit Brød, parfumeret Dig med mit Rosenvand, og baaret mine Tøfler?“ Secretairen bukkede tre Gange for Princen, og een Gang for Prophetens Grav, tilstod at han levede blot ved hans Høiheds Aande, og spurgte ydmygen om Herrens Ønske. „Yakoub!“ — vedblev denne — „skal jeg være den Sidste, som hører om mine Venners Sorg? Jeg har sovet under dette Folks Tag, og maa tilstaae, at Alt er herligt, som Perlerne, der bedække Paradisets Græs, og reent, som Brønden i Zemzem. Gaa, bær disse Punge til Vicekongen, og siig ham, at de, og doppelt saa Meget, staae til hans Tjeneste!“

Raadet hørte dette Budskab med Beundring, og Folket med lydeligt Glædesskrig. Det trængte sig omkring Paladsets Porte, for at yde Moslem sin Tak, og forsikre ham om sin Agtelse for Mahom, skjøndt der ikke viste sig mange Leiligheder for det, til at ytre den i Gjerningen. Men Tripolitaneren hvilede blidt paa Sophaens bløde Bølger. Han havde nydt sin Pilaw, røget en eller to Piber, og laa, da den sicilianske Taknemmelighed udbrød, i dyb Søvn, eller fløi meget mere, for at tale med hans Prophet, paa den vingede Hest igennem Fixstiernernes 33 store Rum.

Yakoub lagde Pengene paa Bordet i den store Sessionssal, og der blev endnu samme Aften sendt 10,000 Zechiner til Catania, hvor Banditerne havde bestemt, at Pengene skulde afleveres. De andre 10,000 lod Vicekongen glide ned i sin Pung, som en tarvelig Erstatning for den udstandne Angest. Men Grev' Girolamo kom endnu ikke tilsyne. Budet havde fundet den Plads i Forstaden Catania, hvor Greven skulde have været; han saae endnu Villaens Ruiner ryge, men ingen Greve, og, medens han slentrede omkring Pladsen, blev han overfalden af en Hob Landfolk, som beskyldte ham for Mordbrand, gjennemsøgte hans Paaklædning, fratoge ham de Penge, som skulde stadfæste hans Brøde, og, efter at han havde tilbragt nogle Dage i et Slags Fængsel, igjen sendte ham hjem.

Medens den kære Almeenhed syselsatte sig med Brudgommens sørgelige Skæbne, indtraf der igjen Noget, som gjorde endnu større Opsigt. Grev Girolamos Skæbne blev i Sicilien kun begrædt af Faa; thi han havde engang været Dens Gouverneur, og havde ved sin haarde og vilde Adfærd gjort sig saa ilde liidt af Folket, at man reent ud ytrede, at Banditerne maatte gerne afskære ikke alene hans gammeltadelige Øren, men ogsaa, ved Leilighed, Tungen, eller endnu hellere, Struben. Nærværende Begivenhed rørte derimod alle bløde Qvindehjerter. Til Catarina Villa Rosala, en deilig Pige fra Val di Noto, beilede paa een Tid to Elskere, den unge Signor Fabian Diodati, og den gamle Marchese, Manfredoni, den Ene en simpel Dragonlieutenant, den Anden Eier af Saltpumpene i Catania og en halv Million Ducater. Pigens Familie var adelig, men forarmet, og den gamle Marcheses Ducater glinsede altsaa stærkere, end den unge Dragonlieutenants funklende, sorte Øine og skjønne Ansigt. Catarina var rigtigt nok af en anden Mening, og derfor steg hun, Natten for det forhadte Bryllup, ned ad en Stige, som gik fra Haugemuren til hendes Vindue, for at forlade Sicilien og forsøge sin Lykke i Verden med sit Hjertes Ven.

(Fortsættes.)

Ypperlig Orden i Rosenborghauge.

Ved begge Indgangene til Rosenborghauge staaer der en Skildvagt. Denne Indretning er ganske fortræffelig, naar Skildvagten opfylder Hensigten med sin Ansættelse. Denne Embedsmands Bestemmelse er ikke blot, at tjene, som Skilt udenfor Steder som have en høi Betydning, f. Ex. en kongelig Hauge, en Generals Bopæl, men ogsaa, som Skjold, det vil sige, som Værn, Beskyttelse, for at bortjage alle Uvedkommende, det er, alle dem, om hvem han kan have en, til Vished grænsende, Formodning, at de ville foraarsage Uorden. At han først anvender de mildere Midler, f. Ex. en venskabelig Anmodning, og siden de strængere, f. Ex. en alvorlig Befaling, Trudsel med Kolben o. s. v., er en Selvfølge. For at give en saadan Embedsmand et høiere Begreb

om sin Værdighed, borde hans Titel derfor forandres til Skjoldvagt (die Schildwache;) den, der forstaaer en Smule Tysk, veed, at das Schild er et Skilt, men der Schild et Skjold.

Ovennævnte Embedsmand er temmelig samvittighedsfuld i ikke at indlade Børn, som ikke ledsages af voxne Personer, skjøndt denne Regel dog undertiden overtrædes af ham, naar Haugen er stærkt besøgt f. Ex. om Søndagen o. s. v., hvilket er naturligt og untskyldeligt. At Haugen om Dagen besøges meest af gamle og svagelige Folk, og af Ammer, og Tjenestepiger med de Børn, som ere betroede til deres Opdragelse og Underviisning i de Aar, da Barnet er meest modtageligt for Indtryk af enhver Art, er almeent bekendt, og ingen offentlig Hauge egner sig bedre til dette dobbelte Brug, end Rosenborghauge. Dette kan ingen Fornuftig have Grund til at dadle.

Derimod gives der to Classer af Væsener, som dagligen og hver Aften, baade paa søgne og hellige Dage, baade, naar Haugen er stærkt og svagt besøgt (dog mindre om Søndageftermiddag) hjemsøge denne Hauge og de Spadserende med deres modbydelige Nærværelse. Den første Classe bestaaer af lurvede, pjaltede og snavsede Mandfolk, som man snart seer vandre omkring i Gangene og skutte sig, og snart ligge udstrakte med deres Krops Gæster paa Bænkene. Den anden Classe bestaaer af de gemeneste Skøger, som til enhver Tid om Dagen og Aftenen, begeistrede af een Brændeviin, hvormed de adskillige Gange dagligen forsyne sig hos en Vertshuusmand i Cronprindsessegaden, holde Ustyr i denne Hauge enten med hinanden indbyrdes, eller med Matroser, og Diiberdrenge o. s. v., idet de slaacs, synge høit, rende efter hverandre, skraale og hvine, o. s. v, hvilket især er Tilfældet i de mørke Gange i de Aftener, da der opføres Harmonimusik i Herr Firmenichs Herkules-Pavilon. Om Dagen er det ikke usædvanligt, at de tiltale forbigaaende, velklædte Mandfolk med de gemeneste Ord og Talemaader. Kan man ikke med Føie irronice kalde dette en ypperlig Orden?

At en Skildvagts Embedsiver kan gaae for vidt, skal man have havt Exempler paa. Saavidt Anmelderen veed, maae i Almindelighed Personer, som bære Byrder, ikke passere gennem Haugens tvende Indgange. Man fortæller, at en Skildvagt engang har forbudt en Dame Adgang til Haugen, fordi hun bar sit Shawl paa Armen. Anm. har været Vidne til, at en Bonde er bleven forbudt Adgang til Haugen, fordi han ikke vilde skille sig ved nogle Blomster, han bar i Haanden, førend han traadte derind. Om og hvorvidt Skildvagten i disse to Tilfælde er gaaen for vidt i sin Embedsiver, drister Anm. sig ikke til at afgjøre, men derom er han overbeviist, at det er hans Pligt, som en nidkær Embedsmand og sand Skjoldvagt, at forbyde ovennævnte afskyelige tvende Classer af levende Spøgelser, som bære Skiltet for deres Fordærvelighed aabenlyst for Alles Øine, al Adgang til Rosenborghauge. Gid disse Ord ikke maae være en Røst i en Ørk!

Simplex.

Blandinger.

— Paa enkelte Steder i Rossinis Musik til „Skaden" lod sig maaskee, efter hvad Musikkyndige have dømt om den, ikke upassende anvendes, hvad Clown siger i Shakspeares Winter's Tale, 4 Act. 3 Sc.: „I love a ballad but even too well; if it be doleful matter, merrily set down, or a very pleasant thing indeed, and sung lamentably" ɔ: „Jeg kan ganske godt lide en Vise, sat til en lystig Melodi, naar Materien er bedrøvelig, eller ogsaa en meget morsom Historie, som bliver sjungen efter en ynkelig Melodi."

(Red.)

— At Rheumatismus og Snue (rheumatism og rheums) kunne forstyrre, eller, i det Mindste, ofte forandre Tænkeevnen, ville Mange finde stadfæstet ved deres eget Exempel. Derfor lader Shakspeare meget rigtigen i Winter's Tale, Act. IV, Sc. III Polynices sige:

„— — — Is he not stupid
„With age and altering rheums?"

ɔ: „— — — Er han ei sløv
„Af Alderdom og Verk i Lemmerne?"

Eschenburg oversætter det alt for frit ved: „Ist er vielleicht vor Alter kindisch, oder an seinen Sinnen geschwächt?" (Red.)

— For at lette Arbeidet i den ædle Rimekunst, som i vore Dage faaer alt flere og flere Tilhængere, og som dog skaffe mange, selv de største, Digtere slemme Bryderier (et Hovedværk giver Hovedværk,) da de ofte maae opofre de skønneste Tanker, af Mangel paa et rimeligt Riim, vil det ikke være en Afvei at følge den Udvei, som man finder i mange gamle, engelske Viser, nemligen at tilføie et og samme Endebogstav til de Riimlinier, der svare til hinanden. Som Exempel anføres her Autolycusses Vers i Shakspeares Winter's Tale (4de Acts 2den Scene), hvor det hedder:

„Jog, jog on the foot-path way,
„And merrily hent the stile — a:
„A merry heart goes all the day.
„Your sad tires in a mile — a."

som, efter denne Methode, til behagelig Lettelse for en Riimsmed, kunde oversættes saaledes:

„Trav, trav, trav, trav paa Fodstien, qvik!
„Og lystigt spring over Gærdet, stik;
„En lystig Bro'er gaaer den hele Dag, trop!
„Men Sorgens Søn bli'er træt af en halv Miil, stop!"

Man seer let, at denne Methode lader sig forædles paa mange Maader af et sindrigt Hoved.

(Simpler.)

— Hellighed.

Helligt er mig mit Fædrenesprog, samt Videnskab, Kunst;
Hellig er mig min Slægts, min Konges, mit Fædrelands Vel;
Men helligst af Alt er mig Sandhed og Jesu Moral.

(Red.)

— Stolthed.

Svag er vel den, som er stolt af Snilde, Kundskab og Dyd;
Thi selv dette Gode er Verk af den evige Gud;

Svagere den, som er stolt af Rigdom, Ære og Magt
(Ikke, min Ven! feiler Du stort, om Du kalder ham dum);
Svagest er den, som brouter af Ondskab, Rænker og List;
Slig en Stolthed af topmaalt Dumhed fortjener vel Navn.

(Red.)

— Tro.

Farlig er Vantroen, farlig, som bælgmørke Nat;
Overtro farlig; thi den er en Lygtemand lig;
Farligst er sikkert Begges Forening, vor Tidsalders Særpræg;
Vær Du da, Tro, Fornuftens og Hjertets Affødning, mit Glavind!

(Red.)

— En duelig Barbeer kan faae Ansættelse i Don Pedros Escadre. Som man erfarer, er der besluttet, at Don Miguel, saasnart han er overvunden, skal gaae i Kloster, hvorfor man maa begynde med at kronrage ham.

(D. D. B.)

— Voltaire ytrede engang for en Parlamentspræsident sin Forundring over, at Parlamentet med alle sine Raadsherrer kunde handle saa uklogt, for at bruge det mildeste Udtryk, i Processen mod Calas. „Selv den bedste Hest snubler undertiden," svarede Præsidenten. „Upaatvivleligen," sagde Valtaire, „men — en heel Stald, fuld af Heste!?" (Støver).

— En Herre, der var lidenskabeligen hengiven til Spil, pleiede ofte, efter et stort Tab, i sin Hidsighed at udraabe: „Troløse Lykke? Du kan vel bringe mig til at tabe; men — til at betale — skal Du aldrig tvinge mig."

(Støver).

Rettelse

I Nr. 60, Sp. 960, L. 9 fra neden læs: „en Franskmand."

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 62. Fredagen den 3 August 1832.

Til Venskab.

Venskab! ja Dig sendte Godheds Fader
Os til Styrkning, os til Fryd, til Trost!
Froe Dig hylde Himlens Myriader,
Her Du dyrkes i den Godes Bryst.

Riber.

Overalt paa Livets Vei
Luer Venskabs Himmelflamme!
Evighedens Glem mig ei
Slynger sig om svage Stamme.

Ei kan Mismod tynge ned
Barmen, som for Venskab banker!
Kun i Spor af Uskyld, Fred,
Venskab blide Roser sanker!

Fryd, ved Godheds aabne Favn,
Blomstrer sødt i Dine Skygger!
Rigdom er ei Lykkens Havn —
Kun ved Dyd Du Borgen bygger.

Naar i Modgangs tunge Kaar
Hjertets bittre Taare rinder,
Og Du smilende fremstaaer,
Vi en blid Erstatning finder.

Du os leder over Tid
Ved Din Aand, lig Trostens Stjerne
Paa sin Himmel huld og blid,
Stedse nær, selv i det Fjerne.

Venskab! skjønne Himmelbrud!
Du i Døden mig besjeler!
Naar mit Livslys slukkes ud,
Jeg ved Dig for Gud nedknæler!

J. M. Abildgaard.

Over en Kilde.

Kom Vandrer! til Nøisomhed vinker jeg Dig;
Nyd Herthas de lædskende Draaber hos mig!
Trindt om mig Naturen sig fryder;
Saa rolig og blidelig risler jeg ned
I Dalen blandt Blomster til smilende Fred! —
Her Venskab Dig Bægeret byder!

J. M. Abildgaard.

Skrivelse fra Kammerjunker og Lieutenant de Blaire til Lieutenant v. Vindsack.

Min agtværdigste og høist spydigste Medkriger og Commilito!

Først og fremmest, forend jeg gaaer over til at besvare Dit eccentriskt geniale Brev, maa jeg gjøre Dig opmærksom paa den uhyre rasende og umaneerligt excentriske Distractionsfeil, som vi Begge have begaaet. Det er vor megen Lærdom, som haver gjort os galne, som Paulus siger, om jeg kan huske min Theologi rigtigen, som jeg lærte paa Academiet. Kan Du gjøre Dig et Begreb om Tingen? Jeg gaaer hen og kalder Dig i Overskriften til mit Brev saaledes, som det staaer trykt i „Skilderiet", von Vind! Gud skee Lov og ævig Tak, som man sagde i gamle Dage, at jeg dog satte Dit rigtige Navn paa Udskriften! Ellers havde Adressen gaaen feil af sin Bestemmelses Opnaaelse. Kanst Du gjøre Dig et Begreb om Tingen? Og Du, min Broer! — nei! nu kan jeg ikke bare mig for at lee ganske høit — gaaer saa ganske ind i mine Distractionsideer, at Du i Dit Svar til mig kalder Dig selv 4 Gange v. Vind, og 2 Gange Carl v. Vind! Kan Du gjøre Dig et Begreb om Tingene i Verden? Er det ikke mageløst? At jeg begik den Skrivfeiler, at skrive Vind for Vindsack, det var galt nok; men, at Du selv, som veed, at Du er døbt Marcolfus Chilian v. Vindsack, gaaer hen, og giver Dig selv en anden Benævnelse, det er, paa Ære! Distractionens Eccentricitæt i høieste Potens! Det er den ravsplitterpinegaleste Skrivfeiler 6 Gange i 6 Aandedræt. Er det ikke mere, end mageløst i denne sublunariske Verden, som de lærde Studenter, eller Studentere, siger, eller sige? Kan Du see, jeg kan skrive efter alle Årtographier? Jeg går åver med Årene i enhver årtografisk Ide med mine Tankers Arme. Kan Du forstaae det? Det er deels efter den raske (jeg mener Prof. Rasks), og deels efter Candidat Erichsens Maneer eller Maner for nogle Maanedner siden. Du kan vist ikke forstaae det? Jeg skal oversætte det nye Sprog for Dig. Jeg mener, som saa: „Jeg gaaer over med Aarene i

enhver orthographisk Idee med mine Tankers Armee." — Naa, min Broer! lad os aldrig begaae en saadan Skrivfeiler mere! Vi kunde ellers skaffe os selv og „Skilderiets" Redacteur en Proceß paa Halsen med Verdens 4 Vinde og alle Compasstregerne, saa Du kunde komme til at ligge i Kattegattet, og Redacteuren og jeg i gammel Strand eller Østersøen ved Øresund, naar Vindene og Stregerne toge fat i os.

Naa! nu er min Indgang forbi. Nu skal jeg besvare Dit Brev. Allerførst Tak, i tusinde Gange Millioner Tak for den deilige Sorte! Hun er, paa Ære! capital. Jeg rider hver Dag paa hende gennem Østergade og paa Volden. Igaar stænkede hun en Comptoirhest over, og iforgaars havde jeg nær redet en Capitalist overende med hende. Det skader dem ikke noget. Hvorfor gaae de saa nær en Rytter? De vil have i Bladene, at man skal ride om Morgenen paa Volden, naar der er faa Mennesker der. Gud bevare's! saa ligger jeg jo i Sengen, og udhviler mig efter Strabatser ved Exercitsen, Spadsering og Studering. Sommetider maa man jo ogsaa exercere om Morgenen. Nei, pyt! Det blier der ikke Noget af. Min Fader skal nok lære dem Justits. — Hør! een Ting skal jeg ellers bede Dig om alvorligen og høist godhedsfuldt, min vittige Vindsack! — at Du nemligen ikke er saa spydig i Dine Breve. Disse idelige Gjentagelser af Blæredreng, Blærefyr, Blæremand, og Snak om literair Dagdriver, o. s. v. de piquere, de frappere for meget. Man maa ikke drive Gæk med Navne. „Saadant Vrængeri paa Parnasset passer sig kun for Gadedrenge", skal Søren Hempel engang i gamle Dage have sagt til den salig Baggehund. Forstaaer Du mig, Vindsack?! Det er godhedsfuldt, det er venskabeligt meent! Det er conditia sine quo non for vort Venskab. Saa Meget husker jeg jeg endnu af det Latinske af de 3 Capitler i Chabrias, som jeg læste i Cornelii Nepotis paa Academiet. Det forstaaer sig, Du er uhyre vittig; den, der negter det, giver jeg en paa Øret extempora; og Du forbinder dermed en Grundighed, som er en Raritæt paa Jorden; den, der negter det, fordrer jeg strax ud; men — Du maa ingen spydig Vindsack være mod Din Blære! Forstaaer Du mig? Husk det, paa Ære! Basta!

Den Ros, Du tildeler mig, den kildrer mig, den smigrer mit Hjerte og mine Ørne, og det især, da jeg veed, den kommer fra et adeligt og oprigtigt Gemyt. Jeg skal ikke negte, at jeg er en lille Smule forfængelig! det er det, der holder Livet i mig. Jeg stræber efter et Ideal; det gjør jeg til mit Idol, og derfor bliver jeg altid noget Stort. — Du spørger, om jeg har havt nogen Dueller, siden jeg har saamange Dameinclinationer. Aa, en 5 a 6 Stykker om Maaneden har jeg gerne. En af disse nichtswürdige Bürgerleute, som havde den fortvivlede Idee, at ville ridiculere mig — mig, betænk engang! mig, en af Kjøbenhavns bedste Blærer! — ude i Monigattis Pavillon, fordi jeg tog Feil af en Adagio og Andante, ridsede jeg lidt i Armen i Onsdags; en lille bitte Søofficier, som var oppe hos Pedrins i Fredags, og som paastod, at hans Camarader, samt Artolleri- og Ingenieurofficiererne vare langt klogtigere og mere dannede, end Infanteristerne og Cavalleristerne, fordrede jeg ud paa Pistoler, og sveed hans lille Øretip ganske net — ganske net! Min gamle, vittige og grundige Grampapa fordrede mig ogsaa ud forleden. Det var, paa Ære! ogsaa en ganske morsom Geschichte. Jeg kommer tilfældigviis en Aften ind i den jydske Club, og, da jeg havde spilt to Partier Billard, og vundet et Par hundrede Solvdalere — for jeg spiller altid om Sølv, altid uhyre høit, og er altid umaneerligen heldig, og desuden en genifuld Spiller, gik jeg ind i Conversationsværelset, og der traf jeg min gamle Grampapa, som jeg strax caramboleredе med mine genialske Indfald, og jeg gjorde virkeligen en racro eller Griis af ham, det vil sige, at jeg ved Stød af min Vittigheds Queue eller Hale var uformodenligen lykkelig at overvinde ham i Genialitæt. Nu vilde han bricolere min Vittigheds Bal og søge at faae den hen i et Hul — men det lykkedes ham ikke. Det er dog, paa Ære! høist mærkeligt. Han var vred, og jeg kunde ikke faae ham god igjen. Jeg vilde passiare med ham; jeg vilde spase med ham; jeg overvældede ham med Sottiser og gediegne Indfald, med Ordspil og excentriske Betiser under Vittighedernes Kathegori; endeligen siger jeg til ham: „Min Lauras Taille er smallere, end Grammamas." Det sagde jeg nu bare for Løier. Men han bliver, paa Ære! ganske vred, saa vred, som en Tysker, og den gamle Kammerjunker bliver rød lige til Kammen i Hovedet, saa rød, som en Tyrk. Han fordrer mig ud paa Pistoler. Kan Du imaginere Dig et tænkeligt Begreb i Tankernes og Grundideernes Verden? Jeg vil have, at vi først skulle maale vore Kæresters Tailler. Han vil ingen Raison høre. Naa, enfin! jeg lader et Par Pistoler — men med løst Krud, min Broer! Vi gaae ud i Gaarden; han fyrer, og jeg staaer, som en Helt, ganske skudfri; jeg skyder, og — han falder om paa Brostenene af Forskrækkelse, betænk bare! for løst Krud. Var det ikke en ypperlig Grundidee af mig? Han kom da ingen Skade til, den gode, gamle, skikkelige Mand! Det var det Bedste ved Legen. Undtagen, at han skrabede Huden af sin Næsetip, som jeg strax labsalvede med lidt Lysetælle. Og, da vi saa kom hjem, og skulde maale Taillerne, saa havde jeg dog Ret. Jo, min Laura har en nydelig Taille af Naturen, som hun selv siger, og tillige bærer hun altid af Sundhedscollegiets elastiske Snørliv.

Din Fortælling om den Duel, Du har havt, min sødeste Vindsack! med Magister Djævelsblære, og Din Geschichte om den grammatikalske Lieutenant, den er, paa Ære! kostelig. Og nu den Maade, hvorpaa Du fortæller den, den er nu saa overordenligen god. Naar Du kommer over til mig til min Formæling, maa Du endeligen fortælle mig den igjen med Din ypperlige Mimik og Dit excellente Organ. Naar Du kommer over til os, skal Du høre noget ganske Nyt. Alle vore Gadedrenge jodle nu ganske mæsterligen, ja! meget bedre, end Tyrolerne. Naar jeg saadan sidder og skriver et Brev til Dig, som per exemple nu i dette Moment, saa forsikrer jeg Dig, det er ordenligen en sand Vederqvægelse for mig, at høre de smaae, dannede og velopdragne Purke jodle for mine Ørne; det giver mig, paa Ære! Ideer; det begeistrer eller gudbesjæler mig, som, den poetiske Skilderimand vil have, det skal hedde. Jeg er den Første, som har optaget det Ord efter ham. Du taler om, at jeg skulde modtage Honorarium af Redacteuren! Nei, min Broer! Honneuren, det er mit Honorarium. En Blære lever af Ære! Hvad

er det for væsenlige, excentriske Modalitæts-Ideer, Du har faaet? Det er nok Champagnervinens Druesaft, som har givet Dine Ideer Centrifugalkraft, min gode Vindsack!

Tag Du Frøken Seifenblase, min godeste Broer! For, lugter jeg Lunten rigtigen, saa løber den sorte Kjole af med Frøken Spas. Ja vist er Du pfiffig. Du borde paa Ære! være Finants- eller Justitsminister. Dersom jeg bliver Repræsentant, saa skal jeg foreslaae Dig som Krigsminister. — Jeg var da oppe i Athenaeum forleden Dag, og der spurgte jeg, efter Dit Ønske, Rasmus Müller om, hvad han syntes om Din Moralphilosophi i Duelvæsenet. „Det er Galimathias!" svarte han mig. I Fredags var jeg ude paa Skydebanen, for at see Prof. Hetsch gjøres til Konge, og der møder jeg Jens Møller, og jeg gjør ham det samme Spørgsmaal, hvorpaa han svarer mig ganske stolt og koldt: „Det er Galimathias!" Dagen efter, da vi endeligen vare saa lykkelige at faae en rasende Hede, gaaer jeg ud, for at bade mig i det store Badehuus, og der er jeg saa heldig, at løbe Poul Møller paa Ærmet, og at forelægge ham den samme Qvæstion, og han svarer, min Gud og Fader! „Det er Satire!" Jeg indhenter nogle Dage efter hele det theologiske Facultæts Responsorium eller Moratorium, og siden det philosophiske; de Første ere enige med Jens, og de Sidste med Poul. Der kan Du nu see, hvad for Theologi og Philosophi vi have i Sjælland. Krigsministeren vilde hverken give Dig Ret eller Uret. Den Eneste, som ganske og aldeles underskrev Din Maxime, at „Moralitæten gaaer ad Hekkenfelt til, hvor en raffineret point d'honneur ikke er coutume og grande mode," det var — Commandeersergeanten ved mit Regiment. Bliver jeg Repræsentant, og bliver der et Universitæt oprettet i Aarhuus, som der blev talt meget stærkt om paa Paraden idag, saa skal jeg foreslaae Dig til at være Moralphilosoph.

Det smigrer mig ganske excentriskt, at Nielsen har leet ad mig og applauderet mig. Jeg mødte igaar Arnesen paa Østergade, og han lovede mig, at han vilde omarbeide mig i „Mødet paa Lange Linie", for at gjøre mig mere piquant efter Livet, og jeg har idag indgivet en Ansøgning til Theaterdirectionen, om jeg maa faae Lov til at spille mig selv i det Stykke til Vinter, som Gæsterolle. Arnesen har Intet imod det, og Phister ikke heller. Paa Mandag begynder Arnesen med min Omarbeidelse. De sige i Byen, at Overskou arbeider paa en Vaudeville, som skal hedde Blairelivet. Den kunde jeg ogsaa gerne tage en Gæsterolle i, for jeg synger deiligt, og, hvad der er mærkeligt, baade Tenor og Bas, Alt og Sopran, og jeg fistulerer ganske mæsterligen, ligesom en Vægterpibe. — Gjorde jeg fiasco i Declamation paa Academiet? Hvor kan Du nu sige saadant Noget? Jeg havde jo altid mg. Det kan Du see i min Charakterbog. Du maa ikke være grov og kalde mig en Ignorant. Nok Venskab, men ingen Gemeenskab. — Vil Du værsko og være en Smule ordenlig? Hvad er nu det for nogle løgnagtige Historier om mig og mine Forældre, Du har ladet Djævelsblære binde Dig paa Ærmet? Ligesaa vist, som han er Løgnens Justitiarius, ligesaa vist er min Fader den ædrueligste Mand i hele Sjælland, og min Moder ogsaa, og jeg veed med mig selv, at jeg drikker aldrig over Tørsten, men altid til Maade. Jeg har et godt Samvid, det er min Charakters Livvagt, og et smukt, hvidt og rødt Ansigt, som viser, at jeg ingen Dranker er. Det maae være Capitaine Flod, han har taget Feil af. Han er rigtigt nok ikke rødblisset for sine Dyders Skyld.

Dine Hilsener har jeg aflagt paa behørige Steder. Jeg skal hilse Dig saa kærligt og venskabeligt fra Grampapa, og takke for Lovtalen, og ligesaa fra Arnesen, Phister og Md. Foltmar. Jeg sender Dig herved en Flaske af hendes Eau de Blaire. Det er 2 Mark 4 Sk. rede Sølv. Det kan gerne være, at Dr. Blase er en Qvaksalver, skjøndt han har Graden; men nu vil han begynde at curere Heste og Mennesker efter Homoiopathien; saa gaaer det nok bedre for ham. Det maa ellers være en vanskelig Kunst, den Medicin! Blase har i 14 Dage cureret en Pige for Vatersot, og igaar opdager han først, at hun er syg af Frugtsommelighed. Er det ikke betydningsfuldt? Hvad er Grundideen der?

Tak skal Du have, min gode Vindsack! for den Næse, Du giver mig. Det Bedste er, at

jeg kan give Dig To igjen; for det hedder hverken Postscrift eller Postescrift, men Postscriptum (Efterscrivt); det har Candidat Lustig lært mig, som nyligen har været oppe til Attestadsen, og det hedder heller ikke post literum, men post literam, min hoilærte Lieutenant! Det har ogsaa Lustig lært mig. — Jeg kender ikke Generalpostdirectionens Grundideer; derfor kan jeg heller ikke sige Dig, hvad Vomitivet er til, at „Skilderiet" ikke maa sendes med Pakkeposten. — Du vakler, Du vakler, min Broer! Først troer Du, at Phister og Arnesen, og siden, at jeg selv har skrevet Brevet. Nei, jeg har, paa Ære! skrevet det selv; men det er ingen J'aideuvre, som Du kalder det, Du hoilærte Lieutenant! men et chef d'oeuvre (Mæsterstykke). Lærer Du ikke at skrive bedre Fransk og Latin, saa bliver Du aldrig Kammerjunker. Nr. 59 af Skilderiet sender jeg Dig herved, efter Din Begæring. — Du er nu saa forbandet blodgærrig, og vil have Krig imellem Landsmænd paa begge Sider. Fy, skamme Dig maa Du! Kan Du ikke gaae i portugisisk Tjeneste? Eller bie lidt! Der bliver nok Krig til Efteraaret i Tykkland, naar de Liberale reise sig paa Bagbenene over Protocollen. Jeg kan nok lide at see Blod; men det maa være Forsvarsblod, ikke Erobringsblod. Forstaaer Du mig? Jeg har nu min egen originale Skrivemaade, ligesom Tyge Rothe og Jean Paul. Jeg er undertiden ligesaa kraftcompact, som Kant. Du med Din tosfede Kærlighed til Blod og Din kloge Patriotissimus! Hvor kan nu de to Ting forenes? — Ja, kan min almægtige Fader og jeg ikke faae Dig gjort til Krigsminister eller Moralphilosoph, ifald Du har Lyst, (maaskee Du vil være begge Dele paa een Gang? det lod sig maaskee ogsaa gjøre), saa skal jeg nok gjøre mit Bedste til, at Du bliver Repræsentant for Cavallerilieutenanterne; men skriv, for Guds og Kritikens Skyld, ikke „de provençalske Stænder;" men „Provincialstænderne!" Det er dog alt for galt!

Nu maa jeg fortælle Dig til Slutningen nogle kobenhavnske Nyheder. — Man taler meget stærkt om, at vi skulle have en ny militair criminel Lovbog; det har saagar staaet i Børsenhalle og Correspondenten. Efter den skulle Soldaterne inddeles i 2 Classer, moralske og umoralske; ved de Moralske forstaaes de, som ere saa gode, at de ikke maae faae Fugtel og Stokkeprygl, og ved de Umoralske de, som ere saa slette, at man ikke kan tæmme dem en Smule uden ved saadanne Manerer. Spidsrodsstraffen skal ogsaa afskaffes. Er det ikke forskrækkeligt? Det gjør mig ordenligen uhyre ondt. Men man maa ikke lade sig mærke dermed i vor humane Tidsalder. Alting skal nu være saa grueligt liberalt! Naa enfin! lad gaae! Man maa jo synge med de Fugle, man er iblandt, naar man ikke vil prostituere sig og komme paa Hovedvagten, eller kanskee sig paa Fæstningen. — Vi have nu faaet en „Philosophies Philosophi, som Ledetraad ved Forelæsninger paa den militaire Hoischole af Prof. J. L. Heiberg." Det er et ganske ypperligt Verk. Jeg har rigtigt nok ikke læst det; men jeg kan begribe, at det er et chef d'oeuvre, siden „Kbhvnsposten" har rost nogle Aphorismer deraf ironiskt, og den berømte Ole Peersen alvorligen i „Skilderiet." Du vil ogsaa af mit philosophiske Sprog i dette Brev see, at jeg har baade læst og forstaaet disse Aphorismer tilbunds. Nu ville naturligviis alle Officiererne blive Philosopher. Jeg gaaer nu ikke paa Hoischolen (thi det er jeg for klog og for gammel til); men jeg vil dog klemme ret paa Philosophien nu. Jeg maa see, at jeg faaer Fingre i den Bog i Athenaeum, især, formedelst at der er en lærerig Beskrivelse deri over Hazardspillene. Jeg tænker dog nok, at, naar jeg giver Heiberg 1 Specie for Timen, og tager en Time hos ham hver Dag i Philosophi og Poesi, saa tænker jeg dog nok, at jeg kan blive ligesaa udmærket en Philosoph og Poet, som han (og lidt meer maaskee til), i et Aars Tid. Hvad mener Du? — Du kan troe, jeg læser uhyre meget i denne Tid i alle mulige Fag, bare for at blive alsidig og liberal; for det er nu den høieste Mode. Ensidighed og Servilitæt, det er nu ganske gammeldags. Men det Værste er, at jeg har saadan en Ulykke med at forstaae og huske, hvad jeg læser. Der er et reent Hvirvar i min Hjerne. Hovedpine har jeg nu

hver Dag. Jeg har læst Alt, hvad der er skrevet om Land- og Somagten, og om Provincialstænderne, alle Lindbergs og Winthers Skrivter o. s. v. o. s. v. i Uendeligheds Uendelighed. Lindbergs Skrivter have nu især interesseret mig meget. Det er en meget dygtig Mand. Sommetider har jeg rigtigt nok sagt ved mig selv: „Nu har Lindberg Ret!" og til andre Tider: „Nu har Visby Ret!" Jeg gad dog vide, hvem af dem, der vinder. Lindbergs sidste Indlæg har gjort et betydeligt Indtryk paa mig. Nu troer jeg bestemt, at han vinder. Hvad mener Du? — Her er en Nordmand, som i „den danske Bies" Oxehoved har villet slaae sig til Ridder paa Danmark; men Du kan troe, der ere tre à fire Poeter og een Prosaist, som have redet Ridderen dygtigen tilvands. Og Maribo med det vittige Oxehoved og den flittige Bi, som giver Bladet ud, og sætter saa Meget over, og som desuden er Scholemæster for de smaae Kræmmer- og Kobmandsdrenge i sin mercantilske Pogeschole, — ham have de givet en Toraf i „Dagen," fordi han vilde indplante Born og Voxne i Kobenhavn og Danmark saadan en Defect paa Patriotissimus, Antiparti mod Alt, hvad der er Dansk, og Prædilex eller Faarekærlighed for det Norske! Er det ikke hoist mærkeligt og magelost? Kanst Du gjore Dig et Begreb om Tingenes Virkelighed og Grundtheoriernes væsenlige Modalitæt i den mulige Verdens Kraftytringer, naar Livet gaaer tilbage til den Grund, hvoraf det kom, Dannemand af en Vindsack?! Er jeg ikke meer, end heibergsk? Det er jo sandt nok, at Danmark er et vandigt og vindigt Land, og at vi ingen constante Sommere har, og gerne daarlige Vintre og nogle vandede Poeter, men hvad har Norge at prale af? Sine Klipper og sit Storthing og sin Trykkefrihed, sine Bergefisk, og en stor Poet, som hedder Svag eller Schwach, og saa Bjerregaard, og den ultraliberale Wergeland. See! det er det Hele. Vi derimod, vi have Korn og Qvæg og Blomster, og en god Konge, og Ohlenschlæger og Heiberg, og Christian Winther, og Andersen og Hansen og min egen lille sode Arnesen og Phister og Nielsen, og saa — Vindsackernes og Blærernes beromte Familie. Kan den norske Pralhals forlange Mere? — Den 13de August venter jeg at see Dig ved min Formæling, min sode Marcolfus Chilian v. Vindsack!

Evigen Din,
F. F. F. de Blære.

Udenpaa Brevet:
Hermed folger en Flaske Eau de Blaire og Nr. 59 af „A. Sk. a. K."

Postscriptum. Her gaae saa mange Rygter i denne Tid, og knap og nap, om man kan troe det Halve; men naar der gaaer saa megen Rog af en Brand, maa der dog være Ild i den. De sige, at Lindberg skal være Repræsentant for Hyperorthodoxerne, Jens Moller for Orthodoxerne, Clausen og Visby for Heterodoxerne, eller de falske Lærere, og Olrik og Arent Aschlund for Gronlænderne. — Nu raaber Manden paa Gaden: „Her er Kæmper for Kanarifugle! Her er Kæmper!" Er det ikke uhyre naragtigt, Du?! Kæmper i det lille Danmark? den norske Poet, jeg talte for om, kalder Norge „Kæmpevældets Vugge." Nu kan han hore, at vi have ogsaa Kæmper. Det er Froer, Du! store Froer, som Kanarifuglene spise. Er det ikke mærkeligt, Du?! See! saadanne trivielle Smaating, saadanne gediegne Vittigheder af mig selv, de more mig de interessere mig i Grunden mere, end den stænderske Forfatning, der snart skal lobe af Stabelen. Er det ikke meer, end mærkeligt? De sige, at Baron Kis skal være Repræsentant for de danske Studenter, og Grampapa for den 1ste Afdeling af Kammerjunkerne. Det Sidste er mere sandsynligt, i mine ringe Tanker, end det Forste. Jeg bliver nok selv Repræsentant for 2den Afdeling. Man taler ogsaa meget stærkt om, at Arbeidshusenes Tal skal indskrænkes, og Vertshusenes foroges. Det blev paastaaet paa Paraden idag. Der sagde de ogsaa, at Knirsch og Mini skulle være Repræsentanter, og Madamerne Lardelli og Lüdicke Repræsentantinder for det hele Restaurationsvæsen, fra det Allerstorste til det Allermindste. Man siger ogsaa, at Winther skal komme i Mangors Sted ved Fattigvæsenet, og Mangor i Winthers Sted ved Raquetten. Dersom de Fattige vinde, saa taber vist Raquetten. Men Alting er underkastet Changement og

Revolution i denne Verden. God Nat, min Broer! Nu kommer den danske Morpheus eller Ole Lukoie over mig. Evigen Din,

F. F. F. de Blære.

Andet Postscriptum. I dette hellige Dieblik seer jeg af Adresseavisen, at vi skulle have Væddeløb i September paa Nørrefælled. Nu er Ole Lukoie forbi. At jeg er ganske ellevild af Glæde, kan Du begribe. Naar Du nu kommer over til mig den 13de August, saa bliver Du hos mig, til Væddeløbene ere forbi. Ikke sandt, min Broer?! Hvor vi skulle os med Hestene more, og for Damernes Dine gjøre furore! Kan Du see, jeg er begeistret? Jeg er ganske poetisk. Er jeg ikke meer, end overskousk og jacksbearsk? Jeg er tout à fait mixbearsk! Jeg er gal, bestemt gal! Jeg faaer næppe et Die lukket i Nat. God Nat, Perleven!

Evigen Din evige

F. F. F. de Blære.

Tyrken i Italien.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Den Elskov, som fylder Qvindehjertet med saadan Kraft og saadant Mod, forglemmer dog ofte, at dysse Vægternes Aarvaagenhed i Søvn. Ved Foden af Stigen fandt Catarina Signor, men i Hænderne paa adskillige Soldater, som Familien havde stillet paa Udkig, at Elskovsguden ikke skulde føre hende bort over Haugemuren. Den unge Dragonlieutenant larmede og rasede og truede, at rykke ind i Villaen med sit hele Regiment; den unge Catarina græd, vreed de hvideste Hænder af Verden, og blev baaren bort i Besvimelse. Hele Natten igennem stod Vagten rundt omkring Villaen, og Marchesen var bereedt til at modtage Bruden ved Dagens Frembrud. De gamle Brudgommes Utaalmodighed er saa stor, at den er bleven til et Ordsprog; de synes at føle, at de ingen Tid have at spilde. Saaledes kom ogsaa denne 65aarige Marchese, med sine Slægtninger og en Mængde Tjenere i pragtfulde Equipager, længe, forend Domkirkens Klokker begyndte at ringe, eller Erkebispen havde læst Avisen. I Grev' Villa Rosalas Huus var man næppe munter; dog blev Marchesen modtagen med al den Hjertelighed, som en Fader kan føle for en Svigersøn, der bringer en halv Million Ducater ind i Familien, og giver den Haab om, at ville forsørge alle dens Sønner og Døttre.

Greven begav sig ind i den yndige Bruds Sovekammer; men det varede længe, inden han kom igjen — Marchesen blev utaalmodig, og sendte Bud efter Greven. Endeligen kom han, men med et Ansigt, der var saa blegt, som, havde man bebudet et Jordskælv, eller, den hellige Januariusses Blod ikke villet flyde — Bruden var ikke at finde. Man kaldte paa Vagterne — Alle forbausedes. Siden den unge Dragonlieutenant blev greben, havde de intet andet menneskeligt Væsen seet gaae ind i Huset, end Marchesens Adjutant, som overbragte Hans Excellences Brudegaver, og, efter faa Minuter, igjen gik alene bort. Hemmeligheden blev derved ikke opklaret. Marchesen havde sendt sin Adjutant med Foræringerne; de vare blevne afleverede, og Adjutanten stod nu ved Siden af Marchesen. Hvad var der at gjøre? Man lod Vognen vende, og Marchesen bortfjernede sig, for at blive udleet paa Gaderne, og Familien, Villa Rosalas Luftcasteller vare og bleve — Vind.

Men Marchesen havde endnu ikke sluttet sin Regning med Skæbnen. I sin Ærgrelse fordrede han de Juveler tilbage, som han havde skænket Catarina, og lagt paa hendes Toilettebord; thi Saltsumpenes Eier elskede Penge, som alle de, der have Mere deraf, end de nogensinde ville bruge, og, havde man, efter at den første Ærgrelse var bortvegen, kunnet see i hans Hjerte, saa vilde man have fundet, at han, i det Hele taget, aldeles ikke var utilfreds med sit Giftermaals Mislykkelse; thi vel havde han mistet en yndig Kone, men han var jo ogsaa undsluppen fra alle de Udgivter, saadant et Væsen medfører.

Men Palermo var nu ikke mere noget Sted for ham; han ilede til Catania, og, da han fra den høie Vei lod sine Blik glide hen over sine, i uhyre Vidde udstrakte, Saltsumpe, jublede han over

den halve Million, som han allerede, uden en Marchese, havde faaet i Indtægt af dem.

Veien fordyber sig i ringe Afstand fra Staden til en lille Skovdal, som gennemstrømmes af en udyb Flod; Dagen var heed, og Kuskene holdt noget stille, for at vande Hestene. Marchesen var falden i en blid Slummer, da et Skud sønderslog Glasset ovenover hans Hoved, og skræmmede ham op af en herlig Drøm, hvori han havde seet sig selv, som Mexicos Vicekonge, og holdt sit Indtog over en, med Dollars og Ducater brolagt, Gade.

Han vaagnede i en ny Verden; ikke en Sjæl var at see; tre af hans Heste græssede ved Strandbredden, og een laa i Vandet, og afkølede sig; men Kusken, Tjeneren, kort sagt, ethvert menneskeligt Væsen af det Douzin, som havde ledsaget ham, var forsvundet. Dog, og Herr' Marchesen aabnede sine Øine noget mere, fandt han Spor af jordiske Besøgere; thi hans Kofferter vare skaarne af Vognen, og hans lille Juvelcasse, hans Pung, hans Uhr og hans Brevtaske vare forsvundne. Solen gik allerede ned; om en halv Time vilde Dalen være saa mørk, som ved Midnat, og Plyndringens Gøglespil kunde ende, som et Sørgespil, med den Slutning, at den gammelt-adelige Herr' Marchese blev sendt ind i Evigheden. Den ædle Herre gjorde strax Anstalter, som egnede sig til at afvende denne Ulykke fra Verden. At spænde Hestene for Vognen — derpaa tænkte han slet ikke; thi, at faae fat paa dem, syntes ham en Umulighed; men gaae kunde han endnu, og saaledes begav han sig da strax paa Veien til Catania. Natten faldt allerede paa, da han betraadte sine elskede Sumpe, og for første Gang i hans Liv syntes de ham at være utaaleligen lange og frygteligen øde; deres Pestlugt opsteg trindt om ham, og det faldt ham ind, at man vist kunde vinde Penge paa en, om just ikke, mere vellugtende, saa dog mindre stinkende Maade. Han naaede Catania ved Midnat, efter en Spadseretour, som han ansaae for sin Sidste, og efter sex Timers Omflakken i denne Vildgang af Sand, Salt og Vand.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— I Danmark dyrkes, som bekendt, ingen Citroner. Aarsagen er, at der ikke haves Presse-Frihed. Vi Danske vide imidlertid altid at behjælpe os, og bide i det sure Æble. (D. D. B.)

— En Marquis fik engang Stokkeprygl, men udfordrede ikke Fornærmeren. „Hvorledes kan den Mand dog lade Sligt sidde paa sig?" spørgte man i denne Anledning i et Selskab. „Han er saa klog," svarte den vittige Skuespillerinde Arnault, „at han aldrig bekymrer sig om, hvad der passerer paa hans Bag."

(Simplex).

— „Wissen Sie was Neues?" sagde en Hertug af Würtemberg, som havde faaet et lille Anfald af Syphilis for mange, forskrækkeligen mange Aar siden, en Dag til sin Barberer eller Haarskærer under Ansigts- eller Haar-Operationen, „Nichts Anders, Ihro Durchlauchtigkeit!" svarte Kunstneren, „als, daß die Franzosen sind in Würtemberg eingerückt." (Simplex).

— Det er intet Under — bemærker et engelskt Blad meget vittigt — at Recensenterne kunne tale om saa mange Ting i eet Aandedrag; thi en Recensent maa have en meget god Lunge. For det Første har en saadan Herre intet Hjerte; han maa altsaa, efter Anatomiens Regler, have en desstørre Lunge. En ægte Kritiker har fremdeles koldt, hvidt Blod; thi han kan hverken blive hidsig, eller rødme; han gjør (hos Publicum) ingen stærk Bevægelse; han forkøler sig aldrig; thi han dreier Kappen efter Vinden; han danser smukt langsomt efter Andres Pibe, kan ikke ret fordrage det Aandige, og elsker heller intet Berusende, uden Forfængeligheden. Men han har ogsaa en god Lunge nødig: thi han maa ofte støde i Trompeten, og taler for det Meste hen i Veir og Vind. (N. M. f. M). (At Talen er her kun om Literaturens efæssiske og carstensenske Tropper og Ledermanner, er begribeligt.)

(Simplex).

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 63. Tirsdagen den 7 August 1832

†

Eilert Peter von Tscherning.

(1766 — 1832 — 66.)

En Pen var i Din Haand et mægtigt Sværd,
Sværdfegeren et ædelt, aandrigt Frimod,
Som skærped det paa Sandheds Hvæssesteen,
Og Du var Sandheds kloge, raske Kæmper.
I Fordoms Steenblok hugged Du Dit Glavind,
Og Viddets Lynglimt funkled' ved Dit Hug.
Galæblerne forvandlede Din Pen
Til Vids og Sandheds bittersøde Frugter,
Den kaldte Blomster frem i golde Ørk,
Og gjorde Plantelivet skønt og frodigt
I Vidskabs Lund ved Lunets Qvægedrik.
Du haded' Smiger, Hykleri og Kryben,
Som Praleri og Vind og aandstomt Bram,
Som Flitterstadsens Glans og Dingeldang,
Som Rang- og Titelsygens Mangleverk.
Kun Stoffets Hylster var Dig Uniformen,
Og Epauletter, Fjerbusk, Knæbelsbart
I Dine Øine kun æsthetisk Prunk.
Du agted' ikkun Hjertets, Aandens Adel;
Den Aand- og Hjertelsøses Ordensstjerne
Du kaldte en Satire paa hans Værd,
Og tugted' med Din Svøbe Dumhed, Ondskab,
Ime'ns Du nikked' skelmsk ad Dosmeren,
Og gik uændset Nidingen forbi.
Du var Din Konges Ven; thi Du har sagt
Ham Sandhed tidt; thi Kongen var Din Ven.
Du elsked' ham; thi Du var Danmark tro,
Og Danmark var jo Din og Kongens Moder.
Som kundskabsfuld og nidkær Embedsmand,
Paa Fred'riksverk Du stifted' Dig et Minde,
Du Fred'riks Verk med Længsel saae imøde,
Det Verk, som skal grundlægge Danmarks Lykke,
Hvis Haabet med sit Smiil ei skuffer os.
O, havde Kongen mange Mænd, som Dig,
Der mente ærligt det med ham og Staten,
Og som med Skarpsind, udstrakt Kundskab, Vid
Forente Sandhedskærlighed og Frimod, —
O, da var Danerstaten lykkelig!
Og Danmark har dem — deres Tal er lidet —
Men deres Røst skal tale Friheds Sag;
Thi ædel Frihed er jo Dydens Moder —
Og Danerkongen følger deres Raad.
Du Fred'riks Verk med Længsel saae imøde,
Det varsled' Dig et godt og kraftfuldt Old —
Da lukked' Søvnens Broder Dine Øine.
Nu er Du ikke meer blandt os, Du Ædle!
Din Aand er gangen til de Godes Hjem;
Men Mindet om Dit Frimod lever blandt os.
Hav Tak for hvert et Sandhedsord Du skrev,
For hvert et Lynglimt af Din Vittighed,
Naar Du i Fordoms Steenblok hugged' Sværdet,
For hver Dit rige Humors Qvægedrik,
Som Fama *) og Valkyrien **) os rakte!
Endnu engang hav Tak! Fred med Dit Støv!
Saa hvil da Pen, Du Tschernings Tryllesværd!
Og svæv, Du, Tschernings saliggjorte Aand,
Som Skytsaand, over Danmarks Fred og Frihed!

*) Kobenhavnsposten.

**) Maanedsskriftet af samme Navn.

H. C. W.

Tyrken i Italien.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Denne natlige Tour gav ham en god Lærdom. Intet lader Menneskerne føle alt det Menneskeliges og Jordiskes Forgængelighed og Forfængelighed tydeligere, end Tabet af Penge, og Intet blødgjør Hjertet mere, end Frygten for at blive skudt; Marchesen havde desuden, som mange Ikke-Marcheser, Baroner og Ikke-Baroner, nogle Bebreidelser at gjøre sig selv for mange Ting. I sin Ungdom havde han formælet sig hemmeligen med en calabresisk Venus, en Pige med flammende Öine, et let Sind og et elskende Hjerte, levet et Aar og avlet en Søn med hende, og derpaa erholdt Manfredoniernes Godser og Titler; da han var bleven saa stor en Mand, blev han ogsaa en stor Synder, forlod hemmeligen den skønne Calebraserinde, og fremtraadte i de sicilianske Selskaber, som den rigeste Ungkarl. Hvad Under, at mange Mødre, med mange Døttre, priste ham, som den Klogeste, Bedste og Skønneste i hele Mandfolkeverdenen, og at alle hine Mødres Døttre forelskede sig i ham ved første Öiekast! Men i Sicilien have, som i den øvrige Verden, selve Marcheserne ikke deres Forrettigheder for Intet, og Nogle af disse skarptsynede Pigers Elskere pønsede, i Raseri over den offentlige Spot, som en Mand med en Kurv ikke undgaaer, paa Hevn over den rige og forgudede Aarsag til deres feiltslagne Forhaabninger. To Gange susede Flintekugler gennem Manfredonis Sovekammer, een Gang fik han et Dolkestik ved Udtrædelsen af Operahuset, og han levede i bestandig Helvedsangest for, at blive forgivet af sin egen Kok.

Under saadanne Betingelser, var Triumphlivet for dyrekøbt, og, for at slutte en almindelig Fred, erklærede han endeligen offentligt sin Utilbøielighed til Ægtestanden, flyede for et Par rosenrøde Kinder og Corallæber, som for en Klapperslange, og ofrede sin Aand til Pudsmageri, og sit Legem til Saltsumpene.

Palermitanerne gottede sig høiligen ved hans Æventyr, der, ligesom ved et Trylleri, var blevet almindeligen og med Lynets Hurtighed bekendt; men, da Rygtet ogsaa kom til det tripolitanske Palads, udbrød den hele Hob af blege, tigerskæggede Opiumsædere i den umaadeligste Skoggerlatter. Alvorligheden hos Mahoms Sønner var hidindtil endnu aldrig bleven saaledes rystet; selv Hans Høihed, Hussein Abdallah, lo, og kaldte, da han længtes efter sin Pibe, sin Caffee og sin Secretaire, paa den gule, zitrende Træl: „Yakoub Effendi!" — „Her er jeg" — lød Svaret — „ved Din Thrones Fødder, og længes efter, at kysse Støvet af Din Majestæts Sandaler." Trællen bøiede sin Pande fire Gange mod Gulvet, tre Gange mod Princen, og een Gang mod Mecca. „Hvad det er for nogle Hunde, disse Vantroe!" — vedblev Hans Høihed smilende — „hverken ville de ærligen betale Prisen for en smuk Qvinde, eller forstaae at behandle hende, naar Købet er sluttet. Men — vi maae have Medlidenhed med de Narre; thi de kende Intet til Koranen, blive, ligesom deres Brødre, Hundene, fødte blinde, og lære heller aldrig at see." Han tog en Pung ud af sit Bælte, kastede den paa Gulvet, og sagde: „Giv disse Zecchiner til den ulykkelige Vantro, at han kan købe sig en Kone og verde lykkelig!"

„Verdens Lys!" — genmælede Yakoub — „han er allerede Kummerens Søn, og en Kone vilde være for hans Sjæl, hvad Peberet paa Öerne i det gule Hav er for dens Fødder, som har erholdt Bastonnaden. Desuden indeholder Pungen ogsaa kun 1000 Zecchiner. Tør Din Træl tale Sandheden, førend han døer?"

„Tael, Effendi!" — svarte Hans Høihed — „men fat Dig i Korthed!"

„Prisen for den Skønneste af de Skønne i min Beherskers Land vilde ikke være tilstrækkelig, til at købe Klæder og Naalepuder til de Vantroes Døttre. De forøde i een Uge i Sminke til deres Kinder, i Lokker til deres Pander, og i Kamme til deres Lokker Mere, end et heelt Harem koster."

Hans Høihed forbausedes derover, og takkede Propheten, fordi han ikke var fød i det Land, hvor Lokker og Kamme ere saa væsenligt nødvendige, og Sminken er saa dyr. „Men, tag denne Pung!" — vedblev han — „de Mægtiges Gaver maae ikke komme til dem paa anden Maade, end i Tak, som skrevet staaer i Bøgernes Bog, og uddeel Pengene blandt Folket!" Pungen blev altsaa baaren bort, — Secretairen tog ikke Mere, end $\frac{3}{4}$, af Indhol-

det for sin Umag, — gav de Fattige det Øvrige, og modtog derfor titusinde Velsignelser til Hans Høihed af alle Stadens Tiggere. Aldrig havde en Mand været mere yndet i Palermo.

Men den offentlige Glæde skulde snart vige for Sorgen. Man mærkede en usædvanlig Allarm i Hans Høiheds Palads; man lagde Seletøi paa Hestene, man leiede Muuldyr, og man meldte endeligen Vicekongen formeligen Gesandtskabets Opbrud. Intet kunde overgaae den høitadelige Spaniers Beklagelse; thi hans egne Indkomster havde vundet ved den gavmilde Maurers Udgivter. Gesandtskabets Afreise var en almindelig Ulykke, og, for, om endog kun paa en Uge, at afvende den, indbød Vicekongen Hans Høihed, til endnu at bivaane den udmærket store Kirkehøitid, tre ædle Nonners Indklædelse.

Folket jublede over begge Dele, og skreg: „Viva il grande! — Viva Abdallah! — Vivan gli Moslemani!" (Leve den Store! — Leve Abdallah! Leve Moslemin eller Tyrkerne!). En mahomedansk Missionaire vilde i denne Uge have gjort Vidundere i Palermo.

Endeligen kom den offentlige Glædes længe attraaede Dag; alt ved dens Frembrud trængte hele Stadens Befolkning sig ind i Domkirken. Ingen Bygning paa Jorden kan egne sig bedre til den katholske Troes pragtfulde Ceremonier. Den var bleven bygt af Saracenerne, og i mange Aar havde de forgyldte Vægge og Pillerne af parisk Marmor og af Porphyr givet Gjenlyd af „Allah il Allah! (Gud er stor!); men Grev Rogers Sværd havde uddrevet de Vantroende af den, og i 500 Aar gjentonede, istedetfor „Allah il Allah!", i den pragtfulde Kirke „Maria Santissima! Virgo purissima! — Mater dulcissima! — Dea celcissima! — Ora pro nobis!" — (Helligste Moder! Reneste Jomfru! — Sødeste Moder! — Høieste Gudinde! — Bed for os!). — Nu skulde tre Nonner paa een Gang indvies. De tre yndige, yngste Døttre af de ædle Huse, Leonforte, Montaleone og Pandatari, tre levende Rosenknopper, skulde paa denne Dag, med al deres Skønhed, forplantes i et Kloster; Enhver af dem havde en Elsker, maaskee Flere; men Familernes Ære fordrede det, at overlade Klosteret en Datter, og — hvor ussel Betydning har ikke et Barns Kærlighed ved Siden af Faderens Ære!

Forsamlingen var yderst glimrende og talrig, og ethvert Øieblik forhøiede dens Utaalmodighed. Endeligen slog Klokken Middagstimen, Dørene bleve slagne op, enhver Tilskuer gik paa Taaspidserne, og ethvert Hjerte bankede, fuldt af Forventning. Pludseligen hørte man et Skrig — derpaa fulgte en Lyd af Fodtrin, og derefter Abbedissen ved den hellige Agnes af Spalatros Kloster, med optrukket Slør; hun faldt i Armene — paa den forbausede Ærkebisp. De tre Nonner skulde ikke vorde Nonner — de vare forsvundne; men — hvorledes? og — hvorhen? Det vidste Ingen. Menneskelig Søgen hjalp ikke; de vare hverken i Klosteret, eller i Domkirken. Høitideligheden endte, uden at være begyndt, i almindelig Forvirring. Hele Palermo forargede sig derover, og det især, fordi den store Mahomedaner havde været tilstede der. „Hvad vil han tænke om vor Religion?" spørgte man fra Middag til Midnat under ethvert Tag i Staden.

Men nu traf dem ogsaa den alt bebudede Ulykke, — Hans Høiheds Afreise. Næste Morgen, i Daggry, drog hans Følge gennem Porta Felice, og langs med Foden af Monte Pelegrino, indtil det naaede Krumningen af den Vei, som fører over Den til Messina. Mængden fulgte det, deels af Taknemmelighed, deels af Kedsomhed, og deels for de Penges Skyld, som Hans Høihed, eller Hans Tjenere, undertiden kastede paa Gaden...

(Slutningen følger.)

Kunstudstilling.

1) I Kbhvnsposten, Nr. 135. S. 602 læses Følgende om Magister Lindberg: „Magisteren synes ikke at have betænkt, at han ved at beskylde det theologiske Facultet i Kiel for at have taalt „al Slags Kjætteri" hos sig gjennem hele dette Aarhundrede og længere, har udsat sig for at komme under Generalfiskalens Tiltale, som den, der angriber, ikke enkelte Em-

bedsmænd, men en høi offentlig Autoritet." S. 603 hedder det: „Nu haaber jeg, at Hof- og Stadsrettens Dom snart vil blive fældet. Den vil da formodentlig aabne Øinene paa de Faa, der endnu kunne troe, at det er muligt for Lindberg at vinde den Sag, der er anlagt af Pastor Visby."

2) I samme Numer af ovennævnte Blad S. 606, 2den Sp. hedder det i et Stykke om en feilfuld Udgave af Wessels Skrivter, i Sætterens Anm. til den Feil i 2det Hefte S. 129: „Si rediit ad dominum, quod fuit ante suum (for sic redit etc:)" "Der kan man see, at Rygtet sagde usandt, som fortalte, at en „Scholedreng" var Medlem af Selskabet; thi han havde dog bestemt kunnet rette den Smule Latin," og til Slutningen hedder det; „Samtlige disse Herrer (Selskabet, Hr. Bianco Luno & Schneider, og Hr. Steen) ville nu ogsaa, i Compagnie og Forening, tage sig af Holbergs Comoedier og give os en ny Udgave af dem, formodentlig ligesaa feilfri, som den, der nu sælges os af Wessel." Hvad mon det er for en Wessel, der nu sælger os en Udgave af Holbergs Comoedier? Den Periode er vist ikke skreven af en Scholedreng.

3) I samme Numer af Kbhvnsposten har Forf. af Literair-Noticen i Kbhvnsposten Nr. 130 taget til Gjenmæle imod Herr' G. Gordon Macdougall. Det er, som jeg sagde i Nr. 60, Macduff imod en Sprog-Macbeth. Denne Macduff siger, at den første og oprindelige Betydning af Ordet brutal er „fæisk" ↄ: Adfærd, som passer sig for de ufornuftige Bæster. At han forklarer Adjectivet brutal, ved Substantivet, Adfærd, er meget vakkert. Det Samme er Tilfældet, naar han ikke vil regnes til „de ufornuftige Bæster;" thi et fornuftigt Bæst (ↄ: Dyr) er han unegteligen, efter den første og oprindelige Betydning af Ordet, bestia, ligesaavel som Macdougall og jeg. Vi ere Alle i Grunden Bæster, ligesom alle Eneherskere (Monarcher) ere Tyranner, og alle Regenter (selv de meest indskrænkede) ere Despoter, efter disse Ords første og oprindelige Betydning. De Feil, som denne Scholemæster begik i Nr. 130 af

Kbhvnsposten ved Rettelsen af Macdougalls første Stileprøve, reise sig nu af, „at han ikke selv besørgede Correcturen af sin Notice, følgeligen ikke kan være ansvarlig for de muligen indløbne Feil, og at endeligen, dersom et Par af de i hans Manuskript staaende Udtryk ikke vare, paa en for ham ubegribelig Maade, forandrede i Aftrykket, enten ved Sætterens eller Correcteurens Feil, eller paa anden Maade" (???) — „vilde hans Annonce have været mere oplysende og mere tydelig saavel for Hr. Mac-Dougall selv som ogsaa for Publicum." Dersom nu de 21 udanske Ord og de 26 Interpunctionsfeil, som findes i dette Noticeforfatterens Gjenmæle imod Macdougall, reise sig af de samme Grunde, vilde det være ganske morsomt, ligesom det ogsaa er ret fornøieligt, at see, hvormange Feil en Scholemæster begaaer, naar han skal rette en Scholedrengs Stileprøver.

4) I det 170de Numer af den kbhvnske Adresseavis læses følgende skjønne Digt:

An den Redacteur Hrn. Blaire.

„Dein Pegasus ist nur ein Rosinante,
„Du selbst ein wahrer Don Quixote;
„Wenn man mit Vorsatz Fehlerhaftes spricht,
„Um eine kleine Nase dir zu drehn,
„Gleich läufst du hin und schreibst und giebst dich bloß.

„Nun wohl! so schwatze, schmiere immerfort:
„Du könntest etwas seyn und willst es nicht;
„Denn jährlich hundert Bogen voll zu schmieren,
„Und Zwillingsbruder des Magnettenschreibers seyn,
„Ist nur — ein Grab des Witzes und des Ruhms.
F. S."

Alle Blærerne skulle have været meget fornøiede med dette Digt. Det Eneste, de have at erindre derimod, er, at Overskriften burde have været: „An einen Redacteur", og Underskriften Blære (med paaholden Pen.) At der er gaaet et Hul paa en Blære, og at en indesluttet Vind derved har faaet Udflugt, seer man nok; men at det skulde være en Forulykket eller Firesindstyveaarig Svineblære, som nogle flaue Vittighedsjægere paastaae, det troer jeg bestemt ikke. Digtet indeholder en træffende og høist bidende Satire paa en Redacteurblære. Det er Noget af det Vittigste, den tyske Musa har frem-

bragt paa det danske Parnass. De to første Linier ere især mæsterlige, da de slet ikke kunne anvendes paa den store Digter selv. De tre næste Linier ere Noget af det Fineste og Pfiffigste, jeg har læst i dansk Poesi. Tilladelsen i det kathegoriske Imperativ i 6te Linie er meget naadig, og i de sidste 4 Linier staaer Noget, som maa gaae til Marv og Been, og røre enhver følende og tænkende Redacteurblæres Hjerte. Versene have ikke Mangel paa Fødder, og i Overskriften og Digtets anden og tredie Linie findes tre grammatikalske Skønheder. Jeg forlader den geniale Digter med den dybeste Agtelse, og, i det jeg bukker for ham, behøver jeg ikke at anvende Leopolds Ord paa dette extrafede Geni:

„For Samfundsordens Skyld — for den bør Alting skee —
„Buk Du for Daaren *) blandt de Høie,
„Men dybt, saa dybt, min Søn, at han ei seer Dig lee!"

Ole Peersen.

---

*) For en Forandrings Skyld, kan man jo læse „Blæren." Variatio delectat homines et — bestias.

O. P.

Literaire Anmeldelser.

Repertorium over de gjældende Kgl. Reskripter og Resolutioner samt Collegialbreve, og andre offentlige Actstykker, for Danmark, i chronologisk Orden, med summarisk Udtog, samt vedføiet Parallelisering til 1832, af Johannes Nikolai Høst. 1 Binds 2 Hæfte. Kbhvn. 1832. Paa Andr. Fred. Høsts Forlag, trykt i J. R. Høsts Officin.

Ved Anmeldelsen af 1ste Binds 2det Hæfte af dette høist gavnlige Skrivt, som tildeels gjør den fogtmannske Rescriptsamling overflødig, henholde vi os til Nr. 53 af dette Blad, hvor samme Binds 1ste Hefte er anmeldt. Vi ønske, at et forøget Antal af Subscribenter maa sætte Forfatteren af dette Verk istand til at fortsætte Samme, hvorom vi ikke tvivle, naar Almeenheden

vorder mere bekendt med dets Værd og Gavnlighed saavel for Statsborgerne i Almindelighed, som især for Embeds- og Forretningsmænd. En stor Opmuntring for den ærede Forfatter maa det have været, at H. M. Kongen har subscriberet paa 10 Aftryk af dette Verk. Som en Prøve paa Forfatterens Fremgangsmaade ved Udarbeidelsen af dette Skrivt, hvis 1ste Binds 2det Hefte begynder S. 77 med „Kongelig Resolution af 4de August 1688 til Kammerkollegiet, at Grever og Friherrer skulle være fri for Familie-, Folke-, Kop- og Qvægskat, samt for alle andre Kontributioner og Paalæg, af deres Allodial-Hovedgaarde, saalænge Disse ei ere bortforpagtede, Prindsesseskatt undtagen," og ender S. 156 med „Konfirmation af 17de Decbr. 1701 paa Artikler for Vognmandslauget i Viborg," tillade vi os at anføre Følgende (S. 112—13):

„1694.
Jan.
30. Instruktion for Stadsbygmesteren i Kjøbenhavn ²) Han skal ved de kgl. Bygninger, hvor Kongen behøver hans Tjeneste, med tilbørlig Flid, Troskab og Eftertænksomhed forrette, hvad en Bygmester tilkommer, samt paasee at der gjøres trofast Arbeide af dygtige Materialier, og til billig Akkordt. Han skal idetmindste een Gang om Aaret eftersee alle Stadens publike Bygninger, saasom Kirkerne, Børsen, Broerne over Kanalerne odl., at de, om fornødent, itide kunne repareres; og skal ham af hver Kirke, for dens Besigtigelse, betales aarligt 8 Rd. Han skal ordinere Arbeidet ved alle publike Værker, og gaae Vedkommende tilhaande, saa at Alt paadetsnæreste efterkommes. Ved Particulairhuses nye Bygninger og Reparationer, skal han flittigt tilsee, at Intet ordineres Staden eller Naboerne til Skade eller Fare. ³)

---

²) See Instrux 11 Apr. 1680.

³) See Pl. 4, 28 Juli, 23 Sept. 1795, 15, 16 Marts 1796, 1 Aug, 2 Okt. 1797, 18 Juni 1799, 12 Apr., 10 Juli, 11 Sept. 1809, 11 Jan., 8 Okt. 1810

Han maa, naar det kan skee uden den kgl. Tjenestes og det almindelige Bedstes Forsømmelse, i sin Bygmesterprofession betjene Enhver for billig Betaling. Naar nogen Tømmermand, Muurmester, Snedker, Smed, Glarmester eller Brolægger vil ind i Lauget, skal hans Mesterstykke examineres og approberes af Stadsbygmesteren[4]), og har Nogen at anke over Noget af slige Haandværkeres Arbeides Dygtighed, skal Bygmesteren, med to af de bedste Mestere af samme Haandværk isaahenseende skjønne og kjende, og, paa Begjæring, meddele Vedkommende skriftlig Attest. Om hvad Vigtigt der ved hans Bestilling kan forefalde, skal han først raadføre sig med Generalbygmesteren, og, hvad Fæstningsværkerne angaaer, med Kommandanten, samt, Holmen eller dens Kanaler ang., med Holmens Admiral, og siden indhente kgl. Resolution."

(Red.)

Valkyrien, et Maanedsskrivt for dannede Læsere. Udgivet og redigeret af Ove Thomsen. 1832. Andet Binds tredie Hefte (ɔ: Juni-Heftet).

Dets Indhold er: 1) Noveller af Boccaccio oversatte af F. C. Hillerup (1. Markedet i Treviso. 2. Det rædsomme Maaltid. 3. Nastagio). Den Første er en Bagatelle, og de to Andre ere temmeligt smagløse og meget afskyelige. Boccaccio er, som bekendt, en ypperlig Stilist, men vittigst og interessantest i sine obscene Noveller, som Herr' H. naturligviis handler meget vel i ikke at oversætte. — 2) Prolog (fremsagt af Instr. og kgl. Skuesp. Nielsen ved hans Declamatorier i Jylland) af H. P. Holst. Et udmærket skønt Digt; især indeholde 3die, 4de og

21 Mai, 17 Juni 1811, 28 Apr. 1813, 25 Marts 1814, 15 Aug. 1818, 21 Apr., 8 Juni, 24 Sept. 1819.

4) See Reskr. 27 Apr., Fund. 28 Juli 1814.

5te Vers en herlig Skildring af Skuespilkunstnerens Lod. — 3) Til Fyrtaarnet (Paa en Søreise) af Nikolai Krossing. Den Idee af Digteren, at lade Fyrtaarnet paa Kysten række Havet sin Haand, og at gjøre dem Begge til Frænder, en Mø og en Mand, der sende Brødre vidt om Land, er meget heldig. — 4) Smaadigte af F. C. Hillerup. (Fortsættelse). II. Den søde Drøm (forhen trykt i Liunges Repertorium). Dette vakre Digt interesserer vist langt Flere, end de ovennævnte Noveller. 5) Brug Tiden, af H. H. Bruun, med det schillerske Motto:

„Unaufhaltsam enteilt die Zeit. Sie sucht das Beständ'ge.
Sey getreu, und Du legst ew'ge Fesseln ihr an."

Dette ligesaa sande, som smukke Digt lyder saaledes:

„Tordenen ruller
Med Brag og med Bulder,
Og hurtigt den farer bag Skyernes Hjem;
Men Tiden sig skynder,
Dog ret, som en Synder,
Thi fast ubemærket den sniger sig frem.

Tordenen Dig skrækker,
Af Søvnen Dig vækker,
Dog tom er dens Trudsel, kun reent Praleri;
Men Tiden ej venter,
Ei let Du indhenter
Den, naar kun et Stykke den er Dig forbi.

Derfor bør Din Skynden
Fra første Begynden
Nu stadigt fortsætte med Tiden sin Gang;
Skøndt stedse fornøiet,
Hav Maalet for Øiet,
Og iil, om saa Veien er tornet og lang.

Og, naar Du har hentet
Det, som Du dog vented',
Da først kan Du hvile tilfreds i Dit Sind;
Men vee, hvis til siden
Du opsætter Tiden,
Naar Alder og Mismod har bleget Din Kind.

Vel veed jeg, det baader
Kun lidt, at jeg raader,
Tilfulde ei selv kan jeg følge mit Raad,
Vor Villie vel byder,
Men stundom adlyder
Jo Evnen kun kraftløs til virkende Daad," —

6) Frankrig i Aaret 1832, skildret i en Rækkefølge af maanedlige Skizzer, af H. Heine. (Fortsættelse). Sjette Artikel: Cholera i Paris. Syvende Artikel: Conseil-Præsidentskabet. Ottende Artikel: Tilstanden ved Périers Død. Ligesaa interessante, som de Foregaaende. Især er Skildringen af Hofmændenes fordærvelige og det meste Gode og Ædle underkuende Indflydelse i uindskrænkede Enevælder S. 243-49 ligesaa sand, som djærv og træffende, og Montalivets og Girod de l'Ains Portraiter S. 251 malede med megen Vittighed og lystigt Lune. Hvad Sprogets Behandling fra Oversætterens Side angaaer, da kan det ikke negtes, at Herr' Thomsen lader til at være uforbedrelig. Oversættelsen er paa mange Steder affattet i deiligt fransk Dansk, og Oversætterens Svigerfader er vist meget vel fornøiet med dette Sprog. Vi gjøre overhovedet store Fremskridt i denne Henseende, og Historien om Djævelens Grydeafskummelse lader sig snart anvendes med ligesaa stor Føie paa os og Tyskerne, som paa Englænderne. — 7) Fragmenter af en Dagbog, skreven paa en Lystreise til Nerike i Sverrig, i Aug. og Septbr. Maaneder 1829, af Edouard Mau, Cand. Theol. (Fortsættelse). — Aphorismer og Smaablandinger. (Efter forskjellige Forfattere.) De ere i Alt 12. Af dem nedskrive vi følgende 5:

„Uden Kanon-Torden kommer ingen Fyrste gjennem en Bye — eller til Verden — eller i Brudesengen — eller i Jorden. (Jean Paul)." — „Naar Krigen er det egentligestørste Sorgespil, som Jorden opfører for Gud og Djævlene, saa iagttog ingen Sorgespildigter Reglerne meer, end Napoleon; først og meest Tidens Eenhed, da han indpressede Krigs-Aar til Krigs-Maaneder. Kun imod Stedets Eenhed syndede han stærkt. (Jean Paul)." (Sprogrigtigere vilde det have været, og mere afrundet var Perioden bleven, naar Overs. istedetfor „Naar" havde sat „Dersom", og, istedetfor „saa", „da". — „Skjæbnen omgaaes med Nationerne, som Heliogabal med sine Kokke; naar En bragte ham en slet opfunden Suppe, saa nødte han ham til at leve saa længe deraf, indtil han var falden paa en bedre. (Jean Paul)". — Hvad man under Sø-Storme først kaster over Bord, bliver under Tidens Storme først støbt — nemlig Kanoner, saa at dette Sabel- og Bajonet-Aarhundrede atter nærmer sig Naturen, i hvilken, efter Schelling, alle Materier kun ere Metamorphoser af Jernet. (Jean Paul)". (I Abdera høre Majoren, Magisteren, en navnløs Excellentse, den poetiske Kammerjunker o. s. v. til disse Metamorphoser). — „Hvo, som vil blive rig, maa speculere — ikke paa Menneskenes Aand, men paa deres Bug" (bedre: „Legem"); „gjør han det første, saa kan han vel blive udødelig, men paa Sulteveien. I Aandens Rige er derimod den stedse rig, som har nok ved og i sig selv". (Som f. Ex. den poetiske Kammerjunker, som har 192000 prosaiske Ideer om Aaret, til Løn for 2 a 3 poetiske Finantsideer). — 9) Oversættelser efter fremmede Digtere, af H. P. Holst. I. Skjalden (Efter det Svenske). II. Violen (efter Walter Scott). — 19) Duggens Fødsel, af Nikolai Krossing. Vi kunne ikke negte os den Fornøielse, at afskrive dette smukke Digt:

„Kjerminden stod, hvor Tvende sade sammen;
Det var i Vaar; han glødede, hun tillige;
Et sagte Haandtryk spørger, og hans Pige
Besvarer det med Rødmen og med Gammen.

Og Taarer randt der ned, saa kjerligt milde,
Som Øiet nogensinde dem kan fælde:
Kun Du, de randt for, kjende deres Vælde,
Og Du, hvis Øie var en saadan Kilde.

De paa Kjerminden faldt; og strax dens Sukke
Ophørte: Dagens Torsten vederqvæger
De varme Draaber af det ædle Bæger.

Da sagde Gud: „Hver Aften vil jeg slukke
Vansmægtelsen hos Blomsten i min Have
Med Kjerlighedens søde Brudegave".

11) Mit Fødeland, af From Møller. I dette skjønne Digt siger Forfatteren i 4de Vers om Danmark:

„Her byder ingen snedig Klerk,
Som haaner Død bag Dødens Maske,
Her agtes kun Fornuftens Værk,
Og fredes over Fædres Aske!
Vankundighed og Trældom seer
Os ei i gyldne Lænker sukke,
Thi Frihed og Oplysning her
Alt synge lydt ved Barnets Vugge!"

At dette maa forstaaes sammenligningsviis med andre europæiske Stater, og i Almindelighed, er begribeligt.

Red.

Anmodning.

Paa Grund af nogle, som det synes, beføiede Ytringer om Herr' Magister Lindberg i Kbhvnsposten Nr. 135 d. A., tager man sig den Frihed, at spørge Deres Excellentse, Herr' v. Stemann, som det kgl. danske Cancellies Præsident: „Af hvilke Bevæggrunde har det kgl. danske Cancelli ikke paalagt Stiftsprovst Clausen, som Magisteren har kaldt en gammel Kætter, og Dr. Johannsen, som han har kaldt en falsk Lærer, ved Dom at fralægge sig disse Beskyldninger?" samt — „vil det kgl. danske Cancelli ikke paalægge det theologiske Facultæt i Kiel, som Magisteren har beskyldt for, at have taalt „al Slags Kætteri" hos sig gennem hele dette Aarhundrede og længere, ved Dom at fralægge sig denne Beskyldning?" Da disse Spørgsmaals Besvarelse er en stor Deel af Almeenheden magtpaaliggende, vilde Deres Excellentse, hvis frisindede, ædle og oplyste Tænkemaade er almeent bekendt, gjøre Dem mange Statsborgere forbundne ved denne Anmodnings Opfyldelse, hvis Deres Viisdom finder det hensigtsmæssigt.

Blandinger.

— En Saarlæge laa engang og knælede for Carl den 8des Støtte i en Klosterkirke. „Hvad ligger I der for?" „sagde en Munk. Det er jo ingen Helgen, I knæler for." — „Det veed jeg vel," svarte Saarlægen, „men jeg skylder Carl den 8de, som først skaffede os Franzoserne, ligesaa Meget, om ikke Mere, end nogen Helgen; thi de have indbragt mig en reen Indtægt af 8000 Gylden." (Simplex).

— Shakspeare spillede engang Kongen i et af sine Stykker, og stod nær ved Dronningens Loge. Han havde just givet sine Tjenere nogle Befalinger, da Elisabeth lod sit Lommetørklæde falde ned paa Skuepladsen, for at see, om han vilde falde ud af Rollen, Shakspeare lod sig ikke narres, men sagde øieblikligen:

„But ere this be done,
„Take off our sister's handkerchief."
„Dog, førend dette skeer, tag op
„Vor Søsters Lommetørklæd' først!"

(N. M. f. M.)

— En Fabricant pralede: „Jeg ernærer 500 Mennesker". „Tvertimod!" sagde man, „De bliver ernæret af 500 Mennesker". (N. M. f. M.)

— „Aa, det er skændigt", sagde en af Thalias reisende Tjenere, der just uden Bifald havde givet Jaromir, som Gæsterolle, paa et Provincial-Theater, „jeg har slidt og slæbt som et Bæst, og dog blev Publicum iiskoldt". „Havde De spilt, som et Menneske", svarede Directeuren, „saa var De ganske vist bleven fremkaldt". (N. M. f. M.)

— I Spanien er det Skik, at en Tyv, som skal hænges, bliver reddet derved, at et gemeent Fruentimmer forlanger ham til Mand. Man fortæller, at et saadant Fruentimmer havde erholdt en Misdæders Benaadelse, naar han vilde ægte hende. Han sad allerede paa Vognen, for at føres ud; man viste ham hans bestemte Brud, og næppe saae han hende, førend han udraabte: „Kør til Kusk!" (Red. efter Grey's Notes on Shakspeare, I. p. 224).

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 64. Fredagen den 10 August 1832.

Philosophen og Seraphen.

Fra Himlens Fæstning foer en Straale, hvid,
Og blinkede med Lynets klare Glimt
Paa samme Tid, da hvide Vinger rasled,'
Og Begge varsled' om en Engels Komme.
Seraphen stod paa Bjergets Ryg hos mig,
Og saae paa mig med sine klare Øine,
De ubeskrivelige Lysets Kilder,
Og hurtigt jeg tilslørede mit Blik
Med begge Hænder. Hvad jeg saae for mig,
Var' Pletter, mangefarvede, som de,
Der danse for vort Øie, naar det stirrer
Paa Solen i dens stolte Middagsglans.
Han stod, omgjordet under Brystet med
Et gyldent Bælte; om hans Pande slynged'
En Gloria af alle Farver sig.

„Du Søn af Mennesker! hvi gruble ene
„Paa Bjerget her paa Oldtids Digterdrømme,
„Der fyldte Jorden med Elendighed,
„Lod selv omt mægtigt Tonedigt henile
„Paa Stormens Vinger, og fra Paradiis
„En Vellugt tog, som trylled' Sanserne?
„Det Dødelige tynger, som en Byrde,
„Paa Dine Følelser, og Aanden lænkes
„Af Lerets Baand; luk Øiet op, og see!"
Jeg saae, men ikke paa hans Ansigt; thi
Det var en Trylleverden, med sin Glans
Af Englesiælens høie Himmellys,
Der straalede fra Tvillingstjernerne,
Som spillede paa Aandens Firmament,
Jeg følte Sjælens store Kraft at stige; Aanden
Sig hævede med Overmaal af Liv;
Dens Øie blev saa klart i Tankeverd'nen,
At jeg, beruset af Forfæng'lighed,
Indbildte mig, at staae paa Tinden af
Det evige Lyksalighedens Tempel.
Hver Følelse, hver Sans, der før var svag,
Som ved et øieblik'ligt Glimt af Lys,
Blev klar og skarp, og dirred', som en Stræng
Paa Aandens store, skønne Fortepiano.
Jeg saae det mindste Gran paa Jordens Flade,
Det fineste Atom i Luftens Høide,
De hvide Maanebyer, Opalens Glans
I dens smaae Glimmervande, Sølvets Høie;
Af flygtig Skyhobs Dugstrøm ubesøgte,
Og Dybet i dens sorte Huler, aldrig
Beseet og undersøgt af jordiskt Øie.
Den lyse Melkevei, sin hvidgraa Glans
Berøvet nu, men himmelskt skøn, klar, livlig,
Med Lysets skarpe Puncter, Lysets Hav,
En Dybde, som jeg aldrig havde tænkt mig,
Og en harmonisk Kreds af Solene,
Planeterne og deres Maaner, Hjul
I Hjul, beklædte Him'lens Saphirbue,
Og Menneskernes Surren, eller andre
Ukendte Væsener, som talede
I ukendt Tungemaal, og Toner af
Et travelt Liv i fjerne Verdener.
Mit ængstelige Øie mødte, som
Det fjerne Bølgeslag paa Jordens Strandbred.

H. C. W.

Om Selvmord og Selvmorderes Begravelse.

Der gives ingen Forbryder, over hvem man skriger mere Ach og Vee, og som man bedømmer strengere, end Selvmorderen. Ligesom Phantasterne og Sværmerne strax ophøie og hartad forgude ham, saaledes ere de kolde og haarde Fornuftmennesker strax beredte til, at fordømme ham, eller, i det Mindste, til at erklære Selvmord for den Største af alle Forbrydelser. Man forstaaer i Almindelighed ved Selvmord enhver voldsom Handling, hvorved et Menneske berøver sig selv Livet; men der er nok ingen Tvivl om, at den, der paa en lempfældig Maade, f. Ex. ved Drukkenskab, Fraadseri, Spil, Vellyst o. s. v. forkorter sine Dage, ligesaavel begaaer Selvmord, og er ligesaa strafværdig, eller, rigtigere sagt, strafværdigere Forbryder, end det, iøvrigt, retskafne og fornuftige Menneske, som i et ulykkeligt Øieblik berøver sig selv Livet ved voldsomme eller mindre langsomt dræbende Midler; thi, at Hensigten, som er Lidenskabernes Tilfredsstillelse, ikke helliger eller forædler Midlet og Handlingen hos de Forstnævnte, som begaae det saakaldte fine Selvmord, er indlysende. Der er ingen Tvivl om, at det egenligt saakaldte Selvmord er en Forbrydelse; men der er vist ingen Grund til at erklære det for den Største af alle Forbrydelser, som man undertiden hører. Det er sikert uomtvisteligt, at Bedrageren, Aagerkarlen og Tyven, som bestjæle deres Næste, Mordbrænderen, som ofte tilintetgiør Andres baade Eiendom og Liv, og den kronede Voldsherskér, som af en blot Lune og Caprice, for at realisere en tom Chimaire, eller mætte sin Erobrelyst, udøser Millioners Blod, skaber en talløs Hær af Fattige, Verkbrudne, Enker og Faderløse, og siden udsuger Folkets Marv ved trykkende Paalæg, ere langt større Forbrydere, end Selvmorderen. Denne bliver desuagtet altid Forbryder, men upaatvivleligen er han, som enkelt, isoleret Menneske, uagtet hans Forbrydelse berøver Samfundet et, muligen i sin Tid nyttigt, Medlem, mindre dadelværdig, end Ægtemanden og Familiefaderen, som begaaer denne Misgjerning. Den, som berøver sig selv Livet i den berusende Lidenskabs vilde Øieblik, for en troløs Elskerindes eller en Piges Skyld, som negtes ham til hans Livs formeentlige Lykke, af krænket Æresfølelse (f. Ex. ved en mindre god, og maaskee uretfærdigen tildeelt, Examenscharakter,) ved Tabet i en enkelt feilslagen Speculation o. s. v., er vel ringere Forbryder, end den, der med koldt Overlæg udøver denne Forbrydelse efter et lastefuldt Liv, men han er unegteligen større Forbryder, end den, der efter en mangeaarig, heltemodig Kamp med Genvordigheder, Sygdomme og Næringssorger, eller efter en lang Række af skuffede Forhaabninger og uegennyttige Selvopofrelser, tilsidst ved egen Haand fremkalder Skilsmissen mellem Aand og Legem. Til de mindre dadelværdige Selvmordere hører ogsaa Sværmeren, der berøver sig Livet, enten, fordi det jordiske Livs Ustadighed baade i physisk og mental (saavel intellectuel, som moralsk) Henseende er ham modbydelig, da han i et tilkommende Liv haaber en evigen fast og stadig Gang, eller, fordi han higer med saa megen Begærlighed efter den evige Lyksalighed, som Religionen skildrer ham med saa skønne Farver, eller, fordi han frygter for Verdens Forførelser og Syndens Tillokkelser, og indbilder sig, ikke længere at kunne udholde Kampen imellem sin Fornuft og sin Sanselighed, og at kunne bevirke hiins Seier over denne, eller, af andre ligesaa phantastiske Grunde, der, som Erfaringen viser, kunne opstaae, selv i de sundeste og lyseste Hjerner. Vi kunne ikke antage, at alle Arter af Selvmord begaaes i Vanvid, som nogle Moralister og Philosopher have gjort; thi deels findes der hos mange af disse Forbrydere saa meget Overlæg, saa megen Plan, saa fuld Selvbevidsthed, at de ikke kunne fortjene Navn af Vanvittige; deels maatte vi, i saa Fald, kunne angive den samme Undskyldningsgrund for enhver Forbrydelse, ja, enhver Forseelse, da en Fornuft uden Moralitæt er i Grunden det Samme, som Vanvid; og deels er det umuligt for os at bedømme Andres Kraft og Evne til Overvindelse og Selvbeherskelse, naar vi gjøre vor egen Kraft til Norm for en saadan Bedømmelse; men derfor kunne vi gerne indrømme, at en stor Mængde Selvmord begaaes i Vanvid, og de Fleste i en exalteret, men selvbevidst Sjælstilstand. Intet er, i det Hele taget, vanskeligere, end at trække den

rigtige Grænselinie mellem Fornuft og Galskab, da de fornuftigste Folk ofte gebærde sig, som Gale, og omvendt; men imellem Fornuftens fuldkomne Brug og egenlig Vanvid maa Psychologen og Menneskekenderen kunne drage en Grænselinie, hvorfor ogsaa Psychologi og Menneskekundskab ere lige nødvendige for Dommeren; thi, uden begge disse Veiledere, vil al hans Lovkyndighed være ikke alene aldeles ufrugtbar, men endog et skadeligt Ukrud.

Til at give Selvmorderen en høitidelig Begravelse kan vel ingen skjellig Grund findes, medmindre han enten fra Hjertets eller Hovedets Side har været en udmærket Mand, da han, i saa Fald, ligesaa vel, som enhver anden Hædersmand, fortjener hiin Ære. Skal hans Forbrydelse, der dog, som oftest, reiser sig fra en Sjælesygdom, som kan have forskjellige Grunde, der undertiden slet ikke kunne tilregnes ham — skal den, siger jeg, være Grunden, hvorfor man negter ham en hæderlig og høitidelig Begravelse, ja! som oftest lader ham jordes i al Stilhed i den tidlige Morgenstund, hvorfor jorder man da saa mange slette, umoralske Mennesker, Bedragere, Blodsugere Aagerkarle, Vellystlinger, Skurke og Niddinger, i disse Ords sande Forstand, Mennesker, hvis Liv ofte var en Kede af Laster og Forbrydelser, men som ved Lykkens og deres Klogskabs Hjælp aldrig bleve grebne i deres Udaad, og som Lovens Arm derfor ikke kunde naae — hvorfor jorder man disse med store Høitideligheder? Hvorfor jorder man den ved Lovene domfældte Forbryder, naar han kun ikke døer, som Forbryder, men, efter at have udstaaet sin Straf, f. Ex. Tyven, Casseraneren o. s. v. — hvorfor jorder man dem, som andre skikkelige christne Mennesker, og negter derimod den Selvmorder, der staaer langt over disse og hine i moralsk Værd, at begraves paa den sædvanlige Maade og Tid? Man anfører i Almindelighed, som Grund for Selvmordernes uhøitidelige Begravelse, at den skeer paa denne Maade, for ikke at opmuntre Almuesmanden til at berøve sig selv Livet, hvortil han let skulde forledes, naar han saae en Selvmorder blive høitideligen begraven. I en raa Tidsalder var Sligt vel tænkeligt; men i en oplyst Tid og i et Land, hvor der sørges, som der bør, for Almuens Sjælsforædling, vil det vel sjeldent være Tilfældet, at menig Mand skulde lade sig afskrækkes fra Selvmord, blot, fordi han ikke kunde vente sig Andet, end en stille, uhøitidelig Jordefærd. Den Almuesmands Moralitæt, som behøver en saadan Bevæggrund for at afholde sig fra et Selvmord, maa ikke være af stor Betydenhed. Havde man derimod anført, at man ved en stille og tidlig Begravelse vilde paa en symbolisk Maade betegne den blandede Følelse af stille Rædsel og inderlig Veemod, som gennemtrænger ethvert følende og tænkende Menneskes Hjerte ved Efterretningen om et begaaet Selvmord, havde man dog havt en rimelig og, om jeg saa maa sige, poetisk Grund for sin Fremgangsmaaed; men, i saa Fald, burde den domfældte Forbryder, naar han døde, efter at have udstaaet sin Straffetid, og den Lastefulde, som Lovens Arm ikke kunde naae, behandles paa samme Maade. Man veed, hvad der i Almindelighed kan siges til Undskyldning for Selvmord; Fædrenelandskærlighed gjorde det jo undertiden endog til Pligt for Romerne; men, om man endog vil anføre Alt, hvad der kan siges til Undskyldning, ja! endog til Forsvar for Selvmord, selv, at den christelige Religion ikke udtrykkeligen omtaler denne Forbrydelse, uagtet den strider aabenbart og aldeles mod dens Aand, hvilket en af vore Folkelærere for adskillige Aar siden i et lille Skrivt om denne Brøde med Føie anmærkede — kan man dog ikke negte, at den er en Forbrydelse mod Samfundet og mod os selv, skjøndt vi undertiden ikke kunne regne den til den groveste Classe af Misgjerninger. Man er nu ogsaa i de fleste Lande enig om, ikke at behandle Selvmorderen og hans efterladte Familie paa nogen egenligen vanærende og oprørende Maade; det er, i det Mindste, et negativt Skridt til det Bedre; naar det affirmative Skridt vil skee, at man efter Døden, i det Mindste, ikke vil vise Skurke mere Agtelse, end retskafne Mænd, som et ulykkeligt Øieblik gjorde til Selvmordere, vil Tiden lære. At, i øvrigt, adskillige Stater ved deres Udsugelses- og Undertrykkelsessystem have gjort og kunne gjøre deres Undersaatter til Selvmordere, er vist ingen Tvivl underkastet, ligesom paa den anden Side mange Undersaatter ved deres egen slette og dumme Handlemaade have fremskyndet den Elendighed,

som giorde dem til Selvmordere. Om i øvrigt Selvmord er Beviis paa Mod eller Feighed, paa Mangel af Religiositet eller ikke, er vanskeligt at afgjøre, da saavel Modige, som Feige, saavel Religiøse og moralskt Gode, som Irreligiøse og Umoralske findes blandt disse Ulykkelige, og — et enkelt Øieblik kan jo ikke motivere den Fornuftiges Dom om hans Medmennesker. Den, som dræber sig selv, fordi hans sanselige Ønsker ikke opfyldes, er vistnok en feig Træl; men den, som f. Ex. udrustet med herlige Sjælevner, grundige Kundskaber, et ædelt Hjerte og Sans for alle moralske og intellectuelle Glæder, maa i en Række af Aar kæmpe med legems- og aandssløvende Sysler, Smerter og Sorger, og trælle for sin og Sines Underholdning i en Virkekreds, hvori han vel opfylder sine Pligter, men ikke føler sig hjemme i dette Ords egenlige Forstand, — den, som, efter en saadan mangeaarig Kamp, tilsidst med voldsom Haand baner sig en Vei til Evigheden, for der at give sin ædle Aand en høiere Forædling, som den her, med al sin Tørst efter aandige og moralske Glæder, maatte savne, han viser, i mine Tanker, Mod; thi Hensigten, i hvor sværmerisk den er, er høist ædel, og Handlingen, i hvor irreligiøs den er, er vist den mest undskyldelige af irreligiøse Handlinger. Naar vi læse eller høre en saadan eller lignende Selvmorders Historie, kunne vi med Føie sige: „Gud give, at der aldrig gaves større Forbrydere, end denne!“ Gid man derfor aldrig vilde vise Selvmordere af denne Classe mindre Agtelse efter Døden, end enhver anden Forbryder, som døer efter udstanden Straffetid, men større Agtelse, end de Skurke, som man i vor, som i alle Tidsaldere, paa Grund af deres Magt, Æresposter, eller Rigdom, jorder med en Høitidelighed, som vare de Dydens Mynstre! Jeg er saa overtydet om, at disse Ord ere en Røst i Ørken, at, naar eengang de tvende Mænd, som have en vanærende Plads næsten i Alles Munde, og næppe en Hædersplads i Nogens Hjerte, afgaae ved Døden, vil en stor Skare ikke tage i Betænkning at vise dem den saakaldte sidste Ære, som de ikke vare bange at skære dem fra i deres Liv.

Simplex.

Tyrken i Italien.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

De ædle Moslemins Afreise havde faaet Overvegten over selve Tabet af de tre Nonner, og en heel Uge talte man ikke om Andet, end om Hans Juveler, Hans Heste, Hans Perler og Hans Skæg. Men ogsaa det maatte faae en Ende, og hele Palermo gabede igjen, da det Rygte udbredte sig, at der var foregaaet noget Skrækkeligt i det Palads, som Tripolitaneren havde beboet. Dette Rygte vandt Tiltro derved, at Grev' Girolamo viste sig, og, i den høieste Forbitrelse, uden at spørge Vicekongen, opbød alle Tropperne i Palermo til et Tog over Bjergene før Midnat.

Grevens Fortælling var mærkværdig nok, men ikke usædvanlig i denne skønne Himmelegn; ogsaa var den sanddru, skøndt den blev fortalt i et Land, hvor Enhver skriver for en Munk een Gang om Maaneden.

Paa hans Reise fra Messina var Alt gaaet godt den første Dag; men om Natten blev han overfalden i sin Bolig ved Foden af Aetna, hans Leide overvældet, og han selv overgiven til en Hob Røvere, som bevogtede ham i en Hule, og omgikkes saa værbødigen med hans grevelige Øren. „Fremdeles“ — fortalte Greven — „erfoer jeg af mine Bevogtere, at man havde i Sinde, at tage Dem alle ved Næsen, og at den Knos, som man kalder Mano di Ferro (Jernhaanden), men som ustridigen er Marchese Manfredonis forstødte Søn, efter at han havde drevet Sørøverhaandverket i Middelhavet, havde, i Forbindelse med Maltesergaleien, forfulgt en tyrkisk Corsar, taget hans Skib, klædt sig, som Tyrk, og viist sig i den store Narrestad, Palermo, som Hans Høihed, Hussein Abdallah, tripolitansk Gesandt.“

Det høiædle Raad var ganske døvt af Forundring.

„Fremdeles“ — vedblev Greven med stigende Vrede — „har Sørøveren, for to til tre Aar siden, havt den Uforskammenhed, at forelske sig i den Dame, som jeg valgte til min Brud, ja! han har været saa fræk, at overtale hende til, at flygte med ham i den samme Nat, da jeg skulde ankomme i Palermo; fra det Øieblik af

har den skonne Calacibetta levet hos Skurken. Da den unge Grevinde, Villa Rosalia, ydermere var denne Dames fortrolige Veninde, saa bortforte Herr' Jernhaand ogsaa hende i Forveien, for at befrie hende for et Ægteskab med en Mand, hos hvem hun ikke kunde dadle Andet, end hans Alderdom og Hæslighed. Den gamle Marchese var heller ikke bedre faren, end andre Folk; thi Banditen forstod godt at indskyde Kusk og Tjenere af sin egen Bande i hans Folks Tjeneste. Endeligen, ædle og hoiviise Raad! var det den samme Herre, som, fordi det ikke behagede hans unge Kone, at tre Nonner, som hadede Sloret, og elskede tre Lapse af deres eget Valg, skulde indvies paa een Gang, bortforte Pigerne om Natten fra Klosteret, og gav sin Calacibetta dem, som Selskabssostre."

Den hele Forsamling sprang forbitret op af sine Stole; enhver Raadsherre mente, at han længe havde ahnet, at det ikke forholdt sig rigtigen med den foregivne Gesandt, og fordrede, at der skulde sættes en Priis paa hans Hoved.

„I Narre!" — raabte Greven — „Grev Girolamo overlader ikke sin Hevn til saadanne Nathuer, som I ere. Seer denne Dolk!" — og han trak en blodfarvet Stilet frem under sin Kappe, — „her er hans Hjerteblod. I forrige Nat forte En af hans Bande mig ind i den Hytte, hvor han sov ubevogtet; jeg stodte Dolken i hans Hjerte, og tvang hans Kone til at staae op. Hun er nu i mit Palads. Saaledes hævner Girolamo sig."

Med disse Ord forlod han sit Sæde, og gik i Skridtgang ud af Salen.

Nyheden udbredte sig lynsnart gennem Neapel, og, efter Folks Mening, gaves der ingen klogere Stad under Solen. Enhver havde strax i Begyndelsen gjenkendt Soroveren i Tyrken, og blot, paa Grund af visse Hensyn, ikke robet Hemmeligheden. Damerne havde Calacibettas Opholdssted ikke været mindre bekendt; men de havde folt, at det var Uret, at adskille Mand og Kone. Deres Folelser erholdt imidlertid snart en anden Retning, da de bleve indbudne til et stort Bal i Grevens Palads ved hans Bryllupshoitid med den skonne Calacibetta. Hele Palermo var henrykt, især Damerne, over, at Herr' Greven vilde være saa naadig, at forvandle en grædende Enke til en blomstrende, lille Kone.

Natten kom, Ballet blev givet, Erkebispen lod sig tilsyne, og den grædende, blege Brud, som gjorde Modstand, blev med Tvang fort til Altaret af sin Familie. Grev Girolamo ventede i sit Værelse, til man kaldte paa ham. Men snart bleve Alle forskrækkede af en usædvanlig Hylen. Der indtraadte en dyb Stilhed. Strax derpaa blev Doren til det grevelige Gemak slaaet op; Greven styrtede ud i hoieste Angest; efter ham fulgte en Blodhund af den storste Race i Abruzzerne. Alle skrækkedes for dette Dyr, som er ikke meget mindre, end en almindelig Love, da den viste Tænder, og dens Oine luede, som Ild. Hvert et Sværd lynede; men Hunden banede sig Vei gennem alle Hindringer, og forfulgte den flygtende Greve. Girolamo trak endeligen sin Dolk ud, og flygtede til Altaret. Blodhunden blev staaende et Oieblik foran ham, som maalte den sit Offer; derpaa greb den ham i et dygtigt Spring i Struben, og kastede ham ned paa Gulvet. Angestens Skrig opfyldte Paladset; Qvinderne faldt i Besvimelse, og Mændene ilede hen, for at bortjage eller dræbe det rasende Dyr. Men det var for sildigt; Hunden satte den ene Pote paa Grevens Bryst, trykkede hans Hoved ned med den anden, og slog derpaa sine spidse, hvide Tænder i den blottede Strube. Girolamo søgte forgæves at træffe Dyret med Dolken; han sank tilbage. Et dybt Suk og en Krampetrækning beviste, at denne Greves Sjæl, der havde været Ophavsmand til mangt et hemmeligt Mord, var faren heden.

Calacibetta undflyede det skrækkelige Syn — Adelen adspredte sig, en Protocol blev overleveret Hoffet, og i hvert Huus fortalte man det Forefaldne paa en forskjellig Maade.

To Aar efter erfoer man, at den gamle Marchese, Manfredoni, var død, havde erkendt sin Son, som han havde forstodt i hans Ungdom, og efterladt ham en Million Zecchiner. En Mand med en Fjerdedeel af denne Sum maatte jo være en sand Engel, og man bebreidede naturligviis aldrig den unge Marchese nu, at han havde været Sorover; men han var meget sygelig, paa Grund af et Dolkestik, sagde man,

som nær havde voldt ham Doden, og hvoraf han var kommen sig meger langsomt. Calacibetta var hos ham, og saae skonnere ud, end ti Houris; men især var det Paafaldende, at hun stedse blev ledsaget af en uhyre Blodhund, som hun udpyntede med Baand og andre Smykker, og som, næst den unge Marchese, syntes at være hende det Kæreste i Verden.

H. C. W.

Recensenten i Knibe.

(Lystspil i 1 Act, af Y.)

Personerne.

Apollo, Slagter, en Mand paa 50 Aar.
Musa, hans Soster, en Pige paa 60 Aar.
Skoft, Literatus og Recensent, en Mand paa 30 Aar.
Marascein, Conditor.
Frank, Entrepreneur for Sommertheatret.
Allegro, Bajaz ved Samme.
Opvartere, Gæster hos Conditoren. Tilskuere ved Sommertheatret.

Scenen er paa Vesterbro.

Første Scene.

(En Dagligstue i Apollos Huus. Det er om Eftermiddagen Kl. 5. Apollo sidder ved Caffeebordet i sine Søndagsklæder, rygende paa sin Meerskumspibe med Sølvbeslag, og læsende i et Ugeblad. Musa sidder ligeoverfor ham, sysselsat med at drikke Caffee og at læse i en Roman.)

Apollo. Det er dog et fortræffeligt Menneske, den Skoft, et sandt Skeni! Med hvilken Smag, og hvor retfærdigt han bedømmer vort Sommertheaters Forestillinger! Ak, saadant et Skeni kunde jeg ogsaa nu have været, naar min

Fader vilde have ladet mig blive ved at studere Æsthik og Posi, eller hvad det hedder. Saa havde jeg dog svaret til mit Navn. Men han tvang mig til at kaste Bogen og Pennen, og gribe Oxen for at slaae Studen for Panden. Men Du, min Soster, Du har uddannet Dine Anlæg til det Poetiske, og er bleven et sandt Skeni.

Musa. Siig dog for Guds Skyld ikke Skeni, men Geni, Monfrere! Jeg har rettet Dig saa mange Gange

Apollo. Jeg beder om Forladelse, kære Soster! Jeg skal forbedre mig.

Musa. Hvad mit Geni ellers angaaer, som Du nys omtalte, da er det Digteren og Kunstdommeren Skoft, der har uddannet mit Talent, saa det blev til Geni. Hans Omgang, hans Underviisning og Læsningen af hans Skrivter skylder jeg Alt.

Apollo. Det har Du Ret i, min Soster! Men ogsaa Din egen Flid, Dit eget Studium fra Dine spædeste Aar skylder Du Meget. Derfor kaldes Du jo endog i udenlandske Blade Musa Decima, eller den tiende Muse. Herr Skoft har i dette Numer af sit Blad, som jeg her har i Haanden, paa Grund af Din nyligen udkomne historiske Roman, Regner Lodbrok, eller Kongen med de lodne Buxer, kaldt Dig Danmarks qvindelige Walter Scott. Hvilken Ære! hvor fiint min Musa!

Musa. Nei virkeligen! Tillad mig at see, bedste Monfrere! (Han leverer hende Bladet.) Ja, i Sandhed! Hvor venskabeligt! Hvor smigrende! Hvor retfærdigt tillige!

Apollo. Ja, det er en sand Perle blandt Recensenter, den Skoft, og hvor nøiagtig, hvor detailleret, sans comparaison med Slagterkunsten, hvor smaahuggen er ikke hans Kritik! Men det er ogsaa en lærd Mand, en Literatus. Han kan meer, end sit Alphabet. Hvilken Mængde Bøger han maa have læst og fordøiet! En Literatus! O Du gode Gud, hvorfor lod Du mig ikke blive Literatus, istedetfor Slagter? Literatus Apollo, det vilde dog have klinget langt bedre, end Slagter Apollo.

Musa. Ja, det var rigtigen Skade, Monfrere! for Du har Anlæg, og Smag, ja, i Sandhed, megen Smag.

Apollo. Har jeg Smag? Ja, Smag paa Stude- og Kokød, min Søster! Nei, egentlig æsthisk eller Æselssmag har jeg ikke.

Musa. Æsthetisk Smag. Gud bevare os! Gud bevare os!

Apollo. Pardon, Pardon! Du veed nok, hvad jeg mener, om jeg ikke altid trykker mig saa rigtigen ud. Som jeg siger, jeg har nok Smag paa det Grove i Poesien, men paa det Fine har jeg ikke saa egentligen Smag. Men jeg kommer mig, min Søster! jeg kommer mig Herr' Skofts Blad, hans Mosaik og hans Theaterkritik lærer jeg usigeligen Meget af. Det er en sand Guldmine!

Musa. Ja i dette fortræffelige Blad, som den udødelige Forfatter og Udgiver med Rette har kaldet Prøvestenen, findes rigtigen overordenligen vigtige Bidrag til et tilkommende System for Kritiken, Ting, som overgaae undertiden Meget af hvad Aristoteles, Lessing, Zimmermann, Müllner og Consorter have skrevet.

Apollo. Naa, Du veed, min Sjæl! med Permission at sige, at smøre tykt paa. Det var spansk Peber, ægte Carry paa det æsthetiske Bankekød. Om Forladelse, min bedste Musa! om jeg har udtrykt mig lidt plumpt.

Musa. Alt forladt, Monfrere! Du har vel Smag, men den er ikke dannet endnu, og, tilgiv mig, ægte vittig er Du ikke endnu. Men Du kan blive det med Tiden.

Apollo. Jeg veed det nok, min Søster! Min Smag er raa; den maa først koges, for at blive smagelig.

Musa. Det er vittigt, Monfrere, overordenligen vittigt.

Apollo. Tak, min søde Musa! Hvor jeg dog lærer meget i Din Omgang!

Musa. Hvad Du lærer af mig, skylder Du den udødelige Skoft. (Det banker.)

Apollo. Kom ind!

Anden Scene.

De Forrige. Skoft.

Apollo og Musa (paa een Gang bukkende og neiende meget dybt). Ærbødige Tjener (Tjenerinde), Herr' Skoft!

Skoft. Deres Tjener, Herr' Apollo, Digtergudens Navne! O, hvilken Skade, at vor Herre ikke har gjort Dem til Digter! Deres Tjener, min genialske tiende Musa, vor danske Waltera Scottia! O! hvor Deres Roman er mæsterlig, ægte classisk! Har De læst min Anmeldelse af den?

Musa. Om jeg har læst den? Jo, jeg har, med sand Deeltagelse. Alt for venskabeligt, alt for venskabeligt, alt for smigrende!

Skoft. Modsat, ganske modsat, min genialske, vittige, smukke, fyrige, følsomme tiende Musa! Ikke andet, end puur Retfærdighed! — (afsides.) Jeg maa smiske dygtigen for hende, for at faae Fingre paa hendes 50000 Rigsbankdalere.

Apollo (afsides). Naa, han veed sgu at sætte lækkre Kjødboller paa Suppen.

Musa. De gjør mig ganske undseelig, Herr' Skoft! Jeg kan neppe komme til mig selv igjen; saa overordenligen venskabeligen har De behandlet mig. Om jeg er genialsk, vittig, fyrig og følsom, det vil jeg lade staae ved sit Værd; det er jo vel muligt; der er endog megen Sandsynlighed derfor, naar jeg vil raadspørge mit Hjertes inderste Stemme; men det kan jeg i det Mindste ikke bedømme; men smuk er jeg i Sandhed ikke, Herr' Skoft!

Skoft. Ikke smuk? Det maa jeg dog vide, som Kunstdommer. Deres Speil lyver, naar det siger, at De ikke er smuk. De er, i det Mindste, Vesterbroes skjønneste Dame. Hvilke Dine, hvilket Haar, hvilken Pande, hvilke Læber, hvilke Arme, hvilken Barm, hvilke Fødder! Oh, es ist alles küssenswerth!

Apollo (afsides). Han er sgu dødeligen forliebt. Gud give, han dog vilde frie til hende! Det vilde ret blive et deiligt Par. Var hun bare noget yngere, kunde der dog komme nogle genialske Skofter eller Museborn deraf. Men det maae vi slaae en Streg over.

(Fortsættes).

Blandinger.

— Paa det Spørgsmaal, hvo der anførte de første regelmæssige Korstog, svarede en Dreng: „Gottfried von Kodsuppe (Bouillon) i Aaret

1096." Han vilde vise, at han forstod Fransk. (N. M. f. M.)

— I en Landsby blev opført et Spectaclestykke: „Friederich mit der gebissenen Wange". Inspicienten sagde til Statisterne, der for største Delen ikke hørte til Theatret, at de skulde kun eftergjøre Alt, hvad den Skuespiller, som spillede Friederich, vilde gjøre. I en Scene, hvor han styrter ned, for at føre de øvrige Riddere og Svende til Kamp, faldt han saa lang, han var, over en ved Døren befæstet Lægte, i det han udraabte: „Kun efter mig, følger mit Exempel!" Statisterne, der troede, at det hørte til Handlingen, — styrtede hastigen ned paa Jorden, og reiste sig først igjen, da den faldne Friederich ogsaa var staaet op igjen. (N. M. f. M.)

— I en Beskrivelse over Badehuset i Cuxhaven læses ordret Følgende: „Endvidere findes der Staldrum og Vognremise for Køre- og Ridcheste. Her forsamles sædvanligen Badegæsterne til Frokost og til Selskab om Formiddagen". (N. M. f. M.)

— En bekendt Satiriker blev forviist fra Residentsen paa Grund af sine Skrivter. En af hans Venner mødte ham kort for hans Afreise, og forespurgte sig, hvorledes det gik ham. — „O, ganske charmant!" var Svaret; „Politiet sørger for mit Udkomme". (N. M. f. M.)

— Digteren Wessel logerede i et Huus, hvori der boede en gammel Jomfru. En Aften kom han, som sædvanligen, noget sildigen hjem, og Jomfruen, som endeligen, efter at han havde ringet temmeligen længe, forbarmede sig over ham, lukkede Gadedøren op, og skændte dygtigen paa ham, medens hun satte Hænderne i begge Siderne. „Er det nu Tid, at komme hjem, Mosiø Poet?!" — „Nu ligner De en Urtepotte". — Hun blev ved at skænde, og udstrakte den ene Arm. „Og saa er han oven i Kjøbet impertinent, den Mosiø Poet!" — „Nu seer De ud, som en Theepotte". — „Han bliver alt galere og galere!" sagde hun, og lod den udstrakte Arm falde. — „Nu seer De livagtigen ud, som en Kammerpotte!" vedblev Wessel. Jomfruen gjorde, i høieste Forbitrelse, omkring, gik ind i sit Værelse, og smak Døren i. (Stover.)

— „Hvoraf kommer det", sagde En spottende til en Israelit, der boede sammen med ham, „at Jøder og Sviin ere saa slemme Fjender?" „O!" svarede den Anden, „det er ikke altid Tilfældet; vi f. Ex. ere ret gode Venner." (N. M. f. M.)

— Hvorfor har Katten fra Arilds Tid været Hexenes Yndlingsdyr? „Denne overtroiske Indbildning", siger Warburton, „kommer fra Hedenskabet, og Oprindelsen dertil er maaskee følgende: Da Galinthia blev forvandlet til en Kat af Skæbnens Gudinder (efter Ant. Liberalis, Metam. c. 29), eller af Hexens (efter Pausanias i Bonoticis), forbarmede Hekate (ɔ: Diana) sig over hende, og gjorde hende til sin Præstinde. (Efter Nogle var hun den Samme, som Diana, og altsaa en Datter af Jupiter, efter Andre en Datter af Perses, og havde altsaa Jupiter til sin Oldefader. Hun blev sædvanligen anraabt af Troldmænd og Troldqvinder, afbildes med tre Hoveder, og ansees af adskillige Digtere for Underverdenenens Gudinde, Proserpina.) Ogsaa den Gang, da Typhon tvang alle Guder og Gudinder til at forvandle sig til Dyr, antog Hekate selv en Kats Skikkelse. „Fele Soror Phoebi latuit" siger Ovid. (Red.)

— Britisk Frihed. I England ere Børn uafhængige med det 8de Aar, og kunne blive hængte, naar de ere 12 Aar. (N. M. f. M.)

— En Mand i dyb Sorg mødte en Bekendt, der spurgte ham: „Min Gud! for hvem sørger De? hvem har De tabt?" „Jeg?" svarede den Sørgende: „jeg har Intet tabt, jeg er kun bleven Enkemand". (N. M. f. M.)

Rettelse. I Nr. 63 i Digtet over Tscherning, 3 L. „Hvæsfest", læs „Hvæsfesteen"!

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 65. Tirsdagen den 14 August 1832.

Til Elskov.

Elskov, Livets skjønne Tryllerinde!
Huld, som Vaaren i sin Morgenpragt!
Støvets Børn Dig Blomsterkrandse binde,
Alt det Skabte knæler for Din Magt.

Himmelsk Fryd Dit Aasyn os tilsmiler,
Ved Dit aabne Bryst udfolder Rosen sig,
Ei Du kjender Hævn, selv Stolthed hviler
Ved Din Fod med ydmyg Bøn til Dig.

Fælleds Lænke Du med Lethed binder,
For Monarken, som for ringe Træl;
Troskab ene Dine Krandse vinder,
Begge har hos Dig eens Ret til Held.

End i Døden flyder Venskabs Taare
For den Hulde, som indvies Dig;
Perus rige Skatte just ei saare,
Gjøre Dig ved Byttet lykkelig.

Elskov! i Violens blide Smykke
Straaler Du den klare Himmel liig;
Til hver Pol udbreder Du Din Lykke,
I Dit Favn er Væsners Himmerig.

Herr Skotten, eller Manden i sit Huus.

(Frit, efter det Tydske)

Drukken og med Larm og Skraal
Skotten tumled' sig i Stuen,
Derfra ud ved Skorstens-Buen
Og ituslog Potter, Maal.

„Drukkenboldt! kan Du ei see?"
Konen skreg med bistert Øie:
„Marsch, Herr' Skotte! i sin Køie!
„Pige, aftræk Støvlerne!"

Skotten raabte: „Væk! jeg slaaer:
„Jeg er Manden, og befaler;
„Leien forud jeg betaler,
„Og kan ligge, hvor jeg staaer."

„Naa, saa bliv, i Pokkers Navn,
„Mellem Potteskaar og Bøtter!
„Jeg paa Øieblikket flytter
„Til min Ven, von Fastelavn."

Knap nu Konen fjerned' sig,
Forend Pigen skreg: „Madamme
„Skotten brænder snart i Flamme,
„Gløderne han raver i!"

„Red ham! — ei jeg ene kan,
„Thi jeg har kun svage Hænder;
„Iil! ak, iil! jeg troer, han brænder,
„Midt i Ilden ligger han."

Konen svarede dertil:
„For sin Dør han selv maae feie,
„Han betaler jo sin Leie,
„Lad ham ligge, hvor han vil!"

Smaae Digte.

(Frit, efter det Tydske.)

Virtuosen.

O, Gud! hvor tungt, med Kummer stride for sit Brød,
Og i sin Trang ærbødigt sig for usel Stormand bøie!
Ak! mangen Gang jeg borde græde i min Nød,
Men maa med Sang for Verden skjule Taaren i mit Øie.

Æderen.

Ja, Tidens Tand fortærer Alt,
Dog siges, at Herr' Kraas en større Æder var;
For Sandhed er det mig fortalt,
At samme pæne Mand aad Tiden med, min Far!

Tidsfordriv.

„Til Mandens Tidsfordriv Gud Qvinden skabte:"
Saa talte Job, da han var keed af Ungkarls-Dage,
Og derfor valgte sig en Skjønhed til sin Mage.
Vandt Job? — jeg troer, paa Ære! at han tabte;
Han dagligt under Tøflen stod, det stakkels Siv!
Job døde — vil man tænke sig! — af Tidsfordriv.

J. M. Abildgaard.

Recensenten i Knibe.

(Fortsat, see forr. Nr.)

Skoft. Hvor De er yndig, Jfr. Apollo! naar De rødmer af Undseelse! Det er den sande Tryllerose. Har jeg ikke Ret, Hr. Apollo? Er Deres Søster ikke skøn, skøn, som Hebe?

Apollo. Ja det Qvindemenneske har jeg rigtig nok aldrig seet, det jeg veed af; men min Søster er, i mine Tanker, et ganske smukt Fruentimmer. Vor Herre har givet hende en god Reisning og en dygtig Bringe, og forresten er Alt i behørig Stand.

Skoft. Ha, ha, ha! De udtrykker Dem lidt lavt komiskt; men det er vittigt, naivt vittigt, ægte holbergskt.

Apollo. Jeg takker ærbødigst.

Skoft. Ikke meer, end min Skyldighed. Geniet bør den sande Kunstdommer opmuntre,

hvor han end finder det. Perlen taber Intet af sit Værd, fordi den findes i en Mødding. Men, apropos, medens vi herom handle, gaaer Tiden. Som Recensent ved Herr' Franks Theater, har jeg tre Billetter, hvoraf jeg har den Ære at præsentere Dem de to, om De vil gjøre mig den Fornøielse.

Apollo. Skyldigst Taksigelse! Hvad siger Du dertil, Musa?

Musa. Jeg er Dem usigeligen forbunden, Herr' Skoft! De veed ikke, hvilken Glæde De gjør mig. Jeg foretrækker Sommertheatrets Forestillinger for det kgl. Theaters, som har tabt betydeligen, siden De ophørte at recensere dem, da Franks Theater har vundet overordenligen, siden De paatog Dem det ædle Hverv, at lede de haabefulde Kunstnere paa Veien til Ære og Udødelighed. Derfor ærgrede det mig ret at see igaar i Deres Blad, hvor ækelt Bajaz har overdrevet det Komiske i sin Rolle forleden Dag.

Skoft. Det troer jeg gerne. Vi skulle derfor see iaften, om min Revselse har frugtet noget paa ham.

Musa. Ja, det skulle vi. Jo, det har den sikkert. Jeg takker Dem endnu engang ret inderligen for Deres Godhed! Det er vel paa Tiden, at vi skulle gaae? Kl. 6 begynde de jo.

Skoft. Klokken er halv sex. Tillader De, at jeg maa hjælpe Dem. (Han hjælper hende Shawlet paa.)

Musa (med et smægtende Blik til Skoft). O, hvor De er usigeligen god!

Apollo (afsides). O, gid han dog vilde frie til hende! Og det gjør han vist; for han veed, at han faaer en god Klat Penge med hende, foruden de andre nagelfaste Appertinentier.

Skoft. Om De behager, Herr' Apollo! saa gaae vi.

Apollo (med Hat og Stok i Haanden). Jeg er fix og færdig.

Skoft. Tør jeg byde Dem min Arm, Jfr. Musa?

Musa. Jeg takker for Æren, takker for Æren.

(De gaae.)

Tredie Scene.

(Conditor Marasceins Boutik, med de fornødne Flasker, Glas, Kager o. s. v. Bordene ere fulde af Ugeblade; ved dem sidde adskillige Gæster, som drikke, spise og læse. Af og til hører man Gæsterne raabe: "Garçon, Opvarter, et Glas Biskop, en Kop Chocolade o. s. v.; skaf mig Provestenen, Natten, Midnatsbladet, Middagsposten" o. s. v)

Første Gæst. Naa, min Herre, hvad Nyt har man?

Anden Gæst. Aa, ubetydeligt. I det Politiske tusinde Dumheder for hvert Douzin af kloge Streger.

Første Gæst. Ja, det er den gamle Vise, ok synge hver Postdag i det Mindste. Men i det Literaire, Hoistærede, hvorledes gaaer det der? Skoft har jo været rasende grov mod Allegro, og Rygtet siger, at denne vil copiere ham iaften i en ny Pantomime, kaldet: „Bajaz, som Dommer."

Anden Gæst. Nei, er det virkeligen sandt? Det kan jeg ikke lide for min Død.

Første Gæst. O, det skader intet, naar Personen er saa berygtet et Menneske og en saa arrogant og impertinent Laps, som denne Skoft.

Tredie Gæst. Hvad er det for en Personage, denne Mosjø Skoft? Dum er han dog ikke. Han skriver godt for sig.

Første Gæst. En Student, som for nogle Aar siden stjal nogle Bøger, sad paa Vand og Brød i 5 Gange 6 Dage og Nætter, blev relegeert og udjaget af Kongens Livcorps. Han gjorde siden en lille Udenlandsreise til Hamburg, hvor han ogsaa stjal Bøger, men der slap han med en god Dragt Prygl, hvorpaa han vendte tilbage til Kjøbenhavn. Han har i mange Aar, baade før og efter denne Udenlandsreise, skrevet Theaterkritiker, og er ikke ueffen i det Stykke Arbeid, skiøndt han undertiden er temmeligt partisk; men, da Karlen har denne Tyvsklik paa sig, og forresten er en arrogant Laps baade i Væsen og paa Prent, har man ikke megen Agtelse for ham.

Anden Gæst. Agtelse for ham? Nei, den dybeste Foragt viser man ham jo ved alle Leiligheder. Det er lavt og lumpent, at man hvert Øieblik kaster ham denne Tyvshistorie i Næsen. Saadant noget bør være glemt nu, han har jo udstaaet sin Straf, og desuden staaer den Ting jo ikke i nogen Forbindelse med hans literaire Arbeider.

Tredie Gæst. Ja, det har De megen Ret i.

Første Gæst. Ja, men han burde ogsaa, som Recensent, være beskeden i Ytringen af sine Domme. Det byder Klogskab ham desuden. Men han er plump og inhuman, og er en grov Tølper, og, at hans Lud skulde være istand til at vaske de skurvede Hoveder rene, det maa han ikke indbilde sig; det gjælder ikke længer, end til Wandsbeck. Nei, det er en grov Stud.

Fjerde Gæst. Rigtigt, meget rigtigt, min Herre! Det var jo netop Aarsagen, hvorfor en Skuespiller, som han havde været uhyre grov imod, afmalede ham for nogle Aar siden i hans hele Costume, i en guul Chenille med mange Kraver, med Briller paa Næsen, Knappenale, stikkende frem paa Læggestederne, og med en Pakke under Armen, hvorpaa stod: „Natten in fine," (thi dengang befandtes hans Kritiker i Enden af hvert Numer af dette Blad).

Femte Gæst. Ja, og en stjaalen Stok paa Skulderen, som hans kritiske Kølle. Jo, jeg husker det nok, og med Underskriften: „Risum teneatis, amici? kunne I bare Jer for at lee, mine Venner?" Man har ellers en herlig Anekdote om ham. For en to à tre Aar siden havde vi, som vi desværre! saa ofte have, et Par literaire Feider, og i den Ene af dem spillede Skoft en vigtig Rolle. Det kunne De vist huske, mine Herrer?

De andre Gæster. Jo vist, jo vist.

Femte Gæst. En Dag kom en af hans Bekendter til ham og sagde: „Har De hørt det, Herr' Skoft, at man siger, vi have for nærværende Tid tre Lys i Literaturen?" „Nei," svarte Skoft, „og hvem ere de, om jeg tør spørge?" „Det er," svarte den Anden, „De selv, Herr' Skoft, Herr' Blok og Herr' Bisted." „Saa!" sagde han, kneisende med Nakken, og var ret stolt af, at han blev nævnt først. „Ja, men det Værste," tilføiede den Anden, „er, at der er en Tyv i det første Lys."

(Alle Gæsterne lee, No. 2 undtagen).

(Fortsættes.)

De syv Frøkener de Bethencourt.

En flandersk Families Historie, fra det 10de Aarhundrede indtil vore Dage.

(Oversat efter en Række af syv smaae Noveller i „Allgemeine Modenzeitung" for 1831, Nr. 1=17.)

I. Bryllupsnatten.

Et Sagn (957).

Den opgaaende Sol omgav endnu Himmelens lette, smaae Skyer med Purpur og Guld, da den store Gaard i Slottet Bethencourt allerede opfyldtes med Vaabendragere, Pager, Ridderlærlinger og Jagtbetjente, som holdt stolte Gangere ved Bidslet, havde Støvere i et Koppel, og bare Høge og Falke paa Haanden. Alle larmede og jublede; Falkene sloge med Vingerne, og deres klingrende Skrig gjenlød i Gaarden; Hestene vrinskede og stampede paa Brostenene; de utaalmodige Hunde gave-Hals, og Jagthornene prøvede Fanfarerne, som snart skulde tone midt i Skoven.

Nu kom Herrerne og Damerne ned ad Slottets Trappetrin, for at begive sig til Capellet, og endnu før Jagtens Glæder at høre en Messe; men Alle saae med længselfulde, glade Øine paa dem, som ventede i Gaarden, og syntes aldeles ikke at være andægtige Tanker.

Bispen i Cambrai, Herr' de Berauzaire, en af de dygtigste Jægere, hvis Jagtklædning stak frem under Chorskjorten, beroligede Selskabet med fed Ord: „Værer ikke bekymrede, mine Herrer og Damer! Messen skal ikke vare længe; jeg har derfor heller ikke iført mig Caselen og Stolaen (Messesærken og den lange Præstekjole)." Han holdt Ord; thi efter Skik og Brug ved de saakaldte Jagtmesser, som længere hen afskaffedes ved Kirkemøderne, og hvorved man udelod Meget, bad han blot et pater (Fader Vor) og et ave (Hil være Dig, Moder Maria!), dreiede sig derpaa om, sagde: Ita, missa est (Guds Fred med Eder! Messen er forbie) aflagde Chorskjorten, og modtog Falken og Jagtspydet af Capellanens Hænder. Snart tonede Hornene, Gangerne sattes i

Galop, og det hele Koppel Hunde løslodes, for at opsøge et Vildsviins Spor.

Blandt de Flinkeste og Fyrigste i Jagtselskabet var Frøken Melissende, Herr' de Bethencourts eneste Datter, og den ædle Herr' de Haraincourts Forlovede, den Første. Ingen forstod bedre, end dette ædle Brudepar, at styre en skumbedækket Ganger; Ingen gjentog gladere og ivrigere Jagtraabet, end disse Tvende. At sætte over Gærder og Grøvter, ansaae Frøken Melissende for Intet, og Renaud de Haraincourt maatte altid være betænkt paa, at bevare hende for Fare, eller Ubehageligheder. I det han reed i Galop ved Siden af hende, bøiede han med sit Jagtspyd de Grene tilbage, som kunde vikle sig ind i den adelige Ungmøes lange, sorte Haar, eller vel endog slaae ind i hendes Ansigt, som straalede af Glæde og Fornøielse.

De mødte snart en gammel Kone, der samlede tørt Veed, som hendes Søn, en Knøs paa omtrent 20 Aar, bandt sammen i Knipper. Hverken Frøkenen, eller Ridderen bekymrede sig om den gamle, lille Kone, hvis tunge Hørelse og 70aarige Øine ikke bleve Hestene vaer, og saaledes nedkastedes hun da blødende for sin Søns Fødder.

Ynglingen holdt hende for død, og med et Fortvivlelsesskrig slog han Herr' de Haraincourt med en dygtig Knippel saaledes paa Hovedet, at han styrtede ned af Hesten. Hans Hævn var endnu ikke mættet derved, og han vilde med doppelt Raseri have falden over den Besvimede, naar ikke Melissendes Raab om Hjælp havde hidkaldt Vaabendragere og Pager, som, efter megen Anstrængelse, bemægtigede sig den rasende, kraftfulde Knøs, og bandt hans Hænder og Been.

Imidlertid ilede Biskop Berauzaire, Herr' de Bethencourt og mange Andre hid, og bestræbte sig for at kalde Renaud tillive, som endeligen ogsaa igjen aabnede Øinene. Frøken Melissende var, som flittig Huusholderske, ikke uerfaren i Lægekunsten, og vilde derfor ikke overlade Undersøgelsen af sin Forlovedes Saar til nogen Anden. Hun lagde meget mere den Elskedes Hoved varsomt paa sine Knæer, og undersøgte længe og omhyggeligen Saaret, imedens Taarer ofte flød ud af hendes store Øine, hvoraf Ildgnister sprudlede frem. Endeligen takkede hun fyrigen den hel-

lige Hubert, lovede ham en ni Dages Bøn til hans Ære, tilligemed tolv Kerter af Jomfruvox, og sagde: „Han er ikke i Livsfare; lovet være Gud, vor kære Moder Maria og alle Paradisets Helgener i al Evighed!“

„Men“ — vedblev hun efter en kort Bøn — „snart maae vi vende tilbage til Slottet, at Renaud kan faae Ro og Hjælp. Kun mine Hænder skulle lindre hans Saar med Balsam, kun mine Hænder række ham den Drik, som vugger Smerterne i Slummer, og hvis Tilberedelse en berømt Læge fra Cambresis har lært mig. To Arme, min og min Herres og Faders, skulle understøtte Eder, Herr' de Haraincourt! og langsomt og forsigtigen ville vi gaae tilbage til Slottet.“

„Viseligen talt“ — gjenmælede Bispen — „ingen Lærd kunde afgive en bedre Kendelse. Jeg vil imidlertid snøre Halsen fast til paa den udædiske Knøs for hans afskyelige Gjerning, som fyldte Eders Øine, Frøken! med Taarer, og lade ham hænges op i det første, det bedste Træ. Der kommer Dommeren just tilpas. Gud sender ham ved en god Aand paa saa beleilig en Tid. Afgjør det snart og hurtigen, værdige Vasal! Hæng denne Niding! Lad den første Eeg tjene istedet for Galge!“

Da den gamle Kone, som Ingen havde givet Agt paa, og som imidlertid igjen var kommen til sin Samling, hørte Bispen tale saaledes, kastede hun sig ned for hans Fødder, og bad i Guds og den hellige Jomfrues Navn om Naade for sin Søn.

Bispen stødte hende, uden at værdige hende et Svar, bort fra sig med Foden, og saae paa Bøddelen, som allerede med erfaren Haand befæstede Rebet.

(Fortsættes).

Literaire Anmeldelser.

Fabelbog for Unge og Gamle, af Frederik Schaldemose. Første Deel. Kjøbenhavn. Trykt paa Forfatterens Forlag, i det Robertske Officin 1832.

Herr' Schaldemose, som er høist fordeelagtigen bekendt iblandt os, som Versificator,

og især som Fabeldigter, har i denne Fabelbogs 1ste Deel, som paa 98 Sider i Sedez indeholder 75 baade sindrige og vittige Digte, beriget vor Literatur med et lille Verk, som gjør hans Digtersnilde Ære. Ved Enkelte af disse Fabler har Digteren tilføiet Moralen til Slutningen, men i de Fleste udvikler Moralen sig af sig selv paa en ligesaa let, som fiin Maade. I Nr. 57, eller Rotten, der slog sig fra Verden, er den lille Fritz, der lytter til den fromme Ammes Qvad og Forelæsninger om Dyrenes Bedrivter, uden al Tvivl Digteren selv, som Ammen kalder en „Djævels Unge,“ da han gjør en Sammenligning mellem Præsten Herr' Brine og den tykke Rotte. Digteren har her saaledes paa en fiin Maade hentydet paa sit Naturanlæg til Fabeldigtning. Vel have vi truffet enkelte gamle Venner i denne Samling f. Ex. Oxen og Kilden, Solen og Vinden, Nattergalen og Uglen, Egen og Røret, Pletten og Stjernen, Brændehuggeren og Døden, (hvoraf den 1ste, 2den, 3die og 6te endog findes i prosaisk Form i Gedikes engelske Læsebog, og den 5te forhen trykt i Herr' J. C. Langes „Argus“); men de Fleste af de Andre have, saa vidt vi vide, ikke været forhen trykte. Blandt de Alvorlige udmærke Sorgens Søn og Draaben sig fortrinligen. Som Prøver meddele vi følgende:

„24. Slagsmaalet mellem Hundene.

I Trætte Spitz og Køter kom,
En Bagatel de sloges om,
Det var to hidsige Krabater;
Man veed, at mellem Hund og Hund
Kan komme Tvedragt allen tund,
Saavelsom mellem Potentater.

Om begge Kjæmper staaer en Flok
Af Drenge; ei det er den nok,
At alt i Strømme Blodet flyder;
Det respe table Drengechor
Ophidser dem med Vink og Ord,
Og ærligt sig ved Kampen fryder.

Hvad Ende Striden fik tilsidst,
Jeg ikke veed, dog veed jeg vist,
At Begge gjaldt den kaade Fuisen.
Saaledes griner Pøblen, naar
To lærde Mænd hinanden slaaer
Med raadne Pærer i Avisen.“

„30. Løvfrøen.

„Jeg" — sagde en Løvfrø, der sad i et Træ; —
„Er dog et ganske fortræffeligt Kræ,
„Kan flyve foruden Vinge,
„Kan synge, trods Solsort og Nattergal,
„Trods Alle, hvis Stemmer i Skovens Hal
„Man hører saa lifligt klinge."

Og strax den istemde sin skurrende Sang;
I Fuglenes Øret forfærdeligt klang
Den kæse, selsomme Qvækken.
Men Frøerne raabde i Kjæret: „Guds Død!"
„Hvor Fætters Stemme er kunstig og sød!"
Og dobbelt tyk blev nu Gjækken.

„35. De to Heste.

En Hestepranger vilde sælge
To Heste, begge uden Meen;
En Kjøber ønsked' sig kun een,
Men den forstod han ei at vælge.
Da sagde Prangeren: „See her!
„Af ædel Stamme er den Hvide:
„Og, blier han, hvad hans Fader er,
„Du knap en bedre Hest kan ride.
„Den Brune er af ringe Stand,
„Et Bondedyr fra Sallingland,
„Men sund og smuk dog, som den Bedste;
„Ved sidste Veddeløb vandt han
„Den største Priis blandt tyve Heste."

Da sagde Kjøberen: „Velan!
„Ham ta'er jeg, thi mig anstaaer bedre
„Det Fortrin, som man har, end det,
„Man arve maa af sine Fædre."
Og Manden, troer jeg, havde Ret."

„51. Høg over Høg.

Paa Jagten greb en Spurv en Flue.
"Ah! — raabde Stakklen; — spar mit Liv
"Jeg er uskyldig, som en Due,
"Jeg elsker Fred og hader Kiv."
"Ven!" — svared Spurven; — "Du skal stille
"Min Sult, thi jeg er stor, Du lille!"

En Høg saae Spurven trygt fortære
Sit Rov, slog ned og holdt den fast.
„Ak! — raabde Spurven; — skaan mig, Kjære!
„Hvad kan Du lægge mig til Last?"
"Ven!" sagde Høgen; — "Du skal stille
"Min Sult, thi jeg er stor, Du lille!"

Han aad, men sig til liden Baade;
Thi Ørnen greb ham med sin Klo.
„Ah!" raabde Høgen; — „Naade! Naade!
„Vi er jo Fættre!" — Ørnen lo,

„Og sagde: „Fætter, Du skal stille
„Min Sult, thi jeg er stor, Du lille!"

En Kafer lured' efter Føde;
Han spændte Buen, sigted', skjød.
„Ak! — sukk'd' Ørnen, for den døde; —
„Barbar! hvad nytter Dig min Død?"
„Ven!" — sagde Kafren; — Du skal stille
„Min Sult, thi jeg er stor, Du lille."

Fablens Oprindelse, Fortjenesten, Striden mellem det sorte Øie og det Blaae, Amor og Daarskab, Rotten, der slog sig fra Verden, Bien og Edderkoppen, og Bjørnen høre ogsaa blandt de fortrinlige Stykker i denne Samling. „Hjemmet at række" (S. 55.) er næppe godt Dansk, og „plaisir," som Riim paa „vi," næppe heldigt. Udstyrelsen gjør det robertske Officin Ære.

Red.

Etui-Bibliothek af danske Classikere. Udgivet af J. C. Lange. I. Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen. 1832. **Dragedukken.** Syngespil i fire Acter af C. Falsen, Etatsraad o. s. v. Paa ny udgivet af J. C. Lange.

Herved er da Begyndelsen gjort til en Udgave af danske Mønsterforfattere. Udgiveren, som har helliget Conferentsraad N. v. Holten dette sit fortjenstlige Arbeid, har forudsendt en Forerindring, som indeholder Envold de Falsens Levnetsbeskrivelse i sammentrængt Korthed. Man har, i Alt, 8 større dramatiske Arbeider af den høitfortjente, forevigede Digter. Af disse er Dragedukken et af de Interessanteste, og var i sin Tid særdeles meget yndet. Anmelderen har, efter mange Aars Forløb, med levende Interesse gennemlæst dette nationale Syngespil, hvoraf en Episode blev given to Gange i Sommer paa det kgl. Theater, og som man ønsker, at den kgl. Skuespilbestyrelse vil give os heelt og holdent i næste Saison. Udgiveren siger med Føie i Slutningen af sin Forerindring: „De bedste og interessanteste af Falsens Arbeider, især af Skuespillene, synes at have Krav paa en ny dansk Udgave, da de fleste, om ikke alle, ere skrevne og trykte i Danmark, Skuespillene først opførte paa det kongelige danske Theater, og Oplagene af Samme forlængst udsolgte. Ogsaa

tilhører Falsen, som Scribent og Embedsmand, lige saa meget Danmark, som Norge." Udgiveren har i Syngespillet Dragedukken, „som her leveres med faa Forandringer, et Par Steder bortskaaret sentimentale Udvexter, som minde om en ældre Tids Digtemaade, og ikke stemme med de Handlendes Character og Stilling. Forfatterens Orthographie er, paa aabenbare Trykfeil nær, uforandret beholdt." Denne net udstyrede Sedez-Udgave paa 128 Sider, faaes i Springgade Nr. 31 1ste Sal, for 24 ß. **Red.**

Fabeln.

Es erschienen einmal vor dem Throne Jupiters die Menschen und erbaten sich von dem Vater der Götter die Gewährung einer Bitte. — „Zeus," fingen sie an, „Du hast nach Deiner Weisheit die Erde so vollkommen eingerichtet, daß nur Wenig daran zu tadeln ist; doch um Eines möchten wir Dich bitten, daß Du nämlich den Thieren die Gabe zu sprechen ertheilest. Wie herrlich würdest Du dadurch Deine Schöpfung vermannichfaltigen, und uns Menschen zugleich den Genuß verschaffen, mit jedem lebenden Wesen, das den Erdboden bewohnt, unsere Gedanken austauschen zu können!" — Zeus gewährte ihnen ihre Bitte, und die Thiere wandelten sprechend unter den Menschen. Da kam eine Zeit, wo Thorheit und Unverstand jede Weisheit verdrängte; denn die Thiere waren unvernünftig und so auch ihre Reden. An einer jeden besseren Einrichtung der Menschen hatten sie Etwas zu tadeln, und diese, nur zu leicht von der großen Menge übertäubt, wurden durch Zeit und Umgang mit ihnen thöricht wie sie. Da traten die Weisesten abermal vor den Thron Jupiters und sagten: „Beherrscher der Götter und Menschen! Du hast alle Dinge wohl eingerichtet, und es ist an Deinen Werken Nichts, das zu tadeln wäre. Wir Menschen aber sind thöricht, wenn wir Deine Weisheit nicht einsehen, und werden dieses noch mehr werden, wenn Du uns länger für unsere Thorheit büßen läßt. Nimm daher den Thieren die Gabe zu sprechen, welche Du ihnen ertheilt hast, zurück!" Jupiter, der sich immer gütig gegen die Menschen zeigte, gewährte ihnen, da er sie nun von ihrer Thorheit geheilt sah, abermal ihre Bitte, und nun kehrte auch die Weisheit wieder zu den Menschen zurück.

Wasser und Spitz, zwei Hunde von verschiedenem Temperamente, machten zusammen eine Reise. „Höre, Spitz!" redete Wasser seinen Cameraden an, „versprich mir, die Mitte des Weges rasch zurückzulegen! zu Anfange und am Ende magst Du gern langsam gehn, wenn Du mir nur in der Mitte Stich halten willst." Spitz versprach zu thun, was Wasser verlangte; doch fragte er diesen, aus welcher Ursache er Solches wünsche? „Das will ich Dir sagen, wenn wir unsere Reise werden beendigt haben," entgegnete Wasser, und nun machten beide sich auf den Weg und erreichten schnell das Ziel ihrer Wanderung. „Nun, Wasser!" begann da Spitz, „warum wolltest Du denn, daß ich in der Mitte rasch gehen sollte?" — „Weil," entgegnete dieser, „ich wohl wußte, daß Du es zu Anfange von selbst thun würdest, da Deine Kräfte noch unerschöpft waren; nahe am Ziele aber Dich das Verlangen nach baldiger Ruhe dazu antreiben würde.

Friederich Bresemann.

Anmodning.

(Paa Grund af en Glemsomhed, berigtiges den i Nr. 63 indrykkede Anmodning saaledes:)

Paa Grund af nogle, som det synes, beføiede Ytringer om Herr Magister Lindberg i Kbhvnsposten Nr. 135 d. A., tager man sig den Frihed, at spørge Deres Excellentser, de Herrer v. Stemann og v. Moltke, som det kgl. danske og slesvig-holsteenske-lauenburgske Cancellies Præsidenter: „Af hvilke Bevæggrunde har det kgl. danske Cancelli ikke paalagt Stiftsprovst Clausen, som Magisteren har kaldt en gammel Kætter, og Dr. Johannsen, som han har kaldt en falsk Lærer, ved Dom at fralægge sig disse Beskyld-

ninger?" samt — „vil det kgl. slesvig-holsteensk-lauenburgske Cancelli ikke paalægge det theologiske Facultæt i Kiel, som Magisteren har beskyldt for, at have taalt „al Slags Kætteri" hos sig gennem hele dette Aarhundrede og længere, ved Dom at fralægge sig denne Beskyldning?" Da disse Spørgsmaals Besvarelse er en stor Deel af Almeenheden magtpaaliggende, vilde Deres Excellentser, hvis frisindede, ædle og oplyste Tænkemaade er almeent bekendt, gjøre Dem mange Statsborgere forbundne ved denne Anmodnings Opfyldelse, hvis Deres Viisdom finder det hensigtsmæssigt.

Spørgsmaal.

1) Kunne Forbudet mod Prangen med Komoediebilletter, og Advarselen mod at falbyde eller forhandle udenfor Komoediehuset, eller paa andre offentlige Steder, Billetter til abonnerede Loger eller Pladse i samme (see Adresseavisen Nr. 185 og 186, d. A.!) ogsaa udvides til selve Adresseavisen og andre Tidsblade? Da Adresseavisen er et af de meest offentlige Steder, og udenfor Komoediehuset, og man deri dagligen seer Falbydelse af Komoediebilletter hele Theatersaisonen igennem, synes dette Spørgsmaal ikke at være utidigt. Herr' Etatsraad Bræstrup vilde sikkert gjøre sig mange forbundne ved dets Besvarelse.

2) Bør det ikke paalægges Herr' Major Mangor, ved Dom at fralægge sig de, mod ham forhen ofte og nu sildigst i Raquettens 31te Nummer, S. 500-3, i et Stykke, med Overskrivt: „Tyrkisk Behandling mod et fattigt Barn i Danmarks Hovedstad i Aaret 1832" fremførte, Beskyldninger? Embedsmanden og hans Øvrighed bør sikkert ikke være ligegyldig ved den offentlige Stemmes Ytringer. Trykkefriheds-Forordningens Ord ere tydelige nok i denne Henseende.

Blandinger.

— Ligesom man i det Franske siger: „parler femmes, politique" o. s. v. (tale om Fruentimmer, Statssager o. s. v.), saaledes bruger man speak og talk paa samme Maade i det Engelske. Saaledes siger, for blot at anføre eet Exempel, Bastarden (Faulconbridge i Shakspeares King John, 2 Act, 2 Sc.): „He speaks plain cannon, fire and smoke, and bouncs" ɔ: „Han taler forstaaeligen om Canoner, Ild og Røg og Skrald". Dog bruges det naturligviis kun i komisk Stiil i det Engelske, saaledes, som man veed, at en vis dansk Mand sagde engang til sine Sønner: „Kan I nu snakke noget Mathematik?" (Red.)

— I Kroen kom en Aften, just, da vi havde gjort det allergaleste Spectacle, et ungt Menneske, der søgte en Plads i Værelset, hen til vort Bord, og spurgte: „Om Forladelse! er Alt besat ved dette Bord?" (N. M. f. M.)

— En Bondedreng spurgte sin Fader, da de gik forbi en Kornmark: „Hvoraf kommer det dog, at enkelte Ax staae lige, medens Alle de Andre hænge ned?" „Det er, fordi de ere tomme", svarede den Gamle, „men de Andre fulde. Med Menneskerne er det ligesaa; de, der have de tommeste Hoveder, bære dem høiest". (N M. f. M.)

— I Plymouth spillede Skuespillerinden, Madame Bernhard, Constance i „de snorrige Tilfælde". „Naa, jeg er ret glad," havde hun at sige, da hun var sluppen for den gamle Frier, „at jeg har givet den gamle Patron Kurven. Naar kun nu saadan en smuk, rank, ung Fyr syntes om mig, og givtede sig med mig, saa vilde jeg være den bedste Kone paa Jorden!" — „Sei der!" raabte en ung Sømand, som Spillet havde flyttet hen i en anden Verden, og bøiede sig ud over Logen. „Hør, jeg ægter Dem strax. Fanden ta'e mig, om jeg lyver; jeg har tre Aar af min Lønning staaende, og faaer endnu en heel Deel Priispenge". (N. M. f. M.)

Rettelse.

I Nr. 64., Sp. 1009, 3 Linie fra neden udelades „store".

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 66. Fredagen den 17 August 1832.

Forsynets bedste Gave.

(Efter det Engelske.)

I Omgang med de Skønne føler Sjælen
I al dens Omfang den Lyksalighed,
Gud Herren skænked den vildfarne Hjord,
Som Paradisets Uskyld blev berøvet,
Da han os Elskov gav, den' bedste Blomst
I Livets broget= skønne Urtegaard —
En Draabe af den Himmelkildes Vand,
Hvormed hans Villie os skabte, signed',
Og stedse os beskytter og forløser.
Hvor sødt, med Glædens purpurrøde Kind,
Med Haabets blide, ænglefulde Smiil,
At byde Timerne, som nærme sig,,
Med Jubelrøst vor frydefulde Velkomst!
Hvor sødt, i Samfund med den Elskede,
Naar gennem Tidens Ørkener vi streife,
At tænke paa de svundne Livets Glæder,
Og kalde i Erindrings klare Speil
Ved Phantasiens Tryllestav dem frem,
At de i Maanens Guldglands kunne glimre!
Hvor sødt, at staae, hvor For= og Fremtid mødes,
Med ligestemte Hjerters Harmoni,
Og byde Øieblik at fødes, leve,
Og døe, som fordum i de svundne Dage,
Og med et takfuldt Hjerte sende Him'len
De samme glade Øiekast, som Qvinden,
Der knæler fuld af Andagt ved vor Side!
Men, naar saa Elskov kommer for at dele
Den Sorg, vi føle ved et fælleds Tab,
Da see vi hele dens Velsignelse,
Og føle, den er Him'lens bedste Gave.

H. C. W.

Recensenten i Knibe.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Sjette Gæst. Det var, min Sjæl! ikke avittigt.

Femte Gæst. Nei, vist var det ei, og De kan troe, min Herre! at han blev flau ved den Tale.

Sjette Gæst. Jo, det troer jeg. Men, hvad er Grunden, hvorfor han ikke mere skriver Kritiker over det kgl. Theaters Forestillinger?

Syvende Gæst. Det skal jeg sige Dem, min Herre! Jeg kan nok see, De er nyligen kommen hertil fra Provincerne, og ikke kender alle vore Historier her. Han er blevet ked af at skrive Kritiker over det kgl. Theater, fordi de fornærmede Skuespillere have pryglet ham adskillige Gange, vel at mærke, under fire Øine.

Sjette Gæst. Haha! slap det derud?

Ottende Gæst. Ja, han er jo ogsaa bleven mulcteret for Overtrædelse af Trykkefriheds=forordningen. Det kan De see her paa hans Blad. Der staaer hans Brændemærke: „Maa trykkes," saa han er Literatus i doppelt Forstand.

Sjette Gæst. Naa, det var værre, end hele Resten. „Det er i Enden Du skal have det," sagde Reebslageren, da han gav sin So Flesk.

Anden Gæst. Ja, men er det da ikke baade Spot og Skam, at Bajaz fager Lov til at copiere ham i Aften? Han har jo liidt nok, det stakkels Menneske, er overgaaet Tyrsdom, er domt for Overtrædelse af Trykkefriheds forordnin-

gen, og er bleven forfulgt af saa mange paa Prent med Personligheder.

Første Gæst. De er nok en Ven af Mosio Skoft, min Herre!

De andre Gæster. Ja, det er De vist!

Anden Gæst. Nei, mine Herrer! aldeles ikke. Jeg veed, at han er en arrogant Laps, en ægte Don Spaludo, som man engang kaldte ham; jeg veed, at han ofte har stjaalet hele Sider udaf Andres Skrivter, og udgivet det for sit Eget; jeg veed ogsaa, at han er en Snyder, at han tidt og ofte har bedraget Kræmmere og Skrædere, Spiseværter, Restaurateurer, Conditorer o. s. v., og at han ofte har faaet sine Rygstykker varmede for den Spas, men jeg veed ogsaa, at han er et Menneske med godt Hoved, med megen Læsning og mange, især æsthetiske, Kundskaber, og at han i den senere Tid har forbedret sig betydeligen i moralsk Henseende.

Første Gæst. Om hans Levnet er mere moralskt nu, end før, veed jeg ikke, men det veed jeg, at han er ligesaa arrogant og studeagtig paa Prent, som han altid har været, at hans Kundskaber ere meget overfladiske, og, som De selv nyligen har tilstaaet, for det Meste stjaalet Gods, som han udgiver for sit Eget.

Anden Gæst. Ja, hvorom alting er, saa kan dog Ingen negte, at man alt for ofte har gjort ham Uret. Havde han faaet en anden Opdragelse, var det heller ikke gaaet saaledes med ham, som det er gaaet.

Tredie Gæst. Ja, men veed De da ikke, min Herre! at Mennesket skal opdrage sig selv, og at man samler de bedste Lærdomme i Erfaringens Schole. Har den virket noget Godt hos ham?

Fjerde Gæst. Det var et sandt Ord, det var det. Jeg er vis paa, han ogsaa har snydt Dem, Herr' Marascin?

Marascin. O ubetydeligt, ubetydeligt. Men mine største Løier havde jeg med ham for et Aars Tid siden. Da var han saa fattig, som en Kirkerotte. Naar han saa kom her om Formiddagen, og drak en Kop Chocolade, satte han gerne sine Briller i Pant, og om Aftenen kom han igjen, indløste Brillerne, og satte sin Parapluie eller Stok i Pant, og det vedblev han en lang Tid.

Nogle af Gæsterne. Ha, ha, ha, det var Løier.

Første Gæst. Men, mine Herrer! vi spilde den ædle Tid. Vi maae dog see den nye Pantomime. Ikke sandt, mine Herrer?! Klokken er paa Slaget sex.

De andre Gæster (anden Gæst undtagen). Saa lad os skynde os! (De betale og gaae.)

Anden Gæst. Jeg vil ikke see det Snavs, hvor en Bajaz faaer Lov til at gjøre Nar af en lærd og smagfuld Recensent, ligesom i disse tossede Vaudeviller paa Theatret i Byen. Nei, saa gaaer jeg mig heller en lille Tour, og faaer mig et Slag Kegler hos Lars Matthiesen.

(Han betaler og gaaer.)

Fjerde Scene.

(Den offentlige Gade paa Vesterbro; i Baggrunden Franks Sommertheater; man hører Musiken fra Theatret, lydelige Bifaldsyttringer, Latter, Klap, Bravoraab, Bajazzo, Noch einmal Bajazzo, Bravissimo Bajazzo, Skoft=Bajazzo o. s. v.)

(Skoft kommer styrtende ud fra Theateret i den høieste Forbittrelse; efter ham følge Apollo og Musa, ligeledes høist opbragte.)

Skoft. Nei, det er til at blive rasende over. Er det en Maade at behandle et Geni, en Videnskabsmand, en Kunstdommer paa? Lumpne, nederdrægtige Allegro! En offentlig Tort! Hvor tør den lumpne Karl fremstille sig med min Masque?

Apollo. Ja vist er det høist uforskammet, men saae De, hvor snildt han havde gaaet tilverks? Det hele Ansigt, den hele Figur var Deres opad Dage; men — hvad der manglede, var — Næsen; den var ikke Deres; dertil var den ikke spids nok. Selv Brillerne havde han ikke forglemt.

Musa. Ja, Allegros Masque manglede Herr' Skofts genialske, spidse Næse.

Skoft. Ja vist; derfor vil ogsaa Karlen, naar jeg bebreider ham hans Gadedrengestreger

og Vrængerier, paastaae, at han ikke har copieret mig, skiondt han endog efterlignede min Talestemme, som gaaer lidt gennem Næsen, ganske frappant. Det var ogsaa en Idee, at give sig til at snakke i en Pantomime! Pas kun paa, om han ikke negter, at have copieret mig!

(Under denne Samtale strømme Tilskuerne udaf Theatret under lydelig Latter, de pege Fingre ad Skoft, og raabe: „See Skoft-Bajazzo!" o. s. v.)

Skoft. Lad os gaae lidt tilside!

(De gaae ind imellem Coulisserne, indtil den udstrømmende Mængde har tabt sig; da komme de frem igjen.)

Skoft. Jeg tager min Afsked i denne Aften fra Theatret. Nu har jeg recenseret kongelige Theatre, store og smaae Forfattere, Kunstacademier, Dyrehaugens Forestillinger, og saa mange andre Ting i mine Dage (thi, hvad kan et vidtomfattende Geni, som selv mine arrigste Fjender maae tilstaae, at jeg besidder, ikke paatage sig at udføre med Held!); Forfølgelse og Prygl have været min Lod overalt, i Hamburg og Berlin, i Kjøbenhavn og Dyrehaugen; men intetsteds har man behandlet mig saa infamt, som her paa Vesterbro, paa dette usle Fjælebodstheater. Prygl er slemt nok; det forstaaer sig; men det rører kun min Krop; men at efterabe mig, gjøre offentligen Nar af mig, det krænker min Ære, mit dyrebareste Gode, og ovenikjøbet at persifleres af et Menneske, som jeg har veiledet paa Kunstens Bane! Det er den sorteste Utaknemmelighed! det krænker mit Hjerte! Det er skrækkeligt! Det er til at blive vanvittig over!

Apollo. Tag Dem det ikke saa nær, Hoistærede! De maa lønne saadanne Pøbelagtigheder med taus og kold Foragt.

Musa. Lad en øm Venindes Deeltagelse gyde Balsom i Deres Hjertes Vunder, og formilde den billige Smerte, som raser i Deres Bryst! See, hvor mine Taarer flyde!

(Hun tørrer sine Øine.)

Apollo. Ja, som Blodet af en slagtet Stud, sans comparaison. Ja, Du har altid havt et blødt Hjerte. Jeg føler saamæn ogsaa meget ved Deres ulykkelige Skæbne, Herr' Skoft,

mæn gjør jeg saa; men, som jeg siger, og som De selv engang har sagt i Deres Blad, man maa lønne slige Kjeldringer med taus Foragt.

Skoft. Jeg takker Dem for Deres Deeltagelse, mine kære Venner! Saavel det lavere prosaiske, som det høiere poetiske Gemyts Deeltagelse er mit Hjerte kærkommen. Men jeg maa først rase ud. Jeg forsikrer Dem, af alle de Ulykker, jeg har havt i Verden, har Ingen saaledes opbragt mig, som denne Tort. Selv den Ærgrelse, som jeg havde for nogle Aar siden, at maatte lade et Vognmandslæs af mine dramatiske Forsøg føres, som Maculatur, til en Urtekræmmer, selv de mange ufortiente Prygl, jeg har faaet baade her og udenlands, selv de Bebreidelser og Næser, man saa ofte har gjort og givet mig paa Prent og mundligen for mine Ungdomsfeil, ere kun, som Vand mod denne impertinente Bajazstreg. Den er bizar, den er grell, den revolterer det bedre Menneske i mig. O, lad mig rase ud! (Han drager tre dybe Aandedrag.) Aa! Aa! Aa! — Det lettede! Nu er Vreden i mit Bryst dæmpet. (Han gaaer nogle Skridt op og ned). Egenligen burde man lee ad slige Dumheder; thi, philosophiskt betragtet, er det dog ikke andet. (Han leer af Hjertet.) Ha, ha, ha! Hvor Menneskerne dog ere dumme! Ret nogle lave prosaiske Creaturer! Det er haardt for os, poetiske Guder og Engle, at leve blandt dem! For at holde det ud, maa vi lee dygtigen ad dem! — Saa — nu er det forbi, nu er jeg igjen kold og rolig.

Musa. De er en beundringsværdig Mand, Herr' Skoft. De er stor, som Cato.

Apollo. De har gode Skuldre, De kan bære meget. De er liig Milo, fra Odense, som bar en stor Tyr paa sine Skuldre et heelt Stadium eller 625 Fod ved de olympiske Lege.

Musa. Du mener nok, Milo fra Crotone, Monfrere!

Apollo. Rigtigen, min Søster! Tilgiv mig! Man kan let forvexle Personer, som have samme Navn.

Skoft. De mener det ærligt, Herr' Apollo! og det er Hovedsagen (trykker hans Haand.)

Apollo. Naar jeg var i Deres Sted, gav jeg den Keldring en Product paa hans Bagfjerding.

Skoft. Troer De, at jeg vilde fornedre mig saa dybt, at lægge Haand paa sligt et Afskum?

Musa. Ja, det var rigtigt nok den laveste Prosa, man kunde tænke sig.

Apollo. Ja, ret betænkt, var det ogsaa alt for lavt prosaiskt af et saa høit poetiskt Gemyt. Gud veed, hvor jeg kunde falde paa saadan en Dumhed! Jeg beder om Forladelse.

Skoft. Ingen Aarsag, Herr' Apollo! De meente det ærligt, og det er mig nok (trykker hans Haand.) Nei, veed De, hvorledes jeg vil bære mig ad? Med saadant et Ansigt (han sætter et høist impertinent Ansigt op) kan man gjøre Underverker. Mosjø Frank og hans Afskum af Bajaz skulle krybe i Støvet for mig. Pas kun paa! Tys, der komme de.

(Sluttes i næste No.)

De syv Frøkener de Bethencourt.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Den stakkels, gamle Moder saae, at hun Intet havde at haabe af denne Guds Mand, vaklede altsaa hen til Frøken Melissende, og anraabte denne i en Tilstand, som maatte have blødgjort det haardeste Hjerte, om Naade for sin eneste Søn, sin Alderdoms Haab og Støtte.

„Nei!" — svarede Frøkenen — „ved min Sjæls tilkommende Lyksalighed! Han vilde slaae min inderligt Elskede ihjel."

„Naade! skænk ham Naade!" — klagede Konen paa ny.

Men, istedet for alt videre Svar, befalede Melissende sine Tjenere, at bortfjerne den Gamle, og den vilde Tids raae Knegte bortjog den fortvivlende Moder med Piskeslag.

Berøvet sin Samling, faldt hun ned paa Jorden, og, da hun kom igjen til sig selv, var hun alene i Skoven under et Træ, paa hvilket hendes Søns Liig svævede frem og tilbage.

Jeg forbigaaer Fortællingen om, hvad hun leed; thi, for at begribe det, maatte man være Moder, og staae for sin eneste Søns Liig, sin eneste

Søns, som myrdedes, fordi han forsvarede sin Moder.

„O, at jeg kunde hævne mig!" — stønnede hun endeligen med halvqvalt Stemme, og kastede Blik, der søgte om Hjælp, — forgæves — trindt om sig.

Hendes Hoved sank kraftesløst ned i hendes Hænder.

Pludseligen løftede hun det op igjen, og raabte: „Satan, kom mig til Hjælp! Ulykkelig og elendig skal hun være! Intet Led af denne fordømte Stamme vorde lykkeligt! Gid de Alle, Alle, men især hun, maae lære at kende og føle Fortvivlelsen! Satan, opfyld Forbandelsen, og Din Eiendom vorde øiebliktligen mit Legem og min Sjæl!"

Jorden skælvede; Tordenen rullede frygteligen, og af den sprukne Jord opstege gnistrende Luer.

Ingen har siden den Tid seet den Gamle fra Bethencourt igjen.

Disse Begivenheder vare indtrufne før den hellige Julefest; næste Pintse saae man intet Mere af Renauds Saar, og denne Fest var derfor hans og Melissendes Formælingsdag.

Man kunde skrive fra Søndag til Løverdag, naar man, uden at forbigaae Noget, vilde opregne de utallige Høitideligheder, Fester, Turneringer o. s. v., som foranstaltedes, for at forherlige det ædle og adelige Pars Formæling.

Endeligen kom Enden, og Renauds Jubel begyndte. Den fromme Biskop, Berauzaire, indviede, som det sig hør og bør, det unge Pars Ægteseng, og Brudgommen blev ført i den længselfuldt ventende Bruds hyggelige Kammer.

Da Melissende hørte Renauds hurtige Trin, hvormed han fløi hen over de med Roser og andre Blomster bestrøede Gange, bedækkede hun undseeligen sit høirødt glødende Ansigt med begge sine Hænder. Men efterhaanden aabnede hun Fingrene; derpaa lod hun Hænderne ganske synke, og vovede at slaae sine Øine op, og paa den Elskede.

Gid den hellige Jomfru maa staae dem bi! Et blodrødt Lyn foer igennem Brudekammeret, og to blege Skikkelser, en i Ild klædt gammel Kone og en ung Knøs, med kirsebærrødt Ansigt, og en Tunge, som hang ham ud af Munden, stege pludseligen op imellem begge de Nyformælede.

Den Gamle omslyngede Herr' de Haraincourt med sine gløende Arme, og alle hans Anstrengelser formaaede ikke at befrie ham fra dette Skrækkebilled.

Over Melissende derimod bøiede sig den Hængtes skrækkelige Skikkelse; hun følte sine Læber berørte af Spøgelsets blaae Læber, og sit Liv, ligesom en Brud, omslynget af hans iiskolde Arme.

Mere og mere fyldtes Kammeret med Daimoner, Spøgelser, Hexe og andre rædselfulde Skikkelser, som gyngede paa Brudesengens Gardiner, eller rakte hinanden de tørre Hænder, dreiede sig i en Helvedsdans, og sang med skingrende Stemme:

„Af Bethencourters Æt
„Skal fødes Piger syv;
„Dog Ingen af dem bliver
„I Elskov lykkelig".

Denne Helvedes Larm varede, indtil Morgensolens Straaler farvede den østlige Himmelkant rød.

Den følgende, den anden, den tredie og den fjerde Morgen, da den ædle Fru' de Bethencourt begav sig til sin elskede Datter, for at omarme hende første Gang, som Frue, udstødte hun et Forfærdelsesskrig, og foldede grædende sine Hænder.

De Nyformælte saae begge blege ud, som Liig, og deres Blik lignede de Aandsforstyrredes.

Intet Kærtegn, ingen Tale aflokkede dem et Ord til Forklaring, og paa alle Spørgsmaal svarte de med Spøgelsernes Sang:

„Af Bethencourters Æt
„Skal fødes Piger syv;
„Dog Ingen af dem bliver
„I Elskov lykkelig".

II. Slotscapellanen.

En Chronike (1286).

Længe havde ingen saa frygtelige Tordenskrald gennemzitret Luften, længe ingen saa mægtige Lyn gennemfaret den, længe ingen saa buldrende Stormvind raset, og Himmelen ikke længe nedgydt Regnen i saadanne Strømme.

Falkenerere, Vaabendragere, Jagt- og andre Betjente havde derfor alle begivet sig ind i den store Sal i Slottet Bethencourt, hvor Frøken Alix, Slotsherrens eneste Datter, stod midt blandt sine Damer og Piger, og fremsagde Bønner. Fra Tid til anden stænkede Ungmøen Vievand rundt omkring med en Buxbomsgreen saaledes, som Kirkens Forskrivter anbefale, og gjorde ved hvert Tordenskrald det hellige Korses Tegn. Herr' de Bethencourt gik op og ned i Salen. Snart blev han staaende ved en Vaabendrager for at see, om han pudsede Staalrustningerne ret blanke, og snart skændte han paa en Anden, som sleb et Sværd urigtigen, eller som det ikke vilde lykkes, at bringe en skarp Spids paa et Jagtspyd.

Slotscapellanen, Pater Benedict, som, i det Høieste, havde seet tredive Sommere, fulgte alle Herrens Skridt, og udskældte de Ubehændige og Dovne ivrigere, end denne. Af denne Grund var Enhver i Slottet ham ugunstig, og Enhver var bange for ham; thi man havde det Rygte, at denne store Monk, med et Hoved, som var ganske raget, paa en Dusk røde Haar nær, med hule Øine, og et liigblegt Ansigt, var en ond Troldmand, som brugte Skikkene ved den hellige Messe til ondskabsfulde Hexerier.

Sandt var det, Benedict forstod den Hemmelighed, at tilberede vidunderlige Balsamer og Drikke, som lindrede Feberilden og Saarenes brændende Smerter. Ingen vidste, hvor han havde lært denne Kunst, men, efter hans Tidsalders Mening, maatte en ond Aand have meddeelt ham den. —

Pater Benedict blev nu staaende forved en gammel Krigsmand, som istandsatte en Flitsbue, og mumlede ved dette Arbeid om, at han aldrig havde spændt Strængen, uden ogsaa at træffe det Maal, han vilde. „Den hellige Sebastian er mit Vidne", vedblev han — „at siden mit syvende Aar er ikke en Dag forløben, uden at jeg har lagt en Piil i Flitsbuen, for at gennembore en Fiende eller en Hjort."

„Jeg har tidligere" — sagde derpaa Capellanen — „i mit Fædreneland hiinsides Havet kendt en Neapolitaner, som aldrig skød feil af en Green paa et Hjortehorn, som han vilde træffe, om Dyret ogsaa jog afsted i det stærkeste Løb. Han sagde

blot nogle Ord derved, som han havde lært af en berømt Troldmand."

Den gamle Krigsmand blinkede med Øinene, som den hellige Thomas, da Frelserens Opstandelse blev ham fortalt.

„Ved den hellige Messe!" — svarte Monken — „Du troer ikke, hvad en Kirkens Mand siger? Saa see da! Jeg har lagt Mærke til Ordene, og, skjøndt jeg aldrig har spændt Strængen paa en Flitsbue, saa skal Hemmeligheden dog stadfæstes."

I det han sagde dette, tog han Vaabenet, traadte tilbage til den anden Ende af den store Sal og mumlede: „Gud have Deel deri og denne Djævel ved Udgangen, non tardas dominum nostrum Malthon. Amen." Derpaa betegnede han den Gamles Hue, og, forend denne kunde tænke paa, at sætte sig i Sikkerhed mod saa farligt et Forsøg, fløi den ned af det graae Hoved.

Enhver saae med hemmelig Gysen paa Capellanen, og denne syntes at glæde sig derover. Herr' de Bethencourt meente, at en modig Krigsmand og god Christen ikke behøver at betjene sig af onde Trolddomskunster; men Capellanen svarte, at, for at forsvare en god Sag, og forherlige Guds Storhed, var ethvert Middel tilladt.

„Herr' de Bethencourt svarte derpaa, som klog og forstandig Mand og god Christen, til alle sine Folks store Opbyggelse, paa Pater Benedict nær, som var traadt hen til Alix, for at fortælle hende om det vidunderlige Skud, skjøndt hun børte paa ham med Modbydelighed.

Skraldet af et Horn forløste Ungmøen fra det forhadte Selskab.

Det var en Ridder, som Uveiret havde overfaldet, og som bad om et gæstevenligt Ly. Herr' de Bethencourt befalede at føre ham strax ind.

„Velkommen! tre Gange velkommen!" — raabte han den Indtrædende imøde. — „Man tilberede strax Maaltidet! Du, min Datter, smag paa Ridderens Velkomstdrik, før Du byder ham den (ɔ: kredents for Ridderen), og I, Herr' Ridder, læg den gennemvaade Kappe af, og lad mine Vaabendragere opspænde Eders Rustning, at I kan overlade Eder til Ro og Mag!"

Ridderen takkede for Tilbudet, men bad om, at man vilde lade ham beholde Rustningen og Hjelmen; „jeg har gjort et Løvte," — sagde han — „at ingen Christen skal see mit Ansigt, forend jeg har tilendebragt mit Foretagende".

„Den hellige Michael" — svarede Herr' de Bethencourt — „kaste Enhver, som ikke agter et Løvte, i Helvedes dybeste Afgrund! Men — drik, Herr' Ridder, og, fremfor Alt, lad et Bæger Hippokras styrke Eder! — Gud hjælpe mig! Alix? Du har endnu ikke tillavet Drikken? Hvad skal Ridderen tænke om vort Gæstevenskab?"

Dybt bevæget og zitrende stod Ungmøen ved Skænkebordet. Men endeligen samlede hun sig, og ved hendes Damers Hjælp blev den fordrede Drik tillavet, som den skjønne Pige gød i et Sølvbæger, og med Ynde rakte Herr' de Bethencourts Gæst.

Uden at Nogen saae det, trykkede Ridderen blidt Ungmøens hvide, bløde Haand, og Alix hviskede ganske sagte, saa at intet andet Øre, end Ridderens, kunde høre det: „Henri, Henri! Du er uforsigtig."

Imidlertid var Maaltidet tillavet, Capellanen fremsagde Benedicite, og næppe havde han sagt det sidste Ord, forend Huushofmæsteren boiede sig over Taflet, sonderskar det ædle Dyrevildts Kod med sin store Kniv og fordelte det paa Talerkener, som Slotsherren, Gæsten, Alix og Capellanen modtoge, medens de mange Tjenere ved den nederste Ende af det lange Taffel maatte noies med Svine-, Oxe- og Lammekød og andre solide og mindre kostbare Spiser.

I hele den lange Spisetid sysselsatte den Fremmede sig mindre med at tilfredsstille sin Hunger, end med at betragte Frøken Alix, paa hvem hans funklende Øine hvilede uafbrudt. Ogsaa Ungmøen var forlegen, og spiste kun lidt, men rakte det ene Stykke efter det Andet af sin Talerken til en smækker Vindspiller, som lagde sin sneehvide Snude paa sin Herskerindes Skjød.

Efter Maaltidet knælede Alle, og Capellanen fremsagde staaende Aftenbønnen, hvorpaa den fremmede Ridder blev ført ind i Hædersværelset, som var bestrøet med friskt Grønt og Egeblade. Da Alix var alene med sin Fader, bad hun fromt om hans Velsignelse. Den ædle Herre

lagde sine Hænder paa sin eneste, elskede Datters hvide Pande, og bad til Gud Fader, Gud Søn, og Gud den Helligaand, til Frelserens Moder og den hellige Bertin, Bethencourts Skytshelgen, om Velsignelse for hende. Ungmøen takkede inderligen, og steeg derpaa op ad en Vindeltrappe, som førte til hendes lille Kammer, hvori hendes Damer allerede ventede hende.

(Fortsættes.)

F. Scholtens uefterlignede Begeistring.

I Overskriften til nogle rimede Linier i det 140de Numer af Kbhvnsposten, d. A., kalder F. Scholten (som kun en eneste Gang før har faaet Lov til at figurere i hiint Blad, men denne anden Gang har indsmuglet Ex-Toldcassereren i Herr' Liunges Fraværelse), Kaiser Napoleon „den Uefterlignelige.“ Det er en ægte fransk Hyperbol („l'inimitable“) om en berømt Digter blev i sin Tid af sindige Franskmænd funden at være en flau Hyperbol), som overgaaer de Mairers og Præfecters Spytslikkeri, der fordum satte den afdøde Kaiser ved Siden af Gud og Jesus, hvis Mynster alle Mennesker baade kunne og bør efterligne, men som Ingen opnaaer. Nogle af hine Spytslikkere, troer jeg, endog have sat Kaiseren over Gud og Jesus. Scholten har i sin Hyperbol endog overgaaet den sindssvage Præst, der kaldte Alt, hvad han beundrede i høi Grad, meer, end guddommeligt. Scholten, som selv maaskee er uefterlignet (denne hans nyeste Begeistring er, i det Mindste, ikke endnu efterlignet paa Prent), men sikkert ikke uefterlignelig, har naturligviis tænkt paa Uopnaaelig, Uopnaaet, Uefterlignet, og Uforlignelig, og disse fire Ideer have gæret saalænge i hans Hjernegrube, til der blev et „Uefterlignelig“ deraf, eller ogsaa har han brugt dette Ord, — og det er nok det Sikreste — „um mir eine kleine Nase zu drehn“ — den pfiffige og vittige Fyr! Det var Synd, at beskylde ham for Enfoldighed. Hvormegen Deel F. Scholten har i disse Vers, kan, iøvrigt, næppe afgjøres, da Rygtet siger, at han skal have et Par Medarbeidere, en vis Lange og en vis Schiern, som rette hans geniale Udkast, men, som oftest, lade nogle Feil staae, for at F. S. ikke skal være uefterlignelig; men dette Rygte er sikert ligesaa falskt, som det, der udgiver den kammerjunkerlige Poet for Medarbeider i „den Frimodige,“ og Forfatter til det ypperlige Stykke i Nr. 8 af dette Blad, hvor mine gode Venner, Simplex, og „Skilderiets“ Redacteur, ere blevne saaledes satte til Bænks, at de næppe reise sig mere igjen. Begge disse Rygter ere sikert udspredte af Scholtens Fjender. Det vil more mig usigeligen, at læse et Gjenmæle af den Uefterlignede, og et Par Erklæringer af hans foregivne Medarbeidere.

Ole Peersen.

Til Vedkommende.

Naar den Frimodige Smører endeligen vil smøres af mig, maa han tage sund Menneskeforstand, Logik, Grammatik og (ifald han kan faae den), en lille Smule Vittighed, istedetfor Enfoldighed, Dumhed, Sprogbommerter og barnagtig Grovhed, med paa Slæbetouget. Naar han gjør det, vil jeg maaskee give ham det glatte Lag.

Simplex.

Anmodning.

Herr' Kehlet vilde vist gjøre sig Mange af sit lille Athenaeums Besøgere forbundne ved at anskaffe sig Jørgensen Tomtous „oekonomiske Correspondent“, (som, i Grunden, er ligesaa meget en Fortsættelse af „Tilskueren“, som af „den oekonomiske Correspondent“ for 1822), samme Forfatters „Maanedsroser“, „Literaturtidenden“ og „Veile-Avis“. „Aalborg- og Skanderborg-Aviser“ vilde vist ogsaa interessere Adskillige. Da Herr' Kehlet før har været saa forekommende, at opfylde nogle af mine, i dette Blad ytrede, Øn-

ster, vil han maaskee ikke lade denne min Anmodning uændset.

Desiderius.

Blandinger.

— Deelte Meninger. Jeg gik forleden Aften forbi et Huus, i hvis øverste Etage en Violinspiller for aabne Vinduer foredrog nogle Variationer af Mayseder. Nogle udenfor Huset samlede Tilhøre faldt paa den uheldige Idee at lønne den Spillende med et lydeligt Bifald, der i den Grad overdøvedes af Vægternes Piber, at Klapperne ganske slukørede toge Flugten.

— Galt Begreb om Trykkefriheden. Trykkefrihed er Ret til at beskæmme enhver enkelt Mand i Staten, naar det kun skeer saaledes, at hans Navn og Fornavn ikke nævnes: men det er ikke Ret til at paatale eller oplyse beviislige Misbrug eller Svig in re publica; thi dette Sidste bør enten slet ikke skee, eller kun skee ved Spionfrihed! — En bekendt Mand begyndte en Gang en Forelæsning saaledes: „Mine Herrer! „jeg holder her mellem mine Fingre en kostbar, „lille Ædelsteen, men den er saa liden, at De „neppe ville kunne see den. Jeg troer at føle, at „jeg holder den mellem mine Fingre — jeg vil „først selv see den.“ (Her aabnede han Fingrene) „Mine Herrer! jeg har bedraget mig — der er i „Sandhed ingen.“ —

— I Pesth i Ungarn hersker følgende besynderlige Skik, der kan tjene til Beviis paa, hvorvidt Ungarernes Kjærlighed til personlig Frihed gaaer. Man kalder Tyvene paa det aarlige Pesther-Marked: „svære Kjøbmænd,“ og har fastsat, at de, som have Lyst til at stjæle, skulle itide melde sig paa Raadhuset. Det summariske Tal af de saaledes anmeldte „svære Kjøbmænd“ bliver ved offentlige Udraab bekjendtgjort for Publicum, og Enhver bliver advaret om at tage sig iagt for Skade. Bliver en af disse „svære Kjøbmænd,“ som har anmeldt sig, greben under Udøvelsen af sin Haandtering, seer man gjennem Fingre med ham. Griber man derimod Een, som har forsømt at melde sig, bliver han strengt straffet og holdt i Forvaring til Markedets Ende, hvorpaa han til Publicums Glæde bliver affunden med en dygtig Dragt Prygl.

— I den italienske Stad St. Martino holdt Indbyggerne under Reformforhandlingerne i England et Gjæstebud i denne Anledning. I den cimbriske Dialekt hedder en Kalkun: il Billo. Deeltagerne i Gjæstebudet spiste et Antal Kalkuner, hvorpaa de drak: per far' passare il Bill'. (for at lade Kalkunen gaae igennem). D. D. B.

— Af alle Jordens Børn ere slette Digtere mindst udsatte for Vandskræk. Deres vandede Arbeider vidne om, at de ikke ere bange for Vandet. Det græske Ord Melydria er et Formindskelsesord, og betyder Smaadigte, men, har man Hang til Satire, fristes man let til at aflede det af Melos, Sang, og Hydor, Vand, og at oversætte det ved Vandsange. Man kan da sige, at Melydrioter (vandede Digtere) aldrig ere udsatte for Hydrophobi (Vandskræk).

(Simpler.)

— Lysestager burde aldrig være Kongegevinst i Selskaber, hvor man skyder efter Fuglen. Hvorfor? En Konge bør aldrig holde Lyset for de Andre. (E. H.)

— Wilberforce var af Staden Hull bleven valgt til Parlamentslem, og hans Søster, et ungt, vittigt, yndigt Væsen, forærede en ny Kjole til hver Kone og Datter af dem, som havde stemt for hendes Broder. „Jomfru Wilberforce skal leve, saa længe Verden staaer!“ raabte nu alle Store og Smaae, i Byen. — „Mangfoldigen Tak! mange Tak!“ svarede hun, „men jeg kan dog ikke være enig med Eder; thi Jomfru Wilberforce ønsker jeg just ikke at blive, saa længe Verden staaer!“

(N. M. f. M.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 67. Tirsdagen den 21 August 1832.

An die Geliebte.

Smukka Dian mit blage Og'n,
Süh'st mi al tau leiflich ud!
Dov un blind mögt ick mi kik'n,
Kan nich teub'n, kan nich wik'n,
Büst dei allersmuckste Brut!

Freundlich, wie Aurora, lächelt
Mir Dein holdes Auge zu.
Sanfter weh't durch die Gefilde
Jedes Lüftchen, Frühlingsmilde
Haucht mir in die Seele Ruh.

Dig alene, hulde Pige,
Hører dette Hjerte til!
Hvor jeg gaaer og hvor jeg staaer,
Det for Dig, o Hulde! slaaer,
Aldrig jeg Dig savne vil.

Quid in terra sit fortunae;
Omne quid amandum sit;
Plus quam coelum posset dare:
Mihi hoc est, te amare,
Amor me excoluit.

Wat mö'ck feul'n, wat möck liir'n.
O, wat glikt wol mine Piin!
We'ck mi oft in ganzen Dag'n
Möd mit Dit un Jenes plag'n,
Nich bi Di, mein Schatz kan sin.

Auf der Liebe Fittich träget
Mich die Sehnsucht zu Dir hin.
Was mir Thränen kann erpressen,
Leid und Kummer sind vergessen,
Wenn ich wieder bei Dir bin.

Stille, søde, hulde Pige,
Du er dog min største Skat!
Lyst er Alting, hvor Du hviler,
Solen skinner, naar Du smiler,
Seer jeg Dig, saa er jeg glat.

Seg, wat kan'ck fö'di begin'n?
Tusind Gange lad mig døe!
Felsen will ich gern erklimmen,
Ueber Oceane schwimmen!
O! hvad skal jeg, hulde Møe?

Giebt's ein größer Glück auf Erden,
Als der Liebe süße Lust?
Nektar fra Olympus flyder,
Him'lens Salighed jeg nyder;
Ruh't mein Herz an Deiner Brust.

Lad os gjennem Livet drage
Haand i Haand paa Dydens Vei!
Bis uns einst der Tod erscheinet
Und auf ewig uns vereinet,
Thi mit Hjerte elsker Dei!

Friederich Bresemann.

Struenseniana,

eller,

Johan Friederich Struensees Ministerium, Historie, i sammentrængt Udtog.

(Efter Dr. Juris, Jens Kragh Høsts Skrivt om Struensee og hans Ministerium, 3 Dele i Octav.)

(Uagtet ovennævnte Skrivt, som indeholder en ypperlig, klar og upartisk Fremstilling af det struenseeske Ministeriums Historie, er udkommet allerede for nogle Aar siden, og sikert, sin Udførlighed uagtet, har fundet en stor Mængde Læsere, troer Undertegnede dog, at der gives ligesaa stort et Antal, som kun kende det af Navn, og derfor have et uklart Begreb om dette fædrenelandskt-historiske Emne, hvilket de vrange Domme om Struensee, som man undertiden hører, berettiger til at antage. En sammentrængt Fremstilling vil derfor for den, der ikke har Tid til at læse Høsts Skrivt, formodenligen ikke være uden Interesse. Den, som har læst det, vil en Recapitulation af det Læste næppe være uvelkommen.)

Den danske Statsforfatnings Væsen bestaaer i, at uindskrænket Enevælde hviler i Kongens Haand. Struensee gjorde ei Indgreb heri, men ordnede sin Styrelse i Følge deraf. Kun det, at han efter Kongens Befaling underskrev, gav hans Underskrivt Vegt, hvilket længe havde været i Brug. Om Souverainen vilde følge sin Raadgivers Forslag, var ligegyldigt. Adskillige havde tilforn havt Indflydelse paa Statsanliggenderne, og Ingen havde ladet falde et Ord om Majestætsforbrydelse, den Forbrydelse, for hvilken Struensee blev dømt fra Livet. Havde Struensee end ikke dybt indstuderet sig i Rigets Statistik og Lovkyndighed, modtog han dog Oplysninger af indsigtsfulde og erfarne Mænd, som han selv deels havde fremtrukket, deels beholdt: Stampe, Luxdorph, Schumacher, Dons, Carstens, Stemann, Oeder, Rothe, Lunding, Sturz, Clasen, Gähler, Willebrandt og Flere; og 1) Censurfrihed, 2) Cancelliernes Forandring, 3) Finants- og Cameralvæsenets Sammensmeltning, 4) Generalpostamtets nye Inddeling, 5) Toldkammerets bedre Indretning, 6) Magistratens Omdannelse, 7) Hof- og Stadsrettens Stiftelse, 8) Commissarialrettens Ordning, 9) Politiets Organisation, 10) Formildelse i Straffelovgivningen, 11) Straffens Uundgaaelighed, 12) Uværdiges Udelukkelse fra Embeder, 13) Fremskyndelse af Forretningernes Gang, 14) Indskrænkning af Hofholdningens Udgivter, 15) Indførelse af Lighed for Loven og i Byrder, 16) Bekæmpelse af Rangsygen, 17) Tiladelse af Korns Indførsel og Forbud mod dets Udførsel, 18) Kornhandelsfrihed for Sydnorge, 19) Bearbeidelse af en ny Pharmakopoe, 20) Hjemmedaabs Bemyndigelse, 21) Inoculationens Udbredelse, 22) Bondefrihedens Befæstelse, 23) Fattigvæsenets Forbedring, 24) Hovedstadens Forsynelse med Korn og Brænde, 25) Reenholdelse og Oplysning af dens Gader, 26) Numereringen af dens Huse, 27) den fornuftige Maade, hvorpaa Struensee opdrog den daværende Cronprince, vor nuværende Konge, Frederik den 6te, og som han vistnok for en stor Deel skyldes sin stærke Helbred, hvilket Frederik sikkert mindes med Taknemmelighed, — alt dette og mere forkynder, at Regeringen i Struensees Tid ikke var ubekendt med Landets didtil værende Mangler og sande Tarv. Skadeligt Nyt indførte Struensee; derfor er Tallottoriet et talende Beviis. Ogsaa indførte han undertiden det sande Gode med voldsom Raskhed og med aabenbar Forurettelse mod brødefrie Mænd. Den forrige Tids Eftergivenhed forledte ham til, at betragte Haardhed, som en Nødvendighed i Styrelsen. Stundom lod han sig i de vigtigste Posters Besættelse bestemmes af uværdige Hensyn. Man paastaaer, at han har saaret Nationens religiøse og moralske Følelse. Det har man ei kunnet bevise. Han har ikke ved nogen Forboldsregel forgrebet sig paa det Væsenlige af Religionen*), ja! ikke

*) Dette er saa meget mere paafaldende, og geraader ham til Ære, da han, efter Münters Hjemmel i hans Omvendelseshistorie, besad kun liden Religion og Religiøsitæt. t.

engang formindsket Geistlighedens Rettigheder, eller svækket dens Anseelse. Den lastværdige Forsommelse af den udvortes Gudstjeneste var, ligesom den fornemme Verdens Miskendelse af Ægteskabets Hellighed, ældre, end hans Tid. At visse Brud paa de vedtagne Sæder fritoges for Straf, var ikke det Samme, som at bifalde dem, men at henvise dem til deres rette Værnething, Moralen og Morallærerne. Kun een Forordning, antager Høst (see 1ste Deel, S. 233!), kan ikke forsvares med gyldige Grunde; og — antager man endog, at Struensees Forholdsregler forøgede de uægte Fødslers Antal, saa formindskede de igjen de forhen talrige Fostermord. Det er da unegteligt, at Struensee, uagtet han ei kan frikendes for de moralske Svagheder: Ærgærrighed, Overmod, Herskelyst, og selv Egennytte, var høiligen fortjent af Fædrenelandet. Om han end feilede i sin Synsmaade, havde han dog almeent Held for Samfundet til Øiemeed, og vakte ved Ytringsfriheden hos Folket en Mængde lyse Ideer, som ikke igjen lod sig udslettes. Mange af hans Foranstaltninger bleve bibeholdte af de nyere Magthavende, og Mange, som de tilintetgjorde, efter en Række af Aar fremkaldte til nyt Liv.

Commissionsdommerne i Sagen mod Caroline Mathilde vare, i alt, 35; den bestod af Statsraadet, Nogle af Søetatens Flagmænd, nogle Generaler, Stiftamtmanden i Sjellands Stift, Overpræsidenten i Kjøbenhavn, adskillige Chefer i Collegierne, Høiesteretsassessorerne, Biskoppen i Sjelland, det theologiske og juridiske Facultæt og begge Generalprocureurerne. Denne Sag var, med Hensyn til Beskyldningens Ubeviislighed, ligesaa stor, og med Hensyn til den elskværdige ophøiede Person, endnu en større Scandale for den danske Regering og dens Lovkyndighed, end Sagen mod Struensee (see Høst, 2den Deel, S. 574-75!).

Næst Dommen over Struensee og Brandt (hvorom siden), er Actors Indlæg mod den Første især, og Præsternes (navnligen Provst Hees og Pastor Balthasar Münters) Fordommelsesprædikener for den Anklagedes Domfældelse, og deres Jubeltaler efter deres Henrettelse (for ikke at tale om Scriblerers og selv Scribenters, ɔ: agtede Forfatteres, Pøbelanfald) Noget af det meest Oprørende i Christian den Syvendes, ja! man kan næsten sige, i Danmarks Historie (see Høst, 2den Deel, S. 557-59, og Anmk.!). Uldalls Forsvar for Struensee er fortræffeligt. Generalfiscalen Wivet gik saa vidt i sin Action mod Struensee, at han paastod, det havde været dennes Pligt, ikke at adlyde Kongens Befalinger o. s. v. (see Høst, 2den Deel, S. 590). Foruden Struensee og Brandt, var der 10, som anklagedes og arresteredes, og siden frikendtes med liden eller ingen Erstatning for det, de havde liidt i Retfærdighedens Kløer eller Hænder. De vare: Justitsraad Struensee, Professor Berger, Generallieutenant Gähler, hans Frue, Oberstlieutenant Hesselberg, Contreamiral Hansen, Oberst Kammerherre v. Falkenskjold, Etatsraad Willebrandt, Lieutenant Aboe, og Legationsraad Sturtz. — De almeentagtede Forfattere, som nedlode sig til at haane de Ulykkelige paa den skammeligste Maade, og i deres Iver endog lode sig forledes til at fornærme Kongen paa den ublueste Maade, vare: P. F. Suhm, Tyge Rothe, den altid parate Langebek og Superintendent Cramer i Lübeck. Man gik saa vidt, at man paa Prædikestolene kaldte Struensee en Kongemorder. De Sammensvorne, som, foruden Enkedronningen, Juliane Marie, og Arveprince Frederik, styrtede Struensee og Brandt, vare: Ranzau-Ascheberg, Beringskjold, Køller-Banner, Eickstedt og Guldberg. Høst charakteriserer disse 7 Personer saaledes: „En Fyrstinde, som almindeligen hverken tiltroedes Mod eller Regeringslyst; en Prince af svagelig Legemsbeskaffenhed, i en saare ung Alder og med en ukrigersk Opdragelse; en Lærd, der havde opofret sin eneste Tid til theologiske og humanistiske Studier (Guldberg); en gammel Libertiner, der to Gange var mislønnet for Deeltagelse i Statscoups (hvorom siden), og tillige udmærkede sig ved Letsindighed og Vankelmod (Ranzau-Ascheberg); en forhenværende Urtekræmmer, der nu var indviklet i Jordegodssager (Beringskjold); en militair Chef, der aldrig havde viist sig, som Befalingsmand eller Kriger (Eicksted); og endeligen en Udlænding (Køller-Banner) der nyligen

havde nedsat sig i den offentlige Mening (see Høst, 2den Deel, S. 516!) Af disse var udentvivl Arveprincens Lærer, og siden hans Cabinetssecretaire og Casserer (Guldberg) den Bedste fra Hovedets Side (det er vitterligt, at han selv var besjælet af Lyst til Regeringen). Ranzau-Ascheberg og Beringskjold havde før taget Deel i den Sammenrottelse, som berøvede Ruslands Peter den 3die Scepter og Liv; Ranzau-Ascheberg havde ventet Belønning derfor baade af det russiske og danske Hof, men gik glip af begge Dele. Beringskjold, som oprindeligen hed Bering, var en Kobmandssøn fra Horsens, som først var Student, siden Urtekræmmer, Banquerouteur, Bedrager mod en gammel Student, og østerrigsk Officier, blev, som saadan, optagen i Adelsstanden af Kaiser Franz den 1ste under Navn af Beringskjold, nedsatte sig siden, som Kobmand, i Petersborg, tog Deel (som ovenfor nævnt) i Sammensværgelsen mod Peter den 3die, fik, førend Tidenden om Peter den 3dies Død ankom, Pension i Danmark, blev Generalkrigscommissaire, købte Godser, men kunde ikke betale dem, hvorpaa det danske Kammer frakendte ham Godserne, og derfor opholdt han sig i 1771 i København, hvor han fornyede sit Bekendtskab med Ranzau-Ascheberg. Førresten var han beslægtet med Cancelliraad Luxdorph (en af de lovkyndige og retsindige Mænd, som dømte Struensee, som Majestætsforbryder, fra Livet, hvorom siden; see Høst, 2den Deel S. 555-56!), som var givt med en Datter af den fordeelagtigen bekendte Vitus Bering, en af Beringskjolds Forfædre; desuden var Beringskjold givt med en Halvsøsterdatter af Esaias Fleischer, Regimentsquarteermæster ved det sjællandske Dragonregiment, hvilket i 1771 blev kaldet til København, for at gjøre Tjeneste, som Livgarde, og blev commanderet af Eickstedt, en Anden af de Sammensvorne. Beringskjold siges ogsaa at have været den Mand i Frak med guldgaloneret Hat, som d. 17de Jan. gav Signalet til Pøbeloptrinet, ved med sin Sabel at sønderslaae Lygten udenfor Gabels Gaard med de Ord: „Denne Gaard, det engelske Horehuus" (ved Brugen af dette Navn løi han da

ikke, t.) „er nu til Priis." General Eickstedt var Oberst for den daværende Livgarde (det sjællandske Dragonregiment), altsaa en mægtig Mand, men som lod sig ledes af de Andre, da han besad en meget indskrænket Aand. Ludvig v. Køller (ophøiet siden i Adelstanden under Navn af Køller-Banner) var Oberst ved det falsterske Infanteriregiment, dristig, bestemt, haard, ubøielig, standhavtig, uhyre ærgærrig, grov, storttalende, anseeligen skabt og meget legemsstærk. Justitsraad Jessen, der havde været Kammertjener hos Frederik den Femte, og Greve v. der Osten vare, foruden adskillige Andre, ogsaa indviede i de Sammensvornes Plan. Inden Aarets Udløb vare allerede af den 17de Januars Hovedsmænd, nemligen Ranzau-Ascheberg, Beringskjold, og Køller-Banner, bortfjernede, og Osten fik sin Afsked i 1771, (hvilket er en ikke umærkelig, skøndt ganske naturlig Omstændighed; man kender jo Ligheden mellem udpressede Citroner og brugte Haandlangere t.). Guldberg og Eickstedt holdt sig paa deres Poster nærmest ved Thronen hele Enkedronningens og Arveprincens Styrelse igennem (her havde den Kloge og Hverdagshovedet fælleds Skæbne t.), og endte deres Dage langt mere agtede, end Nogle af Hine.

(Sluttes i næste Nr.)

Recensenten i Knibe.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Femte Scene.

De Forrige. Frank. Allegro.

Skoft (gaaer Frank imode med et høist impertinent Ansigt). Jeg maa underrette Dem om, Mosjø Frank, at der er gjort mig et meget fordeelagtigt Tilbud, som Recensent ved det kgl. Theater i Berlin, og at jeg, deels af den Aarsag, og deels paa Grund af Deres og deres Bajazzes lumpne Adfærd mod mig, forlader Deres usle

Fjælebod. Paa det Resterende af mit Tilgodehavende for denne Maaned renoncerer jeg.

Frank. Naa, det er mig kært, at jeg bliver af med Dem. Hvad jeg skylder Dem, betaler jeg Dem; thi jeg vil ikke siden være fortygget og fortalt af Dem. Her er 5 Dalere; det Øvrige veed De selv, at De har optaget for længe siden.
(Han rækker ham Pengene).

Skoft (putter dem i Lommen). Dem skjænker jeg til de Fattige.

Frank. De er en storagtig Staadder. Forresten veed jeg ikke, hvad De vil sige med de Ord: „Deres og Deres Bajazzes lumpne Adfærd mod mig"?

Skoft. De vil dog vel ikke negte, at Deres Bajaz har copieret mig iaften, og jeg kan ikke troe andet, end, at det er skeet med Deres Vidende og Villie.

Frank. Sniksnak, Sniksnak! Han har endnu den samme Masque, som før. Er det Deres Ansigt? Hvor er Deres spidse, impertinente Næse? Nei, min Hr. Ex-Recensent! en Copi maa ligne Originalen i Eet og Alt, ellers er den ikke Copi. Det behøver jeg vel ikke at lære en saa sprænglærd Herre som Dem.

Allegro. De maa jo have en Skrue løs, Mosjø Skoft, naar De vil beskylde mig for at have stjaalet Deres mosaiske Gefæs. Om jeg havde gjort det, saa havde det været en meget mild Straf for Deres pøbelagtige Recension. Tak De Gud, at vi lade Dem slippe for saa godt Kiøb! Jeg tager herved Afsked med Deres Excellence med følgende Linier, som jeg læste forleden Dag:

„Det er bekendt, det sieldent meget frugter,
At man paa Prent en Pøbelskribler tugter;
Men, skal den allermindste Bedring hos ham ventes,
Hans Straf maa kraftigt paa hans Ryggestykker prentes.
Han derfor bør Qvittering give,
Med egen Haand den underskrive,
Og den i alle Ugeblade
Trykke lade!"

Lykke paa Reisen, Herr' Pøbelskribler!
(han gaaer).

Frank. Ogsaa jeg tager herved Afskeed med Deres spanske Grandezza, store Don Spaludo! med følgende lille Epigram:

„Skofts Recensioners vidtberømte Skok,
Fuld af de groveste Personligheder,
Hvorefter Vid omsonst den Stakkel leder,
Med Bommerter, hvoraf han vist har meer, end Nok,
Har tit beviist, at denne Karl for Prygl af Stok
Har mindre Gru og Angest, end for Hunger,
Som er Mama til Herrens literaire Unger."

Lykke paa Reisen, Herr' Pøbelskribler!
(han gaaer).

Sjette Scene.

Skoft. Apollo. Musa.

Skoft. Ja, I kan troe, jeg skal hevne mig paa Jer, naar jeg kommer til Tyskland.

Musa og Apollo. Saa De vil forlade os, søde'ste Ven?

Skoft. Ja, det maa jeg. Dette Land er blevet mig et Helved. — Men, De kunne jo reise med, mine kære Venner!

Apollo. Nei, Herr' Skoft, jeg maa blive her og passe min Haandtering. Det er kun de kronede Slagtere en gros, som reise udenlands paa deres Kundschaft.

Skoft. Men De, min ømme Veninde, De vil dog reise med mig?

Musa (høist undseelig). Blufærdighed, Qvindens største Prydelse i enhver Alder og Stand, forbyder mig at reise udenlands med unge Mandfolk.

Skoft (i det han fører hende til Siden). O, min Musa! tillad, at jeg i dette høitidelige Øieblik (han knæler) gjør Dem en Tilstaaelse af min brændende Kærlighed!

Musa. Kæreste Herr' Skoft! De gjør mig ganske undseelig. Jeg troer, De kender mit Hjertes lønligste Tanker. I lang Tid har jeg næret (undskyld min Oprigtighed!) en brændende Flamme paa mit Hjertes Altar, eller, som Digteren siger, „en harpixet Elskovsbrand paa mit Hjertes Skorsteen," for Dem, min elskede Skoft!

Skoft. O fortryllende 60aarige Uskyld! O himmelske Øieblik!

Musa. Men min Broders Samtykke maae vi dog først have, lille Skelmsmæster! Han er min fødte Værge.

Skoft. O, han har vist Intet at indvende derimod. (Til Apollo.) Samtykker De ikke af ganske Hjerte, Herr' Apollo, i Deres Jfr. Sosters agtesskabelige Forbindelse med mig?

Apollo. Af ganske Hjerte. Hun er ganske skabt for Dem, et hoist poetisk Gemyt, ligesom De. (Gensidige Haandtryk, Kys og Omfavnelser.) De faaer en lille Capital af 50,000 Dalere med hende; men det, veed jeg, er kun en Biting i Deres Oine.

Skoft. Ja vist; Penge ere for mig, som Vand i et Sold. Deres Sosters lyse Aand og folende Hjerte ere de Magneter, der have trukket mig til denne hulde Skabning, og som evigen skulle fængsle mig til dette genialske og sentimentalske Væsen. Ved hendes Side vil jeg glemme alle Livets Sorger.

Musa. Du kan troe, jeg skal forsode Dit Liv.

Skoft. O, hvor det klinger yndigt, det fortryllende Du!

Apollo. Men hor nu, Herr' Skoft! Det Tilbud, De talte om til Frank, var vel ikke andet, end et Paaskud?

Skoft. Ja, det forstaaer sig. Min Hensigt er, at gjore en Kunstreise, baade som Digter og som Recensent, og min Musa folger mig, som Romandigterinde. Ikke sandt?

Musa. Jo, med Fornoielse, min bedste Ven!

Skoft. Paa Reisen oversætter jeg Din Roman paa tysk, og den vil sikkert gjore Lykke. Vi samle nyt Stof til Romaner, Comoedier, Tragoedier, Operaer og alskons Digte og Recensioner. O, vi skulle fore et hoist poetiskt Liv. — Deres Fader, Herr' Apollo, maa vist have været Digter, siden han bar selv et saa poetiskt Navn, og dobte, i hoi Anelse om Fremtidens Product, sin Datter Musa.

Apollo. Nei han var Slagter, ligesom jeg, og vidste knap, hvad et Vers var, men hans Farfaders Oldefader var en tysk Bänkelsänger, og hennes Kone en meget respectabel Visekærling, saa der altsaa rigtig nok flyder noget fortyndet poetiskt Blod i mine Aarer. — Men, Bornlille, Maden bliver kold derhjemme. Lad os gaae hjem! Men forst vil jeg her under Guds frie Himmel skænke Eder min Velsignelse, og onske, at min Navne, den store Digtergud, og alle de 9 Muser ville tage Eder under sin Varetægt, og at alle Recensenter, som komme i Knibe, maae slippe saa godt ud af Klemme, som De, Herr' Skoft.

Skoft. Min Musa! Du var min Frelser i Noden.

(I det han omfavner Musa, falder Tæppet.)

De syv Frokener de Bethencourt.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Froken Alix de Bethencourts Værelse var et sandt Tempel for Ynde; thi den elskende Fader havde gjort Alt, for at indrette og udsmykke det efter sin Datters Onsker og Rang.

Da det laa overst oppe i et lille Taarn, fik det omtalte Værelse sit Lys gennem et eneste Vindue, hvis brændende, rodt og himmelblaat malede, og med Familiens Vaaben smykkede Ruder ikke tilstædede noget Blik udenfra ind i den jomfruelige Uskylds Bolig.

En duelig Kunstner havde dreiet af bruunt, glindsende Egetræ, en Seng, som tilhylledes af tunge Forhæng. Bedestolen var kunstigt udskaaren, og derpaa fandtes tillige et Crucifix af massivt Solv og et klart poleret Speil af Staal, og paa Bordene laae Rosenkranse, Reliquiecasser, Ringe, Bælter, lange Solvnaale og Æbler fra Blandurion, som fyldte det hyggelige Værelse med sod Duft.

Damerne aftoge forst af deres skonne Froken den lange skarlagens Overklædning, hvis falske Ærmer hang ned ad Ryggen, og afforte hende derpaa Underklædningen, hvoraf man ikke saae Andet, end de lystfarvede Ærmer. Medens to Kammerfruer behændigen udforte dette deres Embed, skjulte to Andre deres Frokens skonne, sorte, lange Haar i et stort Klæde.

Da Alt var fuldfort, sendte hun Damerne og Tærnerne bort, og aabnede selv de Hegter, som holdt Underklædningen fast under Barmen. Længe sad hun ponsende; Henri, hendes Henri, som hun ikke havde seet i flere Aar, Henri de

Carvins var jo i Herr' de Bethencourts Slot, hvis Broder var bleven ombragt af denne Ynglings Fader. „Hellige Jomfru, beskyt ham!" bad den elskede Pige, i det hun knælede, og andægtigen foldede sine Hænder. Da hun havde bedt længe forved Bedestolen, stod hun op, og traadte til Vinduet, for at see, om Henri endnu havde Lys i sit Værelse. Men hun satte Haanden til Stytte under det lille sværtbetyngede Hoved, og glemte ganske Søvnen. Da forstyrredes hun af Trin, som nærmede sig, og, ængstet, sagde hun, zitrende, ved sig selv: —

„Hellige Jomfru! en Mand! Pater Benedict! Hvad vil han? Hvorledes er han kommen ind?"

Og hun bedækkede med Hænder og Arme de halvt blottede Bryster.

„Alix?" — spørgte Munken — „sætter Du Priis paa de Farer, for hvilke jeg udsætter mig, for at see Dig alene?"

Frøkenen slog Øinene ned; thi de kunde ikke udholde Munkens djævelske Blik, og den frygtsomme Pige havde nær tabt sin Samling.

Med Anstrængelse samlede hun dog sine Kræfter igjen, styttede sig mod det dybt indad gaaende Vinduesrækværk, og raabte: „Hjælp! Hjælp! Marie! Bertha! Florette! til Hjælp! til Hjælp!"

Munken slog, haanligt leende, Armene overkors, lod den stakkels Pige pine sig ved ængstelig Raaben, og sagde endeligen: De sove, og ville ikke vogne, forend jeg vil have det; thi min Magt har dysset dem i Søvn".

Derpaa gik han ud, men kom snart igjen tilbage, og trak en Kammerpige ind med sig ved Armen, som ikke kunde vækkes ved Munkens stærkeste Rystelser, der endeligen kastede hende hen i en Krog af Værelset, hvor hun blev liggende, og kun een Gang drog et dybt Suk.

„Alix!" — begyndte Munken paa ny — „Du er nu alene med mig. Hør mig altsaa! Jeg har elsket Dig fra den første Gang, jeg saae Dig. Du har villet sige det til Din Fader; men min Tryllemagt har hindret Dig deri, og, ved Beelzebub! Du har handlet vel deri; thi Helvedes Aander vilde have pinet Dig baade Nat og Dag. — Siger jeg kun et eneste Trylleord, saa er Du min. Hidindtil har jeg taalt Din Foragt og frastødende Adfærd, som en frygtsom, men forelsket Vasal en høi Dames Luner. Endeligen har Du dog for første Gang viist, at Du føler Medlidenhed med mine Smerter; thi Din Fod søgte ved Aftensmaaltidet min, og see! fra dette Øieblik af frygter jeg Intet mere, og jeg er hos Dig".

„Herre Gud!" — raabte Ungmøen, bævende i sit Inderste — „hvilken fordærvelig Vildfarelse! Det gjaldt Ridderen".

— „Du søger en Andens Fod? Du elsker en Anden? Hvem? hvem? Ah! ja, denne Ridder... Men dog skal Du være min".

I det Munken sagde disse sidste Ord, aabnede han Armene, for at omfavne Frøkenen, og ved denne heftige Bevægelse faldt en kort Dolk udaf Folderne paa hans Ærme. Alix tog den hurtigen op, og vendte den saa raskt og heftigen mod sin Barm, at en Blodsdraabe trængte ud af et lille Saar.

„Endnu et Skridt!" — raabte hun — „og jeg dræber mig selv."

— „Gjør det!" — svarede Munken — „bedre er det, at jeg faaer Dig død, end at Ridderen skal faae Dig levende." Og derpaa gik han paa ny hen imod hende.

Alix anbefalede allerede sin Sjæl til Gud, da Munken, ligesom ledet af en pludselig Tanke, blev staaende, vendte sig om, gik ud af Kammeret med et Tegn til Hevn, og tillukkede det udenfra, saa at Alix ikke kunde aabne det.

Hun raabte saa høit, som hendes Stemme tillod hende; men Ingen af hendes Tyende vognede. Saa fast havde Munkens Tryllesøvn lænkebundet dem. —

Denne begav sig sagte ind i Ridderens Værelse, for at han ikke skulde vogne, betragtede ham nøie, og gjenkendte i ham Henri de Carvins.

Kort for Morgenmessen, gik Capellanen strax ind i Herr' de Bethencourts Værelse.

„Vor Herre Jesus Christus staa Eder bi, og give Eder Mod!" — sagde han — „thi I behøver det. Ridderen fra igaar er Henri de Carvins, en Søn af Eders Broders, Paul d'Esnes, Morder."

(Fortsættes).

Blandinger.

— Sterne siger et Sted meget træffende: „Det er ikke Enhver givet, at føle, hvad der er er Lune, i hvor meget han end ønsker det; det er en Gave af Guddommen, og desuden medbringer en rigtigen følende Læser altid selv det Halve af sin Moro, naar han giver sig til at læse en Bog. Det er hans egne Ideer, som blot fremkaldes ved det, han læser, og hans Sjæls hvilende Svingninger stemme noie overeens med dem, Læsningen har opvakt hos ham. Det er, som læste han sig selv, — og ikke Bogen". (Red.)

— I Sankan blev en Geheime-Medicinal-Raad dømt til femaarig Fængselsstraf, fordi han i en Sygeberetning til Regeringen havde betjent sig af det Udtryk: Legems-Constitution. (N. M. f. M.)

— Til Erobrerne.

Erobrere! saasnart I vinde Seier,
I raabe strax: „Te Deum nos laudamus!"*)
Men, naar man Sagen rigtigt overveier,
I raabe bør: „Peccatum nos amamus!"**)

(Red.)

— De, som foretrække Clubber og Selskaber for Naturen, kunne sige med Sokrates: „Vel er Naturen skøn, men Menneskers Omgang er dog mere lærerig". De, der ofte foretrække Selvtænkning i Ensomhed for Omgang med Mennesker og Naturen, leve ikke saa ensomt og aandstomt et Liv, som den store Hob troer; thi vor Læsning af udmærkede Mænds Verker, vor Selvtænkning og vore egne Tankers og Følelsers Fremstilling paa Papiret, skaffe os ofte en langt bedre Syssel og et langt aandrigere Selskab, end vi ere i Stand til at finde udenfor Studerestuen; men desuagtet er og bliver Afverling af Ensomhed og Selskab (kun ikke den saakaldte store Verdens), det Bedste.

(Simplex.)

*) „Vi love Dig Gud!"

**) „Vi elske Synden". En anden Læsemaade kunde være: „I raabe burde: „Lucrum nos amamus!" (ɔ: „Vi elske vor Fordeel").

— Da Marquien af Bièvre hørte, at Calonne var bleven dræbt af en Sengehimmel, udraabte han: „Juste ciel!" (Retfærdige Himmel!) (N. M. f. M.)

— I Herath blev en Restaurateur dømt til tiaarigt Tugthuusarbeid, fordi han paa sit Hotels Spiseseddel havde sat den Ret: Faarehoved med Rosinsauce umiddelbart efter den Ret: Budding à la prince royal. (N. M. f. M.)

— Da Cronprincen af *** for adskillige Aar siden besøgte en af de dengang endnu talrige smaae tyske Rigsstæder, gav Magistraten ham en Officier af Bymilitairet til Æresledsagelse. Princen vilde dog gerne tale Noget med Manden, der syntes meget ængstelig, og spurgte ham med den venligste Nedladenhed: „Har De ogsaa allerede ellers tjent?" — „O ja, Deres Kongelige Høihed!" svarede Officieren hurtigt, „18 Aar hos Fru' ** her henne i **Gaden." (N. M. f. M.)

Erklæring.

Da et ligesaa taabeligt, som ondskabsfuldt og løgnagtigt Rygte har udgivet mig for at være Forfatter til en, materialiter og formaliter lige slet, Piece, kaldet: „Voxcabinet, nyligen arriveret fra det guddommelige Saladeland", nødsages jeg til at frålægge mig dette Forfatterskab og enhver Deeltagelse i dette Misfoster, hvori blandt Andre tre af vore agtværdigste Tidsskrivtsredacteurer ere behandlede paa en vanærende Maade. Mærkelig er, iøvrigt, følgende Herr' Jørgensen Jomtous Ytring i det 10de Nr. af „Ny oekonomisk Correspondent", S. 38, 2den Sp.: „Om Forfatteren til dette foragtværdige Product er den Jørgensen, hvis Navn staaer paa Titelbladet, eller en vidtbekendt, om just ikke vidtberømt, Boghandler, der er temmeligen noie skildret i et, just ikke fortrinligt, Arbeid (den dramatiske Commerceraad), er overflødigt, at vise." Herr' Hofboghandler Beeken henviser i det sidste Nr. af sin „Aftenpost" de Videlystne til vedkommende Auctoritæt.

Redacteuren.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 68. Fredagen den 24 August 1832.

Den Bedende.

„Ist Gott mein Schutz,
Will Gott mein Retter werden:
So frag ich nichts nach Himmel und nach Erden,
Und biete selbst der Hölle Trotz.“

Vort Liv er et usikkert, stormfuldt Taagehav,
Hvor ideligt man frygte maa for vilde Skjær og Banker.
Os Religionen skjænket blev til Styrestav,
Ved den vor Tro, hos Gud, i Fredens Havn skal kaste Anker.
Men ak! saamangt et Tordenuveir skrækker Støvets Syn —
Dog, ned fra Dig, Alfader, straaler Trost igjennem Lyn!
Ei Klaffer Dig kan blænde — Den Miskjendte, Svage,
Naar Kampen først er endt, vil Du i Favn modtage!

Min svage Baad paa Havets Bølger tumler sig,
Endnu forgjæves søger den en rolig Havn at finde;
Med Blik mod Himlen staaer en Alf i Stavn hos mig,
I Bøn den ydmygt knæler, medens Vemodstaarer rinde:
Dig, store Gud! tilraaber jeg i Nødens Stund om Naad;
Om Havblik, Styrkning for min skrøbelige, lille Baad!
Du, Kongers Konge, mig beskjærmende ledsage
I Sorgens mørke som i Glædens lyse Dage!

J. M. Abildgaard.

Litlith, Adams første Kone.

En jødisk Fabel.

(Tildeels efter det Tydske.)

Den første Kone, Adam fik,
Gud dannede af Jorden.
Hun talte stolt, med Spotteblik:
„Tro ei, jeg til er vorden,
„For at adlyde Dig, min Skat!
„Og Dig opvarte Dag og Nat!
„Det ærgrer mig, derfor jeg flygter,
„Og hverken Gud og Dig meer frygter!“

Saa trodsed' hun sin fromme Mand;
Med Smiil han maatte bede:
„Giv Dig tilfreds! see, her vi kan
„Blandt Roser bygge Rede. —“
„Hvor Du er sød i Elskovs Mai!
„Lev vel, Regent! jeg kjender Vei.“
Nu løb hun ud af Haven,
Og væk var Guddoms-Gaven.

Dømt blev hun nu af Retfærds Gud:
„Du Adams første Kone!
„Hver Midnat Du, som Djævelbrud,
„I Helvede skal throne!“
(Hun hver Sanct Hans-Nat ride skal
Paa Kosteskaft til Bloksbjergs Bal;
Der kan hver Djevelinde
Sin Directrice finde.)

Sødt Søvnen trøsted' Adams Barm;
Hans Hoved sank til Hvile,
Han drømte sig i Evas Arm,
Hvor Uskylds Engle smile.
Ham vækkede en himmelsk Lyst —
Hans Drøm blev Vished — Bryst ved Bryst
De vare lykkelige! —
Meer kan ei Toner sige.

Derfor, Morlil! Du bør Din Mand
Ei trodse, ei befale!
Du, Mand! skal ei, som en Tyran,
Af Herredømmet prale!
I Eders ømme Elskovs-Bryst
Er Kilden til hver jordisk Lyst!
Til Styrkning her i Livet
Blev Taalmod Eder givet!

J. M. Abildgaard.

Struenseniana,

eller,

Johan Friederich Struensees Ministeriums Historie, i sammentrængt Udtog.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Det egenligen Graverende for Struensee i den hele Sag, maa, efter min Mening, hans Udsagn til Fornærmelse for Dronning Caroline Mathilde have været; thi alt det Andet, man beskyldte ham for, havde han udført efter Kongens Befaling; men hiint Udsagn, som, efter Høsts Udtryk, evigen vil plette hans Minde, maa have været af høieste Betydenhed, hvad enten han nu forledtes dertil af Tanken om, at vinde Fordeel for sin Sag ved at indvikle Dronningen deri, eller han var svækket paa Sindet af det lange, haarde og ensomme Fangenskab. Derfor siger han ogsaa i sit Selvforsvar: „Wenn man endlich Alles, was ich aufrichtig gesagt habe, genau beurtheilet, so wird man

in meiner Conduite mehr politische Fehler und moralische Vergehungen, als strafbare Verbrechen, wenn man das Eine ausnimmt, wovon ich hier keine Erwähnung gethan habe, finden". Dette „das Eine", er naturligviis hans Forhold til Dronning Caroline Mathilde, som ogsaa udgjorde Generalfiscal Wiwets 1ste Ankepost.

Wiwets 4de Ankepost, som, næst den ovennævnte Første, viide have været den meest Graverende mod Struensee, naar den var bleven beviist, er at Sruensee har begaaet crimen læsæ Majestatis, da han har faaet sig tilvendt den kongelige Myndighed i H. K. Majestæts Sted at resolvere og Resolution at underskrive med hans Haand. Nu byder vel Kongeloven i sin 7de Article: „Alle Rigernes Wrinder, Breve og Forordninger skal udi Kongens Navn og under hans Segl udgaae, og skal han altid selv sin Haand underskrive, om han ellers er kommen til sine myndige Aar"; men Christian d. 7des Cabinetsordre af 15de Juli 1771, som refererer sig til den Ordre, i hvilken han selv under 14de Juli s. A. udnævnte Struensee til sin Geheimecabinetsminister, siger under Nr. 1: Alle Ordres, so ich ihm mündlich gebe, muß er, so wie es mein Sinn ist, abfaßen, und mir zur Unterschrift, wenn er solche vorher paraphirt hat, vorlegen, oder in meinem Nahmen unter dem Cabinetssiegel ausfertigen". Kongelovens 9de Article anfører ogsaa, at Rigets Forstandere, i Tilfælde af Mindreaarighed, skulle underskrive i Kongens Navn, og den 13de Article paalægger dem at sværge, at holde Enevoldsmagten uforkrænket, — en Ed, som var aldeles modsigende, dersom Underskriften var en væsenlig Deel af Enevoldsmagten; altsaa ere Udstedelser, men ikke Underskrivter, en væsenlig Deel af denne Magt, og saaledes er Loven ogsaa før Struensee bleven forstaaet, da saavel Collegierne, som andre kongelige Betjente, i Kongens Navn, skøndt uden hans Underskrivt, i adskillige Tilfælde have bekendtgjort og endnu bekendtgjøre Hans Majestæts

Villie. Derfor siger Struensees Defensor, Uldall, med Ret: „Skal det da være“ (nemligen, at Struensee beskyldes for crimen læsæ Majestatis), fordi H. M. ei altid har underskrevet Cabinetsordrerne, maa man betænke, at denne Deel af Articlen vedkommer H. M., og ingen Anden“. „Altsaa var i Grunden,“ siger Høst, „naar man vil tage det strængt, Christian den 7de, og ikke Struensee, den Strafskyldige, saalænge det ikke kan bevises, at Struensee har raadet Kongen til at overtræde Kongeloven og Souverainitetens Kreds.“ Derfor siger Wiwet, med aabenbar Hentydning paa Kongen: „Naar der handles mod Kongeloven, saa er Ret til at regere forbrudt“, og tilføier i en Parenthese: Jeg skriver juridice, og supponerer ei, at Retten mainteneres ved Sværdet“. Efter Wiwets Synsmaade havde Christian den 7de altsaa forbrudt sin Ret til at regere d. 15de Juli 1771, og allerede længe før, efter hvad Uldall anfører om Collegiernes og andre kgl. Betjenters Bekendtgjørelser af H. Majestæts Villie (see Høst, 3die Deel!). Mærkeligt er det ogsaa, at Kongen allerede ved at Rescript til Cancelliet af 2den Febr. 1768 tilkendegav, at han ikke fandt Behag i selv at underskrive saa Meget (Høst, 3die Deel, S. 254-55).

Wiwet siger i sit Indlæg mod Brandt (see Høst, 3die Deel, S. 86!): „Greve Brandt har handlet mod den Troskab, han var Kongen, sin Herre, skyldig, mod den Ed, han hannem (nemligen, Kongen) svoret og aflagt havde, i det han har været vidende om den utilladelige Fortrolighed, som Greve Struensee havde erhvervet sig med den Person, han var Ærbødighed, men ei Elskov skyldig.“ Dette tilstod Brandt selv, og derfor blev han dømt, som Struensees Medvider, efter 6—4—14 (det wiwetske Tillæg „men ei Elskov skyldig“ er meget naivt-pudseerligt. t.)

Kammeradvocat Bang siger i sit Forsvarsindlæg for Greve Brandt, at denne i sin Forklaring i Forhøret, S. 110—12, ad Quæstionem 64, 65 og 68 udførligen beretter, at have besluttet at styrte Struensee fra den Tid af, da han blev hans Overtrædelser vaer, og, at han overlagde denne Operation med Hans Excellence, Greve von der Osten, efter hvilken Plan Struensee skulde have været arresteret paa Cronborg. „En tidligere, modnere og lykkeligere Ophævelse af de Tider“ (saaledes udtrykker Kammeradvocaten sig ganske kunstigen, t.) „hindrede denne Plans Udførelse (samme Sted, S. 143.)

„Struensee forklarer,“ hedder det i Inquisitionscommissionens Forestilling til Kongen af 30te Mai 1772 ad Quæst. 335, „at Falkenskjold, tilligemed Brandt og Baron Bülow, var i Overlægget med, da Struensee og Dronningen (Caroline Mathilde) vilde tage Flugten til Helsingør“ (s. S. 223.)

At Grev Struensee i sin 16 Maaneders Regering (fra midt i Septbr. 1770 — midt i Januar 1772) har viist sig i mange Henseender fra en høist roesværdig, men ogsaa i mange fra en høist lastværdig Side, og at mange af hans Forseelser maae tilskrives hans pietistiske Opdragelse, hans Mangel paa Christendom (som netop var en Følge af denne Opdragelse, der gav ham Afsmag for den christelige Religion,) Omstændighederne og hans heftige Sanselighed, som han, sin umiskendeligen store Forstand uagtet, ikke vilde kæmpe imod, kan Ingen negte, som har læst hans Historie med Eftertanke. Hvor saare gavnlig kunde denne Mand have været for Danmark, naar han havde gaaet lige sindigen tilverks i alle Ting, naar han mindre havde fulgt Sanselighedens Bud, og naar han havde været en sand Christen! Naar man læser hans „Omvendelseshistorie af Dr. Balthasar Münter,“ kan man ikke andet, end med den inderligste Veemod beklage hans Skæbne, og føle, at han fortjener Tilgivelse. Dr. Münter slutter ogsaa ovennævnte Skrivt med følgende træffende Ytringer: „Hvor beundringsværdig er Gud, og hvor omhyggeligen antager han sig de Mennesker, som endnu kunne bringes tilbage til Sandheden! Men hvor forskjellig er ogsaa den Dom, man maa fælde om saadanne Mennesker efter Guds Riges Grundsætninger fra den, som Verden fælder om dem! Var Grev' Struensee forbleven i sine forrige Omstændigheder, og død en na-

turlig Død, vilde han maaskee i Verdens Øine, som dømmer efter det udvortes Skin, til alle Tider have heddet en stor og oplyst Mand, om han end i Grunden havde været et Skarn. Nu har Verden seet ham døe, som en Skurk; men hans Opførsel i Døden volder, at forstandige Christne tilgive ham den Skændsel, hvormed han har besmittet sit Liv, og takke Gud, at han er død godt." Disse Ord ere især høist træffende i Münters Mund, som, tilligemed Hee, havde fordømt ham før hans Domfældelse ved Domstolen. Mange gives der ogsaa baade før, i og efter hans Tid, som, deres Forbrydelser være nu større eller mindre, end, eller ligesaa store, som hans, gik aldeles straffrie, ikke altid, fordi man ikke kunde overbevise dem, men ofte, fordi man af uædle Grunde ikke vilde drage dem frem for Lyset. En af Struensees Samtidige, som var almindeligen bekendt, som Lastens Træl, og almindeligen forhadt, baade for sin Liderlighed og sine Bedragerier, var Overkrigssecretairen, Intendanten over Marinen, den anden Deputerede i Amiralitets- og Generalcommissariatscollegiet, Amiral Grev' Christian Conrad Danneskjold Laurvig, Ridder af Elephanten (Svigerfader til den Grev' Holck, som var Christian den 7des Forfører), der egenligen forestod Søetaten, istedetfor den gamle Amiral Hoppe. Under ham anvendtes næppe det Halve paa Sømagten af, hvad der ydedes Landmagten, og Matroserne knurrede over, at de ikke fik deres Proviant vedbørligen (Stampes Erklæringer, V. S. 132 og 443). Han var den Første af Statsmændene efter Bernstorf, som afskedigedes ved en aaben Skrivelse fra alle sine Embeder med den Pension, han før sin sidste Indtrædelse i Collegiet i 1767 havde nydt, hvorhos han fik Befaling, ikke at vise sig ved Hoffet. Det ulykkelige og kostbare Tog mod Algier tjente til Paaskud. En dydig Piges voldsomme Bortførelse havde i Frederik den 5tes Tid foranlediget denne ryggesløse Mands, især ved Reventlou, bevirkede Forviisning til hans Grevskab i Norge. Hvorledes han her forholdt sig, dertil giver den Omstændighed et Bidrag, at han endnu i Efteraaret 1767 ikke havde aflagt Regnskab for de af ham i 1764, 65 og 66 oppebaarne Skatter og Contributioner (Stampe, V. S. 422 f.) Imidlertid var han sidst i 1766, deels ved Danneskjold Samsø, deels ved sin Datter, Kammerherreinde Bülows Elsker Sperling, kommen i Naade igjen, og havde siden afløst, ja vel og bidraget til at styrte sin Velgjører, Danneskjold Samsø. Den 14de Septbr. 1770 fik han sin Afskeed anden Gang. Han kan med Føie ansees for en af de Lastens Træl, som gik straffrie; thi han gik jo af med Pension (see „Bekehrungsgeschichte des vormaligen Grafen Struensee" S. 280, og Høst, 1 D. S. 8, 68, og 40!). Det var at ønske, at man havde denne Mands Levnetsbeskrivelse, ligesom hans Svigersøns, Grev' Holcks, denne saakaldte elskværdige Ryggesløse, Christian den 7des Forfører, og naar man vil dømme strængt, uden at være uretfærdig, i det Mindste, uforsætlige Morder, som i Slutningen af Julii 1770 (see Høst, 1ste D, S. 121!) fik sin Afskeed med en aarlig Pension af 2000 Rd. „Han skulde have havt 2000 Stokkeprygl om Maaneden," hørte jeg engang en Mand sige. Disse to Levnetsbeskrivelser kunde udgives, som Sidestykker til en Liderligs Levnet af Brezner, og den Førstes tillige, som et Bidrag til Bedrageriets Historie.

Naar man med Eftertanke har gennemlæst Høsts Skrivt om Struensee, som er øst af de bedste trykte og utrykte Kilder, og Struensees Omvendelseshistorie af Münter, og nøie overveiet Wiwets Action, der vidner hverken om et lyst Hoved eller et ædelt Hjerte, samt Uldalls ligesaa skarpsindige, som hjertelige og veltalende Forsvar, kan ingen Upartisk ansee Commissionsdommen, der frakendte Struensee Livet for ubeviist Majestætsforbrydelse, som retfærdig. Med Føie siger derfor Høst (2den Deel, S. 601—2): „Man kan ikke uden Veemod læse denne Dom;" og: „Hvor sørgeligt, at see en saadan Dom underskreven af et Antal Mænd i Statens første Embeder, deriblandt Mænd, berømte for Lovkyndighed, som høitagtede for Retsind, en Stampe, en Luxdorph, en Carstens, en Kofod Ancher! (Commissionens 1ste og 2den Medlem vare tillige: Høiesterets Justitiarius, Geheimeraad Juel Wind, og Conferentsraad Braem; Commissionens 7de 8de og 9de Medlem vare Etatsraaderne Sevel og Guldberg, og Generalkrigscommissaire Schmidt (see S. S.

555—56!); ikke, at Dommerne skulde have været forledede enten ved Løvter eller Frygt! De have maaskee handlet efter Overbeviisning; men — hvad er menneskelig Viisdom (bedre Forstand, t.), naar saadanne Mænd dømme saaledes?" *)

t.

*) Høsts Skrivt faaes for 5 Rbdlr. i den schubothske Boglade paa Børsen, Nr. 9.

De syv Frøkener de Bethencourt.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Herr' de Bethencourt reiste sig hurtigen, men sank ligesaa hurtigen ned paa sit Leie, og sagde: „Han er min Gæst. Den hellige Julianus beskytte ham, at han kan komme herfra i godt Behold! jeg vil hevne min Broder paa et andet Sted."

Monken lagde sine Arme overkors, lo, som han havde leet i Ungmoen, Alixes, lille Kammer, og vedblev:

„Henri de Carvins har skændigen krænket Gæsteretten. I denne Nat har han været i Eders Datters Værelse."

„Monk, Monk! Beviser, eller jeg myrder Dig!" — skreg Herr' de Bethencourt i den heftigste Vrede, og svang den skarpe Dolk.

„Jeg har seet ham, det sværger jeg ved de Hellige i Paradiis!' — svarede Monken med djævelsk Ro. — „Jeg har seet ham. Ogsaa han lod dette Slør falde, som igaar hang i Frøkenens Haar."

— „Det tilhører hende, det tilhører... Ach, mit Vaaben!"

„Forræderie maa straffes ved Forræderi. Han sover, vi ville..."

— „Monken hevner sig paa sin Maade; Ridderen ikke, som han. Ved Indgangen til Skoven møde vi hinanden."

Med Helvedsglæde ilede Monken derfra til det Værelse, hvori Henri de Carvins sov ganske sorgløs.

„Ah! skønne Herre!" — sagde han til denne — „det er ingen Hemmelighed mere; han veed, at I er Henri de Carvins. I skulde ikke, da I sov, have aftaget Hjelmen med den lukkede Visir. Ved Indgangen til Skoven venter man Eder, for at betale Eder den bekendte Gjæld."

Henri ytrede Fortvivlelse, men derpaa sagde han: „Aldrig vil jeg drage Sværdet imod min Alixes Fader."

„Imod den gamle Herres svage Arm vilde I ogsaa have stor Fordeel" — vedblev Monken. — „Men Eder venter Frøkenens unge, stærke og tapre Elskede, Herr' de Bethencourts stolte Søsterson, Herr' Oldebrand de Lagnoules." —

„Ah!" — sukkede Ridderen — „min Alixes Forlovede!" og hurtigen klædte han sig paa; men Monken maatte hjælpe at iføre ham Jernklæderne, saaledes zitrede han af Raseri og Hevnelyst.

Da han, ledsaget af Monken, var kommen til Indgangen til Skoven, styrtede han hen paa sin Modstander, som han ikke kunde gjenkende, da Visiren bedækkede dennes Ansigt. Kampen varede ikke længe; let saaret i Siden, kastede Henri sin Modstander med saadan Kraft død til Jorden, at Hjelmen fløi af dennes Hoved — det var Herr' de Bethencourt.

Dreven af den yderste Fortvivlelse, vendte den ulykkelige Yngling sig om, for at gennembore den lumske Monk. Gennem Busken saae han, hvorledes han trykkede den halvt blottede Frøken Alix, som raabte høit om Hjælp, fast til sit Hjerte. —

Henri ilede efter ham; men den tunge Rustning, Smerten over Herr' de Bethencourts Død, og Svækkelse efter Tabet af Blod standsede hans Skridt, hans Knæer zitrede, og endeligen styrtede han afmægtig ned.

Monken traadte hen til ham, og sagde til Alix, som han endnu holdt omslynget: „Han har myrdet Din Fader, han selv er ombragt ved Din Faders forgivtede Sværd, og Du forbliver min. Hevnen er fuldbragt."

III. Hector de Saveuse.

Chronike (1427.)

Der gives i hele Verden ingen gladere Folkefest, end Mandagen efter Treenighedsfesten i Cambray.

Tredive Timer i eet Sæt strømme Folk til, saa at Staden er opfyldt fra den ene Ende til den Anden, og Gæsterne ikke kunne faae Plads, men maae søge Tilflugt i opslagne Boder, i Telte og i Alt, hvad der kan give dem Beskyttelse. Landmændene komme marcherende i smaae Hære, og Enhver smykker sig med det Bedste, som hans Skabe give ham. Især opbyde Piger og Koner Alt, for at smykke sig saaledes, som det hør og bør sig, til den glade Fest. Forend de komme til Byens Porte, viske de Støv og Sved af Panden, glatte deres Haar, og skifte Hatte, Kjoler, ja! selv Særker. Ved denne Toilette-Forvandling, hvorved Mændene aldeles ikke give det smukke Kon efter i Iverighed, begive de Første sig til den ene Side af Veien, og Pigerne og Konerne til den Anden, med Ryggene, vendte mod hinanden, og uden nogensinde at henvende deres Blik til Kønnet paa Siden ligeoverfor.

Frøken Bertha de Lens, en Broderdatter af Biskoppen i Cambray, Juan de Lens, havde sendt Bud til Frøken Marie de Bethencourt, sin inderligste og meest trofaste Veninde, for at indbyde hende til Treenighedsfesten, da de ikke havde seet hinanden i et heelt Aar.

Frøken Marie de Bethencourt modtog denne Indbydelse med Glæde, og begav sig snart, med et Leide af fire Bevæbnede paa Veien til det bispelige Slot. Næppe havde Bertha de Lens gjenkendt sin Venindes hvide Ganger og det bethencourtske Vaaben paa Ledsagernes lille Fane, førend hun let, som et Raadyr, hoppede hende imøde, og ikke havde Ro paa sig, førend hun havde trykket den kærlige Marie til sit glad bankende Hjerte.

Næste Morgen, henimod Kl. 1, aabnede Frøken Marie de Bethencourt, der, efter Datidens Skik, sov i samme Seng, som sin Veninde, Bertha, sine Øine, og sukkede dybt. Hun havde den hele Nat i Drømme talt med sin Ridder, Hector de Saveuse, som havde svoret ved de hellige Evangelister, ved Erkeængelen Michael, og ved sine gyldne Sporer, at føre hende, sin Elskede, til Herrens Altar, og derpaa som Husets Frue, op paa sit Slot, saasnart han havde overvundet Bispen i Cambray i deres Feide, eller nødt ham til at slutte Fred.

Hector de Saveuse havde i forrige Aar forbundet sig med Borgerne imod Biskoppen, var i Spidsen for 300 Bevæbnede trængt hemmeligen ind i det bispelige Slot, og havde nær dræbt selve Biskoppen, som uden Tvivl ogsaa var skeet, dersom Juan de Lens ikke havde indhyllet sig i Narren Bendixes Dragt, og i denne Forklædning var undsluppen til et sikkert Sted.

Nu var Biskoppen vendt tilbage til sit Slot med adskillige Bevæbnede, Borgerne holdt sig af Frygt, eller en anden Grund, stille, og Jean de Lens havde derved faaet saa meget Mod, at han forlangte, at Hector de Saveuse skulde erklæres i Rigets Act, samt at have forbrudt sine Titler, Værdigheder, og Besiddelser, og 300 Dalere udsættes paa hans Hoved.

For at vinde denne, paa den Tid betydeligen store, Sum, forfulgte et stort Antal Borgere, med hvilke Ynglingen først havde fegtet imod Biskoppen, ham, som et vildt Dyr; men Ridderen vidste, stedse at holde dem i Aande, og sendte dem ogsaa undertiden hjem med et blodigt Minde, som han forærede dem med sin Lanse, sin Stridsøxe eller sit vældige Glavind.

Disse mørke Tanker sønderrev den blide Marie de Bethencourts Hjerte, og fyldte hendes skjønne Øine med Taarer.

Bertha vognede ligeledes ved sin Venindes Hulken, udbredede sine Arme, og kastede de halvt søvndrukne Øine hist og her, som søgte de Enden der ikke var der. Derpaa lagde hun sine Arme om sin bedste Venindes Hals, støttede sig paa hendes Skuldre, og blev liggende saaledes en temmeligen lang Tid. Phantasien kan ikke tænke sig noget Yndigere, end disse to skjønne, hinanden kærligen omslyngende, Piger.

(Fortsættes.)

Apophtegmen.

Wer verdammt ist, im Staube zu kriechen, kann seiner Seele nie den Schwung geben, den sie unter einem milderen Schicksale sicher nehmen würde; denn bei jedem Schritte, den sie aufwärts thut, stürzen tausend Armseligkeiten auf sie ein, um sie wieder in den Staub, aus dem sie hervortrat, zurückzuziehen.

Wer es zu gering' achtet, des Kleinen inne zu werden, wird nie daß Große erlangen; denn das Große ist nur eine Kette vieler Kleinigkeiten.

Der gute Character eines Menschen leuchtet bei jeder Gelegenheit hervor; ein schlechtdenkender kann sich nie so verstellen, daß man seine bösen Absichten nicht merken sollte.

Man muß selbst den Schein der Ungerechtigkeit annehmen, wenn man dadurch das Gute bezwecken kann; denn darin besteht eben eine große Erhabenheit der Seele, es zu ertragen, daß man verkannt wird.

Man bemühe sich nur, seine Seele gegen jeden Schmerz gefühllos zu machen, und man wird es bald dahin bringen, auch über Nichts mehr eine Freude zu empfinden.

Friederich Bresemann.

Blandinger.

— Min unge Herre! Ungdom og Viisdom følges ikke ad, siger man som et gammelt Ordsprog, hvilket jeg hylder med een Undtagelse: naar nemlig Talen er om en ung Mand, der har laud til sin Examen.

Tydeligen sporede jeg Haudillaudabilisten i Deres sidste Skrivelse; hvilket Raisonnement, hvilke Friheds-Yttringer! unge Mand, hvis De havde havt laud til Embeds-Examen, vilde Deres hele Tankegang have været mere moden, mere udviklet, mere grundet paa Erfaring. Og hvor letteligt kunde De ikke have faaet dette laud saa godt

som nogen anden, hvis De ikke havde været saa forbandet stivsindet. Hvad troer De, man ved Examen bryder sig om Deres Mening, naar De kun fremfører Professorens, der examinerer Dem? De, unge Ven, skal ikke tænke, men handle (arbeide) og saa skulle Alle, der tjene Staten gratis. Enhver Stats-Embedsmands Tanker og Handlinger staae i omvendt Forhold til Betalingen (Lønning, Gage,) saa at, efterhaanden, som man avancerer, faaer man større Lønning, mindre Arbeide, men mere at tænke over, hvoraf De letteligen vil indsee, at Chefen for et Departement kan tænke uden at handle, og Volonteurerne handle uden at tænke. Dog slaaer dette ikke altid ind. Undertiden hænder det sig, at Chefen handler uden at tænke, Volonteurerne hverken handle eller tænke, og det øvrige Personale gaaer Middelveien, da siges Departementet at være slet udstyret.

Undskyld, jeg maa her afbryde, Forretninger! Forretninger! Hils Deres Tipoldefader og siig ham fra mig, at det nytter ham bestemt ikke at søge noget andet Præstekald, da han kun har haud til Examen. Jeg raader ham til at læse om, og troer jeg, at han gjør bedst i at bruge Deres Herr Broder der blev indkaldt, til Manuducteur.

d. 2den August 1832.

Deres hengivne.
A. B. C. Formlieb.

— Beviis for, at jeg er min Bedstefader. Min Fader er, efter min Moders Død, indtraadt i Ægteskab med Jfr. P.

Jeg har giftet mig med Madam P., Moder til bemeldte Jfr. P.

Jeg er altsaa min Stifmoders Stiffader, eller m. a. O.

Jeg er min Moders Fader.

Min Moders Fader er min Bedstefader, altsaa

Jeg er min Bedstefader; quod erat demonstrandum.

— En ung Herre yttrede sig engang saaledes i et Selskab: „Gid Fanden havde Constitutionen, thi min Læge, der er en dygtig Mand, siger, at den ikke duer og at den er Skyld i mit svage Helbred. Det er vel sandt, at der er noget Andet, som kaldes omtrent ligeledes; thi, naar en Embeds-

mand døer, saa bliver der jo gjerne Een constitueret. Dette maa jo ogsaa være et Slags Constitution; men den er vist ikke bedre end min egen; thi jeg er vis paa, at den er Skyld i mange Sygdomme i Staten. (D. D. B.)

— I Amatzko blev en Digter pisket paa offentlig Torv, fordi han i en Samling af sine Digte havde rimet følgende Ord paa hinanden: Minister, Philister; Jesuiter, Banditer; Geheimeskriver, Æseldriver; Excellents, Pestilents; Cardinal, Scandal; Coelibat, Castrat; Baron, Cujon; Regering, Fixering; Legitim, sublim; Demagog, Scholepog; Adel, Dadel. (N. M. f. M.)

— Det franske Adverbium, guère, eller guères, som oprindeligen betyder meget, men sjeldent bruges, uden i Sammensætningen, ne-guères, er, som man seer, det italiænske guari, der ligeledes for det Meste kun bruges med Negtelser. Disse Ords Slægtskab med det engelske very og det tyske sehr er tydelig nok, og Roden findes maaskee i det indiske eller armeniske Sprog, som man nu er temmeligen enig om, at ansee, som de europæiske Sprogs Vugge. Vort, saare, er da ikke beslægtet blot med sehr og very, men ogsaa med guères og guari. (Red.)

— At bringe En hjem, som Nogle ansee for en Germanisme, og som vi bruge i daglig Tale om en Ledsagelse, findes i det Engelske, som en ganske almindelig Talemaade. Saaledes siger f. Ex. i Othello (3die Acts 4de Scene) Bianca til Cassio: „Bring me on the way a little!" (Ledsag mig lidt paa Veien!) og Cassio svarer: „Tis but a little way, that I can bring you." (Jeg kan kun ledsage Dig et lille Stykke.) (Red.)

— „Hvad gnaver Han dog bestandigen paa sine Negle? Bestil dog heller Noget!" — sagde en Skomagerenke til sin Svend. — „Tillad! jeg er strax færdig; jeg regnede kun i Tankerne sammen, hvor mange onde Qvinder jeg allerede har lært at kende her i Staden." — „Bryd Han sig ikke derom, og arbeid heller! — nu! hvor Mange talte han da?" — „Med Dem akkurat ½ Douzin." — „Hvad!" skreg Enken opbragt, „mig medregnet? Strax ud af mit Verksted!" — „Ei! saa lad mig dog tale ud! jeg fortalte mig blot. Dem fraregnet, mangler der just En i et halvt Douzin." (N. M. f. M.)

— Da det var blevet Mode paa den berlinske Skueplads, at Skuespillerne gjorde Tilsætninger til Digternes Ord, bleve de mulcterte derfor. Da derfor et Skuespil blev givet, hvori der kom Heste ind paa Skuepladsen, og En af disse forrettede sin Nødtørft, vendte Skuespilleren, Unzelmann, sig om til den med de Ord: „Veed Du da ikke, at Ingen maa sætte Noget til i sin Rolle?" (Støver.)

— Vor berømte Landsmand Dr. med. & philos. Nathanael Wallich, Superintendent ved den botaniske Have i Calcutta, er kommen her til Staden. Han har i nogle Aar opholdt sig i England, beskjæftiget med et vigtigt literært Arbeide. (Kp.)

— En Bel-esprit (Skønaand) vilde paa en Spadseregang i et Selskab lade sit poetiske Talent glimre, i det han, begeistret af Naturens Yndigheder, i digterisk Henrykkelse udbrød:
„Hvor herligt Græsset staaer! Paa Ære!
„Gud! hvor det skønt var, Qvæg at være!"
(N. M. f. M.)

— En forfløien Compan, der laa paa sit Sygeleie, udstødte i sin Læges Nærværelse et dybt Suk. „Hvad smerter Dem saa meget?" spurgte Æskulap deeltagende. „Ach, kære Herr Doctor! den Tanke, at maatte gaae ud af Verden, og efterlade saa megen Gjæld. Naar De blot kunde holde Liv i mig saa længe, til jeg havde tilfredsstillet alle mine Creditorer, da vare alle mine Ønsker opfyldte." „Vær De rolig!" — svarede Doctoren, — „et saa fromt Ønske vil gaae i Opfyldelse; De vil alene derfor, med Guds Hjælp, blive frisk, og leve, til De har faaet al Deres Gjæld dækket!" „Det give Gud!" stønnede den Syge — „saa blev jeg da udødelig!" (N. M. f. M.)

Kjøbenhavn, Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 69. Tirsdagen den 28 August 1832.

Echo.
(Efter Tiedge.)

De unge Myrthegrene stod
Ved Hyrdedalens grønne Fod,
Hvor stille Kærlighed sin Hvile fandt,
Og sine Drømme i en Kæde bandt.
De Dufte, som fra Høien iled',
Paa Flugten tyst og taust de hviled',
Og paa det hulde Navn de hørte,
Som sagte hendes Læber rørte.
Cybele Navnet, Atys, sang,
Som, naar det gennem Grene klang,
Som Philomelas Tryllesang,
Til Echo gik sin vante Gang.
Fra hende Navnet lød for vilde Fauners Øre. —
Naar frække Raahed vil det Hellige berøre,
Vanhelliges den høie Guddoms Glans
I ryggesløse Luners vilde Dans. —
Elskov, som alle Guders Gud
Først kaldte ved sit Almagts Bud,
For ham i Klagen over Echo flugs udbrød,
Og pludseligt Kronions Vredes-Torden lød,
Saa Echos Klippe ned i dybe Afgrund gaaer,
Og ryggesløse Fauner sig, som bange Faar,
Trindt om i vilde Lund adsprede,
Hvor om et Tilflugtssted de lede.
Echo den haarde Straf maa bære,
Trælqvinde ved et Hof at være.
Først hun af Stormen sønderrevet bliver,
Kronion hende ei Bevilling giver,
Som den betyngede Samvittighed,
I dette Liv at finde Ro og Fred.
Berøvet Sjæl, kun med et vaagent Øie
Den kaade Pige maa sig lade nøie;
Hun lytter ved Tyrannens Throne,
Og skriger i Basunens Tone
Hver Dumhed og hver Smiger,
Som strunke Hofmand siger.
Bedrageriet hun til Viisdom gjør,
Med Dyden nærmest Væg hun spille tør,
Hun Galningen gi'er Navn af Helten,
Saalænge Galskab er i Velten.
Saa flyver hun omkring med sine hvidgraae Vinger,
Og gennem Verden i Aviserne sig svinger.

H. C. W.

Mit lille Digterbibliothek.

Med indre Glæde skuer jeg den Plet,
Hvor mange søde Timer svinder,
Hvor jeg den hele Verden har forgiet',
Hvor tabte Venner jeg gjenfinder;
Thi her paa Jorden selv et Himmerig
Mig givet blev blandt mine Bøger,
Og, saare stundom Skjæbnens Torne mig,
I dem min tabte Roe jeg søger.

Og, naar en Digter huldt mig tryllet har,
Jeg henrykt mig til Himlen svinger,
Did, hvor hans yderige Sange bar,
Som Skaber, ham paa Englevinger.
Jeg skuer, og jeg favner ham, som Ven,
Ham takker for den Fryd, han skjænker,
Og ei saa snart forlader ham igjen,
For snarligt paa jeg Gjenkomst tænker.

Saa hævedes jeg tidt til Evald hen,
Som sang om Gud og vor Forsoner,
Og saligt drømte jeg med Baggesen
Ved Smiils og Veemods Harpetoner.
Ja tidt ved Holbergs, Wesseis Vittighed,
Og med den spøgefulde Tode
Saa mangen, mangen Time hurtigt gled,
Der gjorde mig saa glad tilmode.

O disse Bøger, — faa er deres Tal! —
De ere Alle mig saa kjære,
De overalt mig stedse følge skal,
Hvor Skjæbnen og mig byder være.
De Timer, som i deres Selskab randt,
Mig synes, ere vel anvendte;
Thi man mig ei paa Lasters Afvei fandt,
Jeg ikkun disse Bøger kjendte.

H. P. Place.

Om Næser til Øvrigheden.

(Efter Dr. Dampe.) *)

Menneskerne faae ikke eens Straf for deres Forseelser, ligesom de ikke faae eens Belønning. Et Barn faaer Drefigen, en Matros faaer Tamp, og en Øvrighedsperson faaer Næser. Hvoraf kan det sidste Udtryk vel komme?

*) Dette nydelige Stykke findes i „Prosa af Dr. Dampe. Første Samling, Kbhvn., 1820, trykt hos B. Schlesinger."

At faae en Næse hører til Statshemmelighederne; Mængden maa i Almindelighed ikke vide Noget om, at En har faaet en Næse. For det Meste kan man dog see det paa ham strax efter, naar man giver rigtigen Agt. En Øvrighedsperson, der har faaet en Næse, er et Slags tvetydig Person. Han seer ud, som en impertinent Dreng, der har faaet et Slag over Næsen, og dog gerne vil sætte sin Næse impertinent i Veiret endnu; eller han seer ud, som en elegant Person, hvis Buxer ere revnede, og som dog gaaer med ligesaa megen eller større Anstand, for ligesom derved at bedække sin Mangel. Han seer ud, som en Barberer, der har spillet fornem Cavalier om Søndagen, og om Mandagen med Barbeertøi og Bækken møder Een af Kendingerne fra igaar; han stræber at putte Bækkenet, som han maa bære, ind, for, saavidt muligt, at bevare Søndagscostumet. Dersom det er en storsnudet Øvrighedsperson, der har faaet en Næse, da klæder det ham slettere, end nogen Anden, og heri kan man holde sig nøiagtigen til Sprogets egenlige Udtryk; thi, da han, ifølge dette, har en stor Snude eller stor Næse, saa er det, ligesom man slaaer en Øre paa Snuden; den snøfter derved stærkere, end de mindre Dyr. Intet har voldsommere Virkning, end, naar en Excellentse faaer en Næse; hans hele Blod kommer i Kog; han gaaer med heftige Skridt op og ned; og dette lader sig let begribes, saasom det, at faae en Næse, har saa stor Lighed med det Physiske — at faae paa Næsen, og, hvad kan være mere irriterende, end at gaae paa Gaden, at faae pludseligen et Kneps paa Næsen af en Forbigaaende, og ikke at torde give et igjen, og, jo stoltere En er, des voldsommere maa det pine ham.

En tyk Borgermæster, der har faaet mange Næser, seer meget ærværdig ud; han seer ud, som Anchises, da han blev baaren paa Æneasses Skuldre; man har Medynk med ham, og bukker dybere for ham, af Agtelse for Ulykken. At faae Næser, er en fælleds Ulykke for alle Auctoritæter, paa Een nær. Derfor bærer den Ene i den Henseende over med den Anden; thi han føler sin menneskelige Skrøbelighed, og veed, at det hedder: „Idag mig, imorgen Dig!" En Superieur betyder: En, man kan faae Næser af. Her gjælder det altsaa ikke: „Alt Godt kommer ovenfra" Mi-

nistre i farlige Tider blive magre og blegnæsede af de mange Næser, de faae. I Oprør have de ondt at gjøre; thi, vende de Næsen mod den ene Side, faae de paa den af Folket, og, vende de den mod den anden Side, faae de paa den af Regeringen. Intet Under da, at de derover blive ganske ør, og ryste fortumlede med Hovedet, ligesom Mads i Komoedien, der faaer Dresigen, til hvad Kant han vender sig. Sligt kan ret tage paa fede Øvrigheder, og de ønske ikke, at den Leg maa indtræffe ret tidt. Naar En angiver, at der er foregaaet noget Galt paa høiere Steder, saa faaer han undertiden til Erstatning, at man giver ham et hemmeligt Vink om, at den eller den Øvrighedsperson har faaet en Næse; han maa da tage vare, hvis han er en Physiognom, for at see efter, naar denne gaaer ud, om han har rigtigen bekommet den, i hvilket Tilfælde man vil see, at Øvrighedspersonen gaaer meget stivt forbi, og ikke seer til den Side, hvor hiin anden Person er; thi han føler endnu, hvad han har faaet, og han tager derfor med Ret sin Næse ivare, eftersom han veed meget vel, fra hvad Kant det egenligen er kommet. Bekomne Næser høre i Almindelighed ikke til de Ting, hvorom man fortæller til sine Børn, og som de igjen kunne berette til deres. Man har aldrig seet, at nogen Adelsmand i sin Ansøgning har anført de Næser, som hans Farfader har bekommet. Man fortæller heller ikke i Ligtaler, hvormange Gange den salige Afdøde har faaet en Næse. Ligesaa lidt findes derom Noget i Adresseavisen. Men, naar man vandrer paa de Dødes Grave, og eftertænker, hvor mange Næser disse i sin Tid have bekommet, da opstaae derved mange Slags opbyggelige Tanker. At faae en Næse har ogsaa Lighed med den physiske Betydning, som dette Udtryk ordret maa have; thi den Øvrighedsperson, der har bekommet en Næse, lugter altid bedre derefter, saa at de Oplysninger, man igaar bad ham om, og som han ikke kunde finde i sine Papirer, kan han nu, uden megen Snusen, finde i en Hast. En Konge, der holder en Tale med Ros til sine troe Embedsmænd, bør især henvende sin Tale til dem, der nyligen have faaet Næser, da den gjør allermeest Indtryk paa disse. Ved høitidelige Optog vil man iagttage, at de Øvrighedspersoner, der nyligen have faaet Næser, ride altid hurtigere og flinkere, end de Andre.

En saadan bekommen Næse har noget Opvækkende ved sig, og er ligesom et elektriskt Stød, ja! man kan antage alle Auctoritæterne fra den Øverste til den Nederste, for en uafbrudt, elektrisk Række. Stødet gaaer ud fra den øverste Auctoritæt, og de Andre give bestandigen hinanden Næser, som fortsættes lige til den Nederste. Den øverste Auctoritæt kan Ingen faae, og den Nederste kan Ingen give. Intet Væsen kan derfor tænkes passivere, end denne Nederste; han modtager bestandigen, uden at kunne give Noget til Nogen, hvorfor hans passive (lidende) Natur i Almindelighed ogsaa fremskinner af hele hans Væsen. Dette er for en Sjæl af nogen Virksomhed høist Trættende, og Intet er ham derfor Behageligere, end at komme paa en høiere Plads, hvor han ikke alene kan faae, men ogsaa kan give. En Præst, som har faaet en Næse, prædiker derefter med mere Iver og Heftighed, og en General kan, naar han har faaet een, strax see Fjendens Planer bedre. Man seer af dette, at Næser ikke høre til de skadelige Ting for et Land, og at Undersaatten til sine Bønner til Himmelen om Regn, frugtbart Aar, Landefred, gode Tider o. s. v. ogsaa bør føie denne: „Giv o Gud! Øvrigheden mange Næser!"

De syv Frøkener de Bethencourt.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

„Marie!" — sagde endeligen Bertha med sagte Stemme — „Marie, kære, dyrebare Marie! mit Hjerte er færdigt at briste; jeg maa udgyde en Hemmelighed, som gjør mig lyksalig, i Din trofaste Barm. — Jeg elskes af en tapper og skøn Ridder; Ingen overgaaer ham i Lansesvingen, i Hestetumlen, i alle ridderlige Kunster, og — i søde Kærtegn. Ingen kan elske, som han elsker; thi, for at være en lille Time hos mig, vover han sin Frihed, ja! selv sit Liv. For at formindske Faren for ham, har Din Bertha, kære Marie! gjort Regning paa Dit Mod og Dit trofaste Venskab. Saasnart Alle have forladt Slottet, for at fryde sig ved den glade Fest,

vil min elskede Ridder komme forklædt, ind i Slottet, gennem den forladte Udfaldsport, hvortil han har Noglen. Jeg vil anstille mig meget syg, bede dig om din Bistand, og tillade mine Damer og Terner, at gaae til Festen. Om Natten vil han let og useet kunne undkomme."

„Gjør, som Dig synes, og stol paa min Kærlighed!" — svarte Marie de Bethencourt. Men nu kunde hun ikke heller længer beherske sin qvindelige Nysgærrighed, og hun spurgte derfor: „Og Din Ridders Navn...?"

Frøken de Lens lagde de kysselige Læber op til Maries Øren, og tilhviskede hende et Navn. Marie tabte al Samling, og kun med Møie bragte man hende igjen til sig selv. Men nu græd hun bitterligen. „Hector de Saveuse?" — spurgte hun, vridende sine Hænder — „Hector de Saveuse!"

Bertha troede, at denne lidenskabelige Smerte hidrørte fra Frygten for de Farer, der vare forbundne med hendes Kærlighed, og svarte derfor: „Ach ja! denne Kærlighed bringer mig i stor Fare; men hellere vil jeg døe, end leve uden ham."

Marie de Bethencourt saae med ufravendte Blik paa sin Veninde, men omarmede hende derpaa, fuld af Kærlighed og Ømhed, og sagde: „Jeg vil være Din tro Veninde indtil Døden." Hendes Taarer flød paa ny.

Henimod Aftenmessens Time, gik en tæt masqueret Mand gennem Porten, ved Cambrai, betalte sin Afgivt, uden at tale et Ord, og vendte sig derpaa til det bispelige Slot, men syntes dog, at skænke Folkets Fornøielser sin Opmærksomhed, for ikke at vække Mistanke.

Disse Fornøielser bestode deels af theatralske Forestillinger af bibelske Historier, deels af andre Skuespil; især viste der sig mange Vilde, blandt andre en Qvinde uden al Beklædning, hvis Haar vare saa lange og tætte, at hun kunde ganske indhylle sig i dem. Paa et andet Sted kæmpede et Par med skarpt slebne Glavind, med nøgne Arme; paa et Andet stegte man en heel Tyr, og fyldte dens Legem med smaae Grise, Gæs, Høns og Duer; og atter et tredie Sted dansede glade Landmænd, eller drak ved Verternes Skænkeborde.

Da den Masquerede, der, som vi næppe behøve at sige, var Hector de Saveuse, endeligen ankom ved Slottet, og vilde smutte ind ad Udfaldsporten, kom en Procession opad Veien, saa at han maatte hurtigen skjule sig, og det varede temmeligt længe, forend Stilhed og Ensomhed igjen indtraadte, og han kunde udføre sin Plan.

Først kom Flitsbueskytterne, samtlige til Hest, og de velklædte egenlige Bueskytter, derpaa adskillige andre servans i Jernrustninger, med røde Hatte og Huer; derefter fulgte Biskoppens, Pavens, Kaiserens, og tilsidst, den hellige Jomfrues Vogn, i hvis Sted en ung, skøn Pige sad paa Thronen, som bares af Engle, og ved usynlige Fjedre snart loftedes hoit i Veiret, snart igjen nedlodes. Ved Foden af denne Vogn tvistedes Erkeængelen, Michael, med Satan, hvis pudseerlige Taler kildrede hele Folket til Latter. Naar Engelen intet Mere vidste at svare, stak han den Onde med sit flammeagtigen dannede Kobberglavind i Livet, og af Saaret fremkom hver Gang et stort Stykke rødt Klæde istedet for Blod.

Da Præsteskabets Sang, hvis gyldne Crucifix blinkede bag ved den hellige Jomfrues Vogn, blev tydeligere, trykkede Hector sin store Hat endnu dybere ned i Øinene, og knælede midt blandt Folket, for at Biskoppen og hans Folk ikke skulde gjenkende ham.

Først om Natten blev Veien ganske stille og øde, og Ridderen sneg sig hen til Porten, og modtoges af en tilsløret Dame, som han ikke bekymrede sig om, da han holdt hende for en Kammerpige.

Men en Borger havde gjenkendt ham, og seet ham gaae ind i Slottet. Strax, da Processionen var forbi, lod han En fortælle Bispen det.

Denne blev yderst forbitret, lod Vagterne fordobles, Portene lukkes, Vindebroerne optrækkes, og Faldgitrene nedlades. Derpaa begyndte han, ledsaget af alle sine Folk, og med Dolken i Haanden, at gennemsøge hele Slottet. Berthas og Hectors Angst og Skræk ved denne Larmen behøve vi ikke at beskrive.

Ridderen kyssede et Kors, holdt en kort Bøn, og beredede sig til en Kamp paa Død og Liv.

Imidlertid traadte den tilslorede Dame hen til de Elskende, og sagde: „Tag denne qvindelige Klædning, Herr' Ridder! og giv mig Eders Hat! Hurtigen! hurtigen! jeg skal holde dem op."

Han adlød, og de skiltes ad.

Hun satte den brede Hat paa sit Hoved, indhyllede sig i Kappen, tilspærrede Dørene med alle Meublerne, anbefalede sin Sjæl til Guds Barmhjertighed, og oppebiede nu sin Skæbne.

Borgeren, som havde gjenkendt Hector de Saveuse, kastede tilfældigviis sit Øie paa det lille Vindue, som dengang kaldtes en Judas, og sagde derpaa sagte til dem, som fulgte ham: „Ved den hellige Sebastian! de 300 Dalere ere mine. Han vil sagtens sælge sit Liv dyrt; men hans Tilspærren skal ikke hjælpe ham noget." Imidlertid havde han spændt sin Flitsbue, sigtede nu efter Judas, og skød. Paa Skuddet fulgte et høit Skrig indenfra, som udenfra fandt et glad Echo i det Raab: „Han er død! han er død!"

„Død! død for mig! Det trofaste Tyende tilsatte sit Liv for mit," — sagde Hector, da han hørte sine Modstanderes Glædesskrig.

„Død? Marie de Bethencourt?" gjentog Bertha i fortvivlelsesfuld Angest.

„Hun, Marie?" — spurgte Herr' de Saveuse, og ilede bort, og snart hørte man et menneskeligt Legem styrte ned i Grøvten, hvor det sønderknustes.

IV. Michel d'Esnes.

Chronike (1584).

En Efteraarsaften i Aaret 1584 traadte Michel de Landast, Eier af Godset Esnes, efter at have overtydet sig om, at Vindbroen var optrukken, og at alle Vagter vare paa deres Poster (Forsigtighedsregler, som de spanske Uroligheder gjorde nødvendige), hvor hans Gemalinde, Blanca de Bethencourt, vuggede et Barn, som var nogle Maaneder gammelt, paa sine Knæer. Slotspræsten, Laurence Devos, en gammel Geistlig, som havde undgaaet Baron d'Inchys Forfølgelser, forelæste med lydelig Røsten en Hymne, som han nyligen havde digtet, men bemærkede ikke, at den unge Moder var for meget sysselsat med sin lille Søn, til at kunne laane ham opmærksomt Øre, medens Eieren af Evars, Nicolas d'Hertaing, ufølsom for Digtekunstens Ynde, var falden i en sød Slummer i en stor Bedstefaderstol.

Michel lagde den af Regnen gennemvaade Kappe fra sig, kyssede sin Blanca paa Panden, klappede Herr' d'Hertaing paa Skulderen, og talte temmeligen høit; thi den tykke Herre var noget tunghørig: „Vogn op, Herre! I kan sove roligen i Nat. Den Tid er forbi, da Frygten for Hertugen af Alençons Soldater holdt Eder saaledes i Aande, at I nær havde glemt Sovekunsten."

Den gamle Greve slog de tykke Øienlaage langsomt op, og svarede endeligen: „I har godt ved at snakke, da I, lovet være Kongen af Spanien og Frankeriges Beskyttelse! ikke har oplevet, at Krigshobe dræbte Eders Vildt, udtømte Eders Keldere, ihjelsloge Eders Tjenere, og jog Eder selv ud af Eders Slot." Suk qvalte den gamle Nicolas's Stemme, og i hans ellers stedse sorgløse og glade Aasyn malede sig en dyb Sorg. Derpaa vedblev han med kunstlet Munterhed: „Og har jeg ikke været endnu lykkeligere, end Andre? Jeg har fundet et behageligt, byggeligt Tilflugtssted hos Eder, og haaber at ende mine Dage her i Fred, ligesom jeg ogsaa, naar den hellige Jomfru vil tilstede mig det," — og i det Samme tog han sin Sommerbarette af, som bedækkede hans graae Haar — „haaber endnu at bortsladre nogle skønne Øieblik med Eder, at lade den Lille springe over mine Knæer, og, naar han bliver større, at lære ham at jage og drikke."

Imidlertid faldt Regnen ned i tættere og tættere Strømme, og Vinden hylede gennem den Skov, som omgav Slottet Esnes. Laurance Devos fandt endeligen en opmærksommere Tilhører i Michel, og vedblev derfor med sine Hymner. Men den ædle Herre gjorde sig en Fornøielse af, at afbryde ham Tid efter anden med kritiske Bemærkninger, som Digteren, skjøndt han i sit Hjerte maatte erkende deres Sandhed,

bestred med den Heftighed, hvormed Digtere og Componister altid forsvare deres Verker.

Under denne Strid traadte en Bevæbnet ind, og meldte, at et stort Antal Riddere holdt udenfor Slottet med en Bærestol, og bad om at indlades. Devos raabte strax, at man handlede uchristeligen, dersom man lod disse Ulykkelige staae derude i Storm og Uveir. „De have maaskee en Moder eller givt Kone med sig" — sagde Blanca.

Nicolas meente ligeledes, at man maatte intet Samvid have, naar man ikke tog imod dem, „ifald der nemligen," mumlede han mellem Tænderne, „ikke findes nogen Rover iblandt dem, som bemægter sig min Seng, som paa Slottet Evars."

Michel d'Esnes befoel altsaa, at hisse Vindebroen ned, og Ridderne, omtrent 30 i Tallet, rede med Bærestolen ind i Gaarden ved den lille Fæstning. Medens Slotsherren gik dem imode, for at modtage dem, saae han ved Fakkelernes Lys en Dame, hvis Træk ikke vare ham ganske ubekendte. Hun styttede sig paa den unge Ridder Villers-Houdars; „hvorlænge er det, siden" — sagde denne Dame, hvis af Naturen skonne Ansigt vanziredes af den heftigste Vrede — „hvorlænge er det siden, at man har indført den Skik, at lade en fransk Marechals Gemahlinde vente uden for et jammerligt Slot? — Men, hvad seer jeg?" — vedblev hun i en blidere Tone — „det er ikke mere saa slet, da jeg finder den elskværdige Michel d'Esnes i det. Hvilket lykkeligt Tilfælde giver mig den uventede Fornoielse...?"

„Dette Gods er mit, naadige Frue! og.."

„Eders Gods? Hvorledes! den hemmelighedsfulde Slotsherre, som i de tre Maaneder, jeg har boet i denne Egn, ikke en eneste Gang har viist sig ved mit Hof, og som jeg holdt for en Olding, i det Mindste, for Eders Bedstefader, det er I? I er den unge Landast d'Esnes?"

„Ja, naadige Frue!" — svarede Michel — „og, dersom jeg havde kunnet forudsee, at den skonne Renate d'Amboise...."

— „Siig Fyrstinde af Cambrai! Men lad os træde ind, for at torre mine Klæder! thi Andre vil jeg her" —

„Fru d'Esnes vil bære Omsorg derfor, ædle Frue!"

„Fru d'Esnes? Seigneur Michel, I er formælet? Den galante Troubadour hos Maria af Medicis, Philip den IIdens lystige Page, har paalagt sig selv Ægteskabsaaget, og er saa aabrysottig, at han indeslutter sin smægtende, lille Due indenfor disse Taarne? Og paa hvilken Skjønhed er da Eders Valg faldet? Er det Diane d'Estrées, Isabella de Fuentes, eller Louise de Tevannes? Thi alle Damer ved Spaniens og Frankeriges Hoffer strede om den Ære, at lægge den Elskværdigste af alle Riddere i deres Lænker." Og, uden at oppebie et Svar, ilede hun ind i den hoie, gothiske Sal, hvor Blanca gjorde de nodvendige Foranstaltninger til de uventede Gæsters Modtagelse.

Fru de Balagny stivnede af Forbauselse. Herr' d'Esnes kunde, paa Grund af sin gamle Adel, sine Talenter og sin Anseelse, gjore Fordring paa de meest glimrende Partier, og dog var hans Gemahlinde Ingen af de Damer, som dergang smykkede Hoffet. Blanca var skon og ung. Skondt hun var paa sit eget Slot, bar hun dog et langt, hvidt Slør, der bolgede lige ned til Gulvet; de flanderske Damers hoie Halskrave hævede sig paa hendes Skuldre, og et Noglenippe, som hang ved en Rosenkrans af Guld ved hendes Bælte, beviste, at hun ikke forsmaaede, at forestaae selv sit Husvæsen.

Michel forstod Renate d'Amboises Forbauselse, greb derfor Blancas Haand, som fulgte ham med Frygtsomhed, og sagde med Værdighed: „Her, naadige Frue! staaer min ædle Ægtefælle, Fru' de Landast og d'Esnes, eneste Datter af den mægtige Herr' de Bethencourt."

(Fortsættes).

Om Hverdagsmenneskers Ømfindlighed.

Philosophien og Sædelæren, ja! den sunde Fornuft, som de indbildte Lærde saa ofte spotte,

fordi den ofte mangler dem selv, lære os, at et ædelt Hjerte og Retskaffenhed ere langt vigtigere for Mennesket, og have langt større Krav paa Agtelse, end de største og meest udbredte Kundskaber, den meest udmærkede Forstand, den meest glimrende Indbildningskraft, den meest spillende Vittighed o. s. v. Det ædle og oplyste Menneske føler sig derfor langt smerteligere krænket, naar Nogen kaster Skygge paa hans Hjerte og hans moralske Charakter, end naar han behandler hans Forstand og øvrige Aandsevner paa en ydmygende Maade. Hverdagsmenneskerne derimod trække sig strax sammen, som den følsomme Mimosa, bruse op, som den kalkunske Hane, og skænde og buldre, som Thersites hos Homer, naar man gjør dem opmærksomme paa en Sprogfeil, en Bommert i deres Regning, en falsk Vittighed, en eller andre Mangel paa Anstændighed eller Reenlighed i deres Paaklædning o. s. v. Dadler man derimod en eller anden lastefuld Handling, en eller anden slet Streg, som er et Foster af Ondskab, Misundelse, Trædskhed o. s. v., staae de og høre paa det med den største Koldsindighed, med den ligegyldigste Mine af Verden, ja! anstille sig undertiden, som vrededes de derover; men denne Vrede er masqueret, og Menneskeiagttageren opdager snart, hvorlunde de i deres Hjerter fryde sig over, at deres Rænker have havt et saa heldigt Udfald. Der gives et vist Træk i Øiekrogen, og et skadefro Smiil ved Munden, som røber denne Tænkemaade, og, skjøndt dette Træk og Smiil ikke afsløre den Ondskabsfuldes hemmelige Fryd hos den mindre opmærksomme Tilskuer, er det dog tilstrækkeligt for den skarpsindige Menneskeiagttager, som snart gjennemskuer disse indbildte Vise.

Simplex.

Literair Anmeldelse.

Skuespil af F. W. Wiwet, Justitsraad og Generalfiscal. Udgivne af E. H. Holm. Andet Hefte. Kjøbenhavn. Trykt paa

Udgiverens Forlag, i det Robertske Officin. 1832. Enke- og Lig Kassen eller den forstyrrede Generalforsamling. Skuespil i tre Acter.

Ved Anmeldelsen af dette vittige, wiwetske Skuespils nye Udgave henholder Undertegnede sig, i det Hele taget, til sine Ytringer om Datum in Blanco i Nr. 51 d. A. af dette Blad. Udgiveren har i en Efterskrivt tilføiet nogle interessante Bemærkninger i Anledning af begge disse dramatiske Arbeider, hvoraf vi tillade os at meddele Følgende: „I Enke- og Ligkassen fremtræder Forfatteren mere original, og fjerner sig betydelig fra den Holbergske Skole, ligesom hans Satire her er skarpere, og det hele Stykke falder meget i det Burleske; og, skjøndt Forfatteren betydelig har forsyndet sig imod Theaterreglerne, og man med Rette kan have Et og Andet at indvende imod flere af Stykkets Personer, især de qvindelige, bevæger dog Charactertegneren og Satirikeren sig mere ubunden her, end in Datum in blanco, hvorved hans rige Lune faaer friere Spillerum i dette Stykke, end i hint. Forresten er det ham værdigt, og indeholder en skarp, træffende og forskyldt Satire paa egennyttige Projectmagere, der skildres i flere af Personerne, og især i Bogholderen og Henrich; Oldfuxes og Jungfuxes Pudserier ere unegtelig sande Aristophaniske Efterlignelser af Ting, der ideligen skee midt iblandt os." Hele 2den Act er i høieste Grad lungerystende.

Wiwets Skuespil faaes hos Udgiveren, i Borgergaden Nr. 115, og paa det robertske Bogtrykkeri, i Myntergaden, Nr. 43, 2den Sal.

Red.

Blandinger.

— Snaksomhed hedder paa Spansk iprosodia. I denne Forstand findes der Prosodi i mange Digte, hvor den i sin sædvanlige Betydning (nemligen, regelret Versification) mangler. Saaledes faaer man ogsaa Prosodi i Prosa. Snaksom og prosodisk ere altsaa eenstydige, og

naar En lader Munden løbe i Eet væk, kan man med Føie udraabe: „Hvilken Prosodi!" Man antager i Almindelighed, at Prosa kommer at prorsus, prorsa o: den, der gaaer ligefrem, fordi Prosa gaaer, som Fod i Hose, hvorfor ogsaa Englænderne kalde endog en Vaaser a proser. Iøvrigt, var Prosa (efter Varro) hos Romerne ogsaa et Navn paa Fødselsgudinden (Lucina,) og især paa Gudinden for de lige og simple Fødsler. Det var vel de, hvortil nu ingen Tangforretning behøves. Paa Grund af Ovenstaaende, kunde man med Føie kalde en snaksom Jordemoder, en prosodisk Md. Prosa.

(Publicus.)

— Man maa vogte sig for at kalde en rig og velmæsket Dosmer en Matador; thi da sætter man den uskyldige Kødklump, som maaskee ikke engang kan taale at see, end sige, at udgyde Blod, i Classe med Mordere og Slagtere. Denne Betydning har Ordet i det Spanske. Det gaaer hermed, som, naar man kalder en høi Herre med en tyk Vom, eller en høi Dame med en Barm, der som Birgittes i „Røverborgen," raaber: „Plads her!" formidable (frygtelig, gruelig.)

(Publicus.)

— Plaseer bruger man i det daglige, trivielle Sprog i Stedet for plaisir, Fornøielse; den groveste, danske Lømmel har dette Ord tilfælleds med den fineste Grand d'Espagne; thi hos ham hedder Fornøielse, placèr.

(Publicus.)

— Hos Spanierne høre Kammerpigerne til Adjutanternes Classe; thi saadant et Væsen hedder ayudante de camara. Tyskerne gjøre dem til smaae Tævekatte (Kammerkätzchen.)

(Publicus.)

— Ved Otaheitis Opdagelse fandt Cook kun Sviin der. Prince Li-bu fra Otaheiti kaldte derfor i England alle firefoddede Dyr Sviin f. Ex. en Hest, et Sviin, som man rider paa; en Ko, et Sviin, som giver Melk. Da man fortalte dette i et Selskab, sagde Lord B...: „Skade, at Prince Li-bu ikke har hørt Pastor ... prædike! Han vilde vist have sagt: „det er et Sviin, som prædiker." (K. Mühler.)

— I Aaret 1763 afbrændte Operahuset i Paris. Den 24de Jan. 1764 blev det Nytopbygte høitideligen indviet. Man dadlede, at Paradiset (Galleriet) var alt for langt fra Skuepladsen, og for høit i Veiret. „Min Gud!" sagde Skuespillerinden, Sophie Arnould til Opbyggeren, Soufflot: „Det er snart ude med os; vi maae jo skrige, som Djævlene, naar man skal høre os i Paradiset."

(K. Mühler.)

— Som Gerhard Johan Voß i sit berømte Skrivt, den historiske Kunst (Ars historica), i Afhandlinger om de latinske Historieskrivere (de Historicis Latinis, L. I. C. 13) anmærker, blev i ældre Tider hos Romerne, som Sextus Pomponius Festus i sit Verk om gamle Ords Betydning (de veterum verborum significatione) anfører efter Oppius (eller, som Voß læser, Opilius) Ordet ordinarius brugt for scurra, Gøgler, Nar. Blandt Professorer har ordinarius en anden Betydning. (Simplex.)

— Prince Henri de Condé sagde engang i opbrusende Vrede til Herr' d'Emery: „De er en Skurk, min Herre!" „Naadige Herre!" svarte den Fornærmede med et dybt Suk: „De Folk findes i alle Stænder." (K. M.)

— Ved en Scholeexamen i det ....ske i Efteraaret 1814 spurgte Examinator ogsaa Drengene om Gjenstande af Jordbeskrivelsen, om de forskjellige Landes Beliggenhed, Grænser, Inddeling og deslige. Drengene stode sig godt. Endeligen kom han ogsaa til Tyskland, og spurgte: „Hvorledes inddeler man Tyskland?" — „Ja, kære Herre! det veed jeg ikke." — „Hvorfor ikke?" — „Det kan man ikke vide endnu! de ere jo først nu isærd med det." (K. M.)

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen, Springgade No. 31.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 70. Fredagen den 31 August 1832.

Champagnervise.

(Efter Schreiber.)

Een Stemme.

Hædret være den herlige Purpursaft,
Som vi drikke med hjertelig Lyst!
Hædret være den gyldene Rhinskviins Kraft,
Som kan styrke saa mægtigt vort Bryst!
Lad os da Seglet fra Kilden bryde,
Kilden til gløendende Ild og Saft,
At den vor Aand kan Begeistring yde,
Barmen kan fylde med Levekraft!

Chor.

Lad os da Seglet fra Ildkilden bryde,
Som os skænker Begeistring og Kraft!

Een Stemme.

Næppe holder Chrystalsvobet længer fast
Aanden, bunden i Fængselets Baand;
Hvis vi trykked' nu løs, strax dens Lænker brast,
Aabned' Vei for den herlige Aand.
Nipper da flugs til den muntre Fange!
Hurtig er han til Fods, som en Drøm;
Kommer I tørstige Læber mange!
Drikker nu rask kun af Livets Strøm!

Chor.

Kommer I tørstige Læber saa mange!
Drikker nu af den skummende Strøm!

Een Stemme.

Fri gaaer den fra sin gærende, tause Ro,
Frem med Frihed til Klarhed den gaaer;
Fri vor Villie stræber op fra sin Bo,
Til sin sidste Opklaring den faaer;
Ikkun det Skønne til Skabning blive!
Evan, med Amor vær Du Regent!
Gammeldags Guder vi Intet give;
Os Fader Evan har Lykken sendt.

Chor.

Gammeldags Guder vi Løbepas give,
Os Fader Evan har Him'len sendt.

Een Stemme

Ha, hvor flammende Ild nu flød i mit Blod!
Dristigt løsned' den Tankernes Baand,
I min Sjæl alt nu throner det høie Mod,
Nu for Lænkerne fri er min Aand.
Ja! hvor i Frihed Livskræfter mødes,
Fast knyttes Enigheds stærke Baand;
Der, hvor brat onde Fordomme dødes,
Vækkes til Virksomhed Lysets Aand.

Chor.

Vi onde Fordomme kækt ville døde;
Thi vækkes da en lysere Aand.

Een Stemme.

Drik da, Broder! og stød saa Dit Glas mod mit!
Høit skal leve Begeistringens Saft!
Blodet vorder hos Ynglingen doppelt frit,
Og forynget bli'er Oldingens Kraft.
Den veed med Blomster vort Liv at smykke,
Fremmer vort Ønskes bevingede Flugt;
Den la'er os smage Evigheds Lykke,
Leve Begeistringens herlige Frugt!

Chor.

Den la'er os smage Evigheds Lykke,
Leve Begeistrings herlige Frugt!

H. C. W.

En Finantsministers Skæbne.

(Forkortet, efter Adolph v. Schaden.)

Finantspræsident Rheinthal begyndte at udarbeide et System, hvis Jagttagelse skulde grundfæste Hertugdømmets Uafhængighed og Storhed. Hans Slutningsmaade var følgende. Det gamle Sparta var den meest uafhængige Stat. Det gamle Sparta var ikke meget større, end Leerland. Den spartanske Statskunst maatte derfor ogsaa kunne anvendes der. Lykurgos indsaae, at Midlerne til at gjøre en Stat uafhængig bestod i at afskære den fra den øvrige Verden. Handelsforholdene maatte bidrage til at gjøre et Folk fremmedt for Fædrenelandet, og tillige blødagtigt og ukrigerikt; derfor opfandt han Jernpenge. Nu vilde Naboerne ikke bortgive deres Kunst- og Naturfrembringelser for smaae Stykker Jern. Handelsamkvemmet med Udenlandet maatte ophøre. Nøden gjorde Spartanerne arbeidsomme. Lykkeligviis gaves der ingen Jøder Sparta; de havde ellers vel ogsaa aagret med Jernpenge, og fremkunstlet en Cours af samme. Opdragelsen og de andre lykurgiske Kunststykker forenede sig paa den sindrigste Maade med Jernpengenes Opfindelse. Almeenaanden, Grunden til et Folks Uafhængighed og Storhed, vognede, og det lille Sparta blev stort og frygteligt. Den sindrige Mercier siger i sit eiendommelige Verk, Nathuen: „Var i vore Dage en Stat mulig, der ikke stod i Forbindelse med Andre, saa maatte den Lovgivning, der vilde stoppe Lasternes Kilde, først tilintetgjøre Guldets og Sølvets Værdi. Da var hans Lovbog snart færdig; thi hans Folk vilde da kun have retmæssige Lidenskaber, fordi der da intet Middel mere var til at tilfredsstille de Lidenskaber, som ikke ere retmæssige. Hvad vilde da et lastefuldt Menneske begynde paa? Hvormed vilde han føre i Fristelse? Hvormed bestikke? Hvormed bestikkes? Ingen Omtuskning vilde finde Sted, ingen Omtuskning, som havde Andet, end Livets Fornødenheder til Øiemeed. Privatmanden vilde være dydig, og Staten ligesaa."

„Skulde," spurgte Finantspræsidenten sig selv, „det spartanske System, ikke lade sig anvendes paa Hertugdømmet Leerland?" Han meente jo, men hvorledes? Det skaffede den geniale Rheinthal meget Hovedbrud. Jernpenge syntes ham at være den Axel, hvorom den hele lykurgiske Statskunst dreiede sig, men hine lode sig af mange Grunde ikke indføres i Leerland. Rheinthal grublede længe herover, at finde et Surrogat for Jernpenge. Papiirpenge lode sig vel lettere forfærdiges, end Jernpenge; men det var ingen ny Idee, og det lod sig a posteriori bevises, at Papirpenge hidtil ikke havde forvandlet nogen Stat til et Sparta. Da opgik pludseligen en stor Tanke i Rheinthals Sjæl. J Parken i Lustenau var et Sted, omtrent 80 Quadratfod i Omfang, hvor der fandtes en Leer, som ellers ikke var til i hele Verden. Dens specifike Tyngde var større, end Blyets, dens Grundfarve var ponceaurød, indsprængt med guult og grønt, og den var tillige saa sprød, at man ikke kunde gjøre Andet, end Kugler, af den. „Hvad," sagde Rheinthal, „om det øverste Statscollegium indførte denne Masse istedetfor Penge?

kunde ikke spartanske Resultater komme for Dagen derved? Vort Leer har noget saa Eiendommeligt, at det ikke lader sig eftergjøres. Derimod har det slet ingen indvortes Værdi. Samkvem med Naboerne, Udvandringer og alle andre, for Statsinteressen skadelige, Ting ville pludseligen ophøre ved Leerpengenes Indførelse; thi Leerlænderne ville Intet kunne foretage sig udenfor Landets Grænser med deres Leerkugler, fordi de ingen Cours ville faae i Udenlandet. Rheinthal forskrækkedes i Begyndelsen for denne Tankes høie Genialitæt, men snart blev han fortrolig med den, og bearbeidede den stedse mere, og snart havde han faaet den fixe Idee, at man kun ved Leerkuglers Indførelse kunde forebygge en Statsbanqueroute i Hertugdømmet, og at det nye System vilde blive til største Held for Staten. Efterat Rheinthal nu havde udarbeidet sit Leerkuglesystem saaledes, at han troede, det vilde kunne udholde alle Angreb, forlangte han en Privataudience af Hertugen for at foredrage en Sag af høieste Vigtighed, og hans Ansøgning bevilgedes ham i Naade. Da Rheinthal nu stod ligeover for Hertugen, følte han først, hvor tungt det vilde blive ham, at foredrage Hans Durchlauchtighed et saadant System, at sønderlemme det, og gjøre ham dets Fortræffelighed indlysende; thi H. D. havde alt for svag en Fatteevne, og hans Aand var aldeles udyrket. Hans forrige Hovmæster havde ikke forstaaet Andet, end at jage Harer og at fange Ræve, og kunde altsaa ikke bibringe sin durchlauchtige Elev Andet, da dennes Aandsanlæg desuden af Naturen vare meer, end flaue. Præsidenten holdt det imidlertid for det Bedste, at begynde fra Ledas Æg, og skildrede altsaa først H. D. Spartas Lykke og Storhed med glødende Farver. Hertugen lyttede opmærksomt. Blandt de faae Bøger, H. D. pleiede at læse i det hemmelige Gemak (thi ellers læste Hertugen aldrig), hørte Farrentrapps genealogiske Haandbøg. Hertugen kunde dette Verk meget godt udenad, men fandt ikke noget Rige omtalt hos Farrentrapp, som hed Sparta. Rheinthal maatte tale og oplyse Meget, forend Hertugen kunde gjøre sig et dunkelt Begreb om Spartas Forfatning og om Aarsagen, hvorfor det spartanske Dynasti ikke var indført i Farrentrapp; men, da det begyndte at dæmre i det hertugelige Hoved, meente H. D., at en à la Sparta organiseret Stat maatte ikke være saa slem.

Det var der, Præsidenten gerne vilde have Hertugen. Han kom nu fra A til B, og fra B til C, og endeligen lod Leerkugleplanen sig sees. Hertugen spærrede Øine, Øren og Mund vidt op, da han erfoer det besynderlige Project. Det kostede den stakkels Rheinthal mange Ord, forend han faae Hertugen nogenledes fortroelig med sin Idee, men, da det skeete, havde han ogsaa den Fornøielse, at H. D. blev usædvanligen lidenskabeligt varm for Leerkugleplanen. Hertugen vilde alt for længe siden have bevilget sine troe Soldater et Tillæg, men Statscassen tillod det ikke. „Men nu," sagde Hertugen glad, „kom det jo kun an paa, at tage et Par Kurve meer af Lustenauer Leergrav?" — „Rigtigen, D. D.!" svarede Præsidenten. — Hertugen vilde have et Menageri, en italiænsk Opera, og andre kostbare Herligheder i Kellendorf; fremdeles vilde han opføre kostbare Bygninger, grave Canaler, anlægge Chausseer o. s. v. Men Statscassereren sagde altid: „Nei! Nei!" — „Men nu," spurgte Hertugen videre, „behøver man jo kun at grave nogle hundrede Pund Leer mere i Lustenauer Leergrav, som dog er hundrede Gange større, end Statscassen?" — „Rigtigen, D. D.!", sagde Præsidenten igjen. — „Ih, min lille Reinthal!" raabte nu Hertugen glad; „det er jo nogle allerkæreste Ideer, jeg har der". Men nu begyndte der dog at opstaae en Tvivl hos H. D. „Men hvad", spurgte han, „naar nu mine Undersaatter ikke ville have de Leerdalere, som jeg vil lade forfærdiges, og hellere ville haandtere med deres Sølvdalere og Guldstykker, hvad da?" Præsidenten smilede. „Ogsaa dette Tilfælde har jeg betænkt, D. D.!" lød Svaret. „Leerkuglernes Indførelse maa gaae for sig med megen Klogskab og Forsigtighed. Man iagttager en streng Taushed til det afgjørende Øieblik; paa en bestemt Dag bliver Leergraven i Lustenau besat med Militair, og stærkt bevogtet, som Nationalrigdommens tilkommende Skatkammer. Til samme Tid udkomme i hele Hertugdømmet trykte Edicter, som decretere Leerpengenes Indførelse, og i samme

Øieblik, naar Menneskerne ere i den første Overraskelse, blive Banquierernes og Kjøbmændenes Casser, med eet Ord, alle, Privatmænd tilhørende, Forraad af præget og upræget Sølv og Guld confisquerede, men Beløbet samvittighedsfuldt erstattet med nye Leerpenge. De paa denne Maade vundne Sølv- og Guldforraad ere nu Statens retmæssige og eneste Eiendom, og tjene til at virke paa Udenlandet, og at imponere Samme; men i Landet selv maa fra nu af ikke sees en Skilling rede Penge mere, og paa Skjul af den mindste Mynt maa sættes Dødsstraf. Al Handel og Vandel maa gjøres med Leer, og Staten yde alle sine Betalinger i Leerkugler. Sagen vil i Begyndelsen gjøre Opsigt; men Leerlænderne ere gode Mennesker; Opstand behøve vi ikke at frygte for, og, i Nødsfald, kan D. D. stole paa Deres troe og hengivne Tropper, som hurtigen ville qvæle smaae Uroligheder i Spiren". Hertugen var henrykt og forglemte sig selv saa meget, at han adskillige Gange omarmede og kyssede sin Finantsminister. „Ja, ja! — netop saaledes meente jeg", udraabte han; „mit Statsraad skal samles overordenligen, og De, min kære Reinthal! skal have den Ære at foredrage det mine Ideer i Henseende til Indførelsen af den spartanske Forfatning og Leerpengene." Statsraadet fik virkeligen ogsaa Befaling til at træde sammen for nøie at prøve en ny Finantsoperationsplan, som Finantspræsidenten vilde foredrage. Forsamlingsdagen kom; Herrerne vare overordenligen spændte; nu traadte Præsidenten frem, og begyndte at tale. — Det varede ikke længe, forend Herrerne saae, fulde af Forundring, paa hinanden, og Alle troede, at Herr Præsidenten pludseligen var bleven forrykt. Da det nye System var ganske udviklet, og Rheinthal havde endt sin Tale, tonede et eenstemmigt gjentaget Nei! Nei! gennem Salen. Jaherrerne fornegtede paa een Gang deres Natur, og raabte Alle: Nei! Nei! Raaderne, som nød en aarlig Løn af 3 til 5000 Dalere, forestillede sig Alle, hvorledes de, naar det nye System blev indført, istedetfor 5000 Dalere, vilde faae 5000 Leerkugler, og denne frygtelige Forestilling frembragte et heltemodigt Nei! Nei! Præsidenten løb i største Vrede til Hertugen, for at melde Raadernes ondskabsfulde Genstridighed, og at forlange et Magtsprog. Hertugen begyndte nu dog, at spidse Øren, og opsatte sin Kendelse, for at raadføre sig om den Ting med sin Geheimesecretaire, Schleich. Denne havde hidtil med Forsæt taugt, fordi han forudsaae, at Rheinthal vilde gjøre sig latterlig, men, da han nu blev opfordret, begyndte han at lade sin ofte prøvede Suada virke paa Durchlauchtigheden, og Hertugen gik nu over paa Schleichs Parti. H. D. havde overhovedet den Ulykke (som en vis anden Fyrste ogsaa har), altid at lade sig overbevises af den, som just talte, og altid være af dens Mening, som stod ligeoverfor Høisamme, om Høisamme ogsaa ofte, for det slemme Skins Skyld, affecterede det Modsatte. Schleich sluttede sit Foredrag med de Ord: „At ville indføre Snavs i Leerland istedet for Penge, det er en Tanke, hvis første Fader synes, at have havt til Hensigt, med Vished at stifte en Revolution, og at udsætte Deres Durchlauchtigheds dyrebare Liv for den bestemteste Fare." Nu var Hertugen i en Kattepine. Det vidste den fine Schleich godt; han behøvede, naar Durchlauchtigheden engang gjorde Mine til at ville have sin egen Villie, blot at nævne Ordet Revolution, da kunde han dreie Magthaveren efter Behag, hvorhen han vilde; thi Hertugen tænkte ved dette Ord altid strax paa den 16de galliske Ludvig og hans skrækkelige Endeligt, og den arme Fyrste havde saa levende en Phantasi, at denne Forestilling bragte ham til at zitre, bæve og klapre med Tænderne. Da Hertugen nogenledes var kommen sig igjen, befalede han Schleich: „De udfærdiger strax et Rescript til Statsraadet; om det forbandede, spartanske System maa der ikke tales mere; bring mig ud af Spillet, og skyd al Skylden paa den Nar, den Rheinthal!" Man kan let forestille sig, hvormeget Finantspræsidenten saae sig compromitteret, og hvilken latterlig Opsigt Leerkuglesystemet allevegne gjorde. Hofmarechal Pfauenschwanz tog sig den ene Priis efter den anden, og sagde hundrede Gange om Dagen: „Monsieur le Président har givet sig selv en forskrækkelig dementi." Rheinthal havde før ytret ret gode Ideer; men Ingen af dem var før bleven udført. Nu vilde han træde frem med noget Overordenligt, for at imponere og trænge igjennem, men han strandede paa en

Klippe, hvorpaa saa mangt et Snilde har strandet, den bestandige og forsætlige Jagen efter Originalitæt, som ikke sjeldent forleder til Enfoldigheder. Allevegne blev Rheinthal nu behandlet koldt og bespottet; han begærte og fik flere Maaneders Orlov for sin Sundheds Skyld, og den onde Verden sagde, at Finantspræsidenten led af en Leerkugle-Ufordøielighed, som han nu vilde svede ud paa Landet. Rheinthal var alt for ophøiet over slige Flauheder til, at de kunde krænke ham. Han tog ud paa sit Gods, hvor han med sin Ven, Præsten Werner, gennemgik sin Ministerbane, og fandt selv, at han havde begaaet forskrækkeligen mange Bommerter. Han lærte at indsee Skadeligheden af overfladigt Studium, og hvor nødvendig og uskatteerlig lang Erfaring er, især, i det statsvidenskabelige Fag, og nu forstod han først tilfulde Betydningen at det vise Ord: „Ars longa, vita brevis'. Naturligviis sorgede hans Fjender for, at hans Handlemaade blev dadlet paa det Bitreste, og hans Skrivter recenserede med Infami i fremmede Journaler. Blodet kogte i ham; men hans Ven viste ham, at koldt Blod her var det Nødvendigste. Han læste Alt, hvad man skrev om ham, lo af det, som blot var Frugt af Misundelse, Ondskab og Bagtalelse, men fandt sig dog haardt truffen ved mange andre Steder. Han prøvede og lærte at kende sig selv, bestræbte sig for at aflægge mange af sine Svagheder, og lagde sig efter et grundigt Studium af sit Fag. Saaledes virkede hans Fjender uforsætligen paa hans Charakter og til hans videre aandige Uddannelse.

a.

De syv Frøkener de Bethencourt.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Et spottende Smiil spillede omkring Renates Læber; men hun undertrykte det strax. Hun neiede, og gik, uden at sige et Ord, ind i de Værelser, som vare tilberedte for hende.

Da Balagny var alene med Herr' d'Esnes, saae han sig allevegne omkring, og afbrød da pludseligen Tausheden med de Ord: „Ved Gud! Michel! Er I en Nar? Men, jeg drømmer nok; aldrig havde jeg ventet, at gjensinde Philip den IIdens Page, Michel d'Esnes, som paa en og samme Tid var Carl den IXdes, Enkedronningens og Henrik den IVdes Yndling, — her, som en Eremit. Hvo kunde rose sig af større Yndest hos den Sidste, end I? „„Jeg veed, at Michel er noget spanskt sindet,"" sagde han, i min Nærværelse, til Crillon, „„men han er ligesaa brav, som I, og jeg kunde ikke undvære ham."" Og hvad Brug gjør I af denne Yndest? I indeslutter Eder i et gammelt Slot med en ung Kone, som I allerede er, eller dog snart vil blive, ked af. Ved den hellige Andreas! Alt, hvad jeg seer der, bringer mig til at troe, at I har mistet Eders Forstand."

„Gud forbyde saadan en Ulykke!" — svarede Michel — „at forlade Hoffet i saa stormende en Tid, og, da det kunde skee med Ære, forekommer mig, at være snarere klogt, end afsindigt. Da jeg beæredes med Kongen af Spaniens Yndest, og dog var Henrik den IVdes Undersaat, maatte min Stilling være meget kritisk. Jeg omfattede derfor Kongen af Frankeriges Knæer, og bad ham inderligen om, at tillade mig, at trække mig tilbage til mine Godser. „„Gaa, Michel!"" — sagde han venligen — „Du vil ikke være den Sidste, som drager Sværdet for mig, naar jeg er ulykkelig."" Jeg boer altsaa i Cambresis og — lovet være begge Monarchers Beskyttelse! — mit Slot er blevet forskaanet for de spanske og franske Tropper, som vexelviis ødelagde Egnen. Adskillige af mine, fra deres Eiendomme fordrevne, Naboer, søgte at Fristed hos mig. Deriblandt var ogsaa Herr' de Bethencourt. Han døede i mine Arme, og anbefalede i sin Dødsstund sin værge- og forældreløse Datter til min Varetægt. Hun var ligesaa blid og god, som skøn, og for et Aar siden indviede min Capellan vore Hjerters Forbund med sin Velsignelse. Tro, dyrebare Montluc! saa ensformigt, som mit Liv ogsaa maa forekommer Eder at være, jeg foretrækker det dog for Hoffets Rænker og larmende Fester. I lang Tid havde jeg længtes efter en kærlig, god Kone; min Blancas uskyldige Kærtegn, mit Barn, som allerede smiler sin Fader imøde, og

udstrækker de smaae Hænder efter mig, — alt dette, Herr' de Balagny! giver mig en Fryd, som man ikke kender, ja! ikke engang ahner ved Hofferne. I Pragt og kold Storhed begriber man ikke, hvor lykkelig man er, som Ægtefælle og Fader. Endnu dyrker jeg Digtekunsten, men ikke, som før, for at vinde Ros derved; jeg er ked af den Ros, man maa købe med Tabet af sin Ro. I har søgt Lykken paa en anden Vei; I besidder al den Ære, som I ønskede, og jeg har intet Ønske mere, da jeg seer min Barndoms Ven, min kære Montluc, lykkelig."

Michel taug, og Balagny vedblev, uden at sige et Ord, at gaae op og ned i den store Sal med lange Skridt. Hvilke smertelige Tanker foruroligede ham! Michel var lykkelig, og han, som var rigeligen udstyret med alle Lykkens Goder, følte hiin skrækkelige Tomhed, som martrer midt iblandt Fornøielser og Fester det Menneske, der søger sine Glæder udenfor Naturen og sin Pligt. Og nu, hvor forskjellige vare ikke Blanca og Renate! Han elskede Bussy d'Ambroises Datter, da han forbandt sig med hende med den Ed, at straffe hendes Faders Morder, Monsoreau, men snart følte han, — undertrykket af denne ærværdige Kone, hvis Raad voldte, at han udførte adskillige vanskelige Sendelser lykkeligen, og som ved sine listige Planer hævede ham hurtigen fra det ene Ærestrin til det Andet — den byrdefulde, aabrysottige Følelse, som svage Aander altid maae nære og atter nære mod en høiere Kraft. Man kan ikke længe elske en Kone, som river det Overherredømme til sig, som Naturen negtede hende, og Balagny hengav sig derfor til den laveste Udsvævelse, som maatte fornedre ham endnu dybere under hans Kone. Ach! hvor meget misundte Fyrsten af Cambrai Michel d'Esnes hans Skæbne!

Medens han endnu sysselsatte sig med disse mørke Tanker, traadte en Page ind, og meldte, at Taffelet var dækket.

Laurence fremsagde Velsignelsen over Taffelet, og der herskede altsaa en dyb Taushed, som kun undertiden afbrødes af Herr' d'Evars, der aldrig undlod, at lovprise et særdeles lækkert Stykke Dyrevildt, og bestræbte sig for at fortælle en Dame, hvorlunde han paa sit Slot, Evars, med Behændighed havde sønderlemmet et vildt Sviin o. s. v.

Villers-Houdan lod sit tungsindige Blik hvile ufravendt paa Renate. For ikke mere at maatte forlade denne Dame, som han elskede glødende, havde denne unge Herre solgt alle vidtudstrakte Godser, som han eiede i Picardie, og opslaaet sin Bolig i Cambrai. Fra den Tid af havde han ikke mere bortfjernet sig fra Genstanden for sin Lidenskab, men fulgt alle dens Skridt. Derfor udbredte der sig ogsaa tusende Slags Rygter om Begge, som man hemmeligen tilhviskede hinanden; thi Ingen vovede at sige det høit, og derved at fornærme den hævngærrige og mægtige Fru' de Balagny.

Paa Renates bitre Tale kunde man let mærke, hvor meget hun misundte Michels Kone hendes Sagtmod og Dyd. Balagny derimod druknede enhver Bemærkning, som smertede ham, i et dygtigt Drag af det Bæger, som stod for ham, og heftede glødende Blik paa Blanca, medens Laurence Devos bemærkede Intet af Alt, hvad der foregik omkring ham, og sandsynligviis pønsede paa en ny Hymne.

Den Tvang, som herskede blandt alle Tilstedeværende, gjorde, at Maaltidet var snart forbi, og at man nogle Dieblik efter, begav sig ind i Capellet, hvor Slotscapellanen, knælende midt blandt Herr' d'Esnes's Gæster, fromt og andægtigen fremsagde Aftenbønnen. Han sluttede denne Andagt med en Bøn til Gud, om at udgyde hans Velsignelse over den hellige Fader, over Kongen, over de ædle Familier, d'Esnes og de Bethencourt, og over Louis de Berleynont, af Guds Naade, Ærkebiskop i Cambrai. „Elendige!" — raabte da pludseligen Renate, uden at agte paa Stedets Hellighed — „jeg skal nok vide at straffe Din Uforskammethed. Jeg skal høre, at der bedes for en Forræder, som solgte sig til Spanierne? for denne Hykler, som jeg udjog af Cambrai? Vil Du ikke ogsaa maaskee bede for Kongen af Spanien og for Liguen? Der seer jeg, Seigneur Michel! hvor værdig I viser Eder Kongens Gunst! Man gribe denne frække Capellan!" — og hun bød sine bevæbnede Tjenere, som, efter Skik og Brug, bivaanede Bønnen, at træde frem, og befoel dem anden Gang, at bemægte sig

den Gamle, som de ogsaa øieblikkeligen gjorde, Blancas og Herr' d Evars's Bønner, og Michels kraftige Indvendinger uagtede, af hvilke den Sidste drog sit Sværd, og svor, at hevne Gæstevenskabets Rettigheder, som vare saa skændigen krænkede. Forgæves stillede nogle troe Tjenere, som væbnede sig med det Første det Bedste, der kom dem i Hænderne, sig ved Siden af ham. De kunde ikke befrie den graahaarede Præst. Balagny, som det Overmaal af Viin, han havde nydt, havde givet Mod, og som Michels Dadel havde pirret, styrtede ind paa denne, saarede ham, og fratog ham, med Villers-Houdans og en Deel af sine Ledsageres Hjælp, hans Vaaben. Laurence Devos foldede sine Hænder, og betragtede denne Scene i taus Fortvivlelse; men, da han saae sin Velgjører bedækket med Blod, Blanca afmægtigen synke ned paa Gulvet, og den stakkels d'Evars styrte ned for sine Fødder, vilde han styrte hen paa Renate; men denne havde allerede benyttet Forvirringen, overfaldet Slotsvagten, og i dens Sted sat sine egne Folk, og nu kom hun først, skældende og haanende, tilbage. „Skælv!" — sagde den ærværdige Olding — „Qvinde! Du, som er dette Navn uværdig! Du har vanhelliget Guds Huus, bragt dem, som modtoge Dig, Uro og Fortvivlelse, krænket det Fristed, som to mægtige Monarcher beskyttede, og betynget en Olding, en Herrens Tjener, med Lænker. Og hvorfor? Fordi han bad for sin lovmæssige Overherre, som er forviist fra sin Hjord. Du vil min Død? Stil Din Blodtørst tilfreds! Straffen udebliver ikke. Endnu nogle Aar! og Du vil hverken have Skatter eller Magt, og Du vil selv være Aarsag dertil!"

Man slæbte ham bort, og næste Morgen lod Balagny endnu før Dagbrækningen Vindebroen og Slottets andre Forsvarsmidler ødelægges, hvorpaa han bortfjernede sig med sin Fange. Om Aftenen bad Familien d'Esnes i Capellet for den Døde. Til dem af Balagnys Bevæbnede, som vare forblevne i Slottet Esnes, stødte endnu flere nye, og Lykken undveeg for evigen fra denne, ellers saa fredelige Bolig. Michel bad mere, end een Gang, om Kongens Beskyttelse; men hans Klage kom aldrig for Monarkens Øren; Gabriele d'Estrées var jo Renate d'Amboises Veninde. Iøvrigt drev ogsaa Egennytten Henrik den IVde til, at skænke Balagny endnu sin Gunst, og Michel blev derfor undertrykt mere, end een Gang. Han beholdt kun endnu det eneste Haab, selv at bringe sine Klager til Foden af Thronen; men hans Saar hindrede ham længe i at udføre denne Plan, og, da han endeligen vilde reise bort, erfoer han, at han var — en Fange i sit eget Slot.

Der forløb nogle Aar. En Dag overfaldt spanske Tropper Slottet Esnes, og nedhuggede Balagnys Soldater. Det var Grev' de Fuëntes, en af Michels inderligste Venner, som i Spidsen for en Hær vilde beleire Cambrai.

Bevæget ved Indvaanernes Bønner, og fordi Staden kun havde 600 Mands Besætning, forsvarede Balagny sig ikke længe, og Portene aabnedes snart for de Beleirende. Han kastede sig selv ind i Fæstningen, fordi han troede, at finde tilstrækkelige Levnetsmidler, for at kunne holde sig, indtil der kom fransk Hjælp; men den gærrige Renate havde solgt Alt til Spanierne. Hun døde af Raseri og Ærgrelse, da hendes Gemahl var tvungen til at capitulere, og var altsaa, som Laurence Devos havde forudsagt, Skyld i sin egen Ulykke.

Forladt af sine Folk, hadet og forbandet af Alle, frygtende for at falde i Spaniernes Hænder, jog Balagny, ledsaget af en eneste Page, paa Lykke og Fromme ud i den frie Luft. Af Frygt for, sin Forklædning uagtet, at gjenkendes, ilede han at naae Grænsen, da han mærkede, at Veien til Slottet Esnes blev mindre foruroliget af Soldater, hvilket lader sig let forklares ved Fuente's og Michels Venskab. Da han iøvrigt ret godt kendte Michel d'Esnes's ædle Character, foresatte han sig, at søge et Tilflugtssted hos ham, hvorved han kunde undslippe til Frankerige.

(Fortsættes).

Blandinger.

— Herligt vilde det være, om et eller flere Mennesker vare istand til at opsamle i Vittighedens Huulspeil alle, eller dog, i det Mindste, de fleste Dosmeres, Daarers, Lapses, Sturkes og

Lastefuldes Dumheder og Ondskaber, og at revse dem saaledes med Satirens Svøbe, at de forbedredes og bleve til agtværdige Mennesker, eller, i det Mindste, forholdt sig rolige; men det hører til Menneskevennens fromme Ønsker, og kun Evigheden er det forbeholdet, at forbedre dem, naar Livets Schole og dens Bestyrer, Erfaringen, ikke ere istand til at udrette dette. (Proteus.)

— Skønhed og Ynde ere begge et Slags Troldomsvæsener, en Art af Feer; men Skønhed uden Ynde er en Billedstøtte, et Legem uden Sjæl; Skønhed med Ynde er Pygmalions Qvinde, et besjælet Legem. Begge have noget Tillokkende og Tiltrækkende; men kun den Sidste fængsler os for bestandigen, den Første kun et Dieblik; men derfor er denne dog ikke en Krog uden Lokkemad, som den berømte Ninon de l'Enclos har sagt. Hun besad, som bekendt, baade Skønhed og Ynde, men saa lidt kendte hun, og saa lidt kunde hun, som enhver Anden, bedømme sig selv.

(J. C. L. og Proteus.)

— En meget sortebruun Mand ægtede et Fruentimmer med sneehvid Hud. „Hvad troer De om det Ægteskab?" spørgte En Herr' ***. — „Ih nu! jeg troer, at de ægte hinanden, for at avle Spætter og Skader." (K. M.)

— Sniksnak og Conversation ere ofte eenstydige Ord i Hverdagsmenneskernes Liv; en tankeløs Snakker kan man derfor kalde et levende Conversationsblad. Den, der ideligen og ubeføiet dadler Alt, er et levende Oppositionsblad, og hans Modstykke er en levende Panegyrik. (Simplex.)

— Et komiskt Tilfælde indtraf nyligen i London. I Kings-Bench blev der sagt, at alle Syge strax skulde loslades. Neppe var Efterretningen herom bleven bekjendt i Fængslet, før alle Fanger alt laae tilsengs. Næste Dag hed det, at det Hele var en Feiltagelse, og at alle Friske skulde loslades; og næppe var dette blevet bekjendt, forend samtlige Patienter bleve helbredede ligesom ved et Trylleslag, og der var ikke mere Tale om Sygdom i Fængslet! Friheds-Cholera var den eneste Sygdom, hvoraf de arme Djevle lede, men den endte ikke med, at de bleve sendte ud i Verden, endnu mindre med at de bleve sendte ud af Verden.

— Skrivelse fra en af mine Venner i Kråhwinkel. I afvigte Uge have vi havt Børnevæddeløb her. Man anseer disse Væddeløb som et væsenligt Middel til Menneskeracens Forædling saavel i physisk som moralsk Henseende. Hvorvidt dette virkeligen forholder sig saaledes, tør jeg ikke afgjøre, men saameget er vist at Væddeløbene for dennesinde have været til stor Fordeel for mig, da mine 4 Børn have vundet Præmier ialt til Beløb af 1500 Specier. Min niaars Christian (en Fandens Dreng, men en flink Arbeider) vandt Kongepræmien (800 Specier.) Min lille Fuldblods-Cathrine vandt en Præmie af 400 Specier, uagtet den stakkels Tøs 3 Gange maatte standse i Farten for at binde sine Strømpebaand. Min yngste Malene (— hun kan bruge sine Bene!) — fik en Præmie af 200 Specier, og — tænk Dig engang — min lille bitte søde nusse Morten, der først i Morgen fylder sit 3die Aar, vandt den mindste Præmie (100 Specier) i Væddeløb med vor Naboes Henrik, der er 3 Maaneder ældre. Ingen kunde begribe det, men, sandt at sige, troer jeg, det kom sig deraf, at min Morten har længere Been end Henrik, der desuden lider af den engelske Syge. Naar dine Børn engang gjøre dig Glæde, vil Du ved Efterretningen derom meget glæde Din hengivne Ven Bolle.

(D. D. B.)

Rettelse i Nr. 69: Sp. 1091, L. 8, læs, „jeg paa:" Sp. 1097, L. 5, fra neden, læs: „ind i Salen, hvor."

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 71. Tirsdagen den 4 September 1832.

Jensens Minde.

(Afsjungen ved Livjægerkorpsets Fest, den 26 August 1832.)

Melodie: "Herr Zinklar drog over salten Søe."

En Skygge svæver i Jægerhal;
Lyt, Brødre! Appellen toner —
Fjernt høres Jægernes Riffelknald
I Nærheden af Trekroner.

Du varslende Skygge, til os tal!
Hvad vil Du i Høitidslunden?
De Faldne offres fyldte Pokal;
Her gjælder ei Natterunden.

„De faldne Brødre har sendt mig hid:
„Min Orlov udbad de Alle;
„Med Brun de feire Aft'nen saa blid
„Qvart=Seclet høit i Valhalle."

Nu hersker Stilhed — Skyggen alt svandt —
Hvo kan det Selsomme fatte?
Vor Jensens Stemme hørte jeg grant.
Vor Broders Minde vi skatte!

Ei længer Dit kjække Hjerte slaaer,
Alt Døden sit Bytte eier;
En Lysets Engel med Palmen staaer,
Og vinker Din Aand til Seier.

Hist hænger Din Riffel kold paa Væg,
Ei Jægerhornet Dig kalder;
Nys stod Du blandt os, liig Sjølunds Eeg,
Saa freidig i Kraftens Alder.

Nær Gyldenholm i Fredens Ly
Den brave Riddersmand hviler;
En Gloria, skjøn som Morgengrye,
Om Heltens Urne nu smiler.

Omkring Dit Navn sig en Laure snoer;
Høit tolker den Sandhedens Stemme,
Dybt i vort Hjerte Dit Minde boer;
Ei Danmark Din Daad skal glemme!

J. M. Abildgaard.

De syv Frøkener de Bethencourt.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Men hvilket sørgeligt Skuespil frembød sig for hans Øie, da han kom til Slottet! Skoven var nedhuggen, ingen Mark dyrket, og Fæstningsverkerne for største Delen ødelagte. Tiden havde ikke skabt disse Ruiner; overalt gjenkendte man Menneskets ødelæggende Haand.

En Olding, foran hvem der gik en Geistlig, nærmede sig hurtigen Slottet. Balagny gik hen til ham, og gjenkendte i ham Nicolas d'Hertaing; men det var ikke mere den muntre, med Levelyst begavede, gamle Herre. Hans Kinder vare hule og indfaldne, og hans Øine næsten udslukkede. „Lad mig være!" — sagde han i en barsk Tone — „ved vor kære Gudsmoder! jeg maatte vist have Lyst og Tid, til at høre paa Jer! Hvad søger I her? Gæstevenskab? Balagnys Soldater have tilintetgjørt og ødelagt Alt. Havde Fuentes ikke været (Gud velsigne ham!), vilde den stakkels Fru' d'Esnes ikke engang have en Seng mere, hvori hun kunde døe".

„Jeg er ogsaa en Ulykkelig, Herr' Nicolas...."

„Det sige Alle" — svarte den Gamle med Barskhed — „som havde vi ikke Nok i vor egen Ulykke. Jeg siger Eder, den stakkels Blanca, hun kunde ikke modkæmpe alle de Lidelser, som styrtede ind paa hende; de Soldater, som opfyldte hendes Slot, bespottede Gud Dag og Nat, hendes ædle Ægtefælle var saaret, og hendes kære Barn døede pludseligen". Derpaa vendte han sig om til Balagny, og sagde med sagte Stemme, men i en Tone, som var han fuldkomment overtydet: „De have sandsynligviis forgivet hende, ligesom Villers-Houdan (Guds Fred med ham!); men han havde fortjent saadant et Endeligt, fordi han gjorde fælleds Sag med disse, som Gud har forbandet."

Balagny holdt stille med sin Hest, blev noget tilbage efter Nicolas, som bestandigen havde talt, medens han gik, og vendte sig til sin Page med disse Ord: „Saadant et Sted passer sig ikke for os, Marguerite!" (thi Pagen var en Pige i Mandsklæder); ogsaa dette har Renate gjort. Altsaa fremad! Lad det gaae, som det vil!" De forsvandt snart.

Man veed, at Balagny begav sig til Henrik den IVdes Hof, hvor han ægtede Diana d'Estrées. Men ogsaa denne Forbindelse blev han snart ked af, og han trak sig derfor tilbage til Grevskabet Marle, hvor han hengav sig til de foragteligste Udsvævelser.

Efter sin dyrebare Blancas Død, begav Michel d'Esnes, trøstesløs og træt af Verden, sig til Douai, gik i et Kloster, og helligede sin Tid Digtekunst og Velgjørenhed. Sin Modstand uagtet, blev han sildigere hen udnævnt til Biskop i Dornick, hvor han døede; men endnu i sin Dødsstund omtalte han sin Blanca og sin Søn.

Nicolas d'Hertaing fulgte Michel til Douai, og derpaa til Dornick, og levede endnu i mange Aar hos ham. Han lo og spøgede aldrig mere, og, saa ofte Blanca omtaltes, randt en Taare ned ad hans Kinder.

V. En Aften hos Grevinde Dûbarry.

Anekdote (1770).

Nedsjunken i Puderne i den store Bedstefaderstol, overlod Ludvig den *XV* de sig denne Aften til mørke Tanker. Grevinde Dûbarrys muntre Drillerier — den vittige, pudseerlige Snak, som klædte Favoritinden saa godt, — Alt var forgæves. Han var nær ved at fortvivle af Kedsomhed.

Ogsaa Hertugen de la Vauguyon, den værdige Opdrager af „Frankeriges Børn", dreiede Øinene saa stærkt mod Himmelen, at man kun saae det Hvide i dem. Endnu mere forstemt, end begge disse, var den tykke Hertug de Richelieu, den tredsindstyveaarige Seladon. Intet er dog mere utaaleligt, end en gammel, ved Vellevnet udlevet Mand, som ikke kan finde sig i sin Alderdom!

Da Grevinden fortvivlede om, at vinde Seier over den kongelige Kedsomhed, tog hun sin Tilflugt til List. Hun bøiede sig over Caminen, som vilde hun see, hvorledes det gik med Caffeen, som kogte i en lille Sølvpotte. I denne Stilling skreg hun

pludseligen høit; „Blodet"; sagde hun, „var steget hende til Hovedet, og voldte hende store Smerter". Men ogsaa det hjalp Intet; Kongen blev siddende halvt sovende, halvt vaagende, i sin store Stol, og Hofmændene havde Umag med at holde sig fra at gabe.

Endeligen bankede det sagte paa Døren, og Politilieutenantens halvt bitre, halvt søde Stemme hostede lidt.

Grevinden sprang hurtigen hen til Døren, aabnede den selv for Herr' de Sartines, og kunde ikke negte sig den Fornøielse, at stikke sin Vifte i Politilieutenantens uhyre Perruque. Den lystige Favoritinde udbrød i en lydelig Latter over denne Spøg, om hun kaldte denne sin Unode; ogsaa omkring Ludvig den XVdes Læber svævede et fiint Smiil. La Vauguyon og Richelieu loe, saa at de maatte holde sig i Siderne; Kongen havde jo smilet.

Uden derved at lade sig bringes ud af Fatning, syntes Herr' de Sartines, at føle sig smigret ved denne Modtagelse, og, uden at aftage Viften, som dinglede paa en mægtig Sidelok, gik han med et dybt Buk hen til Kongen, for at lægge de Papirer, som han bar i Haanden, paa et lille Bord.

Først, da dette var skeet, aftog han Viften, og, fuld af Ærefrygt, overrakte han den til Grevinden, tilligemed et pynteligt og smagløst Smigreri.

„Baron d'Digny er syg" — vedblev Herr' de Sartines, i det han henvendte sig til Kongen, og bragte sin Perruque i Orden — „to Aareladninger og fire Besvimelser holde ham i Sengen. Han har overdraget det til mig, at forelægge Deres Majestæt nogle Skrivelser, som man har holdt tilbage paa Postcontoiret."

Kongen udstrakte Haanden efter Bordet, som man rykkede nærmere til ham; Grevinden bøiede sig over Stoleryggen, styttede sig paa sin kongelige Elskers Skulder, og læste flygtigen i de Papirer, som han holdt i Haanden. Naar hun havde læst en Side, nødte hun ham, spøgende og drillende, til at vende Bladet om, skjøndt han selv endnu ikke var kommen saa langt.

I Begyndelsen underholdt hverken Kongen eller Favoritinden sig med denne stumme Læsning. Brevene gled ud af Kongens svage Haand, førend han næppe havde taget dem, og bedækkede snart Gulvet. Herr' de Sartines, Hertugen af Vauguyon og den tykke Hertug af Richelieu kom i en ordenlig Sved, ved at tage dem hurtigen op igjen. Intet kunde være mere komiskt, end denne hurtige, tredoppelte Bukning, saasnart et Papiir faldt ud af den kongelige Haand. Den skadefro Grevinde behagede dette saa meget, at hun ofte lod et Brev falde for et Syns Skyld, for at kunne lee ved Synet af de tre Hofmænd, som forgæves bukkede sig lige ned til Gulvet.

Endeligen syntes et temmeligen kort Brev at fængsle Kongens Opmærksomhed.

Herr' de Sartines vovede at kaste et Blik paa Papiret, smilede derpaa, som En, der veed, hvorom der handles, og tilhviskede Vauguyon og Richelieu med en vigtig Mine: „Det er et Kærlighedsbrev. Et af den slette Vaudencours kostelige Æventyr". — „Det er kun et Afskrivt" — tilføiede han med høiere Røst, og i det han vendte sig til Kongen. „Deres Majestæts Upasselighed har i en 14 Dage ikke tilstædet mig, at forelægge Dem selve Skrivelserne fra Postcomptoiret; de maatte befordres. Dog har jeg ladet Alt, hvad der syntes mig at lønne Umagen, uddrages. Romanen er, iøvrigt, tilende, og jeg kender den fra Begyndelsen af."

Grevinde Dubarry heftede sine skjønne, store, sorte Øine paa Herr' de Sartines, og Kongen reiste sig noget iveiret i Stolen. Stolt af at have vakt saadan Opmærksomhed, troede Sartines at maatte sende en Fortale foran sin Fortælling.

„Det er en rørende Historie" — begyndte han — „Heltinden ligner næsten dem i Voltaires Skuespil."

Ved dette ubehagelige Navn trak Kongens Pande sig uvilkaarligen sammen i Folder.

„Thi" — vedblev Sartines, i det han gik ind i Kongens Tanker — „hos ham og hans Lige er det virkeligen et Slags Raseri, at besmøre Papiret med alle de gale Tanker, som falde dem ind, og de holde sig siden efter endog for vigtige Personer."

Ludvig den XV smilede, og Vauguyon skyndte sig at stemme i med Sartines. „Jeg

haaber" — sagde han — „at den Tid endeligen kommer, da dette bliver anderledes. Der skulde i Frankerige ikke være mere, end 6 til 8 Forfattere, i det Høieste, og disse skulde kun skrive under Politiets Opsyn."

Men Kongen smilede ikke igjen, fordi han ikke havde hørt den vise Bemærkning, og Grevinden lod, som hørte hun Intet, fordi Voltaire den forrige Dag havde sendt hende nogle høist smigrende Vers. Den stakkels Vauguyon var nær ved at fortvivle, og, for at forøge hans Forbrydelse, sagde Dubarry ganske tørt til Sartines: „Fortsæt De hellere deres Fortælling!"

„De veed," — begyndte denne, — „at Grev' Vaudencour ifjor har ægtet en ung, rig, flandersk Arving."

„Og jeg" — faldt Hertug Richelieu ham i Talen — „har været ham behjælpelig ved hans Formæling med Frøken de Bethencourt. Ved Gud! han trængte høiligen til de 200,000 Livres, han fik i Medgivt; den stakkels Knøs stak i Gjæld til over Ørene, og vidste ikke, hvorledes han skulde redde sig. Tilfældigviis faldt det mig ind, at jeg havde en Cousine af gammel Adel langt ude, men som levede ganske ensomt. Jeg skrev, uden at sige min unge Ven, Vaudencour, Noget, og hans Navn og min Mægling ryddede alle Hindringer afveien. En Dag lod jeg spændes for, og bad ham, at sætte sig i Vognen hos mig. Vi kørte til Flandern, og, da han beundrede det gamle Slot, og de store Godser, som høre til det, sagde jeg: „Alt det er Dit, min Ven! En Navnunderskrivt, en Messe, 8 Dage hos en ung Kone paa Landet — det er Prisen." Himmelen bevare Dem, naadige Grevinde! for den Ulykke, at maatte leve en Maaned paa Landet, og især i Flandern; denne friske, rene Teint vil blive rød, som en Bondepiges Kinder, og denne lille, nydelige Mund tabe sin yndige Form ved den evige Gaben. Tænk dem Sæder, som for 50 Aar siden, et Snit paa Klæderne, som i Regentskabets Tid, og en utidig Pænhed, som ved Fru' de Maintenons gamle Hof!"

„Frøken Adelaide de Bethencourt var en høit voxen, bleg Brunette, med smægtende, sorte Øine. Da vi traadte ind, og den ærværdige Mama forestilte os Frøkenen under Neininger, som man kunde have leet sig ihjel ad, reiste hun sig ganske keitet, hilsede endnu mere keitet, blev rød, som en Landsbypige, heftede sine Øine bestandigen paa Gulvet, og svarte med Enstavelsesord. Et lille Livstykke, hvorom man intet Begreb kan gjøre sig, omsluttede hendes Taille, og, efter Skik og Brug, bar hun, for ikke at lade Hovedet synke for langt for over, et Jernhalsbaand, som var indsyet i sort Fløiel. Hovedpynten — kort sagt, hele Dragten var uhørt, paa minÆre!"

(Fortsættes).

Kamrene.

(Oversat efter et, Redactionen meddeelt, Stykke i det franske Sprog.) *)

Saaledes kalder man de Værelser, hvori man ligger tilsengs. I dem afhandler man ikke meget Andet, end Huusholdningens Anliggender. Sovekammeret er, ifølge de Personers Alder, som beboe det, Hemmelighedens, Fornøielsernes, eller Søvnens Tilflugtssted; — Kiv mellem Ægtefolk foregaaer i Salene, paa offentlige Steder; Forsoning finder Sted i Sovekammeret. Forstillelse træder undertiden ind i Sovekammeret, Coquetteriet bliver sædvanligviis ved Døren. Naar Mættelse forjager Ægtemændene derfra, kalder Hevn Elskerne derind. Politiken, som sniger sig ind overalt, trænger i vore Dage endog ind i Sovekammeret; did bringer den Uenighed, Biterhed, Tvedragt; derfra fjerner den Kærlighed, og ofte Ægtemanden; lader os gaae ud af dette Sovekammer!

Lader os ile til Domhuset! lader os gaae ind i et af Kamrene! der skulle vi høre veltalende og upartiske Sagforere, ubestikkelige Dommere, der skulle vi see Retfærdighed udøves imod Enken og den Forældreløse, see den Skyldige straffes, og den Uskyldige frikendes. Der skal Talen ikke være om Politik. Den er i alle Munde, i

*) Lignende Stykker fra den ærede Meddelers Haand modtages med Tak, og oversættes, som Bidrag til dette Blad, med Fornøielse af Red.

alle Forhører, i alle Sagførelser; den motiverer Slutningerne, dicterer Vidnernes Udsagn, og affatter Kendelserne. Jeg vil ikke høre Nogen tale om Politik; lader os gaae ud af disse Kammere!

Lader os flygte ind i det apostoliske Kammer! Der maa man ikkun tale om himmelske Ting, om Løsrivelse fra de jordiske Goder, om christelig Ydmyghed; — man betragter der Religionen kun som et Middel til Frelse. Jeg finder der Politik i alle Documenter, i alle Prædikener; Religionen sysler i vore Dage mere med de verdslige Riger, end med det Rige, som ikke er af denne Verden. Lader os flye Politiken! lader os gaae ud af det apostoliske Kammer!

Lader os vogte os for at gaae op i Regningskamrene! Mange Overslag over Udgivter, især de hemmelige Udgivter, afhænge af Politiken. Jeg vil ikke høre Nogen tale derom.

Lader os gaae ind i Digterens Kammer! Der oplæser man en Ode om Grækernes Frihed. Lader os gaae ind i Malerens Kammer! Man betragter der et Maleri, som det ikke er tilladt at udstille offentligen; thi i vore Dage øiner man Politik i selve Maleriet. Lader os banke paa Døren til Tonekunstnerens Kammer! Han fuldfører et Potpourri, som skal minde om den Hvile, der finder Sted i Kamrene. Hvor skal jeg da henflye for at undgaae Politiken? Forgæves flygter jeg fra Kammer til Kammer, jeg møder den overalt.*) Jeg har fundet den i Malerierne, i de Malerier, som det mørke Kammer (Camera obscura) fremstiller. Den kunde bringe mig til at springe ned i en Mines Krudtkammer, og her standser jeg, af Frygt for, at den skal give mig Logis i det brændende Kammer (Torturkammeret.)

*) Ja! overalt møder man den! i Rente- og Generaltoldkammeret træffer man Politik i Conversationen, i Lofts- og Pulterkamrene blandt gamle Documenter og Protokoller, og i Spisekamrene ere Victualierne indsvøbte i, eller bedækkede med politisk Maculatur, og mange af dem ligge ofte i en kritisk, politisk Stilling, som et N tilforn for Buonapartisterne, og som et C eller H nu for Carlisterne og Henristerne, og — ihvor mange Hjerte- og Hjernekammere spøger ikke Politiken i vore Dage! En skarpsynet, politisk Anatom vil der finde Spor af Politik endog efter Eierens Død. I Gravkammeret ere Ormene de graadigste Politici; de skaane ligesaa lidet den fineste, talleyrandske Diplomat, som den groveste, bremenfeldtske, politiske Kandestøber. (Red.)

Om politisk Selvopholdelse.

Blandt de mange selsomme Ting, som Livets Betragtning frembyder den opmærksomme Jagttager, er Ingen mærkeligere, end at man i det offentlige og politiske Liv ofte følger Grundsætninger og Regler, som ere ganske forskjellige fra, ja endog stridende mod dem, man retter sig efter i det private Liv. Dette gjælder især i Pligtlæren eller Moralen. Man skulde troe, at, hvad der er og ansees for Pligt i det private Liv, ifølge de Grundsætninger, som Pligtlæren og Religionen har fastsat, som ufravigelige Regler, ogsaa maatte betragtes fra samme Synspunct i det politiske Liv. Dette er især Tilfældet med Selvopholdelsens Pligt. Pligtlæren antager i det daglige Liv, at Selvopholdelse kun er en betinget Pligt, d. e., at Mennesket maa stræbe saameget, det staaer i hans Magt, at opholde sit eget Tilvær, naar denne Pligt, der desuden er grundfæstet i den menneskelige Natur, som en medfødt Drivt, ikke kommer i Strid med høiere Pligter, som: Pligten at bidrage til sine Venners og Velgjøreres Vel, Pligten at foretrække Statens Velfærd for vor egen personlige Fordeel, eller Fædrenelandskærlighed o. s. v. Som oftest bidrage vi ogsaa til vort egentlige Vel, eller, med andre Ord, opfylde bedst vor personlige Bestemmelse, ved at arbeide til det Heles Bedste, d. e., ved at opfylde vor selskabelige Bestemmelse. Derimod antager man i Politiken i Almindelighed, at Selvopholdelse er

en ubetinget Pligt, og at enhver Handling, som bidrager, eller, blot sigter til dette Øiemeeds Opnaaelse, er ikke alene tilladelig, men endog Bifald værdig, og, hvad som mere er, Statsmænd, som i andre Tilfælde vilde ansee det, som en Samvidssag, at følge en saadan Grundsætning, antage den, som ufravigelig, i det politiske Liv. En Følge heraf er, at de ansee Svig og Vold for tilladelige, naar de blot kunne befordre en Stats Opholdelse. De lade følgeligen Æren staae i Baggrunden, og antage, at den maa opofres, naar en saadan Opofrelse kan bevirke Statens Selvopholdelse. Staten og Folket maae altsaa, ifølge deres Grundsærning, hellere brændemærke sig selv i hele Verdens Øine, end bøie sig under Tidsomstændigheders Aag, som de ikke selv have foranlediget. De kalde endog en saadan Handlemaade hæderlig, skjøndt enhver fordomsfri Tænker, ja! selv ethvert Menneske med sund og ufordærvet Fornuft, indseer, at Æren er et høire Gode, end Livet, og at Saga, om det endog var muligt for en Stat, at blænde hele Verden for Øieblikket, eller for længere Tid, vil stæmple saadan Idræt, som umoralsk og strafværdig.

Simplex.

Literaire Anmeldelser.

Etui=Bibliothek for danske og fremmede Classikere, udgivet af J. C. Lange, 1ste-3die Hefte. Ridder Launcelot Greaves, og hans Venners, Sømandens og Sagførerens, Tildragelser, af Dr. Tobias Smollet, fra det Engelske oversatte af J. C. Lange. Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen. 1832.

„Uagtet næsten alle Fornødenheder ere faldne til samme Priis, som før Krigen, nogle endog derunder", siger Udgiveren i sin, i Mai Maaned d. A. udstedte, Paategningsplan, „have Bogpriserne for største Delen vedligeholdt sig i et saadant Forhold, at Faa have havt Lyst til at kjøbe Bøger, end sige til at anskaffe Bogsamlinger af nogen Betydenhed. Disse Betragtninger have givet

Anledning til at følge Tydsklands Exempel, i at foranstalte en Udgave, til overordenligen billig Priis, af de meest udmærkede danske og fremmede Forfatteres Arbeider". Rækken af danske Mønsterforfattere har Herr' J. C. Lange aabnet med Falsens Dragedukke (see dette Blads 65de Numer!), og de fremmede Forfatteres Række aabner han i nærværende Sedez=Udgave med en af Smollets meest humoristiske Romandigtninger.

Dette Etui=Bibliothek udkommer i Hefter paa omtrent 128 Sider, til en Priis af 24 Sk. Heftet. Subscribentsamlere erholde paa 4 Aftryk det 5te frit, og Boghandlere eller Andre, som tage et stort Antal Aftryk, tilsikres, foruden den sædvanlige, en betydelig Extra Rabat. Man tegner sig for denne Udgave i Hovedstadens Boglader, samt hos Forlæggeren i Springgaden Nr. 31, 1ste Sal. Red.

Af „Herr' Joh. Nik. Høst's Repertorium over de gjældende Kgl. Reskripter og Resolutioner samt Kollegialbreve" o. s. v. er 1ste Binds 3die Hefte udkommet. Det begynder S. 157 med „Reskript af 3 Jan. 1702 til Kommissairierne for Kjøbenhavns Gaders Renovation, at de 1400 Rd., som aarlig bydes for Portskillingen, maa anvendes til Stadens Reenholdelse, og det Øvrige lignes paa Husene sammesteds", og slutter S. 236 med „Reskript af 20 Juli 1716 til Biskoppen i Aalborg, at Geistlighedens Privilegier ihenseende til Indqvarteringsfrihed bør considereres i ordinaire Tilfælde, men i Krigstider, hvor extraordinaire Marcher forefalde, bør Geistligheden bære Byrden med Andre". Af dette Repertorium, der vil komme til at bestaae af 4 Bind, hvert paa omtrent 30 Ark, udgaaer maanedligen et Hefte paa 5 a 6 Ark, der dog ikke sluttes, som Saadant, men umiddelbart knytter sig til det Følgende, indtil Bindet er færdigt. Subscribenternes Navne meddeles ved første Binds Slutning. Subscriptionsprisen er indtil videre 10 ß. for Arket paa Trykpapir. Boghandlere nyde 10 pC. Rabat, og Subscribentsamlere paa 6 Exemplarer det 7de frit.

Red.

Fabeln.

Der Fuchs bat einmal den Apollo, ihn doch die Laute schlagen zu lehren. Apollo erfüllte seine Bitte, und der Fuchs saß nun Tag und Nacht und klimperte in den Saiten. Deß verwunderten sich höchlich alle Thiere im Wald und auf der Flur, und bald ging es von Munde zu Munde, der Fuchs sei nun Musikant geworden und werde künftighin nicht mehr das arme Federvieh, die jungen Hasen und andere schwache Thiere verfolgen, da nun seine Neigung auf einen weit edleren Gegenstand hingeleitet worden sei. Der Wald verschallte von den süßen Tönen seiner Laute, und um ihn her versammelten sich alle Thiere und horchten auf die Melodien, die Herr Reineke mit geübter Hand den Saiten entlockte. Plötzlich aber warf dieser die Laute von sich und fuhr mitten unter sie. Er schlachtete ein Dutzend Rebhühner, eben so viel junge Hasen, und richtete eine große Verwüstung unter dem ganzen um ihn her versammelten Haufen an. Da sprachen die Thiere: „O! was sind wir thöricht gewesen, uns von seiner geheuchelten Veränderung zur Sicherheit verleiten zu lassen! Der Fuchs bleibt doch immer der Fuchs! und, wenn er einmahl etwas Besseres zu sein scheint, so geschihet es nur, seine Bosheit dahinter zu verbergen, um nachher, wenn er unser Zutrauen erworben hat, desto sicherer werden zu können."

Ein Bär wurde von dem Lied einer Nachtigall so entzückt, daß er sich nicht erwehren konnte, laut aufzubrüllen. „Was brüllst Du, Bär?" fragte ihn die Lerche, die lange schon eine stille Bewunderinn der Nachtigall gewesen war, und sich nun durch dieses Brüllen unangenehm unterbrochen fühlte. „Ich wollte," entgegnete der Bär, „meinen Beifall an den Tag legen."

So äußert sich oft der Ausbruch des rohen Pöbels, wenn er dem Künstler seinen Beifall zollt.

Friederich Bresemann.

Blandinger.

— I Aaret 1607 blev i Hôtel de Bourgogne den 26de Jan. opført en Farce i Kongen, Henrik den IVdes, Dronningens, næsten alle Princernes og en stor Deel af Hoffets Herrers og Damers Nærværelse. Den forestillede en Mand og hans Kone, som klamredes. Konen udskældte sin Mand, fordi han bestandigen sad paa Viinkælderen, medens man hver Dag truede dem med Indførsel for Restancer af Skatter til Kongen, og vilde udpante dem, og tage Alt, hvad de havde. „Just derfor maa man endnu gjøre sig lidt tilgode," vedblev Manden; „thi hvad Pokker vilde Alt, hvad vi sammensparede med suur Sved, hjælpe os? Det var jo dog ikke for os. Derfor vil jeg drikke endnu Mere, og af den bedste Viin; i det Mindste, skal Kongen ikke faae en Hvid af de rede Penge, jeg endnu har." „Ach, Du gudsforgaaene Skurk!" skreg Konen: „saa vil Du altsaa med Magt gjøre mig med mine Børn ulykkelige?" Under denne Samtale kom tre Skattefogeder ind paa Skuepladsen, for at indkræve de Afgivter, Folkene vare skyldige at betale, og, da de ikke kunde blive tilfredsstillede, vilde de tage Huusgeraadet til Pant. Konen begyndte at klage og hyle, og Manden spurgte, hvo de vare. „Vi ere eedsvorne Landryttere!" vedbleve de, „og Justitien sender os." „Hvorledes? Justitien?" tog Manden til Orde: „Den, der tjener Retfærdigheden, kan ikke handle saaledes. Jeg troer ikke, at I ere de, som I give Eder ud for." Under denne Strid havde Konen skudt en Kuffert til Side, og sat sig paa den. I Kongens Navn befalede Executorerne hende, at aabne den. Efter lang Vægring maatte hun dog give efter. Den ene Executor huggede Laaget op. Pludseligen stege tre Djævle op af Kofferten, og Enhver af dem greb en Executor, og foer bort med ham. Øvrigheden fandt, at denne Farçe var meget fornærmende. Den lod Skuespillerne fængsles; men Kongen lod dem endnu samme Dag, som han erfoer det, sættes i Frihed, og sagde til dem, som besværede sig derover; „I ere Narre! Har Nogen Grund til at beklage sig over formindsket Fordeel, saa er det mig. Men jeg har tilgivet Skuespillerne, og det ret gerne; thi jeg har leet, saa Taarerne kom mig i Øinene." (K. M.)

— Den Skik, at smigre for unge Fyrsteborn. Iblandt de Brudstykker, som man har, af Julius Cæsars Breve, findes eet til Tullius (Marcus Tullius Cicero), og et Andet til Atticus, i hvilket han klager over, at Cicero, ved at rose Drengen Octavius (den siden navnkundige Kaiser Augustus), sørgede meget slet for Statens Vel (quod pessime consulat publico). „Han kunde ikke skrive eller sige noget Sandere" (Quo nihil verius scribere aut dicere potuit), sagde G. J. Voss i Slutningen af det 17de Aarhundrede (hans Verker udkom 1699 i Amsterdam). Hvor mangen En, som i vore Dage i bunden og ubunden Stiil smigrer for Princer og Princesser, borde ikke lægge disse Ord paa Hjertet! (Simplex).

— „Jeg spadserede nyligen under Lindetræerne", fortalte M***: „da kom der et Menneske løbende tæt forbi mig, og Mange skrege efter ham: „Hold paa Tyven, hold paa Tyven!" — „Og De holdt ham ikke fast?" — „Nei, jeg vidste jo ikke, hvem man egenligen meente; thi Lazaréthleverandeuren C..., Ex-Toldkasserer S.., Conferentsraad B.. og Rüimsmedden P., der, som bekendt, har bestjaalet alle gode Digtere, gik alle forbi mig paa samme Tid." (K. M.)

— En Præst i en Stad, hvori der i Krigens Tid fandtes stor Besætning, sluttede sin Bøn ved Enden af Prædikenen med de Ord: „Skænk os endeligen, Herre, Freden, og befri os for de mange Soldater! Men, vil Du, efter Dit vise Raad, ikke ganske bønhøre vor Anraabelse, saa hør dog, i det Mindste, Soldaternes Bøn!" Dette blev meldt Commandanten. Han lod Præsten kaldes til sig, og spurgte ham om, hvad han havde meent med den Bøn. „Det veed De ligesaa godt, som jeg," svarede denne: „Soldaterne bede altid om, at Djævelen maa tage dem, og, dersom denne Bøn opfyldes, vil Besætningen snart ikke være meget stærk; thi der er vist Faa, som ikke ofte have ytret dette Ønske." (K. M.)

— „Ingensteds er det hedere," sagde En i Paris, „end i Büreauerne hos Buonapartes Ministre." — „Ja," vedblev en Anden: „der er heller ingen Steder flere Helvedsbrande, end der." (K. M.)

— „Hvad Mennesket dog ogsaa undertiden falder paa!" sagde P... i et blandet Selskab af Mandfolk og Fruentimmer: „Paracelsus har i et Skrivt endog paastaaet, at man kan avle Børn uden Fruentimmers Medhjælp." — „Det er en fordømt, ret en djævelsk Lære!" raabte Fru' v. D... i største Vrede: „den Skurk skulde man have brændt, og hans Bog med!" (K. M.)

(Indsendt.)

Tre Tanker.

Livet

Blev os af den store Fader givet,
som en Prøve for vor Guddoms-Aand.
Glædens Smiil, og Kummers Taare
fra vor Vugge til vor Baare
raktes os af samme Faders Haand. —

Døden

ender engang blidt og kjerligt Møden,
som betyngede vor Vandringsstav.
O! den Tanke letter Livets Smerte,
og oplyser med en himmelsk Kjerte
Veien, som os fører til vor Grav.

Evigheden

giver os den store Gave, Freden,
som vi engang nød i Uskylds Vaar,
naar vi her i korte Prøvedage
taale Livets Tryk foruden Klagen,
uden Brøde leve vore Aar. —

†.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 72. Fredagen den 7 September 1832.

1) Erindring.

Aand, eller hvad Du er, Du, som hver Nat
Med kærligt Blik for mig i Drømme svæver,
Med Øine, tolkende, hvad ei kan ytres,
Med fine Rosenskær paa blege Kinder —
Hvi sørger Du? Har Sorgen og et Hjem
I de Udødeliges Egn, Din Bolig?
Ved Nattens Frembrud kommer Du, som Maanen,
Udgydende et stille Sorgens Lys
Paa mine dunkle Syner, ligt den Straale,
Den gyder over Stormens mørke Skyer,
Der seile langs ad Luftens store Hav.
Hvi er Du mod i Hu? Paa Marmorpanden
Tusmørket fra de svundne Dage sidder,
Og i Dit dunkle Øie maalløs Kummer,
Det stirrende og stille Veemodsblik,
Hvis Taushed taler Suadas Sprog til Hjertet. —
Ach! Nu jeg kender Dig. — Erindring! Skygge
Af Glæder, som ei vende meer tilbage!
Forlad mig! — kom ei tiere til mig!

2) Forglemmelse.

For stolt er Barmen ofte til at tolke
Den Sorg, som skjuler sig i Hjertets Kammer,
Og ædle Sjæle lade haant, at blotte
De skjulte Følelser for Verdens Blik.
Saa kummerfulde Hjerte, slumrende
I eget lille Kammer, viser sig
For Verdens Øine med en Glædesmine, —
Og Øine, som i Løndom ofte græde,
Vi see i Selskabslivet venligt smile.

Døm derfor, Ven, ei efter det, som Stemmen
Og Øiespillet aabenbare Dig!
Tro ei, de Lidenskaber er' forglemte,
Hvis Gæring for Dit Aasyn dølger sig!
Thi mangen Barm, der synes hæve sig,
Som Glædens og Lyksalighedens Hav,
Naar den blev aabnet, vilde vise sig
For os, som Mismods, Kummers, Jammers Bolig.

3) Forglem!

Af Lyst kan Øiet tindre,
Og Læben høit kan lee;
Men, dybt i Formens Indre,
Der toner Væs'nets Vee.

(See „Tyve Aar," Nyt Repertorium for Morskabslæsning, 4de Bind, Nr. 22, S. 352!)

Forglem! Hvi sørge over svundne Timer?
Hvi klage over Glæder, som bortflygted'?
O, Taarer vare aldrig Lægedom
For marterfulde Hjerter — aldrig de
Til Liv fremkaldte atter skrinlagt Haab!
Hvi styrre Sjælens Ro, ei blot ved Tanken

Paa Nutids Sorg, men selv ved Frygten for
En mulig Fremtids-Jammer?

O, lader os af Minders Bog udrive
Hvert Blad, som vi ei gerne ville mindes,
Oprykke alle ømme Følelser —
Og sønderknuse hver en Tanke, som
Vi ønskede, at kunne stedse glemme!
Hør op at græde over svunden Kummer! —
Hør op at sørge Dag for Dag, min Ven!
Lad Din Erindring slumre trygt og stille!
Jag bort, jag langt bort al dens mørke Sandhed!

Bryd ikke Dig om Følelsens Forandring!
Iil frem i Livet gennem Smiil og Taarer!
Betving den ømme Følelse, som hvisker
Om Dine livelige Ungdomsaar!
Beed aldrig om et kærligt Ord af Nogen,
Og luk for Skønheds hulde Smiil Dit Øie!
Gaa dem, der friste Dig, forbi, som Blind,
Selv, om det rører stærkt Dit gamle Hjerte!

Skjul dybt i Sjælens stille Grav Din Kummer!
Lad Øiet stedse tolke Fryd og Fred,
Skøndt Taareperlen hænger bag ved Masquen!
Suk ei, min Ven! det er jo frugtesløst —
Hvad eengang svandt, Du kalder ei tilbage:
Glem sovende, glem vaagen, Fortids-Minder!
Glem dem i Livet! Glem dem paa Din Dødsseng!
Forglem nu Alt!

H. C. W.

De syv Frøkener de Bethencourt.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

„En Spadseretour i Nærheden af Slottet, et Sygebesøg og de Fattiges Understyttelse, det

var hendes Fornøielser; at strikke, at læse Bønnebøger, at tilberede Salver (en Hemmelighed, som tilhørte Familien), og at lave Confecturer, hendes Sysler; Landsbypræsten og to Cousiner, (der vare endnu mere keitede, end hun,) hendes Selskab.“

„Formælingen gik for sig, og hun ytrede hverken Glæde eller Sorg Det Eneste ved den, som fornøiede hende, var sandsynligviis, at det hæslige Halsbaand blev taget af.“

„Otte Dage efter Bryluppet reiste vi igjen til Paris, da vi gjorde Hans Majestæts Befalinger til Paaskud. Paa Veien fortalte Vaudencour utrolige Ting om sin unge Kone.“ —

Nu tog Sartines igjen fat paa Traadene i Fortællingen, som den tykke Hertug havde frarevet ham.

„For omtrent 6 Maaneder siden“ — sagde han — „havde Vicomte de Germiglies og nogle andre Narre af hans Art en lille Souper. Vaudencour, som man drillede med hans Giftermaal, talte om sin Kone, som om en ubetvingelig Dyd, især, fordi hun blev bevogtet saa strengt af sin Moder.“

„Vicomte de Germiglies sad ved Siden af Marquis de Chabannons, og sagde ganske sagte til denne: „Jeg vædder om 500 Louisd'orer, at jeg i kortere Tid, end 3 Maaneder, gjør Vaudencour til en Løgner.“ Chabannons antog Veddemaalet, og næste Dag meldte Germiglies, at han reiste til et Gods, som han nyligen havde faaet til Foræring af sin Oncle, Biskoppen i Cambrai, Prince Rohan.“

„Han tog Veien til Flandern. Ved et forud bestemt Tilfælde gaaer hans Vogn i Stykker i Nærheden af Bethencourt, og han anstiller sig som saaret og døende. Man bærer ham ind i Slottet, hvor man pleier ham med største Omhu, da man erfarer, at han er Vaudencours Ven.“

„Tre Maaneder efter forlangte han de 500 Louisd'orer af Marquis de Chabannons. Denne vilde have Beviser. Germiglies viste ham Breve; han erklærede dem for falske. „Velan da!“ — raabte Germiglies — „jeg fordoppler Veddemaalet; hun kommer til Paris i mit Huus.“

„Strax skriver han til Fru' de Vaudencour, at han er syg, og har intet Haab om at undgaae Døden. Det ene Brev efter det andet skildrer hans Sygdom farligere, og endeligen skriver han, at han ligger for Døden, og ønsker kun, endnu een Gang at see hende, som han elsker saa meget. Brevet, som Deres Majestæt har i Deres Hænder, indeholder hendes Svar."

Grevinden tog Brevet og læste:

„Philip! jeg har begaaet en stor Feil, en Feil, som for evigen gjør mig ulykkelig. Jeg har tabt min Ro, men det vilde jeg finde mig i, naar jeg kun vidste, at Du var lykkelig, — men Du er syg, og ligger for Døden! At see mig een Gang endnu, vilde trøste Dig, siger Du? Du skal ikke døe, uden Trøst; jeg vil see Dig endnu engang. Jeg har ofret Dig mit Samvid og min Ro; jeg ofrer Dig ogsaa det Sidste, jeg har tilovers, mit gode Navn og Rygte. Ach, kunde jeg da døe! I Morgen afreiser jeg, og benytter min Moders Fraværelse dertil. Ach, Philip, Philip! hvad gjør jeg?"

„Dette Brev" — vedblev de Sartines — „blev nogle Dage i mine Hænder, ag overgaves først Vicomten den Dag, Fru' de Vaudencour skulde komme. Germiglies sad til Bords med Chabannons. Vinen havde ophedet deres Hoveder, og Chabannons hentede altsaa Herr' de Vaudencour. Derpaa drak de igjen, indtil en Tjener hviskede ham i Øret, at der holdt en Vogn med en Dame i udenfor Døren. Vaudencour vilde strax see den Skønne. Chabannons stemte i med, og Begge ilede ned ad Trappen."

„Nu?" — spørgte Grevinde Dubarry.

— „Nu" — svarte Sartines — „der paafulgte en Duel, hvorved Germiglies blev let saaret."

„Og Fru' de Vaudencour?"

— „Har, hvad hun fortjener;" — svarte Politilieutenanten koldt — „hun blev sat i et Kloster."

„Germiglies og Chabannons ere Forbrydere. De maae straffes. De maae ikke mere vise sig ved Hoffet. Sire! De vil forvise dem til deres Godser."

„Nei!" — svarede Ludvig den XIVde. — „Det er en Ungdomsstreg, og Sagen er jo nu afgjort. Vi ville ikke give de Herrer Scribenter, Voltaire og deslige, Stof til Latter og Spot."

„De maae forvises fra Hoffet," — hviskede Grevinden Kongen paa een Gang baade bedende og alvorligen i Øret — „eller...."

„Hertug Richelieu!" sagde Ludvig, i det han stod op — „De er en Ven af Germiglies og Chabannons. Raad dem i mit Navn, at besøge deres Godser engang, og ikke at komme igjen uden min Tilladelse!"

Derpaa tog han Grevinde Dubarrys Arm, og sagde: „God Nat, mine Herrer!"

VI. Skipperpigen.

Et Eventyr (1816).

I vide ikke, hvad det er for en sød Fryd, efter sex Aars Fraværelse at gjensee sit Fædreneland, og især Flandern; thi Flandern er et skønt Land, som Enhver maa tilstaae, der har seet dets tungsindige Himmel, dets rige Kornmarker, der bølge for Vinden, som et Hav, og dets yppigt grønnende Enge.

Fra de flanderske Pigers Pander nedbølger et rødt Slør, som Vindpustet legende driver hid og did omkring deres sorte, lokkede Haar. Flandernes Dragt er endnu den samme, som de gamle Gallieres; en kort, om Halsen snæver, Tunica, som har et frit Fald omkring Skuldrene, og naaer ned til Knæerne. Hvide Gamacher uden Knapper vise i tydelige Omrids den kraftige Fod, og den ploughærdede Haand støtter sig paa en dygtig Egestok. Forviist fra det skønne Flandern, vendte jeg nu hjem, for at gjensee en Pige, en Engel — Clara de Bethenconrt! Aldrig havde dette søde Navn siden min Afreise berørt mit Øre. Jeg havde aldrig sagt hende, at jeg elskede hende, og dog rødmede hun ved at see mig; dog blev hendes Blik ømt, dog vare vi, som gamle Venner, der havde bestaaet sig i Ulykkens Ildprøver, som to forældreløse Sødskende. Jeg for hende,

hun for mig, det var vor Lykke, det var vor Verden.

Men paa en mere inderlig Forbindelse torde vi ikke tænke; jeg var fattig... jeg kunde ikke omgive hende med jordisk Glans. Jeg forlod altsaa hellere Flandern.

Som sorglos Kunstner, drog jeg over Schweitzes Alper, gennemvandrede Italien og Scotland, og overalt tænkte jeg paa det skønne Flandern. Selv under Colisæums Ruiner tegnede jeg en flandersk Hytte.

Et uovervindeligt Tungsind og Længsel bemægtede sig mig; mine Kinder bleve blege, mit Bryst aandede dybt og tungt. Den zitrende Haand kunde ikke mere holde Penselen. Lægerne erklærede, at min Sygdom bragte deres Videnskab til at strande, at jeg plagedes af Hjemvee, og at jeg ikke kunde vente Helbredelse af Andre, end af mit Fædreneland.

Jeg har gjenseet det! Ach! I kunne ikke begribe, hvad for en Fryd det er, at gjensee sit Hjem efter sex Aar.

Jeg spørgte om Clara de Bethencourt — hun var en Andens — en ung, rig Krigers Brud — imorgen var deres Bryllup!

„Jeg vil kun see hende een Gang endnu, imorgen, i Kirken, ved hendes Vielse" — sagde jeg til mig selv — „jeg skjuler mig bag ved en stor Pille, for at hun ikke skal opdage mig. Synet af mig kunde vække gamle Minder hos hende; det kunde formørke hendes Lykke, og gjøre hende bedrøvet" — og Clara var jeg ikke istand til at bedrøve et eneste Øieblik.

Nu følte jeg først rigtigen min forladte Tilstand. Der var ingen Moder, som havde favnet mig i sine Arme, ingen Søster, som havde trykket mig til sit Hjerte, ingen Ven, som havde rakt mig Haanden, Ingen, som havde budt mig velkommen. Ingen erindrede sig mig, Ingen gjenkendte mig.

Med beklemt Hjerte traadte jeg ud af Byen, for at gjøre mig en Tour ved Scheldes Bredder. Mine Følelsers Oprør formildedes efterhaanden, og jeg qvægede mig ved det Skuespil, som frembød sig for mine Blik.

Luften var luun og stille. En Taagedunst omhyllede, som et Slør, Synskredsen, og flød sammen med Maanens Lys. Det var ikke mørkt,

det var ikke lyst, men den meest fortryllende Blanding af Lys og Mørke. Maanens Skive zitrede paa Strømbølgerne, og trindt om herskede dyb, høitidelig Stilhed.

Tyve Gange havde jeg været her, og havde aldrig følt den tryllende Ynde, som Nat og Stilhed maae udbrede over den herlige Flod, som i en malerisk Dal er indsluttet af doppelte Rækker af Træer.

Jeg havde længe overladt mig til denne søde Følelse, da jeg paa een Gang saae en ung Pige i en Baad. Taus stod hun der; med Armene overkors paa Brystet, betragtede hun det skønne Aftenlandskab; det lange Haar flagrede frit om hendes Skuldre.

Paa een Gang lagde hun med lydelig Glæde et Bret over til Strandbredden, og fløi i en Ynglings Arme.

For at see paa Pigen mere uforstyrret, og uden at opdages, havde jeg skjult mig bag ved et Gærde, og kun nogle Skridt derfra satte de Elskende sig ned. I Begyndelsen hørte jeg ikke Andet, end Kys og enkelte Ord: men endeligen sagde Pigen: „Jeg seer Dig endeligen igjen, min Paul! efter tre lange Maaneder. Endeligen er jeg igjen hos Dig, mit Hoved hviler ved Dit Bryst, og min Haand i Din. Ach, hvor jeg er lykkelig!"

(Sluttes i næste Nr.)

Statscontrasterne.

(Efter Julius v. Voß.)

Kerngau var kun et lille Land, dog ikke det Mindste blandt tyske Lande. I 1000 Aar, og alt tidligere, i Hermanns og Marbods Tider, har Tyskland liidt af det Onde, at være deelt i mange smaae Lande. Det kommer vistnok an paa, hvorledes man tager Tingen. Ogsaa en god, ja! endog en fortræffelig Ting kunde man kalde det, om man vilde. Jo mindre Fyrstens Land er, jo lettere er det at oversee. Hvor gaves

dèr en fuldkomnere Regeringsform, end den, i hvilken Stænder og Love hindrede Fyrsterne i voldsherskende Vilkaarlighed, hvor man kunde anklage den enkelte Fyrste hos Kaiseren, og Kaiseren igjen afhang af alle Fyrster, og i det værste Tilfælde kunde afsættes af dem? Ingensteds havde man saa fortræffeligen forenet Fordelene af Enevælden, af den stænderske Modstand (Opposition) og af det fristatlige Borgervæsen. Kun een Ting maa anmærkes derved. Det skulde være saaledes. Men, naar det ikke var, og i intet Tidsrum, som det skulde være, saa spørges der: „Hvori stak det da?" Og dette ville hundrede tyske Professorer være istand til at forklare os lærdt og skarpsindigt. At Enhver af dem vil gjøre det paa sin Maade. kan man vistnok vente, og det gaaer ogsaa let an. Thi efter Behag maa man skyde Skylden paa Kaiseren, Churfyrsterne, de andre Fyrster, Borgerne, Bonderne, eller paa Lovene, Rigsdagene og flere Ting. Dog blive stedse et saa viist Folk, saa mange uvise Handlinger og en saa herlig Theori af en gylden Bulle, som udførtes med saa stor Forvirring, mindeværdige.

Og da kan man igjen spørge: „Opstod Forvirringen af Tysklands Folkecharakter, eller denne af Forvirringen?" Og endnu Eet maa man agte paa. Æblet falder ikke langt fra Stammen, og — hvorfor skulde vi, som Sønner af saadanne Fædre, vel være anderledes, end de? I vore Tider forfærdiger man ogsaa saa mange vise Planer, den Ene stedse visere, end den Anden, og — de tale maaskee igjen med hverandre efter 50 Aar.

Det være hermed, som det vil, det tyske Land Kerngau, eller mere egenligen, Menneskerne i det, bleve regerede af Hertug Reinhold. Nu er det, i Forbigaaende sagt, et almindeligt jordiskt Onde, at Menneskerne lade sig regeres, og deraf kan aldrig komme noget Godt. De have jo dog Fornuft, og kunne regere sig selv. Men de have ogsaa Lidenskaber, og maae følgeligen regeres. Har imidlertid Regenten ikke ogsaa Lidenskaber? Formodenligen; men der gives Love, hvorefter han skal regere. Men nu gives der ogsaa Grundsætninger over Lovenes Anvendelse. Disse Grundsætninger, naar de bære sig rigtigen ad, stille sig over Lovene, og ligne ikke sjeldent Lidenskaberne saa fuldkomment, som det ene Æg det Andet. Det gjælder ligesaa vel om Fristater, som om Enevælder.

Hertug Reinhold kunde man imidlertid rose for, at han virkeligen regerte efter Love, og pleiede at øse de Grundsætninger, hvorefter han behandlede dem, af de bedste Viisdomsbrønde, han kunde finde. At han ingen, i det Mindste, heftige Lidenskaber havde, kom ham herved til Hjælp.

I Grunden kan man vistnok ikke fortænke en Fyrste i, at han ikke bestræber sig for at regere godt; thi hans Samtidige ville dog ikke rose ham, undtagen Poeterne, og hvad dertil hører; men de rose ham ogsaa, om han regerte slet. Og Efterverdenen — har Luner. Hvad har den gode Henrik den IVde ikke maattet taale af den? Hiin Catharina og Ludvig den XIIIde rystede paa Hovedet ad ham, Ludvig den XIVde tilbagekaldte hans Tolerancelov, Ludvig den XVde dadlede ham ved sine Handlinger o. s. v. Nu — det var Konger. Men Folket, det Folk, i hvis Gryde han saa gerne vilde putte en Søndagshøne, kastede i Statsomvæltningen hans Stytte nedaf Broen. Vel blev der oprettet en Anden for ham efter 25 Aar; dog hvo veed, af hvad Grunde egenligen, uden at tale om, hvad Nytte han har af, at man kalder 20 Centner Metal Henriks Stytte? Og nu Frederik den IIden? Ham giver Efterverdenen det fulde Maal.

Men Hertug Reinhold brød sig ikke om Noget; han havde den Egensindighed at ville regere sit lille Land godt, ubekymret om, hvorledes det gik med hans Ros. Loven var ham det Høieste, efter Ordsproget: „Fiat justitia" o. s. v.; „thi, hvorfor gives der en Lov", meente han, „naar den ikke skulde gjælde", og han, Hertug R., rettede sig først derefter. Af sin Ret til at benaade og formilde Straffene gjorde han sparsomt Brug, men undersøgte nøie, naar han skulde stadfæste en Straffedom, om Omstændighederne anbefalede hiin Ret, og udøvede den efter disse. Han meente, at det ikke vilde ret gaae med Lyksaligheden under Maanen, og at det allerede var Meget, naar Menneskerne i Mulighedernes Land holde Ulykken ude, og det vilde bedst skee, naar han kunde holde Lasterne borte fra sig. Var nu Ordsproget: „Lediggang er Begyndelsen

til alle Laster", temmeligen sandt, ligesom hint: „Lykken er Flidens Slavinde", saa fulgte heraf, hvad man havde at gjøre. Sparsomhed og faa Fornødenheder hørte ogsaa hertil, men vilde nok af sig selv forene sig med Fliden. Nu foregik han derfor paa Thronen — fordi den staaer høit og sees meest — med sit Exempel. Stedse saae man ham virksom lige til om Aftenen med Cabinetsarbeider, med at besøge Landets Domstole, med at give Audients, reise omkring i Landet o. s. v. Aftenen tilbragte han i sin huuslige Kreds, og det meget glad; „thi, efter fuldendt Arbeid", sagde han, „er det godt at hvile." Han elskede ogsaa sin Gemahlinde, ikke paa en romantisk Maade, men med Sandhed og Trofasthed. Han gik stedse simpelt klædt, i indenlandske Toier. „Hvorfor", spørgte han, „skulde jeg holde Hofmænd, ernære Lediggængere? De kunne have deres gode Nytte, men de tilveiebringe ogsaa Sædernes Fordærvelse, og den vil jeg holde saa langt, som muligen, bortfjernet fra min, desuden lille, Hovedstad. Et Capel? Orgelet i Kirken er meget opløftende for mig, juſt fordi jeg ikke har overlæsset og sløvet mine Øren og min Følelse. Havde jeg et fortræffeligt Orchester, vilde det snart ikke være mig godt nok, jeg vilde lære at sladre mere kritiskt om Tonekunsten, og stedse føle mindre derved. En Livvagt? Gud forbyde, at jeg skulde frygte for, at der skulde opstaae en Morder imod mig blandt mine Undersaatter, og, var det Tilfældet, bleve vel endog Tusinde unyttige, som ogsaa mægtige Kaisere og Konger have erfaret. Et vist Antal Soldater maa jeg holde. Nu! de kunne kun to Gange ugenligen holde Vaabenøvelsee, forresten skulle de i Fredstid være Borgere, anlægge Kunstveie, udtørre Moradser, hvor de endnu gives, og hjælpe Landmanden i Høstens Tid. Officiererne maae holde Orden iblandt dem; saa tænke de ikke paa Drik, Spil og Qvindekønnets Forførelse."

Hvert Aar sammenkaldte han Stænderne, og det Stænder i uegenlig Forstand; thi de vare ikke inddeelte efter Adel, Geistlighed o. s. v., men efter Nære-, Lære- og Værgestanden. En nærmere Beskrivelse af denne eiendommelige Anordning vilde her blive for vidtløftig. Landdagene varede imidlertid næppe en Uge, og mange zirlige Taler hørte man ikke der; Machinen var engang alt for godt i Gang, til at Gudinden Suada havde nødigt at drive den, eller at flikke paa den hist og her. Simple, men uforanderligen iagttagne, Regeringsgrundsætninger, Orden og alvorlige overholdte Love vare tilstrækkelige. De nye Forslag bleve imidlertid prøvede, enhver frimodig Dadel af Sagkyndige tilstædet, og, efter Omstændighederne, agtede man paa den.

Ved Landdagens Slutning udkom altid et lille, trykt Skrivt, hvori Fyrsten aflagde Regnskab for det forrige Aars Indtægt og Udgivt, og for hele Bestyrelsen.

Skøndt Afgivterne vare forholdsmæssigen smaae, sparede Fyrsten dog Meget; thi hans Embedsmænd vare ikke talrige, deres Løn tilstrækkelig, men ikke overflødig, og Soldaterne fortjente en Deel af deres ved Biarbeider. Fortrinligen sparede man paa den for Hofstaten bestemte Sum, fordi Luxus her ikke var brugelig. Dermed oplivede Fyrsten hist og her Kunstflid, dog med Forsigtighed, men udlaante ogsaa Summer til Fremmede, for deraf at drage Renter ind i Landet. En anden Deel lagde han hen, som en Nødskilling for Staten. Paa denne Maade havde han udholdt Misvæxt og Krigsnød, uden at forgælde sit Land, ja! han kunde snart igjen henlægge nye Sparepenge.

Den, som kom til Kerngau, saae noget hos Landet og Folket, som bar Præg af Fyrsten eller Regeringsaanden, saaledes, som det er Tilfældet allevegne meer eller mindre. Paa Veien saae man Frugttræer plantede, og de vare i god Stand. Skovene vare afdeelte til Træfrugt, og i dem var der sørget for ny Væxt, og Agrene vare vel dyrkede. I alle Landsbyer herskede Orden og Renlighed, deres Beboere havde et simpelt Udseende, Tiggere viste sig ingensteds, men heller ingen Landsbypaladser og vidtløftige Dyrehauger, hvormed Adelsstoltheden glimrede. I Hovedstaden vare Gaderne vel brolagte, Husene fast og beqvemt byggede, skøndt de just ikke faldt i Øinene. Borgeren havde et godmodigt, ærligt Udseende, og gik i smukke Klædninger, men Gudinden Mode havde ligesaa lidet opslaaet sin Throne her, som man her saae

Pragtbygninger, Billedstytter og deslige. Selv Hertugens Slot, opført fra nyt af for nogle Aar siden, havde kun en borgerlig Udside, og lidet prunkende Huusgeraad; mange rige Vexelerere i Wien og Berlin vilde ikke have taget tiltakke med en saa beskeden Bolig.

(Sluttes i næste Nr.)

Blandinger.

— Trevor, Taleren i Underhuset, var meget nøiagtig. Engang, da han just ved Deserten vilde fortære et godt Glas Viin i Rolighed, blev hans Fætter Lloyd uventet ført ind til ham gennem en Sidedør. „Slyngel!" raabte Trevor til sin Tjener: „Du fører min Fætter Lloyd, Geheimeskriver i Nordwales, opad Bagtrappen?! Før ham strax igjen tilbage ad den samme Vei, som han er kommen, og som det hør og bør sig, opad den store Fortrappe!" Forgæves gjorde Lloyd Forestillinger. „Kære Fætter!" sagde Trevor: „Saadanne Slyngler maa man ikke bestyrke i deres Impertinentser. Gjør mig den Tjeneste, og lad ham gjøre sin Skyldighed!" Ved disse Ord stød Trevor sin Fætter ud ad Døren, og, medens den Sidste blev ført ned ad den ene og igjen op ad den anden Trappe, skjulte Trevor Viinflasken og Glasset. (K. M.)

— Fru' O... havde væddet med sin Mand kort efter deres Giftermaal, at hun skulde narre ham April, om han ogsaa tog sig nok saa meget i agt for at lade sig narres af hende. Hun udfordrede alt sit Skarpsind, for at udføre dette den 1ste April; men hendes Mand var alt for forsigtig, og hun maatte betale Veddemaalet. Han spøgede med dette, og spottede hende med Latter. „Lee ikke for meget, kære Mand!" sagde hun: „vel har jeg tabt Veddemaalet een Gang, men om et Aar vinder jeg det. — Har Du Mod, saa vedder jeg om 100 Ducater." „Godt!" svarede han: „jeg indgaaer Veddemaalet, der har Du min Haand derpaa; men, naar Du taber, maa Du ogsaa rigtigen betale mig, hvad Du skylder." „Det forstaaer sig," lød Svaret: „lad mig sørge for det! Min Fader vil nok give mig de 100 Ducater; men jeg kommer ikke til at bruge dem." I Marts Maaned næste Aar maatte Manden reise bort i Embedsforretninger. Hans Kone kom imidlertid ned med en Dreng, og det var ogsaa Tilfældet med en af hendes Veninder, der boede i samme Huus, som hun. Manden kom den 1ste April tilbage fra sin Embedsreise. Ved sin Indtrædelse i Huset fik han Efterretning om sin Kones lykkelige Nedkomst. Han ilede ind til hende i det Værelse, hvor hun laa tilsengs. Han trykkede hende kærligen i sine Arme. „Vil Du ikke ogsaa kysse Din lille Søn?" spørgte hun. Han tog Diebarnet op af Vuggen, der stod ved hans Side, og trykkede det til sit Hjerte. „Aprilsnar! Aprilsnar!" raabte Barselkonen leende. — „Hvorledes skal jeg forstaae det?" — „Det er ikke Din Søn." — „Ikke min Søn?" — „Nei! — Han tilhører Kammerraadinde Z...., som er kommen ned med en Dreng paa samme Tid, som jeg; vi have blot gjort et lille Bytte paa nogle Timer." — Hun befalede nu Barnepigen, at bære den lille Fremmede igjen til hans Moder, og at hente hendes Barn. Da Barnepigen kom tilbage med Diebarnet, sagde Fru' O: „Det er Din Søn. — Nu har jeg dog vundet mit Veddemaal?" Den lykkelige Fader udbetalte med Glæde de lovede 100 Ducater. Efter nogle Dage stod der en smuk Ridehest udenfor hans Dør. „Hvem mon den Hest tilhører?" — spørgte Herr O sin Kone, da han stod ved Vinduet, og betragtede den med Velbehag. „En udmærket skøn Hest!" — „Den tilhører Dig, min Ven!" svarede hun: „Du har alt længe ønsket Dig en Ridehest. Behager den Dig, saa behold den! Kunde jeg vel gjøre bedre Brug af de vundne Penge? — Fæld nu selv Dommen!" (K. M.)

— I Frederik den Andens første Regeringsaar kom en Englænder til Potsdam, for at udvirke sig Tilladelse til at vise sin sjeldne legemlige Styrke offentligen for Penge i de preussiske Stater. Han traadte hen til Kongen paa Paraden, og foredrog ham sin Ansøgning. Til

Beviis paa sine herkuliske Kræfter slog han med Haanden paa Ryggen af en Hest, og gjorde den lam i Krydset. Kongen pegede paa hans Arm, og sagde med et mørkt Blik: „Stærk der!" — derpaa viste han paa hans Pande med de Ord: „men svag der!" — Han vendte sig nu bort fra ham, uden at give videre Agt paa ham, og Englænderen fik ikke Tilladelse til at aflægge offentlig Prøve paa sin Styrke. — Maaskee har denne Begivenhed foranlediget, at denne Konge siden strengeligen forbod alle saakaldte Kunstnere, Linedansere, Eqvilibrister, Kunstberidere og deslige Landstrygere Adgang til sine Stater.

(K. M.)

— Da Grev v. Z... var kommen tilbage fra sine Reiser, skrev han til sin Oncle, Ex-Minister v. O..., og spurgte ham til Raads, om han skulde opofre sig til Hoflivet? Hans Oncle svarte ham: „Saavidt jeg kender Hoflivet, saa er det en uafbrudt Sysselsættelse i Lediggangens Skød; et Bal, hvorpaa man kun tør vise sig masqueret, og altid maa være beredt til at danse efter Andres, men aldrig efter sine egne Luner; hvor man kun driver sit Spil med Bagtalelser, Rænker, skjønne Ord og Complimenter; et Taffel, hvorved man, om det end er nok saa rigeligen besat, dog stedse kun bespises med Forhaabninger og tomt Blændeværk. — Jeg overlader det nu til Dit eget Valg, om Du føler Kald til at vove Dig paa saa slibrig en Bane." (K. M.)

— En vis General var ansat som Chef ved et høit militairt Collegium, skjøndt han slet intet Begreb havde om Embedssager ved et saadant Collegium. Engang var han syg, hans Læge besøgte ham, og fandt ham siddende i en Lænestol, med en stor Pakke Documenter for sig paa et Bord. „O," sagde Lægen: „dermed maa De nu ikke sysselsætte Dem, — det angriber Dem for meget." — „Ih, Gud bevare os!" svarede den Syge: „jeg decreterer kun." — „Ja, netop det. Saa maa De jo nøie gennemlæse og studere Acterne." — „O nei, jeg skriver kun paa dem, hvo der skal læse dem." (K. M.)

— I en vis Lærebog i den lutherske Religion, paastaaer man, at der findes følgende Sætning, som formodentligen er en Skriv- eller Trykfeil, skjøndt den skal findes i alle Bogens Oplag: „Manden bør bære over med sin Kones Synder i Kærlighed." Det kan man, hvis det er sandt, kalde, at prædike Taalsomhed (Tolerantse) i Religionssager. Det skal rimeligviis hedde: „Manden bør i Kærlighed bære over med sin Kones Synder."

(Publicus).

— Hertug-Regenten i Frankerige havde lovet den unge Arouet (Voltaire), at gjøre Noget af ham, med andre Ord, at give ham en betydelig og indbringende Post. Den unge Digter ventede paa Hertugen, da han just traadte ud af Statsraadet med fire Statssecretairer bag efter sig. Hertugen blev ham vaer, og sagde: „Arouet! jeg har ikke glemt Dig; jeg har tiltænkt Dig Enfoldighedernes Departement." „Naadige Herre!" svarede Voltaire: „jeg vilde, i saa Fald, faae alt for mange Medbeilere; her er allerede fire." (K. M.)

— Räthsel und Logogryph.

Willst Du in den Büchern der Mechanik lesen,
Bin ich, mit Sieben, ein sich umdrehendes Wesen;
Anders geschrieben,
Bin ich, mit Sieben,
Ein Freund, der Alles mit Dir theilt,
Und Dir des Herzens Wunden heilt;
Ein titulirter Mann bin ich mit Zehn,
Wenn Du im Range nicht zu hoch willst geh'n,
Und, obschon meine Gestalt ist dreifach,
Ist doch mein Laut beinahe nur einfach. (Red.)

Rettelser.

I Nr. 71, Sp. 1133, L. 13: „verschallte", læs: „erschallte"! L. 26: „geschiehet", læs: „geschiehet"! og L. 29 (i nogle Aftryk): „werden", læs: „worden"!

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 73. Tirsdagen den 11 September 1832.

Den Lykkelige.

(Efter det Tydske.)

Byg Slotte, kneisende i Luft,
Med stolte Marmorsale!
Jeg aander Sundheds Blomsterdaft
I Fredens blide Dale.

Hyl Dig i Modens Narredragt
I Guld og Silkesmykke!
Jeg ønsker Intet af Din Pragt,
Mig daarer ei Din Lykke.

Kjøbt Titel jo Din stolte Sands
Udvendigt herligt klæder!
Jeg ændser aldrig Daarens Glands,
Ei Verdens laante Hæder.

Spiis dagligt mangen kostbar Ret,
Drik Marascin, Tokaier!
Ved nøisomt Bord jeg vorder mæt;
Jeg ei min Taie veier.

Leeg Du med Elskov Blindebuk,
Løb efter Koner, Piger!
Ved Fromhed er min Hustroe smuk,
Jeg hende aldrig sviger.

Spil og fias bort den skjønne Tid
I gasoplyste Sale!
Jeg lytter fro i Lunden blid
Til Uskylds Børnetale.

Derover lee og driv kun Spot;
Jeg hører alt, Du fniser;
Kald mig, en Særling, en Peer=Tot!
Den Kloge mig dog priser.

Sødt mellem Blomsterne i Mai
Den milde Luftning svæver;
Lig dem, jeg fro paa Glædens Vei
Mit lette Fodtrin hæver.

Jeg, Gud skee Lov! kan sorgløs, fri
See Morgenen fremsmile;
Naar Dagens Arbeid' er forbi,
Om Aft'nen nyde Hvile.

Tilmed har jeg et fyrigt Blod,
Af Fryd mit Hjerte banker,
Og kan med Smiil, med Kraft og Mod
Staae for Justitias Skranker.

En Capital ved Ret og Pligt
Mig Himmelen har givet!
Af Stolthed, Gjærrighed og Gigt
Fik jeg ei Deel i Livet.

God Stilling jeg, som gammel Mand,
Kan have i min Lomme;
Naar jeg ei meer bestille kan,
Vil den til Hjelp mig komme.

J. M. Abildgaard.

De syv Frøkener de Bethencourt.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Paul tog koldt imod Kærtegnene; i det Mindste syntes det mig saa; men Pigen bemærkede det ikke i sin inderlige Glæde, og blev ikke træt af at kysse ham, at trykke ham til sin Barm, og at give ham søde Navne.

„Ach! jeg har liidt meget i disse tre lange Maaneder" sagde hun. — „Naar det blev Aften, og Alle forsamlede sig i det store Skib, deels for at fortælle æventyrlige Historier, deels for at høre paa dem, listede jeg mig bort, og tænkte paa Dig. Jeg mindedes den Nat, da Du, bleg, bedækket med Blod, forfulgt af Englænderne, styrtede Dig i det Fartøi, hvori jeg befandt mig alene; ach! jeg mindes stedse denne skrækkelige, denne — frydefulde Nat."

Pigen blev endnu længe ved at tale saaledes, og fortalte med glad Tilbageerindring alle Omstændighederne ved sin Elskov. For mig havde denne ganske naive Fortælling af en elskende Pige uendeligen megen Ynde.

„Men" — blev hun endeligen ved — „Du er bestandigen stille og stum? Du glæder Dig ikke med mig. Hør, Paul! Du skal snart blive lystig. Nu, Paul! er jeg rig, rig over al Forventning, rig over alle mine Drømme. En gammel Tante er død. Hun havde to Døttre; men disse Døttre ere gangne over i hiin Verden en Maaned før hende. Jeg er nu hendes eneste Arving — hun efterlader 8 Skibe! Veed Du, hvad 8 Skibe ere værd? siig mig det! Du veed det ikke. Nu, saa hør da! de ere 40,000 Francs værd; regn nu dertil mine 2! og saa vil Du indsee, hvor rige vi ere. — Nu kan jeg blive Din Kone; thi vi sælge alt Tøiet. En Officier kan ikke ægte en Skipperpige, det veed jeg ogsaa. Jeg Din Kone! Hvor vil jeg være lykkelig, naar hele Verden maa vide det, naar jeg tør sige det til hele Verden, at jeg elsker Dig, at jeg er Din, og at Du er min! naar jeg hænger ved Din Arm; Vagterne præsentere Geværet for Dig! Paul! min Paul! hvor lykkelig vil jeg da være!"

Han, som leed mere, end et Menneske kan lide, stødte hende med Blidhed fra sig, og sagde —: „Vi maae — skilles ad."

Ved disse iiskolde Ord bævede den stakkels Pige, hendes Kinder bleve blege, og hendes Haand gled ud af den Elskedes Haand. Hun vilde tale, men hun formaaede det ikke.

„Lucie! imorgen ved Dagens Frembrud maae vi afsted. Jeg skal see Dig igjen, men nu maae vi skilles ad."

Hun svarede ikke, men græd biterligen. Derpaa gik hun langsomt tilbage til sit lille Skib, og tog Brettet bort, som havde tjent hende til Bro.

Ubevægelig, som en Drømmende, blev Officieren staaende; efter lang Tid syntes han dog, at have fattet en fortvivlet Beslutning; thi han ilede bort med hurtige Skridt.

Næste Morgen skulde Clara de Bethencourt, hun, som jeg havde elsket saa meget, gives.

Da jeg traadte ind i Kirken, vare allerede Alle tilstede. En utallig Mængde opfyldte Kirkens Skib og Chorene. Uden Frygt for at sees, gik jeg op til Altaret.

Himmel! Claras Brudgom var — Skipperpigens Elsker.

Den Elskværdige, hun, som jeg ofrede Alt, en Bedragers Kone! Jeg havde Grund til at græde af Smerte; men jeg kunde ikke; Fortvivlelse og Raseri holdt mine Taarer tilbage. — Alt, hvad der foregik omkring mig, syntes kun at være en ond Drøm; for mit Øie hang en mørk Taage; min Pande gløde de; en kold Sved bedækkede mine zitrende Lemmer.

Pludseligen flygtede en Pige ind i Kirken; under lydelig Veeklage trængte hun sig gennem den tætte Mængde hen til Brudeparret, og faldt bevistløs ned ved Trinene op til Altaret. Jeg gjenkendte hende — det var den skønne Skipperpige. Brudgommen havde ogsaa gjenkendt hende; thi han stod, som rørt af Tordenen, og Dødens Bleghed bedækkede hans Ansigt.

Høitideligheden blev ikke afbrudt et Øieblik, og, da den var tilende, tog Paul sin unge Kone ved Haanden, og førte hende gennem Kirken, men kastede ved hvert Skridt ængstelige Blik omkring sig. En ung Mand traadte derpaa hen til ham, og hviskede ham i Øret: „Siig ikke Noget til

Din Kone! det kunde angribe hende. Den naragtige Tos er død!"

En Krampetrækning rystede den Troløses Lemmer, og han faldt bevistløs ned.

Claras Øine fyldtes med Taarer, og hun maatte støtte sig paa sin Moder. „Berolige Dig!" — sagde denne til sin Datter, medens Clara knælede, for at holde sin Mand oplivende Salt under Næsen. Han stod ogsaa snart op, og sagde: „Plads, mine Herrer! lidt ud i den frie Luft; saa er Alt igjen godt. De Rystelser, som Glæden foraarsager, ere ikke farlige."

VII. Enken.

Novelle (1829).

Hvilken Yngling har ikke i et uafhængigt Livs glade Sorgløshed, i de Fornøielser, som det tilbyder, og i dets mangehaande Tilfælde, følt Trangen til en stille og blid Lykke? Hvilken Yngling har ikke drømt om en skjøn og øm Kone, om et Barns Kærtegn?

Lykkelige Ernst! snart vil Du nyde denne Lykke. Endnu nogle Dage, og Caroline er Din Kone.

Mange Gange havde han troet at elske, men aldrig havde han elsket saaledes. Nu først vidste han, hvilken alvorlig og høist vigtig Sag Elskov er. Derfor tilintetgjorde han ogsaa Alt, hvad der mindede ham om hans tidligere Forbindelser og Fornøielser. Haarlokker, Ringe, Breve, Alt maatte i Ilden. Allerede havde Luen fortæret Alt; kun Marie de Bethencourts, hans første Elskedes, Breve vare endnu tilovers. Han havde virkeligen elsket hende, maaskee saaledes, som han nu elsker Caroline; thi ogsaa hun skulde blive hans Kone, og virkeliggjøre de Drømme om Lykke, som hans digterske Phantasi skabte sig. Begges Forældre saae dem gerne vandre omkring med hinanden, og bestemte allerede i Tankerne Bryllupsdagen. Da viste sig engang en ung og glimrende Officier af gammel Adel, og Ernstes Lykke var forsvunden; thi den unge Pige var bestandigen i Tanker, naar han talte til hende om sin Elskov,

og syntes altid at lytte efter en Hestes Hovslag. Hun foretrak Lyden af krigerske Fanfarer, og Rytterregimenternes raslende Larm for den behageligste Spadseretour. Intet behagede hende mere, end Colonner, som udvide og sammentrække sig efter Befalingsmandens Udraab, Heste, som trampe paa Brostenene, og Sværd, som klirre mod hinanden. Da funklede hendes Øine, og glødende Rødme bedækkede hendes Kinder.

Marie de Bethencourt giftede sig med Officieren.

Ernst kunde ikke trøste sig; han troede ikke mere paa Kærlighed; men endeligen saae han Caroline, blev elsket af hende, og igjen lykkelig, som fordum. Endnu en Dag, og han er Carolines lykkelige Mand.

Han læste endnu engang Marie de Bethencourts Breve, og kunde ikke beslutte sig til at ofre ogsaa dem til Luerne. Medens han endnu vuggede sig i de Drømme, som de gave Anledning til, blev der overleveret ham et lille Brev. Hendes Haand? Ja virkeligen, det lille Brev var fra Marie de Bethencourt. Hun skrev: „Hvis De vil gjensee en Ungdomsveninde, en, fra Dem i 5 Aar bortfjernet, Veninde, saa kan De finde hende hos Fru' de St. Yves. Marie."

Han begav sig strax derhen; Marie var alene; hun gik sortklædt. I Begyndelsen kunde de ikke igjen finde den tidligere, fortrolige Tone; efter nogle kolde Spørgsmaal og Svar nærmede de sig dog hinanden igjen mere. Marie havde været Enke i 8 Maaneder. Hendes Mand havde efterladt hende en betydelig Formue. Hun havde ingen Børn.

„De har altsaa været lykkelig i 5 Aar?" — spurgte Ernst. „Ja, lykkelig!" — bekræftede den unge Enke i en bedrøvet Tone — „og De, Ernst?"

Han zittrede, thi hun havde været ham, ligesom i deres Elskovs Tid.

Han talte om Caroline, om hvor blid, hvor øm, hvor uskyldig hun var, og derpaa skildrede han det rolige, stille Liv, som ventede ham med hans Elskede.

Taareperler trillede ned ad Maries Kinder. Ogsaa hun talte om en Lykke, men om en

Lykke, som hun aldrig havde nydt, og som kun to Væsener, der forstaae hinanden, kunne nyde.

„I det Mindste" — vedblev hun, dybt bevæget — „vil De altid blive min Ven; ikke sandt, Ernst? i enhver Stilling, i enhver Bortfjernelse, til enhver Tid, altid tænke paa Marie?"

Ernst kunde ikke svare. Han rakte Marie Haanden, og da saae Enken en Ring, som Ernst bar paa Fingeren. Den var fra hende; hun havde selv givet ham den for 5 Aar. Hun maatte staae op, og gaae nogle Minuter omkring, for at samle sine Tanker. Derpaa satte hun sig igjen ned ved Siden af Ernst, og hensank i søde og bitre Drømme. Endeligen stod hun hurtigen op, ringede paa sine Tjenere, gav Befalinger, og sagde med et veemodigt Smiil: „Lev vel, Ernst! lev evigt vel!" — og kun med Møie kunde hun undertrykke sine Taarer og sin Hulken.

Hun var allerede for længe siden forsvunden, og Ernst stod endnu stedse ubevægelig der. Bedrøvet og nedslagen gik han nu hen til Caroline. Hun ansaae ham for syg. Meer, end een Gang, hviskede han: „Marie, Marie!"

Endeligen samlede han med Magt sin hele Aandskraft, slyngede sine Arme om Caroline, og raabte: „Din! Din alene, evigt Din!"

H. C. W.

Statscontrasterne.

(Sluttet, see forr. Nr.)

Saadan var Hertug N. At han havde erholdt stor Ros, eller et smigrende Rygte, kunde man slet ikke sige. Nysgærrige Reisende kom sjeldent i hans Land, fordi der var saa lidt at see der, og, skete det engang, bleve endog Fyrsten og hans Land omtalte i en Reisebeskrivelse, affærdigede man det dog i Korthed, og maaskee med en dristig Lovtale; thi en Forfatterspeculation kunde man ikke gjøre her med Basunen; N. belønnede intet Smigreri, og modtog ingen Tilegnelse af Bøger. Derfor skrev endog nogle

Videnskabsmænd, for hvem Beregningen paa en Gulddaase eller en Diamantring hos ham slog feil, ufordeelagtigen om Kerngau, og skildrede Opholdet der, som glædesløst, Indvaanerne, som gammeldags, uden Cultur, og langt tilbage for deres Tid, og Fyrsten, som barsk og ikke frisindet. Reisende, Spillere og Lykkeriddere spottede ham slemt, fordi der var Intet at fortjene for dem i Kerngau. Virtuoser, Skuespillere og Digtere dadlede heftigen, at han ikke opmuntrede Kunster og Videnskaber, var uden al Smag o. s. v.; men ogsaa blandt Landets Indvaanere hævede sig misbilligende Stemmer imod ham, og det ikke i ringe Tal. Der gaves Fabricanter, som havde ansøgt ham om Forskud og andre Begunstigelser, og som han kun havde raadt til flittig Drivtighed, og disse klagede meget. Dette skete ogsaa for det Meste af hele Købmandsstanden, og stedse hørte man det gjentages, at det manglede der paa Handel og raskt Pengeomløb. Der gaves ogsaa Haandverkere i Hovedstaden, som pleiede at sige, at Fyrsten vel tog svære Afgivter af Undersaatterne, men lod dem ikke fortjene Noget. Paa Landet gik det ikke bedre. Nogle Adelige, eller større Godseiere, meente, at det var dog for øde og kedsommeligt i Landet, ikke engang et Vintercarneval i Residentsen; Andre lode Hertugen i denne og hiin Henseende vederfares Ret, men holdt alligevel for, at han ikke traf Foranstaltninger nok, for at bringe Markens Frembringelser i højere Priis. Den sidste Mening havde ogsaa de ærlige Bønder, som stedse syntes, at Kornet gjaldt for lidt.

Man seer heraf, hvor vanskeligt det er for en Fyrste, at gjøre Alle tilpas. Dog kunne vi ikke undres derover, da det ikke gaaer vor Herre bedre. Sædvanligen bestormes han med Bønner om frugtbart Veir; men, forseer han sig lidt heri, er man heller ikke tilfreds, og i Aaret 1821 skulle Landmændene i Baiern have anstillet Processioner, og anraabt Himmelen om, at den ikke denne Gang vilde give saa megen Velsignelse.

Dog skulde man have formodet, at Kerngau havde i sit Skød fornuftige Mænd, som erkendte Fyrstens Værd. Men af dem gaves der virkeligen ikke Mange; thi det Gode, Mennesket besidder, vænner han sig til, det er ikke mere paafaldende, og, „det lønner ikke mere Umagen," mener han „at

tale derom." Mange Fornuftige meente ogsaa, at de havde ladet deres Viisdomslys alt for lidt skinne, naar de ikke havde fundet Et og Andet at ønske hos Landsfaderen. Hertil kom, at det her slet ikke kunde blive Tone, at rose Hertugen meget. Digtere og Journalister gave sig ikke af dermed; thi hvad Nytte havde de deraf! Illuminationer paa sin Fødselsdag, tillod N. ikke, ja! modtog ikke engang Lykønskninger til den; hvad kunde altsaa erindre Statsborgerne om at rose ham?

Til Kerngau grænsede Landet Schönweil, omtrent af samme Omfang, skøndt Fyrsten ikke havde Titel af Hertug, men alt længe havde bestræbt sig for at erholde den.

Han hed Wolfgang, og var en skærende Modsætning mod Hertug N. Han meente, at Glans passede sig for en Fyrste; thi hvorfor var han ellers Fyrste? Alt for stor Simpelhed formindskede hans Anseelse; Undersaatternes Ærefrygt blev da ikke næret, ja! blev maaskee endog afløst af et revolutionairt Sind. En Fyrste maa ogsaa frisindigen opmuntre Videnskaber og Kunster, bære Omsorg for Dannelsens Fremskridt i sit Land, oplive Handel og Manufacturer, sætte Penge i Omløb, og saaledes befordre den almene Velstand, — alt dette maa dog forbindes med en viis Statsoekonomi, saa at han med Lidet opnaaer Meget; en klog, vidt forudseende Statskunst maa gjøre det Øvrige.

Efter disse Grundsætninger, havde han ladet en italiænsk Bygmester bygge sig et herligt Palads, ladet det udsmykkes med Huusgeraad fra Paris, og af en engelsk Kunstgartner anlægges en stor Dyrehauge bag ved den. At han nu derved undværede et eget fyrsteligt Landsted, regnede han for en Sparsommelighed; rigtigt nok havde han maattet købe og lade et Par Gader opbrydes. Paa Hofmareschal, Overjægermestere, Overmundskænke, Kammerherrer, Kammerjunkere, Hofjunkere, Ridejunkere, Forstjunkere o. s. v. o. s. v. o. s. v. var der ingen Mangel; dog var det af viis Sparsommelighed, for det Meste Adelsmænd fra Landet, som tjente for Ærens Skyld, og tildeels kun lod sig sees ved høie Fester. Undtagelser derfra vare et Par Kammerjunkere, en gammel Hofdame hos Fyrstinden, og en ung hos Princesse Clara. Det gode Tafel virkede, i øvrigt, saa godt paa Hans Durchlauchtighed, at han saae overmaade kodrig og rund ud.

Han havde ogsaa et temmeligt godt Orchester og et eget Hoftheater. Begge kostede uhyre meget, i Forhold til Finantsernes Tilstand; dog trak de — en, i statistisk Henseende, fordeelagtig Ting — ogsaa mange Fremmede til Landet, som fortærede deres Penge der.

Det Samme gjaldt om den talrige, pyntelige og glimrende Livvagt; thi hvor der er Noget at see, der komme ogsaa Nysgærrige, og Pengene for deres Udrustning, ligesom for Hoftjenernes pragtfulde Liberier, kom dog i Omløb i Landet, og oplivede Handel og Haandteringer.

Men betydelige Udgivter havde Politiken forvoldt Fyrsten, og det gik saaledes til. Han holdt sig for en Mæster i Statskunsten, og udkastede stedse Planer til sine Landes Forøgelse. Til den Ende havde han underholdt Gesandtskaber og hemmelige Agenter, snart ved dette, snart ved hiint mægtige Hof, og ofte gjort Personer af Indflydelse der betydelige Foræringer. Det er sandt, han havde hidindtil ikke naaet sine Hensigter, men meget mere hjulpet Lykkeriddere og Bedragere til at opnaae deres; imidlertid forsikrede han Ministrene og Stænderne, naar han, hvilket skete hyppigen, forlangte Penge, at han nu var nærved en stor Gevinst.

Iøvrigt, tænkte han ophøiet i Statskunsten, d. e., han satte sig ud over Fordomme, Sindsbevægelser og deslige. De gamle Sætninger: „Hensigten adler Midlerne"; „Mennesker ere kun Tal for Fyrsten"; „Alt er Politiken tilladt", havde han kunnet udviklet ligesaa godt, som en Machiavelli, og ligesaa skarpsindigen, som denne Florentiner, holdt en Lovtale over List og Magt. Man maatte overhovedet tilstaae, at, dersom han til sine Tider var mild og rundhaandet, kunde han derimod dog igjen til andre Tider igjen lægge et meget snævert Hjerte og et temmeligt stort Forraad af Haardhed for Dagen. Omstændighederne ledede ham da.

Det er sandt, Erhvervelsen af en god Tilvæxt af Land kunde have været overmaade gavnlig for

ham, naar det nye Land var uforgældet, og han altsaa lettere kunde bebyrde det med Gæld; thi, skiøndt Schønweilerne maatte betale doppelt saa mange Afgivter, som man indkrævede i Kerngau, saae man der dog næsten kun Papiirspenge, som bestandigen tabte deres Værdi. Fyrst Wolfgang maatte forrente store Laan, og overhovedet betale større Statsgæld, end hele Landets Værdi. Han skiød alligevel Skylden paa de uundgaaelige Krigsulykker.

Saae man end i hans Residents og paa Landet mange Tegn paa Velstand, saasom: zirligen byggede Huse, nette Kareter og Heste, nydelige, adelige, smaae Slotte, Hauger og Vildbaner, var det dog mere Skin, end Virkelighed, og alt det befordrede, raske Pengeomløb, al Lokken ad rige Fremmede, al Oplivelse af Kunst og Haandtering uagtet, blev Schønweilernes Lykke dog kun tynd. Godseiere og Embedsmænd ødelagde sig ved Glimresyge, for at efterligne Landsfaderen, eller paa den Maade behage ham; den høiere Borgerstand vilde heller ikke staae tilbage deri, men troede allerede, at det ikke kunde være anderledes. Købmændene og Fabricanterne havde store Fordringer til Hoffet og de Fornemme; men, fordi de indbetalte saa sparsomt, vare Falliter heller ikke sjeldne. Af forarmede Borgere gaves der en Mængde; Tiggeriet i hele Landet kunde man ikke standse; Veiene hørte ikke til de sikreste; Politiet og Criminaljustitien havde meget Arbeid. Nogle Undtagelser gjorde et Par Pengeagenter, som havde beriget sig paa Hoffets og Statens Bekostning, og nogle Forpagtere af fyrstelige Domainer. Naar disse gave deres Samtykke til Forpagtningsforskud, saae man ogsaa igennem Fingre med dem; det gjaldt ogsaa i Henseende til Adelen paa Landet, i Henseende til at godtgjøre dem deres Ærestjeneste, eller hjælpe dem ud af Forlegenhed. Derfor gik det de stakkels Bønder slemt, skiøndt der blev talt og skrevet Meget om deres Tilstands Forbedring. Hoveriet hindrede dem i at dyrke deres egen Mark, og, fordi de opfyldte hiint ugerne, toge de sig heller ikke synderligen deraf, og Skovene fik hist og her overordenligen meget Løs.

Fyrsten havde ikke Mangel paa de meest smigrende og overdrevne Lovtalere; thi, da han hyppigen lod Fremmede tilsiges til sit Tafel, ikke, saa at sige, lod sig lumpe, naar fremmede Virtuoser spillede i hans Hofconcerter, og tidt modtog og betalte Tilegnelser og poetisk Virak, for hvilken, som for alskiøns Røgelse, han havde megen Modtagelighed, kunde han ikke gaae glip af dem, ja! der udkom i Residentsen et eget Ugeblad, som næsten ingen anden Bestemmelse havde, end at opregne Fyrstens ædle Egenskaber for Verden, og Verden — det vil sige, Verden i Schønweil — thi, uden for dens Grænser kom Bladet ikke — troede det efter Skik og Brug. Den lærte ogsaa at efterplapre, gjentage og, ved Leilighed, ogsaa forstørre Rosen. Dertil kan man allevegne godt afrette en Læseverden, naar man kun ikke taber Taalmodigheden, og af Læseverdenen hører den øvrige Verden det. Saaledes gaaer det ogsaa med Forfattere. Een behager maaskee ikke ret Læseverdenen; men, skal og maa han alligevel roses, saa roser den underdanigst. En Anden stemmer maaskee ganske overeens med dens Følelse; men skal og maa han udskældes, da udskælder den ogsaa. Nu skulde man have seet Illuminationen paa Wolfgangs Fødselsfest i Schønweiler, ved hvilken Mange, som havde Grund til at sukke over Fyrsten, prydede Vinduerne med smigrende Indskrivter, ja! en Digterling gik, siger man, frugtsommelig med, at forfatte en Wolfgangiade, som Sidestykke til Iliaden.

Proteus.

Die Unsterblichkeit der Götter.

Nachdem die Götter Tausende von Jahren hindurch das Weltall beherrscht hatten, und ihrer Unsterblichkeit gewiß, täglich sich aus dem Becher der Freude berauscht, so trat plötzlich ein Umstand ein, der sie wie ein Blitzschlag mitten im Taumel des Genusses traf, und ihnen den Olymp in eine fürchterliche Todtenhalle verwandelte. Um Jupiter her hatte sich der ganze Chor der Götter versammelt. Ihr ängstlich wilder Blick verkündigte dem Beherrscher schon im Voraus, welche Gefühle ihre

Seele durchbebten. Eine bedeutende Scene stand bevor. Stille herrschte im ganzen Kreise, und Jupiter harrte schweigend auf seinem Throne, welcher Mund zuerst den furchtbaren Zweifel, der ihn drückte, auszusprechen wagte. Plötzlich erschollen von verschiedenen Seiten her mehrere Stimmen, und donnerten Jupiter den Ausruf entgegen: „Sohn des Saturnus! schwöre uns bei dem Fatum, das über den Häuptern der Götter schwebt; schwöre uns bei'm Stix, der seine schwartze Welle an den Ufern des Tartarus bricht, und schwöre uns bei Allem Dem, was den Schwur der Götter zu binden vermag — schwöre uns den Zweifel zu lösen, der die Schaar deiner Götter entmannt, und sie tief unter die Söhne des Staubes versetzt." — „Redet", sprach Jupiter, „was auch euer Mund mir verkündigen mag, so schwör' ich es bei der ewigen Materie, aus der die Götter ihr Dasein empfingen; ich schwöre es bei Allem, was nur den Göttern zu schwören heilig ist, euch die Wahrheit zu enthüllen, so wie sie im reinsten Lichte der ätherischen Urquelle ungetrübt von Ewigkeit her den Glanz der Alles erleuchtenden Sonne überstrahlt." — „Nun, so sage uns denn," erhuben jetzt die Götter ihre Stimmen, „sage uns, ob die Unsterblichkeit ein Eigenthum der Götter sei? ob wir, die wir den Olymp bewohnen, diese unsterblichen Götter sind, oder ob Wesen höherer Art, die in einem reineren Aether leben, dieser Name gehöre?" Eine Todtenstille nahm jetzt den Platz der stürmenden Rede ein. Der Athem hielt sich in der Brust zurück, und, als wäre das Leben im ganzen Kreise erloschen, hing jedes Ohr lauschend am Munde des mächtigen Donnergottes. Entlich trat ein neuer Pulsschlag in die Natur. Jupiter öffnete den Mund, und begann also:

Was aus der Welle des Lebens, tief einst im Chaos verborgen,
Sich mit dem Lichte verband, gab Göttern unsterbliches Sein.
Ewig enteilet die Zeit, schafft neue Gestalten, und fordert
Sie zu dem Stoffe zurück, aus dem sich ihr Dasein entwand;
Doch, da das Chaos sich schied, da trennte vom Tod sich das Leben,
Edlere Masse verband sich dem lebendigen Geist.
Nicht in der Tiefe des Meers, nicht bei den Söhnen des Staubes,

Nicht in Planeten gedieh dieser ätherische Leib.
Wo auf Olympiens Höh'n Nektar dem Felsen entquillet,
Wo uns Ambrosia reife, wohnt die unsterbliche Kraft.

Ein neuerer Muth schien nach diesem Ausspruche die ganze Götterschaar zu beleben; doch konnte das eigene Gefühl, das offenbar dem Ausspruche Jupiters zu widersprechen schien, nicht bei Allen die furchtbaren Zweifel zerstreuen. „Jupiter," begannen daher Einige, du hast unserem ersten Verlangen Genüge gethan, du hast uns die Wahrheit verkündigt und dadurch neues Leben in unsere Seele gegossen; doch soll die Wahrheit erkannt werden, so ist es nicht genug, wenn sie in ihrer ungetrübter Reinheit sich zeigt, sondern es muß auch das Dunkel verschwinden, das sich vor unseren Blicken webt, damit wir im Stande sind, das Licht von der Finsterniß unterscheiden zu können. Sage uns daher, woher es kommt, daß nicht mehr jene Kraft, jene Frische der Jugend, die uns seit Jahrtausenden die Freuden des Olymps empfinden ließ, in dem Grade bei uns geblieben ist, wie es die Unsterblichkeit der Götter, die nur der Velvollkommnung, nie aber der Abnahme unterworfen sein können, erheischen muß. Sage uns, woher es kommt, daß oftmals unser Dasein jetzt sich in Schatten auflös't, und wir körperlos, gleichsam wie die Geister der Unterwelt mitten in den Gefilden des Olymps umherschweben? Erkläre uns die Ursache dieser Erscheinung, und Du wirst den Frieden in unsere Brust zurücksenden, der sonst auf immer daraus entwichen ist.

(Der Beschluß folgt.)

Blandinger.

— Grevinde Rossi (forhenværende Demoiselle Sonntag) agter, ifølge Cabinet de Lecture, igjen at fremtræde paa Scenen.

— Kongen af Spanien har forbudet alle Ikke-Militaire at bære Knebelsbarter, under 6 Maaneders Fæstningsstraf og 200 Dukaters Mulct, hvis Overtræderen er Adelsmand, og 6 Maaneders Galeistraf, hvis han er en Borgerlig.

— I Frankrig føre nu nogle Blade Ordet for Censurens Gjenindførelse, og skildre, hvorledes Agerdyrkning og Handel derved vilde vinde nyt Liv!

— Det stokholmske Theater aabnede d. 24de f. M. sine Forestillinger for i Vinter med Scribes „Fornuftgivtermaal"; Søndagen efter skulde et nyt Stykke opføres: „Yelva", og i den følgende Uge et andet: Grillparzers „Sappho". De egentlige Opera-Forestillinger ere bestemte at aabnes med Spohrs „Faust". Parterret i Operahuset er nu forandret fra staaende til siddende, eller et Slags Parquet, med numererede Pladser, hvilke ogsaa ere indrettede for de høiere Logerækker, med Difference i Prisen imellem Pladserne paa den forreste Bænk, hvor man seer, og den bagerste hvor man blot hører, eller ialtfald kun staaende kan see Noget.

— I Anledning af de offentlige Blades Bemærkning, at Hertugen af Reichstadt er død, uden nogen „sidste Villie", siger „der Eremit", da han aldrig havde havt nogen „første", kan Talen heller ikke være om hans „sidste". (Kp.)

— Operaen Arethusa med Ballet fandt kun lidet Bifald i Paris. Saavel Digteren, som Componisten gjorde sig al optænkelig Umag, for at holde dette Stykke paa Skuepladsen. „Jeg veed kun eet Middel," sagde M....: „at forlænge Dansene, og derimod at forkorte Scenerne og Danserindernes Skørter."

(K. M.)

— I et Selskab fortalte En ganske utrolige Ting, som han havde oplevet ved en Stads Plyndring. „Det er jo ingen Ting," tog en Anden tilorde: „jeg var i .., da den blev plyndret. De kan intet Begreb gjøre Dem om, hvorledes det gik til der. Soldaterne vare saa rasende, at de reve hinanden Husene ud af Hænderne." (K. M.)

— „Jagten er ret en fyrstelig Fornøielse," sagde En; „thi det er et Billed paa Krigen." — „De har megen Ret," vedblev Chamfort: „Bønderne, hvis Agre ødelægges derved, føle denne Lighed meget levende." (K. M.)

— En engelsk Banquier ved Navn Stair, blev anklaget for en Sammensværgelse imod Kongen af England, Georg den IIIdie, som han havde villet føre bort, og skaffe til Philadelphia. Da man bragte ham for Retten, forkastede han denne Anklage, som meningsløs, og tilføiede: „Jeg veed nok, hvad en Konge kan gjøre af en Banquier, men ikke, hvad en Banquier kan gjøre af en Konge." (K. M.)

— En smuk Borgerpige var bleven forført af en rig Mand af Stand under Ægteskabsløfte. Han brød sit Ord, forlod hende og giftede sig med en riig Arving af en anseet Familie. Den Forførte hørte nogen Tid derefter en Præst holde en Straffeprædiken imod Forførerne. Han skildrede i den med meget levende Farver en Mands Synd, som berøvede en uerfaren Pige hendes Uskyld, under det Paaskud at ægte hende, og endte med de Ord: „Derfor Vee Eder, I Mænd, som søge en Roes i at berøve den mistænksomme Uskyld dens største Klenodie. I skulle een Gang bøde, ikke alene for denne Forbrydelse, men ogsaa for alle deres fremtidige Udsvævelser, som I have forført; thi I ere den første Aarsag til dem, fordi I have bortlokket dem fra Dydens og Kyskhedens Vei." Den unge Pige forlod glad Kirken, ilede til en af sine Veninder, og fortalte hende Indeholdet af denne Prædiken. „Hvor jeg er glad", tilføiede hun, „at jeg har hørt denne Prædiken! — Nu skal jeg vistnok hævne mig saaledes paa min troløse Forfører, at han for evigt skal komme i Helvede." (K. M.)

Auflösung des Räthsels und Logogryphs: Kammrad, Kamerad, Kammerrath.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugentligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Mosemose.

№ 74. Fredagen den 14 September 1832.

Naturens Tilbedelse

(Efter Robert Montgomery.)

Den Magt tilbeder jeg, som stemmer Hjertet
Til Tidens Aand! Ei al min Ungdoms-Ild
Og Phantasi har jeg forglemt: min Gang
Igjennem Skov og Eng, den Flod, som dyssed
Mig ved sin Rislen tidt i Søvn, og Sproget,
Som Him'lens Stjerner talte ene til
Mit Hjerte — Livet i min Ungdomsbarm,
Alt det, jeg end kan nyde og forædle
Ved Følelsernes rige Kildevæld,
Det strømmer til mig fra en bedre Verden.

Om Døden synger jeg; dog snart maaskee
Jeg flytter ind i Gravens lille Kammer;
Men mangen Vinters Snee bedækket har
Mit Livstræ, siden jeg min Pilgrimsvandring
Begyndte her paa Jorden, og et Blik,
Fuldt af veemodig Glæde, kaster jeg
Paa mine Drengeaar tilbage, som
Den tankefulde Vandrer, naar hun Blikket
Fra høie Bakke vender mod den lyse
Og fredelige Dal. — O, lad mig leve,
Til Ilden, som opflammer nu min Sjæl,
Sig selv fortæret har, og da, Alfader,
Du Evighedens store Aand, tag mig
Op til Dit Hjem! Som Barn, jeg havde Drømme,
Der gudbesjælte mig, og næred' Attraa,
Som vakte skønne Følelser, der strømmed'
Fra Alnaturens Aasyn, og, som Barn,
Jeg lærte alt at høste ind en Sæd
Af skønne Tanker for min Fremtids Aar.
Hvor ofte — Vidne være Du, vort Livs
Beskytter! — i min Glædes Middagsstund,
Naar mine lykkelige Legebrødre,
Som Bier, surrende løb over Engen,
Hvor tidt sad da jeg tankefuld paa høie
Og sneebedækte Klippetop, og saae
Paa Egnen trindt omkring med livsfuldt Øie:
Paa Luften, tyndt beklædt med Regnbu'farver,
Som havde Englevinger fiint berørt den:
Den fjerne By med taag'indhyl'de Taarne,
Og Flodens Vover, sagte spillende
Ved egen, grønne Bred, som Vandreren
Indbyder venligt til at hvile sig,
Og let beving'de Alfers Tonespil
Og Tryllesang paa Luftens friske Hav —
Hvor ofte har alt dette henrykt mig!
Hvor ofte glødede' jeg, me'ns Tankestrømme
Sig trængte mægtigt sammen paa min Læbe,
Og vilde tolke Sjælens høie Fryd,
Og Suadas Ord blev' til — en Taarestrøm!

Og nu —
Skøndt modnet lykkeligt i Tidens Schole,
Jeg takker Dig, o Him'lens Herre! at

Rovgærrig Verden ei formindsket har
Mit stolte Ungdoms-Haab ved Manddoms-Sorger.
Mit Hjerte savner ingen Titelpragt,
Ei nogen Fyrstevaaning; Avinds Sky
Formørker ei mit Hjertes lysblaa Himmel;
Thi hine Herligheder blænde kun,
Skjøndt Mange dyrke dem med ydmygt Knæfald;
Nei, kun, naar Verdensaanden mægtigt taler,
Naar Him'lens Skjønhed gjør mig sjæleglad;
Naar Havet stemmer i sin Uveirshymne,
Og Tord'nen, Stormens Stridsmand, ruller frem! —
Da føler jeg i Barmen mægtig Længsel —
En Længsel efter Evighedens Ord;
En Tankestrøm igennem Hjernen farer;
Da længes jeg, at ytre, hvad jeg føler,
I uforgængelige Kvad, som kunne
Ufødte Tiders høie Sjæle tolke:
„Hans hele Liv var helliget Naturens
„Og den Almægtiges Tilbedelse."

H. C. W.

Om urolige Hoveder.

(Efter Dr. Dampe.)

„Det er et uroligt Hoved!" er et Udtryk, hvorved, naar det bruges om en Person, dennes Fordømmelsesdom er afgjort hos en vis Classe af Mennesker. De see efter ham formedelst den sære Bevægelighed ved hans Hoved, som altid maa betegnes ved hint Udtryk, og de ubevægelige Hoveder gaae af Veien for saadan En, om hvis Hoved de antage, at det ikke har den nødvendige Stadighed eller Stillestaaen. Naar et uroligt Hoved kommer ind i et Forgemak, seer Tjeneren suurt til ham. Kommer han i Selskab med Stormanden, faaer gerne dennes Ansigt Krampetrækninger, naar han kommer ham nær, og han vender gerne, saa meget, han kan, sit Hoved bort fra ham; derimod tiltrækkes Stormandens Hoved af de andre rolige Hoveder, hvilket er ligt Tiltrækningen af to Magneters venskabelige Poler, da derimod det urolige Hoved er, som en fjendlig Magnet, der bestandigen, i Forhold til, som den nærmer sig, har en bortstødende Virkning paa Stormandens Ansigt. Et roligt Hoveds vigtigste Egenskab er, at være som et Skabilkenhoved, hvilket man kan give saa mange Ørefigener, som man vil, uden at det bevæger sig. Deraf kommer den høitidelige, gravitætiske Mine hos de fornemme, rolige Hoveder; thi dette er en Art af stoisk Apathi, eller Følesløshed. Et roligt Hoved er et Hoved, som kan taale Alting, undtagen Ideer; thi ved Ideer kommer det, ligesom et Hundehoved ved Snuus, til at nyse. Derfor er der en bestandig Strid mellem de urolige og de rolige Hoveder; thi de urolige Hoveder ville bestandigen give de Rolige af deres Snuus, hvorved disse komme i en stærk, unaturlig Bevægelse og Omspringen, ligesom ved den spanske Tobak, der bliver strøet ud i Holger Danske. En Samling af rolige Hoveder seer ned paa et Uroligt, ligesom en Samling af Køer paa en Vindspiller. De have paa Grund af deres Langsomhed et naturligt Fjendskab til den, bevæge sig mistænksomt, og brøle, naar de see den i Nærheden. I Kareter køre gerne kun rolige Hoveder. De Urolige gaae ved Siden; thi man fordrer af dem, paa Grund af deres egen Bevægelighed, tillige en større Bevægelighed, i Benene, med hvilke de maae behjælpe sig. De rolige Hoveder hylde unægteligen en Ubevægeligheds- og Stilheds-Theori, og deres Formaning er den Samme, som Scholemæsterens i en Schole, nemligen: „Vær stille!" Det er omtrent, som, naar et Barn siger: „Vær stille, at mit Kaarthuus ikke falder om!" Da et uroligt Hoved kommer af Ideerne, som bringe Hovedet i Bevægelse, saa er Intet mere magtpaaliggende, end at sætte en Dæmning mod Ideernes Strøm, der bruser frem, som en Vind, der bringer alle Hovederne til at rulle, ligesom Bølger. Derom bruger man da det Udtryk, at det bliver indblæst. De rolige Hoveder, der have paataget sig noget Slags Tilsyn, forstyrres derved i deres Fordøielse, og skælde heftigen over saadan en Vind, der bringer deres Gebeet i Uorden; thi de rolige Hoveder have visse Forrettigheder, som ikke maa betages dem, hvortil hører god

Føde og Middagssøvn, de urolige Hoveder derimod sulte ikke sjeldent, og det er ved den megen Fasten, at deres Ideer blive klarere og bevægeligere. De rolige Hoveders Form er gerne firkantet, ligesom en Obelisk; derfor siger man ogsaa: et firkantet Hoved. Denne deres kantede og statueagtige Beskaffenhed gjør, at de kunne godt tjene til Prydelser udenfor Paladserne; men, da de ere firkantede, saa er Hjernen hos dem flad og indtrykt, hvorfor de ikke kunne begribe meget, og gerne studse ved Alt, hvad de urolige Hoveder sige til dem; med denne Langsomhed følger imidlertid en Art af Grundighed, hvilket man, om man vil, gerne kan kalde beundringsværdig; thi de have fundet, hvad Philosohperne endnu ikke ere enige om, den eneste tilstrækkelige Grund til at udlede Alt af, som alene indbefattes i de Ord: „Han selv har sagt det." De paatage sig derved en betydende Mine, og den, som faaer denne Grund at høre, behøver ikke Flere. En Anden har allerede anmærket, at de urolige Hoveder have først indført den Mode, at skære Haaret af, en Mode, som aldeles ikke klæder et roligt Hoved; thi det seer derved ud, som et nys tækklippet Faar. Denne Mode viser tydeligen, hvad Overhaand de urolige Hoveder have taget i de nyere Tider, siden de have faaet Magt med alle de Rolige, og faaet Haaret klippet af dem. Det er en Ynk, at see de rolige Hoveder gaae saaledes mishandlede, efterat de have ofret deres skjønne, ærværdige Prydelse til Tidens Strøm. De see ganske beklageligen nyslikkede ud, og man kan see, hvorledes de have været i Tvætten under Tidsalderens Haand. Desuden plages de af de mange Bekymringer, som det firkantede Hoved med Møie kan rumme; thi de urolige Hoveder ere i bestandig Bevægelse rundt om dem, og just, fordi de selv ere saa lidt bevægelige og saa langsomme, faae de hvert Øieblik et Stød af dem. Ved en Forelæsning eller Tale kan man mageligen kende de roligere Hoveder fra de Uroligere; thi de Første forholde sig ganske stille, hvorimod de Sidste, naar der siges noget Slet, bestandigen ryste, og sige ved dette Minespil: „Jeg benegter." Dersom Taleren lægger Mærke til dette, da kommer han ved disse mange synlige Benegtelser i Forvirring, og deraf komme saadanne Vendinger hos ham, hvortil man ellers ikke altid begriber Aarsagen, f. Ex.: „Lad En eller Anden indvende!" „Der er Nogle, som mene anderledes." „Jeg veed vel, der er de, der ere af modsat Mening" o. s. v.; han snakker da ofte kun til urolige Hoveder, som han har for Øie, og som Ingen seer saaledes, som han. Er det derimod et uroligt Hoved, som taler, da gjør det en voldsom Virkning paa alle de Rolige; thi, da de maae være stille, og med Magt modtage alle de Ideer, han lader strømme ud til dem, hvilke de ikke kunne fordøie, saa komme de derved i en heftig Forstyrrelse, og i saa megen Bevægelse, at man skulde troe, de hørte til de Urolige. Naar de nu have maattet holde en saadan Tour ud, saa qvække de, som en Flok Gæs i stærk Bevægelse, naar de komme ud, og løbe, som en saadan Flok Gæs pleier, med megen Skælden og Spectacle derfra.

Sokrates, Luther, Rousseau, Voltaire, Kant vare Alle urolige Hoveder. De Rolige maae sættes i Bevægelse af saadanne urolige Hoveder; ellers gik der Forraadnelse i det Hele, som i stillestaaende Vand. Men de ere ligesom en Steen, der ikke vil afsted uden Stød, eller et Dovendyr, der ikke engang vil afsted ved Prygl, naar det ikke slæbes frem. Uden urolige Hoveder vilde Menneskeslægten faae Skørbug og Podagra af Stillesidden; de urolige Hoveder ere dens Læger, der faae den til engang imellem at tage sig en Motion. Naar nu de rolige Hoveder først ere blevne satte i Bevægelse, saa takke de ofte dem, der ere Skyld deri, eftersom de føle, at de befinde sig vel efter saadan en Tour; men, — hvad skeer? snart kommer et nyt uroligt Hoved, som bringer dem atter til at danse, i det de med det Samme skælde ham dygtigt ud; kort sagt, Massen, der bestaaer af rolige Hoveder, drives, som i een Sved og Pusten omkring af disse urolige Hoveder. Den tyrkiske Sultan troer at have fundet et radicalt Middel mod dem; thi han hugger dem af, og sætter dem paa sin Port, for at være vis paa, ved bestandigen at have dem i Syne, at de ingen flere Spectacler skulle gjøre.

Dog synes dette Middel, da Hensigten derved forfeiles, at være slet valgt, eftersom der ingensteds er flere urolige Hoveder, end hos ham, og det lader, som Ideerne ved slige voldsomme Forholdsregler kun blive mere løbske, og fare omkring i mange Hoveder paa een Gang. Andre bruge et andet Middel; thi de forskaffe de urolige Hoveder Noget af Jordens Fedme, og give dem megen Grød at æde, hvorved Forstanden taber sig hos dem. Dette er snuere, og farligere for Hoben af de urolige Hoveder. Alle de runde, urolige Hoveder, som ikke gerne ville blive firkantede, maae derfor vogte sig for denne Forholdsregel, og blandt mange andre Ting, ogsaa huske paa den fede Hund og den magre Ulv i Fabelen. *)

*) Den magre Ulv havde ikke Lyst til at bytte med den fede Hund, uagtet det magelige Liv, og den lækre Levemaade, denne førte hos sin Herre, da han saae, at dens Hals var forgnavet af det Ordensbaand, som den maatte bære om Dagen, paa Grund af sin Bidskhed. Ulven vilde hellere leve i trange Kaar, naar den blot kunde slippe for at være Træl. (see Phædrusses Fabler, 3die Bogs 7de Fabel!) — Finantserne tillade ikke nuomstunder at give mange urolige Hoveder Noget af Jordens Fedme. Pengebøder, frit Logis uden Frihed, Sultecuur og Landsforviisning ere de Retter, man i vore Dage opvarter dem med. Red.

Hænderne.

(Frit, efter et franskt Haandskrivt.)

Denne Legemsdeel ansaae Cicero for den Nyttigste. Han beundrede stedse dens Dannelse, og kaldte Hænderne Tjenerne i alle Kunster (Ministrene i alle Kunststater). Denne Fyrste blandt Talerne burde have tilføiet, at der gaves i denne, som i mange andre Stater, gode og slette Ministre.

Haanden var hos Ægypterne Styrkens, og hos Romerne Troskabens Sindbilled. „Med Hænderne," siger Montaigne, „bevilger og afslaaer, indbyder og afskediger, truer og bønfalder, negter og angrer, spørger og svarer, fornærmer og roser, fordømmer og frikender, adlyder og befaler man."

Man opløfter Haanden, naar man sværger og bekræfter. Hvor Mange have ikke aflagt Eed med begge Hænder, eller doppelt Eed! To Hænder til een Eed er, som to Tunger i een Mund.

At række hinanden Haanden, er, at yde gensidig Bistand. Derfor seer man gerne paa den ene Side Geniale og Fornuftige, og paa den Anden Taaber og Godtroende, gaae Haand i Haand. De Sidste ere Mennesker, som tage sig Livet let, og ikke have et Øie paa hver Finger.

Man kysser en Qvinde paa Haanden af Kærlighed, og en Stormand af Ærgærrighed. I gamle Dage havde Kærlighed ofte ingen Deel i det Haandkys, Mændene gave Qvinderne.

De Fattige udrække Hænderne paa Gadehjørnerne, de Rige i de forgyldte Sale; hine for at faae et Stykke Brød, disse for at erholde en Naadesbeviisning.

Efter en uretfærdig Dom sagde Pilatus: „Jeg vadsker mine Hænder." Han tilkendegav derved, at han ingen Deel havde i Fordømmelsen. Han nøiedes med, at have givet Anledning til den. Kan den wienske Pilat, Metternichs Haandskriver, den østerrigske Jagttager (Oppasser eller Pasop, som Fader Rahbek saa træffende kaldte ham), der i sin Tid, paa Sandhedens Bekostning, var en ivrig Tyrkeven, sige det Samme med ligesaa megen Føie?

Der gives Mennesker, som man hellere maa see paa Hænderne, end paa Fødderne, i Fredstider, og hellere paa Fødderne, end paa Hænderne, paa Kampens Dag.

Man viser os igjen en stor Mængde, som ikke altid have Hænderne i deres Lommer.

Mennesker, som give med den ene Haand, og tage med den Anden, træffer man kun alt for ofte.

Det, som Franskmændene kalde et coup de main (ordret: et Haandslag, en Haandevending) i en Krigshær, er: et uformodentligt Angreb paa en Fjende.

Det, som Franskmændene kalde at lade Haanden synke (faire main basse), hedder hos os: at slaae ned for Fode, og betyder hos dem og os det Samme, som at lade springe over Klingen, at tilintetgjøre eller ødelægge uden Forskjel. Saaledes lod Carl den IXde Haanden synke ned paa sit Folk i den hellige Bartholomæusses Nat; saaledes lode Moslemin Hænderne synke ned paa de ulykkelige Grækere.

Man kunde anføre en stor Mængde andre Exempler; men de Ovennævnte ere tilstrækkelige, og vi anmærke blot til Slutningen, at man har skjellig Grund til at ivre imod Vanen og Opdragelsen, som gjøre saa stor Forskjel paa venstre og høire Haand. Da vi i Almindelighed høre lige godt med begge Øren, see lige godt med begge Øine, og gaae ligesaa godt paa høire, som paa venstre Fod, hvorfor skulde vi da ikke betjene os vexelviis af vore to Hænder? Bestandigen at tage sin Tilflugt til den høire Haand, og at lade den Venstre være uvirksom, er en Sædvane, der er ligesaa latterlig, som skadelig. Af denne Mening var Plato. Denne store Gransker misbilligede udtrykkeligen det Fortrin, som man allerede i hans Tid gav den høire Haand fremfor den Venstre, og paastod, at Menneskerne her ikke kendte deres sande Fordeel. Der gives, som bekendt, Mennesker, der bestille Alt, eller enkelte Ting, lige godt med hver Haand, og som man kalder keithaandede. Kunne Physiologen og Anatomen forklare os dette Natur-Særsyn ligesaa godt, som Psychologen og Moralphilosophen forklare os det Keitede i Menneskernes Hoveder og Hjerter?

Red.

Uenighed og Kærlighed.

(Efter A. G. Eberhard.)

Min Tante i D** var en af de meest egensindige Frøkener af Verden, skøndt hun ikke var en af de meest Bedagede, og jeg hørte til de letsindigste Landjunkere af Verden, skøndt jeg ikke mere gjaldt for en af de Yngste.

Min Tante beboede et meget vel indrettet Huus i Forstaden, hvori Alt var ret skjønt, paa et Par Smaating nær, som gjorde mig Opholdet der mangen Gang uudstaaeligt. Dertil regnede jeg især min Tantes mangfoldige onde Luner, og min Cousines utaalelige Adfærd. — Jeg boede paa det skjønne Gods i Wilsdorf, som min Tante havde forpagtet til mig for en meget taalelig Priis, efterat jeg, ifølge hendes vedholdende Anmodning, var udtraadt af min militaire Løbebane.

Jeg maatte have havt det allerutaknemmeligste Hjerte, naar jeg ikke havde været inderligen godt stemt mod min Tante. Desuagtet holdt jeg det sjeldent længe ud i hendes Huus, fordi vi ofte kom lidt i Klammeri, og jeg da sædvanligen red hurtigen bort, for ikke ved min Hidsighed at lade mig forledes til Ubesindigheder. Men for 5 Aar siden i October fik jeg et Brev fra hende, hvori hun meldte mig, at der nu blev stjaalet forskrækkeligen Meget i D**, og derpaa bad hun mig, at jeg vilde tilbringe den forestaaende Vinter i hendes Huus til hendes Beskyttelse. I et Efterskrivt erindrede hun mig endnu om, at tage min Kaarde og mine Pistoler med. Havde jeg ikke ved mit sidste Besøg ved Michelsdagstider begaaet den Uforsigtighed, at skildre min daværende Forvalter som et Mynster af en Mand, saa havde jeg vel havt den Udflugt tilovers, at min Nærværelse i Wilsdorf var ganske nødvendig i oekonomisk Henseende, men nu kunde og torde jeg paa ingen Maade afslaae den gode Tantes Begæring, og min eneste øiebliklige Frelse bestod altsaa blot endnu i en saa lang Opsættelse, som muligt, af min Afreise. Men ogsaa denne varede ikke længe; thi midt i November meldte min Tante mig i et andet Brev, at Spidsbuberne allerede vare komne til hendes Nabo. Nu begav jeg mig strax paa Veien, og ankom en stormfuld Aften temmeligen sund og fortredelig i D** med en Officierkaarde, en Hirschfænger, en dobbeltløbet Bøsse og to Pistoler. — Min Tantes usædvanligen forhøiede Glædesytringer virkede kun særdeles lidt til mit Lunes Forbedring, og, da Cousine Jette kom trippende hen, og paa sin sædvanlige, noget knib-

ste Maade mynstrede mine Vaaben, var det ganske forbi med den. Jeg sagde hende først med udvortes Forbitrelse et Par meget overdrevne Smigrerier, og saa et Par ligesaa hoflige Biterheder, og, da hun undveeg begge med lige stor, høflig Fatning, sagde jeg slet intet Meer til hende, men lod Tanten hele Aftenen fortælle mig Spidsbubehistorier, som jeg gabede mig ihjel ved.

Vi vare enige om, at jeg egenligen kun om Natten behøvede — ikke at staae, men at ligge paa min Post i Huset, og at jeg derfor om Dagen kunde fordrive Tiden, som og hvor jeg vilde. Jeg gjorde derfor en Mængde Besøg, og blev indbuden til en Mængde Dineer og Soupeer.

Men et af mine første og længste Besøg gjorde jeg hos Enke-Hofmarechalindel von Linz, som med et ualmindeligt Forraad af Veltalenhed foredrog mig Uddrag af et Par æsthetiske Skribter, som jeg sidste Michelsdag havde anbefalet hende. Havde hendes opblomstrende Datter ikke været mig ti Gange kærere, end hendes veltalende Uddrag vare mig, var jeg næppe gaaen igjen til hende efter 8, og derpaa efter 6, og saa igjen efter 4 Dage. Men hvormange Svagheder af en Moder taaler man ikke af Kærlighed til hendes Datter!

Jeg coquetterede lidt med mine Kunster omkring dem begge. Til Ære snart for den Ene, snart for den Anden, øvede jeg mig i at bagvadske og danse, udklippede idag Silhouetter, og spillede imorgen de nyeste Opera-Arier paa Pianofortet. Moderen sagde mig, som jeg snart nok mærkede, blot Smigrerier, for at jeg ogsaa skulde sige hende nogle; men af Datteren attraaede og haabede jeg efterhaanden at vorde agtet af en renere Grund. Hun syntes mig at være endnu en ganske uskyldig Pige, og med Fornøielse samlede jeg, i hendes blaae Øine, i hendes venlige Smiil, i hendes uskyldige Rødmen, og i en Mængde tilfældige Ytringer i hendes Samtaler Beviser for den gode Mening, som jeg fra det første Øieblik havde fattet om hende. Med min Tante og Cousine kom jeg nu og da for hendes Skyld i en temmeligen levende Strid; men det vakte aldrig min Vrede mod hende, men blot mod de Stridende, fordi jeg vidste om den Ene, at hun af gammelt Had var forud indtagen imod Moderen, og om den

Anden, at hun, Gud veed, af hvad Aarsag, var det Samme imod Datteren.

For hemmeligen at trodse Begge, sendte jeg Dagen for Julen et ridende Bud i den høieste Snee til min Tantes Gods, for at hente mig den Heldigste af mine Tegninger til en Foræring for Frøken von Linz. Min Cousine modtog i min Fraværelse det tilbagevendende Bud med Billedet, og erfoer saaledes, imod min Villie, min Hemmelighed. Da jeg kom hjem, og blev underrettet derom af min Tjener, og hørte, at Jette havde grædt af Ærgrelse derover, faldt det dog noget haardt paa mit Hjerte, fordi jeg erindrede, at hun allerede een Gang havde bedt mig om dette Billed. I en selbsom Opbrusning af godmodig Anger gik jeg til hende med Billedet i Haanden, og sagde: „Jette! er det sandt, at denne Ting har kostet Dem Taarer?" — Jeg vilde just tilføie: „Det skal tilhøre Dem;" men hun afbrød mig med en bitter Latter og det haanlige Svar: „De drømmer nok, Herr v. Horst? — Mine Taarer — thi jeg har just ikke mange — sparer jeg til vigtigere Ting." — Jeg var, som havde jeg faaet et Slag paa Hovedet, og gik med gløddende Ansigt, uden at sige et Ord, ud af Døren. Udenfor stampede jeg vildt med Foden paa Gulvet, krammede den sammenrullede Tegning mellem mine Hænder i tusinde store og smaae Folder, og købte et Qvarteer efter, en Guldkæde til Frøken von Linz, som var saa prægtig, at jeg slet ikke havde Mod til at overrække hende den.

Fra nu af levede jeg næsten endnu mere end før, i aaben Feide med min Cousine, hvori jeg rigtigt nok brugte hverken Hirschfænger eller dobbeltløbet Bøsse, men desuagtet traf og saarede vi hinanden gjensidigen smerteligt nok. —

Jeg opgav efterhaanden igjen de 20 Elskovsforbindelser, som jeg i Farten havde begyndt paa ved Dineer og Soupeer, paa Baller og i Concerter, og foresatte mig alvorligen, at hellige Frøken von Linz mit Hjerte stedse mere udeelt. Hofmarechalinden udmærkede mig i samme Grad fremfor alle unge Mænd, som jeg udmærkede hendes Datter fremfor alle unge Piger, og man begyndte allerede reent ud at drille mig, hvor jeg kom hen, med Frøken von Linz. —

(Fortsættes).

Die Unsterblichkeit der Götter.

(Der Beschluß.)

Ein ernster Trübsinn lag auf der Stirne des mächtigen Beherrschers verbreitet. Doch allmählich erheiterte sich sein Blick, und ein mildes Lächeln drängte sich aus den ernsthaften Zügen, mit denen die Würde des hohen Göttervaters geprägt war, hervor. „Was ihr, o meine Götter," begann er, „in wilden Zweifeln eurer Phantasie für das zerstörende Bild eurer göttlichen Natur betrachtet, ist nur der allmähliche Uebergang zu einer höheren Vollkommenheit, zu dem höheren Punkte eurer Bestimmung, wovon schon der Keim in der ewigen Materie mit dem Stoffe der Körperwelt verbunden lag."

„Mit dem Bilde der Gottheit verknüpft der Gedanke zwei Dinge, die Form und die Wirkung. In der Form zeigt sich Venus als die Göttinn der Schönheit, und die Grazien, welche sie begleiten, tragen das Bild der Anmuth in diese Vorstellung hinüber. So wirken sie vereint auf die Menschheit, und entzünden in ihrem Busen den göttlichen Funken der Liebe. Rauchend steigt die Opferwolke von göttergeweih'ten Altären, und die Menschen knieen vor dem erhab'nen Bilde, unter welchem sie sich die Gottheit versinnlichend dargestellt. Doch unter welchem Bilde läßt sich die Liebe fassen? unter welchem Bilde der Keuschheit heiliges Symbol? Es ist der reine Funke, den die Götter in den Busen der Sterblichen hauchen, und wodurch diese auf das Dasein einer höheren Kraft geleitet werden. Diese Kraft ist es, in welcher sich die Gottheit ausspricht. Laß sie verschwinden, diese Tempel, die, von Menschenhänden gebau't, der Verwesung geweih't sind; laß auch die letzten Ueberreste der körperlichen Materie, welche die bildende und wieder zerstörende Zeit an den Gedanken der Gottheit knüpfte, zu dem vergänglichen Urstoffe zurückkehren, aus dem sie hervorgingen — reiner nur entwickelt sich die ewige Kraft, die, getrennt von Allem Dem, was zum Staube gehört, erst nun in freierem Wirken das hohe Urbild der Gottheit im reinsten Lichte verkündigt. Unsterblich ist jedes große Gefühl, das dem Gedanken der Gottheit ausspricht. Wenn längst schon die Hymnen verschallt sind, die um Minervens goldnen Säulen hallen, und im Tempel Citherens kein sanftes Mädchen mehr den Altar mit Rosen umkränzt, noch dem strengen Dienste Dianens die züchtige Jungfrau sich weih't; wenn jede Gottheit nicht mehr in ihrem Bilde, sondern nur in ihrem Wesen verehrt wird: o dann, meine Götter, ist auch der Zeitpunkt da, wo die Natur der Gottheit nicht mehr der Körper, sondern der Geisterwelt angehört. Nun verschwindet die Form, und die Gottheit äußert sich in ihrem Wesen. Im jugendlichen Busen erglüh't die Liebe, und die Liebe ist die Gottheit. Durch Zeit und Ewigkeiten rollt der Gedanke, und jedes Wesen, das ihn zu denken fähig ist, denkt ihn aufs Neue, und bildet einen Ring in der Kette der Unsterblichkeit, in welcher die Gottheit das Weltall umschließt."

Friederich Bresemann.

Blandinger.

Da Bispoppen i L..., som hed Rotondis de Bisscarros, kom for første Gang i sit Bispedømme, holdt en catholsk Geistlig sin første Prædiken for ham. Han talte i den paa følgende Maade til Bispen: „Naar jeg betragter Deres ophøiede Person, saa mangle mig Ord, for at udtrykke de sjeldne og vidunderlige Egenskaber, som ere forenede i Samme. Ja, høiærværdigste og naadigste Herre! dersom Mathematikerne, som hidtil saa længe uden Held have bestræbt sig, og forgæves anstrænget deres Snildes hele Styrke, for at finde Cirkelens Quadratur, havde kastet deres Blik paa Dem, saa vilde de endeligen have fundet, hvad de have søgt siden utænkelige Tider. De ere denne Cirkelens saa længe attraaende Quadratur (med Henthydning paa Navnet Rotondis de Biscarros.). Rotondis er den runde Skikkelse, den nyttigste og fuldkomneste Figur. Af hvad Nytte er De ikke ikke i dette Sogn? Og hvilken Fuldkommenhed er ikke synlig hos dem? Bisscaros er Fiirkanten, forenet med Runding; det er jo det, Mathematikerne søge. Bisscaros, doppelt fiirkantet. Fiirkantet fortil, fiirkantet bagtil. Rotondis de Bis-

scarros, rund og firkantet paa een Gang; det er Cirklens Quadratur, som man træffer i Dem, høiærværdigste og naadigste Herre!" Da Bispopen gik ud af Kirken, forsikrede han, at han gerne vilde have fritaget Prædikanten for denne Lovtale. Dette troede vist Alle paa hans Ord, og man ansaae det sikert ikke for en fremhyklet Beskedenhed. (K. M.)

— Naturen havde begavet Fru de T... i Paris med en meget fyldig Barm. Hendes Gemahl forstod ikke at sætte Priis paa denne Fyldighed, og kastede ømme Blik paa hendes Kammerpige. Denne spillede den Grusommes Rolle, og aabenbarede sin Frue, at Herr' de T... forfulgte hende. Den tilsidesatte Kone overraskede engang sin Gemahl, da han gjorde Pigen en Elskovserklæring. Hun skreg paa Forræderi, Troløshed o. s. v. Den Overraskede tog Flugten, og Pigen skyndte sig Alt, hvad hun kunde, allevegne at fortælle denne Ægtestandsscene. Nogle Dage derefter var det T...ske Ægtepar indbudet til et Diner hos General ... En Spøgefugl gjorde Generalen opmærksom paa Fru' de T...'s fyldige Barm, og sagde, som det lod til, i al Uskyldighed: „Veed De, hvorledes det gik den stakkels Kone for kort Tid siden? Hun sad endnu ved Bordet i sin Morgenkjole med sin Mand og sine Børn. Da hun vilde lægge for af en Skaal med Fløde, gik Naalen paa hendes Halstørklæde løs, da det var for svagt til at bære saadan en Byrde, og, for at afhjælpe denne Uleilighed, maatte hun i største Hast igjen skjule Alting. „Hvorledes?" spurgte Generalen: „Alting, altsaa ogsaa Skaalen med Fløde i?" og saae i det Samme smilende paa Fru' de T... Hun blev det vaer, og, da hun bildte sig ind, at man talte om den Historie med hendes Mand og hendes Kammerpige, nærmede hun sig de to Leende, og sagde til Generalen: „Jeg mærker nok, at man har fortalt Dem, hvad der mødte mig for nogle Dage siden." — „Jeg negter det ikke", svarede Fortælleren: „men Herr' Generalen vil ikke troe det." — „Det er dog bogstaveligen sandt!" — „Hvorledes? Er det Alvor?" spurgte Generalen. — „Ja vist. Det er jo ingen Hemmelighed." — „Da er De vist bleven lidt forskrækket dengang?" — „O, aldeles ikke! Min Mand blev mere forskrækket, end jeg. Han blev saa skamfuld, at han løb sin Vei." — „Skamfuld over, at see saadan en Skønhed? Da havde han virkeligen Uret." — „Nei, nei! det er ingen Skønhed; smuk, kan man sige i Nødsfald." — „O, hvo vilde være saa uartig at tvivle derom?" — „De maae selv see, og dømme, Herr' General!" — „Jeg?! naadige Frue!" — „Det er mit ramme Alvor. Den første Gang, vi have den Ære at see Dem hos os, skal jeg nok finde paa et passende Paaskud, for at vise Dem det." — „O, naadige Frue! Deres Herr' Gemahl, vilde vist, i saa Fald, blive jalour paa mig for den Lykke, jeg havde. Jeg agter ham alt for meget, til at jeg vil give Anledning dertil." — „Vær De ganske ubekymret! Han tager sig nu meget iagt, og jeg skal nok mage det saaledes, at han ikke er tilstede i det Øieblik." — Misforstaaelsen vilde have varet endnu længer, dersom Spøgefuglen ikke havde henvendt Samtalen paa en anden Genstand, og tilhvisket Generalen Nøglen til Gaaden. (K. M.)

— Ved et spædt Barns Død.

Du uden Sorg fra Verden gik,
Og ei til Synden Kendskab fik.
Saa svæved' Du til Him'len uden Synd og Sorger;
Du blev ei Jordens, Du blev Evighedens Borger.
(Red.)

— Slemt Uvæsen.

Herr' Bacchus og Fru' Venus drive slemt Uvæsen
Med Næsen.
Den Første gjør den til en levende Rubin
Ved Viin;
Den Anden har den underlige Nykke,
At pille bort af Fyren hvert et Stykke.
(Skovar).

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 81, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 75. Tirsdagen den 18 September 1832.

Sorgenfri,
den 18de September 1832.

Vi hilse Dig med Jubelstemme,
Vor elskte Fredrik Christian!
Den Fryd, som i vort Bryst har hjemme,
Ei nogen Læbe tolke kan;
Men læs i Øiet Hjertets Ild
Vor elskte Prinds, saa god og mild!

Din Fødselsdag er riig paa Glæder;
Som Børn, vi nærme os Dit Slot;
Og, naar Du fro iblandt os træder,
Vi elske Dig, som vores Drot,
Et lille Offer har vi med,
Reen og uskrømtet Kjærlighed.

En Krands Dig Landsbyefolket binder
Af Asters, røde, hvide, blaae,
I den tre gyldne Ax Du finder;
Dem Du med Omhue gjemme maa!
De kom fra Himlen til os ned,
De tyde Dig: velsignet Fred!

Alfader! Du vort Ønske kroner!
Det er vor Bøn, vort Haab og Trøst.
O, elskte Par, som blandt os throner!
For Dig gientoner Hjertets Røst:
O, gjør dem Livets Bane skjøn,
Algodheds Gud! o, hør vor Bøn!

J. M. Abildgaard.

Sang.*)

Melodi: Hvor herligt er mit Fødeland.

Tag mild, Du Norges elskte Drot,
Imod den Hyldest, vi Dig yde!
Fra Hjertet vore Ønsker lyde,
Og strømme ei fra Læben blot.

I Kundskabstemplets Forgaard dvæle
Vi end; men Lyst og Mod besjæle
Vor Barm at Templets Indre naae,
Og blive værd for Dig at staae.

Skjøndt unge end i Kløgt og Aar,
Dog trøstigt frem for Dig vi træde,
Vi veed, vor Lykke er Din Glæde,
Og ei vort Offer Du forsmaaer.

Thi Norges Søn i hver en Alder
Med Tillid Dig sin Fader kalder;
Du elsker Høi og Ringe med
Den samme Faderkærlighed.

*) Ovenstaaende, af Stiftsoverretsassessor Bjerregaard digtede, Sang blev afsjungen ved et af de tvende Fakkeltog, hvorved de Studerende i Christiania for kort Tid siden feirede H. M. Kongen af Sveriges Ophold sammestedes. Den blev afsjungen udenfor Kongens Palai af 80 til 90 af de unge Studerende, som endnu i de Dage vare oppe til examen artium, og altsaa ei vare tilfulde færdige med denne.

O, bør da midt vor svage Rest!
Med Veemod den idag sig blander;
Thi ach! Du snart ei mere stander
Blandt Norges Fjelde Nordmænds Lyst.

Men Haabet mildne skal vor Klage,
Og, naar Du vender hid tilbage,
Skal Sangens Toner glædelig
Igjen, vor Fader! hilse Dig.

Uenighed og Kærlighed.

(Fortsat; see forrige Numer!)

I Slutningen af Januar blev der fra Overforstmæsteren sendt min Tante en Raabuk, som, skiøndt den var et Liig, blev meget vigtig for mig, da der blev given en uhyre Fest til Sammes Ære i vort Huus. Det var nu engang min Tantes Maade, at aldrig et levende Menneske, men altid et dødt Dyr, en Raabuk, en Lax, eller en Urbane, gav hende Leilighed til et stort Gæstebud. Blot den tilfældigen bekomne Spise bestemte hende, til at indbyde Spisere, og efter den lykkeligen erhvervede Fisk eller Steg udkastede hun da uden Betænkning endnu sine Penge for 11 andre kostbare Retter.

Hele 8 Dage brød min Tante sit Hoved med Overveielser, og næsten ligesaa længe kunde Jette slet ikke komme til at drage Veiret. Endeligen holdt de Begge det ikke mere ud alene, og kaldte Madame Meier, som boede i Baghuset, til Hjælp. Denne var dengang, som jeg fuldt og fast troede, min eneste Veninde i Huset, skiøndt hun ogsaa var en Veninde af min dødelige Fiende, Henriette. Af min Tante vidste jeg ganske bestemt, at Hofmarechalinden ikke skulde indbydes med. Jette var den Eneste, som kunde overtale Tanten dertil; jeg overtalte altsaa Md. Meier til at overtale Jette. Men hendes Umag havde været forgæves. Jeg kom, Aftenen før den store Festdag, temmeligt tidligen hjem fra et Bal. Min første Gang var til Md. Meier. Hun sagde mig, at Jette havde staaet paa sin Mening med uovervindelig Trodsighed, og vi kappedes nu Begge om, at meddele hinanden gensidigen mangen en biter Bemærkning over dette Trodshoveds

Egensindighed og andre tvetydige Egenskaber. I samme Grad, som jeg lod hendes interessante Udvortes og hendes dannede Aand vederfares Ret, følte jeg hendes fuldkomne Mangel paa Hjerte og Følelse, og beklagede hende, fordi hun hørte til den slemme Classe af Piger, som man, uagtet mange elskværdige Egenskaber, dog ikke kan og tør elske.

Næste Morgen kastede jeg mig ganske tidligen paa min Hest, og ilede til det nærliggende Landgods til en Jagttour. Hele Selskabet var allerede samlet, da jeg kom tilbage. I det forreste Værelse traf jeg strax min Tante, som modtog mig med et meget unaadigt Ansigt. Hun spørgte, i en meget omsindig Tone, først om, hvor jeg havde været, og derpaa, om hvad jeg havde opjaget. Der manglede ikke meget i det, saa havde jeg svart hende, som Anton i „Jægerne" svarer Frøken von Zeck: „En vild Kat."

Jeg ilede gennem to Værelser fra det ene Spillebord til det Andet, uden at opholde mig ved Noget af dem. Hvor ubeskrivelig var min Forbauselse, da jeg ved et af de Sidste øinede Hofmarechalinden, og i det bagerste Værelse hendes Datter imellem et Par andre unge Piger! „Hvad er det?" spørgte jeg mig selv — „har Madame Meier løiet for mig igaar, eller sat endnu i Dag igennem, hvad igaar syntes hende umuligt?"

Jeg havde ikke Tid til en nøiere Undersøgelse; thi jeg kom meget snart i Samtale med Frøkenen. Efter et Quarteer overgav Hofmarechalinden sine Kaart til en Veninde, og nu blev jeg hende ikke qvit, forend Spisesalen aabnedes. I den Mellemtid af nogle Minuter, forend vi satte os tilbords, fortalte et af de vakreste Mennesker i Selskabet mig en Handling af Hofmarechalinden, som var saa umenneskeligen ukærlig, og, desværre! ogsaa saa upaatvivleligen sand, at jeg rødmede for mig selv over, at have gjældt en Tidlang som hendes Huusven.

Ved Bordet var jeg Nabo til hendes Datter, med hvem Samtalen dennegang, uden at jeg selv vidste Grunden, blev mig vanskeligere, end ellers. Desuagtet sagde jeg hende, at jeg ikke ønskede at ombytte min Plads med nogen Anden, og ærgrede mig over mig selv, saasnart jeg havde sagt det. Jeg havde, under min Sam=

tale med Moderen, da hun engang stod bag ved denne, og troede, at være ganske ubemærket, meget nøie givet Agt paa hende, og seet, at hun med Blik, som jeg endnu aldrig for havde lagt Mærke til hos hende, lod det hele Værelse udholde en skarp Mynstring; der laa noget modbyligen Frygtsomt i hendes Øine, og noget spændt i alle hendes Miner, som var det hende meget Magtpaaliggende, ikke at lade den ringeste Smaating undgaae sig. Det Indtryk, som dette gjorde paa mig, var høist ubehageligt; thi jeg kunde ikke mere skjule det for mig selv, at den ungdommelige Uskyld, som jeg hidtil havde elsket saa meget hos hende, kun havde været et Foster af hendes Forstillelse, eller af min Indbildning, eller, hvis den nogensinde havde fundet Sted, var for længe siden forqvaklet af hendes Moder.

Det bragte mig ikke lidet i Forvirring, da min anden Naboerske, just i det jeg begyndte at sønderbide Raabukken med de Andre, tilhviskede mig det Spørgsmaal: „Har Frøken von Linz Forstand?" — „O, det har hun ganske vist," var mit Svar. — „Nu, det glæder mig," vedblev hun — „thi ellers havde De været mig uforklarlig, da jeg kan forudsætte hos Dem, at De ikke lokkes alene af den rigeste Arv i Residentsstaden."

Den bitre Sandhed og den store Uklogskab, som laae saa tæt ved Siden af hinanden disse Ord, tillode mig kun, at besinde mig paa et meget kort og utilstrækkeligt Svar. Jeg tilbragte den øvrige Tid, indtil vi stode op fra Bordet, i den pinligste Utaalmodighed, og var saa længe lige slet Selskab for begge mine Naboersker, hvormeget jeg endog bestræbte mig for at skjule min Forlegenhed ved Samtaler og fremtvunget, godt Lune.

Midt i Menneskevrimmelen, efterat vi vare staaede fra Bordet, stod Jette, med hvem jeg hele Aftenen kun nu og da havde talt et Par Ord i Forbigaaende, paa een Gang for mig, og sagde: „Nu, kære Cousin! idag er De dog vel endeligen tilfreds med mig?" — Jeg blev paa en forunderlig Maade overrasket ved dette Spørgsmaal. Jeg veed ikke, hvad jeg svarede hende, og hvad derpaa hun, og siden efter igjen jeg, talte. Kun saa meget begreb jeg, at ved hendes Mægling var Hofmarechalinden indbuden,

og at hun, til min største Overraskelse, havde fortiet den Seier, hun havde vundet over sig selv. Jeg takkede hende med Varme for den Opmærksomhed, som hun havde værdiget mit Ønske, og stod, efter at hun var gaaen fra mig, endnu længe fordybet i Betragtninger paa det Sted, hvor hun havde talt med mig.

Madam Meier talte næste Dag, fuld af Forundring og Glæde, med mig om det Forefaldne. Derpaa ønskede hun mig til Lykke til mit Forhold med Frøken von Linz, og spurgte mig om, hvorvidt jeg egenligen var kommen med hende.

„Om jeg ikke tager feil," var mit Svar, „netop til det Punct, at forelske mig alvorligen i hende. — Var hun ikke overmaade smuk igaar Aftes?"

„Aa ja!" sagde Madam Meier, — „den atlaskes Kjole klædte hende herligt. — Men — hvad Plan har De for Fremtiden?"

„At vende om, for ikke at overskride det Punct, jeg er kommen til."

„Det vil blive Dem vanskeligt. — Og hvorfor vil De det?"

„Fordi hun er Datter af den hovedrige Hofmarechalinde, hvis Arving hun bliver engang, og som jeg, uagtet hendes Rang og Rigdom, siden igaar Aftes maa foragte. Stod hendes store Huus imorgen i lys Lue, og Fru' Hofmarechalinden opbrændte med alle sine Skatte og Grundsætninger, hvormed hun har fordærvet Pigen, vilde jeg styrte mig i Luerne, og bære min tiggefærdige Brud ud af Ruinerne. Men hos os ere, Gud være lovet! Brandanstalterne saa gode, at man ikke behøver at frygte for saadan en Ildebrand — jeg afbryder altsaa den Omgang." —

Der var en besønderlig Contrast mellem disse høittravende Ord og den afbrudte Stemme, hvormed jeg udtalte dem. Fire og tyve Timer for vilde de have fløiet med Ild og Følelse over mine Læber; nu frembragte jeg dem med den koldeste Tone af Verden; thi jeg var tilmode derved, som oplæste jeg ganske mechaniskt og tilfældigen et Blad, der var skrevet igaar, og som jeg idag ikke vilde have været istand til at skrive. Jeg kunde ikke uden den bitreste Ærgrelse tænke paa, at min hidtilværende Opførsel havde hos mine Kendinger, og maaskee hos selve Hofmarechalinden,

foranlediget den Tanke, at jeg havde en alvorlig Plan for med hendes Datter og hendes Formue. Da jeg næste Morgen saae Datteren hoppe hurtigen afsted over Snee og Iis, som et Raadyr, og jeg allerede vilde ile efter hende, blev jeg paa een Gang tilbage i usædvanligen langsomme Skridt, og lod hende forsvinde for mine Øine, uden at jeg følte nogen Kummer derover.

Jeg var i de næste tre Dage i meget ondt Lune, og ønskede, at være langt borte fra D**, hvorfor jeg ogsaa, for at forberede min Tante paa min snarlige Afreise, talte særdeles meget Godt om Tyvene i D**, og meget Ondt om min Forvalter i Wilsdorf.

I samme Uge sad jeg endnu engang i Tuusmørke paa Madame Meiers Værelse imellem hende og Jette paa Sophaen. Vi spøgede med min nylige Overraskelse, da jeg saae Hofmarechalinden saa uventet i Selskabet. Af vort Spøg blev efterhaanden en alvorligere Samtale, og af denne i faa Minuter en temmeligt levende Strid, som forledede Jette til mangen en paradox Paastand imod mig og Madame Meier. Jeg følte, at min Puls begyndte at slaae hurtigere, og bortfjernede mig pludseligen fra Huset, fordi jeg, hvis jeg dvælede længere, frygtede for, ikke mere at kunne være Herre over mine Ord.

Henimod Kl. 9, da jeg igjen var paa mit Værelse, traadte Jette paa eengang, med en Vorstabel i Haanden ind ad Døren, og sagde til mig, at Tante havde, paa Grund af en lille Upasselighed, allerede for en Time siden lagt sig i Sengen, men befandt sig nu igjen temmeligen vel, og ønskede endnu en lille Samtale med mig. Jeg var øiebliklig en bereedt til at følge hende; men hun tøvede endnu selv, og tilstod mig, at hun, foruden Tantens Anmodning, havde faaet en anden vigtigere Grund, hvorfor hun var kommen til mig, og det var ikke Andet, end en venskabelig Overeenskomst i Anledning af den Strid, vi havde havt sammen idag. Hun forsikrede, at kun Madame Meiers utidige Indblanding havde givet vor Samtale en saa ubehagelig Vending, og at jeg derfor ved min pludselige Bortfjernelse havde gjort hende Uret, og voldt hende megen Smerte.

(Fortsættes).

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Originalt Lystspil i 2 Acter, af J. O.)

Personerne.

v. Rok, afskediget Oberst og 1ste Directeur i det dramatiske Selskab, Papagøierne.
Kraft, Literatus, og 2den Directeur.
Læst, Literatus, Skomager, Udgiver af Talismanen og 3die Directeur.
Krølle, Literatus, Haarskærer, Udgiver af Sæbebobblen og 4de Directeur.
Næsedjærv, Literatus, Barberer og Udgiver af Skarpretteren.
Md. Næsedjærv, hans Kone.
Malle, deres Datter.
Tudse, Literatus, Digter, Boghandler og Udgiver af den æsthetiske Skorsteensfeier.
Snuus, afskediget Borgerskabsmajor, Literatus, Skræder og Udgiver af Vandposten.
Fru Snuus, hans Kone.
Mette, deres Datter.
Persico, Conditor.
Tuderup, Fipskæg, Abe, Baron v. Nülchen, } Studenter og Pibere.
Skuespillere og Skuespillerinder.
Humane Klappere, — Pibere, Brutale Klappere, — Pibere } Af alle Stænder og Aldere, og af begge Køn.
En Gongonmand.
Svende og Drenge af Skomager-, Haarskærer-, Barberer-, Skræder- og Conditor-Corporationerne, Politibetjente, Stemmesamlere o. s. v.

Scenen er paa Sprogø, Tiden, Aaret, 1859, og Costümet omtrent, som i Aaret 1700.

[Personerne i Mellemspillet, „det pantsatte Land", Lystspil i 2 Acter af Literatus Tudse.

Mangarasch, Konge i Landet Balimpa.
Aguruki, hans Dronning.
Marimpo, hans Financeminister.
Malinga, Marimpos Datter.
Raburati, Mangaraſches Overkammerherre.
Matapungo, Konge i Lander Marillani.
Greev Wasilungo, hans Gesandt.
Tolv Hofcavalierer og tolv Hofdamer.

Scenen er i Maanen, Tiden, naar, og Costümet, som man vil.]

De Brutale og de Humane,

eller:

den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Originalt Lystspil i 2 Acter.)

Første Act.

Første Scene.

(Næsedjærvs Barbererstue; midt paa Gulvet staae 4 a 5 Stole, besatte med Kunder; paa den Ene af dem sidder Tudse; Næsedjærv og hans Svende og Drenge gaae omkring, sæbe ind, barbere o. s. v. Kunderne gaae og komme under følgende Samtale mellem Næsedjærv og Tudse).

Næsedjærv. Tudse. Barberer-Svende og -Drenge. Kunder.

Tudse. Det var en deilig Sæbe, De har, Herr' Næsedjærv!

Næsedjærv. Ja, det er ægte Windsor-soap, som jeg har faaet directe fra Axelstad eller Kobmandshafn, som nu i langsommelig Tid er bleven kaldt København. Den lugter deiligt. Gjør den ikke?

Tudse. Hvilken af Delene? Sæben eller Byen?

Næsedjærv. Sæben, naturligviis. Anstil Dem dog ikke saa dum, Herr' Tudse! Skulde det være en Vittighed, da var den forbandet flau, lille Rosenkilde, eller, Tudse, vilde jeg sige. Om Forladelse, Md. Illusion!

Tudse. Naa, Sæben meente De. Jo, den lugter rigtigt nok deiligt. Den lugter, som— som— jeg veed ikke hvad.

Næsedjærv. Nu skal De prøve min Kniv. Naa, iaften skulle vi jo have Deres nye Lystspil igjen. Hvad er det nu, det hedder?

Tudse. „Det pantsatte Land". Det veed De jo nok.

Næsedjærv. Det er sandt. Hvor jeg staaer og snakker hen i Toget! Jeg har jo læst det og selv recenseret det i mit Ugeblad, „Skarpretteren". Det er, Gud døde mig, et rart Stykke, meget satirisk og piquant. Det er, bitterknø, en Skam, at de pibe ad saadant et herligt Stykke, de københavnske Studenterlapser, som ere komne herover i i en Luftballon fra Axelstad i Juleferierne.

Tudse. Ja, det maa jeg bekende, at det er en Skam, da det er mig, det gaaer ud over. Det er ellers godt nok, at Literatus Agerkaal har fundet paa, at styre disse Luftkugler; men ved den Leilighed faae vi ogsaa mange flaue Kunstdommere herover fra København.

Næsedjærv. Ja, det har De, Gud døde mig, Ret i. De pibe af, hvad De ikke kunne bedømme. Næste Gang kommer der et drøit Stykke i min Skarpretter mod denne Tuderup, der staaer i Spidsen for Piberdrengene, og der har skrevet imod dem i Snuses tossede Blad, Vandposten.

Tudse. Tak skal De have. Det er ogsaa ret en dum og impertinent Dreng.

Næsedjærv. Ja vist. Hvordan er ellers Kniven?

Tudse. Meget god, ligesaa skarp, som Deres Pen.

Næsedjærv. Mange Tak for den Compliment! Den var, sgu, god, den! Det var den. Ja, de ere rigtigt nok Alle bange for mig; for jeg er, sgu, ikke fiin, naar jeg kommer, jeg. Jeg lægger ikke Fingrene imellem, naar jeg slaaer paa Rygstykkerne, og jeg har Been i Næsen, jeg.

Tudse. Ja, De er en herlig Mand, De. De svarer ogsaa ganske til Deres Navn og Haandterings Titel.

Næsedjærv. Ja, det gjør jeg. Det kan De gjerne sige to Gange. Der er saamange, der ikke gjøre det, f. Ex. Krigsraaderne Kraft og Gnist. De skulle, sgu, give gode Raad i Krigen, de Karle! De kunne knap give sig selv Raad i Fredstider! I „Kraft“ er der hverken Saft eller Kraft, den vindtørre Sild; og, „Gnist“ er jo et phlegmatisk Dovendyr. De ere ikke et Skud Krud værd, de Karle! — Nu er De færdig, Herr' Tudse! Har jeg taget Dem godt ved Næsen, Herr' Tudse? Hi, hi, hi! Er jeg ikke vittig? Lidt Vand, Herr' Tudse? (Stuen er imidlertid bleven tom for Kunder).

Tudse (i det han gaaer hen mod Forgrunden med Næsedjærv). Jeg havde en lille Begæring til Dem, Herr' Næsedjærv! men De maa ikke blive vred.

Næsedjærv. Nei, Gud døde mig, om jeg gjør, bedste Ven, undtagen De vil laane Penge af mig. Det vil De dog vel ikke, lille Tudse?

Tudse. Nei, Gud bevare mig fra Sligt! Det er sandt, der er 6 ß. for Skægets Aftagning.

Næsedjærv. Mange Tak! Der har De 3 igjen. Mine gode Venner faae det altid for 3 ß.

Tudse. O, De er virkeligen alt for god. Hvad jeg nu vilde sige — Deres lille, søde Malle holder jeg rigtigt en lille Klat af. Har De noget imod, at jeg faaer hende til ægte? Hvad, sødeste Herr' Doctor?

Næsedjærv. Naa, glemmer De nu ogsaa Illusionen? Jeg er jo ikke Doctor, men Barberer iaften. Husk paa, at vi ere paa Brædderne! — Hvad Malle ellers angaaer, har De talt med Tøsen om det Sujet?

Tudse. Jo, jeg har, Herr' Næsedjærv! Hun tager mig med Kyshaand.

Næsedjærv. Har De talt med min Kone derom, lille Tudse?

Tudse. Jo, jeg har. Hun har Intet at indvende imod det. Hvad siger nu De, Herr' Næsedjærv? Vil De være min tilkommende Svigerpapa?

Næsedjærv. Ja seer De, sødeste Ven, først maa jeg vide, hvor meget De har at leve af om Aaret. Pengene, det er, sgu, Hovedsagen, kære Herr' Tudse!

Tudse. Ja vist. Af Leiebiblioteket har jeg 600 Daler, og af mit Ugeblad, "Skorsteensfeieren, 200 Daler, og, naar jeg nu, som jeg har stærkt isinde, skriver en 6 Femactsstykker om Aaret, saa har jeg for dem, naar de gaae igjennem med alle Honores, efter vor Theaterdirections beskedne Priiscourant, 1500 Daler, det er, Summa Summarum, 2300 Daler aarligen. Er det ikke ganske godt?

Næsedjærv. Jo, saamænd er det saa. Men hør nu, sødeste Ven og Confrater! Kan De ikke skrive 12 Stykker om Aaret? Saa er det 3800 Daler. Saa skal jeg nok skaffe Dem saa mange Subscribenter paa Skorsteensfeieren, at det bliver 200 Daler, saa har De 4000 Dalers Indkomster om Aaret.

Tudse. Nei, Gud, kan jeg ei, bedste Ven! Jeg er ingen Maanedsdue.

Næsedjærv. Er De ikke? Ja, det er en anden Sag. Det troede jeg, sgu, De var.

Tudse. Nei, det er jeg ikke, men jeg gad nok være det.

Næsedjærv. Ja, ja, De kan jo blive det med Tiden. 2300 Daler ere ogsaa gode Penge. Jeg skal nok skaffe Dem saamange Subscribenter, at det bliver 3000 Daler. Saa skal De faae min Malle; men det er under den Betingelse, at „det pantsatte Land“ ikke bliver lagt paa Hylden til evig Hvile, fordi Dummehovederne fra Kjøbenhavn pibe ad ægte Vittigheders gediegne Salt og ad skarp, satirisk Luud. Kan De realisere den Idee og give den Lovskraft, saa skal De faae hende.

Tudse. Er det vist og sandt, Herr' Næsedjærv!?

Næsedjærv. Ja, Gud døde mig, er det saa. Jeg lyver aldrig, Herr' Tudse!

Tudse. Det var væren evig forsvoren, godt; for den Idee er realiseret, den er gjort til Lov i sidste Generalforsamling.

Næsedjærv. Det var jo rart. Aa, fortæl mig, hvad der blev foretaget! Saa kan jeg indrykke det i Skarpretteren under Nyheder.

Tudse. Det skal jeg strax sige Dem. Der blev afgjort det, som jeg har sagt Dem, og saa blev der vedtaget, at der i det dramatiske Selskab, Papagøierne, ikke skal opføres Andet, end Mesterstyk-

ker af Digtermæstere, nemligen, Shakspeare, Schiller, Göthe, Calderone, Øhlenschlæger, Ingemann, Holberg og begge Heibergerne, og forresten alle mulige Originaler, uden Hensyn til, om de ere Mæster- eller Fuskerstykker, og saa blev der ydermere vedtoget, at der maa pibes og klappes, men ikke under Stykket, men i alle Mellemacterne og et heelt Quarteer efter Stykket, og saa kommer der en Mand med en Gongon, og paa den slaaer han 30 Slag, og de, som pibe og klappe, medens han slaaer, og efterat han har slaaet paa den, eller ogsaa under Stykkets Opførelse, blive mulcteerte, og, naar de ikke strax kunne udrede Mulcten, arresteerte, indtil de betale den, og hvis de ikke kunne betale, straffes de corporligen. De, som bære sig saaledes ad, eller ogsaa gjøre Kattespaser under Stykket, kaldes de Brutale, og de Andre de Humane. Og saa skal der samles Vota o. s. v. o. s. v., og derpaa beroer det, om et Stykke skal lægges paa Hylden til evig Hvile, eller ei. Blot een Stemme kan gjøre Udslaget. Desuden er al Hverving forbuden under Straf af Landsforviisning. Hvad der mangler i denne officielle Beretning, vil Literatus Kraft meddele baade Dem og det høistærede Publicum Underretning om i denne Acts 8de Scene. — Atter Bedemandsstiil! Atter Illusionenfløiten! Jeg beder om Forladelse! Kan jeg huske det, skal jeg ikke begaae den Buktiere; men jeg lover det ikke for vist. Det var i eet Aandedræt, jeg sagde den lange Replik. Det skal, min Tro, Ingen gjøre mig saa let efter paa de store Theatre.

Næsedjærv. Nei, det har De Ret i. O, De er en prægtig Fyr. Det skal Altsammen ind i min Skarpretter.

Tudse. Kan De huske alt det, sødeste Ven? Vil De ikke have det skrivtligen?

Næsedjærv. Nei, min Sjel, om jeg vil. Jeg har en stor og tæt Hukommelseskiste. Pas kun paa, og see, om det ikke Altsammen staaer i næste Skarpretter!

Tudse. Saa bliver det altsaa ved vor Aftale?

Næsedjærv. Ja vist.

Tudse. Naa, saa Farvel da! Men — det er sandt, hvormeget faaer Malle i Udstyr?

Næsedjærv. Ja, det gjør mig Ondt for Dem, sødeste Herr' Tudse! Det bliver nok ikke meget. Et Par hundred' Daler og noget Kobbertøi, og lidt Sengeklæder, saasom en Overdyne, en Underdyne, 2 Hovedpuder og 1 Trækkepude. Det er det Hele.

Tudse (afsides). Det var forbandet fiint! (høit) Ja, det kan ogsaa være det Samme, da jeg selv faaer saamange Penge. O, gid jeg bare var en dramatisk Maanedsdue!

Næsedjærv. Det kan De blive med Tiden ved Musernes Hjælp. Men beed dygtigen til dem paa Deres bare Knæer, og hav saa Taalmodighed!

Tudse. Det skal jeg. En god Morgen, Svigerpapa in spe! Hils Malle!

Næsedjærv. Det skal jeg. God Morgen, Svigerson in futuro, og lev vel!

(Tudse gaaer).

(Fortsættes.)

Literair Anmeldelse.

Under følgende Titel: „Den homøopathiske Lægemethode, fremsat i sine Grundtræk af Statsraad Dr. von St—n, Livlæge ved et fyrsteligt Hof. Oversat af Tønder, Capitaine. Kjøbenhavn Forlagt af Oversætteren. Trykt hos S. L. Møller. 1832.", er udkommet et lidet Skrivt, som i kernefuld Korthed fremstiller den hahnemannske Lægemethodes Grundsætninger og Fortrin for Alloiopathien. Oversætterens næsten fireaarige Sygdomstilstand har givet ham Leilighed til at overtyde sig om Alloiopathiens, eller den gamle Lægemaades, Utilstrækkelighed, især i chroniske (langvarige) Sygdomme, og bevæget ham til at tage sin Tilflugt til Homoiopathiens Stifter, den nu 77aarige Dr. Med. Samuel Hahnemann, som erklærede, at Capitainens fuldkomne Helbredelse, paa Grund af de Desorganisationer og Forhærdelser, som Alloiopathien havde foraarsaget i hans Indre, ikke stod i hans Magt, men lovede ham derimod siker Lindring for Adskillige af hans Onder — et Løvte, som han, efter Capitainens Forsikring, troligen har opfyldt. Oversætterens Diemeed med dette lille, indholdsrige

Skrivts Fordanskning er, at bidrage Sit til denne velgjørende Lægemaades Udbredelse blandt hans Landsmænd, paa hvis Gavnlighed man nu Dag for Dag hører flere og flere Exempler anføres. Lægerne og Apothekerne, de Sidste især, see i Almindelighed suurt til denne Lægemaade, der, naar den engang bliver almindeligen udbredt, vil formindske Manges Indtægter, men, dersom ikke den sunde Menneskeforstands og Erfaringens Julemærker slaae feil, bidrage til Menneskeslægtens Vel. Nogle af vore fordomsfrie Læger skulle alt længe med betydeligt Held have anvendt den, saavel i chroniske, som acute (hurtigt fortløbende) Sygdomme. Homoiopathien vil vel engang, ligesom Elektriciteten og Dampmachineriet i sin Tid, vinde Seier over Fordom og Egennytte, og jorde Alloiopathien; men — det Gode har ofte en langsom Fremgang. Det ved Salget af dette lille Skrivt, som herved anbefales alle fornuftigt Tænkende til Gennemlæsning, muligen fremkommende Overskud er af Herr' Capitainen bestemt til veldædigt Brug.

Red.

Tvende utrykte Digte af Wessel.

Geburtsdags-Carmen,

i Anledning af S. T. Hr. Skrædermester H. A. Jensens Fødselsdag.

Recitativ.

Stiig, svøbt i sorte Stormsky'r, Tordnens Gud!
Af dine Lynilds-flammesvangre Huler,
Lad Helvedes Kanon med sexten Kugler
Og saluteer med Sexten Tusind Skud.
Slyng Underverd'nens gnistrende Raketter
I Skotketal mod Skyen op,
Saa de beskinne alle Bjerges Top,
Som Himlens Stjerner i de klare Nætter.
Træd alle Luftens Hære i Geleder,
Formeer Colonner mellem begge Poler,
Giv Agt! og præsenteer Gevær!
Fremad Marsch, og retter Eder!
Og nu forkynd det høit, du hule Torden!
For alle Himle og for hele Jorden,
Gjentag det Skov og Bjerg og Dale,
Saa høit, som I var splittergale:
Det er Hr. Herman Anthon Jensens Fødselsdag!

Chor af usynlige Aander.

Fem Faar og fire Gjeder,
Gid Jensen nyde alle Glæder,
Som følger af at være Skræder,
Med sin Marie i Forening;
Det er saagu vor sande Mening.

Chor af Gjesterne (som alle ere drukne).

Gid han; gid han! — ja gid vi bare kunde,
Men det er som en Prop sad fast i vore Munde,
Saa opfyldt er vor hele Himmelsiel
Af lutter Ønsker for hans sande Vel.
Ja gid han! gid han! det ønsker alle Sole,
Og vi Planeter med, maa kunne flette Been,
Og føre Naal og Traad, saa længe der er een,
Som bruger Burer eller Kiole.
Og naar saa Døden, o! gid sildig træder
Paa Nakken af den kiere Skræder,
Ja saa! Ja saa!
Lad Verden og forgaae. —
(Der høres Hyl, Tuden og Skraalen af de usynlige Aander)

Impromtu ved Offring *).

Som udi andre Ting, saa og udi min Gave
Fra de gemene Folk jeg mig adskille vil;
De offre Lidet af det Meget, som de have,
Jeg offrer Dig Alt Mit og — Lidt af Andres til!

(Ky.)

*) Wessel kom, saa fortælles der, i Selskab med nogle Venner en Gang uformodet i den Nødvendighed, at maatte offre i en Landsbyekirke. Selv havde han kun sex Skilling hos sig, men han listede en Tiskilling fra en af de andre, lagde begge Gaverne i et Papiir, paa hvilket han skrev de anførte Vers, der lød som en Gaade, men siden, da den løstes, morede meget.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 76. Fredagen den 21 September 1832.

Sjælens Udødelighed.

Hvi stirre vi vel paa en ensom Strandbred,
Og paa en afbrudt Klippe, som vi aldrig
Saae før, og føle tidt en navnløs Glæde
I Sandets vilde, goldne Ørkener,
Paa kolde, hvidgraa Bjergtop, Stormens Sæde?
Hvi giver os det store Verdenshav
Lærdomme, fulde af en høi Betydning,
Der nøiere forener os med Him'len,
End alle Verdens Fristelser og Magter
Med Helved i den heldigst valgte Time?

Indskrænk Dig ikke til Naturens Ydre!
Betragt dog, hvor Din Sjæl udrustet blev
Med Sympathi, der knytter selvsomt Forbund
Imellem Væs'ner af beslægtet Aandspræg.
Taknem'lighedens skjønne, lette Baand,
Gjensidig Tankevexling mellem Aander,
Kraft til at frelse den Ulykkelige,
Fryd ved at gjøre Godt i Nødens Stund,
De høitidsfulde Afskedsord til Venner,
Gjenkendelsens de søde, glade Scener,
Og alle Aandens skjønne, ædle Præg,
Der tolke, at Du er et Menneske!

Og dog — der er et Høiere, end dette!
Har Du det aldrig følt paa Livets Reise?
Var aldrig der en Qvinde, fuld af Elskov,
For hvem Du følte varmt og inderligt?
Hvis Du har kendt en saadan Qvinde, som
Du ene elsker har med fyrigt Hjerte,
Med Lidenskab, men dog med ærbar Kyskhed,
Hvis Elskov var Dig mere værd, end Thronen;
Hvis Du saae stille, glad Henrykkelse
I hendes tillidsfulde Øie, rigt
Paa ædel Selvbevidstheds Salighed,
Lad denne Tanke gennemtrænge Dig,
Og føl Umuligheden af Din Død!

H. C. W.

Sehnsucht nach der Ferne.

Es reißt mich von hinnen ein mächtiges Sehnen,
Es füllet mit Ahnung die liebende Brust!
Hinaus in die Ferne! so tönt's mir im Busen,
Und schwellt mir die Seele mit wonniger Lust.

Was säum' ich, was zag' ich? es fließet die Welle,
Getragen von säuselnden Winden, dahin.
Ha tanze mein Schiffchen, auf wogenden Fluthen
Und spiele mir, Zephyr, um Wangen und Kinn!

Wo spät mich am Himmel, das Abendroth winket,
Und Phöbus im Meere die Gluthen verkühlt,
Wo lauere Lüfte die Stirne umwehen,
Und sanfter die Welle das Ufer bespült:

Dorthin, o mein Schiffchen, enteile im Fluge!
Da hab' ich die Heimath, da fahre mich zu!
Da wird mir die Blume der Hoffnung erblühen,
Dort schwindet die Sehnsucht, da finde ich Ruh.

Friederich Bresemann.

Uenighed og Kærlighed.

(Fortsat; see forrige Numer!)

Det er ubeskriveligt, hvad for et overordenligt Indtryk hun i disse uforglemmelige Minuter gjorde paa mig. Hun havde strax ved sin Indtrædelse været mig et meget behageligt Syn, men ved sine Ord, og den Maade, hvorpaa hun sagde Ethvert af dem, viste hun sig for mig i et stedse skønnere og beundringsværdigere Lys. — Jeg havde ført hende til det blødeste Sted paa min gammeldags Canapé, og hun sad i fortrolig Uskyldighed ved Siden af mig, og lod sin Haand hvile stille i Min. En fortryllende Blidhed var udgydt over hendes hele Væsen, og en Venlighed, som jeg aldrig før havde bemærket hos hende, fremlyste af hendes Øine. Nu og da fløi en let Rødme pludseligen over hendes Ansigt, og i hendes Tone afverlede rolig Frimodighed og jomfruelig Undseelighed paa det Yndigste med hinanden. Jeg talte kun Lidet, for ikke at miste Noget af hendes Ord, og frydede mig ved i Stilhed at beskue og lytte til hendes Elskværdigheds Rosenbæger, som efter Uenighedens Tordenregn nu hurtigen udfoldede sig duftende med sine hundrede Blade i Forsoningens Solstraaler.

Erindringen om det store Gæstebud stod igien levende i min Sjæl, hvorledes Jette, uagtet sin store Modbydelighed for Hofmarechalinden havde søgt at overraske mig der, og derpaa spurgte mig saa godmodigen, om jeg var tilfreds med

hende. Inderligen følte jeg, hvor reent et Offer hun dengang havde bragt mig, og hvor skiønt et Beviis hun nyligen igjen havde givet mig paa sin ægte Godmodighed og paa sit, hidtil af mig miskendte, gode Sindelag mod mig. Det forekom mig, som blev et ondt, sort Slor, hvorigennem jeg hidtil altid havde betragtet hende, pludseligen revet bort fra mine Øine. Hendes ydre og indre Væsen stod nu i reen Klarhed for mig, og en bedre Stemme, end den, som hidtil havde anklaget hende for Hjerteløshed, tilraabte mig nu: „Hun har ikke alene Aand, men hun har ogsaa et Hjerte." —

Saaledes reiste vi os, efter et Quarteer, rolige og muntre, i den skonne Følelse, at vi vare Venner. Hun rakte mig med den huldeste Venlighed endnu engang Haanden ved Døren, og jeg trykkede, uden at hun stræbte at smutte bort, det første hemmelige Kys paa hendes Pande.

Vi gik Haand i Haand hen til min Tante, hos hvem vi mod Forventning traf Madame Meier, og min Underholdning var saa velgiørende, at den gode Tante allerede efter en halv Time faldt i en blid og meget vedergvægende Slummer. Vi lode os ikke forstyrres deraf, men bleve siddende i Sovekammeret udenfor Tantes Seng. Madame Meier havde, inden jeg forsaae mig, bøiet Hovedet over til den venstre Skulder, og begyndte at snorke ret melodiskt, med indstrøede Pauser; men jeg og Jette havde endnu saa Meget at tale med hinanden, at vi først kunde høre op henimod Midnat.

Næste Middag sagde Jette til mig, at Madame Meier saae forskrækkeligt suurt til hende. Snart efter gjorde jeg den Bemærkning, at det heller ikke gik mig bedre. Jette gik ud efter Middag, og gjorde den Aftale med mig, at jeg skulde hente hende henimod Aften hos en Veninde. Vi glædede os meget dertil, og lode os ikke vildledes af Madame Meiers Forundring og Indvendinger, som fandt, at saadan en Glæde hos to Personer, som boe i eet Huus, og kunne see hinanden saa ofte, de ville, var noget taabelig.

Jeg benyttede denne Leilighed, for venskabeligen at spørge hende om Aarsagen til hendes Forstemthed. Hun tilstod mig aabenhjertigen, at

hun havde følt sig fornærmet ved vor paafaldende Ligegyldighed mod hende udenfor Tantes Seng. „Jeg begriber ikke," sagde hun, „hvordan De var, især igaar Aftes. De havde jo slet ikke Øie og Øre for Andet, end for Deres Cousine. Hvad bedre kunde jeg da vel gjøre, end at sove, som Tante?"

Vi vare snart forsonede, og jeg ilede, for at hente Jette hos hendes Veninde, men jeg gik glip af hende ved et ulykkeligt Tilfælde, og var fuld af Uro og Utaalmodighed, indtil jeg saae hende igjen hjemme og talte med hende. Vi havde saa Meget at spørge og fortælle hinanden, som havde vi været saare længe adskilte. At jeg havde bragt Gjenforsoningen med Madame Meier istand, var hende særdeles kært. Jeg ledsagede hende til dennes Værelse. Da vi skiltes ad, vilde jeg igjen kysse hende; men hun bøiede med et forlegent Smiil sit Ansigt til Siden, og jeg var saa skamfuld, at jeg længe bedækkede mine Øine med begge Hænderne, og kun min bønligste Følelses Seier over mig bevægede mig til at gaae et Øieblik hen til min Tante endnu samme Aften.

Den Hvirvel af Adspredelser, hvori jeg hidtil havde levet, var mig paa eengang imod. Jeg trak mig efterhaanden tilbage fra alle de glimrende, kjedsommelige Kredse, og dog blev Tiden mig lang. Jeg vilde nu ikke for nogen Priis have forladt D**, og roste derfor for min Tante min Forvalters Paalidelighed og Troskab lige saa meget, som jeg ved enhver Leilighed skildrede hende Spidsbubernes farlige Pfiffighed og Dristighed i D**.

Kun, naar jeg traadte ind i min Tantes Værelse, og saae Jette, var jeg ret vel tilmode. I mit eget Værelse lyttede jeg kun til hendes Stemme, og til hendes lette Gang, naar hun gik op eller nedad Trappen. Den maatte hun nu hundrede Gange gaae op og ned ad, og hundrede Gange mødte jeg hende tilfældigviis der. Hver Gang trykkede og kyssede jeg hendes bløde, lille Haand, og kaldte hende min bedste Cousine, og min kæreste lille Jette. Hun hørte paa det med den muntreste Venlighed, men rystede mangen Gang smilende paa Hovedet, som var hun meget forundret. — „Jeg maa forekomme Dem besynderlig," sagde jeg, „men jeg vil forklare Dem Alt, saasnart vi engang kunne tale ret uforstyrret med hinanden." — Men dertil vilde ikke indfinde sig nogen Leilighed.

Om mange smaae Kanter i hendes Opførsel, især imod vor Tante, som jeg mangen Gang stødte mig paa, havde jeg allerede nogle Dage før havt en alvorlig, men meget venskabelig Samtale med hende. Nu takkede hun mig en stille Aften, som havde sat hende i en særdeles blid Stemning, med Varme for hiin Samtale, forsikrede mig, at hun siden var bleven opmærksommere paa sig selv, og forsigtigere imod Andre, hvorved hun havde faaet en Rolighed, hun aldrig før havde følt, og en munter Tilfredshed med sig selv. — Der gives for virkeligen gode Mennesker ingen skjønnere og mere hjerteopløftende Følelse, end den stille Bevidsthed af deres Stræben fremad efter sædelig Fuldkommenhed, og intet Baand knytter deres Hjerter fastere til hinanden, end gjensidig, venlig Opmuntring til utrætteligen at kæmpe det skjønne Maal imøde. — „Ogsaa jeg, kære Henriette! er allerede bleven bedre ved Dem," sagde jeg; og i den sødeste Fortrolighed gik vi langsomt op og ned ad den skjønne Bro, saae op og ned ad Strømmen, og læste da i hinandens Øine vore Hjerters stille Ahnelser, som vore frygtsomme Læber endnu ikke vovede at ytre med Ord.

Vi vare alle indbudne næste Aften hos Geheimeraad St*. En Mængde Mennesker opfyldte Værelserne; men jeg var strax fra Begyndelsen af næsten alene sysselsat med Jette, og hun sagde ganske oprigtigen til mig: „Vi ville blive sammen, og tale med hinanden, uden at bekymre os om Folks taabelige Anmærkninger." — Dette var mig meget behageligt at høre; men en taabelig Gæk, som kort efter traadte hen til os, drev mig bort fra hende, og jeg flygtede ind i Sideværelset til Madame Meier.

Hun spøgede med mig over den Forvandling, der var foregaaen med mig, og vi satte os ned, for at sladre ret uforstyrret. — „Jeg gad nok kunne læse i Deres Siæl," sagde jeg, „hvad Deres Tanker om mig have været i nogen Tid — om jeg ikke forekommer Dem noget tvetydig."

„Det kunde nok være," var hendes Svar.

— „Deres virkelige Ansigt er mig, dette Øieblik iberegnet, endnu en Gaade; thi jeg veed ikke, om De før har baaret, eller om De nu først bærer en Masque. Det Sidste er mig det Sandsynligste — De søger at skiule de ømme Blik, hvormed De seer paa Hofmarechalindens Datter, bag ved den venlige Masque, som smiler ad Deres Cousine."

„Phøi!"*) raabte jeg — „det vilde være meget falskt og meget hæsligt. Jeg har hverken før eller nu betjent mig af nogen Masque. Jeg troer gerne, at mit Ansigt maa forekomme Dem noget forandret nu; men, til at spille et forsætligt Bedrageri, er det baade uskikket og for ærligt. — Skulde dette og hiint ogsaa være Dem uforklarligt, maa De dog ikke derfor fordømme det. Det Allernaturligste er ofte, efter det ydre Skin at dømme, det Alleruforklarligste."

„Det kan vel være," vedblev Madame Meier noget efter — „men De maa ogsaa betænke, at det Allernaturligste, naar det falder for meget i Øinene, ofte bliver det Allerfarligste. Jeg har allerede sagt det til Jette, og siger det nu ogsaa venskabeligen til Dem: Forglem ikke, at der gives i Verden mange opmærksomme Øine og veltalende Tunger, og at De begge have en Tante, som besidder en stor Formue og megen Egensindighed, og nu netop arbeider med meget betænkelige Miner paa de 100,000 Puncter i sit Testament!"

(Fortsættes.)

---

*) I Grundsproget, som her er det Græske, hedder dette Ord Φεῦ, som udtales Føi, hvilket vi hos os ofte høre i daglig Tale, men sieldent finde i Skrivtsproget. Vort Fy er derfor (ligesom de Fremmedes „Pfui" og „fi"), naar man giør Etymologien til Grundregel, mindre sprogrigtigt, end „Phøi." Englænderen kommer det Rigtige nærmere i sit „fie" (fei).

Overs. Anm.

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Anden Scene.

De Forrige, Tudse og Kunderne undtagne.

Næsedjærv (til Svendene og Drengene). Nu maae I tage de Bækkener og Haandklæder, og den Sæbe, og de Knive og Remme og hvad alt det Kram hedder, og gaaer saa Jeres Vei! for nu vil jeg være alene og holde en lille Monolog. (De flytte ud). Naa, skynder Jer nu noget, at jeg kan komme til at holde min Monolog. Saa længe I ere her, er jeg jo ikke alene. Naar jeg skal holde en Monolog, maa jeg være alene.

En Barbeersvend. Herren kan saamæn gerne snakke friskt væk. Vi skal ikke fortælle det til Nogen.

En Barbererdreng. Ja, det synes mig ogsaa, Herren kunde. Det er jo lige fedt.

Næsedjærv. Ville I nu bare pakke Jer, I dumme Fæ! Jeg skal jo holde en Monolog.

Barbererdrengen. Ja, men der er saa koldt derude i den anden Stue, Herre! Jeg har faaet saadan en deilig Roman af Wildt, som jeg gerne vilde læse her i Varmen.

Næsedjærv. Saa skal ogsaa Pokker føre Dig med Dine Romaner. Lad Du den fordømte Romanlæsning fare, og studeer i Din Osteologi og Therapi! Pakker Jer nu, og lader mig holde min Monolog i Ro! (De gaae).

Tredie Scene.

Næsedjærv (alene).

Nu skulde jeg da holde en Monolog, eller, paa Dansk, en Enetale. Ja, hvad var det nu, jeg vilde sige? Naa, nu husker jeg det. Denne Rosenkilde, eller, hvad jeg vilde sige, Literatus Tudse — jeg veed ikke, hvorledes det er fat med mig iaften, men Illusionen glemmer jeg reent — altsaa denne Literatus Tudse er en rar Fyr. Han

staaer sig godt, og vil komme til at staae sig bedre. Jeg kan nok trænge til ham; for jeg er, mellem os sagt, en fattig Luusangel. Om Forladelse! Det Ord var nok vel grovt; men det er saa kraftigt; derfor valgte jeg det. Ja, jeg er heller ikke tabt bag af en Vogn, jeg. Det er ellers mig, der spiller Hakon Jarl og Ole Vægter, jeg hedder Ryge, jeg var engang Doctor for de Syge, nu er jeg Doctor for de Sunde, men iaften er jeg Literatus o. s. v., see paa Placaten! — Hm, Hm, Hm, nu har jeg igjen staaet og snakket Illusionen reent bort. — Ja, nu maa jeg nok holde op at sladdre; ellers bliver Monologen nok for lang, og det kunne de Herrer Recensenter ikke godt lide. Nu skal jeg bare have en lille Samtale med min Kone og Datter, og saa skulle De faae en Sceneforandring, mine Damer og Herrer! ifald der ikke kommer Noget iveien. Fikke og Malle, hører engang!

Fjerde Scene.

Næsedjærv. Md. Næsedjærv. Malle.

Md. Næsedjærv. Hvad vil Du, mit Puttelaar?

Malle. Hvad vil søde Papa?

Næsedjærv. Hører Fikke og Malle! Vide I hvad? Tudse har været her. Vil Du have ham, Malle? Han har friet til Dig.

Malle. Har han? Ja, han sagde det rigtigt nok igaar, at han vilde gjøre det. Ja, jeg vil gerne have ham. Han er saa græsseligen smuk. Han har saadanne gyseligt deilige Øine.

Md. Næsedjærv. Og saadanne forfærdeligt smukke Hænder. Det er rigtigt nok en ganske anden Person, end denne hersens Tuderup.

Malle. Ja, Gud fri mig, det er jo en ækel Karl.

Næsedjærv. Og Tudse har mange Penge, eller faaer dem (for det kommer da omtrent ud paa eet), circa en 4000 Daler om Aaret.

Md. Næsedjærv. Tag ham, Malle! Saa kan Du dog faae Dig et ægte Shawl og en ny Kjole; for den gamle Nallike, Du har, duer jo snart ikke mere. Du kan nok trænge til at faae noget Nyt paa Kroppen. Tag ham, Malle!

Malle. Ja, det gjør jeg strax. Naar skal Bryllupet være? Skal det være imorgen?

Md. Næsedjærv. Tys, Malle! Tag dog Velanstændigheden iagt! Seer Du ikke de mange pyntede Damer og Herrer der i Parquettet og i Logerne? Hvad mener Du, at de tænke om saadan Snak?

Malle. Ja, Gud bevare os, det er sandt! Ja, en anden Gang skal jeg gjøre det bedre. Jeg beder om Forladelse, mine Damer og Herrer!

Næsedjærv. Hør, Malle, Du skal nok faae ham, men ikke, uden hans Stykke gaaer igjennem med alle Honores. Det er givet sex Gange for fuldt Huus, men hver Gang med Spectacler. Første Gang var der 10 Pibere og 100 Klappere, anden Gang 15 Pibere og 150 Klappere, tredie Gang 30 Pibere og 200 Klappere, fjerde Gang 40 Pibere og 300 Klappere, 5te Gang 60 Pibere og 400 Klappere, og 6te Gang 70 Pibere og 450 Klappere. Nu skulle vi see, hvorledes det gaaer iaften; jeg tænker nok, han vinder Seier, siden Klappernes Tal har taget til hver Gang.

Malle. Ja, det har vist ingen Nød, at han nok vinder Seier, Herr' Doctor!

Næsedjærv. Nu siger hun, Gud døde mig! Doctor til mig. Veed Du da ikke, Pigebarn, at her paa Brædderne iaften er jeg ikke Dr. Ryge, men Literatus Næsedjærv, og at Du ikke er Fru Heiberg, men Amalia Næsedjærv, og hun der ikke Md. Thomsen, men min Kone, Md. Næsedjærv?

Md. Næsedjærv. Ja, det har De Ret i, Herr' Doctor!

Næsedjærv. Nu troer jeg, min Sjæl, Du er ogsaa gal! Husker dog paa, Børn, at I staae paa Brædderne! Ellers gaaer jo al Illusionen bort. Kommer nu, Børn, og lader os gaae! ellers kunne de jo ikke forandre Coulisserne, og de Andre komme ind og snakke.

Femte Scene.

De Forrige. En Barbererdreng.

Barbererdrengen. Huusbond—

Næsedjærv (giver ham et paa Øret). Har jeg ikke sagt Din Æsel, at Du ikke maa sige Huusbond til mig, men skal sige Herre til en Mand,

der, som jeg, foretager den vigtige og vanskelige chirurgiske Operation, Skægets Aftagning?

Barbererdrengen. Herre, der er 30 Skuespillere udenfor, som ville opereres paa Skæget.

Næsedjærv. Det var rigtigt. Saaledes skal man tale. — 30, det er mange, lad mig engang see, det er, 6 Gange 30, det er 180, det er saa nær 2 Daler, det er, sgu, en feed Smaus paa eet Bret; den maa jeg ikke lade gaae fra mig. Men jeg har jo kun 3 Svende og 2 Drenge, det er 5, og jeg og Fikke og Malle, det er tre, det er 8. Aa hør, Niels! gaa hen til Literatus Agerkaal, og bed ham lade en Luftballon gaae over til Korsøer og een til Nyborg, og hente mig 2 Barberersvende! Det er gjort paa 3 Minuter. Lad saa de Herrer Skuespillere og mine Svende og Drenge komme ind, og gjør saa Alt istand, Knive og Sæbevand og Remme og hele det prosaiske Djævelskab, og kom saa ind med de 5 Stole, vi have, og laan de 25 hos Stolemageren ligeoverfor. Skrup Dig noget! (Drengen løber). Det bliver en rar claurensk Scene, Fikke og Malle! (han gnider sig i Hænderne).

Md. Næsedjærv. Ja, det bliver ret Loier.

Malle. Det bliver justement Commerce, Mama!

Sjette Scene.

De Forrige. Tredive Skuespillere, tre Barberersvende og een Barbererdreng, med de fem Stole og alt Tilbehør (under Scenen kommer den anden Barbererdreng efterhaanden ind med de 25 Stole).

Næsedjærv (løber stundesløst omkring). Værer saa gode, mine Herrer, og tager Plads! Her ere kun 4 Stole, men Niels kommer snart med 25. De andre Herrer maae undskylde, at de maae staae saalænge. See, der er han med 2! Skynd Dig lidt, min Dreng! Aa, Veien er kort. Det er snart bestilt. Nu faae vi strax 6 Barberersvende med Luftballonerne fra Korsøer og Nyborg.

Første Skuespiller. Det er en rar Indretning.

Næsedjærv. Ja, er det ikke? Det er bedre, end Dampskibene. — Er Kniven god? De skulle vel spille iaften i Tudses Stykke?

Alle Skuespillerne. Ja.

Næsedjærv. Det gjør Effect, saadan et tredivestemmigt Ja. Spiller bare godt, mine Herrer, at det ikke dumper! Er De ikke Finanseministeren, Herr' Brumbasse?

Første Skuespiller. Jo, til Tjeneste, Herr' Næsedjærv!

Næsedjærv (til Niels). Naa, har Du nu bragt alle Stolene, Niels? Det var bravt, min Dreng! (til Skuespillerne) Værer saa gode, mine Herrer, og tager Plads! Havde vi nu bare de 6 Barberersvende! (Det banker, og de 6 Barberersvende træde ind). Naa, der have vi dem jo. Naa, god Dag, Børn! Have I Knive og Strygeremme med?

Barberersvendene. Jo, vi have.

Næsedjærv. Det er godt. Barberer nu raskt, Børn! De maa ikke see for mildt til min Datter, Herr' Smidsk!

Anden Skuespiller. Aa, det gjør jo ingen Skade, Herr' Næsedjærv! Jeg seer mildt til alle kønne Piger.

Næsedjærv. Jeg takker for Complimenten og Douceuren, Herr' Smidsk! Men jeg skal sige Dem, min Datter er halvt om halvt forlovet med Herr' Tudse.

Anden Skuespiller. Ja, det var en anden Sag. Saa skal jeg nok holde mig i Skindet.

(Fortsættes).

Brev til en Ven i Provindserne.

Væddeløbene ere, naturligviis, Gjenstand for de fleste Samtaler. Den Ene roser Jokeiernes brogede Dragt, og den Anden holder en Lovtale over Fuldblodracens tynde Been. Især har Petronelle den Lykke at have tilveiebragt sig Damernes Yndest i den Grad, at der vist er mangen stolt Cavelier, som ønsker sig i dens Sted, og det er en sand Lykke, at den ikke forstaaer noget menneskeligt Sprog; thi ellers vilde den sikkert blive

beruset af al den Roes, som bliver odslet paa den. At En eller Anden havde lovet sig noget Mere, end han saae, og fortryder, at han gav sine Penge ud, for at see et Par Ryttere ride omkaps kan vel være Tilfældet; men, om endogsaa dette forholder sig saaledes, er det dog Biting; thi Mængden har faaet Noget at tale om, og dette Noget er til en Tid, der er saa gold paa interessante Nyheder, af hoieste Vigtighed for de Herrer og Damer, som ellers dagligen ere hjemsogte af Tidslede. Der gives vel Adskillige, som paastaae at slige Væddelob ere til liden eller ingen Nytte, og at det var gavnligere for Staten, hvis vi sogte at forskaffe os gode Arbeids- og Kjore-, end gode Rideheste; men disse Mennesker bor ikke have nogen Stemme; thi vel er det Sandhed, at den Reisende kunde onske at blive befordret lidt hurtigere, end en Miil i Timen, og at Bonden, som oftest, burde have lidt bedre Arbeidsheste, end han sædvanligt har; men hvad betyder Reisende og Bonder imod de Herrer, som kunne nyde godt af slige Hurtiglobere? Der er vist næppe nogen Stad, som er saa riig paa Smaaherrer, der dele deres Tid imellem at staae for Speilet og paradere paa Gaderne eller paa offentlige Steder, som Kjobenhavn, og, da disse haabefulde Mennesker ikke kunne nedlade sig til at fortjene deres Brod, og de just ikke Alle have en riig Papa eller Onkel i Baghaanden, der kan skaffe dem saamange Penge, som de kunne bruge, saa maa de vist ofte komme i Forlegenhed. Hverken Kræmmere, Skræddere eller Skomagere, som de beære med Navnet af deres Kunder, eller Billardholdere, Conditore eller Viinhandlere, som de bevise den Ære at besoge, kunne leve af Luften. Folgeligen ville de vist ikke altid være deres Creditorer, og, da de ikke Alle ere saa fiffige, at de kunne leve af at slaae Plader ɔ: bedrage, og de Faa, der have lært denne ædle Kunst, just ikke altid finde deres Mand, saa maae disse Statens sande Prydelser vist ofte være i Forlegenhed. Hvor onskeligt var det derfor ikke, dersom en ny indbringende Guldmine vilde aabne sig for disse Herrer, og hvilken Guldmine kan være meer passende end den, som deres værdige Colleger i England benytter ɔ: Roven paa Landeveien? Kunde man bringe det saavidt, at vore parfumerede Gadejunkere valgte en saa hæderværdig Haandtering, da var meget vundet. De vilde ei blot derved sætte en Mængde Penge i Omlob, og bidrage til vore Vertshuusholderes, Hestehandleres, Kræmmeres, m. F. Opkomst; men maaskee endog fremkalde en Tidspunkt, der ei staaer tilbage for hiin gyldne Riddertid, da Borgherren lurede paa den Reisende for at plyndre ham.

Man har dadlet os i Politivennen, fordi vi kjobe vort Lærred til Armeens Skjorter fra Udenlandet; men jeg finder det tvertimod roesværdigt; thi det er netop et Beviis paa Nationens sande Storhed og ophoiede Folelser, at den ei nedlader sig til at forfærdige sine Fornodenheder, men derimod lader Andre levere dem. Er det ikke en sand Hæder for os, at de stolte Britter ere t. Ex. vore Knivsmede, vore Naalemagere, vore Toimagere ꝛc. ꝛc., at Franskmændene og Belgierne ere vore Klædevævere, at Westphalerne ere vore Tondetappe- og Træstovekostefabrikanter, og at de mægtige Russer, der kunne foreskrive Verden Love, ere vore Linnedvævere? Behoves der noget andet Beviis for, at vi ere et udvalgt Folk, der er udkaaret til at være Jordens Herrer, og at leve af Andres Flid? At andre Lande have Velstand, imedens vi trykkes af Armod og have Skarer af Brodlose, siger Intet; thi det er bedre, at ligne en Don Ranudo, der foretrak Hungeren for Arbeide, end at besudle sine Hænder med et gemeent Arbeide.

Deres P.

(Ny oekonomisk Correspondent).

Euterpe,

for Damer og Herrer.

Skjondt vi iforveien ingen Mangel have paa Viseboger, savnes dog i alle disse det meste Nye og meget Gammelt. Ved derfor at levere en udvalgt, korrekt aftrykt og nogenlunde fuldstændig Visesamling til særdeles billig Priis og paa en letanskaffelig Maade, har Udgiveren troet at mode Fleres Onsker.

1ste Hefte er derfor udkommet af en Samling, der vil indeholde danske Folke-, Orlogs- og Selskabs-Sange, Drikke-Viser, samt Sange af

de nyeste og mest yndede Operaer, Syngestykker og Vaudeviller.

Samlingen udkommer fremdeles hefteviis, saaledes at der hver Maaned vil blive tilstillet Subskribenterne et Hefte paa 5 Ark i Oktav, smukt trykt paa fiint Papir, i kouleurt Omslag. Prisen for hvert Hefte, der vil indeholde saavel ældre som nyere Sange, er for Subskribenterne 32 ß., som betales ved Modtagelsen; Bogladeprisen for enkelte Hefter er derimod 40 ß.

Subskribentsamlere erholde paa 4 Exemplarer det 5te frit. Subskription modtages i Bogladerne i Kjøbenhavn og Provindserne, og paategnede Planer bedes indsendte til Herr Bog- og Papiirhandler C. Steen, Pilestræde 121 og Børsen Nr. 2.

De 76 Sangdigte, hvoraf denne Samlings 1ste Hefte bestaaer, ere valgte med Smag og Skjønsomhed af Herr A. F. Høst, og den typographiske Udstyrelse gjør Herr Joh. Nik. Høsts Officin Ære. Det aabnes med Matrosdrengenes Vise af Prof. F. Høeg-Guldberg. I denne Samling findes Sangdigte af J. L. Heiberg, Tode, Ingemann, Ewald, Frankenau, Sophus Zahle, Haste, N. T. Bruun, Wilhelm Holst, H. C. Andersen, Øhlenschlæger, Thomas Thaarup, P. A. Heiberg, Baggesen, Jetsmark, og Th. Overskou, foruden adskillige Arier af oversatte Syngestykker til almeent yndede Melodier. Den anbefaler sig selv paa det Fordeelagtigste til Synge- og Digtekunstens Venner. Red.

Blandinger.

— I Pforzheim anstilles de strængeste Undersøgelser for at opdage, hvo der paa en fri Plads i St. Leopoldsforstaden har oprettet en Galge med de badenske Forordninger, hvorved Forbundsdecreterne publiceredes, og flere høie Personers Billeder og Navne.

— Dr. Franklin fortæller en besynderlig Anekdote, som viser, at Myrer ere istand til at meddele hverandre Efterretninger. Da han havde sat en Krukke Sirup ind i et Værelse, der var

befængt med Myrer, fandt disse Veien til Krukken og gjorde sig hjertelig til Gode, da han opdagede dem. Han rystede dem da ud og ophængte Krukken i en Snor fra Loftet. Hændelsesviis var een Myre bleven tilbage, som efter at have spiist sig mæt, med nogen Vanskelighed fandt Vei op ad Snoren, naaede derfra Loftet og slap ned ad Væggen til Reden. I mindre end en halv Time brød en stor Skare Myrer ud af deres Hul, krøb op til Loftet, derfra ned ad Snoren i Krukker og begyndte at spise igjen. Saaledes vedbleve de, indtil al Sirupen var fortæret, i det een Sværm løb ned ad Snoren, medens en anden krøb opad igjen. Det synes uden for al Tvivl, at een Myre havde i dette Tilfælde bragt Efterretning om Byttet til sine Kamerader, som ellers ikke paa eengang vilde have alle som een valgt den eneste tilgængelige Vei.

— I Paris have tre Fruentimmer anmeldt, at ville udgive et nyt Tidsskrift, under den Titel: Den frie Qvinde. Dette Foretagende synes at være et Produkt af den St. Simonistiske Skole. Prospecten opfordrer til en Forening af det qvindelige Kjøn, til Afskaffelse af Lydighed mod Mændene, kort, til den qvindelige Emancipation, da dog Emanciperen nu engang hører til Dagens Orden. „Hellere forblive ugift, end adlyde en Mand," er udtalt som Hovedgjenstanden i dette mærkelige Skrift. (D. D. B.)

Til Doctoren.

Herr' Doctor! Herr' Doctor! hvad skal jeg nu sige?
Forlader Du Sandhed, Din elskede Pige?
Hvi heiser Du pludseligt nu Flag og Gos,
Og seiler bort fra mig, „velsignede Tøs!"?
Jeg troede, at Du var en Engel,
Ja, Fanden ta'e mig! *)
Nu seer jeg, at Du er en Bengel.
Nei, Fanden ta'e mig,
Om jeg det forgætter,
Min snurrige Fætter!
Stik nu Piben ind!
Gjør ei længer Vind!
Du hører ei længer til Mine,
Din vrede og triste Cousine, Jfr. Sandhed.

*) At bande har min Fætter og nu afskedigede Kæreste lært mig.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 77. Tirsdagen den 25 September 1832.

(Meddeelt)

Pegasus,

En Væddeløb=Hestes Jeremiade.

Motto: Hvad forstaae Bønder sig paa Agurkesalat?

O vee, ulykkesvangre Heste=Hædersdage!
Skal I, herefter, Plads i Almanakken faae?
Da maae jeg bitterlig af Hjertet ret beklage,
Jeg mig til slig en Ære og udpeget saae,
Der ei er mindre, end, paa Livet løs at rende;
Maaskee — det gjør paa Lidelserne hurtig Ende. —

Min Stammetavle man fra Abraham udstrækker,
Det er Alt, hvad jeg om min gamle Herkomst veed;
Om den for Moses endnu længere sig række,
Derom, wahrhaftig! jeg ei give kan Beskeed; —
Kun, at jeg har en Fuldblods=Rang i Hest=Etaten,
Og er bestemt til Renden, som til Gavn for Staten.

Vel har man givet mig et Navn, som prægtigt klinger;
Ak, var jeg kun min høie Navnefader værd!
Men viid: Parnasset's Pegasus blev givet Vinger:
Hvor kan da, uden dem, jeg øve samme Færd?
Desuden, Rytterne paa hiin er' aandig lette;
At min — har Knokler, Kjød og Been, jeg maae berette.

I rum Tid maatte jeg med halvt Foer la'e mig nøie,
Jeg skulde blive slank, og som det hed; adret;
Den tomme Krybbe stod som oftest for mit Øie;
Thi Ærens Tarv det bød: Du maae ei vorde mæt!
— Min Herre kun paa Præmie og Ære tænkte,
Jeg, meer end gjerne, Begge for en Høevisk skjænkte.

Jeg sku'de løbe med den skjønne Magdalone,
I hvem mit Øie længst har fundet henrykt Lyst;
Dog heller jeg indvied hende til min Kone,
Hvis ei jeg havde den ulægeligste Brøst;
En Brøst — hvorfor jo selv en Hests Natur maae bæve,
Som ei den bedste Dyrelæge mægter hæve.

Mens statelige Rytter grumt mit Løb forcerer,
Med Sporerne i Siden paa mig hugger ind,
Og til de Skjønnes Bifalds=Blikke coquetterer,
I Lynets Fart, med mere, end sædvanlig Vind;
Da — efter Veir og Luft jeg maae forgjæves hikke;
Troe mig, det er en bitter Hæders=Skaal at drikke!

Let kunde jeg min stolte Rytter af mig vippe,
Hvis jeg min Bag med vældig Kraft flux hæved op;
Men ak, Gjengjeldelsen mig vilde ikke glippe,
Om jeg ham hindred' i, at lange Maalets Top;
Nei, kun mit Haab i Suk jeg maae forsøge hemme;
Og — som i Visen staaer, — om hundred' Aar det glemme.

Men — paa den anden Side, tales der om Nytte,
Ved et — med Hørelse og Syn fortabt — Galop;
Om det til Landets Tarv afgiver et Udbytte,
Dertil Forstanden — hos en Hest — maae sige: Stop!
Thi skal — fra Paradeur til Plovhest jeg changere;
O vee, hvis da for Ploven jeg skal galopere!

Vel sandt, om jeg en Præmie formaaede vinde,
Min Herre følte sig da lykkelig og stor;
„Paa Oren, som godt tærsker, ei man Munden binde!"
I Vrinsken lyder fra det hele Heste-Chor. —
Vor Skjæbne — maae sig i det gamle Ordsprog skikke:
At „Hesten som fortjener Havren, faaer den ikke."

Uenighed og Kærlighed.

(Fortsat; see forrige Numer!)

Vi bleve endnu længe siddende ved Siden af hinanden. Jeg var ganske forstemt, og vovede ikke at gaae til Jette; thi den glade Ulvungenhed, hvormed jeg ellers pleiede at nærme mig hende, blev mig berøvet. Jeg drev omkring i alle Værelserne uden at finde Fornøielse og Ro i Noget af dem, og da jeg længere hen, efter Madame Meiers Anmodning, vilde gaae til Jette, fandt jeg hende sysselsat med Andre, og jeg var Daare nok til at holde mig bortfjernet fra hende af aabrysottig Trodsighed. Der blev danset efter Aftensmaaltidet, og jeg saae, at Jette ingen Deel tog deri. Da min Tante mindede mig derom, opfordrede jeg hende dertil; men hun undskyldte sig med Hovedsmerter. Jeg talte de hjerteligste Ord til hende, men hun svarede mig kun lidet og med kold Ømfindlighed. Vi kørte hjem; jeg erindrede hende forgæves om vor fortrolige Spadseretour igaar; hendes Haand laa, som død, i Min, da jeg ved Afskeden kyssede og trykkede den, og i den meest trøstesløse Mismod gik jeg ind i mit Værelse, og tilbragte Natten for største Delen søvnløst.

Næste Morgen fik jeg et lille Brev fra Madame Meier, hvori hun meget alvorligen bad mig om, at gjøre Jette god igjen, da hun var meget fornærmet over min tilbageholdne Opførsel igaar. Jeg gjorde Alt, hvad der stod i min Magt, for at bringe hende i godt Lune igjen, og det lykkedes mig endog, at faae hende om Aftenen i Operahuset, hvor hun før ikke havde villet gaae hen, og jeg sad første Gang i samme Loge, som hun, da jeg ellers hellere satte mig paa de nederste Pladse i Theatret. Jette tilstod mig nu selv, at hun var bleven ubeskriveligen fornærmet igaar over min Bortgang, fordi hun selv forhen havde opfordret mig til at tale med sig, uden Hensyn til Folks Anmærkninger; men meest, forsikrede hun, havde hun ærgret sig over sig selv, fordi hun ikke havde været istand til at skjule sin Ømfindlighed.

Ogsaa denne Tvist var nu bilagt; den havde ladet os gjøre dybere Blik i vore Hjerter, og vi følte tydeligere, end nogensinde før, hvor dyrebare vi vare hinanden. — Vi lignede et Par lykkelige Sovende, som en velgjørende Haand har bestrøet med Roser, medens de slumrede. Allerede i deres Drømme begynde de at indaande den søde Duft, men ved deres gradevise Opvaagnen see de først med stigende Overraskelse, hvad Glæde der er tilberedet for dem.

Den musikalske Deel af Operaen var ubeskriveligen skjøn, og gjorde et stedse mægtigere Indtryk paa mit Hjerte. Fra Jettes Arm, som ofte berørte Min, sprang der elektriske Gnister over i mig. — „Jeg har altsaa blot fornærmet Dem igaar?" spurgte jeg hende — „Jeg har kun fornærmet Deres Stolthed?" Min hele lille Eiendom vilde jeg have givet, for at hun skulde have svaret: „De har krænket mit Hjerte." — Men hun sagde det ikke, og smilede blot, da jeg hviskede til hende, at hun ikke skulde være stolt, men god, eller, i det Mindste, i min musikalske Begeistring idag, for at skuffe mig paa en smuk Maade, bære sig ad, som gjaldt jeg hende mere, end andre Mennesker.

Vi gik hjem under en stjerneklar Himmel. Hendes Haand bevægede sig varmt og levende i Min; vi saae ofte paa hinanden i Mørke, uden at kunne kende hinanden tydeligere, og talte faa, men for vore Hjerter betydningsfulde Ord. — Indgangen til min Tantes Huus var en høithvælvet Søilegang, som ellers sædvanligen var klart oplyst. Idag brændte der intet Lys, og jeg holdt bestandigen min venstre Arm for mig, for at vi ikke skulde støde os paa en Søile. Da jeg havde fat paa den Sidste, og der ingen Fare var mere for os, vendte jeg mig igjen nærmere hen til Jette, som hidtil kun frygtsom lod sig drages frem af mig. Jeg bøiede mit Ansigt mod Hendes,

vore Læber fandt hinanden i Mørket, og det tilbagevisende Ord, som hun vilde fremstamme, døede, førend hun kunde udsige det, i et langt glødende Kys.

Derpaa ilede vi hurtigen og tause opad Steentrinene. Lige hen til Værelset trykkede jeg mine Læber paa hendes Haand, og ved Døren tilhviskede jeg hende endnu, at hun ikke maatte være vred. Vi kom til Tanten, som modtog os meget venligen. Men vi vare Begge i den meest levende Bevægelse; Jette ilede saa hurtigen, hun kunde, igjen ud af Værelset, for at skjule sin Forlegenhed, og jeg legede, for ikke at vise mit glødende Ansigt, en Stund med Tantes lille Livkat, og løb derpaa ned til den mærkværdige Søile, det stumme Vidne til min Lykke, som fra den Aften var bleven mig et helligt Elskovsaltar. Her tilraabte jeg første Gang mig selv: „Hun elsker mig! Hun er Min!" og jeg udkastede hurtigen den Plan, at aabenbare mig, til min Lykkes Fuldendelse, saasnart, som muligt, for Tante, og at bede hende, som vor fælleds, gode Moder, om hendes Samtykke i vor Forbindelse.

Jeg troede at kunne løbe uhindret ind i den huuslige Lyksaligheds sikre, skjønne Havn med min lille Baad. Solen skulde næste Morgen oplyse den for mig; men, istedet for den, trak en mørk Sky op paa Synskredsen, og en Storm drev mig langt bort fra mit Maal. — Hvor glad og hjertelig var den Morgenhilsen, som jeg sagde Jette, og hvor stak den afmaalte Venlighed, hvormed hun gjengjaldt den, af derimod! Alle hendes Ytringer viste, at hun bestræbte sig omhyggeligen for, at bortfjerne sig igjen fra mig efter vor elskovsfulde Nærmelse. Da jeg mindede hende om vor lykkelige Ruus igaar, sagde hun med en Tone, som syntes at tolke en alvorlig Anger: „Det burde ikke have været, og bør heller aldrig igjen finde Sted." Da jeg gjorde hende den frie Tilstaaelse om min varme Elskov, forsikrede hun, at hun var min hjertelige Veninde, og at hun ret inderligen ønskede, altid at kunne kalde mig sin Ven, men at der ikke maatte tales om Elskov mellem os to. Et Par Gange var hun endog grusom nok til at anmode mig om, at fortsætte den løsslupne Traads Spind med Frøken von Linz, og, saa ofte jeg vilde bestorme hendes Hjerte, slog hun mig tilbage med en Opfordring til min Fornuft, og hun gjentog dette saa tit, at jeg af Mismod næsten fordømte al menneskelig Fornuft i Almindelighed, og mistede min egen.

Saaledes var Aftenen kommen. Jeg foregav en Upasselighed, for ikke at behøve at spise hos min Tante, og udrugede i mit Værelse de haardeste Fortolkninger over Jettes Opførsel.

„Naar hun elsker mig," sagde jeg mig til selv, „hvorfor plager hun da sig selv og mig med denne grusomme Undertrykkelse af sin Følelse, som hverken kan læge hendes eller mit Hjerte, men kun ødelægge Begge? — Men, naar hun ikke elsker mig, og heller ikke vil elskes af mig, hvorfor har hun da med saa venligt et Smiil seet paa, hvorledes jeg gradeviis har lagt mit Hjerte for Dagen for hendes Øine? Elskov er ikke en Vareartikel, som man maa troe at kunne tilhandle sig for en ringe Priis. Den er en kostelig Perle, som kun kan opveies ved en Perle af ligesaa stor Værdi. Den lader sig kun betales med sig selv ved et Bytte. Hvo, som modtager Elskov, uden at kunne eller ville give Elskov igjen, er en Bedrager af det farligste Slags."

Saaledes talte min Mismod just, da min Tantes Kammerjomfru kom, og bragte mig paa en Tallerken en Appelsiin, som Jette havde skrællet, og en venlig Indbydelse. Jeg gik, som jeg bildte mig ind, blot for ikke at være uhøflig, til min Tantes Værelse. I Forværelset mødtes jeg af Madame Meier, som vilde gaae ud. „Det er Deres Lykke, Trodshoved!, at De kommer," sagde hun — „Med hvilke bitre Ord har De ikke plaget Jette idag! De har mange Taarer at gjøre hende Afbigt for — det er en fortræffelig Pige!"

Mere, end disse Ord, rørte den skjønne Enthousiasme mig, hvormed Madame Meier sagde dem. Jeg bestormede hende med Bønner, jeg holdt og omarmede hende, som var hun min Elskede, for at høre en nøiere Forklaring af hende. Men, i det hun vilde give mig den, bleve vi forstyrrede af Kammerjomfruen, og maatte skilles ad. Min Tante aabnede Døren indenfra, og jeg udenfra. Hun gik ud, og jeg ind. — Jette var blid og venlig, og jeg kunde endnu see paa hendes Øine, at hun havde grædt. Men Mistro og

Tillid strede endnu i min Sjæl. Vi talte, til Tante kom tilbage, kun nogle faa, afmaalte Ord, og siden efter, paa Grund af den Tvang, som vi maatte paalægge os, kun om de allerligegyldigste Ting. Tante var idag især i ondt Lune, og jeg bortfjernede mig derfor tidligere, end jeg ellers pleiede ved mine Aftenbesøg. I mit Værelse lyttede jeg ikke til Andet, end Dørklokkens Ringning, som skulde tilkendegive mig Madame Meiers Ankomst. Hendes Ord: Det er en fortræffelig Pige!" lød uophørligen for mine Øren. Ahnelse om den Mulighed, at jeg kunde have gjort Jette Uret, gennemzitrede mit Hjerte med glad Skræk. Paa det samme Sted, hvor jeg tilforn havde anklaget hende saa haardt, nedknælede jeg, og gjorde hende Afbigt for de Forseelser, jeg havde begaaet af Mismod. Til enhver lille Støi i Huset lyttede jeg med den meest spændte Opmærksomhed. Jeg troede, der maatte bestemt endnu komme-En, for at hæve mit urolige Hjertes Tvivl. Men der kom Ingen, og mit sidste Haab forsvandt, da jeg sneg mig over Gaarden, og saae paa det dunkle Skin af Natlampen i Madame Meiers Kammer, at hun ikke alene var hjemme, men sandsynligviis ogsaa allerede havde lagt sig.

(Fortsættes).

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Næsedjærv. Ja, jeg skulde rigtigt nok ikke selv sige det; for Selvros stinker, og jeg har da heller ikke alene Deel i det, men vor Herre og min Kone ogsaa; men smuk er hun rigtigt nok. Hun har bløde Hænder og kønne Øine og en deilig Taille; men det Leflevæsen hos unge Piger kan jeg ikke lide. — Skær ikke Herren, Malle! — Sæb Herr' Polisk dygtigen ind, Fikke! Han har et svært Skæg. Det har De nok gaaet med i 14 Dage eller 3 Uger. — Det var godt, at vi fik de Mennesker fra Nyborg og Korsøer. I barbere godt, Børn! Det kan jeg see. Det gaaer jo raskt. Det er, sgu, en svær Rolle, jeg har. — Lidt Vadskevand, min Herre! Vær saa god, Herr' Sød! Et reent Haandklæde til Herr' Flip! Lidt Vand, Herr' Sød? Behøves det ikke? Naa, ja, ja! det koster ligemeget. Det er 6 ß. Mange Tak! Mange Tak! (Skuespillerne gaae). — (Til de fremmede Barberersvende) Jeg skal clarere Jer med næste Luftballonspost. Det er ogsaa en rar Indretning, at Posten nu gaaer med en Luftballon. Hilser Jeres Herrer! (De bukke og gaae.) Kommer nu, Børn, og lader os slæbe de Stole og hele Kramkisten ud! (Medens han og de Andre gaae ud og ind, og flytter Tøiet ud, gaaer Munden paa Næsedjærv bestandigen.) Saa, lader det gaae raskt, skynder Jer noget! Det var ret, det kan jeg lide! See, hvor han gaaer og nøler! Tag dog Benene med sig! Saa, det var raskt! — Hils Stolemageren, og tak ham for Laanet! Jeg skal nok gjengjælde ham hans Artighed med det Første. Gaaer nu Jeres Vei, Svende og Drenge! (De gaae.) Det var en sjelden Casus, Fikke og Malle! 30 Skuespillere paa een Gang, 6 ß. hver, 6 + 30, det er 170.

Md. Næsedjærv. Hvor vil Du hen, Mand?! det er jo 180.

Næsedjærv. Det er sandt, og 180 ß., lad mig see! det er 1 Rbd. først, og saa er det 3 ℔ —

Malle. Det er 1 Rbdlr., 5 ℔ og 4 ß. Det er saa let, som Fod i Hose, Papa!

Næsedjærv (betænker sig). Ja, rigtigt. Du er dog en Fandens Tøs. Det var en feed Steeg. Kommer nu Børn, og lader os gaae! (De gaae).

Syvende Scene.

(Tudses Leiebibliothek.)

Tudse. En Pige. En Karl. En Dreng. Et Theaterbud.

En Pige. Jeg skal hilse saa flittigen fra Madame Klump. og bede Herren om det nye Stykke, som de skal have iaften i Papagøierne.

Tudse. Det er ikke hjemme. Jeg har udsolgt hele Oplaget af 1500 Exemplarer, og alle

de 20, jeg havde forbeholdt mig til Leiebliobibliotheket, ere udlaante.

Pigen. O, det var rigtigt slemt. Har Herr' Tudse da ikke en moersom Komoedie? Det er det Samme, om den er gammel eller ny; helst en, som er bleven udpeben; for det er gerne det Bedste, siger min Madame.

Tudse. Vil hun have „Betlerpigen"?

Pigen. Nei, fy! den har Madamen een Gang sovet ind ved.

Tudse. Naa, vil hun da have Grev „Essex"?

Pigen. O ja. Madamen har rigtigk nok læst den een Gang, men hun siger, at man kan godt taale at læse den to Gange. Adøs! (hun gaaer).

Tudse. Farvel! — De ere nu saa forlegne for at faae de Stykker, de have pebet ad, om de ogsaa ere nok saa gamle.

En Karl (kommer ind). Maa jeg bede om „det pantsatte Land", Herr' Tudse! og om Krølles Heltedigt, „Papagøiernes Lyksalighed".

Tudse. Den Første er udlaant. Der er den Anden.

Karlen. Maa jeg da bede om en rørende Komoedie? Fruen vil gerne have Noget, som man kan græde over.

Tudse. Der er det sidste Hefte af Finsterlings „aandelige Repertorium". Det er just ingen rørende Komoedie; men der skal være Nok at græde over deri, siger man.

Karlen. Tak og Adøs! (han gaaer).

Tudse. Der traf jeg vist Fru' Heldøres Smag. Hun holder meget af Finsterlings Vaas. Jeg kan ogsaa ganske godt lide det; for der er altid stærkt Rivt om, hvad han skriver, om det er nok saa galt.

En Dreng (kommer ind). Maa jeg bede Herren om „Træmands Prædiken om Gudsfrygtens Aftagelse paa Sprogø", og saa den Komoedie, de skal have iaften?

Tudse. Der er Prædikenen. Komoedien er udlaant.

Drengen. Maa jeg da bede om det sidste Hefte af „Finsterlings Rep i to Rum"?

Tudse. „Repertorium", vil han sige. Det er udlaant.

Drengen. Ja, saa en anden gudelig Bog.

Tudse. Der har han „Coldings blodige Brudgom". Det er en god, gammel, gudelig Bog.

Drengen. Tak skal Herren have. Adøs. (han gaaer).

Et Theaterbud (kommer ind). Jeg skal hilse Dem, Herr' Tudse fra Papagøiernes første Theaterdirecteur, Oberst v. Kok, og bede Dem komme op i Papagøiernes Directionsforsamling. De bie bare efter Dem.

Tudse. Godt, lille Ven! Vær saa god og hils Hans Velbaarenhed! Jeg kommer strax.

Budet. Meget godt. Adøs! (han gaaer.)

Tudse (seer paa sit Uhr). Ja, nu er Klokken 12. Saa kan jeg lukke Døren til Bibliotheket i Laas, og gaae med en god Samvittighed.

(Han gaaer).

(Fortsættes.)

Literair Anmeldelse.

Julii-Heftet af Herr' Ove Thomsens Valkyrie er udkommet i disse Dage, og indeholder: 1) Kartoffeltyveriet, af Anonyma, et ædelt, og med Aand og Følelse i gode Vers fortalt, Træk af Fader Rahbeks Liv; 2) Fingrene, et Stambogsblad, af Nikolai Krossing; det lyder saaledes:

„Sødskende jeg kjender fem;
Stakkel, som ei kjender dem:
Ved hverandres Side sat,
Blev de Mennesket en Skat.

Tommeltot er Patriark,
Lille, buttet, rørig Knark,
Styrer Flokken, som Regent,
Ellers var det slet bevendt.

Slikkepot har Tyvsnatur,
Sidder fremmest og paa Luur;
Han er Barnets Pegepind,
Naar det faaer sin Fibel ind.

Langemand, opløben Rad,
Midt i Klyngen, stolt og glad;

Naar tilvæds man trækker Krog,
Gavner godt det store Skrog.

Guldbrand har den søde Rang,
Bærer Ringen, gyldenrang;
Om hans Lykke tier Sang,
Ellers Visen blev for lang.

Lille Peter Spillemand,
Ikke meget høiner han;
Morer sig saa jevnt og godt,
Som en stakkels Affepot.

Rækker jeg Dig alle frem,
Giver Du mig Dine Fem:
Er et Tryk: Farvel min Ven!
Og til Velkomst et igjen."

3) Smaadigte af F. C. Hillerup. III. Sonnetter med opgivne Riim. De ere 6. Vi optage den Følgende:

„Sines Uheld.

Paa en Forhøining sad den væne Sine,
Og fyldte Stuen med sin bitre Klage.
O, raabte hun med en bedrøvet Mine,
Naar skal jeg faae et Stykke Krandsekage?

Alting skal dog paa denne Dag mig pine;
Til saadant Uheld saae jeg aldrig Mage.
Fordi der skal Muurfolk paa Ovnen kline,
Kan Kokkepigen ei min Livret bage.

Med Taarer væder hun sin Naalepude,
Og tørrer Øiet paa sit Sirtses-Ærme,
Da Hoboistens Toner høit bebude,
At sig Studenterne en masse nærme,
Glad seer hun ud, men knak! der gik en Rude,
— — Og dermed blev den korte Ruus til Værme."

4) Oversættelser efter fremmede Digtere, af H. P. Holst. III. Længsel efter Hjemmet (efter Berquin). IV. Opmuntring til Glæde (efter Hölty); 5) Noveller af Boccaccio, oversatte af F. C. Hillerup. (Fortsættelse.) IV. Griselda. Den har Forraad paa Mangel af Interesse; 5) Om Digterkroning, af Nikolai Krossing. En ganske interessant Fremstilling af, for det Meste, almeentbekendte Sandheder og Facta. S. 28 hedder det: „Naar der forekom særdeles stærke Steder mod Fyrsternes Despoti (neml. i et Digt, som blev oplæst i Academia Nobile i Neapel 1820), vendte Forelæseren

sig hyppigen til Prindsen af Danmark (Christian Frederik), som var nærværende med sit Følge; og En af Digterne tiltalte ham navnligen i en Canzone, og lagde ham paa Hjerte, at man var berettiget til, at vente store Følger af hans Erfaringer efter hans Hjemkomst til Fædrenelandet, da han havde den for Fyrster saa sjeldne Leilighed i Løbet af sine Reiser at lære at kjende Mennesker, Love og Regjeringer." 6) Det engelske Skuespillerselskab i Paris, skildret af Ludvig Börne. En meget humoristisk Skildring. 7) Fragmenter af en Dagbog o. s. v. af Edouard Mau, Cand. Theol. (Fortsættelse). Skildringen af Kinnekulles Enemærker S. 84 er meget aand- og hjerterig, og det er næsten usandsynligt, at den Edouard Mau, som skrev saaledes i Aaret 1820, er den samme Mand, som i Aaret 1832, ifølge det 33te Numer af „Raquetten", holdt en Tale i Qværndrup Kirke i Fyen om Djævelen, der vandrer omkring, som en brølende Løve, for at æde Mennesker, efter først at have stegt dem, og med ligesaa kraftig Tunge, som Virkning, opløftede sin Stemme, og raabte: „Herud, Du lede Satan, som er herinde! Afsted med Dig, Du brølende Løve!" — 8) Ungerske Skildringer af August Ellrich. I disse „især ved den pseudonyme Forfatters eiendommelige Fremstillingsgave saare interessante" Skildringer, anføres blandt de Ting i Ungarn, „der vanskeligen kunne forsvares" (S. 92), „at der endnu den Dag i Dag bestaaer (bedre: gjælder) en Lov, som udtrykkeligen bestemmer, at enhver Adelig, som dræber en Ikkeadelig, uden Skaansel skal betale en Mulct af 24 Gylden", (S. 94) og i en Anmærkning til dette Sted hedder det: „Denne Lov fra en ældre Tid vil ikke forundre Nogen; i Polen kunde engang enhver Adelsmand gjøre sig den Fornøielse, gratis at slagte en Bonde; thi, efter den vise, af Kong Kasimir givne, Lov, havde den Adelige, som dræbte en Bonde, kun ti Mark at betale, hvoraf fire tilfaldt Herren, og sex den Dræbtes Familie; men myrdede en Adelig en af sine livegne Bønder, saa galede ingen Hane derover, og der betaltes ikke en Hvid." — 9) Epigrammer, af Edvard. De ere, i Alt, 6. Vi meddele Følgende:

Dialog mellem to Bønder, der betragte deres Herremands Portrait.

(Efter Langbein.)

A.

Det ligner paa en Prik! Kun kan jeg ei forstaae,
Hvi han, der maled' ham, ei gav ham Handsker paa.

B.

Dem kan han ikke bruge, lille Faer',
Da sine Hænder han i vore Lommer har.

Klubber.

Man i sin egen Stue
Sig ikkun kjede kan — med Børn og Frue;
Thi fandt man Klubber op og Sligt af samme Classe,
For der at kjede sig — en masse.

Til en Forfatter, der havde foræret mig et Exemplar af sine Skrifter.

Hver Bog, jeg ellers læser, læser jeg
For at fornøie mig,
Men Deres, maa jeg tilstaae, ligefrem,
Jeg læser blot, for at fornøie Dem.

Stakkels Forfatter! Hvor han maa være bleven lang i Ansigtet ved det fatale „blot"!

Red.

Anmærkning.

Da i mit sidste Digt, som er overskrevet: „Sehnsucht nach der Ferne," die bebende Brust ved en Trykfeil er forandret til: die liebende Brust, saa seer jeg mig nødt til, at gjøre opmærksom herpaa, og at forsikkre, at jeg hidindtil hverken i det Fjerne, eller i Nærheden har fundet en Gjenstand, der var i Stand til, at forandre mit bævende til et elskende Bryst. (Nogle andre smaae Trykfeil, som have indsneget sig, saavel i dette, som i mit foregaaende Stykke, see ved Enden af Bladet!)

Friederich Bresemann.

Lucretia Granville,

den modige og hævngerrige Pige.

(efter „die Sonderlinge").

Denne ædle Pige var den ved Cromwells egen Haand i et Slag dræbte, Hertug Frants Bückinghams Elskede. Da hun erfarede hans Død, svor hun Morderen Hevn. I 3 Aar øvede hun sig i at skyde med Pistoler, og hendes Maal var et Billed af Cromwell, som hun havde valgt, for ikke at bringes ud af Fatning ved Synet af Originalen. Saasnart hun troede, at være siker paa sit Øie og sin Haand, søgte hun Leilighed til at slukke sin Torst efter Hevn; men Cromwell viste sig sieldent offentligen, og naar han gjorde det, skeete det med saadan Forsigtighed, at det var vanskeligt, at komme ham nær; dog engang havde Staden London foranstaltet et prægtigt Gæstebud til hans Ære, og af Forfængelighed, eller Politik, besluttede Cromwell, at holde sit Indtog i London med kongelig Pragt. Det blev snart bekendt, Enhver vilde see det prægtige Skuespil, den skuelystne Pøbel opfyldte Gaderne, og de fornemme Gabere leiede sig Vinduer og Balconer til høie Priser. Miß Granville forsømte ikke denne Leilighed. Hun blev endog begunstiget af Tilfældet; thi Toget maatte ikke alene gaae igennem hendes Gade, men en Balcon udenfor det 1ste Stokverk i det Huus, hun beboede, tilbød hende ogsaa den sikreste Plads til at udføre hendes Forehavende. Adskillige prægtige Damer stode der ved Siden af hende, og hun havde ogsaa første Gang efter sin Elskers Død smykket sig herligen; dog kunde hun ikke skjule sin indre Bevægelse, hun skiftede ofte Farve, og hendes Barm bølgede op og ned. Da nu efter lang Venten den tætte Folkemasse strømmede op ad Gaden, og bebudede Cromwells Nærværelse, da blegnede hun vel, men syntes pludseligen at blive rolig, og, i det Voldsherskeren drog forbi, da han kun var nogle faa Skridt bortfjernet fra Balconen, trak hun hurtigen, og med megen Fatning, en Pistol frem under sin Kjole, sigtede og skød, — dog, ulykkeligviis gjorde den Dame, som stod nærmest ved hende, ved Synet af Pistolen, af Skræk en Bevægelse, hvorved hun, paa Grund af det snævre Rum,

berørte Lucretias Arm; dette næsten umærkelige Stød gav Kuglen en anden Retning; den traf den Hest, Henrik, Cromwells Søn, reed paa, og kastede den død til Jorden. Saasnart Skuddet var faldet, holdt den forbausede Protector stille, og med ham hele Toget. Han begav sig med et mørkt Blik hen til Balconen. Henved 20 forremme Fruentimmere laae der paa Knæ, strakte Hænderne i Veiret, og raabte: „Barmhjertighed!" Kun en Eneste ibandt de 20 stod ganske uforsagt, med Pistolen i Haanden, og saae med stolt Foragt ned paa ham. „Det var mig, Voldsherfker!" raabte hun med fast Stemme, „og jeg vilde være utrøstelig over, at jeg traf en Hest, istedetfor en Tiger, naar jeg ikke var vis paa, at endnu inden Aarets Ende en anden Haand vil være lykkeligere, end Min." Folket vilde stikke Huset i Brand; men Cromwell sagde med kold og fremkunstlet Spot: „Det har Intet at betyde, mine Venner! Det Fruentimmer har blot mistet sin Forstand." Med disse Ord fortsatte han sin Vei, men lod dog Miß Granville fængsles og indspærres, som en Vanvittig.

Blandinger.

— Ifølge Bürgerzeitung underkastes nu selv den preussiske Statstidende en Recension, forinden den tør udleveres i Warschau.

— En i Allg. Zeit. indført Skrivelse fra Kassel af 19de f. M. leverer en mørk Skildring over Tilstanden der: „Pressen", hedder det her, „der tilforn i Kurhessen rørte sig saa frit, som vel nogetsteds, og virkede saa velgjørende, er paa ny lagt i Lænker; med Ængstlighed vaager en streng Censur over Yttringen af enhver frisindet Tanke. Almindeligt Mismod har fortrængt den patriotiske Munterhed; de mange sanguinske Forhaabninger, som opklarede Udsigten i Fremtiden, have veget for mørke Forventninger." (Kp.)

— Verden er for Mennesket et med Chifrer skrevet Document; de faa Ord deraf, som det har gættet, har gjort det nysgjærrigt efter Sammenhængen, men forgæves leder det om en Nøgle, som kan lukke op. (Aug. Mahlmann.)

— Vore Kunstverker mangler der en mathematisk Afmaaling; lange ere de, og strække sig kun alt for meget ud i Breden; men Dybde mangler dem. (Aug. M.)

— Der er vist næppe nogen Stat, hvor Regenterne have forholdsmæssigt opofret større Summer for at ophjælpe Manufacturvæsenet, end Danmark, og dog er der sikert næppe noget Land, hvor de ere i en slettere Forfatning, end her. (Ny oekonomisk Correspondent.)

— Vi købe ikke blot næsten alle vore Silke-, Bomulds- og uldne Tøier, Søm, Papæsker osv. fra England, Frankerige o. a. L., men endog Tøndetappe, og Støvekoste af Træ fra Westphalen, og vort grove Lærred til Armeens og Fattigvæsenets Skjorter fra Rusland. Aarsagen dertil er tildeels vor Landalmues Ladhed. (N. o. C.)

— Sædvanlige Mennesker ere gangbare Myntsorter, man kender dem ved det første Blik: overordenlige Mennesker ere sjeldne Mynter; man maa betragte, prøve og veie dem længe. (Aug. M.)

— Utaalsomhed (Intolerance) imod slette Scribenter er den meest Tilgivelige; hvo vilde vel længer lade sig bespises med Olden, siden man har Kornarter? (Aug. M.)

Rettelser

Nr. 73, Sp. 1165, L. 18 og 19 emp-fingen, læs: em-pfingen. L. 34 Entlich, læs: Endlich. Sp. 1166, L. 8 reife, læs: reift. L. 22 Velvollkommnung, læs: Vervollkommung. L. 4 nenerer, læs: neuer. Nr. 74 Sp. 1182 Körper, læs: Körper-. Nr. 76 Sp. 1202 L. 17 mit, læs: mir; Sp. 1203 L. 1 udslettes Kommaet efter Himmel; L. 6 fähre, læs: führe.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 78. Fredagen den 28 September 1832.

Døden og Krigeren.

1.

Døden.

Rust Dig, o Kriger, rust Dig! Bær Din Fjerbusk
Paa stolt og uforfærdet Pande!
Jeg Herre er i Gravens tause Kammer,
Og større er, end Din, min Villie!

2.

Tag Afsked med din Mø, Du unge Høvding!
Et langt Farvel Du hende byde!
Som Morg'nens Dug skal denne Kummer svinde —
Hos mig Du leve skal i Graven.

3.

Din Baad mon fare gennem Havets Bølger,
Din Ganger over stormfuld Bakke;
De bære Begge Dig til Søvnens Leie,
Der er saa trangt, saa koldt, saa stille. —

4.

Krigeren.

Var det Din Stemme, Død! som nu jeg hørte?
Mon alt Din mørke Dag sig nærmer?
Da skal mit sidste Aandedrag i Kampen
Med Seirens Jubelraab sig blande!

5.

Og da skal Ban'rat med Trompetens Toner
Holt svæve over mig i Døden,
Og over Graven Palmetræets Blade
Skal under syrisk Himmel bølge.

6.

I Kongehallen Hjerterne skal brænde,
Naar Skjaldene hiint Sted besjunge;
Min Elsktes Øine skal mit Fald begræde —
O Død, o Død! jeg ei Dig frygter. —

Døden.

7.

Stolt er Dit Hjerte, o Du kække Kriger!
Men let Din Stolthed jeg kan bøie!
Hvor kan Du vide, at Din Aand far' heden
I Seierens den glade Time?

8.

Maaskee jeg fjernt fra Dine djerve Helte
Vil Dig indvie til mit Offer;
Maaskee det vorder i en øde Ørken,
Hvor tidt Du efter Vand maa smægte.

9.

Seen er min Gang, og jeg har lange Qvaler,
Hvormed jeg kan de Kække tæmme! —
Maaskee det vorder i et Fængsels Lænker,
I et af Tyrkens Fangebure —

10.

Krigeren.

Død! Død! jeg gaaer Din Pinebænk imøde,
Naar disse Qvaler ei kan undgaaes!

Men Herrens Kors her paa min Barm jeg bærer,
Jeg for Dit Trudselsord ei gyser.

11.

Lød høit, Trompet! thi jeg den Eed har svoret,
Ei Jesu Christi Sag at svigte;
Min tillidsfulde Sjæl for Herrens Villie,
Og ei for Dig, o Død! jeg bøier. —

H. C. W.

Uenighed og Kærlighed.

(Fortsat; see forrige Numer!)

Næste Morgen trak jeg hende, da hun vilde gaae forbi, ind i mit Værelse, og affordrede hende en Forklaring over hendes betydningsfulde Ord igaar. Hun tilkendegav mig først sin Forbauselse over den Høide, hvortil min Lidenskab, efter et heelt Aars Utilbøielighed, var stegen. Jeg benegtede dette med en Omfindlighed, som stadfæstede hendes Paastand, istedet for at gendrive den. Derpaa begyndte jeg min Klage over Jette, og beskyldte hende for et aabenbart og uforsvarligt Coquetteri. — „De maa skamme Dem," sagde Madame Meier — „ved at give Fornuftens vanskelige Seier, for hvis Skyld De borde agte Pigen endnu høiere, et saa hæsligt Navn."

„Altsaa ogsaa De," — var mit Svar — „veed ikke at vise mig nogen varmere Lue, end Fornuftens kolde Nordlys? — O, det vilde i Sandhed være mere ærefuldt nu for Jette, om hendes Hjerte talte høiere, end hendes Fornuft! Hvor har hun nu paa een Gang faaet den rosværdige Ædruhed fra, dersom hendes nylige Ruus ikke var et Bedrageri? — Vi ligne et Par Mennesker, der sad sammen og drak, og klingede fortroligen med Glassene. Men kun den Ene drak Viin; den Anden fyldte altid sit Glas hemmeligen med farvet Vand. Nu, da vi ere staaede op, og den Ene i lystigt Lune raver lidt, stiller den Anden sig med Eet med kold Besindighed i Veien for ham, og siger: „Skam Dig over at have drukket saa megen Viin, og at rave! Tag et godt Exempel af mig, og vær, ligesom jeg, smukt fornuftig og ædru!"

„O, hvor Deres Lignelse passer slet!" raabte Madame Meier — „Kunde De læse i den fortræffelige Piges Sjæl, hvor dybt vilde De da angre Deres bitre Ord! — Da man ikke paa anden Maade kan helbrede Dem for Deres uretfærdige Mistanke, saa viid da, at det ikke var Kulde, men Følelse af en hellig Pligt, som talte igaar ud af Jettes Mund! Hendes overraskede og alt for svage Hjerte havde alt indrømmet Dem Mere, end hun, paa Grund af et tidligere gjort Løvte, borde have indrømmet Dem. Det er det, hun tilstod mig igaar med Taarer. Har hun feilet, saa er hendes Feil netop af en Art, som er modsat den, De beskylder hende for. Deres bedre Følelse maa altsaa sige Dem, om De har forsyndet Dem imod hende, eller ikke."

Mit Hjerte var sønderrevet af tusinde Dolke, og hede Taarer styrtede ud af mine Øine. Jeg havde ikke Mod til at spørge, hvem Jette havde givet det tidligere Løvte, som skulde berøve mig hendes Kærlighed og min Lyksalighed. Kun Følelse af mit bitre Tab opfyldte min Sjæl, og havde Overvegten over enhver anden Forestilling.

Nogle Timer efter var Jette i mit Værelse. Jeg førte hende hen til Canapéen, og fortalte hende, hvorledes jeg allerede i forrige Nat knælende havde bedt hende om Tilgivelse, og derpaa knælede jeg paa ny for hende paa det samme Sted, og bedækkede hendes Haand med Kys og Taarer. Jeg lovede hende, at finde mig stille i min Vanskæbnes grusomme Villie; jeg kæmpede kun med heed Længsel om at faa trøstelig Vished om, at ikke Mangel paa Kærlighed, men ikkun hendes tidligere Løvte var i Veien for min Lykke. Med en Uro og Angst, som næsten gandske berøvede mig Brugen af mit Mæle, besvor jeg hende om, at besvare mig med en hellig Eeds samvittighedsfulde Alvor det eneste Spørgsmaal, om hun ikke gerne vilde blive Min, naar ikke det ulykkelige Løvte bandt hende.

Hun var staaen op, for at undflye mig; men jeg sprang hurtigen op, og omslyngede hende saa fast med mine Arme, at hun ikke kunde undflye. Kun et simpelt Ja eller Nei vilde jeg høre. Hun sagde Intet af Delene, men bad mig paa det Ængsteligste, at jeg vilde give Slip paa hende. Men jeg holdt hende stedse fastere omslynget, og trykkede mine tillukkede Øine paa hendes Skuldre; thi hun taug, og vedblev bestandigen at tie, skjøndt

jeg besvor hende ved min hele Lyksalighed om, ikke længer at forholde mig det skønne Ja, dersom hendes Hjerte tilhviskede hende det. — Frygteligen gennembævede den Tanke mig da, at hun maaskee taug af Skaansel, for ikke at sige mig Nei. Med en Bæven, som skulde jeg høre min Dødsdom, anraabte jeg hende om, at tilintetgjøre mig ret hurtigen med det skrækkelige Ord. Da forvandlede hun hurtigen min Qval til jublende Henrykkelse; thi hun sagde med sagte Stemme: „Jeg vilde vælge Dem fremfor alle andre Mænd, og være lykkelig ved Dem, dersom jeg torde.“ — Ild og Liv fløi gennem mine Aarer og Nerver, da hun sagde dette. Min hele Formue havde jeg sat paa et Kaart, for at blive paa een Gang enten meget rig, eller ganske fattig, ach! og det Kaart havde vundet! Med de gladeste Ord og med de fyrigste Kys takkede jeg den elskede Pige for den skønne Forsikring, hun havde givet mig. Hvordan min tilkommende Lod vilde blive, bekymrede mig ikke; thi i dette eneste Minut laa for mig et Forraad af Lyksalighed, hvori jeg troede at have rigelig Erstatning for de haardeste Savn.

Da Jette endeligen havde løsrevet sig fra min Omarmelse og mine Kys, sagde hun: „Jeg har nu gjort hvad Deres mandlige Stolthed krævede; men fra nu af maa et Optrin af denne Art aldrig igjen forefalde imellem os.“

„Ikke hvad min Stolthed,“ svarede jeg, „men hvad min Elskov behøvede, har De givet mig. De skal see, hvor stille og rolig jeg nu vil være. Dersom det er nødvendigt til Deres Rolighed, reiser jeg igjen imorgen paa Landet.“

Men jeg reiste hverken imorgen, eller i overmorgen paa Landet; thi enten sagde Jette ikke et Ord til mig derom, at dette var nødvendigt til hendes Rolighed, eller, om hun mangen Gang ytrede noget Lignende, tilbagekaldte hun sædvanligen den slemme Ytring i næste Quarteer. Vore Hjerter spillede det største Selvbedrag, uden at vi ahnede, eller vilde ahne det. Medens vi vilde hjælpe hinanden gensidigen i, at bortfjerne os efterhaanden igjen fra hinanden, knyttede vi tvertimod et stedse fastere Baand, og den smertelige Kamp, som den Ene af os øinede hos den Anden, vakte kun endnu mere vor gensidige Deeltagelse. Vor Følelses Strenge bleve ved den Tvang, som vi vilde paalægge den, i en bestandig Spænding. Enhver lille Tvist førte til en stedse ømmere Forsoning; ethvert kort Savn belønnede sig selv ved en desto sødere Nydelse. Vi vare et Par følsomme Planter, hvis Pirrelighed stiger med Solstraalernes Ild. Jo varmere vor Elskov blev, jo smerteligere følte vi den mindste Forstyrrelse i vor stille Lykke. Hver Dag gav os en ny, uventet Sysel; hver havde sine egne Saar og sin egen Kummer for os, men ogsaa sin egen Balsam og Trøst.

Om Elskov og om Kys var vor evige Strid. Hun vilde ikke vide noget af begge Dele; men hendes Strid og min Fortvivlelse derover opløste sig stedse i en desto varmere Udgydelse af vor Elskov og i desto varmere Kys. Det var en Strid, som den, Aeolus fører med Vulcanus: de Luer, som Stormen vil slukke, blusse stedse høiere og mere gløende iveiret.

Jeg slog mig ofte, fuld af Fortvivlelse, for Panden, og fattede den haarde Beslutning, at løsrive mig og undflye; men et Blik, et Ord fra hende, fuldt af Sørgmodighed, tilintetgjorde min Beslutning. Jeg havde allerede een Gang hemmeligen gjort alle Anstalter til en hurtig Flugt; men i det Øieblik, da jeg vilde kaste mig paa min Hest, bad hun mig med Kys og Taarer om at blive, og jeg blev; og, da jeg længere hen engang i en meget sørgelig Time, fordi jeg igjen tvivlede alvorligen om hendes Elskov, gjorde hende det begribeligt, at kun en hurtig og fuldkommen Løsrivelse kunde blive Middelet til min Frelse, kastede hun sig i sin Følelses smertelige Udbrud første Gang af sig selv op til mit Bryst, og sukkede: „Nei, det kan jeg ikke holde ud.“ — Da overvældede ogsaa min Følelse mig med Kæmpestyrke, og jeg tilsvor hende, ikke at forlade hende, selv om mit Hjerte skulde ganske gaae tilgrunde derover. — Da vi igjen bleve roligere, og i sød Fortrolighed sad ved Siden af hinanden, og verkede Kys, sagde jeg: „Lader os ikke længer stride mod Kærligheden, Du elskede Pige! thi den straffer os med doppelte Omkostninger for ethvert Bedrag, vi tiltænke den. Kærligheden bøier sig ikke under nogen anden Lov, end den, som Hjertet giver den, og Hjertet slaaer sin langsommere

eller hurtigere Tact i en Bevægelse, som ikke lader sig undertrykkes, uden at den lader sig bindes af taabelig Vilkaarligheds Lænker. Var vor Kærlighed Synd, saa havde Skaberen begaaet den Første og Største, da han skabte Menneskets Hjerte; vare Elskovskys, som vore, strafværdige, saa havde Naturen fordømt sig selv til Straf; thi med uimodstaaelig Tryllemagt trykker den Menneskets Læber paa, hvad det elsker, og med ødsel Mildhed drypper den sin sødeste Nektar i de Elskendes Kys."

Hun kaldte det et farligt Sophisteri, hvori hun maaskee ikke havde ganske Uret. Jeg lod hende skænde i al mulig Ro; thi hun hørte desuagtet paa mig, som en lydig Lærling. Selv for den vaklende Ulighed i hendes Elskovsytringer maatte jeg agte hende høiere, fordi den ikke var en Følge af et afvexlende Lune, men af den evige Kamp mellem Pligt og Elskov.

Denne særegne Slags Forpligtelse holdt hun stedse endnu hemmelig for mig, og jeg trængte sjeldent ind paa hende om, at aabenbare mig den, fordi jeg selv hver Gang zitrede derved af indre Frygt og Uro, og fordi hendes gode Lune hver Gang forstyrredes derved i lang Tid. Paa en ganske uventet Maade kom jeg endeligen i de første Dage af April efter den selvsomme Hemmelighed.

Jeg maatte ikke have havt den mindste Jagttagelsesaand, naar jeg ikke havde bemærket, at der i nogen Tid var foregaaet noget meget Vigtigt i Tantes Sjæl. Det var mere, end et af hendes sædvanlige, forbigaaende Luner, og jeg sluttede af mangt et Ord, at denne Forstemthed gjaldt især mig. Havde den gode Tante paa nogen Maade hørt til de Mennesker, for hvilke man lettest hæver Misforstaaelser ved Bøn om en aabenhjertig Erklæring, da vilde jeg ikke have tøvet med, at bede hende derom. Men til hendes Egenheder hørte nu engang ogsaa den, at hun aldrig vilde adspørges i saadanne Tilfælde. Naar hendes Tanker og hendes Beslutning vare modne, erklærede hun sig af sig selv. Vilde man tidligere nøde hende dertil, saa gavnede man ikke sig selv, men skadede sin Proces.

(Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Ottende Scene.

(Directionens Forsamlingsværelse).

v. Kok. Kraft. Læst. Krølle. (siden) Tudse.

(De sidde ved et stort, rundt Bord, alle med meget betænksomme Miner, og i forskjellige Stillinger, een med Fingeren paa Næsen, en Anden med Armene overkors o. s. v.)

v. Kok. Bare det Stykke ikke dumper iaften! Jeg er, min Sjæl, saa bange for det, ligesaa bange, som kort, førend de greb mig i Underslæbet med Fouragen, da de havde opdaget det, og en af mine gode Venner hviskede mig det i Øret.

Kraft. Ja, det var rigtigt nok en slem Historie; men, lad det nu være glemt! De fik Dem jo dog en god Pension. — Men — har De ellers hørt om den nye Cassetyv? Luftpostmæsteren i Nyborg, Herr' Vind, har taget Flugten med en Cassemangel af 20000, siger og skriver 20000 Daler, i en Luftballon. Der er sendt 6 Luftballoner ud paa Jagt efter ham, men see, om de faae ham fat!

v. Kok. Ja, De har, sgu, Ret i det. Fanden frier gjerne Sine. Men, faae de ham fat, burde han, min Salighed, sættes ved Vingebenet. Det er, Djævlen g— mig, en Skam og en Spot med alle de Cassetyve.

Kraft. O, De maa ikke være saa slem mod de Stakler. Herr' Oberst v. Frydendal — hm, hm, hm — Herr' Oberst v. Kok, vilde jeg sige. Man kan jo let fortale sig. De maa ikke være saa slem mod dem. Tag Dem selv om Næsen, Herr' Oberst!

v. Kok. Ja, De har, sgu, Ret i det, Herr' Kraft! Naar jeg ret betænker det, hører jeg ogsaa til den Classe. — Men — det var ellers Tudses Stykke, vi talte om. Vi kom reent fra Materien.

Kraft. Ja, det gjøre de dramatiske Forfattere saa ofte. De gaae ofte en heel Miil bort fra Materien, bare, for at faae sagt nogle bitre Sandheder, som undertiden ere forslidte nok, og som Vedkommende dog ikke agte en Deut værd.

v. Kok. Men, nu løber De jo igjen bort fra Materien, Herr' Kraft!

Kraft. Ja, det er sandt, Herr' Oberst! Det var Tudses herlige Stykke, som, De var bange for, skulde dumpe iaften. Det har, for at bruge en øhlenschlægersk Eed, Pokker spænde mig ud mellem runde og blaa Taarn! ingen Nød. Deels er jo Klappernes Tal taget til hver Gang, Stykket er blevet givet, og deels har jeg baade i Clubber, hos Conditor Persico og i alle Sprogoes Tidsblade anvendt al min Aandskraft for at holde det iveiret.

Læst. Ja, det har De, Herr' Kraft! og jeg har saamæn skrevet en Lovtale over det i sidste Numer af mit Blad, „Talismanen“.

Krølle. Ja, jeg har saamæn ogsaa leveret min Skærv til dette fortræffelige Stykkes Iveiretholdelse, Herr' Foersom, eller Herr' Læst, vilde jeg sige. Der forsnapplicerede jeg mig ogsaa, som de sige paa lavt Kobenhavnskt, for en Feils Skyld. Jeg har i mit eget almeentyndede Blad, „Sæbeboblen“, skrevet en fuldstændig Kritik over det aandrige Stykke, Herr' Læst!

Læst. Ja, jeg veed det nok. Jeg har læst den med sand Fornøielse og inderlig Deeltagelse.

Krølle (trykker hans Haand). Tak, sødeste Ven! De er nu altid saa godhedsfuld, saa overordenligt godhedsfuld.

Tudse (kommer ind). Ærbødige Tjener! De have ladet mig kaldes, mine høistærede Herrer!

v. Kok. Ja, veed han hvad, lille Tudse? Jeg er, sgu, bange for, at hans Stykke dumper.

Tudse. Aa, Gud naade mig arme Mand, Herr' Oberst! Gud naade mig arme Mand!

De Andre (Kok undtagen). Aa, det har ingen Nød, lille Tudse! det har ingen Nød.

Tudse (glad). Mener De det, mine Herrer? Mener De det? Gud skee Lov og evig Tak! Herr' Obersten gjorde mig strax saa modfalden; men De opreiste igjen mit Mod; for tre Stemmer have dog meer Vegt, end een.

v. Kok. Ja, jeg er, sgu, dog bange; for jeg har hørt, at der bliver 970 Pibere og 30 Klappere.

Læst. Altsaa slet ingen Neutrale. Nei, det er aldrig muligt. Saa havde jo Bladet vendt sig med eet. Nei, det er, bitterdød, ikke muligt, Herr' Oberst!

Kraft. Ja det har De Ret i, Herr' Læst! Det er vist omvendt. Herr' Obersten er jo tunghørende.

v. Kok. Ja, jeg har været det i nogle Aar lige, siden det store Slag, jeg var i ved Køge 1807, men paa nogen Tid er jeg blevet meget lydthørende.

Krølle (afsides til Læst). Det er nok, siden han fik Tillæg til sin Pension.

Læst (afsides til Krølle). Ja, De siger Noget, Herr' Krølle! De er dog en meget skarpsindig Person. Saadan en spydig Vittighed havde jeg nu aldrig kunnet falde paa.

Krølle. Ja, det er vist omvendt, det tør jeg bande paa. Det er vist 970 Klappere og 30 Pibere.

v. Kok. Nei, saa min Sjæl, om det er, om jeg nu skal bande, som ellers aldrig er min Vane. Det er, som jeg sagde.

Kraft. Hvem har Herr' Obersten da hørt det af, om jeg tør spørge?

v. Kok. Ja, det kan nu være det Samme. Nok er det, at jeg har det fra en sikker Haand.

Tudse. Aa Herre Gud, siig mig det, Herr' Oberst!

v. Kok. Nei, Gu, om jeg gjør.

Alle de Andre. Aa, siig os det nu, naar vi bede Dem saameget, velbaarne Herr' Oberst!

v. Kok. Nei, jeg gjør det, Kronedød, ikke! det er min høieste Eed.

Alle de Andre. Aa, siig os det, velbaarne Herr' Oberst! Deres Velbaarenhed faaer ingen Ro for os, førend De siger os det. Siig os det, velbaarne Herr' Oberst! Deres Excellentse!

v. Kok. Naa, naar det da endeligen skal være, — fra Major Snuus.

Tudse. Fra Major Snuus? Ja, saa kan De bede Fanden tage Dem paa, at det er Løgn, eller Usandhed, for at tale lidt finere; for Tuderup, som er min arrigste Fjende, og som staaer i

Spidsen for Piberne, kommer hver Dag i Huset hos Snuus, og er vred paa mig, fordi jeg een Gang sagde til ham, at han var en slet Student, da han ikke kunde gjøre Forskjel paa Skuepladsen og Tilskuerpladsen, og Tuderup er, paa min Ære, forlibt i Mette Snuus. Saa kan Deres Velbaarenhed nok forklare Dem, hvorledes det hænger sammen med, hvad Snuus har sagt.

v. Kok. Ja, forholder det sig saaledes, saa er det en anden Sag. Saa har Snuus nok løiet for mig. Ja, han skal, bitterdød, faae Snuus, naar jeg faaer fat paa ham, den impertinente Monsieur!

Kraft. Ja, Herr' Obersten skulde dog tage sig iagt; for Majoren er lige saa stærk i at føre Sabelen og Pistolen, som Pennen.

v. Kok. Er han det? Ja, saa faaer jeg vel at stikke Piben ind igjen; for, skøndt jeg under den Løgnekræmmer en dygtig Tøraf, maa jeg dog rigtigt nok tilstaae, at jeg hverken har Lyst til at blesseres eller miste Livet for saadan en Skrædderpjalts Skyld.

Tudse. Nei, det har Deres Velbaarenhed Ret i. Stik De kun Piben ind! Næsedjærv har lovet at rive Tuderup ned i Skarpretteren, og jeg skal nok i næste Nnmer af min Skorsteensfeier baade give Snuus og Tuderup en literair Tryksexten. Det er jo i Snuses jammerlige Visk, Vandposten, at Tuderup har rakket mig saa nederdrægtigen til.

Læst. Ja, men veed De hvad, Herr' Tudse? Kunde De ikke udelade den lange Replik, som Financeministeren har i 1ste Acts 2den Scene? For den hyssede de saa slemt ad sidst.

v. Kok. Ja, det var just det, jeg vilde have anmærket.

Krølle. Ja jeg med.

Kraft. Ja jeg ligesaa — (afsides). Den Læst, han tager altid Ordene af Munden paa En.

v. Kok. Jeg maa ellers ved denne Leilighed bede Dem, mine Herrer, og især Herr' Læst, erindre, at, ifølge vort Selskabs Love, har 1ste Directeur altid det første Ord.

Alle de Andre. Meget vel, Deres Velbaarenhed, meget vel!

Tudse. Nei, den Replik kan jeg, saa sandt, som jeg er en Synder, ikke udelade; for den er

en Hovedting; men jeg skal nok forkorte den lidt. Jeg skal sige det til Herr' Brumbasse.

v. Kok. Ja, gjør han det, min kære Tudse! Men jeg er desuagtet dog bange for, at hans Stykke skal dumpe iaften; for, seer han, lille Tudse! Snuus har Penge, og saa hverver han, pinedød, Pibere.

Læst. Ja, men Hverving er ja forbuden, under Straf af Landsforviisning, Deres Velbaarenhed!

Krølle. Ja, de hverve jo dog i Smug.

Tudse (afsides). Ha, ha, ha! Det var godt, at jeg fik det at vide; saa skal jeg ogsaa hverve Klappere i Smug.

Kraft. Ja, men det er dog virkeligen en Skam og Spot, da vi have vedtaget det i sidste Generalforsamling, og ladet det opslaaes paa alle Gadehjørnerne i Sprogø.

v. Kok. Ja, faaer jeg den Karl greben i Gjerningen, skal han, min Sjæl, faae Snuus. Men, det er Ulykken, at han er saa pfiffig, at man ikke kan faae fat paa ham.

(Fortsættes).

(Indsendt.)

Skuespilkunstens Triumph.

Anecdote af Garricks Liv.

(Efter det Tyske, af Jean Pierre.)

Hogarth var Fieldings Fortrolige. Efter den Sidstnævntes Død kunde Hogarth slet ikke give sig tilfreds, fordi han ei havde afmalet sin Ven.

En Morgen, da han sad i sit Arbeidskammer, og just havde Haanden paa et Malerie, der forestillede Hertuginden af ***, forekom det ham, som den Afdødes Stemme tilraabte ham fra den tilstødende Sal:

„Hogarth! kom og mal mig!"

Kunstneren, der ikke var overtroisk, holdt det for et Spil af sin Phantasi, loe derad, og vedblev sit Arbeide.

Snart derpaa lod Stemmen sig nok engang høre, og gjentog de ovenanførte Ord.

Hogarth aabnede Salsdøren for at overtyde sig, om det var et Blændværk, eller en Bekjendt, der vilde drive Spøg med ham.

Hvo beskriver hans Skræk, da han saae den afdøde Fielding, der tiltalede ham med sin sædvanlige Stemme: „Frygt ikke min Ven! ogsaa jeg har erfaret, hvor ondt det gjør Dig, at Du ikke i mit levende Live har afmalet mig. — Hurtig, gjør det nu, men jeg kan kun forblive et Qvarteerstid." En kold Gysen gjennemfoer Maleren, dog fattede han sig snart, fatte sig hen, og gjorde nogle Udkast af den Fremstilledes Billed. Denne saae det, og sagde: „Meget godt, Hogarth. — Levvel! Tag Dit Arbeide, bær det ind i Dit Kammer, fuldend det og tag Dig iagt, at det ei forkommer Dig!"

Hogarth adlød af hellig Frygt.

Efter nogle Timers Forløb, blev han roligere, og besluttede at undersøge denne Sag. Han ringede, og spurgte alle sine Tjenestetyende: om der ingen Fremmede havde været i hans Huus; men ingen vilde vide noget deraf. Af Frygt for at udlade sig for vidt, og derved give Anledning til Bysladder, taug han med det Forefaldne, i det Haab, at Sagen maaskee engang tilfældigviis vilde blive opdaget.

Han fuldendte imidlertid Maleriet, og jo mere han betragtede det, destomere syntes ham, at det lignede den afdøde Ven.

For at være ret sikker, at han ei heri lod sig blænde, udstillede han Maleriet med flere af sine andre Arbeider til offentlig Skue, og Alle, som saae det, og havde kjendt Fielding personlig, forundrede sig over den paafaldendr Lighed mellem Maleriet og Originalen.

Hogarth var ude af sig selv, af Glæde over denne Dom, men dog bibeholdt han altid en Art af Uroe, naar han tænkte paa Anledningen til Maleriet. Denne havde han fast besluttet at bevare med den største Taushed; dog aabenbarede han den endelig til sin Hjertensven, Garrick, for at høre dennes Mening derom.

Hvor stor var hans Forbauselse, da Garrick aabenhjertig tilstod, at have været den, som forestillede den afdøde Fielding!

„Da jeg hørte," sagde han, „at det bedrøvede Dig meget, at Du ikke havde afmalet Din hedengangne Ven, saa tillod jeg mig dette lille Bedragerie. En af Eders gamle Betjente lukkede mig herind, og jeg skulde ikke have forraadet ham, hvis han ikke allerede var død.

Hogarth tvivlede alligevel endnu om Erklæringens Sandhed, endskjøndt han kjendte Garricks store Kunstnertalent, indtil Sidstnævnte den følgende Dag forestillede den hele Scene paa nye med den meest paafaldende Lighed.

Nu gjorde Begge den Aftale, at holde det Forefaldne hemmeligt, indtil Hogarth havde fulgt sin Ven Fielding.

Efter Hogarths Død gjorde Garrick en Reise til Paris. Her fortalte han Anecdoten i et Selskab. Men Husets Herre, Chevalier C....; syntes at tvivle om Anecdotens Sandhed, og ønskede at see det Hogarthiske Fieldings Portrait.

„Dertil kan jeg være Dem behjælpelig," sagde Garrick, „en Bekjendt af mig her i Paris besidder netop Maleriet, og, dersom det er Dem beleiligt, vil vi gaae derhen i Morgen."

Tilbudet blev med Fornøielse modtaget. Garrick fulgte C... den næste Dag hen til Maleriets Besidder, men undskyldte, han ei kunde blive, formedelst nødvendige Forretninger.

Chevalier C.... betragtede Portraitet, og spottede over Tilhørernes Lettroenhed, der kunde fæste Lid til slig Fabel, som Garrick havde fortalt.

Pludselig lod en huul Stemme sig høre:

„See her den sande Fielding!"

Den vantroe Spotter foer sammen, saae sig om, og opdagede bag ved et Skjermbret et Hoved, det frappante Maleries Original.

Garrick traadte leende frem bag fra Skjermbrettet, og Scenen endte med en Afbigt og Omarmelse.

Blandinger.

— Istedetfor Inqvisitionen, som man i Spanien ikke vil have offentligen gjenindført,

er der nu traadt et „Tribunal for Troen og de gode Sæder.“

— Man har gjort den Bemærkning, at i Preussen siden A. 1817 „Menneskekapitalen,“ er bleven $\frac{1}{5}$ Deel større, medens den i Frankrig paa samme Tid neppe har foröget sig med $\frac{1}{14}$ Deel. I den Anledning bemærker „Der Eremit“ at „Menneskekapital“ er et vakkert, betegnende Ord, der synes at være oversat fra det Russiske, hvor Menneskerne betragtes som Sager, der kunne föres paa Regning, og ved Auctioner höre til Lösöre.

— I Cölln holder Parterret saa strængt over, at Ingen i Logerne maa vende det Ryggen, at en Princesse, S. B., en födt Österrigerinde, der troede sig hævet over denne Regel, to Gange, under frygtelig Piben og Hyssen, har maattet forlade Skuespilhuset.

— Ifölge Times er det ikke rimeligt, at Walter Scott vil kunne leve 14 Dage endnu, selv om han ikke skulde faae noget nyt apoplectisk Anfald. I tre Uger har han uafladelig holdt Sengen, og det Haab om Helbredelse, som vaktes ved hans Ankomst til Abbotsford, varede kun nogle faa Dage.

(Kp.)

— Vi stige umærkeligen opad Trinene paa Culturens Stige. Mennesker, imellem hvem der ligge mange Trin, kunne meget godt omgaaes hinanden; men Omgang med dem, som kun staae nogle faa Trin höiere eller dybere, end vi, er vanskelig. (Aug. M.)

— An einen kindischen Schriftsteller.

Lieber Kunz, kindlich bist Du nicht,
Sondern kindisch, armer Wicht!
Dein Schicksal ist sehr schlimm;
Darum, Lieber, nimm
Ein Kinderpulver ein! — Das Kindische geht aus —
Du machst nie mehr den Kopf dem Recensenten kraus.
(Simplex).

— De Fleste bygge deres Kundskabers Bygning, som slette Bygmestere, uden iforveien at have gjort Udkast til nogen Tegning.

(Aug. M.

— Almindelige Mennesker bedömme höiere Sjæle, som de Stjernekyndige Solen, efter deres Pletter. (Aug. M.)

— Belletristiske Scribenter, som skrive for Folket, ere ligesaa nödvendige, som Landsbymusikanter, og vore bedre Hoveders Utaalsomhed skulde ikke forbitre Pöbelen den Fornöielse, at danse efter deres Musik. (Aug. M.)

— Faa have Midasses Talent til at forvandle Alt, hvad de beröre, til Guld; de Fleste forvandle Guldet til Skarn, og gjöre en modbydelig Velling deraf. (Aug. M.)

— Forfattere, som ville skrive for alle Mennesker, ere moralske Quaksalvere, som prale af deres Universaltincturer. (Aug. M.)

— Charade.

Af trende Stavelser bestaaer mit Hele,
Og mine tvende förste Stavedele
Er' netop Navnet paa det herlige Product,
Som er, i billedlig Forstand, min egen Frugt,
Berömt tilforn for sin fortræffelige Lugt,
Dengang, da mine Verker var' i Moden.
Nu bruges de kun saare lidt paa Kloden,
Og allermindst i Norden, hvor man Næsen
Ei pirrer med Producter af mit Væsen.
Skindkjortelen, jeg bær', i begge sine Lommer
De nysomtalte, parfumerte Verker rummer;
Men, naar man mig vil tirre, og jeg vorder vred,
Da fast guddommelig er Lugten af min Sved.
Min tredie Stavelse er snart en Pung, snart Straf, snart Dyr,
Og, i den sidste Qvalitæt, en lymsk, men kælen Fyr.
Det mærkes maa, at denne Tredie af mine Dele
I Grunden sig aldeles ikke passer til mit Hele.
Mit Hele er de tvende Förstes Eiermand,
Som visse Folk fratage ham i fremmed Land;
Thi jeg, som sagt, er ikke dansk,
Men udenlandsk.

(Red).

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 79. Tirsdagen den 2 October 1832.

Før og Nu.

(Efter det Engelske).

En seiler tidligt ud paa Livets Sø,
En Anden sildigt Afsked ta'er med huuslig Glæde,
Men tidligt eller sildigt naae de Mismods-Ø,
Hvor Sorger Hjertets skjønne Blomster søndertræde.
Jeg leved' længe i det kære Fædreland,
Mig Phantasi og Haab, de falske To, bedroge,
Jeg leved', som en fri og uafhængig Mand,
Ei Livets Byrder mig min Munterhed betoge.

Men, ach! tilsidst forsvandt det søde Trylleri,
Det skjønne Tempel bygt af Sværmeriets Feer,
Berømmelsens og Haabets Blomsterphantasi,
Og Romantikens Ar! — de faldt for Tidens Leeer.
Den Lyd, jeg hører trindt om, er den Samme vel;
Men, hvor er Glæden nu, som talte i hver Stemme?
Den var kun i min Barm; thi Blendeværkets Skæl
Faldt bradt fra mine Blik — min Fryd jeg vil ei glemme!

Hvad var mit Hjerte før? — En Bolig munter, glad,
Hvis Kam're Gjenlyd gav af raske Kvad, saa mange,
Hvor Haabet folded' ud sit løvterige Blad,
Mens alle Lidenskaber lytted' til dets Sange;
Hvor Musika hensvævede i Tryllebans,
Og Livet flød i Skjønhedsstrømmens Purpurrødme,
Mens Phantasi og Elskov fletted' Lykkens Krans,
Og alle Livets Blomster aanded' himmelsk Sødme.

Men, see det nu! — Saa mange Sorgens mørke Tegn
Er' udbredt' der, hvor alle Glæder holdt et Møde,
Hver Krans er vissen, nedbrudt' alle Glædens Hegn,
Ustemte Instrumenterne, der muntert lode,
Og mangt et Ønske, udtalt i Henrykkelse,
Har, som de gamle Ynglingstanker, Døden fundet,
Imens Erindring, i mit Tungsind pinende,
End dvæler, raabende med hule Røst: „Alt svundet!"

H. C. W.

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Krølle. Det er ogsaa noget daarligt Politi, vi have her paa Sprogø. De sende os de sletteste Politibetjente, de have i Kjøbenhavn. Det, de selv ikke ville have, kan være godt nok til os! mene de. De ere gode nok til at holde Orden og til at tærske paa Folk, men til Spioner due de ikke.

Læst. Ja, det har De Ret i, Herr' Krølle, Men, det bliver nok bedre med Tiden. Culturen stiger jo hver Dag paa Sprogø.

v. Kok. Ja, det var et sandt Ord. Hvo skulde have sagt det for 30 Aar siden, at Politur og Cultur og Literatur skulde have steget saa hurtigt og saa høit paa Sprogø! Dengang sagde

man til den, man ønskede Ondt over: „Gid Du sad paa Sprogø!" Kom nu og siig saadant Noget! Nu er Sprogø een af de cultiverteste Øer i hele Danmark.

Krølle. Det kommer af den gode Natur, der ligger i Indbyggerne. Hvor snart fik vi ikke et Leiebibliothek! Hvor hurtigt fik vi ikke et Privattheater! Det er nu et af de Første i Danmark.

Kraft. Ja, og et originalt Theater. Det kan man dog takke mig for. (Alle de Andre bukke). Ingen Aarsag, mine Herrer! Ingen Aarsag! Uden Deres Medvirkning var jeg et Intet. Jeg skylder Dem Meget, mine Herrer! Men, som sagt, det var mig, der gav det første Stød til Tingen. Vort Theater er, som sagt, et originalt Privattheater. De have ikke saadant et i hele København. Det er dog en sand, en stor Ære for Sprogø. Hos os piber og klapper man; hos os spiller man ikke Andet, end Mæsterstykker i fremmede Sprog, og alle Slags Originaler uden Forskjel; vi spille blot for dannede Mennesker, og ikke for Jan Hagel. Hos os faaer man ved Indgangen gratis, aldeles gratis baade Piber (ikke gemene Vægterpiber, men galante, militaire Piber eller harmoniske Soldaterfløiter) og Klappetræer og Skibsraabere; hos os maae Medlemmerne betale deres Billetter ligesaa fuldt, som Andre; hos os voterer man ordenligen, ligesom i Parlamentet, naar Stykket er tilende.

Læst. Ja, Gud skee Lov og evig Tak, at vi fik Dem, Herr' Kraft! De har bragt os i Velten.

Krølle. Ja, Deres Forelæsninger over Dramaturgien skylde vi meget, Herr' Kraft!

Tudse. Jeg var, Gud døde mig, aldrig bleven Digter, naar jeg ikke havde hørt Deres Forelæsninger, Herr' Kraft!

Kraft. Aa Snak, Herr' Tudse! De har jo prægtige, naturlige Anlæg.

v. Kok. Ja, han maa vist have meget naturligt Geni, lille Tudse!

Tudse. Ja det have alle vi Tudser havt. Min Tipoldefader skrev Gadeviser, min Oldefader skrev Spisesedler for Gæstgiveren i Nyborg, min Farfader var Forfatter til den aandelige Knibtang, som man i gamle Dage kunde faae tilkøbs med mange andre kønne og opbyggelige, gudelige Bøger paa Statstidendens Comptoir i Pilestrædet, men som nu for længe siden har været udsolgt, og som Herr' Søren Visted, en Søn af salig Pastor Gregorius Visted, nu har isinde at befordre til Trykken i en forbedret Udgave, og min salig Fader har skrevet den deilige Historie om Nille Smaamad o. s. v., som i Aaret 1828 i 8 Dage oplevede 2 Oplag, jeg troer saamæn, hvert paa 1000 Exemplarer.

v. Kok. Ja, saa er det jo Arveskeni! Det kunde jeg nok begribe. Saadant Noget kan ikke produceres ved puur Flid.

Tudse. Ja, jeg skylder dog Herr' Kraft meget. Tør man gratulere Dem, Herr' Kraft? Rygtet har sagt, at De skulde være Professor.

De Andre. Tør vi gratulere?

Kraft. Nei, mine høistærede Venner! Det er ikke kommet ned endnu. Men, det er dog temmeligen vist. Een af Dagene kommer det nok ned.

Alle de Andre. Ja, saa gratulere vi Dem forud!

Kraft. Jeg takker, jeg takker, mine Herrer!

Læst. Det var virkeligen en meget behagelig, foreløbig Efterretning for ømme, deeltagende Hjerter. — Men, det er sandt, Deres Velbaarenhed (i det han vender sig til Kok), Klokken er paa Slaget 1 (han seer paa sit Uhr). Det er jo vor gamle borgerlige Spisetid her paa Sprogø. Lader os for Alting ikke forsømme den! Skulle vi ikke rykke op?

v. Kok. Jo vist, jo vist. Det er disse Sladderhanke, Herr' Nielsen, De selv, Herr' Foersom, og Messieurs Stage og Rosenkilde, som ere Skyld i, at vi have siddet her og vrævlet saalænge. (De Andre lee). Ih, for Pokker, der begik jeg jo en djævleblændt Bommert. Illusionen gik jo reent væk. Jeg havde ganske glemt, at jeg var paa Brædderne. Det er den doppelte Comoedie Skyld i. Ja, jeg kan jo gjøre det godt igjen. Jeg vilde sige, de Herrer Kraft, og Læst og Krølle og Tudse. Naa, see, nu er den Skade oprettet. Lader os nu gaae og faae Noget i Skrutten!

De Andre. Ja, lader os det! (De gaae ud i Gaasegang, efter deres Directeurrang, og Tudse slutter Troupen.)

Niende Scene.

(Skræderverkstedet hos Major Snuus.)

Snuus. Fire Svende. To Drenge.
(De sidde alle paa et stort Bord, Majoren forrest og i Midten).

Snuus. Naa, lader mig nu see, at I sye raskt, I Figuranter og Danseelever og Chorister; eller, hvad jeg vilde sige (Illusionen gik fløiten for et Dieblik), I kære Svende og Drenge! Trumf, skynd Dig noget med Financeministerens Kjole! Du kan gjerne sætte en Lap paa hver Albue! Ere Hans Majestæts Buxer snart færdige, Mads Klip? Sæt en Lap paa det venstre Knæ? Overkammerherrens Vest maa Du øge et Stykke til for neden, lille Snit! Du maa sætte et heelt Bagstykke i Dronningens Skjørt, min gode Skærvæk! Skynder Jer bare alt, hvad Tøiet kan holde, og lidt meer til! Om der skulde komme en lille Revne i det, det siger ikke saameget; den kunne I jo snart rimpe sammen igjen. I maae sye net og tæt og med lange Sting, Børn! saa faae I nok Ende paa det. Skynder Jer bare! for jeg er saa bange, at de respectable Herrer og Damer skulle komme ind paa Scenen uden de fornødne Reqvisita. Om Forladelse, mine Damer og Herrer! Det var maaskee lidt plat sagt; men den grove Portion i Galleriet maa jo ogsaa have Noget. Det maa en dramatisk Forfatter altid betænke. (Det banker). Kom ind!

Tiende Scene.

De Forrige. Tuderup.

Tuderup. God Dag, Herr' Major Snuus! Apropos, i Anledning af Deres Navn, man skulde troe, at De var Tobaksfabriqueur, siden Forfatteren har kaldt Dem Snuus. Det er vist for det meget Snuus, De giver Genierne i „Vandposten", og som Herr' Majoren selv sommetider faaer af Læst, Krølle, Næsedjærv og Tudse.

Snuus. Er han gal, lille Tuderup? Har han ogsaa faaet Realitætsfeberen? Veed han ikke, hvad han staaer paa?

Tuderup. Jo, væren evig forsvoren —

Snuus. O, lad de slemme Gadedrengseder fare! — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Tuderup. Naa, ja da, lad gaae! Jo, min Tro, vilde jeg sige, veed jeg, hvad jeg staaer paa. Jeg staaer paa et Gulv.

Snuus. Ja, men hvad for et Gulv? Paa et Gulv af Brædder, ikke et almindeligt Brædegulv, men Skuepladsens Gulv. Det er en Scene. Pas paa Illusionen! For Guds og Directionens Skyld, pas paa Illusionen!

Tuderup. Ja, det er sandt, det er sandt! Det var en Drøm! Pardonneer mig, høistærede Publicum! — Men, for at tale om en anden Materie, jeg vilde gerne snakke et lille Korn med Dem, Herr' Major Snuus, saa, at Ingen hørte, hvad jeg sagde!

Snuus (i det han stiger ned af Bordet). Snak han friskt væk og høit, lille Tuderup! For mine Drenge ere tungthørende, og Svendene gaae altid med Bomuld i Ørene for Tandpine. Snak kun høit, lille Tuderup!

Tuderup. Naa, saa hør da, Herr' Major Snuus! Jeg har megen Godhed for Deres søde Datter, Frøken Mette. Frøken Mette Snuus er, væren evig forsvoren, — au, om Forladelse, — min Tro, vilde jeg sige, — en sød Tøs. Hun siger selv, hun holder meget af mig, og Fru Snuus har Intet derimod. Hvad siger nu Herr' Majoren?

Snuus. Ja, veed han hvad, lille Tuderup? Han er jo ingen Ting! — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Tuderup. Jo, naar jeg tager Examen i Æsthetik, kan jeg, efter den nye Forordning, blive Theaterdigter, Theaterdirecteur, Professor i Æsthetiken, saavel extraordinarius, som ordinarius, og faae Corpus, eller ogsaa, naar det ikke vil flaske sig for mig, for Characterens Skyld, med de høiere Poster, kan jeg dog, i det Mindste, blive Lector ved Universitætet, eller Adjunct i samme Fag ved een af de lærde Scholer.

Snuus. Ja, det er sandt, de have faaet en ny Forordning desangaaende. Men det er dog smaae Æmbeder. Hvad har en Theaterdigter hos os nu?

Tuderup. Han har 300 Daler, Herr' Major! En Theaterdigter har 150 Daler, en Profes-

for ordinarius i Æsthetiken har 250 Daler, en Professor extraordinarius har 200, en Lector har det Samme, som en Theaterdigter, og en Adjunct i Smagsvidenskaben ved en af de lærde Scholer har 100 Daler.

Snuus. Ja, jeg hører nok, han kan sin Lectie. Han har lært Priiscouranten godt udenad. Kan han sin Æsthetik ligesaagodt, naar han engang kommer til at sidde ved det grønne Bord, saa er det godt for ham. Men, hvad er det dog for Lønninger for alle disse Embeder, lille Tuderup? Det er jo ikke meer, end bag paa min Haand, eller, som de sagde i gamle Dage, en Hamborgerblomme. Og, naar faaer han saa den Examen? Den faaer han jo aldrig. Nu har han jo ikke gjort Andet i samfulde 4 Aar, siden han fik Has paa anden Examen, end gaaet og junkereret og pebet ad alle Skuespil baade her og i København. — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Tuderup. Ja, Herre Gud! nogen Tidsfordriv maa et ungt Menneske dog have, og det er jo en uskyldig Fornøielse, at pibe ad Skuespil. Det er jo Noget, som alle Studenter gjøre og bør gjøre, da det er dem, som bedst kunne bedømme, om et Stykke er godt eller slet, og om en Theaterdirection er klog eller dum; for de have studert Kunsten, ergo, have de Smag, og ergo, bør de pibe, naar deres Overbeviisning, som reiser sig og maa absolut reise sig af uomstødelige Grunde, byder og befaler dem at pibe.

Snuus. Ja, det forstaaer sig, lille Tuderup! men Alt til Maade.

Tuderup. Ja, jeg overdriver det jo heller ikke, Herr' Major! Jeg har jo altid hørt til de humane Pibere. Jeg har ikke en eneste Gang pebet, efterat de have begyndt at slaae paa Gongonen. Derfor er jeg heller ikke en eneste Gang bleven mulctert eller arrestert, uagtet jeg nu i de 5 Aar, jeg har været Student, har pebet ad 48 Stykker, og det ikke een Gang blot ad hvert Stykke, men for det Meste hver Gang, disse Stykker bleve givne, naar jeg ikke af Spillepartier eller andre vigtige Forretninger blev hindret i at møde.

(Fortsættes).

Uenighed og Kærlighed.

(Fortsat; see forrige Numer!)

En Eftermiddag, da Jette var gaaen ud, sagde Tante til mig, at jeg idag maatte drikke Café med hende. Da vi havde endt denne Syssel i Samkvem, og hun betydningsfuldt havde sagt alskøns Ting om det skønne Foraarsveir til den lykkeligt spaaende Almanaks Ære, begyndte hun i en særdeles høitidelig Tone at tale paa følgende Maade: „Foraarsjevndøgnet, min kære Neveu! ligger nu, som Du vel veed, allerede et Par Uger bagved os; Dagene blive stedse længere, Nætterne stedse kortere, og med Spidsbubene synes det derfor at være forbi for denne Gang. Jeg troer altsaa, min kære Neveu! at det nu er Tid at takke for den Attention, som Du har viist mig ved Dit hidtilværende Ophold i mit Huus. Der er, Gud være lovet! ikke mødt os den ringeste Ulykke den hele Vinter, og jeg har for det Første ingen Frygt mere, især, siden jeg har faaet den store Capital udaf Huset igjen." —

For hurtigen at forebygge en fuldkommen Afskedigelse, afbrød jeg her min Tante, og sagde i den muligst ligegyldige Tone: „Jeg frygter nu selv ikke meget mere for Tyve, min kære Tante! og jeg tænker derfor nu, skøndt jeg kan stole meget paa min Forvalter, at gjøre mangen en Ridetour til Wilsdorf, fordi der endnu er Meget at besørge. Om jeg da ogsaa engang imellem bliver en Nat borte" — —

Tante var ikke mindre pfiffig, end jeg, og lod mig derfor heller ikke tale ud. „Den evige Riden frem og tilbage, min kære Neveu! vilde være en Strabads for Dig, som kun vilde skade Dig, og ikke gavne mig. — Eller, skulde Du have vant Dig saaledes til Bylivet, at Opholdet paa Landet maaskee er Dig ubehageligt?"

Her fik jeg friskt Mod, og svarede hurtigen: „I Sandhed, kære Tante! det vil blive mig vanskeligt, strax igjen at finde mig i det raa Naboskab af Forvalter, Karl og Pige, samt Oxer og Æsler."

„Det kan jeg begribe," sagde Tante med et temmeligt fornemt Ansigt — „og jeg har derfor et Forslag at gjøre Dig, som Du formodentligen ikke vil vise tilbage. — Modtag denne Ubetydelig-

hed som en taknemmelig Skadesløsholdelse for Dine Udlæg til Krud og Kugler, som Du har ikke alene anskaffet til min Beskyttelse, men ogsaa tildeels consumeret ved de mange Bortskræmmelsesskud, som Du gjorde i Begyndelsen i Haugen om Natten!"

Jeg var ude af mig selv af Forbauselse; thi Tante tog to meget vegtige Ruller af sin lille Ducatkasses indre Helligdom, og trykkede mig dem i Haanden.

Førend jeg kunde komme ordenligen tilorde, vedblev hun saaledes: „Ingen Omstændigheder, kære Neveu! Summen skal være Din, og kun om dens Anvendelse vil jeg endnu sige Dig et Par Ord. — Da jeg tænkte efter, hvad Glæde jeg kunde gjøre Dig af Taknemmelighed, faldt det mig ind, at Du Michelsdag ytrede meget levende det Ønske, at see engang den kaiserlige Residentsstad, Wien, eller den store Handelsstad, Hamburg. — Lad mig tale ud, kære Neveu! Jeg bestemmer denne Sum for Dig til en Foraarsreise til en af de to Stæder, og jeg udbetinger mig, at Du udfører mit Forslag hurtigen, for det Første, fordi jeg derved tilfredsstiller et af Dine Yndlingsønsker, og, for det Andet, fordi denne Reise, paa hvilken Du dog altid, for at komme fra den ene Stad til den Anden, maa køre i store Strækninger paa det flade Land, og tage ind i mangen slet Landsby, bedst vil forberede Dig til Opholdet i Wilsdorf."

Jeg var færdig, at fortvivle af indvortes Harme, da jeg, min lange Modstand uagtet, endeligen maatte kysse min Tante paa Haanden for den naadige Sottise, at hun gav saa mange Penge, for at faae mig ud af Huset. Hun havde taget mig paa saadan en Maade, at jeg ikke kunde tænke paa nogen anden Erklæring, og Talen kunde nu slet ikke mere være, om jeg vilde reise, men kun, om hvorhen; thi det var det eneste Valg, som Tante overlod til mig selv, at besee Kaiseren i Wien, eller i Hamburg Havet.

Saasnart jeg kunde rive mig løs, fløi jeg til Madame Meier, for at fortælle hende min Vanskæbne. Hendes faste Mening var, at jeg, i hvor suurt det end maatte falde mig, maatte bestemt gjøre Reisen. Hun tilstod mig, at Tante ved denne Leilighed havde ladet falde mangt et betydningsfuldt Ord om ubesindige Elskovsforbindel-

ser, som man maatte forebygge. Hun meente derfor, at jeg, især for Jettes Skyld, denne Gang ubetinget maatte udføre Tantes egensindige Indfald.

Madame Meier gik derpaa hurtigen bort, for at opsøge Jette hos hendes Veninde, og bringe hende den vigtige Nyhed, at hun ikke skulde røbe sig ved en alt for paafaldende Skræk, naar Tante fortalte hende det.

For mig var der hverken Glæde eller Ro i Huset. Jeg løb, som dreven af en ond Daimon, ud af Byen, og streifede, saa ubehagelig Aftenen ogsaa var, til over Kl. 7 omkring i Marken. Jeg var i den allersørgeligste Stemning, og saae ingensteds Haab og Trøst; men i det sidste Quarteer lod Tilfældet af et fremmedt Menneskes Mund, som gik ved Siden af mig, et Ord lyde for mine Øren, som paa een Gang lykkeligen forandrede mit Lune. En lystig Tanke fløi, som et klart Lyn, ind i min Sjæls Kummer, og jeg ilede paa een Gang munter og med hurtige Skridt tilbage til Byen.

Tante og Jette havde just sat sig ned ved Aftensbordet, da jeg traadte ind i Værelset. Jeg saae, hvor paafaldende mit muntre Ansigt var dem Begge, men jeg lod mig ikke forstyrres deraf, men satte mig spøgende ved Bordet, og spiste med den bedste Appetit.

„Kære Tante!" sagde jeg, da jeg havde fortæret min Suppe — „dersom De vil have Noget besørget hos Borgermæsteren i Hamburg, saa betro mig det!" —

I dette Dieblik saae jeg et høist bestyrtset og høist fornøiet Ansigt. Det Sidste raabte mig hurtigen imøde: „Altsaa har Du nu fattet en Beslutning, og Du opofrer Hans Majestæt, Kaiseren, for Havet?"

„For denne Synd bevare Gud mig!" var mit Svar — „jeg vælger Hamburg blot, fordi det ligger saa nær ved Elben, og De altsaa kan sende mig de Taarer, som De kommer til at udgyde over min Afsked, franco med saa god en Leilighed."

Jeg forstummede pludseligen, fordi jeg virkeligen saae Taarer i Jettes Dine. Men Tante var meget tilfreds med min Spøg, og lod, for at forøge mit gode Lune, en Flaske af sin bedste Viin hentes op af sin Kelder. Da jeg havde drukket nogle Glas, spurgte hun mig, naar jeg vilde reise

„Jo før, jo hellere," svarede jeg —; „thi saadanne Beslutninger maa man udføre hurtigen, eller slet ikke. Naar De Intet har derimod, saa afreiser jeg allerede i Morgen ganske tidligen."

Tante havde saa Lidet derimod, at hun selv befalede min Tjener, at bestille Postheste, og overdrog det til Jette, at gennemsee mit Linned og at bringe det i Orden, men mig selv lod hun ikke komme sig af Syne. Hun gav mig paa en særdeles fiin Maade det Raad, at jeg ved min Tilbagekomst, uden først at opholde mig længe hos hende, skulde strax reise til Wilsdorf, for ikke paa ny at vænne mig til Bylivet i D**. Jeg takkede hende meget oprigtigen for det gode Raad, og sagde endnu ovenikjøbet til hendes Beroligelse, at min Plan var, at opholde mig nogen Tid, ikke i Hamburg selv, men nærved paa Landet, hvor jeg altid havde det tæt for mine Øine, for at kunne nyde afvexlende Byens Glæder og Landlivets Stilhed.

Da vi skiltes ad, saae jeg kun Jette et Par Øieblik, men næste Morgen tidligen, da Alle i Huset, vi to undtagne, endnu sov, hørte jeg hende gaae ovenover mig i Tantes Forværelse. Øiebliktigen kastede jeg mig i Klæderne, og listede mig op ad Trappen. Hun skrækkedes ved min uventede Indtrædelse, og søgte at skjule sine forgrædte Øine; men hendes Skræk opløste sig snart i veemodig Sorg, og ved mit Bryst lod hun sine Taarer flyde uophørligen. Hun sagde, at hun vilde tage Afsked med mig for stedse; thi hun torde, for sin Roligheds Skyld, aldrig see mig igjen; og nu, i denne hendes Sinds trøstesløse Bedøvelse aftvang Smerten hende den kun alt for længe bevarte Hemmelighed, at hun for 3 Aar siden, da hun var kommen, som en forladt Forældreløs, til D**, havde maattet give Tante det høitidelige Løvte, hverken at elske mig, eller at lade sig elskes af mig, men allermindst at tænke paa en alvorlig Forbindelse med mig. Kun under denne Betingelse havde Tante beholdt hende hos sig for bestandigen, og villet være hendes Moder, og denne Omstændighed var Aarsagen, hvorfor den gode Pige behandlede mig saa haanligt i adskillige Aar, saa ondt det ogsaa gjorde hende fra Begyndelsen af. Bag ved Skinnet af overmodig Kulde og Ufølsomhed søgte hun at skjule sin varme Følelse. Sin egen fremspirende Tilbøielighed, ligesom Min, som hun længe havde bemærket med ængstelig Sorg, søgte hun at undertrykke ved tilsyneladende Ligegyldighed, indtil den Tvist, hvori min Omsindlighed, der var bleven pirret i høieste Grad, indviklede os, blev utaalelig for hendes Hjerte, og vor Elskovs længe undertrykkede Ild, som vi Begge vare for svage til længere at kæmpe imod, blussede op i lys Lue.

Tusinde Gaader i hendes sædvanlige Handlemaade vare nu løste mig paa det meest Tilfredsstillende. Hun forekom mig, som et Væsen af høiere Art, og med en Følelse, som jeg aldrig før har fornummet, trykkede jeg hende fastere til mit Bryst. Mit Haab og mit Mod, som nu ikke mere nedtrykkedes af en qvælende Uvisheds Byrde, stræbte at hæve sig i fornyet Spændekraft. „Gud være lovet!" — sagde jeg — „at nu dog ingen Tvivl om min ganske udeelte Besiddelse af Dit Hjerte mere qvæler mig. Tante kan gjøre os arveløse, men til at sønderrive vort Elskovsforbund har hun hverken Magt eller Ret. Min lille Fædrenearv, min Virksomhed og min Elskov ville lære mig at undvære en Rigdom, som jeg skal købe med mit Hjertes sødeste Lykke."

(Slutningen følger).

(Indsendt.)

Skrivelse til Hr. Ole Peersen.

De har for nogen Tid siden seet lidt ind til vore Sprogfordærvere, og herfor være De takket; thi, skjøndt Hr. Mac Dougall, en Halvfremmed, ikke skriver aldeles correct Dansk, ere hans Sprogfeil dog ikke betydelige, naar de stilles jev. sides de grove Bommerter, som dagligen begaaes af Forfattere og Oversættere i Bøger og Tidsblade, ja netop i de Blade, som læses meest, og hvor Feilene derfor stifte størst Skade, efterdi mindre Kyndige tilsidst vænne sig dertil, eller troe, at det skal saa være, og efterligne det. Saaledes læser man dagligdags i vore Tidsblade om bestaaende Anordninger, at bestaae en Examen, eller bestaae en Lidelse; et Aarstid (et Aars Tid);

Gjestevenlighed, ɔ: Gæstfrihed, Gæstmildhed; Hagelskurer ɔ: Hagelbyger, Tydsk Hagelschauer; at tiltale Phantasien — dog vel ikke fiscalitter? — at udtale en Dom, en Mening, ɔ: afsige en Dom, yttre en Mening; slutte sig til et Corps, et Samfund, ɔ: knytte sig til, forene sig med, støde til; Skibet er kommen, Bogen er fundet; han har funden Leilighed; o. s. v. o. s. v. Mon ikke adskillige af disse Forsyndelser mod Grammatiken kunne gives Navn af, sit venia verbo, sproglig Æselhed?

Pehr Olsen.

Svar til Herr' Pehr Olsen.

Det er vist og sandt i alle Maader. Ja, visseligen fortjene de sligt et Navn. Jeg troer dog, at Faariskhed eller Harefodiskhed undertiden vilde passe sig bedre til disse Sprogfordervere, saasom de ikke altid ere Æsler (ved en Æsel forstaaer man, troer jeg, en Treenighed af Dosmer-, Tølper- og Slyngelagtighed,) men ofte Faarehoveder, eller skodesløse Mennesskeborn, der fare meget over med en Harefod. Det glæder mig iøvrigt, at min Indseen til vore Sprogfordervere har glædet min Herr Pehr Olsen, og at min Herre skriver skjøndt og Gæstligerviis, som jeg; derimod gjør det mig saare ondt, at min Herre skriver: „kunne gives Navn" i Stedet for kan, eller maaskee, kunde; thi Navn er jo her Nominativ, og Forsyndelse Dativ; og ligesaa ondt gjør det mig, at Hoistærede skriver paa en lang Strimmel fedtet Receptpapir. Skriften er, iøvrigt, meget smuk og tydelig. Modtag herved min Tak, min lille Peer Langemand! eller Pehr Olsen! (ikke Peer Spillemand!) — vilde jeg sige, og bliv ikke vred, fordi jeg har blandet Alvor og Spøg sammen i dette mit Svar!

Ole Peersen.

E. Sk. De skulde ellers smukt i et Brev have tilføiet Deres Bopæl og Haandtering. Det har Redacteuren bedt mig at sige Dem, „Det gik vel an", meente han, „at indrykke Deres Bidrag desuagtet, da det var af det uskyldige Slags, som det hedder". Gud trøste Dem, om De var kommen med saadanne Uskyldigheder til Etatsraaden! Der havde De, uden Hjemmel, faaet Løbepas. O. P.

Dørlukkeren Archer.

(efter: die Sonderlinge.)

Englænderen Archers Indkomster som døde i Aaret 1802, beløb sig aarligen til 10,000 P. St. Han havde blandt flere et skønt Landsted i Coopersale i Nærheden af Epping i Grevskabet Essex. Dette Huus stod i mere, end 20 Aar ganske ledigt, da han ikke tillod Nogen at boe deri. Da han døede, tilfaldt det hans Datter, Mistreß Honblon, som strax sendte en Bygmæster hen, for at besee det. Hans Beretning lyder besønderligen. J 18 Aar vare hverken de yderste Porte til Forgaarden eller Huusdørene blevne aabnede. De Sidste havde Besidderen ladet overtrækkes med Jernblik. Forgaarden stod fuld af Tidsler, Brændenelder og Ukrud, og Gangen var overtrukken med Spindevæv. Krager og Skader havde bygget Reder i Skorstenen, og Natugler vare i Besiddelse af den bedste Sal. Nogle Værelser havde man ikke oplukket i 30 Aar. J 25 Aar havde Duerne bygget deres Reder i Bibliotheket, som indeholdt nogle tusinde Bøger; deres Indgang var gjennem et Hul i Vinduet. At de maatte have boet her længe, sluttede man af det meget Møg, som man maatte skaffe bort. En berømt Naturforsker, som var nærværende ved Husets Oplukning, forsikrede, aldrig at have seet saa store og skjønne Spindevæv; thi de udstrakte sig over hele Værelset, og fra Loftet ned til Gulvet. Vinen, Ølsorterne, og Rummen, hvoraf der var et stort Forraad, havde man ikke rørt i 20 Aar. Alle disse Drikkesorter vare i god Behold, især Portvinen. Opsynsmanden, Gartneren og hans Karle havde udtryk-

kelig Befaling fra deres Herre, ikke at rive noget Græsstraa hverken af Haugen, eller af Lystquarteret. I Parkene havde man ikke fisket i adskillige Aar; efter Herr' Archers Død fangede man derfor forskrækkeligen store og smaae Fisk deri.

Blandinger.

— Den permanente stændiske Comité i Churhessen har andraget hos Regeringen om at virke til en Tilbagekaldelse af de bekjendte Forbundsbeslutninger, da „den nødvendige Tillid imellem Folket og Regeringen ikke kan rystes stærkere, end ved Forordninger og Foretagender, som baade i Henseende til Form og Indhold stride imod Statens Grundlove."

— Offentlige Blade paastaae, at den bekjendte franske Digter Barthelemey er kjøbt af le juste milieu; han udgiver nu et Blad: "Dimanche,, hvori der, blandt Andet, drages til Felds imod Lafitte. Man vil nu ogsaa give den kjøbte Digter en Orden.

— Der Freischütz af 22 ds. meddeler følgende Brev fra Brüssel: „Jeg mindes ikke nogensinde at have seet Brüssel saa melankolsk; man møder ikke en Gallavogn, om man saa gaaer omkring den hele Dag, og en velklædt Person er en stor Sjeldenhed. Kongen og Dronningen leve meget eensomt og lade sig saa sjeldent see, at mange Personer slet ikke ville troe, at de ere i Landet. Dronningen beklager sig over Mangel paa Selskab, og at hun hyppigt er alene i de Timer, Hs. M. helliger Forretninger. Det er ikke usædvanligt, at Dronningen forlader sit Værelse, gaaer hen til Kongens Cabinet og siger: *Mon ami, etes Vous seul?* De kan tænke Dem, at der aldrig negtes hende Adgang, og sikkert vil hun inden kort Tid være en ligesaa god Diplomat, som Hr. de Theux selv."

— Hertugen af Modena har nylig drømt at han blev myrdet af et Fruentimmer, og vil nu slet ikke lade nogen Dame komme sig nær.

(Kp.)

— Sprogbemærkning. Ganske satirisk, uden formodentligen selv at vide af det, skrive de fleste danske Forfattere høitravende i Stedet for, høittravende. (Red).

— Det egenlige Kendemærke paa sandt Snilde bestaaer ikke i at erhverve nye Kundskaber, men i at gennemsee de Gamle. (Aug. M.)

— Alle Definitioner paa Ting maa man nedlægge i Hukommelsens Archiv, indtil Dømmekraften kan paatage sig det almindelige Gennemsyn. (Aug. M.)

— Ethvert Menneske og ethvert Kunstværk har sit eget Zenith og Nadir (Isse- og Fodpunct), og det er netop det Høieste i Recensionsvidenskaben, at finde disse Puncter (Aug. M.)

— Paul de Kock siger: Ægteskaberne vilde være tusinde Gange bedre og skønnere, naar Mand og Kone ikke viste sig en stor Deel af Dagen for hinanden i skødesløs Paaklædning. Barnet Amor frygter for Bomulds-Nathuen, især naar den er fedtet, Red.) og smudsige Morgenkapper. Hos Fruentimmeret aftager Omhu for hendes Pynt med Kærligheden. (N. M. f. M.)

— Logogryph.

Husk, naar Du rigtigen vil kende Gaadens Spil:
Jeg toner herligt, som Musikens Engel;
Naar Du et Bogstav til mit Hoved føie vil,
Jeg kommer til Dig med en Valmu'stængel!

(Red).

Charaden i Nr. 78 er: Desmerkat.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 80. Fredagen den 5 October 1832.

(Meddeelt)

Kongelig Ydmyghed.

Som Prinds, den fagre Yngling, Knud, i Kampen drog,
Anførte selv de tøilelose Krigerskarer,
Der hærjed', og, som rasende Berserker, slog,
Trindt ødelæggende med Ild og Død og Farer.

Det unge Blod, med Manddoms Kraft, i vilde Færd,
Saaes tidt Besindighedens Grændser overskride,
Paa senestærke Arm og et skarpægget Sværd,
I Lidenskabers Storm, med Overmod at lide.

Og dog — saasnart den Yngling Tronen selv besteeg,
Han Selvbeherskelse ved Himlens Hjelp sig lærte;
For Ret og Pligt det unge, vilde Mod snart veeg,
Og ydmyg Gudsfrygt leired' sig i Kongens Hjerte.

Snart, som en Helgen, stod han blandt sit elskte Folk,
Personlig viiste sig som Dydernes Exempel;
— Personlig selv han streed for Himlens Sag, som Tolk,
Og prægede sit Ord med Sandheds lyse Stempel.

Afguderie og Hedenskab omsider svandt
For Guds og Christendommens milde, sande Lære,
Og hver dens Dyrker, i Aand og Sandhed fandt
En indre Kraft til Trængsler selv med Taal at bære.

Nu Kongen selv paa Thinget hævded' Lov og Ret,
Og nær ham stod saavel den Arme som den Rige;
Opdaged' han paa Sandheds Speil den mindste Plet,
For stræng Retfærdighed selv Skaansel maatte vige.

Dog pønsed listig, underfundig Hykler paa,
Hans Følelse af Kongeværd paa Prøve sætte;
Men, — at med ydmygt Sind han kunde den bestaae,
Den Tids Historie os monne troe forjætte.

— En Aftenstund, da Kongen med sit Hoffolk gik
Ved Strandens Bred, og henrykt saae paa Havets Flade;
En Smigrer blandt hans Følge just det Indfald fik,
I ubesindig' Ord saaledes sig udlade:

„Med Kongerne paa Jorden Himlen slutter Pagt,
„De byde over Liv og Død og Jord og Bølge;
„— En Jordens Gud, som Alt har i sin Herskermagt,
„Er Du, o store Knud! hvo kan det vel fordølge?"

„Tie!" Kongen bød: „sæt mig en Stol ved Havets Bred!
„Det er just Ebbe nu; snart Floden atter stiger;
„Jeg strax vil Prøve sætte paa Din Sanddruehed,
„Der mig en uindskrænket Herskermagt tilsiger."

Og Knud da satte sig, og talede som saa:
„Den Jord jeg sidder paa, er min; — Jeg Havet byder;
„Thi vil jeg nu, at Floden sig ei nærme maae!"
„Mit Kongebud, jeg haaber, at den villigt lyder!" —

Men see — Naturens Lov, som ingen standse kan,
Til vanlig Tid og Sted lod Floden atter stige; —
„I, mine Mænd!" han bød, „skal Alle see det an,
„Hvor Kongens Afmagt maae for Himlens Almagt vige."

„Seer selv, hvorlidet vel min Herskermagt formaaer;
„Ei mindste Draabe af en Bølge jeg kan hemme;
„Kun, som det svage Siv, i Herrens Haand jeg staaer,
„Det I, som følge mig, herefter ei forglemme!"

Og først — da Vandet ham midt op paa Benet slog,
Han gik til Lardets Bred, udstrakte sine Hænder,
Og af sit Hoved selv den gyldne Krone tog,
Derpaa med Helgenblik til Følget Talen vender:

— „Den Krone, jeg alt baaret har i mange Aar,
„Skal nu, som ydmygt Minde, Kirkens Altar pryde;
„Og — engang vidne om, naar jeg fra Livet gaaer,
„At Konger, selv i Støvet, Himlens Vink adlyde."

Med hellig Andagt knælede han ned paa Stand:
Og Følget saae paa ham, og gjorde strax det samme;
Derpaa til hiin han sagde: „O Du svage Mand!
„En Gud Du kaldte mig? Føel nu, Du bør Dig skamme."

„Ja Himmel! — Du, min Ydmyghed af Hjertet see!
„Min største Hæder er — Din Tjener kun at være;
„Du herske over mig! — Dit Bud alene skee!
„Thi ikkun Din, o Gud! er Magten, Priis og Ære."

Uenighed og Kærlighed.

(Sluttet, see forr. Nr.)

Jette snoede sig ud af mine Arme, og bad mig inderligen om, at forlade og forglemme hende. Hun anklagede sig selv for den utaknemmeligste Mangel paa Ordholdenhed mod Tante. Hun sagde, at hun ikke elskede mig, at hun ikke torde elske mig, og at hun aldrig vilde blive Min, og, da jeg for at overtyde hende om, at hun foer med Usandhed, beraabte mig paa hendes Hjertes hemmelige Stemme, begyndte hun i smertelig Forvirring og af modstridige Følelser at udsige en skrækkelig Eed; men jeg tillukkede, førend hun kunde fuldende den, fuld af Angest og Elskov, hendes Mund med stormende Kys.

Hun laa udmattet i mine Arme, og der herskede en ængstelig Stilhed omkring os, fordi vi Begge ikke havde Mod til at meddele hinanden, hvad vi følte og tænkte. Vore Blik og hendes Suk vare det eneste Sprog, som var blevet os tilovers. — Da lød paa een Gang Posthornets klare Toner, og vi fore forskrækkede i Veiret, som havde et uformodet, høit Tordenskrald forstyrret Stilheden. — „Vær ved godt Mod, kære Pige!" sagde jeg, — „og lad os, hvis vor Skæbne byder det, villigen bortgive Alt, kun ikke vor Elskov!" — Med lydelig Hulken kastede hun sig op til mit Bryst, og vi holdt hinanden en Tid fast og inderligen omslyngede; men hurtigen rev jeg mig løs af hendes Arme, og gik med Besindighed og Mod ind i Tantes Sovekammer. Hun havde allerede reist sig op i Sengen, saae paa mig med munter Venlighed, og raabte mig imode: „Postillonen vækkede mig nyligen. Du vil vel allerede tage Afsked, kære Henrik?!"

Kære Henrik havde hun længe ikke kaldt mig, fordi hun længe havde været utilfreds med mig. Saa meget større, var derfor nu min Glæde ved, at høre mig engang igjen tiltales saaledes af hende.

„Min kæreste Tante!" sagde jeg, og kyssede med Varme hendes Haand — „jeg kommer for med ret fuldt og ærligt Hjerte at ønske Dem en god Morgen. De har talt kærligen til mig, ogsaa jeg vil tale til Dem med Fortrolighed og Aabenhjertighed, som en god Søn til sin gode Moder. Vil De ikke gerne have det?"

Hun besvarede mit Spørgsmaal med Ja, og jeg vedblev saaledes med uforfærdet Tillid: „Vi have Begge igaar søgt at føre hinanden bag Lyset — De mig med Deres Ducater, og jeg Dem med min hurtige Beslutning til Afreise. Deres Hensigt var blot, at bortfjerne mig fra Deres Huus, og mit Forsæt var ikke Andet, end at kjøre bort paa en eneste Stations Afstand, for endnu idag og hver følgende Aften at kunne snige mig hemmeligen tilbage i Deres Huus. En Fjerdingvei fra Byen, i Nærheden af et offentligt Huus, hvilket man, som jeg igaar Aftes tilfældigviis erfoer paa en Spadseretour, har givet Navn af Lille-Hamburg, vilde jeg leie mig et Værelse, og disse to Nøgler skulde da, saa længe min Forviisning varede, bringe mig useet igennem Bagbygningen af Deres Huus."

Her slog Tante, fuld af Forbauselse, Hænderne sammen, kaldte mig en Bedrager, og forsikrede, at alle Laasene i hele Huset skulle endnu idag forandres.

„Det vilde," faldt jeg hende i Talen — „Deres Kleinsmed ikke see ugerne. Men for min

Skyld er det ikke nodvendigt; thi jeg udleverer Dem herved, tilligemed Reisepengene, de to farlige Nogler, og giver Dem det hellige Løvte, at jeg fra nu af vil være enten altid, med Deres fulde Samtykke, eller aldrig igjen i Deres Huus. — De kalder mig en Bedrager, kære Tante! men med Uret. Var jeg bleven det, hvo havde da gjort mig dertil, uden De selv? Vilde De ikke forvise mig fra Deres Huus, for at berøve mig min Kærligheds skønne Lykke, og, med den, den glade Udsigt i en endnu skønnere Fremtid?"

Min Tantes Ansigt blev hoirodt af Vrede, og hun afbrod mig med Heftighed. — „Af alt for stor Discretion har jeg hidtil taugt stille til Din Daarskab; men nu tvinger Du mig til at tale — Jeg havde noget meget Godt i Sinde med Din fremtidige Lykke; men det uforstandige Elskeri har fordervet Alt; og nu sladrer Du om en skønnere Fremtid — dermed mener Du dog ikke ovenikobet et Giftermaal?"

„Netop, kære Tante! Jeg havde for længe siden aabenbaret mig for Dem, og bedt Dem om Deres Samtykke, naar ikke Deres paafaldende Misbilligelse af mit Valg havde afskrækket mig derfra."

Vor Samtale blev nu en biter Strid; thi Tante erklærede mig for formeligen gal, og jeg erklærede hende for unaturlig, haard og grusom. Hun vilde ikke mere hedde min Tante, og jeg ikke mere hendes Neveu, fordi hun slet ikke vilde billige min Elskov, og jeg paa ingen Maade give Slip paa den. Vor Forbitrelse naaede den sidste og værste Grad. — Tante opsagde mig al videre Understyttelse og Udsigt til fremtidig Besiddelse af hendes Formue, og jeg gik bort fra hende med den Forsikring, at jeg vilde undvære alt det med Glæde.

Men, førend jeg endnu havde naaet Døren, styrtede Jette, som havde hørt med paa Samtalen, mig imøde med lydelig Hulken. „For Guds Skyld, gaa ikke saaledes bort!" raabte hun, og trak mig imod min Villie tilbage til Tantes Seng — „Min er Skylden, og min skal ogsaa Straffen være. Jeg vil, som mig tilkommer, blive den Forviste, og, for at gjenoprette dette Huses Fred, bøde i det Fjerne for mit Hjertes Svagheder."

Hun var sjunken ned paa sine Knæer udenfor Sengen, og bedækkede Tantes Haand med Kys og Taarer. Tante syntes, at have forglemt sin Vrede, og sagde i en Forundrings = Tone: „Hvad skader Dig, Henriette? hvad vil Du have af mig?"

„Deres moderlige Hjerte vil hun røre," sagde jeg, og knælede tæt ved Siden af Jette. „Vi anraabe med barnlige Taarer om Deres Samtykke i vor Kærlighed."

„Min Gud!" afbrød Tante mig — „elsker Du da ogsaa Henriette?"

„Ja, hvem ellers kære Tante?!" spørgte jeg.

„Men har Du da ikke ogsaa forelsket Dig i Madame Meier?!"

„Endnu ikke i mit Liv, kære Tante!" ——

Der har vel aldrig i tre Menneskehjerter funden paa een Gang en hurtigere Overgang Sted fra den dybeste Fortredelighed og Kummer til den høieste Tilfredshed og Glæde, end i vore i dette uforglemmelige Øieblik.

„O, naar I Begge elske hinanden," raabte Tante — „saa giver jeg med glad Hjerte min Velsignelse; thi Eders Forbindelse har i et heelt Aar i Stilhed været mit inderligste Ønske."

Vor glade Forbauselse lader sig ikke beskrives. Tante erklærede nu, at hint slemme Løvte, som Jette havde maattet give hende, havde dengang været en Følge af hendes Mistro til Jettes endnu uprøvede Charakter, og at hun blot derfor ikke havde tænkt paa, at give det tilbage, fordi vor vedvarende Uenighed havde berøvet hende alt Haab om, at vi nogensinde vilde elske hinanden. At mit Hjerte i nogen Tid havde været sysselsat med en Kærlighedshistorie, havde hun mærket; men til den Misforstaaelse, at Madame Meier var Genstanden for den, havde en Mængde sammentræffende Omstændigheder, og især, hendes Kammerjomfrues bestemte Henviisning, givet hende Anledning.

Saaledes blev en af mit Livs værste Timer til en af de Skønneste, som havde en næsten uafbrudt Række af lignende Søstre i Følge med sig. — Postillonen var af Utaalmodighed kørt bort, og havde ikke handlet urigtigen deri. Madame Meier lo hjerteligen, da vi fortalte hende Misforstaaelsen, og frabad sig spøgende mine hyppige

Besøg, min hemmelige Hvisken og mine enthousiastiske Interims-Omarmelser.

Vor Tante fremskyndte saameget, hun kunde, vor Forbindelse; og med den, vor Lykkes Bestæstelse. Hun var fra den Tid af langt mindre egensindig, og jeg ikke mere letsindig, som tilforn. Vort Ægteskabs Lykke giorde hende venligere, og mig alvorsigere, og derved vare vi Begge hjulpne. Hun døde for tidligen for sine retmæssige Fordringer til Livet, og for vor Taknemmelighed. Vore Taarer over hendes Død ere næsten de Eneste, som vi have fældet i vor Ægtestand.

Vor Elskov er ikke kølnet, og vil ikke kølnes, fordi den ikke er en hurtigen opskudt Vaarblomst, men en efterhaanden udviklet, varig (perennerende) Plante, der trodser saavel Sommerens Hede, som Vinterens Kulde.

En af vore skønneste Glæder er endnu indtil dette Øieblik Mindet om de uforglemmelige, glade og sorgelige Timer, hvori vore frygtsomme Hjerter røbede vor Elskovs skønne Hemmelighed for hinanden. Alle hine vigtige Smaating huske vi endnu, og glemme aldrig. Begeistret af Mindet om dem, kysser jeg endnu idag, som en Brudgom, Jettes nydelige Mund, og hun deler ikke mine Kys med Andre, end med de to Vidner til vor Elskov, som ere fremblomstrede ved hendes Hjerte, Agnes og Betty.

H. C. W.

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Snuus. Ja, det er nu Altsammen meget godt, naar han bare vilde studere flittigen til sin æsthetiske Examen, lille Tuderup! skøndt det er noget smaat Krat, disse æsthetiske Embeder.

Tuderup. Ja, vist er det. Hør, veed De hvad, Herr' Major? Jeg troer, jeg gjør bedst i at lade være at studere; for, naar jeg faaer Frøken Mette, saa gjør jeg jo dog et riigt Parti, og saa behøver jeg jo hverken Studium eller Embed.

Snuus. Ja, den, der faaer min Mette, faaer rigtigt nok rene 20000 Daler, foruden et godt Udstyr; for mellem os sagt, har jeg samlet mig en ganske god Formue. Jo, Du har rigtigt nok forstaaet at sye, min gode Skræder! naar Du selv skal sige det! Naa, er han da saa forlibt i mit Mettebeen? Er der virkeligen Ildløs i hans Hjerte, lille Tuderup? — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Tuderup. Ja, Herr' Major Snuus! O, sluk den, jeg beder Dem, sluk den med deres 20000 Sprøiter!

Snuus. Han er en lille Skelm, Tuderup! Ja, oprigtigt talt, jeg kan, min Tro, godt lide ham; for han skriver djærvt, eller grovt, som de fine Damer og Herrer kalde det, imod Tudse, og han er en Pokkers modig Knøs, og stiller sig altid kækt i Spidsen for Piberne. Men, siig mig engang, lille Tuderup! hvorfor vilde han ikke svare Næsedjærv, da han angreb ham for hans Pibercatechismus? Det var dog vel ikke af Cujoneri?

Tuderup. Nei, min Tro, Herr' Major! om det var. Nei, tvertimod, det var af lutter Mod og Tapperhed, om jeg selv skal sige det. Nei, jeg maa rigtigt nok sige, at min Næse sidder lidt for høit til, at jeg, som Studiosus artis aestheticae, id est, poeticae nec non oratoriae, skulde indlade mig i literaire Aviskævlerier med en Skægskraber, som Mosjø Næsedjærv. Saadanne Folk maa man behandle med Foragt, taus Foragt. Kaste satirisk Skarn, eller, rettere sagt, Vittighedens Vievand paa saadanne selvgjorte Literatusser, som Tudse og Næsedjærv og Consorter, det gider jeg nok; men forsvare mig, naar jeg angribes af saadanne Sinker, det er under min Værdighed. Skulde jeg forsvare mig i saadant et Tilfælde, saa maatte det da være under Anonymitætens Masque; thi der kan man dog temmeligen trygt, naar man passer sit Snit, sætte Folk i Gabestokken, og er da heller ikke udsat for saadanne Pøbelagtigheder, som naar man anfalder dem under sit Navn.

Snuus. Ja, ja, der er saameen Raison i hans Tale, lille Tuderup! — Ja, veed han hvad? Han har nu pebet raskt ad Tudses Stykke de 6

Gange, pib nu ligesaa raskt den 7de Gang, og see, han faaer en heel Hob til at pibe med! Iaften er det jo, at det gjælder. Hvormange vare der sidst?

Tuderup. Halvfjerdsindstyve.

Snuus. Og hvormange Klappere.

Tuderup. Desværre! Fire Hundrede og Halvtrediesindstyve.

Snuus. Au, det var et slemt Bagslag! — Syer, Børn, syer raskt derhenne! — Ja, hør nu, Tuderup! Der er Penge til Billetter! Hvor mange er det nu, der kan rummes?

Tuderup. Et Tusind, Herr' Major!

Snuus. Ja, see, der er Penge til Billetter for 50 Pibere! Meer kan jeg, min Tro, ikke taale at give; saa maa han see ved gode Ord og Stykkets Nedrivelse at faae de andre Neutrale over paa Pibernes Parti. Det vil nok holde haardt for ham. Lad mig nu see! Naar der er propfuldt, kan Huset rumme 1000 Mennesker. Der var 450 Klappere og 70 Pibere, saa var der 480 Neutrale; nu har jeg givet Penge til 50 Pibere (men vogt sig vel, lille Tuderup! at han ikke bliver greben i Hverving; for saa gaaer baade Mette og Pengene fløiten) lad mig nu see! saa er der 120 Pibere, og saa er der 430 Neutrale; de 430 skulle nu hverves uden Penge; ja, det skal, min Tro, holde haardt. Ja, gjør nu sit Bedste, Tuderup! og see til, at han faaer Stykket udpebet! Faaer han det sat iverk (han veed jo, at een Stemme kan gjøre Udslaget), saa skal han faae Mette. — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Tuderup. Er det et Ord, Herr' Major?

Snuus. Som jeg siger. Jeg lover ham det paa Ære og Samvittighed.

Tuderup. Det er godt, Herr' Major! meget godt. Jeg skal gjøre, hvad der staaer i min Magt. Tak, Svigerpapa in spe! Farvel!

Snuus. Farvel, min Søn in futuro! (De kysses, og Tuderup gaaer).

Ellevtte Scene.

De Forrige, Tuderup undtagen. Fru Snuus, Mette Snuus.

Snuus. Gedske og Mette, hører engang!

Fru Snuus (kommer ind). Hvad vil Du, mit lille Snusebeen?

Mette Snuus (ligesaa). Hvad vil allersødeste Papa?

Snuus. Det skal jeg sige Jer, Børnlille! Tuderup har været her. — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Mette Snuus. Saa har han vist friet til mig, Papa!

Snuus. Ja, ganske rigtigt. Hvor kunde De nu gætte det saa lige, Md. Andersen?

Mette Snuus. Er Papa fra Sands og Samling? Jeg er jo ikke Md. Andersen, men Deres Datter, Frøken Snuus, iaften. Illusionen gaaer jo ellers ad Hekkenfeldt til.

Snuus. Hm, hm, ja, det er jo sandt. Ja, den doppelte Komoedie har gjort mig reent fortumlet i Hovedet. Naa, hvad var det nu, jeg vilde sige? Hvor kunde Du gætte det saa lige, Mette? — Syer, Børn, syer rask derhenne!

Mette Snuus. Ja, han sagde mig det igaaraftes, at han vilde bede Papa iday, om han maatte faae mig til sin Kone.

Snuus. Ja, han sagde, at Du vilde gerne have ham til Mand, — Md. Winsløv har jo heller ikke Noget at indvende derimod?

Fru Snuus. Men, er Du tummelumsk, Morten? Jeg er jo ikke her paa Scenen Md. Winsløv, men Fru Majorinde Snuus.

Snuus. Det er sandt, det er sandt! Det er, min Tro, aldrig arriveret mig før, saalænge jeg har spilt Komoedie. — Syer, Børn, syer raskt derhenne! — Naa, (for at komme ind i Illusionen, som jeg drattede udaf) Du har jo heller ikke Noget at indvende mod Partiet, Gedske?

Fru Snuus. Nei, mænd og sandeligen, om jeg har. Det er en kon, lille Fyr, den Tuderup!

Mette Snuus. Ja, det er han. Sikke guddommelige Øine, han har, og Bakkenbarter og smaae Fødder!

Fru Snuus. Ja vist, og deilige, velproportionerte Been! Derfor gaaer han ogsaa med korte Buxer.

Snuus. Gedske! Gedske! Beenklæder maa Du sige. Veed Du ikke nok, at Du ikke maa sige Buxer eller Laanfutteralen, men at Du skal sige Beenklæder.

Fru Snuus. Det er sandt. Du maa pardonnere mig, Morten! Naturen gik et Dieblik over Optugtelsen. Naa, nu husker jeg det, Herr Tuderup har deilige, velproportionerte Been. Derfor gaaer han ogsaa altid med korte Beenklæder. Ja, Benene har jeg altid seet efter hos Mandfolkene dengang, jeg var Pige, og jeg kan saamænd endnu ret inderligen glæde mig, naar jeg seer et Par konne Mandfolkebeen. Saa hopper Hjertet ret i Livet paa mig. Det var det Eneste, jeg havde imod Dig, Morten! da Du friede til mig, at Du havde saadanne smalle og krumme Been. Derfor kaldte de Dig ogsaa Morten Skrinkelbeen.

Snuus. Aa, Herre Gud, Gedske, tal ikke om mine Been! Det rører mig saameget, og piquerer min Honneur!

Fru Snuus. Ja, ja, naar det er Dig saameget imod, skal jeg saamænd aldrig tale mere til Dig om Dine Lægge. — Men, for at komme til Tuderup igjen, det Eneste, jeg har imod denne konne og honette, unge Person, det er hans Navn. Tuderup, fy, det er ret et stygt Navn. Hvad synes Dig, Mette?

Mette Snuus. Ja, det har Mama Ret i. Det er et gyseligt stygt Navn, ret et ækelt Navn. Jeg skal ogsaa sige det til Niels, at han skal søge om Tilladelse til at forandre det. — Veed, Mama, hvad der falder mig ind, han kunde kalde sig?

Fru Snuus. Nei, mit Barn!

Mette Snuus. Fløiterup, Mama!

Fru Snuus. Ja, Du har Ret, mit Barn! Fløiterup, det er et prægtigt Navn!

Snuus. Ja, lad ham antage det Navn! Men — for at komme tilbage til Partiet igjen, saa maae I vide, Børn, at jeg har sagt ham, at, naar han faaer Tudses Stykke udpebet iaften, saa skal han faae Dig, Mette! og han har lovet, at han vil gjøre sig Umag. — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Mette Snuus. Det troer jeg nok, at han vil gjøre sig Umag; for han er saa forlibt i mig, som en Kat i en suur Ost!

Fru Snuus. Fy, hvor Du er plat, Mette! Passe saadanne Udtryk sig for en Frøken og en Majors Datter, ja ovenikjøbet for Major

Snuses polerede og cultiverede Datter, som har faaet saadan en g'lant Opdragelse?

Mette Snuus. Om Forladelse, allersødeste Mama! Men, hvad skal jeg sige istedetfor det?

Snuus. Ih, Gud bevare os! Skal jeg sige Dig det? Bør Du ikke selv finde paa et passende og fiint Billed? Saameget maa Du dog kunne gjøre, naar Du har frequenteret Literatus Krafts æsthetiske Forelæsninger i samfulde to Aar. Kan Du ikke sige: „Han er saa forelsker i mig — som — som — Mars var i Venus, eller — som vor Durik er i vor Due, eller ogsaa, som vor store Gaardhund Pasop, i Naboens liden Tæve, Fidelle."

Mette Snuus. Ja, det har Mama Ret i. De Billeder ere meget finere og ægte æsthetiske. Men, som sagt, han har lovet det, saa vil han vist gjøre sig Umag for at faae Stykket udpebet; for han er saa forelsket i mig, som Pasop i Fidelle. Ja, jeg faaer ham vist, jeg faaer ham vist! O, det er rart, det er rart! (hun klapper i Hænderne).

Fru Snuus. Fy, skam Dig Barn! Lad dog ikke saaledes Naturen bryde ud, for Din egen og Naturens Skyld! — See den Dame derhenne i Parquetlogen: See hvor hun slaaer Krøller paa Næsen!

Mette Snuus. Ja, Gud frie os! Sikke græsselige Krøller! Om Forladelse, Mama! Om Forladelse, naadige Dame! (hun neier) Jeg skal ikke gjøre det tiere.

Snuus. Siig Du kun reent ud, mit Barn, hvad der ligger Dig paa Hjertet! — (til Fru Snuus) Hvorfor skal Du nu ogsaa strax, Gedske! give det uskyldige Barn en Næse, fordi hun lader sin naturlige Følelse tale? Jeg kan saa godt lide, at unge Pigebørn ikke gjøre Røverkuler af Deres Hjerter, eller stikke Noget under Stolen. — Syer, Børn, syer raskt derhenne!

Fru Snuus. Ja om den Ting kunne vi To jo aldrig blive enige. Du forstaaer Dig slet ikke paa den qvindelige Delicatesse. — Men, lad os ikke tale længer om det! — Jeg haaber dog, at Tusses dumme Stykke bliver pebet til den evige Søvn.

Snuus. Ja det skal, min Tro, holde

haardt, da der hver Gang har været flere Klappere, end Pibere; men jeg tænker dog nok, at det skal dumpe, da det har været saameget i Omtale i disse Dage her paa Øen for sin Slethedss Skyld.

Mette Snuus. Ja, det er rigtigt nok et ækelt Stykke. Det er jo saa flaut og saa kort. Det er jo ingen Ting. Inden man veed et Ord af det, er det jo forbi. Jeg skal rigtigt nok pibe ad det, det skal jeg. Og saa bliver det da spilt saa ækelt. Sikke afskyelige Hofdamer! det er ret tolv Grævlinger, der følge bag efter Dronningen! Md. Snup med hendes 4 Døttre, Jfr. Snip, Jfr. Snap, Jfr. Snurre, Jfr. Purre og Jfr. Basselurre. Ja, det er nogle deilige Dukker! Og saa Mad. Trop med hendes tre Pøder, Jfr. Trip, Jfr. Trap og Jfr. Træsko! Og saa de tre gamle Pebermøer, Jfr. Nap, Jfr. Naps og Jfr. Klap! Ja, det er rigtigt nok nogle nydelige Gribbeniller!

Snuus. Det er nogle naragtige Navne, de have.

Mette Snuus. Ja, nu skal Papa bare høre. Mad. Snup er egentligen en Jfr. Knak. Hun har været 6 Gange givt, og faaet en Datter i hvert Ægteskab. Første Gang havde hun Modehandler Snip, anden Gang Politibetjenten Snap, tredie Gang Dandsemester Snurre, fjerde Gang Taarnvegteren Purre, femte Gang Slavesergeanten Basselurre, og nu sjette Gang er hun givt med Lysestøber Snup.

(Fortsættes).

Literair Anmeldelse.

Nyeste Roman-Bibliothek, 1832. IV-VI. Udgivet af A. P. Liunge og C. F. Güntelberg, Trykt i det Poppske Officin. Taterpigen. Romantisk Fortælling af Victor Hugo. Oversat af Frederik Schaldemose. 3 Dele. Kbhvn. 1832.

Victor Hugos romantiske Digtning, Notre Dame de Paris, — hvoraf her leveres os

en udmærket god Oversættelse, med Udeladelse af Grundtextens trættende Episoder, som ikke gribe ind i Digtets Handling, og udarbeidet af Herr Schaldemose med samme Aand og Smag, hvormed Herr Güntelberg udarbeider sine Fordanskninger af Romaner — udmærker sig ved en genial og livfuld Fremstilling, ved originale og træffende Charaktertegninger, ved en interessant og vel udført Handling, ved ypperlige Billeder, vittige Indfald og eiendommelige Bemærkninger, der vidne om Menneskekundskab, og om ligesaa skarp Jagttagelsesevne, som dybe Blik i det menneskelige, især, det qvindelige, Hjerte. Esmeralda, Quasimodo, Claude Frollo og Eneboersken ere udmærket tegnede Hovedcharakterer, og Gringoires, Johan Frollos, Ludvig den 11tes og Tristans underordnede Charakterer ere skildrede paa en ligesaa genial Maade. Afvexling af komiske og alvorlige Scener gjør denne Roman høist interessant. De levende Scener, hvor Elskovsguden spiller Hovedrollen, har Digteren malt med fyrige Farver, men tillige med en Delicatesse, som man ellers træffer hos de færreste franske Romandigtere.

Red.

Lord Camelford

(efter: Die Sonderlinge).

Den bekendte Slagsbroder, Lord Camelford, agtede Intet saa ringe, som Mandfolk, der vare forsagte, eller ansaaes derfor. En Dag vilde han bestille sig en Helvedsildsjakke (a hell-fire-jacket) hos sin Skrædder. Det er en Vest med Ærmer i, som bæres af Landmændene i Devonshire, der grave Grøvter og bygge Gærder. Imidlertid seer man dem ogsaa bæres af Mænd, der, som Camelford gjorde, foragte Alt, hvad der seer ud, som andre Folk, og holde meget af Klæder, hvormed man ingen Omstændigheder behøver at gjøre. Den af hans Skrædders Svende, som indfandt sig hos ham, vidste ikke, hvad det var for en Slags Jakke, da slig en Ting, uagtet hans Mæster havde mange Kunder,

aldrig var forekommen ham. „Det undrer mig slet ikke," svarede Lord Camelford; „thi I londonske Cujoner ere bange for Alt, hvad der har Navn af Ild. Siig mig, min Ven! har han nogensinde affyret en Pistol?" — „Nei, Mylord! med saa farlige Ting vil jeg ikke gerne have at bestille." — „Nu, saa ville vi dog engang forsøge," sagde den skadefro Lord, „om Han kan gjøre det. Her er en godt ladet Pistol! Tag Han den, og træd hen ved Speilet! jeg vil tage en Anden, som er ligesaa godt ladet, og træde ligeoverfor ham; vi ville skyde paa hinanden." Den stakkels Skrædder kunde næppe svare, især, da Lorden tillukkede Døren. Han bad, han gjorde Forestillinger; men det hjalp ikke, han maatte tage sin Stilling ved Speilet. Lorden befalede ham, at fyre først; men den stakkels Skrædder kunde næppe holde Pistolen for bare Zitren. „Nu, saa maa jeg da fyre", sagde Lord C., og paa Øieblikket var det store Speil bag ved Skrædderen sønderknuset i smaae Stykker. Skrædderen styrtede ned paa Gulvet, og raabte: „Jeg er skudt!" skjøndt ikke et Haar paa ham var beskadiget. „Holla, Tjenere!" skreg Lord C. „Bærer det døde Menneske bort!" Skrædderen overbeviste sig i Tjenerens Stue ved et godt besat Taffel om sin Vildfarelse, og Lorden sendte ham en Banconote paa 50 Pd., som satte det vistnok slet behandlede Menneske istand til, at forrette Skrædderhaandverket paa egen Haand; Lordens og hans Venners Næring fik han ogsaa strax.

Blandinger.

— Den, der ikke kan gaae ud af sig selv, kan hverken bedømme Mennesker, eller Kunstverker. (Aug. M.)

— Det er Plathedens Triumph, at den har Mængden paa sin Side, og sætter tusende klappende Hænder imod et tænkende Hoved i Bevægelse. (Aug. M.)

— Læsning i de Gamle skaber hverken Digtere eller Philosopher, men giver Mod til at blive begge Dele. (Aug. M.)

— I den frankfurtske Oberpostamt-Zeitung tilraades der, at modvirke Foreningerne til liberale Blades Udgivelse, ved at stifte Foreninger for loyale Blade, og i disse fornemmelig at kaste sig over de liberale Ordførers Personer. Dette Raad skal ikke være Ironie.

— Det hannoverske andet Kammer har per Majora decideret, at „til Fremme for dets Forhandlingers Publicitet" Hurtigskrivere skulle bivaane dets Sessioner. (Kp.)

— Et enkelt stort Menneske gudbesjæler Mængden, men denne forholder sig ofte til sin Aarsag, som Bifaldsklappet til den rørende hensmeltende Cadence, som gav Anledning til det. (Aug. M.)

Til den lille Romer.

I Kam'ret er Du, kaade Romer! Herre;
Snak der med frække Flora høit!
Men Sligt paa Scenen! Det var drøit!
Der maa jeg Munden paa Jer Begge spærre.

Sømmelighed.

Logogryphen i Nr. 79 er:
Orpheus, Morpheus.

Rettelser.

I Nr. 79, Sp. 1263, L. 11 fra oven: „Eselhed", læs: „Eselskhed"! L. 13 fra neden: „Forsyndelse," læs: „adskillige!"

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 81. Fredagen den 9 October 1832.

†

Johan Martin Abildgaard

En munter, livfuld Aand, der dog vel stundom
Til Sorgens Veemod kendte her paa Jorden,
Er ikke meer blandt os! den Lidende
Har fundet Hvile nu hos Søvnens Broder,
Den Bedende har fundet Trøst hos Gud,
Og Fryd i Evighedens Sorgenfri.
Den gamle Jæger, end i feirest Alder,
Da han kvad „Jensens Minde," ahned' ei,
At Døden med sin Lee sig nærmed' ham,
Paa Sygeleiet tolked' han saa skønt
Sin Kærlighed til Christian Frederik;
En stakket Tid forløb — og denne Tolk —
Var ikke meer blant sine kære Venner.
Saa bradt bortkalder Gud ved Viisdoms-Bud
Fra elsket Vennekreds og kærlig Viv
I Sundhed og i feirest Alder Manden,
Me'ns Oldingen, af Sygdoms-Qvaler pinet,
Forgæves sukker om sit Reisepas.
Hvor sandt og skønt er derfor Skriftens Ord:
„Gud Herrens Vei er urandsagelig!"
Den Hedengangnes fordringsfrie Digte
Os tolked: „Han var Guds — Naturens Ven!"
Nu gæster han ei mere Næsbyholm;
Ei meer han vandrer ned til Monkedam;
Hans Baad ei meer sig slynger ned ad Aaen;
Ei meer han lytter nu i Fred'riksdal
Til Bedeklokkens Slag i Lyngby-Kirke;
Nu favner ham ei mere Birk'røds By;
Nu vinke ham i Bølgeskygger der
Ei meer Violerne til qvægsom Hvile;
Nu skænker Gravens Favn ham qvægsom Ro;
Hans Aand nu lytter glad til Herrens Ord,
Og svæver sin Fuldkommenhed imøde.
„Vi sees igjen!" det var hans sidste Tanke,
„Vi sees igjen!" det er Din Trøst, Dit Haab,
Hans veemodsfulde Efterladte!

H. C. W.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

En skøn Sommereftermiddag spadseerte tre unge Mænd, som talte levende med hverandre, op og ned ad den skyggefulde Lindeallee. Den Ene kendte ikke den Anden nøie; endnu mindre vare de Venner, og derfor angik deres Samtale ogsaa kun ubetydelige Genstande. Der blev alligevel talt høit, ja! endog heftigen, fordi den Yngste af de Talende holdt det for overeensstemmende med sin Charakter og udmærkede Forstand, ikke at foredrage sine Tanker og Meninger roligen, men i en vis kivagtig og bydende Tone, hvorved han maaskee troede snarere at bringe sine Modstandere til Taushed, om just ikke at overtyde dem. „De

er, som De har sagt mig, Læge," udraabte han just nu, „og, som Saadan, har De i flere Aar vant Dem til, at betragte hele Menneskeslægten fra Sygelighedens Synspunct; men vi Sunde ville vist ikke saa let, for at tjene Deres Metier, lade os berøves vor faste Overtydning."

„Min Herr' von Wolfsberg!" svarede Lægen, „om min Metier, som De behager at kalde det, kan Talen slet ikke være her."

„Ja vist!" sagde den tredie Talende, som syntes at være den Roligste. „Hvorledes komme vi da egenligen til at stride? Vi tale jo kun om almindelige Genstande, som umuligen kunne opirre Nogen af os personligen."

„Hvorfor ikke, min rolige Herr' Justitsraad!?" udraabte Baronen endnu mere levende, „thi om Lidenskaberne kunne vi vist ikke sige noget Vigtigt, førend vi have erfaret dem i vort eget Hjerte, og det synes, at De har øst alle Deres spidsfindige Iagttagelser af middelmaadige Bøger."

„Naar De har allerede afgjort Sagen saaledes i Forveien," svarede den rolige Mand, „saa gjorde vi vel bedre i, at ende den hele Samtale."

„Det er godt at spadsere i den behagelige Kølighed" sagde Lægen; „lader os derfor ikke forivre os, men unde Herr' Baronen denne Bevægelse, som vel kan være gavnlig for ham efter Middagsmaaltidet, da liveligere Genier og Temperamenter i Løbet af Dagen ogsaa tilsætte mere Livskraft, end vi Andre!"

„Saaledes forholder det sig," svarede Baronen med megen Selvtilfredshed. „Og — forholder det sig vel anderledes med Kærligheden, hvorover vor Strid begyndte? Vil jeg da gjøre de blide, stille Sjæle det til en Bebreidelse, naar de mene og paastaae, at en eneste Genstand kan udfylde deres Sjæl for deres hele Levetid? Der gives jo ogsaa Mennesker, som kun bruge faa Tanker, og endnu færre Bøger; som fornøie sig en heel Maaned ved en Flaske Viin; som fortære $1\frac{1}{2}$ Østers ved et Gæstebud, og, naar de hvert Foraar have gjort en Spadseretour med den hele derved opbyggede Familie, igjen tillukke Naturen som en Boutique, til næste Aar. Vi ville lade disse nøisomme Lammesjæle blive i deres stille Fredsommelighed; men man maa ikke fremstille os dem, som Mynstere, naar de i deres grønne Dage forelskede sig i en Amaryllis, og siden efter med forkølet Hjerte henjamre deres Liv i taabelig Troskab, ere stolte af denne klippefaste Dyd, og ville see ned med moralsk Foragt paa fyrige Sjæle, og paa Hjerter, som trænge til Forraad og ungdommelig Afvexling.

Efter nogle Besvarelser lod man denne Samtale fare, fordi det blev tydeligt, at Adelsmanden kun vilde tale sin egen, og sine Lidenskabers Sag. „Hvor har De isinde at reise hen herfra?" spurgte endeligen Lægen.

„Jeg veed det ikke egenligen selv," svarede Baronen; „og dersom jeg vidste det, vilde jeg ikke sige Dem det."

„Hvorfor det?„

„Fordi just det," vedblev hiin, „ogsaa hører til mine Eiendommeligheder, hvorfor saa mange borgerlige Mennesker bagtale mig, og kalde mig et Geni. Naar jeg reiser egenligen for min Fornøielse, saa ligger hele Verden med sine glædelige Tilfælde aaben for mig; uden Pas, uden Breve, uden Tjener eller Kusk, uden alle de Tillæg, som kun bebyrde vort Liv, dykker jeg ind i Naturens Skønhed, ligesom Svalen i den blaa Luft, og bag ved mig maa ethvert Spor, ligesom Bølgen i Strømmen, forsvinde. Til nogle Huse er der allerede skrevet i Forveien, hvor jeg finder Penge, naar jeg behøver dem; men jeg har dog altid saa Meget med mig, som jeg troer at have behov. Finder jeg det tjenligt, saa forandrer jeg ogsaa mit Navn, og saaledes veed De ikke Mere om mig, end jeg har fundet for godt at meddele Dem, og De kan ikke vædde om, at det Navn, som jeg har nævnt Dem, er mit virkelige."

„Men De kan," sagde Justitsraaden, „paa den Maade, foruden mange behagelige Tilfælde, ogsaa støde paa mange ubehagelige."

„Enhver Indvikling vil dog kun opløses paa en lystig Maade, og den, der vil lære at kende Menneskerne, skulde netop reise paa min Maneer."

Lægen kunde ikke bare sig for at gjøre det Spørgsmaal: „Hvad kalder De Menneskekundskab? Da De alt før Undersøgelsen holder de fleste Mennesker for at være Narre, saa lønner det næppe Umagen at iagttage dem."

„Om jeg ogsaa indrømmer," raabte hin, „at De ikke gjør mig saa ganske Uret, kan man da ikke

altid lære Noget af et og samme Stofs forskjellige Modificationer? Er det da ikke ogsaa Opløftende og Beroligende, at maale sig selv med denne eller hin? Det synes mig just at være den ægte Humanitæt, Ingen at forsmaae, og at lægge Mærke til, hvilken Daarskab vi alt have aflagt, hvilken der endnu ligger uudviklet i os, til hvilken vi intet Anlæg spore, hvorfor vi tør holde os selv for bedre, end Andre, for saaledes at sætte høit opflyvende Stolthed og forsagt Beskedenhed i den behørige Ligevegt i os."

„Men da handlede De maaskee bedre," svarede Lægen med overdreven Høflighed, „i at begive Dem strax til den sande Kilde, og at spare Dem de møisommelige Omveie."

„Og hvor flyder den?"

„Ligesom Englænderne," vedblev Lægen, „gerne give sig i Kost i Tyskland for at lære vort Sprog, saaledes skulde en Verdensborger, der kan begeistre sig selv saa meget for det, man kalder Galskab, gaae lige hen til det rigtige Smedeverksted, og lade sig pleies et Aars Tid, som Kostgænger, i en godt forsynet Daarekiste."

„De er Læge," raabte Baronen i største Forbitrelse; „man har sagt mig, at Deres Reises Diemeed var, at kende slige Indretninger, for maaskee at finde en, som behagede Dem meest, og at nedsætte Dem der." — Han kastede endnu et bistert Blik fra sig, og ilede derpaa hurtigen ned ad Lindealleen.

„De har overrasket vor ædle Ubekendte," sagde Justitsraaden; „vi komme derved til at miste hans dyrebare Selskab."

„Han er utaalelig," udraabte Lægen. „De har selv hørt det, hvilke Historier han fortæller om sig selv ved Bordet i Gæstgivergaarden, hvorledes alle Fruentimmere komme ham imøde, og med hvilken Lethed han knytter, og igjen løser Elskovsforbindelser. Igaar betroede han mig, at han har forladt sit Hjem pludseligen, fordi en ulykkelig Pige gjør grundede Fordringer paa ham. Den Ulykkelige vil nu maaskee gaae ud efter ham med et af Jammerens Børn, medens han bryster sig med sin feige Samvittighedsløshed, som med en Dyd, og søger efter nye Slagtoffere for sit fordervede Hjerte."

Justitsraaden meente, at han maaskee ikke var saa ganske slem, men kunde vel høre til hin elendigste Art af Pralere, som bryste sig med en Ryggesløshed, hvortil der dog mangler dem Mod.

Den unge Baron var imidlertid i Vrede løben ud i Marken. Han maatte stille sig sine Fortjenester tæt for Dinene, for at overvinde sin Harme. Imidlertid indfandt hans gode Lune sig snart igjen, især ved Udsigten til et forestaaende og venligt Eventyr, som alt i Forveien smigrede hans Forfængelighed. Paa Volden, som smykkedes af store Lindetræer, havde han bagved et Gittervindue bemærket et skønt, blondt, lille Hoved og en blændende Hals og Nakke; skønne Dine havde seet efter ham, en venlig Mund havde smilt ad ham, og en dristig Hilsen var endeligen kommen ham imøde ved hans tredie Vandring der forbi. Han havde heller ikke ganske tabt den Skønne af Syne i det Fjerne! han vilde kun oppebie det tiltagende Tusmørke og Egnens større Ensomhed, for at nærme sig hende, gjøre Bekendtskab, og besøge hende, naar Omstændighederne viste sig gunstige. Han betragtede sig selv med Velbehag, og gennemgik med Tilfredshed sit brogede Livs Scener, i det han foresatte sig, at denne phantastiske Reise skulde bringe ham endnu behageligere Eventyr.

(Fortsættes).

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Fru Snuus. Ha, ha, ha! det var saamænd ganske morsomt. Og hvorledes har det sig med de Andres Genealogi, siden Du er saa stærk i Familieskaber og Slægtskabshistorier?

Mette Snuus. Det skal jeg strax sige, søde Mama! Md. Trop er Enke efter en Underofficeer Trop, som var en Broderson af den Stu-

dent Trop, der for en 33 Aar siden omtrent gjorde saamegen Opsigt paa Brædderne i det store Huus paa Kongens Nytorv i Kjøbenhavn. Hun har været givt tre Gange, forend hun fik ham, og faaet en Datter med hver af sine Mænd, nemligen Dandsemæster Trip, Snedker Trap og Saugskærer Træsko. Jfr. Naps Fader var Skarpretter, Jfr. Napses Aagerkarl, og Jfr. Klaps velmeriteret Strandcadet.

Snuus. Det er en flydende Tunge, der spiller i Din Mund, Tos, og en Pokkers Hukommelse, Du har. Men et komiskt Naturspil er det, min Tro, rigtigt nok med alle de Navne og deres Eiere. — (Til Svendene og Drengene) Naa, ere I nu færdige, Børn?

Svendene og Drengene. Ja, vi ere, Mæster!

Snuus. Hvor mange Gange skal jeg sige Jer Slyngler, at I ikke maae sige Mæster til mig, men at I skulle sige Herre? Jeg er jo desuden Major. Ville I saa gjøre Meget af mig, saa kunne I sige: „Herr' Major!"

Svendene og Drengene. Vi ere færdige Herre! Vi ere færdige, Herr Major v. Snuus!

Snuus. I maae, for Himmelens Skyld, ikke kalde mig v. Snuus. Det tilkommer ikke Borgerofficierer, men kun Officierer ved den regulaire Armee, at have von foran Navnet. Husker det til en anden Gang! Kommer I en anden Gang, og kalder mig von, saa antager jeg, at I ville gjøre Nar af mig, og saa faae I, min Tro, Prygl, og den samme Confect kunne I vente Eder, naar I kalde mig tiere Mæster eller Huusbond. For Meget og for Lidet fordærver Alting. — Naa, gaaer nu hen med Tøiet til hver af Skuespillerne og Skuespillerinderne især! Giver nu ikke Dronningen Buxerne og Kongen Skjørtet! Gjører mig, for Himmelens Skyld, ikke den Tort! Men, først maae I hjælpes ad med at bære Bordet ud og Kludene. Skynder Jer nu noget! (de flytte ud). Kommer nu, Gedske og Mette, og lader os gaae, at der kan komme nogle Andre ind paa Scenen og snakke!

(De gaae).

Tolvte Scene.

(Skomagerverkstedet hos Læst.)

Læst. Skomagersvende og -Drenge.

(Læst sidder ved et Bord og skriver; Svendene og Drengene sidde og arbeide paa deres Skomagerstole).

Læst. O, hvor jeg sveder! Og det midt i Julen i en 18 Graders Kulde, rigtigt nok i en varm Stue, men Vinduerne ere dog tillagte. Er det ikke forskrækkeligt? At være Literatus og Skomager tillige? Det er min Sjæl ingen Spas! Det kunne De troe, mine høistærede Parquettister og Parterroristeer! Tager mig det ikke ilde op, mine Herrer, at jeg kalder dem Parterroristeer, og ikke Parterrister! Ja, jeg baade seer og hører, at De leer i Parquettet! Men De skulle ikke lee for meget, mine Herre Parquettister! For De ere, min Sjæl, sommetider terroristiske nok. De maae ellers vide, at dette „Parterroristeer" er en Vittighed. Det skal, min Sjæl, i det Mindste, være det. Men der er ingen Smagsaffaire, eller, intet Smagsanliggende, hvori Genierne ere mere uenige, end i Vittighedsaffairen; thi hvad En kalder Vittighed, kalder en Anden Flauhed eller Plathed, og omvendt. Men, jeg vil være saa oprigtig, at sige dem, at denne Vittighed, „Parterroristeer," er hverken mit eller Forfatterens Fabricat, men vort fælleds Arvegods fra Jens Inmanuel Baggesen. Men, jeg tør bande paa, at en Fjerdepart af mine Tilhørere ikke veed, hvad det Ord skal betyde. Det er „Parterrets Rædselsmænd!" See den franske Revolutionshistorie! Det er nu circa en 70 Aar siden, Terrorismen existerede i Frankrig. De maae ikke saaledes glemme deres Børnelærdom, gode Venner! Altsaa, for at komme tilbage til min Text eller Punctet i det Væv, jeg løb ud fra (ja, nu lee de igjen! ja, Text er Væv, og, Væv er Text! det maae vi Latinere forstaae), altsaa for at komme tilbage til min Text, at være Literatus og Skomager tillige, det er, min Sjæl, ingen Spas, mine høistærede Parquettister, Parterroristeer, Gallerister og logerende Herrer og Damer, eller Damer og Herrer! Ja, Logerende, det er de, som boe i Logerne!

Er det ikke? Har jeg ikke Ret? Skomagerkunsten er egenligen min Brodvidenskab; men Literaturen dyrker jeg con amore. Naar mit Repertorium for satiriske Canoner og humoristiske Pistoler kommer ud, saa ville Folk gjøre store Øine. Dette Blad giver mig ogsaa nok at bestille. Det hedder „Talismanen;" men det et ogsaa en sand Talisman, det tryller Penge i min Lomme, og udaf de Andres, vil De vel sige? Ja, Herre Gud, hvad er det at tale om? Det er ½ ß. om Dagen, det er 3½ ß. om Ugen, det er 10 Mk. og 15 ß. om Aaret. Det er jo ingen Ting. Mange kunne hjælpe Een, men Een kan ikke hjælpe Mange. Ja, jeg har gode Indtægter af det Blad. Det var en Pokkers lang Replik!

En Skomagersvend. Hvormange Subscribenter har Herr' Skomagerfabriqueuren!

Læst. Pas Du Dine Støvler, Du næsvise Knegt, og see til, Du faaer dem færdige! Hr. Jap skal jo have dem paa iaften. Ellers maa Du vide, Din Tosse, at det hedder ikke Skomagerfabriqueur, men Skofabriquer, og for at Du ikke skal faae Ondt, naar Din Nysgjerrighed ikke bliver tilfredsstillet, saa kan jeg lade Dig vide, at jeg har 4000, (siger og skriver, Fire Tusinde,) Subscribenter om Aaret. Hvormange Lapper giver det mig om Aaret. Kan Du sige mig det? Gesvindt!

Skomagersvenden. Det er nok 700 Daler.

Læst. Nei, see til det Kodhoved! hvor vil Du hen med Dine 700 Daler? Nei, da er jeg vis paa, Jens Spandrem kan strax sige mig det.

En Skomagerdreng. Det er 7500 Daler.

Læst. Rigtigt, min Søn! det er et Pokkers Regnehoved, der sidder paa ham. — (han skriver) Denne udførlige Lovtale over Herr Tudse og hans Stykke vil sikkert ret behage ham. Det er, min Sjæl, et stort Geni, den Tudse! — Bestille I Noget derhenne? See til, Jens Spandrem, at Jfr. Snips Sko blive ordenlige! — Her har Forfatteren kastet mig ind paa Scenen sans façon, og jeg veed, bitterknø, snart ikke, hvad jeg skal finde paa at sige. — Bare der vilde komme Een ind og løse mig af! — Ja, jeg maa

dog finde paa Noget, til Skage eller Krølle kommer med sit Haarskæreri. — Ere I snart færdige, Børn?

Alle. Vi ere færdige.

Læst. Det var, bitterdød, godt; det er ikke saa let en Sag at extemporere, naar hverken Forfatter eller Souffleur vil hjælpe een. Forfatteren kunde gerne have stillet sig derhenne mellem Coulisserne, og dicteret mig Nogle af sine Hjernespind til Fremsigelse her paa Scenen. — Nu veed jeg, min Sjæl, ikke meer, hvad jeg skal sige. Lad mig betænke mig lidt! Nu gaaer jeg, bitterdød, snart reent istaae! Bi lidt, bi lidt! Lad mig see! Lad mig see! Stop, nu har jeg det. — Forfatteren kunde ogsaa gerne have ladet Skuespillerinderne komme op og probere Sko hos mig. Det havde dog været en Scene igjen á la Clauren. Det havde i det Mindste været ligesaa æsthetiskt og dramatiskt smagfuldt, som Vadskescenen og Kartoffelpillescenen i Brudgommen af Mexico, som de gjorde saameget af i Kjøbenhavn for nogle og tredive Aar siden. — Ja, gaaer nu, Børnlille, og tager Jeres Tabouretter og Støvler og Sko og Risper og Læste og alt Jeres Skramleri med Jer! Saa skal jeg slæbe Bordet med Skrivematerialierne og Stolen med mig. Farvel, mine Hérrer og Damer! om Forladelse mine Damer og Herrer! vilde jeg sige. Man maa, bitterdø, være g'lant, saalænge man er paa Scenen. Farvel! (i det han vil gaae med de Andre, møder han de i 11te Scene omtalte 13 Skuespillerinder).

Trettende Scene.

De Forrige. Tretten Skuespillerinder.

Læst. Ih see! der have vi jo Skuespillerinderne, som jeg talte om. Ærbødige Tjener, mine Damer!

Første Skuespillerinde. Har De talt om os, Herr' Læst?

Læst. Ja, saamen har jeg saa. Jeg sagde til Publicum, at jeg ønskede, at Forfatteren havde ladet Skuespillerinderne komme op og probere Sko hos mig, og saa komme De just, mine Da-

mer! ret, som om de vare kaldede. Vi vare just i Begreb med at flytte Alting ud. Skoene ere da her endnu, som De see. — I kunne gaae, Børn (til Svendene og Drengene); for det nytter ikke Noget, at I staae her og gabe, som Statister. Glem ikke at bringe Herr' Jap sine Støvler, Jens Spandrem!

Skomagerdrengen. Nei, nu løber jeg med dem i fulde fire Spring. (Han løber ud med de Andre).

Anden Skuespillerinde. Ere mine Sko færdige, Herr' Læst?

Læst. Ja, her ere de, Jfr. Snip! Drengen skulde just have været hen med dem; men saa kom De selv i det Samme. Vær saa god og probeer dem!

Anden Skuespillerinde. (Proberer Skoene). Ja, de ere fortræffelige. De passe godt.

Første Skuespillerinde. Vi andre skulle alle have Sko hos Dem strax. Jeg maa have et Par, som ere bravt magelige. Jeg er saa plaget med Hønseøine.

Læst. Har Md. Snup Hønseøine? Det synes mig dog ikke. Ja, jeg er, desværre! ikke Øienlæge, Md. Snup!

Første Skuespillerinde. Er han taabelig, Menneske? Hvad har Skoene at bestille med de Øine, jeg har i Hovedet? Veed han ikke, at „Hønseøine" ere eenstydige med „Ligtorne," og at hiint er et finere og mere æsthetiskt Udtryk, end dette. Det burde dog en Literatus vide, synes mig.

Læst. Jeg beder om Forladelse, Md. Snup! Vær saa god og probeer!

Første Skuespillerinde. (Hun proberer 6 Par). De ere for snævre. Jeg skal sige Dem, jeg har 2 Hønseøine paa hver Fodfinger.

Læst. Fodfinger?

Første Skuespillerinde. Ja, saa hedder det paa fiint Dansk.

Læst (afsides). Det er Fanden til Sprog.

Første Skuespillerinde (bliver ved at probere). De ere for vide. — De ere for snævre. — De ere ogsaa for snævre. — Det er da ogsaa Pokkers! De ere igjen for vide. — De passe mig. Naa, det varte da ogsaa længe nok.

Tredie Skuespillerinde. Lad mig nu ogsaa faae et Par!

Læst. Vær saa god, Jfr. Snap!

Tredie Skuespillerinde. (Proberer et Par). De passe mig overmaade godt. Sikken et Par nysselige Fødder, jeg har!

Fjerde Skuespillerinde. Lad mig ogsaa faae et Par Sko! Men de maae være dygtigt store; for, jeg skal sige Dem, jeg har tre Hønseøine paa hver Fodfinger.

Læst. Vær saa god Jfr. Snurre! Disse vil vist passe Dem godt.

Fjerde Skuespillerinde. (Hun proberer 3 Par). Nei, de ere for snævre. — De ere ogsaa for snævre. — Skomagerne burde gaae paa anatomiske Forelæsninger og studere Fodens Anatomi. — Disse ere gode, de ere magelige. Jeg maa have Sko, som jeg kan ride og køre i.

Femte Skuespillerinde. Jeg maa have et Par dygtigt snævre Sko.

Læst. Vær saa god, Jfr. Purre!

Sjette Skuespillerinde. Lad mig ogsaa faae et Par af de Snævreste, De har!

Læst. Vær saa artig, Jfr. Basselurre! — Passe Skoene, Jfr. Purre?

Femte Skuespillerinde. Ja, meget godt. De ere deilige.

Læst. Jeg troer ogsaa, at Deres Sko passe Dem godt, Jfr. Basselurre!

Sjette Skuespillerinde. Ja, de ere herlige.

Syvende, ottende og niende Skuespillerinde. Vi maae have dygtigt vide Sko alle Tre.

Læst. Vær saa god, Md. Trop! — Vær saa artig, Jfr. Trip! Vær saa god, Jfr. Trap! Jeg troer, saamænd, Deres Sko passe Dem alle Tre. Det var ret heldigt.

Syvende, ottende og niende Skuespillerinde. Ja de passe ganske fortræffeligen, ganske skarmant!

Tiende Skuespillerinde. Lad mig faae et Par snevre Sko af evig Lastens!

Læst. Af Everlastings, mener De, Jfr. Træskô! der er et Par, lille Jomfru! Vær saa artig! De, troer jeg, passe godt.

Tiende Skuespillerinde. Ja, ganske uforligneligen. De ere sjuperbe.

Læst. Det er mig meget kært.

Ellevte Skuespillerinde. Naa Hr. Læst, nu skal jeg have mig et Par Sko.

Læst. Vær saa god og probeer, Jfr. Nap! Deres salig Fader, Jfr. Nap, har jeg kendt. Det var en brav Mand. Han var jo Skarpretter. Han havde saamænd befordret mange ind i Evigheden, Jfr. Nap!

Ellevte Skuespillerinde. Ja, det havde han saamænd. Den Lod er fælleds for Doctorer, Krigsmænd, Præster og Skarprettere.

Læst. Det er meget sandt. Det er en meget skarpsindig, og tillige vittig Bemærkning, især af en Dame. De Folk høre rigtig nok alle til Dødens Befordringsvæsen. — Passe Skoene godt, Jfr. Nap?

Ellevte Skuespillerinde. Ja, ganske excellent.

(Fortsættes.)

Selvsomt Forsvar.

(Efter Archiv denkwürdiger Begebenheiten.)

I Aaret 1708 blev Provincen Artois hærjet og plyndret af fiendlige Tropper. En Afdeling af Rytteriet marcherede mod Landsbyen Vermeilles. Præsten raadede sin Menighed, at flytte alle deres bedste Eiendomme hen paa Kirkegaarden, hvis Indgang han lod forskanses. De fiendlige Ryttere kom; men, da de saae Forskansningerne, og ingen Kanoner havde med sig, galloperede de rundt omkring den høie Muur, for at udsøge sig en Plads til at rive den ned. Præsten faldt paa et meget selvsomt Forsvarsmiddel. Han lod hente en Bikube fra sit eget Huus, som stødte op til Kirkegaarden, og kastede den over Muren paa Rytteriet. Biernes Stik gjorde Hestene skye. „Mine Børn!" sagde han efter det første Forsøg, „det lader til, at denne Ret smager dem; man maa endnu sætte nogle Retter paa Bordet for dem." Alle Bikuberne bleve nu kastede paa Hestene, som bleve saa rasende, at Uordenen blev almindelig. Den commanderende Officier, som ikke kunde fegte med Bier, saae sig nødt til at trække sig tilbage, og Landsbyen blev befriet for Plyndring.

Embedsiver.

(Efter Archiv denkwürdiger Begebenheiten.)

Som Gouverneur i Gibraltar, recognoscerede Elliot en Aften, og traf en Post, som var besat af en hanoverransk Soldat. Da han kom ham saa nær, at Begge kunde kende hinanden, og han ikke presenterede for Generalen, raabte han til ham: „Kender Du mig ikke, min Søn?!" — „Jo, Deres Excellentse, men det er mig umuligt, at opfylde min Pligt. Seer De, for et Quarteer siden borttog en Kugle to Fingre af min høire Haand." — „Hvad, og Du gik ikke hen i Vagten, for at lade Dig forbindes?" — „Nei, det er ikke tilladt, at forlade sin Post." — „Men jeg befaler Dig det." — „Endog, naar De' befaler det, kan jeg ikke gjøre det; vi Hannoveranere lade os kun afløses paa krigersk Viis." — „Bravo! Du er en vakker Knøs; kom, giv mig Din Patrontaske og Dit Gevær! Gaa hen, og lad Dig forbindes, og kom saa, og afløs mig!" — Elliot sendte snart derefter Krigeren, som var bleven udygtig til Krigstjenesten, til London, og befalede sin Huushofmester, at udbetale ham 20 Guineer, og at understytte ham til hans Tilbagereise til hans Fædreneland. Kongen, som erfoer denne Historie, lod den brave Soldat komme for sig, og udnævnte ham strax til Fændrik ved en hannoveransk Bataillon.

Pudseerlig Misforstaaelse.

(Efter Archiv denkwürdiger Begebenheiten).

En fornem, preussisk Officier blev, som Krigsfange, syg i Moskow, og Gouverneuren sendte en tysk Læge til ham, som skulde erkyndige sig om hans Omstændigheder, og give ham Lægemidler. Den vagthavende Officier maatte led-

sage Lægen, og meldte Gouverneuren, da Besøget var tilende, at den Fangne havde talt Meget om de crimske Tartarer. Til Ulykke var kort tilforn den Efterretning indløben, at Tartarerne havde nærmet sig en russisk Fæstning. Gouverneuren tvivlede altsaa ikke et Øieblik om, at der var et Forræderi skjult under Lægens Besøg. Han lod strax sin Vogn spændes for, kørte til den Syge, og truede ham med Knuten, naar han ikke strax tilstod, hvad han vidste om Tartarerne. Den Fangne forsikrede, at han ikke havde tænkt paa Tartarerne, og heller ikke vidste Noget om dem, og beraabte sig paa Lægen, som ogsaa strax blev kaldt. Denne besindede sig endeligen paa, at de havde talt om Cremor Tartari, hvoraf den vagthavende Officier havde gjort crimske Tartarer.

Blandinger.

Miscellanea. — Zschokkes nye Tidsskrivt: „Prometheus" meddeles følgende Drøm som Frederik II. af Preussen, ifølge afdøde Grev Schlaberndorffs Forsikring, engang virkeligen skal have havt. „Jeg drømte," fortæller Kongen, „at jeg havde faaet Lyst til at vide, hvad der vilde foregaae længe efter min Tid; jeg havde til den Ende forsynet mig med Proviant og Penge, og begivet mig hen i en afliggende Egn for at holde en Epimenides=Søvn; da jeg vaagnede, vare Spisevarene forsvundne; men jeg havde endnu Pengene. Jeg gik ud paa Landeveien, og vidste ikke længer hvor jeg var. Til Lykke mødte en Bonde mig, hvem jeg spurgte om Veien til næste Landsby. Han gabede dumt paa mig og taug. Da han vilde vende mig Ryggen, tilbød jeg ham en Frederiksd'or, for at gjøre ham smidig. Han besaae Guldstykket fra alle Sider, forundrede sig, og sagde: „Den Penge kan man ikke bruge hertillands. Den kjender Ingen. I maa have af vores Sort, hvis I ikke vil døe af Sult." Dermed greb han i Lommen og viste mig nogle russiske Kopeker. — Han forlod mig og gik til sin Mark, hvor han havde sin Plov, for hvilken der var spændt Mennesker.

„Oho!" raabte jeg; „er det Skik her at spænde Mennesker for Ploven?" — „Hvorfor ikke?" svarede Bonden; „de ere bedre Kjøb og nyttigere end andre Trækkedyr." — „Men finde de Folk sig ogsaa deri?" raabte jeg. — „Hvorfor ikke?" svarede han; „man kan nok faae dem til at finde sig deri!" og pegede smilende paa sin Kantschu. — Jeg løb i min Angst gjennem mangen Landsby. Hver bestod af et prægtigt Slot, nogle Kirker og Klostre og en Mængde urenlige, lave Stalde. I disse boede Adelsmandens Undersaatter. Jeg kom ind i Hovedstaden. Megen Luxus. Men det Helligste og Ædelste var travesteret til det Gemene og Væmmelige. Jeg var tilmode, som en from Christen, hvem man i Kamschatka rækker tør Fisk og Brændeviin til Nadverens Sakramente, i Mangel af Brød og Viin. — Hvor er jeg? skreeg jeg. Og jeg vaagnede!" (Kp.)

— Man uddanne et Menneskes Forstand ved Platos, Kants, Treschows og Sibberns Skrivter, man luttre hans Kunstsans ved de Gamles Mesterverker, man forfine hans Følelse ved Digtere, og give hans Phantasi Pirrelighed, og, naar saa Dannelsen er fuldendt, lad saa Staten give ham en Justitsbetjents, eller en Financiers Embed! (Aug. M.)

— Den, som beder om en Skilling, eller dens Værdi, kaldes Tigger eller Betler, men den, som beder om 100 Spec., om Embed, Titel eller Orden, eller Privilegium paa at være egenmægtig, kaldes Sollicitant. (Kp.)

Recept for Melancholi.

(Frit, efter den svenske Digter, Tilas.)

Recipe fire Violister,
Cui addetur en Bas=Viol!
Fiat Extract af Capelister,
Quantum vis, Nympher i Koft og Kjol:
Misce, ut fiat en Qvadril!
Drik, me'ns De spille, saa meget, Du vil!
Detur, signetur: Sympathia
For al Slags Melancholia
Og al Chagrin, som er til, til, til. (Red.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 82. Fredagen den 12 October 1832

†

Sir Walter Scott.

En mægtig Genius har os forladt,
Et høit begavet Snilde har lagt ned
Sin Tryllevandrings = Stav i Abbotsford.
Den gudbesjælte Romantikens Shakspeare,
Der stilled en historisk Verden for
Vort Øie, levende i Daad og Tale,
Den store Skaber af Romanens Epos,
Den geniale Aandens, Hjertets Maler,
Den vise Charakterens Billedhugger,
Han skaber ikke meer paa denne Jord.
Hans Legem snart er smuldret hen i Støv,
Hans Aand har svunget sig til Aanders Hjem,
Og dog den lever blandt os i hans Digte.
En Skat han der har nedlagt, skjøn og kostbar,
Der overlever ham, som Snildets Minde,
Et Vidne, som høit mæler om hans Kundskab
Til Mennesker, og om hans dybe Granskning.
Med Skarpsind og med Phantasi han læste
I Livets og Naturens store Bog,
Og, hvad han havde læst, afbilded' han
Med Skarpsind og med Phantasi i Digtet.
Der hviler i hans Digtes store Cyclus
Et Adelsbrev i Værd og Elde større,
End det, Kong Georg den Fjerde skjænked' ham,
Et herligt Aands = og Hjerte = Adelsbrev.
Tag, Læser! kun et Blad af dette Brev,
Tag kun Ivanhoe, og see, om den
Ei veier meer, end mangen Adelstitel!
Beundrende hans Snilde, skjule vi
Hans Feil; ham Mnemosyne efter Døden
Ei smigre vil; hun husker vel, i Breden
Hans Brøde laa; hun dækker den med Sløret,
Og lægger paa hans Grav en Laurbærkrands.

H. C. W.

De Reisende.

(Fortsat; see forrige Numer!)

Det lille, lokkede Hoved saae igjen ud af Gittervinduet, smilede, vinkede, og viste sig meget glad over, at det saae den pyntede, smække Spadseregænger paa ny gøgle forbi. Aftenen nærmede sig alt, Solen gik ned. Han benyttede Ensomheden, for at hilse, at blive staaende, og at pege paa Døren med en spørgende Mine. Hun nikkede, og bortfjernede sig hurtigen. Han aabnede Døren, og steeg op ad Trappen. Hun modtog ham for oven; „kun sagte, sagte!" hviskede hun, i det hun førte ham ind i sit Kammer. Saa meget, han kunde skjelne i det Dunkle, fandt han Værelset zirligen udsmykket; han bemærkede, at hans Veiviser=

inde var klædt i Atlask. „Min Gode!" sagde hun med sagte Stemme, „bi her et Dieblik! jeg er strax igjen hos Dig; jeg vil kun pynte mig, og bringe Lys. Men rør Dig ikke, at mine Fiender ikke skulle blive Dig vaer!"

Med disse Ord gik hun ind i et Sideværelse. Aventyreren begyndte at blive uhyggeligen tilmode. Da listede man sig sagte op ad Trappen. Han ventede et Overfald, og vidste ikke, hvad Beslutning han skulde fatte; dog traadte der Ingen ind, men han blev til sin Forbauselse vaer, at man lukkede Døren ilaas udenfra. Da han nu nedenfra hørte en mandlig Stemme sige til en Anden: „Han er derinde; han er ikke undsluppen os!" saa reiste Haarene paa hans Hoved sig af Forfærdelse. Men hans Gysen formeredes, da nu den Skønne igjen traadte ind i Værelset med et brændende Vorlys. Halsen og Barmen vare næsten ganske blottede, og skinnede, som Marmor; hendes Die straalte i selvsom Glans, et Diadem af Guldpapir stod paa hendes Hoved, store Glasperler hang paa de hvide Skuldre, Straa og Blomster slyngede sig om hendes Liv. Saaledes gik hun med Latter og vilde Miner hen til den Beængstede, som endnu ikke kunde ordne sine Tanker, da den anden Dør igjen aabnedes, den gaadefulde Skønne med et høit Skrig lod Lyset falde, og to stærke Mænd greb den Forvirrede i det Dunkle, mere bare, end førte ham ned ad Trappen, og kastede ham nede hurtigen i en aabent staaende Vogn. Førend han endnu kunde spørge, tale og besinde sig, var Vogndøren slaaen i, og i det hurtigste Trav foer denne bort med ham gennem den mørke Nat over Marken.

Næste Morgen kom Lægen i Hast og stor Bevægelse til Justitsraaden. „Hvad skader Dem?" spørgte denne; „der maa være mødt noget Overordenligt." „Dyrebareste Walther!" udraabte Lægen, „vort Samkvem og mit Ophold her blive pludseligen paa den ubehageligste Maade forstyrrede og gjorte umulige. De har jo undertiden seet et ungt Menneske, der ofte nok faldt os til Byrde, i Selskab med mig. Denne Original, der allerede af Naturen var enfoldig, sløv, og dog tillige undertiden lidenskabelig, men ved en forsømt Opdragelse er bleven en fuldkommen Daare, er bleven betroet mig af hans Fader, en rig Greve i Schwaben, i det Haab, at en Reise under mit Opsyn kunde maaskee forbedre ham, og bringe ham tilbage fra hans forvirrede Tilstand. Jeg paatog mig dengang ugerne dette Hverv, og vilde slet ikke have indladt mig deri, hvis jeg havde kunnet forudsee de utallige Fortredeligheder, som ere forbundne dermed! men det havde jeg aldrig formodet, at dette trykkende Forhold skulde adskille os, og ganske tilintetgjøre min Frihed."

„Men hvorledes er det blevet muligt?" spørgte Justitsraaden.

„Det skal De strax høre," var Svaret. „Efterat dette unge Menneske havde allerede indladt sig i tusinde Klammerier, som jeg igjen havde maattet bilægge, ofte ved Penge, undertiden med gode Ord, men altid paa min Tids og mit gode Lunes Bekostning, har han siden igaar Aftes fundet for godt, at gjøre sig usynlig. Jeg har allerede sendt Bud til alle mine Kendinger, indhentet Erkyndigelse paa Posthuset, og spørgt efter ham i alle Vertshuse; men man veed Intet af ham at sige. Det vilde ingen stor Sorg volde mig, naar han ikke havde fundet Middel til, at aabne mit Skab og Skatol, og medtage 100 Guldstykker og betydelige Vexler; dette overtyder mig om, at han er tilsinds, ikke at fornye sit Bekendtskab med mig, saa længe han har Noget af disse Summer. Jeg tør ikke overlade denne Daare til sin Skæbne, men maa søge at finde ham igjen; dette forandrer min Reiseplan. Ugerne vilde jeg opfordre ham i offentlige Blade, og gjøre ham kendelig der."

„Og De troer ikke," spørgte Vennen, „at han er vendt tilbage til sit Hjem med disse Penge?"

„Paa ingen Maade," svarede Lægen; „det er ham alt for Magtpaaliggende, at sværme frit og uhindret omkring i Verden. Hans Lidenskab er, at begynde Klammeri allevegne, og at yppe Kiv i gemene Vertshuse; han glæder sig da ved, at sidde nogle Timer i Vagten, for siden at udløses, som Grev Birk. Men det Værste er, at han begynder paa Elskovshistorier med Kammerpiger og Opvartersker, og lover dem Ægte-

skab, og jeg maa frygte meest for, at finde ham igjen givt paa denne Maade."

„Og hvad har De nu i Sinde at gjøre?"

„Jeg maa opsøge ham, og, hvis jeg ikke, efter nogle Ugers Forløb, træffer ham, melde hans Fader hele Sagen."

En Tjener traadte hurtigen ind, gav Justitsraaden et Brev, og gik igjen bort. Walther læste, og blev eftertænksom. „Bliv her endnu i to Dage!" sagde han endeligen, „og jeg reiser maaskee med Dem. Jeg søger ligeledes en Tabt, som allerede siden Aar og Dag er kommen mig og sine Venner af Synet, en ung Mand, som vistnok ikke i fierneste Maade ligner Deres Flygtning. Jeg troer nu at være paa Spor efter ham, og naar De imidlertid ikke seer den Bortløbne komme igjen, eller ingen bestemt Efterretning faaer om hans Opholdssted, saa kunde vi jo altid endnu foretage den Reise, vi have foresat os, i Selskab."

Lægen var af samme Mening, og man lovede hinanden, at træffe nærmere Aftale næste Dag.

Den tillukkede Vogn blev ved at køre hele Natten med den unge Baron. Der var allerede allevegne Heste i Beredskab, og, da Maanen skinnede meget klart, kunde man reise ligesaa hurtigen, som om Dagen. I den tæt tildækkede Vogn skinnede kun faa Straaler ind; dog bemærkede den Bortførte, at der sad en Mand ved hans Side, og en Anden ligeoverfor ham. Da han var kommen sig af sin første Forbauselse, vilde han aflokke sine Reisefæller nogle Ord; men de besvarede ikke hans Spørgsmaal, eller Bemærkninger. „Hvorhen fører man mig?" raabte han endeligen i største Utaalmodighed. „Vær rolig!" svarede den stærke Mand, „Alt vil opklares." — „Man miskender mig, man forvexler mig med en Anden!" — „Intet mindre." — „Hvad har man for med mig?" — „Imorgen vil De paa Deres Bestemmelsessted erfare Alt." —

Da den Fangne gjorde Mine til, at aabne Vognen, greb de Ubekendte ham med Magt, og den Ene raabte truende: „Ingen Omstændigheder! Finder De Dem ikke med det Gode i det, saa have vi Net til at binde og knæble Dem; det skeer ogsaa ved Deres første Forsøg paa at undflye, eller, naar De vil tale til en Fremmed. Det skal heller ikke nytte Dem noget! thi vi har den meest bestemte Befaling, som vi kunne forevise, og ifølge hvilken der maa ydes os Bistand i enhver Stad."

Saaledes blev den Bortførte da føielig, og tænkte stiltiende efter, paa Grund af hvilken Begivenhed i hans tidligere Liv denne Ulykke mødte ham. Da han saaledes undersøgte sin Barm og dens Hemmeligheder, fandt han Mere at staae paa Regning der, end han havde kunnet formode i sine muntre og adspredte Timer. Jo længere han kørte i den stille Nat, jo større blev hans Synderegister i hans Erindring, og han zitrede for sin Skæbnes Udvikling; thi Fæstning, Fængsling paa Livstid, ja! selv det Værste stod for hans rystede Phantasi. Han vendte sig bort fra disse Skrækkebilleder, og søgte igjen, at overtale sig selv til, at troe, at Alt, hvad man kunde bebreide ham, havde dog kun været Ungdomsdaarskab. Med Veemod maatte han tænke paa den hovmodige Tale, som han endnu for føie Tid siden havde ført imod Lægen, og alle hans Tvivl kom, i det Mindste, overeens i, at hine Handlinger, hvilke han havde pralt med, som ligesaa mange Dyder og Kraftytringer, dog vel maatte kaldes Synder, eller, mildest talt, Vildfarelser. Saaledes bladede han frem og tilbage i sit Samvids dunkle Bog, og foresatte sig, naar en gunstigere Skæbne befriede ham fra denne Trængsel, at styre sit Løb i Livet med mere Anstand og noget mere Klogskab.

Man kørte hele Natten og den følgende Dag. Den Fangne havde næsten alt vant sig til sin Tilstand, og Frygt for, at hans Stilling kunde blive endnu meget værre, gjorde, at han bar den Nuværende med Taalmod. Havde han vidst sig ganske fri og uden Brøde, saa vilde han i sin Bevidsthed have fundet Vaaben til, at modsætte sig denne Magt; men den Modløse tiggede nu enhver Time af sit Tilvær om en tarvelig Vederqvægelse, og i Opsættelse og Forhaling fandt han allerede Lykke, og glemte endog i mange Øieblik, at hans Skæbne dog muligen, og maaskee snart, vilde udvikle sig.

Man ankom om Aftenen, da det allerede igjen blev mørkt. Vognen kørte gennem en Port, som strax igjen blev lukket ilaas. Man bragte Lys. En Skrivelse blev af en af Ledsagerne rakt ud af Vognen. „Bestandigen nye Gæster, bestandigen flere Forretninger!" knurrede en huul, fortrolig Røst udenfor. Man kørte ind i Gaarden. I det man steeg ud, gik en af Mændene efter den, som først havde knurret, og sagde: „Ja, kære Herr' Director! endeligen have vi fanget ham, Gud være lovet! fem Dage have vi forgæves passet paa ham." — „Var han rolig?" spurgte hin. — „Jo, han opførte sig taaleligt fornuftigen endda. Et Par Gange vilde han gjøre sig gal. Ih nu, vi ere jo Alle Mennesker!"

Det Sidste hørte den Bortførte kun i Afstand. Han befandt sig allerede paa en stor Trappe, som to Mennesker lyste ham opad. „Er Numer 18 lukket op?" spurgte den Ene. „Ja!" lød det ned ovenfra, og paa samme Tid blev den Fremmede skudt ind i et lille behageligt Værelse, hvori der var Stole, Borde, en Seng og en Sopha. Der blev sat Lys paa Bordene, og en venlig Mand bar et Aftensmaaltid ind. „Herr Frederik!" sagde den ene Tjener. „De har dog ikke glemt Noget?" — „Nei, tilvisse," svarede den lille Mand. „Alting er allerede afgjort med Herr' Directoren."

Man lod den Fremmede være alene. Da han var hungrig, spiste han med stort Behag; kun savnede han ugerne Viin; dog lod Torsten ham finde Vandet mere velsmagende, end han under andre Omstændigheder vilde have holdt det for muligt. Han aabnede Vinduet. Det var forsynet med Jernstænger; dog havde han i Maaneskinnet Udsigt over et rigt og mangfoldigt Landskab. Døren fandt han lukket ilaas.

Da man igjen havde gjort Bordet ryddeligt, lagde han sig ned, og sov efter sit Legems og sin Aands Anstrængelse roligt og længe. Efter Frokosten blev Døren aabnet med nogle Ceremonier, og en stærk, undersætsig Mand, med mørk Mine og brunt Ansigt, traadte ind, hvis knurrende Stemme han strax gjenkendte, som den, han havde hørt allerede igaar Aftes.

Den mørke Mand kastede et gennemtrængende, fast Blik paa ham, og Baronen, der om Morgenen havde udtænkt sig en lang og velordnet Tale, for at udvikle sin Uskyld og den Misforstaaelse, som maatte svæve over ham, blev saa forvirret og beængstet, at han glemte hvert Ord, og kun ønskede, at være snart igjen fri for dette Besøg.

„Har De sovet godt?" spurgte den fortrædelige Mand.

„Bedre, end jeg kunde tænke, da jeg saa pludseligen" —

„Lad os ikke tale om det! Har De spist Frokost med Appetit?"

„O ja, — jeg ønskede blot, at opklare Misforstaaelsen, eller Vildfarelsen, hurtigen, da man vist holder mig for en Anden."

„Vi kende Dem, unge Herre! bedre, end De maaskee troer."

„Bedre?" sagde den unge Mand, og blev rød, og paa ny forvirret. „Man har endnu slet ikke spurgt mig her om mit Navn!"

„Det er ogsaa slet ikke nødvendigt. Vi ville ikke spille Roller med hinanden."

„Roller? Hvorledes forstaaer De det?"

„Som man forstaaer saadant Noget. De skal ikke forstille Dem, De skal ikke haabe, at De kan bedrage mig."

„Men, naar jeg er Dem saa ganske bekendt — saa siig mig i det Mindste, — hvor befinder jeg mig? Jeg har reist i det Mindste, 20 Mile, uden at vide, hvorhen."

„Lad os forbigaae det endnu! Sligt maa, for det Første, være Dem endnu ganske ligegyldigt."

„Den Forandring er meer, end besønderlig."

„Bedste, unge Mand!" sagde den Gamle, „for alle disse ydre Tilfældigheder maa De nu slet ikke ængste Dem. Der vil komme en Tid, da Alt bliver Dem klart."

(Fortsættes).

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Tolvte Skuespillerinde. Nu er Touren til mig, Herr' Læst!

Læst. Vær saa artig, Ifr. Raps! — Deres salig Fader har saamænd laant mig mange Penge paa Pant. Han laante mig engang 2 Rbdlr. paa et Guldubr, som var 80 Rbdlr. værdt, og tog 20 Procent i Renter.

Tolvte Skuespillerinde. Ja, min salig Papa var, saamænd, en meget billig Mand.

Læst (afsides). Mig synes, der var dog Maade med det — (høit). Passe Skoene?

Tolvte Skuespillerinde. Jo, ganske superbt.

Trettende Skuespillerinde. Naa, nu kommer jeg da til syvende og sidst. Jeg maa have et Par extra fine og pæne Sko.

Læst. Vær saa god, søde Ifr. Klap! Her er et Par extra fine Sko. — Deres salig Fader har jeg saamænd ogsaa havt den Ære at kende. Han har baaret mangen god Side Flesk for min salig Fader. Herr' Klap var, saamænd, en meget stræbsom Mand.

Trettende Skuespillerinde. Det var han, Herr' Læst! Han havde været en meget god Mand, naar han ikke havde suppet saa meget. Jeg skulde rigtigt nok ikke sige det, da han var min Fader; men Sandhed er mig langt vigtigere, end Venskab og Slægtskab. Jeg skal sige Dem, jeg er en Sandhedsven!

Læst. Sandhedsveninde, vil De nok sige, søde Ifr. Klap! Ja, det er hæderligt, meget hæderligt at elske Sandheden, og allerhæderligst at tale Sandhed og lide for den. — Passe Skoene, søde Ifr. Klap?

Trettende Skuespillerinde. Jo, ganske skarmánt, kære Herr' Læst!

Læst. Det fornøier mig særdeles meget. — De er jo Sangerinde, søde Ifr. Klap! Tør jeg ikke bede Dem om at synge en lille italiænsk Arie?

Trettende Skuespillerinde. Jo, saamænd, tør De saa. Det skal jeg gerne gjøre. I den Henseende gjør jeg mig slet ikke kostbar. Jeg skal synge en italiænsk Arie for Dem paa den allernyeste Maneer. Den bestaaer i, at man holder Pegefingeren paa det ene Næseboer, og banker med den anden Pegefinger paa det andet Næsebor. Det frembringer den allerguddommeligste Trille. For 30 Aar siden kom denne Opfindelse til Europa (see De efter i Liunges Repertorium!), men først for 8 Dage siden er denne Maneer indført ved Sprogøes Privattheater, Papagøierne. Hør engang, kære Herr' Læst! (Hun synger):

Jo sénto che in pétto
Mi pálpita il cuóre.
Nè só qual sospétto
Mi faccia temer,
Se dúbbio è il contento
Divénta in amóre
Sicúro torménto,
L'incerto piacer.

Læst. Ak, det er deiligt! Det er deiligt! Skal jeg daane, eller ikke? Nei, jeg vil lade det være. Det sømmer sig ikke for et Mandfolk, og allermindst for en Literatus og Skofabriqueur, at falde i Besvimelse. — Tusinde Tak, tusinde Tak, søde Ifr. Klap! Tør jeg kysse Deres søde Haand? (han kysser hende paa Haanden).

Første Skuespillerinde. Lad os nu gaae Børn! Vi have ingen Penge med os, Herr' Læst! Vil De skrive det paa Regning?

Læst. Ja, det har gode Veie, Md. Snup! Det skal jeg nok.

Alle Skuespillerinderne. Farvel, Farvel, Farvel, Farvel, kære Herr' Læst!

Læst. Farer vel, mine smukke Damer, Farer vel! Farvel, min søde Ifr. Klap! Hav mig i Erindring, naar De engang skulde forandre Dem! Husk paa, at jeg er Ungkarl! (De gaae).

Læst. Hvad synes De nu om den Scene, mine Damer og Herrer? Vidner den ikke om Forfatterens Aandsarmod? Ja, Nogle nikke og Nogle ryste paa Hovedet. Ja, det bliver jeg lige klog paa. Jeg seer nok, at Meningerne ere deelte.

Min Mening er, at det er noget underligt Tøi, ligesom det hele Stykke. Nu gaaer jeg. Farvel! (Han gaaer).

Fjortende Scene.

(En Haarskærerstue hos Krølle.)

Krølle. En Skuespiller. En Bogtrykkerdreng.

Krølle (til Skuespilleren). Vær saa artig og sæt Dem ned, min Herre! (Skuespilleren sætter sig). Her er en reen Kappe (han hænger en reen Kappe om ham). Jeg har altid rene Kapper til mine Kunder — (til Bogtrykkerdrengen). Hvad vil Din sorte Djævel?

Drengen. Det er Correcturarket af Sæbeboblen.

Krølle (kiger i det hist og her). Gud naade mig, hvor det vrimler af Trykfeil! Kat for Skat. Fnat for Nat. Barbeeræsker for Barbaresker.

Skuespilleren. Aa, Herre Gud, kom dog, Herr' Krølle!

Krølle. Nu kommer jeg, Herr' Stop! — „Mellem Barberer kunne ikke Videnskaber og Kunster trives." Det skal være Barbarer. „Selv i Fruens Skød viser Veien til Lykken sig at være lang." Det er dog græsseligt! Det skal være „Fredens Skød." —

Skuespilleren. Aa, Herre Gud, kom dog, Herr' Krølle!

Krølle. Nu kommer jeg strax, Herr' Stop! — „Borgerlivets Tromme døver Musernes Sang," istedetfor, „Borgerlivets Tummel døver Musernes Sang." — Er det ikke forskrækkeligt? Og, sikken en grov Trykfeil! „O, hvilket Skidt" for „O, hvilket Skridt!" — Nei, det gaaer alt for vidt! Hils han sin Herre, og siig, han skal aldrig trykke meer for mig! (Bogtrykkerdrengen gaaer).

Krølle. Her er jeg, min Herre! Jeg skal, bitterknø, expedere Dem i en Fart. Tillad mig, først maa jeg rede Deres Haar lidt. Det er saa forpjusket, det har intet godt Fald. Saa, nu er det redt. Nu skulle vi klippe det. Jeg har,

bitterdød, en Sax, som siger Spader To til alle Saxe. Er det ikke Herr' Stop, jeg har den Ære at klippe?

Skuespillerne. Jo, til Tjeneste, Herr' Krølle! Æren er ellers min.

Krølle. Aa, lad os ikke tale Noget om det, Herr' Stop! Spiller De ikke Kongen iaften?

Skuespilleren. Jo, til Tjeneste, Herr' Krølle!

Krølle. Ja, det syntes mig nok. Det er, saamænd, et rart Stykke. Jeg har, saamænd, seet det Stykke 6 Gange, og jeg skal see det iaften igjen. Ja, det er sandt, jeg er jo Directeur i Selskabet, 4de, at sige. Det havde jeg bitterknø, nær glemt. Ja, De spiller den Rolle fortræffeligen. Jeg har ogsaa rost Dem i Særdeleshed, Herr' Stop! Det har De vel læst i min „Sæbebolle?"

Skuespilleren. Ja, det har jeg, og det med sand Fornøielse. Det var meget venskabeligen handlet, Herr' Krølle!

Krølle. Det var ikke meer, end min Skyldighed, Herr' Stop! Den sande Kunstner maa en Recensent altid opmuntre og beskytte. — See saa, nu er De færdig. Jeg kan see, at Publikum undrer sig, ja, jeg kan høre, at de sige: „Det var forbandet hurtigt!" Ja, det maa De ikke regne, det gaaer altid lidt hurtigere til paa Scenen, end i det virkelige Liv. God Lykke til iaften, min Herre! — Nu skal jeg børste Deres Haar! See saa, her er den anden Børste til Deres Kjole. Maa jeg? Tillad mig, Herr' Stop! (han børster ham). To Mark, min Herre? Det er meget. Jeg tager ikke meer, end 1 Mark af Skuespillerne. Farvel, min Herre! Farvel Herr' Stop! (Skuespilleren gaaer).

Krølle. Ja, mine Damer og Herrer! Nu er jeg færdig. Har jeg ikke gjort mine Sager ret godt? Det var bitterknø, en svær Scene. Det kunne De dog see grangiveligen, at Forfatteren har været forlegen for at faae Læst og mig anbragte. Han havde nu engang sat os paa Personlisten og blandt Directeurerne, og, da Publikum nu havde faaet en Barbererscene og een i et Leiebibliothek og en Skræderscene og en Skomagerscene, skulde de da ogsaa have en Haarskærerscene. Det er bare for at sværte en vis tysk Poet, og

saa gjøre Acten lidt længere, og saa more Publicum, for det han veed, at det er Vand paa visse grovt sanselige Menneskers Molle, som gerne ville have megen Dienslyst. Det ville vist Recensenterne sige, og jeg tor bande paa, jeg har Ret. Ja vel hedder jeg Stage udenfor Scenen; men det er, sgu, en Stage med Lys i. De maae tidt takke Gud og Directionen, at de have mig, naar der mangler en Anden. „Nu maa vi stage os frem," sige de da. Ja, det Theater, der stager sig frem med mig, har bitterknø, ingen Nød. Om Forladelse, jeg glemte, at jeg egenligen heddev „Krolle." Det var en lapsus linguae, som vi Lærde sige, en Fortalelse til Illusionens Fortabelse! Men, Gud bevare os, hvor jeg staaer og snakker! Det kommer deraf, at Forfatteren har bedt mig, ligesom min Formand, Skofabriqueuren, om at extemporere. Det er ogsaa en original Fyr, den Forfatter. Det er ret en underlig Maneer af ham. Jeg troer vist han har en Skrue los. Jeg, i det Mindste, har aldrig kendt hans Mage. — Hvad han hedder? Sporger De om det? Ja, jeg veed det nok; men see, om jeg siger det! „Weder See noch Land!" Nu troer De nok, han hedder Wedersee, eller, Nochland! Nëi, gæt om igjen, min Ven! Jeg vædder om en Portion Ingefær, De gætter det ikke! Men, Gud bevare os, hvor jeg staaer og snakker længe! Inden jeg veed et Ord af det, dratter Tæppet nok ned paa Hovedet af mig. Jeg gjør vel derfor bedst i at gaae; for saa er den Act da forbi. Den var ogsaa temmeligt lang. Jeg har den Ære at anbefale mig til Deres Bevaagenhed. (Han bukker og gaaer).

(Fortsættes.)

Reisebemærkninger, af Starklof.

Starklof anbefaler i sin „Tagebuch meiner Wanderung durch die Schweiz, 1819," S. 8. og 89, hvor han taler om den brændende Hede, han følte i sine Fødder, ved at gaae i Middagssolen, at lægge Indholdet af et friskt Æg i Skoene, for at køle Fødderne.

„I Egnen ved Gümmener," fortæller samme Forfatter, „faldt det mig vanskeligt, at gjøre mig forstaaelig for Landmændene. Bagved Cappeln, hvor jeg spørgte om Overfartsstedet over Vandet, — Aar — viste en Kone mig tilbage til Landsbyen. Da dette, efter Veiens Retning, syntes mig at være en Vildfarelse, henvendte jeg mig til en Mand, som just kom til, og oplyste Konens Misforstaaelse, der, paa Grund af mit Spørgsmaal om Vandet, havde viist mig til Brønden i Landsbyen, og han beskrev mig en steil Vei igennem en Bøgeskov og Alpeenge, paa hvilken jeg snart kom til den hurtigt flydende, herlige Aar." Saa vigtigt er det, at kende det Lands Sprog, hvori man reiser.

Pudseerlig er Slutningen af den Bagers politiske Ytringer, som Starklof traf i Nærheden af Coppet: „Bourbonerne — hvad ville de! — hvad kunne de? De kunne jo ikke engang gjøre et Barn (det gjorde dog en af Bourbonerne siden, W.), som kan leve. Man seer tydeligen deraf, at den gode Gud selv ikke vil vide mere af dem at sige, og at der, for at frelse Frankerige, behøves et ganske andet Dynasti, end dette hersens, som er omgivet af den raadne Race, der er kommen tilbage med det!"

„Steengedejagten," siger Starklof „drives dog nu i Almindelighed ikke mere saa halsbrækkende, som tilforn, da en enkelt Jæger arbeidede sig ind i de meest øde Klippevildnisser, og — som man fortæller — kunde være nødt til, at afskære Fodballerne, for, limet fast med sit eget Blod, at faae Fodfæste til at skride tilbage. For nærværende Tid gaae adskillige Jægere ad Gangen ud, og dele sig i to Partier, som stige fra forskjellige Sider op paa Bjerget, saa at den ene Afdeling altid er paa Luur efter det Vildt, som skræmmes op fra den anden Side, og drives imod dem. En udvoxet Steengeed veier 50 til 60 Pd.; Skindet betales ofte med 20 Franker, naar Dyret er truffet af Kuglen under Bugen, hvor det skilles ad."

Bagved Servoz saae Starklof (S 112) et Mindesmærke for Tyskeren, Eschen, fra Eutin, som den 6te August 1800 styrtede ned paa Buet igennem den troløse Snee i en Gletscherrevne, og følgende Morgen blev funden igjen i Iisdybet,

staaende med Armene udstrakte over Hovedet, og begravedes ved Servoz.

I Egnen ved Polaggio mødte han (S. 192—93) et Douzin sortklædte Mænd med Reisebyldter og Pellegrinsstave;*) „de opramsede, medens de gik, uophørligen Bønner, og gjorde tillige skrækkeligen dumme Grimacer. „Det er Fremmede,“ sagde en Kone til mig, „Pellegriner, som gaae til Rom.“ Det var lutter stærke, haandfaste Karle, i hvis Hænder Hakken og Leen vilde have taget sig langt bedre ud, end den ledige Pellegrinsstav. Ved Gjornico traf jeg — forlad mig denne Sammenligning, mine Herrer! en Skare af ulige nyttigere Pellegriner, en Flok af et Par hundrede unge, prægtige schweizerske Oxer, som bleve drevne til Mailand, og holdt deres Middagsmaaltid her paa en skiøn Eng.“

Starklof anfører S. 230 følgende, selvsomme Udtryk, som Schweizerne næsten altid, eller, i det Mindste meget hyppigen betjene sig af ved visse Genstande i deres Samtaler: „Das ist wahnsinnig theuer. — Er hat meineidig viel Käs gegessen. — Das ist per se (ɔ: versteht sich von selbst). — Sind Sie so ganz einzig? (ɔ: ohne Gesellschaft, allein). — Den Caffee bringe ich ein andersmal (ɔ: sogleich). —

*) Saaledes bør Ordet skrives, da det er afledet af det ital. pellegrino, det lat. peregrinus, en Fremmed. Englænderne bruge vel pilgrim (Tyskerne: Pilger), men Franskmændene pelegrin.
Overs. Anm.

Uvidenhed.

(Efter Archiv denkwürdiger Begebenheiten).

En Hofmand læste i Forerindringen til et Skuespil: „Handlingen begynder om Morgenen Kl. 4., og varer til henimod Aften.“ „Ere de Karle, de Gøglere, rasende?“ udraabte han; „Fanden maa staae saa tidligen op, og holde saa længe ud, for' deres Narrestregers Skyld!“

Blandinger.

— Heste-Veddeløb. — (Meddeelt.) — Saavel af Kjøbenhavnsposten, som af andre offentlige Blade er det bekjendt, at Selveiergaardmand Grehm fra Havreholm vandt 1ste Præmie ved Bondeløbet i Slagelse, men videre herom er ikke bekjendt. Følgende Linier ville maaskee derfor i nærværende Periode have almindelig Interesse. Havreholm ligger i Tikjøb Sogn, Kronborg Amt. Grehm kjørte hjemmefra Dagen iforveien, og kom altsaa først nogle Timer, før Løbet skulde begynde, og efter den Tid, han skulde have anmeldt sig. Da han dog endeligen fik Lov at tage Deel i Løbet, spurgtes: Hvor har Du Hesten? Her! svarede han, spændte sin ene Hest fra Vognen og lagde Sadel paa den, hvorpaa denne Hest — en Brinsk paa 5 Aar — efter at have gaaet for Vogn 15 Miil i Træk med 2 Timers Beden — tilbagelagde Maalet i 2 Minut. 27 Sec. og vandt 1ste Præmie. Dagen efter maatte den trække sin Husbond 15 Mile hjem igjen, og har siden maattet gjøre Tjeneste ved Ploven. Dyret er en sjællandsk Hingst, født af sjællandske Forældre. Den har altsaa ikke havt saa magelig en Reise som Fenella, Silistria og Consorter, hvilke ikke engang turde rides, men bleve trukne — (Nogle have sagt at de bleve kjørte, men det skal dog ikke være sandt!) — til Slagelse. Alle Sorter Slutninger overlades Læseren! — Jo flere Blade der ville optage denne lille Fortælling, der er authentisk sand, jo større Glæde vil det være for Indsenderen. (Kp.)

— En høi Forstand, forenet med et ædelt Hjerte, er en kostelig Perle i et reent Kar. (Aug. M.)

— Systemet er en Datter af Snildet; men det hjerteløse Barn dræber ofte sin Moder. (Aug. M.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 83. Tirsdagen den 16 October. 1832.

Sang

(af en utrykt Vaudeville, det forvandlede Geni.)

Mel. Schönstes Weibsbild, daß ich's dir gestehe.

Speckhokerkonen, Md. Maren Buttersack, synger:

Naar jeg læser Deres Poesier,
Bliver jeg saa henrykt, kære Trop!
De er det af voresses Genier,
Som staaer høiest paa Parnassets Top.
Jeg er ei, Herr' Trop! Kunstdoinmerinde,
Jeg har kun en simpel, jevn Forstand,
Men jeg troer, hver Upartisk vil finde,
At mod Dem er Waßerwitz kun Vand.
(Trop bukker.)

Naar jeg læser Deresses Romaner,
Bliver jeg begeistret, som en Gud,
Glemmer alle stive Baslemaner,
Og omfavner Dem paa Amors Bud.
(Hun omfavner T.)
Der man seer Geniet, Aanden, Kraften,
I en Tankemasse concentrert;
Det er Quintessents af Druesaften,
Jeg har Deres Snilde penetrert.
(T. bukker.)

Naar jeg læser Deres Komedier,
Næsten jeg af Latter briste maa.
Jo! De snærter, saa det dygtigt svier,
Dem skal Winkelwitz saa let ei naae,
De er spydig, vittig, og satyrisk,
Komisk, humoristisk og moralsk,
Munter, spøgefuld, lidt vild og lyrisk,
Kort sagt, De er meget genialsk.
(T. bukker.)

Naar jeg læser Deres Tragedier,
Store Spande Vand jeg græde maa,
Saa i mine Øin' det rædsomt svier.
Dem skal Weinerlich saa let ei naae.
Deres „Morder" er et Mæsterstykke,
Traurigt, tragiskt, sørgeligt og trist,
Opført, havde det gjort rædsom Lykke,
Troer jeg fuldt og fast og ganske vist.
(T. bukker.)

Naar jeg læser Deres Vaudeviller,
Opera'r og andre Syngespil,
Ret det i mit Hjertekammer kriller,
Jeg veed ikke, hvor jeg være vil.
Jeg i salig Vellyst strax hensmelter,
Malersk paa min Divan daaner hen,
Ja! med sindrig Kunst De sammenælter
Deres Syngestykker, søde Ven!
(hun omfavner T., som bukker meget dybt.)

Naar jeg læser Deres Recensioner,
Bliver jeg af Glæde ganske fuld;
Thi De skyder grundigt med Kanoner,
Ladede med Vittighedens Guld.

De er i Kritik Kagstrygers Mester,
Holder godt paa Rimerpialte stor,
De den Største er blandt Smagens Præster,
Ja, ved denne Ost! en prægtig Fyr.
(I det Samme griber hun en hollandsk Ost, som hun, neiende, offererer T., der bukker meget dybt.)

113.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see forr. Nr.)

„Og hvilken Skæbne venter mig?"

„Det vil ganske afhænge af Deres Opførsel! Er De blid og rolig, saa vil intet Menneske lægge Dem Noget i Veien; kan De overtale Dem til at være fornuftig, om det ogsaa i Begyndelsen skulde falde Dem lidt vanskeligt, saa vil man vise Dem al den Agtelse, som De kan vente, og det staaer i Deres Haand, hvor tidligt eller sildigt De vil faae Deres Frihed igjen."

„I min Haand?" spurgte den Fangne, idet han betragtede sine Hænder.

„Der er ingen Ende med Dumheden!" foer den Gamle utaalmodigen ud, „jeg tænkte nok, at Discoursen vilde ikke blive længe paa den lige Vei. Figurligen talt, unge Herre! Som De opfører Dem, saaledes vil man ogsaa opføre sig imod Dem; maaskee er De inden Aar og Dag igjen paa fri Fod: det betyder, unge Menneske! (for at De ikke igjen skal gjøre mig Spørgsmaal paa kryds og tværs) naar Deres Been igjen ere frie, vil formodentligen det øvrige Tilbehør, ja endog Hovedet, løbe med igjen."

„Og hvad befaler man," spurgte Baronen, „at jeg skal forestille? Hvorledes skal mit Navn lyde? Thi det synes, at her hersker et strengt Regiment, som man maa rette sig efter."

„Kom mig blot ikke med Fixfaxerier!" raabte den gamle Mand; „bær Dem ikke saaledes ad, at jeg maa være haardere, end jeg er af Naturen! thi det er min Elendighed, at Djævelen har sat saadant et blødt Grødhjerte i mig, saa at jeg egentligen burde være bleven en gammel Kærling.

Naa, kære Herr' Greve! vi ville nok lære at forstaae hinanden."

„Greve?" raabte Baronen, „altsaa dog i det Mindste en Standsophøielse." — Han var efter dette Ord pludseligen bleven meget muntrere; den Beklemmelse, som trykkede ham, syntes ganske forsvunden.

„Ja, Greve, ikke Andet," vedblev den Gamle: „ja min unge Herre! man veed her mere om Dem, end De kan begribe."

„Endnu et Spørgsmaal, og saa vil jeg tie," sagde Baronen. — „Er jeg maaskee her paa Grund af det Forhold, som for to Aar siden, Baronesse—"

„Stille!" raabte den Gamle i Vrede; „det er jo netop det; paa Elskov maa De slet ikke tænke her; naar De forfalder til den Passion, maa der strax gjøres Anstalter; hverken Baronesse, eller Grevinde, eller Frøken, selv Ordet Fruentimmer, maa ikke høres fra Deres Læber! Giv mig nu Haanden, at jeg endnu engang kan byde Dem velkommen! Jeg haaber altsaa, De ikke vil gjøre os Skam."

Han holdt længe Baronens Haand indesluttet i Sin, trykkede den, skød sine Fingre op, næsten, som vilde han føle Pulsen, saae den unge Mand endnu engang skarpt i Øinene, og bortfjernede sig derpaa hurtigen efter denne besønderlige Hilsen.

Efter nogen Tid kom den lille, venlige Mand, som man kaldte Herr' Frederik. „Nu," sagde denne, „det er jo løbet godt af; vor melancholske Herre er tilfreds med Dem; han mener, det kommer sig nok."

„Men, siig mig blot: hvor er jeg!?" sagde Baronen.

Den Lille lagde med en meget listig Mine Fingeren paa Munden lod Læberne gaae op og ned, trak sine smalle Skuldre op til Ørene, og sagde derpaa ganske sagte: „Saa længe De endnu blot er indskrænket til Deres Værelse, tør jeg ikke tale noget Bestemt med Dem; men, naar De først een Gang er kommen ned, vil Intet længer blive Dem en Hemmelighed."

„Hvo er De?" spurgte Baronen ivrigen, „og hvo er den Mand, som besøgte mig idag?"

„Intet! intet!" raabte den Lille; „seer De, Høistærede! vi ere Alle, uden Undtagelse, kun

hvad vor strenge Herre befaler os at være. Han har nu engang Magten; hvorfra han har den, det veed vel Himmelen bedst, som har forlenet ham den. Seer De, han er hypochondrisk, og næsten aldrig fornøiet, og derfor forlanger han, at Alting skal gaae ærbart og fromt til i Huset. En ubillig Fordring! Men jeg gjælder dog meget hos ham, og han mener, jeg har Gaver. Nu har De strax ved Deres Indtrædelse vundet mit hele Hjerte ved Deres fine, fornemme Væsen, — De ligner saa meget en Feldherre, som jeg har kendt engang; men jeg er dog for svag til at hjælpe Dem."

„Hvorledes det? For svag?"

„See kun paa mine Skuldre, hvor De ere smalle!" hviskede den lille Mand. „Ja, naar jeg kunde løfte og arbeide mere; naar jeg ikke altid maatte skaane mig selv saa meget; naar jeg torde byde mig selv Mere, saa vilde min Skæbne være noget ganske Andet, end at krybe omkring her i Huset." —

Han gik, for at hente Middagsmaden til den Fremmede, men lukkede imidlertid Døren omhyggeligen ilaas.

Justitsraad Walther havde igjen opsøgt Lægen, for at tale med ham om Planen til deres fælleds Reise. Doctoren havde endnu ingen Efterretninger fra sin bortløbne Opdragling; han var nu nysgærrig, for at vide, hvad hans Ven, som han bestandigen knyttede sig nærmere til, kunde have at meddele ham.

„Maaskee," begyndte denne, „gjenseer jeg allerede om nogle Dage en Yngling, som jeg alt for mange Aar siden, da jeg lærte at kende ham, som Dreng, og saae ham voxe op, maatte skænke mit Venskab, ja! mit hele Hjerte. Alle vore Bøger ere fulde af Skildringer af den saakaldte Kærlighed; nøiagtigen ere alle dens Kendetegn beskrevne, og denne Lidenskabs saavel Trinfølge opad, som Forvildelser, angivne, og om Venskabet, der kan vise sig ligesaa forunderligt, ja! undertiden selvsommere, tales der næppe, eller, man forudsætter det, og mener, at det er uden Interesse, at skildre det. Naar Alle troe at elske, er det maaskee kun givet Faa, at være Ven i Ordets sande Forstand. Jeg har giftet mig tidligen og uden Lidenskab, og er lykkelig i min Familie. Men fra min tidligste Ungdom af har jeg uddannet det Talent hos mig, at kunne være Ven, at hengive mig til den elskede Genstand, at kende dens Egenheder, Svagheder og Fortræffeligheder, og at overtyde mig om, at disse ikke kunne findes hos det fortjenstfulde Menneske, og at al Kærlighed er umulig uden gensidig Overbærelse. Dog, for ikke at blive vidtløftig, siger jeg kun, at det lykkedes mig, at erhverve mig mange og meget forskjellige Venner; dog havde jeg endnu aldrig lært, at kende den selvsomme Følelse, der drog mig hen til en Dreng, som voxede op i vor Familie, og var en Slægtning af mig langt ude. Han havde Intet tilfælleds med andre Børn af sin Alder; han tog ikke Deel i deres Lege; han skilte sig fra dem, og levede, Læretimerne fraregnede, ganske hengiven i drømmende Ensomhed.

(Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Anden Act.

Første Scene.

(Et Gæsteværelse hos Conditor Persico; i Baggrunden seer man Boutiquen; Stuen er fuld af Gæster, og alle Stole ere besatte; der raabes af og til paa Opvarterne for at bringe Liqueurer, Kager, Chocolade o. s. v.; alle Stykkets Personer, Damerne undtagne, ere forsamlede her; ved eet Bord sidde de 4 Directeurer, samt Næsedjærv og Tudse; ved et andet Bord ligeoverfor sidde Snuus, Tuderup, Fipskæg, Abe og v. Müllchen; ved de andre Borde sidde Klappere og Pibere, saavel humane, som brutale).

Tuderup. Det skal, væren evig forsvoren, dumpe iaften. Jeg har faaet 150 Mennesker overtalte til at pibe det ud, og deriblandt 20 Slagtersvende, 7 her fra Øen, 8 fra Nyborg og 5 fra Korsøer, som ellers hører til Klappernes fordømte Øgleyngel. — Giv mig et Glas Punsch, André, men Arrakspunsch, hører Du? — Hvormange har Du hvervet, Fipskæg?

Fipskæg. Tys, tal ikke saa høit, Tuderup! Du veed jo nok, at Hverving er forbuden. — Pietro, giv mig en stor Snaps China!

Tuderup. Aa, hvad Pokker bryder jeg mig om det. De følge jo ikke engang selv de Love, de have givet. Hvormange har Du faaet?

Fipskæg. Jeg har ikke faaet meer, end 50.

Tuderup. Det er forbandet fiint. — Og De, Herr' Baron! Om Forladelse, at jeg ikke spørgte Dem først!

v. Nüllchen. Å, det gjør ikke Nogat til Sagan! Fordi jag är Adelsmand, bør jag ikke hava nogen Preferance for Herrans Landsmänd og Medstuderande. Jag har, mellem os sagt, hvervet To Hundrede og Halvtrediesindstiuge, tag mig tusand Djævle høit oppa i Skaane! — Giv mig en Kop Chocolade, Du lille Gosse, hvad Du heddar!

Tuderup. Det var prægtigt. Det var charmant. Ja, Herr' Baronen har Moses, det hjælper. — Og De, Abe, hvormange har De faaet?

Abe. Jeg har ikke faaet mere, end 50. — Giv mig et Glas Biskop, Herr' Persico!

Tuderup. Naa, det er jo akkurat 550. Det er fortræffeligt. Saa ville vi nok vinde Seier. Saa faaer jeg dog Frøken Snuus.

Fipskæg. Ja, men tag Dig vare, Tuderup, at ikke Halvdelen af dem, Du har hvervet, gaaer over paa Klappernes Parti, som sidst!

Tuderup. Aa, det har ingen Nød! De have lovet mig det saa vist. De have svoret høit og dyrt paa det.

v. Nüllchen. Ja, det skal Herran ikke siga. Det er arriverat mig tu Gange, een Gang i Stockholm, og een Gang i Gøthaborg, at jag havde købt Billettar til halvtrediesindstjuge Menneskar og ovenikøbet givet dem Pengar til, og, da det kom til Stykkat, gik de alla over paa Contrapartiat,

tag mig tusand Djævle! — Giv mig en Sup Cognac, Giovanni, en stor Sup!

Abe. Nei, det var dog, væren evig forsvoren, alt for galt, Herr' Baron Enholm — Herr' Baron Nülchen vilde jeg sige. Det er vist en lille Historie, Baronen digtede i det Øieblik. — Giv mig et Glas Biskop, Herr' Persico!

v. Nüllchen. Tag mig tusand, om det ikke är sandt! Nu bandte jag, det gjør jag ellers aldrig. Paa Cavaliers Parole, det är sandt, hvert et Ord, som jag har sagt. — Giv mig en lille Sup Cognac, Giuseppe, en lille Sup!

Abe. Ja, naar De sværger saa høit og dyrt, saa vil jeg troe Dem, Herr' Baron!

v. Nüllchen. Det Tilfælde, jag har mentionerat, bevisar, i det Mindste, at det ikke är omøiligt, at Pibarne kunne gaae over paa Klappernas Parti, som Herr' Fipskäg också nyligan observerade, at Hælvtan af de Pibare, Herr' Tuderup havde hvervat, sidsta Gang gik over paa Klapparnes Parti. Men, jag tänker dog, da vi alla have gjort os saa myckan Umage derfor, at Styckat skal dumpa iaften, tag mig tusand!

Tuderup. Det var, min Sjæl, alt for stor Skam, om den Klodrians, den Tudses dumme Stykke skulde gaae igjennem! Saadan en Visk! — Giv mig et Glas Punsch endnu, Camillo!

Fipskæg. O, det er jo et jammerligt Stykke, ret et Schofelstykke. Der ikke mindste Gnist af Vittighed deri. Lutter Vand! lutter Vand! Ikke en Draabe af ægte, uforfalsket Spiritus! — Giv mig en dobbelt Snaps engelsk Bitter, Giacomo!

Abe. Og ingen ret ægte, gediegne Elskovsscener, og ingen Musik! Giv mig et Glas Vand, Giacomo!

v. Nüllchen. Ja, ingen Musique, det är det Allervärste, det Desagreableste, jag kendar. Det har Herran, tag mig tusand, Ret i. Et Spectacle uden Musique meriterar, efter min Opinion, ikke at komma i myckèn Consideration, medmindre det er mycket excellent. Musiquen alena kan gjøre et slet Spectacle til et sandt chef d'oeuvre. Det Musicaliska, det er just det, som jag præfererar og admirerar i alla Spectaclar. — Å, hør, Du lille Gosse! giv Du mig en lille Sup Cognac endnu og en bittar Macron!

Abe. Da vil der, saamænd, blive baade Spectacle og Musik nok i vort Efterstykke iaften.

v. Nüllchen. Ja, Herran är mycket vittig, som jag hörar. Herran alluderar til den differente Betydning af Ordet „Spectacle" i det franske og danske Tungemål.

Abe. Ja, det gjorde jeg rigtigt nok. Jeg takker meget for Complimenten. Men jeg er kun en simpel Rus, og ikke saa lærd og vittig, som Herr' Tuderup og Herr' Fipskæg, der have været Studenter i 5 Aar.

(Fortsættes).

Literaire Anmeldelser.

Haandbog i Modersmaalet til Selvunderviisning og Selvrettelse. Af J. C. Lange. Kiøbenhavn. Trykt i J. C. Elmquists Officin, 1832. 8. 194 S. 1 Rbdlr.

I dette Skrivt, (som indeholder: 1) en Ordbog over Barbarismer og andre Sprogfeil; 2) om aa og o, og e og æ; 3) om Brugen af i, y og j; om g og k, m. fl. (ɔ: adskillige) indbyrdes beslægtede Bogstavlyde; 4) om fremmede Ords Skrivning; 5) Grundtræk af Danesprogets Hovedfortrin, og 6) blandede Bemærkninger), har den, som grundig Sproggransker, almeent agtede Forfatter nedlagt en Skat af Sprogbemærkninger og Sprogrettelser, som, det var at ønske, at Alle, der give sig af med at skrive Dansk, men især de egenlige Forfattere i Tidsblade og Bøger vilde læse, indprente sig og anvende i Skrivtsproget. For den Sprogkyndige er Bogen meget lærerig, og tillige, hvad Mange maaskee mindst vente, paa Grund af de mange pudserlige Sprogbommerter, den gjør opmærksom paa, undertiden meget morsom. Denne sidste Omstændighed, samt den Korthed og Fynd, hvormed Forfatteren behandler enhver Genstand, gjøre den ogsaa værdig til deres Gennemlæsning og Overtænkning, som læse mest for Morskabs Skyld. Forf. ytrer i Slutningen af sin Forerindring: „Enhver grundet Erindring og Rettelse, som kan tjene til at fremme Diemedet, modtages med Erkjendlighed, og skal vorde benyttet ved en mulig ny Udgave af, eller i et Tillæg til Bogen o. s. v." Paa Grund deraf meddeles her Følgende:

S. 15 savnes allene. S. 17 borde „Ansyn" nok udelades (see S. 18!). S. 20. Mon ikke „bitterløse" (eller grimmig) udtrykker det danske „bister"? S. 26 savnes besynderlig (besønderlig) af sønder. Forf. siger S. 146, at det ikke er saa ganske rigtigt at udlede synderlig og besynderlig af tysk Rod, men Grunden anfører han ikke. S. 26 savnes ligeledes betræffende. S. 27 staaer Gjenstande for Genstande. S. 13 savnes Caricatur, Vrangbilled. S. 32 borde ved deltagelig have været tilføiet: interessant. S. 35 savnes enthousiastisk, som i mange, skiøndt langtfra i alle, Tilfælde kan ombyttes med gudbesjælet, ligesom Forf. S. 21 ombytter begeistret med de prægfulde Ord, sjelfuld, høitbesjelet. S. 40 savnes Forslag f. Foreslag. S. 53 savnes haandhæve (handhaben, maintenir, mantain), bedre haandhævde. Corinnas danske Oversætterinde er den eneste danske Forfatter, hos hvem jeg har fundet dette prægfulde Ord. S. 57 findes flere Ord f. adskillige Ord, ifølge Forfatterens egne, træffende Bemærkninger S. 36—37. S. 68 savnes hjemme (har) f. Hjem; hinanden (om to), hverandre (om flere, end to); og høitravende f. høittravende. S. 59 Huustro, bør hedde Huustrue, hvilket Prof. Nissen har viist for et Par Aar siden i Bladet Borgervennen. Forf. har S. 63 og udskillige Steder i Gjæst og andre Ord, hvor han, ifølge sine Ytringer, S. 179—83, med Ret forkaster j, beholdt denne Bogstav. Jeg synes, som Forf. med Ret ombytter med, mig synes, svarer ikke alene til ich scheine, men ogsaa til ich werde besichtigt (der holdes Synsforretning over mig). høilig f. St. bør hedde: høiligen. Forf. skriver Udtrykke (saavidt mig mindes, ogsaa: Blikke) og Lyde i Fleertallet. Om han ogsaa skriver Rykke (af et Ryk), Nikke, Stikke o. s. v., Fryde, Pryde, i Fleertallet, veed jeg ikke. S. 64 Gjenstand f. Genstand. S. 70 ombytter Forf. det halvttyske Kleinsmed med Fiinsmed; var Laasesmed (Schlösser) ikke bedre? — S. 79 savnes under løs: sige sig løs

fra (sich lossagen), som nyligen læstes i et Tidsblad, f. give Slip paa, give Afkald paa o. s. v. — S. 83 savnes Menneskene, som vel nævnes S. 162, som en Feil, men uden at rettes til Menneskerne. Manges Forfatteevne er jo svag. S. 86 savnes Munk f. Monk (monk, Mönch, moine, monachus, μοναχος, Eneboer). S. 89 bør nok dryppe ombyttes med drybbe (af Draabe, Dryb). Drippe kan det naturligviis ligesaa lidet hedde, som det bør hedde Lipper, f. Læber (labia). Forf. skriver S. 90 og 91 og adskillige andre Steder Tydskerne, det Tydske, for: Tyskerne o. s. v.; i Jydsk (af Jyde) bør d ikke udelades, men i Tysk o. s. v. kan det med ligesaa megen Føie udelades, som i Kyss, ysk og Lysken. S. 91 og andre Steder staaer: fordobble, f. fordople af dopvelt (διπλῶς, duplex i Grundsprogene); at Englænderne og Franskmændene skrive double, gjør Intet til Sagen; Tyskerne skrive doppelt, og Italienerne doppio. Ligesaa bør Skræder vel ombyttes med Skrædder af a shredder. Blandt de Ord, Forf. med Føie S. 92—93 anfører, som Afløsere af Omdrev (Umtriebe), fortjener maaskee Omspind (i Analogi af Opspind) at optages. S. 94 savnes Omsyn (circumspectio). S. 95 siger Forf., at det hedder rigtigt: at kaste op i en Bog, men at man ikke kan sige: kaste Indvendinger op, f. opkaste Indvendinger. Det er dog vist bedst at undgaae denne „Opkasten," som let kan mistydes f. Vomeren, og bruge: slaae op i en Bog, fremsætte Indvendinger, o. s. v. S. 96 savnes: opbringe (gjøre vred) og opbragt (meget vred). S. 98 Opsigt og Opsyn. De fleste Forfattere bruge urigtigen Opsigt f. Opsyn. Mange, som gjøre Opsigt, borde staae under Opsyn. Wortklauberei kunde maaskee ogsaa oversættes ved Ordpilning. S. 99 overtage (übernehmen) f. paatage sig. Embede bør vel hedde Embed, af Amt. Ligesom Legem, Arbeid, Umag (Umage er en anden Ting f. Ex. en umage Støvle). „Fremmede Ord bør skrives efter fremmed Brug" siger Forf. S. 183—84, og skriver derfor ogsaa: Provincialisme, men hvorfor Provins, Prins, Prinsesse, f. Province o. s. v.? S. 104 vil Forf. kun have Q brugt i fremmede Ord, men ere f. Kvinde (queen og quean,) Qvaksalver (quack) og Kvæker (quaker) ikke ligesaa godt fremmede Ord, som: Quæstion, Quartal, quitere? S. 106 savnes reddeløs (rettungslos), redningsløs, n i Etymologie og Analogie synes mig ligesaa overflødigt, som i „Bi, Sti, fri o.s.v. S. 108 bør Rom (Sukkerbrændevin) ombyttes med: Rum (rum paa Engelsk), for ikke at forvexles med Staden Rom. S. 113 savnes selsom, som bedre ombyttes med: selvsom (af selv, egent, proprium singulare). S. 117, Skole bør hedde: Schole school, Schule, σχολη). Vi skrive jo Schema, Schisma, og ikke: Skema, Skisma. S. 121 mener Forf., at der er Intet, som retfærdiggjør Brugen af j i Fjeder; han vil altsaa vel, at man skal skrive Feder, eller maaskee Fer (Feer). Mærkeligt er det, at de fleste Forfattere give Fleertallet af Fee og Lee (Segel) ved Feer og Leer, da det dog bør hedde: Feeer og Leeer (forskl. fra Leer, det t. Thon.).

S. 125 maa tilføies: Snille (Geni). Justitsr. Molbech har viist, at det bør hedde: Snilde (af snild). Forf. skriver s. S. Kjeldring (f. Keldring) og Erkeskjelm f. Ærkeskelm (af det engl. arch og skelm). Paa adskillige Steder bruger Forf. saaledes j, hvor det, efter hans rigtige Mening, bør udelades. Forf. giver ikke Adjectiver paa sk t i Intetkønnet (f. Ex. S. 128: "dansk Hofsprog", og mange andre Steder). S. 133 kan ved Ordet, „svimle", tilføies det engl, to swim. S. 135 kunde tilføies: Tænder; bevæbnet lige til Tænderne (bewaffnet bis an die Zähne, armé jusqu' aux dents) f. bevæbnet fra Hovedet til Fødderne, fuldt bevæbnet. Denne Tandbevæbnelse har indsneget sig i den nyeste Tid i mange Oversættelser. S. 141, Anmelderen indseer ikke Grunden, hvorfor man ikke ligesaa vel bør skrive: spørgte, spørgt, og smørte, smørt, som: torde, tordet, og gjorde, gjort. Forf. forkaster S. 142 gjaldt og Mæster. Den juridiske Betydning af uvillig (upartisk) kunde have været tilføiet S. 151. S. 161 kunde den forskjellige Betydning af Værd og Værdi have været tilføiet, nemligen, at Værd bruges i aandigt, og Værdi i legemligt Hensyn, f. Ex. Forstandens Værd, Penges Værdi. S. 163. om-

findligt bruges ogsaa undertiden f. smerteligt. S. S. Ører er Fleertal af Mynten, Øre. S. 164 orkesløs afledes af Nogle af Verbet, orke, arbeide, og er beslægtet med det græske ἐργον. S. 166. artig betyder ogsaa hoflig, velopdragen; ligesaa: underlig, f. Ex. Det var artigt! Blandinger, som eenstydigt med blandede Sager, forkaster Forf., S. 167, fordi Blanding er en Handling; men ere Kending, Kynding Munding, Tinding o.s.v. da ogsaa Handlinger? S. 166 borde derfor Kendinger afløse baade Bekjendtere og det rigtigere Bekendte. S. 168 fad er baade et fransk og et tyskt Ord (to fade paa engl. er, at visne). S. 179 savnes fremherskende (vorherrschend) f. den, (det), som har Overvegt, Overmagt o. s. v. S. 172 huse f. huske, husere (hausiren) f. gaae omkring i Husene, som: Bissekræmmerne (af at bisse, som egenlige bruges om Koerne), eller: holde Huus (ɔ: byde og skende). S. S. lange Aar kunde maaskee ogsaa gives ved langsommelige A. Man har jo: langsommelig Tid, S. 173 mangler: lemfældig f. lempfældig. S. S. maa tilføies: opdage f. aabenbare, f. Ex. jeg opdagede ham det, hvilket læses meget ofte i vore Tidsblade. S. 175, Mange bruge ogsaa urigtigen: sendendes, givendes, flyvendes, gaaendes, hørendes o. s. v. S. S. Det rigtige Ord paa Jalousi (jalousie, jealousy, Eifersucht) er, uden al Tvivl, Aabrysot. Saa meget forekommer det mig, at jeg veed af en Anmeldelse af Justitsraad Molbechs nordiske Tidsskrivt i Kbhvnsposten for lang Tid siden, at denne Lærde har erklæret sig imod Ordet Skinsyge, men, om han har erklæret sig for Skindsyge, skal jeg lade være usagt, og ligesaalidet mindes jeg hans Grunde for den første Erklæring. S. 182 er gøre upaatvivleligen en Trykfeil for gjøre: S. 180 bruger Forf. Dansken for: den Danske (Mand eller Qvinde). Bedre er vistnok: Danen, en Dane. En Dansker, som Nogle bruge, er aldeles forkasteligt. Forf. skriver paa Titelbladet: Danesprogets og S. X Dannersproget. Det Sidste er nok en Trykfeil. Det maa enten hedde Dane, eller Daner. De smaae Afhandlinger, II—VI, indeholde adskillige interessante og Eftertanke værdige Bemærkninger og Forslag. Det skal være mig kært, om Forf. til dette lille, sprogphilosophiske Verk vil benytte blot Nogle af mine Bemærkninger, men endnu kærere, om ret Mange af vore Forfattere og Oversættere ville benytte hans ypperlige Vink til et bedre Skrivtsprog.

Red.

Udgiveren af dette Lommebibliothek har gjort Begyndelsen med „Fyrsterne af Saalfeld. Kronet Priisnovelle af Dr. Friederich Prauer." Denne Novelle, som ikke er sluttet i første Hefte, har ikke Mangel paa Interesse. Det var at ønske, at Fortællingerne i dette Tidsskrift afbrødes i hvert Hefte paa et passende Sted, om ikke altid, hvor Handlingens Gang gjør en Pause, saa dog, i det Mindste, ved en Udgang, eller ved et Punctum, og ikke midt i en Sætning, eller i et Ord. Oversættelsen er temmeligen feilfri, og Correcturen besorget ligesaa godt. I typographisk Henseende er dette Hefte meget smukt udstyret, og Staalstiks=Omslaget meget skønt. To smukkere Qvindehoveder og en skønnere og yngre Amor vilde ikke have vanziret den skønne Kjole, hvori Udgiveren har indsvøbt sit lille, ligesaa haabefulde, som nydelige, æsthetiske Pigebarn. Red.

Blandinger.

— Under Overskriften: „En Original", læses i „Der Freischütz" af 6te dennes følgende indsendte Meddelelse: „Oberstlieutenant Copie i København, en Original af den ædleste Art, vilde ansøge Kongen om Gagetillæg, og begav sig til Audientsen med Ansøgningen i Kjolelommen. I Forgemakket praktiserede Kammerjunkeren ham denne ud af Lommen, og da han kom ind til Kongen, søgte han forgæves efter den. „Hvad hedder De?" spurgte Kongen; „Copie, D. M." svarede Supplikanten. Monarken klappede ham venligt paa Skulderen og sagde: „Egentlig skulde De hedde Original. Men Deres Ansøgning er Dem forud bevilget." Denne Oberstlieutenant havde den Skik, for at undgaae Taksigelser, silde om Aftenen at gjennemvandre de afliggende Gader i Staden, for især deleshed at opspore Fattige. Naar et Blik igjennem Vinduet havde overtydet ham om Nøden, kastede han nogle Specier, svøbte i Papiir, ind igjennem Vinduet, og løb sin Vei. Hele København talede om den ubekendte Særling, indtil engang Vægteren attrapperede hām, og hans Ædelmodighed kom da for Dagens Lys." (Kp.)

— Herr' Clanricardes Theori om Følelsen er meget eiendommelig; han siger, at han er ganske enig med Montesquieu i hans Lære om Climatets Indflydelse; han paastaaer derfor, at man maa modarbeide denne udvortes Virkning ned en indvortes, og anseer Elskov for det bedste Middel mod Taage, Regn og Snee paa vor Ø (England). Han skifter Kærester med Veiret: i Solskin ofrer han sig, for Modsætningens Skyld, til en smægtende Skønhed — i mørkt Veir til en piquante Coquette. Jeg spøgede med ham forleden Dag, fordi han i Juni Maaned gjorde Cour til den livelige og vittige Frøken Fortescue. „Ja, Sommeren begynder i Aar med sin sædvanlige Barskhed", svarede han — „man maa bruge et Præservativ". (**Romance and Reality, by Miss Landon**).

— Paaklæden borde være en Deel af Qvindens Opdragelse; hendes Die for Farverne, hendes Smag for Draperiet borde uddannes ved flittigt Studium. Hun borde nærme sig Speilet, som hun nærmer sig sin Harpe eller sin Grammatik, med den Følelse, at hun har et Arbeid for sig, hvis, ikke Iverksættelse, men Tilendebringelse, er en Forfængelighedssag. Fremfor Alt maa hun skye den utidige Skik, at gjøre Opfindelser; Geniet maa hun overlade til sin Modehandlerske. I Scholerne har man visse Dage til Tegning, Fransk og Dans; der borde man ogsaa have Paaklædningsdage. Alt lige fra Skoen til Haarlokken borde strængt undersøges, og den bedst Paaklædte borde man give en Belønning. (Miss Landon.) (Et Vink til vore Pigeinstituter!)

— Stræb høit i Veiret, men lad Kærlighed give Din Stræben dens Retning! Sonderrives Baandet mellem Dig og Menneskeheden, saa svæver Du i det uendelige, tomme Rum. Himmelen siger: „Du er ikke min, thi Din Forstand naaer ikke til mig;" og Jorden raaber: „Jeg kender Dig ikke; thi Du har intet Hierte for mine Børn." (Aug. M.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 84. Fridagen den 19 October 1832.

Solblomsten.

Du glimrende Sindbilled paa Ærgærrighed,
Bestandig, uforanderlig, reen, fyrig!
Forlanger Du Deeltagelsens velmeente Suk?
End er Din egen Følelse Din bedste Løn?
O, egenkærlig, død for ædle Luer,
Der gløde i en kærlig, om og fyrig Barm,
Er den, som lønner kun med Hovmod Elskov,
Der ei kan Gengæld haabe, men kun Vemod.
Kan Manden ei, vant til, med kækt og dristigt Sind
At sætte hver en Plan iverk med Aandskraft,
Den Mulighed sig tænke, at en Qvinde,
Med Selvfornegtelse og Selvopofrelse,
Kan finde en vemodig Fryd i Seiren,
Som dømmer hende til at fælde Taarer?
Skiøndt fra sin Throne hist paa Him'lens Fæstning
Paa sin Tilbeder Solen aldrig tænker,
Ved hans Triumph Du jublende Dig fryder,
Og af Deeltagelse Dit Aasyn gløder.
Han veed ei, at Du skuer med Beundring,
Hans gyldne Straaler, som Naturen smykke,
Og at Du lytter glad til Livets Takkechor.
Naar Morgenen adspreder Nattens Skygger,
Og farver Him'lens Azur med sit Purpur,
Mens den fra rædsomt Mørke vaagner op til Lys,
Du smiler sødt ved disse muntre Løvter,
Naar denne Varmens, Lysets, Livets Kilde
Fra Trældom bryder frem i Magtens Stolthed,
Med søde Følelser hans Vei Du følger,
Og smykker med hans Straaleguld Din skønne Blomst,
Naar Din Forgudede sin Nedgang nærmer sig,
Du med udæmpet Glæde følger då hans Spor,
Mens Alnaturen glimrer i hans Straalebad,
Din Barm med Sorgens Anelser er ukendt.
Naar saa Dit Livs, Din Elskovs Herre vandre bort,
Spor af hans Glans endnu paa Him'len dvæle,
Der i Din Løndom gyde ud' et Lys saa mildt,
At næppe ham Du synes end berøvet;
Og — o, hvor lidet kender Du til Sorger,
Der ofte plage Menneskernes Sind! —
Hver Morgen skænker Dig Din Afgud atter,
Og Kummer mørkner ei et Væsens korte Liv,
Kun skabt til at betragte og tilbede.
Der er blandt dem, hvis Lod en daarlig Hovmod blev,
Een Hob, som Enkestanden seent hentærer,
En Anden, som med egenkærlig Kulde
Igjennem Verden gaaer med Hovmods stive Trin,
Med Livets Fryd og Kummer lige ukendt!
O! Mange, som nu ynke, eller agte
Din ydmygt-stolte Lidenskab som ringe,
Misunde Dig den bittert-søde Smerte,
Som Du ei bytter bort for deres Glæder.

H. C. W.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat; see forrige Numer!)

Da det unge Menneske allerede tidligen havde mistet sine Forældre, var hans Formynder, en kærlig Oncle, meget bekymret for ham. Spørgte man Raimund, — saaledes hed Drengen — hvad der fattedes ham, svarede han altid, at han befandt sig uendeligen vel i Ensomhed, at Verdens Larm forstyrrede ham, og at han tænkte efter over sig selv og sine Følelser. Især syntes Vemod over Verdens Elendighed, Armod og Sygdom, og især over det Fjendskab og Had, som han saa ofte maatte blive vaer, at gennemtrænge ham. Hans Formynder ønskede, at danne en Forretningsmand af ham, eller dog at gjøre ham dygtig til, selv for Fremtiden at kunne bestyre den store Formue, som han gemte til ham. Men hans Bestræbelser for at gjøre den blødt Stemte bekendt med Verdens Forhold, syntes stedse at være forgæves; thi, skjøndt hans fine Aand ellers røbede en let Fatteevne, begreb Alt i Digte- og Tonekunsten og i Naturen, og gjorde det Vanskeligste til sin Eiendom, syntes dog Sansen for lovmæssige Forhold, for Alt, hvad der sikrer Besiddelse og Eiendom, for retlige Indviklinger, Beregninger, og deslige, at være ganske tillukket hos ham. Han begreb slet ikke engang, hvorledes det var muligt, at hans Capitaler kunde give Renter. Han ansaae dette, selv da han allerede var vöxen, for en Begivenhed, der ene kunde være grundet paa Bedrag. Som Yngling, var han meget yndig. Vi forhærde os sædvanligen, og det med Ret, imod Sentimentaliteten, fordi det, som Mængden kalder saaledes, og som er deltageligt for svage Aander, er kun en Blanding af Hykleri og falsk Sødhed, en selvkærlig Ømtfølenhed, som netop krænker og hersker med Vold, hvor den skulde vise Kærlighed og Blødhed. Men hos Raimund viste sig noget Himmelskt legemliggjort, og den naiveste Sandhed, den ædleste Troskab og Enfold vare hans Væsen. Jeg kunde ofte i Tankerne beklage, at han senere dog maatte modnes til Mand, og at denne Trylleblomst da maatte forvandles til Frugt. Han blev altid menneskesky; men mest ængstedes han af sladrende og leende Pigeselskaber. De fleste Mennesker bespottede ham; jeg alene forstod hans elskende Sind; dog zitrede jeg ogsaa for ham, naar jeg tænkte mig, at et ligt stemt qvindeligt Væsen engang vel kunde møde ham. Dette skede, og Følgerne vare heftigere, end jeg kunde formode. En rig Families skjønt dannede, sværmerske og undselige Datter lærte at kende ham. Som vare begge Væsener kun skabte for hinanden, saa hurtigen forstode de hinanden, og forenedes. Det, der forstyrrede deres Lykke, var Onclen, skjøndt han elskede sin Neveu saa inderligen. Han syntes at være overtydet om, at denne Lidenskab maatte falde ud til Begges Ulykke; han negtede bestemt sit Samtykke til denne Forbindelse saa længe, til Raimund var bleven fuldt myndig. Denne græmmede sig, og tænkte paa og drømte kun om Ulykke. Blanca græd: hendes Græmmelse paadrog hende en Nervefeber. Nu syntes det ogsaa at være ude med Raimund. Han flakkede om Nætterne omkring paa Marken, han forsmaaede næsten al Næring, han vilde kun leve og døe for sin Smerte. Da hun havde overstaaet den farlige Krisis, tillod en Tjener sig den grusomme Spøg, for at overraske ham med des større Glæde, at sige til ham, at Blanca var død. Tilbagekaldelsen kom for sildigen; hans hele Liv syntes at være revet ud af alle sine Sammenføininger. Det varede ikke længe, saa var han forsvunden; enhver Efterspørgsel, enhver Forskning var forgæves. Hans Oncle, Friherre Eberhard, er ude af sig selv; nu først viser han, hvor meget han har elsket sin Broderson; han gjør sig de bitreste Bebreidelser, fordi han har hindret hin Forbindelse; han tøver endnu stedse med, som nærmeste Arving, at betragte den Ulykkeliges Formue, som Sin; han haaber endnu stedse hans Tilbagekomst, og begræder ham dog allerede, som en Tabt. Blanca var siden i en frygtelig Tilstand; jeg har ikke seet hende igjen; hendes Forældre forlod Staden, og et upaalideligt Rygte sagde, at hun havde mistet Forstanden. Tænk Dem nu den Glæde, som det Brev, der aabenbarer mig et sandsynligt Spor af min Ven, maatte volde mig! Hvor vil jeg overraske Onclen, naar jeg kan melde ham noget Sikkert!"

Lægen overveiede det Sagte. „Eberhardt?“ — sagde han med eftertænksom Mine, — „en Mand til Aarene, med to ulige Øienbryn, og med eet brunt og eet blaat Øie? Det foresvæver mig ogsaa dunkelt, som har jeg af hans Mund hørt den samme Historie, som De nu meddelte mig; han fortalte kun Omstændighederne anderledes.“

„Deres Beskrivelse passer paa ham,“ sagde Lægen; „han er saa besonderligen tegnet af Naturen, at man ikke let kan tage feil af ham.“

„Hvor selsomt!“ vedblev Lægen; „om det skulde være denne! — Han spillede i min fædrene Stad en underlig Rolle, og friede endnu for kort Tid siden til en Skuespillerinde, som ikke havde det bedste Rygte.“

„Saa er det dog ikke denne,“ sagde Justitsraaden; „han lever ensomt, ubemærket, ja! han har snarere Hang til overdreven Andægtighed.“

Man kom overens om, at reise følgende Dag; thi den Yngling, om hvem Justitsraaden havde faaet Efterretning, levede i Huset hos en Præst i en Landsby i en ensom Byegn.

Der var forløben nogen Tid, i hvilken den unge Wolfsberg havde vant sig til sit Opholdssted og sin Stilling, og, da han altid havde opført sig roligen, saa traadte en Dag hans Ven, den lille Frederik, ind i hans Værelse, gjorde et kort Spring, trak paa Skuldrene, fortrak sit blege Ansigt til en Grinen, og sagde: „Nu bliver De en af Vore; den Gamle sender mig: De kunde nok komme ind i Selskabssalen.“

„Er der mange Folk der?“ spørgte Baronen.

„Ja vist, et smukt Selskab; snart Mange, snart Faa; Mangeneen reiser ogsaa bort igjen, og saaledes har jeg i forrige Uge mistet en af mine bedste Venner i Verden.“

De traadte ind i den nederste, store Sal, og Wolfsberg, som havde levet saa længe i Ensomhed, og i det lille Værelse, blev saa blændet af Lyset, Selskabet og den vide Udsigt over Slottet og Skovbjergene, at han kun med Vanskelighed kunde fatte sig, og behøvede nogen Tid,

for at gjøre sig bekendt med alle disse Genstande, men især med Menneskerne i det store Værelse. Directoren gik op og ned med store Skridt; han var endnu mørkere, end sædvanligen; han syntes kun at være fordybet i sine egne Tanker, og ikke at bekymre sig om Selskabet. Han bemærkede heller ikke hans Hilsen. To Mænd spilte Schach med stor Anstrængelse og spændte Miner; i en Krog læste en anden i en Bog, smilte undertiden, eller rystede paa Hovedet, og gjorde ogsaa undertiden Bifaldsminer, saa at han syntes ene sysselsat med sin Forfatter. I en Lænestol var en Mand falden i Søvn, som havde noget Paafaldende ved sin røde Kjole, men endnu mere derved, at hans Hoved var bedækket af en stor trekantet Hat. Paa Himmelen og dens Skyer stirrede en Andens Blik, som holdt en Maalestok i Haanden, hvis Tommer han bestandigen atter paa Ny eftertællede. Tre selsomme Ansigter stode afsides, og strede heftigen. Den Ene af disse Mænd var meget vel ved Magt; hans Hoved opsvollent, Øinene næsten sammensvolne; han hvæsede meer, end han talte, og stak saa meget meer af mod sin smalle, lange Nabo, hvis Ansigt var saa tørt og blegt, at man næppe endnu bemærkede Læber paa det, og hvori de store, blaae Øine fremskinnede desmere paafaldende. Den tredie Taler lo bestandigen med sin tykke, opsvolne Mund, og vrængede de forunderligste Linier ind i sine kobberrøde Kinder. Wolfsberg saae sig om, for at erfare Noget om denne selsomme Forsamling af sin tro Frederik; men denne var forsvunden, og han maatte altsaa selv søge at gjøre Bekendtskab. Han nærmede sig Schachspillerne, og saae ved det første Blik, at begge Konger stode i Schach, uden at de Stridende, deres anstrengte Opmærksomhed uagtet, bemærkede det; men hans Forundring steg endnu meer, da man tog det hvide Taarn, trak det skraat over Brettet, slog en Løber med det, og stillede det derpaa ved Siden af Kongen. Den brune Konge trak sig nu behændigen tilbage, som Springer, og en hvid Springer tog, i eet Spring i Zickzack, tre Bønder bort paa een Gang. „Hvorledes; mine Herrer!“ raabte Wolfsberg, „De spille jo ganske mod de første Regler!“ „Hvad?“ raabte den Ene, i det han saae dybsindigen op fra Brettet; „see en-

gang, durchlauchtige Krigsfælle! den Grønskolling vil lære os at spille Schach?" — „Tag ikke Grønskollingen det ilde op, ophøiede Mand!" svarede den anden Figur; „han er øiensynligen ikke indviet i Cosroes Hemmeligheder og den gamle østlandske Spillemaade; han veed jo ikke, at De er en af Oldindianerne, store Aand! og vil nu lade sin Fibelbrets-Viisdom skinne her. Viid, unge Vestlænding, Vandaler, Gother, maaskee Slave! — man spiller her ikke med Bret og Skridt og Spring, som i Vestlandene; vor frie Aand erkender hverken Kongers, eller Bønders, sædvansmæssige Værdighed; men vi spille efter Sympathi, i hin Aand, som holder alle Verdener sammen efter usynlige Love! Hver Nat har min Ven havt en ny Indblæsning; næste Dag er jeg indblæst; da gætter den Anden ved en høit dreven Instinct, hvilket nyt System hans Medspiller har udtænkt, og gaaer ind i hans Mysterier. Det er en ganske anden Mangesidighed, end denne Figurernes Frem- og Tilbagegliden."

„Det er vistnok en anden Ting," sagde Wolfsberg, i det han trak sig tilbage. Han nærmede sig den Læsende, men saae til sin Forbauselse, at denne holdt Bogen omvendt, og slog Bladene bagvendt om. „Hvorledes, min Herre?" sagde han høfligen, „er De saa adspredt, at De ikke bemærker, at man ikke kan læse paa denne Maade? Eller, er De maaskee Kunsten slet ikke mægtig?" — Den Læsende stod hurtigen op, gjorde ham et meget dybt Buk, saae paa ham, bukkede sig endnu dybere, og sagde derpaa med en læspende Stemme og en overdrevet høflig Tone: „Høistsamme behage godhedsfuldest at bemærke, min høistærede Herr Ubekendte! at det behager Høisamme, at udtrykke sig som et sandt Faarehoved; thi, skjøndt jeg ikke nærer nogen Tvivl om Deres ligesaa dybe, som udtrykkelige Indsigter (fjern være fra mig slig en Udaad!), synes det mig dog Indlysende (om jeg ogsaa allerede kunde have Lyst til at tilbede Dem), at de ytrer den tykkeste Uvidenhed i en Videnskab, som vistnok er voxen langt ovenover Deres elendige, korte, stymperagtige Synskreds. Hvad? Fordi jeg maaskee ikke læser forfra? Ja, og om jeg nu ikke engang kendte en eneste Bogstav, stakkels Landløber! og jeg blot tog Bogen i Haanden med Tro og Andagt, kunde den da ikke ogsaa gaae over i mig? Har I allerede ofte læst læsende, og forstaaet forstaaende? Ja, Trykkersværten og de krusede Figurer have kruset sig ind i Eders Øine, og Lugten af Lim og Papir i Eders Næse, og saa har I sat et Physiognomi op, som Faarene ved et Uveir, og mener saa, at I har søbet Viisdommen i Eder, eller vel endog er voxen Eders berømte Forfatter over Hovedet! Bedste Ikke-Tænker! høistærede Straahoved! jeg har i adskillige Aar været Bogdommer, virksom og indsigtsfuld, jeg vænte mig til at blade, og havde altid saa meget mere Dommekraft, jo mindre jeg læste; jeg bragte det til en saadan Høide, at jeg næppe behøvede at see paa Titelen, men kun, hvor Bogen var forlagt, saa kendte jeg hele Bogen. Er det maaskee ingen Kunst? Siden jeg har trukket mig tilbage i denne Ensomhed, har jeg, fordi jeg er en ydmyg Character, igjen begyndt at læse; men — hvorfor skulde jeg gjøre det forfra? Enden, det er min Begyndelse, og, da jeg længe har øvet mig i, at kende Skrivt omvendt, saa var det mig nu aldeles ikke meer muligt at udføre den Ting paa Eders dumme, hjerneløse, og aldeles gammelt-frankiske Maade. Og — hvor er da Begyndelsen, som begynder, I Kødhoveder?! Forudsætter ikke allerede det første, lille Vers hos Moses en anden Begyndelse? Og, naar vi nu fandt den, vilde den da ikke igjen tyde hen paa noget Forangaaende? O, I Nutidens og Trangens Tiggermand! der gives en Ende; ja! i Eders Forstand! med den er I for længe siden til Ende!" — Han bukkede sig herpaa igjen meget dybt, og endte saaledes: „Om Forladelse, Høistærede og Indsigtsfuldeste af alle Fortræffelige! at jeg, saa dybt jeg ogsaa staaer under Dem, kun ved en ringe, liden Skærv har villet hentyde paa, hvor meget jeg bestræber mig for, at fatte Deres Mening, og vist ikke vil vove, at modsige Dem paa nogen Maade i Hovedanskuelser, men kun i største Submission at ryste udaf mit Ærme Dem imøde nogle Tvivl, som indeholde en Bøn om Belærelse, og kun derved vil give Dem Anledning til, endnu dybere at udvikle deres dybe Ingenium, og endnu klarere Deres klare Aand, samt endnu meer glinsende Deres Videns og Tænkens Glans-Atmosphære — og enfin, excellente Mand! forstummer jeg." (Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

v. Nüllchen. Å, Herran må ikke mentionera slige Ting. Jag elskar og agtar Snille og Vittighed, hvor jag findar dem, og tagar i den Henseeende ganske og aldeles ikke Aldaren i Consideration. — Tør jag imidlertid fråge Herran om een Ting, som jag kan ikka explicera. Forfatteran til dette Spectacle, hvori vi spille iaften, hvilket, en passant sagt, er noget tosset Ruskumsnusk, har värat saa impertinent, at give alla Personarne deri nogle slemme Ogenavne. De Flesta af dem kan jag explicera. At Skomagaran heddar „Læst", og Haarskäraran „Krølle", og Barberaran „Næsedjærv" og Conditoran „Persico" är naturligan paa Grund af deras Profession. Herr' Nielsen heddar „Kraft" paa Grund af, at han har contribuerat kraftigan til Æsthetikans Udbredelse paa dette Eiland. At Herr' Hviid heddar „Snuus", har Herr' Winsløv junior allerede forklarat os Grundan til i 1sta Acts tiande Scene. Ham har Autor vel kaldt „Tuderup", fordi han altid staaer i Spidsen for Pibarna. Herr' Pätges „Fipskæg", fordi han går med sådant et Bart i dette Spectacle, og mig v. „Nüllchen", fordi han opinerar, at jag er et lidet Nul i Literaturan. Men, kan Herran sige mig, om jag må vära saa dristig at fråga Dem derom, hvorfor har han kaldt Dem „Abe" og første Directeuran „Kok"? Det kan jeg ikka begriba.

Abe. Jo, det skal jeg sige Dem, Herr' Baron; for Kok, eller Spank, som han egenligen hedder, har altid været en stor Nar efter Fruentimmer, og havt det Ogenavn, „den spanske Hane," og mig har Monsieur Autor kaldt „Abe," skiøndt mit egenlige Navn er „Pjank," fordi han bilder sig ind, at jeg, som en Rus, egenligen ingen Mening har, men er Tuderups Abekat. Fipskæg hedder ellers „Vipstjert", men han har givet ham det Navn efter hans Skæg, og det og den gammeltyske Dragt, han gaaer i, har han optaget efter den berømte Sand, som omtrent for en 40 Aar siden tog Livet af Kotzebue.

v. Nüllchen. Nå således! Jag takkar Herran myckat for den Uplysning. Den har satisficerat mig ganske og aldeles. Men, det er dog, tag mig tusand, en impertinent Monsieur, den Autor. Mig tyckas, at vi börde actionera ham.

Abe. Ja, det er ikke saa galt, det Samme. Det Værste er ellers, at han er en Anonymus. Men, jeg tænker nok, at jeg skal faae ham opstøvet. Men det maae vi nu lade blive, til Stykket er forbi. Saa skal jeg see, om jeg kan faae fat paa en Procurator, og spørge ham, om han mener, det kan nytte Noget, at actionere saadan en Krabat. Nu vil jeg lade Tuderup komme til Ord. Jeg kan see paa hans Miner, at han er ked af vor lange Passiar, og forlegen for at snakke.

Tuderup (til Snuus, som hele Tiden har siddet og læst i en Avis). Men, hvorledes gaaer det, Herr' Major? Skal De ikke have Noget at nyde? En Kop Chocolade?

Snuus. Nei, Tak! det giver Forstoppelse.

v. Nüllchen. Må jag ikke upvarte Herr' Majoran med en Sup?

Snuus. Nei, jeg takker Herr' Baronen! Jeg drikker aldrig Brændeviin, uden til min Frokost og Aftensmad.

Fipskæg. Har Majoren ikke Lyst til et Glas Punsch?

Snuus. Nei, jeg takker. Punschen er ikke god for en daarlig Mave, og jeg sover altid saa uroligen efter den Drik.

Abe. Maa jeg ikke tractere Herr' Majoren med et Glas Biskop?

Snuus. Nei, mange Tak, lille Abe! Jeg faaer altid Hovedpine efter Biskop. — (Til Opvarteren) Aa, hør, min lille Ven, vil han give mig et Glas Vand? — Det er en sund og uskyldig Drik, undtagen naar man bæller sig med den; thi saa kan man faae Vatersot eller Vandsot; men ved Umaadelighed kan Alting, selv Brødet, blive til Givt for Legemet. Jeg veed nok, at de literaire Lapser og Straajunkere sige, at jeg har Vatersot i Hjernen, fordi jeg skriver „Vandposten"; men hvo vil lægge sig saadant Noget paa Hjertet? — Hører, Børnlille! Der sidde, som I see, vore Contraparter ovre. Jeg har mærket, at de have

hele Tiden siddet og leet ad os. Lad os nu høre lidt paa deres Snak!

v. Kok (som hele Tiden har siddet eller gaaet og gnedet sine Hænder og stampet med Fødderne). Det er ret en Helvedes Kulde! Det er ogsaa en fordømt Vinter, vi have iaar! Det er ret en Skam, at vi skulle have saadan en Vinter! Det er ret en nederdrægtig Kulde! — Aa, hør, lille Persico, vær saa god og læg et Par Stykker i Kakkelovnen!

Persico. Det skal skee cito, Signore! Pietro, læg et Par Styk i!

Pietro. Cito, Padrone, cito! (han lægger i).

Persico. Det er forbandt kalt. Men jeg Dem skal sige, Signore, jeg læg ik meg i ellers, for, naar det saa kalt er, min Gæs drik des meer.

v. Kok. Ja, han en lille Skelm, Persico! — Men, hør, veed De hvad, Herr' Kraft? Jeg har taget nogle Billetter med til Persico og hans Folk. Var det ikke rigtigt gjort?

Kraft. Jo, det var meget vel betænkt, Herr' Oberst! Skal jeg kalde paa ham?

v. Kok. Ja, vil De have den Godhed, Herr' Kraft!

Kraft. Herr' Persico, maa vi tale et Ord med Dem?

Persico. Her jeg er, Signore, her jeg er.

v. Kok. Har De og Deres Folk ikke Lyst til at see Herr' Tudses Stykke iaften?

Persico. Si, si, signore! Jeg ar nok Lust til at see den Styk. Det er den, de kald „den bandsat Land." Jeg ar ørt saa meg pro og contra den Styk. Jeg ar nok Lust, men jeg gan ik gôt gaae fra den Boutique. Er den comedia gôt?

Kraft. O, den er excellent. Den maa De og Deres Folk endeligen see. De kan gerne gaae fra Boutiquen iaften: for iaften er hele Sprogø i „Papagøierne." Her komme, saamæn, ingen Gæster, før efter Comoedietiden.

Persico. Ja jeg gern vil gaae, Signore. Jeg ar stor Lust.

v. Kok. Hvormange Folk har De, Herr' Persico?

Persico. Jeg har undieci, Signore! Sei Svende og cinque Trenge.

v. Kok. Hvad er det, Manden siger, Herr' Kraft? Jeg forstaaer ikke hans Maal.

Kraft. Han siger, at han har 11 Folk, 6 Svende og 5 Drenge.

Kok (til Persico). Hør, min gode Mand! Jeg vilde gierne tale et Ord med ham. (Han gaaer ud med ham).

Kraft. Garçon, giv mig et Glas Orgeat! — De vinder nok Seier iaften, Herr' Tudse!

Tudse. Mener De, Herr' Kraft? Jeg er, saamænd, saa bange. Jeg zitrer og bæver.

Kraft. Aa hvad! friskt Mod! Drik Dem en doppelt Snaps gammel Rum! Garçon, lad os faae to Snapser gammel Rum! (Obersten kommer ind igjen). Maaskee Herr' Obersten ogsaa drikker een?

v. Kok. Jeg siger mange Tak.

Kraft. Tre store Snapser gammel Rum, Garçon! Lad os faae nogle Kager til! — Naa, blev det afgjort efter Deres Ønske, Herr' Oberst!

Kok. Jo, det gjorde. (Han hvisker Noget til Tudse).

Tudse. Det var rart! Det var rart! Den Snaps og den Efterretning gave mig Mod igjen.

Næsedjærv. Giv mig en Portion Iis, Giulio! — De behøver ikke at være bange, Tudse! Jeg har givet mine Svende og Drenge Fribilletter, for at de skulde klappe.

Læst. Ja, det har jeg ogsaa gjort ved mine. — Et Glas varmt Grog, Garçon! — Desuden veed jeg ganske vist, at alle Piberne, som Deres Fiender, Herr' Tudse, have hvervet, gaae over paa Klappernes Parti, naar det kommer til Stykket.

Tudse. Kan jeg stole paa det, Herr' Læst?

Læst. Ja, min Siæl, kan De saa; for jeg har det fra en sikker Haand; jeg har det fra Cand. Klap, en Broder til Skuespillerinden, Jfr. Klap. Han staaer i Spidsen for Klapperne. Og den rige Slagter Næves Søn har sagt det Samme.

Tudse (trykker hans Haand). O, Tak, søbeste Herr' Læst! Tak! Tusind Tak! Hvad maa jeg tractere Dem med? Maa jeg byde Dem en Portion Vanilleiis?

Læst. Jeg siger Tak, sødeste Herr' Tudse! De er virkeligen alt for god.

Tudse. Aa, lad os ikke tale om det! — Nicolo, lad os faae to Portioner Vanilleiis med Marrains til!

Krølle. Ja, jeg tør nok bande paa, at det ikke dumper; for, naar Piberne ere saa kæphøiede, som man kan see paa dem iaften, saa pleier det gerne at gaae snaus for dem. See, hvor de gaae og knepse med Fingrene ad os! Det er ret ærgerligt at see paa! — Aa, hør, lille Ottavio, giv mig et Glas Limonade, at jeg kan køle Blodet lidt! — Men, medens vi herom handle, hvad er Klokken, Herr' Oberst?

v. Kok. Ja, det var, sgu, et Spørgsmaal i rette Tid. (Han seer paa sit Uhr). Den er, min Tro paa Slaget 6. Lad os saa gaae over i Papagøierne, mine Herrer! Deres Damer har De vel befordret til Logen, Herr' Næsedjærv!

Næsedjærv. Jo, de ere expederede (afsides). Det er en underlig een, den Oberst, nu da Klokken er paa Slaget 6, at spørge, om de ere expederede til Logen.

v. Kok. Naa, saa lad os gaae over da! (De reise sig, betale og gaae; de andre Herrer følge deres Exempel).

Anden Scene.

Persico. Svende. Drenge.

Persico. Eer nu, Pietro, André, Antonio Giovanni, Giacomo, Giuseppe, Camillo, Nicolo, Giulio, Baptista og Ottavio! tag nu Jeres Faareklæder af und go so over med mich, garçons, paa den comedia, so vi skal ave groß Plaseer. Der er Billett til Jer! Men eer, J maa ik pib! Dersom J pib, sangue di me! jeg skal gom Jer paa den Nak. J skal glap med de Glaptræer, J faae ved den Entrée. J dem faae ganske gratis.

Pietro. Ja det vi skal nok, Signore padrone! Vi skal glap, vi skal glap.

André. Vi skal glap, saa det eel Uus skal faae en Echo udaf sei.

Alle. Vi skal glap, vi skal glap, vi skal glap.

Persico. So kom nu da, garçons!

(De gaae.)

(Fortsættes).

Blandinger.

Literaturen er Aandsudviklingens Reflektionsspeil; enhver Plet vanzirer det, og med Væmmelse maa man vende sig derfra, naar Huusmoderen — det er Publikum selv i denne Betydning — lader det besudles fra øverst til nederst. Saaledes som dette er skeet i det sidste Aar alene, maa derfor med Billighed vækkes den Frygt, at skal hin literaire Cholerafluesværm usmækket tiltage, vil baade Glas og Ramme blive saaledes tambourerede med dens Excrementer, at ingen Chlorstrøm, selv om den steeg femten Alen over alle Toilet- og Læseborde, vil kunne løsne eller aftvætte dem.

(Kp.)

Man maa tage hvilketsomhelst meget stort Selskab, man vil, og jeg tvivler paa, at der er ti Mennesker i Værelset, som ere virkeligen fornøiede. At gjøre, som Andre gjøre, hører til Tidens Galskab. Jeg vil fortælle Dem en Historie. En Dame døde, og blev meget begrædt; thi hun havde været ligesaa godhjertig, som enhver Anden, der har gjort Fødselsdagsforæringer i sit Liv, eller efterladt Legater ved sin Død. Da det blev bekendt, blev hendes givte Datters Familie meget bedrøvet, — Moderen græd biterligen, og det Samme gjorde hendes to ældste Døttre, som det hør og bør sig. Det yngste Barn af dem alle, et lille Kræ, som slet ikke kunde erindre sin Bedstemoder, gik dog hen i en Krog, og kastede Forklædet over Ansigtet. „Stakkels, kære, følsomme, lille Kræ!" sagde Ammen. „Du maa ikke ogsaa græde." „Jeg græder ikke heller," svarede Barnet: „jeg lader kun saa." Sorg og Glæde ligne her hinanden; mange voxne Mennesker ere, som dette Barn — de lade kun saa.

(Miß Landon).

— J Nr. 247 af Statstidenden, d. A., finder man i en Anmærkning en sælsom Variation paa det gamle engelske Ordsprog: "Give the devil his due" (o: „Gør ikke Fanden Uret! eller: „Giv Fanden hvad der tilkommer ham!"). Variationen er: "Tis but just to do the devil his due."

(Støver.)

— Herr' P. Kruse, der ellers ikke alene, som er Gud og hver Mand bekendt, med Hensyn til Æmnernes Valg, men ogsaa, og især, hvilket meget Faa have bemærket, med Hensyn til Sproget, redigerer og corrigerer „Nyeste Morgenpost" ganske mæsterligen, skrev for nyligen i en oversat Article om Walter Scott, at denne paa Grund af sine Landskabs-Skildringer, var paa langtnær en af de bedste Forere (bedre: Ledsagere, Veivisere) det tyske, bei weitem, og det engelske by far, gives som bekendt, paa Dansk, ved: aller, her: en af de allerbedste o. s. v.; paa langt nær er meningsløst. (Støver)

— Det er en utilgivelig Bommert, o. s. v., hører man saa ofte i daglig Tale, og seer man ikke sjeldent paa Prent. Det er et meget uchristeligt Udtryk af danske Christne!

(Simplex.)

— Naar vil man komme til at indsee, at „hvornaar" er et ligesaa ulogiskt, som ugrammatikalskt Udtryk? Tre Gange efter hverandre, min kære c, som ellers skriver saa kraftfuldt og vittigen i det 167de Nr. af Kbhvnsposten!

(Støver.)

— Geometrisk Proportion. En engelsk Fuldblodshest: Danseren Bournonville = en Hest af den danske Race: en bredskuldret Bondekarl. See vore Provincialaviser! (Støver.)

— Man bad en Bonde om at hjælpe til, at løfte en omvæltet Kareth op. Da han hørte at der var tre Statsraader i den, svarede han: „Nei, saa gon, om jeg gjør! Faer har altid sagt, at jeg ikke skulde blande mig i Statssager."

(Antiquarius.)

— Mange, baade af dem, som have, og af dem, som ikke have Forstand paa Heste, besidde Hesteforstand. (Simplex.)

— Det tyske gemüthlich giver Herr' J. C. Lange i sin Haandbog ved: aandfuld, sjælfuld, fyrig, følelsesfuld; behagelig (for Sindet), sindsqvægende, 6 forskjellige Ord. (Red.)

— Gebeet (Gebieth) giver Herr' J. C. Lange ved 8 forskjellige Ord: Grund, Jordbund, Grundstrækning, faste Eiendele, Landemærke, Herredom, Enemærker, Omfang (ogsaa Digtekunstens, Kunstens overhoved, Videnskabernes o. s. v.)

(Red.)

— *The Courier* anfører, at siden dette Aars Begyndelse ikke færre end 14,500 Personer have emigreret fra Liverpol til de forenede Stater, Canada og Van Diemens Land; Størstedelen til de forenede Stater. (Kp.)

— To unge Mennesker sagde til en Bonde, som saaede: „I, gode Mand! er bestemt til at saae, og vi, til at høste Frugterne!" „Det kan gerne være, Børnlil!" svarede han, „for jeg saaer Hamp." (Antiquarius.)

— To Bønder vilde, da de kom til Byen, ogsaa en Gang gaae i Komoedien, som de havde hørt Meget om, men intet seet af. Da nu Teppet blev trukket op efter Musiken, og et Par Skuespillere traadte frem, sagde den Ene til den Anden: „Kom Du, og lad os gaae! De to Herrer have Noget at snakke med hinanden om. Saa ere vi tilovers." Og derpaa gik de deres Vei.

(Antiquarius.)

— Logogryphe.

3. 4. 5. 6. Le synonyme de "regarder".
2. 3. 4. 5. 6. Le synonyme de "posseder."
1. 2. 3. 4. 5. 6. Le synonyme de "connaitre."

(*Simplex.*)

Rettelser.

I Nr. 83: Sp. 1324, L. 6, læs: bitterböse; Sp. 1325, L. 5, læs: Fatteevne; Sp. 1326, L. 5, n i, læs: e i.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 85. Tirsdagen den 23 October 1832.

Herr' Elephant og Herr' Kilde.

Herr' E.

Velkommen, bedste Kilde! —
Hvad jeg nu sige vilde? —
Nu skal min Datter, Potta, givtes med Herr' Klister.

Herr' K.

Jeg gratulerer visseligen, hvis det vist er,
Herr' Elephant!

Herr' E.

Jo, det er sandt.

Herr' K.

Saa ønskes Lykke der
Af mig og en og hver.

Herr' E.

Det er en hèrlig Fyr, den Klister!

Herr' K.

Det vist er,
Det er en meget herlig Fyr,
Naar han blot kunde holde Styr
Paa Penge,
Hvortil han dagligen mon trænge,
De vaere ikke hos ham længe.
Jeg holder ei for ham Moralens Speil;
Thi jeg har samme Feil.

Herr' E.

Jeg ligesaa.
Lad gaae!

Herr' K.

Lad gaae! Lad gaae! Der kommer Penge nok igjen,
Min Ven!

Herr' E.

Men veed De, Potta snart skal debutere, som Manon?

Herr' K. (tørt)

C'est bon! Bon, bon, bon, bon!
Det bliver Snaus,
Min gode Claus!

Herr' E. (stødt.)

Hvi saa? Hun har en deilig Stemme.

Herr' K.

Ja vist! Men, De bør ikke glemme,
At den ei Omfang har,
Min Fa'er!

Herr' E.

(afsides) Den Nar!
(høit) I „Ungdom og Viisdom" hun siden agter
At synge og spille, som Erasmine.

Herr' K.

O, hvilke tossede, indbildske Fagter!
En Kokkepige jeg har, hedder Stine,
Som ei blot laver lækre Boller,
Men yppertigt spiller de Roller,

Hun faaer i den dramatiske Club,
Som dirigeres af Herr' Skrub,
Og denne min dygtige Stine
Kan godt spille sin Erasmine,
Men synger langt slettere Rollen,
End hun ælter Bollen.
Nu maa De, Høistærede! dog ikke glemme,
At Potta har samme Omfang af Stemme.
Lad Potta kun spille,
Den Lille!
Hun har jo Talent og Geni;
Men Sangens svære Parti!
Nei! Nei!
Skaan hende for den Vei!
Følg mit Raad, min Faer!

Herr' E. (vender ham Ryggen, og gaaer)
De er en Nar!

Herr' K.

Hvor han er arrogant,
Den Elephant!
I ham er ægte Poesi,
Mægtigt Talent og stort Geni,
Men en forbandet Arrogance,
Som bringer ham i Decadence.
Jeg skulde hos Herr' Elephant til Middag spise,
Men, da jeg ikke kunde Pottas Stemme prise
Saa høit, som Herr' Papa det vilde have,
Og derved bragte ham lidt ud af Lave,
Saa vil jeg skyldigst mig recommandere,
Og først et lille Stykke promenere,
Før' jeg hos Påhtaus tager mit Diner,
Og saa hos Minis min Café. (han gaaer)

Simpler.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

„Hellige Himmel!" udraabte Wolfsberg med Forfærdelse; thi han indsaae nu først, idet

han endnu kastede et hurtigt Blik paa alle Grupperne, hvor han befandt sig — „jeg er i en Daarekiste! Hvo har havt den Uforskammethed, at sætte mig i den?"

Ved dette lydelige Udraab, og Ordet „Daarekiste", opskræmmedes pludseligen alle Daarerne af deres stille Samtaler og Grublerier. Jagttageren lod sin Maalestok falde, og rendte hid; den Opsvolne, den Blege og den Kobberfarvede løbe skrigende hid; Schachspillerne sprang op; den Læsende gjorde et bistert Ansigt, og den sovende Rødkjole vognede, i det han tillige trak en lille Pisk ud af Barmen. „Hvad? Hvorledes?" skrege Alle, og larmede iblandt hverandre — „en Daarekiste? Herre! Veed De, hvad De siger?" „Han skal ikke heller kede sig her," sagde den store, kraftige Mand iden røde Kjole, „og han behøver ikke at give mange gode Ord, saa skal jeg lade ham banke her, ligesom mine Pygmæer, indtil de onde Aander ere farne ud af ham."

„Og hvor skulde De da ellers være kære Mand!?" skreg Directoren i Vrede, i det han adskilte den sammenblandede Hob, og bød Enhver, at være rolig; „men naar De opfører Dem saaledes, og ikke veed, hvorledes De skal adbære Dem i Selskab, saa maa vi igjen give Dem Huusly i Deres lille Stue. At nævne det Ord, som De brugte, sømmer sig slet ikke i dette Huus, og blot af Agtelse for mig maa De undgaae det! Og — hvo der har sendt Dem herhid? Mænd, som De ikke vil vægre Dem for, at vise Lydighed og Ærefrygt!"

Wolfsberg var bleven stille og eftertænksom, og Rødkjolen raabte: „Har jeg ikke sagt det?" i det han tillige tog den lille Pisk, og slog ivrigen paa alle Væggene i Salen, indtil han var aande- og kraftløs. Directoren vendte sig vred bort, og, da den Udmattede igjen havde kastet sig paa sin Stol, traadte Wolfsberg hen til denne, og spurgte: „Hvad var det, De nyligen gjorde, og, hvad skal denne Anstrængelse betyde?"

„Hvad?" udraabte Herr' Trane (thi saaledes kaldte de Øvrige ham), „Herre! naar jeg ikke var her, og havde altid Øinene aabne, saa vilde De og alle de Øvrige her være om en Hals; ja! jeg gad nok vide, om der vilde blive sønderligen Meget af Verden tilovers. De seer det ikke, hvor-

ledes disse fordømte Pygmæer, disse smaae, onde Aander, allevegne forfølge mig, grine ilde, og stifte lutter Ondt paa Jorden. Fra disse reiser sig ogsaa Deres Forhærdelse, at De ikke vil indsee, hvad De selv duer til; fra disse smaa Creaturer reiser sig al Ulykken, og jeg maa uophørligen bevogte dem, for at afværge, at de ikke gjøre det alt for galt."

Saalede vare Alle igjen beroligede, da man meldte en Adelsmand fra Landet med hans Familie, som vilde besee Huset. En aldrende Mand traadte smilende ind, og saae sig selvtilfredst omkring; med ham fulgte en voxen, undseelig og enfoldig Datter, og en ligeledes voxen Søn, der strax lod, som han var hjemme her. Directoren tog strax fat paa dem med Barskhed, og spurgte heftigen, hvad de havde at befale. „Gud bevare os!" stammede Adelsmanden, i det han traadte frygtsomt tilbage; „er der da ingen anden, roligere Mand her, som kan føre os omkring, og vise os Mærkværdighederne?" Directoren samlede igjen sine Tanker, og sagde i en blid Tone, at han selv var denne Stiftelses Forstander, og at han tillidsfuldt kunde betroe sig til den lille Frederik, som imidlertid havde indfundet sig. De gik fredeligen op ad Salen, frydede sig ved Udsigten, og betragtede Selskabet i Frastand, da den Kobberfarvede nærmede sig, og bad om Tilladelse, at foredrage Noget.

„Mine to fortræffelige Lærlinger," begyndte han, „ønskede idag, at holde en digtersk Veddestrid saaledes, som brugeligt var hos Grækerne, og det træffer sig ret godt, at nogle Fremmede kunne være tilstede, som fordomsfrie Tilhørere, for, efter moden Prøvelse, at fælde en Dom om mine høitbesjælede Lærlingers Fortjenester."

Han vinkede, og den lange Blege, saavelsom den Fede med det svolne Ansigt, nærmede sig. De Øvrige sluttede en Kreds; den Læsende trængte sig nærmest, og Pygmæernes Bekæmper saae sig omkring med et kritiskt Blik, om ingen onde Aander vilde forstyrre den digterske Underholdning.

Manden med Kobbernæsen vendte sig herpaa til Adelsmanden, som han tog venligen ved Haanden, i det han klappede Tresserne paa hans grønne Klædning. „Ængstelige Mand!" sagde han ømt, „forstaaer De at tale Gallimathias?"

„Nei!" sagde han; „hvad er det for et Sprog?"

„Det er Skade!" vedblev den Første; „saa vil De kun være istand til at nyde det halvt; thi noget i det Mindste borde vel alle Mennesker befatte sig dermed. Det er dog Forunderligt, hvor Lidet vi endnu bestandigen anvende paa vor egenlige Uddannelse. Træd først frem, I min dyrebare Ven og Lærling, værdige Troubadour og Mæstersanger!"

Den Opsvolne rømmede sig, drog et dybt Aandedrag, og talte derpaa hurtigen, men med en hvæsende Stemme: „Ere vi ikke Alle inderligst gennemtrængte af den Følelse, at, naar en Kræftskade-Moral først gnaver paa Menneskeskæbnernes dybeste Rod, vil der intet eneste Skaldyr meer findes paa Bjergstrækningens Høide? Visseligen, mine Dyrebareste! slaaer Enhver med fornyet Mandsfølelse paa sit Bryst, naar han betænker, at ved den stjernelysende Indflydelse, som enhver Themachine udstrømmer paa de indre Organers og Inspirationers Sammenfletning, vilde de gamle Germaner aldrig have kunnet, uden Hjælperækning af uregelmæssige Forfatninger og dybt følte, mikroskopiske Anskuelser, sat deres Wodanstilbedelse igennem; thi her kommer det jo ikke an paa vulcanske Revolutioners overfladiske og let vovede Opdagelse; men selve Menneskeheden fremkalder i os, hvad der allerede i Tidernes Begyndelse har ulmet modent og heterodoxt, men dybt og hemmelighedsfuldt i den uendelige Tilfældigheds galvaniske Midtepunct. Var det da ikke ogsaa den Gang, da den samme store Skæbnekatastrophe og Verdensomsvingningens axiomatiske Tryllebegivenhed, som det, man hidindtil kun havde afveiet for den orkanske Centripetalkraft, pludseligen manifesterede (aabenbarede) sig, som sværmerske Antidiluvianeres uhyre Irionshjul? Saaledes, mærke vi, er vor Sjæl ellers ikke bleven fuldkomment aphoristiskt (afbrudt) dannet, og anticiperet (forudfølt) i hyrkaniske Skovguders Mausolæum, saa at omvendte Forhold stedse igjen dannes til Kegleafsnit, naar Planeternes Melkevei maaskee forvandler sig til ekliptiske Rodomontader (solformørkende Pralerier). Men vi maa stedse holde een Tanke fast, nemligen, at Hieroglypherne altid ikke kunne føde Andet, end Apostropher af sig, naar vi ikke med de conglomererede (i et Nøgle sammenvoxede) Gnostikere

ville antage, at Polaefolkenes Hypothenuse stedse igjen maatte falde op i de eleusinske Pyrrichiers materielleste Abstraction, en Vildfarelse, hvoraf ogsaa allerede den berømte Johan Ballhorn døde i sit store Verk, i Granitbind, om Polypkraternes Phlogiston, da han meer, end man med Billighed kunde indrømme ham, forverlede en Apostem (Byld) af den store alchemistiske Tinctur med den amathontiske Apodiktiks (Uvidenheds Magtsprogs) brusende Katarakter (Vandfald). Saaledes haaber jeg da, at have beviist, at den peloponnesiske Antitheses (Modsætnings) store Hemmelighed er bleven altid og evigen, klart og forstaaeligen forkyndet."

„Visseligen!" sagde Adelsmanden.

„Sublimt!" udraabte den Læsende.

En bifaldende Mumlen lød fra den tæt sammentrængte Hob, som omringede dem.

„Naa, Jørgen! hvad mener Du!" spurgte Adelsmanden, i det han vendte sig til sin Søn, som havde hørt paa det Hele med stive Øine og aaben Mund.

„Jeg ønskede blot," svarede Jørgen, „at vor Herr' Pastor, som maaskee kunde gjendrive Manden, var her; thi hans Taler klinge næsten ligesaa."

„Men nu maa man ogsaa høre," raabte Kobbermanden, „min anden Yndling, Musernes ædle og blide Yndling."

Den lange, magre Skikkelse traadte frem, og klagede i en grædende og syngende Tone, som følger: „Er ikke Elskov, og stedse ikkun igjen Elskov, den ægte, attiske Hybla-akademiske og sødtfløitende Nattergale-Atmosphæres høit ophøiede og athletiske Billedverk? Hvo kunde vel bare sig for Taarer, dersom bølgende Hjertelustra i den fineste Græshoppe-Sindelags-Omsvingning ikke endeligen en Gang skulde stræbe op til en omarmende Skæbne-Forgudelses-Fuldendelse? Thi de elskende Stjernebilleders Billedverk er jo dog kun en Afglans (et Genskin) af huuslige, og paa en mathjertet Maade rørende Sarkophag-Mumie-Attributer, forudsat, at det fromme og barnlige Sind har allerede forvandlet sig til en Sanct Hansorm af drømmerske Allegorier, og gennemgaaet de ældgamle Religions-Inflammationers peripatetiske (spadserende), ligesaa storartede, som hjertegribende Haarkløveriers hele sublunariske Etymologi (undermaanedlige eller jordklodelige Ordafledning). Nu spørges der ene og alene: „Har Pompeius den Store levet": Hvorpaa det mathematiske Svar lyder: „Saa vist, som Verdens Omkreds ene og alene er indspærret indenfor blide Circlesvingningers Omfang, saa vist har ogsaa enhver Periode og bachchisk Høitbesjælethed havt Sæde og Stemme i de erotiske (forelskede) Newfoundlænderes Skin af Lys." Thi, hvad er da det, som vort Brysts Echo evigen begræder? Ikke sandt, at ingen Dødelig endnu har kunnet smutte ind i Himmelkræfternes Universal-Paradoxon (Verdensalts-, eller Alverdens-Urimelighed)? Men, dog sige høitbesjælede Seere (Spaamænd) til os, at Berlappemelet tjener til, at udtømme Gudernes Lynild og alle det Immaterielles (det Ulegemliges) diagonale (Midten gennemgaaende) høitideligen helligholdte Perioder, naar vi ikke forglemme, at Phidias just derfor kaldes den Store, fordi han først har ladet den petrarkiske Elegi i den nye Udgave af Homilierne, eller Prædike-Texterne, fortæres tilligemed Vignetterne i en stor Salade af Glemmigeier ved de olympiske Lege, hvilket netop var Aarsagen, hvorfor Romeo og Julia maatte døe, hvor meget de end i Forveien kunde gjøre Regning paa Kongen af Abyssiniens Pardon. Men det er just det Store og Rystende i de ædleste Livsforhold, at Hjertets Kærlighed altid igjen skal anvendes paa den rene og urene Mathematik, hvilket dog næppe har været muligt at indføre for den platoniske John Bull med hans Ven, den store Eklektiker, Popes, Hjælp, formedelst hans Stanzer og endnu meer berømte Parlamentsreform. Derfor beholder vort Liv denne evige Sorg over, at enhver Solblomst kan forvandles til Olie, da vi derimod, omvendt, aldrig kunne omsmelte en Draabe Olie til Blomster, ja! næppe til Sole; derfor er Taaren paa vore Øiehaar et fiint Hjertesegl, som, drybbende, forkynder, at vi Alle ere ikkun giftige Slanger og usle Orme. At meddele denne hjertesønderrivende Følelse, det har jeg ikke kunnet bare mig for."

Adelsmandens Datter græd, og sagde: „Ja vist er vort Liv kun et skrøbeligt Kar!" Men Læreren saae sig triumpherende omkring, og spurgte: „Nu, mine Venner! hvem vil De tilkende Prisen?"

„Det Andet," sagde den unge Pige, „var meer for Hjertet, det Første meer for Aanden."

(Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Tredie Scene.

(Skuepladsen forestiller det sprogøeske Privattheater, Papagøierne, med 3 Rader Loger, samt Orchester, Parquet og Parterre, i Baggrunden; Huset er propfuldt. Efterat Orchesteret har spillet det meget yndede Stykke, „Katten er mit Sødskendebarn," begynder Forestillingen. Om Tæppets Op- og Nedgang kan her naturligviis ikke være Tale.)

[Det pantsatte Land,

Lystspil i 2 Acter af Literatus Tudse.

Første Act.

(Skuepladsen forestiller et Pragtværelse paa Kong Mangarasches Slot.)

Første Scene.

Kong Mangarasch. Dronning Aguruki.

(De indtræde med hinanden under Armen, med et Følge af 12 Hofcavalierer for Kongen, og 12 Hofdamer for Dronningen, som stille sig parviis langs med begge Rækkerne af Coulisserne.

Mangarasch. Er jeg ikke ulykkelig, søde Aguruki? Gives der vel nogen ulykkeligere Monarch, end jeg, paa hele Maanekloden?

Aguruki. Ja, vel est Du ulykkelig søde Mangarasch; men Agalimro i Maligarusk er dog langt ulykkeligere. Usæl er hans Skæbne; thi Agol, eller, Herren, har slaget ham med baade aandig og legemlig Blindhed.

Mang. Ja, vel har Du Ret, søde Aguruki, og Tak skalst Du have for den Trøstebalsam, Du gødst i mit Hjertes dybe Vunder; thi mig

har Agol kun slaget med aandig Blindhed. Men jeg er desuagtet sandeligen meget ulykkelig, naar jeg betænker, hvorlunde det ene Stykke af mit Land efter det Andet rives fra mig.

Agur. Ja, jeg beklager Dig af mit inderste Hjerte, eller, om Du hellere vil have det saaledes, af mit Hjertes Inderste, elskede Holst— elskede Mangarasch, vilde jeg sige. Tilgiv mig, at jeg et Dieblik gik uden for min Rolle!

Mang. Alt forladt, dyrebare Aguruki!

Agur. Jeg har ofret alle mine Juveler, paa disse nær, som jeg bærer her paa min Krop, paa mit Fædrenelands, det ulykkelige Balimpas, Altar. Ligerviis have alle mine Hofdamer handlet. Hvad kunne vi gjøre mere?

Hofdamerne. Hvad kunne vi gjøre mere?

Mang. Intet mere, min dydzirede Aguruki! Intet mere, mine elskede Hofdamer! Jeg og mine Hofcavalierer have gjort det Samme. Vi have, væren evig forsvoren, ikke mere, end det, vi gaae og staae i. Af de 20 store og smaae Provincer, som Vi havde sat i Pant til Alusungo for de 12 Ragusuner, eller, Millioner, Vi havde laant af ham, og hvoraf Vi ikke engang have kunnet betale Maronerne, eller, Renterne, har denne Blodsuger af en Maanekonge frataget Vor Majestæt 18. O Vee! O Vee! Tredoppelt Vee!

Hofmændene. O Vee! O Vee! Tredoppelt Vee!

Mang. O Vee! O Vok! Jeg bliver til Steen og Stok.

Hofmændene. O Vee! For Rimets Skyld, o Vokke! Vi blive til Stene og Stokke!

Agur. Ja, hvad skulde han gjøre, den Stakkel? Det maa, min santen, heller ingen Spas være, sødeste Mangarasch, at miste saa mange Penge. Tolv Ragusuner er intet Smørrebrød.

Mang. Ja, vel har Du Ret, elskede Jfr. Jørgensen! hm, hm, hm, — elskede Aguruki, vilde jeg sige. Der begik jeg ogsaa en Illusionsbuk; nu har jeg Intet at kaste Dig i Næsen, søde Aguruki! — Ja, vel har Du Ret, elskede Aguruki! Men — hvad skal jeg gjøre? O jeg arme Konning! Vel havde han Ret den Ragumanusker, eller, Pasquillant, som jeg lod hænges i Gaar 8

Dage, og som skrev om mig, at jeg var en Stodderkonge i to Henseender, en tiggefærdig Konge, og en Konge over Stoddere.

Hofmændene. En Stodderkonge i to Henseender, en tiggefærdig Konge, og en Konge over Stoddere!

Mang. Jeg maa tale med min Financeminister. Min Overkammerherre, Hans Excellence, Naburati, er vel i Forgemakket. (Han ringer.)

Anden Scene.

De Forrige. Naburati.

Naburati (træder ind og bukker 3 Gange meget dybt, saa at Næsespidsen, om muligt, berører Jorden.) Tør jeg allerunderdanigst forespørge mig, hvad min allernaadigste Konge haver at befale eller ordinere?

Mang. Min allerhøieste Befaling til Deres Excellence er, at De informerer min Overkammerjunker Malurtino om, at han skal beordre min Overkammertjener Masularo til at gaae hen til hans Excellence, min Financeminister, Marimpo, og befale ham i mit allerhøieste Navn, sig hos mig ufortøvet at indfinde.

Nabur. (i det han bukker, ligesom før.) Deres Majestæts allerhøieste Villie skal allerunderdanigst og allerpunctligst vorde udført. (Han bukker, som før, og gaaer baglænds ud.)

[I det Samme hysser Abe.

En Politibetjent. Hvo var det, der hyssede?

Næsedjærv. Det var denne Abe her.

Politibetjenten. Godt! Kom han med, Mosjø Abekat! Har han 20 Daler? Det er Mulcten.

Abe. Nei, jeg har ikke; men imorgen—

Politibetjenten. Ja, saa maa han arresteres, til han faaer Udveie til Pengene. (Han slæber af med ham.)]

Mangarasch. O, jeg er høist ulykkelig. Hvad skal min Ende vorde? Jeg kommer maaskee tilsidst til at gaae omkring og tigge om mit Brød, som en anden Stodder. Jeg sagde nok til min allerhøistsalige Fader, at jeg ikke var født til at være Konge; men han paastod, at Konger fødes, ligesom Poeter; at et arveligt Kongerige er den fornuftigste Idee af Verden, fordi man der kommer mageligst til en Konge; at et Valgrige er den dummeste Idee af Verden, fordi Pøbelen eller Folket ei forstaaer at vælge; at en Monarch eller Eneherskер bedst bringer Enhed i det Hele, at den, som Agol giver et Embed, giver han ogsaa Forstand til at bestyre det, og at man, i alt Fald, naar man mærker, at der er Intet hjemme hor, (i det han peger paa Panden,) eller, naar det ellers generer En at regere, trygt kan overlade dette kedsommelige Arbeid til sine Ministre. Der togst Du dog Feil, Du gode, allerhøistsalige Mand, ja, ved Agol, der togst Du Feil!

Hofmændene. Ja, ved Agol, der togst Du Feil!

[En Tilskuer (klapper.) Bravo! Bravo!

En Politibetjent. Hvem var det?

Tuderup. Det var Candidat Bitter, som staaer her.

Politibet. Kom han med mig, min gode Mand! Har han 20 Daler?

Bitter. Nei.

Politibet. Naa, saa kom han med mig! Saa skal han arresteres og mulcteres. Det vil blive ham lidt bittert, Monsieur Bitter!

Bitter. Aa, lad han sine flaue Vittigheder fare?

Politibet. Hvad! Mukker han mod sin Øvrighed? Afsted med ham! (Han slæber af med ham.)]

Tredie Scene.

De Forrige. Marimpo (han bukker tre Gange for hver af Majestæterne, paa den forhen anførte Maade).

Mangarasch. Jeg har allernaadigst ladet Dem kaldes, Marimpo, for at raadføre mig med Deres Excellence om min og Landet Balimpas ulykkelige Forfatning. Hvad skulle vi gjøre, Marimpo? Hvad skulle vi gjøre?

Hofmændene. Hvad skulle vi gjøre?

Aguruki. Jeg seer ingen Udveie, Marimpo! Hvad skulle vi gjøre?

Hofdamerne. Hvad skulle vi gjøre?

Marimpo. Ja jeg er, mænd og sandeligen, ligesaa raadvild, som Deres allernaadigste Majestæter.

Mangarasch. Men, det er jo forskrækkeligt. De er jo dog Financeminister. Det maa en Mand, som De, jo bedst vide. Det forstaaer jeg mig, min santen, ikke paa. De er jo dog Financeminister.

Aguruki. De har jo studeret det Fag. Det have vi Majestæter jo ikke.

Marimpo. Ganske rigtigt, Deres allernaadigste Majestæter; men her staaer min allerunderdanigste Forstand stille.

Mangarasch. Ja, hvad skal jeg arme Mand saa sige, naar Deres Forstand staaer stille?

Marimpo. Ja, Deres Majestæt, jeg har brugt de i saadanne Tilfælde sædvanlige Midler; først Skatter og Laan, og saa Laan og Skatter. Andre Ressourcer have vi Financeministre ikke. Om de have andre Ressourcer paa de andre Planeter, det veed jeg ikke; men her i Maanen have vi jo, som bekendt, ingen Andre, end Laan og Skatter, Det er jo den høieste Mode i alle Financesystemer i alle Riger i Maanen. Maaskee de have andre og bedre Tilflugtskilder paa de andre Planeter. Det kan gerne være; men det kunne vi Maaneboere, desværre! ikke erfare, da vort Befordringsvæsen endnu er saa usselt, at man hos os ikke engang har opfundet Machiner, som kunne befordre os fra en Planet til en anden.

Mangarasch. Ja, jeg veed, ved Agol, ikke hvad jeg skal gjøre. Jeg er reent paa Støvlerne.

(Fortsættes.)

Literair Anmeldelse.

Præmisser og Dom i Sagerne: Justitsraad o. s. v. H. A. Fleischer contra Escadronschirurg M. Winther. m. Fl. og Student J. H. Stabell contra Jacob Behrend. Udgivet af M. Winther. Kbhvn. 1832. o. s. v. o. s. v.

Udgiveren af dette lille Skrivt siger i en Forerindring til Læseren: „Jeg har i et Avertissement i Bladene lovet, at ville ledsage dette med Anmærkninger over den til Grund for Dommen lagte 19de §. af Forordn. af 27de Septbr. 1799 om Trykkefrihedens Grændser, men, da man ikke maa analysere nogen kongelig Forordning i en kritisk Bedømmelse, har jeg indtil videre maattet gjemme disse Bemærkninger i Pulten. Derimod har jeg tilladt mig at aftrykke en Dom, afsagt i samme Ret 8 Dage senere, hvori Principet i det paaankede Stykke har været omtrent, som i det, hvorfor jeg er dømt, men ved en modsat Anskuelse af andre Dommere erkjendt anderledes i Dommen." Udg. „antager ikke, at han er dømt partisk eller af nogen anden uædel Bevæggrund." Den Dom, som overgik Udg., som Redacteur af „Raketten," og Stud. chir. Philip, som Forf. til et i samme Blad indrykket Stykke, med Overskrivt: „Djævelen i Arus," er bekendt af Adresseavisen, Statstidenden o. s. v. Da begge de Domfældte have indanket Landsoverretsdommen i deres Sag for Landets øverste Domstol, vil det i denne Ret vorde afgjort, hvorledes den 19de §. af Trykkefrihedsforordningen skal fortolkes, og derved et høist vigtigt Spørgsmaal i Aandsfrihedens juridiske Historie i Danmark vorde besvaret. Udg. har i en Anmærkning S. 6 anført sin og Manges Synsmaade og Fortolkning af denne Paragraph, som foreskriver, at Redacteuren af periodiske Blade lige med Forf. skal staae til Ansvar for, hvad der i Bladet indføres. De Assessorer, som have givet Stemme i denne Retssag, ere: Rottbøll, Spandett, Thomsen, Stendrup og Carstens. Dommen i Sagen: „Student J. H. Stabell contra Bogtrykker Jacob Behrend" frikender denne for hins Tiltale.

Dette lille Bidrag til den danske Retspleies Historie har i alle Henseender Krav paa den tænkende Deel af Almeenhedens Opmærksomhed.

Red.

Blandinger.

— En Præst anklagede en Bonde, fordi han havde sagt, at Præsten var dummere, end hans

Naboes Øre. Bonden forsvarede sig saaledes: „Min Naboes Øre kom en Gang ind i min Hauge, men jeg pryglede ham dygtigt, og nu kommer han, saa Mary! ikke meer der. Vor Præst derimod, han spiller hver Dag Kaart i Kroen med Bønderne, men, skjøndt han tidt og mangen Gang har faaet læsterlige Prygl af dem, kommer han dog altid igjen der. Er han da ikke meget dummere, end vor Naboes Øre?“ (Antiq.)

— „Der Freischütz“ af 24de f. M. fortæller, at Trængselen for at komme ombord paa det engelske Dampskib, hvorpaa Carl X med Familie gjorde Overfarten til Altona, i de Dage var saa stærk, at man kun med Livsfare kunde komme til det, og at virkelig nogle Ulykkestilfælde i denne Anledning have tildraget sig, og spørger, om det ikke havde været billigt, at det Altonaiske Vagtskib havde truffet Foranstaltninger imod denne Trængsel? (Kp.)

— Ord af ægte, dansk Rod bør naturligviis foretrækkes for dem, som lugte af Tysken, Fransken o. s. v. Saaledes bør Syssel have Fortrinet for Beskæftigelse og Forretning; dog har Ingen, uden Kongen og Cancelliet, Ret til at forvandle en Forretningsmand til en Sysselmand. (Red.)

— Mange aandelige Digte ere hverken aandige eller aandrige, f. Ex. Psalmen: „Gud Fader, Capitaine udi Himmerig o. s. v.“ (Meddelt.)

— Aarhuus-Stiftstidende fortalte nyligen, efter sin Hjemmelsmand, Veile-Avis, at Præsten Gads Skrivt: „om den liturgiske Frihed“ har ligget 6 Dage hos Censor, forend han tillod dets Trykning. Dette kernefulde Skrivt og Lohmanns lille almeent fattelige Piece om Lindbergs Misforstaaelser have næppe vundet saa høi Grad af Opmærksomhed, som de fortjene. (Simplex.)

— Overkrigscommissaire Elmqvist har sat min Meddelers Pegasus (et Digt, see Nr. 77 af dette Blad!) i sin Stald, uden at anføre, at han havde laant dette Dyr af Skilderiets Stutteri; det pleier han dog ellers at gjøre ved mine andre Creaturer. Gjør han det tiere, maa jeg bære mig ad med ham, som Veile-Avisens kjøbenhavnske Brevvexler nyligen bar sig ad med Skanderborg-Avisens Redacteurer. Vel driver han, som Overkrigscommissaire eller Commissionaire, Commissionshandel med udenlandske Krigssager; men her i Landet er Fred. Naar han laaner en Hingst eller Hoppe af mit Stutteri, og sætter den i sin Stald, skal jeg derfor bede ham, sætte Skilderiets Mærke paa Baasen. Ellers anseer jeg det for Rov og Plyndring. (Red.)

— Vor Landsmand, Superintendant Rudelbach i Glauchau, mistede nyligen ved Døden en Søn paa 4 Aar, som allerede kendte sin Frelser, og ikke havde forladt sin Daabs Pagt. (Adresseavisen.)

Mangen en kan med Føie sige: af alle mine Sanser, takker jeg Himlen for, at min Hørelse er indskrænket: Dativus er meget god — nemligen, at høre, hvad der siges til mig; men fri mig for Ablativus — at høre, hvad der siges om mig!“ (Miss Landon.)

Piron sagde, at de meste Taler, som udfordredes ved Optagelse i det franske Akademi, vare, at den Optagne sagde: „Mange Tak, mine Herrer!“ og, at de Optagende svarede: „Ingen Aarsag.“ De fleste Bevertere og Gæster kunde ombytte disse Hofligheder og Forfængeligheder. „Mange Tak“ kunde besvares med Praleriets „Ingen Aarsag.“ Vi tale ilde om vor Næste, ikke af Ondskab, men af Orkesløshed; Satire er blot Samtalens Cayennepeber: Folk have i Selskab med deres Venner faa andre Emner at snakke om, end netop deres Venner — og det er ganske umuligt, at tillave dem, som Fontenelle gjorde ved Asparges, i lutter Olie. (Miss Landon).

(Indsendt.) Logogryphen i Nr. 84 er: voir, avoir, savoir. Gustav.

Rettelser.

I Nr. 84, Sp. 1344, L. 6 fra n. læs: „selvsom“! Sp. 1345, L. 6 „for nyligen,“ læs: „nyligen“!

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 86. Fredagen den 26 October 1832.

Et Blik paa Fremtiden.

(Efter Felicia Hemans).

Ønsker Du at vide, Drømmer!
Om Elskov gaaer med os til et usynligt Land?
Vil Du i Hjertets lille Urne Sorgens Qval
Herfra til Evigheden bære?
Hvad har den for Dig været,
Den Magt, som huses i Dit stille, tause Bryst?
En Due, udsendt over stormoprørte Sø,
Som ingen Hvile finder.
En Blomsterduft, henkastet
Paa vilde Strøm, der ligegyldig foer forbi;
En klangfuld Stemme, der til Vinden talte høit,
Men som blev ei besvaret.
Om saadant Svar Du modtog,
Du blev ei lykkelig. — Thi skjulte alt for dybt
Hos Dig er' Sjælens Kilder; der er intet Lod,
Som maaler Elskovs Dybde.
Maa Ordene ei zitre,
Naar Du vil fylde dem med Oceanets Kraft?
Saa zitrer Du for høie Tanker tidt jo selv
I alvorfulde Timer.

Maa ei Dit Legem synke
For tunge Lænke, som Dig binder til eet Sted,
Ime'ns Dit fangne Hjerte higer fra det Land,
Hvor ei de Elskte ere?
Maa ei Din Sjæl udgyde
Sig tidt forgæves i en Strøm af Følelser,
Indtil Din Kærlighed, som ingen Gjenklang fandt,
Nedbøier dybt Dit Hoved?
Og, vil Du bære dette,
Som er en Byrde og en Skygge i Dit Liv,
At styrre Him'lens stille skyfri' Firmament
Med Jordens Stridigheder?
O nei, o nei! saalunde
Indhyllet ei i Sorgens tunge, mørke Sky,
Hin Aand, hin gudbesjælende med inig skal gaae,
At aande Himmelluften:.
Som Luftens Lærke svinger
Sig til sit eget Hjem, naar Natten svunden er,
Som Blomsterfæd paa Luftens Vinger hæver sig,
Saa Elskov Him'len søger!

H. C. W.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat; see forrige Numer!)

„Saalunde er det," sagde Herr' Trane; „den lange Herr' Melchior har holdt den bedste Tale: vi ere Alle rørte; desuden har han en Stemme, som en Natugle, eller en Frø: Taarerne løbe En ned over Næsen, man veed ei, hvorlunde."

„Ja, mine dyrebare Venner, og De, høistærede, fremmede Tilhører!" sagde den trivelige Læ-

rer, „jeg er stolt af, at jeg i disse to Mænd har kunnet vække og til Modenhed bringe disse store Talenter. Denne sokratiske Fødselshjælperindekunst er det, hvori jeg sætter min Stolthed, da jeg selv ei kan frembringe deslige. Men mine Lærlinger ville gjøre mig udødelig. Dog skal den elskende, hjertelige Melchior ikke savne sin Krans."

Han heftede en Blikstjerne paa Brystet af denne, hvormed den lange, blege Mand brystede sig, i det han skred frem gennem Salen. Den Opsvolne gik fortredeligen hen i en Krog, og mumlede: „Smagløse Karl! Han har dog slet intet Begreb om det Ægte! Jeg skulde have lært Noget af ham! Ja tilvisse, ifald jeg snakkede saadant noget Tosseverk, som den askegraa Humlestang!"

„Rolig, store Mand!" sagde den Læsende, som var gaaen efter ham; „det Ophøiede forstaaes aldrig; saalunde har det været fra Skabelsens Begyndelse: den større Sophokles fordunkledes ligerviis af den sødagtige Euripides; Terentius maatte vige for Linedansere. Phidias miskendtes; Dante fordreves fra sit Fædreneland. Lad De Narren med det gamle, lille Stykke Blik løbe! Deres Hjerte være Deres Elysium! og i Morgen skal jeg bringe Dem et Tinspænde; hest det paa Deres ophøiede Bryst, og foragt Modstanderen!"

Adelsmanden havde imidlertid igjen indladt sig i Samtale med Sokrates, og beundrede meest, at disse to Prøvetalere havde kunnet fremsige dette Forraad af Tanker, og lærde Æmner saaledes paa staaende Fod. „Høibesjælthed," raabte Sokratikeren, „er Alt: de have samlet deres Tanker, og derpaa ladet Suadas rislende Kildevæld udstrømme af deres Væsens Midtepunct."

„Jeg kan aldrig," ytrede Adelsmanden, „komme til at føre Ordet mod min Præst; var De nu vel i Stand til ogsaa at løse min Tunge, saa at jeg kunde tale, som en Advocat eller Procurator?"

Directoren rystede paa Hovedet, og trak Adelsmanden ved Kjolen; denne saae sig fortredeligen om, i det den mørke Mand sagde til ham: „Kære Mand! Det er aabenbart, at De bliver for længe i dette Selskab; denne Omgang kan umuligen være Dem tjenlig."

I det Samme opstod en lydelig Tummel i den anden Ende af Salen. „Lad mig være i Fred!" raabte den unge Wolfsberg høit, „jeg maatte jo selv være afsindig, dersom jeg vilde beundre saadan Usans, eller udvikle for mig selv, hvilken af de to smagløse Taler er den Bedste."

„Den Første er den Bedste," raabte den Læsende, „og dersom De ingen Kritik meer vil respectere, saa seer det kun slet ud med Deres egen Forstand. Og, hvad kalder De Usans, min Bedste?! O, min høistærede Uheldige! hundrede Mile vilde jeg reise, naar jeg kun vidste, at jeg dog een Gang kunde træffe saadan en Ting. Det er jo just min Ulykke, at jeg i mere, end 10 Aar har plaget mig med, at finde een Gang Usans. Men, styrt Dem igjennem 10 Skuespilhuse! og, naar De opholder Dem i Ethvert af dem flygtigen, ja! endog kun et Par Secunder, saa hører De, desværre! allevegne noget taaleligen Fornuftigt; ja! hvad der endnu er Mere, de 10 korte Fragmenter af Sørge- og Lystspillet, af Familiemaleriet og Farcen, af Operaen og Efterspillet, ville, samlede, udgjøre en passable Sætning, hvorom man kan tale. Et lille Blad, som De finder, et Ord, som De hører i Vinduet, en Samtale i en forbirullende Kareth, Alt, Alt vil, desværre! endnu sige noget Forstandigt. Har jeg ikke den Gang, da jeg først fik denne Lyst, lagt mig efter, at købe og læse de brillanteste Romaner og Skuespil, og de mest udraabte Brochürer, fordi jeg fra alle Kanter hørte, at der forekom Usans deri? Der var ikke en Deut deraf! En enfoldig, dum Fornuftighed fandt jeg allevegne, (saa at de Ting ogsaa strax bleve mig ækle,) og en miserable Lyst til, at hugge Knuden hist og her over, og strax løbe tilbage til Hverdagsforstanden, som Børnene løbe til deres Moder i Mørke. Ja, min Hjertensven! i al den Sladder om Liberalismus og Monarchismus, i disse Skildringer af Kæmper, Riddere og Heste, i Elementaraanderne og Slagsmaalene med tørre Næver blandt Spøgelserne, i denne andægtigtladende, kærlighedssyge Inspirationssot er dog endnu bestandigen ingen rigtig Opsvingning; allevegne den kolde Fornuft, Philisteriets Philisteri, og, hvor meget jeg end tilbeder vor Demosthenes eller Aischylos her i hans første Tale, saa vilde jeg dog ikke rose den saa overdrevent, at jeg

vilde vove at kalde den afsindig; thi enhver enkelt Sætning vilde jeg paatage mig at bevise, og tillige kunne vise, hvor interligen den Ene hænger sammen med den Anden. Om den anden Tale kan der slet ikke være nogen Tale; thi den var ganske triviel."

Den ringeagtede Taler havde imidlertid hentet Tinspændet i den Læsendes Værelse, og stolterede allerede op og ned i Salen med dette Smykke. Den Blege vilde ikke unde ham denne Udmærkelse, fordi den syntes at gjøre hans egen Ros Afbræk. Han gik derfor hen til Ransmanden, og søgte at frarive ham det glimrende Tegn; men denne værgede sig, og blev forsvaret af Smagsdommeren. Schachspillerne toge samme Parti, medens Tænkeren med Maalestokken stræbte at beskytte den blide Melchior. Adelsmanden og Wolfsberg stode i Midten, og, da der af dette Klammeri snart udviklede sig en Støden og Pryglen, saa trak Pygmæ-Bekæmperen sin lille Pisk frem, og slog uden Forskjel ind imellem begge Partier, i det han paastod, at han allevegne paa Ryggene og Skuldrene bemærkede hine onde Aander, som kun af Ondskab havde opvakt dette Klammeri og denne Strid iblandt Mennesker, der hidtil altid havde kunnet leve, som Venner, med hverandre. Directoren var af samme Mening, og ved hans truende og alvorlige Ord blev Freden endeligen igjen tilveiebragt, skjøndt Wolfsberg og Adelsmanden, Begge, som uskyldige Tilhørere, havde faaet mange Slag, fordi de onskabsfulde Pygmæ-Aander ikke holdt det for at være under deres Værdighed, at holde disse neutrale Legemer besatte under Krigen. Adelsmanden forlod Stiftelsen meget fortredeligen, og hans Søn, Jørgen, begreb ikke, hvorledes en saa lærerig Underholdning havde, uden al Anledning, kunnet tage en saa krigersk Vending.

Frederik havde, efter sin sagtmodige Tænkemaade, ugerne seet den sidste Krig opstaae. Han trak sig tidligen tilbage, og beklagede i Frastand sin unge Ven, som han trøstende gik hen til, da der igjen var tilveiebragt Fred. De gik ud i den med en Skranke omgivne Blomsterhauge. „Da De nu, Dyrebareste! i Grunden er en fri Mand," begyndte den Lille, „saa vil jeg i Nat meddele Dem Noget, som kan være os begge To af største Nytte." Wolfsberg var overtydet om, at det ikke kunde angaae noget Ringere, end Midlerne til at befrie ham. Han gik tilbage til Selskabet, og ventede med bange Følelse Natten.

Henimod Midnat blev hans Kammer aabnet, den Lille tradte ind med en Lygte, og vinkede ad sin Ven med stumt Minespil. Wolfsberg fulgte ham hurtigen, og tause gik de ned ad den store Trappe. Huusdøren var lukket i Laas, og, da Wolfsberg greb i Klinken, rystede den Lille meget vredt med Hovedet, og pegede heftigen paa en Krog. Den unge Mand fulgte sin Veiviser; de gik ned ad en anden Trappe, og befandt sig nu i en stor Hvælving. Her kom den ængstelige Ven endeligen igjen til Mæle. „Her ere vi sikre for ikke at belures," sagde han hviskende; „dette er Husets Kelderhvælving." — „Jeg tænkte, De vilde vise mig Veien til Friheden," sagde Baronen. — „Tænk ikke paa det, bedste, eneste Ven! Porten er tillukket med doppelt Laas; saa maatte vi desuden over Gaarden, og oplukke den yderste, store Dør, som den ulyksalige Portner bevogter, der er min største Fjende i Verden, og som aldrig tager imod fornuftige Grunde, men holder sig for den Klogeste af alle Mennesker." — „Men, hvad skulle vi gjøre her?" — „Naar det lykkes os, ligger her Mere, end Deres Frihed." — „Hvorledes forstaaer De det?" — „Vær De kun stille! De skal faae det Alt at erfare der nede!"

De gik endnu dybere ned. Frederik satte sig nu ned i den fjerneste Krog, stillede Lygten ved Siden af sig, og Wolfsberg saae til sin Forundring Hakke og Spade ligge paa Jorden. Jorden var der allerede opgraven, og, da Baronen betragtede sin Ledsager spørgende og forbauset, smilede denne med et Udtryk af den største Listighed, trak den Anden ned ved Siden af sig, og, efter at han havde omarmet ham fyrigen, sagde han endeligen: „Kæreste Baron! Dem fremfor alle Mennesker under jeg den Lykke, som De her kan blive deelagtig i; herhid følger ingen Misundelse os; her giver Ingen Agt paa os; denne Kant af Hvælvingen besøges aldrig; her kunne vi med ringe Anstrængelse og i kort Tid opdage en Skat, som hæver os over alle Fremtidens Sor-

ger, ja, gjør os til de mest ansete Mænd i hele Provincen. Jeg har ikke villet sige Nogen ovenpaa Noget om denne Opdagelse; thi alle hine Mennesker ere meer eller mindre lave Naturer, og dertil kommer endnu, at de Alle have et Anstrøg af Galskab, som gjør mig dem høist modbydelige. Directoren gider jeg slet ikke meddele Noget af min Opdagelse; han vilde i sin høit opfarende Superklogskab lade, som han slet ikke troede mig, og siden efter lade mig stiltiende arbeide for sig; thi han er en meget misundelig Mand, og, naar man beseer ham ved Lyset, uden al Forstand; han anstiller sig meget klogere, end han virkeligen er, og, da han har Regimentet, saa tør Ingen modsige ham meget. Nu kære, høistærede Ven! Kom nu hid, tag Spaden, og arbeid!"

„Men," sagde Wolfsberg, „hvorledes falder De paa den Tro eller Indbildning— —"

„Stille! stille!" raabte den Lille i største Iver, „De maa, for Himmelens Skyld, ingen Tvivl ytre i denne høitidelige Time; ellers er Alt tabt. Kender De Ønskekvisten og dens Virkninger?"

„Nei," sagde Wolfsberg forvirret og frygtsom.

„Har De seet Magnetismens Virkninger, og troer De paa denne Videnskabs Vidundere?"

„Jeg har kun bekymret mig lidt om slige Gjenstande," svarede hin, „og kan altsaa ikke engang sige, om jeg troer eller ikke troer paa de Selvsomheder, som man fortæller derom."

„O, uforstandige Mand!" udraabte den Lille i største Iver, „saa maa jeg jo altsaa prække om Farver for den Blinde! Imidlertid, hvad gjør det til Sagen? Tro og Overtydning ville nok løbe dem i Hænderne, som tamme Smaahunde. Seer De, jeg har allerede i adskillige Aar været Underopsynsmand, i dette Huus! Jeg siger ikke Underopsynsmand, fordi vi nu her i den nederste Deel af Huset føre et vist Opsyn; men De forstaaer mig nok: jeg mener, jeg er paa en Maade efter Directoren næsten den vigtigste Mand her, som De vel ogsaa vil have bemærket; kun den fordømte Dørvogter, han vil ingen Respect have for mig. Efter en Nervesygdom, som de trivielle Læger kalde det, gjenfandt jeg mig selv allerede for mange Aar siden, som et forvandlet Menneske. Seer De,

da var jeg ganske tilmode, som havde En trukket Burer og Vest, ja oven i Købet Skindet, af min indvendige Aand, saa at den nu aldrig var mere adspredt, eller dum, eller kedsommelig. De forstaaer mig nok ikke ganske; men det gjør heller ikke Noget til Sagen. Det forholder sig nemligen saaledes: jeg kunde fra det Øieblik af begribe og fatte overjordiske Ting, ikke med min Hverdagsfornuft; men i min indvendigste Aand havde der endnu sat sig en egen, lille og bitte fin Forstand fast, som begreb Sligt, og, da den nu ikke meer var beklædt, og heller ingen dum Hud meer havde over sig, saa kunde jeg, den Levende, som staaer her udenfor den, og taler med Dem, see raskt ind i min usynlige Skabning, og capere (begribe) Alt. Caperer De mig?

„Saa halvt om halvt," sagde Wolfsberg, „De udtrykker Dem noget figurligen!"

(Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Aguruki. Kunde Deres Excellence ikke lægge nogle flere Skatter paa?

Marimpo. Nei, min allernaadigste Jomfru — Dronning, vilde jeg sige — det fordømte Financevæsen har gjort mig reent confuus. — Jeg har lagt Skat paa alle Nødvendighedsvarer. Der er ikke en Eneste af de Ting, som jo er beskattet, naar jeg undtager Svovelstikker og Pengeposer. Det, der kan komme ind for Skatter af de Articler paa de to Øer, D. M. har tilovers, vil naturligviis kun være ubetydeligt.

Mangarasch. Ja, det forstaaer sig, min kære Overskou! — min kære Marimpo, vilde jeg sige. Atter en Buk! Atter en Illusionsbuk!

Aguruki. Men, kunde Deres Excellence ikke lægge Skat paa nogle Luxusarticler?

Marimpo. Nei, Agol bevare mig fra det, min allernaadigste Dronning! Jeg har netop med velberaad Hu bestandigen lagt Skatter paa lutter Nødvendighedsarticler; thi, naar en Financeminister gjør det, er han altid vis paa, at faae Penge ind, da Folk ikke kunne undvære dem. Hvo kan vel leve uden Brod, Smør, Kød og deslige? Naar han derimod lægger Skatter paa Luxusarticler, saasom: galante Equipager, fine Vine o. s. v. o. s. v., saa asskaffe Folk slige Ting, og Statscassen faaer ikke en Deut.

Mangarasch. Ja, det er meget rigtigt. Det er meget fornuftigen raisonneret af D. Exc.

Marimpo. Ja, er det ikke? Nei, vi have Ulykker nok med Almuen eller Pøbelen. De knurre jo bestandigen over Skatterne, og gjorde jo endog ifjor Opror af den Aarsag, og, havde D. M. ikke ladet et Par Regimenter rykke ud imod dem med fældt Gevær og befalet samme at skyde med Skarpt iblandt dem, maa Agol vide, hvor vidt det kunde have gaaet. Vilde vi nu lægge Skat paa Luxusarticler, vilde det først see reent galt ud med os; thi det var at røre ved de Riges og Fornemmes ømmeste Byld, og saa fik vi alle Grosserere og Officierer, og saaledes hele Armeen, imod os.

Mangarasch. Ja deri har D. E. fuldkommen Ret. Det er, saamænd, meget fornuftigt raisonneret.

Hofmændene. Det er, saamænd, meget fornuftigt raisonneert.

Hofdamerne. Det er, saamænd, meget fornuftigt raisonneert.

Marimpo. Ja, er det ikke? Ja, jeg er ikke saa dum, som jeg seer ud til. Nei, tvertimod, jeg er et fiint Hoved. (Pause). — Nei, jeg veed, saamænd, slet ikke, hvad jeg skal gribe til. Alt, hvad vi nu kunne gjøre, hjælper os, min santen, ikke en Deut. Vi ere komne saa dybt i Suppedasen, med Permission at sige, at vi ikke kunne komme op af den igjen. Nu komme alle Raad for sildigt. Skylden ligger egenligen hos vore Præster og Scholelærere; thi de borde have opmuntret Pøbelen eller Almuen til Drivtighed og Arbeidsomhed; men istedetfor det prækede de, som man siger, Kirkens Vadmel for dem, og dadlede ikke engang de Laster, der gik i Svang hos dem. Nu hjælpe ingen Besparelser og ingen Skatter. Jeg vilde ellers have raadt til Sparecasser og Arbeidshuse, som have bragt Kongeriget Manassarimo til saadan Orden og Velstand.

[Fipskæg gaber hoit, og v. Nüllchen gøer af alle Kræfter.

En Politibetjent. Hvo goer og gaber her?

Næsedjærv. Det var Herr' Fipskæg og Herr' Baron v. Nüllchen.

Politibetjenten. Naa, ud med de 20 Daler til Mands!

Fipskæg. Jeg har ikke saa mange Penge hos mig.

v. Nüllchen. Jag har hellar ikke saamange danske Lappar.

Politibetjenten. Ja, saa maa De arresteres. Afsted med Dem!

v. Nüllchen. Jag vil ikke arreteras! Jag kan ikke arreteras! Jag är Baron og Friherra! Tag mig tusand, jag gåer til svenska Ministeran i Kopenhagen!

Politibetjenten. Naa, saa gaa da Du svenske Tag mig Tusand, men giv mig et Pant! (Nüllchen giver ham sit Uhr).

Politibetjenten. Det er godt. Kom De med, Mosjø Fipskæg! (han slæber af med ham)].

Mangarasch. Ja, det har D. Exc. megen Ret i. Jeg havde, saamænd, ogsaa tænkt paa indbyrdes Underviisning og Machiner.

Aguruki. Jeg troer, De primer, D. M. Har jeg hørt Mage? Er Deres Majestæt gal? D. M. er ogsaa en underlig En. Det er jo det Samme, som at sætte det femte Hjul til en Vogn.

Marimpo. Ja, det har Deres allernaadigste Majestæt Ret i—

Mangarasch. Hvad skulle vi da gribe til, kæreste og dyrebareste Excellence og Financeminister?

Marimpo. Jeg veed det ikke, jeg veed det ikke, D. allernaadigste M.! Jeg seer, biterdød, ingen Udvei! (Han falder i dybe Tanker). Ja, een Udvei er der! — Men, desværre! — der er vel ikke megen Sandsynlighed for det. — Det er sandt nok, Kong Asulungo har skrantet i nogen Tid. — Dog, desværre, desværre! Vi

fik jo med sidste Post Efterretning om, at han var fuldkomment vel. Dersom han doede—

Mangarasch. Hvad saa, Deres Excellence?

Marimpo. Saa bliver H. K. H. Kronprince Matapungo hans Efterfolger.

Mangarasch. Ja, det vide vi jo nok. Det er jo ikke noget Nyt.

Aguruki. Derfor ere vi jo lige net opskortede.

Hofdamerne. Derfor ere vi jo lige net opskortede.

Marimpo. Nei, tager det ikke ilde op, Deres allernaadigste Majestæter, om jeg ber siger allerunderdanigst Nei! Naar H. M. Kongen af Matillani, Alusungo, afgaaer ved en allerhoistsalig Dod, da er Allerhoistsammes allernaadigste Son, H. K. H. Kronprince Matapungo, Allerhoistsammes Efterfølger, og, da denne dydzirede Prince adskillige Gange har ytret megen Godhed for min Ringhed, D. allernaadigste Majestæts allerunderdanigste Tjener, Financeminister Marimpos Datter, Frøken Malinga Marimpo, saa er det dog ikke saa hoist usondsynligt, at deraf kunde flyde noget Godt baade for Deres allernaadigste Majestæter, for min Ubetydelighed og for hele Landet Malimpa.

Mangarasch. Hvorledes det? Det indseer jeg dog ikke, min kære Marimpo!

Aguruki. Ja, jeg heller ikke. Derfor sidde vi jo lige dybt i Suppedasen.

Marimpo. Jeg maa allerunderdanigst sige Deres allernaadigste Majestæter, at Kronprince Matapungo ifjor, da han besøgte vor Hovedstad Manulla, paa det store Bal, som D. M. gav H. K. H. til Ære, paa hvilket han underholdt sig meget længe og naadigst med min Frøken Datter om diverse æsthetiske, politiske og andre scientifiske Sujetter, tillige naadigst communicerede min Frøken Datter at han elskede Samme ret inderligt, (hvorudover Frøkenen blussede og slog Oinene ned) og at han, naar han engang formælede sig, vilde vælge hende til sin Gemahlinde, samt at min Frøken Datter siden tilstod for mig, at Princens Kærlighed havde fundet Genklang i hendes unge og ømme Hjerte, samt at Lovene i Landet Matillani tillade fyrstelige Personer at givte sig udenfor deres Stand, ja selv med de simpleste Borgeres Born, naar Kongen giver sit Samtykke dertil, men at Kong Alusungo absolut har villet have, at H. K. H. skulde givte sig med den stygge, braknæsede Princesse Agasar i Landet Simiani, hvilket ikke lyster Princen, samt at H. K. H. Kronprince Matapungo er af et meget blødt og ædelmodigt Sindelag, af hvilket D. M. kan vente meget godt, naar min Frøken Datter vorder formælet med Hoistsamme, jeg mener Kronprincen.

Aguruki. Ja, nu forstaaer jeg Rummelen, Deres Excellenee!

Hofdamerne. Ja, nu forstaae vi Rummelen.

Mangarasch. Ja, nu lugter jeg ogsaa Lunten, D. M.

Hofmændene. Ja, den Samme lugte vi.

Marimpo. Vilde ikkun H. M. Kong Alusungo snart allernaadigst doe! Det er mit allerunderdanigste Onske.

Mangarasch. Ja, derom ville vi bede baade Dag og Nat.

Hofmændene. Vi ligesaa! Vi ligesaa!

Aguruki. Ja, om Dagen ville vi ligerviis bede, men om Natten ville vi, væren evig forsvoren have Ro.

Hofdamerne. Vi ligerviis! Vi ligerviis!

Fjerde Scene.

De Forrige. Raburati.

Raburati (bukker som før). H. K. H. Kong Alusungos Gesandt, Hans Excellence, Grev Wasilungo ønsker at have den allerunderdanigste Ære, at gjøre D. M. sin allerunderdanigste Opvartning.

Mangarasch. Lad H. Exc. komme ind! O gid Alusungo var dod! Lad Excellencen komme ind!

Aguruki. O gid Alusungo var dod!

Hofmænd og Hofdamer. Gid den gode Mand var dod!

Raburati. D. Majestæts allernaadigste Befaling skal allerpünctligst vorde efterlevet. (Han bukker, som før, og gaaer baglænds ud.)

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En af vore danske Forfattere har den Skik, at udelade Infinitivet, have, naar det skal have Plads imellem Imperfectum af Verberne: kan, skal, bør, tør o. s. v. Han skriver f. Ex.: „Han kunde gjort sin Pligt osv." for: „Han kunde have o. s. v." Det er en Ellipsis, som faa Andre bruge. Det er ingen Feil; men jeg troer, at en saadan Ellipsis kun bør være eiendommelig for den daglige Tale. (Simplex.)

— Adskillige engelske Forfattere have i de senere Aar indført den Skik, at bruge: „were being" f. „have been." Saaledes skriver f. Ex. Miss Landon: „his feelings were being calculated" ɔ: hans Følelser vare værende beregnede. Engelske Sprogkyndige have paaanket denne Uskik strengt. En streng Sprogdommer vilde vel kalde det mageløs Usans, og anbefale Nyhedsmagerne Germanismen: were been (waren gewesen).

(Simplex.)

— Hvidfisk (see Handelstidenden, Nr. 84!) fanges i Nooter (Garn); Diplomater fanges og fange i Noter. Musici faae Penge for Noder, og Drenge Prygl for Unoder. (Red.)

— En dygtig, praktisk Theolog maa være baade praktisk Philosoph og praktisk Poet (eller, i det Mindste, poetiskt dannet); da kan han tale med Fynd baade til Forstanden og Hjertet, og hans Tale bære gode Frugter. (Red.)

— „Naar Enden er god, er Alt godt." Der gives intet usandere Ordsprog, end dette, i det Mindste, naar man taler om Enden i dette endelige Liv. Hvor mangen slet Roman har ikke en god Ende! Hvor mangen Keldrings Liv ender ikke meget opbyggeligen, i det Mindste, for Verdens Øine, paa Sygeleiet, i Stedet for, paa Rettersstedet! Det modsatte Mundsveir: „Naar Enden er slet, er Alt slet," er naturligviis, ligesaa grundløst. Hvor mange døe ikke uforskyldt i Armod og Elendighed! Et slet Underviisnings- og Opdragelsesvæsen, hvor Fornuftens og Hjertets hensigtsmæssige Udvikling, tilligemed praktisk Religion og Moral, betragtes som Bisager, ere, i Forening med slet Samkvem, Aarsagerne til den Mængde af store og smaae Tyve, fornemme og simple Skøger, som findes i mange Lande, og hvis Livs slette Ende ikke beviser, at Alt var slet i deres Liv.

(Simplex.)

— Tidsaldrene og Menneskerne ligne, hver for sig, hinanden meer, end man troer, og Historiens Philosophi er den eneste Trost for de ophøiede Ulykkelige, som ere ilede forud for deres Tidsalder. (Aug. M.)

— En Mand kom, saa fortæller, eller lyver man, for nogen Tid siden ind i en Boutique. „Jeg har nok glemt en Stok her," sagde han, „jeg maa have glemt den et eller andet Sted her i Byen, og jeg troer vist, jeg maa have glemt den her. Jeg har været hele Byen rundt, og søgt om min Stok. Forgæves, ganske forgæves! Nu seer jeg idag, at De har tilføiet til Deres Bekendtgjørelse: „Sammesteds er forglemt en Stok." „Det maa vist være min Stok. Maa jeg see den?" — „Jo, meget gerne, naar De vil være saa artig, at sige mig Kendemærkerne." „Troer De, at jeg kan huske Kendemærkerne paa en Stok, jeg, som har en 50 Stykker Stokke, og gaaer snart med En, og snart med en Anden, jeg, som har saa Meget i mit Hoved, og saa Meget at løbe om? Jeg veed, sgu, ingen andre Kendemærker paa den, end, at den har en Knap og en Dopsko. Lad mig kun see Stokken!" — „Naa, saa see da! Er det Deres Stok?" — „Ja, saa Gud, er det saa." — „Nei, min Sæl, om det er; for det er min egen Stok." — „Hvad er nu det for noget Passiar? Er De gal, og averterer, at De har glemt Deres egen Stok hos Dem selv?" — „Det er bare et Pfff, min Fa'er! for at faae mit Avertissement ind blandt de blandede Bekendtgjørelser; for saa faaer jeg mere Afsætning paa mine Varer. Det er bare et Pfff." — „Ja, jeg skal, sgu, pfiffe Dig," raabte Fyren, og løb med en ny Spanskrørsstok med Guldknap. — En Advarsel til alle Stokkebekendtgjørelsesforfattere!

(Simplex).

— Offentlige Skøger, antage mange Moral-Philosopher, samt Præster og Læger, for et nødvendigt Onde, eller, maaskee rigtigere, Gode, i en Stat. De ere, upaatvivleligen ligesaa nødvendige, som de forskjellige Arter af Embedsmænd, som Staten lønner. De borde derfor ogsaa, som udkaarede Offere, lønnes, som Statens Embedsqvinder, og et sorgfrit Udkomme sikres dem ved en klækkelig Pension paa deres gamle Alder; thi ene og alene af Sportler kunne de naturligviis ikke leve. Det borde heller ikke tillades dem, at stille sig offentligen til Skue; men dog borde et Skildt tilkjendegive Vedkommende deres Opholdssteder. — „Lutter Opkog af enfoldigt Hjernespind og utopiske Ideer!" (Simplex.)

— Det er en Selvfølge, at Menneskeslægtens Boddeler, Ruffere og Rufferser, eller Verter og Vertinder, som holde logerende Fruentimmere, bør straffes strængt, og, saavidt muligt, udroddes samtidigen med Magdalenestiftelsernes Oprettelse. Disse Stiftelser kunne vist ikke, som „Rakettens" Udgiver i et meget velskrevet Stykke, der, iøvrigt, røber ligesaa dyb Følelse, som rigtigt Blik paa Tingen, ytrer, blive en Skueplads for Rænker, med mindre de sættes under en slet Bestyrelse, eller der gives dem et alt for stort Omfang, og Planen for deres Indretning udarbeides af Mænd uden Hoved, Hjerte og Menneskekundskab; men, da den ufordærvede Qvindes moralske Dannelse og den Fordærvedes Forbedring og Forædling, efter vor Tids Synsmaade, er baade en Ubetydelighed og en Umulighed, ja! et sandt Intet, i Sammenligning med Hestestammens Forædling, er ethvert Ord om dette Æmne spildt. (Red.)

— „Jeg havde en Huusholderske," siger Mr. Morland i Miss Landons Romance and Reality, „som havde to Elskere — den Ene begunstigede hun, og med ham blev hun forlovet. Kort efter erfor hun, at han havde en Kone og to Børn i Paisley, hvorfor han fik sin Afsked. Hun fik Moderkrampe, og gav mig daarlig Suppe en heel Uge. Efter dens Forløb trøstede hun sig med den anden Elsker. Just, da hun stod i Begreb med at gifte sig, fik hun at vide, at Konen og de to Børn vare en Opfindelse af hendes tilkommende Mand, for at vippe hans heldigere Medbeiler af Pinden. Hun lavede ypperlige Saucer, og, da jeg tog Deel i hendes Skæbne, forestilte jeg hende, hvor taabeligt det var, at ægte en Mand, som havde handlet saa slet — „Ja, men De seer jo, min Herre! — med Deres Tilladelse — han gjorde det Altsammen af Kærlighed til mig" — og — hun ægtede ham virkeligen. (Miss Landon.)

— Den første, store Grundsætning ved vore (Englændernes) religiøse, moralske, borgerlige og literaire Indretninger er et Middagsmaaltid. Kirker bygges, Jernbaner aabnes, Kirkeværgernes Regnskaber eftersees, Revolutioner begyndes, Subscriptioner indledes, den Dødes Minde feires, og Collecter samles for en Ven — Alt ved — et Middagsmaaltid. — — — — Hvor Hertugen af Wellington engang betroede sig til sin General-Adjutant, stoler han nu paa sin Keldersvend, og hans Koks Domskjendelser ere ham ligesaa vigtige, som hans Hærs Bevægelser. — — — — En stor Taler bemærkede en Gang: „Deres Loves Sikkerhed, mine Herrer! Deres Kirkes Hellighed, Selskabets Baand, Deres religiøse, politiske og moralske Pligters Baand, ja! selve deres Fædrenelands Tilvær — dets vigtigste Anliggender beroe, mine Herrer! paa dets — Middagsmaaltid." (Miss Landon.)

— En Tømmermand i Hannover faldt ned fra et høit Taarn, og slog sig ihjel. Enken bekjendtgjorde hans Død, og tilføiede: „Hvo, som kjender Taarnets Høide, vil kunne beregne min Smertes — Dybde." (Aarh. Av.)

— Biskop Huet i Auranches studerte meget flitigen. En Bonde, som havde Noget at tale med ham om, og ofte blev afviist, fordi Bispen studerte, slog Hænderne sammen, og sagde: „Gud give os dog en Bisp, som har afstudert!" (Antiq.)

— Tre Advocater mødte en Vognmand, og spurgte ham, hvorfor hans ene Hest var saa fed, og de tre Andre saa magre. Bonden, som kjendte dem, sagde: „Den Fede er en Advocat, Falil! og de Andre ere hans Clienter." (Antiq.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugentligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 87. Tirsdagen den 30 October 1832.

Til Danerdronningen, Marie Sophie Frederike,

den 28de October 1832.

Hvor skøn og hvor betydningsfuld er ei
Den høie Tanke: „Jeg er Folkets Moder!
„Jeg deler, Børn! med Eders elskte Fader
„Den Pligt, at styre Eders Vel og Vee,
„Den Ret, mit gode Naad at skænke den,
„Med hvem jeg deler alle Glæder, Sorger,
„Og, i Forening med min Frederik,
„At skabe Lys og Liv i Danerstaten!"
Saa bør Du tænke, Danas hulde Moder!
Du bør ei elske Mørkets vrange Lære,
Ei hylde, Bogstavtroens sorte Stridsmænd,
Ei elske Smigrerne og Hyklerne,
Ei dem, der krybende, som Slanger, hvisle
En Dadel, fuld af Dumhed og af Ondskab,
Mod Sandheds, Friheds, Retfærds, ædle Venner.
Saa bør hver klog og dannis Dronning tænke,
Og saa har Danas Dronning, vor Marie,
Vist altid tænkt; thi Du gjør fælleds Sag
Med Frederik, som Pligten byder Dig.
Det Frimod, som er en udkaaren Søn
Af et oprigtigt, ædelt, trofast Hjerte,
Som kender ei til Frygt for Mennesker,
Men ræddes kun for Gud og for sit Samvid,
Og aldrig veier sine Ytringer
I Døgnets smaaligt usle Vegtskaal,
Det elsker Du, det agter Du, som hver
Fribaaren og frisindet, nordisk Qvinde.
Du er jo Danmarks første Borgerinde,
Saa borgerlig i Hu og Færd, som Adfærd.
Saa fri for Stolthed, som for Herrens Aasyn
Du knæler ned med Bøn for Danerfolket
Hver Aften, Du til Hvile Dig begiver,
Hver Morgen, Du fra Leiet reiser Dig,
Saa mildt og blidt tilsmiler Du Dit Folk,
Hver Gang, Du viser Dig, Din Kærlighed.
Hvor skøn er Folkemødres Lod paa Jorden!
De ere Sandheds, Dyds og Friheds Engle!
Det er Din Lod, Dit høie Kald, Fyrstinde!
Som Du har opfyldt med et trofast Sind.
Gid Du maa længe tænke, føle, handle
Med en usvækket Aandskraft til vort Vel!
Det er vort Ønske paa den Dag, som gav
Dig Liv og Lykke her paa Jorden, Dronning!
Guds Fred, vor Fred'riks Viv, vor elskte Moder!

H. C. W.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

„Men desuden," vedblev Frederik, „blev jeg vaer, at jeg kunde see ind i fremmede Folk. Seer De, nu løbe Tankerne, som Myrer, igjennem Deres Hoved, og Nogle slæbe sig frem paa en dum Maade med smaae Stene, Træ og taabelige Tvivl. Da render der just en bredmundet Ideeassociation i den indvendige Deel af Øret, og skriger, at Alt, hvad jeg foredrager Dem, er noget vanvittigt Tøi, og nu flyver en klog Tankedue bag efter med Oliegrenen, og mener, at man dog ikke endnu kan vide det. Vips! rende de øvrige Tanker i Krogen, og sidde der klukkende, som Høns, der udruge Æg. Jo, jo, Herr' Baron! jeg veed nok, hvo De er."

„Saa?" spurgte Wolfsberg i den største Spænding.

„Jo vist!" sagde den Lille ganske roligen, „ingen Greve, som vor knurvorne Director mener, — he, he, he! De er heller ingen Baron, De Vocativus, De!"

„Det mente jeg dog," sagde Wolfsberg forvirret.

„Mig kan De ikke binde Noget paa Ærmet," vedblev Spaamanden, „thi jeg veed jo Alt: jo, jo! alle Deres Streger og Kneb kunde jeg opregne Dem paa mine Fingre; men vi ere jo alle Mennesker, og De bliver alt Det uagtet, altid en stor Mand. En meget stor Mand, og en berømt Mand er De, en af dem, som Efterverdenen endnu vil nævne! Har De først, hvad De bruger, saa vil De ogsaa blive visere, og det kan jeg skaffe Dem, og jeg stoler da paa Deres Ædelmod, at De ikke vil dele alt for ulige med mig."

„Altsaa til Sagen," raabte Wolfsberg modigen, „hvorpaa kommer det an?"

„Ligesom jeg kan see ind i Mennesker og Sjæle," vedblev den Lille, „saaledes kan jeg ogsaa til visse Tider see ind i livløse Genstande. Jeg har allerede seet, at netop her, i en Dybde af omtrent 4 Favne, ligger en uhyre Skat, næsten lutter Guld, med nogle faa Ædelstene iblandt. Der er 2 store Jernkister; paa den Ene er en Indskrivt, men saa forrustet, at jeg ikke rigtigen kan bringe Bogstaverne sammen; men i den anden Kiste findes en skreven Bog, som forklarer Alt."

„Men, hvorledes ere disse Skatte komne herhid?" spurgte Wolfsberg; „og hvorfor ere de nedgravede her?"

„Vanskeligt at sige er det," sagde Frederik; „thi De begriber dog saa meget, at jeg ikke kan see saaledes ind i Fortiden, der har hverken Legem eller Aand, som i et Menneske, eller i en Kelderhvælving. Dog, uden Spøg! vil De hjælpe mig, eller ikke? Troer De mig, eller ikke? Naar De ikke vil i Færd dermed, saa søger jeg en anden Medhjælper, eller fortier Sagen endnu et Par Aar, ligesom jeg hidindtil har gjort en Hemmelighed deraf."

„Og, hvad skal jeg saa gjøre, naar jeg troer Dem?"

„O! der er ingen Ende med Deres Spørgen," raabte Frederik i største Utaalmodighed, „jeg har jo allerede nyligen viist Dem, hvor svage mine Skuldre, og hvor tynde mine Arme ere. Jeg har allerede ofte forsøgt det; men jeg kan ikke grave. Jeg faaer ogsaa strax Hoste, naar jeg arbeider stærkt. Her, vantro Thomas! er Gravspaden. Giv Dem nu i Færd dermed, og grubl ikke længer! Om 8 Dage ere vi de rigeste Mænd i Landet, og saa kunne vi udlee Directoren og alle Narrene deroppe."

Wolfsberg beqvemmede sig dertil, og arbeidede nogle Timer med største Anstrængelse. Da han næppe formaaede det meer, raabte Frederik: „Det er Nok for i Dag. Sov nu vel! thi man maa ikke savne os. Næste Nat skal jeg igjen kalde Dem til Arbeid."

Træt, udmattet, og ligesom sønderslaaet paa hele Legemet, gik den unge Mand, som ikke var vant til slige Anstrængelser, op paa sit Værelse, og lagde sig ned.

Justitsraad Walther havde imidlertid begivet sig paa Reisen med Lægen, som nu virkeligen var bleven hans Ven. Deres Vei førte dem igjennem yndige Egne, og Walther blev ikke træt af, at tale med sin Ledsager om den unge Raimonds Fortræffelighed. Lægen var meget spændt

paa, at møde et saa vidunderligt Natursyn i Livet; kun frygtede han for, at finde den fine Samklang deri nu sønderreven af Smerte og Vanvid. Mangen Gang faldt vel en Tvivl ham ind, om Justitsraadens Skildringer, der i alle andre Ting, denne sin unge Vens Forherligelse undtagen, var en rolig og kold Mand, ikke vare overdrevent poetiske. De nærmede sig nu den Landsby, hvori det unge Menneske skulde leve. Paa de snævre Bjergveie væltede Vognen, og Lægen blev beskadiget paa Foden, vel ikke betydeligen, men dog saaledes, at han maatte ønske et Hvilepunct. Dette var ham saa meget mere Ubehageligt, da han i en Skovkro havde talt med en Mand, som havde gjort ham saa selvsom en Skildring af en ung Vildlap, der skulde have opholdt sig i nogen Tid i den Egn, at han næppe kunde tvivle om, at det maatte være den unge Grev Birken, der var løben bort for ham. Justitsraaden tilbød sig, at gjøre den korte Omvei, og imidlertid skulde Lægen oppebie ham hos den Landsbypræst, hos hvem man haabede at træffe den unge Raimond.

Lægen lod sig meldes hos Præsten, som han traf i en Løvhytte i hans Hauge. Efter de sædvanlige Hilsener ledede den Fremmede Samtalen hen paa den unge Mand, som var betroet til Præstens Beskyttelse; men Præsten syntes ikke at finde denne Samtale meget deltagelig, og sagde endeligen: „Ja, i et Aars Tid omtrent har der opholdt sig en temmeligen confus Mand hos mig, hvis ingenium og mens ikke ere i bedste Orden, og om hvem jeg ogsaa kun bekymrer mig lidt, undtagen at han ofte anstiller sine joci ved Bordet for os. Jeg faaer en anstændig Betaling af hans gamle Domestique, og saa lader jeg ham gjøre, hvad han vil; thi det hører ikke til mit Departement, at indlade mig meget med Narre, eller endog, at ville curere dem. Den gamle servus fører egenligen ganske Opsynet over den Forvirrede; og den, som denne indlader sig mest med, er vor naadige Junker, der vistnok ogsaa af alle Kræfter inclinerer til dementia. Disse to Daarer gjøre mig undertiden mit lille Huus for snævert, naar de ere i deres Søndagslune."

„Men, veed De intet Nærmere om den unge Mands Skæbne?" spørgte Lægen.

„Døm selv, høistærede Herre!" svarede Præsten, „om saadant et Creatur, som har Bræk og Meen paa det Bedste, vel kan have nogen sønderlig Skæbne. Saadanne Personer ere jo ret egenligen fruges consumere nati. Vi kalde ham ogsaa ganske kort: Werther."

„Werther?" spørgte Lægen meget levende.

„Ja, min Herre!" vedblev hin, „det er et Ogenavn, der, skal være laant af en vis Bog, som vor unge Baronesse en Gang har læst. Den samme Person tumlede sig ogsaa altid, som man sagde mig, omkring i Skoven og paa Engen, i Stedet for at tale et Ord med i et fornuftigt Societæt, at røge en Pibe, og at høre, hvad Nyt der var i den politiske Verden."

„De synes ikke at være en Ven af Naturen," indvendte den Reisende, „og beboer dog selv en af vort Fædrenelands yndigste Egne."

„Naturen!" udraabte Præst; „det Ord er kommet i Mode for 40 Aar siden, og, saavidt jeg har kunnet begribe, forstaaer man derved en eller anden Bæk eller Flod, samt Bjerg og Steenlag, eller Skovsager og deslige. Det har aldrig interesseret mig sønderligen, fordi jeg altid har bestræbt mig for, at forestille et tænkende Væsen. Og vor Werther, som de unge Folk kalde ham, eller Theophilus, som hans egenlige Døbenavn lyder, veed ogsaa hverken, om det er Vaar eller Høst, om Træerne blomstre, eller ere tørre, om Bjergvæggen bestaaer af Granit eller Marmor, men han løber kun frem og tilbage, som et Uhrverk."

Den Gamle var sysselsat med alle Slags Papirer og Brevskaber, som han søgte at ordne i en Bordskuffe, og Lægen sagde imidlertid til sig selv: „Den Ulykkelige! Altsaa ogsaa denne Følelse er gaaen under hos ham, den, som ellers saa ofte skænker den Ulykkelige en hellig Trøst! Thi lige over for Naturen forherliges enhver Smerte, der ofte indenfor Stædernes Mure, iblandt Menneskerne, truer med at tilintetgjøre os, og forvandles til et himmelskt Væsen, til et Syn ovenfra. Som en Himmelharpe, toner Naturen baade Glæde og Sorg, og omsætter vore stumme Suk og Klageord til overjordisk Musik."

I disse Phantasier, der vel saa hurtigen gave en Tone fra sig hos ham, fordi han havde reist

saa længe med den næsten sværmerske Justitsraad, blev han igjen afbrudt af Præsten. „Tilgiv mig," sagde denne, „at jeg underholder Dem saa slet! Enhver har jo sine Studia. Har Høistærede aldrig indladt Dem med Astrologi?"

„Nei," svarede Lægen.

„Det er stor Skade," vedblev hin, „at denne Videnskab er bleven saa forsømt i nyere Tider. Jeg har altid fundet den stadfæstet. Derfor betragter jeg ogsaa her igjen det Horoscop, som jeg har stillet min Datter ved hendes Fødsel. Jeg prognosticerede den Gang, at hun vilde opløftes i en høi Stand, og hun er nu ogsaa virkeligen en fornem Mands lykkelige Brud. Det har ogsaa indtaget min Aand saaledes, at jeg er næsten ikke capable til at føre en rigtigen fortsat Conversation. Dog — der kommer jo vor Theophilus med sin gamle Selskabsbroder. Den unge Mand er en lang Tid bleven mishandlet i en anden Familie; man tør ikke bringe ham paa denne Genstand: thi han bliver undertiden knurvorn derover, naar han erindrer sig hin Tid."

Lægen stod op, og saae til sin Forbauselse en lang, ikke meer ung Mand træde ind, som gik nedbøiet, og af hvis regelmæssige Ansigtstræk fremlyste den høieste Grad af indskrænket Førstand og Enfoldighed, men ogsaa tillige en saa munter Jovialitet, at han paa Ny ikke kunde blive klog paa Justitsraaden og hans overdrevne Skildring. Den Enfoldige gav Præsten Haanden, saae med frygtsomt Blik paa den Fremmede fra Siden af, gik derpaa hen til ham, og spørgte hastigen: „Er De en Adelsmand?"

„Forlad mig!" raabte Præsten midt imellem; „jeg har endnu ikke en Gang havt Leillghed til, at erkyndige mig om Deres dyrebare Navn."

„Doctor Anselmus," sagde Lægen.

„Jeg tænkte, at De var min Fætter," sagde den Enfoldige, „fordi De har saadan en æsthetisk, superfin Næse." I det Samme sprang han i Veiret, og slog bag ud med Benene, som et overgivent Føl.

Lægen, som havde forberedet sig paa en ganske anden Stemning, maatte lee høit, i det Præsten misbilligende rystede paa Hovedet, og slog meget alvorlige Rynker i Ansigtet.

„See kun," sagde Theophilus, „min gamle Præsts Perlemoders-Ansigt! Saaledes debatterer han altid med sig selv, som han arbeidede paa en Obscurant-Almanak."

„De udtrykker Dem selvsomt," sagde Lægen, „men fornøieligen."

„Han veed aldrig, hvad han siger, vor unge Ven," raabte Præsten; „han hverken kender de Ords Betydning, han bruger, eller vil i Almindelighed udtrykke Noget dermed. Det er, som en Genlyd af Klipper, eller som Skovens Brusen. Min ærværdige Alderdom er nu en Gang bestandigen Skiven for hans falske Higen efter Vittighed."

„Herr' Pastoren," sagde den Enfoldige, „har ret en Hosiannah-Stemme, og sidder saa mægtig der paa sin Bænk, som vilde han confirmere Habakuk og alle de 12 smaae Propheter næstkommende Pintse." — „Pancratius!" raabte han til den gamle Tjener, „Du maa igjen give mig Lommepenge!"

„Har De da allerede givet Alt ud igjen?" spørgte denne.

„Dumme Djævel!" raabte Theophilus; „ja vist; betænk en Gang selv, min fromme Herr' Fætter! derude, udenfor Landsbyen møder jeg Piger, som derovre i Byen havde indkøbt allehaande Sager paa det aarlige Marked, Tørklæder, Forklæder, Livstykker, Huer og Legetøi til de smaa Sødskende. De havde endnu en heel, halv Miil at gaae, og lod mig nu bære Tøiet herover. Da jeg leverede dem det igjen, maatte jeg jo dog give dem en Drikkeskilling, fordi de saa smukt havde betroet mig det Alt. Men Pankratius er doven; han har Intet, og derfor har han ogsaa beholdt sine Penge i Lommen." (Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Femte Scene.

De Forrige. Wasilungo.

Wasilungo (bukker, som forhen anført): Allernaadigste Konge! H. M., min Herre, Kong

Alusungo, haver befalet mig, at spørge Deres allernaadigste Majestæt, om De ikke, i det Mindste, kan udbetale ham strax 2 af de 12 Ragusuner eller Milljoner, som D. M. har været ham skyldig i saa mange Aar, og hvoraf D. M. ikke engang har betalt ham Renterne i al den Tid.

Mangarasch. Jeg veed ikke, min kære Greve! Jeg bryder mig ikke en Snuus om mine Financeer. Penge høre ikke til mit Departement. De volde mig altid Hovedpine. Hvad siger Deres Excellence, min Financeminister, til Herr' Grevens høist paafaldende Spørgsmaal?

Marimpo. Vi have paa Ære og Samvittighed, ikke Mere, end 300 Lappalini, eller, Daler i Statscassen, og dem kunne vi paa ingen Maade undvære til Statens daglige Huusholdning.

Wasilungo. Saa maa jeg allerunderdanigst gjøre D. M. opmærksom paa, at min allernaadigste Herre ufortøvet tager den, til Allerhøistsamme pantsatte, Ø Lara i Besiddelse, og haver han desaarsag hidsendt en armeret Fregat med militaire og civile Embedsmænd, for at udføre dette Hverv.

Mangarasch. Det var vel grovt!

Aguruki. Ja, det kanst Du sige 2 Gange. Det var meer, end grovt!

Hofmændene og Hofdamerne. Det var grovt, ja det var meer, end grovt!

Mangarasch. O jeg ulykkelige Stodderkonge! Saa har jeg jo ikke Andet, end denne Ø, Mala, hvorpaa jeg residerer, tilovers. O jeg ulykkelige Stodderkonge!

Aguruki. O jeg ulyksalige Stodderdronning!

Marimpo. O jeg ulyksalige Financeminister!

Hofmændene. O vi deplorable Hofcavallierer!

Hofdamerne. O vi malheureuse Hofdamer!

Wasilungo. Jeg beklager allerunderdanigst begge D. M. og tager underdanigst Deel i D. Excellencers og Naaders Sorg; men Retten maa have sin Gang. Jeg anbefaler mig allerunderdanigst og underdanigst. (Han bukker paa den forhen anførte Maade og gaaer baglænds ud).

Sjette Scene.

De Forrige. Wasilungo (undtagen).

Mangarasch. O jeg ulykkelige Konge! O gid Alusungo snart vilde døe! Indtil det lykkelige Øieblik kommer, vil jeg indeslutte mig i et af mine indre Gemakker, og fælde salte Taarer. (Han gaaer).

Hofmændene. Lader os ligeviis fælde salte Taarer! (De følge efter ham).

Aguruki. Jeg vil gaae ind og flæbe ved mit Natbordsspeil. (Hun gaaer).

Hofdamerne. Lader os ligeledes flæbe ved vore Natbordsspeile! (De følge efter hende).

Marimpo. Jeg vil følge D. M. allernaadigste Exempel. Jeg vil gaae en Grad videre, end de; thi jeg vil tudskraale og fælde bittre Taarebække ved min Datter, den naadige Frøken Malinga Marimpos, Barm. (Han gaaer.)

Ende paa første Act.

(I Mellemacten raabes Bravo, samt klappes og pibes af alle Tilskuere af begge Køn. Naar dette har været en Tid, raaber en Politibetjent: „Stille!" hvorpaa Orchesteret spiller det meget yndede Stykke: „Gud skee Lov, min Mand er død!"; efter hvilket anden Act begynder).

Anden Act.

(Samme Værelse, som i første Act.)

Første Scene.

Mangarasch, med sine Hofmænd.

Ach, hvor Sorgen nedtrykker mit Sind! Intetsteds kan jeg Elendige finde Ro. Tusinde Furier forfølge mig arme Stodderkonge. Hvert Øieblik venter jeg, at Wasilungo kommer for at forkynde mig, at denne min sidste Ø, Mala, fratages mig af denne rovgærrige Alusungo. Ja, det vorder upaatvivleligen min Skæbne. En ond Stjerne svæver over mig. Ikke omsonst er jeg født under Scorpionens Tegn. Ikke bør det ene

Menneske ønske det andet Menneske død; men jeg kan ikke negte, at jeg inderligen ønsker Kong Alusungos Hedenfart. Da vil der rimeligviis være Haab om min Redning. Hvis dette Ønske ikke opfyldes, da er jeg bestemt om en Hals, og der er, desværre! ikke megen Sandsynlighed for, at jeg obtinerer, hvad jeg ønsker. O jeg arme, ulykkelige Stodderkonge!

Hofmændene. O Du jammerlige Stodderkonge!

Anden Scene.

De Forrige. Aguruki med sine Hofdamer.

Aguruki. Hvorlunde gaaer det, D. M.? Agol bevare os, hvor D. M. seer ud!? Besku dog Deres allernaadigste Ansigt i Speilet!

Mangarasch (nærmer sig et Speil). Agol, Agol! Hvor jeg seer ud! Det er jo rædsomt. Haarene paa mit Hoved reise sig. Jeg vorder ræd for mig selv.

Aguruki. Ja, Josses bevare's, hvor De seer ud! Accurat, som Døden i Aabenbaringen, eller, som Fanden i Bibelen.

Mangarasch. Ja, deri har D. M., væren evig forsvoren, Ret. Aguruki, Aguruki! Det haver Sorgen bevirket paa en eneste Nat. Betænk engang!

Aguruki. Lad ikke Modet falde, D. M. Mangarasch, Mangarasch! Smink Dig dog lidet! Her er min Sminkedaase! (hun rækker ham den). Det seer dog slemt ud at have et saa blegt, allernaadigst Gefæs, naar der kommer nogen Fremmede.

Mangarasch. Tak, Aguruki! (han sminker sig). Tak, min søde Aguruki! Du, som har deelt Ondt og Godt, Tørt og Vaadt, Haardt og Blødt, Suurt og Sødt med mig i Glædens og Trængselens Dage! Tak, Deres Majestæt!

Aguruki. Ingen Aarsag, D. M.! Det kan endnu blive godt; men De maa være taalmodig. Taalmodighed overvinder Alt. Man har hørt før, D. M., at naar det syntes, som var alt Haab forbi, kom der dog en Straale fra Haabets Sol, som baade oplivede og opvarmede den Ulykkelige. Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest, D. M.

Mangarasch. Ja, alt Det vide vi jo nok. Hvad kan al den Snak hjælpe Vor Majestæt? Det er forslidte Floskler, der hjælpe Vor allernaadigste Majestæt ligesaameget, som en suur Sild.

Tredie Scene.

De Forrige. Naburati.

Naburati (bukker som før). H. M. Kong Alusungos Gesandt, H. Exc. Grev Wasilungo, ønsker at gjøre Deres allernaadigste M. sin allerunderdanigste Opvartning.

Mangarasch. Er han der igjen? Er han der igjen? O Vee! O Vee!

Hofmændene. O Vee, O Vee!

Aguruki. Vær en Mand, Konning, vær en Mand!

Hofdamerne. Værer Mænd, Hofcavalierer, værer Mænd!

Mangarasch. Aa, det ere vi jo. Vi have jo ingen Skorter paa. Det er, overalt, let at sige: „Vær en Mand!" men, at være det, — det er Knuden. Fruentimmerne ere saa letsindige og kaphøiede, og ere altid tilrede med deres Raad; men, vi Mænd, vi ere tungsindige og ydmyge, og trænge altid til Raad. Man indlade H. Excellence!

Naburati. Din Villie skee, vise Konning! (Han bukker og gaaer baglænds ud).

Fjerde Scene.

De Forrige. Wasilungo.

Wasilungo (bukker som før). Nedtrykt af den dybeste og inderligste Sorg, har jeg den allerunderdanigste Ære, at communicere D. M. det høist sørgelige Budskab —

Mangarasch. At jeg skal miste min sidste Ø, Mala? Ikke sandt?

Wasilungo. Nei, D. M., nei! Lad mig dog allernaadigst tale reent ud! At H. M., min allernaadigste Arveherre og Konge, den matillanskie Konge, Alusungo, har igaaraftes ved en allerhøistsalig Død omskiftet Evigheden med Tiden.

Mangarasch. Hvorledes? Evigheden, med Tiden?

Wasilungo. Tiden med Evigheden, vilde jeg sige.

Mangarasch. Det gjør, i Sandhed, Vor Majestæt meget ondt. Vi ere, paa Cavaliers Parole, overmaade bedrøvede. See, hvor Taarerne ere i Begreb med at strømme ned fra vore allernaadigste Øine, See!

Aguruki. Sorgen har gjennemtrængt mit Hjertes Inderste, eller, om man heller vil, mit inderste Hjerte. See, hvor min bølgende Barm gaaer op og ned, som et Hav i Uveir! See!

Hofmændene og Hofdamerne. See! See! See!

Mangarasch (ringer). Naburati! (Pause). Naburati! (Pause). Naburati! (med forstærket Lyd).

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Den londonske Theatercensor, Colman, skal for nogen Tid siden have forbudt et Stykkes Opførelse, fordi i Samme forekom Ordet, Engel, som er et bibelskt Ord. Ved samme Leilighed lagde han sin dybe Viisdom for Dagen ved at erklære, at Englene i Bibelen vare af Hunkjønnet, og at det var høist Forargeligt, at kalde et jordiskt Fruentimmer en Engel.

(Statstidenden.)

— Jeg troer ikke, at Barndommen er den lykkeligste Periode af vort Liv; men dens Følelse af Lyksalighed er høist levende. De følgende Perioder have flere Midler og Kilder til Fornøielse, end den; men Smagen er da ikke saa skarp. I Tidens Længde kommer det alligevel ud paa Eet. Barnet skal lære Multiplications-Tabellen — Manden skal anvende den. Miss Landon.

— Billedhuggerkunsten ligner, i mine Tanker, ikke en Afbildning af Menneskelivet; dens rene, blege og kolde Skikkelser, ere dannede, som vor Natur, men ligne den ikke. Jeg forestiller mig altid en Aand legemligen, som en Statue. Malerier, hvor idealiserede de ogsaa ere i Henseende til Skønheden, give dog bestandigen det lyse Øie, den rosenrøde Kind og det glansfulde Haar, som vi see dagligen. Portraiter ere kun Speile af elskværdige (?) Ansigter. Billedhuggerkunsten er en legemlig Afbildning af Væsener, hvis Tilstand synes at være høiere, fordi den er roligere, end vor Tilstand. Grækerlands Guddomme skyldte den ædle Rolighed, som deres Billedhuggere gave dem, Halvdelen af deres Guddommelighed. Maleriets Særpræg er Lidenskab — Statuens, Kraft.

Miss Landon.

— Logogryph.

1.

Fire Bogstavdele
Var' mit stolte Hele. —
Var, thi jeg er alt længe ikke meer.
Af Stavelser jeg havde ikke fleer,
End mine Bogstavdeles halve Deel.
Betragter Du mit Væsen nu, som Heel,
Da viid: Jeg fordum var en mægtig Fyrste,
Og blandt Italiens en af de Største,
Men, at jeg faldt ved Herskervælde!
Ei meer jeg om mig selv tør melde.

2.

Fordoppler Du min tredje Bogstavdeel,
Da skuer Du en ganske anden Heel.
Skiøndt før en Fyrste, nu jeg er et Dyr,
Blandt mine Lige ret en munter Fyr,
I Bretland er jeg fød og der opdragen!
Jeg hører nu og da til Modesmagen.

3.

Hvis Du min Tre og Fire nu forandrer,
Jeg har ei dyriskt Liv, ei meer jeg vandrer
Paa To, som Fyrsten, eller Fire, som benævnte Dyr,
Og har dog ofte mere Liv, end mangen Modens Fyr;
Thi jeg er Steder, hvorfra Liv til fjerne Egne gaaer,
Og uden mig det stolte Væsen ei sit Tilvær faaer,
Der, tiig en Ganger, over visse Veie sætter;
Ved nogen Ponsen Du mit Navn vist snarligt gætter.

4.

Forandrer Du min To, da er jeg — med, og uden Liv,
En Dame, Jomfru, Frøken, Enke eller Ægteviv,
Et Værk af Kunstens eller af Naturens Moderhaand,
I begge Fald med jordiskt Stof, i første ei med Aand,

Og dog jeg Aand kan have, selv i Kunstens Hænder;
Som mig Naturens Fader, ikke Kunsten, sender,
Ja, uden mig er sjelden nogen Pige Kone vorden,
Det stander fast, saalænge der er Piger her paa Jorden.
(Red.)

De Guld=Skrivepenne, der ere tilspidsede med Rhodium, ere de bedste; thi de ere elastiske og varige. De skrive meget fiint og reent, blive ikke angrebne af noget Blæk, og angribe, trods deres Haarhed, ikke Papiret i den Grad, som Staalpennere. Stilken paa disse Guldpenne, der er opfundet af Dougly, er af Elphenbeen eller Metal, det saakaldte Snit er af Guld og sat paa en Guldstift, og det egentlige Næb bestaaer af to Stykker Rhodium.

(N. oec. Corr).

— Lys. Dersom man dypper Bomuldsvægerne i Kalkvand, hvori en Deel Salpeter er oploſt, brænde de langt klarere, behove næsten ikke at blive pudsede, og Lysene lobe langt mindre; men førend Vægerne bruges, maa de være ganske torre. (London and Paris Observer.)

For at forhindre Lysene fra at smelte kommer man, under Smeltningen, lidt efter lidt, noget Salpetersyre i Talgen, indtil den har faaet en Orangefarve, derpaa tager man den fra Ilden, og, naar den er kold, befrier man den ved en stærk Præsse fra al olieagtig Vædske. (H. u. L. F. B. 3 Nr. 14).

For at erholde Lorraines parfumerede Lys, lader man Talgkagerne bearbeides i en Torrestue, hvorved de olieagtige Dele blive skilte fra, som man vidsker af med en Svamp, og benytter til andet Brug. Derpaa befrier man Talgen fra dens traadagtige Dele, ved at hakke den i smaae Stykker, vaske den nogle Gange og smelte den, tilligemed noget romersk Allun som snart adskiller den fra de fremmede Dele. For ganske at fuldende Rensningen, smelter man Talgen endnu en Gang, skummer den, og sætter mere Allun til. Naar den flydende Masse er bleven ganske klar, og kaster hvidt reent Skum fra sig, kommer man den i Fade, i hvilke befinde sig varmt Vand, der

er destilleret med Rosmarin, Thymian, o. d. l. Her bliver Talgen bearbeidet tilligemed Vandet imellem hinanden, og efter 48 Timers Forlob adskilt, ved Smeltning i Mariebadet (Distileertoi), fra hinanden. Vægerne blive nu dyppede i en Blanding af ligemeget Vox og Hvalrav, hvorved Lysene lobe mindre, brænde længere og behove ikke saa ofte at blive pudsede. I det Dieblik, da Lysene skulle stobes, kommer man noget arabiskt Gummi paa Talgen, som er smeltet sammen i Mariebadet med lidt Vox og Allun. Det bliver altsammen rort godt igennem hinanden, og, saasnart de fremmede Substancer have sat sig, blive Lysene stobte. Ved Afkolingen sætte de tilsatte Bestanddele sig paa Overfladen af Lysene, danne et Slags Overtræk og give dem Voxlysenes skjonne Udseende. Men de blive endnu skonnere, dersom man overstryger dem med en Pensel, der er dyppet i Hornlim, som er kogt sammen med arabisk Gummi og Allun. Disse Lys ere gennemsigtige, klingende, haarde, vellugtende, og brænde meget skont og længe.

(N. oec. Corr).

— En Stambog med Vrængbilleder (Caricaturer) er den hoieste Mode i Paris. Leipz. Modenz. En bitter Satire paa vor carikerede Tidsalder.

— Nyligen blev i London en feed Mr. Bacon (ɔ: røget Flesk) givt med en mager Miss Ox eller Oxford (hvilket ikke gjør saa meget til Sagen i en hurtig Ordspilsvending). Man kaldte det med Føie et velsmagende Ægteskab.

(Støver.)

— Det er Lettere, at døe, end at lide for Sandheden, og mange Ædles ukendte Martyrdom maa en Gang vorde hoiere belonnet, end det udgydte Blod.

(Aug. M.)

— Mennesket bliver lille, naar det betragter Nutiden, ængsteligt, naar det betragter Fremtiden, men stort, naar det har Fortiden for sine Dine.

(Aug. M.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 88. Fredagen den 2 November 1832.

Liigskjorten. *)

Maa trykkes.
I Kjøbenhavns Politiret, den 24 Octbr. 1832.
Thomsen.

I.

Lille Kiste staaer blandt stumme Gjæster,
Døden venter ei paa glade Fæster.
Drengen, som han bar op paa sin Baar,
Fyldte just igaar sit syvende Aar.

Stille, taus han sover, som en Engel,
Som en Lilie knækket paa sin Stengel.
Silkehaaret, under Blomsters Krands,
Kroller sig endnu i gylden Glands.

Bleg, med Taarer, lægger hun saa stille
I den hvide Skjorte ned den lille
Brudte Rosenknop paa Baarens Bret:
Græd ei, Moder! græd dog ei for det!

Men om Kvællen af Begravningsdagen
Til den skumle Grav hun bliver dragen.
Ned paa Kinden strømmer Taaren varm,
Ak hun ønsker Barnet i sin Arm.

Moder, see! hvad staaer vaa Tillien! stille
Moder, see! det er din søde Lille —
Sagte, i det klare Maaneskin,
Kommer Barnet i det hvide Lin.

*) See Atterboms poetiske Calender, 1821 P. 29.

„Moder, græd ei, bedste Moder, stille!
Græd ei for jeg maatte fra Dig ile.
Ak Du veed ei, hvor jeg drømte, da
Disse sorte Mænd mig bar herfra.

Sødt jeg sover ude der paa Engen,
Under tusind Stjerneglimt paa Sengen.
Men Gud veed hvad Aarsag er dertil
At min Skjorte aldrig tørres vil.

Op jeg springer, thi jeg Regnen kjender
Som nedstrømmer og mig sælsom brænder.
Gjør mig ei min lille Seng saa vaad!
Søde Moder, stands dog med Din Graad!"

Heftigt ud hun sine Arme strækker,
Men hun ikke meer den Lille rækker.
Gjerne trykte hun ham til sit Bryst,
Men han borte er og taus hans Røst.

II.

Hvo kan undres over at hun atter
Næste Nat en større Smerte fatter?
Blege Straaler gjennem Vinduet gaae,
Og i Maanskin synes Barnet staae.

„Moder, græd ei, bedste Moder, stille!
Græd ei for jeg maatte fra Dig ile.
Du i Varmen her ei kan forstaa
Hvor af Kuld jeg saadant skjælve maa.

Naar jeg hviler bedst de Taarer alle
Paa min lille hvide Skjorte falde,
Og jeg har ei Ro i Kisten, thi
Ud jeg maa til Midnat er forbi.

Op jeg springer da i Kuld og fryser,
Ved Din Port i Maanskin Klokken lyser.
Jeg saa gjerne vilde ringe paa,
Men kan Strengen ei i Haanden faae.

Naar i Graven jeg Din Sukken hører,
O hvor smerteligt Dit Barn det rører!
Men jeg kan ei naae Din Moderfavn,
Hører kun og seer Din Graad og Savn.

Moder, o forstyr ei Slumren, stille!
Lad mig roligt i min Kiste hvile,
Til jeg vaagner med de andre Smaa;
Lad for Guds Skyld mig ei vandre saa!" —

Atter vil den Arme Barnet tage,
Men der er en Skygge kun tilbage,
Og mens efter den hun griber, hen
Svinder det, og intet er igjen.

III.

Tredie Nat den kom, men ak, de fulde
Taarer ned fra Moderøjet rulle.
Barnet kommer, klager end sin Nød:
„Moder, nei det blier paa ny min Død!

Moder, græd ei, bedste Moder, stille!
Græd ei for jeg maatte fra Dig ile.
Modertaaren smelter Gravens Rand,
Med min Haand jeg Skjorten vride kan.

Jeg i Kvæl ei vilde Dig bedrøve,
Vilde mig i gamle Lege øve;
Men den Leeg jeg havde før i Hu,
Har jeg ganske glemt i Graven nu.

Hist paa Torvet jeg ved Brønden ene
Hvilte lidt mig paa de kolde Stene,
Hørte mine Kammerater der
Men de mærked ei min Stemme meer.

Vandet saae jeg sig af Brønden bøje,
Følge mig som Taaren i Dit Øje,
Tvang mig til at ile hid til Dig,
Og dog kan Din Favn ei holde mig.

Stands dog disse hede, tunge Taarer,
Beed til Gud som læger hvad han saarer.
Lad mig hvile og ønsk mig ei hid,
See til Himlen — langt er ikke did!" —

IV.

Nu hun dæmped har hvad Barnet smerted,
Bønnen binder Taaren fast til Hjertet!
Taus han ligger som et Offerlam,
Skal den stakkels Moder gjensee ham.

Ja, naar efter tre forgrædte Dage,
Fjerde Nat ei hører hendes Klage,
Da han sidder ved sin Moders Fod,
Paa sin Skammel, smiler hende mod.

Maanen ei oplyser hendes Kammer,
Men et lille gyldent Lys der flammer,
Og det hvidsker: „Tak, min hulde Moer,
At jeg rolig i min Hytte boer!

Paa min Pude kan jeg atter drømme,
Der er varmt, som Dine Favntag ømme;
Og i Jordens Vugge, som mig bær,
Snart min Skjorte ganske tørret er."

Nikkende han atter flygter stille,
Ingen Taarer meer ad Kinden trille.
Kun et Suk af Hjertet gaaer i Løn
Op til Gud og takker i en Bøn.

Klart den fjerde Morgentime stunder
Men hun seer den ei, thi sødt hun blunder,
Grønne Græstørv gjemmer begge to,
Lykkelig er den der hviler saa!

M. Winther.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat; see forrige Numer!)

„Det er et skønt Træk af Dem," sagde Lægen; „men er De altid saa fornøiet?"

„Ligesom det kan falde sig," svarede hin leende; „kun, naar Folk ere dumme, kan jeg meget ærgre mig, naar de ikke begribe mig. Seer De, det er meget Sørgeligt, naar man selv alene skal være klog! I Selskab har jeg endnu een Gang saa megen Forstand."

„De tænker fortræffeligen," sagde Anselmus.

„Men, hvad siger De nu endeligen dertil," sladrede hin videre, „at, naar jeg en Gang er ret superklog, vil Folk bevise mig, at jeg er dum? Ikke sandt, den Onde regerer Verden, som vor Pastor Kilian sagde sidst en Gang i Kirken?"

„Jeg skal sørge for, at De aldrig mere indlades der," raabte den gamle Mand.

„Men jeg er dog en døbt Christen," sagde Theophilus med største Alvor, og gik bedrøvet hen til Præsten.

„Tro De mig, Herr' Doctor!" vedblev den Gamle, „at det ikke gaaer an, fordi han klamres

høit med sin Tjener under Gudstjenesten! Men, hvad gjør han nyligen? I det jeg seer i Veiret midt i Prædikenen, har han bragt vor Hund ind paa mit Sæde, lader Pudelen staae opreist, som nu maa kige over Choret, og holde en Psalmebog mellem Poterne. Er det ikke, at forstyrre Menigheden?"

„Men, jeg er jo dog en døbt Christen!" sagde den Anklagede med en grædende Stemme. Lægen, som frygtede for Samtalens alvorlige Vending, spurgte den Klagende, hvad det havde været nyligen, hvori han saa alene havde været klog, og de Andre dumme. „Naa det," sagde Theophilus med en pludselig, høi Latter; „det var en lystig Historie! Jomfru Kilian havde købt mig ganske nye Lommetørklæder. Nu skulde jeg næste Dag paa Fiskefangst med Junkeren; da foretog jeg mig, at erindre Pancratius om, at han skulde erindre mig derom, paa det at jeg ikke skulde glemme det. Men, for ogsaa at være vis paa, at jeg tænkte paa, at erindre ham derom til rigtig Tid, paa det at han kunde erindre mig derom, gjorde jeg en Knude paa mit Tørklæde. De veed jo, at det er en gammel Skik, naar man ikke vil glemme en Ting."

„Ja vist."

„Nu vel da! jeg vaagner om Morgenen, og finder Knuden. Da besinder jeg mig strax paa, at jeg maa erindre Pancratius om Noget. Pancratius, Du skal erindre mig om Noget! Ganske rigtigen, naadige Herre! De vil gaae paa Fiskefangst med Junkeren. Jeg gaaer paa Fiskefangst, og aner ikke noget Ondt. Men den næste Dag er Knuden endnu i Tørklædet. Det ængstede mig; thi der var nu intet Mere at erindre, og, naar jeg tog fat paa Knuden, vilde jeg bestandigen besinde mig paa Noget. Men Knuden havde jeg trukket saa fast, at jeg slet ikke kunde faae den op igjen. Saa tager jeg i Vrede en Sax, og afskærer blot Knuden, forstaaer De? blot Knuden, og — kaster den udaf Vinduet. Da nu Tørklædet er vasket, siger Jomfruen, tilligemed alle Mennesker i Huset, at jeg havde skaaret det i Stykker; der manglede virkeligen ogsaa et stort Stykke deraf. Siig mig nu selv, om jeg har forseet mig, og hvo der har Ret!"

„Men Knuden," sagde Lægen, „var jo naturligen tilforn et Stykke af Tørklædet, følgeligen maatte dette siden efter mangle."

„De begriber det ikke!" sagde Theophilus i stor Vrede, og greb Lægens Haand heftigen og stærkt; „jeg afskar ikke Tørklædet, men kun Knuden, som jeg først havde gjort deri, men som før ikke var der."

„Vi ville ikke tvistes," sagde Anselmus, „De kan vel have Ret; jeg har endnu ikke gjort det Experiment, og Meget begriber man vist først ved Erfaringen."

„Har man allerede en Gang gjort Dem Selskab?" spurgte den unge Mand med en listig Mine.

„O ja!" sagde Lægen, „mere end een Gang; og De gjør mig just nu ogsaa Selskab."

„Det vilde De betakke Dem for," vedblev hin, „dersom jeg vilde gjøre det paa den Maneer, hvorpaa min Selskabsbroder, Walz, derovre i den lille By, fordrev mig Tiden. Der sagde de, at jeg maatte have en Selskabsbroder. Saa kom Herr' Walz, som var bestemt dertil, og nu blev der en Selskabsgjøren, saa alle mine Ribbeen gjorde mig ondt om Aftenen."

„Hvorledes det?"

„Han slog altid om sig, og vi kunde slet ikke forliges; men jeg torde aldrig prygle ham igjen. Ja, hvor gerne gad jeg ikke ogsaa en Gang gjøre ham Selskab! Naar jeg var fortredelig, slog han; var jeg ikke oprømt, aarelod han mig; et Par Gange lod han Tænder trækkes ud paa mig, — de To her: fordi han sagde, at jeg var for ond, Tænderne nyttede mig ikke noget, og gjorde mig kun nu, eller en Gang i Fremtiden, ondt. Den Tredie mistede jeg en Gang, da jeg spiste.

„Men denne Dietand her?" spurgte Lægen.

„Den manglede mig allerede," svarede hin ganske roligen, „før min Tid."

„Før Deres Tid? Hvorledes forstaaer De det?" —

„O, Du gode Gud, hvor De er tungnemmet! Før min Tid — ach! lad mig have Ro, og hold mig ikke for Nar!" sagde han ganske vredt.

„Tilgiv mig!" faldt Lægen ham i Talen, „nu forstaaer jeg Dem allerede; jeg begriber kun langsomt, som De ganske rigtigen bemærkede."

„Har De studert Naturvidenskaben?" spørgte den unge Mand igjen ganske muntert.

„O ja, den er mit Hovedstudium."

„Nu, saa gratulerer jeg," sagde hin med en lydelig Latter. „Er De ogsaa bleven væltet dygtigen omkring deri?"

„Væltet omkring?"

„Nu caperer De mig igjen ikke! Dygtigen gennempryglet, forsvarligen gennemtærsket; De forstaaer mig nok nu, saaledes, som det gik mig med min Selskabsbroder, Walz."

„Han tog altsaa Tingen saa alvorligen."

„Ja vist. Han sagde; at han maatte bibringe mig Botaniken. Men dette var egenligen Batoniken eller Stokkepryglekunsten, fordi han brugte den kære Baton saa meget ved den Ting. Der krøb vi nu omkring, og søgte Petersillie, og Merian, og Thimian, og Roer, og Hvideløg, og alt Det skulde jeg altid beholde. En anden Gang fangede han en uhyre Oldenborre. See, det er en Oldenborre! Ja, sagde jeg, det er en Oldenborre. — Til hvad Slægt hører den? — Formodenligen til Oldenborreslægten. — Seer De, saa brød han strax en Green af en Hæsselbusk, og demonstrerte mig Sagen paa min Ryg! Den blev overhoved saaledes magnetiseret, at den var bleven næsten saa klart seende, at Solen kunde have skinnet igennem den. Siig mig overhoved blot, naar En ikke er hjemme i Hovedet, hvorfor banker man da altid paa Ryggen, eller endnu lavere?? Skulde Aanden da hellere boe alle andre Steder, end i øverste Etage? — Nu, velan da! vi gik da ind i Skoven. Der nede, skreg han, ligger den berømte Linnée, eller ogsaa Pistiller (Støvvei,) eller saadant et eller andet tosset lærdt Navn. Naar jeg saa ikke kunde huske det igjen, saa brak han strax en Green af et Bøgetræ, og saa fulgte der en privat Time. Glad var jeg, naar Botaniseringen skeede i fri Luft, saa var der dog gerne en lille Busk ved Haanden."

„De har altsaa," [illegible] de Anselmus, „ikke kunnet lære Noget i denne Videnskab underveis?"

„O jo!" svarede Hiin, „men Alting, som det ogsaa lod til, at det gik ud paa, med Ryggen; thi den fik ved Studiernes idelige Repetering, en saa fast Memoria, at jeg endnu ved enhver Stok kan sige Dem bestemt, paa hvad Træ den har voxet. De kan ikke forestille Dem, hvor tillokkende de friske Hasselkviste ere! Pilekvistene ere mere myg, men trænge ikke saa dybt ind. Egen, som er den tyske Friheds Træ, har en mægtig Klang; men der lader sig ikke udrettes Meget med den; han kunde heller ikke afbryde Andet, end de tørre Grene, som næsten slet ingen Betydning have. Saaledes have Granen og Fyrren heller ikke Meget at betyde. Bøgen er kraftfuld; Birken, især om Foraaret, ømsindlig; det Tøi voxer ogsaa, hvor intet andet Træ kan trives; man har det altsaa næsten altid ved Haanden af sig. Af alle disse Buske og Værter brak han sine Onskekviste, og de sloge Alle altid an paa min Ryg, saa at der maa ligge store Skatte gemte i mit Indre. Han skaanede heller ikke den medlidende Taarepiil; Tulipantræet maatte ogsaa et Par Gange tjene, som mit Indvielsesinstrument, og saaledes kan jeg vissèligen, da ingen Vægring nyttede det Allermindste, have Krav paa en ret pragmatisk og polyhistorisk Dannelse. — Da jeg havde gennemstudert mig selv nok, og han havde gennempryglet alle Naturrigerne, blev jeg sat her i Huset hos den fredelige Herr' Kilian, og her hviler jeg ud paa mine Laurbær, som jeg føler endnu mangen Gang i mine Ribbeen og Sider."

„Det glæder mig, at De er saa glad," sagde Lægen; „Har De Appetit? Sover De godt?

„Jeg takker," sagde Hin; „snart godt, snart slet; men jeg drømmer ofte tungt og frygteligen, og saa raser og buldrer jeg om Natten. Saaledes havde jeg ogsaa i Nat en ængstelig Drøm."

„Hvad var det for en Drøm?"

„Pancratius!" raabte Theophilus til sin Tjener: „hvad drømte jeg i Nat?"

Den Gamle traadte nærmere, og sagde forfredeligen: „Det kan jeg ikke vide."

„Vil De bare see til det egensindige Menneske!" raabte Theophilus, „jeg lader ham netop sove i min Stue, blot for, at han skal vide Alt, hvad jeg tænker og drømmer; men han er saa doven, at han næsten aldrig bekymrer sig derom. — Naar Du ikke veed det, hvo skal da vide det? Derfor skal Du have Opsyn med mig."

(Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Femte Scene.

De Forrige. Raburati.

Raburati (styrter ind, bukkende som før.) Hvad er Deres allerhøieste Majestæters allernaadigste Villie?

Mangarasch. Hvad er det for en Opførsel, D. Exc.? Jeg har ringet een Gang, og raabt tre Gange paa D. Exc. Er det ikke uforskammet?

Raburati. Undskyld mig, allernaadigste Monarch! Jeg var falden i en allerunderdanigst Søvn. Tilgiv mig!

Mangarasch. Min Overkammerherre maa ikke falde i Søvn i mit Forgemak. Han skal være allernaadigst vaagen. Dog — for denne ene Gang vil jeg tilgive D. Excellence.

Raburati. Jeg takker allerunderdanigst.

Mangarasch. Hør nu Vor Villie! Det skal strax forkyndes i vor Hoftidende, at der fra næste Søndag skal anlægges allerstørst og allerdybest Hofsorg, som skal bæres uden allermindste Forandring i 4 Uger for den allerhøistsalige Kong Alusungo.

Raburati. Deres Majestæts allerhøieste Villie skal allerpunctligst og allerunderdanigst vorde efterlevet. (Han bukker, som før, og gaaer baglænds ud).

Sjette Scene.

De Forrige. Raburati (undtagen).

Wasilungo. For nu at tage fat paa Traaden, hvor jeg slap den, skal jeg dernæst, for det Andet, allerunderdanigst communicere D. M., at H. K. H. Kronprince Matapungo er imorges tidligt præcise Kl. $7\frac{3}{4}$ udraabt til Konge i Matillani under Navn af Matapungo LXVIII.

Mangarasch. Dette Bud glæder Os ligesaameget, som hiint smertede os. See, hvor Glædestaarerne tindre i Vore Oine! See!

Hofmændene. See! See! See!

Aguruki. Vi kunne ikkun gjentage vor elskede Gemahls Ord. See, hvorlunde vore Oine, der før skinned, mat, som Sorgens søvnige Tællepraase, glimre nu, som Glædens klare Voxlys! See!

Hofdamerne. See! See! See!

Wasilungo. Jeg seer det, jeg seer det. — Dernæst har jeg, for det Tredie, den allerunderdanigste Ære, at communicere Deres allernaadigste Majestæter, at min allernaadigste Arveherre og Konge, Kong Matapungo LXVIII, udbeder sig Deres Majestæters Tilladelse til at maatte beile til D. Majestæts Finantsminister, H. Exc. Marimpos naadige Frøken Datter, Malinga Marimpo, og, naar D. M. og H. Exc. Finantsminister Marimpo, og Sammes naadige Frøken Datter derudi samtykke, lover Herren, min Konge, at ville tilbagegive D. M. alle de af D. M. til Allerhøistsammes allerhøistsaligen hedenfarne allerhøieste Fader pantsatte og af Allerhøistsamme occuperede Lande, samt ganske og aldeles at eftergive D. M. Deres hele Gjæld af 12 Ragusuner eller Millioner til Allerhøistsamme.

Mangarasch. O, hvor skulle vi hen af lutter Glæde? O, vi indrømme Alt, og fryde os af Hjertet over Hans Majestæts ædelmodige Sindelag. O, vi have ikke Ord til at udtrykke vor Glæde og Taknemmelighed.

Aguruki. Os bringe disse høie Følelser til at forstumme. O, hvor vort ømme Hjerte slaaer Tappenstreg!

Mangarasch (ringer).

Syvende Scene.

De Forrige. Raburati.

Raburati. Her er jeg, allernaadigste Monarch, fix og færdig.

Mangarasch. Det er mig kært, at den Næse, jeg nyligen gav D. Exc., allerede har hjulpet. „Ave," siger jo Ordsproget, „er god, naar den kommer itide." Befal H. Exc., vor Financeminister Marimpo, ufortøvet at begive sig hid med sin naadige Frøken Datter, Malinga Marimpo!

Raburati. Deres Majestæts allernaadigste Villie skal allerunderdanigst og punctligst vorde efterlevet. (Han bukker, som før, og gaaer baglænds ud.)

Ottende Scene.

De Forrige, Raburati (undtagen).

Mangarasch. D. Exc. kan ikke forestille sig, hvilken Glæde Deres sidste Budskab haver foraarsaget mig. Det er, i Sandhed, dog besønderligt. Det er, som var al min Sorg over H. M., allerhoistsalig Kong Alusungos Død forsvunden.

Aguruki. Ja, ligerviis gaaer det mig. Hjertet hopper i mig af lutter Glæde. Det er dog besønderligt, at Glæden saa aldeles og saa pludseligen kan forjage Sorgen, saa at der ikke er mindste Spor tilbage af Samme.

Wasilungo. Ja, vistnok er det besønderligt, D. M.! Menneskets Sind er, som der staaer skrevet i den gamle Vise om Pigesind, som en Vind, som en Fugl paa Tager. Det er høist foranderligt og ligerviis, som en Tavle, paa hvilken man strax kan udslette, hvad man derpaa med en Griffel haver skrevet.

Niende Scene.

De Forrige. Raburati.

Raburati (bukker som før). H. Exc. Financeminister Marimpo tilligemed sin Datter, Hendes Naade, Frøken Maringa Marimpo, ønske at have den Ære, at gjøre Deres allernaadigste Majestæter deres allerunderdanigste Opvartning.

Mangarasch. Lad disse tvende elskede Undersaatter indtræde for vort glade Aasyn! Indlad H. Exc. og Sammes naadige Frøken Datter!

Aguruki. Lad mine Dines Glands forherliges ved Synet af disse troe Underdaner! Indlad dem!

Raburati. Eders allerhøieste Villie skee, min Konning og min Dronning! (han bukker, som før, gaaer baglænds ud, og indlader de Anmeldte).

(Fortsættes.)

Literair Anmeldelse.

1) Homøopathien contra Alløopathien o. s. v. Efter Drn. Hartlaub og Trinks, overs. af H. C. Lund, Læge og Naturkyndig. Kbhvn. Trykt paa Overs. Forlag hos S. L. Møller. 1830. 8. 32 S.
2) Alløopathien. Et Ord til Advarsel for ethvert Slags Syge. Af S. Hahnemann. Overs. ved H. C. Lund. Kbhvn. 1831. Trykt paa Overs. Forlag, i B. J. Bendixens Bogtrykkerie. 8. 28 S.
3) Et Ord om Homøopathien, af Hr. von Mordwinoff o. s. v. Overs. efter Dr. Ekkerstein af H. C. Lund, Homøopath. Kbhvn. 1832. Trykt paa Overs. Forlag, i B. J. Bendixens Bogtrykkerie. 8. 26 S.
4) Grundlag til en tilfredsstillende Theorie for den homøopathiske Lægemethode o. s. v. Et philosophiskt Forsøg af Julius Hamberger. Udg. af H. C. Lund. Homøopath. Kbhvn. Trykt paa Udg. Forlag, i B. J. Bendixens Bogtrykkerie. 8. 52 S.

Overs. og Udg. af ovennævnte 4 homoiopathiske Skrifter, hvortil endnu høre 8 ældre, af ham oversatte og udgivne, smaae og store Arbeider i dette Fag, af Dr. Hahnemann, Dr. Bigal, Dr. Hartlaub, Dr. Caspari og Dr. Schubert, har stiftet sig et hæderligt Navn i Danmarks Literatur, som Homoiopathiens varme Talsmand, og Alloiopathiens djærve Modstander. Hvad disse Skrivters Emne angaaer, henholder dette Blads Redakteur sig til de af Samme i Nr. 75 ytrede Bemærkninger. Med Glæde see vi den Tid imøde, da Homoiopathien skal vinde Seier over Alloiopathien. Vi kende nok dem, som grue for en saadan Revolution i den medicinske Stat; men de kunne trøste sig med, at den gode, gamle Slendrian har almægtige Venner, at dens Undersviisning gaaer for sig aldeles gradatim, sensim sensimque, og at den nye, sunde Fornuft først vil faae almindeligt Indpas, naar dii majorum understytte dii minorum gentium ved Tale og Daad, og især, efter vor ringe Mening, ved Oprettelse af et homoiopathiskt Hospital; thi da ville de ugen-

lige Dødelister snart give de vantroe Thomasser Troen i Hænderne, og slige haandgribelige Midler maa de Enfoldige i Aanden have.

Hvad nu disse 4 ovennævnte Smaaskrivter angaaer, da ere de Alle af ligesaa vigtigt, som interessant Indhold. De vise ved Fornuft- og Erfaringsgrunde Homoiopathiens Ypperlighed og Alloiopathiens Fordervelighed. De ere skrevne i en kraftfuld og flydende Stiil. Den berømte Hahnemanns lille Skrivt er ligesaa klart i philosophiskt, som djærvt i polemisk Henseende, og Hartlaub og Trinks give ham ikke Meget efter. Dr. Ekkersteins og Hambergers Smaaskrivter ere Begge vigtige især, med Hensyn til Cholerasygdommens Historie og Behandlingsmaade, og Hambergers Skrivt indeholder desuden et fortrinligt Forsøg til en philosophisk Udvikling af den homoiopathiske Methodes Værd.

Den indsigtsfulde Overs. har, i det Hele taget, Ære af sine Fordanskninger. Ved Skrivter af denne Art dvæler en Anmelder og Bedømmer naturligviis ikke ved Sprogsynder, der ere baade gængse og gangbare, og have vundet en uægte Borgerret. Af egenligen saakaldte meningsforstyrrende Feil har Anmelderen ingen opdaget. Da disse Skrivter imidlertid ere bestemte ikke alene for Læger og Videnskabsmænd i Særdeleshed, men ogsaa for videlystne og oplyste Mænd i Almindelighed, havde det været at ønske, at de overalt vare blevne affattede i et saa lidt, som muligt, med fremmede Kunstord bebræmmet Sprog, hvorved slige Skrivter tabe i Almeenfattelighed, og altsaa ikke stifte det Gavn, de skulle. Alle Kunstord kunne naturligviis ikke oversættes; men en stor Mængde kan fordanskes, uden at blive uforstaaelige, eller misforstaaede, hvilket Overs. paa adskillige Steder selv har lagt for Dagen. Ord, som: den latenteske Miasma, contagiøse, Organismen, Generation, Typus, Disposition, normal, Integritet, Akme, Genesis, Aetiologie, den pathogenetiske Proces, metaskematisere, fodede paa, Coma, Asphyxie, Sinapismer, Adynamie, Dysenterie, Collapsus o. s. v. o. s. v. lade sig jo godt ombyttes med danske Ord. Jeg er overbeviist om, at selv mangen, i det græske Sprog ikke ukyndig, Videnskabsmand, som veed, hvad „Akme" og „Aetiologi" betyde, ikke veed, hvad „Sycosis" og „hypocratiskt (paa nogle Steder hippocratiskt) Udseende" er; i mange Ordbøger finder han ingen Oplysning derom. Verba sesquipedalia, som: Integritetsvedligeholdelsesprincip, Reactionskraftsytringer, Selvredningsbestræbelser, og, Helbredelsesbeskjæftigelserne, ere vel ildelydende, men de forekomme sjeldent, og bidrage til Korthed, som undertiden er en god Ting.

I det Redactionen herved anbefaler disse homoiopathiske*) Skrivter til den selvtænkende Almeenheds Gjennemlæsning og Overveielse, kan den ikke undlade især at gjøre den opmærksom paa de træffende Sammenligninger, S. 14-15, den historiske Beretning, S. 24 (i Nr. 3), og paa Tabellerne, S. 42, 43, 45, 46 og 47 (i Nr. 4).

Red.

---

*) Anm. veed ikke, hvorfor vi skulle ombytte a i og o i i Ord af græsk Herkomst, efter tysk Skik, med æ og ø, og sige og skrive f. Ex. Æschylos, Ætiologi, Homøopathi, Alløopathi o. s. v. for de klang- og kraftfuldere Ord, Aischylos, Aitiologi, Homoiopathi, Alloiopathi o. s. v.

Blandinger.

— En aandrig Forfatter siger: „Fyrsten bør betragte Krigernes Øvelse, som en Biting for sin egen Person. Han bør ikke være ukyndig i Krigsvæsenet, og det skader ikke, at han i Farens Dieblik kan stille sig i Spidsen for Hæren, og sideordne sig dens øverste Befalingsmænd; men det bør han først gjøre i den yderste Fare, for at opflamme Hæren. Statsstyrelsen med alle sine Grene derimod har Krav paa hans hele, udelte Opmærksomhed; den bør være hans Hovedsyssel." Den samme Forf. siger: „Princerne af Blodet, som have Apanage af Regeringen, bør ikke, fordi de ere Hærens Befalingsmænd, have særskilt Lønning, og derved træde Undersaatterne i Veien. Rigtigst var det, at Befalingsposterne ved Hæren overdroges til de andre Statsborgere, og at Fyrstens mandlige Slægtninger deltoge med ham i den egenlige Statsstyrelse."

(Red.)

— For nogen Tid siden bekendtgjorde en Kone i Adresseavisen, at hun var nødsaget til at bekendtgjøre sin elskede Mands Død, og nogle Dage efter fortalte en Kone i samme Avis at hendes Mand og Fader (en og samme Person) var død. Konen mente naturligviis, „sine Børns Fader." Saadanne Feil borde Redactionen rette. Man bør ikke lade uvidende og, maaskee, retskafne og inderligt bedrøvede Mennesker (selv, om de ere selvkloge) gjøre sig offentligen latterlige ved saadan en Leilighed. (Støver.)

— Aftenbladet og den Frække i Abdera skulle, efter Forlydende, have omskiftet Tiden med Evigheden. Den Sidstes Død skal især have bedrøvet den adelige Hønsekræmmer meget stærkt. Han skal i et meget tungsindigt Dieblik have skrevet følgende Gravskrivt halvt à la Wessel, over Samme: „Her under hviler den Fræktmodige, den fordum Frodige og Blodige; gak, Læser! hen, men rod ikke udi hans Legems Bodike! han faldt, fordi han stod ikke." Hønsekræmmeren trøster sig imidlertid med, at den Frække snart reiser sig igjen af sin Aske, som en Phoenix, og saa vil det see galt ud for Somme. Saa ville den glade Hønsekræmmers Sølvdalere komme til at springe igjen. Kunde den typographiske Hokuspokusmager blot skaffe Documenterne igjen! Ellers vil det see galt ud for ham!

— En Præst spørgte en Pige, om Synden var noget Ondt eller noget Godt. Da hun svarede: „Noget Godt!" sagde Præsten: „Menneske! hvorfor svarer I saa dumt?" „Min Herre!" vedblev hun, „hvorfor spørger De saa dumt?" (Antiq.)

— Det er forgæves, at ville disputere med et Fruentimmer: det er det Samme, som at gaae i London (i København) paa en regnfuld Dag. For hvert Skridt man gaaer frem, gaaer man, i det Mindste, to tilbage, og, ligesom den vaade Jord glider under vor Fod, saaledes glider Qvindesind under vore Grunde. Lord Mendeville, hos Miss Landon.

— En Candidat, som var en god Prædicant, men iøvrigt — en Æsel, prædikede en Gang i et Tugthuus for lutter Tugthuuslemmer; men Nogle af hans gode Veninder havde hemmeligen været, hans Tilhørerinder. Siden efter traf de hinanden i et Selskab, hvor de spørgte ham om, hvor han kom fra, og, da han svarede: „Ach, jeg har prædiket for lutter Æsler i Eftermiddag," sagde de: „Naa, nu begribe vi, hvorfor De sagde bestandigen: „Mine kære Brødre!" (Antiqv.)

— En Søn skulde straffes haardt, fordi han havde slaaet sin Fader. Moderen forbarmede sig over ham, og beviste i Netten, at ikke den, han havde slaaet, men en Munk fra det nærmeste Kloster var hans Fader. (Antiq.)

— En saakaldet galant Dame, som allerede var tilaars og farligen syg, sendte Bud efter sin Skriftefader, som sagde til hende: „Nu maa De glemme Deres forbigangne Liv, og ikke tænke paa Andet, end Guds Kærlighed." „Ach, min kære Herre!" svarede hun, „hvor kan jeg i den Alder, hvori jeg er, tænke paa en ny Kærlighed?" (Antiq.)

— Man talte i et Selskab om Sjælevandringen. „Jeg har, saamænd, været en Guldkalv," sagde en fornem Tosse. „Saa!" svarede en Dame. „Det lader ikke heller til, at De har mistet Andet, end Forgyldningen." (Antiq.)

— (Indsendt.) Hans und Peter saßen in einer 2. 3. und sprachen von ihrem 1. 3. Da sagte Peter zum Hans: 1. 2. 3. 1. daß ich sein 1. 3. werde. — Dieses 1. verdroß Hans so sehr, daß er ganz bitterböse antwortete: 1. 2. 3. 1. daß ich ihm eine Maulschelle gebe. Gustav.

— Opløsning paa Logogryphen i forr. Nr. Doge. Dogger. Dokke. Dukke.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 89. Tirsdagen den 6 November 1832.

Auguste Barbiers femte Jambe. *)

I.

I Frankrigs Land kan Ingen nutildags
Forblive stille, rolig i sit Hjem.
Ærgerrighedens Knopper bryde frem
Nu overalt, selv paa de tykke Hjerner,
Alt sig bevæger paa hvert Torv, hver Plads;
Med store Ord og fulde Hjerter Alle
Om den politiske Machine surre,
Og Alle vil' de lægge Haand paa den.
See, hvor de løbe, alle disse Folk,
De djærve, haand- og snakkefaste Karle!
See hist Poeter, Talere, Soldater,
De Alle ville synes Noget, spille
En Rolle i det store Statens Drama!
Fra alle Gader, Gyder strømme Alle
Hen paa den store Plads, og pustende,
Med rappe Fodtrin, hen paa sorte Brosteen
De styrte sig i frygtelige Masser,
Og strække Armene mod Folket ud.

II.

Ja! vist er Folket stort, nu, da dets Hoved
Afrystet har de tusind' slemme Bidsler;
Nu, da det, efter fuldendt Verk, kan, som
En stærk Athleth, sig læne med sin Ryg;
Den er saa skøn, Colossen, fireskaaren,
Den mandige og djærve Pjaltebærer;
Haandlangeren, den Høitbesjælte, klædt
I grove Klædeskjortel, farvet med
Soldaterblod; Mursvenden, som med eet Slag
Nedhuggede den stolte Throne raskt,
Og som i qvalme Hede Kroner lod,
Som Drengen Tøndebaand, paa Gaden danse.
Men det er Ynk at see med skaldet Hoved,
Med Legem, uden Purpur, uden Pynt,
Halvt nøgent Folk, som de, det sønderknuste,
Som Kongerne, sit eget Hof at have,
Ja! Ynk at see, paa Knæer paa dets Vei
En Flok af usle Mennesker at kaste
Hver Dag dets Navne det i Næsen djærvt,
Og aldrig løsne dets trælbundne Hænder;
At høre trindt om det et tusind' Munde,
Saa honningsødt besudle Borgernavnet,
Og saa fortælle det, at Blodet smykker
Haarhudet Haand, og Rødt det klæder godt;
At den ubøielige Lov er kun
Dets egen flaue Egensind; at Retfærd
Er i dets Arm, og at det ei skal frygte,
At i dets Hænder Retfærds Vaaben skal
Til Morderredskab vorde.

(Sluttes i næste Nummer).

H. C. W.

*) Skreven i Februar 1831.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

„Men det er jo ikke muligt," udbrød Pancratius i Fortvivlelse. „Saaledes vil De ogsaa altid vide af mig, hvad De tænker, eller har tænkt; hvorledes skal jeg bære mig ad med det?"

„Det skeer ved Kærlighed, enfoldige Menneske!" udraabte Hin. „Du skal blive saaledes Eet med mig, at vi have vore Sjæle tilfælleds; saa vil det blive mig mindre Suurt, at tænke efter over Meget; thi da tænker jeg i Dig, og Du har blot Umagen deraf."

„Ja, men saa maatte jeg jo ogsaa spise for os begge To," sagde Pancratius smilende.

„Nei!" svarede Theophilus; „det vilde jeg gerne selv paatage mig, og det i Dit Navn med; jeg er Roden og Stammen, og Du Blomsten og Frugten."

Ved denne Stemning syntes det Lægen muligt, at prøve den Syge i en Genstand, som han ellers ængsteligen vilde have undgaaet at berøre. Han gik altsaa nærmere hen til ham, og spurgte ham sagte: „De har vel ikke i lang Tid faaet Efterretninger fra Blanca?"

„Blanca!" udraabte Theophilus; „det er vel den hvide Vindspiller, som jeg havde for lang Tid siden?"

„Blanca?" tog den gamle Tjener Ordet, i det han med prøvende Blik betragtede Lægen: „kender De Noget til hende?"

Anselmus mødte dristigen den Gamles gennemborende Blik, og troede nu, at han behøvede næsten ikke længere, at være skaansom. Han sagde derfor: „Jeg ønsker blot, at erfare noget Mere om Blanca og Raimund, hvis sørgelige Skæbne har interesseret mig meget."

Pancratius slog Dinene ned, og sagde; „Jeg veed Intet af dem at sige;" men Theophilus kom pludseligen i et galt Lune, hoppede omkring paa det ene Been, svang Hatten, og skreg halvt syngende: „Der bag ved Præstens Hauge, der er en Eng; der trindt omkring staae Pile, Birke; et Vand der flyder rislende forbi; der skrige Gøg og Stær; der kiger Hjorten gennem Busken; der er en deilig, lille Plads,' saa ensom, og saa skyggefuld tillige. Der komme jo i Høstens Dage, naar vissent Løv alt rasler ras rus ras, den kære Frøken Blanca og Herr' Raimund sammen. Med Graad i Dinene de paa hinanden see, og trykke Hænderne saa ømt; da tage de hinanden hierteligt i Favn, og faae igjen Forstanden!" — Han skreg og sang bestandigen høiere og høiere, saa at den gamle Præst stod op og raabte: „For Himmelens Skyld, unge Herre! i hvilken Spindestue har De nu igjen opsnappet den gamle Ballade?"

„Den har jeg selv digtet, nu nyligen," skreg Theophilus glad. „Pancratius, gjem paa den! siden ville vi synge den for Junkeren."

„Jeg kan ikke et Ord af den," sagde Pancratius, „om Gøgen var der Noget i Oden, og saa, at de gerne vilde have Forstand. Der kommer Junkeren!"

Uden at søge Indgangen, sprang i dette Dieblik en ung Knøs over Gærdet, med rødt Ansigt, uden Hat, med Papirskrøller i Haarene. „Der ere vi igjen," skreg han med en raa Stemme; „god Dag, Tiphel! Ach, Herr' Pastor! havde De været med os, da havde De kunnet disputere!"

„Hvor vare I, kære Jørgen?" spurgte Theophilus.

„Ach, kæreste Ven!" vedblev denne jublende, „vor hele Familie er siden den Tid bleven ganske forgabet i Narrene der; Mama alene vil ikke vide Noget deraf at sige, og er vred paa os Alle, men især paa Papa, fordi han giver os saadant et slet Exempel."

„Min kære Junker!" sagde Præsten meget ærbart, „med Narrene vilde jeg aldrig have disputeret; thi de have ingen Logik."

„Det var just heller ikke egenlige Narre," sagde Jørgen, „men en Slags Kunstnere. Jeg siger Dem jo, at Papa var ganske indtagen i dem, og de havde deroppe en Mand, som kunde sætte Munden i Gang paa Folkene."

„Heisa! Heisa! Der kommer først den rette Vindsæk," raabte Theophilus høit jublende; „han og jeg, vi ere de to største Narre i det romerske Rige, uden at jeg derfor vil negte Klosteret der oppe, hvor vor Herr' Kilian skal disputere, den Ære, der tilkommer det i dette Capitel."

„Tal med Forstand, og respecteer min Datters Brudgom i den høivelbaarne Herr' Greve!"

Paa en lille Skimmel kom et ungt Menneske galoperende, hoppede af Saddelen, og ilede i Præstens Arme, medens allerede en rødhaaret Pige styrtede ud af Huset, med Kykkenforklædet for, og omarmede Fader og Kæreste paa een Gang. Grouppen foer fra hverandre, da nu Lægen saa hurtigen, hans saarede Fod tillod det, nærmede sig dem. „Er det muligt, Grev' Birken! at vi mødes her igjen? Paa Dem havde jeg ikke gjort Regning idag." Det unge Menneske saae sig hastigen om, stødte sin Svigerfader saa hurtigen for Maven, at denne igjen tumlede tilbage i Løvhytten, kastede med samme Heftighed den lille, tykke Brud fra sin Hals, tog Skimmelen fat, og, førend de Omstaaende endnu kunde besinde sig, var han allerede i stærkt Galop ude af Landsbyen.

„En Hest!" raabte Lægen. „Sæt efter ham!"

„Hvad Krav har De paa min Svigersøn?" sagde Præsten, som igjen havde samlet sine Tanker.

„Vindsækken rider en lille Tour!" skreg Theophilus jublende.

„For Himmelens Skyld en Hest!" raabte Lægen; „kommer han os af Øinene, saa have vi Alle mistet ham for stedse."

„Mistet!" skreg Bruden, og vreed Hænderne.

„Vær, stille mit Barn!" raabte Præstemanden; „i Morgen gaaer Trolovelsen for sig, og intet fremmedt Menneske, om han endog hedder Doctor, har Ret til, at frarive Dig Din Brudgom."

„Det Menneske er galt!" udraabte Lægen heftigen, „og, da han nu har seet mig her, kommer han vist ikke igjen."

„De maa ikke bagsværte vor Familie!" raabte Præsten endnu heftigere: „De, fremmede, ubekendte, Herr' Landstryger, og, dersom De er Skyld i, at min Svigersøn ikke kommer igjen, saa giver jeg Dem min Forbandelse, Ugudelige!"

(Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Tiende Scene.

De Forrige, Raburati (undtagen). Marimpo. Malinga Marimpo. (Marimpo bukker 3 Gange, og Malinga Marimpo neier 3 Gange for hver af Majestæterne; den Første bukker, og den Sidste neier 1 Gang for Wasilungo).

Mangarasch. Græder af Sorg og af Glæde paa een Gang, mine elskede Undersaatter, eller bedre, græder først af Sorg, og, naar den har udraset, græder saa af Glæde! det er den rigtige Maneer. Hører nu, hvad H. Exc., Grev Wasilungo, har communiceret os! For det Første, det allerhøistsørgelige Budskab, at H. M. Kong Alusungo i Gaar Aftes ved en allerhøistsalig Død har omskiftet Tiden med Evigheden. Er det ikke allerhøist sørgeligst? (han græder).

Hofmændene. O Vee! Vee! Vee!

Marimpo (græder). Jo, i Sandhed, D. M.! Mit Hjerte bløder allerunderdanigst.

Aguruki (til Malinga Marimpo). Er det ei allerhøist bedrøveligt og allerhøist veemodigt, naadige Frøken?

Hofdamerne. O Vee! Vee! Vee!

Malinga Marimpo. O Vee! Vee! Vee! Ja, i Sandhed, skiøndt jeg ikke har kendt det Allermindste til den allerhøistsalige Konge, oprører Sorgens Storm dog min Barms forhen rolige Hav, hvorom dets nu synlige Bølger ere mælende Vidner, med samme Kraft, som var min egen naadigste Fader saligen hensovet, hvilket Agol længe forbyde.

Hofdamerne. O Vee! Vee! Vee!

Aguruki. Der er paabuden den allerstørste og allerdybeste Hofsorg fra næste Søndag af, hvilken skal bæres i 4 Uger uden mindste Forandring.

Malinga Marimpo. Agol være lovet! Saa kan jeg dog faae Leilighed til at bruge min nye, sorte, stærkt udringede og korttærnede Silke=

kjole, i hvilken min sneehvide, bølgende Barm, min alabasterhvide Nakke og Hals, og mine skønne, runde og svanehvide Arme og Skuldre, samt liliehvide Ryg, som Bilimpas Skjalde saa ofte og saa skønt have besjunget, ville tage sig høist fordeelagtigen ud.

Marimpo. Siden min Datter taler saa frit og ugeneert om de Yndigheder, hvormed Agol har velsignet hende, og som intet Menneske med Smag kan negte sin Beundring, maae Deres Majestæter allernaadigst tillade mig at spørge Dem, om De ikke finde det meget uanstændigt, at Fruentimmerne i Balimpa gaae saaledes halvnøgne, som min Frøken Datter. Min salig Gemahlinde, som døde ifjor, misbilligede meget denne afskyelige Mode. Jeg seer ogsaa, at Deres Majestæt (i det han henvender sig til Aguruki) ikke ynder den, siden Allerhøistsamme gaaer med en Kjortel, der gaaer meget høit op i Halsen, som det hedder i Kunstsproget.

Aguruki. Ja, det har sine gode Aarsager, D. Ex.! Jeg skal sige Dem, jeg har en meget styg, guul Hud, og er yderlig mager. Naar man har saadanne Egenskaber, bør man, i mine Tanker, ikke blotte sig saa meget; men, naar man har saa hvid og trind en Krop, som Deres Frøken Datter, er det ikke afveien, at blotte sine Yndigheder. Det er min Mening.

Hofdamerne. Det er min Mening.

Mangarasch. Da er jeg, saamænd, ganske af Deres Excellences Mening. Jeg anseer det for meget uanstændigt, at et Fruentimmer, især, naar hun er af høiere Stand, eller, hvad man kalder en Dame, bærer saadanne Dele af sit Legeme til Skue, som vore Damer her i Balimpa blotte for Mandfolkenes Øine, ikke at tale om, hvor skadelig slig en Blottelse er for Helbreden. — Det er min Mening.

Hofmændene. Det er min Mening.

Mangarasch. Men, for at komme tilbage til den Sag, hvorom jeg før talte — H. Exc., Grev Wasilungo, har fremdeles communiceret os tvende høist glædelige Budskaber. H. K. H. Matapungo er imorges tidligen precise Kl. $7\frac{3}{4}$ bleven udraabt til Konge af Matapungo under Navn af Matapungo LXVIII.

Marimpo. Jeg glæder mig ret allerunderdanigst og inderligen derover. O, hvilken Fryd! O, hvilken Fryd!

Hofmændene. O, hvilken Fryd!

Malinga Marimpo. En allerunderdanigst Glæde gennemstrømmer allernaadigst min hele Sjæl, eller, bedre sagt, en allernaadigst Glæde gennemstrømmer min allerunderdanigste Sjæl. O, hvilken Fryd! O, hvilken Fryd!

Hofdamerne. O, hvilken Fryd!

Mangarasch. Men nu kommer det Glædeligste til Slutningen. Det er det, som vor Hofdigter, Alaharannalinaccio, Ridder af Gaasefjederordenen, i sit Digt, „Pølsernes Lyksalighed," kalder Rosinen i Enden af Pølsen. H. M. Kong Matapungo har udbedet sig vor og vor elskede Dronning, Agurukis allernaadigste Tilladelse til at maatte beile til Eders Excellences dydzirede og naadige Frøken Datter Malinga, og, naar Eders Excellence og Eders Naade Intet derimod have at indvende, lover H. M. at ville tilbagegive os alle vore, af Allerhøistsamme occuperede, Lande, og at eftergive os hele vor Gjæld til Allerhøistsamme. Vor Tilladelse har H. M. allerede erholdt. Eders Excellences og Eders Naades Samtykke negtes vel ikke Allerhøistsamme?

Marimpo. Jeg er svimmel af lutter Fryd. Jeg giver udaf Hjertet mit allerunderdanigste Samtykke. O hvilken stor Fryd!

Hofmændene. O hvilken stor Fryd!

Malinga Marimpo. Enhver, som seer mine glædedrukne Øine, mine blussende Kinder og min bølgende Barm, maa føle sig overtydet om, at allerunderdanigst Kærlighed til H. M. Kong Matapungo haver taget sit Sæde for evigen paa mit Hjertes Throne. O navnløs Salighed!

Hofdamerne. O navnløs Salighed!

Malinga Marimpo (til Wasilungo). Naar vil Allerhøistsamme glæde vore allerunderdanigste Øine med sin allernaadigste Nærværelse?

Wasilungo. H. M. min allernaadigste Arveherre, Kong Matapungo LXVIII, vil om faa Minuter være her med sit allerunderdanigste Følge.

Malinga Marimpo. Jeg vil allerunderdanigst paa Kærligheds Vinger flyve Allerhøistsamme imøde. (Hun iler imod Udgangen).

Ellevte Scene.

De Forrige. Matapungo, med et Følge af 12 Hofcavalerer, som, naar Matapungo under følgende Replik er traadt frem med Malinga i Forgrunden, stille sig parviis midt paa Scenen, saaledes, at der er ligesaa langt Rum mellem dem og Mangarasches Hofcavalerer paa den ene Side, som mellem Agurukis Hofdamer og dem paa den anden Side).

Matapungo (i det han træder ind, styrter Malinga i hans Arme). Min Elskede! Hvor Du est skøn! Jeg forliste en Fader, og vandt en dydziret Gemahlinde. Saaledes afløste Glædens Skildvagt Sorgens paa Sammes Post udenfor mit Hjertes Hovedquarteer. Hvor Du est skøn, Abrahamsen! — hm, hm, hm, Malinga Marimpo, vilde jeg sige — Kærlighed haver gjort mig reent confus og tummelumsk udi Hovedet. Tilgiv mig!

Malinga Marimpo. Jeg tilgiver Dig af Hjertet, elskede Krag! Agol! hvad sagde jeg! „Krag!" sagde jeg, men meente egentligen „Matapungo". Ogsaa mig har Glæden gjort fortumlet i Hovedet. Pardonneer mig!

Matapungo. Jeg pardonnerer Dig af Hjertet, elskede Malinga! — Har jeg Deres Majestæters allernaadigste Tilladelse til at formæle mig med denne søde Frøken?

Mangarasch. Af Hjertet samtykker jeg i denne skønne Forbindelse, som sikkert, med Agols Hjælp, vil udbrede Held og Lykke over vort Land og Rige.

Hofmændene. Held os! Held os! Held!

(Fortsættes.)

Børnehuset.

Jeg har allerede bemærket, at der næppe gives nogen Regjering, der forholdsviis har opoffret saa store Summer til Manufacturvæsenets Opkomst som den danske, og at det desuagtet befinder sig i en saa üsel Tilstand, at der ere faa Lande, hvori det er slettere. Aarsagen dertil maa ei stedse søges i Mangel paa duelige Arbeidere, eller fordi vi ikke kunne holde Priis med Udlandet; men som oftest og især i at en Deel Manufacturer drives for kongelig Regning; thi, da Kongen ikke kan have umiddelbar Tilsyn med dem, saa maa han desaarsag lade dem bestyre af Andre. Disse Andre ere sædvanligt Embedsmænd, der have Forretninger, som medtage deres Tid i den Grad, at de maae ansee Manufacturet som en Biting, og følgeligen overlade den umiddelbare Bestyrelse til Andre. Hvis disse Mennesker ere duelige og retskafne Mænd, da er Tingen den Samme; thi hvad enten de kaldes Høivelbaarenheder eller Mæstere er eet; men dersom de derimod ere Charlataner, som ville glimre, og have Hovedet fuldt af Projekter eller ogsaa Mænd, der, med Undtagelse af deres eget kære Jeg, Intet elske i denne Verden, da vil Statens Capitaler enten blive bortødslede til Forsøg, som hverken kunne eller bør udføres, eller de ville falde i Bedrageres Hænder. En Fabrikentrepreneur foretager ei letteligen noget Forsøg, før han er overtydet om dets Gavnlighed; men Bestyrerne for et kongeligt Anlæg behøve ei at være saa nøieregnende; thi, har man ingen flere Penge, kan man henvende sig til Statskassen. Om der gives et Manufactur, som drives for offentlig Regning, der kan svare Regning, veed jeg ikke; men jeg tvivler meget derom. At Manufacturer, som drives af Private, derimod kunne trives her, viser J. Holms Fabrikanlæg, og Modevegs, Salomonsens og Stahls Manufacturer.

Dog det Tab, som de offentlige Manufacturer medføre for Staten, er ikke det største Onde. De Varer, som der forarbeides, skulle afhændes, og, da det kan være Bestyreren ligegyldigt, hvorledes, saa sælge de dem sædvanligt à tout prix. Dette kan en privat Manufactureier ikke, og han nødsages altsaa til at standse med sit Udsalg, indtil Priserne blive saaledes, at han kan være skadesløs. Skeer dette ikke, maa hans Manufactur gaae til Grunde. Ønskeligt var det desaarsag, hvis alle offentlige Manufacturer paa dem nær, som formedelst deres Natur bør vedblive, nemlig Tvangs- og Fattighusene, bleve ophævede. Iblandt disse Indretninger egner sig især deleshed Stok- og Børnehuset til Manufacturanlæg; thi man kan strax ved en Fanges Modtagelse beregne, om det vil lønne sig at lære ham noget Kunstmæssigt.

I hiint vil man kunne anlægge et Seildugsfabrik, der kunde forsyne Flaaden, og i dette en Linnedafdeling, der kunde forskaffe Armeen de fornødne Skjorter og en Klædeafdeling, som forarbeidede Klædet til Soldaternes Uniformer. Disse Afdelinger burde bestyres af duelige og drivtige Mæstere, der havde lært at adlyde, før de lærte at befale, og som kunde tilveiebringe sig den Agtelse, der er nødvendig for en Bestyrer. De burde vist rigtigst staae, enten umiddelbart under Kongen eller, hvis her gaves en Embedsmand, som kjendte Manufacturvæsenet og søgte at gavne uden at glimre, da under ham; men derimod hverken under Directioner eller Commissioner; thi jo flere Bestyrere, jo slettere gaaer sædvanligt Alt. Den ene Bestyrer har een Mening og den Anden en ganske forskjellig, og derved bliver en Vaklen i Bestyrelsen, som medfører, at enten gjør Mæsteren, hvad han vil, eller han maa lade Alt gaae, som det kan; thi, naar han seer, at han ikke kan udrette, hvad han bør, saa bliver han ligegyldig og følger blindt hen sin Ordre. Dersom nu slige Bestyrere ikke forstaae Noget af Manufacturvæsenet og have desuagtet Hovedet fuldt af Projekter, saa vil den duelige Retskafne ei holde længe ud, men overlade Pladsen til en Mand, der kan indrette sin Tale og Opførsel efter Enhvers Ønske.

Staten vilde saaledes ei blot, hvis Usserøds Manufactur og det kongelige Seildugsmanufactur, som forsyner Flaaden, bleve nedlagte, og de Tøier, som forarbeides i hiint, bleve forfærdigede i Børnehuset, og det Seildug, der forarbeides i dette, forfærdiget i Stokhuset, spare over 100,000 Rdlr. aarligen; men der vilde endog derved frelses mange Personer fra Undergang.

Nu klager vore simple Arbeidere over, at de ikke kunne erholde Arbeide, fordi de Fleste betjene sig af Slaverne, og en stor Deel af vore Haandværkere give Børnehuset Skyld for, at deres Værksteder staae ledige den største Deel af Aaret; thi det er ikke muligt for en Borger, der maa underholde en Familie og betale Husleie og Skatter, at arbeide for den Priis, som Fanger, der, hvad enten de fortjene Noget eller ikke, dog ligefuldt maa ernæres. (Ny oec. Cor.)

Literaire Anmeldelser.

Ecole Française, eller Fuldstændig fransk Grammatik for Danske, fremstillet i systematisk Orden og i bestandig Sammenligning med det danske Sprogs Aand, bestemt for alle dem, der ønske at studere dette Tungemaal, af Dr. Jacob Göttsche, Forfatter til adskillige over det franske Sprogs Grammatik skrevne Værker. Kiøbenhavn, 1832. Trykt paa Forfatterens Forlag; hos Bernhard Schlesinger. 8. 453 Sider. Fortale, XII. Introduction à la critique de la grammaire française de Chapsal et Observations etc. 16.

Den lærde Forfatter, som er fordeelagtigen bekendt af sine ældre Skrivter over det franske Sprog, som populair, praktisk Sprogphilosoph, har i dette Arbeid leveret et Verk, hvortil den danske Literatur (naar man undtager en stor Mængde Germanismer i de danske Ord) i Orden, Fuldstændighed, tydelig Fremstilling og stadigt praktiskt Hensyn ikke kan fremvise Magen. Forf. har deri forbedret, berigtiget, og tydeligere udviklet mange Punkter i sine tidligere Arbeider, som, efter 10 Aars Granskning i det franske Sprog, ikke kunde tilfredsstille ham. Dertil høre: Læren om Substantivernes og Adjectivernes indbyrdes Naturstiftelse (S. 38—43); Ordenes Kønbøining, i Henseende til Fordoplingen af l, n, s, t, (S. 48); Talbøiningen (S. 56—61); Læren om Brug og Følge (S. 234—45 og især S. 231—39); Conjugationerne (S. 247—301); Læren om Conjunctivet; Forskjelsudtrykkene, d. e. de til det Mere eller Mindre (Tidligere eller Sildigere o. s. v.), sigtende Ord (som: augmenter, diminer, avancer, enrichir, supérieur, au dessus etc.) o. s. v. o. s. v. de mange træffende, fine og i praktisk Henseende høist gavnlige Bemærkninger, som dette Sprogverk indeholder, og Forfatterens stadige Hensyn til det danske Sprog, og ligesaa stadige Henvendelse til Forstanden og Fornuften, hvis Underordnede Hukommelse bør være, give dette Nationalverk et høit Værd. Det har derfor unegteligen Krav paa den Deel af Almeenhedens Opmærksomhed og Studium, som ynder og dyrker det franske Sprog. I sin "Introduction o. s. v." har Forf. afsløret nogle af den chapsalske Sproglæres store Feil, og viist dens Skadelighed i Særdeleshed, og de paa Fransk skrevne Grammatikers Forderveliged i Almindelighed, for danske

Lærlinger. Dette Blad maa, ifølge sin Plan, indskrænke sig til en Anmeldelse af dette høist vigtige Verk, hvis Bedømmelse vi maa overlade til vore tvende kritiske Journaler. Red.

Gallerie for danske og fremmede Classikere. Udgivet af et Selskab. Tredie Bind. Holbergs dramatiske Skrifter. Kjøbenhavn. Trykt hos Bianco Luno & Schneider, Pilestræde, Nr. 105. Faaes i Commission hos Bog- og Papiirhandler C. Steen paa Børsen Nr. 2, og paa Hjørnet af Pilesttædet og Sværtegaden Nr. 121 i Stuen. 1832. Femte og Sjette Hefte, udgiven af et Selskab; Syvende Hefte, udg. af et Selskab, og redigeret af J. C. Lange. 323 S. Skizze af Baron Holbergs Characteristik o. s. v. XVII.

Som bekendt, er denne Udgave af Holbergs dramatiske Skrivter bleven et Tvistens Æble in republica literaria et juridica; men der er stor Sandsynlighed for, at Fru Themis vil tage Galleriets Selskab under sine Vingers Varetægt. Femte og Sjette Hefte skulle være lidt skødesløst redigerede af en Ungersvend, som har ladet sig føres bag Lyset af de hyppige Misgreb i Höpfners Aftryk, hvorfor ogsaa A. E. Boye gav ham: Rejectus; af sand, christelig Medlidenhed ville vi beære ham med et Haudillaudabilis. Det femte Hefte indeholder: Den politiske Kandestøber, og det Sjette: Den Vægelsindede og det Meste af Jean de France. Da hin Ungersvend (den Gang endnu i Drengestanden) fandtes uværdig til Redactionen af „Galleriet,“ og, i Særdeleshed, af Danmarks Mæsterkomikers dramatiske Verker (selvsomt, at et Selskab kunde være og blive enig om, at overdrage sligt et Arbeide til en Pog!), paatog Herr Litteratus J. C. Lange sig dette Hverv. Af denne Mand kunne man vente sig en ligesaa omhyggelig, som smagfuld Behandling og denne Forventning har han opfyldt ved det syvende Heftes Redaction, som indeholder: Slutningen af Jean de France, Jeppe paa Bjerget, Mæster Geert Westphaler og en Skizze af Baron Holbergs Charakteristik, som Menneske og Skribent, hvilken er meget interessant. De af den forrige Redacteur begaaede Feil vilde i de følgende Hefter vorde rettede, og derfor enkelte Blade omtrykkede. Denne Udgave, der upaatvivleligen er den Skønneste med Hensyn til den typographiske Udstyrelse, vil sikkert ogsaa vorde den Fuldkomneste med Hensyn til Textens Behandling, og de Anmærkninger o. s. v., som Redacteuren agter at berige den med. Den vil tillige, uden Forhøielse i Prisen, vorde forsynet med Holbergs veltrufne Billed, som Nogle af de mærkeligste Optrin i Komoedierne, stukne i liden Format efter Lorenzens og Eckersbergs Malerier, som Haas, Clemens og Heuer have leveret i Kobberstik i den nathansonske Samling.

Red.

Blandinger.

— Morgenpostens Redacteur behandler virkeligen sine Læsere, Bladets Abonenter, og det danske Sprog ret cavalierement. Alting kan dog ikke være Trykfeil. Hvad er det: at gennembryde „Vrinden“ (see Løverdagsnumeret, d. 27de Octbr. 2den Sp.!)? Skal det være „Kredsen“? I Søndagsnumeret (d. 28de Octbr. 3die Sp.) er det en heel Sætning, hvori det er meget vanskeligt at have nogen Mening. Herr Kruse maa undskylde, at jeg saa ofte maa gjøre Forsøg paa at gjøre hans Hoved kruset; thi jeg mener det ærligt med ham og Sproget, og, dersom han ikke snart forbedrer sig, fristes jeg til at troe, at den unge Mand, som hver Dag overgaaer sig selv, ogsaa allerede har overlevet sig selv. Det var dog for tidligt! Det var vistnok at ønske, at vore Bogtrykkere i Almindelighed havde lidt videnskabelig Dannelse; saa vilde de gjøre Forfatterne Arbeidet lettere. Men det er nu een Gang ikke saa, og derfor maa enhver Forfatter og Oversætter eller Copiist see de gode Folk godt efter i Sømmene. Farvel, min kære Ven! Finder De nogle virkelige Sprogbommerter i dette Blad, saa siig De kun Redacteuren og hans Camarader Sandheden! „Kloge Høns kunne jo gjøre Æg i Nelder,“ og, Ægget (De) kan stundom lære Hønen (Red. og hans Camarater). Bliv nu ikke vred, Faer min! (Støver).

— Nogle danske Forfattere, f. Ex. P. Kruse og O. Thomsen, bruge Ordet, „tiltale," som eenstydigt med „at behage." Det er, som bekendt, en reen Germanismus. I „Dagen" lader saaledes x. „Belisar" og „Sproglæreren" „tiltale Publicum." Enhver, som tiltaler eller taler til O. Thomsen eller Etatsraad Thaarup, behager dem vist ikke. Den som taler til O. Thomsen om hans ypperlige Valg af Emner til Maanedsskrivtet „Valkyrien," behager ham sikkert, men den, der tiltaler ham for hans med fremmede Falbelader besatte Sprog, behager ham vist ikke saa sønderligen meget. Saaledes ogsaa: den, der taler til Etatsraad Thaarup om hans udmærkede statistiske Kundskaber, om hans Fortjenester, som Embedsmand i Helsingøer o. s. v. behager ham sikkert, men den, der tiltaler ham for hans bitte smaa Sprogfeil og ikke alt for gode Stiil, behager ham vist ikke saa sønderligen meget. (Støver).

— Der gives Mange, som ikke kunne lide Personligheder, og dog ere de aldeles nødvendige. Hvad er Personlighed? Det er: Fornuft, den høiere Fornuft, hvormed Mennesket er begavet. Berøv ham hans Fornuft, og strax ophører hans Personlighed; han er ikke meer Person, men en Ting, et Dyr. At bruge Personligheder om Injurier, om en Persons dadlende Omtale o. s. v., er ganske uphilosophiskt. Det borde, i saa Fald, ogsaa bruges om en Persons berømmende Omtale; thi i Grunden ere begge Dele Personligheder. Det er ellers mærkeligt, at Ingen er større Fjende af Personligheder, end Etatsraad Thaarup, og i intet Blad findes der flere Personligheder, end i „Dagen," hvilket da er Tilfældet med alle politiske Blade. Personligheder, for at følge den gængse Sprogbrug, skade undertiden ikke; men de maae ikke anbringes af en plump Næve, som den pøbelagtige Bogtrykkers, den raa og klodsede Dansemæsters, eller den adelige Strandæsels, disse tre prosaiske og poetiske Abderiter, hvis Skarnagtighed ikkun overgaaes af deres Barnagtighed. Naar Vid og Aand og Finhed forbindes med Personligheder, da ere disse meget gode, et sandt Kryderi paa Livet, især, naar dermed forenes Hentydninger (som ogsaa ere Etatsraadens Fjender), der ere ikke altfor fjerne. Det er det daglige Livs Idealisation i 1ste Potents, Polemikens Vaudeville; men den maa saameget, som muligen, vogte sig for at udarte, at den ikke skal falde i Retfærdighedens Kløer. Den, der kalder denne lærde Udvikling Sophisteri, skal faae med mig at bestille. (Simplex).

— P. Kruse og Camarader kunne have meget godt af at læse og gennemstudere J. C. Langes Haandbog i Modersmaalet. Den faaes for 1 Rbdlr. i Myntergaden, Nr. 49, i Stuen. De behøve jo ikke at benytte alle hans Vink; men de Fleste ville mine høistærede Herrer, naar de gaae i sig selv, vist finde deres Opmærksomhed værdige. Han har sikkert lært Meget af Blok Tøxen, og af ham ville mine høistærede Herrer vist ikke skamme sig ved at lære Adskilligt i Sprogvidenskaben. „Prøver Alt, og vælger det Bedste!" og, „Lærer af Andre saa længe I leve!" (Støver).

— Skuespildommeren i „den danske Bi" paastaaer, at den kgl. danske Skuespilbestyrelse bør lade feilfulde Stykker opføres paa vor Skueplads, N. B. naar de have gjort overordenlig Lykke udenlands. Mange Tak! Den var god! (Proteus).

— Jeg kender en rig Kone i Kbhvn. som aldrig læser i noget Blad eller nogen Bog, og dog holder hun eet Blad, og det er — Adresseavisen. Hun holder den, for at hendes Pige kan have Papir til at polere Ruder med. Hun er altsaa en Fjende af aandig, og en Ven af legemlig Oplysning. O Du Mørkets Veninde og Lysets Fjende! Jeg nævner hende ikke; thi saa fik jeg en Injurieproces paa Halsen. (Proteus.)

Rettelser i Nr. 88, Sp. 1406, L. 6 og 7 fra n. „Underviisning," læs: „Underminering"! Sp. 1407, L. 10 fra n. „latenteske." læs: „latente"!

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 90. Fredagen den 9 November 1832.

Auguste Barbiers femte Jambe.

(Sluttet, see forr. Nr.)

III.

Har Menneskenaturen stedse Trang
Til at spadsere med en krummet Ryg?
Maa Folket gjøres til et Afgudsbilled,
Og Virak ofres dets Forfæng'lighed?
Maa man, knap opreist, atter knæle ned?
Maa mere, end alt Andet, man forglemme,
At Frihed er den eneste Gudinde,
Man staaende tilbede bør? O Vee!
Vi leve Alle i en Jammers Tid,
En Tid, som er aldeles mageløs,
Hvori Fordærvelse begnaver Alt
Paa Jorden, hvad fra den modtager Solen;
Da Hjertet er saa fuldt af Egoisme;
Da intet Godt boer i dets lille Kammer;
Da Dyden alt for tidt paa Strikken peger;
Da Heltens hele Liv er kun en Dag;
En Tid, da Eder og politisk Troskab
Kun vække Smiil og Haan og Skoggerlatter;
Da Jorden med Ruiner er beklædt
Af offentlig Blufærdigheds Høialtar;
Et sandt Skarnagtighedens Old, da Alle
I Skarnet vælte og besudle sig;
Da Verden sig i Menneskeforagt,
Som Ligets Klædemon, indhyller.

IV.

Hvis dog en Gang af disse Afgrunds-Dyb,
Af dette Chaos, hvor de høie Sjæle
Saa sjeldent vise sig, Een pludseligt
Med høie Pande, kraftfuld Arm sig reiste;
En Jernsjæl, ikke ræd for Dommerstolen,
Som aldrig skjalv for blottet Glavind;
Hvis denne Sjæl med eet Ord Folket rysted',
Og blænded' ved sin Glans dets Blik og Aand;
Hvis den, med Folkets Haand til Støtte, satte
Sig op ved Statens Roer, da vilde jeg
Tilraabe med min Digterstemme den,
Og med mit varme Borgerhjerte: „Mand
„Paa denne høie Plads, bøi ikke Hov'det,
„Gak modigt frem, gak frem, og lyt til Ingen!
„Lad Folket nede klappe ad Dit Spil,
„Og frydes ved Dit Navn! Lad det kun love,
„At bære Dig engang paa sine Skuldre
„Til Pantheon! Gak frem, og tænk ei paa
„Dets Tempel, bygt af Steen! O, mindes vel,
„At, naar det skifter Smag, dets Haand kan kaste
„Din Aske ud af Pantheon, og feie
„Den i Cloaken ned! Gak mandigt frem
„Til Fædrelandets Vel, og uden Skade
„For os gak med Din høie Pande frem!
„Og, skjøndt Du seer, at Du, ved Enden af
„Din Vei, mod et Schafot Din Fod maa støde,
„Og at Dit Hoved, rigt paa Aand og Klogskab,
„En Gang for Bøddeløxens Hug maa falde,

„Søg ikkun Folkets Agtelse! Frygt ikkun
„Dets Kærlighed!..."

V.

O Folkegunst! Du er Hetairen, der
I sine Arme favner hele Verden,
Der, midt i Solen hvilende paa Ryggen,
La'er, som en Oldtidsnymphe, Livets Port
Staae aaben for Enhver, som Reisen lyster!
Du er et Hav! Du er et Hav! først roligt,
Et Hav, i Dagens første, skonne Ildglans,
Der synger, smiler, som den unge Dronning,
Haarfagre, blide, elskovsfulde Hav,
Som kysser Sandet, gennemdufter Kysten
Med sine Bølgers søde Tryllebalsam,
Og gynger mildt paa Vellystbarmens Bølger
Sin hele raske Flok af brune Sømænd;
Men nu, o Hav! Du vorder rasende,
Og fra Dit tause Leie reiser Dig,
Som en Gigant, med Dit uhyre Hoved,
Og Dine Arme, vridende i Luften;
Du siden løber hid og did, og hyler,
Med Haaret flagrende paa Barm og Nakke,
Og under Tordenkiler hoppende,
Og rædsomt brølende paa Saltvandssletten,
Som var det hundred' Tyre i en Kamp,
Og nu med Kroppen, hvid af Galskabs=Skum,
Med en fordreiet Mund og vilde Blik,
I Sandet ruller Dig, opriver Jorden,
Imens Du raller; som en Døende;
Og nu, som en Bacchant, af Rasen træt,
Du mægter intet Mere — faldende
Tilbage paa Dit Leie, Du opslynger
Paa Stranden Kroppe, Hoveder og Blod
Af Mennesker!...

H. C. W.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Theophilus og Jørgen opbyggedes høiligen ved dette Klammeri; thi de kendte ingen større Nydelse, end at see den gamle Præst vred. Datteren havde i Fortvivlelse forladt Haugen. En Vogn kørte ind i Gaarden, og Justitsraad Walther kom i den største Spænding og Hurtighed, uden at hilse de Andre, tilløbende, og raabte allerede langt fra til Lægen: „Hvor er han?" — „Igjen en ny Vindsæk! Idag have vi Djævelens Velsignelse af dem!" jublede Theophilus. — Lægen gik ham imøde, i det han sagde: „Der staaer jo Deres Yndling." — „Denne der?" spørgte Justitsraaden, i det han betragtede den Enfoldige flygtigen. „Ach, Pankratius!" raabte han da, høiligen overrasket; „Du her? Siig mig, hvor er Raimund?"

Tjeneren var forvirret og forskrækket, og kunde først ikke finde paa noget Svar; endeligen stammede han: „De veed det jo nok, Herr' Justitsraad! at jeg, da jeg den Gang maatte saa pludseligen ud af Herr' Raimunds Tjeneste" —

„Rigtigt," sagde Lægen; „Baron Eberhard gav Dig Din Afsked for det ulykkelige Indfald, at Du bragte den syge Yngling den falske Efterretning om hans Elskedes Død."

„Nu da," sagde Pankratius, „siden har jeg ikke igjen seet og hørt Noget til den unge Herre. Det er gaaet mig slemt nok siden den Tid."

„Men, hvorledes kommer Du her?"

„Det er min Pankratius," raabte Theophilus, „min Selskabsbroder; men ikke paa Walzes Maneer."

„Hvad hedder De?" spørgte Justitsraaden.

„Du, Pankratius!" raabte Theophilus, „hvad er det nu, jeg hedder? Jeg faaer hvert Dieblik et andet Navn."

„De er," sagde Tjeneren, „Herr' Theophilus von Leitmark."

„Saa?" sagde den Fiantede, „jeg mente, Ebermann, Hardeber, eller saadant Noget. Naa, mig kan det være Ligemeget."

Lægen havde igjen samlet sine Tanker, tog Afsked med Præsten, bad om Forladelse, fordi han havde forstyrret ham, og trak derpaa Justitsraaden halvt om halvt med Magt hen til Vognen. „Lad mig blot tale endnu et Ord med Pankratius!" sagde denne. Dog, Pankratius og Theophilus vare hurtigen forsvundne, og Præsten fortalte, at de Begge ofte streifede til Hest hele Uger omkring i Egnen, baade i Nærheden og længere borte, og at man da kun sjeldent erfarede, hvor de dvælede paa deres fjantede Omflakninger.

Lægen løftede selv sin Ven op i Vognen, og sagde derpaa høit: „Lad os dog nu forfølge vort Maal, og speide efter Raimund! lad Herr' Theophilus og Herr' Pankratius gaae deres Gang, og lad os anbefale vor kære Pastor Kilian for stedse til Himmelens Varetægt; thi her komme vi aldrig meer igjen! Aldrig; thi der forestaaer os endnu en lang Reise!"

Justitsraaden saae forundret paa ham, og vilde spørge; men Vognens Rullen hindrede nu Samtalen, og de havde i kort Tid forladt Landsbyen og Egnen.

Baron Wolfsberg havde imidlertid maattet arbeide flittigen. For ikke at røbe sig, torde han ikke sove saa længe, som det ellers vilde have været godt og gavnligt for ham. Den lille Frederik førte strengt Opsyn over ham, og opmuntrede ham kraftigen, naar han en Gang imellem var nærved at udmattes. Da Gravearbeidet allerede var kommet vidt, bestod den største Vanskelighed i at bortskaffe den opdyngede Jord, som altid blev meer til Hinder, jo meer Arbeidet tog til. Dog, Frederik vidste ogsaa et Middel imod dette. Det lykkedes ham at fjerne en Hjulbør ubemærket ud af Haugen, og at befordre den ned i de underjordiske Hvælvinger. Men, da han selv var meget for svagelig til Arbeidet, saa maatte den unge Baron ogsaa paatage sig den Syssel, at føre Sand og Jord op, og at køre dem ind og adsprede dem i de store Kelderrum. Sædvanligen afhentede Frederik den natlige Arbeider allerede før Kl. 11, og lod ham først vende tilbage henimod Kl. 4 om Morgenen, saa at ogsaa Wolfsberg, paa Grund af den liden Søvn, da Kosten desuden ikke var den mest Nærende, efter faa Uger følte sig temmeligen udmattet. Han blev mager, stille og melancholsk, og lignede neppe mere den unge, friske Mand og den overgivne Qvindernes Yndling, som var den Skikkelse, hvori han først havde betraadt Huset. Directoren saae ofte paa ham med prøvende Blik, undersøgte hans Puls, og erkyndigede sig deltagende, om en særegen Græmmelse pinede ham. Men Wolfsberg, som smigrede sig med, snart at have naaet Maalet for sine Anstrængelser, undveg omhyggeligen alle prøvende Spørgsmaal.

En Dag blev den unge Mand i Middagsstunden overrasket derved, at hans tro Frederik indbød ham at spise ved Directorens Bord. Han fandt der kun et lille Selskab, og, foruden Verten, kun en smækker, temmeligen gammel Præst fra Nabobyen, som prædikede undertiden i et Capelle i det store Huus for de Vanvittige, og søgte at formane og omvende dem, men for det Meste blev standset og afbrudt ved pudserlige Forstyrrelser. Foruden Wolfsberg, var kun endnu Herr' Trane funden værdig til, at tage Plads ved dette lille forfrolige Bord; Frederik var med tilstede ved Opvartningen. „De see, mine Herrer!" begyndte Directoren med en munter Mine, som man ikke var vant til hos ham, „at jeg behandler Dem i Dag som Mænd, der have sig selv i deres Magt. Herr' Pastoren og jeg haabe, at høste Fornøielse og Opmuntring af Samtalen med Dem; thi, altid at føle sig saa ensom i dette store Huus, er, i Sandhed! ikke Glædeligt."

„Ja vist," sagde Præsten, i det han lo saa smaat; „og det vil ofte forekomme mig, som vore Venner kun behøvede, at have noget mere kraftig Villie, for at være saaledes, som vi Andre; men jeg forsikrer Dem, Herr' Director! — og Deres egen Jagttagelse vil ogsaa have stadfæstet det, at den slemme Forfængelighed, og det, at man er stolt af en eller anden Grille, som man ikke vil aflægge, virker saare Meget, ja! hos Mange af vore Syge vel det Allermeste."

Frederik maatte skænke Viin for Baronen saavelsom for Herr' Trane, for at Begge, men især den unge Greve, som Directoren kaldte ham, kunde styrke sig. „De har vel, iøvrigt, Ret, Herr' Pastor!" vedblev denne; „thi hvo af os føler vel

ikke, at han kun behøvede at bære over med sine Feil, og forkæle sig selv, for at uddanne denne eller hin Selvsomhed paa den underligste Maade, og derved opvække Forargelse eller Latter hos stærkere Mennesker?"

„Min Herr' Director!" svarede Præsten, „der ligger desuden i det Vanvittige (om Forladelse, mine Herrer! at vi tale saa aabenhjertigen om denne Genstand!) noget saa tillokkende, ja! næsten Yndigt, at man undertiden mærker i sit hele Væsen en uimodstaaeligen Pirren til at springe raskt og muntert over i Vanviddet med begge Benene. „Skal jeg? Skal jeg ikke?" saaledes spørger man sig selv. „Hvorfor ikke?" siger en curiøs Stemme fra den fjerneste og mest brogede Krog i vor Aand; „for Pokker!" lyder det, „hvad kan Du ikke erfare der, og hvor kan Du ikke nyde, ja! først rigtigen forstaae Dig selv, naar Du slaaer Knips for Næsen af Selvklogskab! Men til Lykke kommer der da igjen en ærbar, askegraa Moral, som siger med alvorlig Mine: „Modstaa Forføreren og hans Lokkemad, lad Dig ikke føres ind i Indbildningens Kelderhvælving, hvor der, alle Løvter uagtede, ingen Skatte ligger!

„Kelderhvælving?" spurgte Wolfsberg, og blev rød; „hvorledes falder De paa denne Lignelse, som slet ikke synes mig passende her?"

Directoren saae allerede igjen paa ham med et prøvende Blik, og Frederik satte lige over for ham en saa selvsomt bedende Mine op, begge hans Kinder zitrede og fortrak sig, Læberne bøiede og krummede sig, som en Orm, og Dinene blinkede saa betydningsfuldt, at Wolfsberg maatte udbryde i den lydeligste Skoggerlatter.

(Fortsættes.)

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Fortsat, see forr. Nr.!)

Mangarasch. Kun een Ting maa jeg bede D. M. om, og det er, at De enten med det Gode eller det Onde faaer Deres tilkommende Gemahlinde til at bedække sine Yndigheder.

Matapungo. Det skal nok blive bragt i Rigtighed, D. M.!

Aguruki. Jeg ønsker ligerviis, som min Gemahl, at Deres Majestæts Formæling med den søde Frøken Malinga maa saliggjøre Balimpa!

Hofdamerne. Held os! Held os! Held!

Matapungo (til Marimpo). D. Exc. har vel intet imod at vorde min Svigerfader?

Marimpo. Den allernaadigste Ære, D. M. har viist mig, Deres allerunderdanigste Tjener, ved at vælge min naadige Frøken Datter til Deeltagerinde i Deres allerhøieste Ægteseng, er næsten alt for stor for mit allerunderdanigste Hjerte, som slaaer Tik Tak i eet Sæt af lutter Fryd og Taknemmelighed.

Hofmændene. Held os! Held os! Held!

Marimpo. Deres Majestæts Ædelmodighed, at tilbagegive mig mine Lande, og eftergive mig en Gjæld af 13 Ragusuner eller Millioner, gjør mig paa engang tredobbelt fuld i allerhøieste Grad, nemligen skamfuld, frydefuld og takfuld.

Hofmændene. Held os! Held os! Held!

Matapungo (i Malingas Arme). Jeg haver forliist 12 Ragusuner eller Millioner i Guld og Sølv, men jeg haver vundet 24 Ragusuner i Hjerte og Aand, i Kød og Blod og Been! Held mig!

Hofmændene. Held Dig! Held Dig! Held!

Matapungo (til Marimpo). Sammenføi vore Hænder, D. Exc.!

Marimpo (sammenføier deres Hænder). Jeg sammenføier Deres allernaadigste og Dine naadige Hænder allerunderdanigst og faderligst.

Matapungo (til Mangarasch og Aguruki). Lægger Deres Hænder paa vore Hoveder, Deres Majestæter, og giver os Deres Velsignelse!

Mangarasch. Jeg lægger mine allernaadigste Hænder paa Deres allerhøieste og naadige Hoveder, og giver Dem min allerhøieste Velsignelse. Held Eder!

Hofmændene. Held Eder! Held Eder! Held!

Aguruki. Agol holde sin Haand over Dem, og gjøre Deres Ægteskab frugtbart, og give Dem

mange Princer og Princesser til Gavn og Lykke for Matillani! Held Eder!

Hofdamerne. Held Eder! Held Eder! Held!

Marimpo. Held! Held! Held! Held! Held!

Matapungo. Agols Villie skee! — Drager nu med mig, Deres Majestæter, D. Exc. og Du, min elskede Malinga, til Matillani! Imorgen skal min Hofpræst vie os, iovermorgen skalst Du, min søde Malinga, udraabes til Dronning, og om en Maaned skal vor fælleds Kroning skee i vor Slotskirke i Matillani.

Malinga. O Agol, Agol! Hvor jeg er glad, at jeg vorder Dronning! (hun hopper og klapper i Hænderne). O navnløs Salighed!

Alle. O navnløs Salighed!

(Derpaa forlade de alle Scenen i følgende Orden: først Mangarasch med sine 12 Hofmænd, som han commanderer, „Fremad! Marche!"; derpaa Aguruki med sine 12 Hofdamer, som hun commanderer paa samme Maade; derpaa Matapungo med Malinga under Armen og med sine 12 Hofcavalierer, til hvem først han, og derpaa Malinga, udraaber de samme Commandoord; Trouppen sluttes af Marimpo og Wasilungo).

[Efterspil af Pibere, Klappere og Bravoraabere, saavel med, som uden Skibsinstrumenter, hvorimellem høres adskillige Gange „Leve Tudse!" „Pereat Tudse! o. s. v." — Efter nogle Øieblik træder Gongonmanden frem, og slaaer 30 Slag paa Gongonen. Medens han slaaer, pibes der endnu af 8 og klappes af 4 brutale Tilskuere, som Politibetjentene strax slæbe af med. Derpaa gaae 10 Stemmesamlere om, og tælle Stemmerne for og imod Stykket. Efter Tællingen udraaber Een af dem: „970 Stemmer for, og 30 imod Stykket," hvorpaa Tæppet falder.]

Fjerde Scene.

(Samme Forestilling, som i Anden Scene).

Persico. Conditorsvende og -Drenge. v. Kok. Kraft. Læst. Krølle. Næsedjærv. Md. Næsedjærv. Malle, og Tudse.

Persico. Den comedia var superb. Jeg mig har diverteert delicieusement, I ogsaa Jer har amuseert, Svende og Drenge? Ik sandt?

Pietro. Si, Signore padrone! Cospetto di Bacio! Det var en comedia divina! Jeg kan tal for min Camarad. Vi har ogsaa glap, o, vi har glap, saa det eel Uus gav en groß Echo udaf sei.

Giuseppe. Ja en Echo, saa man kund heer det over eel Sprogee.

Persiro. Ja, così Iddio m'aiuti! Jeg ar seet det selv, I Jer Sag ar gjort meg gôdt. — Men, see! Der kom vor Gæs. (De komme ind og tage Plads ved Bordene).

v. Kok. Det er, min Sjæl, dog et deiligt Stykke. Det forstaaer sig, det er vel intet Mesterstykke, det har vel nogle Smaafeil, men i det Hele er det et meget godt Stykke. Jeg maa sige, mig smager det meget godt. Jeg har nu seet det 7 Gange, og jeg troer, Gud forbande mig! (Gud forlade mig min slemme Synd, hvor jeg bander! Det er en slem Vane, jeg har) — jeg vilde sige, jeg troer, jeg kunde gerne see det 7 Gange til, uden at blive ked af det.

Kraft. Ja, vist er det et godt Stykke. Der er jo rigtigt nok nogle Flauheder hist og her; men i Grunden er det godt. Der er nogle drøie Sandheder i det, det snærter, og det er just det, baade Store og Smaae trænge til i vor Tid.

Læst. Ja, det har De Ret i. Men det er det, somme Folk ikke kunne lide, og derfor pibe de ad saadant et Stykke.

Krølle. Ja, de troe, at de skulle indsmigre sig hos høie Vedkommende ved saadan en Opførsel; men der tage de feil. Det kunde de jo allerede see deraf, at Stykket er trykt og har passeret Censuren.

v. Kok. Ja, det er mig, min Sjæl, ret kært, at de københavnske Spytslikkere have liidt

Nederlag ved den Leilighed. Jeg ønsker til Lykke, Herr' Tudse!

Kraft, Læst, Krølle og Næsedjærv. Iligemaade, iligemaade!

Tudse. Jeg takker ærbødigst.

Md. Næsedjærv og Malle. Vi gratulere ogsaa.

Tudse. Mange Tak, Madame! Tusind Tak! søde Malle!

Næsedjærv. Ja, det var rigtigt nok en glimrende Seier, det Stykke vandt; men den fortjente det ogsaa. Jeg kan ikke begribe, hvor somme Folk kunne troe, at det kan behage høiere Vedkommende, at de udpibe saadant et Stykke. Skulde det behage dem, saa maatte de have en ond Samvittighed, og det veed da Gud og hver Mand, at de ikke have; for de have jo ikke Noget at bebreide sig af det, der satiriseres over i det Stykke. Endnu en Gang, Tudse, ønsker jeg Dem til Lykke med den glimrende Seier, De har erholdt.

Tudse. Tak, mange Tak, Herr' Næsedjærv! Ja, jeg maa rigtigt nok tilstaae, at jeg er inderligt glad over, at Sagen fik saa heldigt et Udfald.

v. Kok. Det gottede mig ret, at Politiet var saa virksomt. Hvormange var det, at de arresterede?

Kraft. Sexten, Herr' Oberst! Men der var kun 5 brutale Klappere.

Læst. Ja, Piberne ere altid de Værste.

Krølle. Aa, de københavnske Lapser (for det er især dem, der pibe) forstaae ikke det Mindste af, hvad de give sig af med at bedømme.

Næsedjærv. Ja, de pibe blot for at pibe. Det Bedste, var, at de Pibere, som Major Snuus og Tuderup havde hvervet, gik over paa Klappernes Parti.

Tudse. Ja, jeg maa rigtigt nok tilstaae, at jeg havde betalt dem for at klappe; men, hvad skal man gjøre i en snæver Vending?

Næsedjærv. Ja, det er en ærlig Sag, især, naar Stykket er godt, og man veed, at Anførerne for Piberne have betalt disse. Det er en ærlig Sag.

Alle de Andre. Det er en ærlig Sag. Det er en ærlig Sag.

Md. Næsedjærv. Ja, der blev dygtigen klappet og raabt Bravo, især i Skibsraaberne. Jeg veed ogsaa, at jeg klappede, saa det verker endnu i mine Hænder, og de ere dog ikke bløde, men vante til haard Medfart og grovt Arbeid i Huusholdningen.

Malle. Aa, Mama, see, hvor røde mine Hænder ere af at klappe! De gjøre saa ondt.

Md. Næsedjærv. Ja, det kommer af, at Din Hud er saa fiin og blød, fordi Du sidder saameget paa Stads. Naar Du kommer hjem, kan Du smøre Dem ind i Ol og Lysetælle, saa gaaer det nok over.

Malle. Og saa er jeg saa hæs, Mama; hvad skal jeg gjøre for det? Jeg kan vist ikke spille i det nye Stykke af Tuderup, som vi skulle have imorgenaften, paa Grund af min megen Hæshed.

Md. Næsedjærv. Er Du tumpet, Pigebarn? Nu falder Du jo ud af Rollen. Pas dog paa, hvor Du er! — Hæsheden kan Du ellers curere hjemme iaften med en Æggesnaps og en Spølkum varm Havresuppe.

Malle. Tak, Mama, for det gode Raad! Faaer jeg ikke nu min Tudse?

Md. Næsedjærv. Ja vist, Barn! Men saadant Noget maa Du sige sagte. Du har ingen Levemaade. Jeg veed ikke, hvorledes det er med Dig. Du har dog faaet en god Opdragelse, veed jeg; men Naturen gaaer bestandigen over Optugtelsen hos Dig.

Tudse. Aa, det er jo et ganske naturligt Spørgsmaal af min søde Malle, lille Madame! Da nu mit Stykke hører til den faste Stok paa Repertoiret, saa husker De nok Deres Løvte, Herr' Næsedjærv!

Næsedjærv. Ja, det forstaaer sig, sødeste Ven! Nu skal De faae Malle. — Jeg maa sige Dem, mine Herrer, jeg havde lovet Herr' Tudse min Datter Malle, naar hans Stykke gik igjennem med alle Honores, og, da det nu er gaaet i Opfyldelse, tager jeg ikke i Betænkning, at sammenføie deres Hænder her i Directionens Nærværelse. Der have I hinanden. Lad mig nu see, at I forliges godt! Du faaer et velhavende Geni til Mand, lille Malle, og De faaer en god og ganske

net lille Tøs til Kone, kære Herr' Tudse! Gid I maa leve længe og lykkeligen!

Mr. Næsedjærv. Og faae en heel Rede fuld af Børn!

Tudse og Malle. Mange Tak! Mange Tak!

Næsedjærv. Nu kunne I kysses og tage hinanden i Favn, Børn. Generer Jer ikke! (De følge hans Opfordring).

Alle Directturerne. Jeg gratulerer, jeg gratulerer, jeg gratulerer, jeg gratulerer.

De Andre. Jeg takker, jeg takker, jeg takker, jeg takker mangfoldigen.

Tudse. Maa jeg nu have den Ære at tractere dem med et Glas Æggepunsch til Mands og et Stykke Kage?

Alle. Tusind Tak! Tusind Tak!

Tudse. Ingen Aarsag. — Hør, lille Persico, lad os faae 8 Glas Æggepunsch og 8 Stykker Kage!

(Slutningen følger).

Blandinger.

— Storcantsler Metternich skal være en stor Mineralog, fortælle de tyske Aviser. Diplomatiquens Mineerkunst skal han ogsaa være stærk i; men endnu har han ikke udrettet, hvad han ønskede, ved sine Miner. (Proteus.)

— W. Bilderdyk, Chorag for den hollandske og afsagt Fjende af den tyske Literatur, hvorfor han syntes at have tabt Smagen ved de fædrenelandske Oste og Sild, siger om Tyskland i sit for nogle Aar siden udgivne Skrivt: „Taal-en dücht-kundige Verscheidenheiten," at det forener alle Afskyeligheder i sig, som den yderste Elendighed paa den ene Side og raffineret Vellyst paa den anden Side kunne udbrede. „Vi sendte de Tyske vore Børn til Opdragelse, og dumme, som Tydske, uvidende Sviin fik vi dem tilbage." — Schillers fortræffeligste Værker give ham, efter B's Mening, Adkomst til en Plads i en Daarekiste, og hans sletteste ere kun da taalelige, naar de undslippe ham kankeløs. Shakespeare er Tyskernes Helt men kun for saa vidt, som han er uden Judicium og en Antipode af Sandhed og den gode Smag. Blot hans Usands, hans latterlige Skovsang og hans Fægten mod Alt, hvad der hedder sund Menneskeforstand, ere de Tydske velkomne. Ukrudet paa Poesiens Marker er det, hvorpaa de sætte Priis" (Manden maa sandeligen have et godt Judicium.)

— I det af Prof. Krug i Leipzig udgivne Skrift: „Vor Tids falske Liberalisme," anstiller han følgende Parallel mellem den falske og ægte Liberalisme: „Den ægte Liberalisme gaaer ud fra Retsprincipet, den falske krænker Retten uden Betænkning, naar denne staaer dens Hensigter i Veien; hiin er en Ven af den lovmæssige Orden, denne underkaster sig den kun ugjerne, hiin er en Ven af Freden, denne derimod ønsker Krig; hiin smigrer hverken Fyrster eller Folk, denne haaner Fyrsterne og smigrer for Folkene; hiin opponerer kun, hvor det gjælder om at forsvare Sandhed og Ret, denne opponerer mod Alt, hvad der strider mod dens egoistiske Hensigter; hiin fordrer lovmæssig Pressefrihed, som nødvendigviis fører til Pressefrækhed; hiin vil reformere, denne vil revolutionere, naar den finder Modstand ved Udførelsen af sine Planer; hiin iagttager Maadehold i alle Ting, altsaa ogsaa i Politikken, denne derimod driver Alt til det Yderste."! (D. D. B.)

— Vi have nu paa en Maade 5 politiske Tidender i Kbhvn. Man kan derfor med god Samvittighed overspringe det Meste af den politiske Article i „Kbhvnsposten," „Bien" og „Morgenposten," naar man har læst „Dagen" og „Statstidenden"; men, for at Læseren ikke skulle overspringe for Meget, burde de tre førstnævnte Tidsblade følge „Dagens" priselige Skik, at anføre Kilderne. Det var ikke af Veien, om „Statstidenden" fulgte samme Methode. (Simplex.)

— Medens alle andre offentlige Blade i de politiske Materier martre deres Læsere med Fortællingen om evindelige Nølerier og Forhalinger, seer man med Fornøielse, at „Danske Statstidende," idetmindste i enkelte af hine Materier, forstaaer deels strax at tilveiebringe, deels med Be-

stemthed at forudsige et langt hurtigere Resultat. Efterat man nemlig allerede i Nr. 255 af benævnte Blad (af 25de Octbr.) fra Stokholm erfarer, at Forhørerne over Baronerne Düben og Vegesack kun „vedvarede til d. 5te Octbr." (andre Blade have trukket dem ud til d. 16de, ja trække dem maaskee længere ud endnu!) og „ikke factisk bevise Andet end at Baron Düben paa den offentlige Promenade i Wien har verlet nogle aldeles irreeldende (!!!) Ord med Prinds Gustaf," læser man i Nr. 256, af 26de Octbr., at „baade Sultan Mahmud og Don Pedro ville inden kort Tid komme til at angre, at de have miskjendt deres Nationers Aand!" og i Nr. 258, af 29de Octbr: „Med Hertugen af Brunsvig vil det tage en stakket Ende!" — „Med Sultanen er det snart ude!" og det fingerede Forhør over Berryer „vil komme Procureur du Roi dyrt at staae." — Danske Statstidende har, som man seer, ganske særegne Kilder, og ynder kort Proces.

— I et nylig udkommet tydsk Skrift: „Das Büchlein von Goethe," læses følgende Anekdote, der paa denne Side Elben endog synes at have Lokal-Interesse: „En ubetydelig Student fra Jena sad engang i Sophaen hos Goethe; de førte en ganske sædvanlig Passiar om ubetydelige Ting. Idet samme kom en Fremmed ind; Goethe reiste sig, gik ham imøde, hilste ham og bød ham tage Plads i Sophaen, ved Siden af den unge Museson, idet han selv satte sig paa en Stoel. Studenten blev ubevægeligt siddende. Da sagde Goethe smilende: „Jeg maa dog forrestille Herrerne for hinanden: Hr. Studiosus Petersen fra Itzehoe; Hs. Durchl. Hertugen af Weimar."

(Kp.)

— „De (Folk) maa nu sige om M. Winther, hvad de ville," sagde en Mand engang til mig, „det kan man dog ikke negte, at han har baade Hoved og Hjerte." Det var en af de Mænd, som elske Sandheden, men som nu tier, fordi han maa trykkes. Jeg tilføier: Herr' M. Winther har Mod i Brystet, han paaanker Misbrug og Embedsmænds Vilkaarlighed, stikker Intet under Stolen, og gjør ingen Røverkule af sit Hjerte, hvorfor han ogsaa har nogle Processer, hvoraf han vist ingen Pengefordeel kommer til at høste. Det er altsaa reen Opofrelse, og uden Opofrelse gives der ingen Dyd. At han engang imellem driver lidt Spas med Nogle af vore uskyldige og latterlige Originaler, fortænker jeg ham ikke i. Han gjør det i Almindelighed paa en fin, humoristisk og vittig Maade. Jeg vil gerne troe, at han har Feil; men det have vi jo Alle. Saaledes var det maaskee ikke af Veien, om han corrigerede sit Blad lidt bedre, og gennemstuderte Langes Haandbog. Det er nu mit Oracle! Herr' M. Winther skriver som bekendt, ogsaa meget smukke Vers, det er ogsaa en Dyd. Hvormeget man end dadler Winthers „Raket," er der dog intet Blad, som man spørger mere om paa offentlige Steder. „Er Raketten kommen?" hedder det, eller: „Kommer Raketten snart?" "Det er forskrækkeligt, saa længe det varer, inden Raketten kommer;" „Maa jeg bede Dem om Raketten, saa snart De har læst den!" o. s. v. o. s. v. Det viser dog, at Bladet er meget yndet, og jeg har seet, at det læses baade af Store og Smaae, baade af Lærde og Ulærde, og det er Alt, hvad man kan forlange. (Støver).

— En Dommer sagde til en Præst, som reed paa en Hest: „Deres Velærværighed følger meget slet Frelserens Exempel. Han reed kun paa et Æsel." „Man gjør i vore Dage," svarede Præsten, „saa mange Æsler til Dommere, at en ærlig Præst ikke kan faa en at ride paa." (Antiq).

— Logogryph.

1. 2. 3. 4. 5. eenstydigt med: at borttage fra En.
2. 3. 4. 5. — —: at modtage.
3. 4. 5. — —: at give. (Red.)

Rettelser i Nr. 89., Sp. 1416, L. 1 fra n. læs: kortærmede; Sp. 1421, L. 23 have, læs: faae; L. 17 læs: Abonnenter; L. 1 læs: ville; L. 9 som, læs: samt.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 91. Tirsdagen den 13 November 1832.

Oldtid og Nutid. *)

Oldtiden havde en god Skik:
Arbeide maatte krydre Maden;
Fyrsterne selv bag Ploven gik,
Pakkede Kornet selv i Laden.
Smaaherrer! kjende I Lee eller Lo?
Kunne I tærske for Føden? Jo, jo!
Sulte I maatte, om det gik
Efter hin gamle, gode Skik!

Oldtiden havde nok en god Skik:
Huslighed klædte en Fyrstinde;
Til at den Stads, hvori hun gik,
Selv hendes Højhed maatte spinde.
Smaapiger bruge nu Fødrerne nok;
Mon de kan dreie den snurrende Rok?
Særkeløs bleve de, om det gik
Efter hin gamle, gode Skik!

Mage dertil var denne Skik:
Frøkener gjorde Huset Nytte,
Malkede selv en Lædskedrik,
Satte den frem i reenlig Bøtte.
Bøtter og Melk er for Bønder og Fæ,
Frøken og Junker er skaaren af Træ.
Kjæmper vi havde, om det gik
Efter hin gamle, gode Skik!

Ei at forglemme den skjønne Skik:
Love og Folk vare lige gode,
Redelighed var Politik,
Dannemænd da hverandre tro'de.
Nu har vi Jura og Statskunst og Eed;
Ingen for smukke Folk sikker sig veed.
O hvilken Lykke, om det gik
Efter hin gamle, gode Skik!

Hører, Børnlille! nok en Skik:
Stadighed var i Smag og Sæder;
Datteren glad til Høitid gik
I sin Moerlilles Brudeklæder.
Nu dreier Moden som Hjul os omkring,
Aargammel Stads er en gyselig Ting.
O hvilken Vinding, om det gik
Efter hin gamle gode Skik!

Dette var og en kostelig Skik:
Gjæstefri Velkomst løste Tungen,
Hjertet blev varmt ved Fædres Drik,
Latter og Omgyæd rens'de Lungen.
Nu har man glimrende, koldt Assemblee,
Ligesom Maaneskin spiller paa Snee.
O hvor langt bedre, om det gik
Efter hin gamle gode Skik!

Endydermere var det og Skik:
Fjas hedde Fjas og ei Fadaise;
Ingen da Navn af Autor fik,
Førend han havde lært at læse.
Nu skriver Hver, som kan tygge en Pen,
Piner sin Muse, og trætter sin Ven.
Vel vore Øren, om det gik
Efter hin gamle, gode Skik!

Item var det og Oldtidens Skik:
Konen tiltakke tog med Manden,
Han ikke efter Friller gik,
Hun lod ham have Ro i Panden.
Konen nu kjælent som Vagtelen slaaer,
Manden saa lønligt paa Dumpejagt gaaer.
Vel vore Glutter, om det gik
Efter hin gamle gode Skik!

*) Denne ypperlige gamle Vise, som Mange af den unge Slægt vist ikke kende, indeholder saa mange Ord, der endnu passe sig paa vor Tid, at den sikkert vil læses med Fornøielse af Almenheden.
Red.

Priselig var og denne Skik:
Pigerne kom lidt seent til Dandsen,
Sjeldent de sig en Skovtour fik,
De bar medrette Hædérskrandsen,
Bruden nu hopper saa kyndig i Seng,
Skjænker sin Mand en fem Maaneders Dreng.
Vel mangen Brudgom, om det gik
Efter hin gamle, gode Skik!

Hører endnu en herlig Skik:
Brudgom og Brud vare lige sunde,
Konen hvert Aar en Arving fik,
Otteпunds Karle, røde og runde.
Hun ingen Helbred og han ingen Marv —
Hvad kan de gjøre til Fædrelands Tarv?
Vel Efterslægten, om det gik
Efter hin gode gamle Skik!

Endelig var det og Oldtidens Skik:
Døttrene maatte lave Maden,
Blev fra Parnas og Pikkenik,
Søndagen saaes de kun paa Gaden,
Nu har de Følelser, Læsning og Vid,
Kan ikke sætte en Gaas paa et Spid.
Vel vore Piger, om det gik
Efter hin gamle gode Skik!

J. C. Tode.

De Brutale og de Humane,

eller:

Den doppelte Komoedie uden Illusion.

(Sluttet, see forr. Nr.!)

Persico. Cito, cito, Signore! Garçons, 8 Glasser Æggepunsch! — Hvad for Slagser Gake behaker Signore? Vil De have engelske gateaux à la renard, eller Ræfegaker, politiske Gaker à la Metternich, franske gateaux à la Girouette, tyrkiske, portugisiske, spanske og italiænske Gaker à la stupidité, eller vil De ave gateaux grecs à la Capo d'Istria eller à l'Eynard, nordamericanske à la Washington, sydamericanske à la Bolivar, eller danske Gager à la Bernstorff, eller maaskee De eller vil ave Jesuitgager, Tartuffegager —

Tudse. Stop, Stop, lille Persico. Nei lad os være patriotiske! Lad os faae 8 Stykker danske Kager à la Bernstorff.

Persico. Cito, Cito, Signore! See, der er de Garçons med de 8 Glasser Eyerpunsch. Nu De skal strax faae de 8 Styk Gake.

Tudse. Godt. Maa jeg saa bede Dem, mine Damer og Herrer! om at synge en lille Sang —

Persico. Signore, her er de Gaker. Ayez la bonté!

Tudse. Godt, Godt — en lille Sang, som jeg, i Haabet om et heldigt Udfald af min Sag, har digtet iforveien. De maa undskylde, at den er kun skreven. (Han omdeler Exemplarer). De maa undskylde, om der skulde være et Par gale Riim, eller nogle metriske Feil i hverandeն Linie, jeg mener, om der skulde være enten for faa eller for mange Stavelser. Det mærkes ikke, naar man slaaer nogle Triller. Iøvrigt saa synges Sangen efter sin egen velklingende Melodi, saa at Enhver kan synge dem med sit Næb. Lad os nu synge! — Naa, der have vi, Gud døde mig! Tuderup og den snusiske Familie.

Femte Scene.

De Forrige. Snuus. Fru' Snuus. Mette og Tuderup.

Snuus. Som jeg siger, Stykket er ikke udpebet. De have kun pebet ad Stykket.

Tuderup. Det er jo det Samme, Herr' Major, at pibe ad et Stykke, og at pibe et Stykke ud.

Snuus. Aa, sikken Snak. Saa var Stykket jo ogsaa udpebet de foregaaende 6 Gange. Nei, der løber han surr, min kære Tuderup, ligesom, da han skrev, at man borde tage Pibe med, for at være upartisk. Her kunde jeg med Føie tilraabe ham, som en vis Mand for 30 Aar siden tilraabte en vis Ungersvend, fra hvem han har laant den Fadaise: „O, Sønneke, Sønneke! den Sætning er haard at fordøie! Havde der bare staaet: for at kunne ytre sig upartiskt." — Stykket er klappet ind, om han vil, og ikke pebet ud. De have kun pebet ad det. Kast han op i Videnskabernes Selskabs Ordbog!

Tuderup. Nei, sødeste Svigerpapa in spe! Det vilde være uhøvisft af mig, at kaste op i den Bog.

Snuus. Naa, kommer han nu igjen med de tuderupske Flauheder? Slaa da op i den! Saa vil han finde, at der er stor Forskjel paa ad og ud.

Tuderup. Ja, hvo eier vel saadant et voluminenust Verk her paa Sprogø? Nei, saa vil jeg hellere spørge en af de lærde Herrer derovre, skjøndt de alle ere mine Fiender (han nærmer sig dem). Tør jeg spørge Dem, Herr' Kraft, er der Forskjel paa at pibe ad et Stykke, og, at pibe et Stykke ud?

Kraft. Ja vist. Gud bevare os, Herr' Tuderup! Hvilken Uvidenhed De røber, Herr' Kunstdommer! At pibe ad et Stykke, er, at ytre sin Misfornøielse med et Stykke ved et blæsende Toneredskab, som kaldes en Pibe; at udpibe et Stykke, derimod er, ved en saadan Pibes Hjælp at forjage et Stykke ganske og aldeles fra Skuepladsen. Saaledes siger man ogsaa, at klappe ad et Stykke. Hvad det er, behøver jeg vel ikke at forklare Dem. Ligesom man nu siger, at udpibe et Stykke, kunde man, per analogiam, med meget god Føie sige, at indklappe et Stykke, det er, ved Klappen at bringe det dertil, at et Skuespil bliver antaget til jevnlig Opførelse, eller, for at bruge et meget adæqvat Udtryk af Herr' Tudse, kommer til at høre til Repertoirets faste Stok.

Tuderup. O jeg arme Menneske! Saa faaer jeg ikke min Mette! Det var ogsaa ret fordømt, at saamange Pibere gik over paa Klappernes Parti.

Mette. O jeg stakkels Tøs! Saa faaer jeg ikke min Tuderup!

Tuderup. O, mine kære og lærde Damer og Herrer! Lægger et godt Ord ind for mig hos Herr' Næsedjærv! (han knæler).

Mette. Jeg istemmer min søde, velsignede Tuderups Bøn! (han knæler).

Fru' Snuus. Intercederer og interesserer Dem, mine lærde Damer og Herrer, for den arme Tuderup og min ulykkelige Mette! (hun knæler).

Tuderup. Jeg veed det nok, og jeg tilstaaer det med bitre Taarer, at jeg er et Skarnsmenneske; fordi jeg har pebet 7 Gange ad Herr' Tudses Stykke, og jeg bekender det, at jeg blot gjorde det af Dumhed og Lapseri. Nu skal jeg omvende mig strax, naar De bare ville bede for mig!

Mette. See mine salte Taarer, hvor de flyde!

Fru' Snuus. Lad min Hulken bevæge Dem!

v. Kok. Jeg kan, min Sjæl! ikke blive klog paa de Mennesker, og dog bliver jeg ganske rørt.

Kraft. Saavidt jeg kan forstaae, saa har Herr' Majoren nok gjort til Betingelse for Herr' Tuderups og Frøken Snuses ægteskabelige Forbindelse, at Herr' Tudses Stykke først skulde udpibes.

Snuus. Ja, saaledes forholder det sig.

v. Kok. Ja, hør, veed De hvad, Herr Major? Naar det forholder sig saaledes, saa lad Dem bevæges, slaa en Streg over Betingelsen, og lad de unge Folk, siden de ere saa dødeligen forlibte i hinanden, faae hinanden! Saa kunne vi feire to Givtermaal paa een Gang; thi, da Herr' Tudse har vundet Seier med sit Stykke, saa har Herr' Næsedjærv givet ham sit Samtykke til hans Forbindelse med hans Datter. Gjør det, Herr' Major! Saa slutte vi Venskab med Dem og Deres Svigersøn, og glemme alt Fiendskab og alle Theatercabaler.

Snuus. Nei, det kan jeg, bitterdød, ikke. Saa bryder jeg jo mit Løvte, og saa gaaer jo den poetiske Retfærdighed reent fløiten. Hvad ville saa Recensenterne sige?

Krølle. O, lad den kun gaae fløiten! Illusionen er jo ogsaa gaaet fløiten adskillige Gange i dette underlige Stykke, ja selv i dette hellige Dieblik. Recensenterne kan De jo give en god Dag, og overlade til Forfatterens Behandling.

Læst. Ja vist, Deres Bjæf bryder han sig vist ikke stort om. Giv De kun efter, Herr' Major! Ellers kan De, biterdød, risquere at slaae to Mennesker ihjel.

Næsedjærv. Staaer op, Børn! Det kunne Eders Knæer jo ikke holde ud. (De reise sig alle tre).

Snuus. Naa, saa tager da hinanden, Børnlille! (han sammenføier Deres Hænder, hvorpaa de omfavne hinanden).

Fru' Snuus. Gid I maa leve længe og lykkeligen sammen, og blive gamle og graae i i Kærlighed!

Tuderup. Maa jeg bede om Deres Pardon, Herr' Tudse?

Tudse. Af Hjertet! (han rækker ham Haanden). Alt er glemt.

Tuderup (omfavner ham). O, Du rare Mand!

Snuus. Men nu maa han, bitterdød, ogsaa studere brav Æsthetik, lille Tuderup, at han kan faae sin Examen, og saa faae sig et æsthetiskt Embed.

Tuderup. Jo, det skal jeg nok, Svigerpapa!

Mette. Vær mig nu kønt tro, min søde Dreng!

Tuderup. Jo, det skal jeg, Mette!

Fru' Snuus. Det er et godt Barn, De faaer.

Tuderup. Det veed jeg, Svigermama! Jeg skal bære hende paa begge mine Hænder.

v. Kok. Saa er da alt vor forrige Fjendskab glemt. Gud skee Lov og evig Tak! Nu have vi da Fred og ingen Fare meer.

Tuderup. Ja, det kan, saamen, blive slemt nok imorgenaftein, naar mit Stykke, „den forkerte Verden," skal gives. Jeg haaber dog, at de gode Damer og Herrer ville protegere mig, og De, Herr' Tudse, i Særdeleshed?

Tudse. Ja, det kommer derpaa an. De veed, Hævnen er sød, lille Tuderup!

Tuderup. O, jeg beder saameget, jeg beder saameget! De har jo tilgivet mig.

Tudse. Ja, ja, jeg skal see, hvad jeg kan gjøre.

Kok. Lader os nu først omfavne hinanden, som et Venskabstegn, (de omfavne hinanden) og lader os saa synge Herr' Tudses Sang!

Tudse. Aa, lille Herr' Persico, lad os faae 4 Glas Æggepunsch og 4 Stykker Kager à la Bernstorff til. Værer saa gode! der er Exemplarer af Sangen. Den synges efter sin egen velklingende Melodi. De maa undskylde, at der er nogle smaae Bommerter i hveranden Linie; for den er skreven i Hastværk, i Forudfølelsen om min Sags lykkelige Udfald. De kunne see, Evnen var

svag, men Villien var des stærkere. Hver synger med sit Næb. Lader os nu synge! Jeg skal give Tonen an. Men, see, der have vi, Gud døde mig! v. Nüllchen og Fipskæg og Abe.

Sjette Scene.

De Forrige. v. Nüllchen. Fipskæg og Abe.

Fipskæg. Ærbødige Tjener! Vi komme for at bede Herr' Tudse om, at De vil pardonnere os vor Ungdoms Galskab.

Abe. Det var ikke andet end Lapsestreger.

v. Nüllchen. Ja, tag mig tusand, det var ikkun for at gjøra Bläst og agera friska Fyrar, at vi peeb. Vi meente ikke noget Ondt dermed, tag mig tusand! Herran må pardonnere os.

Tudse. Jeg pardonnerer Dem af mit inderste Hjerte. Men, hvorledes ere de slupne saa hurtigen udaf Hullet.

Fipskæg. Det have vi ene Herr' Baronens Ædelmodighed at takke for. Han har betalt for alle dem, der bleve arresterede.

Abe. Det har, saamen, kostet ham 320 Daler. Er det ikke forskrækkeligt og ædelmodigt, uhyre ædelmodigt tillige?

v. Nüllchen. O, det är ikke värdt at mentionera, det är ikkun en Bagatelle. Jeg brydar mig ikke saa mycket om Pengar.

Tudse. Ja, Baronen har Moses, jeg veed det nok. Det er nu altsammen meget godt og meget rart. Jeg tilgiver Dem alle af Hjertet. — Persico, lad os faae 3 Glas Æggepunsch og 3 Kager à la Bernstorff til! Værer saa gode, mine Herrer! der er 3 Exemplarer af Sangen, som jeg har componeret i Anledning af Dagens Hoitidelighed, min Sags lykkelige Udfald og den doppelte Formæling, nemligen Tuderups med Frøken Snuus, og min med Jfr. Næsedjærv, tre mærkværdige Begivenheder, som jeg alle forudsaae med ægte poetisk Spaadomskraft. Sangen er noget Jux, mine Herrer, men den er velmeent, og det er jo Hovedsagen. Lader os nu synge den! Den synges efter sin egen velklingende Melodi. Hver synger med sit Næb. Jeg giver Tonen an.

Alle (synge):

1.

Den første Sang for Klapperne, de humane,
Som have svoret til Humanitætens Fane!
(Tilgiver, Kære, denne Tautologi!
Det er vort Selskabs nyeste Poesi.)
De leve, de leve, de leve, de leve,
De Blide, de Høflige, Milde og Gæve!
De leve, de leve, de leve, de leve! :,:

2.

Og nu den Anden for Klapperne, de brutale!
Om de sig end gjøre en Smule gale,
Saalænge der i der' Galskab er Methode,
Jeg skal lovprise dem paa vor Klode,
Og stedse kalde dem originale,
De Grove, de Kraftige, Djærve og Gæve!
De leve, de leve, de leve, de leve! :,:

3.

Og saa den Tredje for Piberne, de humane!
De vandre paa Humanitætens Bane!
O, gid de længe maa pibe paa høflig Maneer!
Saa fries de jo for alle Efterveer.
Det er det, hvorom jeg dagligen beer.
De Blide, de Høflige, Milde og Gæve!
De leve, de leve, de leve, de leve! :,:

4.

Og nu den Fjerde for Piberne, de brutale,
Som sidde ydmygst i Brutalitætens Hale?
Gid deres Berømmelses Sol maa aldrig dale!
Gid de maae hele Livet igennem pibe,
Og aldrig bringes af Politiet i Knibe!
De Grove, de Kraftige, Djærve og Gæve!
De leve, de leve, de leve, de leve! :,:

5.

Og saa den Femte for Directionen!
Nu, Venner, høit stemmer Tonen!
Betænker dog Directionens Poleren og Bonen
Af Smagens Meubler i Sprogøes Kreds!
Den gjør os jo alle saa veltilfreds'
Saa leve da længe vor Direction, den gæve!
Den leve, den leve, den leve, den leve! :,:

6.

Og nu den Sjette for vore Papagøier,
Et Selskab, hvori vi os fornøier
Med tragiske og komiske Løier,
Hvori jeg, som tragisk Heros, ofte støier,
Og, som en Bajazzo, stundom spøier.
De leve ret længe, de Papagøier, de gæve!
De leve, de leve, de leve, de leve! :,:

7.

Og saa den Syvende for Herr' Tuderup og hans Mette!
Vi aldrig skal hans Heltedaad og Afbigt forgætte.
Han var vor arrige Fjende og blev vor tappre Ven.
Nu skal vi, Gud døde mig, med ham ha'e Spænd!
Han var en Piberdreng, nu bliver han Klappersvend,
O gid han nu med sin Mette maa længe leve!
De leve, de leve, de leve, de leve! :,:

8.

Og nu den Ottende for Herr' Tudse og Malle!
Et Fyrverkeri imorgen for dem skal knalle!
En doppelt Seier Herr' Tudse har vundet,
I Malles Rosenkæder han sig har bundet,
Og Salighed i hendes Arme fundet.
Ja, gid han nu med sin Malle maa længe leve!
De leve, de leve, de leve, de leve! :,:

(Der klinkes af alle Kræfter, hvorved adskillige Glas gaae i Løbet.)

Alle. Det var en deilig Vise, Herr' Tudse! En meget deilig Vise!

Tudse. O, jeg beder mangfoldigt. De gjør mig ganske skamfuld. Nei, den er kun daarlig, meget daarlig.

v. Nüllchen. Visan är, tag mig tusand, mycket god. Den vrimler rigtigt nok af mange metriska Feil; men man bør være saa billig at considerera, at den er skrevet i största Hastvärk. Det, som principalement talar til Visans Avantage, är, efter min Opinion, de stora Glimt af Snilde og den prophetiska Geist, som findes i Samme. (Til Kraft.) Pardonneer mig, Herr' Professor, at jag siger min Opinion saa reent ud, skøndt jag ikke är Æsthetiker ex professo! Hvad är Herr' Professorans Dom om Visen, om jag tør fråge?

Kraft. Jeg er ikke bleven Professor endnu, Herr' Baron! Det er ikke kommet ned endnu, men det kommer nok snart ned. Expectancen har jeg; den gaaer jeg med i Lommen. — Hvad Visen angaaer, da er jeg ganske af Herr' Baronens Mening. Naar den bliver en Smule filet, bliver den et sandt Mesterverk.

Tudse. Jeg takker ærbødigst, allerærbødigst. Gid alle Recensenter vare saa humane imod os stakkels Poeter! — Ja, nu ere vi da færdige, mine Damer og Herrer! Jeg haaber, at det høistærede Publicum vil være ligesaa humant, som

Herr' Baron v. Nüllchen og Herr' Kraft, i at bedømme min Sang, hvis Bonitæt er forsvarlig, naar jeg selv skal sige det, skjøndt den gaaer paa kryds og tværs, som den berømte Lüttichaus Vers. Sangen er gaaen fra Hjertet, og derfor er den ogsaa gaaen til Hjertet, som jeg da selv har seet, og det er Hovedsagen. Det originale eller gale Hulter til Bulter, der er i hele Stykket, ville Recensenterne behage at give den anonyme Forfatter dygtige Smæk for, eller ogsaa lønne med sønderknusende Ligegyldighed og Foragt, ligesom jeg haaber—

v. Nüllchen (afbryder ham). Om Forladelse, at jag afbrydar Herran. Mene Damarne og Herrarne ikke, at det var bedst, om vi lagde en Proces an imod Auctor af dette Spectacle, fordi han har givet os sådanne detestable og impertinente Ogenavne?

Alle. Jo vist, jo vist. Det kunne vi snakke om siden. Lad os nu høre paa Herr' Tudses Tale!

Tudse. Hvor var det nu, jeg slap?—Naa, nu husker jeg det. — Ligesom jeg haaber, at Publicum vil betale Forfatteren, naar Tæppet nu gaaer ned, med en harmonisk Concert, og de følgende Aftener med tomt Huus, der er den værste Straf for saadan en dramatisk Smører, som dette Stykkes Sammenskriver, eller, ifald de skulde være af modsat Mening med mig, med stormende Bifald. (Til de Andre.) Ja, nu mine Damer og Herrer ville vi smukt bukke for det høistærede Publicum, og saa ville vi bagved Tæppet, naar det er faldet ned, høre paa Høistsammes harmoniske Concert, som Forfatteren vel ogsaa gjør halvt incognito et eller andet Sted i dette store Huus. Jeg har endnu kun 3 Ting at omtale. Pro primo, maa jeg invitere dem alle, baade det høistærede Publicum og mine Medspillende, til det Fyrverkeri, der omtales i mit Forsøg til en Sang, og som imorgen skal knalde, til Ære for Jomfru Malle. Pro secundo maa jeg bede Herr' Fipskæg, eller Herr' Vipstjert, som han ellers hedder, at afrage sit Fipskæg, og iføre sig en ordenlig Klædedragt; ellers indlades han ikke ved mit Fyrverkeri, som afbrændes imorgenaften ½ Time, efter at Herr' Tuderups „forkeerte Verden" er givet første Gang i „Papagøierne". Det afbrændes paa Sprogøs østre Kyst ligeoverfor Købstaden Korsør. Skulde der komme Noget iveien, vorder der opslaaet halvt grønne og halvt gule Placater, som det skuffede Haabs Sindbilleder. Pro tertio maa jeg endeligen bede de kære Klappere og Pibere, at de ville være humane, og give Agt paa Gongonens sidste eller 30te Slag, at de ei skulle falde i Retfærdighedens Kløer! Allerærbødigste Tjener!

(Han bukker, tilligemed de Andre.)

(Tæppet falder.)

Literaire Anmeldelser.

Repertorium over de gjældende Kgl. Reskripter og Resolutioner, samt Kollegialbreve o. s. v. af Johannes Nikolai Høst. 1 Binds 4 Hæfte. Kbhvn., 1832. Paa Andr. Frd. Høsts Forlag, trykt i J. N. Høsts Officin.

Dette Hefte, der er udarbeidet med samme Flid og Nøiagtighed, saavel hvad det summariske Udtog, som hvad Paralleliseringen angaaer, som de foregaaende Hefter af dette Verk, begynder S. 237 med Rescript af 17de August 1716 til Rentekammeret, at Grevskabet Reventlau i det Slesvigske maa nyde samme Friheder, som Grevskaberne i Danmark o. s. v., og ender S. 316 med Confirmation (af 20de Juni 1733) paa en Anordning, hvorledes de i Ringkjøbing til Ind- og Udskibning værende Baade, deres Eiere og Baadsførere, skulle tage Fragt og Reiser.

Af dette Verk, der vil komme til at bestaae af 4 Bind, hvert paa omtrent 30 Ark, udgaaer maanedligen et Hefte paa 5 a 6 Ark, der dog ei sluttes, som Saadant, men umiddelbart knytter sig til det Følgende, indtil Bindet er færdigt. Subscribenternes Navne meddeles ved 1ste Binds Slutning. Subscriptionsprisen er indtil videre 10 ß. for Arket paa Trykpapir, og Udenbyes, der tegne sig hos Herr' Bog- og Papirhandler C. Steens Commissionairer i Provincerne, ville kunne erholde Verket uden videre Betaling efterhaanden tilstillet. Boghandlere nyde 16 pCt. Rabat, og Subscribentsamlere paa 6 Exemplarer det 7de frit. Subscription modtages hos Herr' For=

fatteren i Studiistrædet, Nr. 94, 1ste Sal, og hos Herr' C. Steen paa Børsen Nr. 2, og paa Hjørnet af Pilestræde og Sværkegaden, Nr. 121 i Stuen. Red.

Euterpe, Visebog for Damer og Herrer. Skjøndt vi iforveien ingen Mangel have paa Visebøger, savnes dog i alle disse det meste Nye og meget Gammelt. Ved derfor at levere en udvalgt, korrekt aftrykt og nogenlunde fuldstændig Visesamling til særdeles billig Priis og paa en letanskaffelig Maade, har Udgiveren troet at møde fleres Ønsker.

De tvende udkomne Hefter indeholde saaledes en Samling af saavel ældre som nyere Sange, hvoriblandt af: Kunstnerliv, Bruden fra Lammermoor, Maigildet, Elverhøj, Bruden, Kjøge Huuskors, den Stumme i Portici, Fra Diavolo, o. fl.

Samlingen udkommer fremdeles hefteviis, saaledes at der hver Maaned vil blive tilstillet Subscribenterne et Hefte paa 5 Ark i Octav, smukt trykt paa fint Papir, i couleurt Omslag. Prisen for hvert Hefte, der vil indeholde saavel ældre som nyere Sange, er for Subscribenterne 32 ß., som betales ved Modtagelsen; Bogladeprisen for enkelte Hefter er derimod 40 ß.

Subscribentsamlere erholde paa 4 Exemplarer det 5te frit. Subscription modtages i Bogladerne i København og Provindserne, og paategnede Planer bedes indsendte til Herr' Bog- og Papirhandler C. Steen, Pilestrædet 121 og Børsen Nr. 2.

Aphorismer.

Bedaarelse. „Deraf maa Redacteuren have været betagen i lang Tid, da han ingen Aphorismer har givet os siden i Nr. 40., da han tracterede Exredateuren." — „De har saaet Aphorismer nok i Blandingerne, eller Miscellerne, som Kruse siger." Aphorismer ere Aandens Morceller.

Bedække. Vær saa god og vær bedækt! Ingen Complimenter, om jeg maa bede! Man behøver ligesaa lidet at sige: „Vær bedækt" til Englændere paa offentlige Stæder, som til Mosaiter af den gamle, urenoverede Tro i deres Værelser. — Solen gjør sig en Ære af at bestraale Lægekunstens Dyder, og Jorden af at bedække dens Synder. Noget Lignende siger Figaro paa Scenen. — I Krigen bedækker man sig med Ære. Obersten, Majoren, Cassereren og Borgermæsteren i Ravnekrog have bedækket sig med Ære i Fredstider.

Bedaget. Der var en Gang tre Brødre, hvoraf man kaldte de To, paa Grund af deres bedagede Væsen, Gud Fader og Gud Søn. Den Yngste, som var meget fyrig, hed den Hellig Aand. „Saadanne Ting maa man ikke spøge med," sige Theologiens Antiquer og Novantiquer.

Beder. Jeg beder Kruse indstændigen om at skrive taaleligt Dansk. Det behøver ikke en Gang at være af bedste Slags. Jeg er nøisom. Jeg beder om Forladelse for min Dristighed. — Undersaatterne bede Kongen, og Kongen beder Gud om Naade. — Der er Forskjel paa at bede (holde Bøn) og at bede (hvile paa en Vei). De sidste Bedende bede undertiden saa længe og saa godt, at Pedalerne ikke staae dem længere bi. Hvilke Bedesteders, Kroernes, eller Kirkernes, Antal er størst? Underretning om denne vigtige statistiske Genstand bedes meddelt i næste Nummer af "Dagen."

Bedemand. Bedemandsstiil og Barberersnak ere nærbeslægtede.

Bedømme. "Det kan jeg ikke bedømme" ɔ: "Jeg vil ikke sige min Mening om den Ting, for ikke at støde en Stormand, af hvem jeg venter et fedt Embed, for Hovedet."

Bedrageri ɔ: Pfiffighed, Snildhed, Klogskab. En Bedrager kommer høiere i Veiret, end Tyven; den Sidste faaer ofte Huusly i et Kelderhul, den Første i Almindelighed paa Salen. Ordet kommer egenligen af at drage, og skulde hedde en Bortdrager.

Bedrefrem. Mange af dem, som ville bedre frem, gaae bedre (eller værre) tilbage. Det kommer an paa Midlerne, som Granskningsaanden bruger, og paa Forsynet; thi hvad daglig Tale kalder Tilfælde, Skæbne og Lykke, er i Grunden — Forsynet.

Bedre sig. Naar jeg engang med Føie kunde sige om Kruse, som jeg saa ofte rider paa: "Han bedrer sig", og det saa maatte have nogen Varighed, saa vilde jeg virkeligen være glad, men — Gud bedre det!

Bedrivt. "Dagen" og "Raquetten" indeholde mange Heltes Bedrivter. Holmens Gade og Antoniistræde kunne tale om Heltinders Bedrivter; Østergade er en Tumleplads for Dagdrivernes, og Adresseavisen for Styverfængernes Bedrivter.

Bedrøvelig. Det er en af de bedrøveligste Smaating i København, at Fortougsretten ikke overholdes strengt, uagtet de fleste Københavnere dog vide, at den, der har Rendestenen paa venstre Haand, har Fortougsretet. Om de bedrøvelige store Ting ville vi ikke tale.

Bedste. „Min Bedste!" er Gade-Hetairernes Tilraab til Mandslingerne, og „Min Gode!" de mosaitiske Kræmmeres Vocativus til deres qvindelige Kunder. — Mange af dem, som skulle sørge for det almindelige Bedste, befordre det almindelige Værste, og deres eget særegne Bedste.

Been. Penge kunne altid faae Been at gaae paa; men Been at staae paa faae de ikke altid saa let. Det gaaer ofte med Penge, som med Mennesker, der let lade sig forføres. Om Begge gjælder Ordsproget: „Den er god at lokke, som gerne vil hoppe," og Penge ere ofte dansegale. — Naar Phantasien faaer Herredømmet over Fornuften, saa staaer den Sidste paa svage Been. Saaledes gaaer det ogsaa, naar Overtro, eller Vantro, faaer Bugt med den. Saa raver og falder den, som mangen en Drukkenbold. Kaiser Nicolaus hjalp Grækerne paa Benene, men gav Polakerne Been at gaae paa. I det Københavnske bruges Been om Fødder, f. Ex. at have kolde Been.

Beenrad hedder ogsaa Skelet. Deraf kan man let gjøre en Restaurateur. Vi have en Restaurateur i København, hvis Navn er eenstydigt med „Skær Tænder!" Hvad hedder han? Knirsch. Det kalder man smaa literære Snurrepiberier. Polen er nu en politisk Beenrad; men hvo veed, om der ikke en Gang kan komme Kød paa Raden? H. C. W.

Blandinger.

— Før gjorde man, som Rygtet gik, farlige Bekendtskaber i Modeboutiquerne; man seer nu af Adresseavisen, at de ogsaa kunne gjøres i de Fleste af Byens Boglader. (Simplex).

— For adskillige Aar siden gjorde en europæisk Konge en Reise gennem sit Riges Provincer. Paa denne sin Kongereise havde han en Samtale med en Amtmand, som vat bekendt for at være temmeligen indbildsk. Byens Præst var ogsaa tilstede. "Her har jeg den Ære" sagde Amtmanden ved Slutningen af Samtalen, "at forestille D. M. Byens Præst. Det er en meget dygtig, en meget dygtig Mand; men han er lidt forknyttet, lidt forknyttet!" "Jeg har ogsaa her den Ære", sagde derpaa Præsten med megen Aandsnærværelse, "at forestille D. M. Provincens Amtmand. Det er en meget dygtig, en meget dygtig Mand; men han er lidt indbildsk, lidt indbildsk!" Det morede Kongen, han lo hjerteligen, og — Audiencen var forbi. (Simplex).

— Ludvig XIV sagde til en Hofmand, da han viste ham de prægtige Bygninger i Versailles: "Kan De erindre, at der har staaet en Vindmølle her i forrige Tider?" "Jo, D. M.!" svarede han: "Det husker jeg godt, Møllen er borte; men Vind er der endnu!" (Antiq.).

— En Mand her i Byen, som er en ægte Støver efter Sprogsynder, og, iøvrigt Kruses meget gode Ven, har gjort mig opmærksom paa, at denne Forfatter skriver "under de Liberale", i Stedet for, "iblandt de L." Det er undgaaet min Opmærksomhed. Hvis det er Tilfældet, som jeg ikke tvivler om, da er det ligesaa Rosværdigt, som Mærkeligt; thi det er classiskt Magistrats-Dansk. Magistraten har, som bekendt, i en lang Række af Aar, uagtet det adskillige Gange har været paaanket, bestandigen skrevet: "menge Klid under Rugen", og, naar man har den høi- og velvise Magistrat til Hjemmel for en Germanisme, saa har man ingen Nød. (Støver).

Logogryphen i Nr. 90 er: snyde, nyde, yde.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.

Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af C. J. Jacobsen.

Allernyeste Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Bosemose.

№ 92. Fredagen den 16 November 1832.

Auguste Barbiers ottende Jambe.

1. Krigen.

Der var en Stad, min Moder! høist berømt:
Med Hunnerne jeg naaede til dens Grændser,
Dens Mure nedbrød jeg i Ild og Røg,
Og under Kugleregn nedbrød dens Taarne.
I Gaderne jeg førte mine Heste
Omkring, ved deres jernbeslagne Hove
Jeg sønderknuste nogne Qvindekroppe
Og spæde Børn, som i Cloaker laa.
Jeg tørrede i Blodbads-Ildens Hede,
Med Pande, Hoved, drybbende af Sved,
Mit røde Haar paa kyske Jomfrubarme!
Skridtviis mig fulgte Branden paa min Vei,
Mordbranden, hylende hver Morgen, Aften,
Som med sin kække Tunge vasked' af
Det sorte Blod, paa gamle Kalksteen størknet.
Hurra! Oprørerne jeg kuede,
Hurra! jeg trampede paa deres Pander,
Jeg paa min Ganger sad blandt lutter Døde,
Ligdyngerne steg til min Saddel op.
Min gamle Skændsel har jeg vasket af;
Alt er forbi, og nu min Sabelklinge
Unyttet ved min Side hænge maa!
Alt er nu gaaet Sværdets, Flammens Vei,
Hver Muur har, som det hør' sig, nu sin Blodplet;
Nu Hunden med sin magre Rygrad vakler,
Og finder i Cloaker intet Meer,
Som han kan slikke — Alt er øde! — Græsset
Iblandt Ruiner skyder frem; o Død,
Min Moder! jeg har intet Meer at meie.

II. Pesten.

Der var et Folk, min Moder! fuldt af Liv,
Et fyrigt Folk, som elsked' Friheb varmt.
Jeg pludseligt fra Moschows Sletter kom,
Min fule Aande gennemtrængte det,
Og snart ders vaade Marker fyldtes da
Med Tusinder af Liig, og Graveren
De trætte Arme tidt fra Arbeid hvilte.
Jeg bedre, end Mousquetten og Kanonen,
Jeg bedre har, end Ild og grusom Sult,
De Dødeliges Indre sønderrevet,
Jeg Luft besudlet har, og Brød fordervet;
Jeg Alt har sortnet med mit Aandedræt,
Forgivtet Alt ved min Berørelse,
Nyfødte Børn jeg tog i deres Slummer
Fra Mod'rens Bryst, som var i Dødens Stund.
Jeg midt i Krigen slugte hele Sletter,
Som røg af Blod; jeg fældte Krigeren
Midt under hans Kanoners Tordenbulder,
Og vakte Kamp imellem Dødninger.
Nu allevegne raadne Mennesker
Paa nøgen, blodig, sprukken Jordgrund ligge,
Som døde Hund paa Kanten af en Grøft.
Nu hakker med sit Næb den sorte Ravn,
Den hakker overalt, og Ormene,

De have fuldt op nu ved deres Maaltid,
Ei Een der lever meer, nei! Alt er Beenrad!....
O Moder! jeg har intet Meer at gnave.

III. Doden.

Afskyelige Væsner, grumme Bødler!
O mine Børn, hvad ønske I af mig!?
O holder op med saadan dristig Klage!
Paa Stenene udstrækker Eders Knæer!
Ei altid Blod kan farve Jorden rød,
Og Hunde altid slikke Blodet op;
Der er en Tid, da Pest og Krig ei finde
Paa Jorden mere Liv at meie af;
Der er en Tid, da Verden mangler Kød,
Da Sygdoms onde Aand paa denne Jord
Ei finder Mere for sin sultne Tand,
End paa et ureent, raadent Aadsels Knokler.;
Hvil' i min Skygge nu, Afskyelige!
Paa Stenene udstrækker Eders Knæer,
Og sover, sover paa vor skumle Jord!
Grusomme Bødler! jeg for Eder vaager.
Nu — sover kun! Til Vindens sagte Hvidsken
Jeg lytte skal, og, naar de langtfra lyde,
Frihedens muntre Raab, som Krageskrig,
Naar da jeg hører store, blege Skarer
Af nøgne Folk, og tusinde Forviste
Afkaste deres gamle Trældomslænker,
Paakaldende mit Navn midt blandt Ruiner,
Paa mig I, stygge Børn! kunne stole,
Fuldtallig Eders Sum jeg gjøre skal;
Thi tomt og huult mit gamle Øie er;
Mit Øie lukker aldrig jeg; min Mund,
Den elsker Mennesket; jeg kysser ham,
Som Feb'ren den Ulykkelige.

H. C. W.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see Nr. 90!)

„Himmelen give," sagde Directoren, „at vort Maaltid maa endes med den Munterhed, hvormed det synes at begynde!" — „Tilvisse," faldt Præsten ind, „men, for at blive ved, da forekommer det mig endnu bestandigen ikke saa ganske afgjort, om Mania (vi ville bruge dette Ord, for ikke at forarge) ligger i os Alle, og kun, som Lasterne, befordres og modnes ved Eftergivenhed, saa at det sædelige Menneske kun i visse Grader er fjernet, eller om den er en radical Forskjellighed, en virkeligen syg Tilstand, et andet Sjæleforhold med en skæv Retning."

„Det Sidste, og tillige ogsaa det Første," mente Directoren, „og derfor var Curen ogsaa let og svær paa een Gang: let, fordi man behøver kun at hengive sig til de Sindssvage, at søge at forstaae dem (da der altid endnu ligger noget Forstandigt, ofte et Slags System til Grund), agte dem, give efter for dem til passende Tid, og til andre Tider udøve Strenghed; og fra denne Side kunde vel Ingen kaldes ganske ulægelig: men svær er Curen, fordi man saa ofte forvexler Sygdommens Symptomer med dens Grund, og da kun forstyrrer den Sindssvage, og gjør ham sygere, — og for et svagt Sind, som hans eget, var den sværest derved, at man, for at forstaae disse Mennesker, maa med dramatisk Aand gaae alt for dybt ind i dem, derved let kommer i en Slags Skuffelse, og, naar man da pludseligen prøver sig, finder sig selv næsten paa den samme Vei."

„Det er ganske talt ud af min Sjæl!" sagde Præsten, i det han lo saa smaat; „ach, Herr Medicinalraad, hvad De er for en Menneskekender! Deri stikker vistnok egenligen Knuden, at man, ligesom man græder i Sørgespillet, i det man tænker sig ind i Confusionen, selv bliver confus. Dis moi qui tu hantes &. Siig mig, hvem Du omgaaes, o. s. v. Ja vist, ja vist, et sandt lille Ordsprog! Jeg har allerede undertiden villet antage den Mening, at, for at virke, som Sjælesørger, paa de gode Smaafolk, maatte man finde En, der var kommen, om just ikke ganske i Forvildelse, saa dog lidt paa den anden Side af Linien, og dog endnu havde Nok af kraftig Religion tilovers, for dermed at kunne gjøre et Greb i Sjælene. Thi det er just det Slemme, bedste Director! at, naar man ikke selv er indviet i deres Orden, træffer man næsten aldrig det rigtige Perspectiv. De veed, hvorledes jeg i mine Prædi-

kener har søgt, i Tone, Minespil og Exempel at nærme mig de stakkels Faar med deres Snurresyge, men mangen Gang gjorde for Lidet, og ofte igjen alt for Meget; De selv gjorde jo nogle Gange den Bemærkning, at jeg havde talt som en sand Nar. Jeg maatte vistnok lade Deres egen Sjæl være ganske ude af Spillet; thi jeg vidste jo, hvor ferm og kraftig De er i Moral, Dyd og alle Troeslærdomme."

„De gav nogle Gange et slet Exempel," sagde Directoren; „thi De lo paa selve Prædikestolen af fuld Hals."

„Den alvorligste Mand vilde ikke have kunnet undlade det," sagde Præsten, i det han paa Ny lo høit. „Forestil Dem, Herr' Greve! vi havde her i vort Huus en ung Mand, som havde været Bygningskunstner, men havde fattet en saa heftig Elskovslidenskab til en Perruquemagers Datter, at han derover forlod sit Studium, og greb Mesterens Haandverk; men, da Pigen blev ham utro, gik hans Forstands Dør, med Permission at sige, i Baglaas. Nu bestod hans Grille i, at frisere sig selv og alle de Mennesker, som han kunde formaae dertil, paa den besønderligste Maade. Hver Dag havde han udtænkt en ny, underlig Hovedprydelse, og jeg troer, at hans forrige Studium af Bygningskunsten understyttede ham meget ved disse mangfoldige Opfindelser. Jeg prædiker her paa en Pintsedag, og seer den kære Menighed neden under mig. Den Vanvittige havde friseret sig frygteligen à la Herison (paa Pindsvinsmaneer), saa at Haarene paa hans Hoved stode, som Børster; syv eller otte af hans Venner stode og sad ved Siden af ham med høit opsnoede Papillotter, et Syn, som var allerede besønderligt nok, fordi mange Papirbundter stode virkeligen, som opreiste Kræmmerhuse, paa Hovederne. Men nu tog han den Ene efter den Anden af sine Tilhængere imellem Knæerne, og friserte ham under min Prædiken ligesaa phantastiskt, som han selv saae ud, saa at henimod Enden af min Tale en Deel af mine Andægtige saae ud, som ligesaa mange vilde Djævle, og jeg for Latterens Skyld, som paakom mig, maatte holde tidligere op, end jeg havde foresat mig."

Frederik var nær ved at briste af Latter, og Directoren svarede: „Menneskets Galskab har ligesaa lidet, som dets Forstand, nogen Grænse. Der er for nærværende Tid en Mand hos os, som altid slentrer omkring med en Maalestok, og betragter den uophørligen, og regner. Dette Menneske er temmeligen velhavende, og besidder derovre i Byen et middelmaadigt Huus. Men det fortrød ham, at hans arvede Bolig, naar han betragtede saa mange større Huse paa det Sted, maatte forekomme ham saa lille bitte og ubetydelig. Med denne Fortredelighed slæbte han sig omkring Dag og Nat, og kunde dog ikke udtænke et Middel til at afhjælpe denne Ubehagelighed. Endeligen, da han kunde hverken sove eller spise længere for Hovmod, fattede han en, sin Daarskab værdig, Beslutning. En skøn Sommerdag gaaer han ud, leier paa Torvet fire af de stærkeste Daglønnere, og tager dem med i sin Bolig. Her fører han dem ind i sit største Værelse; de maae støtte sig mod den ene Væg, og trykke med alle Kræfter derimod, indtil han raaber: Hold! til dem. De modtage deres Løn, uden at begribe, hvad de have arbeidet. Følgende Dag gjentages det samme Forsøg; de maa anstrænge sig og trykke, til Sveden flyder ned af dem, nøie give Agt paa hans Commandoord, og Alle ophøre i samme Dieblik at trykke paa een Gang, ligesom de have begyndt paa een Tid. Saaledes bærer han sig ad hele Sommeren; han udvider efterhaanden alle Værelserne i sit Huus, Gangene, Trapperne og Gaarden, og efterat han saaledes har udgivet en betydelig Sum, er han først overtydet om, at hans Huus er det Største i hele Byen. Han spadserer hele Timer med den største Ærbødighed op og ned udenfor Samme, han viser de forbausede Fremmede sine umaalelige Sale, han begynder, at tillægge sig selv Grevetitelen, han hænger et malet Vaaben over sin Huusdør, og er for nogen Tid siden bleven vor Gæst, for at lære at komme igjen til Sandhedens Erkendelse. Seer De, kære, unge Herr' Greve! saa besønderlige Forvildelser forefalder der, saa at denne Mand ikke engang meer kan blive den synlige Plads vaer, hvor hans Huus staaer."

„De viser mig i Dag en saa skøn Tillid," svarede Wolfsberg, „at jeg tør vove, at gjentage endnu en Gang det Ord, hvormed jeg først betraadte Deres Huus, at jeg nemligen ikke

ganske er den, som De holder mig for, og at De, naar De vil værdige mig en rolig Prøvelse, vil finde, at jeg er ligesaa lidt berövet Forstanden, som Herr' Pastoren, eller De selv."

Directoren gav et Vink med det allerfineste Blik, og Frederik, som forstod enhver af hans Miner, tog hurtigen Vinen bort fra Wolfsberg, og satte et stort Glas med Vand hen til ham. „Det gaaer ikke an," raabte Directoren, „at leve saaledes med Dem, som jeg ønsker. Da De nu seer saa affalden og næsten miserable ud, og Deres Blik er saa ydmygt, saa troede jeg virkeligen at De var gaaen i Dem selv, og at jeg torde vederqvæge Dem med bedre Spise og Viin. Men paa Dem er baade Godt og Ondt spildt. Hvorledes? De vil virkeligen stride for, at De er Grev Birken, en af de confuseste unge Mænd? at De allerede har yppet tusinde Klammerier, og faaet tre eller fire Gange betydelige Prygl derfor? at De til syvende sidst har vovet, at indsnige Dem adskillige Gange i Baron v. Holbens Huus, og forøget hans sindsforvirrede Datters Ulykke ved Elskovsbreve og mundlige Forsikringer, ja! endeligen overtalt hende til, at lade sig bortføres af Dem? Her er Baronens Klage, her er Deres ynkelige Breve, her er Ordren fra Ministeren, at holde Dem fangen. Men, vil De ikke være denne Grev Birken, saa viis os Passene, eller Papirer, hvoraf man kan see, hvo De er! Stil en anseet Borgen for Dem! Men, man har der i Huset kun kendt Dem alt for godt, seet Dem alt for ofte snige Dem ud og ind, og tilsidst grebet Dem i selve Datterens Værelse. Og nu, ikke et Ord meer om Deres Urimelighed, ifald De ikke har Lyst til, at indspærres paa Vand og Brød i Deres Værelse."

Wolfsberg gennemlæste Papirerne med Opmærksomhed, og vovede ikke, at gienmæle endnu et eneste Ord til sin Retfærdiggjørelse. Frederik saae trøstende paa ham, og kastede hemmeligen haanlige Blik paa Directoren; men den opmærksomme Herr' Trane var hurtigen ved Haanden med den lille Pisk, for at forjage de onde Aander fra Wolfsbergs Skuldre. Directoren blev endnu vredere, og raabte: „Stik den fordømte Pisk ind! Jeg troede, De vilde dog, i det Mindste, vise min Fortrolighed og mit Værelse saa megen Ære, at De lod Tegnet paa Deres Vanvid blive i Deres Aflukke."

Rødkjolen stak vel Pisken igjen ind, men gjorde et vredt Ansigt, saae ufravendt med store Øine paa Directoren, og sagde derpaa høit:

„Vanvid, min Herre?! Dette Ord skulde De skamme Dem ved nu, og i Deres hele Levetid! Jeg kom til Deres Bord i den faste Tillid, at De dog vilde have saa megen Fornuft, ikke at kaste mig i een Classe med de mangehaande Gekke, hvorom vi talte i Middags, og ikke at ville sammenligne mig med det Utøi, som driver sit Gøglevæsen der nede i Salen. Jeg trænger, Himmelen være lovet! ikke til at cureres; jeg vil heller aldrig cureres; thi min Fornuft, Herre! udholder sin Prøve, og er udarbeidet for lang Tid, og jeg har endnu aldrig, som De før har tilstaaet om Dem selv, staaet i Fare for, at blive gal med de Gale. Hvorledes vilde det være gaaet Dem, naar jeg ikke bestandigen jog Pygmæernes Utøi igjen ud af Deres Huus? Jeg vil lade denne kære Pisk kun hvile en kort Tid, og De vil da selv erfare, at De er en ruinert Mand, at De faaer en Skrue løs, at De bliver til en Spot for Børn. Hvorledes? Hvad? Saa der slet ingen Pygmæer skulde gives? De gamle Grækere have jo allerede kendt dem, men vrøvlet om dem paa deres dumme Maade. Endog om mig og min store Indflydelse paa dem har man i ældgamle Tider havt dunkle Legender og Ahnelser; men man digtede, at Pygmæerne var et virkeligt Folk, og saa smaa, at Tranerne førte Krig med dem. Saa dumt har man forqvaklet Sagen og min Kamp med dem. I vore Dage kalde de det det onde Princip. Ikke sandt, der er meer Forstand deri? Nei, da priser jeg min søde, kære Pisk; og, hvor jeg er, maa denne ogsaa være. Dixi."

Præsten sagde: „Ikke saa ilde!" men Directoren sprang op med de Ord: „Naar De finder saa stor Smag i Narre, ærværdige Herre! saa smag dem længe nok!" Han forlod Værelset; de Øvrige fulgte efter ham.

„Hvad er det nu, De gjør?" spurgte Justitsraaden Lægen, da den mere sandede Vei igjen

tillod en Samtale. Vi skulde hellere dvæle her endnu, især for Deres Skyld, da De dog nu har fundet Deres dyrebare Greve; og saa trækker De mig selv, ligesom med Vold, ind i Vognen, og erklærer, at De aldrig vil komme tilbage igjen."

„O, min bedste Justitsraad!" sagde Lægen halvt leende: „for en Retslærd er De mig dog noget for trohjertig, og, for en Inquisitor og Speider, alt for umistænksom. Birken er løben bort, Fader og Datter ere imod mig. Formode de, at jeg kommer igjen, saa finder jeg aldrig min Undløbne, og da skeer det, som jeg vil forhindre; men, kan jeg faae dem til at troe, at jeg ikke vender tilbage, da overrasker jeg dem vel om kort Tid. Med Deres kære Pankratius er det Samme Tilfældet; han har gjort sig usynlig, og viser sig kun, naar han veed, at vi ere borte."

„Hvad har det ærlige, gamle Menneske at gjøre med denne, ja! med nogen eneste Sag? Han har liidt Nok den Gang, da hans Uforsigtighed kom den stakkels Raimund saa dyrt at staae; Mennesket maatte strax forlade sin Tjeneste, og undflye den gamle Barons Vrede."

Lægen lo høit. „Dersom min Menneskekundskab ikke ganske bedrager mig," sagde han endeligen, „saa er den gode, gamle Pankratius en underfundig Skurk, og hiin brun- og blaaøiede Baron er det ikke mindre."

„De sværmer, kære Ven!" —

„Og De har selv Noget af de Farver, hvormed De har tegnet Deres Raimund. Har De da ikke bemærket, hvor forlegent Pankratie-Ansigtet blev, da det saae Dem? Allerede før blev han bleg, da jeg spurgte ham om Blanca. Han kan vist aabenbare os Raimunds Opholdssted. Kan De ved Venner eller Deres Auctoritæt skaffe Dem en Fuldmagt i Byen til at arretere den Skurk, naar De igjen faaer Øie paa ham, for at forskrække ham, saa erfare vi vist Alt, og da har De opnaaet Deres Reises Øiemeed."

„Ja, dersom De havde Ret!" sagde Justitsraaden. — Han befalede Kusken, at køre til Byen.

Ved Selskabet i Salen vare nogle Forandringer foregaaede. De to Talere vare bestandi-

gen endnu ikke forsonede, og den Ene skyede den Anden; Schachspillerne syntes ogsaa at være mindre enige, end før, og Manden med Maalestokken var uroligere, og løb hurtigen frem og tilbage. Wolfsberg gik hen til denne, og spurgte om, hvad der feilede ham. „Ach, min Herre!" sagde denne, heftigen bevæget, „De har ogsaa vist hørt om mit store Huus, som jeg ved min Duelighed havde gjort saa anseeligt. Det kunde Misundelsen aldrig tilgive mig, at Videnskaben havde gjort mig til Besidder af et blandt de største Paladser i Staden. Snart hed det, at Bygningen ved den overvættes Udvidelse havde faaet saa fiin en Constitution, at den, forskrækkende sig ved næste Anledning, naar Tropperne marcherede, og Trommen rørtes, maatte styrte sammen, som i en Nervefeber. Andre meente endog, at jeg derved havde gjort Byen snevrere. Jeg tilbød mig, at udvide hele Byen ved Tactens Jagttagelse, og, naar vi havde Nok af Penge og Tid, at gjøre den større, end London eller Nanking. Men Ondskaben vilde ikke høre Noget; jeg maatte trække mig her tilbage i Ensomheden. Og — hvad er der nu i Verk? Skulde De troe det, at Menneskernes Fordervelse kan gaae saa vidt? En heel Skibsladning af Gummi elasticum lader man med Parlamentets Stemme komme fra England. 500 Mennesker vride dette Tøi fra hinanden; man praktiserer det saaledes, udvidet til alle Sider, under mit Palads, og ved et Tegn fra det nærved staaende Kirketaarn (thi Religionen misbruges ogsaa dertil) give alle 500 Misdædere i et og samme Øieblik Slip paa Gummilapperne; det ulykkalige Tøi preller sammen, og tager uimodstaaeligen mit Paladses Brede og Længde med sig, som ved dette Helvedes Kunststykke igjen skrumper sammen til et sædvanligt Huus. Thi det giver jo Fornuften, at, da det elastiske Uvæsen nu klemmer sig fast i Grundvolden til Bygningen, er ingen menneskelig Kraft, ingen Videnskab, ingen nok saa godt observeert Tact tilstrækkelig til, at redde den af Gummi-Kloen, og udstrække den igjen."

Wolfsberg maatte give den Klagende Ret; dog blev hans Opmærksomhed nu henvendt paa et ungt Menneske, som sneg sig ind i Salen, og som han hidtil endnu aldrig havde seet. „Methusalem kommer igjen!" raabte Nogle, og over den syge Ynglings blege Kinder foer en let Rødme.

„Hvad hedder han?" — „O, han hedder kun saa," svarede Socrates, som just gik forbi, „fordi Spøgelset allerede er saa overordenligen til Aars, saa at Methusalem, i Sammenligning med ham, gaaer endnu i sine Børnesko."

Ynglingens Skikkelse og Væsen vare saa forunderlige og saa forskjellige fra Alt, hvad der viste sig i dette Huus, at Wolfsberg følte sig ligesom tvungen til, at nærme sig ham langsomt og undseeligen. Ynglingen var smækker og mager, hans Mine rolig og ædel, hans Ansigt skønt, men blegt og affaldet, Øinene skinnede saa underjordiskt, at man kunde forskrækkes for dem, naar ikke et sødt Tungsind igjen havde formildet deres Ild. Det unge Menneske gik Baronen imøde, maaskee, fordi dennes Skikkelse og Væsen, som noget Mildere, ogsaa vare ham paafaldende. Wolfsberg var forlegen for Ord, hvormed han kunde begynde Samtalen; men den Syge forekom ham, tog ham ved Haanden, og sagde med den yndigste Stemme: „Hvad feiler Dem?"

„Mine Forseelser," sagde Baronen næsten i den Sønderknustes Tone, „have ført mig hid. Men, hvad lider De af?"

„Ach!" klagede Ynglingen, „jeg er saa overvættes gammel; Aarenes store Mængde trykker mig til Jorden. Hvor gammel vurderer De mig for at være?"

„I det Høieste 23 Aar," sagde Baronen.

Ynglingens Ansigt blev endnu vemodigere, og to store Taarer faldt af hans Øine. „De seer," sagde han med sin yndige Stemme, „hvor jeg maa lee. Nu er jeg 6,394 Aar gammel. I Gaar Eftermiddags havde jeg kun 6,094: og tænk en Gang! i den korte Tid er jeg allerede igjen bleven 300 Aar ældre."

„De sætter mig i Forbauselse," sagde Wolfsberg."

(Fortsættes.)

Snurrepiberier.

1. Hvad er det for en Vig, hvor der er de Fleste af Obscurantismens Grunde? Grundtvig. Hvad er det for en Dam, hvor der, i det Mindste,

en Gang var de Fleste af dens Siv, der bleve pidskede med Birkeriis? Nørdam, som for nogle Aar siden fik sin Text læst og paaskreven af Fr. Sneedorf Birch.

2. Hvad er det for en høi Bygning, som man kan gjøre til en Draabe, til et Lem, til en Del af Tiden, til en lille Flod, til en latterlig Person, til en Forbrydelse, til et stinkende Væsen o. s. v.? Taarn (til: Taar, Taa, Aar, Aa, Nar, Ran, Tran, o. s. v.)

3. Hvo er den hovedrigeste Mand i Verden? Den Fornustigste.

4. Hvad er det for en Fuldkommenhed, som rummer i sit Skød baade det svageste Væsen og Tapperhedens stærke Søster? Viisdom (Siv og Mod).

5. Hvad er det for Vaager, som have mest Aands- og Legemsvarme om Vinteren? Pastor Waage, og Hofagent Waage-Petersen.

6. Hvilke Haner bevogte de fleste Sølvpenge? Kammeraad Hane i Nationalbanquen, og Vexelereren Hahn.

7. Hvilken Salve er den mest dræbende? En Kanonsalve.

8. Hvilken Regel frembringer mest Regelløshed? En Kanon (som ogsaa betyder: en Regel, en kirkelig Lov; deraf den kanoniske Ret). I Krigen er Kanonen den gjældende Lov.

9. Hvilke ere de mest ildosmagende Piller? Stikpiller.

10. Hvilket Slags Vanvid er det Kedsommeligste? Vandvid, eller, vandigt Vid.

11. Hvad smører den Feige for at redde sit eget Liv, og tage Livet af Æren? og, hvad lader den Egennyttige smøres, for at vedligeholde sit Livsstof? Den Første Haser og Hæle, og den Sidste sine Næver.

12. Hvad hedder det gudfrygtigste Utøi? Kirkerotter.

13. Hvilke Masquer løbe hurtigst? Rendemasquer.

14. I hvilke Klokker er der mest Liv uden Lyd? I Blomster- og Fruentimmerklokker.

15. I hvilken københavnsk Hule drikker man Øl, og i hvilken østerrigsk Hule ofrede man for nogle Maaneder siden til Muserne? I Ølkælderen, Ludlams Hyle, paa Hjørnet af Amagertorv og Store-

Købmagergade, og i Selskabet, Ludlams Hule, i Wien.]

16. Hvilken Pjat rangerer høiere, end Andersens saakaldte Digt? Pyatigorsk, en ny Stad, anlagt ved Kaukasus for et Par Aar siden.

17. Hvilke Kroner har ingen Fyrste Lyst og Evne til at sætte paa sit Hoved? Trekroner.

18. Hvo gjør Ansigtet til en Figur? Franskmanden (la figure).

19. Hvilken Kræmmer handler med de færreste Urter? Urtekræmmeren.

20. Hvilke literaire Selskaber blive let, ikke ved Penge:, men ved Bogstavomsætninger, til Æselssamfund? Læseselskaber.

21. Hvilken Luur er mest musikalsk? Den Norske. Og hvilken den mest Umusikalske? Den Snorkende.

22. Hvilken københavnsk Boghandler er høiest i legemlig, og en af de Bredeste i mercantilsk Henseende? Det tør jeg ikke sige.

23. Hvad hedde de to fugtigste Scribenter i Danmark, med Hensyn til Enden (neml. Navnets)? Det tør jeg ikke sige.

24. Hvad hedder den tørreste Skriver i København, med Hensyn til Navnet? Det tør jeg ikke sige.

25. Hvilken af de vilde Romanskrivere svarer bedst til sit Navn? Johannes Wildt.

26. I hvilken tragisk Digters Navn finder man Heltenes Begeistringsmiddel og en Slagsbroder? I Øhlenschlægers.

27. Hvad er det for en Digter, der er halv Qvinde og halv Mand? Det veed det mindst lærde Scholebarn. Ingemann.

28. Hvor findes Sorgespillets Livspust? Hos Hauch i Sorø.

29. Hvad er det for et District i Holsteen, som bestaaer af en Digter og en gammelt dansk Hærfører? Wilster-Marsk.

30. Nævn mig en Digter, som er $\frac{2}{3}$ af en Egn i Holsteen? Wilster ($\frac{2}{3}$ af Wilster-Marsk).

31. Nævn mig en Digter, som er $\frac{2}{5}$ af en feed Ost! Wilster (Wilster-Marsk-Flødeost).

32. Hvor i Danmark faaer man, noget nær, Vittighedens og Satirens bedste Flødeoste? Hos Prof. Wilster i Sorø.

33. Hvad hedder Kritikens og Germanismens meest kneisende Dyr i Sorø? Hjorth (berømt af sine drabelige Udfald paa J. L. Heiberg og J. C. Lange, og af et Par smaa, tyske Sprogverker).

34. Hos hvilken Gud finder man det danske Qvæg og den græske Oxe? Hos Phoebus (Fæ-bus).

35. Naar bliver en Spadserende til en Canal med Vand? Naar Vandrende bliver til Vand-Rende. (Flaut Spas kan drives med saadanne Ord, som Studerende, Logerende, Studering, og Stude-Rende, Loge-Rende, Stude-Ring).

36. Hvad hedde de bibelske Personer, der ere ligesaa næsvise, som Fluer, men vanskeligere at bortjages? Philippenser.

37. Hvad hedder den københavnske Rimer, der fænger allerlettest? Tønder.

Jocosus.

Blandinger.

— Gud veed, hvorvidt det skal gaae med Fordreielsen af vort stakkels Sprog! I et Stykke i Dagen No. 256 af 26 October d. A. betitlet Satirens Brug og Misbrug, synes dette djævelske Sprogfordærveri at gaae vel vidt *) Dets agtbare Forfatter, fristes man næsten til at troe, maa sætte en Ære i at bruge saa mange fremmede Ord, at den, der ikke er vel bevandret i det latinske som i det franske Sprog, umuligen kan forstaae det.

Under disse Omstændigheder turde følgende Forslag maaskee fortjene at komme i Betragtning. Indsenderen foreslaaer nemlig: At en Forening af dannede og oplyste Mænd skulde sammentræde og vaage over, at der ikke blev indført flere fremmede Ord i Sproget, og at de, der (disse ere desværre altfor mange) allerede have indsneget sig, efterhaanden bleve afskaffede.

*) I et andet Blad finder man det nye Ord: „Fremogtilbagesnakken." Skulde man ikke paa samme Maade kunne danne det ikke mindre velklingende Ord: „Opadvæggeneognedadstolpernesnakken?"

Paa en Tid, da man opretter Foreninger til Vedligeholdelse af den ægte danske Hesterace, haaber man, at en til det ægte og ublandede danske Sprogs Bevarelse ikke vil mødes med Ligegyldighed af Publicum, da hiin ikkun er en Næringsgreen, men dette Nationens helligste Eiendom. *a.* (D. D. B.)

(Skade, at denne fornuftige Sprogrenser er selv saa uklog, i 5 Linier at bruge 3 unødvendige, fremmede Ord: "Hesterace", "Publicum", "Nationens"! Have vi ikke: "Hestestamme", "Almeenhed", "Folkets"?) (Støver.)

En af vore Sproggranskere fik for adskillige Aar siden høie Vedkommende til at forandre „forbrændte" til „opbrændte" i Bekendtgjørelserne om de Bancosedler, som aarligen tilintetgjøres ved Ildens Hjælp paa Exerceerpladsen. „At forbrænde eller svide dem, hjalp kun lidt," meente han; det skal derimod holde meget haardt, om Magistraten en Gang vil forandre „under" til „iblandt," naar Talen er om dens Anmærkninger til Bagertaxten. — Den samme Mand har ogsaa anmærket, at rede Sølv bør hedde Sølvmynt, og at reent Sølv er Sølvbarrer. Cancelliet skal imidlertid altid bruge Sølvmynt; men mange Andre skrive endnu rede Sølv.

(Støver).

Aphorismer.

Beet. At blive Beet, er det Samme, som at have en umælende, dyrisk Natur Naar Fornuften bliver Beet i Mennesket (l'hombre), saa er det forbi med vor Sjælsadel. En Adelsmand, som forfører og forskyder en borgerlig Pige, bliver Beet ved Moralens, men ikke ved Hoffets, Etiquettens og Convenientsens L'hombrebord.

Befængt. Naar man læser „Morgenposten," maa man tage Forsigtighedens Calmusrod i Munden, for ikke at blive befængt af Sprogsynde-Soten. x i „Dagen" har ogsaa en Rem af Huden. Han skriver Boghandling f. Boghandel, og bestaaende f. gjældende.

Befale. Kun den, der har lært at adlyde, kan befale paa en fornuftig Maade.

Beflekke, f. besmitte, er ligesaa god Germanisme, som: befalde og gefalde f. behage. De findes i danske Ordbøger.

Befordringsvæsen. Derunder sortere Vogne, Heste, Æsler og Embedsmænd; ligeledes Trillebørre, Strandcadetter, Strandæsler og Sjouere. Embedsmændene befordres, de Andre befordre. Lægerne høre til Dødens, og Vrøvlerne til Søvnens Befordringsvæsen.

Beføle. Det hører især til Magnetiseurernes Fag.

Befrielse fra Lidenskabernes og Lasternes Trældom skænker Mennesket sand Frihed. — Befrielse fra menneskelig Oplysning i Almanaks- eller Magistratsmaaneskinsaftenernes Skidenfærdigehd skaffer os Mørke, og næste Dag en Renovationsforretning paa Halsen (quoad femoralia) Man borde egenligen have Overtræksfemoralia paa vore Gader. Disses Renovation er, i øvrigt, som bekendt, ypperlig. Hvor vidt man er kommet dermed Kl. 11½ om Formiddagen i de færselfuldeste smaae Gader, seer man dagligen.

Befrugtelse. Adresseavisen har undertiden stærk Befrugtelse af de usleste Styverfængerier. Det lille kehletske Athenaeum er ogsaa befrugtet af dem; men til dette Ondes Modvegt har dette Musernes lille Musaeum ogsaa mange gode Skrivter. Dette Exempel skulde vore Conditorer med deres 100 Procents Fordeel efterligne.

Befrygte. Dette be er ligesaa unødvendigt i dette Ord, som for i formene. Begge disse Ord ere Germanismer.

Befugte. I dette Ord er be nødvendigt, eller, i det Mindste, nyttigt. En Ting fugter (ɔ: giver Fugtighed fra sig); man fugter, eller, befugter f. Ex. et Papir.

Begavet. Til høit begavede Mennesker, mene Nogle, at man bør gjøre store Fordringer, og, sige de, „man bør ikke see igennem Fingrene med deres Bommerter." Andre mene, at man, paa Grund af deres Fortjenester, bør være mere overbærende mod dem, end mod de mindre Begavede. Hvo har nu Ret? Begge, hver paa sin Maade.

H. C. W.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 93. Tirsdagen den 20 November 1832.

Forandringen.

(Efter det Engelske).

Jeg saae i Livets Morgentimer Dig,
I Ungdoms stolte, skonne Blomstervaar,
Da mange, rige Adelsynglinger
Stod ved Din Side med et Stirrerblik;
Let svæved' Smilet paa Din Rosenkind;
Rundt om Din hvide Pande bølged frit
De tykke Lokker af Dit sorte Haar.
Og nu de yndefulde Trylletoner
Af denne skonne, klare Sølverstemme,
Hvor blidt og sødt de lød for hvert et Øre,
Fremlokkende en himmelsk Fryd i Hjertet!
Da var i Sandhed skøn og yndig Du,
Og ukendt syntes Du med Livets Sorger,
En Kornblomst med sit Ar, hvis Duft og Ynde
Ei Rust og Brand fordærvet havde.
Faa Aar randt hen i Tidens Strom — jeg saae Dig,
Og Livets grumme Storm Dig havde bøiet,
Og, skjøndt Du boede i et herligt Slot,
Og ædle Stene prydede Dit Haar,
Din Pande havde Sorgens Tryllestav
Berørt, og dybe Furer efterladt.
Dit Ansigt havde tabt sit vakre Smiil,
Din Kind sin søde, livelige Rose;
Thi, ach! Dit Hjertes hele, bedste Haab
Var skrinlagt dybt i Gravens lille Kammer.
Du drømte ei i Ungdoms glade Dage,
At denne haarde Skæbne vented' Dig,
Og ei, at Elskovskransen, som Du fletted',
Saa tidligt skulde falme hen og døe.
Dog saa er ofte Livets Verelspil, —
Dets Glans og Glimmer saare snart forsvinde;
Men Elskov, som i Qvindens Hjerte boer,
Den ei forsvinde vil.

H. C. W.

(Indsendt.)

Nogle Ord om Skuespillet Sproglæreren, og Anticritiken i Anledning af samme i Dagen.

Det er sjeldent at Forfatteren af disse Linier læser Dagen; thi deels forbigaaer den, i sit Valg af politisk Nyt, ofte det som netop meest maae interessere den tænkende Overskuer af Tidens Begivenheder, deels er dette Blads Retskrivning i det Hele kun maadelig og vrimler af Germanismer og vanskabt Dansk. Men da Undertegnede blev et Stykke vaer imod Critiken over Skuespillet Sproglæreren, og saae den at være undertegnet H., troede han for et Øieblik, at den var skreven af Hejberg, og læste den igjennem; dog, dens Indhold overbeviste ham om at han maatte have feilet, thi et saadant Product kan neppe være flydt fra Hejbergs Pen.

Denne H. sammenligner Theaterrecensenten i Kiøbenhavnsposten med en Bondekarl, som, med Piben ud af Lommen, agerer Friskyr; længere hen kalder han ham endog en Skoledreng, fordi hiin Theatercritik besørges af et Selskab; thi, siger han, denne Benævnelse er Skoledrengenes Firma: En smuk Compliment for vore literaire Samfund, og in specie for det Selskab, som 1772, med Geheimeraad Luxdorph i Spidsen, besørgede Pragtudgaven af Peder Paars, eller, for at vælge et nyere Exempel, det Selskab som i dette Øieblik besørger „Dansk Ugeskrift," redigeret af Prof. Schou, hvilket Samfund efter Rygtet bestaaer af Professorer, ligesom Selskabet for Udgivelsen af Maanedskrift for Litteratur.

Raisonnementet over den egentlige Gienstand er ikke stort bedre: Sproglæreren, hedder det, kan ikke være en „fad" Kotzebuade, thi i en saadan forsøger man at røre Tilskuerne „paa en Maade, der giør en Virkning som er den tilsigtede modsat," uagtet det skeer „ved Fremstillingen af Forhold og Characterer, der ligge indenfor Erfaringens Grændser." Der behøves blot sund Menneskeforstand til at indsee det Urimelige i en saadan Tale: hvad i det virkelige Liv frembringer sand Følelse, maae ogsaa fremkalde den paa Skuepladsen; derimod ville falske, naturstridige Skildringer, platte Tirader, forskruet Sentimentalitet, laante eller hyklede Følelser, i lige høi Grad mishage i Livet, ɔ: i dannede Menneskers Kredse, og naar de paa Theatret see sligt fremstilt. Beviis herfor kan hentes fra selve det her omhandlede Skuespil, i den saakaldte „Natur og Sandhed", som „saa yndigt udtaler sig" (!!) i Agent Bergers prosaiske Trivialitet, især saaledes som han fremstilles af Rosenkilde! — Sandelig! kan Heiberg ei faae bedre Apologet, da hellere slet ingen. Men Critiken er, selv i Henseyn til ham, neppe ufornøden, endog om den er noget streng, omtrent saaledes nemlig som han har anvendt den mod Andre. Han har betydeligt Værd som Vaudevilledigter, overhoved som comisk-satirisk Forfatter af Smaating, men til det alvorlige Fag og til større Arbeider synes han mindre skabt end f. Ex. Overskou, som i sine Lystspil vel ikke er fri for det Farcicalske, men neppe vil findes at tillade sig Leflerier, eller at henfalde til Flauheder og Deraisonneren. A. X.

Literaire Anmeldelser.

Etui-Bibliothek af fremmede Classikere. Udgivet af J. C. Lange. 4. Peregrine Pickles Tildragelser. Comisk Roman af Tobias Smollet, M. D. Oversat af J. C. Lange. Første Hefte. Kbhvn. 1832. 128 S. i 16. Faaes for 24 ß i Springgade Nr. 31, 1ste Sal.

I Todes Fordanskning af Smollets mesterlige Romandigtning, Peregrine Pickle, hvori Vittighedens og Satirens Saltlage (pickle) er af ligesaa udmærket Godhed, som Charakterskildringernes og Handlingernes Knokkelmarv, har nærværende Oversætter "blot forbedret de Oversætterfeil, som maae skrives paa hans" (Todes) "Samtids Regning, eller tilregnes hans Personlighed, som fød og opdragen i en tydsktalende Provins af Danriget." Hvad Retskrivningen angaaer, da har Oversætteren, hos hvem naturligviis ikke findes Germanismer eller andre gængse Sprogsynder, været heldigere i at følge sin egen Lærebygning i denne Deel af Sprogvidenskaben, hvad de Selvlydendes Simplificering, end hvad Bogstaven Jods Udeladelse af Ord, hvor den ikke høres, angaaer. Det Samme er ogsaa Tilfældet med fremmede Ords Skrivemaade, et Punct, hvori den ærede Overs. ikke altid følger den af ham selv i hans "Haandbog" fremsatte, fornuftige Regel. Hvad Interpunctionen angaaer, bemærke vi som noget Særegent hos ham, at han undertiden udelader Komma foran og efter relative Pronomina og Conjunctioner, hvor dette Skilletegn ikke udelades af andre Forfattere. Heri finder han Hjemmel hos Englænderne og Franskmændene. S. 18, L. 2, Spøgelser, som forstyrrer ham i sin (f. hans) Nattero. S. 36 allene (f. alene). S. 64, L. 4, Eventyr (f. Æventyr, af Abentheuer, adventure, aventure). L. 20 plat (f. aldeles, dog en lille Germanisme!) S. 86 L. 7 sig (f. siig), at Vinden har dreiet sig; dette hører, ligesom saa, f. saae (S. 66), til Særegenheder hos Overs., der godt kunne lade sig forsvares, men dog støde lidt, og kunne foraarsage Mistydning. S. 90, L. 14 med grønne fløiels Kanter og Guldknaphuller (f. guld Knaphuller, naar man vil være consequent). S. 99, L. 13 Huskumsnusk (Hodge-podge oversættes ellers ved Ruskumsnusk); L. 14 kunde "Sal-

migundi" gerne have været oversat ved "Sildesalade," som det hedder, at det ligner, i Anmærkn. S. 100 ("Salade", og ikke "Salat") S. 108, L. 12 og et Par andre Steder, troer jeg, staaer rigtigen: Kærlighed, men ellers overalt: Kjærlighed; saaledes adskillige Steder: tilkjendegive, forgjeves, kjære, Kjendetegn, o. s. v., og Overs. udtaler dog sikert ligesaa lidet noget j i disse Ord, som i: skaaret, Skæbne, Gæst o. s. v. S. 124, L. 10, skriver Overs. meget rigtigen: Haandhævdelse (f. Haandhævelse). Sp. 128 L. 23, Oiemed (for: Oimeed; ved det doppelte e skjelnes jo Meed fra med). Denne Fortegnelse paa næsten lutter Smaating kunde naturligviis forøges med adskillige Lignende. De Ovennævnte ere kun anførte, som Exempler. Noget kan vel ogsaa skrives paa Typographiens Regning. Enhed i Sproget opnaaes maaskee aldrig paa denne Jord, selv hos en og samme Ortograph og Typograph; paa hin Side Graven vil det maaskee lykkes en Gang. Papiret og Trykken i dette Hefte ere smukkere, end i de foregaaende Hefter, og Textens Behandling gjør Herr' Langes Flid og Kundskaber Ære. Vi kunne derfor ikke uden Føie anvende, med en liden Forandring, paa Doctor Medicinæ T. Smollet, Prof. J. C. Tode, og Literatus J. C. Lange, hvad Commodore Trunnion, S. 74, siger om Mistreß Grizzle: „De ere Alle tætte og nette, muntre og forstandige Knøse, som nok vide, hvorledes de skulle sætte deres Compasser i Fourteraler, vel tillukkede for oven, og vel forhudede for neden, med gode Ladninger under deres Luger."

Red.

Undertegningsplan
paa
det danske politisk-mercantilske Dagblad
„Hamborgposten."

De politiske Tidender eller de egentligen saakaldte Aviser yde en ligesaa alsidig og almeennyttig, som dannende og underholdende Læsning, naar de indeholde en kortfattet, træffende og frimodig Skildring af Dagens Aand i de vigtigste Verdensbegivenheder, til hvilke naturligviis ogsaa bør henregnes de vigtigste Forandringer af Haandens og Aandens Værker. I de meest statsdannede Lande: Nordamerica, England, Frankrige og Tydskland, er derfor ogsaa Avislæsning en almindelig Trang, endog for Mennesker af Statssamfundets mindst dannede Stænder. Hvad Danmark angaaer, da tiltager denne Trang med Folkets stigende Dannelse, og maa snart overordentligen forøges, ved den forestaaende Indførelse af en stænderisk Forfatning. Afdragende fra Døgnets aandløse Ubetydeligheder, maa denne nemlig, igjennem hele Folket, vække Almeenaand og almindelig Deeltagelse for egne og fremmede betydnings- og skjæbne-fulde Tidsbegivenheder og disses hurtigste Meddelelse. Imidlertid hørtes hos os, allerede længe, den Klage af dannede Avislæsere, især iblandt Forretnings-, Embeds-, Kunst- og Videnskabs-Standen, at de hverken havde Raad eller Lyst, til at bortøsle Tid og Penge paa de tykkallede, men tyndkjernede og dyre, tydske, engelske og franske Tidender. Og dog ere disse hidtil de eneste, som strax med Posten bringe de vigtigste Nyheder, hvis Axsamling paa de vidtløftige, men størstedeels golde, fremmede Avismarker, altid er saare tidspildende og kjedsommelig. Benævnte store Mangler, med Hensyn til Sted, Tid, Priis og Indhold, kunne alene afhjælpes ved det altonaisk-danske politisk-mercantilske Dagblad: „Hamborgposten." Dette er nemlig den eneste danske Avis i sit Slags, fordi den alene kan bringe enhver vigtig Nyhed ligesaa tidligen som, ja, ved den sildigere Begyndelse med Trykningen, og ved Postmodtagelsen til Kl. 9½ om Aftenen, stundom end- og tidligere end, de nyeste tydske Aviser, navnligen de hamborgske Aftenblade: „Børsenhalle" og „Neue Zeitung." Disses Nyheder kunne derimod ikke leveres af de andre danske, norske og svenske Tidender, førend som oftest 16, undertiden endog 30 Timer efter Postens Ankomst.

„Hamborgposten" skal indeholde en kort men kjernefuld og almeenfattelig Fremstilling af alle Samtidens vigtige Verdensbegivenheder, Courser, Varepriser (f. E. de vigtigste Sæde-, Fede-, Hør, og

Urte = Kam = Varers Priser), samt dansk = norsk = svenske Skibsefterretninger, ligesaa tidligen som, ja, stundom endog tidligere end, de nyeste tydske Aviser. Man vil saaledes, strax ved Postens Ankomst, kun behøve at anvende et Qvarteers Tid til at læse alt Vigtigt, hvad Posten bringer adspredt i en Mængde fremmede Tidsblade, samlet, med skjønsomt Udvalg, og udarbeidet i eet eneste altonaisk = dansk Dagblad. Denne Avis, der, med Benyttelse af alle fornødne Hjælpe= og Lettelses=Midler, skal vorde udarbeidet af 2 duelige og paalidelige Videnskabsmænd: en Hovedredacteur og en Medhjælper, vil hver Uge udgjøre 4, smukt og paa smukt Papiir trykte, Halvark i stort Qvartformat, og dog blot koste fjerdingaarligen: 8 Rigsbankmark, 9 Rigsbankskilling Sølvmønt i Hertugdømmerne, og 9 Rigsbankmark, 2 Rigsbankskilling Sølv i Danmark, i hvilke Priser ogsaa Postafgivterne ere indbefattede.

Paa Kjøbenhavns Adressecomptoir, og paa alle kongelige Postcomptoirer modtages Bestillinger paa bemældte, allernaadigst "privilegerede" og ualmindeligen priisbillige, danske politisk=mercantilske Tidende, som udkommer i Altona fra tilstundende 1ste Januar, 1833, til Bortsendelse 4 Gange om Ugen, med Brevposterne, overalt i Hertugdømmerne, Danmark, Norge og Sverige.

Bestillinger, der ønskes snarest muligen, til Bestemmelse af Oplagets Størrelse, forbinde blot for eet Fjerdingaar, saafremt Afsigelse skeer 14 Dage, førend et nyt Fjerdingaar begynder.

"Hamborgposten" vil unegteligen, naar de Løvter, som ovenstaaende "Undertegningsplan" indeholder, opfyldes, hvorom man maa nære det mest grundede Haab, vorde baade "den eneste danske Avis i sit Slags" for nærværende Tid, og den Første, med Hensyn baade til Nutid og Fortid; thi saadan en Avis har Danmark aldrig eiet. "Statstidenden" og "Dagen", og de øvrige, danske, for ikke at tale om norske og franske, politiske Tidender, ville nu vorde lidet nyttige, og lidet læste. Vistnok vil "Hamborgposten" gjøre disse, især de danske, Avisers Forlæggere og Redacteurer et betydeligt Afbræk; men enkelt Mands Fordeel bør altid opofres for det almene Vel. Den Skade, som ved "Hamborgposten" vil paaføres de tyske, engelske og franske Avisers Udgivere, vil naturligviis vorde mindre følelig, men dog, hvad de Tyske angaaer, sikert betydelig nok endda. At "Hamborgposten" vil forebygge megen Tids= og Pengespilde, samt Kedsomhed, er af ovenstaaende "Undertegningsplan" i høieste Grad indlysende. Dette Tidsblads Redaction kan ikke undlade, at anbefale ovenstaaende Plan paa det fordeelagtigste.

Red.

Af Maanedsskriftet "Valkyrien" er Augusthefset først udkommet i disse Dage. Maanedsdurken begynder at blive Efternøler (Marodeur). Det indeholder følgende interessante Stykker: Maler Wilbrecht, original Fortælling af From Møller; Daaben, af Nikolaj Krossing; Duggens Oprindelse, en bibelsk Mythe, af H. P. Holst; Erindringen, af August; Poetiske Bagateller, af H. C. Andersen; Priissangen, af R. Claudius Rosenhoff; Noveller af Boccacio, oversat af F. C. Hillerup: 5. Scannadios Liig; Fragmenter af en Dagbog o. s. v. af Edouard Mau, Cand. Theol. (Fortsættelse); Ungarske Skildringer, af August Ellrich, (Fortsættelse); Aphorismer og Characteertræk af Harro Harring (Meddeelte af A—m); og, en Opera i tre Acter (Oversættelse).

Til Pletterne (ikke Skønpletterne) paa denne Dames Ansigt henregne vi: Geburtsdag, allene, sorrigfulde, blev rolig ved at sove (f. vedblev at sove roligen), omklamrede (f. omklyngede), tog i venlig (f. venligt) Favn, Kalken (f. Bæg'ret; det er ogsaa en af de Germanismer, der paa en Maade har faaet Hævd; "at vor Fortred er tysk!"), tav, Hvem (f. Hvo) mig udtale (f. ytre mig) halv (f. halvt) lukked', mælde (f. melde; mælde eller mæl'de er det Samme, som: mælede), Slægtninge, magisk Kraft (f. Tryllekraft), Vegetation (f. Planteliv), pittoreske (o: pittoresque, f. maleriske), geskjæftig (f. virksom, vims, stundesløs), occuperede (f. besatte), dersteds, o. s. v.

"Scannadios Liig" er ikke af stor Betydenhed og Morskab. Herr Hillerup har sin Styrke i at

vælge de mest Intetsigende af Boccacios Noveller; men han er desværre! paa en Maade nødt til det. "Fragmenter af en Dagbog o. s. v." ere ret vakre Sandørkener, med en Oasis hist og her. De øvrige Articler ere alle meget gode. "Duggens Oprindelse" læses nu ogsaa i det sidste hidkomne Hefte af "Læsefrugterne," og det forekommer Anm., at han har læst 'Priissangen' et andet Sted før. S. 170 lader det til, at Red. vil være en lille Smule vittig paa Retskrivningens Vegne; men — desværre! det mislykkes ham. Det hedder nemligen: "At dette ikke torde være af meget venlig Natur, anede eller ahnede — efter Behag — vi allerede. Vor Anelse, eller Ahnelse havde virkelig ikke skuffet os o, s. v.", og ved Ordet, "Ahnelse," tilføies følgende Anmærkning: "Oversættelsen giver her en noget anden Betydning end Originalen. Red." Det hedder "Ahnelse" (af "Ahnung"), min gode Thomsen! og man siger bedre, "Det ahner mig." Det bedste vilde være, for at undgaae den tyske Fortred, at sige: "Det varsler mig." — Som Prøver meddele vi her: Daaben, af Nikolaj Krossing, og Rosen, af H. C. Andersen.

Daaben.

Da Christus for Johannes stod,
Og tog sin Daab af Jordans Flod,
Den Lære fra hans Læbe lød:
Liv steg af Arvesyndens Død.
Han Smaaborn tog i venlig Favn,
Og døbte dem i Herrens Navn,
Velsigned dem med helligt Smiil:
Guds Rige hører Slige til.

End Barnet for Gud Herrens Fod
Aftvætter Syndens Arvelod;
Det veed af Intet, græder kun
I Prophetiers Morgenstund.

Der er en anden hellig Daab,
Som styrker med et saligt Haab,
Og det er Gubbens Graad paa Kind,
Naar Anger smeltede hans Sind.
Fornyelsernes Naadetvæt
Udsletter Livets Regnebræt:
Et Barn, til Daaben bragt paany,
Ham aabnes Smaaborns Morgengry.

Nikolaj Krossing.

Rosen.

Her Form og Tanke hulbt hinanden møde,
Hvoraf blev Du vel skabt paa Jordens Kyst?
Af Vaarens friske Snee og Morgenrøde,
Og Engle aanded' Livet i Dit Bryst.
Du smiler selv fra Hækkens grønne Blade,
Som Englen smilte til det første Par.
I Morgenduggen Blomsterne sig bade,
Een Draabe kun Du paa Dit Blomster har.
Er det en Taare, Alfen græd og sukked',
Fordi Du er saa smuk og dog skal døe?
Med Ungdoms Fylde, Bladene halv lukked',
Sødt drømmende Du staaer paa Jordens Ø.
Hvad drømmer Du? Din Drøm ei kjender Smerte,
Dit Liv er Kjærlighed, Din Sjæl er Duft,
Dit Hele er et saligt Digter-Hjerte,
Der Himlen seer, hvor Andre see kun Luft.

H. C. Andersen.

H. C. W.

Aphorismer.

Begegne, i Stedet for, behandle, er en almindelig Germenismus i daglig Tale og i Ordbøger, sjeldnere i andre Skrivter.

Begge. Baade den adelige Strandæsel og den borgerlige Stud, bekendt under Navn af Springeren, ere store Genier. De kunne Begge en eller to Gange om Aaret have et taaleligt godt Indfald; men disse drukne i Vand og Gadeskarn. Det er et par nobile fratrum, og, naar den fortrykte Flynder kommer til, er Triumviratet saa plebejisk eller pøbelagtigt, som muligt.

Begære. I vore Tider begærer man ikke sin Næstes Huus og Huustrue; men man tager Begge sans facon med største Begærlighed uden Begæren, paa Grund af den Gæring, som Egennytte o. s. v. frembringer i Sjæl og Legem.

Begjøre og bemøge ere endnu i Moden hos Børn, nogle enkelte Voxne, samt Stalde, Svinestier, Gader og Veie; men: at bemøle sig

(sich bemühen) er nu ligesaa stor en Sjeldenhed i Danmark, som Desmer og Ærlighed.

Begivenhed. „Begivenhedslære" er en god Oversættelse af „Historie."

Begrædeligt. Det er begrædeligt, at Hetting ikke har faaet meer Dannelse; i hans halvt poetiske, halvt prosaiske, halve Jamber i Adresseavisen finder man, alvorligen talt, Lynglimt af ægte Snilde; men Mange øine, eller ændse dem ikke, paa Grund af hans øvrige Bælgmørke. Sidste Alle Helgens Dag raabte han for meget med Been i Adresseavisen, 5 a 6 Gange, deriblandt tørre og hvide Been. Dersom der var noget Slægtskab mellem det franske jambe (Skinnebeen) og det græske ιαμβος (Versemaalet, Jambe), hvilket der da ikke er, saa kunde man forklare sig hans Beenstyrke. Hetting er, uden al Tvivl, en høit begavet, religiøs Mand, der taler, eftersom Aanden indgiver ham.

Begrave. Vi begrave de Døde. De Gamle brændte deres Døde, og gjemte Asken, som et Minde om deres Frænder og Venner. Det var i mange Henseender fornuftigt. Blev den Skik indført, maatte vi have Brandkarle, i Stedet for Graverkarle. Det vilde see galt ud for vore Skove, i saa Fald.

Begravelse. De Penge, en Familie anvender til en Begravelse paa een Dag, kunde den leve af i adskillige Maaneder; mem en kostbar Begravelse er en god, gammel Skik, som Lovgivningen hævder, og som mange Folk leve af, og, om de leve af Andres Dumhed, eller Klogskab, det kommer jo ud paa Eet.

Begreb. Skuespildommeren i "Kjøbenhavnsposten" har et ganske almindeligt Begreb (ɔ: Forstand), naar han paastaaer, at Prof. J. L. Heiberg især har sin Styrke i det Komiske og Satiriske, men et ganske ualmindeligt Begreb, naar han tilføier, at Heiberg intet Fortræffeligt har leveret i det Erotiske og Sentimentale, naar man undtager hans lille Digt: "Til min Moder". Hans "Nina" indeholder mange erotiske og følsomme Steder, som kappes om Prisen med Shakspeares Romeo og Julie.

Begribeligt. Er det Begribeligt og Rimeligt, som hin ovennævnte Dommer fortæller, at en Dreng en Gang, da han saae den alt for stærkt carikerede Stage-Klatterup, udraabte: 'See Moder! Der have vi Dyret!'? Nei, det er ikke begribeligt, men bitterligt for Stage at læse.

Begroet. Kjøbenhavn er begroet med Rufsernes og Rufferskernes Ukrud og Utøi til de mange Tjenestepigers Fordervelse, som hidsendes fra Provinserne. Politivennen indeholdt for nogen Tid siden et godt Forslag angaaende disse Piger. Kunne Ruffere og Ruffersker ikke afskaffes? Nei, det er aldeles umuligt. Politiet kender jo ikke engang disse velhavende Folk, og, om det ogsaa kendte dem, burde de dog ikke straffes og afskaffes; thi de ere ligesaa nødvendigt et Gode for Staten, som Hetairerne (ɔ: Skøgerne, Sorgens Piger).

Begynde. Mange vilde gerne begynde deres Liv forfra igjen. Gud veed, om de saa bare sig klogere ad! Det var imidlertid curieust nok, at see det Experiment en Gang.

Behændighed. En nødvendig Egenskab for Krigere, Diplomater, Chirurger, falske Spillere, Hokuspokusmagere og Tyve.

Behøvle. Dansemæsteren behøvler Folk. Han er den gode Levemaades Snedker. Man har ogsaa ubehøvlede Dansemæstere, f. Ex. Dansemasteren med Tyrehovedet, en berømt cynisk Poet, som reiser paa sin Profession til Grønland, for at køle sit Tyreblod. Det er egenligen et Misfoster af en tobenet Fuldblodshingst. Dog nok om denne Bagatelles Bagatelle af et Menneskebarn, som er plaget af St. Veits-Dansen!

Beitse bruges om Garvere, Kobberstikkere, Recensenter og Satirikere. Garvere bruge Birkebark til Lud; Recensenterne og Satirikerne ligesaa; men de Sidste bruge ogsaa Birkekvistene, som Riis. Kobberstikkerne bruge Skedevand til deres Kobbere; det er en Lud, som Recensenter og Satirikere kun gjøre Brug af til Pøbelscriblere (f. Ex. Triumviratet), hvis Hoveder ere i sygelig Tilstand. Deraf kommer Ordsproget: "Der skal skarp Lud o. s. v." En vis dygtigen gennembeitset Trykkerpjalt er nydelig at skue.

Bekende. Jeg maa bekende, at „Kjøbenhavnspostens" og „den danske Bies" Bedømmelse, den heibergske Sproglærer angaaende, ikke ligne hinanden, som to Draaber Vand. Den Første er bitter, som Malurt, den Anden sød, som Honning. Gud veed, hvor Saadant kommer fra! Jeg skal, saamænd, ikke bedømme den, og Chraahnsintis

ligesaa lidt; thi høit og dyrt have vi Begge svoret, at Allern. Skil. af Kbhvn. (eller, A. Sk. a. K). ikke faaer Lov til at gaae paa Komoedie, og lade beskedne Theateranmeldelser trykkes til Sommes Kedsomhed og Andres Morskab, førend høie Vedkommende give hende en Fribillet til Parquettet. Hun har, saamænd, ofret Nok paa deres Altar. Men, see, om de gjøre det! Nei, dertil ere de alt for kloge, og — hvo vil ogsaa fortænke dem deri?

Bekendt. Det er temmeligen almindeligt bekendt, at der er en ond Dævel eller Nisse, der i adskillige Aar har forfulgt den adelige Hokuspokusmager og Poet i Abdera. Det er en temmeligen lang Person, som bilder sig ind, at han er den sande Repræsentant for Hollænderens pecuniaire, peculiaire og literaire, onde Samvittighed. Det er dog et ægte Pecus!

Bekendtgjøre. Herved bekendtgjøres, at „den danske Bi har bragt Prof. Sibbern slemt i Vinden; men maaskee han er kommen lidt ud af Vinden, inden dette bliver trykt. Ganske kan han vist ikke komme i Læ. — Herved bekendtgjøres ligeledes, at jeg har en Ahnelse, som grænser til Vished, om hvo den lille x er, som for nogen Tid siden bedømte Texten til „Ravnen" i „Nyeste Morgenpost;" men jeg siger det ikke til nogen Dødelig, naar jeg undtager mine fire Vægge, som ikke kunne forplante, hvad der hviskes. Det er ikke den lille x. i „Dagen," som er lidt større; det er ganske vist! Jeg skal nok holde tæt.

Bekige. Astronomer og Komoedieherrer bekige Himmelen; den Første en himmelsk Himmel med Myriader Stjerner, de Sidste en jordisk Himmel med en Tvillingstjerne. Entomologerne bekige Sommerfuglene, og Botanikerne Tulipanerne. Hvad de Sidste ere blandt Blomsterne, ere de Første blandt Insecterne — lutter Kammerjunkere.

Bekken. Følgende Anekdote er saa gammel, som Strikkestrømper, som det hedder paa Københavnsk. Ifølge en Seddel, som Klokkeren havde lagt paa Prædikestolen, skulde Præsten efter Prædikenen tilføie: „Idag ere Kirkens Bekkener udsatte for Tyrkiske Fanger;" men, da de to sidste Ord vare betegnede med Bogstaverne: T. F., sagde hans Høiværdighed med lydelig Stemme: „Idag ere Kirkens Bekkener udsatte for Tør Fisk."

H. C. W.

Blandinger.

— Hvor gaaer Alt i Galop? I Statstidenden (see en af dens Anmærkninger!). — Hvo giver Hænderne Oine? N. M., eller, P. K. (see Nr. 320, Sp. 3!). Hvo borderer (hvorfor ikke "broderer"?) Fodveiene? P. K. Hvo gjør Leontine Fay "slank" (f. smækker)? P. K. Hvo skriver: "laae Mærke til"? Overkrigscommissaire Elmqvist. O Du stakkels danske Sprog, mit gode, gamle Modersmaal! Hvor man holder Huus med Dig! Det gaaer Dig ligesaa slemt, som den protestantiske Theologi!

(Simplex).

— Det glæder mig naturligviis meget, at Herr' M. Møller og Herr' A. F. Høst nu skrive høittravende, og ikke høitravende, som de gjorde før; (Gid de Andre vilde følge deres Exempel!); men derimod gjør det mig ondt, at Herr' M. M., som saa Mange, skriver Muselmændene, i Stedet for Musulmannerne (det bruges jo baade om Qvinder og Mænd!), eller Moslemin (af Islam, de rigtigt Troende). Saaledes skriver man ogsaa Kammerader for Camarader (en Kammerad er jo en Rad, eller Række af Kamme!). Det gjorde mig ogsaa ondt forleden Dag, da N. M. eller P. K. i Nr. 322, 2den Sp., skrev 3 Gange "tilbage" ("vendte tilbage", "har lagt tilbage", "bruste frem og tilbage") i 3 paa hverandre følgende Linier. Det befordrer ikke Vellysten! Det er slemt, at det vakre Stykke om "Boulevarderne" vanzires af saa mange Sprogfeil. "Det er Uagtsomhedsfeil." — "Ja vist! Men — Exemplet smitter." — "Det er Smaating, eller "Futiliteter," for at tale i Literaturtidendens danske Sprog." — "Ja vist! men vigtige Smaating i Folkets Helligdom, Sproget, som Schiller kaldte det." — Jeg værner, efter ringe Evne, med samme Iver om denne Helligdom, som om Herr' P. Kruses gode Navn og Rygte, som Forfatter og Oversætter, eller hans timelige Velfærd, som Scribent, og jeg gjør det paa Prent, for at gavne mange Andre, end P. K. Gud veed, hvor Faa der agte paa den "Bagatelle", som Lærde og Ulærde kalde Grammatik! (Red.)

— "Den Prosit, som kom seent, er bedre, end aldeles Ingen, og Gustav, han seer dybt i Tin-

gen." I Nr. 88 stod der en tysk Logogryph eller Charade, eller hvad det skulde være, af en Herr' Gustav. Adskillige have forgæves brudt deres Hoveder med dens Opløsning. Vil Gustav være saa artig, og meddele den? (Proteus).

— Det er sørgeligt, naar der i en Stat gives Love, der indeholde ufornuftige Formularer, som vedkommende Embedsmænd ikke kunne følge, uden at fornegte deres Samvittighed, og vorde Hyklere. Det er endnu sørgeligere, naar Ondskaben benytter sig deraf, for at gjøre Optøier, og skade alment agtede Mænd. Men sørgeligst er det, at slige Formularer ikke forandres, men at de og deres skinhellige og ondskabsfulde Talsmænd beskyttes af de Mægtige. (Simplex.)

— "Kbhvnsposten" og "Dagen" have ophøiet Ex-Scholepogen til Ridder af Gaaseordenen ved at give ham Gaaseøine; thi de kalde ham jo bestandigen "Scholepogen." Jeg beder nu disse "Scholemæstere", at lade denne Spøg fare for Fremtiden; thi "Ex-Scholepogen" er nu, siger man, Studiosus ved Høischolen. (Støver).

— Lainez, en fransk Digter, kunde spise meget stærkt. Han sad 5 til 6 Timer ved Bordet, og kort efter, at han havde reist sig fra det, satte han sig ned igien. Da man spurgte ham, om han ikke allerede havde spist, svarede han: "Min Mave har ingen Hukommelse." (Antiq.)

— Henimod Slutningen af Ludvig den 13des Regjering levede der en Snedker i Nevers, som fik en Ærelon for sine Digte. Man kaldte ham Mæster Adam, eller Virgil, med Høvlen. Der var ogsaa den Gang en digterisk Posteibager, som indsvøbte sit Bagværk i sine Vers, og sagde: "Mæster Adam gjør Vers med Allarm, men jeg digter med Ild." (Antiq.)

— Skomager Jensen og Mag. Lindberg have i denne Tid gjort en god Gjerning. De have seet Stiftsprovsten efter i Sømmene, og deri have de gjort Ret. Han kan nok trænge til det. Det er dog en ypperlig Mand, den Mag. Lindberg! Jeg maa sige, jeg har megen Agtelse for ham. Han passer paa vore Præster, som en Smed passer sin Ambolt. Der gives vist mange flere Præster, end Gad og Clausen, som burde sees efter i Sømmene. Mag. Lindberg kunde gjøre sig udødelig ved at foretage en Visitation i alle Byens, ja, i alle Landets, Kirker! Hvad kunde der ikke høstes! Saalænge Ritualet er Lov, bør det, som enhver anden Lov, saa længe den ikke er afskaffen, overholdes. Mag. Lindberg er vore Præsters Nemesis, og Cancelliet og Sjælands Biscop maae være ham megen Tak skyldig, fordi han arbeider saa utrætteligen, som deres Vicarius og Amanuensis, og det saa ganske af egen Drivt, saa ganske af levende, varm Retfærdighedsfølelse, saa ganske af inderlig Overbeviisning om, at det er Bogstaven, som gjør levende, og Aanden, som slaaer ihjel. Det vil imidlertid sikert blive et alt for vanskeligt Arbeid for denne Guds Mand, ene at røgte dette Kald, som det danske Præsteskabs Nemesis; men, naar han faaer et tilstrækkeligt Antal af Medhjælpere, da vil Øiemedet lettere og hurtigere opnaaes, og jeg er overbeviist om, at Pastor Busk, Skomagerne Aborre og Jensen, Snedkersvenden Gislesen, Herr' Hetting, Herr' Laurent, Herr' Muus o. s. v. o. s. v. o. s. v., gerne ville række ham en hjælpsom Haand, som Lovens Haandhævdere. Det var at ønske, at Pastor Grundtvig kunde formaaes til at tage Deel i denne christelige Syssel; men det vil nok holde haardt nu! Det er Skade, megen Skade! Stor Skade er det ogsaa, at den fortræffelige Rudelbach, denne ligesaa oplyste og sandhedskærlige, som lærde Mand, lever i Sachsen, og ikke blandt os! Hvad kunde han ikke virke her! Jeg vilde gerne, da Herr' Lindberg nu har omvendt mig (Gud veed, hvor snart jeg falder fra igjen!), bidrage min Skærv; men — desværre! mine Evner ere alt for ringe for dette aandelige Verk, og — jeg maa, som verdslig Medarbeider, passe "Skilderiet". (Støver).

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert rættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 94. Fredagen den 23 November 1832.

Tre Sange af en utrykt Vaudeville.

I.

Mel. af La Romance, Operette: Belle cousine, un être aimable et doux.

Man, som Speckhøker, herligt leve kan,
Langt bedre vel, end mangen Greve;
Paa „Puf og Kridt" jo tidt en saadan Mand
Maa ta'e; det kalder han, at leve,
Nei, Pokker føre maa saadant et Liv!
Nei, saa er jeg dog bedre faren,
Jeg lever fedt, trygt og godt med min Viv,
O, jeg er saa glad ved min Maren!

Contant betale vi Alt, hvad vi faae,
Sjeldent Credit vi Nogen give,
Høi're, end til en Mark, det ei maa gaae,
„Paa Kridt" jeg gider sjeldent skrive.
Hvad jeg har indkøbt for taalelig Priis,
Høkrer jeg ud i dyre Domme;
Det er saa min og mine Brødres Viis,
Saaledes fylder man sin Lomme.

Flesk, Ost og Smør betale sig ret godt,
Naar man dem høkrer ud i Partier,
Jeg af Procenter lever, sgu! flot,
Mens til de arme Stakler det svier;
Dog er af alle Articler, jeg har,
Pindebrændets mest profitable.
Tro mig, Niels Buttersack er ingen Nar,
Men til at snyde ret capable!

II.

Mel. Du Puys Fastelavnsvise: Sorgen og Glæden følges ad.

Ikke Genier passe her,
Har man seet dem i Smørboutiquer?
Nei, de Genier, jeg har kær,
Giver man Navn af Svovelstikker.
Naar man i Svovlet stikker Ild,
Blusser Geniets Lue vild. :,:

Sæt Han sig op med sit Geni,
Og tyg sin Pen paa et Tagkammer!
Fanden ta'e Prosa og Poesi,
Grunden til hele Jordens Jammer!
Jeg kan ei udstaae et Geni,
Intet Solidt der er deri. :,:

III.

Mel. af Øhlenschlæger: Nu, Hurra, I søvante Gutter.

Paa Jorden man udretter Intet,
Naar man har ei et dygtigt Geni.
Er Flesket, man køber, lidt tintet,
Man søger da Skylden — hvori?
Jeg mener, i Speckhøkerhjernen,
Som mangler det ægte Geni;
Ja, Kundskab om Varer er Kernen
I Høkerens Philosophi.

Vil Høkeren høste Profiten,
Og ei har et Kjøbmandsgeni,
Hvad bliver vel deraf da Suiten?
Han skader sig ved sin Mani,
Og snart gaaer han bag da af Dansen,
Maa tigge maaskee om sit Brød;
Saa gik det jo nys med Peer Hansen,
Nu lider han gruelig Nød.

113.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see Nr. 92!)

„Veed De, hvad Tiden er?" sagde hin klagende. „O Kære! mangen Firesindstyveaarig gaaer ned i Graven, og har maaskee ikke levet 20, ikke 10 Aar. Maaskee gives der Mennesker, som fra Fødselen indtil Oldingsalderen ikke vaagne i Tiden, og først paa hin Side maa lære at kende den første Time. I Ligegyldighed er der ingen Strøm; hverken Fortid, eller Fremtid, og heller ingen Nutid. Glæde, Jubel og Lykke ere rasende Børn, som springe buldrende omkring, og sønderbryde det sine Timeglas; bag ved dem staae Død og Ikke-Tilværelse, — Himmelen gav os ingen Sanser for dem. Men, i Smerten, i Smerten! Hvor opsvolner ikke ved denne Tryllebalsom Secunden, som Øiet næppe kan skjelne, og bliver svanger med — Evigheden! Ja, min unge Samtidige! jeg har oplevet Dage, hvori Aarhundreder vare indviklede; de løste sig ud af deres Slør, og lagde sig omkring min Sjæl. Da kom en Time, egenligen kun et Dieblik; da sprang den hele barnagtige Knop i to, hvori Tiden skulde blomstre for mig i duftende Blade udaf hverandre, og et Alt og et Intet, en stor, evig Død, i hvis mørke Hjerte det sødeste Liv smilede barnagtigen, styrtede ind med en Uveirsnat over mig. Da vare Aartusinder henlevede, de Samme, som Menneskeslægten, uden at smage dem, kryber forbi. Smerte, Hjerte, Skerts: ikke sandt, i Smerten er Alt, hvad de Andre kun enkeltviis forkynde? Lev vel, og vogt Dem for at blive saa gammel! Jeg

gaaer igjen op paa mit Værelse; thi, naar disse store Minuter ville besøge mig, maa de finde mig vaagen. Adieu, unge Mand! maaskee er jeg 8 eller 10,000 Aar, naar vi sees igjen." Han gik vaklende ud, og Ingen af de Tilstedeværende gav Agt paa ham.

De Øvrige omringede Wolfsberg, og Sokrates, som syntes at spille Talerens Rolle i Alles Navn, sagde: „Unge Herre! vi ere Alle nu endeligen kede af, at see Dem endnu længere spille denne trivielle Rolle, hvormed De kede os Alle hjerteligen. Selv den Ubetydeligste her lader sit Pund aagre, og De vil bestandigen endnu drive omkring, som en venlig Jagttager? Fordrer Menneskeheden ikke ogsaa Deres Kraft og Deres Beslutning? De skal ikke længere være den Ingen, med hvem Ingen af os veed, hvad han skal begynde paa."

„Mine Herrer!" sagde Wolfsberg i besønderlig Stemning, der var en Blanding af Smerte og galt Lune; „da De Alle beære mig med et saa venligt Tilraab og en saa smigrende Tiltro, og, da jeg seer, at vi her omfavnes af en saa lykkelig Fristat, hvori hverken Tidens eller Rummets Love tyrannisere os, og at en saa lykkelig Forfatning opløfter vore Kræfter, saa at selve det Umulige bliver til Muligt: saa vil jeg da heller ikke længere holde mig tilbage, men aabenbare mig for Dem, og knytte mine til Deres herlige Bestræbelser. De maa altsaa vide, at jeg har det Særegne ved mig, at jeg allerede har levet oftere, har erfaret mangehaande Tilstande, og kun anfører mit daværende Liv, som Nr. 100 af Gjentagelserne i en noget forandret Modification."

„Hvorledes skulde De vel mene, min Trivielle?" spurgte den Læsende.

„Deres Velbaarenhed er saa naadig," svarede Wolfsberg, „ikke at capere mig, deres uforlignelige Stupidæt uagtet. Med eet Ord, jeg har, nøiagtigen efter Pythagorasses Lære, allerede været i Livet i mangfoldige Skikkelser. Jeg har været Konge, Kaiser, Tigger, Fader, Søn, lastefuld, tilbøielig til Dyden, lykkelig og elendig."

„O," sagde den indianske Schachspiller, „De begynder at blive interessant, Mandsling! Bliv kun saaledes ved! Saa kan De endnu komme til at præstere Noget."

„Kan De ikke meddele os noget mere Bestemt om Deres tidligere Forhold?" spurgte Sokrates.

„Gerne," svarede Baronen med flydende Tunge, „jeg var f. Ex. tilstede, da Cæsar blev myrdet."

„Fortræffeligt!" udraabte den Læsende; „hvo var De den Gang?"

„Hvo andet, end den berømte Cassius?" svarte Wolfsberg.

„Hold!" skreg den opsvolne Taler, som endnu bestandigen paraderede med Tinspændet, „hold!" raabte hans hvæsende Stemme; „det er kun Vindsækkerads! Thi, naar jeg havde kunnet leve den Gang, saa vilde jeg have været Cassius: altsaa er det purt umuligt, at Du har været den Samme!"

„Dette tomme Ønske, og den formodenlige Mulighed," sagde Wolfsberg spidsfindigen, „udelukker dog ikke min virkeligen oplevede Virkelighed?"

„Tomme Ønske!" skreg den opbragte Digter, „i hele mit store Legem er intet eneste Ønske, som man tør bespotte, som tomt! Tomt!" Med disse Ord slog han raskt paa den unge Baron. Sokrates vilde vise sin forrige Lærling tilrette; men, da denne, som endnu var forbitret, ligeledes ikke skaanede ham, forlod den sokratiske Rolighed ogsaa ham. Han forglemte dog, som det vel ogsaa pleier at gaae med de Fornuftigere, Begyndelsen til Klammeriet, og hans virksomme Vrede vendte sig imod Wolfsberg. Schachspillerne, Melchior, Bygningskunstneren, ja! Alle i Salen syntes pludseligen høit besjælede af den Overbeviisning, at det var Nødvendigt, ogsaa i dette Dieblik at overdynge den med smertelige Lidelser, der allerede, som Cassius og i andre Forfatninger, havde liidt Meget. Men grusomst rasede Pygmæebetvingerens Pisk, hvis Synsevne maatte see Myriader af hans smaae Modstandere paa Stakkelens Ryg og Skuldere, fordi han, ubarmhjertig imod sig selv og den Slagne, arbeidede løst paa Spøgelserne. Forfærdet styrtede Frederik, der saae sin flittige Arbeider og Skatteopløfter bukke under, med et frygteligt Skrig til Directoren, hvis Indflydelse og stærke Ord ogsaa virkeligen befriede den stakkels, udmattede Baron, der, fortredelig og forslaaen, begav sig til sit Værelse, og for hvem den Trøst, Frederik endnu i Døren tilhviskede ham, at den nu kommende Nat var

den Sidste og Afgjørende, i dette Dieblik ikke kunde være sønderligen opløftende.

Da Frederik bortkaldte sin natlige Skattegraver, fandt han ham i meget ondt Lune. „Arbeidet bliver mig for tungt," sagde han fortredeligen; „mine Kræfter tage af, og jeg maa frygte for, at hele denne uhyre Anstrengelse har været forgæves; thi efter saa mange vaagne Nætter, efter saa megen opgraven Jord, da vi dog allerede ere komme dybt nok, viser sig endnu bestandigen Intet. Det bliver ogsaa næsten umuligt, at skaffe endnu Mere af Jorden op af Dybet, da jeg alene maa udføre Alt."

„Kun i Nat endnu," hviskede Frederik; „jeg giver Dem mit Ord paa, at i Nat er det den sidste og afgjørende Nat! Vi maa blot sørge for, at opbevare det meget Guld, uden at man bemærker det hos os. Og endnu een Ting, høistærede Ven! i den sidste Nat viser sig vist noget Besønderligt, eller Spøgelseagtigt. Lad Dem ikke overraskes! Forskrækkes ikke, naar De hører Stemmer, et forunderligt Bulder og Skrig; naar Lys og Aander komme, og søge igjen at frarive os det saa suurt Tilkæmpede! Thi det er deres Maade, endnu tilsidst at ængste den Lykkelige, for igjen at frarive ham hans Bytte. Vogt Dem derfor især i Dag for enhver Tvivl og al ugudelig Tale og Banden; thi ellers synker vor Skat strax igjen ligesaa mange Favne dybere ned, saa at vort Arbeid maa begynde paa Ny. I Dag maa vi især være stille, og give os en høitidelig Mands- og Heltestemning."

De gik langsomt ned. De hviskede underveis om, hvad de vilde foretage sig med Skattene, hvilke Foretagender de vilde udføre, hvorledes Verden skulde forbauses over de uhyre mærkværdige Ting, som da vilde fremtræde. Wolfsberg talte om, at han vilde anlægge sig et eget Theater i sit store Palads, og kun tilstæde de fortrinligste Kunstnere, at fremtræde hos sig; Frederik tænkte mere paa, at ærgre Directoren, at opføre lige over for hans Huus et Andet, som var endnu større, og der at beverte alle de Mennesker kostbart, som hans Herre ikke kunde lide.

Da de vare nede, satte Wolfsberg igjen Lygten ved Siden af sig, og begyndte at grave sukkende, da hans Arme og Ryg vare saa udmattede, at de næsten negtede ham deres Tjeneste. Frederik stod oppe paa den løse Jord, og kunde næppe befordre sine hæse Anordninger ned, saa dybt havde Wolfsberg allerede gravet ind under Grundvolden. En rædselfuld Stilhed omgav dem; ganske huult og fjernt hørte de nu det store Uhr slaae tolv. Wolfsberg tænkte ikke uden Grund paa, at der, ifølge hans lille Vens Forudsigelse, nu vel kunde vise sig Noget, og søgte at bedøve sin Angst ved travlere Arbeid. Frederik stod høit oppe, og zitrede i alle sine Lemmer; han vovede ikke meer at see ned; Jordklumperne, som bleve kastede op neden fra, klang frygteligen for hans Øren, fordi han i ethvert Kast troede at høre et Spøgelses Skridt og Trin. I sin større Anstrengelse stødte Wolfsberg Lygten om, som kun kastede et dunkelt Lys i den opgravne Kløvt; Frederik udstødte et sagte Udraab af Forfærdelse, og, da der nu lod sig høres et selvsomt Bulder, en huul, brusende Mumlen, som, man ikke kunde skjelne, hvorfra kom, satte Wolfsberg i den høieste Angest sig ned, i det han ventede en Hær af Spøgelser og frygtelige Syner. Hans Haar reiste sig paa hans Hoved, da Larmen tog til, og nu faldt pludseligen med et tungt Fald et Væsen ham om Halsen, slyngede sig zitrende og grædende fast til ham, og syntes at ville trykke ham ihjel. Det var, da Wolfsberg kom til sin Samling, Frederik selv, der var rullet ovenfra ned til ham, som en Kugle, da Skrækken havde kastet ham ned. „Hvad vil der blive af os?" hulkede han. „Hav kun Mod, Mod, Du Deeltager i mine Sorger!" Nu hørte man noget mere Bestemt, som Talen, Skrigen imellem hinanden. Det kom nærmere; men ikke fra Grunden, men fra Indgangen til Kelderen; Lysglimt begyndte at udbrede sig. „Men der maa jo det hellige Tordenveir slaae ned!" brølede nu en Stemme, og den Lille gav nu Slip paa Baronen, reiste sig op, og sagde: „Gud være lovet! det er ingen Ting, det er ingen Andre, end vor Herr' Director."

„Satan og alle hans Engle!" skreg denne ovenfra, „hvor her seer ud i Kelderstokverket! Tyve forrykte Spidsbube maae, i det Mindste, have arbeidet paa det. Den Keldring, den Frederik, maa vist igjen være falden paa sine gamle Galskaber, og have taget en Tylvt Dosmere med til Hjælp. Men paa Dig vil jeg statuere et Exempel!"

„Herr' Director, Barmhjertighed!" hylede den Lille fra neden af op.

„Lys!" skreg den vrede Mand. Tjenerne kom nærmere med Lysene, stege op paa Jordhvælvingen, og man saae nu ved Skinnet af Lyset de stakkels Syndere staae dernede blege og tilintetgjorte af Angest.

„Hvorledes?" skreg Directoren, „den forrykte Greve er dernede hos Dig? Op med Eder, I fordømte Karle!"

(Fortsættes).

(Indsendt.)

Om H. C. Andersens tvende Syngespil: Bruden fra Lammermoor, og Ravnen.

Disse tvende Stykker kunne takke Bredals og Hartmans Musikcompositioner for, at de ikke ved Opførelsen ere faldne igiennem: Publicum har noksom yttret sin Mening og Kiendelse i Henseende til disse Syngespils Text, især hvad Ravnen angaaer, som, uagtet Emnet ansaaes for ypperligt, dog i Udførelsen ikke vilde smage Publicum. De Fleste fandt denne Ravn yderst kiedsommelig og søvndyssende, trods alle Forfatterens Anstrengelser for at bringe Liv i den, ved en Mængde Indfald og Løier, der savnede alt Vid, og kun tiente til at ærgre Enhver som besidder nogenlunde Dannelse og Smag. Især er denne Tilsætning af Buffonerie høist upassende i en Mands Character, som viser sin Hersker saa oprigtig og uforstilt Hengivenhed, som har baaret ham paa sine Arme i Barndommen, og i det Hele viser sig som en godmodig, skiøndt just ikke meget forstandig Mand.

Texten til Bruden fra Lammermoor, skiøndt heller ikke meget dramatisk interessant, ennuierer dog mindre, især mod Slutningen, hvor Madame Werschalls fortræffelige Spil hæver Fremstillingen betydeligt; men i Øvrigt er Følgen her end mere mærkelig af Forfatterens Valg af Sujet og dettes Behandling. Han har nemlig ikke, som han i Fortalen siger taget den første Idee til Stykket af Walter Scotts Roman, men ligefrem „skaaret hele Romanen i Stykker til Acter," som Recensenten i den danske Bi siger. Dette er, som samme Recensent yttrer, en nem Maade at komme til Digternavn paa; Skade kun, at heri ligger en Miskiendelse af Skuespildigterens Kald og af sand dramatisk Kunst. Ogsaa ved sin første Fremtrædelse, som Forfatter af Fodreisen, stræbte Hr. Andersen at give sig Udseende af Originalitet, skiøndt man let bemærkede at Tydskeren Hofmann stod bag ved. Ogsaa Maanedsskrivtet for Literatur og dansk Literaturtidende have giort opmærksom paa, at tilbørligt Stof tidt mangler ham. Recensenten i Bien henpeger, i Bruden fra Lammermoor, tillige paa, at Forfatteren har, ved at „efterabe" maadelige tydske Forfattere i at „omstøbe" en Roman til et Skuespil, „syndet mod Handlingens Eenhed, fordærvet adskillige af Charactererne," fremstillet Henrik „yderst betydningsløst," for det meste „anlagt den musicalske Deel udenfor Situationerne, istedetfor at bringe den i nøie Forbindelse med dem" ja endog „dialogiseret de to vigtigste Momenter, som ved Componistens Kunst kunde have faaet en langt større Grad af Udtryk og Virkning," og viist en „utilgivelig Ligegyldighed mod Formen i Poesien," samt anbragt en Mængde poetisk Usands og Pleonasmer i Sangdigtere, o. s. v. Desuagtet anseer Rec. i Bien ham for en meget lovende Digter: en underlig Selvmodsigelse!

A. X.

Aphorismer.

Beklæde. Man beklæder et Sæde o. s. v. med Overtræk o. s. v. Personer beklæde ogsaa Stole o. s. v. eller Embeder, kongelige eller private f. Ex. Redacteur-Embeder. Nogle skulle være meget indbringende f. Ex. „Dagens," „Statstidendens," „N. Morgenpostes," „Raquettens" o. s. v.; men Intet er saa fordeelagtigt, som „Allern. Skild. af Kbhvns."

Beklagelig. Det er beklageligt, at Thomsen ikke har sagt sin Mening endnu om Texten til „Ravnen". Han er klog! Naar han er nødsaget til at dadle, men ikke gerne vil gjøre det, saa tier han. Saaledes gjorde han ifjor ved „Rübezahl", og iaar ved „Belisar". Man skulde næsten troe, at det Samme er Tilfældet med „Ravnen." Musiken roser han, ligesom Nyhedsposten i Kbhvnsposten; men — Texten! Der tie de; jo de ere kloge! de ere kloge! Men det kan maaskee komme, inden dette, som blev skrevet den 6te November, bliver trykt.

Beklakke. Man beklakker Papir o. s. v., man beklikker Folks gode Navn og Rygte; men, naar de selv have beklikket det, kan det ikke beklikkes af Andre. Selv gjort, er vel gjort! Det er grusomt, at beklikke den Ubeklikkede, men endnu grusommere, at beklikke den Beklikkede. „Men De sagde jo nyligen, at den, der har beklikket sig selv, ikke kan beklikkes af Andre." — „Har jeg sagt det? Ja, saa har jeg sagt mig selv imod; men, det er jo Moden. Modsigelser, jeg mener, Selvmodsigelser, og Inconseqventser ere jo den høieste Mode."

Beklemmelse. For megen Ede, for stærk Kakelovnsvarme og for tunge Synder gjøre beklemt. Stærk Café har samme Virkning. „Det er gyldne aphoristiske Sandheder. Har De ikke Andet at byde os, kan De lige saa godt blive hjemme med Deres Aphorismer." — „Saa! siger De det? Veed De da hvad der gjør mig beklemt, og hvad der befrier mig for Beklemmelse? Kruses o. s. v. Sprogsynder gjøre mig beklemt, og, naar jeg faaer mine enfoldige Aphorismer ud af mig, er al min Beklemmelse forbi." — „Men have de literaire Gadedrenge paa Kultorvet, i Aabenraa og Slippen ikke gjort Dem beklemt?" — „Nei, min Faer! ikke i allermindste Maade."

Beklikke, see: **Beklakke!**

Bekline. En stor Digter i *København*, siger man, har behængt alle Væggene i sit Værelse med sit eget Billed. Var jeg i hans Sted, beklinede jeg min hele Person fra Øverst til Nederst med Miniaturbilleder af mit eget elskværdige Jeg.

eller, paa sin Fichtisk, Ikke-Jeg; men, da jeg ikke er den personificerede Egoisme, saa lader jeg den Spøg fare.

Beklippe. Dette Ord bruges i egenlig Forstand om Haarskærere, Comptoirister o. s. v., men uegenligen om Recensenter, Sættere, Trykkere, Omarbeidere og Censorer. Det skal være en Literatus, som beklipper den adelige, poetiske og prosaiske Abekats Misfostre. Det sige Majoren og andre troværdige Folk. Han, som de spildte i Grøvten, da de kørte op ad Træerne med ham, skal ogsaa have sin Deel deri; ligesaa den poetiske Springtyr. Tres faciunt collegium.

Bekomme. Dette Ord bruges nu ikke af mange skikkelige Sprogfolk, i Stedet for „modtage, faae." „Vel bekomme Dem!" siger man til Folk, som have spiist og nyst. „Den Prosit, som kom seent, er bedre, end aldeles Ingen!" Den Regel følger jeg ofte med Hensyn til mine gode Venner blandt den literaire Pøbel. — Bekomme, i Betydning af: blive, saaledes som i: Vel bekomme! er en reen Germanisme.

Bekomst. I Vinter lader det ikke til, at Studenterne faae deres Bekomst af Moral; thi Prof. P. Møller læser, ifølge Kbhvnsposten, ikke over Moralen, men over Metaphysik; men maaskee Moral og Metaphysik ere eenstydige Ord efter en ny Terminologi. Derimod læser Professoren i Physiken over Anvendelsen af de første akademiske Aar; maaskee de Studerende i disse Forelæsninger kunne faae deres Bekomst af Moral. — Adskillige Læsere (maaskee ogsaa Abonnenter) af „Statstidenden" mene, at de ikke faae deres Bekomst af Hoiesteretsdomme, naar disse undertiden sluttes før Slutningen (ɔ: afbrydes ved Leverancen, førend den egenlige Hoiesteretsdom er tilende). Abonnenterne kunne faae deres Bekomst, naar de ville, men de ikke abonnerende Læsere ikke altid, hvor stor deres Villie end er. Høistærede Herr' Malthe Møller, lad disse gode Mennesker, hvis det staaer i Deres Magt, faae deres Bekomst! Men — lad det, som er sagt i Spøg, blive Alvor!

Bekostning. For 96 Skilling kunne Thaarup, Thomsen, Malthe Møller, Liunge, Kruse o. s. v. lære at skrive bedre Dansk, end de gjøre; men de ville ikke. Hvorfor? De ville ikke sætte sig i den Bekostning. Det kan aldrig være Grunden. De have ikke Tid, de have Andet at bestille; de have deres eget System, som er bygget paa en fast og uomstødelig Grundvold; see, der have vi Grunden! Andr. Fred. Høst kunde ogsaa lære lidt af Haandbogen; han skriver ellers temmeligen reent Dansk, paa det nær, som mangler. Men — Kruse! Kruse! o min gode Kruse! De gjør mit Hoved tiere kruset, end jeg kruser Deres; det kan De troe! H. C. W.

Snurrepiberier.

38. Hvad hedde de største Mider? Pyramider.

39. Hvilken Skuespiller staaer over Oluf Trygveson? Overskou (som er hundrede Procent større Skuespiller, end den Schou, som for adskillige Aar siden deputerede paa den danske Scene, som Oluf Trygveson, men siden fik sin Afsked).

40. Hvad hedde de talende Kaner? Khanerne i Tartariet.

41. Hvo er fri for danske Pretentioner? Den, der gaaer uden Brystnaal o. s. v.

42. Hvilken Bast var lærdest, og hvilken er mest opblæst; Provst Bast og Bombast (paa Engelsk betyder bumbast ogsaa Olmerdug og stukket Tøi).

43. Frembring en Ø ved Halshugning? Hals, Als.

44. Frembring en Sjæl paa samme Maade! Haand, Aand.

45. Hvad for Throner ere de Sletteste? Poltroner.

46. Hvilke Trætter ere de mest Levende, og dog de Roligste? Gode Portraiter.

47. I hvilken Stand findes Castors og Polluxes Moder? I Adelen (Adel, omvendt: Leda).

48. Hos hvem finder man Stære og Rester? Hos Præster.

49. Halshug mig i en Hast en Dame, og gjør hende til lutter høie Digte! Moder, Oder (ogsaa en Flod).

50. Lad Hovedet sidde, men hug Halsen af et Instrument (det er en vanskelig Operation) og gjør deraf Klammeri! Kniv, Kiv.

51. Hvad hedder den haardeste Vante? Servante.

52. Den blødeste Vaar, med forandret Køn? Et Pudevaar.

53. Hvo seer en heel Skueplads i Stage? Engelskmanden (the stage, Skuepladsen).

54. Hvad hedder den omvendte Djævel, som siger, "Du svømmer"? Natas, Satan.

55. Et latinskt, oversanseligt Væsen, som omvendt, er — Ingen. Omen, Varsel, nemo.

56. Hvad hedder Københavns literaire Urtekræmmer, som har nedlagt sin Handel? Stockfleth, som udgav "Allehaande".

57. Hvilket Slags Frygt er mindst gængs? Gudsfrygt. Og hvilket mest? Menneskefrygt. Hvo plages mindst af det sidste Slags i vore Dage? Mange Forfattere. Og hvo mest? Nogle store, mange smaa Fyrster, og mange Embedsmænd. Hvoraf reiser den Frygt sig? Af Trællesind. Man frygter for Næser, for Pengebøder, for Afsættelse o. s. v. o. s. v.

58. Hvilke Tudser ere de Lærdeste? Literatusser. Og hvilke have de smukkeste Øine? Skrubtudser (det siger, i det Mindste, Shakspeare).

59. Kan De forvandle en Last til en Dyd ved Tilføielse af to Stavelser? Nid, Nidkærhed.

60. Gjør en Fisk til En, som begunstiger Andre! Flynder, Ynder.

61. Hvad er det for en Benævnelse paa en Videnskabsmand, hvori man finder Bogstav, Sult og Røgelse? Literatus, (litera, Sult, og tus f. thus).

62. Hvilket Fyrstenavn er, omvendt, Mørkets Krybdyr? Sultan (Natluus).

63. I hvilket Sprog er Høsten et Legem? I det Engelske crop, Høst, især: Sukkerhøst). Og i hvilket er et omvendt Sviin et Legem? I det franske (porc, Krop).

64. Hvilke Verker ere de mest Forbausende? Underverker. Hvilke ere, eller bør være de Nyttigste? Udenverker. Og hvilket Verk er det Fineste? Mellemverk.

65. Hvad hedder den største Greve i Danmark, og den, som tillige er Elskovs Kilde eller Kilde-Elskov nærmest? Landsbyen Greve i Sjæland, i Nærheden af en dito, Kildebrynde (Brynde o: dyrisk Elskov).

66. Hvilke Formørkere see mest paa deres umiddelbare Fordeel? De, der stjæle Lygter, Lamper o. s. v. Hvilke see ofte mindst derpaa? De, der slukke Lys. Og hvilke see mest paa den middelbare Fordeel? Aandsformørkerne.

67. Hvilke Passionsconcerter ere de Bedste? Et godt Ægteskab og et sandt Venskab (Passion er jo Lidenskab, og Concert Samklang).

68. Hvad hedde de helligste Allianцer? Alliancen mellem et lyst Hoved og et reent Hjerte, og Alliancen mellem Religion, Moral og Politik.

69. Hvo er Millionaire? Den, der eier 10416 Rbdlr. 4 Mk. (en Million Skillinger), eller 16666 Rbdlr. 4 Mk. (en Million Marker).

70. I hvad Henseende have Tosser, Næser og Lys fælleds Skæbne? De — snydes.

71. Hvo "forærer Andre med Alt"? Kruse. Hvo skriver "et Spøg"? Kruse. Hvo skriver "fyrrig", "Prosit" (f. Profit) og "Saubrette"? Kruse. O, min gode, gode Kruse! See min Principal ogsaa efter i Sommene, til Gjengjæld! Han kan nok trænge til det! Til Erstatning skriver K. meget rigtigen "franskt Blod" (see Nr. 315 af N. M!). Det kan jeg lide. Stakkels Kruse! Han har saa Meget at bestille. Derfor bliver hans Sprogjern brændt. Derfor maa man undskylde ham. Men — man maa ikke paatage sig Mere, end man kan overkomme.

72. Hvor er "et Selskab" Scholedrengenes Firma? I København (see "Dagen!")

73. Hvor er en Scholedreng, efter de Uvidendes Mening, Skuespildommer? I Københavnsposten (see "Dagen" og "Københavnsposten", Nr. 183!)

Jocosus.

Blandinger.

— Nedenstaaende er en nøiagtig Copie af en Bekjendtgjørelse, som i December Maaned 1827 fandtes opslagen i Ousted Kro:

„naten i mellem den Sidste og første december 1827 er Paa roskildeveien tap en kase Som var brun om trem 3 Qvarter i 4 kant. 6. A 7. tom hiøe hvor der skal findes en Sorte bonbasenkiole og et rød Salz med 2 brede border. 2 Smale boder og Slalt er karmesinrød; og et Silge tør=

klæde og et rod forklæde, og en babonet kape, og en kempriges kape et Par kroller og 2 Smaae kamme i en eske en ned falden krage til frntiemer, og 2 vide hals tørklæder et lomme tørklæde og en krage. —
dog beder ieg At den retskafene sender vel ver Saa god at lyse det op eller bringe det til fuul mager Lynge i Ringstes vor i mod er leges en Passene dosyr." (D. D. B)

— En hyperorthodox Præstemand, som imellemstunder var en lille Smule enfoldig, spiste en Gang til Middag hos en Assessor i Høiesteret. „Hvad for en Sag have de havt for i Dag i Retten?" spurgte Velærværdigheden. — „Vi havde, saamænd, en Sag om det gamle og nye Testament." — „Nei, er det muligt? Hvad gik den Sag da ud paa?" — „Den gik ud paa, hvilket af de to Testamenter der skulde forkastes." — „Nei, vil man see en Gang! Og — Dommen blev vel, at det gamle Testament ikke maatte forkastes?" — „Nei, Dommen lød netop: „Det gamle Testament skal forkastes." — „Ih! Det var jo en uretfærdig Dom." — „Nei, det var, saamænd, en meget retfærdig Dom." — Velærværdigheden paastod igjen det Modsatte, og Assessoren tog Dommens Retfærdighed i Forsvar, og dette Mæle og Gjenmæle varede i nogen Tid, indtil den christelige Assessorinde forbarmede sig over den enfoldige Velærværdighed, og oplyste ham om, hvad mine Læsere formodenligen allerede vide, at Talen var om et — juridiskt Testament. (Red.)

— En rig Kjøbmand i Neapel gjorde en Dag sit Testament til Fordeel for Jesuiterne. Kort efter testamenterede han sin Formue til en Anden. Derpaa skrev et lystigt Hoved paa Døren af Jesuiternes Collegium: „Her boe det gamle Testaments Fædre, som ingen Deel have i det nye Testament." (Antiq.)

— Doctor Barkeley negtede Materiens Tilvær. Da han en Gang gik i dybe Tanker, og løb med Næsen mod en Stytte, blev han staaende en Tid gandske bedøvet. En Spotter tilraabte ham: „Bryd Dig ikke Noget derom, Doctor! Der er ingen Materie deri." (Antiq.)

— Digteren Santeuil sagde en Gang, da En ivrede meget stærkt imod givte Koners Utroskab: „Er det nu Noget, at gjøre saadan en Allarm over? Det er et Onde, som kun er til i Inbildningen; Faa døe, men Mange leve deraf." (Antiq.)

— En slet Digter i England havde ladet en Lord subscribere paa et Bind af sine Digte, og bragt ham det. Nogle Uger derefter traf Lorden Digteren, og sagde til ham: „Min Herre! Deres Vers have behaget mig meget; men een Ting maa jeg indstændigen bede Dem om, —" „Hvad er det, min Herre?!" spurgte Riimsmeden begærligen. „At De," svarede Lorden, „ved et nyt Oplag tager blødere Papir til deres Digte." (Antiq.)

— En Landsbypræst forkyndte paa Prædikestolen, at han i Fremtiden vilde katechisere baade For- og Eftermiddag, og det paa følgende Maade: „Om Formiddagen vil jeg undervise Drengene og Mændene, men om Eftermiddagen vil jeg tage fat paa de givte Koner og Enkerne, og dernæst vil jeg berøre Pigerne en lille Smule." (Antiq.)

— Rettelser i Nr. 93: Paa Bladets Titel, i enkelte Exemplarer: Redigereet, læs: Redigeret; Sp. 1475, L. 18, Kotzebuade, læs: Kotzebuiade; Sp. 1479, L. 1, Kam-, læs: Kram-; mellem L. 10 og 11 fra n. indskydes: I November, 1832; L. 2 fra n. norske og franske, læs: norske og svenske; Sp. 1482, L. 22 Germenismus, læs: Germanismus; L. 34 facon, læs: façon; Sp. 1486, L. 13 "Fatiliteter", læs: "Futiliteter"; Sp. 1485, L. 5 fra n. Bagværk, læs; Bageverk; Sp. 1486, L. 45, skyldig, læs: skyldige. — De 10 a 11 Bogstaver, som Typographerne have skudt ud, ville Læserne behage at skyde ind (baade Ærligheden, Djævelen og Smeden er det gaaet ud over). — Disse og lignende Feil i A. Sk. a. K., N. M., Statstid. o. s. v. maa kærligst undskyldes med Typographernes overvættes meget Arbeid, og den ligesaa nyttige, som nødvendige Hurtighed ved Blades Befordring ved og fra Pressen. (Red.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 95. Tirsdagen den 27 November 1832

Moderen.

Der er en Lyd, som toner sødere,
End nogen anden Stemme for dens Øre,
Der er saa himmelskt lykkelig, at kalde
Endnu en kærlig Moders Stemme sin.
Du blide, ømme, hulde Tale, som
Vi alt for ligegyldigt høre tidt,
Og om hvis bitre Savn vi Intet ane,
Før den forsvinder ganske for vor Sans!

Vi trænge kun til faa Advarselstoner
I Barndoms Vaar, da Sjælen er saa reen;
Men, hvo vil, som en Skytsaand, værne om
Dens Uskyld? Hvo, naar Lidenskabers Hær
I Barmen reiser sig, vil venligt standse
Den første, vilde Iver? Da vi trænge
Mest til en Moders blide Varselsstemme!

Hvo vil, naar troløs Elskov vorder stum,
Naar Død og Vægelsind bortjage Venner,
Som Solskin, smile til en bladløs Rod,
Som Rust og Brand har blottet for vort Øie?
Hvo kan da vel, som Modersmilet, kaste
En Trøstens Straale paa det arme Hjerte,
Hvor Livets Haab nu ligger, som en Død,
Forladt af Livets skjønne Drømme?

Mon noget Øieblik os skænker Glæder,
Saa rene, som den Fryd, vi dele med
En Moder? Ingen Fremtid er saa skjøn,
Som den, hvor hendes Billed viser sig;
Paa Fortids Maleri er intet Sted
Saa sørgfuldt mørkt for vor Erindrings Øie,
Som første Gang, det bli'er vort tunge Lod,
At savne hende, som vor svundne Skytsaand!

H. C. W.

Erklæring.

(Med sand Fornøielse optager dette Tidsblads Redaction følgende, af Hs. Høiærværdighed Hr. Stiftsprovst, Prof. H. G. Clausen, Rd. af Db. og Dbm., i Nr. 47 af "Dansk Literatur Tidende" indrykkede Kundgjørelse:)

„Nedenstaaende Linier — som det vil være mig kjært at see optagne af de Herrer Redacteurer af offentlige Blade — udgjøre Slutningen af den officielle Erklæring, jeg har afgivet til Biskoppen i Anledning af en indsendt og i Trykken udgiven Klage over nogle Forandringer, med hvilke jeg følger den kirkelige Døbeformular. Den foregaaende Deel af Erklæringen finder jeg ikke passende til offentlig Meddelelse; den angaaer en Klage, som enhver Retsindig vil vide at vurdere efter Fortjeneste; den angaaer Punkter af ringe Betydenhed, som enhver oplyst Christen vil kunne besvare sig selv paa tilfredsstillende Maade; den vilde endelig give et Partie Anledning til fortsat Kiv, som Alle maa afsky. Men derfor kan jeg vel ønske og føle Trang til at tale et offentligt Ord til min Menighed og til mine yngre Embedsbrødre; og dertil vælger jeg Slutningen af den ovennævnte Erklæring, i hvilken jeg har havt Leilighed til at fremføre, hvad der — ikke med Hensyn til det nærværende Tilfælde, men til Sagen i Almindelighed — nærmest ligger mig paa Hjerte. De fleste Læsere ville deri gjenkjende, Fleerheden, som jeg troer, ogsaa agte de Grundsætninger, jeg er bleven troe i mine henimod halvhundrede Embedsaar, rige paa Omverling og Omvæltning af

enhver Art. For disse Grundsætninger bør jeg værne og værge, saalænge mig forundes Tid og Kraft til at arbeide i min Herres Tjeneste. — — — Jeg har tiltraadt mit Embede i den danske Kirke i en Tidsalder, da man vedkjendte sig den Grundsætning, at Guds Rige bestaaer ligesaalidt i Menneskeord og Formularer som „i Mad og Drikke" (Rom. 14, 17.); da man var villig til at erkjende vort Rituals store Trang til Forbedring, og den Forsyndelse, det vilde være mod Kirkens Værdighed og dens Tjeneres Samvittighed, at fordre ordret Efterfølgelse af Formularer der, hvor de stødte og forargede den bedste Deel af det christelige Folk. Jeg fulgte den Opfordring, som heri laae, til at følge Ritualet med Hensyn til de kirkelige Formularer med den samme Frihed, hvormed det blev fulgt og nu som dengang bliver fulgt i alle andre Stykker, henhørende til Kirketjeneste og Kirketugt. Jeg har i et Tidsrum af 43 Aar forestaaet underordnet og overordnet geisteligt Embede i Landsbye, Kjøbsted og Hovedstad; jeg er overalt og til alle Tider gaaet frem efter samme Grundsætninger; jeg har fundet disse billigede af de foregaaende Biskopper og Flere af det daværende Cancellies Personale, med hvilket jeg stod i nær Forbindelse; ligesom jeg og ved de enkelte Forandringer, jeg foretog i uvæsentlige Dele af Formularerne, har fundet mine forskjellige Menigheder enige med mig i, at christelig Opbyggelse blev befordret ved en saadan Brug af christelig Frihed. Ritualet blev imidlertid fra Aarti til Aarti det samme; Erkjendelsen af dets Mangler og Anstød blev den samme; Opfordringen for den samvittighedsfulde Geistlige til viselig Brug af det i mange Dele Forældede blev saaledes ogsaa den samme. Som Provst har jeg i flere officielle Andragender og Erklæringer gjort opmærksom paa den trængende Nødvendighed af en Revision af Ritualet og paa Umuligheden af, indtil den var udført, strængt at følge de kirkelige Formularer. Som Medlem af Commissionen for Kirkelovens Revision, har jeg gjentagne Gange havt Andeel i lignende Andragende; og i den seneste Tid have indtrufne Forhold foranlediget mig til atter paa uforbeholden Maade at yttre mig om Følgerne af en længere Udsættelse af dette vigtige Anliggende. Man vil af alt dette see — og jeg tænker, Man vil holde mig det tilgode — at jeg indtil denne Dag har holdt fast ved den Overbeviisning, at geistlig Mand i Danmark ikke fører Ordet forgjæves i geistlige Anliggender, fordi disse staae under ikke-geistlig Autoriteter; at den danske Geistlighed ikke vil blive den eneste paa det protestantiske Fastland, som Man ved Magtsprog skulde ville tvinge til streng Efterfølgelse af et i flere Dele forældet Ritual, uden at ændse de Grunde, — Grunde af Bibel, af Fornuft og præstelig Erfaring — med hvilke Kirkens sagkyndige Mænd et halvt Aarhundrede igjennem have viist dets Mangelfuldhed. — Hvorfor iøvrigt Conventikelsøgerne have valgt netop mig til Gjenstand for deres Angivelse, medens Døbehandlingen forrettes af Flere af Hovedstadens Præster med i det Væsentlige de samme Forandringer, som af mig, behøver ingen Forklaring. — Saa meget mere have vi holdt os overbeviste om, nu at kunne gjøre upaatalt, hvad vi have gjort tilforn for geistlige og verdslige Foresattes Øine, som Betydningen af protestantisk kirkelig Frihed i de liturgiske Forhold, just i vore Dage er stillet i et klarere Lys end nogensinde før. I den preussiske Agendestrid have de berlinske Geistlige, hvoriblandt Mænd af udmærket videnskabelig og kirkelig Fortjeneste, offentligen viist, at liturgisk Bogstavtrældom er uforenelig med protestantisk-christelig Frihed; at "det neppe lader sig historisk bevise, at nogen evangelisk Fyrste nogensinde har gjort de Geistlige ængstelig Vedhængen ved Bogstaven til Pligt"; og den preussiske Regjering har, ved at indføre Agenden, agtet disse Yttringer og i Aaret 1829 udtrykkelig erklæret, at den nye Agende, medens den sikkrer de kirkelige Skikke en fast evangelisk Grundform, ikke skal "udelukke en vis Mangfoldighed, eller lægge Hindringer i Veien for en fri Bevægelse." At den danske Regjering skulde, ved at tvinge tilbage den gamle Agendes Bogstav, ville udelukke og hindre denne frie Bevægelse, det har jeg aldrig kunnet overtale mig til at troe, og jeg troer det end ikke i denne Time. Min Konges Agtelse for Samvittighedsfrihed har jeg kjendt og elsket som yngre Mand og som Olding; og under en saadan Konge kan et Ord, saa fuldt af evangelisk Kraft og Klarhed, som det der er udgaaet fra en geistlig Mand i det Kjøbenhavnske Ministeriums Midte, og har fundet Gjenklang hos den danske Geistlighed "om den danske Præsts mislige Forhold til Ritualet" og "om den liturgiske Frihed" ikke være udsat for at behandles som tomt Mundsveir. Men Samvittighedsfrihed

agtes ikke tilbørligt, fordi Man indrømmer — hvad Ingen kunde hindre, om han vilde det — Ret til at tænke som man vil, naar Man derimod nægter enhver fri Virksomhed i den virkelige Verden; denne politiske Metaphysik, — som en tydsk Forfatter kalder den — der kløver Menneskets Natur, ligesom den kløver Begreber, er en fuldkommen Tilintetgjørelse af al Samvittighedsfrihed; det er at opstille den som Grundsætning, og slaae den ihjel med et Ordspil. „Den christelige Frihed" — siger Luther i sit Skrivt: „wider die himmlischen Propheten" — „lider Vold ved tvende Ting: naar Man byder og tvinger til at gjøre, hvad ikke er budet af Gud, og naar Man forbyder og hindrer fra at undlade, hvad ikke er forbudt af Gud. — —

Kbhavn., d. 16 Novbr. 1832.

H. G. Clausen."

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see Nr. 94!)

Langsomt og med Møie krøb Forbryderne ud af deres Grube. „Vide I vel, Patroner!" raabte den rasende Medicinalraad i sin Iver, „at ved Eders vakre Bestræbelser er Grundvolden her sjunken, og at den yderste Muur mod Vesten har faaet en Revne, og at jeg har Ret til at lægge Eder i Lænker, og at smedde Eder til Væggen? Jeg forskrækkedes, da jeg i Eftermiddag bemærkede Revnen i Muren; men det drømte jeg dog ikke om, at den dumme Skattegraver, som dog ikke burde have glemt sin forrige Straf, havde begyndt paa Ny paa sine gamle Streger. Siig mig: hvor ere de øvrige Sammensvorne?"

„Greven, som De kalder ham," svarede den zitrende Frederik, „har gjort Alt ganske allene."

„Hvad?" raabte Directoren forbauset; „den lille bitte Smule af en Karl ganske alene? Har han opkastet alt dette Gruus? Har han gravet

sig en fire Favne dybt ind i Jorden? Har han kørt Jorden op i Hvælvingerne, og læsset den der af? Det er næppe muligt for et Menneske! Og hvor længe har I drevet det djævelske Væsen?"

„I 4 eller 5 Uger," klynkede Frederik.

„Saa er det intet Under," sagde Directoren, „at den Ukloge fik saa slet et Udseende, og blev til et Jammerens Billed. Men, hvorledes kunde De, Greve! være saadan en Dosmer, og lade sig forføres af dette elendige Faarehoved? Mærkede De da slet ikke, da De dog mangen Gang har viist Gnister af Fornuft, at han ogsaa hører til de Gale?"

„Altsaa er vor Herr' Frederik heller ikke ret klog?" spurgte Wolfsberg.

„Hvad Andet?" svarede Directoren: „kun, fordi han er huusligere, end de Andre, bruges han til Opvarter, ja! endog til Opsynsmand. Nu har Tingen vistnok forandret sig. Kunde de Sataner ikke have kastet os Narrerne, tilligemed den gamle Kasse, paa Hovederne?"

„Mig faldt det ofte ind," sagde Wolfsberg ganske nedslagen, „at her ikke laa nogen Skatte, og at Frederik maaskee ikke havde sunde Indsigter; men, fordi jeg dog en Gang havde begyndt paa det gale Arbeid, og fordi det syntes mig, at han elskede og kendte mig ganske, og meer, end alle Andre, saa" — —

„Ja," jamrede Frederik sig, „jeg maatte strax holde af den Nar, saasnart jeg saae ham komme; thi see kun hvor han ligner den berømte Hertug af Marlborough, som sad hos os for et halvt Aar siden, og med hvem jeg den Gang indgik et stort Venskab! Men, da han nu dog er en ret forræderisk Nar, saa vil jeg ogsaa sige Dem, hvo han egenligen er; thi Ingen af Dem kender ham." —

„Nu?" sagde Directoren.

„Han er," vedblev Frederik trodsigen, „den over hele Verden berygtede Cartouche. De kan troe mig paa mit Ord."

„Pakker Jer, begge To, op paa Jeres Stuer!" raabte Directoren, „og tager der i 4 Uger til Takke med Vand og Brød! Det er Jeres mildeste Straf! Murerne ville vel lige saa længe finde Noget at bestille her, førend Huset igjen staaer fast, og Alt er i sin Orden."

De gik Alle op, og de to stakkels Syndere maatte sukkende finde sig i deres Straf, som kunde være falden endnu haardere ud.

Paa Spadseregangen uden for Staden gik de to Venner, Walther og Anselmus. „De billiger det altsaa," sagde den Sidste, „at jeg har tilskrevet den gamle Grev Birk Alt, hvad der angaaer hans vilde Søn, og at han nu, hvis det synes ham vigtigt nok, kan selv komme og opsøge ham; thi jeg kan ikke længere spilde min Tid paa disse Efterforskninger. De veed, at den fordeelagtige Ansættelse, som jeg ikke tør vise tilbage, kan komme med hver Postdag."

„Jeg er i alle Ting af Deres Mening," svarede Walther, „kun ikke deri, at De ikke vil vende tilbage til Præsten Kilians Huus, hvor vi, som jeg endnu bestandigen troer, Alle ville træffe hverandre. Hvad nytter mig nu den Fuldmagt, som jeg bærer hos mig, naar vi aldrig meer faae Die paa den gode Pankratius?"

Et Opløb forstyrrede Samtalen; thi en Flok Ungersvende forfulgte det selvsomste Syn, der søgte at undløbe dem. En lang Skikkelse i en rød, galoneret Kjole, med en lille, med Guld besat Hat og stor Haarpung, med en fin Kaarde med Porcelaines Haandtag, oprullede Silkestrømper og Cordouansko med røde Hæle, snublede dem klodset imøde, og bad med ynkelig Stemme om Hjælp imod den overgivne Ungdom. De hjalp den gamle Mand i Gæstgivergaarden, som de just stod udenfor, og, da de i Værelset havde undgaaet den efterfølgende Hobs Skrigen, og Larmen, gjenkendte Vennerne til deres Forbauselse den mistænkelige Pankratiusses Ansigt paa det høit til Veirs friserede og pudrede Hoved. „Hvor jeg er Dem forbunden, mine dyrebare Herrer!" sagde han, i det han betragtede Justitsraaden fra Siden af, „at De har reddet mig!"

Lægen, som maatte frygte for, at Sagen maaskee, paa Grund af hans Vens Mildhed, ikke kunde tage den rigtige Vending, tog strax Ordet, og sagde med en barsk Tone: „Vi kende Eder ret godt, gamle Nar Pankratius! Hvorledes er I kommen i denne Habit, og hvad skal det Gøglespil betyde?"

„Ach, min Herre!" sagde Tjeneren, „vi have allerede i nogen Tid været borte fra vor Præst—"

„Det vide vi," afbrød Lægen ham, „og tillige den smukke Grund, fordi den gode Pankratius ikke gerne vilde træffe os der. Dog — alt Det vil nok give sig!"

„Nu kan jeg," vedblev Tjeneren, efterat han havde seet en lille Stund mistroiskt paa Lægen, „saa temmeligen regere min Herre; han følger mig altid i vigtige Sager, om han ogsaa knurrer, og har meer Respect og Frygt for mig, end for Præsten selv; men en eneste Dag i Aaret er der, da han slet ikke kan betvinges; det er nemligen hans Fødselsdag; da maa jeg opfylde hans Villie i alle Ting, naar jeg ikke vil gjøre ham rasende. I Dag er det Ulykkesdagen, og der fik han allerede i forrige Uge det Indfald, at jeg maatte være pyntet i Dag, som en Herre, og han vilde forestille min Tjener. Jeg bad og bønfaldt ham; men forgæves. Jeg vilde, i det Mindste, at vi skulde have den Spøg paa Landet. Han udmaier mig altsaa, og skraber Tøiet dertil sammen ved Laan hos Jøder og Christne; han vandrer selv bag efter mig i et snævert geddeblaat Livrée, og, da Drengene forsamle sig, begynder det slemme Menneske først, at udlee mig, og skriger efter mig: „Det er den evige Jøde!" Saaledes er jeg bleven forfulgt gennem den halve By, og haaber nu, ved Dem at blive skilt ved Habiten, og at komme sikkert til vort Vertshuus."

„Alt Det vil ikke være nødvendigt," sagde Lægen koldblodigen; „den gode Pankratius vil nok finde sit Udkomme et andet Sted. See! Herr' Justitsraad Walther har af Retspræsidenten her i Byen, som er hans Nærpaarørende, ladet sig gives denne Fuldmagt til, at gribe Eder, hvor I træffes, og at overlevere Eder til Domstolene, hvor I da, i det Mindste, kan være vis paa Tugthuset, om ikke, som jeg troer, Lænker og Trillebør vente Eder ved Fæstningsarbeid."

„O Du himmelske Gud!" sagde den Gamle zitrende, i det han kastede et hurtigt Blik paa det store Blad, „hvorved da — er denne Mistanke — ach, Herr' Justitsraad! — jeg veed ikke—"

„Vistnok," vedblev Lægen koldt og bestemt, „kan I selv give Eders Skæbne en bedre Vending,

naar I er ganske oprigtig i vor og nogle Vidners Nærværelse."

„Jeg veed jo ikke," sagde Pankratius, „hvad jeg skal tilstaae."

„Tingen er, iøvrigt, allerede klar," sagde Lægen, „og kan ogsaa uden Eders Hjælp udfindes; det er kun Medlidenhed med Eders Alder, som bevæger os til, at skaane Eder for den haarde Skæbne, der nødvendigen maa træffe Eder. Betroer I Eder godvilligen til os, saa have vi den gamle Baron Eberhard saaledes i vor Magt, at han i Fremtiden maa sørge for Eder, og endnu bedre, end han hidtil har gjort. Vi ville handle for Eder, som Eders Venner, naar I er oprigtig, og forfølger Eder, som Fiender, naar I negter."

(Fortsættes.)

(Indsendt.)

Balders Død, med nye Musik af Prof. Weyse.

For Ynderne af den fædrelandske Digtekunst, men især for alle Venner af den evaldske Muse, var det kiærkomment, at see dette Mæsterverk igjen bragt paa vor Scene, ledsaget af en Musik, som mere svarer til vor Tids Smag og Fordringer, end den, hvormed det blev udstyret i Digterens Levetid. Weyses Fortienester af denne sin nyeste Tonedigtning vandt ved Opførelsen, i Fredags Aftes, villig Erkiendelse af Tonekunstens Venner, hvilke derimod syntes mindre at fatte og vurdere Textens Værd saavelsom den sceniske Udførelse. Kun for en eneste Replik blev ydet Holst Bifald, skiøndt han saavelsom de andre Skuespillende, især Nielsen, Ryge, Md. Werschall, Winsløw junior, viste umiskiendelig Stræben efter at giengive Digterens Ideer og Følelser paa en ham værdig Maade, og havde mangt et heldigt og udmærket Moment. Gid denne Lunkenhed ikke maatte afholde Theaterbestyrelsen fra, oftere at glæde den sande Poesies Dyrkere med Fremstillingen af dette Digterverk paa Scenen, om end ei en saa talrig Forsamling hver Gang skulde indfinde sig, som denne Aften var Tilfældet! — A. X.

Peberkorn

(En lille Smule frit efter G. A. von Maltiz, Pfefferkørner, 1stes Heftlein, Hamburg, 1832).

— Mange Fyrster fødes ikke saa meget med Aand til store Anlæg, som meget mere med Anlæg til store Paalæg.

— Høit leve Germaniens Censur! Thi, skiøndt de Herrer ikke ere tabte bag af en Vogn, stryge de dog kun, hvad der er skrevet i Landet, ganske efter de ædle Landstrygeres Natur. Men, kunne de en Gang komme til det, vas saa paa, om de ikke stryge, hvad man endnu ikke har tænkt!

— Examinationsspørgsmaal for alle Slags Militairpersoner, og dem, som ville blive det.

1) Hvorledes bærer man sig ad, for at faae Ordener, naar man ingensteds har udmærket sig, ikke har været tilstede i noget Slag, kun har arbeidet, som Skriver i et Büreau, og nu og da ført Reservehestene ved Haanden bagefter Generalen? — 2) Hvorledes bærer man sig ad paa den fineste Maade, for altid at faae Commandoposter i Krigen, ved hvilke man kan være langt borte fra Valpladsen — og hvilke Midler gives der, til efter Freden lettest at bilde Folk ind, at man har bivaanet alle Slagene? 3) Hvorledes virke stramme Buxer og en knap Snørlivsuniform til hurtigt Avancement? 5) Hvor megen Indflydelse har Regimentsskrædderen paa en Officiers Courage og Avancement? —

— Ulykkelig Hændelse. I B. faldt den 1ste dennes en Statsminister, som var stegen for høit, baglænds ned ad Trappen i Finantsbygningen, og forfeilede vel ikke Noget af Trinene, men qvaltes dog under dette Fald af en liberal Idee, og brak tillige Halsen.

Forsigtighedsforholdsregler ved Fødseler og Svangerskabet 1) Frugtsommelige Koner og Piger maae under Svangerskabet ikke see for ofte i Solen, men føde i dunkle Værelser. 2) Alle Malerier fra ældre Tider, især de i gammeltydsk Klædedragt med lange Haar, og Billeder af Frihedshelte, som Winkelried, Wilhelm Tell, Ulrich v. Hutten, Washington, Lafayette o. s. v., maa forbydes, som høist farlige, i de Frugtsommeliges

Værelser. 3) Derimod anbefales meget alle Slags Dyrestykker, som: gode Billeder af Oxe-Faare- og Æselgroupper, ligesom ogsaa Malerier af berømte Kammerherrer, Kammerjunkere, Hofdansere, Hoflaquaier, Hofceremonimæstere, Overhofmarechalatssecretairer o. s. v. o. s. v. o. s. v. 4) I Svangerskabets 6te Maaned er det gavnligt, at Moderen gaaer over til den katholske Tro. 5) Fødselshjælperen maa, om muligt, være enten en døbt Jøde, eller en Mystiker, allerhelst en ægte Jesuit, Pedant og Obscurant, vel mæsket med Trællesind, Hykleri og Ondskab, og ved Forløsningen altid bringe Barnets **Hoved** sidst frem. 6) Strax efter Fødselen maa Hovedet paa Barnet, naar det er af Hankønnet, trykkes noget ind oven over Panden. 7) Ammen til et Barn, naar det endeligen skal have en, maa være født i Abdera, Gimpelheim, Faareby, Schilda, Æselstrup, Ochsenheim o. s. v — Naar man ikke kan faae saadant et Væsen, maa man blande en sædvanlig Ammes eller Moderens Melk med ⅔ god Faaremelk. 8) Ved Daaben maa Barnets Hoved ikke ligge mod Solens Opgang, men mod dens Nedgang, og Kirken, hvori Daaben foretages, være bygget, malet og prydet i gothisk Smag. 9) Døbevandet maa være noget blandet med russiskt — Brændeviin, fordi at Barnet allerede, som Spædt, kan vænne sig til denne Lugt og finde den behagelig. 10) Barnet maa altid svøbes saaledes, at det **aldrig** faaer Hænderne **frie**. 11) Allerede 4 Dage efter Fødselen maa der, hvis Barnet er af Hankønnet, paasættes Samme en liden Mundkurv af Læder, for at vænne den Lille i Tide til Lænker paa Ytringsfriheden.

Stik.

Literair Anmeldelse.

Gallerie for danske og fremmede **Classikere**. Tre og Tyvende Hefte. **Holbergs dramatiske Skrifter. Philosophus udi egen Indbildning.** — **Gallerie** for danske og fremmede **Classikere**. Udgivet af et Selskab. Niende Bind. **Holbergs dramatiske Arbeider. VII.** Kbhvn.

Trykt hos **Bianco Luno & Schneider**, Pilestræde Nr. 105. 1832. — **Ludvig Holbergs dramatiske Skrifter.** Syvende Del. Kbhvn. Faaes i Commission hos Bog- og Papirhandler **C. Steen** paa Børsen Nr. 2 og paa Hjørnet af Pilestrædet og Sværtegaden Nr. 121 i Stuen. 1832. Udgivet af et Selskab, og redigeret af **J. C. Lange.** 89. Anmærkninger til første Del. VI.

Med dette Hefte af "Galleriet", der er udstyret med eens Omhu fra Redacteurens og Typographernes Side, følger **Ludvig Holbergs** Billed efter **Clemenses** Kobberstik af et Maleri paa det forhenværende ridderlige Academi i Sorø. Correcturen og Trykningen ere besørgede med saa megen Flid og Nøiagtighed, at Anmelderen ikke har opdaget meer, end 4 Trykfeil i Komoedien (S. 32, prositere, S. 47, Jeromius, S. 62, **Losmeligoreus**, S. 9, Prosession), og i Anmerkningerne 5 (S. I, Skjer, forfeilet, S. II kjendte, S. VI Pøbelregimente f. Pøbelregiment, og ugjerne), og disse ere jo høist ubetydelige. S. V. staaer "fornemlig" f. "fornemmeligen", eller bedre: "især," da "fornemmeligen", uden al Tvivl, er en Germanismus, ("was man vor (fremfor) andern Personen oder Sachen nimmt",) som vi Sprogrensere bør undgaae; "Publicum", S. VI, kan ogsaa ombyttes med "Almeenhed". Men — at dadle slige Smaating strengt, vilde jo være — quærere nodum in scirpo. Anm. maa tilstaae, at det sidst udkomne Hefte af den **schultziske** Udgave af Holbergs Komoedier tager sig ud, naar han skal dømme efter det Aftryk, han har seet, med Hensyn baade til den kobberstukne Titel, og til Tryk og Papir, ved Siden af Gallerie-Selskabets, som en clown, eller Lømmel, ved Siden af en gentleman, eller dannet Mand. — Hvad Cosmoligoreusses Paastand i 5te Acts 3die Scene (S. 76): at vi ere Alle hverandre lige i Ryggen og bag til, angaaer, vil jeg blot anmærke, at dette, uden al Tvivl, er ligesaa stor en Buk imod Naturhistorien, som den, en Candidat en Gang ved anden Examen begik, da han paa Prof. J. F. **Schouws** Spørgsmaal: "Hvor mange Been har en Flue!" gav til Svar: "Fire" (see Dansk Ugeskrivt", Nr. 46!). — Som et "Allotrion", der ikke vedkommer denne Anmeldelse, tilføier jeg, at hin

Anekdot om Candidaten findes i en Anmærkning til en meget god Afhandling af Red., om Underviisningen i Naturhistorien i de lærde Scholer, i ovennævnte lærerige og interessante Tidsskrivt, hvori Forf., min fordums Lærling og Dimissus til Høischolen, blandt Andet erklærer, at han forstaaer nu meget bedre Latin, end han forstod, da han blev Student, men skriver ikke saa god en (latinsk) Stiil, som han gjorde den Gang — en Erklæring, som gjør baade hans Oprigtighed og min ringe Person Ære, og som man sjeldent finder paa Prent hos vore Dages Lærde. Jeg fik saaledes Leilighed til at rose mig selv, og det er — en Ting, man aldrig maa give Slip paa i vore egoistiske Tider; men jeg har tillige faaet Leilighed til at anbefale Prof. Schouws Tidsskrivt og hans kraftfulde og flydende, danske Stiil. Ogsaa i det danske Sprogs Grammatik er han gaaen frem med Tiden, men dog ikke i den Grad, at han jo kan have Trang til at benytte mit store Oracle, Langes Haandbog i Modersmaalet, som jeg maaskee anbefaler alt for tidt, efter Sommes Mening. Red.

Die Pilgerinn.

Am stillen Sonntag wallte Juliane
Durch Blumen hin am schattigen Gesträuch.
Ein leicht Gewand umfloß die zarte Hülle,
Es schmückt' ihr Haar ein grüner Myrthenzweig.
Mit ihren Locken spielten laue Lüfte,
Dem Blüthenhain entquollen süße Düfte.

Dort, wo im Thal der Bach vertraulich flüstert,
Wo sanfter West sich auf den Blüthen wiegt,
Wo magisch jedes Lüftchen uns umsäuselt,
Geheimer Zauber in der Schöpfung liegt,
Dort sah ich sie, wie aus des Himmels Hallen,
Die Liebliche, im Abendgolde wallen.

Still war der Hain; kein rauhes Lüftchen weh'te
Durch's holde Thal; am heitern Erlenbach
Sah sie ihr Bild, mit dem die Wellen spielten,
Mein Auge blickte sehnsuchtsvoll ihr nach;
Doch hinter Erlen, die den Bach umwinden,
Sah ich sie jetzt auf einmal mir entschwinden.

Und finster schau't ich durch die Blüthenzweige,
Noch einmal sie, die Holde zu erspäh'n.
Da hört' ich sanft vom Schilf im Westgelispel
Zu mir herüber leise Worte weh'n,

Und ob der Sinn gleich dunkel mir geblieben,
So hab' ich sie doch treu ins Herz geschrieben.

„Nie darf im Lenz die Lilje sich färben,
Nie angerührt im Thal die Rose blüh'n.
Soll sich das Schöne lieblich uns entfalten,
So muß das Herz für heil'ge Tugend glüh'n.
Die Blume darf das Auge wohl entzücken;
Doch sie verwelkt alsbald, wenn wir sie pflücken."

Und sinnend ging ich, mir den Spruch zu deuten,
Der inhaltsschwer mir auf der Seele lag,
Und wo ich durch der Blumen Auen schreite,
Denk ich dem Sinn der hohen Worte nach,
Und seh' die Blume lieblich vor mir blühen
Und denke nach und muß von hinnen fliehen.

Friederich Bresemann.

Snurrepiberier.

72. Hvilken Styver er den Fornemste? Philip i Frankerige (fillip, en Næsestyver). Og hvilken en af de Ringeste? Philip i Kbhvn. Den Første maa trykke lidt, men kun ganske lidt, den Sidste maa trykkes meget — indtil Videre.

73. Hvor mange poetiske Aarstider have vi? Tre; Sommer, Høst, Winther. Der var en Gang en Vaar, eller, Lenz; men, om det var en Hamburger, eller, Altonaer, kan jeg ikke erindre.

74. Hvor mange poetiske Bjerge have vi havt, og have vi nu i Kbhvn? Vi have havt 7, og have nu 5. Holberg, Liebenberg, Guldberg, Günthelberg, Heiberg, Lindberg og Udtberg. Lintberg er hyper-, og Udtberg hypopoetisk. Tage vi Tøger Reenberg og P. A. Heiberg med, faae vi 9 Digterbjerge.

75. Hvor mange poetiske Moser have vi? Det veed man jo nok.

76. Hvad er det for en Mand, man kan gjøre til en Hugaf ved Halshugning? Det veed man jo nok.

77. Hvad er det for en Literatus, man kan gjøre til en fransk Engel ved samme Operation? Det veed man jo nok. Det Samme kan ogsaa skee paa en anden Maade.

78. Gjør mig et Leie til en Mark, og en Mark til en Pog! Seng, Eng, Dreng.

79. Hvad er det for et Ord, man kan forvandle til et Meuble, en Planet, en Adelsmand, en Forbrydelse, en Verdenskant, en lille Bugt og et

Belte? Ord (Bord, Jord, Lord, Mord, Nord, Fiord og Gjord).

80. Kan De forvandle en kold Materie til en Digter, og denne til en Urtekræmmer? Jis, Friis, Riis.

81. Hvor findes den laadne Esau og hans Broder, Jacob i Kbhvn.? Paa "Skilderiet" i Redacteurens og Forlæggerens Navne.

82. Hvad hedder Exemplet for vore Præster? Mynster.

83. Hvo præger Nogle af vore bedste, aandelige Penge? Prædikanten Münter (Myntner).

84. Hvo er vor bedste aandelige Jæger? Pastor Schiødte.

85. I hvilket Præstenavn ligger den meste Ild og Kraft? I Navnet, Bull.

86. Hvilken aandelig Taler maa bedst forstaae at ophugge Hjertets Jis? Kofod.

87. I hvilken Theologs Navn ligger Sindbilledet paa Oplysningen, hvis Talsmand han er? Gad (Dag).

88. Hvilket Navn forvandles lettest til, hvad der er Enstydigt med et Æsel? Lassen. Anekdoten om Bonderne, som slettede L og det ene s udaf den slemme Herremands Navn paa den Mindesteen, der var opreist til Bondeplagerens Ære, er bekendt nok.

89. Hvo er nærmest ved Qvælelse og Angest? Mangor (det lat. angor).

90. Hvilken Qvinde spiller den vigtigste Rolle paa det danske Sprogs Theater, men altid i sidste Scene? Hun er snart Vocativ, snart Accusativ, sjeldnere Dativ. Hun maa skrive og skrives, forbinde og forbindes, helbrede og helbredes, give og gives, yde og ydes, nyde og nydes, ja! endog skabe og skabes. Hvo er den Tusindkunstnerinde af en Qvinde? Hvo Anden vel, end Else? (Skrivelse; Skriv Else! Forbindelse; Forbind Else! Enten skal hun forbinde en Anden, eller hun forbindes af en Anden o. s. v. o. s. v., ja! man har jo endog Skab Else! Skabelse).

91. Hvilket Meuble, og hvilken Sygdom spille den vigtigste Rolle paa det samme Theater? Skab (Venskab, Fjendskab o. s. v.). Det gaaer hermed, som med Skibet (ship) og Hovedet (head) i det Engelske (f. Ex. i friendship og godhead).

92. For hvilken Domstol staae Fyrsten og Haandsverksmanden ved Siden af hinanden? For Danmarks øverste Domstol. Hvor tidt have ikke en Schach (den persiske Fyrste) og en Dreier her staaet ved Siden af hinanden!

93. Paa hvilken dansk Ø studerer man mindst Sprogene? Paa Sprogø (det borde vel egenligen skrives: Spraagø, ligesom det ogsaa hedder Spraa).

94. Hvilken københavnsk Redacteur forvandles lettest til en Ungersvend og en Præst? Liunge (Junge og Jonge).

Jocosus.

Blandinger.

— Det norske Tidsblad, „Statsborgeren," har til Valgsprog (Motto): „Retfærdighed, Frihed og Oplysning." At haandhævde disse Statsborgerens uskatterlige Goder, er Tidsbladets Diemeed, og derom dreier sig dets Indhold. Dets Udgivers Navn er ikke betydningsløst. Han hedder Soelvold, og i hans Tidsskrivt skinner „Oplysningens" Sol, ligesom det ogsaa kan betragtes, som dennes, Retfærdighedens og Frihedens Vold, eller Værn. (Red.)

Rygtet fortæller, at den tobenede Dansebjørn, Ovee! Ovee! i Schilda har i Sinde med det Første, at give et offentligt Declamatorium, hvorved han agter at fremsige en heel Skok af sine digteriske Udgydelser — vel at mærke! dansende. Om det bliver en Soirée eller Matinée (som man nu bruger i Hamburg, som en Efterabelse efter Pariserne) de déclamatoire dansante, erendnu ikke afgjort; men man er temmeligen vis paa, at denne Underholdning vil ende med en Kartoffelepilog fra Almenhedens Side à la With. Skulde Amaurosis, en fordærvet Mave o. s. v. hindre Bjørnen i dens Forehavende, udsættes Declamatoriet indtil Videre. — Man forsikrer ogsaa, at Bjørnen vil udgive et Skrivt, hvori han vil sætte Dansedirecteuren i Schilda i Vox; til Løn derfor venter det extrafede Geni at blive Balletmæster. — Om han i et andet Skrivt vil sætte Ravnekrogs Borgermæster i Literaturens Gabestok, er uafgjort. (Støver.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn, Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 96. Fredagen den 30 November 1832.

Loppens Ros.

(Efter Blumauer).

(Mange ville vel ryste paa Hovedet ad dette Digt, og, naar de komme til Ende med det, fælde en streng Dom over mit Valg; men det faaer ei at hjælpe. „Kun for den Urene er dette urent," kan med Føie anvendes her, og den uvdelige, fine og vittige Maade, hvorpaa Blumauer har behandlet det komiske Emne, Loppens Ros, mener jeg (og Mange ere vist enige med mig deri) er en tilstrækkelig Undskyldning for mit Valg.)

Du lille Nero, Lusens Compagnon,
Blodgærrige Tyran! for Dig istemmer
Jeg, efter Mæster Linguets Maade, nu
En Lovsang her. Din brune Teint, forskjellig
Fra Lusens blonde Farve, har bestemt
Din Slægt fra Arilds Tid til Heltedaad
Paa denne lille, krigeriske Jord.
Din Stamme ene, som i Skarer stedse
Hos Piger holder Vagt, Naturen har
Til Jomfrudommens tapre Livhusarer
Retviist, med sindig Eftertanke, valgt,
Og derfor patrouillere Esquadroner
Af denne lette Hær bestandigt trindt om
I Klokkens skyggefulde Regioner.
Ja, Intet Pigerne beskytte kan,
Om de end lukke nok saa tæt for Dig,
Imod Din blodbegærlige Natur;
Thi deres Blods den første Grøde flyder
Jo kun for Dig, Du lykkelige Skelm!
Dig, Friskfyr! taaler man paa alle Steder;
Hvor ingen Mand tør komme hen, Du svirer,
Som Vi, ved hemmelige Skønhedsblomster,
Og drikker Dig en Perial. Der er
Ei nogen Plet i hele Qvinderiget,
Om nok saa hellig end, hvor Du ei med
Forvovne Trin spadseret har. Der er
Ei nogen Busk, hvor Du ei laa en Gang
I Skjul: ei nogen Slette, hvor Du ikke
Løb een Gang: ingen lille Høi, hvor Du
Har ikke lagt Din Krop: ei nogen Dal,
Hvor Du ei slumret har. Ja, vilde man
En Gang aftegne Skønheds Lystgebeet,
Bei Gud, man, dets Kort at tage op,
Kun Dig til Ingenieur. Kun een Ting kunne
De Skønne aldrig Dig tilgive, — at
Der stedse om hvert Kys, som hemmeligt
Du giver dem, en lille Plet maa vidne,
Og derfor lure ogsaa stedse paa
Dig, Kyssesyge! naar Du ikke hurtigt
Kan hoppe bort, saa mange Hundreder
Af Politibetjenter Dag og Nat,
Som der er Pegefingre til. Om end
En Pige Dig, Du lille Springer! griber
I Skødet fat, fortjener dog Din Lod
Imellem vore Skønnes bløde Fingre,
Selv om dens Navn er — Død, Misundelse;
Hvor maa Din Hedenfart ei være sød!

H. C. W.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see Nr. 95!)

„Du himmelske Gud!" stammede den Gamle, „naar jeg bare vidste ret Meget, for ved Beredvillighed at overtyde Dem om min Tjenstagtighed og min Kærlighed."

„Vi forlange kun Lidet af Eder," sagde Anselmus.

„Ach! det er jo ret Skade," klynkede Pankratius; „Gud give, at jeg havde ret Meget at fortælle Dem!"

„At I før har tjent hos den unge Raimund," vedblev Lægen, „at I har været Spion hos ham, og at I ikke mente det ærligt med ham, men fortalte den gamle Herr' Baron Alt, vide vi allerede. Det er os ogsaa bekendt, at den gamle Herr' Baron glædede sig over sin Neveus Svagelighed, fordi han haabede at arve ham; at Forbindelsen med Frøken Blanca, som han ogsaa kun søgte at hindre under de enfoldigste Paaskud derfor var ham meget imod; at han derfor saa gerne saae hendes dødelige Sygdom, og sendte Jer, gamle Spidsbub! med Efterretningen om hendes Død til den forstyrrede, unge Mand, som havde I en rørende og dum Spøg for med ham. Da dette Dødsslag forvirrede den Ulykkeliges Sanser, jog det gamle Umenneske Jer, for et Skins Skyld, ud af sin Tjeneste, saaledes, som I allerede før havde aftalt det imellem Jer, og siden den Tid har han givet Jer en god Forsørgelse, og lovet Jer en endnu Bedre for Fremtiden. Ikke sandt? Saaledes er Alt gaaet til? Siig os blot endnu: hvor har I gjort af den stakkels Yngling!? Tilstaa os det hellere nu, end for Retten, hvor I ingen Naade meer kan haabe; saaledes gjør I ogsaa Eders gamle Beskytter den bedste Tjeneste, da han kun paa denne Maade kan undgaae en beskæmmende Proceß."

„Ach, mine Herrer!" hylede Pankratius, „mene De det da ogsaa ærligen med mig? Naar jeg blot ret godmodigen kunde sætte Liid til Deres ædle Hjerter?! Naar De blot kunde indrette det saaledes, at jeg intet Mere havde at gjøre med Herr' Theophilus, men kunde nyde det, som jeg kan fordre af Herr' Baronen, i uforstyrret Ro."

„Det skal skee," sagde Lægen. „Men hurtigen! Hvor er Raimund?"

„Seer De!" vedblev Tjeneren, „hvorledes skal en fattig, beængstet Dommestique kunne forblive ærlig, naar ikke en Gang de fornemme Herskaber, som have Overflod paa Alt, kunne være det? Den gamle Herre troede altid, at han vilde bedre kunne bruge Formuen, end hans unge Neveu, som aldrig ganske havde sin Forstand; derfor tænkte han ogsaa, at det fine Væsen skulde snart fare heden, fordi Folk altid sige, at saadanne Børn og unge Mennesker ere for gode for denne Verden. Da han dog nu allerede var confus, saa tænkte Baronen, at, naar Frøken Blanca, som ogsaa passede bedre for Himmelen, døede, vilde det ogsaa befordre ham til samme Sted; derfor skulde jeg forskrække ham, for at han kunde fare ret hurtigen og uden lange Lidelser heden; og det forstod Herr' Baronen saaledes at foresnakke mig paa en ganske christelig Maade. Men det unge Menneske havde endnu meer Courage og Kraft, end vi havde tiltroet ham; han blev vistnok en bitte Smule ynkeligen tilmode, og hans Forstand svækkedes endnu meer, men han blev dog endnu i Live. Da gav den gamle Herre ham et andet Navn; og skrev Certificater og en heel, lang Historie, som jeg ogsaa maatte indprente mig; og det stakkels, syge Lam fandt sig ogsaa i Alt; om han hed saa eller saa, var ham aldeles lige Meget. Han blev overgiven hemmeligen til mig, og jeg bragte ham i største Stilhed hen til Huset derovre paa hin Side Floden, hvor de pleie ham godt, og han, siden Frøken Blanca er død for ham, nu bekymrer sig om intet Mere. Jeg betaler hvert Fjerdingaar hans Pension, som jeg hæver hos en Banquier, og saaledes er Alt i sin Orden."

„Hvad er det for et Huus?" spørgte Walther.

„Den berømte Daarekiste derovre," svarede Pankratius.

„Forfærdeligt!" raabte Justitsraaden; „Du maa nu udlevere os Dine Papirer, gjentage Din Tilstaaelse endnu en Gang, underskrive den, og blive saa længe i den lette Arrest, indtil Alt er af-

gjort. Dog endnu Eet: „Hvo er denne Theophilus?"

„Han," sagde Pankratius, „er en naturlig Søn af vor gamle, andægtige Baron. Han skammer sig ved ham, fordi han er en Nar, og har hidindtil anbragt ham snart hist, snart her."

Man hørte Theophilus larme udenfor. Han traadte klædt, som Tjener, ind i Værelset. „Jeg vil have min Pankratius," udraabte han.

„Ach," jamrede Tjeneren sig, „jeg er bleven til en stakkels Synder, og for nærværende Tid i Arrest."

„O, det er herligt!" jublede Theophilus; „skønnere kunde jeg ikke høitideligholde min Fødselsdag, end derved, at de have gjort den gamle Hankat til en stakkels Synder! Det maa jeg strax fortælle Herr' Kilian og Jørgen. Der vil blive en Jubel i hele Landet. Pankratius i Arrest! Den vise Salomon, den surrende, gammelt-frankiske Solon med sit Cato-Physiognomi og den herlige Haarpung i Nakken, en stakkels Synder!" — Han stormede afsted, og hørte ikke paa begge Vennernes Indvendinger, og sin gamle Tjeners ynkelige Bønner.

Næppe vare Stuearrest og ganske mager Kost endnu nødvendige for den stakkels Wolfsberg, for ganske at kende hans Indre, og at indsee alle hans Daarskaber og hans Livs Fordervelse. I ydmyg Underkastelse fandt han sig i sin Skæbne, og var næppe en Gang glad, da man forkyndte ham, at hans vel fortjente Straf tidligere var ham eftergiven. Nu torde han igjen betræde Salen, og Directoren, som han indtil nu havde seet ligesaa lidet, som Frederik, sin Forfører, lod ham endog indbydes.

Wolfsberg fandt alle de Vanvittige forsamlede der, og Directoren siddende med Hatten paa Hovedet. Han holdt et Papir i Hænderne, og hans Mine syntes meget forandret; dog kunde man ikke sige, at han saae muntrere ud, end sædvanligen. „Mine Venner!" begyndte han i en Talers Tone, men med en blød Stemme, „vi have levet længe med hinanden, og taalt meget med hinanden; men i Dag er den Dag, da vi skulle skilles ad. Man har endeligen opfyldt mine mangfoldige Ansøgninger om, at sætte mig i Hvilestand, og den Mand der nu, som Forstander, vil paatage sig Omsorgen for min Stiftelse, skal indtræffe endnu denne Middag i Dag. Gid hans Forstand maa være mere oplyst, end min, og hans Sind ikke være mere uvenligt."

Døren gik op, og Jørgen traadte ind med stor Dristighed. „Hvad er der paa Færde, Knøs?!" foer Directoren ind paa ham.

„Jeg kan ikke meer holde det ud hjemme," sagde Jørgen ganske utvunget. „Seer De, Herr' Director! siden jeg var her nyligen en Gang, er jeg, som et forvandlet Menneske; min Forstand er meer oplyst, og jeg kan nu ikke meer adlyde mine kære Forældre saaledes i Alt, som tilforn. Naar jeg gjør een Ting urigtigen, og forseer mig i en Anden, taler een Gang saaledes, eller i Morgen taler anderledes, end det er Skik hjemme hos mig, saa bliver Mama altid meget vred, og truer mig med, at lade mig indspærres her i Daarekisten. I Gaar kastede jeg omtrent en 20 Flaggermuus ind i Herr' Kilians Stue: han forklagede mig, og hun truede igjen med, at lade mig indspærres her; saa løb jeg i Dag hellere af mig selv herover, og nu beder jeg, at De vil beholde mig her en Tid; saa kunde jeg dog ogsaa lære Noget hos den rødnæsede Herre, og uddanne mig."

Sokrates traadte strax frem, og greb den lærebegærlige Ynglings Haand. Directoren smilte, og sagde med en besønderlig Mine: „Naar selve Straffen bliver til Belønnig, saa er Mennesket vist lykkeligst. — Jeg er bleven afbrudt af Eder, mine Venner!" vedblev han herpaa i forandret Tone, i min Afskedstale. „Jeg har nu bevaagtet dette Huus i 16 Aar, modtaget mange Gæster, og bortsendt Mange forbedrede. I ere de Sidste, og, da jeg ikke længe nok har kunnet sørge for Eders Bedring ved Pleie og Opsyn, saa vil jeg nu iverksætte den ved et Magtsprog, og erklærer Eder herved for frie, helbredede og sunde. Alle Porte ere aabne; Dørvogterne have Befaling, ikke at hindre Nogen i at gaae ud. Denne sidste Velgjerning er det, hvortil jeg endnu i Dag vil bruge min Magt. Jeg kan ikke længere forestaae mit Embed; thi, som Mange af hine tidligere Aarhundreders Blodsvidner (Martyre) eller Miraclemagere

har jeg med Kærlighed og Medlidenhed optaget alle Eders Meen og Brøk i min Sjæl: og Mange ere helbredede derved, Andres Vanart er derved bleven formildet. Men, I kunne vel selv indsee, taknemmelige Venner! at det ingen Smaating er for en dødelig Mand, at bære og nære, at veie og pleie en hundrede saadanne Galskaber i sin snevre Barm, hvoraf Een allerede var Nok for Enhver af Jer at slæbe paa. Gaaer nu tilbage i Verden, og afvænner Eder dog endeligen, som sindige Mænd, med den barnagtige Oprigtighed, hvormed I have ladet Eder mærke med Eders Vanvid for enhver Vanvittig! Seer Eder omkring! Af alle dem, som køre og gaae her forbi, seile paa Floden, vandre hist i Byen og sidde paa deres Værelser, høre, naar man vilde gaae strengt tilverks, i det Mindste, ⅔ til her. Hvorfor ville I nu være saa blodhjertede, at aabne Eders Bryst for Enhver, og lade dem skue ind i Eders Indres curiøse Structur? Er det da saa vanskeligt, at bruge de Fornuftiges sædvanlige Talemaader, at udføre deres Sysler, at spøge paa en triviel Maade, og at aflure dem, og efterligne deres hele Ærværdighed? Børn, troer mig dog: der hører langt meer Geni til, at være en Nar! Derfor kan det ogsaa være Mangel paa Mod, hvorved de Fleste lade sig afholdes fra, at gaae over til os. Thi en triviel Nar er virkeligen noget ret Trivielt. Naar nu den nye Herr' Director ankommer, saa vil han finde en tom Rede her. Det troer jeg, naar han saaledes rigtigen kunde træde ind i det store Forraad, som i en fuldstændig Huusholdning, det vilde være en Jubel for ham; naar Alt var saaledes fuldtstoppet og fuldtproppet i Poser og Sække, hugget og slagtet, indsyltet og nedsaltet for Høst og Vinter; den hele Høst, som jeg saa møisommeligen har maattet samle i mange Aar! Nei, lad ham ogsaa saae og plante, fore det unge Afkom, proppe og stoppe de gamle Gæs! Lad ham tære af sit eget Arbeid! — Lev nu vel, og ræk mig Eders Haand, ærværdige Sokrates! Gaa, og tag den unge Alcibiades med Eder! dan ham saaledes, at han kan lære, at tale Gallimathias, men Alt med Maade, at han ikke skal miskjendes, naar han paa een Dag udkrammer alt Det, som skulde vare en heel Maaned. Lever vel, I to Talere! Øver Eder hist for Folket, og rører og opbygger Verden ved Kærlighed og ophøiet Sindelag! Indianere, stortsindede Mennesker, forsynede med ædle Inspirationsgaver, opretter der et Akademi, for at gjøre den alt for tørre Verden meer hemmelighedsfuld, og at nære den med dyb Mystik! Ledsag disse Vise, I Læsende! og, naar I kan i vort Aarhundrede læse og stille Alt tilbage, vil I erhverve Eder megen Tak; ja! Eders blotte Forsøg vil allerede vorde glimrende belønnet. I Bygningskunstner, drag igjen ind i Eders Huus, som I forlod, som en opblomstret Skønhed, og som nu er skrumpet sammen til en gammel Moerlille! I, Pygmæernes Fiende, gak bort, og fordriv de onde Aander! I, Grev Birken, pak Eder bort, og lad nu Koner og Piger have Ro! Herr' von Linden, eller Methusalem, som man kalder Jer her, forsvind i en Hast! thi I gjør kun Dyrtid her, da I consumerer saa forfærdeligen Meget af Tiden. Hvorledes? om jeg nu vilde affordre Eder Fortæringsomkostningerne, tilligemed Renterne, for de hundrede tusinde Aar, som I, efter Eders egen Tilstaaelse, har tilbragt her? I adskillige Miles Omfang heromkring, kan Barnet i Moders Liv ingen Tid faae til at voxe, fordi I sluger hele Tiden i Jer. — Frederik, lev vel, og grav, ingen Skatte meer! ellers graver I Eder selv den Grav, hvori I ville falde!"

Enhver maatte række ham Haanden, i det han gik forbi. Alle forlode Huset; kun Frederik erklærede, at han aldrig vilde vige. „See!" raabte Directoren, som stod ved Vinduet, „hvor de udbrede sig, og drage bort, de kære Pelegriner! De ville dog maaskee ikke finde det saa godt igjen, som her. Mangen een vil længes efter, at komme tilbage!"

En Vogn kørte ind i Gaarden, og Manden, som steg ud af den, var meget forundret over, at finde alle Portene aabne. Men endnu meer forbausedes han, da han nærmede sig den hidtilværende Director, og fandt, at han pludseligen var bleven en Syg i sin egen Stiftelse. Han gav sig tilkjende for ham, som Doctor Anselmus, som Regeringen havde betroet denne Post; men hin svarede blot: „Ja, bedste Mand! De finder mig ganske alene her, som et Rodstykke og en Stamme, der vel igjen kan bære Frugter, men dog nu

er bladløs. Min Frederik kan gjælde Noget, skøndt just ikke Meget."

Anselmus lod strax nogle Tjenere ride ud, for, om muligt, at indhente endnu Nogle af Flygtningerne.

Jørgen gik til sit Hjem med sin nyerhvervede Sokrates. „De maa blot ikke kalde Dem selv Sokrates", vilde han gjøre ham begribeligt; „thi det klinger for hedenskt: saaledes kan De vist blive i vort Huus, og give mig Underviisning. Papa har allerede i lang Tid søgt en Lærer: han hjælper Dem vist igennem, og lader, som havde han slet ikke seet Dem deroppe. Min Søster tør slet Intet sladre af Schoie; ellers røber jeg hendes sværmerske Elskov til Vindsækken Theophilus; kun Mama maa vi bedrage, og De maa blot anstille Dem smukt klog og viis."

„Jeg behøver ikke, at anstille mig saaledes," svarede Sokrates; „det er min sande Natur."

Wolfsberg sneg sig i nogen Afstand bag efter disse; han gik kun langsomt, og længtes efter en Vederqvægelse. I den store Landsby, hvor Junkeren med sin Mentor forsvandt for hans Øine, lod han sig gives et Værelse i Gæstgivergaarden, og bestilte Mad og Viin. Han lagde sig imidlertid paa Sengen, for at sove lidt; men der faldt ingen Slummer paa hans Øine; thi tusinde gode Fortsætter, Livsplaner og Erindringer besøgte ham nu, da han nu endeligen igjen saae sig igjen sat i den Frihedsstand, som han i saa mange Uger forgjæves havde ønsket sig. Den klare, friske Efteraarsluft trak igennem det aabne Vindue, og styrkede hans Sanser. „Hvor jeg er vel tilmode?" sagde han til sig selv: „hvorfor har jeg da i saa mange Aar forsmaaet disse Følelser, som nu besøge mig, og som dog ere mit Livs dyrebareste Liv?"

Et besønderligt Klammeri, som forefaldt udenfor, vakte først hans Opmærksomhed, og trak ham hen til Vinduet. En gammel Mand stred med en Ung, og sagde nu just: „Nei, De maa gaae med os; og, at jeg nogensinde skulde give Dem Deres rede Penge eller Vexler igjen, det maa De ingen Regning gjøre Dem paa; thi naar jeg ikke, som en klog Mand, havde taget Deres Capitaler i Forvaring, saa vilde det vel have gaaet, som den fremmede Herre spaaede os, at mit gamle Øie aldrig havde faaet Dem at see igjen, og at min stakkels Datter havde maattet overgive sig til Fortvivlelse."

Wolfsberg saae her igjen et Speil, som gjorde ham Scenerne endnu langt interessantere, holdt for sine Øine. „Men, Herr' Kilian! det er dog mine Penge", sagde det unge Menneske.

„Hvad, Kilian?" raabte den Gamle; „Herr' Svigerfader maa De sige til mig, ligesom jeg ogsaa vil titulere Dem, som Grev' von Birken, kære, høivelbaarne, Herr' Svigersøn."

„Hvorledes?" sagde Wolfsberg til sig selv, „dette er altsaa det unge, forstyrrede Menneske, for hvem jeg har maattet lide saa længe!" — Hans Opmærksomhed havde naaet den høieste Grad, og, fordi han hørte saa ivrigen paa Samtalen, bemærkede han ikke, at to fremmede Mennesker kom igennem Haugen. „Kom uden Omstændigheder med!" raabte Præsten nu paa Ny, „eller jeg lader Dem, ifølge min Magt og Myndighed, arreteres, som Pigeforfører og Jomfrurøver."

„Saadan en søge vi just," sagde den ene Fremmede, „en ung Grev' Birken, som skal være baade en Forbryder og en Nar. Alle de Gale have i Dag befriet sig selv udaf Daarekisten, og hele Landet er nu i Oprør, for at fange dem igjen."

(Fortsættes.)

(Indsendt.)

Theatret den 26 dennes.

Denne Aften opførtes, anden Gang, En Dag paa Den Als, Skuespil af Forf. til Gjengangerbrevene, Burchard og hans Familie etc.

Det var en sælsom Fejde, der for nogen Tid siden opstod i vor Literatur. Ledet af en i sig selv agtværdig Iver for det Høiere i Konsten, søgte man at sprede en Art af Ringeagt over en talentrig Forfatters Bestræbelse at give sine Digtninger den størst mulige Fuldendelse i Henseende til Formen; man troede at denne Stræben, hvis

den blev almindelig, vilde være til Skade for en høiere Udvikling, en dristigere Aandsflugt; man talte næsten, som om den, paa den Tid endnu ubekiendte, Forfatter aldeles ikke brød sig om Stoffet, men kun saae paa det Ydre, paa en glat og behagelig Forms Tillokkelser. Nærværende Stykke er et af dem, som uden Tvivl vil have overtydet Vedkommende om det Feilfulde i deres Anskuelse, hvorom ogsaa Maanedsskriftet for Literatur i sin Tid havde en særdeles læseværdig Afhandling, jeg troer i Anledning af Amors Geniestreger, eller anonym Nytaarsgave. — Denne Dag paa Als giver Skuespillerne en meget behagelig Underholdning, og den theatralske Virkning forhøies ved hensigtsvarende Udførelse af de Skuespillende. En saadan Skildring af Selskabslivet synes paa en vis Maade at staae midt imellem de høieresvævende og de aldeles hverdaglige Optrin i Skuespillet Sproglæreren, som denne Aften fulgte strax efter hiint. Dette Stykkes Feil er ikke, at det har Platheder, men at det Platte staaer isoleret, uden Tilblanding af noget Piquant. Hvilken dramatisk Character har flere Plattituder og drøje Ting, end Falstaffs; og dog — hvilken behager meer end denne? Hertil kommer, at de alvorlige Scener i hiint Stykke, ganske i Kotzebues Aand, paa en uheldig Maade stræbe at hæve sig over det daglige Liv; ved denne Art af Blanding opstaaer en lidet behagelig Følelse hos Læser og Tilskuer: vi drages ned til triviel Prosaisme, uden at skadesløsholdes af Vid og Lune; vi føres opad til en høiere Sphære, som dog ei har noget Corresponderende med Samlivets hiertegribende Momenter og den forædlede menneskelige Naturs høiere og skiønnere Følelser, saaledes som Shakspeare skildrer Jordlivets farverige Afvexling med kraftig Mesterhaand. Hertil kommer den lidt vel pludselige Opløsning af Knuden. Nok herom! - Det tredie Stykke, som denne Aften gaves: Frierens Besøg, et lille fransk Skuespil, var ret morende, skiøndt Naiviteten hist og her drives vel vidt deri. A. X.

Literair Anmeldelser.

Af Lomme-Bibliothek for Morskabslæsning, udg. af Andr. Frd. Høst, som er en uafhængig Fortsættelse af samme unge Literators fordeelagtigen bekendte Miniaturbibliothek, er nu 1ste Bind, der bestaaer af 6 Hefter, udkommet. Dets Indhold er: Fyrsterne af Saalburg, kronet Priisnovelle af Dr. Friederich Pauer; Kong Ferdinand af Neapel, Til Lina, (et Digt af O. O. B.); den gamle Skat, Novelle af Ludvig Tieck; Bryllup og Forlovelse, Fortælling af Heinrich Smidt; de hemmelighedsfulde Kasser, af Emil Jacobi; Kamilla; Napoleon, som Examinator; Med et Strikketøi til en Dame (et Digt,) o. s. v. Første Hefte af denne vakre Samlings 2det Bind er ligeledes udkommet, og deri er Begyndelsen gjort med Aarstiderne, en Novelle-Cyklus af Johanna Schopenhauer. Ugentligen udkommer et Hefte paa 64 Sider i Lommeformat, trykt med ny Petit paa fint Velinpapir, i Staalstiksomslag. Subscriptionsprisen er 12 ß. pr. Hefte. Subscribenterne erholde altsaa 20 a 24 almindelige Octavark af Udenlandets nyeste og interessanteste Noveller u. s. v. for den billige Priis, 4 Mrk. 8 ß. Alle Boghandlere i København og Provincerne modtage Subscription, og de udkomne Hefter ere til behagelig Eftersyn hos Herr C. Steen Pilestrædet, Nr. 121, og Børsen Nr. 2.

Af "Euterpe, Visebog for Damer og Herrer, 1833," som udgives og og forlægges af Herr Andr. Frd. Høst, o saaes i Commission hos Herr C. Steen i Pilestrædet, Nr. 121, er 3die Hefte udkommet i disse Dage. Der indeholder 77 Sangdigte af yndede Digtere og Componister. Foruden adskillige Arier af fremmede, men fordanskede og paa vor Scene opførte Operaer og Syngespil, findes i denne Samling Sangdigte af H. C. Andersen (3 af Ravnen), Pram, Th. Thaarup, Carl Søeborg,*) Oehlenschläger, P. M. Trojel, J. L. Heiberg, J. N. Brun, Ingemann, Frankenau, N. T. Bruun, Chr. Winther, Günthelberg, Haste, Baggesen, Rahbek, Rode, P. A. Heiberg, Storm og Zeltlitz. De hidtil udkomne tre Hefter af "Euterpe" gjøre Samlerens Smag Ære. I det tredie Hefte findes Adskillige af vore gode, gamle Drikke- og Selskabsviser. Nutildags digtes der Færre af det Slags, og hvoraf kommer det? Vi ere blevne ædrueligere, Maadelighedsforeningerne ere i Opkomst, de lyksaliggjø-

*) Kp. Nr. 186 har rettet til U. F. Boyesen.

rende Clubber og Vertshuse ere i Aftagende, de yngle ikke meer, og desuden ere vi saa forvanskede og forfranskede, saa engliserte og germaniserte, at vore Digtere, som nu drikke bare Vand, ikke have i deres Drikkeviser det Lystige, Gale, og Originale, som de havde i Rahbeks og Baggesens Tid.

Red.

Peberkorn

(En lille Smule frit, efter G. A. von Maltiz, Pfeffer körner, 1stes Heftlein, Hamburg, 1832).

— Forsigtighedsforholdsregler ved Opdragelsen. 1) Barnet maa tidligen vænnes til, at sove meget og længe, og indtil sit 10de Aar dagligen, i det Mindste, 15 til 20 Timer. 2) Før det 5te Aar maa Drengen ikke see noget Lys — hverken Dags- eller Lampelys, og saa længe maa han opdrages i mørke Værelser. 3) Mundkurven tages af ham i hans 10de Aar; til Erstatning for dette Tab, maa han gaae i Ledebaand til sit 24de Aar. 3) Ved den første Underviisning i Læsning maa man meget strengt undgaae saadanne Ord, som: Fri, Frier, frit Bord (ja! endog Bridtbor, hvor Mange udtale B. som F.), Frihed, Friherre, frivillig; ligeledes ogsaa: klart, lyst, Lys, Lysestøber, i lys Lue, o. s. v. Lysning af Prædikestolen undtages dog herfra. 5) Ved Underviisningen i Naturhistorien maa Orens, Æselets, Faarets, Gaasens, Dompappens, Natuglens og Muldvarpens Historie gaae foran for alle de Andre, og indpræntes omhyggeligst. 6) Den første Underviisning i Jordbeskrivelsen maa især udstrække sig til Kundskab om Stæderne: Krone — Heiligenstadt — Kirchheim — Königsberg — Königstadt — Königstein — Zoilhaus — Mönchenberg — Ochsenfurth — Ochsenhausen — Oxford — Pfaffenhofen — Schaafstall; derimod maa saadanne Ord, som: Freiberg, Freiburg, Freienwalde, Freisingen, Freistadt, paa ingen Maade berøres. 7) Den første Underviisning i Historien maa ikke indbefatte Andet i sig, end, i det Høieste, Kirkehistorien i Almindelighed, Historien om Helgener, Kirkefædre, Miraclemagere, og Kammerherrernes og Kammerjunkernes, Statslaquaiernes osv. Levnetsbeskrivelser. 8) Underviisning i fremmede Sprog maa, som høist farlig, ganske forbydes, naar undtages, for den finere Dannelses Skyld, i det Russiske, Kirgisiske, Tungusisiske og Karakalpathiske. 9) Hovedopdragelsen, fra det 10de Aar af, maa hos Personer af Stand gaae ud fra 3 Lærere paa een Gang, nemligen fra en Jesuit, en Kammerherre og en Corporal. 10) Den første Underviisning i Religionen begynder med Pavens, en skinhellig Fyrstes og ægte, massive og crasse, jesuitiske Ministres, Præsters og andre Embedsmænds Ufeilbarlighed, og endes med de 10 Bud. 11) De første Begreber i Philosophien maa gaae ud paa, at lære klart at indsee, at Naturen har hos ethvert Menneske skabt Munden egenligen kun til at spise med, Øinene kun til at sove med, og hele Hovedet kun til at bære en Hat, saa at Tale- See- og Tænkeevnen maa meer tilskrives Vanen, end Naturen. 12) I det 10de Aar faaer Drengen et Nakkebaand, og dagligen 3 Timers Underviisning i at nikke med Hovedet, og i at bøie Nakken, Ryggen, og Knæerne. 13) Med det 15de Aar ophører Jesuitlærerens første Underviisning, og Drengen overgives til Corporal-Opdragelsen. Da faaer hans Klædning et militairt Snit. Han maa aflægge den undersaatlige Eed paa Corporalstokken, og skal nu — dresseres. 14) Fra den Tid af tilstedes det Drengen, at tænke nu og da, men kun paa militair Viis. Han faaer, som Tegn paa sin første Frihed, Tilladelse til, at vatére sit Bryst frit, stærkt eller svag efter eget Behag, og at snøre sit Liv langt eller kort. 15) I denne Periode bestaaer hans daglige Næring i Havregrød, Kartofler, Skofter og Skillingsøl. Om Søndagen faaer han en Kødspise, som dog maa vælges blandt følgende Retter: Oxekød, Oxetunger, Kraasesuppe, Lammehoved med Rosinsauce, Kalvehjerne og Stokfisk. 16) Alle Slags Ungdomslege tilstedes ham i denne Alder, dog med den Indskrænkning, at f. Ex. i Keglespillet den mellemste Kegle ikke maa hedde Konge, fordi det ikke engang er tænkeligt, og derfor heller ikke tilladeligt, at en Konge kastes omkuld. Ligeviis i Schachspillet, som absolut maa forandres saaledes, at Kongen ikke saaledes, som, desværre! Tilfældet er, skrækkeligt nok! kun er i Stand til, at gjøre eet Skridt, men saaledes, at det meget meer

maa være ham tilladt, at skride ganske souveraint over hele Schachbrettet i alle mulige Retninger. Overhoved maa hele Spillets Lov forandres saaledes, at ingen Bonde er i Stand til at kunne slaae Kongen, da Sligt i et Spil maa ansees, som Høiforræderi. De samme Regler finde ogsaa Sted ved alle Slags Kaartspil, hvor Kongen altid maa staae over Esset.

17) Underviisning i Kunsterne og især i de 7 frie Kunster forbydes, som høist farlig, naar Dansekunsten undtages, hvorfra dog Læren om at bære Hovedet frit, om Legemets stolte Holdning o. s. v. maa udelukkes.

Stik.

Snurrepiberier.

95. Hvad er det for en lille Engel ved vort Theater, som for nogle Aar siden forvandles til en Diana (Jagtens Gudinde)? Jfr. Lange (l'ange, l'archer.)

96. Hvad hedder den Søgut, som spiller sjeldnest Sømand? Seemann.

97. Kan De gjøre en Skuespiller til en Sproglærer? Sahlers, Ahlers.

98. Kan De gjøre en Theaterdirecteur til en Skuespiller? Holstein, Holst.

99. Hvad hedder vor blødeste og fugtigste Theaterdirecteur? Molbech (af mol, blød, og Bæk). Og den Haardeste? Holstein (Holz og Stein). Og den mest Orthodoxe? Kirstein (Kirke og Stein, Kirkens haarde Steen.)

100. Kan De forvandle de Dødes Hauge til en Kræmmer? Kirkegaard, Kierkegaard.

101. Hvad for Københavnere have de sandeste Riimsmeddenavne. Alle de, der hedde Reimers, og — "Skilderiets" Redacteur.

102. Kan De forvandle det Skabte til sin Skaber? Sviin, Viin.

103. Kan De forvandle en Sagfører til en Frugt og til en Nars Sindbilled? Advocat, Avogat (en vestindisk Frugt), Abekat.

104. Hvori ligne en Professor og en Professionist hinanden, og hvori ere de forskjellige? Hin profiterer (har Fordeel) mest ved Aanden, og denne mest ved Haanden. Hin profiterer (giver sig ud for at forstaae) en Videnskab eller Kunst, denne en Haandtering.

105. Kan De gjøre mig en Rangsperson til en oprigtig Synder? Professor, Confessor (En, som bekender sine Synder). Gjør man o r til e u r, bliver Manden baade den christelige Religions Bekender og Skriftefader.

106. Gjør en Rangsperson til daarlig Snak! Cancelliraad, Canselliraad, omvendt: Daarelillecnac, Daarillesnak, daarlig Snak.

107. Gjør en Rangsperson til en Daare! Etatsraad, Statsdaare. Det Samme gjælder om „Statsraad.“

108. Gjør en Hersker til et Fruentimmer og denne til et Køretøi! Konge, Kone, Kane.

109. Gjør ham til en bibelsk Person! Enoch.

110. Hvad er det for en fyrstelig Person, hvori en Verdenskant, Muisernes Tal, Guld, et Bælte, Enebærbrændeviin, Stoi, Avind, o. s. v. findes vel forvarede (Dronning; Nord, Ni, or, Gjord, gin, din, Nid o. s. v).

111. Gjør mig en Skuespiller til en Possementmager og til et drabeligt Sværd! Frydendal, Rydendal, Dyrendal.

112. Hvo bliver lettest forvandlet til en Abekat og et Sviin? Jeg selv. Jocosus (Jocko og sus). Jocosus er ellers en Spøgefugl.

113. Hvilke Klæder bruges sjeldnest til at aftørre Lommer og Halse? Lomme og Halstørklæder. De Første burde hedde Næsetørklæder, og de Sidste Halsklæder.

114. Gjør mig en Møller til Ex Postmand, Digter og Theaterentrepreneur! Miller.

115. Gjør mig en Lars Kær til Solodanser! Larcher.

116. Hvor kan man lettest gjøre en Skriftefader til en Conditor? I Frankrige. Confesseur, confiseur.

Jocosus.

Blandinger.

— Familien Buonaparte agter, efter sin Forviisning fra Rom, at flytte til St. Helena, hvor den har et stort Jordegods.

— Hertuginden af Berry og Ex-Hertugen af Brunsvig have tilsammen udført Scener af de Usynlige. (Kp.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 81, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt, udgivet og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 97. Tirsdagen den 4 December 1832.

Maa trykkes.
I Kbhvns. Politiret d. 1 Decbr. 1832. Thomsen.

Lille Marie.

Lille Marie!
Føel hvor mit Hjerte slaaer;
Tankefuld, taus jeg gaaer,
Yndigste Vaar!
Tænker kun paa, hvordan
Jeg Dig behage kan,
Tænker, om det gaaer an,
I hvor jeg gaaer.

Lille Marie!
I Dine Øine to
Tabte jeg strax min Ro,
Der vil jeg boe!
Maanen paa Himlens Sø
Svømmer, en natlig Ø,
Saa som hos Dig, min Mø,
Maanerne to.

Lille Marie!
I Dine Silkehaar
Fanged Du strax min Vaar,
Deiligste Maard!
O gid en Fugl jeg var
Som Du i Nætter snar
Selv som Din Fange bar
Ind i Din Gaard!

Lille Marie!
Rosen, som blomstrer rød,
I Dine Kinders Glød,
Bliver min Død.
Nei den er alt for skjøn,
Hør dog mit Suk, min Bøn!
Ræk mig et Blad i Løn,
Rosenblad rød!

Lille Marie!
Havet ei bølger slet
Saa som Din Barm saa let,
Hører Du det!
Gynged jeg nu i Trav
Ude paa dette Hav —
Strax, ja jeg tog min Grav
Nede i det!

Lille Marie!
Frisk, som et Æble, sund,
Kirsebær rød og rund,
Er jo Din Mund.
Ræk mig det søde Bær,
Som al min Længsel er!
Lædsk dog min Sjæls Begjer,
Kirsebærmund!

M. Winther.

De Reisende.

En Novelle af Ludvig Tieck.

(Fortsat, see Nr. 96!)

Wolfsberg forskrækkedes; han vilde trække Hovedet hurtigen tilbage; men man havde allerede bemærket ham. Han tog Mod til sig, og raabte ned ovenfra: „De søger Grev' Birken? Det er ham der, som taler med den gamle Mand."

Greven forskrækkedes; men Præsten kom snart til sin Besindelse. „Svigersøn, eller Arrestant?" spurgte han den unge Mand hurtigen og sagte. „Ach! Svigersøn!" jamrede denne sig ynkeligen, og Præsten sagde med fast Stemme: „Mine Herrer! jeg er Præsten her paa Stedet; denne min Herr' Svigersøn har allerede boet i 14 Dage i mit Huus; men Mennesket deroppe kiger jo Landstrygeren og Narren oven i Købet ud af Øinene. Jeg giver Dem mit Ord paa, at han er den undløbne Grev' Birken!"

Han tog sin Svigersøn under Armen, og førte ham bort med stærk Haand. De Fremmede bemægtigede sig den ulykkelige Wolfsberg, tillode ham næppe, at nyde sit bestilte Maaltid, og slæbte ham igjen tilbage i hans gamle Arrest.

Justitsraad Walther var i Begreb med, at køre i største Hast til Byen. Kun paa en halv Time vilde han aflægge et Besøg i Landsbyen hos Præsten, Kilian, og var derfor ikke bange for Omveien, fordi han dog maaskee kunde faae en eller anden Efterretning ved ham. Da han dreiede ind ad Landsbyen til, saae han ved Siden af Bjergene paa en grøn Eng ved Floden en Skikkelse vandre i dybe Tanker, som hans henrykte Øie snart troede, at gjenkende, som hans elskede Raimund. Han lod holde, og vilde ile over den lille Bro til Vandet, da han hørte Skalmeier, Clarinetter og Skovhorn, og saae et langt Tog af pyntede Bønder og og Bondefruentimmere komme sig imøde. Alle jublede, og i Midten gik ved Siden af Præsten to forunderligen smykkede Skikkelser, som han gjenkendte at være Grev' Birken og Præstens Datter, hvis grønne Krans i de ildrøde Haar forkyndte tydeligen, at hun var Brud.

Da Justitsraaden vidste, hvor vigtigt det maatte være for hans Ven, Lægen, at Vielsen ikke gik for sig, saa begav han sig, ikke til hin Eng, men midt ind i Brudetoget. Han vilde tale; men den larmende Musik lod ham ikke komme til Orde, især, da Præsten opmuntrede Musikanterne til at blæse og de unge Folk til at skrige, for at overdøve og bortskræmme det byrdefulde Besøg. Justitsraadens Anstrengelser vilde ogsaa nu have været forgæves, naar ikke nogle Ryttere havde galoperet hid, og befalet Toget, at gjøre Holdt. Musiken forstummede, og dette Rolighedsøieblik benyttede Walther, for at foredrage sin Indsigelse mod Høitideligheden, og at erklære, at den unge Greve ikke alene endnu ikke var myndig, men desuden ogsaa forstyrret i Hovedet. En ædel Vrede bemægtigede sig Præsten. „Jeg veed ikke," udraabte han, „hvorfor hele Verden har sammensvoret sig i Ondskab imod min høistærede Svigersøn og min elskede Datter! Han forstyrret i Hovedet? Veed De, ubekendte Ven! hvad det vil sige?"

Rytterne forlangte ligeledes, at blive hørte. „Har De ellers ingen Narre mødt?" spørgte den Første meget ivrigen; „Den hele Daarekiste har befriet sig selv, vi ere Alle i Landsbyerne blevne opfordrede, til at gaae paa Fangst efter dem. Enhver Reisende er nu mistænkelig; man prøver Enhver meget skarpt, og selv den Fornuftigste maa tage sig i Agt for, ikke at blive greben; thi Narre maae de nu dog en Gang have igjen der oppe."

„Har De ikke truffet paa nogle Mistænkelige, Herr' Pastor?!" spørgte den Anden.

„Jeg forbyder herved dette Bryllup!" raabte Justitsraaden i den høieste Vrede.

Præsten, som saae sin lille Datters Grevindestand paa Ny i Fare, hvis Faderkærlighed satte Alt paa Spil, for at sikre sig denne Svigersøn, og som den dristige Streg med Wolfsberg allerede var lykkets, raabte nu høit: „Her, mine Herrer! seer De saadan en Rasende for Dem, som endog vil forstyrre den hellige Ceremoni ved sit Raseri!"

„Hvad?" udraabte Walther; „jeg en Rasende?"

„See kun," sagde Præsten ganske sindigen, „hvor Øinene løbe omkring i Hovedet paa ham,

som to Ildhjul! Han er gal; vi erkende ham alle for det."

„Ja," skrege Musikanterne, og lydeligst Greven: „det er det gale Menneske, som har løbet omkring her i 8 Dage."

„Tag Dem i Vaere i hvad De gjør," sagde Justitsraaden noget formildet; „jeg vilde just til Byen; der beklæder jeg nu en Retspræsidents Embed."

„Hovmod har løsnet en Skrue hos ham," raabte Præsten; „allons! afsted med ham! — Afsted med ham!" skreg hele Hoben. Rytterne havde allerede skaffet en tredie Hest, som stod ledig, tilveie; Walther blev sat op paa den, og allerede førend han kunde sige, at hans Vogn holdt udenfor Landsbyen, travede hans Ledsagere afsted med ham; thi Mængdens Syngen, og Skrigen, den bedøvende Musik og Klokkernes Ringning, som ledsagede Høitideligheden, gjorde enhver Forestilling umulig. Walther maatte tvungen tiltræde Veien til sin Vens nye Bolig; men Præsten slæbte sin møisommeligen erobrede Svigersøn ind i Kirken i det Forsæt, for Fremtiden hellere at unddrage sig alt Ansvar, end at gjøre Horoskopet (Skæbnespaadommen) til Løgner.

Den nye Director, Anselmus, havde imidlertid gjort sig Umag for sin syge Embedsbroder, og det var ogsaa lykkets ham, at berolige den gamle Mand temmeligen igjen. Denne indsaae sin Tilstand, og følte sig beskæmmet ved, saa let at have givet efter for hin Lyst, som Præsten endnu for kort Tid siden havde skildret ham som saa farlig. Han besad i Nærheden et Landsted, hvor han forføiede sig hen, og Anselmus saae gerne, at han reiste bort, fordi han var overbeviist om, at den hurtigt frembragte Upasselighed vilde om nogle Dage forsvinde for stedse.

Nu blev meldt et Selskab af Reisende, som vilde besee Huset. Anselmus gik dem imøde, for at byde dem velkomne, og tillige at undskylde, at deres Nysgærrighed denne Gang maatte nøies med en eneste Fornuftig. Foran indtraadte i Salen en lang, gammel Herre, som de Øvrige viste stor Ærbødighed; han havde under Armen et phantastiskt smykket Fruentimmer, som syntes Lægen bekendt, skøndt han ikke strax kunde erindre hende. En bredskuldret, ung Mand fulgte efter dem, og, som sidste Ledsagerske, sneg sig bag ved denne, en bleg, syg Pige, som ydmygen bar sin leende og overmodige Herskerindes Strikkekurv og Tørklæde.

„Vi komme," sagde den ansete Mand, „for at betragte Deres Stiftelse; min Gemahlinde har endnu aldrig seet Sligt, og min Kones Broder har endnu andre philosophiske og Kunstner-Hensigter med denne Reise."

„Men, ere de Narre ikke ogsaa frygtelige?" spurgte den unge Dame; „staaer man ikke ogsaa Fare for at blive smittet?"

Anselmus fortalte dem den ulykkelige og latterlige Begivenhed, hvorpaa den gamle Herre foer meget forbauset og blegnende tilbage, og udraabte: „Hvorledes? Alle løbne bort? Skrækkeligt! Og — er der ogsaa en vis Baron Linden iblandt de Flygtede?"

„Ja vist; desværre!" sagde Lægen, i det han saae skarpere paa den Talende.

„Det er en Jammer," udraabte det robuste, unge Menneske! „saa er jeg da forgæves reist herhid! Mig tilfalde ved vort Theater Macbeths og Lears vigtige Roller, og for disse vilde jeg saa gerne have studeret her; thi, siden man slet intet Mere hører om vor Bedstefader, Adlerfels, (det er en stor Skade for den, i Øvrigt, gode Kunstner!) saa maa jeg nødvendigen udfylde det Hul, som er opstaaet hos os ved Tabet af ham."

„Du skulde ikke nævne ham, mon frère!" sagde Damen; „see, hvor Erindringen igjen ryster Fanny!"

„Paa den store Mand," sagde Baronen „kunde det lille Hoved dog aldrig have tordet gjøre sig Regning."

Frederik, som ogsaa var tilstede, sagde: „Der er Ingen foruden mig i Huset, uden den berygtede Grev' Birken; ham have de for kort Tid siden igjen slæbt tilbage med Magt."

„Grev Birken?" udraabte Lægen høist glad; „o, før ham strax til mig, gode Mand!" Paa samme Tid vinkede han Baronen hen i et Vindue, for at tale hemmeligen med ham; „jeg har den Ære," begyndte han, „at see Herr' Baron Eberhard for mig." Hin bukkede. „Naar Deres

Neveu," vedblev Lægen, „nu indfandt sig her igjen, vilde De vist intet Mere lægge i Veien for hans Forbindelse med Frøken Blanca. — „Dersom han levede endnu, den kære Yngling," sagde hin med en sød Stemme, „og hun havde faaet sin Forstand igjen, — dog, det synes at være umulige Ting!" — „Dog ikke meget umuligere," sagde Anselmus, „end at den samme Neveu har levet længe, som Baron Linden, her i Huset." — „Ih! hvad er det, De siger mig?" — „Det maatte De jo dog vide, siden De erkyndigede Dem saa meget efter den unge Linden." — „Jeg? Ja, seer De en Gang, det vidste jeg ikke Noget af," — stammede hin.

„De er saadan en berømt Christen," vedblev Anselmus, „Deres Fromhed og Menneskekærlighed ere saa exemplariske, at De ganske vist vil samtykke i alle mine Bønner og Forslag, da jeg mener det lige godt med Dem og Deres Brodersøn."

„Ja, Du min Himmel!" sukkede Baronen, „vi ere jo alle gode Mennesker. Naar jeg kun først vidste, hvad der skaffer mig den Ære, at være kendt af Dem!"

„Den slemme Verden kunde troe," vedblev Anselmus sagte i den sagtmodigste Tone, „at Deres Plan gik ud paa Deres kære Neveus Formue, især, fordi en gammel Slyngel ikke undseer sig ved at sige, en vis Pankratius — —"

„O den Galgefugl!" raabte Baronen: „hvad siger han? han skal betale mig Alt!"

„See en Gang," vedblev han, i det han aabnede Arkene, „i denne vidtløftige Anklage, fremsagt i Vidners Nærværelse, og underskrevet! Det er forfærdeligt! Men, hvad vinder et fromt Hjerte, som Deres, ved at straffe saadant et Menneske? Nei! De maa samle gloende Kul paa hans Hoved; beløn ham ædelmodigen og overvættes, at han kan gaae i sig selv, og, i det han studsende betragter Deres Ædelmod, kan lære at troe paa Dyden! De kunde jo skænke ham et lille Huus, en lille Capital, en lille Eng og noget Agerjord, som en besønderlig Mand, der i Gaar blev Retspræsident derovre i Byen, allerede noget overilet har lovet ham i Deres Navn: en vis Walther; han har ogsaa den Ære, at være beslægtet med Dem, og har i Sinde, at spare Dem den Umag, at bære Omsorg i Fremtiden for den Formue, som tilkommer Deres Neveu."

„Ja, Du min Gud, ja — Alt hjerteligen gerne!" sukkede den Gamle, saa man næppe kunde høre det.

„Vilde det ikke ogsaa være herligt, dyrebareste Mand! som jeg altid maa ære meer og meer, om De ogsaa lyste Deres stakkels Søn, Theophilus, i Kuld og Køn, og forundte ham et anstændigt Udkomme? Vilde Deres Hjerte ikke føle en ubeskrivelig Glæde derover?"

„Ach ja," sagde hin, „en ubeskrivelig Glæde, og, da De ønsker det, — og har en vis Maade at bede, — og at tale til Hjertet paa, — o Himmel! Taarerne staae mig i Dinene over, at jeg har gjort saadant et Bekendtskab."

„Jeg er inderligt rørt," svarede Anselmus. De omarmede hinanden hjerteligen, og Baronen tørrede Draaber af Angestens kolde Sved af sin Pande. „Længe har jeg ikke været saa bevæget," sukkede han, og saae op mod Himmelen. „Og jeg," svarede Anselmus, „har heller ikke saa længe, jeg har levet, ligget ved saa stort et Hjerte."

Baronen traadte hen til sin spøgende Ægtefælle. „De vil" sagde han paa en from Maade, „i disse Dage lære at kende en Søn af mig. Min Neveu er ogsaa gjenfunden, og en gammel Tjener, Pankratius, vil faae det lille Gods, Liebendorf, som De vilde sælge til Forpagteren."

„Det er jo meget i et lille Quarteer," sagde hun, og maalede Directoren med store Dine.

„Det gaaer næsten til, som i Lystspillet," sagde hun.

„Ja," sagde Baronen, „Herr' Directoren har gjort mig Meddelelser, og paa en Maade" —

„Her kommer Grev Birken," skreg Frederik; „han vilde i Førstningen slet ikke beqvemme sig dertil."

Wolfsberg traadte ind; Lægen gik ham imøde; men Begge foere i samme Dieblik tilbage fra hinanden. „De, Herr' Wolfsberg her? under dette Navn? Og saa forvandlet? saa affalden?" Saaledes udtrykte Lægen sin Forbauselse med gjentagne Udraab.

(Sluttes i næste Nr.)

Optegnelser,

(af det norske Tidsblad, Statsborgeren.*)

— Alle, der kunne gjøre Krav paa at kaldes Tænkende, erkende, at Trykkefriheden er et Gode, fordi den er Organet for den offentlige Mening, der ytrer sig i Betragtninger over de gjældende Statsindretninger og deres Bestyrelse. Den offentlige Mening ytrer sig, ligesom den Private, i Bifald eller Mishag. Den fornuftige Hensigt med offentlige Mishagsytringer er Forbedring af paaankede Onder.

— Man har ikke blot Lov til at paapege Mangler i den gjældende Statsmachines Indretning, hvilke, som oftest, kun ved Tidens Længde under politiske Omvæltninger kunne hæves, men ogsaa Mangler i dens Hjul, med Hensyn til deres nærværende Sysler. Uden Allegori, man har Lov til at ytre sin Misfornøielse imod de Embedsmænd, som forsømme, at iagttage de offentlige eller private Interesser, der ere dem betroede.

— Der gives et Slags moderne Taalsomhed (Tolerantse) som siger, at, naar Mennesket handler efter sin Overbeviisning, er han ikke strafskyldig, og at følgeligen de, som af Overbeviisning ere Kongevenner (Roialister) ɔ: Talsmænd for Kongemagtens Udvidelse og for Indskrænkning af Folkets naturlige Rettigheder, ikke fortjene at dadles**); men, da Frihedsideen hører til de alment erkendte Sætninger, hvis Gyldighed en oplyst Mand ei kan benegte, uden at paadrage sig Mistanke for uredelige Hensigter, eller en svag Forstand, kan det aldrig fritage en saadan Kongeven for Dadel, at han siger: „Efter min Overbeviisning er det nyttigt for Fædrenelandet, at der ligger saa megen Magt, som muligt, i Kongens Hænder."

— Storthingsrepræsentanten, Byfoged Olsen, er, trods sin Cassemangel, bleven Byfoged i Laurvig, siden han var paa Storthinget. Han baade talte og stemte for Regeringens og Kongens Forslag, undtagen for den om Naturalisations-Retten; ei heller negtede han sin Stemme til en betydeligen høi Statholder- og Statsministergage. Dog — det er vel overflødigt, at omtale hans politiske Charakter, som, maa antages, at være hans Committenter vel bekendt. En Gang skrev han et Bind Digte, som, Indsenderen troer, kaldes Vaarblomsten, som er tilegnet Chr. Frederik, og rober en exalteret Selvstændighed; men senere hen har han afsonet denne Ungdomsdaarlighed, om det kan kaldes saa, ved ligesaa varmt at tilegne de forenede Rigers Fyrste et andet Bind Digte af en anden Aand, ei at tale om, at han ofte har røbet en exalteret Stemning paa dennes Fødselsdag, hvilken Stemning Almenheden har havt den Ære, at blive bekendt med, i Form af et Kvad. Som Supplement til hans Fortjenester kan lægges, at han, som Formand i Toldcomiteen, indførte, trods dennes Beslutning, i Indstillingen, en Passus, der omtrent gik ud paa, at Regeringen skulde have Lov til, at lade en Deel Varer, som den behøvede til sit eget Brug, indføres toldfrie. Loven var nær gaaen igennem, uden at Nogen mærkede Indsmuglingen (Interpolationen); men, da den anden kom i Odelsthinget, optagede Riddervold den, hvorpaa den udslettedes.

*) Ligesaa kraftfuld og flydende, som Stilen i Almindelighed er i dette Blad, ligesaa feilfuldt er Sproget i grammatikalsk Henseende. Det Sidste er derfor undertiden blevet forandret her. Red.

**) Enkelte Forandringer og Tillæg i Stilen ere ogsaa gjorte hist og her, hvor det fandtes nødvendigt, men "Statsborgerens" Aand er stedse bibeholdt. Red.

Peberkorn.

(efter G. A. von Maltiz.)

— Examinationsspørgsmaal til alle Slags nærværende og tilkommende Statstjenere, fremsatte til behagelig Besvarelse af et Selskab af Lærde i Fetz og Marocco. Examinationsspørgsmaal til Stats-, Finants- og Politiministere, de Nærværende og de Tilkommende.

1) Hvilke Midler gives der, til paa en fiin Maade at bryde de hellige Løver, som Regeringerne have gjort deres Undersaatter, og dog beholde Skin af Ret dertil for Verden? 2) Hvad for Midler gives der, til at gjøre Folkene mistænkte for Fyrsterne, og Fyrstene for deres Folk, og til at sønderrive den gensidige Fortrolighed? 3) Hvorledes fjerner man bedst Landets Fyrste fra alle Statssysler, og søger at gjøre ham dem modbydelige? 4) Paa hvilken Maade hindrer man bedst Valget af fornuftige, frit tænkende Mænd ved Stændernes Forsamling? 5) Hvorledes gjør man bedst Adgangen til Fyrsterne vanskelig for Undersaatterne? 6) Hvilke Midler gives der, til at gjøre Fyrster eller sande, redelige Fædrenelandsvenner mistænkelige som Oprørere? 7) Paa hvilken Maade skaber man bedst kunstigt Oprør og Modstand, for derved at vise sig paa en tilsyneladende Maade som uundværlig for Fyrsten? 8) Hvorledes bærer man sig snildest ad, for at virke hemmeligen til fremmede Hoffers Fordeel, medens man spiller Fædrenelandsvennens Rolle for sin Fyrstes Øine? 9) Hvorledes gjør man paa den tilsyneladende umærkeligste Maade Befordring i Statens Tjeneste vanskelig for frittænkende Mænd, og hvorledes søger man endeligen ganske at fjerne dem fra den? 10) Hvorledes undergraver man et Folks Enhed, og hvorledes hindrer man dets Bestræbelser efter at naae Enhed? 11) Paa hvilken Maade undertrykker man hos et Folk Almeenaanden og al Deltagelighed for denne Aand hos Samme? 12) Hvilke Veie maa man vælge, for i den offentlige Mening at have Navn af en frisindet Statsmand? 13) Hvad for Midler gives der, til at holde Fyrsten borte fra Genstande, som man ikke vil have, at han skal betragte alt for nært? 14) Hvorledes stopper man Munden paa Forfattere, som skrive frit, og hvorledes gaaer man tilverks mod dem, som, desuagtet, ikke vil holde deres Mund? 15) Hvilke Midler gives der, til at gjøre sig uundværlig for en Fyrstes Medhustrue? 16) Efter hvilke Regler gaaer man tilverks, naar man er tvungen til at give Folket en repræsentativ Forfatning, for at give Samme den paa saa snild en Maade, at den tilsidst slet Ingen faaer? 17) Hvor megen Moral maa en Statsminister vise for Verdens Øine, for ikke at synke i Verdens Øine? 18) Hvorledes nedsætter man frisindede Statsministeres og ærlige Mænds Rygte overhoved hos Folket? 19) Hvorledes køber man Avisskrivere, og stemmer den offentlige Mening til sin Fordeel ved deres Hjælp? 20) Hvorledes indretter man hensigtsmæssigst et hemmeligt Politi i Staten, og hvorledes misbruger man bedst aabenhjertige Menneskers Fortrolighed? 21) Paa hvilken Maade udøver man med Skin af Frisind den haardeste Censurtvang, og hvorledes skjuler man bedst sin hemmelige Hensigt for Folket, naar man er saa uretfærdig, at man ikke betrygger en Forfatter i Hensyn til hans boglige Eiendom, og hvilken Hensigt bestaaer i, at gjøre en Forfatter Arbeidet ret tungt ved at indskrænke hans Erhverv ved Pennen saa meget, som muligt? 22) Hvorledes bringer man Landstændernes Repræsentanter, naar de tale alt for frimodigen, efterhaanden ved Ordener, Titler og deslige Midler til Taushed? 23) Paa hvilken Maade indskrænker man bedst Adelens Indkomster, og derved søger, at gjøre den alene afhængig af Hoffet, og at omstæmple den til blot stemmeløs Hofadel? 24) Hvorledes indgaaer man til fælleds Fordeel med Regeringerne i Udenlandet et Broderforbund, om at udlevere enhver frisindet Mand, og hvad for Ligegyldigheds-Grimacer maa man gjøre, naar man ikke har kunnet faae fat paa Personen, for at indbilde Folket, at "Druerne vare sure"? 25) Paa hvilken Maade kan man bedst bestandigen meer og meer indskrænkeden losmæssige, dommerlige Fremfærd, og i dens Sted indføre Politi-Vilkaarlighed og Cabinets-Justits? 26) Paa hvilken hemmelig Maade betegner man i Passerne Personer, som Rygtet udgiver for Frisindede? 27) Hvor mange hemmelige Maader gives der, for at brække Privatbreve behændigen, og igjen lukke dem ligesaa ukendeligen? 28) Hvorledes driver en Finantsminister snildt Statspapirerne i Veiret, for at skaffe dem en Skincredit, og hvorledes søger han at skuffe Folket i Hensyn til Statsformuens sande Værd? 29) Hvilke Midler gives der, for paa en umærkelig Maade efterhaanden at lede alle Guld- og Sølvpenge ud af Landet, og ind i Statscasserne, i Stedet for dem at bringe Papirpenge i Omløb, og at hæve disses Credit? 30) Paa hvilken Maade kan man snildt under et andet Navn igjen indføre Skatter, som man har lovet Folket at afskaffe? 31) Hvorledes gaaer man tilverks ved Skatters Inddrivelse, uden Hensyn paa Privates og Folkets Velstand? 32) Hvorledes søger man, at spare tilsyneladende smaalige Ting,

for derved at bortødsle Tusinder ryggesløst, og at indbilde Landets Fader, at man omgaaes samvittighedsfuldt med Statens Gods? 33) Hvorledes stæmples Secretairer, Skrivere og deslige Folk, og hvorledes afrettes de til hemmelig Tjeneste? 34) Paa hvad Maade maa man søge, at gjøre enhver Ministercontrol unyttig, vanskelig og endeligen ganske umulig? 35) Hvorledes skuffer man snildt Fyrsten i Hensyn til hans eget Lands Velstand? 36) Hvorledes krænker man bedst frisindede Mænds borgerlige Ære, og søger at gjøre dem myge ved adskillige Aars Undersøgelser? 37) Hvorledes forleder man redelige Borgere og Embedsmænd ved en, al sand Æresfølelse fornedrende, Control til Underslæb? (Andre Steder opnaaes det Samme ved Control. Overs. Anm.) 38) Efter hvilke hemmelige Grundsætninger ansættes Embedsmændene i Staten? 39) Hvorledes kan man paa en fin, umærkelig Maade igjen blive af med de Embedsmænd, som ikke ville lade sig omstøbes i en ganske ministeriel Form?

— Alphabetisk Journal. I A. er en Sangerinde bleven udpeben, og i B. gik Hans Majestæt nyligen paa Harejagt. I C. fandt et Veddeløb Sted, hvori Obersten, Grev' von Faarehoved vandt, og Ritmæster, Baron von Gaasehoved, tabte. I D. er en Student bleven anklagen for demagogiske Spilopper, og dømt til en Undersøgelse paa Livstid, og i E. blev der nyligen foreviist en — usædvanligen stor Oxe. I F. har man engageret en ny, fransk Danserinde med 10,000 Dalers Gage, og i G. er en gammel 80aarig Invalid død af Hunger. I H. har hele Besætningen faaet ny Besætning af Knapper, og i I. er en Skrædder bleven udnævnt til Ridder af det med Egeløv kronede Æselhoveds Orden. I K. er nyligen en gammel, tysk Rigsfriherre død, som Støvlepudser, og i L. har H. M. Kongen udnævnt Bissekræmmer og Snyde-Jøden Schmuel til Finantsminister, og den christne Tyveknegt Buk til Secretaire ved Finantserne. I M. har de "tre Dage af en Spillers Liv" af Angely behaget de Store Meget, og i N. blev "Vilhelm Tell" af Schiller udpeben af Adelsmænd og Jesuiter. I O. har Kjøbmand Snyder, som havde gjort en bedragersk Banqueroute, igjen etableret sig paa en ærlig Maade, og i P. er en fattig Djævel, som havde stjaalet en Sølvskee, bleven hængt. I Q. har H. M. Kongen tilbagelagt Veien fra Lystslottet O., til Lystslottet, Vee! i næppe 10 Minuter, og i R. har den sidste Proceß varet i 10 Aar. I S. er blevet indrettet et nyt Hofmenageri, og i T. ere nyligen alle Fattiganstälterne gaaene ind af lutter — Fattigdom paa samme Tid, som Fattigbestyrerdjævlen døde af Rigdom og Plethora (Fuldblodighed). I U. begynder den christelige Religion at udbrede sig alt meer og meer, og i V. har Inquisitionen nyligen ladet 129 Mennesker opbrændes. I W. bleve nyligen 50 Grækere spiddede ihjel af Tyrkerne, og i X. knutede man 50 Christne ihjel. I Y. begynde nu Lægerne at curere paa homoiopathisk Viis, og i Z. døede nyligen 100 tobenede Æsler af Qvægsyge.

Blandinger.

— Hvorfor vise Vegesack og Düben sig saa forstokkede i Forhørerne? — Fordi de altid have en Dævel med sig.

— Conventionen kan umuligt bringe Hollænderne til Raison: de have aldrig brudt sig om det Conventionelle.

— Dronningen af Spanien oplukker Fængslerne og lader Folk gaae ud; men hun oplukker ogsaa Universiteterne og lader Folk gaae ind: det viser, at hun ikke blot har en Hjerte-Nøgle, men ogsaa en Hoved-Nøgle.

— Hertuginden af Berrys Flugt og Fangenskab har Formen af en lille Heroide; men her kan man ikke sige: "Formen adler Stoffet."

— Der er de, som mene, at Hertugen af Reichstadt egentligen er død af, at hans Hjerte var for stort.

— Britterne sige: "Bombarderer Chassé det uskyldige Antwerpen, da er det uden Exempel i vor kultiverede Tid: han handler da som en Barbar og gjenkalder Middelalderens Grusomheder." — Britterne regne altsaa Barbariet og Middelalderen til Ao. 1807 inclusive.

— Det tyske Forbund bærer stor Omhu for Alt, hvad der gaaer ud paa Tryk; men vil ikke vide af, at Nogen handler med Eftertryk.

(Kp.)

— Den Stiil, Prof. Sibbern førte ifjor i sit skarpsindige Skrivt om Provincialstænderne, var, naar man undtager de grammatikalske Feil og de fremmede Bræmmer, meget god, og bedre, end Stilen i hvad jeg før har læst af ham. Derimod læste jeg nyligen et Stykke af ham i Kbhvnsposten, hvori han søgte at komme ud af den Vind, som Bien havde bragt ham i, og Stilen heri forholder sig virkeligen, i mine ringe Tanker, til den i det forhen nævnte Stykke, som Vimmelskaftet til Gothersgaden. Metaphysik, Psychologi, Religions- og Statsphilosophi har Herr' Prof., som bekendt, behandlet ypperligen, skøndt ikke altid meget populairt; men Sprogphilosophien, og især det danske Sprogs Philosophi borde han ogsaa behandle, men naturligviis uden for mange udanske Bræmmer. Det vilde være et interessant Syn. Latinske og græske Philologer have i Almindelighed ikke stor Styrke i at skrive Dansk. En høist hæderlig Undtagelse er vor store Sproggransker, Prof. N. L. Nissen. Men, — vor unge Prof. Madvig? Nu! han skriver ikke meget slet, men heller ikke godt, Dansk; hans Afhandling om Underviisningen i de lærde Scholer i Mdskr. for Literatur ligner paa nogle faa Steder Gothersgade, men ellers ganske og aldeles Aabenraa i den brede Ende. En ypperlig Germanisme: Det er at betænke, det er ei at glemme v. s. v. er han meget forelsket i. (Støver).

— Den i Europa for Tiden herskende Form er Uni-form.

Da Kong Carl X. sad i Versailles og hørte at Folket i Paris rørte sig i choleriske Convulsioner, sagde han: "Giv dem Kugler!" Men Pariserne forstode ham uret: de barrikaderede sig for Kuglerne og toge ovenikjøbet Land og Throne fra ham. — Da Ex-Kongen sad paa Holyrood og hørte at Folket i Edinburgh vred sig af Cholera, sagde han: "Giv dem Piller!" og Edingburgherne toge imod Pillerne og takkede ham ovenikjøbet derfor. — Ulykken er den bedste Læge.

— Ingen Numismatiker kan være mere uegennyttig end Magister L.: han lader hver Mynt, man byder ham, lovligen vurdere, og afhænder sine egne for Spotpriis.

— Wessels Fortællinger ere ikke producerede i noget Oxehoved; men "Forsøg i Wessels Maneer, der virke som Vand paa Fordøielsen," kunne produceres i ethvert Oxehoved. (Kp.)

Snurrepiberier.

121. Gjør mig en Klump Fedt til en Skuespiller! Jeg tør ikke.

122. Gjør mig Strandæselet, Ole, til en Kammerjunker! Jeg tør ikke. Jeg er saa bange.

123. Hvad for en Jacobs Søn maa trykke? Hvad for en Jacobs Søn maa trykkes? Og hvad for en Jacob har trykket? Ja, gæt en Gang!

124. Gjør mig Chicanen til Conditor! Schukany.

125. Hvo tørrer politiskt Malt paa sin Kolle? Den politiske Brygger, Malthe Møller? Hvo maler politiskt Meel paa sin Mølle? Den Samme. Det er Skam, at han har to Næringsveie. Han er baade politisk Brygger og Møller.

126. Hvilken Redacteur er nær ved at staae paa en reen Fod? Thaarup (pur og Taa).

127. Hvad hedder Københavns literaire Solgud om Dagen, og Lysestøber om Aftenen? Den Samme.

128. Hvad hedde dens to literaire Postmæstere? A. P. Liunge og P. Kruse. Dens literaire Fyrverker? Det veed man jo nok. Dens to literaire Malere? Jetsmark og min Principal. Dens literaire Politimæster? Major Christensen.

129. Hvad er det for en Conditor, som har, i det Mindste 6 Piger paa Skødet (jeg mener, Navnets)? Gianelli (Gine, Jane, Ane, Line, Eline, Nille).

130. Af hvilken Conditor kan man gjøre et Bjergverk, en Krudgang og en Minister? O, det er jo saa let!

131. Hvor er der mest brændende Materie i i København? Ved Theatret. Der er baade Gnist og Brand og Røg, (Funk eller Funke, Brandt og Ryge). Hvo skal slukke den Brand? Rosenkilde.

132. Hvo har det mest philosophiske Navn ved Theatret? Foursecaerne (i deres Navn ligger: Seneca). Og det mest Cylindriske? Walz Jocosus.

Rettelse i Nr. 96, Sp. 1522, L. 7 fra n.: Pegefingre, læs: Nægefingre.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 98. Fredagen den 7 December 1832.

Sappho til Zeus
(efter Md. Karschinn).

Tungsindig, som mit arme Hjerte,
Indhyller Vaaren sig i Sneeens kolde Slør!
Selv Spurven føler ikkun Smerte,
Og Glæden i det før saa muntre Hjerte døer.

For svage Zeus var' mine Bønner,
Du er ubøielig paa høie Guders Viis;
Med Svar Du Sappho ikke lønner,
Og paa mit Birketræ Du grusom gyder Iis.

Dets halvt frembrudte Blade bæve,
Og Haabets skønne Farve seent sig breder ud;
Naar skal vel Skovens Teppe hæve
Sig mod Forræderne, som ikke frygte Gud?

Lad over Sappho ei Din Torden
Henrulle, naar min Hyrde midt i Lunden mig
Ved Elskov rykker bort fra Jorden!
Thi Elskov til Europas Ganger gjorde Dig.

Ad Dig de skønne Piger smilte,
Tritoner, Havets Sønner, jublede ad Dig;
Saa ofte jeg hos Hyrden hvilte,
Kvad Sangerne, som boe paa Grenene, for mig.

Din Datters Fuglesanger kvæder
Den Følelse, som fylder mægtigen min Sjæl;
Jeg hører det, og Taaren væder
Mit Øie, som saa gerne tolker Dig mit Held.

Den, som mig nu omfavnet holder,
Han skuer Veemodstaarer flyde paa min Kind;
Han føler, hvad min Veemod volder,
Og kysser mig med et af Elskov fyrigt Sind.

Jeg aanded Kyssets Duft den milde,
Henrykt jeg blev, og, da min Elsker kom igjen,
Jeg kærligt spørgte, om han vilde
Endnu en Gang mig favne, som sin elskte Ven.

Ei hindrer Zeus, hvad Eros byder,
Paa Mennesker Du ei kan hevne Gudens Aand;
Ei Guders Fader sønderbryder
Den lille, skelmske Troldmands Bue med sin Haand.

H. C. W.

De Reisende.
En Novelle af Ludvig Tieck.
(Sluttet, see Nr. 97!)

De Øvrige i Salen vare ikke roligere. Fanny laa i Besvimelse, og Wolfsberg, som nu først saae Grouppen, rev sig ud af den unge Mands Arme, som omfavnede ham, og raabte den ene Gang efter den Anden: „Min Adlerfels!" og ilede Damen, som var sjunken ned, til Hjælp. Han knælede ned ved Siden af hende, han lagde hen-

des lille Hoved paa sit Skød: „o min elskede, min dyrebareste, min eneste Francisca!" raabte han i de ømmeste Toner; „træk Dig ikke, paa Grund af min Misgjerning tilbage fra mig! undsky mig ikke! thi jeg er ikke meer nogen Hjerteløs: jeg vender tilbage til Dig, dersom Du endnu værdiger mig, at kalde mig Din! Jeg er jo opvaagnet af min dybe Elendighed, og bleven mig selv igjen; o, saa vaagn da ogsaa Du igjen op til dette Liv!"

Francisca slog de udmattede, men skjønne Øine op. Hun kunde ikke troe sin Lykke, at hun laa i dens Arme, som havde stødt hende fra sig med saa grusomt Hovmod. „Du min?" stammede hun; „er det vist?"

„Ja, mit søde Hjerte," svarede Wolfsberg, som nu var bleven til Adlerfels; „ja, jeg vender tilbage med Dig, Du bliver min Ægtefælle, og alle Smerter, al Haan, som Du har taalt for min Skyld, vil jeg gjengjælde Dig, naar jeg er i Stand dertil. Og vort Barn, den stakkels, lille Orm, lever hun endnu?"

„Den kære Bertha," sagde den Henrykkede, „er hjemme hos min Søster. Gud! hvor de Alle ville glæde sig!"

„Jeg gratulerer, Fanny!" sagde den naadige Frue: „giv mig nu kun min Strikkekurv og mit Shawl, og lad mig selv bære det!"

„Broder!" raabte den anden Skuespiller, „hvor vil ikke Publicum glæde sig ved at see Dig igjen træde frem i Dine Effectroller!"

„I dette Øieblik," raabte Frederik, som kom springende ind, „have de fanget en ganske ny Nar. Det gaaer rask!"

Walther traadte leende ind, og man forstod strax hinanden. Anselmus forestillede ham for Baronen, og sagde ham i Korthed, at den andægtige, gamle Herres ædle Hjerte havde samtykket i Alt, hvad han, som Menneske, eller Retslærd, kun paa nogen Maade kunde fordre af ham. „Saa lad os da," raabte Walther, „vende tilbage til den Landsby, som jeg just nu kommer fra! thi, dersom mine Øine ikke ganske ere blevne til Løgnere, saa have de seet min elskede Raimund der."

Det havde virkeligen været Raimund, som Walther først havde udspeidet. Stum og fordybet i sig selv, havde Ynglingen forladt Huset. Han begreb ikke, hvorledes han havde det; han vidste ikke heller, hvor han vilde hen. Saaledes gik han hen til Fodstien, som snart førte ham til Skoven. Han tænkte efter over sit forsvundne Liv, og han blev andægtigen og helligen tilmode. Det forekom ham, som et tilhyllende Slør faldt ned fra hans Sind og Hjerte. Han kom hen til en grøn, rund Plads i Skoven, hvor han følte sig uendeligen bevæget. Han saae sig omkring, for at see, hvor han var, og et gammelt Birketræ, hvori de Navnetræk, som han en Gang havde indgravet, vare næsten kendelige og sammenvoxede, erindrede ham om Alt. Han var endnu et Barn, da han en Gang tog Afsked med sin Moder; saa langt havde han maattet ledsage hende, og forfra vendte han igjen tilbage til Slottet med sin Fader. Det varslede ham ikke den Gang, at han allerede efter et Aar skulde begræde begge sine Forældre. Godset blev siden efter solgt fordeelagtigen af Onclen, og Raimund havde ikke gjenseet denne Egn siden sin Barndom. Ligesom nu disse Erindringer vaagnede tydeligen i hans Sjæl, og Længselen efter hans Barndoms Scener, og efter Kirkegaarden, hvor hans Forældre hvilede, voxede hos ham, saa følte han ogsaa meer og meer, hvorledes hin uhyggelige Angest forsvandt, som hidtil havde holdt hans Aand ligesom fangen i et fugtigt Fængsel. Han forlod Skoven, og nu laa den lille Flod som nedstrømmede fra hans Barndomsbolig, for ham. Alle Bølgerne syntes at hilse ham, og enhver Blomst ved Strandbredden at nikke venligen ad ham. Der fandt han allerede i den snevre Dal Møllen, som med sine raslende Hjul havde forekommen ham saa vidunderlig. „Den er jo nu ikke mindre vidunderlig," sagde han til sig selv „skjøndt jeg veed hvad den er, og hvorfor den staaer der." Han gik forbi, og vellystige Taarer, som lettede ham, udstrømmede af hans Øine. Der var Bjergschachten, der var forekommen ham saa forfærdelig; han gik tæt hen til den, og erindrede de skrækkelige Sagn om den, som gik omkring i Landet. Nu saae han allerede det velbekendte Bjerg paa sit Fødested, den røde, høie Klippevæg, og de ovenfra nedhængende Træer. Der skinnede allerede Slotstaget ham imøde. Det smertede ham, at han ikke torde træde ind i Porten med Tillid,

at fremmede Mennesker, som han kun kendte Lidet til, boede i de Værelser, hvor hans Vugge havde staaet, hvor hans Fader havde læst for ham, og hvor hans Moder i en Sygdom havde sjunget ham i Søvn paa sit Skød. Paa Kirkegaarden knælede han med Andagt ved Graven. Han satte sig nu fast for, at opsøge sine Venner igjen, og at efterforske, hvo der havde beredet ham den Skæbne, der først nu syntes ham saa selvsom. Førend han gik videre, maatte han dog besøge den ensomme Eng bag ved Præstens Have, sin Barndoms Legeplads, hvor han saa ofte under den høie Lind var falden halvt i Slummer i det grønne Græs, lyttende til Bladenes Raslen, Biernes Surren og den nærliggende Bæks Plasken, hvor Alt talte til ham, som en blid Sang af Aander, og han i sine Drømme gav et Svar, som var endnu yndigere. Nu stod han igjen under det samme Træ, og en himmelsk Træthed betog ham, ligesom den Gang; han dykkede de brændende, af Taarer vædede, og nu saa blege Kinder ned i det kølige, grønne Græs, og Bierne sværmede i Træet, Bladene sladrede med ham, den lille Flod fortalte sig selv en gammel Historie, og han sov igjen ind, ligesom i sin Barndom. — —

En Vogn holdt i Landsbyen. „Vil Du hvile mit Barn?!" spurgte Moderen. — „Ja, men i fri Luft." — „Er Du ogsaa vel nok dertil?" — „O, min omhyggelige tro, moderlige Pleierinde!" svarede Datteren, „De seer jo, hvorledes min Sundhed bliver hver Dag bedre og bedre. Sæt De kun meer Liid til mig, for at jeg ogsaa igjen kan sætte Liid til mig selv! Nei, min inderligen Elskede! hin mørke Tid vil aldrig vende tilbage; men jeg føler det, denne frygtelige Tilstand maatte min Sygdom arbeide sig igjennem, for at jeg kunde komme mig igjen." — „Er Du saa vis paa det, min Datter?! Da vil jeg gerne takke Gud med Taarer for den Fortvivlelse, hvorved han den Gang prøvede mig."

„Det er jeg vis paa, kære Moder!" sagde den yndige Datter. „Nu kender jeg jo min hele Ulykke; der er mig ikke mere nogen dunkel Hemmelighed. Naar jeg troer paa Kærlighedens Evighed, hvorfor skulde jeg da nogensinde fortvivle? Her er han født! O, havde jeg dog kendt ham, som Barn! Da jeg eiede en Verden meer, fuld af Lykke! Her har han vel ogsaa vandret; alle disse Genstande har hans friske Øie ofte hilset. Kun over Engen vil jeg gaae, hvile et Qvarteer ved Bækken, og tænke ret meget paa ham; saa kommer jeg tilbage, og jeg reiser videre. Men De maa lade mig være alene!" — Hun omarmede sin Moder, og gik over den lille Træbro. — —

Raimund drømte imidlertid en selvsom Drøm. Vanviddet var Sandhed, og hvad Menneskerne kaldte Fornuft, kun Slummerens Tusmørke. Der var heller intet Rum der, og ingen Tid. Saaledes, som det er afbildet paa de gamle Stamtræer, saae han en høi Blomst voxe udaf sit Hjerte; den blev vædet af hans Hjerteblod, og dens røde Glans blev stedse mere til gyldent Purpur. De sang det i det vuggende Bæger, det aabnede sig sødt fløitende, og Blanca gyngede sig frem og tilbage deri, som i en gennemsigtig Baad. Da saae han oven over sig, og hendes blaae Øie gik ind i hans; da zitrede hans Hjerte, og med det Blomsten. „Bi!" raabte hun, „nu uddøer mit Blomsterhuus, jeg kommer ud i Virkeligheden til Dig!" Hun smuttede hen paa Grønsværet, og stillede sig under Lindetræet. — „Gud i Himmelen!" hørte han En sige, „det er Raimund!" Han slog Øinene op, og Blancas blaa Øie gik ind i hans. Han kendte hende strax. De omarmede hinanden, som vilde Armene aldrig igjen give Slip paa hinanden. Ved det lydelige Glædesskrig ilede Moderen til, og fandt den uformodede Lykke, som hun endnu ikke kunde begribe. Ogsaa Walther og Anselmus kom. Walther var saa henrykt og beruset, som om han selv var Brudgommen.

I Præstens Huus herskede der imidlertid en lydelig Tummel. Bryllupsgæsterne vare saa lystige, at de Lykkelige paa Engen endeligen ogsaa hørte det. Den gamle Baron havde imidlertid allerede opsøgt sin Søn, Theophilus, og under Omarmelser erklæret for ham, at han var hans Fader. „Jeg har nu ogsaa en Fader!" raabte Theophilus, i det han støiede omkring i Huset, og sparkede leende ud med Benene, da Præsten paa en fornuftig Maade ønskede ham til Lykke. Wolfsberg afgjorde det saaledes med Præsten, at han en af Dagene skulde forene ham med hans navnløst lykkelige Francisca. Retspræsidenten

Walther kunde i Glædens Ruus ikke tale saaledes med Præsten, som denne havde forskyldt det; alle Underhandlinger bleve ogsaa afbrudte ved et lydeligt skraldende Posthorn. En glimrende Equipage holdt, mange zirligt klædte Tjenere bestræbte sig for at løfte en anselig Mand, som bar en stor Stjerne paa Kjolen, udaf Vognen. Landsbyfolkene overfaldt en stille Rædsel, og, da Anselmus udraabte: „Den gamle Grev' Birken!" saa begyndte Præsten at zitre.

„Hvor er min vanartige Søn?" skreg den gamle Greve, da han traadte ind i Værelset, som var opfyldt med Mennesker. Bruden begyndte at hyle høit, og de tilstedeværende Qvinder fra Landsbyen istemte samme Tone. „Hvor er Caspar Birken?" skreg den Gamle endnu en Gang. „Her," peb den unge Greve, som havde forskanset sig bag ved et stort Egebord. — „Og hvor er den uforskammede Præsteknegt, som har vovet at kople den dumme Laps sammen med sin Datter?" — Her!" raabte Præsten, som imidlertid igjen havde samlet sine Tanker; „men det er ingen Sammenkopling, men et ægte, christeligt Ægteskab, saadant et, som vor Kirke foreskriver." — „Det skal opløses igjen!" — „Det skal ikke opløses igjen!" — „Det er ikke gyldigt saa vist og sandt, som der ingen Abrikoser voxer paa Rønnebærtræer." — „Det bliver gyldigt saa længe, til et Menneske kan klavre op ad den røde Klippevæg der, og skriger sit Veto fra de samme Rønnebærtræer ned til os i Dalen." — „Og, om jeg maa lade Blod og Liv og min Formue, og om jeg maatte blive min egen Søns Morder, saa giver jeg dog aldrig mit Samtykke til det Galskab." — „Og om jeg," skreg Præsten „skulde procedere, til jeg ikke havde 4 Skilling meer, og om jeg skulde tigge Pengene til Processens Fortsættelse af Junker Jørgen, eller En, der er endnu enfoldigere, saa lader jeg dog ikke Sagen fare. Mit Barn maa blive lykkeligt, og Grevens, Deres Søns, Gemahlinde. Veed De, hvad et Horoscop er?" — „Nei." — „Nu, saa kan De slet ikke tale med. See dette Papir! i min Datters Fødselstime har jeg iagttaget alle hendes Stjerner, og allerede den Gang med Vished spaaet, at hun maatte blive Grevinde. Hvad kan De udrette imod alle Stjernerne? Hvad?"

Greven saae en Stund paa Papiret med studsende Blik. „Holla! Caspar!" skreg han paa Ny. „Ud af Din Krog, Du Satans Unge! Kom hid, Du Keldring! jeg vil jo give Dig min faderlige Velsignelse, fordi det nu en Gang ikke kan være anderledes."

Den unge Birken kom hoppende hen til dem, Greven lagde Sønnens Haand i hans Bruds, og kyssede derpaa den lille, tykke Pige ret hjerteligen paa Munden. „Nu, Eet Spøg, et Andet Alvor," sagde herpaa den gamle Herre betænkeligen, „i Grunden er det mig ganske kært, at Sagen er kommen saavidt; thi Knøsen kunde jo være kommen langt værre afsted; han kommer tillige ind i en temmeligen repurterlig Familie; men Monsieur Caspar maa nu lade sine dumme Spøgerier, som een Gang havde kunnet koste ham hans Hals, fare; Svigerpapaen er en resolut Karl, som nok vil holde Die med ham. Men nu faaer Din yngre Broder de store Godser, og Du, Nar! træder ind i hans Rettigheder, hvilket da ogsaa egenligen er meget fornuftigere."

Alle vare tilfredse og lykkelige. Walther og Raimund havde imidlertid med den elskende Blanca gjort en Pelegrinsreise til Adelsmandens Huus. Talen havde foreløbigen været om, at købe Raimunds Ungdomsbolig igjen; Muligheden af en Forbindelse mellem den følsomme Baronesse og Theophilus viiste sig ogsaa, da denne nu blev erkendt af sin Fader.

Alle gik salige, svømmende i Følelser og Haab, talende og spøgende ned ad den grønne Eng. Kilian talede med Sokrates. „Naadige Frue!" sagde han til Jørgens Moder; „den Mand kan hjælpe Deres Søn paa Benene; jeg har følt ham paa Tænderne, jeg har disputeret med ham; saadan en Lærd faaer De aldrig igjen." Medens man endnu talte, hørte man et lydeligt: „Veto!" udraabes oven fra ned ad Klippevæggen. Alle saae op og bleve svimle; thi i den steileste Høide hang den gamle Grev Birken, ridende paa et Rønnebærtræ. „Veto!" raabte han endnu en Gang; „men kommer mig hurtigen til Hjælp! ellers brækker jeg Halsen!" „Tilbagekald først Deres Veto!" skreg Præsten op til ham. „Jeg tilbagekalder det," lød det, „men jeg maa dog brække Halsen." Tjenerne løbe; Folk fra Landsbyerne

hentede Stænger, Stiger og Toug. Pludseligen brak Træet, og Greven styrtede ned; men han kom dog, til Alles Glæde, temmeligen lykkelig ned paa Jorden. — „Hvorledes er han kommen op paa den steile Væg?" raabte Præsten. „Ja, Svigerfader!" svarede den unge Grev Birken, „De seer, min Papa er endnu galere, end jeg."

Solen dalede og endte den lykkeligste Dag, som Walther, Blanca og Raimund havde oplevet. Francisca forenede sig med dem, og i sit forbedrede Hierte følte Adlerfels sig som det lykkeligste Menneske.

H. C. W.

Literaire Anmeldelser.

Præmisser og Dom i Sagen: Oberst Christian von Høegh-Guldberg contra Escadronschirurg M. Winther. Afsagt d. 5te Novbr. 1832. Udg. af M. Winther. Med et Motto af Holberg: Jeg kan ikke beskrive Dig, hvad Fynter der er hos min Søster, Frøken Fikke.

Dommen i denne Sag er bekendt af de offentlige Tidender. Sagen dreier sig om 60 Rbdlr. Ildebrandspenge, og Mulcten, som Herr Winther er bleven idømt, er ogsaa 60 Rbdlr. Et ganske morsomt Naturspil i Fru Themisses Tempel! En unævnt Forf., hvis Navn Udg. (see Raquetten, Nr. 47!) ikke har villet opgive for Retten, for ikke at udsætte ham for Oberstens Opmærksomhed, og maaskee gjøre ham og Familie ulykkelige for Livstid, spurgte i Nr. 9 af Raquetten d. A. om, hvorfor Ildebrandspengene til det fynske Dragonregiments Personale ikke bleve udbetalte. Denne Forf. havde siden 1821 havt 60 Rbd. tilgode af disse Penge, og troede derfor, ikke at forspørge sig ved denne Leilighed. I Nr. 10 af samme Blad indrykkede Udg. en Randglose til dette Spørgsmaal, og henviste Forf. ikke til Billeteur Nissen, til hvem Spørgsmaalet var stilet, men til Vedkommende i selve Regimentet, og tilføiede: „men, at det altid er en egen Sag at kræve tilgodehavende Penge af eens Superior, tilstaaer Udgiveren." Dette ansaae Obersten som en Fornærmelse mod sig og Regimentet, og den kgl. Landsoverret har heri givet ham Medhold. Udg., som har indanket denne Sag for Høiesteret, har i en lille Fortale præmitteret nogle Præmisser til Dommens Præmisser, som ere ganske interessante. Man seer deraf, om man ikke vidste det før, at Herr Winther har nogle ubeskrivelige Finter, ligesom Frøken Fikke. Det er vist ikke umærkeligt, at han til Slutningen anbefaler Obersten, ikke at kaste sig i Armene paa den „buxeløse Bogtrykker, der intet har mere tilbage, end Sværten af sit forlorne Bogtrykkeri." At Danmark i Aaret 1832 har Sansculotter, er en historisk Mærkelighed. Det Bedste er, at saadanne Klattruper ikke ere meget farlige for Staten.

Red.

Ifølge Herr Landinspecteur C. Søeborgs Anmodning, har Undertegnede herved den Ære at kundgjøre, at Herr C. Søeborg ikke er Forf. til den i Euterpes 3die Hefte, ifølge firdoppelt Hjemmel, med hans Navns Underskrivt betegnede Vise: „Samles her i en fortrolig Klynge," og at han aldrig har sat sit Navn under dette eller noget Arbeid af en anden Forfatter. Ved denne Leilighed kan Undertegnede tillige anmelde Herr Landinspecteurens „idylliske Forspil i Scener, d. 28de October 1832, bestemt for Theatret i Frederiksborg," som et Beviis paa Forfatterens Kærlighed og Agtelse for Landets ædle Moder.

Red.

Optegnelse,

(af det norske Tidsblad, Statsborgeren.)

— Storthingsrepræsentanten Provst Nielsen, skal være fra Jydlands Rige, hvilket nu i Grunden kommer ud paa Eet, da vi Alle, som Wessel siger, ere Jyder for vor Herre. Men det, som fortjener meer Lovprisning, er, at Provst Nielsen viste en uskatterlig Kærlighed og Føielighed mod vor elskede Konge. Saaledes beviste han en Gang f. Ex. med megen Salvelse, i et Vestalenheds-Brudstykke, da det gjaldt en Grundlovsforandring, at Grundloven ikke var noget guddommeligt Verk, ikke var bleven til ved Inspiration, men et Men-

neskeverk, der simpeltvæk skrev sig fra Eidsvold (ikke fra Jydland en Gang!), og følgeligen behøvede man ikke at gjøre sig Scrupler over, at forandre Et og Andet i den, naar man derved baade kunde gaae Landets Tarv og Kongens Ønsker imøde. Indsenderen veed ikke, at have seet ham i nogen Sag af Vigtighed, at stemme stridende mod Regeringens Ønske, skjøndt vistnok selve Regeringen maa erkende, at den undertiden kan foreslaae Noget, som, den siden befinder, ikke at svare til den gode Hensigt.

Peberkorn.

(efter G. A. von Maltiz.)

— Landstændernes Forsamlingsdag. Landstænderne vare sammenkaldte, Kongen sad paa sit gyldne Høisæde, Landets Store trindt omkring ham, og ved Thronens Fod Ministrene i en broget Krans. Han vinker med Fingeren, den forgyldte Dør aabner sig, og med betænksomme Skridt indtræder en af Landstændernes Repræsentanter, og kaster stum sine Blik trindt om, begynder at gabe, rækker og strækker sine Lemmer, og — sætter sig ned. — Kongen vinker atter. Da aabner sig hurtigen en anden Dør, og strax paa Stand fremtræder en anden Repræsentant; men, da han seer Ministrene, vover han næppe at tale, snoer zirligt og stivt en lang Complimenthale, snakker nogle Ord paa urigtigt Sted, uden Forstand og Mening, og — sætter sig ned. Folket knurrer og mumler, skraber og stamper med Fødderne, larmer og støier op og ned i Salen. — Kongen vinker atter. Da fremtræde til Ministerens Skræk — to Liberale paa een Gang. De tale, til Kongens Rædsel, frie Ord frit fra Hjertet. De tale høit og Meget, og Alt i den liberale Stiil. Da gjøre Ministrene rædselfulde Grimacer, og selve Majestæten vorder stille. Han vil ikke høre Videre. Han har det saa hedt, saa lummert! Men Folkets Kreds klapper af al Magt. Da tager Kongen et broget Baand, hvorved der hænger to smaa, fine og zirlige Kors. — Sødt smigrende siger en Minister til den første Taler: "Min Herre! De har i denne Time talt saa varmt, saa hedt for Folkets Vel. Modtag dette, som en Tak, af Kongen!" Og see! Mandens frie Sind bliver strax saa forsagt, saa tamt, saa tyndt: — henrykt takker han Overbringeren; han tier ganske stille, efter gammel Hofskik, og hefter med stolt Finger det lille Kors midt paa sin Barm. Da Folket seer dette, vil det næppe troe sine egne Øine. Da træder Ministeren mod samme smigrende Blik, samme smilende Mund til den anden Taler, og overrækker ham den samme Lykke; men denne seer paa ham, og siger: "Til mit Fædrenelands Saar duer dette Ministerplaster ikke", og han blev i samme Time — fængslet.

— Naar aandigt og legemligt svækkede Fyrster ikke føle sig stærke nok, for selv med kraftig Arm at styre Statens Ror, pleie de sædvanligen at blive uvirksomt-andægtige, for paa denne Maade at kunne overlade Alt til vor Herre, — hvilket da sædvanligen er den Medekrog, hvorpaa det hellige Cleresi fanger dem, og lader dem dygtigen bløde til Skade for deres Familie og deres Land.

— Ordet, Carl, betegner i Almindelighed noget Foragteligt, og der gives dog mange, saakaldte ordenlige Mænd, men som desuagtet aldrig fortjene Navn af ordenlige Karle.

— Enhver i Sandhed dygtig Mand vil hellere fordømmes af den strænge Ret, end frikendes af Naaden, og kun svage og usle Mennesker elske Naaden, fordi de vel føle, at de aldrig kunne staae sig for den strenge Ret.

— Naar Regeringerne ikke have Villie, Kraft, eller Forstand nok, til at sysselsætte sig med Indretninger til Landets sande Vel, seer man dem sædvanligen bekymre sig om de usleste Hverdagsting, om Journalister, Komoedianter o. s. v. og tillægge disse Genstande den største Vigtighed.

— En Jesuits Hjertesuk og Hjertebøn. O Herre Gud! Forbarm Dig over vor Nød og slaa Oplysningen ihjel! Man kan jo snart blive gal over al den Forstand, der nu er paa Jorden. Bønder, Borgere, Adelsmænd, de fattigste Tiggere og Kongerne ville næppe en Gang see paa os, og allevegne spytter man, naar man nævner vort Navn, eller hører det nævnes. Forbarm Dig Herre over Dine Tjenere, og hjælp os i Tidens Kamp! Du

seer jo selv, at, hvormegen Umag vi end gjøre os, for at indhylle Sjæl og Sind i Mysticisme, Skinhellighed og Pietisme paa en snild Maade, vil det dog slet ikke gaae ret fra Haanden. De lugte strax den gamle Ræv. Om vi ogsaa have udtænkt vore Pfiff nok saa fiint, blive vi dog Alle ja! selv vore snueste Hoveder, en Hohenlohe, en Reichenmeister, en Krüdener, blive — udleete. Menneskerne have alt for megen Forstand nu; Miracler gjøre ingen Virkning meer. Selv, om høie Potentater, efter gammel Skik og Brug, understytte os til deres eget Vel, saa hjælper det ikke Noget, det nytter Intet, slet Intet! Det blotte Navn, Jesuit, gjør, at den sletteste Karl løber sin Vei, naar han hører det. Forbarm Dig, Herre! over vor Qval! Tag dem ved Ørerne det Pak af Professorer, og alle de Lærde tilhobe, og kusk dem dygtigen! Det er ingen Andres, end disse forstandige Hundes Skyld, at al vor Iver for Mørkets Udbredelse er bleven til Vand, og at Lyset, det fordømte Lys! har faaet Indpas paa Jorden. Havde de ikke været, var det aldrig skeet, aldrig! Vær derfor saa naadig, og send en Syndflod over denne Øgleyngel, at den kan drukne og forgaae! lad det igjen blive smukt taaget og mørkt paa Jorden! Gjør Beherskerne saa dumme, som Bønder, og Bønderne endnu dummere, end Oxer. De ere jo Alle Adams Børn, og Du kan troe mig, at Ingen af dem tager det ilde op! Menneskeslægten vil velsigne den Time, hvori den tog Afsked med Lyset, og igjen kom i Søndags- og Hverdagsselskab med den gode, gamle Dumhed. O Herre, lad der regne Dumhed ned! Lad den nedregne tykt over Stad og Land, og giv Lyset — i vor Haand! Lad os ene og alene holde Lyset!

Blandinger.

— Paa Theater Palais-Royal i Paris indtraf nyligen følgende pudserlige Scene. Der blev givet et Drama, som hedder Antony. I Slutningsscenen myrder Helten i Stykket, Antony, sin Elskerinde, en givt Kone, fordi hun gjør ham Modstand. Hendes Mand bryder i det Samme Døren op og træder ind, og Antony siger til ham: "Jeg myrdede hende; thi hun gjorde mig Modstand." Derpaa falder Tæppet. Men — denne Aften lod Machinemæsteren Tæppet falde, førend Antony havde sagt sin Replique. Denne vilde have sin Replique sagt, og befalede Machinemæsteren at rulle op; han lystrer. men — hvad skeer nu? Bocage (Antony) siger vel sin Replique; 'Jeg myrdede hende; thi hun gjorde mig Modstand"; men Dormeuil (Manden) kommer ikke ind. Imidlertid ligger Md. Dorval (Konen) paa Gulvet, som myrder. Antony er i den skrækkeligste Forlegenhed; men — Md. Dorval frelser ham. Den myrdede Kone reiser sig, træder frem i Forgrunden, lige hen til Lamperne, peger paa sit gennemborede Bryst, og siger ganske sagte og med et skelmsk Smiil: "Han myrdede mig; thi jeg gjorde ham Modstand." Parterret klappede af alle Kræfter, og Tæppet faldt. (Journal des Debats, le 20 Novembre, 1832, fri Oversættelse efter Hukommelsen).

— Hvem har tabt meest ved Conferencens Ophør? Bogbinderne; thi de ventede allerede paa den 71de Protocol.

— Tre af Europas Potentater skulle have givet hinanden Haand paa, at gaae i Ilden sammen for deres Grundsætninger. Luttrede ville de ikke blive derved; thi der er ingen Skjær(t)s-Ild.

— Nævn mig en Diplomatiker, der skjænker reen Viin for sine Colleger? Fyrst Metternich paa Johannisberg.

— Junidagene 1832 bragte et nyt *Imprimatur* paa hvad der i Julidagene 1830 kom ud af Pressen.

— Hvad er det, Don Miguel før har havt bag Øret; men som nu løber ham om i Hovedet? Spanske Fluer.

— Med Tilladelse at fremsætte en arithmetisk Opgave: Naar Fem ere to Aar om at sæbe Een ind, hvor lang Tid ville da To behøve for at faae ham barberet? Kp.

Snurrepiberier.

133. Hvo bliver strax flau, naar man omvender ham? Wolf.

134. Kan De gjøre en Chef til en Thevandskarl? Ja, det kan jeg nok; men jeg tør ikke. Jeg er saa græsseligt bange.

135. Kan De gjøre en Skuespiller til en Jurist? Seemann, Stemann.

136. Hvad er det for tre Brødre i Kjøbenhavn, som altid ere og blive otte eller to Gange to, uagtet at de kun ere tre, enten man seer dem for eller bag fra? Conditorerne Otto.

137. Hvad er det for en Mand, som begynder med Charakterfasthed, og ender med et Slags Buk? Firmenich. (Firm, ferm, fast, og Nich, Nik).

138. Gjør mig en Chirurg til en Pige! Søht, Tøs.

139. Hvor samles Breve, Vand, Literatur, Dramaturgi, Embeder, Polemik, Politik, Æsthetik, Grammatik, grammatikalske Feil o. s. v. i en fortrolig Klynge? I en Post.

140. Hvor samles Viin, Røg, Saft, Ulykkens Signal, Mishag, Fordømmelse, muntre og høitidelige Toner, Knokler, Pynt o. s. v. i en fortrolig Klynge? I Ordet, Pibe.

141. Gjør mig en Chirurg til en engelsk Pige og til en dansk Kat! Sihm, Miss.

142. Hvo seer mindst paa Fordelen? Det tør jeg ikke sige. "Det er laant, det er laant!" "Skader ikke, skader ikke, naar man blot tilstaaer det."

143. Hvo bliver let til en Østers i Sproget, men ikke udenfor det? Ah, det er jo saa forslidt!

144. Hvor findes de fleste uskyldige Personligheder? I Snurrepiberier.

145. Hvad har Vinteren tilfælleds med Digterne, Winther, Sommer og Høst? Riim. Hvad er Forskjellen mellem disse Riim? Vinterens Riim bliver ved Opløsning til prosaiskt Vand, de Andres ofte til prosaisk Viin eller Kraftsuppe.

146. Hvilken Rangsperson forvandles lettest til en "Retirade?" Det tør jeg, paa min Ære! ikke sige.

147. Hvilken Conditormadame bliver lettest underdanig? Tys, tys! Lad os ikke tale om hende!

148. Hvilken Conditor opfordres til at give Kattene "Visker?" (Her menes naturligviis de Tobenede, som ville knibe Et og Andet hos ham). Monigatti (moni gli gatti, advar, eller irettesæt Kattene)!

149. Hos hvilken Conditor findes det ædelmodigste Rovdyr med Krigerens Hjerneskærm? Hos ham. Løve og Hjelm.

150. Hvad hedder Mandighedens Sindbilled hos ham? Barth (Bart, Skæg). Og i Capellet? Keck. Og det qvindelige Mods Sindbilled paa Scenen? Keck.

151. Hvad hedder Kjøbenhavns æsthetiske Lommeprocurater? N. B. i en god Forstand. A. F. Høst. Han procurerer, curerer pro, eller sørger for de kjøbenhavnske Lommers æsthetiske Dannelse. Han var før Miniaturmaler.

152. Hvorledes kan man i Pilestræde frembringe en Kampesteen, uden at benytte sig af Kørebroen eller Fortouget? Ved at sætte et e imellem Herr' Kehlets lille, flinke Opvarterske, den bornholmske Jfr. Kamp og Genboen, Herr' Steen.

153. Hvad fandt man i N. M. i Høst's Redactionstid? En Steen-Høst, N. B. en Høst af ædle Stene, og hvad finder man nu? Lutter Steen-Kruse, N. B. Kruse af det bedste danske Steentøi. Adskillige af Ujevnhederne deri skulle reise sig fra et Par smaa selvraadige typographiske Pottemagerdrenge.

154. Hvad hedder vor Boghandels Digecommissaire? Gæt en Gang! Hvad hedder vor pirreligste, vor meest knurrende, og vor haardeste Boghandler (Alle i Navn, ikke i Gavn)? Ja, gæt en Gang! Jeg vil heller ikke sige Alt.

155. Hvilken Digterart hedder omvendt: "Jeg spiser?" Ode (edo).

Jocosus.

Rettelse i Nr. 97, Sp. 1546, L. 12 fra n.: anden, læs: anden Gang.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 99. Tirsdagen den 11 December 1832.

Frihed.

„Ordet være frit, i hvad Form det end findes, i Mundens Lyd, i Pennens Strøg! Kun Gjerningen bør i enhver Tidsalder straffes. Den store Fyrstes ophøiede Skaberverk staaer alt for frit for lave Kritikaklers Spot; i hans hellige Virksomhed taler en Gud, og Folkets Dom forvandler snart den leiede Pasquillants feige Pen til Støv."

G. A. v. Maltiz.

Tone. Skilt fra Dig ved Bølger, Bjerge, Dale.

Frihed, Kæmpeaand med Kæmpevælde,
Du, som hyldes paa den hele Jord!
Kun Despoterne Dig Frækhed skælde,
Naar de høre Dine Sandhedsord.
Magt, som styrter stolte Herskerthroner,
Og Tyrannen gjør til ussel Træl,
Frihed juble gennem alle Zoner!
Lovbegrænset Frihed spaaer os Held.

Ædle Frihed! Heiberg Him'lens Datter
Kaldte Dig, Du fagre, raske Mø!
Mørkets Søn Dit høie Værd ei fatter,
Lysets Søn for Dig i Kamp vil døe,
Mørkets Søn kun Løgn og Falskhed ynder,
Sanheds kekke Søster frygter han,
Som en Orm, han kryber om, den Synder!
Møen fælder ham, den feige Mand.

Sving Dig, Frihed, over Bjerge, Dale,
Og forkynd, hvad Saga skrev om Dig!
Kvæd Din Sang i Danmarks høie Sale,
Mø med trofast Hjerte, frit for Svig!
Tænkefrihed gav os Almagts Fader,
Jesus friede os fra Syndens Baand,
Ytringsfrihed Frederik ei hader,
Frie Aander elsker Fred'riks Aand.

Men et Tvillingbaand paa Aanden hviler,
Selv den mildeste Censur er Tvang,
Frihed fra sin Høide ad os smiler,
Snart istemmer hun sin gamle Sang:
„Dana, lad kun Gjerning Manden fælde!
„Ingen ædel Fyrste skjælv for Ord,
„Selv for dem, som Fyrsten Niding skælde,
„Bør ei Fyrsten zitre paa Din Jord."

„Folkets Lærer bunden er med Lænker,
„Dem affaste maa hans lyse Aand,
„Tidt forfølges dog den frie Tænker
„Af en Frækhed, fri ved Ordets Baand.
„Aandløs Tale i de gamle Skikke,
„Som paalægges ham af Lovens Bud,
„Efterplaprer frie Tænker ikke,
„Han er tro Fornuften og sin Gud.

„Fred'rik ei Samvittigheden tvinge!
„Om det gode Gamle værne han!
„Han et Offer vil Fornuften bringe,
„Danmarks første Borger, første Mand!
„Guds og Jesu Ord er ham det Største!
„Hellighedens Skin er ham en Pest,

„Samvids Frihed elsker Danmarks Fyrste,
„Kætter kalder han ei Sandheds Præst."

Sving Dig, Frihed, over Bjerge, Dale,
Og forkynd, hvad Saga skrev om Dig!
Kvæd Din Sang i Danmarks høie Sale,
Mø med trofast Hjerte, frit for Svig!
Tænkefrihed gav os Almagts Fader,
Jesus friede os fra Syndens Baand,
Ytringsfrihed Frederik ei hader.
Frie Aander elsker Fred'riks Aand!

H. C. W.

Secretair Snogs Forvandling i Abdera.

Hvo kender ikke den abderitiske Secretaire Snog? Det er en vakker Mand, en af de største Abderiter, en af de mest udmærkede Pædagoger, et af de kundskabsfuldeste, beskedneste, uegennyttigste og meest belevne Mennesker, fri for al Avind og Misundelse. Naar jeg siger, at han i Eet og Alt ligner Helten i Herr' X's Lystspil, „St. Hansdagen eller Drengescholen", Ole Jacob Lorents Aal, saa veed man, hvad man har at holde sig til; saa veed man, at min Ros her ikke er Ironi; saa veed man, at det kun er Avind, som beskylder dette extrafede og safrangule Geni for Dumhed, Hovmod, Praleri, lav Egennytte, Grovhed og Misundelse.

Det er Pædagogen, Secretaire Snogs høie Fødselsdag! Det er den sidste Examensdag for i Aar i hans berømte Schole! Det er hans Oncle, Casserer Kabba-Kabbas høieste Fødselsdag! Tredoppelte Høitidsfest! Stolte, digteriske Climax!

Den abderitiske Ungdom har nogle Dage i Forveien været forsamlet hos en af de haabefulde Lærlinger, for at debattere om et høist vigtigt Anliggende. Kan Du gætte, Læser! hvad det monne være? Om en Gave til Secretairen paa hans Høitidsfest. Det var en stormende Generalforsamling blandt de Deputerede og Pairerne. Enhver blandet Schole er et meer eller mindre indskrænket Enevælde, der har sine to Kamre, Rangspersonernes og de Rangløses.

„Det er en fordømt Ting," siger En af Smaadrengene, „at vi skulle give den Snog

Presenter til hans Geburtsdag." — „Det kan ikke undgaaes," siger En af Stordrengene. — „Det er dog en Hest!" — „Det har Du Ret i; men man maa tilbede Fanden sommetider" — „Fanden? ja, Fanden tager ham nok tilsidst." — „Hvad skulle vi forære ham?" — „Lad os give ham en Ore!" — „Nei en Hest!" — „Ja, en Træhest, eller en Hest med etcetera!" — „Dumme Dreng! vil Du gjøre Nar af Secretairen?" — „Nei, Herr' Dux! Vi give ham en Hest. Det er mere symbolískt, end en Ore." — Det kan jeg lide, min Fuchs! En Ridehest!" — „En Examenshest!" — „Kom nu med Penge! I vide jo, at det er en tredoppelt Fest. I maa være spendable. I maa gjøre Scholen Ære. I faae Tæsk af Secretairen, naar I ikke levere Eders Contingent til Presenten. 2 Daler give Matadorerne, 1 Daler Mellemsorten, og 3 Mark Luusanglerne, reverenter talt."

Pengene bleve indsamlede af Scholens adelige Dux. Junkeren, en væver 14aarig Begyndelse til en Blære, lod sin Laquai købe en bruun Ridehoppe. At den var fuldkommen i alle Henseender, kunde Enhver, som havde Hesteforstand, tydeligen see. Hvor meget den kostede? Veed jeg det? Veed jeg, hvor meget en Ridehoppe koster i Abdera? Har jeg abderitisk Hesteforstand?

Den Dag, da den tredoppelte Fest skulde høitideligholdes, frembrød. Himmelen var indhyllet i Taage; men, da det første Slag til Morgenens 6te Time lød fra Kirkeuhret (den dydzirede Secretaire Snog var fød Kl. 6), adspredte Sommersolen den melancholske Taage. Kl. 7 stod Hoppen med Laquaien, Junkeren og alle Scholens Pairer og Deputerede i Scholegaarden i ligesaa forvirret en Orden, som jeg her har rangeret dem; thi jeg har ligesaa liden Forstand paa Rang, som paa Heste. Duren, Præsidenten i Pairernes Kammer, ordnede dem efter den Rang, som deres Fortjenester, deres Nytaar til Secretairen, og deres Dretuderi havde forskaffet dem i Scholen. Præsidenten stillede sig i Spidsen ved Siden af Hoppen. Laquaien trak sig tilbage i Baggrunden. Han behøvede ikke at staae ved Siden af Hoppen og Junkeren, for at holde Styr paa den Første og at hjælpe den Sidste; thi det var et fromt Dyr. Secretairen rider nu kun paa fromme og andægtige

Dyr; thi vilde og ugudelige Hopper have før gjort ham til Græsrytter. Den haabefulde Ungdom tilbragte Tiden med Conversation. Den babylonske Sprogforvirring kom i fuld Gang. Da Klokken var 5 Minuter over $7\frac{3}{4}$, raabte Præsidenten: „Stille! Ret Eder!"

„Han næppe faaer: „I Asler!" sagt,
„For Alting er i Orden bragt."

De 10 Minuter tilbringes i største Stilhed; man tisker og hvisker kun i Geledderne.

Nu slog Uhret paa Kirketaarnet 8, og ved det sidste Slag fremtraadte Secretairen i sin fulde Pragt. Præsidenten fremtraadte med Hesten ved Haanden og med en pyntelig Tale: „I mit og hele Scholens Navn byder jeg Dem velkommen, ædle, kundskabsfulde, uegennyttige og beskedne Mand, Apollos, Minervas og Musernes fælleds Søn! Paa denne Dag, som saae Dem fødes" — her blev Taleren afbrudt af tvende Fremmede, som indtraadte i Porten, og lykønskede Secretairen til hans høie Fødselsdag. Da Lykønskningen var forbi, vilde Taleren træde nærmere med sin Gave, og fortsætte sin Tale; men Secretairen afbrød ham med følgende Kraftudtryk: „Vil Han holde sin Mund? Har jeg ikke sagt Jer over hundrede Gange, at saadan en Ofring skal være hemmelig? Deri bestaaer just det Hoitidelige. Kan I ikke begribe det, I Flyndere?! Jeg skal — Fanden piske mig! — lære Jer," og nu slog han, som en pædagogisk Helt, med Spanskrøret, som han altid bar i sin Haand, iblandt Drengene. Skade, at han en Gang imellem slog sig selv over Fingrene! Da de to Fremmede havde vederqvæget deres Dine ved denne Execution, og deres Dren ved Drengenes Tudskraalen, bukkede de dybt for Secretairen, som indbød dem til Examenens Bivaanelse længere op ad Dagen, hvilken Indbydelse de modtoge, og forføiede sig bort.

„Lad os nu høre Din Tale!" begyndte Secretairen. Præsidenten fortsatte sit afbrudte Mæsterstykke i Veltalenheden. „Paa denne Dag, som saae Dem fødes, byde vi Dem med glad og barnligt Sind denne Hest. Vi takke Dem, fordi De i rigtig Tid nedlagde Frø af Hjertensfryd og Tusindskøn i vort Hjertes Haugejord, og for den Flid, som De har anvendt paa at indprygle os Lærdom ved Spanskrørets og Kindhestenes Kærtegn. Deres Minde skal stedse være os helligt. Secretairen leve!" „Han leve! Han leve!" skingrede den forsamlede Ungdom. „Gid denne Hest," vedblev Taleren, „i mange Aar maa tjene til Deres Morskabs og Sundheds Forøgelse! Hesten leve!" „Den leve! Den leve!" „Hesten og Secretairen leve!" istemmede Drengechoret. „Om igjen!" raabte Secretairen, i det han lod Spanskrøret danse en lystig Springedans paa Drengeryggene; „I skal, Fanden piske mig! sige: „Secretairen og Hesten leve!" „Secretairen og Hesten leve!" skingrede hele Gaarden.

„Det er godt, Børn! Tak skal I have for Hesten, men — lad os ikke glemme Præsten!" og hele Drengechoret lo ad Secretairens glimrende Vittighed. „Jeg mener," vedblev han, „Præsten ved Hospitalet, eller egenligen de gamle, svagelige Hospitalslemmer. Det er nu, som I vide, ogsaa min Oncle, Kabba-Kabbas, Fødselsdag. Han er rigtigt nok en egennyttig Hund, og er, i det Hele tagen, ikke et Skud Krud værd; men, da han har gjort mig meget Godt, og skaffet mig Secretairetitlen, og lovet mig et Embed ved Post- eller Toldfaget, naar nogen Tid er gaaen, saa har jeg altid været meget underdanig og taknemmelig mod den gode Sjæl, og ladet Andre skrive Vers i mit Navn (ligesom somme Andre) til hans Lov og Priis i de abderitiske Aviser. Nu har jeg i Sinde imorgen, i Anledning af hans Fødselsdag idag, at lade nogle gamle Mænd i vort Hospital bespises her hjemme hos mig selv. Men, da jeg har saa mange Udgivter i denne Tid, saa kunne I nok giøre mig den Tjeneste, at skillinge sammen til dette Maaltid; thi, seer I, jeg vil nok have Æren for det Hele, men være frie for Udgivterne. Saa kommer det i alle Aviser, at jeg har bespiist de gamle Mænd. Det bringer mig i Anseelse. Kommer nu op, Børn! Saa skulle I see det Brev, jeg har skrevet til Præsten, og flye mig Jeres Bidrag. Enhver giver efter sin Evne." Drengene fløi op med Secretairen. Brevet blev forelæst dem, og paa den ene Side af Brevet optegnede Secretairen med Blyant Drengenes Navne, og hvormeget hver Dreng leverede i Bidrag. Disse blevs strax indsamlede. Secretairen glemte

at udslette det, der var skrevet med Blyant, slog en Convolut om Brevet, forseglede den, og sendte en af Drengene dermed til Præsten. Først, da denne kom tilbage med de Ord: „Jeg skal hilse og sige saamange Tak," erindrede Secretairen, at han havde glemt at slette ud. „Død og Plage!" raabte han; „nu seer jo Hans Høiærværdighed at det er Jer, og ikke mig, som har bekostet Maaltidet, som jeg har foregivet. Nu er jeg, Fanden piske mig! i Vinden. Hvad skal jeg nu finde paa? (Stor Pause.) Hør, løb hen og siig til Præsten, at min Frue— at Fru' Secretairinden er pludseligen bleven syg, at jeg ikke kan tage imod de Gamle, og at han maa være saa artig, at beverte dem paa Hospitalet, og avertere i Abderas Avis, at det er mine Elever, som have forherliget S. T. Herr' Kabba-Kabbas Fødselsdag ved Godgjørenhed mod de svagelige Gamle! Løb, løb Alt, hvad Tøiet holde kan!" „Saaledes gik jeg da glip af den Ære!" sukkede Secretairen, da Drengen var løben, og — alle hans Elever loe saa smaat.

Med tungt Hjerte og tomt Hoved begyndte Secretairen at examinere Drengene. Denne Examen var et værdigt Sidestykke til den, som man har læst i „St. Hansdagen," og kan altsaa forbigaaes her. Secretaire Snog kigede i Bogen, ligesom Secretaire Aal, naar han examinerede i Historien, og begik de samme Bommerter, som Herr' Grøn og Herr' Aal i ovennævnte Lystspil. Examenen fortsattes i de øvrige Videnskaber af duelige Lærere og Examinatorer for et ubetydeligt Antal af Tilhørere; men, da Examinationen begyndte i Gymnastik og Sang, steg Tilhørernes og Tilskuernes Antal af begge Køn naturligviis betydeligere.

(Sluttes i næste Nr.)

Alvorlig Sandhed.

(Efter G. A. v. Maltiz.)

— **Fremad og tilbage!** Fremad med Lys og Sandhed, fremad med Fornuften! Tilbage med Løgnens Bande, tilbage med Dumhed og Daarskab! Fremad med Retfærd, og med Frihedens Lys! Tilbage med Voldsherskernes skurkeagtige Trælleyngel! Fremad med Dyden! Tilbage med Lasten! Gid vort Aarhundredes Mod og vor Ungdoms Fyrighed stedse maa gaae fremad! Fremad med Kunst og Videnskab, men tilbage med kunstig og svigefuld List, med Fordommens, Indbildningens og Indbildskhedens Dunster, og med Magtsprogets hele Kramkiste! Gid Menneskeslægten maa stedse gjøre Fremskridt i det Gode vidt og bredt i alle Verdens Zoner! Thi kun da ville Fyrsterne og Folkene naae timelig Lykke og evig Salighed.

— **Mose-Lilien.** En Lilie havde en Gang skudt sig høit i Veiret, og kneisede stolt og yppigen i Dyndet, som afhang alle andre Planters Vært af dens Velmagt; fræk nærmede den sig stedse, og kastede hovmodige Blik paa enhver mindre Plante. Man taalte længe dette Overmod, bar over med den, paa Grund af dens kongelige Væsen, og dens mangeaarige Ophold paa dette Sted, og gav den med Fornøielse i al Underdanighed den bedste Næring. Da kom pludseligen en brændende heed Sommer; den dyndede Mose forsvandt, der fremkom i dens Sted et frugtbart Stykke Jord, Alt blomstrede igjen bedre, og alle Smaaplanterne trindt om indsugede Næring og Livskraft. Kun Mose-Lilien henvisnede; thi den trives kun i Dyndet. — Saaledes gaaer det enhver Voldshersker, som lever af det Folks Sved, der dog ene giver ham Føde og Drikke. Han døer, henvisner, og maa forsvinde, naar Lyset opklarer Folket; thi kun en Voldshersker kan trives i Mørkets Dynd.

— **Til en frisindet Fyrste** (den nu regerende Fyrste af Sachsen-Meinungen). Jeg hilser Dig, unge Fyrstesøn! Du talte frit fra Thronen. Træd modigen frem i vor Nutid! Dit Ord vil ei vorde frugtesløst. Træd dristigen ned fra Din tyske Throne, som tysk Mand, foran Tysklands Fyrster! Saa lille, som Dit Land er, saa stor er Din Sjæl. Træd fyrsteligen, mandigen og modigen frem! Lad Dig ikke forstyrres af Skrækkebilleder! Folket vil høre Dig. De Bedste iblandt det kaste deres Blik paa Dig. Gaa Haand i Haand med Folket! Det er Thronens stærkeste Baand. Gaa frem med Din Tidsalder ad Lysets Vei, og hør de tyske Mænds Raad! Tal aldrig til Dit

Folk fra en Throne, som hæver sig stolt over det! Tal faderligen midt iblandt det! Luk ei Dit Øre selv for den ubillige og uretfærdige Bøn, og afslaa den med Alvor, men dog med Mildhed! See kun paa Menneskets Fortjenester, og agt ei paa, om han er Bonde, Borger, eller Adelsmand! Lad selv den Ringeste faae Dig i Tale! Kun saaledes vil Du lære at kende Dit Lands Svagheder. Vær mindre billig end retfærdig! For megen Naade skader. Tjen aldrig en fremmed Magt, men vedbliv at være, hvad Du er, en fri Fyrste paa Din egen Arvelod! Dø, hvor Du fødtes! Det er en Stolthed, som gjør Fyrsten lykkelig. Beløn ei Talentet ved Guld eller Yndest, men ved Erkendelse af dets Vid og Kunst! Vær den første Borger i Dit Rige! Trods hver en Storm, som den tyske Eeg! Bortjag alle papistiske, mørke Dunster fra Din Throne og Dit Land, og beskyt den sande Religion! Landets Størrelse bør kun være en Bisag i Dine Øine. Vær Mand, som Fyrste, og Fyrste, som Mand! Da vil den sande Digter kalde Dig stor.

Blandinger.

— For det fordeelagtige Skudsmaal, som vort Blade- og Bogvæsens Anti-Faldsmaal har givet mig i det 49de Numer af Raquetten, takker jeg pligtskyldigst. Det var et meget godt Plaster, som Machaon-Winther lagde paa det dybe og smertelige Saar, som vort literaire Bagvæsens Thersites-Bagge har givet mig. Jeg er Herr' W. saa meget meer Tak skyldig, som jeg kan betragte hiint Skudsmaal, som jeg modtog d. 7de Decbr., som en Foræring til min ringe Persons høie Fødselsdag, Dagen efter. (Red.)

— Herr' O. G. F. Bagge har i Nr. 49 af Raquetten lagt megen Vittighed, Beskedenhed og ædel Selvfølelse for Dagen, ved at kalde mig et Mosefæ (og „Skilderiet" en simpel Svinesti,) sit eget Aandsfoster en Prøvepjalt, og sig selv en Tyr. (Red.)

— I Adresseavisen Nr. 288 findes tre literaire Perler af F. S. for Sviin. Det Første er især et Mæsterstykke i dansk Stiil, da der findes deri 6 à 7 grove Bommerter i ligesaa mange Linier omtrent. Det vil jeg nu ikke tale om, fordi det er en Ting, man er vant til hos F. S. i de Stile, som han ikke har ladet sine gode Venner gennemsee og rette nøiagtigen, førend han lader dem prentes, og derfor er „har funden", „en skjøn Physignomie" o. s. v. Smaating imod den ypperlige Idee, at han lader Københavnsposten være bygget saaledes, at det Allerhelligste staaer mod Østen. F. S. kan, i Sandhed! trænge til at undervises af Stylisternes Stylist, Kammerraad Wiimh. — At lade Declamation opføre er ogsaa et meget eiendommeligt Udtryk, som findes i Nr. 2 af Perlerne. — Hvad Nr. 3 angaaer, tager jeg mig den Frihed at anmærke, at det lader til, at F. S. snart paafører Cancelliet eller Censor en Proces, fordi de tillade en Tremarksmand, som har indanket sin Tremarkssag for Høiesteret, at „fungere" et „verslig" (ↄ: poetiskt) og prosaiskt Embed.

(Ole Peersen.)

— Paa Theatret i Abdera vil med det Første blive givet et nyt Stykke, kaldet: Hof- og Byfjoget med sin Villie, eller den literaire Nar blandt Adelsmændene, Vaudeville i 2 Acter, og: Den poetiske Tyr, eller Digter Gabflab, Opera i 3 Acter med Danse, componerede og arrangerede af den gale Dansemæster, O Vee! O Vee! (Støver.)

— „Er det sandt, at Oldermanden for Fjantelauget skal omskæres, fordi han afskrev for nogen Tid siden den lange Digters smukke Digt til Mosaiterne?" „Nei vist ikke! han er jo bleven omskaaren for mange Aar siden, da han var Tolder og Synder." — „Ja saa! Det var en anden Sag!" Den Samtale hørte jeg forleden Aften paa Hjørnet af Frederiksborggaden og Kultorvet.

(Ole Peersen.)

— Den Article om Hestevæsenet som nyligen læstes i Københavnsposten, indeholder en Række af sande Bemærkninger i en kraftfuld Stiil, som man maatte ønske, at alle vore adelige og rige Storhanser, Bagateljægere og Dyrhedsere vilde og kunde lægge paa Hjertet. Men dette Ønskes Opfyldelse seer man forgæves imøde, saa længe Egennytte er Drivhjulet i de fleste Foretagender. Man præker for døve Øren, og den Viin og Kraft-

suppe, Forf. beverter Englændernes Abekatte med, gjør sikert ikke meer Virkning paa dem, end Vandet, man kaster paa Gaasen. Storhansen leer, søber sin Kop Chocolade i sig, beseer sig i Speilet, stryger sig om Knebelsbartet, og siger: „Nei, paa Ære! om jeg gjør; saa maatte jeg, min Salighed! være gal, om jeg skulde give saa mange hundrede eller tusinde Dalere til deres velgjørende og moralske Stiftelser, som jeg har ofret til Hesteveddeløbbene og nogle Tøser. Nøden er, over Alt, ikke for Døren, Næringsløsheden og Umoralitæten er ikke saa stor, som man siger"; og dermed slaaer han Knips med Fingrene, sætter Hatten paa den indholdsrige Hjerne, dasker med Spanskrøret paa Støvlerne, og giver Velgjørenheden Døden og Djævelen. — Det løgnagtige Rygte siger ellers, at den lykkelige Herr' Fischer vil ofre ¼ af sin Gevinst til et Selskab for Tyvenes Forædling.
(Simplex.)

— Der er Ingen, man meer maa vogte sig for, at skælde ud for en Skurk og Keldring, end den, der virkeligen er det, naar man ingen Beviser har for sit Paasagn. Man kan ellers let komme i et juridiskt Svedebad. (Støver.)

— Blandt de Forfattere og Smørere, som i en Række af 16 Aar have spillet med mit Navn, har ulykkeligviis Ingen drevet dette Spil paa en vittig Maade, undtagen Jens Immanuel Baggesen, hvis Navnespilsdigt den aandrige Cancelliraad, S. Hempel, dog kaldte et Vrængeri, som kun passede sig for en Gadedreng paa Parnasset. Deri var jeg imidlertid ikke enig med H.; thi jeg saae deri, hvad jeg seer endnu, vor udødelige Baggesens „Barnligheds naiveste Natur." Jeg har aldeles Intet imod, at man spiller med mit Navn, og anseer ikke, som Göthe, et Navn for en saa hellig Klædning, at man slet ikke maa røre ved det, eller trække i det; tvertimod, naar man spiller dermed paa en vittig Maade, morer det mig inderligen. Fiin og djerv Vittighed more altid, grov Vittighed undertiden; men, naar Dumhed og Grovhed parre sig, saa frembringes der et Foster, hvorved den Fornuftige kedes, og hvorover han væmmes. Naar derimod vor store Riimsmed, Ove Georg Frederik Bagge, gjør et Forsøg paa at spille med Navnet Mosemose, er han altid saa ulykkelig, at lade sig begeistres af Dumhed og Flauhed. Han kan ikke engang være ægte grov imod mig. Imidlertid morer han mig dog kosteligen, paa Grund af sin fortyndede Aandsrigdom, og jeg leer ret hjerteligen ad ham. „En Sti, som grynter ud af en Pose," er f. Ex. et af de kosteligste Indfald, jeg nogensinde har seet paa Prent. (Red.)

Til Vedkommende.

Du Posevaaseriets største Vaasepose!
Ned i mit Favn jeg ei behøver Dig at fose,
Hvor Du alt længe laa, og sprælled' i min Mose.
Vers-Diarrhoia gaaer fra Dig, som Fod i Hose!
Det var jo Synd, en Bidstrups Candidat at skose!
Kneis blomstrende, og dø paa Randen af min Mose,
Du, min gratte-cul, min tornløse Rimer-Rose!

Mose.

Peberkorn.

(Efter G. A. von Maltiz.)

— Hofberetning fra Dyrstaterne (de dyre Stater). Ørkenen Sara, d. 1ste April 1829. H. M. den Allerbestialskeste Konge, Løve den Store, har, i Følge et Allerhøistsæiskt Decret, som tillige Allernaadigst bestemmer, at, naar, og hvor Allerhøistsamme nævnes skrivtligen eller paa Prent, maa dette altid skee med store Begyndelsesbogstaver, selv i Adjectiver og Pronomina tvertimod den allerunderdanigste Grammatiks Regler, — har, sige vi, — nyligen, efter sit allerhøieste Ministeriums Foreslag, behaget at udnævne, som følger: 1) Deres Kgl. Høiheder, Tiger og Ulv, som Princer af Blodet, til — Statsministre; 2) Frøken v. Kat, der ved Egteskab til venstre Haand er beslægtet med det Allerhøieste Huus, til — første Fordanserinde ved Hoffet; 3) Herr' v. Oxe til — Politiminister; 4) Herr' v. Æsel til — overordenlig Gesandt; 5) Herr' v. Flynder til — Overceremonimester; 6) Herr' v. Glente til — Finantsminister; 7) Herr' v. Blodigel til — Geheimeskatteraad; 8) Herr' v. Syvsover til —

Justitsminister; 9) Herrerne v. Chamæleon og v. Aal til — Kammerherrer; 10) Herr' v. Scorpion til Confessionarius; 11) Herr' v. Schakal til — Storinqvisitor; 12) Herr' v. Slughals, som ogsaa lyder Navnene, v. Vielfraß, v. Gærv, v. Jerv, og v. Fyldevom, til — Overkykkenmæster; 13) Herr' v. Hare til — Krigsminister; 14) Herr' v. Abekat til — Chef i den Kgl. Theaterdirection; 15) Frøkenerne v. Krage og v. Skraldedrossel til — første Kammersangerinder; 16) Herr' v. Bjørn til — første Bassanger; 17) Herr' v. Spurv til — Hofberider; 18 Herr' v. Stokfisk til — Amiral; 19) Herr' v. Muldvarp til — Geheimemedicinalraad; 20) Herr' v Sviin til — Hofbarberer; 21) Herr' v. Maar til — Chef for det hemmelige Politi; 22) Herr' v. Ræv til — Hofjøde; 23) Herr' v. Gedebuk til — Hofmaitresseleverandeur; 24) Herr' v. Skarnbasse til — Hoftheaterrecensent; 25) Herr' v Ravn til — Skarpretter; 26) Herr' v. Dompap til — luthersk Consistorialraad; 27) Herrerne v. Slange, v. Snog, v Orm og v. Torsk til — Kammerjunkere; 28) Herr' v. Sommerfugl til — Hofjunker; 29) Herr' v. Poppegøie til — Professor i Veltalenheden; 30) Herr' v. Loppe til — Prof. i Voltigeerkunsten; 31) Herr' v. Colibri til — Overbygningsdirecteur; 32) Herrerne v. Næsehorn, v. Dovendyr, v. Elsdyr, v. Søkalv, v. Sælhund og v. Marsviin til — Land- og Vandstænder; 33) Herr' v. Natugle til — Overtoldinspecteur, Redacteur af Hofliteraturtidenden, og første Tenorsanger; 34) Herrerne v. Tulipan, v. Lilie, v. Rose og v. Due til — Hofdigtere; 35) Herr' v. Spottefugl til — Hofsatiriker og Hofnar; 36) Herr v. Skrædderfugl til — Hofskrædder. — I Naade afskediges: 1) Frøken Nattergal som — første Hofsangerinde; 2) Herr' Elephant og Herr' Hest som — Landstænder; 3) Herr' Hund, som Finantsminister; 4) Herr' Bæver, som — Overbygningsdirecteur; 5) Herr' Falk, som — Overjægermæster; 6) Herr' Hjort, som — Hofcavalier; 7) Herr' Svane, som — Hofdigter; 8) Herr' Los, som — Astrolog og Astronom; 9) Herr' Sancthansorm, som — Hofjuvelerer; og 10) Herr' Hane, som — Hofnattevægter. N. B. Disse Personer afskediges, paa Grund deels af deres alt for store Duelighed og overdrevne Embedsiver, deels af deres lave, borgerlige Herkomst.

— Ulykkelige Hændelser. I A. gled d. 2den dennes en Kammerherre paa det alt for glatte Gulv i Fyrstens Forgemak, og tabte Ligevegten — Kammerherrenøglen kom ham mellem Benene. han faldt paa Maven, og døede faa Dage efter af — Lediggangsfeber.

— I F. hængte sig for kort Tid siden en kaiserlig-kongelig Geheime-General-Gods-Administrations-Land-Cameral-Departements-Secretaire, fordi han ikke havde faaet Hofraadstitelen, som han søgte om. Han var fød den 1ste April i Narreby, havde levet adskillige Aar i Hjerneløse og Aalehovedstrup, og døede i Faareby. — I G. styrtede nyligen en Boghandler ned fra en høi Bogstabel med Hjertet paa 100 Baller Eftertryk, saa at Samvittigheden faldt ud af Livet paa ham. Faa Dage derefter døede han af en Kræftskade i Underlivet, som reiste sig af virkelige Boghandlerkrebs (Articler, som vende usolgte tilbage fra Messen). — I L. mistede en Lieutenant ved Garden ved Exercitien vaa den saakaldte Haresælled pludseligen sin Courage. Han løb strax alt, hvad han kunde, tilbage, for at søge sit Klenodie. Men den stærke Hede, det dybe Sand og det snevre Snørliv tilveiebragte en Blodstyrtning. Lægens Hjælp var strax ved Haanden, og den vilde maaskee have gavnet, dersom man strax havde tilbundet Herr' Lieutenantens Øine; men, da han første Gang i sit Liv saae Blod, forfærdedes han saa heftigen derover, at han døede pludseligen af Skræk. Ved Ligets Aabning fandt man den tabte Courage; den var falden ned og gaaen i Stykker; Noget af den laa i Underlivet, og Noget i Fødderne. — I M. qvaltes nyligen en Mystiker af sine egne, originale (eiendommelige) Dunster, som han havde udbredt trindt om sig. Han vilde rigtigt nok, for at frelse sig, aabne Vinduet hurtigen, men kunde ikke, af Angst for Dagslyset, iverksætte det raskt nok, og døede derfor, saa at sige, som Selvmorder. Huset, hvori dette skede, er, for at forebygge Smitte, blevet tilspærret af

Politiet. — J S. aabnede en berømt, fanatisk Hyperorthodox Gabet alt for høit i en af sine Prædikener til Kætternes Omvendelse, hvorved hans Mund kom pludseligen til at staae vrangt. En behjertet Kætter, som gav ham et hjerteligt og velmeent Orefigen, frelsede den ædle og store Mand.

— J U. greb nyligen en Finantsminister alt for heftigen i en af Statens Pengeposer, og forvred derved tre Fingre. Han er nu, for at faae sin Sundhed igjen, tagen ud paa sine Godser, Rævehale og Ravneklo, i Nærheden af Røverkulsborg i Grevskabet Tyvehul. Lægerne give ham dog Haab om, at han vil kunne tiltræde sit Embed igjen den 1ste April næste Aar.

Snurrepiberier.

156. En Mand sagde for nogen Tid siden: „Dette Declamationsnumer, som blev fremsagt af Seeman, borde have været i Rosenkildes, Winsløvs juniors, eller Phisters Hænder.“ „Det vilde ikke have hjulpet stort,“ sagde den Anden. „Jeg mener, Seeman har ligesaa gode Hænder, som de Andre.“ „Ja, jeg mente: Munde,“ sagde den Første.

157. Naar fik Gad de fleste Velsignelser? Om Søndagen. Søndag, omvendt: Gad nøs.

158. Hvori ligne Dr. Otto og Døden, hvilken han, som alle Læger, arbeider imod, hinanden? De see eens ud, enten de besees for eller bag fra (Otto, Dod).

159. Hvori ligger det Onde skjult? J Livet og i Levi. Vend dem om! Tevil, the evil, Jvel ɔ: det Onde.

160. Hvori ligger en udført Nedrivelse? J Verdens Omvendelse. Verden nedrev.

161. J hvilken Digtart ligge: Amor, Virgil og Chalifen Omar i hverandres Arme? J Romanen. Maro (Virgilius Maro, o. s. v).

162. Hvo er Magnus Smæk blandt Kbhvns. Forvaltere og Typographer? Popp (a pop, et Smæk).

163. Hvad for en Typograph begynder paa en Maade med en Smed, og ender med et Søm? Fabritius de Tengnagel (faber og Nagel). Dette Navn er, i Øvrigt, meget typographiskt; thi deri findes Bengel og, ved en liden Forandring, Tenacle, faber bruges ogsaa om enhver Kunstner, som arbeider i haarde Materier.

164. Hvad hedder det skarpsindigste og vittigste Hoved blandt Københavns populaire Philosopher? den berømte Nagel, som slog Sømmet (sit eget Nagel) paa Hovedet.

165. Hvad hedder Typographernes Foged? Schulz (en Bondefoged).

166. Hvad er der Nok af i den omvendte Control? Snavs. J dette Sprogets smudsige Natursvil ligger der ofte Sandhed; thi Controllen er paa mange Steder slet nok.

167. Hvad hedder der stiveste Væsen paa ant? Pedant. Det, der er rigest paa Meddelelse? Sykophant. Og de Mørkeste? Obscurant og Blyant; men Forskjellen er, at Obscuranten aldrig udbreder Lys, hvorimod Blyanten, sin sorte Farve uagtet, kan skabe baade Sandhed og Skønhed, og give baade Lys og Skygge.

168. Nævn mig tre af de mest krigerske Navne blandt Officierer? Beißenherz, Crevecoeur og Warburg (af war, Krig, og Burg).

169. Gjør et Metal og en Ex-Skuespiller til en Nøler! Zink, Sinke.

170. Hvo er den Roligste af alle Pebersvende? En Stok af Pebertræ.

171. Kan De forvandle en salig Barberer til en Guldslager, en Bogtrykker, en Hexemæster og et Digt? Næve, Faust.

172. Man siger jo: "Hun er saa spids;" "Hun er stikken paa det." Kan De nu gjøre et beskedent, stille og fromt Fruentimmer spidst? Pige, Pig (Torn, Spids).

173. Hvad er det, som Apothekere, Bogtrykkere, Bygmæstere og satiriske Personer have tilfælleds? Piller (Colummer, Colonner, Stikpiller).

Jocosus.

Rettelser i Nr. 98, Sp. 1557, L. 5, fra n. der, læs: den; mere, læs: meer; L. 1, fra n. da eiede jeg Sp. 1558, L. 15, læs: meer; L. 16, De, læs: Da; Sp. 1560, L. 15, læs: reputerlig; Sp. 1562, L. 21 Samles, læs: Samled'.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.

Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste

Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 100. Fredagen den 14 December 1832.

Almindelig Bøn.

Alfader, tilbedt i hver Alder, hver
En Himmelegn af Christen, Vild og Viis,
Som Jehovah, som Jupiter, som Herre!
Du store, første Grund, vi mindst forstaae,
Du, som min Aand den Grænse gav, kun det
At vide: Du est god, og jeg er blind!
I denne mørke Stand Du mig forundte,
At skjelne Godt fra Ondt; Du bandt Naturen
I Skæbnens Keder fast, men Du gav mig
Min Villies Frihed. Hvad mit Samvid byder,
At handle, mig, og, ei at gjøre, mig
Advarer, det Du lærer mig at skye
Langt meer, end Helvede og meer, end Himlen
At efterragte! Lad mig ei bortkaste
Den Salighed, Din milde Godhed gav mig!
Naar Mennesket modtager, Gud betaler,
I Nydelse bestager vor Lydighed.
Dog lad mig ei det snevre Jordens Rum
Som Grænse for Din Godhed sætte, ei
Dig tænke kun, som Menneskernes Herre,
Me'ns der er tusind Verd'ner trindt omkring mig!
Lad ei min svage, uerfarne Haand
At slynge Dine Tordenkiler vove,
Og ofre til Fordømmelse trindt om
Paa Jorden dem, jeg Dine Fiender dømmer!
Hvis ret jeg gaaer, giv mig Din Naade, da
At vandre stedse paa den rette Vei!
Hvis jeg gaaer feilt, o, lær mit Hierte, Fader!
At finde da den bedre Vei! Fri mig
For daarligt Hovmod! Fri mig for Misnøie,
Som spotter Dig for det, Din Viisdom negted',
For det, Din Fadergodhed mig har skænket!
Lær mig, for Andres Nød at føle ømt,
At skjule Feil, jeg seer! Viis mod mig den
Barmhjertighed, som jeg mod Andre viser!
Skjøndt jeg vel ringe er, jeg er dog ei
Et Intet; Du mig ved Din Aande kaldte
Til Livet frem; o, led mig, hvorsomhelst
Jeg gaaer i denne Dag, i Liv, i Død!
Tildeel mig Brød og Fred i Dag! Alt Andet,
Som under Solen er, jeg overlader
Din Viisdom, Herre! Skee Din Villie!
Til Dig, som hele Rummet er et Tempel,
Hvis Alt're Jorden, Havet, Luften ere,
Een Chorsang alle Væsener istemme!
Til Dig Naturens Lov og Priis opstige!

H. C. W.

Scorpionen for Zeuses Throne.

(Efter A. G. von Maltiz.)

See her, Zeus, en stakkels Scorpion for Din Herskerthrone! Lad ogsaa Ormen vederfares Ret, og hør dens inderlige Bøn! O Zeus! jeg er et stakkels Dyr. Enhver hader mig, Ingen sætter Liid til mig, og alle Væsener som see mig, betages af Væmmelse, Frygt og Gruelse. Velan! her fordrer jeg min Ret. Siig mig, store Zeus! er det ikke slet handlet? Hvad Ondt har jeg vel begaaet paa Jorden, at jeg skal saaledes hades og

beskæmmes? Fordi jeg er saa sort, krum og tynd, er begavet med en Braad, og kun sniger mig omkring i Mørket, derfor hader man mig og mine Lige. Verden er ligesaa slet, som dum. Naar den vilde see sig lidt om blandt Mennesker, vilde snart Fyrsternes Throner og Præsternes Altare lære den at tilbede mig. Snige der ikke Væi ner, der ere sorte paa Legem og Sjæl, omkring i Mørket, ligesom jeg? Er deres Braad ikke giftigere, end min? Og dog vover Ingen at udskælde dem. Man viser der et Scorpion-Ansigt Ære, og tilbeder det, efter Ret og Pligt, og kryber for det paa alle Fire, med ægte Hunde-Underdanighed, paa sædvanlig Hofmaneer. Siig mig nu Zeus! hvorfor hader man kun mig? Er mit Stik maaskee spidsere, smerteligere? Sandt er det, at jeg sprøiter Gift i mine Saar, men jeg læger dem ogsaa igjen ved min Død. Men saaledes tænke aldrig mine Fættere. De stikke en compagnie, hvor de kunne finde Noget at stikke, og glæde sig oven i Købet ved deres giftige Synder. Naar Kong Løve stundom myrder et Dyr, da skrige Alle strax, paa sædvanlig Hofmaneer: „Hans Majestæt har ikke myrdet Dyret, nei! han opaad det Allernaadigst." Hører man derimod om mig, at Hevngærrighed har bedaaret mig, og at jeg har vovet en eneste Gang at stikke, da udskælde strax tusinde Stemmer mig, og sige: „Nei, see en Gang til det giftige, nederdrægtige Dyr!" og, store Zeus! Du veed det: min Braad saarer aldrig Væsener paa Din Jord, naar jeg ikke selv i Forveien er bleven traadt. Din er Magten i Solskin, og i Storm; Du elsker Ormen ligesaavel, som Engelen; Du gav ethvert Væsen dets Vaaben; Du skabte ogsaa Scorpionen fri. Derfor, vise Zeus! beder jeg Dig: vær naadig imod mig, og beskyt mig, og søg at hæve min Slægt paa en eller anden Maade i dette usle, jordiske Liv! Siig dog til den kære, runde, dumme Verden, at jeg ikke stikker Folk for Løiers Skyld, men kun for at vise dem Ære — og altid, hvor det er nødvendigt! Da vil den vist tilgive mig, stakkels Skelm, mit hypochondriske Ansigt. Til Gjengjæld derfor vil jeg love den trofast, at, om jeg end stikker den, skal den dog aldrig bestikke mig.

Secretaire Snogs Forvandling i Abdera.

(Sluttet, see Nr. 99!)

Efter denne Examen istemmedes af den hele Forsamling en Sang eller Cantate, hvoraf følgende Vers bleve afsjungne før Talen:

Mel. af Tappenstreg (eller Sangen i Kong Salomon og Jørgen Hattemager: „Velkommen, store Mand her til o. s. v.)

„Velkommen, skjønne Dag i Dag!
Tredoppelt, tredoppelt Du er os kær!
Herr' Kabba, Herr' Kabba, Exam'nens Sag,
Men allermest vor Secretaire
Vi hædre jo ved denne Fest,
Han fik i Dag en deilig Hest.
Det er en meget dygtig Mand,
Den Allerbedste i vort Land.

O store Mand, o Secretaire,
Du, som er stor, Du som er saa god!
Du Kabba, som elskes af En og Hver!
Examensdagen gav os Mod,
Man er saa glad i Hu og Sind,
Naar man har gjort en Portion Vind,
Ei praler Snog med egen Kløgt,
Han laaner den foruden Frygt."

Efterat disse to Vers af denne geniale Sang vare afsjungne, besteg Secretairen Kathedret, og holdt en Tale, fuld af Salvelse og Opbyggelse, hvoraf, det gjør os ondt, at vi ikke kunne meddele, uden et Udtog. Den lød omtrent, som følger:

„Høistærede, lærde og ulærde, gode og oplyste studerende og ustuderende, Classer! Det er mig en sand Fornøielse, at see saa mange, glade Ansigter omkring mig, saa mange, lattermilde Fissonomier. Det er mig, som har skabt denne Schole. Det er mig, som styrer og opholder den. Jeg er paa en Maade Scholens Forsyn. Uden mig maatte Scholen falde sammen. Vel har jeg duelige Lærere; men — hvad vilde de være uden mig? Hvad vilde de være? Det Samme, som Hoveder uden et Høved, eller, som Høveder uden et Hoved. Jeg er et Geni af første Skuffe. Jeg har ogsaa

skrevet den geniale Sang, hvoraf De har hørt to Vers. Det var mig et Smørrebrød. Jeg smorte den sammen i 4 Minuter. Denne Tale, som jeg holder her, og som, jeg kan see, opvækker Latter og Beundring, dicterte jeg min ældste Datter i Morges, da jeg spiste Frokost. Ja, jeg er stor, som Scholemæster, som Digter og Taler. Det kan jeg selv bedst føle; thi jeg har Selvfølelse, og jeg er en af de største Abderiter. Det er min høie Geburtsdag i Dag. Er det ikke mærkeligt? Er jeg vel en Blære? Nei, paa ingen Maade! Ikke sandt? I Dag er det ogsaa min fornemme Oncle, Kabba-Kabbas Geburtsdag. Seer De, jeg kan Tysk! Er det ikke mærkeligt? Det var ham, der gjorde mig til Secretaire. Han er en herlig Mand. Hver Morgen han staaer op, klæder han den Nøgne, og bespiser den Hungrige. Examenen har faaet et godt Udfald. Det kan man takke mig for ligesaa meget, eller meer, end mine Lærere, og det er Begribeligt; thi det er jo mig, der har Overbestyrelsen. Og nu vil jeg ende min Tale, paa det at De kan faae de to sidste Vers af min originale, guddommelige Sang at høre, og saa modtage nogle Refræskissemanger. Gid jeg maa leve længe og florere som et praktiskt og theoretiskt og poetiskt og prosaiskt og pædagogiskt og methodiskt Skeni eller Geni af den allerførste Skuffe! Gid min egennyttige Oncle, Kabba-Kabba, som aldrig snyder Gud og hver Mand, og aldrig bedrager Enker og Trængende, som Grev Eiréne giver Anviisninger paa Cassen, der staaer hos ham, gid han maa blomstre og florere, fordi han gjorde mig til Secretaire! Gid han maa florere, og snart gjøre mig til noget Mere! Gid min store og berømte Schole maa florere og admireres, og mine Indtægter formeres! Kan De see, jeg er Poet? Jeg faaer vist snart et fedt Embed eller en høiere Rang. Saa bliver Herr' Poet til Prophet. Amen, Amen! Mine Herrer og Damer, og mine Damer og Herrer, Amen, og Bravo!!!"

Med disse Ord steg Secretairen ned fra Kathedret. Salen gjenlød af Klap og Bifaldsraab. En lille, svag Pibe hørtes i Baggrunden. „Hvad var det?" raabte Secretairen. „Mig synes, det peb." „Det var Blæsten," sagde en Dame. „Ja, af Secretairens Tale," hviskede en aldrende Mand. Secretairen hørte det ikke. „Det var en ypperlig Tale!" sagde den samme Mand, i det han henvendte sig til Taleren. „Ja, var det ikke? Jo, det troer j e g," svarte denne. „De er en meget fortjent Mand, en stor Scholemand!" sagde den Anden. „Ja, det er jeg!" lød Secretairens Svar. „De maa troe, jeg har ogsaa studeert dygtigen. Og hvor jeg har gaaet omkring til Familier, og intercederet og interesseret mig for min Schole, og søgt at insinuere mig, og bukket og krøbet og krummet mig, som en Snog! Jeg hedder ikke S n o g for ingen Tings Skyld. Jo, De kan troe, for de Store kan jeg krybe dygtigen. Mod mine Lærere afvexler jeg efter Omstændighederne, med Stolthed og Grovhed, Nedladenhed og udvortes Venskabelighed, da de ere mine Ligemænd; men mine Undermænd, mine Drenge, viser jeg sjeldent Andet, end Stolthed og ædel Selvfølelse, som ytrer sig hos mig kraftigst ved Rap med Spanskrøret og Kindheste." „De er en ypperlig Mand, en meget ypperlig Mand!" sagde den Gamle; „men — der henne er nok En, der vil tale med Dem, kan jeg see," tilføiede han. Secretairen vendte sig om, og en drabelig Karl med Knæbelsbart viste sig for hans forbausede Blik, og spurgte, om det ikke var her, at Secretaire S n o g boede. „Jo, det er m i g, min Ven!" svarede Secretairen: „Hvad godt Nyt?" Drabanten overleverede ham derpaa et stort, forseglet Brev. Secretairen brød Seglet, læste, udraabte: „O navnløs Salighed!" besvimede, og lod Brevet glide ud af sin Haand. Han faldt i Armene paa en gammel Oltapper, hvis Søn gik i hans Underviisnings-Anstalt. Forfærdelse og Forundring lammede alle Tilskuernes Hænder, Fødder og Tunger; kun en agtværdig Spækhøkers trivelige Hustrue havde Aandsnærværelse nok til at kaste tre store Draaber Eau de Cologne paa Secretairens gule Næse, og saaledes kalde Snogen til Live igjen. „Jeg er bleven βουλευτης της κικκλιδος (ɔ: Cancelliraad)!" vare de første Ord, den gjenopstandne Snog fremførte. Disse Ord gik, som en Løbeild, gennem hele Salen. Cancelliraaden var nær ved at segne under Lykønskningernes Oversvømmelse. Den fremmede Drabant bukkede dybt, og sagde ligesaa simpelt og lakoniskt, som skønt: „Jeg gratulerer." Cancelliraadinden og hendes Datter nærmede sig, for at deeltage i den almindelige Jubel, for at lykønske Manden og Fa-

deren, og for selv at lykønskes. Cancelliraaden fremstillede dem for Drabanten, som lykønskede dem, og spurgte til den naadige Frues og Frøkenens Befindende; men den henrykte og af Glæde berusede Snog havde, al sin Fortumlelse uagtet, dog saa megen Aandsnærværelse tilovers, at han frabad sig Prædicatet, „Naadige", for sig og Frue, og Prædicatet, „Frøken" for sin Datter. Drabanten gjorde mange Undskyldninger, bad om Forladelse, anbefalede sig hos den nybagte Raad, bukkede meget dybt, og forlod Scenen. Den almindelige Jubel gjorde, at Cancelliraaden og hele Selskabet glemte de to sidste Vers af den geniale Sang; men, hvad man ikke glemte, det var — Forfriskningerne. Vel tilpakket, skiltes Selskabet ad i den aarle Morgenstund med varme Ønsker og Bønner for Cancelliraaden og Cancelliraadens Huus.

Efter nogle faa Timers urolige Søvn, reiste den forvandlede Snog sig fra sit Leie. „Jeg maa, Fanden piske mig!" sagde vor Helt, medens han klædte sig paa, og spiste sin Frokost, „hen og takke min Oncle, Kabba-Kabba, og Grev Eiréne, for den store Naade, som er vederfaren mig. Her har jeg, sgu, en heel Mængde Attester, som jeg har faaet nogle lærde Mænd i Abdera til at skrive efter mine egne Concepter, og som ere mælende Vidner om min store Duelighed og mine mageløse Kundskaber, som Pædagog. Det har, sgu, kostet mig mangt et Maaltid Mad og mange Flasker Viin. Gud skee Lov, at jeg fik en af mine Lærere til, under Examenen at smøre en Indberetning om min Examens Udfald sammen, og at han fik den saa tidligen færdig! Nu vil jeg stoppe mine Lommer med disse Papirer, og saa begive mig hen til min elskede Oncle, og den naadige Greve, og takke dem Begge for min Ophøielse paa den sande, timelige Lyksaligheds Stige." Nu iverksatte han, hvad han havde sagt, bedækkede sin tomme Hjerne, og forlod sin Arne og sit Hjem. Glæden bevingede hans Fjed, og, ligesom Iris, Junos Sendebud, (han havde dog en af hendes, eller Regnbuens Farver, den Safrangule!) svævede ned fra Olympen til Jorden i Hedenolds mythiske Dage, saaledes svævede denne Bouleutes Kigklidos (o: Sprinkelverks-Raad) gennem Abderas Gader. Med Eet standsede han. „Det er sandt," sagde han; min Hetaira (Veninde) i Salmogaden maa jeg endeligen underrette om denne mærkværdige Begivenhed. Det vil glæde den ømme Sjæl." I fulde 4 eller 44 Spring iler han til Nr. 245 i Salmogaden. Han styrter op ad Trappen, og farer lige i Armene paa — ikke sin Hetaira, ikke sin Veninde, ikke sin Oncle, Kabba-Kabba, eller Grev Eiréne, som ogsaa havde deres Veninder — nei! i Armene — i Armene — i Armene paa sin gode, gamle Ven, Hans Excellentse, Herr' Satan. „Naa," siger Hans Høivelbaarenhed, „faaer jeg Dig da endeligen fat? Nu har jeg luret paa Dig i saa mange Aar. Her har jeg Døsmeren og Skelmen, Bagtaleren og Kryberen, som ved sine Krumveie er bleven en lille Rangsperson. Du er rigtigt nok et af de mindste Krybdyr, en af de mindste og mindst skadelige Snoge, men dog en Snog. Der gives jo rigtigt nok mange, langt større Skelmer, end Du; men de Store er det ikke altid saa let for mig, at faae fat paa. Derfor maa jeg tidt nøies med de Smaa." „Aa, naadige Herr' Fanden, spar mig!" skraalte Snogen. „Nei, min Broer! her gjælder ingen Naade. Nu maa Du give Dig Fanden i Vold," sagde Hans Høivelbaarenhed, og lo saa smaat. „Jeg skal hen med min Indberetning til min Oncle; jeg vil, Fanden piske mig! ikke med," tudede Cancelliraad Snog. „Fanden skal nok piske Dig!" brølede Fanden, og tugtede vor Helt med en Tyremie. „Aa, tag min Oncle i mit Sted, eller Gerbedulgos, Nilbergendos, Normagos, Reislischeros, Nansmetaios o. s. v. o. s. v., og spar mig! Jeg er jo en af de smaa Skelmer, en af de Allermindste." „Det hjælper ikke! Det hjælper ikke!" brølede Fanden, og Excellentsen foer bort med Sprinkelverksraaden*). Hvorhen? Det veed jeg ikke. Formodenligen i Skærsilden, for at renses, eller til Helved, for der evigen at brændes. Derom kan Djævelens theologiske Politisecretaire give mine høistærede Læsere den bedste Underretning.

Simplex.

---

*) Man seer heraf, at Drengen, som sagde: „Fanden tager ham nok tilsidst," spaaede sandt. (see Nr. 99, Sp. 1572!)

Literaire Anmeldelser.

Bibliothek af udmærkede Forfatteres udvalgte Skrifter.

Under denne Titel agter Undertegnede at udgive en Samling af de bedste, saavel nyere som ældre fremmede Forfatteres, i Særdeleshed Novellisters Skrifter, i en god og correct Oversættelse. Skriftet, hvoraf vil udkomme 2de Gange om Maaneden et Hæfte paa 48 Sider 8vo., der leveres Subscribenterne for den billige Priis 16 ß., vil tage sin Begyndelse med den geniale Wilhelm Hauffs udvalgte Skrifter i følgende Orden: 1ste og 2det Bind: Noveller. 3die og 4de Bind: Brudstykker af Satans Memoirer. 5te og 6te Bind: Eventyr. 7de Bind: Manden i Maanen. 8de Bind: Phantasier i Raadstukjælderen i Bremen og blandede Smaastykker. Dernæst vil følge den geniale Hoffmanns udvalgte Skrifter, (dog vil denne Forfatters Phantasiestykker aldeles blive udelukkede af denne Samling). Subscription, der blot kan fratrædes, hvergang en Forfatters Skrifter ere endte, modtages hos Undertegnede. Subscribentsamlere erholde paa 4re Expl. det 5te frit, eller betale, for hver Subscribent, der mangler i dette Antal, en fjerde Deel af hvad Hæftet koster.

Kiøbenhavn i September 1832.

L. Flamand.

Klosterstrædet Nr. 89 1ste Sal.

Oversætteren har i 1ste Binds 1ste Hefte af sit „Bibliothek o. s. v." lagt for Dagen, at han er i Stand til at levere en god og temmeligen feilfri Oversættelse af et Mynsterværk i Tydsklands æsthetiske Literatur; thi 9 smaae Sprogfeil, hvoraf Nogle maaskee kunne henregnes til Trykfeil, af en i Ordets almindelige Forstand ustudert Mand i et Skrivt paa 48 Sider maa i et Land og en Tidsalder, hvor en adelig Videnskabsmand og Digter ikke kan skrive 7 Linier, uden at begaae ligesaa mange grove Sprogbommerter, som Linier, undskyldes af enhver retsindigt Tænkende. Undertegnede kan derfor ikke undlade at anbefale dette Hefteskrivt, hvorom det Nærmere erfares af ovenstaaende Paategningsplan, til den dannede Almenheds Understyttelse, og det saa meget meer, som

Valget af Hauff's og Hofmann's Skrifter er en rosværdig Begyndelse. Red.

Af Herr' Joh. Nik. Høsts særdeles gavnlige „Repertorium over de gjældende Kgl. Reskripter o. s. v., i chronologisk Orden, med summarisk Udtog, samt vedføiet Parallelisering til 1832" er i disse Dage 1ste Binds 5te Hefte udkommet. Det begynder S. 317 med en Anordning af 4de Juli 1733, „at Interessenterne i Sukkerraffinaderierne i Kbh: skulle til disse alene bruge de danske Koloniers og de med de danske Kompagniers Skibe fra Amerika og Asien hjemkommende Sukkere, der sælges til partikulaire Folk i Kbh." og ender S. 396 med Reskr. af 23de Juni 1740 til Bisperne, at Præsterne i Kjøbstæderne ei maa prædikke meer end ialtfald et par Minuter over en Time, fra de komme paa Prædikestolen til de begynde at læse Bønnen efter Prædiken o. s. v. Af dette Repertorium, som vil komme til at bestaae af 4 Bind, hvert omtrent paa 30 Ark, udgaaer maanedligen et Hefte paa 5 à 6 Ark. Subscriptionsprisen er indtil Videre 10 ß. for Arket paa Trykpapir. Man tegner sig hos Herr' Bog- og Papirhandler Steen og hos Forfatteren i Studiistræet, Nr. 94, 1ste Sahl. Boghandlere nyde 16 p. Ct. Rabat, og Subskribentsamlere paa 6 Exemplarer det 7de frit. Red.

Alvorlig Sandhed.

(Efter G. A. von Maltitz.)

— Forbryderen. Hvi vælter Folket sig i vilde Masser hen over Torve og Gader? Hvor strømme de hen med Larm? Hvo er den stille, blege Mand, som sidder paa den tomme Karre, og hvis Öine nu og da lyne, som Lygtemandens Ild, opad mod Himmelen? Hvad er det, som omslutter ham saa tæt fra alle Kanter, fra alle Sider? — Hvad hentyder Dragonernes Riden paa? Det hule, stærke Hovslag, — de ligesaa hule Klokketoner, det strømme hen, som den fjerne Gravsang? — Hvo er det, som nu stiger ned, med mandigt Blik, og mandig Rolighed, og som tier stolt med en Mands hele Værdig-

hed? Hvo er det, som nærmer sig hin sorte Høi? — En Ulykkens og Lidelsernes Søn er det, hvis sidste Time slaaer, og som skal lægge sit Hoved til Hvile; thi han skal, han skal — vandre bort fra denne Jord. — Han skal! Han skal?! — Et tungt Ord. Hvo har Ret til at fremsige det? Hvo vover at sone her, at hævne, paa denne Jords store Syndested? — — Det er nok, Broderen skal bort. Broderverdenen har besluttet det. Hans Blod vorde her udgydt for, hvad han, ifølge Menneskers — Dom gjorde maaskee for meget — maaskee for lidet. — — — Det er allerede skeet! Det blodige Slag er faldet. Dog — hvorledes? — er det muligt? kan det være saa!? O Menneskeværdighed, sig nei!! Flyder der da af alle de tusinde Øine, som gabe paa Offeret, ikke en eneste Medlidenhedstaare? Kan det ene Menneske endnu bygge paa det Andet? Hvorledes? Der er ikke et eneste Blik der, som siger kærligen: 'Sov roligen, Ven! jeg forbander Dig ikke." — Farer Blodet gennem kolde Lemmer? Slaaer der ikke i en eneste Barm et Menneskehjerte for ham i broderligt Veemod? Ikke i en Eneste?? — — Iiskolde strømme Hverdagssjælene til deres Hjem, og i hele Flokken (hvor skændigt!) hører man det gaae fra Mund til Mund: "Nu har den Canaille faaet sin Ret." — Men — hvad skrækkelig Nidingsdaad har da den Ulyksalige begaaet, for hvem ingen Mund, intet Øie talte, og som intet følende Hjerte nærmede sig? — Hvori har han da forbrudt sig saa skrækkeligen imod en Menneskeverden, der dog ellers taaler mange Laster, siden Ingen værdiger ham sin Medynk? Man yder jo den værste Misdæder, Fadermorderen, Landsforræderen, selv den, som skænder sit eget Blod, den, som røver Vennens Gods, Hykleren og den nedrige Forfører ja! selv Skumleren yder man jo tilsidst en Medynkstaare. Hvori har denne da saa frygteligen forbrudt sig? — Da vakler pludseligen ved sin Knortestav en livstræt Olding, som selv er Graven nær, hen til den forbausende Spørger, og seer længe paa ham med forskende Blik. Da siger han: "Min Ven! mig tykkes, at Dit alvorsfulde Blik spørger om, hvad Hin har forbrudt, af hvis Blod Jorden endnu er vaad, og for hvem, desværre! ingen Taare fældes. Saa hør da, men forraad mig ikke! Denne, for hvem ikke en eneste Stemme taler, og som med Kekhed og Sjælsstorhed har udstaaet Døden ved Bøddelens Haand, han har begaaet den skrækkeligste Forbrydelse, som nogen Jordens Søn har udøvet; det, som opløser og adskiller alle Baand; det, som gjør de mest trofaste Venner til Fiender; det, som det bedste Menneske sjeldent tilgiver sin Broder; det, som alle Tider og alle Folkeslags hævne: han vovede at tale Sandhed!!"

— Brændemærket. Hvi gløder Sydens Himmel i Glans af blodrøde Dampe? Hvad er det, der hyler vildt, som Stormen? Hør! Hvad er det, der raller saa huult og gyseligt som Døendes Jammeren, hist ovre fra Pyrenæerhavet? — Stiger Flammen op af vilde Lavasvælg? Reiser den røde Ild sig af brændende Stæder? Gennemtordner Krigen et fjernt Land? Hvad, eller maaskee farer jeg vild? --- Forkynde Tegnene hist paa Himmelen maaskee en jublende Folkefest? En Folkefest? — Ja! — paa Bødlernes Baner. En Konge — Folkeslægter, lytter nu til! — bringer Borgerblod til Torvs. En Konge slagter sine Undersaatter, og opreiser, til sin Hæder og Berøm Galger ved Siden af sine Baal. Du gyser, Verden! og mener, at jeg ta'er til Dig om Fortidens Daad, om en mørk Tids Rædsler, som for længe siden er henraadnet. Du farer vild. Hvad jeg her fortæller Dig, skeer i Dag, nu, i denne Time! Du seer Baalene ryge, Du hører den hule Lyd af Bøddelens Blok og af Pinebænken; Du hører de Døendes Suk. I Din Tidsalder, Menneskeven! skeer det, som næppe synes Dig muligt. — Og dog skeer dette, trods al den Oplysning, hvormed vort Aarhundrede sminker sig, som indbilder sig, at være saa viist, saa menneskeligt; trods al Paraderen med Ret og Sandhed, myrder den kronede Slagter, Dom Miguel, med Frækhed paa Lusitanias Throne. Han myrder kongeligen, af Guds Naade, med høitdurchlauchtigt Tigersind, sit Folk i Tusindeviis, og glimrer ved Bøddelknegtenes Parader, til Haan for vor milde Tidsalder, som Bøddelfyrste, i Purpurklædning. Du studser, Verden! og studser bævende? For frit tykkes Dig mit kekke Ord; for dristigt for Tid, Forhold og Sted? Det er vel sandt; men, at leve for Sandheden, er den sande Talers og Digters, den sande Menneskevens Pligt; læs derfor dristigen, og forsag ikke! Sandhed toner fra Digterharpens Strænge og fra Talerens Læber. Hører den, Fyrster! Tænker retfærdigen! Forsøger ei paa, at for-

trænge det Sande og Gode ved iiskolde Magtsprog! Taaler Sandheden med Taalmodighed! Ellers ville I komme til at deeltage i Nidingens Brøde. — Ikke alle Fyrster ere udkaarne til Folkets Held og Borgernes Lykke. En ond Stjerne — en sort Skæbne — svævede over Eders Hoveder, da dette blodige Menneske fødtes. Giver Slip paa Eders Ahnestolthed, og lader Sandheden gaae sin frie Gang! Lader den keft brændemærke den kongelige Syndehelt for Tidsalderen og Verden! Giver Slip paa det glimrende Billed Fyrstesøn, naar det sidder paa en Throne af Blod og Liig! I denne er det alt sjunket for dybt; i ham, ved hvis Nidingsdaad selve Veirøveren blegner, og føler sig reen og lettet for alle sine blodige Synder, naar dette Billed træder frem med Lastens Skridt for hans forstyrrede Sjæl. Dog — jeg hører det, Verden! Du spørger forbauset: "Hvad har det stakkels Folk da forbrudt, siden det maa lide saa megen Skændsel?" Saa hør da! Det forlangte frit og aabenhjertigen, hvad man ellers er saa fræk at stjæle sig til: sin hellige Arvelod: Menneskerettigheder. — Du stutser og zitrer! Jeg hører Dig spørge: "Hvorledes? og ingen Brutus, hvis Sjæl luer for Ret og Frihed, hæver sin Arm, for at modtage Tak og Velsignelse af sine Medmennesker? Er der ingen Øxe, ingen Steen meer, som Mænd kunne gribe?" "Nei!" "Hvorledes? Er der heller ingen Helt blandt Fyrsterne, som vil reise sig modigen med en stolt Hær, og bringe Lys i det Voldsherredømmets Mulm, der advarende svæver ned over ham, og frelse i det Mindste Skinnet af Fyrsternes gamle Ære?" — "Nei!" "Man seer roligen Mennesker — slagtes, seer det med koldt Blod, uden at gjøre Modstand: seer dem slagtes af en rasende Bøddels Haand? seer Tusinde hensmægte i Fængslerne, og gjør ikke Ende paa denne Jammer og Qval ved et eneste Ord?" — "Nei!" "Er al Manddomskraft trindt om da udmattet? Ere Fyrsternes sande Stolthed og Ære døde? — Gives der intet Guddomsbud meer? Er der ikke saa megen Varme i et eneste Hjerte, at det opflammes til at frelse et Folk? Ikke et eneste Menneskehjerte?" — "Nei!" "Hvorledes? Gives der heller intet Forbund af Helteskarer, ridderligen udrustede til Kamp, som i Oldtiden, og beredte til modigen at søge Faren, og ved mandig Daad at tilkæmpe sig ægte, rene og gyldne Laurbær?" — "Nei!" "Hvad er det da, som lænkebinder Alle?

Hvorfor er ikke Hevnens Sværd for længe siden nedfaret paa dette Hoved? Hvad er det, som hindrer Mennesker fra at hævne Gud paa ham?" "Morderen kalder sig selv, og kaldes, legitim, eller lovmæssig." — —*)

*) At dette er skrevet før Don Pedros Tog til Portugal, seer man let. Endnu have Frugterne af dette Tog ikke været store; men de kunne vel komme! Overs. Anm.

Blandinger.

— En Advocat havde en Gang vundet en vigtig Sag for et føieligt Fruentimmer. Da hun vilde være erkendtlig, og havde fattet Godhed for ham, sagde hun: „Skøndt jeg har havt mange Elskere, er jeg dog ikke bleven rig, og jeg har derfor ikke Andet at tilbyde Dem, end mit Hjerte." „Jeg tager ikke imod Sportler," svarede Advocaten; „giv De det til min Skriver!" (Antiqv.)

— En Jesuit prædikede i en By, hvor den katholske Religion var den Herskende, og sagde: „Gid Djævelen maa tage mig, om en eneste Protestant vorder salig!" I det Samme rev han Bibelen ned, uden at mærke det. En fornem Mand befalede sin Neger, at tage den op og lægge den paa Prædikestolen. Denne sneg sig om bag ved Tilhørerne. Præsten saae ham nedenfor ved Opgangen, holdt ham for Djævelen, forandrede derfor strax Tonen, og sagde ængsteligen: „Nogle kunne vel" — Da han saae, at Negeren kom nærmere med udstrakt Arm, raabte han: „ja! maaskee Mange kunne vorde salige" — men, da den Sorte stod oppe hos ham, skraalte han af fuld Hals: „Alle salige! Alle salige!" (Antiqv.)

— Hvo plages mest af Fingerkløe? De, der have Genifeber, de, der gerne ville gjøre lange Fingre, og de, der have Skrædderlivrée paa Fingrene. (Proteus.)

— Den franske Figaro, der før gratis barberede Ministrene, faaer nu Sallair for at barbere Folket. Popularitet kan da Ingen nægte ham, saalidetsom at han bliver honoreret.

— Censuren er en endnu grusommere Parce end Atropos: den overklipper, som hun, Livstraaden, men kun paa ufødte Fostre.

— Magistraten i Fulda er bleven afsat af Regjeringen for Opsætsighed, fordi den har fordret Byskatterne nedsatte. En kurios Forvexling af op og ned baade hos Magistraten og Regjeringen.

— Stænderske Forhandlinger uden Offentlighed ligne Pressefrihed med Censur, kun med den Forskjel, at de første savne hvad den sidste har, men den sidste ikke har hvad de første savne.

Man har sagt, at Dom Miguel er af Halvblod: som Autokrat har han dog viist, at han er fuld-blodig.

— Det er intet Under, at mange Fyrster ikke ville give deres Folk Trykke-Frihed: den hører blandt de Prærogativer, de ville have sig selv forbeholdne.

— Polens Ørk er et stort Censurhul i Verdensbladet. (Kp.)

Snurrepiberier.

174. Hvad Lighed er der mellem Bagge og Baggesen? Hin er dennes Abekat, og synes at være en $\frac{3}{8}$, men er knap $\frac{1}{64}$ af ham.

175. Hvad Lighed er der mellem Bagge og den franske Politispion, Vidocq? Raquetten gjør, hin, og Gazette des Tribunaux denne gal, og de paastaae Begge, at de aldrig have været saa kloge som de ere nu.

176. Kan De forvandle en Samling af Træer til et af den danske Bies Producter, og dette igjen til en af dens Yndlinger? Skov, omvendt: Voks, Vox, Oxe, Oxehoved.

177. Hvorledes kan Mariboes magre Oxehoved igjen blive fedt? Naar Gabflab kommer til at løse det af. Alle beskedne Forfattere og Forfatterinder, som ville garder l'anonymité stikke, i saa Fald, alle deres Flauheder og Vittigheder i Gabet paa denne Oxehovedets Repræsentant i Jostis Vestibule! og jeg vædder om et Snurrepiberi paa, at de ville snart strømme fra ham, som Vittighedens Spiritus vini rectificatissimus, eller som Grovhedens og Dumhedens Dyvelsdræk, i bunden og ubunden Stiil.

178. Hvad Forskjel er der mellem Baggesen og Gabflab? Baggesen kaldte sig selv Baggehunden, og var et vittigt Menneske; Gabflab derimod kalder sig selv et Menneske, og er en gal Slagterhund.

179. Hvad forstaaer man ved en theaterdirectionel eller holstein-molbech-kirsteinsk Brøk? $\frac{5}{2}$ og $\frac{4}{2}$ Timer ɔ: 5 halve og 4 halve Timer. Kunsten stiger!!!

180. I sit nye Regulativ (see Kbhvnsposten, Nr. 187!) som er dateret d. 22de Octbr. 1832, siger Theaterdirectionen, at alle Bestemmelserne i dette Regulativ finde Anvendelse paa de Stykker og Musiker, som allerede ere indleverede, eller antagne, uden hidtil at være honorerede, saafremt ikke Vedkommende inden 4 Uger fra Dato (den 22 October 1832) til Theaterdirectionen indsender en udtrykkelig Erklæring om, at de ikke ville underkaste sig disse Bestemmelser; og dette er først 5 Uger efter (den 26de Novbr.) kommet til Forfatternes Kundskab igjennem Adresseavisen. Hvad kalder man det? En morsom Synd imod Chronos eller Tiden. Det var et Forsøg paa at gjøre det Umulige muligt. Til Straf for denne Bук, vil Chronos sluge sine egne Børn, som han gjorde i Oldtiden. Naar et Collegium af 3 høilærde Mænd kan begaae saadan en Synd, hvad skulle saa vi arme Flyndere sige?

181. Hvo forvandles lettest til et af den danske Bies Producter? Herr' Honningdahl og en Dronning, Herr' Schønning og Herr' Thonning.

182. Gjør mig en stærk Blæst ved Halshugning til en salig Politimester! Storm, Torm.

183. Gjør mig en Konge og Institutbestyrer til Orme! Gorm, Orm.

184. Gjør mig en mechanisk Machine til en Sygdom! Uhr; Ruhr (Blodgang).

185. Hvor hedder det i Tiden omvendt: allеder? I Mai (jam).

Jocosus.

Rettelser i Nr. 99, Sp. 1569, L. 3, fra n. læs: Sandheds; Sp. 1571, L. 12, Secretaire: Sp. 1575, L. 17, fra n. kigede; Sp. 1583, L. 18, Winslow.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugentligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 101. Tirsdagen den 18 December 1832.

Til Vittigheden.

Tone. Til Jydlands Kyst igjen jeg seiler.

O Vittighed, Du muntre Pige!
Tidt er Dit Die klart og mildt,
Naar om i Phantasias Rige
Du flagrer overgivent vildt.

Ja, overalt Du Blomster plukker,
Du er jo selv en Blomstermø,
Og, me'ns Du over Daarskab sukker,
Du samler Daarskabs Blomsterfrø.

Du i Forstandens Jord dem lægger,
Og væder den med Humor-Vand,
Geniets Sol til Liv dem vækker,
Og nøgen Jord bli'er Blomsterland.

Nu Skarpsinds milde Regn dem væder,
Og atter straaler Snillets Sol,
Den gi'er dem lyse, varme Klæder
Ved Nordens og ved Sydens Pol.

Ja, Vittighed, Du muntre Pige!
Tidt er Dit Die klart og mildt,
Naar om i Phantasias Rige
Du flagrer overgivent vildt.

Men, naar Du finder Daarskab mægtig,
Og seer den rase plumpt og vildt,
Og kalde Klog en Nederdrægtig,
Dit Die bli'er ei længer mildt.

Og, træffer Du nu Fru' Satyra,
I Hopsavals det strax maa gaae,
Hun spiller paa sin Spottelyra,
Du valser raskt med Store, Smaa.

Men vogt Dig vel, at ei Justitsen
Du kommer i Din Vals for nær,
Og stød paa Ærmet ei Militsen!
Du ellers selv faaer Smæk og Snært.

"I Danmark er det raaddent," sagde
Europas allerstørste Skjald, *)
Og mangen Digter det jo lagde
For Dagen i Fru Danas Hal.

Thi Du besjælte deres Tale;
Beundrende vi see den Kunst,
Hvormed en Holberg veed at male
Den Daarskab, som er end i Gunst.

Kan Vittighedens Ven vel glemme
Den Strømpeløses gæve Skjald, **)
Og ham, hvis Aand man kan fornemme,
Naar der om Oldtid synges skal? ***)

Sin Pensel Heiberg herligt brugte,
Og Svøben førte han med Fynd;
Man saae ham Daarskab djærvt at tugte,
Og male liveligt hver Synd.

---

*) Shakspeare.
**) Wessel.
***) Tøde.

I "Julespøg" og "Nytaarsspasen"
Samt "Vaudeviller" spøgefuld,
Herr' Johan Ludvig gav os Stadsen
Af Vittighedens pure Guld.

Hvo mindes Malte Conrad ikke,
Og Baggesen med skarpe Braad?
Jeg selv har følt den Sidste stikke,
Og mod hans Stik var intet Raad.

Mod ham O Vee! er kun en Sinke,
Skøndt han er Jenses Abekat,
Hans fleste Vers af Mudder stinke,
Og Plumphed er hans — største Skat.

Hvo kan vel Rahbek, Riegels glemme,
Thomas Christopher, Seidelin,
Og ham, som mistede sin Stemme*)?
Hans raske Pil var skarp og fin.

Hvo glemmer Wivet, Baden, Winther,**)
Og Tøren med sit Ørefigt?
Mathias har hver Lørdag Finter,
Satyra staaer paa Wilsters Flag.

Og Tscherning, Du, Satyrens Mester!
Saa tør og skarp, som lunefuld,
Steen Steensen Blicher iblandt Præster,
Dem Alle er Du, Skelmske! huld.

Nu Overskou, den muntre Digter,
Ved "Lystspil" og ved "Kunstnerliv,"
Ham sjeldent Vittigheden svigter,
Thalia er hans Ægteviv.

De trende Jenner***) maa og mindes,
Og Fred'rik S. Birch ligesaa,
Hos "Ravnen" Vittighed ei findes,
Jeg "Reisen" la'er, som vittig, gaae.

---

*) Dampe.

**) Chr. Winther.

***) H. C. Andersen J. F. Hansen og Arnesen.

Tilgiv nu, hvis jeg sang uvittig
I dise Vers om Vittighed!
Var jeg ei vidsuld, var jeg flittig,
Og lang blev jeg, men ikke bred.

Med Villien Du vist vil nøies,
Men Publicum er ei saa stemt,
Af det der meget Haardt maa døies,
Det har ei mine Finter glemt.

Jeg siger, som i Vaudevillen:
"Det bedre bli'er en anden Gang,"
Og hermed ender da min Spillen,
Og denne fordringsfrie Sang.

H. C. W.

Den Overspændte.

En sand Begivenhed.

(Efter Prof. Hedwigs Meddelelse i Allg. Wiener Theaterz. for Jan. 1832.)

I en af Tysklands største Stæder tildrog sig for 30 Aar siden en Historie, som endnu den Dag i Dag ikke fortælles uden Gysen. Forfatteren til disse Linier har hørt den af mange Personers Munde, som sige selv at have oplevet den. Den kan vel fortjene en Plads her til Eftertanke, til Prøvelse, og for Mange til Advarsel.

I St*** var især Vertens table d'hôte i den sorte Ørn tillokkende. Kl. 2 om Middagen forsamledes de første Personer i Staden ved det, og den 13 Jan. 1802 var Tilløbet saa stort, at Verten maatte lade tre store Borde sættes til Hovedbordet i Spisesalen, for at skaffe alle sine Gæster Plads.

„Hvad er der paa Færde i Dag?" spurgte en Gæst af den faste Stok, en Husarritmester ved det b..ske Garderegiment; „hvad Overordenligt foregaaer der i Dag, siden jeg med Nød og næppe kan faae min gamle Plads?" „M***, som har spiit sine Gæsteroller med den største Lykke paa vort Theater, giver i Dag 20 Flasker Champagner til Bedste," svarede Verten, og hans spillende Vittigheder ere endnu meer tiltrækkende, end hans sprud-

lende Viin; havde Herr' Ritmæsteren ikke været syg i 8 Dage, vilde De have leet Dem en Sygdom paa Halsen over ham; — i Dag vil han endnu oven i Købet give en Skok ret gode Indfald til Priis. Tag kun strax Deres Tegnebog i Haanden, for at optegne, i det Mindste, et Douzin af dem!"

„Der er Intet, som jeg elsker meer, end at lee," svarede Ritmæsteren, i det han forføiede sig hen til sin Plads. I dette Dieblik satte Alle sig omkring Bordet; thi Miraclemanden, M**, var indtraadt.

Hans første Ord var et godt Indfald, hans første Bevægelse et pudserligt Minespil. Ritmæsteren ventede, efter Vertens Fortale, Meget af Skuespilleren; han fandt tredoppelt saa Meget. Selskabet udbrød tilsidst i saa munter en Latter, at Ritmæsteren fandt for godt, ved Foredraget af Kronen for alle lystige Fortællinger, at løfte et Glas Champagner i Veiret, og høit at foreslaae en Skaal for M***s Sundhed. Selskabet istemte et jublende Chor.

„Min Herre!" sagde derpaa Ritmæsteren, i det han tørrede Taarerne, som Latteren havde afpresset ham, af sit Knæbelsbart, „min Herre! De handler meget urigtigen i, at vise sig for os i saadan en Glans, — som jeg hører, reiser De allerede i Morgen — hvorledes vil det gaae os, naar vi savne Dem? Det vil forekomme os meget kedsommeligt, naar vi tænke paa den fornøielige Middag i Dag!"

„De er meget venskabelig," svarede Skuespilleren; „men da Deres Yndest udmærker mig saameget, og Almenheden har belønnet mig saa rigegeligen, medens jeg har spilt Gæsteroller her — saa maa jeg saa meget meer med Taknemmelighed optage det Decret fra det kongelige Hoftheater, som jeg nyligen har modtaget, der ansætter mig her paa Livstid, da jeg derved kommer i den lykkelige Stilling, fra dette Aars Paaske af altid at kunne være iblandt Dem."

„Det er herligt!" raabte det hele Selskab; „Hoftheater-Intendanten leve!" jublede Selskabet — og Verten maatte sætte endnu 20 Flasker Epernay, grand mousseux royal paa Bordet.

„Skjøndt det gjør mig mest ondt, at Herr M*** reiser saa hurtigen bort, saa maa jeg dog

bekende, at der, i det Mindste, til i Morgen endnu er nye Løier in petto."

„Hvorledes det?" spurgte Selskabet.

„Doctor Sarg er reist bort i Dag, og kommer i Morgen," svarede Verten. „Det er netop den Dag, hvorpaa han hvert Aar spøger, som sædvanligt, med sig selv. Nogle af mine Gæster forstaae mig nok; de Herrer, som ikke kende endnu Noget til dette Spøgeri, vil jeg, med Deres gunstige Tilladelse, meddele det."

„Vi bede derom," svarede Selskabet.

„Ligeoverfor mig ligger den nyligen nævnte Doctor Sargs Huus. Fra disse Vinduer kan De see det. Huset er stort; men der boer Ingen deri, uden han. Det kommer af, at han er en Særsindet, hvis Lige der endnu ikke har været paa Jorden."

„De mener nok en Nar," sagde Ritmæsteren.

„Ja, ja, en Nar!" raabte Mange.

„Med Deres Tilladelse mine Herrer!" sagde Skuespilleren, i det han afbrød den lydelige Latter, som opstod herover. „Hvad Naren angaaer, da kan jeg tale Ord med. En Aandssvag er ikke altid en Nar; i Øvrigt, er den bevidste Doctor min Oncle!" —

„Da gjør det mig ondt," vedblev Ritmæsteren, „at dette Ord undslap mig." „Saa gaaer det os Alle," tilføiede de Øvrige.

„Det har ikke videre at betyde," sagde Skuespilleren; „thi Manden hænger fast ved en Drøm, et Syn, eller et Spaadomsbedrag, jeg kan ikke angive det nøie; men min Moder har ofte fortalt mig derom, og det gjør mig ondt, at denne fixe Idee plager ham paa visse Tider forskrækkeligen. Han bilder sig nemligen ind, og saaledes skal det ogsaa under beængstende Omstændigheder være blevet ham bibragt, at der gaaer en ond Aand omkring paa Jorden, som har antaget hans Skikkelse og hans Navn, og træder ham imøde i alle hans Handlinger.

„Denne forfærdelige Idee er Aarsag i, at han har trukket sig tilbage fra Verden, og opgivet sin store Praxis, for ikke at give sin Doppeltgænger Leilighed til at udøve noget Skadeligt i hans Navn. Da han alligevel frygter for ham, saa gjør han paa visse Dage i Aaret formeligen Cour til ham. Han indbyder ham til sit Bord ved skrevne Sedler,

som han har omspredt i den nærtliggende Skov, han overlader ham endog den 13de Januar hvert Aar sit Huus — da han faaer sig selv til at troe, at han maa reise, for at hans Contrefait ikke skal blive forstyrret af hans Nærværelse."

„Ja, ja," tilføiede Verten, „saaledes er det! Saaledes kommer han altid igjen og snart tilbage, lader, som han er en ganske fremmed Mand, og betragter sit eget Huus fra øverst til Nederst fra dette Vindue."

„Hvem tilhører dette Huus ligeoverfor?" spørger han mig hver Gang. Jeg bukker mig fuld af Ærefrygt, og siger: „Den berømte Doctor Sarg." „Har han endnu stor Praxis?" spørger han igjen. „Til Sorg for den lidende Menneskehed," svarer jeg, „besøger han Ingen af sine talrige Venner meer, om de ogsaa falde i nok saa svær en Sygdom." „Dertil har han vel sine gode Grunde," svarer han, slaaer derpaa Vinduet op, og skriger: „Doctor Sarg, Doctor Sarg! Min Ungdomsven! hvis det ikke forstyrrer Dig, kommer jeg over til Dig."

„Naturligviis svarer Ingen, men Doctoren vedbliver: „Jeg maa over, min Ven vilde blive vred paa mig, hvis jeg ikke, da jeg er ham saa nær, steg af hos ham."

„Han betaler en Regning, som jeg aldrig har forlangt af ham (thi han er uhyre rig), gaaer — aabner sit eget Huus, og lader sig igjen i et heelt Aar ikke sees paa Gaden."

„De skulde helbrede ham for hans Daarskab, Herr' M**!" sagde Ritmesteren.

„Troer De, at han lader mig komme ind?" spurgte Skuespilleren. „Ogsaa jeg har Noget i Sinde; naar det lykkes, saa skal min brave Oncle igjen tilbagegives Verden. Det er vistnok et Vovestykke; men min Moder mener, at den, der Intet vover, aldrig kan vinde Noget"

Selskabet sad endnu sammen, og udtømte sig i Forslag; men Munterhedens Aand var forsvunden, M** blev øiensynligen forstemt, og, uden at Nogen mærkede det, usynlig. Pludseligen fløi Døren op, en Opvarter kom ind, og meldte, at Doctor Sarg nyligen var stegen ud, og stod paa Springet, at træde ind i Salen. „Allerede nu?" sagde Verten forbauset. „Saa er det just Tid, t give Agt paa ham; til Latter gives der Stof nok, mine Herrer!" Selskabet fløi hurtigen ind i Sideværelserne, og stillede sig ved Vinduerne, — for at see med paa denne Spøg. Der forløb neppe et Quarteer, saa kom Sarg over Trappen; meer, end 10 Keldersvende efter ham; Verten aabnede Døren. „Det var en forfærdelig Reise," begyndte Doctoren, „10 Gange, i det mindste, er jeg væltet, og bleven udplyndret af, i det Mindste, 20 Røvere, men jeg har Penge nok endnu, — og, da man har skildret mig St. som en venlig By, saa vil jeg blive her en kort Tid, og lade det smage mig godt i den berømteste Gæstgivergaard. Er jeg ikke i den sorte Ørn?" „Jo tilvisse!" svarede Verten med dybe Buk.

„Og idag er det jo den 13de Januar?" „Ganske tilforladeligen," svarede Verten, som igjen udtømmede sig i dybe Buk.

„Det er herligt!" bemærkede Sarg; „nu, lad mig faae et fortræffeligt Maaltid! Klokken er rigtigt nok allerede 5 — men det skader ikke. Paa Reisen har jeg lidt megen Hunger; de slette Vertshuse, de elendige Vine; jeg tog ingen Steder ind, for at nyde mit Middags- og Aftensmaaltid her paa een Gang."

„Naa! lader det gaae flinkt, Børn! Sætter Maden paa Bordet!" commanderede Verten, og et lille Bord, netop ved det midterste Vindue, blev rakt dækket.

„Hvem tilhører det Huus ligeoverfor?" spurgte Sarg. Verten bukkede sig igjen af Ærefrygt: „Den berømte Dr. Sarg." „Har han endnu Praxis?" spurgte denne. „Til den lidende Menneskeheds Sorg," svarede Verten, „besøger han Ingen af sine talrige Venner, selv, om de have nok saa svær en Sygdom." „For det har han vel sine gode Grunde," svarede Doctoren, slog derpaa Vinduet op, og skreg: „Doctor Sarg! Doctor Sarg! Min Ungdomsven! hvis det ikke forstyrrer Dig, saa kommer jeg over til Dig."

Men, hvo beskriver Alles Skræk, da ligeoverfor i det øde Huus, som Verten og hans Folk vidste, var vel tillukket og tillaaset, et Vinduesskudde fløi raskt op, og Doctor Sarg — saadan, som han pleiede at være hjemme, i Morgenkjolen og med en hvid Hue paa, under hvilken de sparsomme, graae Haar tigede frem, — saae ud af Vinduet,

og raabte over: „Jo, jeg er hjemme; hvad vil man mig?"

Doctor Sarg i den sorte Ørn forskrækkedes heftigen ved disse Ord. Dog fattede han sig hurtigen. „Alvorligen talt," raabte han, „er De Doctor Sarg?" I det Samme sank hans Stemme, og han blev bleg som en Døende.

„Vil De ikke troe det," svarede den Anden, „vil De tvivle? jeg kan give Dem de bedste Beviser."

„Men, jeg er det jo ogsaa," raabte den Første i Gæstgivergaarden, samlede alle sine Kræfter, og skreg med en skingrende Stemme: „Afskum! siden Du dog har Mod til at komme til mig, saa skal Du betale det dyrt. Falder jeg, saa skal Du bøde dygtigen for det." Han tog Hat og Stok og ilede derover.

„Hvad var det?" raabte det indtrædende Selskab. „Spøgen, Herr' Vert! faaer en besønderlig Vending." —

„Hvor er hans Neveu, Skuespilleren?" spurgte Ritmæsteren.

„Skuespilleren er forsvunden," bemærkede Keldersvenden.

I dette Forvirringens og Forbauselsens Dieblik betog en tom Skræk Verten og Keldersvendene. „Det er dog en ond Aand, det maa være en ond Aand," raabte han den ene Gang efter den Anden; „hvorledes kunde den Fremmede ellers komme i hint Huus? Man lo Verten ud, og udtømte sig i Formodninger.

„Det er Skuespiller M**," sagde Ritmæsteren, „som benytter sin Oncles Masque, for at helbrede ham for hans Indbildning." „Men, hvor var det muligt i saa kort Tid?" svarede Andre. „Og begge lignede dog hinanden saa meget, den Falske og den Egte," svarede Verten med lydelig Hjertebanken. „Jeg har dog kendt Doctor Sarg i 20 Aar."

„For Guds Skyld, hør dog det græsselige Skrig derovre!" sagde en af Keldersvendene.

„Der maa jeg over," sagde Ritmæsteren, „og, ifald det er en ond Aand, skal min Klinge være en Prøvesteen for hans Kraft."

Verten vilde holde ham tilbage; men de Modigste satte Mod i ham, og ilede over med ham. Man foer ud paa Gaden, og der blev ringet 3 Gange paa den store Klokke paa Doctorens Huus; men Ingen lukkede op. Man kaldte paa en Smed, og brød Døren op; den hele Sværm af Nysgærrige drog op ad den brede Trappe.

Ikke en Sjæl i Noget af Værelserne. Endeligen trængte man ind i en lille Stue. Der laa Skuespilleren M** grusomt myrdet; den kunstige Masque var skudt bort fra Ansigtet. Doctoren knælede ved Siden af ham: „Han vilde bringe mig til at indsee min Indbildning" — raabte han til de Indtrædende — „i Indbildningen myrdede jeg ham. Denne Udaad har givet mig min Forstand igjen. Overleverer mig til Retten, men forbander mig ikke! Ogsaa usædvanlige Mennesker have Overtro. Gid jeg maatte være det sidste Offer for en Indbildning!" Fire Uger efter døde Sarg i Hospitalet, da han strax efter denne Erklæring, som ytredes i et lyst Dieblik, var falden i et frygteligt Raseri *).

H. C. W.

---

*) Til denne Historie findes i Retspapirerne og i en betydelig Læges Indberetning i St. følgende Bemærkninger, som, i lyse Dieblik afsurede den aandssyge Doctor Sarg, kunne meget bidrage til at oplyse denne Begivenhed.

Doctor Sarg var fra Ungdommen af en Særsindet, hvortil en ganske egen Opdragelse bidrog Sit. Saaledes troede han fuldt og fast, at ethvert Menneske har sin Dobbeltgænger (Tvillinggænger), og jo meer lignende Ansigtstrækkene og Skabningen viste sig, jo forskjelligere vare Characterne. Tvillingbrødre, der ofte ligne hinanden, som to Æg, kunde han aldrig betragte uden Forfærdelse. „Den Ene af dem", paastod han altid, „den Ene af dem er bestemt den Andens Fiende!" Naar Tvillingbrødre elskede hinanden hjerteligen, troede han, at den Ene maatte bestemt være en Hykler. Dette benyttede En af hans Embedsbrødre, skrev under et fremmedt Navn i et fremmedt Sprog en Bog, og sendte ham den med Posten. I denne Bog fandt han alle sine fixe Ideeer stadfæstede ved en Mængde

Theatret.

(Indsendt.)

I Onsdags d. 12te Decembr., opførtes paa det kongl. Theater Oehlenschlägers laurbærkronede Tragoedie Hakon Jarl, for fuldt Huus.

Stykket blev i det Hele saaledes spillet, at det baade tilfredsstillede Digtekunstens Venner og dem, der sætte stor Pris paa den theatralske Effect, naar man undtager Scenen i femte Act mellem Hakon og hans Træl Karker, som endes med at Trællen dræber sin Herre. Nogle af Karkers Repliker frembringe her en Virkning, som er fremmed for Handlingens Grundtone, og ufordelagtig for den Stemning, som man her maa ønske vedligeholdt hos Tilskuerne. Fortræffeligt udførte især Dr. Ryge og Mad. Werschall deres Roller; ogsaa Holst og Nielsen bidroge ved heldigt Spil til det Heles Virkning, og høstede ligesom Hine, udmærket Bifald derfor. — Naar Tragoedier spilles godt, ville de altid finde et talrigt og skiønsomt Publicum, uagtet den herskende Musiksmag har vundet en saa stor Mængde enthousiastiske Yndere.

Det er snart 25 Aar siden, at dette tragiske Digterverk første Gang bragdes paa Scenen: skulde det ikke være passende og velfortient Hyldning, man bragde Digteren, naar man feirede Stykkets

---

opdigtede Exempler. Hvad Øiemeed denne Embedsbroder havde, er ikke bekendt; nok! det skede; i St. veed Enhver det. Det er ogsaa beviist, at Doctoren en Gang om Natten, forblindet af Skræk og sin ophidsede Phantasi, fandt en Skikkelse ved sin Seng, som udgav sig for hans Tvillinggænger, og forlangte en vis Sum af ham — under den Betingelse, at han kun vilde besøge ham en Gang om Aaret. Dette har ogsaa hans egen Søster, som han ofte pleiede at fortælle denne Begivenhed, vidst. Ingen Bønner, ingen fornuftige Grunde udrettede Noget imod hans Indbildning. Man veed jo af utallige Exempler, hvad for en Ulykke fixe Ideer forvolde i de lyseste Hoveder. Doctor Sarg blev ogsaa et sørgeligt Offer for saadan en Idee, og den stakkels Skuespiller M** ved ham! Prof. Hedwigs Anm.

Aarsdag ved at opføre det i Forening med en Prolog, eller anden theatralsk Høitidelighed, som hentydede paa den Erkiendlighed Nationen skylder sin udmærkede Digter? A. X.

Til den, som det rammer.

O, Du stakkels, lille, gamle Fritz Pjat-Pjat! Du synger saa deiligt, især med Dit eget Næb, Du lille Flæb! Du er halvt hollandsk, og halvt molboisk. Det kan man strax see og høre paa Dig. Men — Du er ganske uskyldig, ganske uskyldig. Der er, imidlertid, en vis Skødesløshed eller nonchalance i Din Sang og Din Snak, som viser, at Du er ligesaa høiadelig, som uskadelig. Du piber altid, naar man rører ved Dig; men det Værste er, at det varer somme Tider saa længe, inden Du giver Hals. At Du hører til Fugleclassen, det er nu ganske vist, og at Du er en net Fugl, kan jo Enhver see. Du er en vakker Poppegøie, og en af de Klogeste, jeg har kendt. Du lille, søde Fyr! Du kan jo ikke blot snakke og synge, men ogsaa — skrive. Det er jo deiligt. Hvor har Du lært alt det? Men een Ting vil jeg raade Dig: Skriv Du hverken Prosa eller Vers, førend Du har lært at stave, og lad alle Ravnestreger fare! Farvel min Ven! Har Du Vittigheds-Sult, som det lader til, saa laan, men stiæl ikke, som en Allike eller Ravn! Lad mig nu see, Du piber snart igjen, Fritz Pjat-Pjat!

D. M.

Blandinger.

— Hollandsk Ost er for Tiden Diplomatikernes Livret. Medens de fra den ene Kant af al Magt passe paa, at der ikke skal gaae Levende i den, ville de fra den anden partout slaae fransk Brændeviin paa den.

— Det er Bagtalelse, naar man siger, at Purpurkappen sidder løst paa Borgerkongen: Enhver seer jo, at han bærer den paa begge Skuldre.

— Da Hertugen af Augustenborg vil skiænke Fødsels-Stiftelsen de 2000 Rbd., H. D.

agter at vinde ved Fuldblodets Seier over den ægte danske Race, saa kunde maaskee Modpartiet bestemme de af Hertugen, i Tilfælde af Tab, udsatte 4000 Rbd. til et Epitaphium over Fuldblods-Patriotismen.

— P. Hvem er Imprimatur i Aar?
Magisteren. Hvad vil det sige?
(Kp.)

— Hvilke literaire Arbeider kunde det være en god Øvelse for Drenge og Piger i vore Scholers nederste Classer at gennemgaae og rette? Amsel Jacob Meyers, Kammeraad Wiimhs og de effæssiske Fuskerstile. (Ole Peersen.)

— Hvad kan F. S. betyde? Fjantet Smører, Fandens Skelm, Flamske Sild, Ferdinand den Syvende? o. s. v. o. s. v. Hvad Lighed er der imellem F. S. og Ferdinand den Syvende? De ere Begge umyndige, hvad Aanden angaaer.
(Ole Peersen.)

— Hvad er det for en Karl, som hedder O Vee? En Danser- og Digterpilt, som bilder sig ind, at han er Terpsichores og Apollos Yndling, fordi han en Gang har figureret paa Theatret i Abdera, har havt en stor Balletdigter til Lærer, kan rime Smør paa Dør, og har lært Nogle af en stor Skjalds Digte udenad. Hans Riimpjalt til Hosten, som, jeg troer, han kalder en Ode, lader han gerne aftrykkes et Par Gange om Aaret. Dum er han ikke, og, naar han var yngre, kunde der nok blive Noget af ham, men nu er han for gammel i Hætten til Trætten. Det er en raa, ubehøvlet Karl, og tillige en indbildsk Nar. Paa et Caffeehuus i Abdera declamerer han for Skuespillerne. „I Førstningen" siger han „vilde de gjøre Nar af mig; men jeg beskød dem saaledes med mine Vittighedspile, at de tabte al Courage, og nu rose de alle mine Digte, og lee ad alle mine Vittigheder." Naar han har declameret et af sine Digte, spørger han dem: „Er det ikke fortræffeligt? Er det ikke uhyre vittigt?" De tractere ham dygtigen med Punch, for at have Løier med ham; men han paastaaer, at han ikke kan blive fuld. Han har adskillige Gange faaet aandige Skrup, men de have aldrig kunnet trænge gennem hans Aands tykke Æselshud; imidlertid har det dog ærgret ham skrækkeligen, at man vovede at satirisere over hans digterpiltelige og æselagtige Stymperlighed. Han har rendt i et Par Aar med en Oversættelse af en tysk Faust, som han ikke kan faae trykt. Nu har denne ægte Flynder i Sinde at gjøre Nar af Dansedirecteurens „Faust" i Abdera. O Herre Gud, hvor han er rar! Denne Abekat vil ogsaa holde et Declamatorium, og Skuespillerne have givet ham en 60 Daler af Medlidenhed med hans Pungs Armod, der er endnu større, end hans Aands. Dem drikker han nu op, og, inden man veed et Ord af det, tager Pokker nok O Vee, hans Faust, hans Kritik, hans Declamatorium og hans rimede Smørerier. Der er Ingen, der har behandlet ham vinterligere, end Fyrverkeren i Abdera, og han vil nok snart skaffe ham fri Befordring til Daarekisten i Narreby. (Støver.)

— En Advocat blev spurgt om, hvorfor han antog saadanne uretfærdige Sager. „Ach!" svarede han, „jeg har tabt saa mange retfærdige Sager; nu vil jeg forsøge min Lykke med disse."
(Antiqv.)

Snurrepiberier.

186. Gjør et Tal til en Plante! Tre (Ert).

187. Hvilken Bro kan passeres, og er passable? Herr' Bro paa Store Købmagergade i Nr. 20.

188. Hvor er Uenigheden og Regnekunsten næsten enige? I tretten og Trætten. Det Samme er Tilfældet med Regnekunsten og Udmattelsen (Trettende og Trættende).

189. Gjør mig et Tal til en Dommer! Fire (erif, Scheriff). Og til en Deel af Tiden! Atten, Natten.

190. I hvilket Tal skeer der lettest en Revision? I tredive (evidert, revidert).

191. Hvilke Herrer spille de vigtigste Roller paa vort Talsystems Theater? Den engelske Herr' ten (ti) og den danske Herr' Sinde (Gang). Vi finde den Første i tretten, fjorten o. s. v. (tre og ten, 10, fire og ten, 10, o. s. v.), og den Sidste, som vi kende fra dennesinde, nogensinde o. s. v., i Halvtrediesindstyve, Tredicsindstyve o. s. v. (2 x

20=40, og $\frac{1}{2}$=10 ɔ: 50 o. s. v.). I Stedet for Femtesindstyve sige vi Hundrede (5 x 20;). Tusinde er ikke to Gange Hundrede, men: Hundrede to Gange (neml. som Factor, 100 x 100).

192. Hvad hedder den ærligste Conditor i Navn? Faith (engl. Troskab.)

193. Kan De gjøre mig en Sædemand til en poetisk Tusindkunstner? Sator ɔ: en Sædemand, Improvisator.

194. Giv en uartig Vindsæk sin Straf i Riim! Laps; Klaps.

195. Hvor hører man baade Rokkens Snurren og Piben? I Snurrepiberier (Snurre, Snurre! Piberi, Piberi!)

196. Naar man falder i Unaade, philosopherer man snart over sine Erfaringer, og bliver lige saa snart Satiriker. Kan De nu forvandle mig en Ex-Minister til en Erfaringsphilosoph og en Satiriker? Sanquirico, Empirico, Satirico.

197. Hvo er det, som snyder det største Lys? Han har Noget af Oldingens, og Noget af det skæggede Dyrs Natur i sig. Hvad han yder forholder sig til, hvad han snyder og nyder, som 1: 4. Han converserer og confererer med Mænd, Koner, Enker, Piger og Penge, men conserverer især de Sidste. — Ja, gæt en Gang! Jeg skal heller ikke sige Dem Alt.

198. Paa hvilket Skib sidder Jammerens Mand, eller Veemanden, ved Roret? Ja, gæt en Gang!

199. Hvad hedder Fru Themisses Slagter? Det tør jeg ikke sige.

200. Hvad hedder Politikens kronede Slagter? Dom Miguel. For ham har hverken Cancelli, Censur eller Correctur Respect.

201. Hvo er tre Gange meer Jesuit, end Nogen af alle de Andre? Vor Magister (magis ter, ter magis, tre Gange meer).

202. Hvor er Jeannot (Hans) et Colin (Nicolai) paa Store Købmagergade? I Nr. 69, hvor min Principal, Herr' Hans, og i Nr. 21, hvor Hans Genbo, Herr' P. L. Collin, boer. Det gaaer her omtrent, som med Jfr. Kamp og Herr' Steen i Pilestræde (see Nr. 151).

203. Hvo har to Tunger i een Mund? De Præsidenter, som have to Stemmer.

204. Gjør mig Dele af det menneskelige Legeme til Fugle, og til Dele af Tiden? Aa, det er jo saa let! Tænder, Ænder, Laar, Haar, Aar.

205. Gjør mig Tossens Fætter til en Skramme! Nar, Ar.

206. Ligger det Onde blot skjult i Livet og i Levi, som der staaer under Nr. 158? Nei, ogsaa i Djævelen (tag 5. 4. 2. 6! evil). Hvo er det bedste Beviis for den levende Djævels Tilvær? Jesuiten, Magisteren, Philisteren, Djævelen og Djævelens theologiske Politisecretaire og Advocat (sex juncta in uno).

207. Hvad hedder den philosophiske Myg i Paris, som en Gang blev anseet for en philosophisk Elephant. Cousin (Navnet paa en parisisk Philosoph og en Myg).

208. Hvor gjør man Brosteensstampere til Jomfruer? I Danmark og Frankrige (demoiselle).

209. Hvor gjør man Sengevarmere, Guldsmedde (Insecter) og et Slags africanske Høns til Jomfruer? I Frankrige (demoiselle).

210. I hvilke Folks Omvendelse ligger det passive Liv, eller Livet i Passivum? I alle Deres, som hedde: Sevel (leves).

211. Kan De gjøre mig et vildt og raat Menneske til Culturens ivrige Befordrer? Barbar, Barberer. Ingen kan negte, at enhver Barberer befordrer Ansigtets Cultur. En Barberer kan ogsaa passende sammenlignes med en Høstmand, ligesom Døden. De meie alle Tre; men hvor megen Nytte den Førstes afmeiede Sæd stifter, skal jeg lade være usagt. Om Høstmanden og Døden vide vi, at de afmeie for Livet.

212. Kan De forvandle et Par Pigearme til et Brændemaal? Et Favn, en Favn. Og vore Kaar i Livet til en Vegt? En Lod, et Lod.

213. Kan De gjøre Emilie til en Kost og en Chirurg? Lime, Lihme. (Jocosus.)

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 102. Fredagen den 21 December 1832.

Tilbage.

Min Søn! om Du vil i Verden tilbage,
Buk ei!
Tal høit kun mod Dumhed i Dine Dage,
Buk ei!
Skjøndt Du est fattig, Du ei skal bukke,
Men høit mod Dumhed og Ondskab Du pukke,
Tal høit, buk ikke, brug Munden, tal høit kun,
Buk ei!

Naar fornem Dosmer Dig møder i Livet,
Buk ei!
Ham blev kun et Hoved til Hatten givet,
Buk ei!
Du Hat af Hoved for ham ei tage,
Men bryd Dig ikke om Fjantens Klage,
Tal høit, buk ikke, brug Munden, staa mandig,
Og smiil!

Naar Naren fra Valdby Dig vil formane,
Buk ei!
Da Sligt er de indbildte Vises Vane,
Saa smiil!
En Nar ei lider reen Sandheds-Tale,
Dens Echo er ei for hans Locale;
Smiil Du, buk ikke, brug Munden, staa mandig,
Og smiil!

Naar Nogen praler med høie Patroner,
Saa lee!
Og, skydes der skarpt med dem af Poltroner,
Buk ei!
I Lykkens Havn seer man tidt at lande,
Den, som ikkun Lid't har i sin Pande,
Lee Du, buk ikke, brug Munden, staa mandig,
Og smiil!

Naar Lapsen sladrer, og raskt han gjør Vinde,
Saa lee!
Naar for hans Øine Du Gunst ei kan finde,
Lee høit!
Og, naar den Blære raskt squadronerer
Om Spil'partier og om Hetærer,
Lee høit, buk ikke, tal Sandhed, staa mandig,
Buk ei!

Naar fornem Cassetyv op vil sig blære,
Saa tal!
Kast ham hans Nidingsstreg raskt kun i Næse!
Tal høit!
Og, naar han lyver om Ærligheden,
Bryd uden Omsvøb med Skurken Freden,
Har Du Beviser, tal Sandhed, staa mandig,
Tal høit!

Og, seer Du Misbrug af fornemme Slyngler,
Buk ei!
Du veed, den Øgleslægt hurtigen yngler,
Tal høit!

Frygt ei for funklende, bistre Øine,
Og Øienbryn, som sig mægtigt høine!
Tal høit, frygt ikke, tal Sandhed, vær modig,
Frygt ei!

Seer Du Jesuiten paa Livets Bane,
Saa smiil!
Og, vil han Din Konges Yndest rane,
Tal høit!
Spar ei paa Alvor, spar ei Satyra,
Stem kun til Veemod og Spot Din Lyra!
Tal høit, frygt ikke, tal Sandhed, vær modig,
Frygt ei!

Hvis for Dit Mod man Dig Æren berøver,
Frygt ei!
Hvis man med Frihedens Tab Dig bedrøver,
Græd ei!
Og, hvis for Sandhed fra Liv Du dømmes,
Og Giftens Bæger af Dig maa tømmes,
Frygt ei, tøm Bæg'ret, for Sandhed, som Jesus,
Du døe!

H. C. W.

Optegnelser af „Statsborgeren."

— Storthingsrepræsentanten, Proprietaire Paus, kunde vistnok, ifølge sin Stilling, om han endog havde ultraliberale Ideeer, gerne vove at fremsætte dem; men dertil saae man ei mindste Spor hos ham, og Indsenderen skulde meget feile, dersom ikke en høi Grad af Forsigtighed er hans mærkeligste Charaktertræk. (Indsenderen vil her een Gang for Alle erklære, at, naar han taler om Forsigtighed, eller Frygt, der kunde hindre enkelte Repræsentanter fra at vise den Dristighed, de ellers vilde have viist, mener han ikke dermed, at slig Frygt er grundet, eller, at den nærværende Regering søger at hevne sig paa saadanne Dristige. Men, da det er muligt, at en Regering kunde gjøre dette, saa er det ogsaa muligt, at man frygter for det. Thi saadan en Omstændighed hører ofte blandt de Ting, en klog Mand gjør til Bevæggrund for sin Handlemaade.) At ei Alle ere

forhippede paa, at Paus skal indtage sit Sæde paa Storthingsbænkene, skylder man Sandheden at tilstaae.

— Gaardbruger Moe opførte sig saaledes, at hans Committenter havde Grund til at være fornøiede med ham; han viste den Fædrenelandskærlighed, der egner den Uegennyttige, og Kundskaber, som man næppe kunde vente hos en Adelsmand. Men, at Oppositionsaanden ikke, som Cholera Morbus, er contagiøs, kan man slutte af, at hans Sidemand, Sorenskriver Falsen, aldeles ikke syntes at blive smittet deraf. Denne Mand talte med saa levende Deeltagelse for Kongens Forslag og Rettigheder, at han syntes stundom næsten grædefærdig. Ideligen hørte man hans menneskekærlige Valgsprog: Man maa gaae Kongens Ønsker imøde, og, da det tykkedes ham, at man vilde afknappe Sportlerne alt for Meget, udbrød han i Noget, som vanskeligen kan kaldes Andet, end Jeremiader. Indsenderen bærer i Øvrigt al mulig Agtelse baade for hans Talenter, og private Charakter; men imidlertid syntes hans Bifald af næsten Alt, hvad der skrev sig fra Magten, at charakterisere ham, som en afgjort Tilhænger af denne, saa at en stærkere Opposition vilde finde sig skuffet ved at gjøre ham til Repræsentant.

— Stiftamtmand Sem havde vistnok mange Grundsætninger tilfælleds med den Foregaaende, men viste sig paa ingen Maade, som en saa ensidig Tilhænger af Kongepartiet. Hvor maatte man ikke ønske, at denne talentfulde Mand havde kraftigen taget de fritsindede Ideeer i Forsvar! Man haaber virkeligen, at dette vil skee, hvis der gives ham oftere Anledning; thi ved sin Færd, som Stiftamtmand, har han erhvervet sig Christianias Borgeres udeelte Høiagtelse. Besønderligt, at han i det praktiske Liv bekender sig til et Frisind, hvilket han stundom synes at negte i det Theoretiske! Christopher Fougner paa Ringerige, og Borger Ulveland paa Eger vilde med langt selvstændigere Fædrenelandskærlighed, end de tvende Sidstnævnte, have siddet paa Storthingets Bænke.

— Capitaine Maribo kan sammenlignes med en ivrig og tapper Hærfører, hvis alt for

store Hidsighed deels ikke tillader ham, at lægge nogen Plan, deels bringer ham til ved Dieblikkets Indskydelser at forstyrre den lagte Plan, og til at haabe ved et kraftigt coup de main at tilkæmpe sig den Seier, som Klogskab og Forsigtighed vilde sikre ham. Imod Forventning virkede han ikke Meget paa Storthinget paa Grund af sine Overdrivelser, som lode ham i de største Smaating see Staters Reisning og Fald fuldkommen afgjorte. Derfor trættedes man ogsaa ved hans evige Martialskhed, og man holdt sig næsten forvisset om, at han stedse talte i Hyperboler. Det kan ikke negtes, at han besidder udbredte Kundskaber og et lyst Hoved, der med Lethed kan sætte sig ind i hvilkensomhelst Sag; det kan ikke heller negtes, at han har givet Prøver paa Fædrenelandskærlighed (naar man undtager hans Tidsblad, „Patrouillens“, Elendighed, siden han var paa Storthinget); men han valgte Midler, som vare udygtige til at gjøre dem gjældende.

— Byfoged Blom, der, siden han var paa Storthinget, er stegen til Amtmand, har rigtigt nok i Morgenbladet for 1830 erklæret, at, efter hans uforgribelige Mening, borde Storthingsmændene være skudfrie ɔ: frie for at beskydes af Pressens Kartæscher, og Indsenderen kan saaledes ikke vente, at staae høit paa Hylden hos denne Aristokrat. Dette finder han sig i med saa meget større Trøst, som han af Bloms Færd paa Storthinget kan slutte sig til, at Oppositionen selv ei staaer høiere anskreven hos ham. Her tilkjendegav Blom nemligen ved adskillige Leiligheder, at Kongen og Regeringspersonalet netop vare de Folk, hvis Mening han gerne antog. Havde Suada havt nogen egenlig Residents paa hans Læber, kunde han, i Sandhed! have slaaet Spader To til hele Oppositionen. Dog — det var de fædrenelandskærlige Drammensere, som valgte ham; de Karle vidste nok, hvad de gjorde.

Literair Anmeldelse.

Af „Galleri for danske og fremmede Classikere“, som udgives af et Selskab, og redigeres af

Herr' J. C. Lange, ere 1ste og 24de Hefte udkomne. Hint indeholder: „Wessels Kiærlighed uden Strømper, tredie forøgede og omhyggeligt giennemsete Udgave,“ med Wessels Portrait og en Afbildning af 5te Acts 5te Scene i hans vittige og komiske Sørgespil. Dette indeholder: Holbergs Lystspil: „Republiquen eller det gemene Bedste“, og „Prolog ved Skuepladsens Aabning 1722“. Begge Stykker ere udstyrede med Flid og Nøiagtighed fra Redacteurens og Typographernes Side, og Afbildningerne i 1ste Hefte gjøre Kunstnerens Efterligningsevne Ære. Af Trykfeil har Anm. kun opdaget en Eneste i 1ste Hefte, S. 20, 1ste L. fra neden, hvor „en“ nok maa rettes til „Bækken“, og To i 24de Hefte, S. 100, „skvistligt“ f. „skristligt“, og S. 126, „Duca:“ f. „Ducater“. Naar vi gjøre Ex-Scholepogen til Major, og ved „Burer“ underforstaae „literaire“, saa kunne vi om dette Galleri sige, som Grethe i Sørgespillet: „Forbandet den Major, hvis Burer gik itu!“ At vi derimod finde os aldeles ubeføiede til at anvende den næste Linie: „Dog nei, utro Johan, forbandet være Du!“ paa Herr' Johannes Christian Lange, er af det Ovenstaaende indlysende. Ligesaa begribeligt er det, at Prologens Ord i 24de Hefte:

„Mit Selskab svoret har at ville sig bemøie
„Med største Flid og Kraft, jer alle at fornøie;
„Har jeg mig vel opført, da rører Haand og Fod,
„Thi Modet vorer, naar Begyndelsen er god.“

lade sig med Føie anvende paa Galleriselskabet og Galleriets Redacteur, uagtet her ingen Begyndelse, men meget meer en Fremgang, finder Sted. At 4 Sider af „Philosophus udi egen Indbildning“, og 16 Sider af „Jean de France“ uden al Sammenhæng have indsneget sig i 24de Hefte, som contrabande Varer, anmærke vi, som en Feil, der let kan indløbe, og som maa undskyldes, og ikke straffes, som Toldsvig. Red.

Lys og Sandhed.

(En Lignelse efter G. A. von Maltiz.)

Lysets og Sandhedens skjønne Billed ligner en ædel Flod, som næres paa det iisbedæk-

kede Bjerg af friske og evigen unge Kilder; de udspringe i den største Høide i tusindfoldige Sølvaarer af det gyldne Moderskød, Frihed, den Himmelske, som kun throner i det Høie. Denne Flod er af en ædel Stamme; thi dens ældgamle Stamherres sneehvide Hoved hilser sine Slægtninger, de kongelige Stierner, og Mongenrøden farver Roden paa dens Stamtræ. Saaledes flyder stolt, i sin medfødte Høihed, den ædle Strøm, som kaldes Sandhed og Lys, gennem Bjerg og Skov, over Mark og Eng, forbi de glimrende, store Stæder, og de fredelige Landsbyer, og Folkets Lykke og Ro følge den her paa Jorden.

Pludseligen falder det nogle Mennesker ind: „Den ædle Strøm flyder for frit, for stolt for vor Nytte" — og see! Daarskaben opreiser en Dæmning for den. Den indbilder sig, at den let, paa indskrænket, menneskelig Maade, kan lede og styre den Kekke og Fribaarne. Dog — den Mægtige fortørnes, og reiser sine Bølger. Endnu var der Tid til at bortrive Dæmningen, og ikke at standse, hvad der ikke lader sig standses; men Daarskaben og dens Gjerninger ere — blinde. Endnu høiere Bolverker skulle værne mod den Dristige. Da skummer den høit op til Bjergets fjerneste Kæmperyg i sin hele Værdighed; nu opreiser man Mure af Klippestykker imod den. Dog — hør! Som en Torden, lyder det gennem Bølgerne, paa Stormens Vinger hyler Strømmen frem, og svolner op — til et frygteligt Hav.

Nu først indsee de blinde Mennesker zitrende, at Sandhedens og Lysets Strøm er ustandselig, og ach! hvor gerne vilde de nu nedrive Daarskabens Verk! Dog, Vee dem! Det er for sildigt. Jo mere trodsigen den byggede, jo høiere den optaarnede Dæmning og Værn, jo frygteligere, jo dybere er ogsaa Faldet. Thi allerede søndersprænger Strømmen Klippekeden, og styrter sig brusende ned i sit gamle Leie, saa at dens Torden bringer hele Landet til at zitre, og hvor den stormer, og styrter, og falder, sprækker, og adskilles Jorden trindt om, og Mennesker, Dyr, Skov og Enge, og Slotte, Landsbyer, Stæder og Marke nedriver den vilde Vandstorm, og en Grav af mange Miles Længde bedækker rundt om Landet. — Disse ere til enhver Tid de rædselfulde Følger, naar man forsøger paa, at standse Lysets Strøm. Den flyder, som den maa — thi den nedstammer fra det Høie! og, om den end mangen Gang stormer for raskt, lade man den dog strømme uhindret! Den vil af sig selv vende tilbage til sit stille rolige Leie. —

Meowesos.

Peberkorn.

(Efter G. A. v. Maltiz.)

— Saa længe en Statsregerings Vogn kører i det sædvanlige Hverdagshjulspor, kan enhver Nathue ved Hoffet styre den. Men, naar store Tidsbegivenheder kaste den ud af den flade Hverdagsgang, og ind paa ujevne og vilde Veie, da seer Hverdagspøblen strax ængsteligen efter Mænd, som skulle afhjælpe Nøden, og som, desværre! ogsaa hver Gang ere godmodige nok, til at spænde sig fædrenelandskærligen for Vognen, og at trække den op af Skarnet, for efter fuldendt Arbeid, ligesom før, til Løn derfor, atter at trædes i Skarnet af den første, bedste Nathue.

— De sande, frisindede Forfattere lade sig bedst adskilles fra de tilsyneladende Frisindede derved, at de Sidste, naar de kunne købes, sædvanligen kunne bedst vindes af Regeringen ved Penge, Embeder, Ordener o. s. v., men de Første kun ved Sandhed, Redelighed og aaben Fremfærd.

— Mange nuværende Statsmænd forstaae ved Opposition: Revolution, ved Energi: Egensindighed, ved Kraft: Raahed, ved Ligefremhed: Grovhed, ved Sanddruhed: Uforskammethed, ved mandig Stolthed: Galskab, ved fritænkende Mænd: Demagoger, ved Frihed: Frækhed, ved Folk: Pøbel, ved Regering: Embedsregiment, ved Studenterforbund: Sammensværgelser imod Staten, ved Adel: Hofadel, ved Folkestænder: Folkeskraalere, ved dannis Sind: Usands, ved Forfattere: Smørere, ved Soldater: leiede Krigstrælle, ved Statens Tjenere: Statens Trælle. Saaledes forstaae nu ogsaa mange Præster ved Religion: Dogma, ved Tro: Kulsviertro, ved Philosoph: Kætter, ved Deismus: Atheismus, ved Chorsang: Andagt, ved Fornuft: Spidsfindighed, ved Oplysning: Forblindelse o. s. v.

— Skøndt Folket utallige Gange er blevet bedraget af sine Magthavere i Henseende til de helligste Løvter, seer man dog, at det altid igjen, ved Udbrudet af enhver, selv den uretfærdigste, Krig 'skupper sig selv, tilligemed sine Børn og Børnebørn, med dum Godvillighed hen foran Kartæscherne. Saadant et Syn vilde næppe være forklarligt, naar man ikke havde lært at kende det almindelige Hverdagspak blandt Menneskerne. — Ikke falsk Fædrenelandskærlighed driver dem dertil — men ene og alene det Haab om en jammerlig, smudsig Vinding. — Dette smaalige Privathensyn qvæler pludseligen enhver stor Tanke i Henseende til Fædrenelandets sande Vel i deres Kræmmersjæle, og kopler dem nu og i Fremtiden, ligesom før, i det gamle-Trælle-Aag, en Lod, som de ogsaa fuldkommen have fortjent.

— Hovedgrunden, hvorfor sande Digtere saa sjeldent ere blevne rigtigen værdsatte og understøttede af Fyrsterne, ligger ganske simpelt i Sagen selv: enhver sand Digters frie Anskuelser, som han maa have, for at være Digter, kunne ikke vinde Fleerhedens Bifald blandt Fyrsterne, hvis Egennytte tvertimod fordrer, at anvende alt Muligt for. ikke at beskytte, men meget meer at undertrykke dem; thi de Anskuelser, som findes i Göthes "Egmont", i Schillers "Wilhelm Tell", i Victor Hugos "politiske Digte", i Auguste Barbiers "Jamber", o. s. v. o. s. v., ere ikke i Stand til at formere den glimrende Nimbus omkring Majestæten; — kan man derfor fortænke Natuglen i, at den hader Lyset? Ifølge sin Natur, er den jo kun om Natten i Stand til at røgte sit Hverv, og at gaae ud paa Rov.

— Theaterarticler. Priser paa Pladserne. Første Etage. Hvo, som besøger Samme ugenligen een Gang ved de saakaldte classiske Stykker, betaler pro persona, 3 Mk. Hvo, som besøger Samme 3 Gange, 1 Mk. 8 ß. Hvo, som besøger Samme, 4 Gange, faaer, med Betalingen for 4 Gange a 1 Mk. 8 ß. pro persona, Fribilletter til de øvrige 3 Dage. Anden Etage, Parterre og Galleri betale ved de saakaldte classiske Stykker 1 Mk. 8 ß. pro persona, til den, som besøger Theatret paa saadanne Dage. Ved alle andre Stykker efter Tidsaandens Smag finde forhøiede Priser Sted, og ved Operaer maa man, for at faae Entréebilletter, hver Gang 14 Dage før Opførelsen indlevere en Ansøgning paa den hemmelige Theaterdirections centrale Comptoir.

— Theateranmeldelser. Den Kgl. geheime Hof- og Kammersangerinde, Frøken v. Princensfryd, Nr. 2, har i 9 Maaneder været upasselig. — Undertegnede seer sig, paa Grund af visse Bagsværtelser, nødt til, at melde det ærede Publicum ganske ærbødigst, at den Tricot, som hun bærer i 2den Act i Stykket i Aften, ikke er vateret. Frøken v. Springsk, geheime Hof-Fordanserinde. — Undertegnede aflægger herved den høistærede Almenhed sin hjerteligste Taksigelse for den Ære, den har viist ham ved den sidste Forestilling af Stykket i Aften, ved at fremkalde hans Person i det dansende, skrydende, declamerende og syngende, poetiske og prosaiske Æsels Charakterrolle. v. Gabflab, geheime Hof-Mimiker, Poet og Underregisseur. NB. I Morgen Aften spiller han Paschaen af de tre Æselshaler og med de to Æselsøren i Stykket af samme Navn. — Nye, engelske vaterede Dame-Theater-C..s og Hanches, med eller uden Springfiedre, faaes til billige Priser hos v. Snit, geheime Hof-, Liv og Theaterskrædder. — Gadedrenge, som, imod at faae frie Entrée, ville klappe ved slette Stykker, ville behage gunstigst og godhedsfuldest at melde sig hos O. G. F. von Flynder.

Snurrepiberier.

214. Hvor gjør man Skibsblokke, Ildpotter, Hestebræmser og Guldsmedde til Jomfruer? I Tyskland. Man har jo forbandede Jomfruer, nøgne Jomfruer og Jomfruer i det Grønne, som de Herrer Botanikere tidt have legemlig Omgang med.

215. Kan De gjøre en mechanisk Machine til lutter Uretfærdighed? Uhret, Uret.

216. Hvad Lighed er der mellem en Kat og en Jesuit? De see Begge bedst i Mørke. Og hvad Ulighed? Katten fanger Utøi, og Jesuiten godtroende Mennesker.

217. Hvad Lighed er der mellem en Kat og en Hykler? De ere Begge fledske. Og mellem en Kat og fanatisk Forkætrer? De ere begge Rovdyr.

218. Hvor viser Reenheden sig doppelt? I Purpur (puur, reen). En engelsk Jocosus vilde sige, at Katten knurrede 2 Gange i det Ord (to purr). Har Katten Lov til at gloe paa en Konge, som paa enhver jordisk Unge, saa har han vel ogsaa Lov til at gjøre sig gal, og knurre ad en purpurrød Cardinal.

219. Hvad er det for en Kalk, som man ikke kan bruge til at hvidte med? En Blomsterkalk. Det borde da hedde "Bæger". Det er en ægte, god, gammel Germanismus. At gjøre "Kelch" til "Kalk", er omtrent ligesaa klogt, som om man vilde gjøre "Ameise" (en Myre) til "en Miss".

220. Kan Du forvandle min og Din Eiendom til en Præst og til Tiden? Mit og Dit (Timm eller Timm, og Tid).

221. Kan De forvandle en tør og kort Theaterdommer, til en Grævling, til Hør (han spinder kun maadeligen, og Traaden slipper tidt for ham), til en norsk Storhans, til en Lax (til de Fede hører han just ikke), til en Kaiser (hans Regering er kort), til Freden (som Kriger eller Polemiker er han meget spagfærdig), til et skarpt Redskab (det er Synd at sige, at han er skarp); til et Træ, og et Product af en Bi? Herr' Stax, (Dachs, Flachs, Kax, Lax, Max, pax, Sax, Tax, Wachs).

222. "Hvorfor besvarer De selv de fleste af Deres Spørgsmaal Monsieur Jocosus?!" "For at frie Monsieur og andre Messieurs og Mesdames for Hovedpine." — "Men, hvorfor besvarer Monsieur dog nogle Faa af dem?" — "For at øve Messieurs og Mesdames Deres Skarpsind, og skaffe Dem lidt Hovedbrud, til behagelig Afvexling."

223. Gjør mig en Dame til et Fristed og til et af Beaumarchais's Børn! Elisa, asile, Bazile.

224. Hvad hedder et Vaeretegn i Søen paa Engelsk? A beacon (udt. biiken). Og en af vore Boghandlere? Beeken. Tag Jer i Vaere! Sat Sapienti!

225. Gjør mig en Doctor og en Dosmer til stinkende Væsener! Vend dem om! Rotcod, raadden Stokfisk, Remsod eller Sodrem, en Rem, fuld af Sod. Gjør dem Begge vellugtende! En Doctor kan jeg ikke gjøre vellugtende, med mindre jeg vil tage fal. Doctor Aaskou. Aaskou, Moscou, Moskus. En Dosmer bliver let vellugtende. Dosmer, Desmer. Hvad er Forskjellen mellem disse to Producter? Det Første er hyppigt, yngler stærkt og har god Afsætning (der gjøres meget i Dosmere); det Sidste er ligesaa sieldent, som Ærlighed og Retfærdighed. Grunden maae de Naturkyndige og Handelsgeographerne kunne sige os.

226. Hvilke Personer regnes til Galanteriehandlere? Alle saakaldte Nürnbergere, Juvelerer, Modehandlere, Modehandlerinder og alle saakaldte galante Damer, eller erotiske Seminaristinder (Hetairer, Hetærer, Skøger o. s. v. o. s. v.), De erotiske Seminarie-Forstanderinder (vulgo: Rufferske r, nogle givte Mænds Koner, adskillige fo fængelige Borgerdøttre og Tjenestepiger og disses Galaner og Forførere, hvilke Alle tilhobe føre Navn af galante og honette Mænds Børn. De Sidste handle med Galanterisager, Fruentimmernetheder (Damerne skreve undertiden, Nettigheder à l'Allemande, som det hed en Gang,) et Ord, der ellers, som man veed, er enstydigt med qvindeligt Haandarbeid, og som nu har afløst Nethederne i Adreseavisen og andre Steder. Til de berømteste Galanterihandlere i Kbhvn. af første Classe høre Blankensteiner, Hois, Brødrene Jacobsen o. s. v. og til dem af anden Classe, Md. Lustig, eller rigtigere Traurig, Md. Tapper, eller Skamløs o. s. v. o. s. v. o. s. v., Alle tilhobe meget agtværdige, af Staten høist fortjente og velhavende Damer.

227. Hvad hedde de smukkeste Bjerge i Danmark? Schønberg og Fauerberg. Det er Beaumonterne i vor beau monde.

228. Hvad vilde være et af de morsomste Naturspil i Sproget? Ifald en af Mag. Lindbergs Modstandere hed Hindberg. Jeg overlader til vore Punsters eller Ordspilsmagere, at gjøre en god Anvendelse deraf.

229. Hvo har ved Heste fisket Penge udaf Landet til Als? Herr' Fischer allenfalls.

230. I hvilke Mænds Navne paa Store Kjøbmagergade slynger Silken sig om Hørren, og sidder Disen ved Nilens Bred? I Typographernes Majors, og i Merkurs Ex-Præst, Ex-Kræmmer Seidelins Navne. Seide og lie.

231. Hvilke Misser (Katte eller Jomfruer, ligesom man vil) have Fortrinet for andre Misser, og ere undertiden ligesaa mystiske, som pfiffige? Præ-

misserne (det Forudseudte) til en Dom (præ, forud, foran).

232. Hvor leve Italiens gienopstandne Malere, Mercurs Hofmalere? Paa Østergade. Raphael og Rubens (egenl. Ruben). Den Første er tillige en Dualis af en Engel og en Maler. De 3 Raphaeler ere en Treenighed af mandlige Chariter. Den Anden af Merkurs Hofmalere er tillige Josephs Broder, og kan let forvandles til den glimrende Rubin, Eskovs Sindbilled og Bacchusses Søn, og den lærde Niebuhr. Den omvendte Engel og Maler bliver let til Laephar, og saaledes Mosaiten til den franske, reformerte Præst, Raffard, som jeg hverken har Lyst til at gjøre til en Cafard (Hykler), eller til en Blafard (et Blegnæb).

233. Hvad hedder den gjenopstandne Astronom og Astrolog ved Mercurs Hof i Kbhvn.? Thomas Bugge. Han kiger især efter sin Konge, Mercur, og efter Fru' Venus, for sin egen og Damernes Skyld, og hver Gang en Tønde Smør og en Stud gaae ud af, og adskillige italiænske Straahatte ind i Landet, stiller han Handelens fordeelagtige Horoscop.

234. Hvori ligne Retten og Lægekunsten hinanden? Deres Vei er ofte lige lang og trang. Man maa bie undertiden paa begge Sider. I hvilken Læges Navn ligger dette kategoriske Imperativ, skjøndt han vist ikke med sin Villie lader Nogen bie? I Navnet, Wendt (vent!).

235. Hvorfra udstedes Nogle af de sikreste Proces : Vexler? Fra Banquen, eller Skriverstuen (del banco).

236. Hvo siger ved sin Omvendelse med en lille Forandring: "Du opirrer!" til sig selv eller sin Forfatter. En Satire (eritas, irritas, Du opirrer!)

237. Gjør Fiercreaturene til noget Skrækkeligt! Nedsel, Rædsel.

238. Hvori nærme Nyselænderne, og Niels Klim sig hinanden? De Første kalde Franskmændene som de ikke gjøre Meget af, Marianer, og den Sidste, som gjorde Franskmændene til Abekatte, Maritanere.

239. Hvad er det for en Nisse, som tillige er et Metal, og frembringer Sommer om Vinteren ved sine Hexerier? En Kobold (see "Dagen"!).

240. Hvad er det for en Dame, som er frugtsommelig med det Lave og Lumpne? Nederdrægtighed (drægtig med det Nedrige).

241. Hvad bliver Amor til ved en Halshugning? Til den regerende Konge af Frankriges Fader, til en Neger, og til en Gartner. Kærlighed, Lighed (Egalité, den afdøde Hertug af Orleans), Mor eller Mohr.

242. Hvilken Sag kan blive farlig ved Omvendelse? En Sag (Gas).

243. Hvilken Digter maaler baade Stavelser og Jorder? Landinspecteur Seeborg. Hvori ligner han Kästner? Han er baade Mathematiker og Epigrammatiker. Naar man vender ham om, bliver han vred. Grobøs (to grow, at blive, og bøs, vred). Vender man Kästner om, gaaer hans Epigramsæk i Stykker (rent, sønderreven, og Sæk).

244. Hvor ligger Storhed i fortrolig Klynge med to Troldmænd og een Viismand? I Navnet paa den nordiske Oldtids Fremtryller.

245. Hvad hedder den gozziske Ravns Navn? Andersen.

246. Hvo have de fredeligste Navne? Alle Frederiker, Frederikker, Friedenreicher og Jung Still. De krigeriske Navne have vi havt under Nr. 68.

247. I hvilket Navn ligge en Krigshelt, en Læge, Hør, et Kar, en Jøde, en Paschae og de ni Muser, o. s. v. i en fortrolig Klynge? I Navnet Hanniballine (Hannibal, Ballin, Balle, Halle, Ali, ni).

248. Hvad have Venner og Fjender tilfælleds? Et Skab (et Venskab, et Fjendskab).

Jocosus.

Blandinger.

— Naar Fritz Pjat=Pjat begaaer Bommerter imod Grammatik og Logik i sine prosaiske Udstrømmelser, eller skriver slette Vers, maa disse ikke betragtes, som contrebande Varer, da de ere uadskillelige fra hans høivelbaarne Person. Det Samme er Tilfældet, naar han er ondskabsfuld mod en domfældet Mand. Han maa i alle disse Tilfælde ikke straffes for Toldsvig. (Støver)

— Fjanternes Oldermand er altid sulten efter Vittighed og Ære. Han har ingen Ære i Livet; derfor har han ogsaa af lutter Sult bidt Hovedet af al Skam. Det Samme er Tilfældet med Vittigheden.

Han vilde gjerne have en Stump af en vittig Gump; men han er for lumpen til Stumpen. (Støver).

— Fra Pressen i Schilda vil d. 1ste April udkomme et hvist genialt Verk af Fjanternes Oldermand. Dets Titel vil, efter Forlydende blive: Prosaiske og poetiske Pjalte af Fritz v. Pjat Pjat, med en Dedication til hans store og berømte Velynder, Riimsmeden O Vee, og en meget lærd og philosophisk Afhandling om Casse-, Tidsblade- og Kagetyve, med Forfatterens og hans Velynders skjønne og veltrufne lithographerede Portraiter, i ziirligt Staalstiksomslag. Manuscriptet gjennemsees, og Correcturen besørges af den lange Digter Klug i Skillingsgaden, hos hvem Verket faaes for den uhyre billige Priis, 1 Mark. Indtægten er bestemt til Bedste for en fedt pensioneret Dagdriver blandt Cassetyvene.

(Admirator).

— Hvorfor pirrer man i Schilda saa meget ved Fjanternes Oldermand? Fordi man derved faaer Leilighed til at see ham gjøre sig latterlig paa Prent i Comptoirbladet, og fordi han selv derved sættes i Stand til at berige Comptoiret. Den stakkels, fattige Mand, med sin usle Pension, gjør store Opofrelser for Schildas Literatur og det sultefærdige Comptoir. (Admirator).

— En engelsk Dame, som er død i Frankrige, har udsat aarligen 20 Guineer for sine Poppegøier, og 100 Guineer for sin Hest. (W. Th.)

I Daarekisten i Glasgow har i 25 Aar levet en Mand, som ikke ytrer Frygt for Andet, end at han en Gang skal blive forrykt. (W. Th.)

— Hvad er dette Blads største Lykke? At alle de, som kaste og have kastet Skarn paa det, ere ligesaa aandssløve og uvittige, som ondskabsfulde og plumpe. Dumhed og Ondskab ere ofte Sødskendebørn. De prostituere sig i alle Fornuftiges Øine, og pidske sig selv med Satirens i Saltlage gjennemblødte Riis. De føle selv, at de, ihvor gamle de end ere, endnu ikke ere voxne fra Riset, og Ingen skal sige, at de skaane sig selv. Nei, de ere sande Bødler mod deres egne sløve Sjæle. (Simpler).

(Indsendt)

Min Drøm.

Stormen hyler, Tordnen brager,
Vinden tuder, Træet knager,
Regnen skyller, Lynet glimter,
Ingensteds et Ly jeg skimter;
Alt er mørkt, hvorhen jeg seer,
Intet venligt ad mig le r,
Alting er saa fælt og stygt,
Ingen Skabning hviler trygt;
Reent i Oprør er Naturen,
Op af Søvnen jages Tjuren,
Haren løber vildt omkring:
Hvile kan jo ingen Ting,
Raaen frygtsomt om sig skuer,
Alt at fælde Stormen truer.
Selv den lumske Ræv sig sniger
Bange hen: den Faren viger.
Fuglene paa høie Træ
Flagre, søge andet Læ,
Men hvorhen skal jeg da flye?
Ingensteds jeg øiner Ly.
Thi jeg staaer her midt paa Engen,
Gid jeg hvilte dog i Sengen!
Men hvor skal en Seng jeg finde
Her, hvorfra ei nogensinde
Lykkeligt jeg komme kan?
Endeligt jeg seer en Mand,
Som mig raskt imøde kommer:
Strax jeg greb i mine Lommer,
For en Terçerol at trække,
Og Stimanden dermed skrække,
Men han brød sig ei derom,
Raskt han mig i Forkjøb kom,
Greb i Struben mig, jeg Arme!
(Gud sig over mig forbarme!)
Tog en Kniv saa lang og bred,
Trued' mig med den saa vred,
Stødte den i mig, jeg skreg
Frygteligt, da vaagned jeg.
Solen venligen da smiilte
Ind i Sengen, hurtigt iilte
Jeg ud af den — Alt er borte,
Jeg stod der i bare Skjorte!
Dog at mærke, ei paa Engen,
Men ved Siden, sgu, af Sengen.
Nu jeg ei vil synge meer,
Thi jeg seer, man ad mig leer!

6. W.

Rettelser i Nr. 101: Sp. 1603, L. 9, fra n. læs: svigter; Sp. 1616, L. 17 fra n. 210.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugenligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

Allernyeste
Skilderie af Kjöbenhavn.

Redigeret af H. C. Wosemose.

№ 103. Tirsdagen den 25 December 1832.

Fire Smaadigte.

I.
Danskt Clima i 1830.

Det hele Aar er en Tragoedie
I Danmarks Land. En evig Taarestrøm,
Til Iis i svundne Vinterfrosten,
Og smeltet nu til Regnens Elegier.
Før var dog Sommeren et Lystspil,
Og Vaaren var en Vaudeville,
Vor Høst var os et Alvorsdrama,
Og Vint'ren et fornuftigt Sørgespil;
Nu er det hele Aar Tragoedie.
De store Skuespillere i Luften,
De fælde hver Dag Taarestrømme,
Som en af Millers*) ømme Elskere,
Herr' Blæst, han hviner, tuder ynkeligt,
Net, som Mads Fos, den sidste Tragiker,
Og er saa monoton, som Liebe;
Herr' Torden har en Scene med Fru Lyn,
Som Odoardo med Orsina,
Maaskee gaae Replikerne, ja! Slag i Slag,
Og intet Stikord glemme de.

*) Forf. til Siegwart.

II.
Den irske Pige
(tildeels efter en for 200 Aar siden død, ubenævnt irsk Digter *).

Skøn er min Elskede! Laan mig, Natur!
Din store Tryllepensel, at med den
Jeg male kan min Mø for Vennens Øie,
Som aldrig saae mit Hjertes Herskerinde!
Fra hendes Øine, Sjælens Tvillingpar,
„En Glans der straaler, lig den blide Dug,
„Der spiller midt i Morgensolens Lys.
„I Vinden flagre hendes fagre Haar,
„Som Strømmen, hoppende paa Bjergets Side.
Saa hopper og min frøgefulde Bjergmø
I Ungdomslivets Ild og Yppighed.
„Som vilde Jordbær ere hendes Læber,
„Og Ordene, som Bækkens blide Bølger.
„Rank er min fulde Bjergmøes Vert, som Granen,
„Og langsomt hæve hendes Bryster sig,
„Som Vover smaa i solbestraalte Bæk,"

*) De med Citationstegn udmærkede Steder indholde Billeder, laante fra hin Barde, og anførte i The Monthly Mag., April 1830, S. 414. Det Øvrige tilhører mig. Anm. i hint Maanedsskrivt mener, at den qvindelige Skønheds Billeder i næsten *alle* europæiske Folkeslags erotiske Poesi ere næsten *de Samme*, og derfor snart udtømte, men at den irske Oldpoesi giør en Undtagelse herfra. Imidlertid har jeg dog troet, at børde forandre Billedet til Pigens Ord: "smooth as the pebbles polished by the flowings of the brook".

Og dog den største Skonhed, som hun eier,
Er skjult i hendes Hjertes lille Kammer,
Hvor Følelsernes Uhr saa sagte slaaer
Tæt under Rosens smukke, fine Knop
Paa venstre Side. Der er Uskylds Tempel.

III.

Et Billed.

(Frit efter Miss Brooke i hendes Translations of ancient Irish Poetry).

Paa hendes bløde Kinder sidde fine Roser,
Paa hendes Læber glade tvende modne Jordbær,
Sødt duftende, som skyldfri Elskovs Sange,
I Hvidhed ligner Halsen Lilieblomsten,
Og Dunen paa en Svaneunges Bryster,
Dem Begge ikke mindre lig i Ynde,
Og Hoihed, klædt i Hermelin snehvide.
Naturen hendes Haar gav Guldets rige Straaler,
Og selve Himlen funklede i hendes Øine,
Som Stjernen i den stille Frostnat.
Hvad Diamanten er mod andre Ædelstene,*)
Min Piges skjonne Øine er mod hendes Ansigt;
De straale trindt omkring — Indfatningen de smykke.

IV.

Udødelighed.

Udød'lighed, betydningsfulde Navn
I Evighedens store, rige Ordbog!
Du Kæmpeord, som Tanken svimler for!
Udød'lighed og Evighed, I Søstre!
I Tankverd'nens Ubegribelige,
Ja Ubegribelige, som Alfader,
Men dog vort Hjertes skjønne Trøsterængle!
Ja, Gud, Udød'lighed og Evighed
Trekløv'ret er i Troens store Hauge!
Naar Døden kysser Støvets Læber,
Og Aanden svæver til den gode Gud,

*) Dette Billed er tilføiet af mig efter den irske Digter, Tavola.

Da først begynder Aandens sande Liv.
Jeg kender det, jeg har det ahnet, skimtet,
I Phantasiens Drømmespeil jeg saae,
Og det kan ei bedrage mig, det maa
Mig ei bedrage! Ja, jeg saae det Liv,
Det høie Aandeliv paa Himlens Kloder,
Og en af Herrens Engle tolked' mig
Vor Aands Historie bag Haabets Teppe.
Fra Klode og til Klode svæver Aanden,
Imens den stedse i Forædling stiger,
Og gradeviis dens Legeme forfines;
Tilsidst den samles uden Legem med
De andre Aander i sit Empyraion,
Vor Sol, Sindbilled paa Fuldkommenhed!

H. C. W.

Cecilie.

(Efter det Tyske.)

Sigebert, Konge i Austrasien, blev født med de lykkeligste Anlæg, som snart udvikleds sig ved en fortræffelig Opdragelse. Vundne Slag og Triumpher forherligede hans Livs Morgenrøde, og den Seierriges Navn lød allevegne.

Athanagild, Behersker over Visigotherne, en Nation, som fra gamle Tider af blev anseet for Austrasiens Medbeilerinde, studsede ikke uden Angest ved den unge Fyrstes forunderlige Lykke; thi hvor let kunde ikke Sigebert ogsaa underkaste sig hans Lande? Brunhilde hans eneste Datter, var ung og yndig; alle hin Tids Eneherskere beilede til hendes Yndest. Den, som kendte hende nøiere, vidste ikke, om han skulde give hendes yndige Skabning, eller hendes herlige Charakter Fortrinet. Hun fængslede Helten. Nu var hendes Faders Ønske, at sikre sin Throne, herligen opfyldt. Formælingen skede med al optænkelig Pragt i en Stad paa Grænserne af begge Riger, og Sigebert vendte salig ved sin Elskov tilbage til sine Stater med sin skjønne Dronning. Athanagild forglemte ikke Noget af, hvad der kunde bidrage til at gjøre Brudens Hjemførelse pragtfuld.

Den nye Gemahlinde blev ledsaget af sit Fædrenelands udvalgteste Ungdom.

Den skønne Cecilie, som fra sine Børneaar af havde været Brunehilds Fortrolige, vedblev endnu bestandigen at være det. Hun hed ved Hoffet Yndlingen, og var meget Mere; thi hun var Dronningens værdige Veninde. „Aldrig havde," sang Digterne, „en skønnere Aand boet i et skønnere Legem," og — denne Gang sagde de ikke Usandhed. Enhver, som saae hende, hyldede hende. Sigebert fulgte gerne sin Kones Raad; men Cecilie misbrugte ikke den Tryllemagt, som hun, uden at ville det, havde over sin Dronnings Hjerte. Hoffnoge, som kun Egennytte nedkastede for hendes Fødder, Lovtalere, som ved hendes Forbøn vilde tilsmigre sig Befordring, og smagløse Tilbedere foragtede hun. Blandt Sigeberts Hofmænd tilkom Lhincor Fortrinet i alle Henseender fremfor alle Andre. Hans Ansigtstræk vare interessante, hans Skabning mandig og ædel, hans Aand dannet, hans Hjerte fuldt af Følelse, og at see og elske Cecilie, og elskes af hende, var — et Diebliks Verk.

Som Sigeberts Overkammerherre havde Lhincor fri Adgang allevegne og til enhver Tid. En Dag traf han sin Elskede som gik bedrøvet og eftertænksom omkring paa et Galleri. „Skønne Cecilie!" sagde han til hende med sin elskværdige og saa naturlige Frimodighed, „hvad kunde sammenlignes med min Lykke, hvis De elskede mig saa ømt, som jeg elsker Dem!" Cecilie var ligesaa oprigtig, som skøn, og Lhincors Retskaffenhed var hende tilfulde bekendt. Hun tilstod ham — Genkærlighed. Hans dristigste og kæreste Drøm, hans fyrigste Ønske gik i Opfyldelse. Nu laae Intet den Glædedrukne nærmere, end at faae Kongens Samtykke til, at torde forbinde sig for stedse med Cecilie. Han saae hende dagligen, greb dagligen Leiligheden til mangen Samtale under fire Øine, og hans Elskov udartede aldrig til Dristighed; Ærefrygt formildede hans Fyrighed. Overtydet om Cecilies Kærlighed, vilde han først gjøre sig hendes Besiddelse værdig, forend han bemægtigede sig noget Tegn paa hendes Yndest.

Sigebert lod Lhincors Fortjenester vederfares Ret. Skøndt han ikke delte sin Magt med den Ædle, elskede han ham dog ikke mindre, end Brunehild Cecilie. Lhincor vilde benytte det Dieblik, da Kongen kom fra Statsraadet, for at frembringe sit Anliggende. „Min kære Lhincor!" sagde Monarchen, uden at lade ham komme til Orde: „min Broder, Chilzerich, krænker alle Forbund! Hans Ærgærrighed er umættelig! Han brød Freden. Jeg maa straffe den Troløse, og jeg stiller Dig i Spidsen for min Hær. Du gav mig allerede mange Prøver paa Dit Mod; jeg agter Dine Talenter; at skaffe Dig Leilighed til ny Stordaad — det kalder jeg, at belønne Dig efter Din Fortieneste!" Den beskedne Lhincor taug, bukkede, og gik med et beklemt Hjerte. Nu erfoer Cecilie, at hun skulde adskilles fra sin Elskede. Enhver kan forestille sig hendes Veemod. Den, som Himlen skænkede en god Piges Kærlighed, kan tænke sig hendes Stilling. Kongens Befalinger krævede Hurtighed. Hæren længtes kun efter sin Anfører, for at ile Fienden imøde. Lhincor maatte forlade Cecilie.

Mod var den Gang Krigerens første, eller rettere sagt, eneste Dyd, og eet Slag sædvanligen afgjørende. Lhincor seirede. Chilzerich maatte tage sin Tilflugt til sin Broders Naade. Den høimodige Sigebert tilbagegav den Overvundne det Erobrede, og en betryggende Fred grundfæstede begge Staters Ro for stedse.

Bedækket med Laurbær, ansaae Lhincor det nu, efter at have tilfredsstillet sin Konges Fordringer, for den største Lykke, at nedlægge disse Laurbær for sin elskede Piges Fødder. Han drog i Triumph, under Folkets Jubel ind i Hovedstaden. Sigebert ventede ham i sit Slot, og styrtede den Kommende glad imøde. „Tapre Lhincor!" sagde han: „hvor megen Tak er jeg Dig ikke skyldig? O! hvorfor kan jeg ikke belønne min Ven, som han fortjener? Kunde jeg det, i Sandhed!...." — „Ach, min Konge!" raabte Lhincor, „Cecilie alene...." Til at sige Mere, gav Sigebert ham ikke Tid, da han ilede bestyrtset bort, og lod ham staae endnu mere bestyrtset midt blandt de misundelige Hoffnoge, som tvang sig til, at fremplapre Lykønskninger. Næppe var Lhincor fri for dette utaalelige Uløi, forend han ilede til sin Elskedes Værelse. Døren var lukket i Laas. Cecilie var forsvunden. Selv Brune-

hild vidste ikke hendes Opholdssted. „Jeg løser Gaaden!" raabte den Ulykkelige. „Sigebert har bedraget mig, og.... maaskee — Cecilie! Cecilie? Nei! Hun tænker ædlere! Jeg besad hendes Hjerte, ligesom hun Mit; hun er mig vist tro! Kongen alene er den Skyldige! — Ha! og netop at vælge dette Dieblik, for at drive mig til Fortvivlelse! det Dieblik, da jeg vovede mit Liv for den Utaknemmelige! Ulyksalige Lhincor! — Hvilken Forstillelse! At lovprise mig lige i Dinene, og dog.... O! Chilzerich skal ikke alene have følt min Arms Styrke! Nei, Sigebert! Cecilie skal Du ikke besidde roligen, førend Du har gennemboret mit Hjerte!"

Rasende løb han ind i Kongens Cabinet. „Sigebert!" sagde han med funklende Dine, hvori Forbitrelse, Aabrysot, og Fortvivlelse vexelviis talte: „Har Du allerede glemt, at vore Forfædre vare hinanden lige? — Saalænge Du agtede Kongepligterne hellige, var ingen Undersaat Dig troere, end jeg. Du glemte Dine Pligter — nu vel! jeg glemmer min Troskab! Giv mig strax min Cecilie tilbage, eller — gjør, hvad Æren fordrer!"

„Jeg tager imod Din Udfordring," svarede Sigebert roligen; „i Morgen, i den tredie Morgentime, i den mørke Allee, som støder op til mit Palads, mødes vi med væbnet Haand!"

Lhincor gik. Det Lidet, der var tilovers af Dagen, syntes ham at være en Evighed. Ved Nattens Komme voxede hans Mismod. Timen slog. Han var allerede paa den bestemte Plads. Men Ingen viser sig. Han venter længe forgæves. „Hvorledes?" udraaber han endeligen. „Saa er min Cecilies Bortfører ogsaa — en Feig!" Nu opdager han en Fakkel, og kort efter Kongen med 4 Riddere. Han hører Sigeberts Stemme: „Der! Det er ham. Tager ham fangen!" „Forræder!" raabte Lhincor, og greb efter Sværdet. Han omringes, afvæbnes, og føres, trods sin Larmen og Modstand, tilbage til Kongens Palads. Den Første, han saae, var — Cecilie, smykket, som Brud. Hun styrtede glad i Lhincors Arme. „Det er min Hevn!" sagde Sigebert. „Jeg vilde kun prøve Din Kærlighed. Den var heftigere, end jeg troede. Kom, skønne, dydige Cecilie! Modtag Din Mand af

min Haand! Saaledes belønner jeg Eder Begge. Vær min Ven og min første Minister, Lhincor, og søg at befordre min og mit Folks Lykke!" Cecilie og Lhincor omarmede hinanden. Lhincor styrtede sig ud af Cecilies Arme, og ned for sin miskendte Konges Fødder; men Kongen bød ham reise sig, og omarmede ham, som sin Ven. Han holdt deres Bryllupsfest. Deres Liv var lykkeligt.

Optegnelser af „Statsborgeren."

— Grev Wedel-Jarlsberg er allerede saa bekendt af den Deel, han har havt i de offentlige Anliggender lige siden Norges Adskillelse fra Danmark, at hans Grundsætninger næsten kunne ansees at være offentliggjorte. De, som saa ofte have valgt ham til Storthinget, maa ogsaa antages at kende og at have antaget dem. Grev Wedel er afgjort Tilhænger af Regeringen, og ivrig Forsvarer af de kongelige Forrettigheder, hvilket endog kan bevises deraf, at han var den Eneste, som talte og stemte for, at Kongen skulde have absolut Veto af Naturalisations-Andragender. At han er Adelsmand (den Eneste, som er tilbage her i Norge, der fortjener Opmærksomhed), gjør naturligviis, at han har andre Anskuelser, end Borgerne, og at han viser en Fasthed, der kan gjøre Norges døende Adel lidt Ære. Med Ret undres man derfor over, at han adskillige Gange er gjort til Repræsentant. Som et Exempel paa hans Anskuelsers og Interesses Forskjellighed fra Borgerens i Almindelighed, tillader Indsenderen sig at anføre, at Herr Greven paa dette, eller et af de foregaaende Storthing, i sin Debat mod Skattens Nedsættelse, brugte, som Beviis, omtrent følgende Raisonnement: „Jo mindre Skat Bønderne have, jo dovnere ere de; saaledes ligge de og strække sig paa Bænkene de lange Vinteraftener, uden at bestille Noget." I Aar var han i en bestandig Kamp med den arbeidende Classes ivrigste Talsmand, Cap. Mariboe; Debatterne antoge desaarsag ikke sjeldent en fiendlig Charakter, da Mariboe ved sine hyppige og ofte smagløse Angreb gav hin grundet Anledning til at tage Represalier.

Man skulde saa meget mere troe, at Indbyggerne i Jarlsberg og Laurvig med Flid have valgt den kongeligt sindede Wedel, som det hele Triumvirat af dette Amt var omtrent af samme Skuffe (Foged Feyer og Overbirkedommer Nielsen).

— Hoiesteretsadvocat Hjelm vil med Ret kunne sættes ved Siden af, om ikke over de talentfuldeste og meest fædrenelandskærlige Mænd, som nogensinde have deeltaget i Nationalrepræsentationen. Hans Talenter, hans dybe Blik i Politik og juridiske Discipliner overhoved viste sig i det fordeelagtigste Lys i hans Forsvar for Mæglerloven, for Adressen om 17de Mai, og især i hans Debat og Votum mod Constitutionsforeslaget. I at indskrænke de overdrevne Sportler tog han ogsaa virksom Deel, skiøndt Mange af dem, som maatte lide herved, formodentligen ikke ville takke ham meget derfor. I Forening med Amtmand Sem og Andre hævdede han i Værnepligtsloven de meest frisindede Grundsætninger, som ere forenelige med en Indretning af den Natur.

— Provst Aschenberg var en ligesaa ivrig Kongeven, som hans Embedsbroder paa Kongsberg; men een Gang ytrede han ogsaa sin hjertelige Tilbøielighed for Grundloven, hvorved han naturligviis endnu meer maatte vinde Monarchens Gunst. Tingen var, at man foreslog en nøiagtig og smuk Udgave af Grundloven; men Herr' Aschenberg foreslog desuden, at denne Udgave ogsaa skulde være nitid. Der kan man bare see!

— A.. bruger Dagen bare til Visiter:
Hvad visiterer han? Om man har Dram og Bitter.
— B... aldrig meer i Speilet seer,
Og det er foraarsaget
Deraf, at hun i sin Tid der
Et Spøgelse opdaged.
— Cs. Muse staaer hver Fødselsdag,
Hvert Øieblik paa Pinde.
Den lugter nok den lækre Sag,
Som dufter sødt derinde.
— D... Silkeormens Contrefai,
Med Silke skjønt bevunden,
Er hin ulig, for saa vidt ei
Den er af hende spunden.

— E... fik et Kors med Velbehag;
Det vilde klædt ham ganske,
Ifald det havde været bag,
Og noget større kanske.
— F... staaer ved Vinduet den hele Sommer.
Hvorfor? hun Vinduet et Brændglas troer,
Og sig en lille Sol, som bag det boer!
Hun venter altsaa, En i Focus kommer.
— G... ryger, som et Skorsteensrør,
Phlegmatisk med sin Pibe dræber Tiden.
Han en Undtagelse ifra hiint Ordsprog gjør:
Brand ryger ei, hvis ei der Ild er i den.
— H... os fortæller med fornøiet Tone,
Hvor mange Kurve hun bortgivet har;
Men saadan Gavmildhed lidt ubeleilig var,
Ifald hun skulde blive Kurvekone.
— I... om et Embed bad. Det blev ham givet,
Fordi han een Gang Kongen havde vivet.
— K. siger sig det smukke Køn
At hade. K! jeg troer Dig;
Til Things erkendte Du en Søn,
En Datter Du frasvor Dig.
— L. følger jo sin Mesters Fjed;
Hver Søndag der han stander,
Velsignende en Menighed,
Som ham af Hjertet bander.

Peberkorn.

(Efter G. A. v. Maltiz.)

— Literaire Anmeldelser. I. Politiske Skrivter. 1) Alfieris Bog om Tyranner, med Allerhøieste Tilladelse frit oversat i Louis Angelys Maneer af Kammerherre og Ridder Herr' von Wehmann. 2) Kort og fattelig Anviisning, hvorledes man skal opføre sig efter Hofmaneer i Stændernes Forsamling, som Medlem af Landstænderne, hvorledes og hvad man skal tale der, hvor og naar man skal tie, og hvorledes og hvem man skal gjøre Complimenter og Aalebugter for. Med et Tillæg om den hurtigste Maade, hvorpaa Ordener kunne erholdes, samt om de moderneste Broderier paa Landstændernes Uniformer. 3) Napoleon har aldrig været Feld=

herre. Beviist efter Taktikens nyeste Regler af v. Sporehjul, Kgl. Second-Lieutenant ved det første Garde-Infanteri-Regiment. (Tredie, uforandrede Oplag). 5) Om Fordelene af politivilkaarlig Fremfærd i Retssager for Folk og Stat. Med et Beviis for, at en lovmæssig Proceß ikke duer for — en Snuus. Af Politibetjent Tamp. 5) Udførlig Undersøgelse om og Beviis for, at Socrates, Brutus, Gracchus, Luther, Huß, Hutten, Sickingen, Egmont, Washington, Koszciusko, Foy, Canning, Lafayette, o. s. v. have været de infameste Rebeller. Med en lærd Afhandling om det Spørgsmaal: Bør ikke ogsaa Friederich den Store, ifølge sine Anskuelser, regnes til denne Claße? II. Medicinske Skrivter. 1) Medicinsk Tryllestav, eller Anviisning til med liden Møie af Græsarter og Urter, som voxe paa Kirkegaardene, at koge den saakaldte Heregrød, som besidder Kraft til at hjælpe enhver Læge snart til en Equipage, og at skaffe ham en solid Berømthed. Med en philosophisk Fortale om Mit og Dit — Væren og Ikkeværen. 2) Grundig Ledetraad til med Anstand at gjøre Sygdommene langvarige. Med et medicinsk-philosophiskt Beviis for, at de Syge altid maae betragtes som allerede Døde, og at man altsaa, for at belære de Sunde, bør amputere og klysterisere Hine, for derved grundigen at studere og profitere.

Literair Anmeldelse.

Af Herr Ove Thomsens Valkyrien er Septemberheftet udkommet i disse Dage. Det indholder: 1) Et Ægteskab, Skizze af F. C. Hillerup, en meget god moralsk Fortælling, og vi kunne ved denne Leilighed ikke undlade at takke Herr' H., fordi han denne Gang har skaanet os for Boccacios kedende Noveller, og givet os Noget af sin egen gode Marv; 2) Aabenbaringerne, en Drøm, af Augusta, et meget skønt Digt. Hvo er Augusta? og hvorfor vil Augusta være Anonyma? eller — maaskee Augusta og Anonyma ere en og samme Person. Den, der kan løse denne Gaade, vil ikke, og den, der vil, kan ikke; 3) Uskylds Engel, Sonet, af From Møller, et vakkert, lille Digt; men — hvorfor ikke Sonette (af Sonetto), til Forskjel fra Verbet, "sonet"? 4) Tungsind, af Nikolay Krossing; dette Digt hævder sin Plads ved Siden af "Aabenbaringerne;" 5) Oversættelser efter fremmede Digtere, af H. P. Holst: 6) Saphos Svanesang; efter Dahlgren; 7) Napoleons Grav; efter Tegnér. Begge Digte ere ret vakre; men, naar den berømte Tegnér synger:

„Det var hans Storhed, at han vilde
Forene, hvad der skilles skal,
Den svundne Olds og Natids Snille:
Det var hans Storhed og hans Fald."

tager jeg mig den Frihed, at sige:

„Det var hans Smaahed, at han vilde
Beherske, hvor ei herskes skal,
Og derfor var han ofte lille:
Det Grunden var til Heltens Fald."

Deri ville vist alle Upartiske give mig Ret. Den i andre Henseender udmærkede Napoleons Smaahed ytrede sig ikke alene ved en umættelig Erobringssyge, men ogsaa ved en mageløs Menneskefrygt, som aabenbarede sig ved Spion- og Censurvæsenets doppelte Jernlænke, hvormed han, som Aandsfrihedens Fiende, trælbandt Ytringer; 8) Fragmenter af en Dagbog o. s. v. af Edouard Mau, Cand. Theol. (Fortsættelse). Disse Fragmenter ere interessantere, end de i foregaaende Hefte. Da Forf. S. 258 taler om, at Huusandagten paa nogle Steder i Sverige maa træde i Stedet for den offentlige Gudstjeneste, og at Hensigten med den kan saameget lettere opnaaes, naar den styres af christeligt- sindede oplyste Mennesker, gjør Red. følgende passende Bemærkning: "Enhver sand Christen vil vel dele denne Forfatterens Anskuelse, ligesaa vist som han vil gyse for Følgerne, naar han seer en slig Huusandagtens Ledelse i Hænderne paa forkjættrende Fanatikere, der bruge det Helligste for Mennesket til Skalkeskjul for deres, i Mørket udrugede, Planer." Hvad mon Magisteren siger til denne Periode? Jeg spørger anden Gang: Er denne Edouard Mau den samme theologiske Candidat, som holdt den opbyggelige Prædiken, der omtales i Nr. 33 af "Raquetten?" Svar bedes meddelt i "Dagen" eller i "Raquetten" af Herr' Mau, Herr' Thomsen, eller Herr' M. Winther; 7 og 8) Skizzer af Norden; Af J. J. Ampere. Tredie Artikel,

og: Ungarske Skildringer af August Ellrich (Forsættelse). Begge meget interessante Stykker; og 9) Sex Sonetter efter det Italienske, ved F. C. Hillerup, Alle meget vakre; de 4 Sidste have især behaget Anmelderen. Som Prøver meddele vi Følgende:

Uskylds Engel.

Sonette.

Tit i Nattens Stille, hulde Stjerne!
Længselfuld jeg stirred op mod Dig,
Og naar mildt Du blinked' ned til mig,
Drømte jeg om Hjemmet i Dit Fjerne.

Venligt saae jeg da en Engel stige,
Paa Din Straale i mit Mørke ned —
Og naar da jeg sang om Kjærlighed,
Smilte Englen huldt og blidt tillige;

Thi kun den kan fra sin Himmelkyst
Hjerter sympathetisk sammenføie
Og dem skjenke Elskovs sande Lyst.

Uskylds Engel! fra det Himmelhøie
Du tilsmiler mig i Nancys Øie —
Dig tilbeder jeg ved hendes Bryst.

From Møller.

Forsynet.

(Efter Filicaia).

Som Moderen, hvem Synet sødt henrykker
Af hendes Børn, mens ømt hun for dem brænder,
Nu kysser Een, snart bærer Een paa Hænder,
Snart den paa Knæ, nu hiin til Brystet trykker;

Og mens hun deres Ønsker, deres Nykker
Af deres Sukke, Blik og Miner kjender,
Til den hun smiler, lidt paa hiin hun skjænder,
Men Kjærlighed i Alt dog hende smykker:

Saaledes og det vise Forsyns Øie
Ømt for os vaager, varmt os understytter,
Os Alle hører, ender Alles Møie.

Hvis stundom ei det til vort Ønske lytter,
Det vil kun, vi skal bede til det Høie,
Og selv i Bønnens Afslag os beskytter.

F. C. Hillerup.

(Red).

Snurrepiberier.

249. Hvad gjøres der mest i paa Literaturens Marked? I Satire, Polemik og — Romaner. Hvormed er det overfyldt? Med Maculatur. Hvad er i størst Faveur? Raquettevarer. Hvormed er det slaueſt? Det danske Sprog. Hvorі er det ganske stille? De østerlandske Sprog. Hvorpaa er det, at Prisen daler? Paa gamle Ritualer. Hvorpaa holder den sig stivest? Paa latterlige Originaler, f. Ex. Riimsmedden Gabe; det er en skøn Vare.

250. I hvilken Slægtning af Kattens Bagdeel er det uroligst? I Kattegattet (en og et Gat.)

251. Hvad knækkes, hvad lides, hvad slagtes? En Nød (kort), en Nød (langt), et Nød.

252. Hvad hedder Conjunctionen blandt Tandlæger, og Præpositionen blandt Sukkere? Weil og Durch.

253. I hvilken Digters Navn ligge Amor og hans Sindbilled, den fireaarige Hjort, Lovtaler, en Sygdom, et Hof og en Gaard, med deres Snoge, Badskerpiger, Gaardskarle, Ænder og Høns, i en fortrolig Klynge? I Navnet, Rosenhoff (Eros, Rose, søre, Rosen, Hof.)

254. Hvilket Slags Skud gaaer af uden Knald, men ud over Pungen? Forskud.

255. Hvo kalder sig selv Kaiser, naar han bliver omvendt? Enhver Rasmus (sum Sar, eller, Zar ɔ: jeg er Kaiser.)

256. Hvilken Professor beskaaer af reen Skomagermaterie ved halv Omvendelse? Ja, gæt en Gang!

257. I hvilket Navn ligger Barn 2 Gange? I Sibbern (bis, Barn).

258. Hvor ligger det engelske Mel i fortrolig Klynge med en fransk Næse (ved en lille Forandring af ſ til z), en jydsk Strømpe og et Par tydske Buxer? Gæt en Gang!

259. Hvo blive gale, naar man halshugger dem? Alle de, der hedde Holm (olm, gal, deraf: mandolm).

260. Gjør en sort Mand til lutter Vand! Neger, Regen.

261. Hvor ligger den qvindelige Ømhed ved Omvendelsen? I "Mo."

262. Hvor bliver den omvendte Handel fro: helig? I ethvert Salg (Glas.)

263. Hvo bliver lettest til en engelsk Vægge-luus og en nielskiimsk Philosoph? Bugge (a bug, og en Buk).

264. Kan De forvandle en Flok Mennesker eller Dyr til en Himmel? Vrimmel, Stimmel.

265. Hvilken By siger omvendt: Nik, Oliver? London (nod Nol!)

266. Gjør fransk Hestekrampe til en tysk Digter, og denne til et danskt Sindbilled paa Satiren. Le tic, Tieck, Stik.

267. Gjør en Deel af Legemet eller en Flod til en Officier! Maas, von der Maase.

268. Hvad for en Kammerjunker bliver lettest til en Flos og hvilken lidt vanskeligere til en Oxe? Ja, gæt en Gang, men siig det ikke i Vidners Paahør, og lad det ikke prentes! Ellers ere vi Begge om en Hals.

269. Hvor ligger netop Poten? I "netop."

Jocosus.

Blandinger.

— Alt syntes for nogen Tid siden at true med en ny Statsomvæltning i Frankrige af samme Art, som den Første under 16de Ludvig, og, om man for Øieblikket ikke taler saa Meget derom, maaskee fordi Antwerpens Beleiring sysselsætter ethvert politiskt Sind saaledes, at den synes at opsluge mange andre statshistoriske Interesser, er den hemmelige Frygt for en saadan Katastrophe, som man nærer baade i selve Frankrige og Udenlandet, desuagtet ikke mindre stærk. „Naar en Mand, som Napoleon," sige adskillige Politici „nu fremtraadte paa den historiske Skueplads, da kunde Frankrige frelses; en Mand med Napoleons Jernkraft og Jernvillie maa med sin Jernhaand gribe ind i det Hvirvar, som nu hersker i dette Land." Lad os hverken for selve Frankriges eller for hele Europas Skyld, ønske, at en saadan Voldshersker, som var Frihedens Fjende, Spionvæsenets og Censurtvangens Ven, Erobresygens, Forfængelighedens og Smigreriets Træl, atter skulde fremmanes af Tidens Skjød, og med sin Jernhaand underkue saa meget Godt, Ædelt og Stort, som Napoleon i sin Tid underkuede, og volde saa mange Ulykker og Sorger, som han voldte! Han var et udmærket Snilde, og Frankerige maa takke ham for meget Godt; men det Gode, han stiftede, opveier ikke det Onde, han forvoldte. Frankrige trænger vel til en Mand med Napoleons Jernkraft, Jernvillie og Menneskekundskab; men denne Mand maa tillige besidde, hvad Napoleon ikke eiede, den høie Sjælsadel, for hvem Folkets aandige og sædelige Forædling er Alt, og hvis dydige Handlinger og Stordaad ikke betinges af Erobre- og Glimresyge og lav Egennytte. Odillon-Barrots Fremtrædelse paa den nærværende Tids-Punct kan have ligesaa vigtige og velgjørende Følger for det franske Land og Folk, som den for alt Ædelt og Godt høitbesjælede Dronning af Spanien, der midt i Katholicismens Mulm udbreder Liberalismens Lys. (Simplex.)

— Der gives en Ro og Fred, der ere ligesaa fordervelige for et Land og et Folk, som Strid og Krig. Det er Undertrykkelsens seigpinende Ro og Fred. Den Jernhaand, som frembringer og vedligeholder en saadan Fred, kunde man fristes til snarere at forbande, end velsigne. (Simplex.)

— Den Mand, som Blærernes Oldgesell i Schilda kalder en Blære, spiller aldrig Kort, har aldrig havt Kærlighedsaffairer, og aldrig søgt Selskab med Slyngler, Fjanter og Blærer, men — Revolutionair er han med Liv og Sjæl mod saadant Utøi. (Støver.)

— Ørefigenerne har den adelige Fjante saa godt i Erindringen, at han kan føle dem endnu. Den vinterlige Behandling, som Fintemageren i Schilda gav ham, er det intet Under, at han mindes, da det ikke er saa længe, siden hin viste Fjanten Vinterveien. (Simplex.)

Rettelser i Nr. 102: Sp. 1625, L. 16, læs: fuldkomment; Sp. 1628, L. 4 fra n. Seide og lin; Sp. 1630, L. 16 fra n. Ballin, lin.

De, som ønske at holde dette Blad, der tilbringes 2 Gange ugentligen, og hvorpaa Prisen paa Trykpapir er nedsat til 3 Mk. 4 ß. fjerdingaarligen, som kun udgjør 2 ß. for hvert tættrykt Heelark, behage at tegne sig paa Bogtrykkeriet i Springgaden Nr. 31, første Sal.
Kjøbenhavn. Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

3/4